SENASIS IR NAUJASIS TESTAMENTAS

Konkordancija ir dalykinė rodyklė

Elektroninė versija

Vertimas iš hebrajų, aramėjų ir graikų kalbų

LIETUVOS KATALIKŲ VYSKUPŲ KONFERENCIJA

Senąjį Testamentą vertė iš hebrajų, aramėjų ir graikų kalbų, pratarmę, įvadus ir ST sąvokų žodyną bei paaiškinimus parašė prel. prof. Antanas Rubšys

Senojo Testamento vertimo kalbą tikslino: Jurgis Jankus, Salomėja Narkėliūnaitė, Albina Pribušauskaitė, Sigita Papečkienė.

Naująjį Testamentą vertė iš graikų kalbos, įvadus ir NT sąvokų žodyną parašė kun. Česlovas Kavaliauskas

Antrąją Naujojo Testamento laidą parengė kun. Vaclovas Aliulis, MIC, ir Redakcinė kolegija.

Elektroninę Šventojo Rašto versiją parengė Vytauto Didžiojo universiteto Humanitarinių mokslų fakulteto Kompiuterinės lingvistikos centras bendradarbiaudamas su Katalikų teologijos bei Informatikos fakultetais.

Turinys

PRADŽIOS KNYGA 4
IŠĖJIMO KNYGA 71
KUNIGŲ KNYGA 113
SKAIČIŲ KNYGA 143
PAKARTOTO ĮSTATYMO KNYGA 189
JOZUĖS KNYGA 229
TEISĖJŲ KNYGA 254
RUTOS KNYGA 280
PIRMOJI SAMUELIO KNYGA 284
ANTROJI SAMUELIO KNYGA 330
PIRMOJI KARALIŲ KNYGA 359
ANTROJI KARALIŲ KNYGA 391
PIRMOJI KRONIKŲ KNYGA 422
ANTROJI KRONIKŲ KNYGA 453
EZDRO KNYGA 487
NEHEMIJO KNYGA 498
ESTEROS KNYGA 550
JOBO KNYGA 621
PSALMYNAS 676
PATARLIŲ KNYGA 841
KOHELETO KNYGA 911
GIESMIŲ GIESMĖS KNYGA 922
IZAIJO KNYGA 1123
JEREMIJO KNYGA 1249
RAUDŲ KNYGA 1352
EZEKIELIO KNYGA 1379
DANIELIO KNYGA 1437
OZĖJO KNYGA 1461
JOELIO KNYGA 1476
AMOSO KNYGA 1483
ABDIJO KNYGA 1498
JONOS KNYGA 1501
MICHĖJO KNYGA 1503
NAHUMO KNYGA 1515
HABAKUKO KNYGA 1520
SOFONIJO KNYGA 1526
AGĖJO KNYGA 1532

ZECHARIJO KNYGA 1535
MALACHIJO KNYGA 1550
EVANGELIJA PAGAL MATĄ 1554
EVANGELIJA PAGAL MORKŲ 1588
EVANGELIJA PAGAL LUKĄ 1608
EVANGELIJA PAGAL JONĄ 1644
APAŠTALŲ DARBŲ KNYGA 1691
LAIŠKAS ROMIEČIAMS 1723
PIRMASIS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS 1738
ANTRASIS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS 1752
LAIŠKAS GALATAMS 1760
LAIŠKAS EFEZIEČIAMS 1764
LAIŠKAS FILIPIEČIAMS 1769
LAIŠKAS KOLOSIEČIAMS 1772
PIRMASIS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS 1776
ANTRASIS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS 1778
PIRMASIS LAIŠKAS TIMOTIEJUI 1780
ANTRASIS LAIŠKAS TIMOTIEJUI 1783
LAIŠKAS TITUI 1786
LAIŠKAS FILEMONUI 1787
LAIŠKAS ŽYDAMS 1788
JOKŪBO LAIŠKAS 1800
PIRMASIS PETRO LAIŠKAS 1803
ANTRASIS PETRO LAIŠKAS 1807
PIRMASIS JONO LAIŠKAS 1809
ANTRASIS JONO LAIŠKAS 1817
TEČIASIS JONO LAIŠKAS 1818
JUDO LAIŠKAS 1819
APREIŠKIMO JONUI KNYGA 1820

PRADŽIOS KNYGA

A. PRIEŠISTORĖ

1Pirmasis pasakojimas apie Kūrimą

1:1 Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę.
1:2 O žemė buvo padrika ir dyka, tamsa gaubė bedugnę,ir vėjas iš Dievo dvelkė viršum vandenų.

1:3 Tuomet Dievas tarė: "Tebūna šviesa!" Ir šviesa pasirodė.
1:4 Dievas matė, kad šviesa buvo gera, ir Dievas atskyrė šviesą nuo tamsos.

1:5 Dievas pavadino šviesą Diena, o tamsą Naktimi. Atėjovakaras ir išaušo rytas, pirmoji diena.

1:6 Dievas tarė: "Tebūna skliautas viduryje vandenų ir teatskiria vandenis nuo vandenų!"
1:7 Dievas padarė skliautą ir atskyrė vandenis,buvusius po skliautu, nuo vandenų, buvusių viršum skliauto. Taip ir įvyko.
1:8 Dievas pavadino skliautą Dangumi. Atėjo vakaras ir išaušo rytas, antroji diena.

1:9 Dievas tarė: "Tebūna sutelkti vandenys po Dangumi į vieną vietą ir tepasirodo sausuma!" Taip ir įvyko.
1:10 Dievas pavadino sausumą Žeme, o vandenų telkinį Jūromis. Ir Dievas matė, kad tai gera.
11 Dievas tarė: "Teželdina Žemė augmeniją: augalus, duodančius sėklą, ir visų rūšių vaismedžius, nešančius žemėje vaisius su sėklomis!" Taip ir įvyko.
12Žemė iššeldino augmeniją: augalus, duodančius visų rūšių sėklą, ir visų rūšių medžius, vedančius vaisius su sėklomis. Ir Dievas matė, kad tai gera.
13Atėjo vakaras ir išaušo rytas, trečioji diena.

14 Dievas tarė: "Tebūna šviesuliai dangaus skliaute dienai nuo nakties atskirti! Teženklina jie šventes, dienas ir metus,
15tebūna jie šviesuliai dangaus skliaute žemei apšviesti!" Taip ir įvyko.
16Dievas padarė du didžiulius šviesulius - didesnįjį šviesulį dienai valdyti ir mažesnįjį šviesulį nakčiai valdyti - ir žvaigždes.
17Dievas sudėjo juos į dangaus skliautą šviesti žemei,
18valdyti dienai bei nakčiai ir atskirti šviesai nuo tamsos. Ir Dievas matė, kad tai gera.
19Atėjo vakaras ir išaušo rytas, ketvirtoji diena.

20Dievas tarė: "Teknibžda vandenyse gyvūnų daugybė, teskraido paukščiai viršum žemės po dangaus skliautu!" Taip ir įvyko.
21Dievas sukūrė didžiąsias jūros pabaisas bei visus judančius visų rūšių gyvūnus, kurie knibžda vandenyse, ir visus visų rūšių sparnuočius. Ir Dievas matė, kad tai gera.
22Dievas palaimino juos, tardamas: "Būkite vaisingi ir dauginkitės! Pripildykite jūrų vandenis, o paukščiai tesidaugina žemėje!"
23Atėjo vakaras ir išaušo rytas, penktoji diena.

24Dievas tarė: "Tepagimdo žemė visų rūšių gyvūnus: galvijus, roplius ir visų rūšių laukinius gyvulius!" Taip ir įvyko.

25Dievas padarė visų rūšių laukinius žemės gyvulius, visų rūšių galvijus ir visų rūšių žemės roplius. Ir Dievas matė, kad tai gera.

26 Tuomet Dievas tarė: "Padarykime žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašumą; tevaldo jie ir jūros žuvis, ir padangių sparnuočius, ir galvijus, ir visus laukinius žemės gyvulius, ir visus žemėje šliaužiojančius roplius!"

27 Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą,
pagal savo paveikslą sukūrė jį;
vyrą ir moterį; sukūrė juos.

28Dievas juos palaimino, tardamas: "Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją! Viešpataukite ir jūros žuvims, ir padangių paukščiams, ir visiems žemėje judantiems gyvūnams.

29Dievas tarė: "Štai aš jums daviau visus, visoje žemėje sėklą teikiančius augalus ir visus medžius, kurie veda vaisius su sėklomis; jie bus jums maistas.
30O visiems laukų gyvuliams, visiems padangių paukščiams ir visiems žeme rėpliojantiems gyvūnams, turintiems gyvybės alsavimą, {daviau} maistui visus žaliuosius augalus". Taip ir įvyko.
31Dievas apžvelgė visa, ką buvo padaręs, ir iš tikrųjų matė, kad buvo labai gera. Atėjo vakaras ir išaušo rytas, šeštoji diena.

2
1Taip buvo atbaigti dangus ir žemė bei visa jų galybė.
2Kadangi septintą dieną Dievas buvo užbaigęs darbus, kuriais buvo užsiėmęs, jis ilsėjosi septintą dieną nuo visų darbų, kuriuos buvo atlikęs.
3Dievas palaimino septintąją dieną ir padarė ją šventą, nes tą dieną jis ilsėjosi nuo visų kūrimo darbų.

4Toks yra pasakojimas apie dangų ir žemę, kai jie buvo sukurti.

Antrasis pasakojimas apie Kūrimą Tą dieną, kai VIEŠPATS Dievas padarė žemę ir dangų,
5kai žemės laukuose dar nebuvo jokių krūmokšnių ir dar nebuvo išdygusi jokia laukų žolė, nes VIEŠPATS Dievas dar nebuvo siuntęs žemėn lietaus ir žmogaus dar nebuvo dirvai arti,
6tik versmė tryško iš žemės ir drėkino visą dirvos paviršių, -
7tuomet VIEŠPATS Dievas padarė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė jam į nosį gyvybės alsavimą. Taip žmogus tapo gyva būtybe.

8VIEŠPATS Dievas užveisė sodą Edene, rytuose, ir ten įkurdino žmogų, kurį buvo padaręs.
9Iš žemės VIEŠPATS Dievas išaugino įvairių medžių, gražių akims ir gerų maistui, su gyvybės medžiu sodo viduryje ir gero bei pikto pažinimo medžiu.

10 Upė išsilieja Edene sodui drėkinti. Už sodo ji skiriasi į keturias upes.
11Pirmosios vardas yra Pišonas. Tai toji, vingiuojanti per visą Havilos kraštą, kuriame yra aukso. {
12 To krašto auksas yra rinktinis. Ten yra ir bdelio bei lazurito.}
13Antrosios upės vardas yra Gihonas. Tai toji, kuri vingiuoja per visą Kušo kraštą.
14Trečiosios upės vardas yra Tigris. Tai toji, kuri teka į rytus nuo Asirijos. O ketvirtoji upė yra Eufratas.

15VIEŠPATS Dievas paėmė žmogų ir apgyvendino jį Edeno sode, kad jį dirbtų ir juo rūpintųsi.

16Ir įsakė žmogui VIEŠPATS Dievas, tardamas: "Nuo visų sodo medžių tau leista valgyti,
17bet nuo gero bei pikto pažinimo medžio tau neleista valgyti, nes kai tik nuo jo užvalgysi, turėsi mirti".

18VIEŠPATS Dievas tarė: "Negera žmogui būti vienam. Padarysiu jam tinkamą bendrininką".
19Taigi VIEŠPATS Dievas padarė iš žemės visus laukinius gyvulius bei visus padangių paukščius ir atvedė juos pas žmogų parodyti, kaip jis juos pavadins. Kokiu vardu žmogus pavadins kiekvieną gyvą būtybę, toks turės būti jos vardas.
20Žmogus davė vardus visiems galvijams, visiems padangių paukščiams ir visiems laukiniams žvėrims, tačiau sau tinkamo bendrininko nesurado.

21Tuomet VIEŠPATS Dievas užmigdė žmogų kietu miegu ir, jam miegant, išėmė vieną jo šonkaulių, o jo vietą užpildė raumenimis.
22O iš šonkaulio, kurį VIEŠPATS Dievas buvo išėmęs iš žmogaus, padarė moterį ir atvedė ją pas žmogų.
23 O žmogus ištarė:

"Ši pagaliau yra kaulas mano kaulų
ir kūnas mano kūno.
Ši bus vadinama Moterimi,
nes iš jos Vyro ji buvo paimta".

24Todėl vyras palieka savo tėvą ir motiną, glaudžiasi prie savo žmonos, ir jie tampa vienu kūnu.

25Jiedu buvo nuogi, žmogus ir jo žmona, tačiau jie nejautė jokios gėdos.

3Pasakojimas apie nupuolimą: pikto kilmė
1O žaltys buvo suktesnis už visus kitus laukinius gyvulius, kuriuos VIEŠPATS Dievas buvo padaręs. Jis paklausė moterį: "Ar tikrai Dievas sakė: 'Nevalgykite nuo jokio medžio sode!'?"
2Moteris atsakė žalčiui: "Vaisius sodo medžių mes galime valgyti.
3Tik apie vaisių medžio sodo viduryje Dievas sakė: 'Jūs nuo jo nevalgysite nei jo liesite, kad nemirtumėte!'"
4Bet žaltys tarė moteriai: "Jūs tikrai nemirsite!
5Ne! Dievas gerai žino, kad atsivers jums akys, kai tik jo užvalgysite, ir jūs būsite kaip Dievas, kuris žino, kas gera ir kas pikta".
6Kai moteris pamatė, kad tas medis buvo geras maistui, kad jis buvo žavus akims ir kad tas medis žadėjo duoti išminties, ji skynėsi jo vaisiaus ir valgė, davė jo ir savo vyrui, buvusiam su ja, ir jis valgė.
7Tuomet abiejų akys atsivėrė ir jiedu suprato esą nuogi. Jie susiuvo figmedžio lapus ir pasidarė sau juosmens aprišalus.

8Išgirdę garsą VIEŠPATIES Dievo, vaikščiojančio sode pavakario vėjeliui dvelkiant, žmogus ir jo žmona pasislėpė nuo VIEŠPATIES Dievo veido tarp sodo medžių.
9Bet VIEŠPATS Dievas pašaukė žmogų ir paklausė: "Kur tu esi?"
10Jis atsiliepė: "Išgirdau tavo garsą sode ir nusigandau, nes buvau nuogas, todėl pasislėpiau".
11{Dievas} jo klausė: "Kas gi tau pasakė, kad tu nuogas? Ar valgei vaisių nuo medžio, kurio vaisių buvau tau įsakęs nevalgyti?"
12Žmogus atsakė: "Moteris, kurią tu man davei būti su manimi, man davė vaisių nuo to medžio, aš

ir valgiau".
13VIEŠPATS Dievas kreipėsi į moterį: "Kodėl tu taip padarei?" Moteris atsakė: "Žaltys mane apgavo, aš ir valgiau".
14VIEŠPATS Dievas tarė žalčiui:

"Kadangi tu taip padarei,
esi prakeiktas
tarp visų gyvulių ir
tarp visų žvėrių.
Ant pilvo šliaužiosi
ir dulkes ėsi
visas savo gyvenimo dienas.

15 Aš sukelsiu priešiškumą
tarp tavęs ir moters,
tarp tavo palikuonių ir jos palikuonių;
jis kirs tau per galvą,
o tu kirsi jam į kulną".

16 O moteriai jis tarė:
"Aš padauginsiu tavo skausmus ir nėštumą, -
skausme gimdysi vaikus, -
bet aistringai geisi savo vyro,
ir jis bus tavo galva".

17 O žmogui jis tarė:
"Kadangi tu paklausei savo žmonos balso
ir valgei nuo medžio,
apie kurį buvau tau įsakęs:
'Nuo jo nevalgysi!' -
tebūna už tai pasmerkta žemė, -
triūsu maitinsies iš jos
visas savo gyvenimo dienas.

18 Erškėčius ir usnis tau ji želdins,
maitinsies laukų augalais.

19 Savo veido prakaitu valgysi duoną,
kol sugrįši žemėn,
nes iš jos buvai paimtas.
Juk tu dulkė esi
ir į dulkę sugrįši!"

20 Žmogus pavadino savo žmoną Eva, nes ji buvo visų gyvųjų motina.
21VIEŠPATS Dievas padarė drabužius iš kailių žmogui bei jo žmonai ir juos aprengė.

22Tuomet VIEŠPATS Dievas tarė: "Tik pažiūrėk! Žmogus tapo kaip vienas iš mūsų, žinantis gera ir pikta. Kad tik jis kartais netiestų savo rankos, nepasiimtų ir nuo gyvybės medžio, valgytų ir gyventų amžinai!.."
23Todėl VIEŠPATS Dievas išsiuntė jį iš Edeno sodo dirbti žemės, iš kurios jis buvo paimtas.
24Išvaręs žmogų, jis pastatė į rytus nuo Edeno sodo kerubus ir liepsna švytruojantį kalaviją - kelio prie gyvybės medžio saugoti.

4 Kainas ir Abelis
1 Žmogus pažino savo žmoną Evą, ji pradėjo ir pagimdė Kainą. "VIEŠPATIES padedama, gavau berniuką", - ji pasakė.
2Po to ji pagimdė jo brolį Abelį. Abelis tapo aviganiu, o Kainas žemdirbiu.
3Laikui bėgant, Kainas aukojo VIEŠPAČIUI žemės derliaus atnašą,
4o Abelis savo ruožtu aukojo rinktines savo kaimenės pirmienas. VIEŠPATS maloniai pažvelgė į Abelį ir jo atnašą,
5bet į Kainą ir jo atnašą nepažvelgė. Todėl Kainas buvo labai piktas ir prislėgtas.
6VIEŠPATS užkalbino Kainą: "Dėl ko tau taip pikta? Kodėl esi taip prislėgtas?
7Jei gera darai, argi nebūsi pripažintas? Bet jei gero nedarai, prie durų iš pasalų tykoja nuodėmė. Ji geidžia tavęs, bet tu gali ją įveikti".

8Kainas tarė savo broliui Abeliui: "Išeikime į lauką..." Pasiekus lauką, Kainas pakilo prieš savo brolį ir jį užmušė.
9Tuomet VIEŠPATS paklausė Kainą: "Kurgi tavo brolis Abelis?" - "Nežinau! Argi aš esu savo brolio sargas!?" - jis atsakė.
10O VIEŠPATS jam tarė: "Ką tu padarei? Tavo brolio kraujas šaukiasi manęs iš žemės!
11Todėl būk prakeiktas toli nuo žemės, kuri atvėrė savo burną priimti tavo brolio kraują iš tavo rankos.
12Kai tu dirbsi žemę, ji nebeduos tau daugiau savo derliaus. Tu būsi bėglys ir klajūnas žemėje".
13Kainas atsakė VIEŠPAČIUI: "Per daug didelė man bausmė, jos pakelti negaliu!
14Šiandien išvarei mane nuo žemės, aš turiu slėptis nuo tavo veido ir tapti bėgliu bei klajūnu žemėje, - kas tik mane sutiks, galės mane užmušti".
15Tuomet VIEŠPATS jam tarė: "Taip nebus! Jei kas užmuštų Kainą, už Kainą bus atkeršyta septynis kartus". Ir VIEŠPATS paženklino Kainą žyme, kad kas nors, jį užtikęs, neužmuštų.
16Tada Kainas paliko VIEŠPATIES artumą ir apsigyveno Nodo krašte, į rytus nuo Edeno.

Kaino palikuonys
17 Kainas pažino savo žmoną, ji pradėjo ir pagimdė Enochą. Tada jis pastatė miestą, kurį pavadino Enochu, savo sūnaus Enocho vardu.
18Enochui gimė Iradas, Iradas buvo Mehujaelio tėvas, Mehujaelis - Metušaelio tėvas ir Metušaelis - Lamecho tėvas.
19Lamechas vedė dvi žmonas. Vienos vardas buvo Ada, o kitos vardas Zila.
20Ada pagimdė Jabalį. Jis buvo protėvis visų, kurie gyvena palapinėse ir laiko kaimenes.
21Jo brolis buvo Jubalas. Jis buvo protėvis visų, kurie groja lyra ir dūda.
22Zila savo ruožtu pagimdė Tubal-Kainą, kuris kaldavo visokius žalvario ir geležies įrankius. Tubal-Kaino sesuo buvo Naama.
23Lamechas sakydavo savo žmonoms:

"Ada ir Zila, klausykitės mano balso;
jūs, Lamecho žmonos, išgirskite mano žodžius:
užmušiau žmogų už žaizdą,
bernioką už įdrėskimą.

24 Jei už Kainą atkeršijama septyngubai,
tai už Lamechą septyniasdešimt kartų septyngubai".

Setas ir jo palikuonys
25 Adomas vėl pažino savo žmoną, ji pagimdė sūnų ir pavadino jį Setu, nes ji sakė: "Dievas parūpino man kitą palikuonį vieton Abelio, kadangi Kainas jį užmušė".
26Ir Setui gimė sūnus, kurį jis pavadino Enošu. Tuo metu žmonės pradėjo šauktis {Dievo} VIEŠPATIES vardu.

5Žmonijos kartos nuo Adomo lig Nojaus
1Toks yra Adomo kartų sąrašas. Kai Dievas sukūrė žmogų, jis padarė jį panašų į Dievą.
2Kaip vyrą ir moterį juos sukūrė. Kai jie buvo sukurti, jis juos palaimino ir davė jiems vardą Žmonija.

3Adomas buvo šimto trisdešimties metų, kai jam gimė sūnus, panašus į jį, pagal jo paveikslą, ir pavadino jį Setu.
4Adomas po to, kai jis tapo Seto tėvu, gyveno aštuonis šimtus metų ir jam gimė sūnų bei dukterų.
5Taigi iš viso Adomas gyveno devynis šimtus trisdešimt metų. Tada jis mirė.

6Setas buvo šimto penkerių metų, kai jam gimė Enošas.
7Enošui gimus, Setas gyveno aštuonis šimtus septynerius metus ir jam gimė sūnų bei dukterų.
8Taigi iš viso Setas gyveno devynis šimtus dvylika metų. Tada jis mirė.

9Enošas buvo devyniasdešimties metų, kai jam gimė Kenanas.
10Kenanui gimus, Enošas gyveno aštuonis šimtus penkiolika metų ir jam gimė sūnų bei dukterų.
11Taigi iš viso Enošas gyveno devynis šimtus penkerius metus. Tada jis mirė.

12Kenanas buvo septyniasdešimties metų, kai jam gimė Mahalalelis.
13Mahalaleliui gimus, Kenanas gyveno aštuonis šimtus keturiasdešimt metų ir jam gimė sūnų bei dukterų.
14Taigi iš viso Kenanas gyveno devynis šimtus dešimt metų. Tada jis mirė.

15Mahalalelis buvo šešiasdešimt penkerių metų, kai jam gimė Jaredas.
16Jaredui gimus, Mahalalelis gyveno aštuonis šimtus trisdešimt metų ir jam gimė sūnų bei dukterų.
17Taigi iš viso Mahalalelis gyveno aštuonis šimtus devyniasdešimt penkerius metus. Tada jis mirė.

18Jaredas buvo šimto šešiasdešimt dvejų metų, kai jam gimė Enochas.
19Enochui gimus, Jaredas gyveno aštuonis šimtus metų ir jam gimė sūnų bei dukterų.
20Taigi iš viso Jaredas gyveno devynis šimtus šešiasdešimt dvejus metus. Tada jis mirė.

21Enochas buvo šešiasdešimt penkerių metų, kai jam gimė Metušelahas.
22Metušelahui gimus, Enochas ėjo su Dievu tris šimtus metų ir jam gimė sūnų bei dukterų.
23Taigi iš viso Enochas gyveno tris šimtus šešiasdešimt penkerius metus.
24Enochas ėjo su Dievu. Paskui jo nebebuvo, nes Dievas jį pasiėmė.

25Metušelahas buvo šimto aštuoniasdešimt septynerių metų, kai jam gimė Lamechas.
26Lamechui gimus, Metušelahas gyveno septynis šimtus aštuoniasdešimt dvejus metus ir jam gimė sūnų bei dukterų.
27Taigi iš viso Metušelahas gyveno devynis šimtus šešiasdešimt devynerius metus. Tada jis mirė.

28Lamechas buvo šimto aštuoniasdešimt dvejų metų, kai jam gimė sūnus.
29Jis pavadino jį Nojumi, tardamas: "Iš tos pačios žemės, kurią VIEŠPATS prakeikė, šis atneš mums atgaivos nuo mūsų darbų ir mūsų rankų triūso".
30Nojui gimus, Lamechas gyveno penkis šimtus devyniasdešimt penkerius metus ir jam gimė sūnų bei dukterų.
31Taigi iš viso Lamechas gyveno septynis šimtus septyniasdešimt septynerius metus. Tada jis mirė.

32Nojus buvo penkių šimtų metų, kai jam gimė Šemas, Hamas ir Jafetas.

6Pasakojimo apie Tvaną įžanga
1 Kai žemėje žmonės pradėjo daugėti ir jiems gimė dukterys,
2Dievo sūnūs, žiūrėdami į jas, matė, kokios jos buvo gražios, ir ėmė iš jų sau žmonomis tas, kurios jiems patiko.
3Tuomet VIEŠPATS tarė: "Mano dvasia nepasiliks amžinai žmoguje, nes jis yra ir kūnas. Tebūna jų dienos šimtas dvidešimt metų".
4Tomis dienomis, - kaip ir vėliau, - kai Dievo sūnūs susijungė su žmonių dukterimis, žemėje pasirodė milžinai. Jie buvo senovės galiūnai, garsūs vyrai.

Pasakojimas apie Tvaną
5 VIEŠPATS matė, koks didelis buvo žmonių nedorumas žemėje ir kaip kiekvienas užmojis, sumanytas jų širdyse, linko visą laiką tik į pikta.
6Ir VIEŠPATS gailėjosi sukūręs žmogų žemėje, ir jam gėlė širdį.
7VIEŠPATS tarė: "Nušluosiu nuo žemės veido žmones, kuriuos sukūriau, - žmones drauge su gyvuliais, ropliais ir padangių paukščiais, - nes gailiuosi juos padaręs".
8Bet Nojus rado malonę Dievo akyse.

9Tokie yra Nojaus palikuonys. Nojus buvo teisus vyras, savo kartoje be dėmės, nes Nojus ėjo su Dievu.
10Nojui gimė trys sūnūs: Šemas, Hamas ir Jafetas.

11Betgi Dievo akyse žemė buvo sugedusi ir pilna smurto.
12Dievas matė, kad žemė buvo sugedusi, nes visi marieji buvo sudarkę savo kelius žemėje.
13Tuomet Dievas tarė Nojui: "Aš nusprendžiau padaryti galą visiems mariesiems, nes per juos žemė prisipildė smurto, - tikėk manimi, sunaikinsiu juos drauge su žeme.
14Statyk sau arką iš gofero medžių, padaryk arkoje perdaras ir užglaistyk ją iš vidaus ir iš lauko derva.
15 Šitokią ją padirbsi: arkos ilgis bus trys šimtai uolekčių, jos plotis penkiasdešimt uolekčių ir aukštis trisdešimt uolekčių.
16Padaryk stoglangį arkai ir užbaik arką vienu uolekčiu viršum jo. Įtaisyk arkos šone angą ir pastatyk arką su žemutiniu, antruoju ir trečiuoju deniu.
17Tikėk manimi, užliesiu tvanu - vandenimis - žemę po dangumi sunaikinti visiems mariesiems, turintiems gyvybės alsavimą. Visa, kas žemėje, pražus.

18Bet su tavimi sudarysiu sandorą, - tu, tavo sūnūs, tavo žmona ir tavo sūnų žmonos įeisite į arką.
19O iš visų gyvūnų, visų mariųjų, įvesk į arką po du - patiną ir patelę, kad jie išliktų gyvi drauge su tavimi.
20Iš paukščių pagal jų rūšį, gyvulių pagal jų rūšį, visų žemės roplių pagal jų rūšį, - iš visų po du įeis su tavimi, kad išliktų gyvi.
21Taip pat apsirūpink įvairiu maistu, tinkamu valgyti, ir jį sukrauk, kad būtų maisto atsargų tau ir jiems".

22Nojus tai padarė. Kaip Dievas buvo jam įsakęs, jis taip ir padarė.

7

1Tuomet VIEŠPATS tarė Nojui: "Eik į arką su visa savo šeima, nes iš šios kartos tik tave vieną radau teisų savo akivaizdoje.
2Paimk su savimi po septynias poras visų švariųjų gyvulių, patinus ir pateles, o visų nešvariųjų gyvulių po vieną porą, patiną ir patelę.
3Taip pat po septynias poras padangių paukščių, patinus ir pateles, kad išliktų jų rūšis gyva visoje žemėje.
4Juk už septyneto dienų siųsiu žemėn lietų keturiasdešimt dienų bei keturiasdešimt naktų ir visus gyvūnus, kuriuos padariau, nušluosiu nuo žemės veido".
5Ir Nojus taip padarė, kaip Dievas buvo jam įsakęs.

6Nojus buvo šešių šimtų metų, kai atėjo tvanas ir vandenys užliejo žemę.
7Tuomet Nojus drauge su savo sūnumis, savo žmona ir savo sūnų žmonomis įėjo į arką išsigelbėti nuo tvano vandenų.
8Iš švariųjų gyvulių ir gyvulių, kurie yra nešvarūs, paukščių ir visų žemės roplių,
9po du, patinas ir patelė, įėjo į arką drauge su Nojumi, kaip Dievas buvo Nojui įsakęs.
10Po septynių dienų žemė aptvino vandenimis.

11Šešišimtaisiais Nojaus gyvenimo metais, antrą mėnesį, septynioliktą mėnesio dieną, - tą dieną prasiveržė visi didžiosios bedugnės šaltiniai ir atsivėrė visi dangaus skliauto šliužų vartai.
12Lietus pylė ant žemės keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų.
13Tą pačią dieną Nojus drauge su savo sūnumis - Šemu, Hamu ir Jafetu, su savo žmona ir trimis sūnų žmonomis įėjo į arką, -
14jie ir visi visų rūšių žvėrys, visi visų rūšių galvijai, visi visų rūšių žemės ropliai ir visi visų rūšių paukščiai - visi paukščiai ir visi sparnuočiai.
15Poros visų mariųjų, turinčių gyvybės alsavimą, įėjo į arką su Nojumi.
16Įėjusieji buvo visų mariųjų patinas ir patelė. Jie įėjo, kaip Dievas buvo Nojui įsakęs.

Tuomet VIEŠPATS jį uždarė iš lauko.

17Tvanas žemėje tęsėsi keturiasdešimt dienų. Vandenų daugėjo ir taip iškėlė arką, kad ji pakilo nuo žemės.
18Vandenys žemėje labai patvino ir padaugėjo, o arka plūduriavo ant vandenų.
19Aukščiau ir aukščiau ant žemės kilo vandenys, kol visi aukščiausi kalnai visur po dangumi liko apsemti.
20Penkiolika uolekčių aukščiau pritvino vandenų virš apsemtų kalnų.
21Ir visi marieji, krutėję žemėje, žuvo - paukščiai, galvijai, žvėrys, visi gyvūnai, knibždantys

žemėje, taip pat ir visi žmonės.
22Sausumoje visi, turėję gyvybės alsavimą nosimi, mirė.
23Jis nušlavė nuo žemės visus gyvūnus - ir žmones, ir gyvulius, ir roplius, ir padangių paukščius. Visi buvo nušluoti nuo žemės. Tik Nojus buvo paliktas ir tie, kurie buvo su juo arkoje.

24 Vandenys aptvindę žemę laikėsi šimtą penkiasdešimt dienų.

8
1Tuomet Dievas atsiminė Nojų ir visus žvėris, ir visus galvijus, esančius su juo arkoje. Dievas pasiuntė vėją pūsti virš žemės, ir vandenys atslūgo.
2Bedugnės šaltiniai ir dangaus skliauto šliuzų vartai buvo uždaryti, liūtis iš dangaus buvo sulaikyta,
3ir vandenys pamažu traukėsi nuo žemės. Praslinkus šimtui penkiasdešimčiai dienų, vandenys buvo taip nusekę,
4kad septintą mėnesį, septynioliktą mėnesio dieną, arka sustojo Ararato kalnuose.
5O vandenys vis labiau ir labiau seko iki dešimto mėnesio. Dešimtą mėnesį, pirmą mėnesio dieną, pasirodė kalnų viršūnės.

6 Praslinkus keturiasdešimčiai dienų, Nojus atidarė arkos langą, kurį buvo įtaisęs,
7ir išleido varną. Jis skraidžiojo šen ir ten, laukdamas, kol žemėje išdžiūvo vandenys.
8Tuomet Nojus išleido iš arkos balandį pažiūrėti, ar vandenys buvo nusekę nuo žemės veido.
9O balandis negalėjo rasti vietos sau kojoms pailsėti ir sugrįžo pas jį į arką, nes vandenys dar tebebuvo ant visos žemės veido. Jis ištiesė ranką, paėmė balandį ir įkėlė į savo arką.
10Palaukęs dar septynias dienas, jis vėl išleido iš arkos balandį.
11Vakaro metu balandis sugrįžo pas jį, ir štai jo snape buvo nuskintas alyvmedžio lapas! Nojus nūn žinojo, kad vandenys žemėje jau buvo nusekę.
12Tuomet jis palaukė kitas septynias dienas ir vėl išleido balandį. Šį kartą tasai pas jį nebesugrįžo.

13Šeši šimtai pirmaisiais metais, pirmą mėnesį, pirmojo mėnesio pirmą dieną, vandenys pradėjo sekti žemėje. Nojus nuėmė arkos dangą, apsižvalgė ir pamatė, kad žemės veidas džiūvo.
14Antrą mėnesį, dvidešimt septintą mėnesio dieną, žemė buvo sausa.
15Tuomet Dievas tarė Nojui:
16"Eik iš arkos drauge su savo žmona, savo sūnumis ir savo sūnų žmonomis.
17Išlaipink kartu su savimi visus su tavimi esančius gyvūnus, visus mariuosius: paukščius, gyvulius ir visus žemės roplius. Teužplūsta jie žemę, tebūna vaisingi ir tesidaugina žemėje".
18Išėjo tat Nojus drauge su sūnumis ir savo žmona bei savo sūnų žmonomis.
19Visi gyvuliai, visi ropliai ir visi paukščiai - visa, kas juda žemėje, išėjo iš arkos šeimomis.

20Tuomet Nojus pastatė VIEŠPAČIUI aukurą ir, parinkęs iš visų švariųjų gyvulių ir visų švariųjų paukščių, paaukojo ant aukuro deginamąsias aukas.
21Kai VIEŠPATS užuodė malonų kvapą, VIEŠPATS sau tarė: "Niekad daugiau nebepasmerksiu žemės už žmonių kaltes, nes žmogaus širdies polinkiai yra pikti nuo pat jaunystės. Niekad daugiau nebenaikinsiu visų gyvūnų, kaip esu padaręs.

22 Ligi tik žemė tvers,
sėja ir pjūtis,
šaltis ir šiluma,
vasara ir žiema,

diena ir naktis nesiliaus".

9Dievo Sandora su Nojumi

1Dievas palaimino Nojų bei jo sūnus ir jiems tarė: "Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę.
2Bijos jūsų ir drebės prieš jus visi žemės gyvuliai, visi padangių paukščiai - visa, kas juda žemėje, ir visos jūros žuvys. Į jūsų rankas jie yra atiduoti.
3Kas juda ir yra gyva, bus jums maistui. Duodu juos visus jums, lygiai kaip daviau jums žaliuosius augalus.
4Tiktai mėsos su jos gyvybe, su krauju joje, nevalgysite.
5Taip pat ir už jūsų kraują, jūsų gyvybę reikalausiu atsiskaityti: iš kiekvieno gyvulio to reikalausiu ir iš žmonių - iš kiekvieno už artimo kraują - reikalausiu atsiskaityti už žmogaus gyvybę.

6 Kas išlieja žmogaus kraują,
to asmens kraują taip pat išlies žmogus,
nes pagal savo paveikslą
Dievas sukūrė žmogų.

7 O jūs būkite vaisingi ir dauginkitės,
daugėkite žemėje ir ją užvaldykite!"

8Tuomet Dievas tarė Nojui ir su juo buvusiems sūnums:
9"Štai aš sudarau savo sandorą su jumis ir jūsų būsimais palikuonimis,
10su visais gyvūnais, esančiais su jumis, - paukščiais, galvijais ir visais su jumis buvusiais žemės gyvuliais, kurie tik išėjo iš arkos.
11Aš palaikysiu savo sandorą su jumis: niekad daugiau visi marieji gyvūnai nebus tvano vandenų išnaikinti, niekad daugiau nebus tvano žemei nuniokoti.
12Ir šis, - Dievas pridėjo, - bus ženklas, kurį aš duodu visiems amžiams, mano sandoros tarp manęs ir jūsų bei visų su jumis esančių gyvūnų.
13Savo lanką padėjau į debesis, ir jis bus ženklas sandoros tarp manęs ir žemės.
14Kai supūsiu viršum žemės debesis ir pasirodys debesyje mano lankas,
15aš atsiminsiu savo sandorą, kuri yra tarp manęs ir jūsų bei visų mariųjų gyvūnų, ir vandenys niekad daugiau netaps tvanu visiems mariesiems sunaikinti.
16Kai lankas bus debesyje, aš į jį pažvelgsiu ir atsiminsiu sandorą tarp Dievo ir visų gyvūnų - visų žemėje esančių mariųjų".
17Dievas pasakė Nojui: "Tai bus ženklas sandoros, kurią sudariau tarp savęs ir visų žemėje esančių mariųjų".

Nojus ir jo sūnūs
18 Nojaus sūnūs, išėjusieji iš arkos, buvo Šemas, Hamas ir Jafetas. Hamas buvo Kanaano tėvas.
19Tie trys buvo Nojaus sūnūs, ir iš jų buvo apgyvendinta visa žemė.

20Nojus, žemės artojas, buvo pirmasis, kuris įsiveisė vynuogyną.
21Jis gėrė vyno, pasigėrė ir gulėjo nuogas savo palapinėje.
22Hamas, Kanaano tėvas, pamatė savo tėvo nuogumą ir papasakojo savo dviem broliams lauke.
23Tuomet Šemas ir Jafetas paėmė drabužį, užsidėjo jį ant abiejų pečių ir, eidami atbulomis,

uždengė savo tėvo nuogumą. Kadangi jų veidai buvo nugręžti į kitą pusę, nuogo savo tėvo jie nematė.
24Kai Nojus išsiblaivė nuo vyno ir sužinojo, ką jo jauniausias sūnus buvo jam padaręs,
25jis tarė:

"Tebūna prakeiktas Kanaanas!
Jis bus žemiausias vergas
savo broliams".

26 "Ir pridėjo:
Šlovė VIEŠPAČIUI,
Šemo Dievui!
Tebūna Kanaanas jiems vergas!

27 Tepadaro Dievas vietos Jafetui,
teleidžia jam gyventi Šemo palapinėse,
o Kanaanas tebūna jų vergas".

28Po tvano Nojus gyveno tris šimtus penkiasdešimt metų.

29Iš viso Nojus gyveno devynis šimtus penkiasdešimt metų. Tada jis mirė.

10Tautų sąrašas
1Tie yra palikuonys Nojaus sūnų - Šemo, Hamo ir Jafeto: vaikai jiems gimė po tvano.

2Jafeto palikuonys: Gomeras, Magogas, Madajis, Javanas, Tubalas, Mešechas ir Tyras.
3Gomero palikuonys: Aškenazas, Rifatas ir Togarma.
4Javano palikuonys: Elišas, Taršišas, Kitimai ir Rodanimai.
5Iš jų išsklido salų tautos. {Tie yra Jafeto palikuonys} jų kraštuose, su jų pačių kalba pagal jų šeimas ir tautas.

6Hamo palikuonys: Kušas, Egiptas, Putas ir Kanaanas.
7Kušo palikuonys: Seba, Havila, Sabta, Raama ir Sabteka. Raamos palikuonys: Šeba ir Dedanas.
8Kušui gimė Nimrodas, pirmasis galiūnas žemėje.
9VIEŠPATIES malone jis buvo galingas medžiotojas, dėl to ir sakoma: "Kaip Nimrodas VIEŠPATIES malone galingas medžiotojas".
10Jo karalystės pradžia buvo Babilonas, Erechas ir Akadas - miestai Šinaro krašte.
11Iš to krašto jis išėjo į Asiriją, kur pastatė Ninevę, Rehobot-Irą, Kalahą
12bei Reseną tarp Ninevės ir Kalaho. Pastarasis miestas buvo sostinė.
13Egiptui gimė ludimai, anamimai, lehabimai, naftuhimai,
14patrusimai, kasluhimai ir kaftorimai. Iš pastarųjų kilo filistinai.

15Kanaanui gimė Sidonas, jo pirmagimis, ir Hetas;
16taip pat jebusitai, amoriečiai, girgašitai,
17hivitai, arkitai, sinitai,
18arvaditai, zemaritai ir hamatitai. Tada kanaaniečių klanai pasklido.
19Kanaaniečių žemė driekėsi nuo Sidono Geraro kryptimi iki pat Gazos, o Sodomos, Gomoros, Admos ir Zebojimų kryptimi iki pat Lašos.

20Tie yra Hamo palikuonys pagal jų šeimas ir kalbas, pagal jų kraštus ir tautas.

21Taip pat ir Šemui, visų Ebero vaikų protėviui ir vyresniam Jafeto broliui, gimė vaikų.
22Šemo palikuonys: Elamas, Ašūras, Arpachsadas, Ludas ir Aramas.
23Aramo palikuonys: Uzas, Hulas, Geteras ir Mašas.
24Arpachsadui gimė Šelahas ir Šelahui gimė Eberas.
25Eberui gimė du sūnūs: pirmojo vardas buvo Pelegas, nes jo dienomis buvo padalyta žemė, o jo brolio vardas buvo Joktanas.
26Joktanui gimė Almodadas, Šalefas, Hazarmavetas, Jerahas,
27Hadoramas, Uzalas, Dikla,
28Obalas, Abimaelis, Šeba,
29Ofyras, Havila ir Jobabas. Tie visi buvo Joktano palikuonys.
30Jų gyvenvietės driekėsi nuo Mešos iki pat Sefaro, iki kalnų krašto rytuose.
31Tie yra Šemo palikuonys pagal jų šeimas ir kalbas, pagal jų kraštus ir tautas.

32Šios yra Nojaus sūnų šeimos, pagal jų kilmę ir tautas. Po tvano iš jų tautos pasklido visur žemėje.

11Babelio bokštas
1 Visa žemė turėjo vieną kalbą ir tuos pačius žodžius.
2Kai žmonės kėlėsi iš rytų, jie rado slėnį Šinaro krašte ir ten įsikūrė.
3Vieni kitiems sakė: "Eime, pasidirbkime plytų ir jas išdekime". - Vietoj akmens jie naudojo plytas, o vietoj kalkių - bitumą.
4"Eime, - jie sakė, - pasistatykime miestą ir bokštą su dangų siekiančia viršūne ir pasidarykime sau vardą, kad nebūtume išblaškyti po visą žemės veidą".

5O VIEŠPATS nužengė pamatyti miesto ir bokšto, kurį mirtingieji buvo pastatę.
6Ir VIEŠPATS tarė: "Štai! Jie yra viena tauta ir visi kalba ta pačia kalba. Tai yra tik jų užsimanymų pradžia! Ką tik jie užsimos daryti, nieko nebus jiems negalimo!
7Eime, nuženkime ir sumaišykime jų kalbą, kad nebesuprastų, ką sako vienas kitam".
8Taip tat VIEŠPATS išsklaidė juos iš ten visur po žemės veidą, ir jie metė statę miestą.
9Todėl jis buvo pavadintas Babeliu, nes ten VIEŠPATS sumaišė visos žemės kalbą ir iš ten VIEŠPATS išsklaidė juos po visą žemės veidą.

Žmonijos kartos nuo Šemo iki Abraomo
10 Šie yra Šemo palikuonys: Šemas buvo šimto metų, kai jam praėjus dvejiems metams po tvano, gimė Arpachsadas.
11Arpachsadui gimus, Šemas gyveno penkis šimtus metų ir turėjo kitų sūnų bei dukterų.

12 Arpachsadas buvo trisdešimt penkerių metų, kai jam gimė Šelahas.
13Šelahui gimus, Arpachsadas gyveno keturis šimtus trejus metus ir turėjo kitų sūnų bei dukterų.

14Šelahas buvo trisdešimties metų, kai jam gimė Eberas.
15Eberui gimus, Šelahas gyveno keturis šimtus trejus metus ir turėjo kitų sūnų bei dukterų.

16Eberas buvo trisdešimt ketverių metų, kai jam gimė Pelegas.
17Pelegui gimus, Eberas gyveno keturis šimtus trisdešimt metų ir turėjo kitų sūnų bei dukterų.

18Pelegas buvo trisdešimties metų, kai jam gimė Reu'as.
19Reu'ui gimus, Pelegas gyveno du šimtus devynerius metus ir turėjo kitų sūnų bei dukterų.

20Reu'as buvo trisdešimt dvejų metų, kai jam gimė Serugas.
21Serugui gimus, Reu'as gyveno du šimtus septynerius metus ir turėjo kitų sūnų bei dukterų.

22Serugas buvo trisdešimties metų, kai jam gimė Nahoras.
23Nahorui gimus, Serugas gyveno du šimtus metų ir turėjo kitų sūnų bei dukterų.

24Nahoras buvo dvidešimt devynerių metų, kai jam gimė Terahas.
25Terahui gimus, Nahoras gyveno šimtą devyniolika metų ir turėjo kitų sūnų bei dukterų.

26Terahas buvo septyniasdešimties metų, kai jam gimė Abramas, Nahoras ir Haranas.

Teraho palikuonys
27Šie yra Teraho palikuonys: Terahui gimė Abramas, Nahoras ir Haranas. O Haranui gimė Lotas.
28Haranas mirė savo gimtajame krašte kaldėjų Ūre anksčiau už savo tėvą Terahą.
29Abramas ir Nahoras vedė. Abramo žmonos vardas buvo Sarai, o Nahoro žmonos vardas buvo Milka, duktė Harano, Milkos ir Iskos tėvo.
30Sarai buvo nevaisinga ir neturėjo vaikų.

31 Terahas pasiėmė sūnų Abramą, savo vaikaitį Lotą, Harano sūnų, savo marčią Sarai, Abramo žmoną, ir išėjo su jais iš kaldėjų Ūro į Kanaano kraštą. Atėję lig Harano, jie ten apsigyveno.
32Terahas gyveno du šimtus penkerius metus. Terahas mirė Harane.

B. TIKĖJIMO PROTĖVIAI

ABRAOMAS

12Abraomo pašaukimas ir kelionė
1VIEŠPATS tarė Abramui:

"Eik iš savo gimtojo krašto,
iš savo tėvo namų,
į kraštą, kurį tau parodysiu.

2 Padarysiu iš tavęs didelę tautą
ir tave palaiminsiu;
išaukštinsiu tavo vardą,
ir tu būsi palaiminimas.

3 Laiminsiu tave laiminančius
ir keiksiu tave keikiančius;
visos žemės gentys ras
tavyje palaiminimą".

4Abramas išėjo, kaip VIEŠPATS jam buvo paliepęs, ir Lotas ėjo su juo. Abramas buvo septyniasdešimt penkerių metų, kai paliko Haraną.
5 Abramas pasiėmė savo žmoną Sarai, savo brolio sūnų Lotą, visus turtus, kuriuos jie buvo sukaupę, ir visus asmenis, kuriuos jie buvo Harane įsigiję. Jie leidosi į Kanaano kraštą ir į Kanaano kraštą atkeliavo.
6Tarpais sustodamas, Abramas per Kanaano kraštą keliavo iki pat Morės ąžuolo vietovės prie

Šechemo. {Kanaaniečiai tuomet buvo krašte.}

7VIEŠPATS pasirodė Abramui ir tarė: "Šį kraštą aš duosiu tavo palikuonims". Ten Abramas pastatė aukurą VIEŠPAČIUI, kuris jam pasirodė.
8Iš čia jis pajudėjo kalnų į rytus nuo Bet-Elio link ir pasistatė savo palapinę, nuo kurios į vakarus buvo Bet-Elis, o į rytus Ai. Ir čia pastatė aukurą ir vardu šaukėsi VIEŠPATIES.
9Tada Abramas, tarpais sustodamas, keliavo Negebo link.

Abraomas ir Sara Egipte
10Krašte kilo badas. Abramas kėlėsi į Egiptą gyventi kaip ateivis, nes badas krašte buvo nuožmus.
11Prieš pat įėjimą į Egiptą jis kreipėsi į savo žmoną Sarai: "Štai žinau, kokia tu graži moteris.
12Egiptiečiai, tave pamatę, pamanys: 'Tai jo žmona'. Mane jie užmuš, o tave paliks gyvą.
13Prašyčiau tad sakyti, jog esi mano sesuo, kad per tave man būtų gera ir tavo dėka gyvas išlikčiau".

14Abramui įėjus į Egiptą, egiptiečiai matė, kad moteris buvo labai graži.
15Kai ją pastebėjo faraono dvariškiai, ją labai išgyrė faraonui. Moteris tada buvo paimta į faraono šeimyną.
16Per ją Abramui gerai sekėsi. Jis įsigijo avių, jaučių, asilų, vergų ir vergių, asilių ir kupranugarių.

17Bet už Sarai, Abramo žmoną, VIEŠPATS baudė faraoną ir jo šeimyną didelėmis nelaimėmis.
18Faraonas pasišaukė Abramą ir jam sakė: "Ką tu man padarei! Kodėl man nepasakei, kad ji tavo žmona?
19Kodėl man sakei: 'Ji mano sesuo'? O dabar štai tavo žmona! Pasiimk ir išeik!"

20Faraonas davė savo vyrams nurodymų, ką daryti, ir jie išvarė jį drauge su žmona ir viskuo, ką jis turėjo.

13Lotas atsiskiria nuo Abraomo
1Abramas drauge su žmona ir viskuo, ką turėjo, iš Egipto nusikėlė į Negebą. Kartu buvo ir Lotas.
2Nūn Abramas turėjo labai daug galvijų, sidabro ir aukso.
3Iš Negebo, vienur kitur sustodamas, jis nukeliavo iki pat Bet-Elio, tos vietos, kur iš pradžių buvo pasistatęs palapinę tarp Bet-Elio ir Ai,
4 - į vietą, kur anksčiau buvo padaręs aukurą. Čia Abramas vardu šaukėsi VIEŠPATIES.
5Lotas, keliavęs kartu su Abramu, taip pat turėjo avių ir galvijų kaimenių bei palapinių.
6O kraštas negalėjo jų abiejų, gyvenančių drauge, pakelti. Jų nuosavybė buvo tokia didelė, kad jie nebegalėjo liktis kartu.
7Be to, vaidai kildavo tarp Abramo galvijų piemenų ir Loto galvijų piemenų. Krašte tuomet gyveno kanaaniečiai ir perizitai.

8Abramas tada tarė Lotui: "Prašyčiau, kad nebūtų vaido tarp manęs ir tavęs ar tarp mano piemenų ir tavo piemenų, nes esame giminaičiai.
9 Argi ne visas kraštas prieš tave? Prašyčiau atsiskirti nuo manęs. Jei tu eisi į kairę, aš eisiu į dešinę, jei tu eisi į dešinę, aš eisiu į kairę".
10Lotas apsižvalgė aplinkui ir pamatė, kad Jordano lyguma iki pat Zoaro buvo gerai drėkinama, - visa kaip paties VIEŠPATIES sodas, kaip Egipto žemė.{Tai buvo prieš VIEŠPAČIUI sunaikinant Sodomą ir Gomorą.}
11Lotas pasirinko visą Jordano lygumą ir nusikėlė rytų link. Taip jiedu ir atsiskyrė vienas nuo kito.

12Abramas apsigyveno Kanaano krašte, o Lotas įsikūrė tarp Lygumos miestų, pastatydamas savo palapines prie Sodomos.
13O Sodomos gyventojai buvo nedori ir labai nusidėję VIEŠPAČIUI.

14Lotui atsiskyrus, VIEŠPATS tarė Abramui: "Nūn pakelk akis ir pasižiūrėk nuo vietos, kurioje stovi, į šiaurę ir į pietus, į rytus ir į vakarus,
15nes visą kraštą, kurį matai, duosiu tau ir tavo palikuonims amžinai.
16Padarysiu tavo palikuonis gausius tarsi žemės dulkes. Jei kas galėtų suskaityti žemės dulkes, tuomet ir tavo palikuonys galėtų būti suskaityti.
17Pakilk, pereik išilgai ir skersai kraštą, nes jį tau duosiu".
18Abramas pajudino savo palapinę, nusikėlė gyventi prie Mamrės ąžuolų, arti Hebrono. Ten jis pastatė VIEŠPAČIUI aukurą.

14Keturi karaliai
1Šinaro karaliaus Amrafelio, Elasaro karaliaus Arjocho, Elamo karaliaus Chedorlaomero ir Gojimų karaliaus Tidalo dienomis
2šie karaliai išėjo į karą su Sodomos karaliumi Bera, Gomoros karaliumi Birša, Admos karaliumi Šinabu, Zebojimų karaliumi Šemeberiu ir Belos {tai yra Zoaro} karaliumi.
3Pastarieji susirinko Sidimų slėnyje - nūdien Druskos jūra.
4Dvylika metų jie buvo vergavę Chedorlaomerui, bet tryliktaisiais metais jie sukilo.
5 Keturioliktaisiais metais Chedorlaomeras ir jam artimi karaliai atžygiavo ir numalšino refajimus Ašterot-Karnajimuose, zuzimus Hame, emimus Šave-Kirjatajimuose
6ir huritus Seiro kalnuose iki pat El-Parano dykumos pakraščio.
7Grįždami jie atėjo į En-Mišpatą {tai yra Kadešą} ir numalšino visą amalekitų kraštą bei amoriečius, gyvenančius Hazazon-Tamare.
8Tuomet Sodomos karalius, Gomoros karalius, Admos karalius, Zebojimų karalius ir Belos {tai yra Zoaro} karalius iššygiavo ir stojo į mūšį Sidimų slėnyje
9su Elamo karaliumi Chedorlaomeru, Gojimų karaliumi Tidalu, Šinaro karaliumi Amrafeliu ir Elasaro karaliumi Arjochu - keturi karaliai prieš penkis.
10O Sidimų slėnis buvo pilnas bitumo duobių. Sodomos ir Gomoros karaliai, bėgdami {iš mūšio}, įkrito į jas, o likusieji pabėgo į kalnus.
11{Priešai} pagrobė visus Sodomos ir Gomoros turtus bei visas jų maisto atsargas ir pasitraukė,
12pagrobdami ir Sodomoje gyvenusį Abramo brolio sūnų Lotą su jo turtais.

13Bėglys atnešė žinią Abramui hebrajui, gyvenusiam prie amoriečio Mamrės, Eškolo ir Anero brolio, ąžuolų. Jie buvo Abramo sąjungininkai.
14Abramas, išgirdęs, kad jo brolio sūnus buvo pagrobtas į nelaisvę, sutelkė tris šimtus aštuoniolika vyrų, - savo išlaikytinių, gimusių jo šeimynoje, - ir vijosi iki pat Dano.
15Naktį, paskirstęs prieš juos savo vyrus, jis ir jo tarnai grobikus užpuolė, nugalėjo ir nusivijo iki Hobos, šiaurėje nuo Damasko.
16Jis atėmė visus turtus, atėmė taip pat ir savo brolio sūnų Lotą ir jo turtus, moteris ir kitus asmenis.

Melchizedekas palaimina Abraomą
17Kai Abramas sugrįžo nugalėjęs Chedorlaomerą ir su juo buvusius karalius, Sodomos karalius išėjo jo pasitikti į Šavės {tai yra Karaliaus} slėnį.
18O Salemo karalius Melchizedekas atnešė duonos ir vyno, - jis buvo Dievo Aukščiausiojo kunigas.

19 Jis palaimino Abramą, tardamas:
"Tepalaimina Abramą
Dievas Aukščiausiasis, dangaus ir žemės Kūrėjas!

20 Tebūna pašlovintas Dievas Aukščiausiasis,
kuris tau į rankas atidavė tavo priešus!"

Abramas jam davė nuo visko dešimtinę.
21Tuomet Sodomos karalius tarė Abramui: "Duok man asmenis, o turtus pasiimk sau."
22Abramas Sodomos karaliui atsakė: "Aš prisiekiau VIEŠPAČIUI, Dievui Aukščiausiajam, dangaus ir žemės Kūrėjui,
23kad neimsiu nei siūlo galo, nei autuvo dirželio, nei ko nors, kas tau priklauso, idant nesakytumei: 'Aš padariau Abramą turtingą'.
24Tebūna man tiktai tas, ką suvalgė su manimi ėjusieji vyrai, ir su manimi ėjusiųjų vyrų - Anero, Eškolo ir Mamrės - dalis. Tebūna leista jiems pasiimti savo dalį".

15Sandora su Abraomu
1Po šių įvykių VIEŠPATIES žodis atėjo regėjimo metu. Jis tarė:

"Nebijok, Abramai,
aš esu tavo skydas.
Tavo atpildas bus labai didelis".

2Bet Abramas atsakė: "Viešpatie DIEVE, kas man iš tavo dovanų, nes aš lieku bevaikis ir mano namų įpėdinis yra damaskietis Eliezaras!"
3Abramas pridėjo: "Palikuonio man nedavei, todėl vergas, gimęs mano namuose, bus mano įpėdinis".
4Ir štai atėjo jam VIEŠPATIES žodis: "Tas nebus tavo paveldėtojas. Tavo paveldėtojas gims iš tavęs paties".
5Išvedęs jį laukan, tęsė: "Pažvelk į dangų ir suskaityk žvaigždes, jei gali jas suskaityti".Tada jis jam tarė: "Taip gausūs bus tavo palikuonys".
6Jis patikėjo VIEŠPAČIU, ir tai jam VIEŠPATS įskaitė teisumu.

7Tuomet jis jam tarė: "Aš esu VIEŠPATS, kuris išvedžiau tave iš kaldėjų Ūro, kad duočiau tau šį kraštą kaip paveldą".
8"Viešpatie DIEVE, - jis paklausė, - kaip aš žinosiu, kad jį paveldėsiu?"
9Jis atsakė: "Parūpink man treigę telyčią, treigę ožką, treigį aviną, purplelį ir jauną balandį".
10Jis visus juos parūpino, perkirto per vidurį ir suguldė puses vieną priešais kitą. O paukščių pusiau neperkirto.
11Plėšrieji paukščiai leidosi ant skerdienos, bet Abramas juos nuvaikė.

12Saulei leidžiantis, Abramą apėmė didelis miegas ir jį apgaubė didelė, baisi tamsa.
13Tuomet VIEŠPATS tarė Abramui: "Tu turi žinoti, kad tavo palikuonys bus ateiviai ne savo krašte. Ten jie bus pavergti ir kentės priespaudą per keturis šimtus metų.
14Bet tautą, kuriai jie vergaus, aš teisiu. Tada jie išeis su dideliu lobiu.
15O tu nueisi pas savo protėvius ramybėje ir būsi palaidotas sulaukęs žilos senatvės.
16O čia sugrįš jų ketvirtoji karta, nes amoriečių nedorumo saikas dar nėra pilnas".

17Saulei nusileidus ir tamsai įsiviešpatavus, rūkstantis žarijų indas ir liepsnojantis deglas perėjo tarp anų skerdienos pusių.
18Tą dieną VIEŠPATS sudarė su Abramu sandorą, tardamas: "Tavo palikuonims duosiu šį kraštą nuo Egipto upės lig didžiosios upės - Eufrato upės,
19kraštą kenitų, kenizitų, kadmonitų,
20hetitų, perizitų, refajimų,
21amoriečių, kanaaniečių, girgašitų ir jebusitų".

16Išmaelio gimimas
1 Abramo žmona Sarai nebuvo pagimdžiusi jam vaikų. Ji turėjo egiptietę tarnaitę, vardu Hagara.
2Sarai kreipėsi į Abramą: "Štai VIEŠPATS sulaikė mane nuo gimdymo. Todėl įeik pas mano tarnaitę. Gal nors per ją aš turėsiu sūnų". Abramas paklausė Sarai prašymo.
3Taigi tada, kai Abramas buvo gyvenęs dešimt metų Kanaano krašte, Abramo žmona Sarai paėmė savo egiptietę tarnaitę Hagarą ir davė ją savo vyrui Abramui kaip žmoną.
4Jis įėjo pas Hagarą, ir ji pradėjo. Pamačiusi, kad tapo nėščia, ji ėmė žiūrėti į savo šeimininkę su panieka.
5Tuomet Sarai tarė Abramui: "Man daroma skriauda yra tavo kaltė! Daviau savo tarnaitę tau į glėbį, o ji, pasijutusi nėščia, žiūri į mane su panieka. Tebūna VIEŠPATS tavo ir mano teisėjas!"
6Abramas atsakė Sarai: "Tavo tarnaitė tavo rankose. Daryk su ja, kaip tau tinka". Sarai tat su ja taip šiurkščiai elgėsi, kad ji nuo jos pabėgo.

7VIEŠPATIES angelas atrado ją prie vandens šaltinio dykumoje, - prie šaltinio pakeliui į Šurą, -
8ir tarė: "Hagara, Sarai verge, iš kur ateini ir kur tu eini?" Ji atsakė: "Bėgu nuo savo šeimininkės Sarai".
9VIEŠPATIES angelas jai tarė: "Grįžk pas savo šeimininkę ir paklusk jos šiurkščiai rankai,
10nes, - kalbėjo toliau jai VIEŠPATIES angelas, -

padarysiu tavo palikuonis taip gausius,
kad jie per daugumą bus nesuskaitomi".

11 VIEŠPATIES angelas tęsė, jai sakydamas:
"Štai tu esi nėščia ir pagimdysi sūnų;
pavadinsi jį Išmaeliu,
nes VIEŠPATS išgirdo tavo sielvarto šauksmus.

12 Jis bus smarkus žmogus,
su ranka prieš visus,
ir visų rankos prieš jį.
Pykdamasis su visa savo gimine gyvens".

13Ji su ja kalbėjusį VIEŠPATĮ pavadino: "Tu esi 'Matymo Dievas', nes, - sakė ji, - argi aš iš tikrųjų mačiau Dievą ir, jį pamačiusi, išlikau gyva?"
14Todėl šaltinis buvo pavadintas 'Šaltiniu Gyvojo, kuris mane mato'. Jis yra tarp Kadešo ir Beredo.

15Hagara pagimdė Abramui sūnų. Abramas sūnų, kurį jam pagimdė Hagara, pavadino Išmaeliu.
16Abramas buvo aštuoniasdešimt šešerių metų, kai Hagara jam pagimdė Išmaelį.

17Apipjaustymo sandora

1Kai Abramas buvo devyniasdešimt devynerių metų, VIEŠPATS pasirodė jam ir tarė: "Aš esu Dievas Visagalis. Eik mano keliu ir būk be priekaišto.
2Aš padarysiu sandorą tarp savęs ir tavęs; padarysiu tave be galo gausingą".
3Abramas parpuolė kniūbsčias, o Dievas toliau kalbėjo:
4"Tikėk manimi, tai aš! Ši yra mano sandora su tavimi: tu būsi daugybės tautų protėvis.
5Daugiau nebūsi vadinamas Abramu, bet tavo vardas bus Abraomas, nes padariau tave daugybės tautų tėvu.
6Padarysiu tave be galo vaisingą, - iš tavęs padarysiu tautas, iš tavęs kils karaliai.
7Palaikysiu savo sandorą tarp savęs ir tavęs ir tavo palikuonių po tavęs per jų kartas, kaip amžiną sandorą, būti Dievu tavo ir tavo palikuonių po tavęs.
8Aš duosiu tau ir tavo palikuonims po tavęs kraštą, - kuriame gyveni kaip ateivis, - visą Kanaano kraštą kaip amžiną nuosavybę. Aš būsiu jų Dievas".

9Dievas kalbėjo Abraomui: "O tu savo ruožtu laikysies mano sandoros, tu ir tavo palikuonys po tavęs per savo kartas.
10Tokia yra mano sandora, kurios laikysies, tarp manęs ir tavęs ir tavo palikuonių po tavęs: kiekvienas vyriškis iš jūsų bus apipjaustytas.
11Apipjaustysite apyvarpės odelę, ir tai bus ženklas sandoros tarp manęs ir jūsų.
12Per jūsų kartas kiekvienas vyriškis iš jūsų, sulaukęs aštuonių dienų, bus apipjaustytas; taip pat namuose gimęs vergas ar pirktinis iš pašaliečio, kuris nėra iš tavo palikuonių.
13Abu - ir vergas, gimęs tavo namuose, ir nupirktas už tavo pinigus, - turi būti apipjaustyti. Taip bus mano sandora jūsų kūne amžina sandora".
14Neapipjaustytas vyriškis, - kiekvienas, kurio apyvarpės odelė nėra apipjaustyta, - tas asmuo bus nukirstas nuo savo giminės. Jis sulaužė mano sandorą".

15Dievas kalbėjo Abraomui: "O savo žmonos Saros nebevadinsi Sarai, nes jos vardas Sara.
16Aš ją palaiminsiu ir, be to, duosiu tau per ją sūnų. Aš ją laiminsiu, - ji duos pradžią tautoms, iš jos kils karaliai".
17Abraomas parpuolė veidu žemėn ir juokėsi, širdyje galvodamas: "Argi gali kūdikis gimti šimtamečiui seniui? Argi gali Sara, būdama devyniasdešimties metų, gimdyti?
18Abraomas tad Dievui ir sakė: "O kad Išmaelis gyvuotų tavo malone!"
19O Dievas tarė: "O vis dėlto Sara pagimdys tau sūnų, ir tu pavadinsi jį Izaoku. Aš palaikysiu savo sandorą su juo kaip amžiną sandorą jo palikuonims.
20Ir dėl Išmaelio tave išgirdau: tikėk manimi, laiminsiu jį, padarysiu jį be galo gausingą. Jis bus dvylikos vadų tėvas, - padarysiu iš jo didelę tautą.
21Bet savo sandorą aš palaikysiu su Izaoku, kurį Sara tau pagimdys šiuo laiku kitais metais".
22Vos pabaigęs kalbėtis, Dievas nukilo nuo Abraomo.

23Tuomet Abraomas paėmė savo sūnų Išmaelį ir visus vergus, gimusius jo namuose bei pirktus jo pinigais, - visus Abraomo namų vyriškius, - ir tą pačią dieną, kaip Dievas jam buvo įsakęs, apipjaustė jų apyvarpės odelę.
24Abraomas buvo devyniasdešimt devynerių metų, kai jam buvo apipjaustyta apyvarpės odelė.
25O jo sūnus Išmaelis buvo trylikos metų, kai jam buvo apipjaustyta apyvarpės odelė.
26Tą pačią dieną buvo apipjaustyti Abraomas ir Išmaelis.

27Drauge su jais buvo apipjaustyti visi jo namų vyrai - vergai, gimę namuose, ir pirktiniai iš pašaliečių.

18Abraomo svečiai

1VIEŠPATS pasirodė jam prie Mamrės ąžuolų, sėdinčiam pačioje dienos kaitroje prie savo palapinės angos.
2Jis pakėlė akis ir pamatė netoli savęs stovinčius tris vyrus. Juos pamatęs, jis nubėgo nuo palapinės angos jų pasitikti ir, nusilenkdamas iki žemės,
3tarė: "Mano viešpatie, jei randu malonę tavo akyse, neaplenk savo tarno.
4Tebūna atnešta truputį vandens, - nusiplaukite kojas ir pailsėkite po medžiu.
5Atnešiu kąsnį duonos, kad galėtumėte atsigaivinti. Tada galėsite toliau eiti, nes juk užsukote pas savo tarną". Jie atsakė: "Daryk, kaip sakai".
6Abraomas nuskubėjo į palapinę pas Sarą ir paliepė: "Greitai įmaišyk tris saikus gerų miltų, išminkyk ir iškepk plokštainių".
7Abraomas nubėgo prie kaimenės, paėmė veršį, jauną ir rinktinį, padavė jį tarnui, kuris greitai jį paruošė.
8Tuomet, paėmęs varškės bei pieno ir paruoštą veršieną, padėjo visa prieš juos, o pats tarnavo jiems valgant po medžiu.

9"Kurgi tavo žmona Sara?" - jie paklausė. Jis atsakė: "Va ten, palapinėje".
10Tuomet vienas jų tarė: "Aš tikrai sugrįšiu pas tave šiuo laiku kitais metais, ir tavo žmona Sara turės sūnų". Tuo tarpu Sara, stovėdama jam už nugaros prie palapinės angos, klausėsi.
11Abraomas ir Sara buvo senyvo amžiaus, pažengę metuose. Sara jau buvo liovusis sirgti mėnesinėmis.
12Sara tad juokėsi sau, sakydama: "Tada, kai nuvytau, negi patirsiu malonumo - mano vyras toks senas?"
13VIEŠPATS tarė Abraomui: "Kodėl Sara juokiasi, sakydama: 'Nejau aš iš tikrųjų dar gimdysiu, būdama tokia sena?'
14Argi yra Dievui negalimų dalykų? Aš sugrįšiu pas tave šiuo laiku kitais metais, ir Sara turės sūnų".
15O Sara gynėsi, sakydama: "Aš nesijuokiau", - nes ji buvo išsigandusi. Bet jis atsakė: "Tu tikrai juokeisi".

Abraomas užtaria Sodomą

16Vyrai pakilo ir žvalgėsi, kaip eiti Sodomos link. Abraomas palydėdamas ėjo kartu su jais.
17VIEŠPATS mąstė: "Argi aš slėpsiu nuo Abraomo, ką žadu tuojau daryti,
18žinodamas, kad Abraomas taps didele bei galinga tauta ir kad visos žemės tautos ras jame palaiminimą?
19Juk aš išrinkau jį, kad galėtų pamokyti savo vaikus ir savo būsimą šeimą laikytis VIEŠPATIES kelio, darant kas teisu ir teisinga, idant VIEŠPATS galėtų įvykdyti Abraomui, ką jis yra jam pažadėjęs".
20Tuomet VIEŠPATS tarė: "Šauksmas prieš Sodomą ir Gomorą taip padidėjo ir jų nuodėmė yra tokia sunki,
21kad aš turėjau nužengti ir pamatyti, ar jie iš tikro elgėsi pagal mane pasiekusį šauksmą. O jei ne, aš žinosiu".

22Iš ten tat du vyrai pasuko ir ėjo Sodomos link. Tuo tarpu Abraomas pasiliko stovėti prieš VIEŠPATĮ.
23Abraomas priėjo arčiau ir tarė: "Argi iš tikrųjų pražudysi teisųjį su nedorėliu?
24Jei mieste rastųsi penkiasdešimt teisiųjų, nejau pražudytum tą vietą ir neatleistum jai dėl penkiasdešimties mieste esančių teisiųjų?
25Ne tavo būdas daryti tokį dalyką - žudyti teisųjį su nedorėliu ir padaryti teisųjį lygų nedorėliui! Tai ne tavo būdas! Argi tas, kuris yra visos žemės Teisėjas, nesielgs teisingai?"
26VIEŠPATS atsakė: "Jei rasiu Sodomos mieste penkiasdešimt teisiųjų, dėl jų pasigailėsiu visos jų vietos".
27O Abraomas vėl tarė: "Štai kaip drįstu kalbėti VIEŠPAČIUI, būdamas dulkė ir pelenai.
28O jeigu trūktų penkių lig penkiasdešimties teisiųjų? Argi dėl tų penkių sunaikintum visą miestą?" Jis atsakė: "Nesunaikinsiu, jei rasiu ten keturiasdešimt penkis".
29Bet jis vėl jam kalbėjo, sakydamas: "O jei rastųsi ten keturiasdešimt?" Jis atsakė: "Dėl keturiasdešimties to nedarysiu".
30"Tenesupyksta ant manęs VIEŠPATS, - jis tarė, - jei aš vėl kalbu. O jei ten rastųsi trisdešimt?" Jis atsakė: "To nedarysiu, jeigu ten rasiu trisdešimt".
31Jis tarė: "Štai kaip drįstu kalbėti VIEŠPAČIUI. O jei ten rastųsi dvidešimt?" Jis atsakė: "Ir dėl dvidešimties jo nesunaikinsiu".
32Tuomet jis tarė: "Tenesupyksta ant manęs VIEŠPATS, jei dar vieną kartą kalbėsiu. O jei ten rastųsi dešimt?" "Jo nesunaikinsiu dėl dešimties," - jis atsakė.

33Baigęs kalbėtis su Abraomu, VIEŠPATS nuėjo savo keliu, o Abraomas parėjo į savo gyvenvietę.

19Sodomos sunaikinimas
1Anie du angelai atėjo į Sodomą vakare. Lotas sėdėjo Sodomos vartuose. Juos pamatęs, Lotas pakilo jų pasveikinti ir, nusilenkdamas iki žemės,
2tarė: "Mano viešpačiai, prašyčiau užsukti į savo tarno namus pernakvoti ir nusiplauti kojas. Anksti galėsite atsikelti ir keliauti toliau savo keliu". Bet jie atsakė: "Ne. Praleisime naktį aikštėje".

3O jis taip labai juos kvietė, kad jie pasuko pas jį ir įėjo į jo namus. Jis tada paruošė jiems vaišes, iškepė neraugintos duonos, ir jie papietavo.
4Bet jiems dar neatsigulus, miesto vyrai - Sodomos vyrai, jauni ir seni, - visi žmonės iki paskutinio, - apsupo namus
5ir šaukė Lotui: "Kur tie vyrai, atėjusieji pas tave šį vakarą? Atvesk juos mums, kad galėtume juos pažinti".
6Lotas išėjo pas juos už durų ir, uždaręs už savęs duris,
7kalbėjo: "Maldauju, mano broliai, nesielkite nedorai!
8Štai aš turiu dvi dukteris, kurios dar nėra pažinusios vyro. Leiskite man jas jums atvesti, darykite su jomis, kaip jums patinka, tik nedarykite nieko aniems vyrams, nes jie įėjo po mano stogo pavėsiu".
9Bet jie atsakė: "Pasitrauk į šalį! Šis žmogelis, - jie šaipėsi, - atkeliavo čionai kaip ateivis, o jau elgiasi kaip teisėjas! Dabar su tavimi pasielgsime pikčiau negu su jais!" Tuomet jie apniko su įniršiu Lotą ir prisigrūdo prie durų jų išlaužti.
10Bet anie vyrai iškišo rankas, įtraukė Lotą pas save į vidų ir uždarė duris.
11O žmones, esančius prie namų durų, - jaunus ir senus, - jie nuplieskė tokia akinančia šviesa, kad

veltui jie stengėsi surasti duris.

12Tuomet anie vyrai klausė Lotą: "Ką daugiau iš savųjų turi čia? Žentus, sūnus, dukteris ir bet ką iš savųjų - išvesk juos iš šios vietos,
13nes mes šią vietą tuojau sunaikinsime! Šauksmas prieš Sodomos žmones, pasiekęs VIEŠPATĮ, pasidarė toks garsus, kad VIEŠPATS atsiuntė mus jos sunaikinti".
14Lotas tada išėjo ir kalbėjosi su savo žentais, ketinančiais vesti jo dukteris: "Kelkitės, išeikite iš šios vietos, nes VIEŠPATS tuojau sunaikins miestą". Bet žentams atrodė, kad jis juokauja.

15Rytui auštant, angelai ragino Lotą, sakydami: "Skubėk, paimk savo žmoną ir abi čia esančias savo dukteris, kad nepražūtumėte už miesto kaltę".
16Bet jis vis delsė. Anie vyrai tad paėmė jį, jo žmoną ir abi jo dukteris už rankų, - VIEŠPATS buvo jam gailestingas, - išvedė jį saugiai už miesto.
17Kai jie buvo išvedę juos už miesto, vienas jų tarė: "Bėgdami gelbėkite savo gyvybę, atgal nesižvalgykite ir Lygumoje niekur nesustokite. Gelbėkitės kalnuose, kad nepražūtumėte!"
18O Lotas jam atsakė: "O ne, mano viešpatie!
19Tikėk manimi, tavo tarnas rado malonės tavo akyse, ir tu parodei man didelį gerumą, išgelbėdamas mano gyvybę! Tačiau gelbėtis bėgdamas į kalnus aš nepajėgiu iš baimės, kad nelaimė mane užklups ir aš numirsiu.
20Prašyčiau žiūrėti, va anas miestas yra gana arti nubėgti ir jis tokia maža vieta. Leisk man ten nubėgti, - jis tokia maža vieta, ar ne? - ten išliksiu gyvas!"
21Jis atsakė: "Labai gerai! Suteiksiu tau malonę ir šiuo atveju, - miesto, apie kurį kalbi, nesunaikinsiu.
22Skubėk, gelbėkis ten, nes aš negaliu nieko daryti, kol tu ten nenueisi". Todėl anas miestas buvo pavadintas Zoaru.
23Saulė buvo pakilusi virš akiračio, kai Lotas atėjo į Zoarą.

24Tuomet VIEŠPATS lijo ant Sodomos ir Gomoros siera ir ugnimi {nuo VIEŠPATIES iš dangaus}.
25Jis sunaikino tuos miestus ir visą Lygumą drauge su visais miestų gyventojais ir žemės augmenija.
26Ir jo žmona, eidama iš paskos, dairėsi atgal ir pavirto druskos stulpu.

27Anksti rytą Abraomas nuskubėjo į tą vietą, kur buvo stovėjęs prieš VIEŠPATĮ,
28 ir, žvelgdamas žemyn Sodomos ir Gomoros bei viso Lygumos krašto link, jis matė tik kylančius nuo žemės dūmus, tarsi dūmus iš krosnies.

29Taigi, kai Dievas naikino Lygumos miestus ir sugriovė miestus, kuriuose buvo gyvenęs Lotas, Dievas prisiminė Abraomą ir išgelbėjo Lotą iš tikros pražūties.

Loto dukterys
30 Lotas pakilo iš Zoaro ir apsigyveno kalnuose su savo dviem dukterimis. Zoare pasilikti bijojo. Gyveno tad su savo dviem dukterimis oloje.
31Pirmagimė tarė jaunesniajai: "Mūsų tėvas sensta, nėra kito vyro žemėje susidėti su mumis, kaip įprasta visame pasaulyje.
32Eikš, nugirdykime savo tėvą vynu, - gulėsime su juo, idant turėtume palikuonį iš savo tėvo".

33Tą naktį juodvi nugirdė savo tėvą vynu, pirmagimė įėjo ir gulėjo su savo tėvu. Jis nežinojo nei kada ji atsigulė, nei kada ji atsikėlė.

34Kitą dieną pirmagimė tarė jaunesniajai: "Štai praėjusią naktį aš gulėjau su savo tėvu. Nugirdykime jį vynu ir šią naktį. Tu įeik ir gulėk su juo, idant turėtume palikuonį iš savo tėvo".
35Taigi juodvi nugirdė savo tėvą ir tą naktį. Jaunesnioji pakilo ir gulėjo su juo. O jis nežinojo nei kada ji atsigulė, nei kada ji atsikėlė.
36Taigi abi Loto dukterys tapo nėščios iš savo tėvo.
37Pirmagimė pagimdė sūnų ir pavadino jį Moabu, - jis yra dabartinių moabiečių protėvis.
38Ir jaunesnioji pagimdė sūnų ir davė Ben-Ammi vardą, - jis yra dabartinių amoniečių protėvis.

20Abraomas ir Abimelechas

1 Iš ten Abraomas keliavo Negebo srities link, įsikūrė tarp Kadešo ir Šuro. Gyvendamas Geraroje kaip ateivis,
2Abraomas apie savo žmoną sakė: "Ji yra mano sesuo". Užtat Geraros karalius Abimelechas ją sau parsigabeno.
3Naktį sapne Dievas atėjo pas Abimelechą ir jam sakė: "Tu mirsi dėl moters, kurią pasiėmei, nes ji yra ištekėjusi moteris".
4O Abimelechas dar nebuvo jos palietęs, todėl jis tarė: "Viešpatie, argi tu pražudytum nekaltą žmogų?
5Argi ne jis pats man sakė: 'Ji yra mano sesuo'? Ir ji pati patvirtino: 'Jis yra mano brolis'. Kai tai padariau, mano širdis buvo dora ir rankos nekaltos".
6Tuomet sapne Dievas jam atsakė: "Taip, aš žinojau, kad tu tai darai dora širdimi ir nekaltomis rankomis. Be to, aš pats sulaikiau tave, kad man nenusidėtum, todėl ir neleidau tau jos paliesti.
7Dabar tad sugrąžink vyrui žmoną, - kadangi jis yra pranašas, jis tave užtars, - ir liksi gyvas. Bet jei nesugrąžinsi, žinok, kad tikrai mirsi - pražūsi tu pats ir visa, kas tau priklauso".

8Abimelechas atsikėlė anksti rytą, susišaukė visus savo tarnus ir jiems papasakojo visa, kas buvo įvykę. Žmonės buvo baimės priblokšti.
9Tuomet Abimelechas pasišaukė Abraomą ir jam tarė: "Ką tu mums padarei! Kuo aš tau nusidėjau, kad tu užtraukei man ir mano karalystei tokią didelę kaltę? Padarei man dalykų, kurie neturėtų būti daromi.
10Ką gi tu sau manei, - klausė Abimelechas, - darydamas tokį dalyką?"
11"Aš pamaniau, - atsakė Abraomas, - kad šioje vietoje visiškai nėra Dievo baimės ir jie mane užmuš dėl mano žmonos.
12Be to, ji iš tikrųjų yra mano sesuo - duktė mano tėvo, nors ir ne mano motinos duktė. Ji tapo mano žmona.
13Kai Dievas išvedė mane klajoti toli iš tėvo namų, aš jai sakiau: 'Prašyčiau tavęs, padaryk man šią malonę - į kokią tik vietą nueitume, apie mane visur sakyk: jis yra mano brolis'".

14Abimelechas paėmė avių ir jaučių, vergų ir vergių ir davė juos Abraomui. Sugrąžino jam ir Sarą, jo žmoną.
15"Mano kraštas yra prieš tavo akis, - tarė Abimelechas, - apsigyvenk, kur tik tau patiks".
16O Sarai sakė: "Štai! Duodu tavo broliui tūkstantį sidabro gabalų. Tai tau tarnaus kaip apgynimas nuo visų, esančių su tavimi, - tu esi visiškai išteisinta".
17Tuomet Abraomas užtarė pas Dievą, ir Dievas išgydė Abimelechą. Jis pagydė ir Abimelecho žmoną, ir verges, idant vėl galėtų gimdyti,
18nes VIEŠPATS buvo padaręs visas Abimelecho namų moteris visiškai nevaisingas dėl Saros,

Abraomo žmonos.

21Izaoko gimimas
1VIEŠPATS pasielgė su Sara, kaip buvo sakęs, ir įvykdė, ką buvo pažadėjęs.
2Sara pradėjo ir pagimdė Abraomui jo senatvėje sūnų tuo laiku, kurį Dievas buvo nurodęs.
3Sūnui, kurį jam pagimdė Sara, Abraomas davė Izaoko vardą.
4Abraomas apipjaustė savo sūnų Izaoką aštuntąją dieną, kaip jam buvo įsakęs Dievas.
5Abraomas buvo šimto metų, kai jam gimė jo sūnus Izaokas.
6O Sara sakė:

"Dievas iškrėtė man juoką;
kas tik apie tai išgirs,
juoksis su manimi".

7 Ir ji pridėjo:
"Kas gi būtų galėjęs pasakyti Abraomui,
kad Sara žindys vaikus?
O vis dėlto pagimdžiau jam sūnų jo senatvėje".

8Vaikas augo ir buvo nujunkytas. Tą dieną, kai Izaokas buvo nujunkytas, Abraomas surengė didelį pokylį.

Hagaros ir Išmaelio išvarymas
9 Sara, pamačiusi egiptietės Hagaros sūnų, kurį ji buvo pagimdžiusi Abraomui, žaidžiantį su jos sūnumi Izaoku,
10sakė Abraomui: "Išvaryk šią vergę su jos sūnumi, nes tos vergės sūnus nesidalys paveldu su mano sūnumi Izaoku!"
11Šis reikalas Abraomą labai kankino, nes jis lietė jo paties sūnų.
12Bet Dievas tarė Abraomui: "Nesikankink dėl berniuko ar dėl savo vergės. Ką tau sako Sara, daryk, kaip ji tau sako, nes per Izaoką bus tęsiami tavo palikuonys.
13Bet ir vergės sūnų padarysiu didele tauta, nes ir jis yra tavo palikuonis".

14Abraomas pakilo anksti rytą, paėmė šiek tiek duonos bei vandenmaišį ir padavė Hagarai. Užkėlęs juos jai ant pečių, drauge su vaiku ją išsiuntė. Išėjusi ji klajojo Beer-Šebos dykumoje.

15Išsibaigus vandenmaišyje vandeniui, ji pasodino vaiką po vienu krūmu,
16paėjėjo į šalį ir atsisėdo priešais atstu maždaug per lanko šūvį, sakydama: "Negaliu žiūrėti, kaip vaikas miršta". Sėdėdama priešais, ji pravirko graudžiomis ašaromis.

17Bet Dievas išgirdo berniuko verksmą, ir Dievo angelas iš dangaus pašaukė Hagarą, klausdamas: "Hagara, kas tau? Nebijok, nes Dievas išgirdo berniuko verksmą iš ten, kur jis yra.
18Eikš, pakelk berniuką ir paimk jį už rankos, nes aš iš jo padarysiu didelę tautą".
19Tuomet Dievas atvėrė jai akis, ir ji pamatė vandens šaltinį. Nuėjusi prisėmė vandenmaišį vandens ir pagirdė berniuką.

20Dievas buvo su berniuku, jam augant. Jis gyveno dykumoje ir tapo įgudęs lankininkas.
21Parano dykuma buvo jo namai. Jo motina gavo jam žmoną iš Egipto žemės.

Abraomo ir Abimelecho sandora

22 Atsitiko, kad tuo metu Abimelechas ir jo kariuomenės vadas Fikolas sakė Abraomui: "Dievas yra su tavimi, kad ir ką tu darytum.
23Todėl prisiek man šioje vietoje dabar Dievo vardu, kad nesielgsi su manimi ar su mano pažįstamais ir giminėmis apgaulingai, bet elgsiesi taip palankiai su manimi ir su kraštu, kuriame gyveni kaip ateivis, kaip aš elgiausi su tavimi".
24Abraomas atsakė: "Aš prisiekiu!"

25Kai Abraomas pareiškė skundą Abimelechui dėl vandens šulinio, kurį buvo užgrobę Abimelecho tarnai,
26Abimelechas atsakė: "Aš nežinau, kas tai padarė. Iš tikrųjų tu man nieko apie tai nepranešei, o aš iki šiai dienai apie tai nebuvau girdėjęs".
27Abraomas paėmė avių ir jaučių, davė juos Abimelechui, ir juodu sudarė sutartį.
28Tuomet Abraomas atskyrė iš kaimenės septynis ėriukus.
29Abimelechas klausė Abraomą: "Ką reiškia šie septyni atskirtieji ėriukai?"
30Jis atsakė: "Tu priimsi šiuos septynis ėriukus iš mano rankų, idant būtum man liudytojas, kad aš iškasiau šį šulinį".
31Todėl ta vieta buvo pavadinta Beer-Šeba, nes ten jiedu padavė priesaiką.

32Taigi, sudarę Beer-Šeboje sutartį, Abimelechas ir jo kariuomenės vadas Fikolas pakilo ir sugrįžo į filistinų kraštą.
33O {Abraomas} pasodino Beer-Šeboje tamariską ir ten šaukėsi VIEŠPATIES, Dievo Amžinojo, vardo.
34Filistinų krašte Abraomas gyveno kaip ateivis ilgą laiką.

22Abraomo auka ir bandymas
1Po šių įvykių Dievas išbandė Abraomą. Jis tarė jam: "Abraomai!" Jis atsiliepė: "Aš čia!"-
2"Paimk savo sūnų, - jis tęsė, - savo vienatinį sūnų Izaoką, kurį myli, nueik į Morijos kraštą ir paaukok jį kaip deginamąją auką ten viename kalne, kurį aš tau nurodysiu".

3Pakilęs anksti rytą, pasibalnojo savo asilą, pasiėmė su savimi du tarnus ir savo sūnų Izaoką. Prisiskaldęs malkų deginamajai aukai, jis leidosi kelionėn į vietą, apie kurią buvo jam kalbėjęs Dievas.
4Trečią dieną Abraomas pakėlė akis ir iš tolo pamatė tą vietą.
5"Pabūkite čia su asilu, - jis paliepė tarnams, - berniukas ir aš kopsime ten. Pagarbinsime ir tada sugrįšime pas jus".

6Abraomas paėmė malkas deginamajai aukai ir uždėjo jas ant pečių savo sūnui Izaokui, o ugnį ir peilį nešėsi pats. Jiedu keliavo toliau.
7Izaokas kreipėsi į savo tėvą Abraomą: "Tėve!" "Aš čia, mano sūnau", - atsiliepė. Jis tarė: "Ugnies ir malkų yra, bet kurgi avis deginamajai aukai?"
8Abraomas atsakė: "Dievas pats parūpins avį deginamajai aukai, mano sūnau". Ir jiedu drauge ėjo toliau.

9Jiedu atėjo į vietą, apie kurią buvo kalbėjęs jam Dievas. Abraomas pastatė ten aukurą ir sukrovė malkas. Jis surišo savo sūnų Izaoką ir paguldė jį ant aukure sukrautų malkų.
10Tuomet Abraomas ištiesė savo ranką ir pakėlė peilį, kad nužudytų savo sūnų.
11Bet VIEŠPATIES angelas sušuko jam iš dangaus, tardamas: "Abraomai! Abraomai!" - "Aš čia!" -

jis atsiliepė.
12"Nekelk rankos prieš berniuką, - tęsė, - nieko jam nedaryk! Dabar aš žinau, kad tu bijai Dievo, nes neatsisakei atiduoti man savo vienatinio sūnaus".
13Kai Abraomas pakėlė akis, jis pamatė aviną, ragais įstrigusį krūme. Abraomas tada priėjo, paėmė aviną ir paaukojo jį kaip deginamąją auką vietoj savo sūnaus.
14O tą vietą Abraomas pavadino "VIEŠPATS parūpins" vardu, kaip ir nūdien yra sakoma: "VIEŠPATIES kalne bus parūpinta".

15VIEŠPATIES angelas pašaukė Abraomą iš dangaus antrąkart
16ir tarė: "Prisiekiau pačiu savimi, - tai VIEŠPATIES žodis, - kadangi tu tai padarei, neatsisakei atiduoti savo vienatinio sūnaus,
17todėl aš tikrai laiminsiu tave ir padarysiu tavo palikuonis tokius gausius, kaip dangaus žvaigždės ir pajūrio smiltys. Tavo palikuonys užims savo priešų vartus ir
18visos tautos žemėje ras sau palaiminimą per tavo palikuonis, nes tu buvai klusnus mano balsui".

19Abraomas tada sugrįžo pas tarnus. Jie pakilo ir drauge nuėjo į Beer-Šebą. Ir Abraomas likosi gyventi Beer-Šeboje.

Nahoro palikuonys
20 Atsitiko, kad po šių įvykių Abraomas gavo žinią: "Milka irgi pagimdė vaikų tavo broliui Nahorui:
21pirmagimį Uzą, jo brolį Buzą, Aramo tėvą Kemuelį,
22Kesedą, Hazo'ą, Pildašą, Jidlafą ir Betuelį".
23Betueliui gimė Rebeka. Šiuos aštuonis pagimdė Milka Abraomo broliui Nahorui.
24O jo sugulovė, vardu Reuma, irgi pagimdė vaikų: Tebą, Gahamą, Tahašą ir Maaką.

23Tikėjimo protėvių kapai
1Saros gyvenimas - Sara gyveno šimtą dvidešimt septynerius metus.
2Sara mirė Kirjat-Arbos mieste {tai yra Hebrone}, Kanaano krašte. Abraomas Sarą apverkė ir apraudojo.
3Pasitraukdamas nuo savo mirusiosios, jis kreipėsi į hetitus:
4"Nors esu svetimšalis ir ateivis, gyvenantis tarp jūsų, parduokite man vietą kapui pas jus, kad galėčiau išnešti savo mirusiąją ir palaidoti".
5Hetitai Abraomui atsakė:
6"Viešpatie, klausykis mūsų! Tu esi tarp mūsų Dievo išrinktasis. Laidok savo mirusiąją rinktinėse mūsų kapinėse. Niekas iš mūsų neatsakys tau savo kapo tavo mirusiajai palaidoti".
7Abraomas atsikėlė, nusilenkė hetitams, krašto gyventojams,
8ir jiems tarė: "Jeigu jūs sutinkate, kad aš išneščiau savo mirusiąją palaidoti, tai paklausykite manęs ir užtarkite mane pas Zoharo sūnų Efroną.
9Teparduoda jis man Machpelos olą, kuri jam priklauso. Ji yra jo lauko pakraštyje. Teparduoda man ją už visą kainą kapavietei tarp jūsų".
10O Efronas sėdėjo tarp hetitų. Hetitas Efronas atsakė Abraomui, girdint visiems hetitams - visiems, ėjusiems pro jo miesto vartus, tardamas:
11"O ne, mano viešpatie, klausykis manęs! Aš duodu tau tą. Palaidok savo mirusiąją".
12Tuomet Abraomas nusilenkė krašto gyventojams
13ir tarė Efronui, girdint visiems krašto gyventojams lauką ir duodu tau olą, esančią jame. Aš tau ją

duodu savo tautiečių akivaizdoje: "A, kad tu manęs paklausytum! Aš duosiu tau lauko kainą. Priimk ją nuo manęs, kad galėčiau ten palaidoti savo mirusiąją".
14Abraomui Efronas atsakė:
15"Mano viešpatie, paklausyk manęs! Žemės laukas vertas keturių šimtų sidabrinių šekelių - kas tai mudviem, ar ne tiesa? Eik ir laidok savo mirusiąją".
16Abraomas susiderėjo su Efronu dėl kainos. Abraomas tat atsvėrė Efronui sidabrą, kurį jis buvo išsilygęs hetitams girdint, - keturis šimtus sidabrinių šekelių, pagal įprastinius pirklių svarsčius.

17Tokiu būdu Efrono laukas Machpeloje, priešais Mamrę, - laukas su ola jame ir visais tame lauke esančiais medžiais, - perėjo
18Abraomui kaip jo nuosavybė hetitų akivaizdoje - akivaizdoje visų, ėjusių pro jo miesto vartus.
19Tada Abraomas palaidojo savo žmoną Machpelos lauko oloje, priešais Mamrę {tai yra Hebroną}, Kanaano krašte.
20Laukas ir ola perėjo iš hetitų į Abraomo nuosavybę kaip kapavietė.

24Izaokas ir Rebeka
1Abraomas buvo senas ir nugyvenęs daug metų. O VIEŠPATS Abraomą buvo laiminęs visapusiškai.
2Abraomas tarė vyriausiajam savo namų tarnui, buvusiam visų jo turtų valdytoju: "Padėk savo ranką po mano šlaunimi ,
3ir aš prisaikdinsiu tave VIEŠPAČIU, dangaus Dievu ir žemės Dievu, kad tu neimsi žmonos mano sūnui iš kanaaniečių dukterų, tarp kurių aš gyvenu,
4bet nuvyksi į mano paties kraštą, pas mano giminę ir parūpinsi žmoną mano sūnui Izaokui".
5Tarnas jam atsakė: "O jei moteris nesutiktų sekti paskui mane į šį kraštą? Ar tada privalau nuvesti tavo sūnų į tą kraštą, iš kurio tu atėjai?"
6Abraomas jam tarė: "Jokiu būdu nevesk ten mano sūnaus!
7VIEŠPATS, dangaus Dievas, kuris paėmė mane iš mano tėvo namų ir iš mano gimtojo krašto, kuris priesaika patvirtino man padarytą pažadą: 'Tavo palikuonims aš duosiu šį kraštą', jis nusiųs angelą pirma tavęs, ir tu gausi iš ten žmoną mano sūnui.
8O jei moteris nesutiktų sekti paskui tave, tuomet tu būsi laisvas nuo šios mano priesaikos, betgi mano sūnaus ten atgal nevesk!"
9Tarnas tad padėjo savo ranką po savo šeimininko Abraomo šlaunimi ir prisiekė jam.

10Tuomet tarnas paėmė dešimt savo šeimininko kupranugarių ir, pasiėmęs su savimi iš savo šeimininko visokių rinktinių dovanų, išvyko ir atkeliavo į Nahoro miestą Aram-Naharajimuose.
11Jis suklupdė kupranugarius už miesto prie šulinio. Diena slinko vakarop. Tuo metu paprastai moterys išeidavo semti vandens.
12Tuomet jis meldėsi: "VIEŠPATIE, mano šeimininko Abraomo Dieve, suteik sėkmę šią dieną man ir parodyk ištikimą meilę mano šeimininkui Abraomui.
13Aš stoviu čia prie šulinio, o miestiečių dukros štai ateina vandens semtis.
14Jei mergaitė, kurios paprašysiu: 'Prašyčiau palenkti savo ąsotį, duoti man atsigerti', - atsakytų: 'Gerk, aš ir tavo kupranugarius pagirdysiu', - tebūna ji ta, kurią tu paskyrei savo tarnui Izaokui. Tokiu būdu aš žinosiu, kad tu parodei ištikimą meilę mano šeimininkui".

15Vos tik jam pabaigus tarti šiuos žodžius, atėjo Rebeka, Abraomo brolio Nahoro žmonos Milkos sūnaus Betuelio duktė, su ąsočiu ant peties.

16Mergina buvo labai graži, vyro nepažinta mergaitė. Ji nusileido žemyn prie šulinio, prisipildė ąsotį ir išlipo.
17Tuomet tarnas, pribėgęs jos pasitikti, paprašė: "Prašyčiau man duoti gurkšnelį vandens iš savo ąsočio".
18"Gerk, mano viešpatie", - ji atsakė ir, skubiai nukėlusi ąsotį ant savo rankos, davė jam gerti.
19Jam sočiai atsigėrus, ji tarė: "Pasemsiu ir tavo kupranugariams, kad ir jie atsigertų".
20Skubiai išpylusi savo ąsotį į lovį, ji vėl bėgo prie šulinio daugiau vandens semti, kol prisėmė visiems jo kupranugariams.
21Tuo tarpu anas vyras ją stebėjo tylomis, norėdamas žinoti, ar VIEŠPATS padarė jo kelionę sėkmingą, ar ne.

22Kupranugariams atsigėrus, anas vyras paėmė auksinį žiedą nosiai, sveriantį pusę šekelio, ir dvi apyrankes jos rankoms, sveriančias dešimt auksinių šekelių.
23"Prašyčiau man pasakyti, - klausė jis, - kieno tu duktė? Ar yra vietos tavo tėvo namuose mums pernakvoti?"
24Ji atsakė: "Aš esu duktė Betuelio, Milkos sūnaus, kurį ji pagimdė Nahorui".
25Ir ji tęsė: "Mes turime apsčiai šiaudų ir pašaro namuose, taip pat ir vietos nakvynei".
26Anas vyras žemai nusilenkė ir pagarbino VIEŠPATĮ,
27tardamas: "Tebūna pagarbintas VIEŠPATS, mano šeimininko Abraomo Dievas, kuris niekad nepagailėjo savo gerumo ir ištikimybės mano šeimininkui, nes VIEŠPATS mane atvedė tiesiai į mano šeimininko brolio namus".

28Tuomet mergaitė nubėgo ir visa tai papasakojo savo motinos šeimynai.
29Rebeka turėjo brolį, vardu Labanas. Labanas išskubėjo pas vyrą prie šulinio,
30kai tik pamatė žiedą nosiai bei apyrankes ant sesers rankų ir išgirdo savo sesers Rebekos žodžius: "Taip tas vyras man kalbėjo". Kai atėjo pas vyrą, rado jį tebestovintį šalia kupranugarių prie šaltinio.
31"Užeik, VIEŠPATIES palaimintasis! Kodėl dar stovi lauke, kai tau prirengiau namus ir vietą kupranugariams?"
32Vyras tat užėjo į namus, ir nuo kupranugarių buvo nuimtos naštos. Kupranugariai buvo pašerti šiaudais ir pašaru, o jam ir vyrams, esantiems su juo, atnešta vandens kojoms nusiplauti.
33Bet kai jam buvo paduota valgyti, jis tarė: "Aš nieko nevalgysiu, kol nepasakysiu, ką turiu pasakyti". Labanas atsakė: "Kalbėk!"

34"Aš esu Abraomo tarnas, - jis pradėjo, -
35VIEŠPATS mano šeimininką apsčiai palaimino, ir jis tapo turtingas: davė jam avių ir galvijų, sidabro ir aukso, vergų ir vergių, kupranugarių ir asilų.
36Sara, mano šeimininko žmona, būdama senyvo amžiaus, pagimdė mano šeimininkui sūnų, kuriam jis paskyrė visa, ką turi.
37Mano šeimininkas prisaikdino mane, tardamas: 'Neimsi žmonos mano sūnui iš dukterų kanaaniečių, kurių krašte gyvenu,
38bet nuvyksi į mano tėvo namus, pas mano giminę, ir gausi žmoną mano sūnui'.
39Aš sakiau savo šeimininkui: 'O jei moteris nesutiktų sekti paskui mane?'.
40Betgi jis man sakė: 'VIEŠPATS, kurio keliais aš ėjau, pasiųs savo angelą su tavimi ir padarys tavo kelionę sėkmingą. Tu gausi žmoną mano sūnui iš mano giminės, iš mano tėvo namų.

41Nuo mano priesaikos būsi laisvas tik tada, kai nuvyksi pas mano giminę. Net jeigu jie ir atsisakytų, būsi laisvas nuo mano priesaikos'.

42Kai atvykau šiandien prie šaltinio, meldžiausi: 'VIEŠPATIE, mano šeimininko Dieve, tebūna tavo valia padaryti mano kelionę sėkmingą!
43Aš stoviu čia prie vandens šaltinio. Tebūna ta jauna moteris, atėjusi semtis vandens, kurios aš paprašysiu: 'Prašyčiau pagirdyti mane gurkšniu vandens iš savo ąsočio',
44ir kuri man atsakys: 'Atsigerk tu pats, aš pasemsiu vandens ir tavo kupranugariams', - tebūna ji ta moteris, kurią VIEŠPATS paskyrė mano šeimininko sūnui'.

45Man dar nebaigus širdyje kalbėti, išėjo Rebeka su savo ąsočiu ant peties. Ji nulipo prie šaltinio ir pasisėmė vandens. Aš jos paprašiau: 'Prašyčiau man duoti atsigerti'.
46Ji skubiai nukėlė savo ąsotį nuo peties ir tarė: 'Gerk! Aš pagirdysiu ir tavo kupranugarius'. Aš atsigėriau, ji pagirdė ir mano kupranugarius.
47Tuomet aš jos ir paklausiau: 'Kieno tu būsi duktė?' O ji atsakė: 'Betuelio, Nahoro sūnaus, kurį Milka jam pagimdė'. Užkabinau tat jai ant nosies žiedą ir užmoviau jai ant rankų apyrankes.
48Žemai nusilenkiau ir pagarbinau VIEŠPATĮ, mano šeimininko Abraomo Dievą, atvedusį mane tiesiu keliu gauti mano šeimininko giminaičio dukters jo sūnui.
49O dabar, jeigu ketinate parodyti mano šeimininkui ištikimą gerumą, man sakykite, ir jeigu ne, man sakykite, idant galėčiau pasukti į kairę ar į dešinę".

50Tuomet Labanas ir Betuelis atsakė: "Reikalas yra VIEŠPATIES nuspręstas. Mes negalime nieko tau sakyti nei prieš, nei už.
51Štai Rebeka stovi prieš tave, paimk ją ir keliauk. Tebūna ji tavo šeimininko sūnaus žmona, kaip VIEŠPATS kalbėjo".

52Kai Abraomo tarnas išgirdo šiuos žodžius, jis parpuolė kniūbsčias prieš VIEŠPATĮ.
53Tada tarnas ištraukė sidabro ir aukso brangenybes bei drabužius ir juos įteikė Rebekai. Jis davė taip pat brangių dovanų jos broliui ir motinai.

54Tuomet jis ir jo palydovai valgė ir gėrė. Jie ten ir pernakvojo. Kai jie atsikėlė ryto metą, jis tarė: "Leiskite mane atgal pas savo šeimininką".
55Bet jos brolis ir motina sakė: "Tepabūna mergaitė su mumis dar kiek, bent dešimt dienų, o paskui tegu keliauja".
56"Neužlaikykite manęs, - jis prašėsi, - kadangi VIEŠPATS padarė mano kelionę sėkmingą. Leiskite tat man grįžti pas savo šeimininką".
57Jie atsakė: "Pasišaukime mergaitę, paklauskime, ką ji sakys".
58Pasišaukę Rebeką, jie klausė: "Ar nori eiti su šiuo vyru?" Ji atsakė: "Eisiu".
59Tuomet jie išleido savo seserį Rebeką kartu su žindyve, drauge su Abraomo tarnu ir jo vyrais.
60Laimindami Rebeką, jie sakė jai:

"Tu, mūsų sesuo,
tapk tūkstančiais miriadų!
Tepaima tavo palikuonys
savo priešų vartus".

61Tuomet Rebeka ir jos tarnaitės pakilo, užsėdo ant kupranugarių ir sekė paskui vyrą. Tarnas tada paėmė Rebeką ir išvyko.

62O Izaokas buvo ką tik sugrįžęs iš Beer-Lahai-Roi apylinkės ir apsigyvenęs Negebe.
63 Vieną dieną vakarop Izaokas vaikštinėjo laukuose ir, pakėlęs akis, pamatė besiartinančius kupranugarius.
64 Ir Rebeka pakėlė akis ir pamatė Izaoką. Skubiai nulipusi nuo kupranugario,
65 ji klausė tarną: "Kas tas vyras, einantis mūsų link, ten lauke?" Tarnas tarė: "Tai yra mano šeimininkas". Tuomet ji, paėmusi šydą, apsidengė.

66Tarnas papasakojo Izaokui visa, ką jis buvo atlikęs.
67 Izaokas tuomet nuvedė ją į savo motinos Saros palapinę, vedė Rebeką, ir ji tapo jo žmona. Izaokas ją mylėjo ir rado paguodos po savo motinos mirties.

25 Keturos palikuonys
1 Abraomas vedė kitą žmoną, vardu Ketura.
2Ji pagimdė jam Zimraną, Jokšaną, Medaną, Midjaną, Išbaką ir Šuahą.
3Jokšanui gimė Šeba ir Dedanas. Dedano palikuonys buvo ašurimai, letušimai ir leumimai.
4Midjano palikuonys buvo Efa, Eferis, Hanochas, Abida ir Eldaa. Jie visi buvo Keturos palikuonys.

5Abraomas paliko visa, ką turėjo, savo sūnui Izaokui.
6O savo sugulovių vaikams Abraomas davė dovanų dar prie savo gyvos galvos, prieš juos išsiųsdamas tolyn nuo savo sūnaus Izaoko rytų link, į Kedemo kraštą.

Abraomo mirtis
7Visa Abraomo gyvenimo trukmė buvo šimtas septyniasdešimt penkeri metai.
8Jis atsikvėpė paskutinį kartą, mirdamas laimingoje senatvėje, sulaukęs ilgo amžiaus, ir buvo suvienytas su savo gimine.
9Izaokas ir Išmaelis, jo sūnūs, palaidojo jį Machpelos oloje, Efrono, hetito Zoharo sūnaus, lauke, esančiame į rytus nuo Mamrės, -
10tame lauke, kurį Abraomas nupirko iš hetitų. Abraomas ir jo žmona Sara buvo ten palaidoti.
11Po Abraomo mirties Dievas laimino jo sūnų Izaoką. Izaokas apsigyveno prie Beer- Lahai-Roi vietovės.

Išmaelio palikuonys
12Toks yra kartų sąrašas Abraomo sūnaus Išmaelio, kurį Abraomui pagimdė egiptietė Hagara, Saros vergė.
13Šie yra Išmaelio sūnų vardai, pagal jų gimimo eilę: Nebajotas, Išmaelio pirmagimis, Kedaras, Adbėelis, Mibsamas,
14Mišma, Duma, Masa,
15Hadadas, Tema, Jeturas, Nafišas ir Kedma.
16Šie yra Išmaelio sūnūs ir šie yra jų vardai, pagal jų gyvenvietes ir stovyklas, - dvylika vadų, pagal jų gentis.

17{Išmaelis gyveno šimtą trisdešimt septynerius metus. Kai atsikvėpė paskutinį kartą ir mirė, jis buvo suvienytas su savo gimine.}

18Jie klajojo nuo Havilos prie Šuro, esančio netoli Egipto, iki pat Asirijos. Kiekvienas jų statėsi stovyklas šalia visų savo giminių.

IZAOKAS IR JOKŪBAS

Esavo ir Jokūbo gimimas
19Ši yra Abraomo sūnaus Izaoko šeimos istorija. Abraomui gimė Izaokas.
20Izaokas buvo keturiasdešimties metų, kai vedė Rebeką, aramiečio Betuelio iš Padan-Aramo dukterį, o aramiečio Labano seserį.
21Izaokas maldavo VIEŠPATĮ už savo žmoną, kadangi ji buvo nevaisinga. VIEŠPATS išklausė jo maldą, ir jo žmona Rebeka tapo nėščia.
22Bet kūdikiai taip grūmėsi vienas su kitu jos įsčiose, kad ji prasitarė: "Jei taip, kam aš dar gyvenu?" Ji tat nuėjo VIEŠPATIES pasiteirauti.
23O VIEŠPATS jai atsakė:

"Dvi gentys yra tavo įsčiose,
dvi atskiros tautos kils iš tavęs.
Bet viena tauta bus stipresnė už kitą,
vyresnioji tarnaus jaunesniajai".

24Atėjus metui jai gimdyti, paaiškėjo, kad jos įsčiose buvo dvyniai!
25Pirmasis buvo rusvas, o visas jo kūnas buvo tarsi plaukuota skraistė. Užtat jie pavadino jį Esavu.
26Tada išėjo jo brolis, laikantis ranka Esavo kulną. Užtat jie pavadino jį Jokūbu. Izaokas buvo šešiasdešimties metų, kai jiedu gimė.

27Kai berniukai užaugo, Esavas buvo įgudęs medžiotojas, laukus mėgstąs vyras, o tuo tarpu Jokūbas buvo tylus, mėgstąs būti namie prie palapinių.
28Izaokas mylėjo Esavą, nes mėgo žvėrieną, bet Rebeka mylėjo Jokūbą.

29Kartą, Jokūbui verdant sriubą, Esavas parėjo iš laukų. Jis buvo labai išalkęs.
30Esavas Jokūbui tarė: "Labai prašau duoti man pasrėbti to raudono viralo, nes esu baisiai išalkęs!"{Todėl Esavas buvo vadinamas Edomu.}
31"Parduok man pirmiau savo pirmagimystę", - atsakė Jokūbas.
32Esavas tarė: "Štai! Aš prie mirties, kas man iš pirmagimystės?"
33Bet Jokūbas užsispyrė: "Pirmiau turi man prisiekti". Jis tada prisiekė ir pardavė savo pirmagimystę Jokūbui.
34Tuomet Jokūbas davė Esavui duonos ir lęšių sriubos. Jis pavalgė, atsigėrė, pakilo ir nuėjo sau. Tiek Esavui terūpėjo jo pirmagimystė.

26Izaokas keliauja į Gerarą
1Krašte kilo badas, - skirtingas nuo ankstesnio bado, kilusio Abraomo dienomis, - ir Izaokas išsikėlė į Gerarą pas filistinų karalių Abimelechą.
2VIEŠPATS buvo jam pasirodęs ir sakęs: "Neik į Egiptą. Įsikurk krašte, kurį aš tau nurodysiu.
3Gyvenk tame krašte kaip ateivis. Aš būsiu su tavimi ir laiminsiu tave. Juk tau ir tavo palikuonims atiduosiu visus šiuos kraštus, idant įvykdyčiau priesaiką, duotą tavo tėvui Abraomui.
4Aš padarysiu tavo palikuonis tokius gausius kaip dangaus žvaigždės, atiduosiu visus šiuos kraštus tavo palikuonims, idant visos tautos rastų per tavo palikuonis sau palaiminimą
5dėl to, kad Abraomas pakluso mano balsui ir vykdė, ką buvau jam paliepęs: mano įsakymus, mano nuostatus ir mano įstatymus".

6 Izaokas todėl ir apsigyveno Geraroje.
7Kai vietiniai vyrai ėmė teirautis apie jo žmoną, jis sakydavo: "Ji mano sesuo". Mat jis baiminosi

sakyti: "Mano žmona", - manydamas sau: "Šie vietiniai vyrai gali mane užmušti dėl Rebekos, nes ji tokia graži".
8Atsitiko, kad jam ten ilgesnį laiką pagyvenus, kartą karalius Abimelechas, žiūrėdamas pro langą, pamatė jį glamonėjantį savo žmoną Rebeką.
9Abimelechas pasišaukė Izaoką ir sakė: "Tikrai ji tavo žmona! Dėl ko tat sakei: 'Ji mano sesuo'? Izaokas jam atsakė: "Dėl to, kad aš maniau, jog per ją galiu netekti gyvybės".
10O Abimelechas tarė: "Ką tu mums padarei! Kas nors iš žmonių galėjo su tavo žmona prigulti, ir tu mums kaltę būtumei užtraukęs!"
11Todėl Abimelechas įspėjo visus žmones, tardamas: "Kas užgautų šį vyrą ar jo žmoną, tas bus nubaustas mirtimi".

12 Izaokas tame krašte sėjo javus ir tais metais susilaukė šimteriopo derliaus. VIEŠPATS jį laimino,
13ir žmogus praturtėjo. Jam vis labiau ir labiau sekėsi. Jis tapo labai turtingas,
14įsigijo tiek avių bei galvijų kaimenių ir tokią gausią šeimyną, kad filistinai jam pavydėjo.
15O filistinai, užpildami žemėmis, buvo užvertę visus šulinius, iškastus jo tėvo tarnų, tėvo Abraomo dienomis.
16Ir Abimelechas sakė Izaokui: "Pasitrauk nuo mūsų, nes pasidarei daug stipresnis už mus".

17Todėl Izaokas iš tenai ir pasitraukė. Pasistatė palapines Geraros slėnyje ir ten apsigyveno.
18Izaokas atnaujino šulinius, iškastus jo tėvo Abraomo dienomis, - filistinai buvo juos užvertę po Abraomo mirties, - ir davė jiems tuos pačius vardus, kuriais buvo juos pavadinęs tėvas.
19Bet kai Izaoko tarnai, kasdami tame slėnyje, aptiko šaltinio vandens šulinį,
20Geraros kerdžiai susiginčijo su Izaoko kerdžiais, sakydami: "Tas vanduo yra mūsų!" Todėl jis pavadino tą šulinį Eseko vardu, kadangi ten jie su juo ginčijosi.
21Tada jie iškasė kitą šulinį. Ir dėl jo susiginčijo, užtat jį pavadino Sitna.
22Jis iš ten išsikėlė ir iškasė dar kitą šulinį. Dėl jo jie nebesiginčijo. Užtat pavadino jį Rehobotais, sakydamas: "Šį kartą VIEŠPATS davė mums šiame krašte apsčiai vietos daugintis".

23Iš čia jis nukilo į Beer-Šebą.
24Tą pačią naktį pasirodė jam VIEŠPATS ir tarė:

"Aš esu tavo tėvo Abraomo Dievas.
Nebijok, nes aš esu su tavimi!
Laiminsiu tave ir padauginsiu tavo palikuonis
dėl savo tarno Abraomo".

25Tenai jis pastatė aukurą ir šaukėsi VIEŠPATIES vardo. Ten pastatė ir savo palapinę, ten Izaoko tarnai ėmė kasti šulinį.

Sandora su Abimelechu
26Ir Abimelechas atėjo pas jį iš Geraros su savo patarėju Ahuzatu ir savo kariuomenės vadu Fikolu.
27Izaokas jų paklausė: "Ko atėjote pas mane, nes manęs nekenčiate ir atstūmėte mane nuo savęs?"
28Jie atsakė: "Dabar mes aiškiai matome, kad VIEŠPATS yra su tavimi, todėl mes siūlome, kad sudarytumėm sutartį su priesaika tarp abiejų pusių - tarp tavęs ir mūsų. Sudarykime sandorą su tavimi,
29kad tu nedarytum mums nieko pikta, lygiai kaip mes kad tavęs neužgavome, visad su tavimi tik gerai elgėmės ir leidome tau iškeliauti taikingai. Nuo dabar būk VIEŠPATIES palaimintasis!"

30Jis iškėlė jiems vaišes, - jie valgė ir gėrė.
31Rytą jie pakilo anksti ir prisiekė vienas kitam. Tuomet Izaokas su jais atsisveikino, ir jie atsiskyrė taikingai.
32Atsitiko, kad tą pačią dieną Izaoko tarnai atėjo pas jį su žinia apie jų iškastą šulinį ir jam pranešė: "Radome vandens!"
33Jis pavadino jį Šiba. Todėl iki šios dienos ir miesto vardas yra Beer-Šeba.

34 Esavas buvo keturiasdešimties metų, kai vedė hetito Beerio dukterį Juditą ir hetito Elono dukterį Basematą.
35Jos apkartino Izaoko ir Rebekos gyvenimą.

27 Izaokas palaimina Jokūbą
1 Kai Izaokas buvo senas ir jo akys buvo taip aptemusios, kad nebegalėjo matyti, jis pasišaukė savo vyresnįjį sūnų ir jam tarė: "Mano sūnau!" O šis atsiliepė: "Aš čia".
2Jam tarė: "Matai, kad jau pasenau. Nežinau savo mirties dienos.
3Taigi imk savo ginklus - strėlinę ir lanką, išeik į laukus ir sumedžiok man žvėrienos.
4Tuomet paruošk man gardų valgį, kaip aš mėgstu, ir atnešk jį man pavalgyti, idant prieš mirdamas tau suteikčiau savo sielos palaiminimą".

5O Rebeka klausėsi, kai Izaokas kalbėjosi su sūnumi Esavu. Jam išėjus į laukus medžioti ir parnešti žvėrienos,
6Rebeka tarė savo sūnui Jokūbui: "Ką tik nugirdau tavo tėvą sakant tavo broliui Esavui:
7'Parnešk žvėrienos ir paruošk man gardų valgį pavalgyti, idant tave prieš mirdamas palaiminčiau VIEŠPATIES akivaizdoje'.
8O dabar, mano sūnau, paklausyk mano žodžio ir daryk, ką tau liepiu.
9Nueik tu prie kaimenės ir parnešk man iš ten du geriausius ožiukus, o aš iš jų paruošiu tavo tėvui valgį, kaip jis mėgsta.
10Tu nuneši jį savo tėvui pavalgyti, idant palaimintų tave prieš mirdamas".
11"Betgi mano brolis Esavas yra gauruotas vyras, - atsakė Jokūbas savo motinai Rebekai, - o aš juk plikas!
12Jei mane tėvas apčiupinės, aš būsiu jo akyse sukčius ir užsitrauksiu ant savęs prakeikimą, o ne palaiminimą!"
13O motina jam tarė: "Tekrinta ant manęs tavo prakeikimas, mano sūnau. Tik paklausyk mano žodžio, eik ir juos man parnešk".

14Taigi jis nuėjo, paėmė ir parnešė juos savo motinai, o jo motina paruošė gardų valgį, kaip jo tėvas mėgo.
15Tuomet Rebeka paėmė geriausius savo vyresniojo sūnaus Esavo drabužius, paliktus namie, ir apvilko jais savo jaunesnįjį sūnų Jokūbą.
16Be to, jo rankas ir pliką kaklo dalį apdengė ožiukų kailiais.
17Tada padavė savo sūnui Jokūbui į rankas gardųjį valgį ir duoną, kurią buvo iškepusi.

18Jis įėjo pas tėvą ir tarė: "Mano tėve!" - "Aš čia, - šis atsiliepė. - Kas tu esi, mano sūnau?"
19Jokūbas tėvui atsakė: "Aš esu Esavas, tavo pirmagimis. Padariau, kaip buvai man liepęs. O dabar prašyčiau sėstis ir pavalgyti mano žvėrienos, idant man suteiktum savo sielos palaiminimą".
20Bet Jokūbas savo sūnų paklausė: "Kaipgi, mano sūnau, taip greitai suradai?" O jis atsakė: "VIEŠPATS, tavo Dievas, suteikė man laimę".

21Tuomet Izaokas tarė Jokūbui: "Eikš arčiau, kad galėčiau tave apčiupinėti ir žinoti, ar iš tikrųjų tu esi mano sūnus Esavas, ar ne".
22Jokūbas priėjo prie savo tėvo Izaoko, kuris jį apčiupinėjo ir tarė: "Balsas yra kaip Jokūbo, bet rankos kaip Esavo".
23Taigi jo neatpažino, nes jo rankos buvo gauruotos, lygiai kaip ir jo brolio Esavo. Todėl jį ir palaimino.

24Jis paklausė: "Ar tu iš tikrųjų esi mano sūnus Esavas?" Ir kai Jokūbas atsakė: "Aš esu", -
25jis tarė: "Paduok man valgį, idant pavalgyčiau savo sūnaus žvėrienos ir tau suteikčiau savo sielos palaiminimą". Jis padavė jam valgį, ir jis suvalgė, padavė jam vyną, ir jis išgėrė.
26Tuomet jo tėvas Izaokas jam tarė: "Mano sūnau, eikš arčiau ir pabučiuok mane".
27Kai Jokūbas priėjo arčiau ir jį pabučiavo, jis užuodė jo drabužių kvapą ir jį laimino, tardamas:

"Ai, kvapas mano sūnaus
tarsi kvapas laukų,
kuriuos VIEŠPATS palaimino.

28 Teduoda tau Dievas iš dangaus rasos,
iš žemės derlingumo
ir apsčiai grūdų bei vyno.

29 Tetarnauja tau tautos
ir tesilenkia tau gentys.
Valdovu būk savo broliams, -
tesilenkia tau tavo motinos sūnūs.
Tebūna prakeiktas, kas tave keikia,
tebūna palaimintas, kas tave laimina!"

30Vos tik Jokūbui palikus savo tėvą, kai Izaokas buvo pabaigęs laiminti Jokūbą, - parėjo iš medžioklės jo brolis Esavas.
31Jis taip pat paruošė gardų valgį ir atnešė savo tėvui. "Teatsisėda mano tėvas, - tarė savo tėvui, - ir tepavalgo savo sūnaus žvėrienos, idant suteiktum man savo sielos palaiminimą".
32Jo tėvas Izaokas paklausė: "O kas tu būsi?" "Tavo pirmagimis sūnus Esavas", - jis atsakė.
33Dabar Izaoką apėmė baisus drebulys. Jis ir vėl klausė: "Betgi kas buvo anas, kuris sumedžiojo žvėrieną ir atnešė ją man? Be to, aš suvalgiau ją prieš tau ateinant ir jį palaiminau! Taip, jis bus palaimintas!"
34Esavas, išgirdęs savo tėvo žodžius, pratrūko garsiu ir karčiu kukčiojimu ir sakė savo tėvui: "Palaimink mane! Taip pat ir mane, tėve!"
35Bet tėvas atsakė: "Tavo brolis atėjo apgaulingai ir paėmė tavo palaiminimą".
36{Esavas} pratarė: "Argi veltui jis buvo pavadintas Jokūbu? Juk mane jis du kartus apgavo! Pirma jis atėmė mano pirmagimystę, o dabar štai pasiėmė ir mano palaiminimą!" Jis pridėjo: "Nejaugi nebeliko man jokio tavo palaiminimo?"
37Izaokas atsakė Esavui: "Matai, aš jį jau paskyriau tavo valdovu, padariau visus jo brolius jo tarnais ir jį praturtinau grūdais ir vynu. Ką tat dar begaliu padaryti tau, mano sūnau?"
38Esavas maldavo savo tėvą: "Nejau tik vieną palaiminimą teturi, tėve? Palaimink mane, taip pat ir

mane, tėve!" {Izaokas nieko neatsakė}, o Esavas ėmė garsiai verkti.

39 Tuomet jo tėvas Izaokas jam atsakė:
"Štai, tavo buveinė bus toli nuo žemės derliaus
ir toli nuo rasos iš aukšto dangaus.

40 Iš kalavijo gyvensi
ir savo broliui tarnausi.
Bet kai tu sukilsi,
nusimesi jo jungą nuo sprando".

41Esavas tat nekentė Jokūbo už palaiminimą, kurį jo tėvas buvo jam suteikęs. Esavas galvojo: "Artinasi mano tėvo gedulo dienos, tuomet aš užmušiu savo brolį Jokūbą".
42Betgi vyresniojo sūnaus Esavo žodžiai buvo persakyti Rebekai. Ji pasišaukė savo jaunesnįjį sūnų ir jam pasakė: "Štai tavo brolis Esavas niršta, norėdamas tave nužudyti.
43Todėl dabar, mano sūnau, paklausyk manęs. Bėk tuojau pat pas mano brolį Labaną į Haraną.
44Pasilik pas jį kurį laiką, kol atauš tavo brolio įtūžis,
45kol tavo brolio įniršis ant tavęs atslūgs ir jis užmirš, ką tu jam padarei. Tuomet pasiųsiu ką nors tave iš ten parvesti. Kam gi turėčiau netekti judviejų abiejų tą pačią dieną!"

Jokūbas išsiunčiamas pas Labaną
46 Tuomet Rebeka kalbėjo Izaokui: "Apkarto man gyvenimas dėl tų hetičių moterų. Jei ir Jokūbas vestų hetitę moterį, tokią kaip jos - kitą čiabuvę, kas gero man gyvenime beliktų?"

28
1Izaokas tada pasišaukė Jokūbą, palaimino ir įsakė: "Neimk žmonos iš kanaaniečių dukterų!
2Keliauk tuojau pat į Padan-Aramą, į Betuelio, tavo motinos tėvo, namus ir ten paimk sau žmoną iš Labano, tavo motinos brolio, dukterų.
3Telaimina tave Dievas Visagalis, tepadaro tave vaisingą ir gausų, idant taptum tautų bendrija.
4Tesuteikia tau jis Abraomo palaiminimą - tau ir tavo palikuonims, idant paveldėtum kraštą, kuriame dabar gyveni kaip ateivis, - kraštą, kurį Dievas davė Abraomui".
5Izaokas išsiuntė Jokūbą, ir jis iškeliavo į Padan-Aramą pas Betuelio aramiečio sūnų Labaną, Rebekos, Jokūbo ir Esavo motinos, brolį.

6O Esavas pastebėjo, kad Izaokas palaimino Jokūbą bei išsiuntė jį į Padan-Aramą gauti sau ten žmonos, kad, duodamas savo palaiminimą, įsakė: "Neimk žmonos iš kanaaniečių dukterų"
7ir kad Jokūbas, paklusdamas tėvui ir motinai, iškeliavo į Padan-Aramą.
8Esavas tada pamatė, kad kanaanietės moterys labai nepatiko jo tėvui Izaokui.
9Todėl Esavas nuėjo pas Išmaelį ir prie savo turimų žmonų dar paėmė sau žmona Abraomo sūnaus Išmaelio dukterį Mahalatą, Nebajoto seserį.

Jokūbo sapnas prie Bet-Elio
10Jokūbas paliko Beer-Šebą ir leidosi Harano link.
11Pasiekęs žinomą vietą, jis apsistojo nakvoti, nes saulė jau buvo nusileidusi. Paėmęs iš tos vietos akmenį, pasidėjo jį po galva ir toje vietoje atsigulė miegoti.
12Jis sapnavo: žiūri, laiptai stovi žemėje, o jų viršus siekia dangų, ir Dievo angelai jais laipioja aukštyn ir žemyn.

13Žiūri, VIEŠPATS stovi prie jo ir sako: "Aš esu VIEŠPATS, Dievas tavo senelio Abraomo ir Dievas Izaoko. Žemę, ant kurios guli, duosiu tau ir tavo palikuonims.
14Tavo palikuonys bus tokie gausūs kaip žemės dulkės, tu išsiplėsi į vakarus ir rytus, į šiaurę ir pietus. Visos žemės gentys per tave ir tavo palikuonis ras sau palaiminimą.
15Būk tikras, aš esu su tavimi! Globosiu tave, kur tik eitum, ir sugrąžinsiu tave į šią žemę. Niekad tavęs nepaliksiu, kol neįvykdysiu, ką tau pažadėjau".

16Jokūbas pabudo iš miego ir tarė: "Iš tikrųjų VIEŠPATS yra šioje vietoje, bet aš to nežinojau!"
17Drebulio krečiamas jis sakė: "Kokia baugi ši vieta! Tai ne kas kita kaip Dievo namai ir dangaus vartai".

18Atsikėlęs anksti rytą, Jokūbas paėmė akmenį, kurį buvo pasidėjęs po galva, pastatė jį kaip paminklą ir užpylė ant jo viršaus aliejaus.
19O tą vietą jis pavadino Bet-Eliu, nors ankstesnis to miesto vardas ir yra Luzas.
20Tuomet Jokūbas padarė įžadą, sakydamas: "Jei Dievas pasiliks su manimi, saugodamas mane kelionėje, kurią pradedu, ir duos man duonos valgyti ir drabužių apsivilkti,
21idant sugrįžčiau ramybėje vėl į tėvo namus, tuomet VIEŠPATS bus mano Dievas,
22ir šis akmuo, kurį pastačiau kaip paminklą, bus Dievo namai. O iš viso, ką tu man duodi, tikrai atseikėsiu tau dešimtinę".

29Jokūbas atkeliauja pas Labaną
1Jokūbas vėl leidosi kelionėn ir nuėjo į rytiečių kraštą.
2Ten laukuose jis pamatė šulinį. Trys avių kaimenės būriavosi prie šulinio, nes kaimenės buvo iš jo girdomos. Ant šulinio angos buvo užristas didžiulis akmuo.
3Tik kai būdavo ten suvaromos visos kaimenės, piemenys nuritindavo akmenį nuo šulinio angos, pagirdydavo avis ir vėl užritindavo akmenį į savo vietą.

4Jokūbas juos prakalbino: "Mano broliai, iš kur jūs?" Tie atsakė: "Iš Harano".
5"O gal pažįstate Labaną, Nahoro sūnų?" - jų paklausė. "Taip, pažįstame", - jie atsakė.
6Jis jų klausė: "Kaip jo sveikata?" "Gera, jis sveikas, - jie atsakė, - štai jo duktė Rachelė ateina su savo avimis".
7Jis tarė: "Štai diena dar ilga, dar ne laikas ginti gyvulius namo. Pagirdykite avis ir ginkite jas ganytis".
8"Mes negalime, - jie atsakė, - kol nėra suvarytos visos kaimenės. Tik tuomet nuritiname akmenį nuo šulinio angos ir pagirdome avis".

9Jokūbui dar su jais tebesikalbant, atėjo Rachelė su savo tėvo avimis. Ji buvo piemenaitė.
10Kai tik Jokūbas pamatė Rachelę, savo motinos brolio Labano dukterį, ir savo motinos brolio Labano avis, jis priėjo, nuritino akmenį nuo šulinio angos ir pagirdė savo motinos brolio Labano kaimenę.
11Tuomet Jokūbas pabučiavo Rachelę ir pravirko balsu.
12Jokūbas pasisakė Rachelei, kad jis yra jos tėvo giminaitis, Rebekos sūnus. O ji nubėgo ir pasakė savo tėvui.

13Išgirdęs žinią apie savo sesers sūnų Jokūbą, Labanas atskubėjo jo pasitikti. Apkabinęs ir išbučiavęs, parsivedė jį į savo namus. Jokūbas papasakojo Labanui visa, kas buvo įvykę,
14ir Labanas jam tarė: "Esi iš tikrųjų mano kūnas ir kraujas!"

Jokūbo vedybos su Lea ir Rachele Jokūbui prabuvus pas Labaną vieną mėnesį,
15Labanas sakė Jokūbui: "Negi dėl to, kad esi mano giminaitis, turėtum man už nieką tarnauti? Sakyk man, kokia bus tavo alga?"

16Labanas turėjo dvi dukteris. Vyresniosios vardas buvo Lea, o vardas jaunesniosios buvo Rachelė.
17Lea turėjo švelnias akis, bet Rachelė buvo dailiai nuaugusi ir graži.
18 Kadangi Jokūbas jau buvo pamilęs Rachelę, jis atsakė: "Tarnausiu tau septynerius metus už tavo jaunesniąją dukterį".
19"Mieliau aš ją duosiu tau, negu kokiam pašaliečiui. Pasilik pas mane", - sutiko Labanas.
20Jokūbas ištarnavo už Rachelę septynerius metus, bet jie atrodė jam tarsi keletas dienų, taip labai ją mylėjo.

21Tuomet Jokūbas tarė Labanui: "Duok man mano žmoną, kad galėčiau su ja gyventi, nes mano laikas pasibaigė".
22Labanas sukvietė visus vietos žmones ir iškėlė vestuves.
23Bet, atėjus vakarui, jis paėmė savo dukterį Leą ir įvedė ją pas Jokūbą. Jokūbas tat ir suėjo su ja.
24{Labanas paskyrė savo tarnaitę Zilpą būti tarnaite savo dukteriai Leai.}
25Atėjus rytui, žiūri, šalia Lea! Jokūbas tarė Labanui: "Ką tu man padarei? Argi ne už Rachelę tau tarnavau?! Kodėl tat mane apgavai?"
26Labanas atsakė: "Mūsų šalyje taip nesidaro, - jaunesnioji už vyro neišleidžiama prieš pirmagimę.
27Su šia pabaik vestuvių savaitę, ir jei man tarnausi kitus septynerius metus, mes duosime tau taip pat ir aną".
28Jokūbas taip ir padarė. Pabaigė jos vestuvių savaitę. Tuomet Labanas davė jam savo dukterį Rachelę už žmoną.
29{Labanas paskyrė savo tarnaitę Bilhą būti tarnaite savo dukteriai Rachelei.}
30Jokūbas tada suėjo ir su Rachele; iš tikrųjų Rachelę mylėjo labiau negu Leą. O Labanui tarnavo kitus septynerius metus.

Jokūbo vaikai
31VIEŠPATS, pamatęs, kad Lea yra nemylima, padarė ją vaisingą, o Rachelė tuo tarpu liko nevaisinga.
32Lea tapo nėščia ir pagimdė sūnų, kurį pavadino Reubenu. Mat ji sakė: "Tai reiškia: 'Dievas pažvelgė į mano kančią. Dabar mano vyras tikrai mane mylės'".
33Ji vėl pastojo ir pagimdė sūnų, sakydama: "VIEŠPATS išgirdo, kad aš esu nemylima, todėl jis man davė ir šį sūnų". Užtat ji pavadino jį Simeono vardu.
34Vėl ji tapo nėščia ir pagimdė sūnų, sakydama: "O nūn, šį kartą, mano vyras prisiriš prieš manęs, nes aš jam pagimdžiau tris sūnus". Todėl jis buvo pavadintas Leviu.
35Dar kartą ji pastojo ir pagimdė sūnų, sakydama: "Šį kartą aš pagarbinsiu VIEŠPATĮ". Todėl ji pavadino jį Judo vardu. Tuomet ji nustojo gimdžiusi.

30
1Rachelė, matydama, kad nepagimdė Jokūbui vaikų, pavydėjo savo seseriai ir sakė Jokūbui: "Duok man vaikų, kitaip aš mirsiu!"
2Įpykęs Jokūbas jai atkirto: "Argi aš galiu būti Dievas, kuris nedavė tau įsčių vaisiaus?"
3O ji atsakė: "Štai turiu tarnaitę Bilhą. Sueik su ja, idant ji pagimdytų ant mano kelių ir aš per ją turėčiau vaikų!"

4Taigi ji davė jam savo tarnaitę Bilhą kaip žmoną, ir Jokūbas suėjo su ja.
5Bilha pastojo ir pagimdė Jokūbui sūnų.
6O Rachelė sakė: "Dievas mane apgynė, iš tikrųjų išgirdo mano balsą ir davė man sūnų". Todėl ji pavadino jį Danu.
7Bilha, Rachelės tarnaitė, vėl pradėjo ir pagimdė Jokūbui antrą sūnų.
8Tuomet Rachelė ištarė: "Ėjau grumtis su savo seserimi lemtingose varžybose ir nugalėjau!" Užtat ji pavadino jį Naftaliu.

9Lea, pamačiusi, kad ji nebegali gimdyti, paėmė savo tarnaitę Zilpą ir davė ją Jokūbui kaip žmoną.
10Tuomet Leos tarnaitė Zilpa pagimdė Jokūbui sūnų.
11Lea sakė: "Kokia sėkmė!" - ir pavadino jį Gadu.
12Leos tarnaitė Zilpa pagimdė Jokūbui antrą sūnų.
13Lea pasakė: "Kokia aš laiminga! Juk visos moterys vadins mane laiminga!" - ir pavadino jį Ašeru.

14Vieną dieną kviečiapjūtės metu Reubenas, būdamas laukuose, aptiko mandragorų ir parnešė juos namo savo motinai Leai. Rachelė tarė Leai: "Prašyčiau man duoti truputį tavo sūnaus mandragorų".
15Lea jai atšovė: "Nejau negana tau, kad atėmei mano vyrą? Argi norėtum atimti ir mano sūnaus mandragorus?" Rachelė atsakė: "Teguli jis šią naktį su tavimi už tavo sūnaus mandragorus".
16Taigi vakare, Jokūbui grįžtant iš laukų, Lea išėjo jo pasitikti ir jam paskelbė: "Tu turi pas mane ateiti, nes aš nusamdžiau tave už sūnaus mandragorus". Jis tat gulėjo tą naktį su ja.
17Dievas išklausė Leos, ji pastojo ir pagimdė Jokūbui penktą sūnų.
18O Lea sakė: "Dievas man atlygino už tai, kad daviau savo vyrui tarnaitę", - todėl ir pavadino jį Issacharu.
19Kai Lea vėl tapo nėščia ir pagimdė Jokūbui šeštą sūnų,
20ji sakė: "Dievas man davė rinktinę dovaną. Šį kartą mano vyras atneš man dovanų, nes jam pagimdžiau šešis sūnus". Ir pavadino jį Zebulunu.
21Paskui ji pagimdė dukterį ir pavadino ją Dina.

22Nūn Dievas atsiminė Rachelę, išklausė jos ir atvėrė jos įsčias.
23Ji tapo nėščia ir pagimdė sūnų, tardama: "Dievas nuėmė nuo manęs gėdą!"
24Ir ji pavadino jį Juozapu, sakydama: "Teprideda man Dievas dar kitą sūnų!"

Jokūbo susitarimas su Labanu
25Kai Rachelė pagimdė Juozapą, Jokūbas kreipėsi į Labaną: "Išleisk mane eiti namo, grįžti į savo kraštą.
26Atiduok man mano žmonas bei vaikus, už kuriuos tau tarnavau, ir leisk man išvykti. Juk žinai, kiek savo darbu tau pasitarnavau".
27Labanas betgi jam tarė: "O, kad aš rasčiau malonės tavo akyse! Per būrimą sužinojau, kad VIEŠPATS laimino mane dėl tavęs.
28Todėl, - jis tęsė, - nustatyk kokią tik nori algą iš manęs, aš mokėsiu".
29O Jokūbas jam atsakė: "Tu pats žinai, kaip aš tau tarnavau ir kaip ėjosi tavo gyvuliams mano globoje.
30Juk tas truputis, kurį prieš man ateinant turėjai, apsčiai padaugėjo, nes VIEŠPATS laimino tave per viską, ką tik aš dariau. O dabar kada aš begalėsiu aprūpinti ir savo paties namus?"
31{Labanas} klausė: "Ką gi turiu tau mokėti?" Jokūbas atsakė: "Nieko man nemokėk! Jei man

padarysi štai ką, aš vėl ganysiu ir rūpinsiuosi tavo kaimene.
32Apeik šiandien visą savo kaimenę, atskirk iš jos visas taškuotas bei margas avis, visus tamsios spalvos ėriukus ir margas bei taškuotas ožkas. Tokia bus mano alga.
33O vėliau, kai ateisi pats patikrinti mano algos, tepaliudija tau mano sąžiningumas už mane: jeigu tarp mano ožkų bus nemargų bei netaškuotų, ar avių, kurios ne juodos, tebūna jos laikomos vogtomis".
34"Puiku, - atsakė Labanas, - tebūna, kaip sakai".

35 Tą pačią dieną tad Labanas atskyrė ožius, kurie buvo dryžuoti bei taškuoti, ir visas ožkas, kurios buvo taškuotos bei margos - turinčios baltus lopus, ir visas juodas avis ir padavė į savo sūnų rankas.
36Tada jis nustatė, kad tarp jo ir Jobūbo būtų trijų dienų kelionės atstumas; o Jokūbas tuo tarpu toliau ganė likusią Labano kaimenę.

37Tuomet Jokūbas pasirinko šviežių tuopos, migdolo bei platano lazdų ir išdrožė ant jų baltus dryžius, nulupdamas žievę iki pat lazdų baltumo.
38Ir nuluptas lazdas išdėliojo priešais kaimenes loviuose - vandens girdyklose, iš kurių kaimenės ateidavo atsigerti. Kadangi gyvuliai kergdavosi, kai ateidavo atsigerti,
39 tai ožkos ir kergėsi priešais lazdas, ir vedė dryžuotus, margus bei taškuotus jauniklius.
40O avis Jokūbas atskyrė, kaimenės snukius nukreipė link dryžuotųjų ir visiškai juodų gyvulių Labano kaimenėje. Tokiu būdu jis auginosi sau kaimenes ir jų nemaišė su Labano kaimenėmis.
41Be to, kai kergdavosi stipresnieji kaimenės gyvuliai, Jokūbas padėdavo lazdas į lovius prieš gyvulių akis, idant jas matydami kergtųsi,
42bet silpnesniesiems gyvuliams jis ten lazdų nepadėdavo. Tokiu būdu silpnieji teko Labanui, o stiprieji Jokūbui.
43Taigi žmogus turtėjo be galo ir įsigijo ne tik daug kaimenių, bet ir tarnų bei tarnaičių, kupranugarių ir asilų.

31Jokūbo pabėgimas iš Harano
1Jokūbas nugirdo Labano sūnų kalbas: "Jokūbas paėmė visa, kas priklausė mūsų tėvui, ir susikrovė visą šį turtą iš to, kas turėtų priklausyti mūsų tėvui".
2Be to, Jokūbas matė, kad ir Labanas nebesielgė su juo taip palankiai kaip anksčiau.
3Tada VIEŠPATS tarė Jokūbui: "Grįžk į savo tėvų kraštą, į savo gimtinę. Aš būsiu su tavimi".
4Taigi Jokūbas išsikvietė Rachelę ir Leą į laukus, kur buvo jo kaimenė,
5ir joms pasakė: "Aš matau, kad jūsų tėvas nebesielgia su manimi taip palankiai kaip anksčiau. Bet mano tėvo Dievas buvo su manimi.
6Jūs gerai žinote, kad aš tarnavau jūsų tėvui visomis savo išgalėmis,
7nors jūsų tėvas dešimt kartų mane apgavo ir man algą pakeitė, bet Dievas neleido jam manęs nuskriausti.
8 Jei jis sakė: 'Taškuotieji bus tau alga', - tuomet visa kaimenė vedė taškuotus, o jei jis sakė: 'Dryžuotieji bus tau alga', - tuomet visa kaimenė vedė dryžuotus.
9Dievas tat atėmė kaimenes iš jūsų tėvo ir jas atidavė man.

10Kartą, kaimenių kergimo metu, sapne staiga pakėliau akis ir mačiau, kad ožiai kaimenėje, kai jie poravosi, buvo dryžuoti, taškuoti ir margi.
11Tuomet Dievo angelas sapne man tarė: 'Jokūbai', o aš atsiliepiau: 'Aš čia!'
12O jis tęsė: 'Prašyčiau pakelti akis ir įsidėmėti, kad visi ožiai kaimenėje, kai jie poruojasi, yra

dryžuoti, taškuoti ir margi, nes aš mačiau visa, ką tau darė Labanas.
13Aš esu Dievas, kuris pasirodė tau Bet-Elyje, kur tu patepei paminklinį akmenį ir padarei man įžadą. Dabar tat palik tuojau pat šį kraštą ir grįžk į savo gimtinę'".

14Tuomet Rachelė ir Lea, atsakydamos jam, paklausė: "Argi mes dar turime dalį ar paveldą savo tėvo namuose?
15Argi jis nelaiko mūsų svetimomis? Juk jis ne tik mus pardavė, bet ir už mus gautus pinigus surijo!
16Tikrai visi turtai, kuriuos Dievas atėmė iš mūsų tėvo, priklauso mums ir mūsų vaikams. Tat daryk visa taip, kaip Dievas tau įsakė".

17Tada Jokūbas užsodino savo vaikus ir žmonas ant kupranugarių,
18suvarė visus savo gyvulius, pasiėmė visą savo sukauptą nuosavybę - visus gyvulius, įsigytus Padan-Arame, - ir pakilo eiti pas savo tėvą Kanaano krašte.

19O Labanas buvo išėjęs avių kirpti. Rachelė tuo metu pasivogė savo tėvo šeimos dievus.
20Jokūbas apgavo aramietį Labaną, neišsiduodamas jam, kad ketina bėgti.
21Taigi jis išbėgo su viskuo, ką turėjo. Pakilo ir, persikėlęs per Eufratą, pasisuko Gileado kalnų link.

Labanas vejasi Jokūbą
22Trečią dieną Labanui buvo pranešta, kad Jokūbas pabėgo.
23Pasiėmęs tat savo brolius, jis vijosi jį septynias dienas ir prisivijo Gileado kalnuose.
24Bet Dievas atėjo pas aramietį Labaną naktį per sapną ir jį įspėjo: "Saugokis, negrasink Jokūbui!"

25Kai Labanas užklupo Jokūbą, Jokūbo palapinė buvo pastatyta aukštumose. Ir Labanas su broliais pasistatė savo palapines ten pat, Gileado kalnuose.
26"Ką tu padarei, - tarė Labanas Jokūbui, - mane apgavai ir mano dukteris tarsi kalaviju pasigrobei į nelaisvę?!
27Dėl ko taip slapčia išbėgai, mane apkvailinai ir man nepasakei? Aš būčiau išleidęs tave su švente ir dainomis, su būgnelių žvangučiais ir arfomis.
28Tu neleidai išbučiuoti man net savo sūnų ir savo dukterų! Pasielgei tikrai kvailai!
29Aš turiu galią jums visiems žalos padaryti, bet tavo tėvo Dievas vakar naktį man pasakė: 'Saugokis, negrasink Jokūbui!'
30Na tiek to, suprantu, tu turėjai iškeliauti, nes buvai labai pasiilgęs tėvo namų, bet kodėl tu pavogei mano dievus?"
31Jokūbas Labanui atsakė: "Dėl to, kad bijojau, nes maniau, jog jėga atimsi iš manęs savo dukteris.
32Bet tas, pas ką savo dievus atrasi, neišliks gyvas! Mūsų giminių akivaizdoje parodyk tai, kas pas mane tau priklauso, ir pasiimk!" Mat Jokūbas nežinojo, kad Rachelė buvo pasivogusi tuos dievus.

33Labanas tat įėjo į Jokūbo palapinę, į Leos palapinę ir dviejų tarnaičių palapines, bet jų nerado. Jis išėjo iš Leos palapinės ir įėjo į Rachelės palapinę.
34O Rachelė, paėmusi dievus, sudėjo juos į kupranugario balną ir ant jų atsisėdo. Labanas išieškojo visą palapinę, bet jų nesurado,
35nes ji savo tėvui sakė: "Tenepyksta mano viešpats, kad aš negaliu prieš tave atsistoti, nes mane užklupo mėnesinės". Taigi jis ieškojo, bet savo šeimos dievų nesurado.

36Dabar Jokūbas įniršo ir pradėjo bartis ant Labano. Jokūbas Labanui sakė: "Kuo aš nusikaltau?

Kur mano nuodėmė, kad mane taip įkandin vijaisi?
37Nors tu ir visus mano daiktus išknisai, ką gi iš savo šeimos daiktų suradai? Padėk čia tai prieš mano gimines ir prieš tavo gimines, idant jie išspręstų mudviejų bylą.
38Per tuos dvidešimt metų, kai buvau po tavimi, tavo avys ir ožkos niekad nepersileido, ir aš nė sykio nesivaišinau tavo kaimenių avinu.
39 Aš niekad nenešiau tau žvėrių sudraskytų gyvulių: aš pats pakėliau nuostolį. Tu iš manęs išieškojai, nesvarbu, ar tai buvo pagrobta dieną, ar buvo tai pagrobta naktį.
40Taip būdavo su manimi: dieną mane pribaigdavo kaitra, o naktį šaltis, negalėdavau sudėti akių.
41Per tuos dvidešimt metų, kai buvau su tavimi, keturiolika metų aš tarnavau tau už tavo dvi dukteris, šešerius už tavo kaimenę, nes tu dešimt kartų pakeitei man algą.
42Jeigu mano tėvo Dievas, Dievas Abraomo ir Izaoko Baimė, nebūtų buvęs su manimi, tuščiomis rankomis tu mane būtumei išleidęs. Dievas matė mano sunkią būklę ir mano rankų triūsą. Užtat praėjusią naktį tave sudraudė".

Jokūbo ir Labano sandora
43 Labanas, atsakydamas Jokūbui, tarė: "Dukterys yra mano dukterys, vaikai yra mano vaikai, kaimenės yra mano kaimenės, - visa, ką matai, man priklauso. Betgi ką aš galiu su jomis ar su vaikais, kuriuos jos pagimdė, šiandien daryti?
44Dabar tad eikš, sudarykime sandorą, tu ir aš, - tebūna ji mano ir tavo liudytojas".
45Tuomet Jokūbas paėmė akmenį ir pastatė jį kaip paminklą.
46O savo giminėms Jokūbas sakė: "Parinkite akmenų!" Pririnkę akmenų, jie padarė iš jų kauburį ir prie to kauburio laužė duoną.
47Labanas jį pavadino Jegar-Sahaduta, bet Jokūbas pavadino jį Gal-Edu.
48"Šis kauburys, - tarė Labanas, - nuo šiandien bus tavo ir mano liudytojas". Todėl jis buvo pavadintas Gal-Edu -
49taip pat ir Mizpa, nes jis sakė: "Teprižiūri VIEŠPATS mano ir tavo {sandorą}, kai mes vienas kito nematysime.
50Jeigu tu skriausi mano dukteris ar vesi dar kitas moteris, be mano dukterų, - nors ir nebūtų liudytojo su mumis, - atsimink, kad pats Dievas bus mano ir tavo liudytojas".

51Labanas tarė Jokūbui: "Štai šis yra kauburys ir šis yra paminklas, kurį aš pastačiau tarp tavęs ir savęs.
52Šis kauburys yra liudytojas ir šis paminklas yra liudytojas, kad nei aš žengsiu toliau už šio kauburio ir už šio paminklo prieš tave, nei tu žengsi toliau už šio kauburio ir už šio paminklo prieš mane, norėdamas pikta daryti.
53Tegu būna Abraomo Dievas ir Nahoro Dievas, - jų tėvų Dievas, - mūsų teisėjas". Jokūbas tat prisiekė savo tėvo {Dievu} Baime.
54Tuomet Jokūbas paaukojo atnašą ant kalno ir pakvietė savo gimines pasidalyti valgiu. Jie dalijosi valgiu ir praleido naktį kalnuose.

32
1Pakilęs anksti rytojaus rytą, Labanas išbučiavo savo vaikaičius bei dukteris ir juos palaimino. Tada Labanas leidosi kelionėn namo.
2Ir Jokūbas tęsė savo kelionę. Jį pasitiko Dievo angelai.
3Juos pamatęs, Jokūbas tarė: "Tai yra Dievo stovykla!" Užtat jis tą vietą pavadino Mahanajimais.

Jokūbas siunčia pasiuntinius pas Esavą
4Jokūbas pasiuntė pirm savęs pasiuntinius pas savo brolį Esavą į Seiro kraštą, Edomo laukus,
5ir jiems įsakė, tardamas: "Mano viešpačiui Esavui taip kalbėsite: 'Taip kalbėjo tavo tarnas Jokūbas. Aš gyvenau kaip ateivis su Labanu ir užsibuvau ten iki šiol.
6Aš įsigijau galvijų, asilų, avių kaimenių, tarnų ir tarnaičių. Aš siunčiu šią žinią savo viešpačiui, idant rasčiau malonę tavo akyse'".

7Pasiuntiniai sugrįžo pas Jokūbą, sakydami: "Nuėjome pas tavo brolį Esavą. Jis pats, lydimas keturių šimtų vyrų, ateina tavęs pasitikti".
8Jokūbas labai nusigando. Nerimaudamas jis padalijo žmones, esančius su juo, avių kaimenes bei galvijų bandas ir kupranugarius į dvi stovyklas,
9galvodamas: "Jei Esavas užpultų ir sunaikintų vieną stovyklą, tuomet kita stovykla pabėgs".

10Tuomet jis meldėsi: "Dieve mano tėvo Abraomo ir Dieve mano tėvo Izaoko, - VIEŠPATIE, kuris man sakei: 'Grįžk į savo kraštą, į savo gimtinę, ir aš tau būsiu geras'.
11Nesu vertas visos tos ištikimos meilės ir visos tos ištikimybės, kurią parodei savo tarnui, nes kadaise tik su lazda rankoje perbridau šį Jordaną, o dabar esu išaugęs į dvi stovyklas.
12Prašyčiau išgelbėti mane iš mano brolio rankos - Esavo rankos, nes aš jo bijau! Nes aš bijau, jis ateis ir parblokš mane, iššudys motinas ir vaikus.
13Betgi tu pats pasakei: 'Aš tau būsiu labai geras ir padarysiu tavo palikuonis kaip jūros smiltis, kurių dėl gausumo negalima suskaityti'".

14Praleidęs tenai tą naktį, jis parinko iš to, ką turėjo po ranka, dovaną savo broliui Esavui:
15du šimtus ožkų ir dvidešimt ožių, du šimtus avių ir dvidešimt avinų,
16trisdešimt žindančių kupranugarių su jų jaunikliais, keturiasdešimt karvių ir dešimt jaučių, dvidešimt asilių ir dešimt asilų.
17Juos perdavė į savo tarnų rankas, būrį po būrio, ir tarnams tarė: "Eikite pirma manęs, bet laikykitės atstumo tarp būrių".
18O ėjusiam priekyje jis nurodė: "Kai mano brolis Esavas sutiks tave ir paklaus: 'Kieno tu? Kur keliauji? Kieno visa tai, ką tu varai?' -
19tuomet tu atsakysi: 'Jie priklauso tavo tarnui Jokūbui. Tai dovana, kurią jis siunčia mano viešpačiui Esavui. Be to, jis ir pats mums iš paskos ateina'".
20Lygiai taip pat jis įsakė ir antrajam, ir trečiajam, ir visiems, variusiems būrius: "Jūs tą patį sakysite Esavui, kai jį sutiksite.
21Būtinai pridėkite: 'Be to, pats tavo tarnas Jokūbas ateina paskui mus'". Mat jis galvojo: "Jei aš suminkštinsiu jį iš anksto dovana ir tada jam pasirodysiu, galbūt jis man atleis".
22Taigi dovanos ėjo pirma jo, tuo tarpu jis tą naktį pasiliko stovykloje.

Imtynės su Angelu
23Tą pačią naktį jis atsikėlė ir, pasiėmęs abi savo žmonas drauge su dviem savo tarnaitėmis bei vienuolika vaikų, perbrido Jaboko brastą.
24Perkėlęs juos per upę, jis pergabeno taip pat visa, ką turėjo.
25Jokūbas pasiliko vienas. Tuomet kažkoks vyras grūmėsi su juo iki pat aušros.
26Tas vyras, matydamas, kad negali jo įveikti, taip sudavė jam į šlaunies įdubą, kad Jokūbo šlaunis, jam besigalynėjant su tuo vyru, išsinarino.
27Tuomet jis tarė: "Paleisk mane, nes jau aušta". Bet Jokūbas atsakė: "Paleisiu tave tik, kai mane

palaiminsi".
28O tas paklausė: "Kuo tu vardu?" "Jokūbas", - jis atsakė.
29Anas tarė: "Toliau tavo vardas bus nebe Jokūbas, bet Izraelis, nes ėmeisi su Dievu bei žmonėmis ir nugalėjai".
30Tuomet Jokūbas prašė: "Prašyčiau pasakyti man savo vardą". Anas atsakė: "Kam gi klausi mano vardo?" Tai pasakęs, jis tenai jį palaimino.

31Jokūbas tat pavadino tą vietą Penieliu, tardamas: "Juk aš mačiau Dievą veidas į veidą, tačiau mano gyvybė buvo apsaugota.
32Saulė tekėjo, kai jis, dėl išnarintos šlaunies šlubuodamas, praėjo Penuelį.
33Todėl iki šios dienos izraeliečiai nevalgo išijo raumens, esančio šlaunies įduboje, nes anas sudavė Jokūbui į šlaunies įdubą prie išijo raumens.

33Jokūbas susitinka su Esavu
1Besižvalgydamas Jokūbas pamatė ateinant Esavą, lydimą keturių šimtų vyrų. Tuomet jis išskirstė Leos, Rachelės ir abiejų tarnaičių vaikus,
2pastatydamas tarnaites su jų vaikais priekyje, Leą su jos vaikais už jų, o Rachelę su Juozapu paskiausiai.
3O pats ėjo pirma visų ir nusilenkė lig žemės septynis kartus, kol priėjo arti prie savo brolio.

4O Esavas atbėgo jo pasitikti, - apkabino jį, puolė jam ant kaklo ir jį išbučiavo. Jiedu apsiverkė.
5Kai Esavas pakėlė akis ir pamatė moteris bei vaikus, jis klausė: "Kas gi tie su tavimi?" Jokūbas atsakė: "Tai vaikai, kuriuos Dievas malonėjo duoti tavo tarnui".
6Tada priėjo tarnaitės, jos ir jų vaikai, ir žemai nusilenkė,
7po jų priėjo taip pat Lea su savo vaikais ir žemai nusilenkė, galų gale priėjo Juozapas su Rachele ir žemai nusilenkė.

8O Esavas vėl klausė: "Ką gi reiškia tas visas būrys, kurį sutikau?" Jokūbas atsakė: "Kad rasčiau malonę mano viešpaties akyse".
9Esavas tarė: "Aš turiu gana, mano broli! Tau tebūna, ką turi".
10Bet Jokūbas tarė: "Ne, prašau tave! Jei randu malonę tavo akyse, priimk iš mano rankos dovaną. Iš tikrųjų man matyti tavo veidą yra tarsi matyti Dievo veidą, - taip mane maloniai priėmei.
11Prašyčiau priimti mano dovaną, kurią aš tau atvariau, nes Dievas man buvo maloningas, aš ir turiu visko apsčiai". Taip raginamas Esavas ją priėmė.

Jokūbas atsiskiria nuo Esavo
12Tuomet {Esavas} tarė: "Leiskimės į kelionę kartu, aš eisiu greta tavęs".
13O {Jokūbas} jam atsakė: "Kaip mano viešpats žino, vaikai yra silpni. Be to, avių kaimenės bei galvijų bandos turi žinduklių ir man rūpestį kelia. Greičiau varant, jie išvargtų per vieną dieną ir visi gyvuliai nugaištų.
14Tekeliauja mano viešpats pirma savo tarno, tuo tarpu aš keliausiu toliau pamažu pagal žinginę priekyje einančių galvijų ir pagal žinginę vaikų, kol ateisiu pas savo viešpatį į Seirą".

15Esavas tarė: "Leisk man bent palikti su tavimi keletą mano žmonių". Bet jis atsakė: "Kam gi? Mano viešpats yra man per daug geras".
16Taigi Esavas tą dieną leidosi kelionėn į Seirą.
17O Jokūbas keliavo Sukotų link, kur jis pasistatė sau namus ir padarė pastoges savo gyvuliams.

Todėl tos vietos vardas yra Sukotai.

Jokūbas atkeliauja į Šechemą
18Taigi, parėjęs iš Padan-Aramo, Jokūbas saugiai atkeliavo į Šechemo miestą, esantį Kanaano krašte, ir pasistatė palapines priešais miestą.
19Žemės sklypą, ant kurio jis buvo pasistatęs savo palapinę, nupirko už šimtą aukso gabalų iš Šechemo tėvo Hamoro sūnų.
20Ten jis pastatė aukurą ir pavadino jį El-Elohe-Israeliu.

34Dinos išprievartavimas
1Leos duktė Dina, kurią ji buvo pagimdžiusi Jokūbui, nuėjo aplankyti kai kurių krašto moterų.
2Šechemas, šalies vado hivito Hamoro sūnus, ją pamatė, pasigrobė ir privertė jėga su juo gulėti.
3Jis lipte prilipo prie Jokūbo dukters Dinos, įsimylėjo mergaitę ir stengėsi laimėti jos širdį.
4Šechemas prašė ir savo tėvo Hamoro: "Gauk tą mergaitę man žmona".

5Jokūbas išgirdo, kad Šechemas išniekino jo dukterį Diną. Betgi jo sūnūs buvo laukuose su galvijais, todėl jis tylėjo, kol jie sugrįžo.
6Šechemo tėvas Hamoras atėjo pas Jokūbą pasikalbėti
7kaip tik tuo metu, kai jo sūnūs parėjo iš laukų. Išgirdę, kas buvo atsitikę, vyrai buvo pritrenkti ir degė pykčiu, nes Šechemas, gulėdamas su Jokūbo dukterimi, buvo padaręs gėdą Izraeliui. Tokio dalyko pakęsti negalima!

8O Hamoras kalbėjo su jais, sakydamas: "Mano sūnus Šechemas visa širdimi trokšta jūsų dukters. Duokite ją jam žmona.
9Giminiuokitės su mumis: duokite mums savo dukteris, imkite mūsų dukteris sau!
10Tarp mūsų įsikursite, ir kraštas bus jums atviras: gyvenkite, laisvai kilnokitės, įsigykite jame nuosavybę".
11Tada pats Šechemas jos tėvui ir jos broliams sakė: "Leiskite man rasti malonę jūsų akyse! Aš mokėsiu, ko tik iš manęs pareikalausite.
12Reikalaukite iš manęs vedybų kraičio ir dovanų, kokių tik norite, mokėsiu, ko tik iš manęs reikalausite. Tik duokite man mergaitę žmona".

Jokūbo sūnų kerštas
13Jokūbo sūnūs atsakė Šechemui ir jo tėvui, kalbėdami klastingai, nes jis buvo išniekinęs jų seserį Diną.
14Jie tat jiems sakė: "Mes tokio dalyko negalime daryti, duoti savo seserį neapipjaustytam vyrui, nes tai užtrauktų mums gėdą.
15Tik tuomet mes sutiksime su tavimi, jei jūs, apipjaustydami visus savo vyriškius, tapsite kaip mes.
16Tada mes duosime jums savo dukteris ir mes imsime sau jūsų dukteris, kursimės tarp jūsų ir tapsime viena tauta.
17Bet jeigu jūs mūsų nepaklausysite ir nebūsite apipjaustyti, tuomet mes pasiimsime savo dukterį ir eisime sau".

18Jų žodžiai patiko Hamorui ir jo sūnui Šechemui.
19Jaunuolis nedelsė tai padaryti, nes jis žavėjosi Jokūbo dukterimi. Be to, jis buvo labiau gerbiamas negu bet kas kitas savo tėvo namuose.

20Taigi Hamoras ir jo sūnus Šechemas nuėjo į miesto vartus ir kalbėjo savo miesto vyrams, sakydami:
21"Tie žmonės yra mums draugiški. Tesikuria jie krašte ir tesikilnoja jame laisvai, nes krašte jiems yra apsčiai vietos. Galėsime imti jų dukteris į žmonas ir duoti jiems savo dukteris.
22Bet jie sutiks gyventi tarp mūsų ir tapti viena tauta tik su šia sąlyga: visi mūsų vyriškiai turi būti apipjaustyti, kaip ir jie kad yra apipjaustyti.
23Argi tuomet nepriklausys mums jų galvijai ir nuosavybė, - visi jų gyvuliai? Tik sutikime su jais, ir jie gyvens su mumis".
24Visi stiprūs miesto vyrai sutiko su Hamoru ir jo sūnumi Šechemu, visi vyriškiai buvo apipjaustyti - visi stiprūs miesto vyrai.

25Trečią dieną, kai jie dar kentėjo skausmus, du Jokūbo sūnūs - Simeonas ir Levis, Dinos broliai, pasiėmę kalavijus, nelauktai užpuolė miestą ir iššudė visus vyriškius.
26Ir Hamorą bei jo sūnų Šechemą nudūrė kalaviju, atsiėmė Diną iš Šechemo namų ir išėjo.
27Tuomet kiti Jokūbo sūnūs, aptikę nužudytuosius, apiplėšė miestą už tai, kad jų sesuo buvo išniekinta.
28Jie pasiėmė jų avių kaimenes ir galvijų bandas, jų asilus ir visa, kas buvo mieste ir laukuose.
29Visą jų turtą, visus jų vaikus ir jų žmonas, - visa, kas tik buvo namuose, jie pasiėmė kaip belaisvius ir grobį.

30Tada Jokūbas tarė Simeonui ir Leviui: "Užkrovėte man bėdą, padarydami mane bjaurų krašto gyventojams - kanaaniečiams ir perizitams. Skaičiumi mano vyrų yra tik keletas. Jei jie susibūrę užpuls mane, aš būsiu sunaikintas - aš ir mano šeima".
31Bet jie atsakė: "Argi su mūsų seserimi turėtų būti elgiamasi kaip su kekše?"

35Jokūbas sugrįžta į Bet-Elį
1Dievas tarė Jokūbui: "Pakilk, eik į Bet- Elį ir ten apsistok. Padaryk ten aukurą Dievui, kuris tau pasirodė, kai tu bėgai nuo savo brolio Esavo".
2Užtat Jokūbas savo šeimai ir visiems esantiems su juo įsakė: "Atsikratykite svetimų dievų, kuriuos turite prie savęs, nusiplaukite ir apsivilkite šviežiais drabužiais.
3Tuomet ateikite, kilsime į Bet-Elį. Ten aš padarysiu aukurą Dievui, kuris išklausė mane pavojaus dieną ir buvo su manimi, kur tik ėjau".
4Jie tada atidavė Jokūbui visus svetimus dievus, kuriuos turėjo, ir iš ausų auskarus. Jokūbas juos užkasė po ąžuolu prie Šechemo.

5Kai jie vėl leidosi kelionėn, baisus klaikas iš Dievo taip apėmė visus aplinkinius miestus, kad jie nesivijo Jokūbo sūnų.
6Taigi Jokūbas atkeliavo į Luzą, tai yra Bet-Elį, Kanaano krašte, jis ir visi su juo esantieji žmonės.
7Ten jis pastatė aukurą ir pavadino tą vietą El-Bet- Eliu, nes ten jam, bėgančiam nuo savo brolio, buvo apsireiškęs Dievas.

8Debora, Rebekos žindyvė, numirė ir buvo palaidota po ąžuolu žemiau Bet-Elio. Užtat jis buvo pavadintas Verksmo ąžuolu.

9Dievas vėl pasirodė Jokūbui, jam sugrįžus iš Padan-Aramo, ir jį palaimino.
10Dievas jam tarė:

"Tavo vardas yra Jokūbas.

Nebūsi daugiau vadinamas Jokūbu,
nes tik Izraelis bus tavo vardas".

Taip jis pavadino jį Izraeliu.
11Dievas jam tarė:

"Aš esu Dievas Visagalis.
Būk vaisingas ir daugėk!
Tauta, netgi tautų bendrija, išaugs iš tavęs,
ir karaliai kils iš tavęs.

12 Kraštą, kurį daviau Abraomui ir Izaokui,
dabar tau duodu.
Ir tavo būsimiems palikuonims
aš duosiu šį kraštą".

13Tuomet Dievas pranyko nuo jo toje vietoje, kur jis buvo su juo kalbėjęs.
14Toje vietoje, kur buvo su juo kalbėjęs, Jokūbas pastatė paminklinį akmenį, atnašavo ant jo geriamąją auką ir apliejo jį aliejumi.
15Vietą, kurioje Dievas su juo kalbėjosi, Jokūbas pavadino Bet-Eliu.

Rachelė miršta gimdydama
16Tada jie iškeliavo iš Bet-Elio. Jiems dar tebesant netoli nuo Efratos, Rachelė gimdė, ir jos gimdymas buvo sunkus.
17Kai jos gimdymo skausmai buvo nebepakeliami, pribuvėja jai tarė: "Nebijok, nes dabar turėsi kitą sūnų".
18Su savo paskutiniu atsikvėpimu, - nes ji merdėjo, - ji pavadino jį Ben-Oniu. Tačiau jo tėvas pavadino jį Benjaminu.
19Rachelė numirė ir buvo palaidota prie kelio į Efratą - tai yra Betliejų.
20Ant jos kapo Jokūbas pastatė paminklinį akmenį. Tai yra Rachelės kapo paminklinis akmuo, esantis ten iki šios dienos.
21Izraelis keliavo toliau ir pasistatė savo palapinę už Migdal-Edero.

Jokūbo sūnūs
22Izraeliui gyvenant tame krašte, Reubenas nuėjo ir gulėjo su savo tėvo sugulove Bilha. Izraelis apie tai išgirdo.

Jokūbo sūnų buvo dvylika.
23Leos sūnūs: Reubenas - Jokūbo pirmagimis, Simeonas, Levis, Judas, Issacharas ir Zebulunas.
24Rachelės sūnūs: Juozapas ir Benjaminas.
25Bilhos, Rachelės tarnaitės, sūnūs: Danas ir Naftalis.
26Zilpos, Leos tarnaitės, sūnūs: Gadas ir Ašeras. Šie buvo Jokūbo sūnūs, gimę jam Padan-Arame.

Izaoko mirtis
27Jokūbas parėjo namo pas savo tėvą Izaoką į Mamrę, prie Kirjat-Arbos, tai yra prie Hebrono, kur Abraomas ir Izaokas buvo gyvenę kaip ateiviai.
28Izaokas buvo šimto aštuoniasdešimties metų,
29kai atsiduso paskutinį kartą. Jis mirė ir žiloje senatvėje, turėdamas daug metų, buvo suvienytas su

savo gimine. Jo sūnūs - Esavas ir Jokūbas jį palaidojo.

36Esavo palikuonys

1Šie yra Esavo, tai yra Edomo, palikuonys.
2 Esavas paėmė sau žmonas iš kanaaniečių: Adą, hetito Elono dukterį, Oholibamą, hivito Zibeono sūnaus Ano dukterį,
3ir Basematą, Išmaelio dukterį, o Nebajoto seserį.
4Ada Esavui pagimdė Elifazą, Basemata pagimdė Reuelį,
5o Oholibama pagimdė Jeušą, Jalamą ir Korahą. Šie yra sūnūs, gimę jam Kanaano krašte.

6Tuomet Esavas pasiėmė savo žmonas, sūnus, dukteris ir visus savo namiškius, savo galvijus ir visus gyvulius, visą nuosavybę, kurią buvo įsigijęs Kanaane, ir nusikėlė į kraštą, buvusį šiek tiek toliau nuo savo brolio Jokūbo.
7Mat jų nuosavybė buvo tapusi per didelė jiems kartu gyventi. Kraštas, kuriame jie buvo ateiviai, negalėjo jų išlaikyti su tokiomis kaimenėmis.
8Taigi Esavas apsigyveno Seiro aukštumose. Esavas yra Edomas.

9Šie yra edomiečių protėvio Esavo palikuonys Seiro aukštumose.
10Tokie yra Esavo sūnų vardai: Elifazas, Esavo žmonos Ados sūnus; Reuelis, Esavo žmonos Basematos sūnus.
11Elifazo sūnūs buvo Temanas, Omaras, Zefo'as, Gatamas ir Kenazas.
12{Timna buvo Esavo sūnaus Elifazo sugulovė, - ji pagimdė Elifazui Amaleką.} Tie buvo Ados, Esavo žmonos, sūnūs.
13Reuelio sūnūs buvo: Nahatas, Zerahas, Šama ir Miza. Tie buvo Basematos, Esavo žmonos, sūnūs.
14Oholibamos, Zibeono sūnaus Ano dukters, sūnūs: Jeušas, Jolamas, Korahas. Juos ji pagimdė Esavui.

Edomo gentys

15Šios yra Esavo sūnų gentys. Elifazo, Esavo pirmagimio, palikuonys yra: Temano gentis, Omaro gentis, Zefo'o gentis, Kenazo gentis,
16Keraho gentis, Gatamo gentis ir Amaleko gentis. Elifazo gentys Edomo krašte yra kilusios iš Ados sūnų.
17Esavo sūnaus Reuelio palikuonys yra: Nahato gentis, Zeraho gentis, Šamos gentis ir Mizos gentis. Reuelio gentys Edomo krašte yra kilusios iš Esavo žmonos Basematos.
18Ir šie yra Esavo žmonos Oholibamos palikuonys: Jeušo gentis, Jalamo gentis ir Koraho gentis. Tos gentys yra kilusios iš Esavo žmonos, Ano dukters, Oholibamos.
19Šie yra Esavo, tai yra Edomo, sūnūs, ir šios yra jų gentys.

Seiro palikuonys

20Šie yra Seiro Horito sūnūs, čiabuviai krašto gyventojai: Lotanas, Šobalas, Zibeonas, Anas,
21Dišonas, Ezeris ir Dišanas. Tai horitų gentys - Seiro sūnūs Edomo krašte.
22Lotano sūnūs buvo Horis ir Hemanas, o Lotano sesuo buvo Timna.
23Šobalo sūnūs yra: Alvanas, Manahatas, Ebalis, Šefo'as ir Onamas.
24Zibeono sūnūs yra: Aja ir Anas. {Jis yra tas Anas, kuris aptiko karšto vandens šaltinius dykumoje, ganydamas savo tėvo Zibeono asilus.}
25Ano vaikai yra: Dišonas ir Ano duktė Oholibama.
26Dišono sūnūs yra: Hemdanas, Ešbanas, Jitranas ir Cheranas.

27Ezerio sūnūs yra: Bilhanas, Zaavanas ir Akanas.
28Dišano sūnūs yra: Uzas ir Aranas.
29Horitų gentys yra: Lotano gentis, Šobalo gentis, Zibeono gentis, Ano gentis,
30Dišono gentis, Ezerio gentis ir Dišano gentis. Tos yra horitų gentys pagal jų gentis Seiro krašte.

Edomo karaliai
31Šie yra karaliai, valdžiusieji Edomo krašte, pirma negu bet koks karalius valdė izraeliečius.
32Beoro sūnus Bela karaliavo Edome, ir jo miestas buvo Dinhaba.
33Bela mirė, ir Zeraho iš Bozros sūnus Jobabas jo vietoje tapo karaliumi.
34Jobabas mirė, ir Hušamas iš temaniečių krašto jo vietoje tapo karaliumi.
35Hušamas mirė, ir Bedado sūnus Hadadas, - tas, kuris nugalėjo midjaniečius Moabo krašte, - jo vietoje tapo karaliumi; jo miesto vardas buvo Avitas.
36Hadadas mirė, ir Samla iš Masrekos jo vietoje tapo karaliumi.
37Samla mirė, ir Šaulas iš Rehobotų ant {Eufrato} upės jo vietoje tapo karaliumi.
38Šaulas mirė, ir Achboro sūnus Baal- Hananas jo vietoje tapo karaliumi.
39Achboro sūnus Baal-Hananas mirė, ir Hadaras tapo jo vietoje karaliumi; jo miesto vardas buvo Pau. Jo žmona, Me-Zahabo dukters Matredos duktė, vadinosi Mehetabelė.

40Esavo genčių vardai pagal jų šeimas ir vietovių vardus yra šie: Timnos gentis, Alvos gentis, Jeteto gentis,
41Oholibamos gentis, Elos gentis, Pinono gentis,
42Kenazo gentis, Temano gentis, Mibzaro gentis,
43Magdielio gentis ir Iramo gentis. Tos yra Edomo gentys, - tai yra Esavo, Edomo tėvo, pagal gyvenvietes jų užvaldytame krašte.

JUOZAPAS

37Juozapas ir jo broliai
1Bet Jokūbas įsikūrė krašte, kuriame jo tėvas buvo gyvenęs kaip ateivis - Kanaano krašte.
2Šitoks yra pasakojimas apie Jokūbo šeimą.

Juozapas, būdamas septyniolikos metų, ganė su broliais avių kaimenę, padėjo savo tėvo žmonų, Bilhos ir Zilpos, sūnums. Jis tėvui papasakojo apie jų blogus darbus.
3Izraelis mylėjo Juozapą labiau negu bet kurį kitą savo vaikų, nes jis buvo jam gimęs senatvėje. Jis buvo jam pasiūdinęs puošnų apdarą su rankovėmis.
4Broliai, matydami, kad jų tėvas myli jį labiau už kitus jo brolius, jo taip nekentė, kad vengdavo net pasisveikinti.

5Kartą Juozapas susapnavo sapną, kurį papasakojo savo broliams. Jie ėmė dar labiau jo nekęsti.
6"Prašyčiau paklausyti sapno, kurį sapnavau! - sakė jis jiems: -
7"Žiūriu, mes rišame lauke pėdus. Staiga mano pėdas atsistojo ir stovėjo, tuomet jūsų pėdai susirinko aplink jį ir mano pėdui žemai nusilenkė!"
8Jo broliai atsakė: "Bene tu ketini tapti mūsų karaliumi? Bene iš tikrųjų tu ketini mus valdyti?" Dėl kalbų apie savo sapnus jie ėmė jo dar labiau nekęsti.

9Jis sapnavo dar kitą sapną. Ir jį papasakojo savo broliams, tardamas: "Tikėkite manimi, aš sapnavau dar kitą sapną: saulė, mėnulis ir vienuolika žvaigždžių man lenkėsi!"
10Betgi kai jis papasakojo jį savo tėvui ir broliams, tėvas jį apibarė. "Ką gi reiškia tas tavo sapnas?

Ką susapnavai? Negi mes turėsime ateiti - aš pats, tavo motina ir tavo broliai - ir nusilenkti tau lig žemės?"
11Broliai jam pavydėjo, bet ir tėvas šio įvykio negalėjo užmiršti.

Broliai parduoda Juozapą
12Kartą, kai jo broliai buvo nuvarę savo tėvo kaimenę ganytis prie Šechemo,
13Izraelis tarė Juozapui: "Tavo broliai, tu žinai, gano prie Šechemo. Pasiruošk, siųsiu tave pas juos". - "Pasiruošęs!" - jam atsakė.
14Izraelis tada jam paliepė: "Nueik ir sužinok, kaip sekasi tavo broliams, kaip einasi su kaimene, ir parnešk man žinių". Taip jį išsiuntė iš Hebrono slėnio.

Kai Juozapas pasiekė Šechemą,
15jį sutiko vienas vyras beklajojantį po laukus. "Ko ieškai?" - paklausė jo tas vyras.
16"Savo brolių ieškau, - jis atsakė, - ar negalėtum man pasakyti, kur jie gano kaimenę".
17Vyras atsakė: "Jie iš čia pajudėjo. Girdėjau iš tikro juos sakant: 'Eikime į Dotaną'". Juozapas tat pasekė savo brolius ir atrado juos Dotane.
18O šie pastebėjo jį iš toli ir pirma, negu jis prie jų priartėjo, jie ėmė tartis jį nužudyti.
19Vieni kitiems jie sakė: "Va ateina tas svajotojas!
20Eime, užmuškime jį ir įmeskime į kurią nors duobę. Sakysime, kad plėšrus žvėris jį sudraskė. Tuomet pamatysime, kas iš jo sapnų išeis".
21 Bet Reubenas, tai išgirdęs, stengėsi jį išgelbėti iš jų rankų ir sakė: "Neatimkime jam gyvybės".
22Reubenas jiems kalbėjo: "Neišliekite kraujo! Įmeskite jį va į aną duobę dykumoje, bet patys rankos prieš jį nepakelkite!" Jis norėjo jį išgelbėti iš jų rankų ir sugrąžinti tėvui.
23Taigi kai Juozapas atėjo pas brolius, jie atėmė jo apdarą - puošnųjį apdarą su rankovėmis, kuriuo buvo apsivilkęs,
24o jį patį įmetė į vandens duobę. Duobė buvo tuščia, vandens joje nebuvo.

25Jie susėdo valgyti. Žvalgydamies pamatė išmaeliečių karavaną, ateinantį iš Gileado, su guma, balzamu ir sakais apkrautais kupranugariais, ir keliaujantį į Egiptą.
26Tuomet Judas tarė savo broliams: "Kokia mums nauda, jei nužudome savo brolį ir nuslepiame jo kraują?
27Eime, verčiau parduokime jį išmaeliečiams. Nekelkime rankos prieš jį, nes jis juk yra mūsų brolis, mūsų pačių kūnas!" Broliai jo paklausė.
28Kai keletas midjaniečių pirklių ėjo pro šalį, jie ištraukė Juozapą, iškeldami jį iš duobės, ir pardavė jį išmaeliečiams už dvidešimt sidabrinių. O tie nusivedė Juozapą į Egiptą.

29Kai Reubenas, vėl atėjęs prie duobės, pamatė, kad Juozapo duobėje jau nebėra, persiplėšė savo drabužius.
30Jis sugrįžo pas savo brolius, sakydamas: "Berniukas dingo! Ką dabar man daryti?"
31Tuomet jie paėmė Juozapo puošnųjį apdarą, papjovė ožiuką ir pamirkė tą apdarą jo kraujyje.
32Puošnųjį, ilgomis rankovėmis apdarą nunešdino tėvui, sakydami: "Mes jį radome. Prašom pasižiūrėti, ar tai yra tavo sūnaus apdaras, ar ne".
33Tėvas pažino ir tarė: "Mano sūnaus apdaras! Plėšrus žvėris jį surijo! Tikrai Juozapas buvo žvėries sudraskytas!"
34Tuomet Jokūbas persiplėšė savo drabužius, apsijuosė ašutine ir raudojo savo sūnaus daug dienų.
35Visi jo sūnūs ir dukterys stengėsi jį paguosti, bet jis atsisakė būti paguostas ir sakė: "Ne! Aš

liūdėdamas žengsiu į Šeolą pas savo sūnų". Taip tėvas jį apraudojo.
36Tuo tarpu midjaniečiai buvo jį pardavę Egipte Potifarui, vienam faraono pareigūnui, sargybos viršininkui.

38Judas ir Tamara
1Atsitiko, kad maždaug tuo pačiu metu Judas nuo savo brolių pasitraukė ir pasistatė sau palapinę arti kažkokio adulamiečio, vardu Hira.
2Ten jis pamatė vieno kanaaniečio, vardu Šua, dukterį, ją vedė ir su ja gyveno.
3Ji tapo nėščia ir pagimdė sūnų, o jis pavadino jį Eru.
4Vėl ji tapo nėščia ir pagimdė sūnų, kurį ji pavadino Onanu.
5Tada ji dar kartą pagimdė sūnų ir pavadino jį Šela. Ji buvo Chezibe, kai jį pagimdė.

6Judas savo pirmagimiui sūnui Erui paėmė žmoną, vardu Tamara.
7Bet Eras, Judo pirmagimis, buvo nedoras VIEŠPATIES akyse. VIEŠPATS atėmė jam gyvastį.
8Tuomet Judas tarė Onanui: "Susieik su savo brolio žmona ir, atlikdamas jai svainio pareigą, duok savo broliui palikuonį".
9Bet Onanas, žinodamas, kad palikuonis nebus jam, kada tik susieidavo su brolio žmona, išliedavo savo sėklą ant žemės, nes nenorėjo duoti savo broliui palikuonio.
10Ką jis darė, buvo nedora VIEŠPATIES akyse. VIEŠPATS ir jam atėmė gyvastį.
11Tuomet Judas tarė savo marčiai Tamarai: "Gyvenk kaip našlė savo tėvo namuose, kol užaugs mano sūnus Šela", - nes jis baiminosi, kad ir šis nenumirtų, kaip jo broliai. Tamara tat išėjo ir gyveno savo tėvo namuose.

12Praslinkus ilgokam laikui, mirė Judo žmona, Šuos duktė. Praėjus Judo gedulo metui, jis drauge su bičiuliu adulamiečiu Hira nukilo į Timną pas savo avių kirpėjus.
13Kai Tamarai buvo pasakyta: "Tavo uošvis eina į Timną savo avių kirpti", -
14ji nusivilko našlės drabužius, apsigaubė šydu ir atsisėdo prie įėjimo į Enajimus, prie kelio į Timną. Ji matė, kad Šela jau buvo užaugęs, tačiau ji nebuvo duota jam kaip žmona.
15Judas, ją pamatęs, palaikė kekše, nes ji buvo užsidengusi veidą.
16Pasukęs prie jos į pakelę, tarė: "Nagi eikš, noriu su tavimi sueiti", - nes jis nežinojo, kad ji yra jo marti. O ji užklausė: "O ką man duosi, kad sueitumei su manimi?"
17Jis atsakė: "Ožiuką iš kaimenės atsiųsiu". Bet ji atsakė: "Turi man palikti užstatą, kol atsiųsi".
18Jis tarė: "Kokį užstatą turiu tau palikti?" Ji atsakė: "Savo antspaudo žiedą, juostą ir lazdą, kurią turi rankoje". Jis juos padavė jai, suėjo su ja, ir ji tapo nuo jo nėščia.
19Tuomet ji pakilo ir nuėjo sau, nusiėmė savo šydą ir apsivilko savo našlės drabužiais.

20Kai Judas pasiuntė ožiuką per savo bičiulį adulamietį, norėdamas atsiimti iš tos moters rankų užstatą, negalėjo jos surasti.
21Jis klausinėjo miesto žmones: "Kurgi yra ta šventovės kekšė, kuri buvo pakelėje prie Enajimų?" Bet jie atsakė: "Ten niekad nebuvo kekšės".
22Jis tat sugrįžo pas Judą ir pranešė: "Jos neradau. Be to, vietos žmonės sako, kad ten niekad nebuvo kekšės".
23Judas atsakė: "Tepasilaiko ji juos sau, kitaip žmonės ims iš mūsų juoktis. Juk pats gi matai, aš siunčiau šį ožiuką, o tu negalėjai jos surasti".

24Maždaug po trijų mėnesių Judui buvo pranešta: "Tavo marti Tamara pasielgė kaip kekšė. Be to, per savo kekšystę ji tapo nėščia". - "Išveskite ją, - šaukė Judas, - tebūna ji sudeginta!"

25Kai ją vedė laukan, ji pasiuntė šią žinią savo uošviui: "Aš esu nėščia nuo vyro, kuriam priklauso šie daiktai. Prašom patikrinti, - ji pridėjo, - kieno yra šie daiktai - antspaudo žiedas, juosta ir lazda".
26Judas juos atpažino ir tarė: "Ji teisesnė negu aš, nes aš jos nedaviau savo sūnui Šelai". Daugiau jis su ja nebesuėjo.

27Atėjus jos gimdymo metui, pasirodė, kad jos įsčiose buvo dvynukai!
28Jai gimdant, vienas kūdikis iškišo rankutę. Pribuvėja paėmė ir užrišo ant jo rankutės raudoną siūlą, sakydama: "Šis išėjo pirmasis".
29Bet kaip tik tuo metu jis atitraukė savo rankutę ir išėjo jo brolis. Pribuvėja ištarė: "Kokią spragą sau pasidarei!" Todėl jis buvo pavadintas Perezu.
30Paskui išėjo jo brolis su raudonu siūlu ant rankutės. Jis buvo pavadintas Zerahu.

39Juozapas ir Potifaro žmona
1Kai Juozapas buvo nuvestas į Egiptą, iš ten atvedusių išmaeliečių jį nupirko Potifaras - egiptietis, faraono pareigūnas, sargybos viršininkas.
2Kadangi VIEŠPATS buvo su Juozapu, jam labai sekėsi. Jį egiptietis šeimininkas priskyrė prie savo namiškių.
3Kai šeimininkas pamatė, kad VIEŠPATS buvo su juo ir visa, ką tik jis darė, VIEŠPATS laimino sėkme,
4Juozapas rado malonę jo akyse ir tapo jo asmenišku tarnu. Ilgainiui jis padarė jį savo namų užvaizdu ir patikėjo jam visa, ką turėjo.
5Nuo to laiko, kai šeimininkas padarė jį užvaizdu savo namų ir viso, ką turėjo, VIEŠPATS laimino egiptiečio namus dėl Juozapo. Iš tikrųjų VIEŠPATIES palaima lydėjo visa, ką jis turėjo ir namie, ir laukuose.
6Pavedęs Juozapui visa, ką turėjo, su Juozapu prie savęs, jis pats niekuo nebesirūpino, tik savo valgiu.

O Juozapas buvo dailiai nuaugęs ir gražus.
7Po kiek laiko jo šeimininko žmona užmetė akį į Juozapą ir jam tarė: "Pagulėk su manimi".
8Jis atsisakė. "Štai, - jis tarė savo šeimininko žmonai, - man esant čia, mano šeimininkas niekuo nesirūpina namuose. Sudėjo man į rankas visa, ką turi.
9Šiuose namuose jis nėra viršesnis už mane, nėra nieko, kas nebūtų man pavesta, išskyrus tave, nes tu esi jo žmona. Kaipgi aš galėčiau taip nedorai pasielgti ir nusidėti Dievui?"
10Nors ji meilinosi Juozapui diena iš dienos, jis nesutiko su ja pagulėti ar su ja bendrauti.
11Tačiau vieną dieną, jam atėjus į namus atlikti savo darbų, viduje nesant kitų namiškių,
12ji įsikibo į jo drabužį, sakydama: "Pagulėk su manimi!" Bet jis ištrūko ir išbėgo laukan, palikdamas savo drabužį jos rankoje.
13Kai ji pamatė, kad jis, palikęs savo drabužį jos rankoje, išbėgo laukan,
14susišaukė savo tarnus ir jiems sakė: "Tik pasižiūrėkite! Atvedė pas mus hebrajų mums įžeisti! Jis įsibrovė pas mane su manimi pagulėti, bet aš šaukiau kiek galėdama.
15Išgirdęs mane klykiant visu balsu, jis paliko savo drabužį prie manęs, atsitraukė ir išbėgo laukan".

16Drabužį ji pasidėjo prie savęs, kol parėjo namo jo šeimininkas.
17Tuomet ji papasakojo jam tą patį, sakydama: "Tas hebrajus vergas, kurį tu pas mus atvedei, įsibrovė manęs įžeisti,

18bet kai aš tik pakėliau balsą ir pradėjau šaukti, jis paliko savo drabužį prie manęs ir išbėgo laukan".

19Kai jo šeimininkas išgirdo savo žmoną sakant: "Taip ir taip su manimi pasielgė tavo tarnas", - jis užsidegė pykčiu.
20Šeimininkas Juozapą suėmė ir įmetė į kalėjimą, kuriame buvo laikomi karaliaus kaliniai. Bet net tame kalėjime esant,
21VIEŠPATS buvo su Juozapu, parodė jam ištikimą meilę ir nuteikė kalėjimo viršininką maloniai su juo elgtis.
22Kalėjimo viršininkas atidavė į Juozapo rankas visus tame kalėjime esančius kalinius. Ir kas tik ten buvo reikalinga atlikti, per jį buvo padaryta.
23Kadangi VIEŠPATS buvo su juo, kalėjimo viršininkas pats neprižiūrėjo nieko, kas buvo Juozapui patikėta. Ką tik jis darė, VIEŠPATS laimino sėkme.

40Juozapas aiškina faraono tarnų sapnus
1Praėjus kuriam laikui po šių įvykių, atsitiko, kad Egipto karaliaus vynininkas ir jo kepėjas nusikalto savo valdovui, Egipto karaliui.
2Faraonas užpyko ant dviejų savo pareigūnų - vyriausiojo vynininko ir vyriausiojo kepėjo -
3ir įkalino juodu sargybos viršininko namuose, tame pačiame kalėjime, kur buvo kalinamas Juozapas.
4Kalėjimo viršininkas paskyrė jiems Juozapą, ir jis jiems patarnavo. Kalėjime jie sėdėjo ilgoką laiką.

5Vieną, tą pačią naktį abu, - kalėjime sėdį Egipto karaliaus vynininkas ir kepėjas, - susapnavo sapną, kuris kiekvienam iš jų galėjo būti reikšmingas.
6Juozapas, atėjęs pas juos ryto metą, pastebėjo, kad jie abu buvo paniurę.
7Jis esančius su juo šeimininko kalėjime faraono pareigūnus pradėjo klausinėti: "Kodėl gi šiandien tokie liūdni jūsų veidai?"
8Jie atsakė: "Sapnavome sapnus, ir nėra, kas mudviem juos išaiškintų". Juozapas jiems tarė: "Dievas tikrai gali išaiškinti! Prašyčiau papasakoti juos man".

9Tuomet vyriausiasis vynininkas papasakojo Juozapui savo sapną. "Mano sapne, - jis sakė Juozapui, - prieš mane stovėjo vynmedis.
10Ant vynmedžio buvo trys šakos. Vos tik joms išsprogus, tuoj pasirodė ant jų žiedai ir iš jų kekių prisirpo vynuogės.
11O aš rankoje laikiau faraono taurę, nuskyniau vynuogių, išspaudžiau jas į faraono taurę ir padaviau taurę faraonui į ranką".
12Juozapas jam tarė: "Toks yra jo išaiškinimas: trys šakos reiškia tris dienas.
13Dar trys dienos, ir faraonas pakels tavo galvą ir sugrąžins tave į savo tarnybą. Tu vėl padavinėsi taurę faraonui, kaip anksčiau kad darei, būdamas jo vynininku.
14Betgi prisimink mane, kai tau bus gera, prašom padaryti man tą malonę ir paminėti mane faraonui, kad mane išlaisvintų iš šios vietos.
15Mat aš iš tikrųjų buvau apgaule pagrobtas iš hebrajų žemės, o ir čia nesu padaręs nieko, už ką jie būtų turėję mane įmesti į šią duobę".

16Vyriausiasis kepėjas, pamatęs, kaip palankiai jis aiškino, tarė Juozapui: "Ir aš sapnavau sapną. Žiūriu, trys vytelių pintinės man ant galvos.

17Viršutinėje pintinėje buvo visokiausi kepėjo gaminiai faraonui, bet paukščiai lesė juos iš pintinės ant mano galvos".
18Juozapas atsakė: "Toks yra jo išaiškinimas: trys pintinės reiškia tris dienas.
19Dar trys dienos, ir faraonas pakels tavo galvą - nuo tavęs! - pakabins tave ant stulpo, ir paukščiai les tavo kūną".

20Iš tikrųjų trečią dieną, savo gimtadienį, faraonas iškėlė vaišes visiems savo tarnams ir pakėlė vyriausiojo vynininko galvą bei vyriausiojo kepėjo galvą savo tarnų akivaizdoje.
21Jis sugrąžino vyriausiąjį vynininką į savo tarnybą, ir jis vėl padavinėjo taurę faraonui į ranką.
22O vyriausiąjį kepėją pakabino ant stulpo, lygiai kaip Juozapas buvo jiems išaiškinęs.
23Tačiau vyriausiasis vynininkas Juozapo neprisiminė, netgi jį pamiršo.

41Juozapas aiškina faraono sapną
1Praėjus dvejiems metams, faraonas sapnavo sapną. Jis matė save stovintį prie Nilo.
2Žiūri, iš Nilo išbrido septynios karvės, gražios ir riebios, ir ganosi meldyne.
3Žiūri, paskui jas išbrido iš Nilo ir kitos septynios karvės, bjaurios ir liesos, ir priėjo prie pirmųjų karvių ant Nilo kranto.
4Bjauriosios ir liesosios karvės ėmė ir suėdė septynias gražiąsias ir riebiąsias karves. Tuomet faraonas nubudo.

5Jis užmigo ir sapnavo kitą sapną. Žiūri, septynios javų varpos, pilnos ir sveikos, auga ant vieno stiebo.
6Žiūri, po jų išaugo septynios tuščios ir rytų vėjo nualintos varpos.
7Tuščiosios varpos ėmė ir prarijo anas septynias pilnąsias ir sveikąsias varpas. Tuomet faraonas nubudo ir suprato, kad tai buvo sapnas.
8Rytą jo dvasia buvo apimta nerimo. Jis įsakė sušaukti visus Egipto žynius ir išminčius. Faraonas papasakojo jiems savo sapnus, bet nebuvo kas juos faraonui išaiškintų.

9Tuomet vyriausiasis vynininkas tarė faraonui: "Aš privalau prisiminti savo kaltes šiandien.
10Kartą faraonas supyko ant savo tarnų ir įkalino mane bei vyriausiąjį kepėją sargybos viršininko namuose.
11Mudu tą pačią naktį sapnavome po sapną, jis ir aš, kiekvienas kitokį, teturintį reikšmės tik tam, kuris jį sapnavo.
12Ten buvo su mumis jaunas hebrajus, sargybos viršininko tarnas. Kai mes jam papasakojome, jis mums išaiškino mūsų sapnus, kiekvienam pagal jo sapną.
13Kaip jis mums išaiškino, taip ir įvyko. Aš buvau sugrąžintas į savo tarnybą, o kepėjas buvo pakabintas ant stulpo".

14Faraonas įsakė pašaukti Juozapą, ir jis tuojau pat buvo išvestas iš kalėjimo. Kai nusiskuto ir pakeitė drabužius, jis atėjo pas faraoną.
15Faraonas tarė Juozapui: "Aš sapnavau sapną, ir nėra nė vieno, kas galėtų jį išaiškinti. Betgi aš girdėjau apie tave, kad užtenka tau išgirsti sapną ir gali jį išaiškinti".
16Juozapas atsakė faraonui: "Ne aš! Dievas duos faraonui tikrą atsakymą".

17Faraonas tada papasakojo Juozapui: "Sapne aš stovėjau ant Nilo kranto.
18Žiūriu, iš Nilo išbrido septynios karvės, riebios ir gražios, ir ganėsi meldyne
19Tada, žiūriu, paskui jas išbrido kitos septynios karvės - kaulėtos, labai bjaurios ir sulysusios. Aš

niekad nebuvau matęs tokių bjaurių visame Egipto krašte!
20Liesosios ir bjauriosios karvės suėdė pirmąsias septynias karves.
21Betgi ir kai jos buvo jas suėdusios, niekas nebūtų galėjęs pasakyti, kad jos buvo tai padariusios, nes jos atrodė lygiai taip prastai, kaip pirma. Tada aš nubudau.
22Vėl užmigau ir sapne mačiau septynias javų varpas, pilnas ir sveikas, augančias ant vieno stiebo.
23Žiūriu, po jų išdygo septynios varpos, susitraukusios, menkos, rytų vėjo nualintos.
24Ir menkosios varpos prarijo sveikąsias! Papasakojau savo žyniams, bet nė vienas jų nepajėgė jo man išaiškinti".

25Tuomet Juozapas tarė faraonui: "Faraono sapnas yra tik vienas. Dievas apreiškė faraonui, ką jis ruošiasi daryti.
26Septynios sveikos karvės reiškia septynerius metus ir septynios sveikos varpos reiškia septynerius metus. Sapnai tą patį reiškia.
27Septynios liesos ir bjaurios karvės, išbridusios po jų, reiškia septynerius metus, lygiai kaip ir tuščios bei rytų vėjo nualintos septynios varpos. Jos yra septyneri bado metai.
28Taigi tai reiškia tą, ką jau sakiau faraonui: Dievas parodė faraonui, ką jis ruošiasi daryti.
29Tikėk manimi, ateis septyneri didelio pertekliaus metai visame Egipto krašte.
30Po jų užeis septyneri bado metai. Visas Egipto žemės perteklius bus užmirštas, badas nualins kraštą.
31Tada neliks krašte jokio pertekliaus ženklo dėl to bado, nes jis bus be galo sunkus.
32O kad faraonas sapnavo tą patį sapną du sykius, reiškia, jog viskas yra Dievo nuspręsta ir Dievas nedels tai įvykdyti.
33Užtai dabar faraonas teparenka įžvalgų ir išmintingą vyrą ir tepadaro jį viso Egipto krašto valdytoju.
34Tesiima faraonas žygių paskirti kraštui užvaizdus ir paimti vieną penktadalį Egipto krašto derliaus per septynerius pertekliaus metus.
35Tesurenka šių ateinančių geruųjų metų maisto atsargas, tesukaupia grūdus miestuose maistui faraono valdžioje ir ten jį telaiko.
36Tas maistas bus atsargos kraštui, idant nepražūtų kraštas nuo bado, kai Egipto kraštą ištiks septyneri bado metai".

Juozapas paskiriamas Egipto valdytoju
37Faraonas ir visi jo dvariškiai pritarė jo žodžiams.
38Faraonas tarė savo dvariškiams: "Argi galėtume rasti kitą panašų į jį - vyrą, taip apdovanotą Dievo dvasia?"
39Faraonas tarė Juozapui: "Kadangi Dievas tau visa tai nurodė, nėra kito tokio įžvalgaus ir išmintingo kaip tu.
40Tu būsi mano namų valdytoju, ir visi mano žmonės klausys tavo įsakymų. Vien tik sostu aš būsiu už tave viršesnis.
41Štai, - sakė faraonas Juozapui, - aš skiriu tave viso Egipto krašto valdytoju".
42Numovęs nuo piršto savo antspaudo žiedą, faraonas užmovė jį Juozapui ant piršto, aprengė jį plonos drobės drabužiais ir uždėjo jam ant kaklo aukso grandinę.
43Tuomet jis įsodino jį į savo vyriausiojo pareigūno vežimą ir priešais jį buvo šaukiama: "Priklaupkite!" Taigi faraonas padarė jį viso Egipto krašto valdytoju.
44Be to, faraonas Juozapui sakė: "Nors aš esu faraonas, tačiau be tavo sutikimo niekas nepajudins

nei rankos, nei kojos visame Egipto krašte".
45Faraonas pavadino Juozapą Zafenat-Paneahu ir davė jam žmona Asenatą, Ono kunigo Potiferos dukterį. Taip Juozapas gavo valdžią Egipte.

46Juozapas buvo trisdešimties metų, kai pradėjo tarnauti faraonui, Egipto karaliui. Juozapas paliko faraoną ir keliavo po visą Egipto kraštą.
47Per septynerius pertekliaus metus žemė davė gausų derlių.
48Jis surinko visą septynerių metų derlių, Egipto krašto pertekliaus metų derlių, ir sukaupė jį miestuose, kiekviename mieste sukraudamas derlių iš apylinkės laukų.
49Juozapas rinko grūdus dideliais kiekiais, lyg pajūrio smėlį, kad liovėsi juos net seikėti, nes nebebuvo įmanoma suseikėti.

50Prieš užeinant bado metams, Juozapas turėjo du sūnus, kuriuos jam pagimdė Asenata, Ono kunigo Potiferos duktė.
51Pirmagimį Juozapas pavadino Manasu, "nes, - jis sakė, - Dievas padarė, kad visiškai užmiršč iau visą savo vargą ir tėvo namus".
52O antrąjį jis pavadino Efraimu, "nes Dievas padarė mane vaisingą mano nelaimių šalyje".

53Septyneri pertekliaus metai, džiuginę Egipto kraštą, pasibaigė,
54ir septyneri bado metai prasidėjo taip, kaip Juozapas buvo pasakęs. Badas užėjo visuose kraštuose, tik visame Egipte buvo maisto.
55Kai ir visas Egipto kraštas pradėjo badauti, žmonės šaukėsi faraono, prašydami duonos. O faraonas visiems egiptiečiams sakė: "Eikite pas Juozapą. Ką jis jums sakys, tą darykite".
56Kadangi badas buvo apėmęs visą kraštą, Juozapas atidarė visus atsargų sandėlius ir dalijo grūdus egiptiečiams, nes badas buvo nuožmus Egipto krašte.
57Iš tikrųjų visas pasaulis ėjo pas Juozapą į Egiptą pirkti grūdų, nes badas slėgė visą pasaulį.

42Pirmoji Juozapo brolių kelionė į Egiptą
1Jokūbas, sužinojęs, kad Egipte esama grūdų atsargų, tarė savo sūnums: "Dėl ko dairotės vieni į kitus?
2Aš girdėjau, - jis tęsė, - kad Egipte esama grūdų atsargų. Nueikite tenai ir nupirkite grūdų mums, kad išliktume gyvi ir nemirtume".
3Tada dešimt Juozapo brolių nuėjo į Egiptą grūdų pirkti.
4Betgi Juozapo brolio Benjamino jis su broliais neišsiuntė, nes bijojo, kad jį gali ištikti nelaimė.
5Taigi Izraelio sūnūs buvo tarp atėjusiųjų į Egiptą pirkti grūdų, nes badas buvo pasiekęs Kanaano kraštą.

6Juozapas buvo krašto valdytojas. Jis pardavinėjo grūdus visiems krašto žmonėms. Ir Juozapo broliai atėjo, lenkdamiesi jam lig pat žemės.
7Pamatęs savo brolius, Juozapas juos pažino, bet elgėsi su jais kaip svetimas ir šiurkščiai kalbėjo. "Iš kur jūs atėjote?" - klausė. Jie atsakė: "Iš Kanaano krašto maisto pirkti".
8Nors Juozapas savo brolius ir buvo atpažinęs, bet jie jo nepažino.
9Prisimindamas ir sapnus, kuriuos buvo apie juos sapnavęs, Juozapas jiems tarė: "Jūs esate šnipai. Atėjote apžiūrėti silpnųjų krašto vietų!" -
10"O ne, mūsų viešpatie, - jie sakė, - tavo tarnai iš tikrųjų atėjo maisto nusipirkti.
11Mes visi esame to paties vyro sūnūs; mes esame dori žmonės. Tavo tarnai niekad nebuvo šnipai".
12Bet jis jiems atsakė: "Netiesa! Jūs atėjote apžiūrėti silpnųjų krašto vietų!"

13Jie tvirtino: "Mes, tavo tarnai, esame dvylika brolių, sūnūs vieno vyro Kanaano krašte. Tikėk mumis, jauniausias dabar yra su mūsų tėvu, o vieno nebėra".
14Bet Juozapas jiems sakė: "Kaip jums sakiau, taip ir yra: jūs esate šnipai!
15Štai kaip jūs būsite ištirti: kol neateis čia jūsų jauniausias brolis, prisiekiu faraono gyvybe, jūs neišeisite iš šios vietos!
16Pasiųskite vieną iš jūsų atvesti jūsų brolio, o tuo tarpu likusieji bus uždaryti į kalėjimą, kol bus ištirti jūsų žodžiai, ar tai, ką sakėte, yra tiesa, ar ne. Kitaip, prisiekiu faraono gyvybe, jūs iš tikrųjų esate šnipai!"
17Paskui jis įkalino juos sargybos name trims dienoms.

18Trečią dieną Juozapas jiems tarė: "Darykite, ką sakau, ir išliksite gyvi, nes aš bijau Dievo.
19Jei esate dori žmonės, tepasilieka sargybos name, kur esate įkalinti, vienas iš jūsų brolių. O likusieji eikite, neškitės namo grūdus savo badaujančioms šeimynoms
20ir atveskite pas mane savo jauniausiąjį brolį, idant būtų patvirtinti jūsų žodžiai ir jūs nemirtumėte". Jie sutiko tai padaryti,
21sakydami vieni kitiems: "Vargas mums! Esame baudžiami už savo brolį. Matėme jo širdies skausmą, kai jis maldavo mus, tačiau nenorėjome klausytis. Todėl šis skausmas mus ir užgriuvo".
22Tuomet Reubenas prabilo ir jiems pasakė: "Argi neįspėjau jūsų nedaryti nieko bloga berniukui? Bet jūs nenorėjote klausyti! Dabar reikia atsiskaityti už jo kraują".
23Jie nežinojo, kad Juozapas juos suprato, nes jis su jais kalbėjosi per vertėją.
24Nuo jų nusigręžęs, jis verkė. Kai pajėgė vėl su jais kalbėtis, jis paėmė iš jų Simeoną ir paliepė jį surišti jų akyse.
25Tada Juozapas įsakė pripildyti jų maišus grūdų, sugrąžinti kiekvieno vyro pinigus į jo maišą ir aprūpinti juos maistu kelionei. Taip ir buvo jiems padaryta.

26Užkėlę ant asilų savo grūdus, jie iš ten iškeliavo.
27 Kai nakties užeigoje vienas jų atrišo savo krepšį duoti pašaro asilui, pamatė pačiame jo viršuje savo pinigus.
28"Mano pinigai man sugrąžinti, - šaukė jis savo broliams, - žiūrėkite, jie mano krepšyje!" Jiems nusmelkė per širdį. Drebėdami vienas kitą klausė: "Kas gi tai yra, ką Dievas mums padarė?"

29Parėję į Kanaano kraštą pas savo tėvą Jokūbą, jie papasakojo jam visa, kas jiems buvo atsitikę, sakydami:
30"Ano krašto valdovas kalbėjo su mumis šiurkščiai ir apkaltino mus šnipinėjimu krašte.
31Bet mes jam sakėme: 'Esame dori žmonės, mes niekad nešnipinėjome!
32Mes esame dvylika brolių, sūnūs savo tėvo. Vieno nebėra, o jauniausiasis dabar yra su mūsų tėvu Kanaano krašte'.
33Tada ano krašto valdovas mums pasakė: 'Šitaip aš sužinosiu, kad jūs esate dori žmonės: palikite vieną savo brolį su manimi, imkitės grūdų savo badaujančioms šeimynoms ir eikite namo.
34Atveskite pas mane savo jauniausiąjį brolį, kad žinočiau, jog jūs esate dori žmonės, o ne šnipai. Tuomet aš grąžinsiu jums jūsų brolį, ir galėsite laisvai keliauti po kraštą'".

35Išpildami maišus, jie kiekvienas rado maiše savo pinigus! Pamatę savo pinigų maišelius, jie ir jų tėvas nusigando.
36Jų tėvas Jokūbas jiems tarė: "Jūs man vis atimate vaikus: nebėra Juozapo, nebėra Simeono, norite atimti ir Benjaminą. Visa tai turi mane ištikti!"

37Tuomet Reubenas savo tėvui tarė: "Galėsi užmušti abu mano sūnus, jei aš neparvesiu jo atgal pas tave. Duok jį į mano rankas, ir aš parvesiu jį atgal pas tave".
38Bet tėvas atsakė: "Mano sūnus negali eiti su jumis, nes jo brolis yra miręs ir tik jis vienas tėra likęs. Jeigu ištiktų jį nelaimė jūsų kelionėje, jūs nustumtumėte mano žilą galvą iš širdgėlos į Šeolą".

43Antroji kelionė į Egiptą
1Badas vis labiau slėgė kraštą.
2Kai jie suvalgė iš Egipto parsineštus grūdus, tėvas jiems tarė: "Nueikite vėl, nupirkite mums šiek tiek maisto".
3Bet Judas tėvui atsakė: "Tas vyras griežtai įspėjo mus, sakydamas: 'Nepasirodykite prieš mane be savo brolio!'
4Jeigu esi pasiruošęs leisti mūsų brolį su mumis, mes nueisime ir nupirksime tau maisto,
5bet jei neleisi jo, mes neisime, nes tas vyras mums pasakė: 'Nepasirodykite prieš mane be savo brolio!'"
6Izraelis klausė: "Kam gi turėjote mane įskaudinti, pasakydami tam vyrui, kad turite dar kitą brolį?"
7Jie atsakė: "Tas vyras smulkiai mus klausinėjo apie mus pačius ir mūsų giminę, sakydamas: 'Ar tebėra gyvas jūsų tėvas? Ar turite kitą brolį?' Mes turėjome atsakyti į jo klausimus! Kaip mes galėjome žinoti, kad jis pareikalaus: 'Atveskite čia savo brolį!'?"
8Tada Judas ėmė raginti savo tėvą Izraelį: "Leisk berniuką eiti su manimi! Leiskimės į kelionę, idant galėtume išlikti gyvi ir nemirtume iš bado - ir tu, ir mes, ir mūsų mažyliai.
9Aš pats būsiu laidas už jį. Gali mane laikyti už jį atsakingu. Jei aš neparvesiu jo atgal pas tave ir nepastatysiu tavo akivaizdoje, aš būsiu tau kaltas per visą gyvenimą.
10Iš tikrųjų, jeigu nebūtume nudelsę, dabar jau būtume dusyk sugrįžę!"

11Jų tėvas Izraelis jiems atsakė: "Jei taip turi būti, tada dar va ką padarykite: įsidėkite į savo maišus geriausių krašto vaisių ir nuneškite juos tam vyrui kaip dovaną - truputį balzamo ir truputį medaus, gumos ir sakų, riešutų ir migdolų.
12Pinigų dvigubai pasiimkite. Neškitės atgal su savimi pinigus, grąžintus jūsų maišuose. Galbūt tai buvo apsirikimas.
13Pasiimkite taip pat savo brolį ir leiskitės į kelionę pas tą vyrą.
14Tesuteikia jums Dievas Visagalis to vyro malonę, idant jis sugrąžintų jums aną jūsų brolį, taip pat ir Benjaminą. O aš, jei neteksiu savo vaikų, kentėsiu netektį".
15Taigi vyrai pasiėmė tą dovaną, dvigubai pinigų su savimi, pasiėmė ir Benjaminą. Tada leidosi kelionėn į Egiptą ir nuėjo pas Juozapą.

16Juozapas, pamatęs su jais Benjaminą, savo namų užvaizdui paliepė: "Nuvesk šiuos vyrus į namus, paskersk gyvulį ir prirenk vaišes, nes vidudienį šie vyrai pietaus su manimi".
17Užvaizdas padarė, kaip Juozapas jam buvo liepęs, ir vedė vyrus į Juozapo namus.
18Vedami į Juozapo namus, jie pradėjo nuogąstauti ir galvojo: "Tai dėl pinigų, aną kartą grąžintų mūsų maišuose, mes esame vedami. Tai dingstis mus užpulti, pagrobti kaip vergus ir pasiimti mūsų asilus".
19Priėję prie Juozapo namų užvaizdo, prakalbino jį namų tarpduryje.
20"Jums leidus, mūsų viešpatie, - jie kalbėjo, - mes jau pirma buvome atėję čia maisto pirkti.
21Kai mes pasiekėme nakties užeigą ir atrišome savo maišus, ten buvo kiekvieno mūsų pinigai maišuose - visi mūsų pinigai! Dabar juos grąžiname savo rankomis.

22Be to, mes atsinešėme ir daugiau pinigų maistui nusipirkti. Mes nežinome, kas įdėjo anuos pinigus į mūsų maišus".
23Jis atsakė: "Būkite ramūs ir nebijokite! Tikriausiai jūsų Dievas ir jūsų tėvo Dievas bus įdėjęs lobį jums į jūsų maišus. O jūsų pinigus aš gavau". Ir jis atvedė pas juos Simeoną.

24Tuomet užvaizdas įvedė juos į Juozapo namų vidų. Jis padavė jiems vandens kojoms nusiplauti, o jų asilams parūpino pašaro.
25O jie, laukdami Juozapo parėjimo vidudienį, išdėliojo dovanas, nes buvo nugirdę, kad čia jie pietaus.

26Kai Juozapas parėjo namo, jie įteikė jam dovanas, kurias buvo įnešę į vidų, ir nusilenkė jam iki žemės.
27Pasiteiravęs apie jų sveikatą, jis jų paklausė: "O kaip einasi jūsų žilagalviui tėvui, apie kurį kalbėjote? Ar jis dar gyvas?"
28Jie atsakė: "Tavo tarnui, mūsų tėvui, einasi gerai. Jis vis dar gyvas". Jie nulenkė galvas ir puolė kniūbsčia.
29Tuomet jis apsižvalgė ir pamatė savo brolį Benjaminą, savo motinos sūnų, ir paklausė: "Ar tai šis yra jūsų mažasis brolis, apie kurį jūs man kalbėjote?" Ir jis jam tarė: "Tebūna tau malonus Dievas, mano sūnau!"
30Tai pasakęs, Juozapas paskubomis išėjo, nes jis buvo susijaudinęs dėl savo brolio iki ašarų. Jis nuėjo į atskirą kambarį ir ten išsiverkė.
31Tuomet, nusiplovęs veidą, vėl pasirodė ir valdydamasis paliepė: "Paduokite valgius!"
32 Ir jam buvo paduodama atskirai, ir jiems buvo paduodama atskirai, ir egiptiečiams, esantiems pas jį, buvo paduodama atskirai, nes egiptiečiai nevalgydavo kartu su hebrajais, kadangi egiptiečiams tai yra pasibjaurėtina.
33Kai jie buvo pasodinti, jo nurodymu, pirmagimis pagal savo pirmagimystę ir jauniausias pagal savo amžių, vyrai stebėdamiesi žiūrėjo vieni į kitus.
34Valgis buvo jiems paduodamas nuo jo stalo, bet Benjamino dalis buvo penkis kartus didesnė negu bet kurio kito. Jie gėrė ir linksminosi su juo.

44Juozapas dar kartą bando savo brolius
1Tada Juozapas įsakė savo namų užvaizdui: "Pripilk šių vyrų maišus maisto, kiek jie gali panešti, ir įdėk kiekvieno vyro pinigus maišo paviršiuje.
2Padėk mano taurę, tą sidabrinę taurę, jauniausiojo vyro maišo paviršiuje kartu su jo pinigais už grūdus". Jis padarė, ką Juozapas jam buvo įsakęs.
3Vos rytui prašvitus, vyrai su savo asilais buvo išleisti į kelionę.
4Jie buvo ką tik pajudėję iš miesto ir truputį paėję, kai Juozapas tarė savo užvaizdui: "Tuojau pat vykis tuos vyrus! Kai pasivysi, paklausk jų: 'Kodėl jūs atsilyginote piktu už gera? Kodėl pavogėte mano sidabrinę taurę?
5Argi ne iš jos mano viešpats geria ir argi ne ją jis paprastai naudoja būrimams? Taip darydami, jūs nedorai pasielgėte'".

6Juos pasivijęs, užvaizdas pakartojo jiems tuos pačius žodžius.
7Jie jam atsakė: "Kaip gali mūsų viešpats sakyti tokius dalykus? Tavo tarnai taip jokiu būdu nepasielgtų!
8Štai net pinigus, kuriuos atradome savo maišų paviršiuje, mes atgal atnešėme iš Kanaano krašto!

Kam gi mes vogtume sidabrą ar auksą iš tavo viešpaties namų?
9Jei pas kurį iš tavo tarnų taurė būtų rasta, jis turės mirti, o mes, likusieji, tapsime mūsų viešpaties tarnais".
10Jis atsakė: "Nors ir turėtų taip būti, kaip sakote, betgi tik tas, pas kurį ji bus rasta, taps mano vergas, o kiti, likusieji, eisite sau nekalti".
11Tuomet kiekvienas skubiai nukėlė savo maišą žemėn ir kiekvienas atrišo savo maišą.
12Jis ieškojo, pradėdamas nuo vyriausiojo ir baigdamas jauniausiuoju. Taurė buvo atrasta Benjamino maiše.
13Tai matydami, jie persiplėšė savo drabužius. Kiekvienas vėl pasikrovė savo asilą, ir jie sugrįžo į miestą.

14Judas ir jo broliai parėjo į Juozapo namus dar jam tebesant namie. Jie sukniubo prieš jį ant žemės.
15Juozapas jiems tarė: "Ką jūs manėte taip elgdamiesi? Nejau nežinojote, kad žmogus kaip aš imasi būrimo?"
16O Judas atsakė: "Ką mums besakyti savo viešpačiui? Ko mes begalime maldauti? Kaip mes begalime įrodyti savo nekaltumą? Pats Dievas atidengė savo tarnų nusikaltimą! Štai tad mes esame mūsų viešpaties vergai - mes ir tas, pas kurį buvo rasta taurė".
17Bet Juozapas tarė: "To jokiu būdu nepadarysiu! Tik tas, pas kurį buvo rasta taurė, bus mano vergas. O jūs galite eiti ramybėje pas savo tėvą".

18Judas priėjo prie jo ir tarė: "Prašyčiau, mano viešpatie, tebūna leista tavo tarnui kreiptis į tave ir nesupyk ant savo tarno, nes esi lygus faraonui.
19Mano viešpats klausė savo tarnų, sakydamas: 'Ar jūs turite tėvą ar brolį?'
20O mes savo viešpačiui atsakėme: 'Turime tėvą, žilagalvį, ir jauną brolį, jo žilos senatvės vaiką. Tikrasis jo brolis mirė, jis yra likęs vienas iš savo motinos vaikų, užtat tėvas jį labai myli'.
21Tuomet tu savo tarnams pasakei: 'Atveskite jį pas mane, idant savo akimis galėčiau į jį pasižiūrėti'.
22Mes savo viešpačiui sakėme: 'Berniukas negali tėvo palikti, nes jeigu tėvą paliktų, jo tėvas numirtų'.
23Tada tu mums, savo tarnams, pasakei: 'Jei jauniausiasis brolis neateis su jumis, jūs nematysite daugiau mano veido'.
24Kai mes sugrįžome pas tavo tarną, mūsų tėvą, mes pasakėme jam mūsų viešpaties žodžius.
25Kai mūsų tėvas liepė: 'Eikite vėl, nupirkite mums truputį maisto', -
26mes jam atsakėme: 'Mes negalime ten eiti! Tik jeigu mūsų jauniausiasis brolis eis su mumis, mes ten leisimės. Juk mes negalėsime matyti to vyro veido, jei nebus su mumis mūsų jauniausiojo brolio'.
27Tada tavo tarnas, mano tėvas, mums pasakė: 'Jūs žinote, kad mano žmona pagimdė man du sūnus.
28Vienas man pradingo, ir aš sakiau: 'Deja, jis buvo žvėrių sudraskytas!' Nuo tada jo iki šiol nebemačiau.
29Jeigu jūs taip pat ir šį nuo manęs paimtumėte ir jį ištiktų nelaimė, pasiųstumėte mano žilą galvą iš širdgėlos žemyn į Šeolą'.
30Taigi jei aš grįšiu pas tavo tarną, mano tėvą, ir nebus su mumis mūsų jauniausiojo, - o tėvo gyvastis yra susijusi su sūnaus gyvastimi, -
31tuomet vos pamatęs, kad nėra jauniausiojo su mumis, jis numirs. Tavo tarnai pasiųstų tavo tarno,

mūsų tėvo, žilą galvą su širdgėla žemyn į Šeolą.
32Juk tavo tarnas tapo laidu savo tėvui už jauniausiąjį, sakydamas: 'Jei aš neparvedu jo atgal pas tave, būsiu kaltas savo tėvui per visą gyvenimą'.
33Todėl dabar prašyčiau leisti tavo tarnui pasilikti mano viešpaties vergu jauniausiojo vietoje, o jauniausiąjį leisti grįžti su broliais.
34Juk kaip aš galiu grįžti pas savo tėvą, jei jauniausiojo nėra su manimi? Aš negalėčiau pakelti, matydamas savo tėvo kančią".

45Juozapas pasisako broliams, kas jis yra
1Juozapas nebegalėjo ilgiau susivaldyti prieš visus savo patarnautojus. Jis sušuko: "Išeikite iš čia visi!" Taigi kai Juozapas leidosi broliams atpažinti, su juo nebuvo nė vieno kito.
2Bet jis taip garsiai verkė, kad egiptiečiai galėjo girdėti, ir tokiu būdu žinia pasiekė faraono rūmus.
3"Aš esu Juozapas! - tarė savo broliams Juozapas. - Ar dar gyvas mano tėvas?" Bet jo broliai negalėjo jam atsakyti, taip jie buvo apstulbinti jo akivaizdoje.

4Tuomet Juozapas tarė savo broliams: "Prašom prieiti arčiau prie manęs". Jie priėjo arčiau. "Aš esu jūsų brolis Juozapas, kurį pardavėte į Egiptą, - tęsė Juozapas. -
5O dabar nesikankinkite, nepriekaištaukite sau, kad į čionai mane pardavėte. Juk iš tikrųjų Dievas pasiuntė mane pirm jūsų išgelbėti gyvasties.
6Jau dveji metai, kai badas kilo krašte. Betgi dar penkerius metus nebus nei ariama, nei nuimamas derlius.
7Dievas mane pasiuntė pirm jūsų laiduoti jums likučio žemėje ir išgelbėti jūsų gyvybės nepaprastu išvadavimu.
8Taigi ne jūs mane čia atsiuntėte, bet Dievas, - jis padarė mane faraono tėvu, visų jo namų viešpačiu ir viso Egipto krašto valdovu.
9 Skubinkitės tad, kilkite pas mano tėvą ir jam sakykite: 'Taip kalbėjo tavo sūnus Juozapas: Dievas padarė mane viso Egipto viešpačiu. Atsikelk pas mane nedelsdamas.
10Įsikursi Gošeno šalyje ir būsi arti manęs - ir tu, ir tavo vaikai bei tavo vaikaičiai, ir tavo kaimenės bei bandos, ir visa, ką tik tu turi.
11Ten aš tavimi pasirūpinsiu, - nes dar ateina penkeri bado metai, - idant tau, tavo šeimynai ir visam, ką tu turi, nereikėtų kęsti skurdo'.
12Taigi jūsų akys ir mano brolio Benjamino akys mato, kad iš tikrųjų mano paties burna jums kalba.
13Turite papasakoti mano tėvui apie mano aukštą vietą Egipte ir apie visa, ką pamatėte. Bet skubinkitės ir atveskite čia mano tėvą".
14Tai pasakęs, jis apkabino savo brolį Benjaminą ir verkė. O Benjaminas verkė ant jo peties.
15Jis išbučiavo visus savo brolius, kiekvieną apkabindamas su ašaromis. Tik tada galėjo su juo broliai kalbėtis.

16Faraono rūmus pasiekė žinia: "Juozapo broliai atėjo!" Faraonas ir jo dvariškiai džiaugėsi.
17"Sakyk savo broliams, - tarė faraonas Juozapui: 'Taip darykite: apsikraukite savo gyvulius ir nedelsdami eikite į Kanaano kraštą.
18Paimkite savo tėvą ir savo šeimynas ir ateikite čia. Aš paskirsiu jums Egipto krašte geriausią žemę, kur galėsite turtingai gyventi'.
19Be to, tau liepta pasakyti: 'Taip darykite: pasiimkite iš Egipto krašto vežimų savo vaikams ir

žmonoms ir grįždami atvežkite savo tėvą.
20Savo daiktų nesigailėkite, nes kas geriausia visame Egipto krašte bus jūsų'".

21Izraelio sūnūs taip ir padarė. Juozapas davė jiems vežimų, kaip faraonas buvo įsakęs, ir aprūpino maistu kelionei.
22Kiekvienam jų davė po naujus drabužius, bet Benjaminui jis davė tris šimtus sidabrinių ir penketą drabužių.
23Be to, savo tėvui jis pasiuntė dešimt asilų, apkrautų geriausiais Egipto dirbiniais, ir dešimt asilių, apkrautų grūdais, duona ir maistu savo tėvo kelionei.
24Tada jis išleido savo brolius. Jiems iškeliaujant, jis priminė: "Nesibarkite pakeliui!"

25Jie pakilo iš Egipto ir parvyko pas savo tėvą Jokūbą Kanaano krašte.
26Kai jie pasakė jam: "Juozapas tebėra gyvas! Taip, jis yra net viso Egipto valdytojas!" - nutirpo jo širdis. Jis negalėjo jais patikėti.
27Bet kai atpasakojo jam visa, ką Juozapas jiems buvo pasakęs, ir pamatė Juozapo atsiųstus vežimus jam atvežti, jų tėvo Jokūbo dvasia atgijo.
28"Gana! - sakė Izraelis, - mano sūnus Juozapas tebėra gyvas. Aš turiu keliauti ir prieš mirtį jį dar pamatyti".

46Jokūbas išsikelia į Egiptą
1Izraelis leidosi į kelionę su viskuo, ką jis turėjo. Pasiekęs Beer-Šebą, jis atnašavo aukas savo tėvo Izaoko Dievui.
2Ten Dievas, kalbėdamas Izraeliui nakties regėjime, jį pašaukė: "Jokūbai, Jokūbai!" Jis atsiliepė: "Aš čia!" -
3"Aš esu Dievas, - tarė jam, - Dievas tavo tėvo! Nebijok keltis į Egiptą, nes ten padarysiu tave didele tauta.
4Aš pats keliausiu su tavimi į Egiptą ir aš pats tave atgal parvesiu. Paties Juozapo ranka užmerks tau akis".

5Taigi Jokūbas pakilo iš Beer-Šebos. Izraelio sūnūs sukėlė savo tėvą Jokūbą, savo vaikus ir žmonas į vežimus, kuriuos faraonas buvo atsiuntęs jam atvežti.
6Su savimi jie pasiėmė ir gyvulius bei nuosavybę, įsigytą Kanaano krašte, ir atkeliavo į Egiptą pats Jokūbas ir visi jo palikuonys.
7Jis atsivedė į Egiptą savo sūnus, dukteris ir savo sūnų dukteris - visus savo palikuonis.

8Šie yra vardai izraeliečių, Jokūbo ir jo palikuonių, kurie atėjo į Egiptą.

Reubenas, Jokūbo pirmagimis,
9 ir Reubeno vaikai: Hanochas, Palu'as, Hezronas ir Karmis.
10Simeono vaikai: Jemuelis, Jaminas, Ohadas, Jachinas, Zoharas ir Šaūlis, kanaanietės sūnus.
11Levio vaikai: Geršonas, Kehatas ir Meraris.
12Judo sūnūs: Eras, Onanas, Šela, Perezas ir Zerahas. {Eras ir Onanas numirė Kanaano krašte.} Perezo vaikai buvo Hezronas ir Hamūlis.
13Issacharo vaikai: Tola, Puva, Jašubas ir Šimronas.
14Zebuluno vaikai: Seredas, Elonas ir Jahlėelis.
15Šie yra Leos palikuonys, kuriuos ji pagimdė Jokūbui Padan-Arame drauge su jo dukterimi Dina. Iš viso jo sūnų ir dukterų buvo trisdešimt trys.

16Gado vaikai: Zifjonas, Hagis, Šunis, Ezbonas, Eris, Arodis ir Arelis.
17Ašero vaikai: Imna, Išva, Išvis, Berija ir jų sesuo Seraha. Berijos sūnūs: Heberas ir Malchielis.
18Šie yra palikuonys Zilpos, kurią Labanas davė savo dukteriai Leai. Juos - šešiolika asmenų - ji pagimdė Jokūbui.

19Jokūbo žmonos Rachelės vaikai: Juozapas ir Benjaminas.
20Juozapui Egipto žemėje buvo gimę Manasas ir Efraimas. Juos pagimdė jam Asenata, Ono kunigo Potiferos duktė.
21Benjamino vaikai: Bela, Becheris, Ašbelis, Gera, Naamanas, Ehis, Rošas, Mupimas, Hupimas ir Ardas.
22Šie yra Rachelės palikuonys, gimę Jokūbui, - iš viso keturiolika asmenų.

23Dano vaikai: Hušimas.
24Naftalio vaikai: Jahzėelis, Gunis, Jezeris ir Šilemas.
25Šie yra palikuonys Bilhos, kurią Labanas davė savo dukteriai Rachelei. Juos - iš viso septynis asmenis - ji pagimdė Jokūbui.

26Iš viso skaičius Jokūbo žmonių, atsikėlusių į Egiptą - gimusių iš jo paties, - neįskaitant Jokūbo sūnų žmonų, - buvo šešiasdešimt šeši.
27Juozapo vaikai, gimę jam Egipte, buvo du. O iš viso Jokūbo namų asmenų, kurie atėjo į Egiptą, buvo septyniasdešimt.

Jokūbo šeimyna Egipte
28{Izraelis} buvo pasiuntęs Judą pirm savęs pas Juozapą, kad pirma jo nuvyktų į Gošeną. Jiems atėjus į Gošeno žemę,
29Juozapas įsakė pakinkyti jo vežimą ir nuvyko į Gošeną pasitikti savo tėvo. Vos tik pamatęs jį prieš save, jis puolė jam ant kaklo ir jį apsikabinęs ilgai verkė.
30O Izraelis sakė Juozapui: "Dabar jau galiu mirti, pats pamatęs, kad tu dar gyvas".
31Tada Juozapas savo broliams ir savo tėvo šeimynai tarė: "Nuvyksiu ir duosiu žinią faraonui, sakydamas: 'Mano broliai ir mano tėvo šeimyna, gyvenusi Kanaano krašte, atvyko pas mane!
32Tie vyrai yra aviganiai, jie visuomet užsiėmė gyvulių auginimu ir atsivarė savo avis ir galvijus bei visa, ką jie turi'.
33Kai faraonas pasišauks jus ir paklaus: 'Koks jūsų užsiėmimas?' -
34jūs turite atsakyti: 'Tavo tarnai nuo pat savo jaunystės iki pat šiol užsiėmė gyvulių auginimu - ir mes, ir mūsų protėviai', - kad galėtumėte kurtis Gošeno žemėje, nes visi aviganiai kelia egiptiečiams pasibjaurėjimą".

47Jokūbo nausėdija Gošene
1Juozapas nuvyko ir faraonui pranešė: "Mano tėvas ir mano broliai drauge su savo kaimenėmis ir bandomis bei viskuo, ką jie turi, atvyko iš Kanaano krašto; jie dabar yra Gošeno žemėje".
2Tada jis pristatė faraonui penketą iš savo brolių, kuriuos jis buvo parinkęs iš jų visų.
3Faraonas jo brolių klausė: "Koks jūsų užsiėmimas?" - "Tavo tarnai yra aviganiai, tokie pat, kaip buvo ir mūsų protėviai," - jie atsakė. -
4"Mes atėjome, - jie kalbėjo faraonui, - apsigyventi laikinai kaip ateiviai, nes tavo tarnų kaimenėms dėl didelio bado Kanaano krašte nebėra ganyklų. Prašome tad leisti savo tarnams įsikurti Gošeno žemėje".
5Tada faraonas tarė Juozapui: "Tavo tėvas ir broliai atėjo pas tave.

6Egipto kraštas tavo žinioje, apgyvendink savo tėvą ir brolius geriausioje krašto srityje. Tegyvena jie Gošeno žemėje! O jeigu tu žinai tarp jų sumanių vyrų, paskirk juos vadovauti mano paties kaimenių priežiūrai".

7Juozapas atvedė savo tėvą Jokūbą ir pristatė jį faraonui. Jokūbas faraoną palaimino.
8Faraonas Jokūbą paklausė: "Kiek metų turi tavo gyvenimas?"
9Jokūbas atsakė faraonui: "Žemėje mano gyvenimas ateiviu turi šimtą trisdešimt metų. Nedaug skaičiumi, bet nelaimingi buvo tie mano gyvenimo metai; jie neprilygsta mano protėvių gyvenimo žemėje ateiviais metų trukmei".
10Tada Jokūbas palaimino faraoną ir išėjo.

11Juozapas, kaip buvo įsakęs faraonas, apgyvendino savo tėvą ir brolius, duodamas jiems žemės geriausioje Egipto krašto dalyje - Raamseso srityje.
12Jis aprūpino maistu savo tėvą, brolius ir tėvo šeimyną - visus iki pačių mažylių.

Siaučia badas
13Tačiau nė viename krašte nebuvo maisto, nes badas buvo labai didelis. Tiek Egipto kraštas, tiek Kanaano kraštas kentėjo nuo bado.
14Juozapas už parduodamus grūdus išrinko visus pinigus, kurie tik buvo Egipto krašte ir Kanaano krašte. Pinigus Juozapas perdavė į faraono rūmus.
15Kai Egipto krašto ir Kanaano krašto pinigai išsibaigė, visi egiptiečiai ėjo pas Juozapą, prašydami: "Duok mums duonos, kad nemirtume tavo akyse, nes išsibaigė mūsų pinigai!"
16Juozapas atsakė: "Atveskite savo galvijus, ir aš jums parduosiu už galvijus, jeigu išsibaigė jūsų pinigai".
17Jie varė Juozapui savo galvijus, o jis davė jiems maisto už arklius, avių bei galvijų kaimenes ir asilus. Tais metais jis aprūpino juos maistu už visus jų gyvulius.
18Praslinkus tiems metams, jie atėjo pas jį kitais metais ir sakė: "Negalime nuslėpti nuo savo viešpaties, kad mūsų pinigai išsibaigė ir gyvulių kaimenės priklauso mūsų viešpačiui. Neliko nieko kito mūsų viešpaties žinioje, išskyrus mūsų kūną ir mūsų laukus.
19Kam gi turėtume mirti tavo akyse ne tik mes patys, bet ir mūsų žemė? Paimk mus ir mūsų žemę už duoną. Mes drauge su savo žeme būsime faraono vergai. Tik duok mums sėklos, kad išliktume gyvi ir nemirtume ir kad žemė nepavirstų tyrais".

20Juozapas supirko faraonui visą Egipto žemę. Visi egiptiečiai pardavė savo laukus, nes badas juos labai prispaudė. Taip visas kraštas tapo faraono nuosavybe.
21O pačius žmones Juozapas pavertė vergais nuo vieno Egipto galo iki kito.
22Vien tik kunigų žemių jis nesupirko, nes kunigams buvo faraono skirtas davinys, ir jie gyveno iš jiems faraono duodamo davinio. Todėl jie savo žemės ir nepardavė.

23Juozapas pasakė žmonėms: "Kadangi šiandien nupirkau jus ir jūsų žemes faraonui, štai čia jums sėklos laukams apsėti.
24Atėjus pjūties metui, turėsite duoti faraonui penktadalį derliaus, pasilikdami sau keturias dalis sėklai laukams, maistui sau patiems, savo namiškiams ir savo mažyliams maitinti".
25Jie atsakė: "Tu išgelbėjai mūsų gyvastį! Tebūna mums leista rasti malonę savo viešpaties akyse, mes būsime faraono vergai".
26Taigi Juozapas padarė tai Egipto žemės įstatymu, iki nūdien tebegaliojančiu, kad penktadalis turi priklausyti faraonui. Vien tik kunigų žemės netapo faraono nuosavybe.

Jokūbas palaimina Efraimą ir Manasą
27Jokūbas apsigyveno Egipto žemėje, Gošeno srityje. Ten jie įsigijo nuosavybės, buvo vaisingi ir labai dauginosi.
28Egipto žemėje Jokūbas išgyveno septyniolika metų. Taigi Jokūbo dienos, jo gyvenimo trukmė, buvo šimtas keturiasdešimt metų.

29Artėjant Izraelio mirčiai, jis pasišaukė savo sūnų Juozapą ir tarė jam: "Jei randu malonę tavo akyse, padėk ranką po mano šlaunimi ir pažadėk, kad parodysi man ištikimą meilę. Prašau nelaidoti manęs Egipte.
30Kai aš atsigulsiu su savo protėviais, išnešk mane iš Egipto ir palaidok jų kape". Jis atsakė: "Padarysiu, kaip tu sakai". -
31"Prisiek man!" - reikalavo tėvas. Ir Juozapas jam prisiekė. Tada Izraelis palenkė galvą į lovos galvūgalį.

48
1Netrukus Juozapui buvo pranešta: "Tavo tėvas silpnėja!" Jis pasiėmė su savimi abu savo sūnus - Manasą ir Efraimą.
2Kai Jokūbui buvo pasakyta: "Štai tavo sūnus Juozapas atėjo pas tave", - jis, sukaupęs jėgas, atsisėdo lovoje.
3"Dievas Visagalis, - tarė Jokūbas Juozapui, - pasirodė man prie Luzo, Kanaano krašte, mane palaimino
4ir man pasakė: 'Aš padarysiu tave vaisingą, - padauginsiu tave ir padarysiu iš tavęs tautų bendriją, o šį kraštą duosiu tavo palikuonims po tavęs kaip amžiną nuosavybę'.
5Todėl abu tavo sūnūs, gimę tau Egipto žemėje, prieš man atsikeliant pas tave į Egiptą, yra mano: Efraimas ir Manasas bus lygiai mano, kaip yra mano Reubenas ir Simeonas.
6Bet palikuonys, gimusieji tau po jų, bus tavo, o dėl paveldo jie bus žinomi jų dviejų brolių vardais.
7 Aš tai darau dėl to, kad, man grįžtant iš Padano, mano skausmui, tavo motina Rachelė mirė Kanaano krašte kelionės metu visai netoli Efratos. Aš ją ir palaidojau ten prie kelio į Efratą, tai yra į Betliejų".

8Izraelis, pamatęs Juozapo sūnus, paklausė: "O kas jie?" -
9"Jie yra mano sūnūs, kuriuos man čia davė Dievas", - atsakė Juozapas savo tėvui. O šis tarė: "Prašyčiau privesti juos prie manęs, kad galėčiau juos palaiminti".
10Izraelio akys buvo aptemusios nuo senatvės, ir jis negalėjo matyti. {Juozapas} tat privedė juos arčiau prie jo; jis juos pabučiavo ir apkabino.
11Izraelis Juozapui tarė: "Niekad nesitikėjau vėl pamatyti tavo veido, ogi dabar Dievas man ir tavo vaikus parodė!"
12Tuomet Juozapas nukėlė juos nuo savo tėvo kelių ir nusilenkė veidu iki žemės.
13Juozapas paėmė juodu abu - Efraimą dešine ranka Izraelio kairėje ir Manasą kaire ranka Izraelio dešinėje - ir privedė juos arčiau prie jo.
14Bet Izraelis ištiesė savo dešinę ranką ir uždėjo ją ant galvos Efraimui, kuris buvo jaunesnis, o savo kairę ranką ant galvos Manasui, sukryžiuodamas savo rankas, nors Manasas ir buvo pirmagimis.
15Jis palaimino Juozapą, tardamas:

"Dievas, kurio keliais ėjo

mano protėviai Abraomas ir Izaokas,
Dievas, kuris buvo
mano ganytojas nuo mano gimimo iki šios dienos -

16 angelas, kuris išgelbėjo mane
iš visų pavojų -
telaimina šiuos jaunuolius!
Tebūna juose mano vardas įamžintas
ir vardas mano protėvių Abraomo ir Izaoko!
Teišauga jie į didelę daugybę žemėje!"

17Pamatęs, kad jo tėvas uždėjo savo dešinę ranką Efraimui ant galvos, Juozapas pamanė, jog tai neteisinga. Jis tat paėmė savo tėvo ranką perkelti ją nuo Efraimo ant Manaso galvos.
18Savo tėvui Juozapas sakė: "Ne taip, mano tėve! Kadangi šis yra pirmagimis, uždėk savo dešinę ranką jam ant galvos".
19Tačiau tėvas nesutiko. "Aš žinau, mano sūnau, aš žinau, - jis tarė, - jis taip pat taps tauta, jis taip pat bus didis. Betgi jo jaunasis brolis bus didesnis už jį ir jo palikuonys taps tautų daugybe".
20Ir jis palaimino juos, sakydamas:

"Per tave Izraelio {tauta} laiminsis, tardama:
'Tepadaro tave Dievas
kaip Efraimą ir kaip Manasą!'"

Taip jis padarė Efraimą viršesnį už Manasą.

21Paskui Izraelis tarė Juozapui: "Štai aš mirštu, bet Dievas bus su jumis ir sugrąžins jus į jūsų protėvių kraštą.
22 O dabar aš duodu tau viena dalimi daugiau negu tavo broliams, - dalį, kurią gražins iš amoriečių rankos savo kalaviju ir lanku".

49Jokūbo testamentas
1Jokūbas pasišaukė savo sūnus ir jiems tarė: "Burkitės aplink, kad galėčiau jums pasakyti, kas jus ištiks ateities dienomis.
2Susirinkite ir klausykitės, Jokūbo sūnūs, klausykitės savo tėvo Izraelio.

3 Tu, Reubenai, esi mano pirmagimis,
mano jėga ir pirmasis mano
vyriškumo vaisius,
pranašus savo vieta, pranašus galia!

4 Ūmus kaip vanduo,
nebebūsi daugiau pranašus,
nes įlipai į savo tėvo lovą
ir užsitraukei nemalonę.
Jis lipo į mano guolį!

5 Simeonas ir Levis yra broliai,
jų peiliai - smurto ginklai.

6 Tenedalyvauja mano siela jų taryboje,
tenebūna įtraukta mano garbė į jų bendrystę,
nes kai jie įniršta, žudo vyrus,
ir kai jiems malonu, luošina jaučius.

7 Tebūna prakeiktas jų įniršis,
nes jis yra nuožmus,
ir jų pyktis,
nes jis yra žiaurus!
Padalysiu juos Jokūbe,
išblaškysiu juos Izraelyje.

8 Judai, tavo broliai girs tave;
tavo ranka visad ant priešų
sprando, -
sūnūs tavo tėvo tau lenksis.

9 Judas yra tarsi jaunas liūtas;
nuo grobio pakilai, mano sūnau!
Jis priglunda, atsigula tarsi liūtas,
tarsi žvėrių karalius -
kas galėtų drįsti jį prikelti?

10 Skeptras nepaliks Judo
nei valdovo lazda,
kolei neateis tas, kuriam tai priklauso, -
tada jam turės paklusti tautos.

11 Judas riša savo asiliuką prie vynmedžio,
savo asilės jauniklį prie rinktinio vynmedžio;
jis skalbia savo apdarą vyne,
savo skraistę vynuogių sunkoje.

12 Jo akys yra tamsesnės negu vynas,
o jo dantys baltesni negu pienas.

13 Zebulunas kursis palei jūrą
ir taps prieglobsčiu laivams,
o jo riba bus prie Sidono.

14 Issacharas yra stiprus asilas,
prigludęs tarp avidžių.

15 Pamatęs, kaip gera būti sėsliam

ir kaip smagus buvo kraštas,
jis palenkė savo petį naštai
ir pasidarė lažo vergu.

16 Danas valdys savo žmones
kaip vieną Izraelio giminių.

17 Danas bus pakelės žaltys,
prie tako angis,
taip įkertanti į kulną arkliui,
kad jo raitelis krinta žemėn atbulas.

18 {Ilgiuosi tavo išganymo, VIEŠPATIE!}

19 Gadas bus puolamas užpuolikų,
betgi jis duos jiems į kulnus.

20 Ašero maistas bus gausus,
jis tieks karališkų skanėstų.

21 Naftalis yra į laukus paleista stirna,
vedanti puikius stirniukus.

22 Juozapas yra vaisinga šaka -
vaisinga šaka prie šaltinio;
jo atžalos perlipa per mūrą.

23 Lankininkai piktai jį užpuolė;
šovė į jį ir jį labai kamavo.

24 Tačiau jo lankas liko įtemptas
ir jo ginklai buvo tvirti,
padedant Jokūbo {Dievo}, Galingojo, rankoms,
dėl Ganytojo, Izraelio Uolos, -

25 tavo tėvo Dievo, kuris padės tau,
Visagalio, kuris teiks tau
palaiminimus aukštojo dangaus,
palaiminimus po žeme slypinčios bedugnės,
palaiminimus krūtų ir įsčių.

26 Tavo tėvo palaiminimai yra tvirtesni
už palaiminimus amžinųjų kalnų -
pranoksta palaiminimus mano protėvių.
Tepasilieka jie ant Juozapo galvos,
ant kaktos išrinktojo tarp savo brolių!

27 Benjaminas yra plėšrus vilkas:
rytą jis ryja laimikį,
o vakare dalija grobį".

Jokūbo atsisveikinimas ir mirtis
28Visi šie yra dvylika Izraelio giminių ir tapo tuo, ką jų tėvas pasakė jiems, kai juos palaimino, teikdamas kiekvienam jų būdingą palaiminimą.

29Tada jiems įsakė, tardamas: "Aš tuojau būsiu paimtas pas savo giminę. Palaidokite mane su mano protėviais - oloje, kuri yra hetito Efrono lauke, -
30oloje, kuri yra lauke prie Machpelos, priešais Mamrę, Kanaano krašte, - lauke, kurį Abraomas nupirko iš hetito Efrono kaip kapo vietą.
31Abraomas ir jo žmona Sara ten buvo palaidoti, Izaokas ir jo žmona Rebeka ten buvo palaidoti, ir ten aš palaidojau Leą.
32Laukas ir ola, esanti jame, buvo nupirkti iš hetitų".

33Jokūbas, užbaigęs nurodymus savo sūnums, įkėlė kojas į lovą, atsiduso paskutinį kartą ir buvo suvienytas su savo gimine.

50Jokūbo laidotuvės
1Juozapas metėsi savo tėvui ant veido, jį bučiavo ir verkė.
2Gydytojams, buvusiems jo tarnyboje, Juozapas įsakė išbalzamuoti jo tėvą, ir gydytojai išbalzamavo Izraelį.
3Tam jie paskyrė keturiasdešimt dienų, nes tiek laiko pareikalauja išbalzamavimas. Ir egiptiečiai jo gedėjo septyniasdešimt dienų.

4Pasibaigus gedulo metui, Juozapas kreipėsi į faraono dvariškius, sakydamas: "Jei aš randu malonę jūsų akyse, prašyčiau perduoti faraonui šį mano prašymą:
5'Mano tėvas prisaikdino mane, tardamas: 'Aš mirštu, turi mane palaidoti kape, kurį sau išsikasiau Kanaano krašte!' Todėl prašom leisti man keliauti palaidoti savo tėvą. Paskui sugrįšiu'".
6Faraonas atsakė: "Keliauk ir palaidok savo tėvą taip, kaip jis tave prisaikdino padaryti".

7Taigi Juozapas iškeliavo savo tėvo palaidoti. Drauge su juo keliavo visi faraono pareigūnai - jo dvaro seniūnai ir Egipto krašto didžiūnai,
8visa Juozapo šeimyna - jo broliai ir jo tėvo šeimyna. Vien tik jų mažyliai, avių kaimenės ir galvijų bandos pasiliko Gošeno žemėje.
9Ir vežimai, ir raiteliai keliavo su juo. Susidarė labai didelė palyda.
10Atvykus prie Goren-haAtado, esančio anapus Jordano, jie ten kėlė labai didelį ir iškilmingą apraudojimą, o Juozapas savo tėvo gedulo laikėsi septynias dienas.
11Kanaaniečiai, krašto gyventojai, matydami gedulo iškilmes prie Goren-haAtado, sakė: "Tai turi būti skaudus gedulas egiptiečiams". Todėl ta vieta buvo pavadinta Abel- Mizrajimu. Ji yra anapus Jordano.

12Taigi {Jokūbo} sūnūs padarė tėvui taip, kaip jis buvo jiems įsakęs.
13Jie nugabeno jį į Kanaano kraštą ir palaidojo Machpelos lauko, esančio prie Mamrės, oloje, - lauko, kurį kapo vietai Abraomas nupirko iš hetito Efrono.
14Palaidojęs tėvą, Juozapas sugrįžo į Egiptą drauge su broliais ir visais, su juo keliavusiais jo tėvo palaidoti.

Brolių prašymas atleisti
15Juozapo broliai, matydami mirusį tėvą, pradėjo baimintis: "Galbūt Juozapas dar griežia ant mūsų dantį ir panorės mums atkeršyti už visa pikta, kurį mes jam padarėme?"
16Jie užkalbino Juozapą, sakydami: "Prieš mirdamas, mūsų tėvas paliepė:
17Sakykite Juozapui: 'Aš prašau tave atleisti nusikaltimą ir nuodėmę savo broliams, kurie taip nedorai su tavimi pasielgė'. Taigi dabar prašome atleisti tavo tėvo Dievo tarnų nusikaltimą!" Jiems taip bekalbant, Juozapas apsiverkė.
18Tada pradėjo verkti ir jo broliai, parpuolė prieš jį ir sakė: "Mes esame tavo vergai!"
19Bet Juozapas jiems atsakė: "Nebijokite! Nejau aš esu Dievo vietoje?
20Be to, nors jūs ir sumanėte man pikta, Dievas pakeitė tai į gera - leido išlaikyti daugelį žmonių, kaip jis šiandien ir daro.
21Taigi būkite be baimės. Aš pats aprūpinsiu jus ir jūsų mažylius". Taip maloniai jiems kalbėdamas, jis juos įtikino.

22Juozapas pasiliko Egipte drauge su savo tėvo šeimyna. Juozapas susilaukė šimto dešimties metų.
23Jis matė trečios kartos Efraimo vaikus; ir Manaso sūnaus Machiro vaikai gimė ant Juozapo kelių.

Juozapo mirtis
24Po kurio laiko Juozapas tarė savo broliams: "Aš mirštu, bet Dievas tikrai aplankys jus ir išves jus iš šio krašto į kraštą, kurį jis pažadėjo, prisiekdamas Abraomui, Izaokui ir Jokūbui".
25Tuomet Juozapas prisaikdino Izraelio sūnus, tardamas: "Po Dievo aplankymo pasiimkite iš čia mano kaulus".

26Juozapas mirė būdamas šimto dešimties metų; jis buvo išbalzamuotas ir paguldytas į karstą Egipte.

IŠĖJIMO KNYGA
A. IZRAELIEČIAI EGIPTE

1Jokūbo palikuonys Egipte 1Šie yra vardai Izraelio sūnų, atsikėlusių su Jokūbu į Egiptą. Kiekvienas jų atsikėlė su savo šeimyna: 2 Reubenas, Simeonas, Levis ir Judas; 3Issacharas, Zebulunas ir Benjaminas; 4Danas ir Naftalis, Gadas ir Ašeras. 5Visų asmenų, gimusių pačiam Jokūbui, buvo septyniasdešimt. Juozapas jau buvo Egipte.

6Numirė Juozapas, išmirė ir visi jo broliai bei visa ana karta. 7Bet izraeliečiai buvo vaisingi ir daugiavaikiai. Jie taip dauginosi ir taip labai padaugėjo, kad jų buvo pilna visame krašte.

Priespauda 8Ilgainiui Egipte iškilo naujas karalius, kuris apie Juozapą nieko nebežinojo. 9"Štai, - sakė jis savo žmonėms, - izraeliečių tauta yra gausesnė ir galingesnė už mus. 10Tai negerai! Turime su jais pasielgti taip gudriai, kad nebedaugėtų. Kitaip, kilus karui, jie gali susidėti su mūsų priešais, kovoti prieš mus ir pasitraukti iš krašto". 11Todėl buvo jiems paskirti prižiūrėtojai engti jų lažo darbais. Jie statė faraonui sandėlių miestus - Pitomą ir Raamsesą. 12Bet kuo labiau jie buvo engiami, tuo labiau jie daugėjo ir taip plėtėsi, kad egiptiečiai pradėjo izraeliečių bijoti.

13Todėl egiptiečiai be gailesčio dar labiau krovė ant izraeliečių darbus 14ir kartino jiems gyvenimą sunkiu lažu prie molio, prie plytų bei prie įvairių darbų laukuose. Apkraudami juos visokiais darbais, egiptiečiai buvo negailestingi.

Įsakymas pribuvėjoms 15Egipto karalius kreipėsi į hebrajų pribuvėjas, kurių viena buvo vadinama Šifra, o kita Pua, 16sakydamas: "Kada tik būsite pribuvėjomis hebrajų moterims, žiūrėkite į gimdymo krėslą: jei gimsta berniukas, užmuškite jį, bet jei mergaitė, telieka gyva". 17Tačiau pribuvėjos bijojo Dievo ir nevykdė, ką Egipto karalius buvo joms įsakęs, palikdavo gyvus ir berniukus. 18Tuomet Egipto karalius pasišaukė pribuvėjas ir jų klausė: "Kodėl taip padarėte ir palikote berniukus gyvus?" 19Pribuvėjos faraonui atsakė: "Dėl to, kad hebrajų moterys nėra kaip egiptietės: jos yra tvirtos. Jos pagimdo pribuvėjai nespėjus ateiti!" 20Užtai Dievas buvo geras pribuvėjoms. O tauta augo ir tapo labai stipri. 21Kadangi pribuvėjos bijojo Dievo, jis davė ir joms gausias šeimas.

22Tada faraonas įsakė visiems savo žmonėms: "Meskite į Nilą visus hebrajams gimusius berniukus, o mergaites gyvas palikite".

2Mozės gimimas 1Vienas vyras iš Levio giminės nuėjo paimti sau žmona vieną iš Levio giminės moterų. 2 Moteris tapo nėščia ir pagimdė sūnų. Matydama, kad jis buvo gražus kūdikis, tris mėnesius jį slėpė. 3Nebegalėdama slėpti jo ilgiau, paėmė papiruso pintinę ir ištinkavo ją bitumu bei derva. Paguldžiusi į ją kūdikį, padėjo tarp nendrių Nilo pakrantėje. 4Jo sesuo atsistojo atokiau pažiūrėti, kas atsitiks.

5Faraono duktė nusileido prie Nilo maudytis. Tuo tarpu jos palydovės vaikštinėjo Nilo pakrante. Pastebėjusi tarp nendrių pintinę, ji pasiuntė savo palydovę jos atnešti. 6Kai pintinę atidarė, pamatė kūdikį. Žiūri, berniukas verkia! Jai pagailo jo. "Tai turi būti vienas iš hebrajų vaikų", - ji tarė. 7Tada kūdikio sesuo kreipėsi į faraono dukterį: "Gal man nueiti ir parūpinti žindyvę iš hebrajų moterų, kad pažindytų vaiką?" 8"Puiku, nueik!" - atsakė faraono duktė. Mergaitė nuėjo ir pašaukė paties kūdikio motiną. 9Faraono duktė jai tarė: "Imk šį kūdikį ir žindyk jį man. Aš tau atsilyginsiu". Moteris kūdikį paėmė ir jį žindė. 10Kai kūdikis paaugo, ji atnešė jį faraono dukteriai, o ji priėmė jį kaip savo sūnų. Ji pavadino jį Moze, paaiškindama: "Aš ištraukiau jį iš vandens".

Mozė pabėga į Midjaną 11Vieną kartą, kai Mozė jau buvo užaugęs, jis nuėjo pas savo gimines. Stebėdamas jų lažo darbus, jis pamatė vieną egiptietį, mušantį hebrajų - vieną iš jo giminių. 12Apsidairęs aplinkui ir nieko arti nematydamas, jis egiptietį užmušė ir paslėpė smėlyje. 13Kai jis vėl nuėjo kitą dieną, žiūri, mušasi du hebrajai! "Kodėl muši savo bičiulį hebrajų?" - užklausė kaltąjį. 14O šis atkirto: "Kas gi padarė tave mūsų didžiūnu ir teisėju? Bene nori ir mane užmušti, kaip kad užmušei egiptietį?" Mozė nusigando ir galvojo: "Aišku, tas dalykas jau žinomas!" 15Kai faraonas apie tai išgirdo, jis stengėsi Mozę nužudyti.

Mozė nuo faraono pabėgo. Atkeliavo į Midjano kraštą ir atsisėdo prie vieno šaltinio. 16Midjano kunigas turėjo septynias dukteris. Jos atėjo vandens pasisemti ir pripildyti lovių tėvo kaimenei pagirdyti. 17Tuo tarpu atėjo keletas piemenų ir nuvarė jas į šalį. Mozė pakilo, jas apgynė ir pagirdė jų kaimenę. 18Kai jos sugrįžo pas savo tėvą Reuelį, tėvas klausė: "Kodėl šiandien taip anksti parskubėjote?" 19Jos atsakė: "Vienas egiptietis išgelbėjo mus nuo piemenų rankų. Jis net vandens mums pasėmė ir pagirdė kaimenę!" 20"Kur jis yra? Kodėl jūs palikote tą vyrą? Pakvieskite jį duonos laužyti". 21Mozė sutiko gyventi su tuo žmogumi, o jis davė Mozei žmona savo dukterį Ziporą. 22Ji pagimdė jam sūnų, kurį jis pavadino Geršomu, nes galvojo: "Aš buvau ateivis, gyvenantis svetimame krašte".

Degantis krūmas 23Po to praslinko daug laiko, mirė Egipto karalius. Izraeliečiai dejavo lažo

slegiami ir šaukėsi pagalbos. Jų šauksmas iš vergijos pakilo iki Dievo. 24Dievas, išgirdęs jų dejonę, atsiminė savo sandorą, sudarytą su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu. 25Dievas pažvelgė į izraeliečius ir atkreipė į juos dėmesį.

3 1Mozė ganė savo uošvio Jetro, Midjano kunigo, kaimenę. Nuvaręs kaimenę už dykumos, jis atėjo prie Horebo - Dievo kalno. 2Viešpaties angelas jam pasirodė degančio krūmo ugnies liepsnoje. Mozė žiūrėjo nustebęs, nes krūmas, nors ir skendo liepsnoje, bet nesudegė. 3Mozė sau tarė: "Turiu eiti pasižiūrėti į šį nuostabų reginį ir pamatyti, kodėl tas krūmas nesudega".

Dievas pašaukia Mozę 4Kai VIEŠPATS pamatė, kad Mozė pasuko pasižiūrėti, Dievas pašaukė jį iš degančio krūmo: "Moze, Moze!" - "Aš čia!" - tas atsiliepė. 5Tada jis tarė: "Neik arčiau! Nusiauk sandalus, nes vieta, kurioje stovi, yra šventa žemė! 6Aš esu Dievas tavo tėvo, - jis toliau kalbėjo, - Dievas Abraomo, Dievas Izaoko ir Dievas Jokūbo". Mozė užsidengė veidą, nes bijojo pažvelgti į Dievą.

7O VIEŠPATS tęsė: "Aš mačiau savo tautos kančią Egipte, girdėjau jų skundo šauksmus prieš savo engėjus. Iš tikrųjų aš gerai žinau, ką jie kenčia, 8nužengiau išgelbėti iš egiptiečių rankų ir nuvesti iš to krašto į gerą ir erdvų kraštą, į kraštą, tekantį pienu ir medumi, į šalį kanaaniečių, hetitų, amoriečių, perizitų, hivitų ir jebusitų. 9Taip, izraeliečių šauksmas iš tikrųjų pasiekė mane. Be to, aš mačiau, kaip juos egiptiečiai engia. 10O dabar eikš! Aš siųsiu tave pas faraoną, kad išvestum mano tautą - izraeliečius iš Egipto". 11Bet Mozė atsakė Dievui: "Kas aš toks, kad galėčiau eiti pas faraoną ir net išvesčiau izraeliečius iš Egipto?" 12O jis tarė: "Aš būsiu su tavimi! Ir tai bus tau ženklas, kad aš tave siunčiau. Kai būsi išvedęs tautą iš Egipto, jūs pagarbinsite Dievą prie šio kalno".

Dievas apreiškia savo Vardą 13"Betgi, - Mozė sakė Dievui, - kai nueisiu pas izraeliečius ir sakysiu jiems: 'Jūsų protėvių Dievas atsiuntė mane pas jus', - ir jie manęs klaus: 'Koks yra jo vardas?' - ką aš jiems pasakysiu?" 14 Dievas Mozei tarė: "Aš esu, kuris esu. - Ir jis tęsė. - Tu taip kalbėsi izraeliečiams: 'Aš Esu atsiuntė mane pas jus'". 15Dievas vėl kalbėjo Mozei: "Taip tu kalbėsi izraeliečiams: 'VIEŠPATS, jūsų protėvių Dievas - Dievas Abraomo, Dievas Izaoko ir Dievas Jokūbo - atsiuntė mane pas jus'.

Šis bus mano vardas per amžius,
šiuo vardu manęs šauksis visos kartos.

16Eik ir sušauk Izraelio seniūnus, pasakyk jiems: 'VIEŠPATS, jūsų protėvių Dievas - Dievas Abraomo, Dievas Izaoko ir Dievas Jokūbo - pasirodė man ir tarė: aš tikrai stebėjau jus ir tai, kas jums daroma Egipte. 17Aš pažadu išvesti jus iš Egipto kančios į kraštą kanaaniečių, hetitų, amoriečių, perizitų, hivitų ir jebusitų, į kraštą, tekantį pienu ir medumi'. 18Jie paklausys tavo balso. Tu ir Izraelio seniūnai nueisite pas faraoną ir jam pranešite: 'VIEŠPATS, hebrajų Dievas, apsireiškė mums. Tebūna tad leista mums nueiti trijų dienų kelionę į dykumą, idant galėtume atnašauti auką VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui'. 19Betgi aš žinau, kad Egipto karalius tol neleis jums išeiti, kol nebus galingos rankos priverstas. 20Todėl ištiesiu ranką ir ištiksiu Egiptą visais savo nuostabiais darbais, kuriuos jame padarysiu. Tada jis leis jums išeiti. 21Netgi duosiu šiai tautai tokią malonę egiptiečių akyse, kad jūs išeidami neišeisite tuščiomis rankomis. 22Kiekviena moteris paprašys savo kaimynę ar bet kokią moterį, gyvenančią kaimynės namuose, sidabro bei aukso brangumynų ir drabužių. Jais apvilksite savo sūnus ir dukteris, apiplėšdami Egiptą".

4Dievas padrąsina Mozę ir suteikia jam galią 1Mozė atsakė, tardamas: "O jeigu jie netikės

manimi ir mano balso neklausys, bet sakys: 'VIEŠPATS tau nepasirodė!'" 2VIEŠPATS jo paklausė: "Ką laikai savo rankoje?" "Lazdą", - jis atsakė. 3"Mesk ją žemėn," - paliepė Dievas. Jis numetė ją žemėn, ir ji pavirto gyvate. Mozė nuo jos atšoko. 4Tuomet VIEŠPATS tarė Mozei: "Ištiesk ranką ir nutverk ją už uodegos", - jis ištiesė ranką, nutvėrė ją, ir ji vėl pavirto lazda jo rankoje. 5"Taip įvyks, - {VIEŠPATS tęsė}, - kad jie patikėtų, jog tau pasirodė VIEŠPATS, jų protėvių Dievas - Dievas Abraomo, Dievas Izaoko ir Dievas Jokūbo".

6VIEŠPATS vėl jam paliepė: "Įkišk ranką į savo užantį". Jis įkišo ranką į užantį ir kai ją ištraukė, žiūri, jo ranka buvo raupsuota - balta tarsi sniegas. 7"Įkišk dar sykį ranką į užantį," - vėl paliepė. Jis dar sykį įkišo ranką į užantį ir kai ją ištraukė, žiūri, ji buvo tapusi tokia pat, kaip ir visas jo kūnas. 8"Jei jie tavimi netikės ar nepaisys pirmojo ženklo, jie patikės antruoju ženklu. 9Betgi jeigu jie nepatikėtų nei šiais dviem ženklais ir nepaklausytų tavo balso, pasemk iš Nilo vandens ir išpilk jį ant sausos žemės. Vanduo, kurį pasemsi iš Nilo, ant sausos žemės pavirs krauju".

10Bet Mozė VIEŠPAČIUI tarė: "Ak, mano Viešpatie, aš niekad nebuvau iškalbus, - nei praeityje, nei dabar, kai tu prakalbinai savo tarną. Aš esu lėtas praverti burną ir mano liežuvis nerangus". 11Tada VIEŠPATS jį paklausė: "O kas duoda burną žmogui? Kas padaro jį nebylį ar kurčią, regintį ar aklą? Argi ne aš, VIEŠPATS? 12O dabar eik! Aš būsiu su tavo burna ir tave pamokysiu, ką turi sakyti". 13Tačiau Mozė atsakė: "Ak, mano Viešpatie, prašau siųsti ką nors kitą". 14Tuomet VIEŠPATS supyko ant Mozės ir tarė: "Ar tu neturi brolio, levito Aarono? Jis, aš žinau, yra iškalbus. Kaip tik dabar jis ateina tavęs pasitikti. Tave pamačius, džiaugsis jo širdis. 15Tu kalbėsi jam ir dėsi žodžius į jo burną, o aš būsiu su tavo burna ir su jo burna ir pamokysiu judu, ką daryti. 16Iš tikrųjų jis žmonėms už tave kalbės: jis bus tau kaip burna, o tu būsi jam kaip Dievas. 17Paimk į savo ranką šią lazdą, - su ja ženklus turėsi daryti".

Mozė grįžta į Egiptą 18 Mozė sugrįžo pas savo uošvį Jetrą ir jam tarė: "Prašyčiau leisti man grįžti pas giminę į Egiptą ir pasižiūrėti, ar jie dar tebėra gyvi". Jetras Mozei atsakė: "Eik ramybėje!" 19Mozei Midjane VIEŠPATS tarė: "Grįžk į Egiptą, nes visi žmonės, ieškoję tavo gyvybės, išmirė". 20Taigi Mozė pasiėmė savo žmoną ir sūnus, užsodino juos ant asilo ir leidosi kelionėn į Egipto žemę. Dievo lazdą Mozė pasiėmė su savimi.

21O VIEŠPATS Mozei tarė: "Kai sugrįši į Egiptą, žiūrėk, kad atliktumei faraono akivaizdoje visus nuostabiuosius darbus, kuriuos sudėjau į tavo rankas. Bet aš užkietinsiu jo širdį, ir jis neleis tautai išeiti. 22Tuomet tu sakysi faraonui: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS: Izraelis yra mano pirmagimis sūnus. 23Aš tau liepiau: leisk mano sūnui išeiti, kad galėtų mane pagarbinti! Betgi tu atsisakei leisti jam išeiti; tikėk manimi, aš užmušiu tavo pirmagimį sūnų'".

24 Atsitiko, kad kelionės metu, nakvojant vienoje užeigoje, VIEŠPATS pasitiko Mozę ir bandė jį užmušti. 25Bet Zipora, paėmusi titnagą, nupjovė savo sūnaus apyvarpės odelę ir palietė ja Mozės kojas, tardama: "Tu esi man iš tikrųjų kraujo sužadėtinis!" 26O kai {Viešpats} nuo jo pasitraukė, ji pridėjo: "Kraujo sužadėtinis apipjaustymu".

Aaronas pasitinka Mozę 27VIEŠPATS tarė Aaronui: "Nueik į dykumą Mozės pasitikti". Aaronas nuėjo, pasitiko Mozę prie Dievo kalno ir pabučiavo. 28Mozė papasakojo Aaronui apie visa, ką VIEŠPATS jį siųsdamas buvo pasakęs, ir apie visus jam pavestus ženklus. 29Tada Mozė ir Aaronas nuėjo ir sušaukė visus izraeliečių seniūnus. 30Aaronas pakartojo visa, ką VIEŠPATS buvo pasakęs Mozei, o Mozė padarė ženklus visų žmonių akivaizdoje. 31Žmonės įsitikino. Išgirdę, kad

VIEŠPATS parodė rūpinimąsi izraeliečiais ir pamatė jų kančią, jie parpuolė kniūbsčia ir pagarbino.

5Faraonas užsispiria ir lieka kietaširdis 1Tada Mozė ir Aaronas nuėjo pas faraoną ir jam tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Leisk mano tautai eiti atšvęsti mano iškilmę dykumoje'". 2 Bet faraonas atsakė: "Kas gi tas VIEŠPATS, kad aš turėčiau jam paklusti ir leisti Izraeliui eiti? Nei aš tą VIEŠPATĮ pažįstu, nei aš leisiu Izraeliui eiti!" 3Tuomet jie tarė: "Mums apsireiškė hebrajų Dievas. Prašom leisti mums nueiti trijų dienų kelionę į dykumą ir ten atnašauti auką VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui, kad kartais jis neištiktų mūsų maru ar kalaviju". 4Bet Egipto karalius atsakė: "Moze ir Aaronai, kam gi judu atitraukiate žmones nuo darbų? Nešdinkitės prie savo lažo!" 5Faraonas tęsė: "Štai jie yra gausesni už krašto gyventojus, o judu norite juos atleisti nuo lažo!" 6Tą pačią dieną faraonas įsakė žmonių prievaizdams ir jų prižiūrėtojams: 7"Nebeduokite daugiau žmonėms plytoms dirbti šiaudų , kaip iki šiol darėte. Teeina ir tepasirenka šiaudų jie patys! 8Bet reikalaukite iš jų to paties skaičiaus plytų, kaip anksčiau kad padirbdavo. Skaičiaus nesumažinkite, nes jie yra tinginiai ir todėl rėkauja: 'Leisk mums eiti ir atnašauti auką mūsų Dievui!' 9Duokite vyrams daugiau darbo, tedirba ir tenepaiso melagingų pažadų".

10Taigi žmonių prievaizdai ir prižiūrėtojai išėjo ir izraeliečiams pasakė: "Taip kalbėjo faraonas: 'Nebeduosiu jums jokių šiaudų. 11Jūs patys eikite ir pasirūpinkite šiaudų, kur tik galite jų rasti. Tačiau darbas jums nė kiek nebus sumažintas'". 12Tada žmonės pasklido po visą Egipto žemę rinkti šiaudų ražienose. 13O prievaizdai spaudė, sakydami: "Atlikite savo darbą! Kas dieną turite padaryti tiek pat, kiek padarydavote gaudami šiaudus". 14Izraeliečių prižiūrėtojai, faraono prievaizdų paskirti juos prižiūrėti, buvo nuplakti. "Kodėl, - klausė jų, - nepadarėte nei vakar, nei šiandien nustatyto skaičiaus plytų, kaip pirma kad padarydavote?"

15Tada izraeliečių prižiūrėtojai nuėjo pas faraoną ir skundėsi, sakydami: "Kodėl taip elgiesi su savo tarnais? 16Šiaudų tavo tarnams nebeduodama, tačiau įsakoma: 'Dirbkite plytas!' Štai kaip yra tavo tarnai plakami! Tuo tarpu kalti yra tavo paties žmonės". 17Jis atsakė: "Jūs slunkiai, jūs tinginiai! Todėl ir sakote: 'Leisk mums eiti atnašauti auką tam VIEŠPAČIUI'. 18O dabar nešdinkitės prie darbo! Šiaudų jums nebus duodama, bet jūs vis vien turite padirbti tiek pat plytų". 19Izraeliečių prižiūrėtojai pasijuto esą bėdoje, kai jiems buvo pasakyta: "Kasdienio plytų skaičiaus nemažinkite!" 20Išeidami iš faraono, jie susidūrė su Moze ir Aaronu, kurie stovėjo jų laukdami. 21"VIEŠPATS tepasižiūri į jus ir teteisia! Užtraukėte mums faraono ir jo pareigūnų nemalonę, įdėjote jiems į ranką kalaviją mums nužudyti".

Dievas pakartoja savo pažadą 22Mozė vėl kreipėsi į VIEŠPATĮ, sakydamas: "O Viešpatie, kodėl taip blogai elgiesi su šia tauta? Kam gi mane iš viso siuntei? 23Nuo to laiko, kai nuėjau pas faraoną kalbėti tavo vardu, jis engia šią tautą, o tu nedarai nieko savo tautai išgelbėti".

6 1Tuomet VIEŠPATS atsakė Mozei: "Nūnai pamatysi, ką aš darysiu faraonui: iš tikrųjų galingos rankos priverstas jis leis jiems išeiti, galingos rankos priverstas jis išvarys juos iš savo krašto".

2Dievas kalbėjo Mozei ir sakė jam: "Aš esu VIEŠPATS! 3Aš pasirodžiau Abraomui, Izaokui ir Jokūbui kaip Dievas Visagalis, bet vardu 'VIEŠPATS' aš jiems nedaviau savęs pažinti. 4Aš sudariau ir savo sandorą su jais duoti jiems Kanaano kraštą - kraštą, kuriame jie gyveno kaip ateiviai. 5Aš išgirdau dejavimą izraeliečių, kuriuos egiptiečiai laiko vergijoje, ir atsiminiau savo sandorą. 6Todėl sakyk izraeliečiams: 'Aš esu VIEŠPATS! Išlaisvinsiu jus iš egiptiečių lažo ir išgelbėsiu jus iš jų vergijos. Atpirksiu jus pakelta ranka ir teismo rykštėmis. 7Paimsiu jus sau kaip tautą ir būsiu jūsų

Dievas. Jūs žinosite, kad aš VIEŠPATS, jūsų Dievas, kuris išlaisvino iš egiptiečių vergijos. 8Nuvesiu jus į kraštą, kurį prisiekiau duoti Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. Jį duosiu jums kaip paveldą. Aš esu VIEŠPATS!'" 9Taip Mozė kalbėjo izraeliečiams, bet jie Mozės nenorėjo klausyti, nes jų dvasia buvo žiaurios vergijos palaužta.

10Tada VIEŠPATS tarė Mozei: 11"Nueik ir sakyk Egipto karaliui Faraonui, kad leistų izraeliečiams išeiti iš jo žemės". 12Bet Mozė sakė VIEŠPAČIUI: "Štai izraeliečiai manęs neklauso, negi Faraonas manęs paklausys? Aš gi nesu iškalbus!" 13Betgi VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaronui apie izraeliečius ir Egipto karalių Faraoną, įsakydamas jiems išvesti izraeliečius iš Egipto krašto.

Mozės ir Aarono kilmės įrašai 14 Šie yra jų protėvių šeimų galvos: Reubeno, Izraelio pirmagimio, sūnūs: Hanochas, Palu'as, Hezronas ir Karmis. Jie yra Reubeno šeimos. 15Simeono sūnūs: Jemuelis, Jaminas, Ohadas, Jachinas, Zoharas ir kanaanietės sūnus Šaūlis. Jie yra Simeono šeimos. 16Šie yra vardai Levio sūnų, pagal jų kilmės įrašus: Geršonas, Kehatas ir Meraris. Levis gyveno šimtą trisdešimt septynerius metus. 17Geršono sūnūs: Libnis ir Šimejis, pagal jų šeimas. 18Kehato sūnūs: Amramas, Izharas, Hebronas ir Uzielis. Kehatas gyveno šimtą trisdešimt trejus metus. 19Merario sūnūs: Mahlis ir Mušis. Tai yra levitų šeimos pagal jų kilmės įrašus. 20Amramas paėmė sau žmona savo tėvo seserį Jochebedą. Ji pagimdė jam Aaroną ir Mozę. Amramas gyveno šimtą septynerius metus. 21Izharo sūnūs: Korahas, Nefegas ir Zichris. 22Uzielio sūnūs: Mišaelis, Elzafanas ir Sitris. 23Aaronas paėmė žmona Elišebą, Aminadabo dukterį, Nahšono seserį; ji pagimdė jam Nadabą, Abihu'ą, Eleazarą ir Itamarą. 24Koraho sūnūs: Assiras, Elkana ir Abiasafas. Jie yra korahitų šeimos. 25Aarono sūnus Eleazaras paėmė žmona vieną iš Putielio dukterų, ir ji pagimdė jam Finehą. Tai levitų protėvių šeimų galvos pagal jų šeimas.

26Tai yra tas pats Aaronas ir tas pats Mozė, kuriems VIEŠPATS pasakė: "Išveskite izraeliečius iš Egipto žemės gretą po gretos". 27Taip juodu - tas pats Mozė ir tas pats Aaronas - kalbėjo Egipto karaliui Faraonui, kad leistų išvesti izraeliečius iš Egipto.

28Tą dieną, kai VIEŠPATS kalbėjo Mozei Egipto žemėje, 29jis pasakė jam: "Aš esu VIEŠPATS! Pakartok Egipto karaliui Faraonui visa, ką aš tau sakau". 30Bet Mozė atsikalbinėjo VIEŠPATIES akivaizdoje: "Štai aš nesu iškalbus. Negi faraonas manęs klausys?"

7 1Mozei VIEŠPATS atsakė: "Štai padariau tave tarsi Dievu faraonui, o tavo brolis Aaronas bus tavo pranašas. 2Tu pakartosi visa, ką aš tau įsakau, o tavo brolis Aaronas lieps faraonui leisti izraeliečiams išeiti iš jo krašto. 3Betgi aš sukietinsiu faraono širdį ir padauginsiu savo ženklus ir nuostabius darbus Egipto žemėje. 4Kai faraonas tavęs neklausys, aš uždėsiu ant Egipto savo ranką ir teismo rykštėmis išvesiu savo tautą, izraeliečius, iš Egipto žemės, gretą po gretos. 5Egiptiečiai žinos, kad aš esu VIEŠPATS, kai ištiesiu ranką ant Egipto ir išvesiu iš jo izraeliečius". 6Taip Mozė su Aaronu ir padarė. Jie padarė lygiai taip, kaip VIEŠPATS buvo jiems įsakęs. 7Mozė buvo aštuoniasdešimties metų, o Aaronas aštuoniasdešimt trejų, kai juodu kalbėjo su faraonu.

Lazda pavirsta gyvate 8VIEŠPATS tarė Mozei ir Aaronui: 9"Kai faraonas, kalbėdamas su jumis, pareikalaus: 'Padarykite stebuklą', - tada sakyk Aaronui: 'Imk savo lazdą ir mesk ją žemėn priešais faraoną!' Ji pavirs gyvate". 10Taigi Mozė ir Aaronas nuėjo pas faraoną ir padarė, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs. Aaronas numetė savo lazdą žemėn priešais faraoną ir jo pareigūnus, ir ji pavirto slibinu. 11Faraonas taip pat sušaukė išminčius bei burtininkus ir jie - Egipto kerėtojai - padarė tą patį savo kerais. 12Kiekvienas jų metė žemėn savo lazdą, ir jos pavirto slibinais, tačiau Aarono

lazda prarijo jų lazdas. 13Tačiau faraono širdis buvo užkietėjusi, ir jis neklausė jų, kaip buvo VIEŠPATS pasakęs.

Pirmoji Egipto rykštė: vanduo pavirsta krauju 14 Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Faraono širdis yra užkietėjusi. Jis atsisako leisti tautai išeiti. 15Nueik pas faraoną rytą, kai jis eis prie vandenų, ir, laikydamas rankoje lazdą, kuri buvo pavirtusi gyvate, atsistok ant Nilo kranto jo pasitikti. 16Sakyk jam: 'VIEŠPATS, hebrajų Dievas, atsiuntė mane pas tave pasakyti: 'Leisk mano tautai eiti, kad galėtų mane pagarbinti dykumoje'. Betgi tu iki šiol manęs nepaklausei. 17Taip kalba VIEŠPATS: 'Iš šios {rykštės} žinosi, kad aš esu VIEŠPATS! Štai lazda, kurią laikau rankoje, suduosiu į Nilo vandenį, ir jis pavirs krauju. 18Išgaiš žuvys upėje, ims dvokti pati upė, nebegalės egiptiečiai gerti vandens iš Nilo'".

19Mozei VIEŠPATS tarė: "Sakyk Aaronui: 'Paimk savo lazdą ir ištiesk ranką viršum Egipto vandenų, - viršum jo upių, kanalų, kūdrų ir visų jo vandens telkinių, - kad jie pavirstų krauju. Visame Egipte bus kraujo net mediniuose ir akmeniniuose induose'". 20Mozė ir Aaronas darė, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs. Jis pakėlė lazdą ir faraono bei jo pareigūnų akivaizdoje sudavė į Nilo vandenį, ir visas vanduo upėje pavirto krauju. 21Išgaišo upėje žuvys. Nilas taip dvokė, kad egiptiečiai nebegalėjo jo vandens gerti, - kraujas buvo visur Egipte. 22Betgi kai Egipto kerėtojai padarė tą patį savo kerais, faraono širdis liko kieta, ir jis jų nepaklausė, kaip VIEŠPATS ir buvo pasakęs. 23Faraonas apsisuko ir nuėjo į savo rūmus, - net to jis nepaėmė į širdį. 24O visi egiptiečiai turėjo kasti visur prie Nilo, ieškodami geriamo vandens, nes Nilo vandens jie nebegalėjo gerti.

Antroji Egipto rykštė: varlės 25Praėjo septynios dienos nuo to, kai VIEŠPATS ištiko Nilą. 26 VIEŠPATS tarė Mozei: "Nueik pas faraoną ir sakyk jam: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS. Leisk mano tautai eiti manęs pagarbinti. 27Jei atsisakai juos išleisti, - štai aš plaksiu visą tavo šalį varlėmis. 28Nilas knibždės nuo varlių, jos atšokuos į tavo rūmus, į tavo miegamąjį ir į tavo lovą, į tavo pareigūnų ir tavo pavaldinių namus, į jų krosnis ir į jų dubenis duonai minkyti. 29Varlės šokinės ant tavęs, ant tavo pavaldinių ir ant tavo pareigūnų'".

8 1VIEŠPATS tarė Mozei: "Sakyk Aaronui: 'Ištiesk ranką su lazda viršum upių, kanalų ir kūdrų, užleisk varlėmis Egipto kraštą!'" 2Aaronas ištiesė ranką viršum Egipto vandenų, varlės iššoko ir užplūdo visą Egipto kraštą. 3Betgi kerėtojai savo kerais padarė tą patį, - užleido varlėmis Egipto kraštą.

4Tada faraonas, pasišaukęs Mozę ir Aaroną, tarė: "Prašykite VIEŠPATĮ, kad atitolintų varles nuo manęs ir mano pavaldinių, o aš leisiu tautai eiti atnašauti auką VIEŠPAČIUI". 5Mozė faraono paprašė: "Malonėk man paskirti laiką, kada aš turiu už tave, tavo pareigūnus ir pavaldinius prašyti, kad varlės būtų atitolintos nuo tavęs bei tavo rūmų ir liktųsi tiktai Nilo upėje?" 6Jis atsakė: "Rytoj!" Mozė tarė: "Tebūna kaip sakai! Kad žinotumei, jog nėra kito kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas, 7varlės atsitrauks nuo tavęs ir tavo rūmų, tavo pareigūnų ir pavaldinių. Jos pasiliks tiktai Nilo upėje". 8Tada Mozė ir Aaronas pasitraukė nuo faraono. Mozė šaukėsi VIEŠPATIES dėl varlių, kuriomis jis buvo užleidęs faraoną. 9O VIEŠPATS padarė taip, kaip Mozė prašė. Varlės išdvėsė namuose, kiemuose ir laukuose. 10Jos buvo metamos į krūvų krūvas, visas kraštas dvokė. 11Bet kai faraonas pamatė, kad jau galima atsikvėpti, jis sukietino savo širdį ir jų neklausė, kaip VIEŠPATS kad buvo pasakęs.

Trečioji Egipto rykštė: uodai 12Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Sakyk Aaronui: 'Ištiesk savo lazdą ir suduok į žemės dulkes, kad jos pavirstų uodais visame Egipto krašte!'" 13Jie taip ir padarė.

Aaronas ištiesė savo ranką su lazda ir sudavė į žemės dulkes. Uodai apniko žmones ir gyvulius. Žemės dulkės visame Egipto krašte pavirto uodais. 14Kerėtojai panašiai bandė savo kerais padaryti uodų, bet neįstengė. O uodai knibždėjo ant žmonių ir gyvulių. 15Kerėtojai sakė faraonui: "Tai Dievo pirštas!" Bet faraono širdis buvo sukietėjusi, jis nenorėjo jų klausyti, kaip VIEŠPATS kad buvo pasakęs.

Ketvirtoji Egipto rykštė: musės 16Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Atsikelk anksti rytą ir pasirodyk faraonui, kai jis eina prie vandens, ir sakyk jam: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Leisk mano tautai eiti manęs pagarbinti. 17Nes jei neleisi mano tautai eiti, tikėk manimi, užleisiu musių spiečiais tave, tavo pareigūnus bei pavaldinius ir tavo rūmus. Egiptiečių namai, netgi ir pati žemė, kurioje jie gyvena, knibždės nuo musių spiečių. 18Bet tą dieną atskirsiu Gošeno šalį, kur gyvena mano tauta. Ten musių spiečių nebus, kad tu žinotumei, jog aš esu VIEŠPATS šiame krašte. 19Aš padarysiu šį skirtumą tarp savo tautos ir tavo tautos. Rytoj pasirodys šis ženklas'". 20VIEŠPATS taip ir padarė. Musių spiečių spiečiai apniko faraono rūmus ir jo pareigūnų namus. Žemė visame Egipto krašte buvo nuniokota musių.

21Tada faraonas, pasišaukęs Mozę ir Aaroną, tarė: "Eikite, atnašaukite savo Dievui auką šiame krašte". 22 Bet Mozė atsakė: "Tai daryti nedera, nes ką mes aukojame VIEŠPAČIUI, savo Dievui, yra pasibjaurėtina egiptiečiams. Jeigu mes aukosime, kas yra pasibjaurėtina egiptiečių akyse, argi jie neužmuš mūsų akmenimis? 23Todėl mes turime nueiti trijų dienų kelią į dykumą ir atnašauti auką VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kaip jis mums įsako". 24O faraonas tarė: "Aš leisiu jums eiti atnašauti auką VIEŠPAČIUI, jūsų Dievui, dykumoje su sąlyga, kad jūs neisite per toli. Maldaukite ir už mane". 25Mozė atsakė: "Štai, kai tik iš tavęs išeisiu, tuojau pat maldausiu VIEŠPATĮ, kad musių spiečiai rytoj pasitrauktų nuo faraono, jo pareigūnų ir pavaldinių. Tačiau tenesielgia faraonas vėl apgaulingai, neleisdamas tautai eiti atnašauti aukos savo VIEŠPAČIUI!"

26Mozė, išėjęs iš faraono, meldėsi VIEŠPAČIUI. 27Ir VIEŠPATS padarė, kaip Mozė prašė. Jis pašalino musių spiečius nuo faraono, nuo jo pareigūnų ir pavaldinių. Nė vienos neliko. 28Betgi ir šį kartą faraonas sukietino savo širdį: tautai eiti neleido.

9Penktoji Egipto rykštė: galvijų maras 1Tada VIEŠPATS Mozei tarė: "Eik pas faraoną ir sakyk jam: Taip kalbėjo VIEŠPATS, hebrajų Dievas: 'Leisk mano tautai eiti mane pagarbinti! 2Nes jeigu neleisi jiems išeiti ir toliau juos stabdysi, 3tikėk manimi, VIEŠPATIES ranka ištiks baisiu maru tavo galvijus laukuose - arklius, asilus, kupranugarius, galvijų bandas ir avių kaimenes. 4Betgi VIEŠPATS padarys skirtumą tarp izraeliečių ir egiptiečių galvijų, idant nenugaištų nė vienas iš tų, kurie priklauso izraeliečiams'". 5VIEŠPATS nustatė ir laiką, tardamas: "Rytoj VIEŠPATS tai įvykdys šiame krašte!" 6Kitą dieną VIEŠPATS taip ir padarė. Visi egiptiečių galvijai išdvėsė, bet izraeliečių galvijų nė vienas nenugaišo. 7Faraonas pasiuntė pažiūrėti ir sužinojo, kad nė vienas izraeliečių galvijų nebuvo nugaišęs. Vis tiek faraono širdis liko kieta: tautai eiti neleido.

Šeštoji Egipto rykštė: votys 8Tada VIEŠPATS tarė Mozei ir Aaronui: "Pasisemkite kiekvienas po rieškučias suodžių iš krosnies. Mozė teberia jas į orą faraono akivaizdoje. 9Jos pavirs dulkelėmis virš Egipto žemės ir sukels pūliuojančias votis žmonėms ir gyvuliams visoje Egipto žemėje". 10Taigi jie paėmė suodžių iš krosnies ir nuėjo pas faraoną. Mozė išbėrė jas į orą, ir jos sukėlė pūliuojančias votis žmonėms bei gyvuliams. 11Kerėtojai su Moze varžytis neįstengė, nes votys kamavo kerėtojus lygiai taip, kaip ir visus egiptiečius. 12Bet VIEŠPATS sukietino faraono širdį, jis neklausė jų, kaip VIEŠPATS buvo Mozei pasakęs.

Septintoji Egipto rykštė: kruša 13Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Atsikelk anksti rytą ir pasirodyk faraonui. Jam pasakyk: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS, hebrajų Dievas: leisk mano tautai eiti manęs pagarbinti! 14Kitaip šį kartą siųsiu visas savo rykštes prieš tave patį, prieš tavo pareigūnus ir pavaldinius, idant žinotumei, kad nėra kito kaip aš visoje žemėje. 15Juk aš būčiau galėjęs ištiesti ranką ir ištikti tave bei tavo tautą maru, ir tu būtum buvęs nušluotas nuo žemės. 16Vis dėlto aš leidau tau gyventi, kad parodyčiau tau savo galybę, kad mano vardas nuskambėtų per visą žemę. 17Nejau tu vis dar užkirsi kelią mano tautai ir neleisi jiems išeiti! 18Tikėk manimi, rytoj šiuo laiku padarysiu, kad lytų tokia ledų kruša, kokios nėra buvę Egipte nuo jo įkūrimo iki šios dienos. 19Todėl paliepk, kad visi tavo galvijai ir visa, ką turi laukuose, būtų suvaryta po saugia pastoge. Žmonės ir gyvuliai, esantys atvirame lauke be pastogės, žus, kai ant jų ims kristi ledų kruša'". 20Kai kurie faraono pareigūnai, bijodami VIEŠPATIES žodžio, skubiai suvarė savo vergus ir galvijus į saugias pastoges. 21O kiti, nepaisydami VIEŠPATIES žodžio, paliko savo vergus ir galvijus atvirame lauke.

22Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Ištiesk ranką dangaus link, tekrinta ledų kruša ant visos Egipto šalies - ant žmonių, ant gyvulių ir ant visos laukų augmenijos Egipto žemėje". 23Mozė pakėlė savo lazdą dangaus link, ir VIEŠPATS pasiuntė perkūniją ir krušą, žemėn liejosi ugnis. VIEŠPATS lijo ledų kruša ant Egipto žemės. 24Kruša su nesiliaujama žaibų ugnimi buvo tokia nuožmi, kokios dar niekad nebuvo buvę visame Egipto krašte nuo jo tapimo tauta! 25Kruša išmušė visa, kas buvo atvirame lauke per visą Egipto kraštą - ir žmones, ir gyvulius. Kruša sunaikino ir visą laukų augmeniją bei sutriuškino laukuose visus medžius. 26Tik Gošeno srityje, kur gyveno izraeliečiai, ledų krušos nebuvo.

27Tada faraonas pasišaukė Mozę su Aaronu ir jiems tarė: "Šį kartą aš kaltas. VIEŠPATS yra teisus, aš ir mano tauta esame nedori. 28Maldaukite VIEŠPATĮ! Gana jau Dievo griausmų ir krušos! Aš leisiu jums eiti. Nėra reikalo jums ilgiau pasilikti. 29Mozė jam atsakė: "Kai tik išeisiu už miesto, aš pakelsiu rankas į VIEŠPATĮ. Perkūnija liausis ir ledų kruša nebekris žemėn, kad žinotumei, jog žemė priklauso VIEŠPAČIUI. 30Betgi aš žinau, kad tu ir tavo pareigūnai VIEŠPATIES Dievo dar nebijote".

31 {Linai ir miežiai buvo nuniokoti, nes miežiai jau buvo išplaukėję, o linai jau žydėjo. 32Bet kviečiai ir speltai nebuvo nuniokoti, nes jie vėliau plaukėja.}

33Mozė, palikęs faraoną ir išėjęs iš miesto, pakėlė rankas į VIEŠPATĮ. Perkūnija ir ledų kruša liovėsi, nei lietus žemėn nebepylė. 34Tačiau kai faraonas pamatė, kad lietus, kruša ir perkūnija liovėsi, jis vėl nusidėjo ir sukietino savo širdį - jis ir jo pareigūnai. 35Taigi faraono širdis sukietėjo, - izraeliečiams išeiti jis neleido, kaip VIEŠPATS buvo pasakęs per Mozę.

10Aštuntoji Egipto rykštė: skėriai 1Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Eik pas faraoną. Juk aš sukietinau jo širdį ir širdį jo pareigūnų, idant parodyčiau per juos šiuos savo ženklus 2ir tu galėtumei papasakoti savo vaikams ir vaikaičiams, kaip aš išjuokiau egiptiečius ir kokius ženklus jiems padariau, - idant ir jūs žinotumėte, kad aš esu VIEŠPATS".

3Taigi Mozė ir Aaronas nuėjo pas faraoną ir tarė jam: "Taip kalbėjo VIEŠPATS, hebrajų Dievas: 'Kaip ilgai atsisakysi nusižeminti prieš mane? Leisk mano tautai eiti manęs pagarbinti! 4Nes rytoj aš atvesiu skėrius į tavo kraštą, jeigu atsisakai leisti mano tautai išeiti. 5Jie taip apguls žemės paviršių, kad niekas nebegalės net žemės matyti. Jie suris visa, kas jums išliko nuo ledų krušos,

suris visus jūsų medžius, vėl dygstančius laukuose. 6Be to, jie užplūs tavo rūmus ir namus visų tavo pareigūnų bei visų egiptiečių, ko nei tavo tėvai, nei tavo tėvų tėvai nematė nuo tos dienos, kai jie pasirodė žemėje, iki šiai dienai'". Tai pasakęs, jis apsisuko ir paliko faraoną.

7Faraono pareigūnai jam sakė: "Kaip ilgai jis regs mums pinkles? Leisk tiems žmonėms eiti pagarbinti VIEŠPATĮ, savo Dievą! Nejau dar nematai, kad Egiptas žūsta?" 8Mozė ir Aaronas buvo vėl pašaukti pas faraoną. Jis jiems tarė: "Eikite, garbinkite VIEŠPATĮ, savo Dievą! Bet kas gi iš jūsų turi eiti?" 9Mozė atsakė: "Mes eisime su savo jaunuoliais ir seneliais, su savo sūnumis ir dukterimis, su savo kaimenėmis ir bandomis, nes mes turime švęsti iškilmę VIEŠPATIES garbei". 10 Betgi faraonas jiems tarė: "VIEŠPATS iš tikrųjų bus su jumis, jei aš kada nors leisiu jūsų vaikams eiti su jumis! Aišku, jūs ką nors pikta galvoje turite! 11 Ne, niekad! Teeina vien jūsų vyrai ir tegarbina VIEŠPATĮ, nes to juk jūs ir prašote". Ir jie buvo išvyti iš faraono akivaizdos.

12Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Ištiesk ranką viršum Egipto žemės, kad ją užpultų skėriai ir surytų visą augmeniją krašte - visa, kas yra likę nuo ledų krušos". 13Mozė pakėlė savo lazdą viršum Egipto žemės, ir VIEŠPATS sukėlė rytų vėją per visą dieną ir visą naktį viršum krašto. Išaušus dienai, rytys jau buvo atnešęs skėrius. 14Skėriai užplūdo visą Egipto kraštą ir apsėdo visą Egipto žemę, - skėrių spiečius buvo toks tankus, kokio nebuvo buvę nei anksčiau, nei iš viso kada nors vėl bus. 15Jie taip apsėdo visą krašto paviršių, kad pajuodo žemė. Jie surijo visą laukų augmeniją krašte bei visus medžių vaisius, išlikusius nuo ledų krušos. Visame Egipto krašte nebeliko nieko žaliuojančio - jokių medžių, jokių augalų laukuose. 16Faraonas paskubomis pašaukė Mozę su Aaronu ir jiems tarė: "Nusidėjau VIEŠPAČIUI, jūsų Dievui, ir jums. 17Prašau atleisti mano nuodėmę ir šį kartą! Maldauk VIEŠPATĮ, savo Dievą, kad bent nuo manęs atitolintų šią pragaištį". 18Mozė išėjo iš faraono ir meldėsi VIEŠPAČIUI. 19VIEŠPATS pakeitė aną vėją į galingą vakarį vėją, kuris pakėlė skėrius ir nupūtė juos į Nendrių jūrą. 20Nė vieno skėrio neliko visoje Egipto žemėje. Bet Dievas sukietino faraono širdį, ir jis izraeliečiams eiti neleido.

Devintoji Egipto rykštė: tamsa 21Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Ištiesk ranką dangaus link, kad Egipto kraštą apgaubtų tamsa - tamsa, kurią būtų galima pajusti". 22Taigi Mozė ištiesė ranką dangaus link, ir visiška tamsa tris dienas gaubė visą Egipto kraštą. 23Žmonės negalėjo vieni kitų matyti ir per tris dienas negalėjo pasijudinti iš vietos, bet ten, kur gyveno izraeliečiai, buvo šviesu. 24Faraonas pasišaukė Mozę ir sakė: "Eikite ir garbinkite VIEŠPATĮ. Tik jūsų kaimenės ir bandos turi čia pasilikti. Net jūsų vaikai gali eiti su jumis". 25Betgi Mozė tarė: "Tu pats turi aprūpinti mus atnašų aukoms ir deginamosioms aukoms atnašauti VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui. 26Ir mūsų galvijai turi eiti su mumis. Neliks čia nė nago, nes iš jų privalome parinkti, kuo pagarbinti VIEŠPATĮ, mūsų Dievą, ir mes dar nežinome, ką panaudoti mūsų VIEŠPAČIUI pagarbinti, kol ten nenueisime". 27Tačiau VIEŠPATS sukietino faraono širdį, ir jis nenorėjo jų leisti išeiti. 28Tada faraonas suriko: "Nešdinkis nuo manęs! Saugokis pamatyti mano veidą, nes tą dieną, kai pamatysi mano veidą, mirsi". 29Mozė atsakė: "Tebūna taip, kaip sakai! Aš tavo veido niekad daugiau nebematysiu".

11Dešimtoji Egipto rykštė: pirmagimių mirtis 1VIEŠPATS tarė Mozei: "Dar vieną rykštę siųsiu faraonui ir Egiptui. Tada jis išleis jus iš čia. Iš tikrųjų, kai jis leis jums išeiti, varyte jus iš čia išvarys! 2Nurodyk žmonėms, kad pasiprašytų kiekvienas vyras iš savo kaimyno ir kiekviena moteris iš savo kaimynės sidabrinių ir auksinių daiktų". 3VIEŠPATS suteikė žmonėms malonę egiptiečių akyse. Be to, pats Mozė buvo įžymus vyras Egipto krašte, faraono pareigūnų ir žmonių akyse.

4Mozė tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Maždaug apie vidurnaktį aš pereisiu Egiptą. 5Egipto krašte mirs visi pirmagimiai, nuo faraono, sėdinčio savo soste, pirmagimio lig vergės, esančios prie girnų, pirmagimio, ir visi galvijų pirmagimiai. 6Tada visame Egipte pakils toks didelis klyksmas, kokio niekad dar nėra buvę nei kada nors bus. 7Bet izraeliečių net šuo neurgztelės nei ant žmogaus, nei ant gyvulio, kad žinotumėte, jog VIEŠPATS daro skirtumą tarp Egipto ir Izraelio. 8Tada tie visi tavo pareigūnai ateis pas mane ir, puldami kniūbsčia prieš mane, sakys: 'Išeik nuo mūsų tu ir visa tauta, kuri paskui tave seka! Tada aš išeisiu'". Ir, degdamas pykčiu, Mozė paliko faraoną.

9VIEŠPATS tarė Mozei: "Faraonas jūsų nepaklausys, idant mano nuostabieji darbai būtų gausūs Egipto žemėje". 10Mozė ir Aaronas padarė šiuos visus nuostabius darbus faraono akivaizdoje, bet VIEŠPATS sukietino faraono širdį, dėl to jis ir neleido Izraelio tautai eiti iš jo krašto.

12Perėjimo šventės įsakai 1VIEŠPATS tarė Mozei ir Aaronui Egipto žemėje: 2"Šis mėnuo jums žymės mėnesių pradžią, - jis bus jums pirmasis metų mėnuo. 3Sakykite visai Izraelio bendrijai, kad šio mėnesio dešimtą dieną kiekvienas jų teparūpina savo šeimai avinėlį - vieną avinėlį šeimai. 4Jei šeima visam avinėliui yra per maža, tesideda ji prie artimiausio kaimyno, kad avinėlį įsigytų, ir tesidalija juo, atsižvelgiant į skaičių asmenų, kurie jį turės valgyti. 5Jūsų avinėlis turi būti be trūkumo, vienerių metų patinėlis; galite jį paimti iš avių ar iš ožkų. 6Laikysite jį iki šio mėnesio keturioliktos dienos, tada jis turi būti papjautas sambrėškio metu, dalyvaujant visai susirinkusiai Izraelio bendrijai. 7Paėmę jo kraujo, jie paženklins juo abi durų staktas ir sąramą tų namų, kur jis bus valgomas. 8Avinėlis turi būti valgomas tą pačią naktį; jis bus valgomas iškeptas ant ugnies su nerauginta duona ir karčiosiomis žolėmis. 9Nevalgysite iš jo nieko nei žalio, nei išvirto vandenyje, bet valgysite ant ugnies iškeptą - galvą, kojas ir vidurius. 10Nepaliksite iš jo nieko iki ryto; jei kas iš jo liktų iki ryto, sudeginsite. 11Jį taip turėsite valgyti: susijuosę juosmenį, su sandalais ant kojų ir lazda rankoje; valgysite jį paskubomis. Tai yra VIEŠPATIES Perėjimas. 12Juk tą pačią naktį aš pereisiu per Egipto žemę, užmušdamas visus Egipto krašto pirmagimius ne tik žmonių, bet ir gyvulių; padarysiu teismą visiems Egipto dievams - aš, VIEŠPATS! 13Betgi kraujas paženklins namus, kuriuose jūs esate. Matydamas kraują, jus praeisiu, ir jokia rykštė neištiks jūsų, kai aš niokosiu Egipto kraštą.

14Ši diena bus jums atminimo diena: švęsite ją kaip iškilmę VIEŠPAČIUI per kartų kartas, švęsite ją kaip amžiną įsaką. 15Per septynias dienas valgysite neraugintą duoną; jau pirmą dieną pašalinsite raugą iš savo namų, nes kas valgytų raugintą duoną nuo pirmosios iki septintosios dienos, bus nukirstas nuo Izraelio. 16Pirmąją dieną švęsite iškilmingą sueigą ir septintąją dieną švęsite iškilmingą sueigą. Tomis dienomis negalima dirbti jokio darbo, išskyrus paruošimą maisto, kurio kiekvienam reikia pavalgyti.

17Švęskite neraugintos duonos iškilmę, nes tą dieną išvedžiau jūsų gretas iš Egipto žemės: švęskite tą dieną per kartų kartas kaip amžiną įsaką. 18Pirmą mėnesį, nuo keturioliktos dienos vakaro iki dvidešimt pirmos dienos vakaro, valgysite neraugintą duoną. 19Septynias dienas jokio raugo neturi būti jūsų namuose, nes kas valgytų raugintą duoną, tas, ar jis būtų ateivis, ar krašto gyventojas, bus nukirstas nuo Izraelio bendrijos. 20Jūs nevalgysite nieko rauginto; visose gyvenvietėse jūs valgysite tik neraugintą duoną".

Perėjimo šventės paskelbimas 21Tada Mozė sušaukė visus Izraelio seniūnus ir jiems tarė: "Eikite, parinkite savo šeimoms avinėlius ir papjaukite Perėjimo avinėlį. 22Paėmę izopo šakelių pluoštą ir pamirkę dubenyje esančiame kraujyje, apšlakstykite dubenyje esančiu krauju durų sąramą ir abi

staktas. Nė vienas jūsų teneina pro savo namų duris iki ryto. 23Juk pereis VIEŠPATS, užmušdamas egiptiečius! Pamatęs ant durų sąramos ir staktų kraują, tas duris VIEŠPATS apeis ir neleis naikintojui įeiti į jūsų namus jūsų užmušti. 24Jūs švęsite šias apeigas kaip amžiną įsaką jums ir jūsų vaikams. 25Ir ateityje, atėję į kraštą, kurį VIEŠPATS duos, kaip jis yra pažadėjęs, švęsite šias apeigas. 26O kai jūsų vaikai jus klaus: 'Ką reiškia šios apeigos?' - 27atsakysite: 'Tai Perėjimo auka VIEŠPAČIUI, nes jis praėjo Egipte izraeliečių namus, kai užmušė egiptiečius, bet apsaugojo mūsų namus'". Tada žmonės nusilenkė ir parpuolė kniūbsčia pagarbinti. 28Izraeliečiai išsiskirstė ir padarė lygiai taip, kaip Mozė ir Aaronas buvo jiems įsakę.

Pirmagimių mirtis ir leidimas išeiti 29Vidurnaktį VIEŠPATS užmušė visus Egipto krašto pirmagimius, - nuo savo soste sėdinčio faraono pirmagimio ligi kalėjime esančio kalinio pirmagimio, ir visus gyvulių pirmagimius. 30Nakties metu atsikėlė faraonas - jis ir jo pareigūnai, ir visi egiptiečiai. Egipte girdėjosi didelis klyksmas, nes nebuvo namų, kuriuose nebūtų buvę numirėlio. 31Naktį jis pasišaukė Mozę ir Aaroną ir tarė: "Tučtuojau palikite mano žmones - judu ir izraeliečiai su jumis! Eikite ir garbinkite VIEŠPATĮ, kaip sakėte. 32Varykitės ir savo kaimenes, ir savo bandas, kaip reikalavote. Nešdinkitės! Ir mane palaiminkite!"

33Egiptiečiai skatino {Izraelio} žmones kuo greičiau išeiti iš krašto, sakydami: "Mes visi išmirsime!" 34Taigi žmonės nešėsi ant pečių savo dar neraugintą tešlą, savo minkymo dubenis, įvyniotus savo apsiaustuose. 35Izraeliečiai buvo padarę, kaip jiems Mozė buvo liepęs, - jie buvo paprašę sau iš egiptiečių sidabrinių ir auksinių brangenybių bei drabužių. 36O VIEŠPATS buvo padaręs, kad žmonės rastų tiek malonės egiptiečių akyse, idant jie duotų jiems, ko tik šie prašė. Tokiu būdu izraeliečiai apiplėšė egiptiečius.

B. IŠĖJIMAS IŠ EGIPTO IR KELIONĖ Į SINAJŲ

Išėjimas iš Egipto 37Izraeliečiai leidosi kelionėn iš Raamseso Sukotų link, maždaug šeši šimtai tūkstančių vyrų pėsčiomis, neskaitant vaikų. 38Be to, kartu su jais pakilo eiti padrika minia ir labai daug galvijų - kaimenių ir bandų. 39Jie kepėsi neraugintus papločius iš tešlos, kurią buvo atsinešę iš Egipto. Ji buvo nerauginta, nes jie buvo varomi iš Egipto ir negalėjo delsti. Maistu kelionei jie nebuvo apsirūpinę.

40Izraeliečiai Egipte buvo išbuvę keturis šimtus trisdešimt metų. 41Keturi šimtai trisdešimtųjų metų gale, tą pačią dieną, visos VIEŠPATIES gretos išėjo iš Egipto žemės. 42Tai buvo VIEŠPATIES budėjimo naktis, kai jis išvedė juos iš Egipto žemės. Taigi tą pačią naktį visi izraeliečiai turi švęsti kaip budėjimą VIEŠPAČIUI per visas kartas.

Perėjimo avinėlio apeigos 43VIEŠPATS tarė Mozei ir Aaronui: "Šie yra Perėjimo {avinėlio} įstatai: nė vienas svetimtautis jo nevalgys. 44Bet kiekvienas už pinigus pirktas vergas gali juo dalytis tada, kai jį būsi apipjaustęs. 45Įnamys ir samdytas tarnas jo nevalgys. 46Jis turi būti valgomas viename, tame pačiame name. Nieko iš jo mėsos neišmesite laukan. Nesulaužysite nė vieno iš jo kaulų. 47Visa Izraelio bendrija turi jį švęsti. 48Jeigu pas tave gyvenantis ateivis nori švęsti Perėjimo {avinėlį} VIEŠPAČIUI, visi jo vyriškiai turi būti apipjaustyti. Tada bus jam leista jį švęsti, ir jis pats bus kaip čiabuvis krašte. Betgi joks neapipjaustytas asmuo jo nevalgys. 49Toks pat įstatymas bus čiabuviui ir ateiviui, gyvenančiam tarp jūsų.

50Visi izraeliečiai padarė, kaip buvo jiems paliepę Mozė ir Aaronas. 51Tą pačią dieną VIEŠPATS išvedė izraeliečius iš Egipto žemės, gretą po gretos.

13Pirmagimių pašventimas Viešpačiui 1VIEŠPATS Mozei kalbėjo: 2"Pašvęsk man visus pirmagimius! Kas tik tarp izraeliečių pirmasis atveria motinos gimdą, žmogaus ar gyvulio vaikas, tas yra mano".

3Mozė tarė žmonėms: "Atsiminkite tą dieną, kurią išėjote iš Egipto, iš vergijos namų, nes VIEŠPATS iš ten išvedė jus savo rankos jėga. Rauginta duona nebus valgoma. 4Šiandien, Abibo mėnesį, jūs išeinate! 5Kai VIEŠPATS atves tave į kanaaniečių, hetitų, amoriečių, hivitų ir jebusitų kraštą, kurį jis prisiekė jūsų protėviams jums duoti, - kraštą, tekantį pienu ir medumi, - atliksi šį mėnesį tokias apeigas.

6Per septynias dienas valgysi neraugintą duoną. Septintą dieną bus iškilmė VIEŠPAČIUI. 7Nerauginta duona bus valgoma per septynias dienas; raugintos duonos neturi turėti ir nieko rauginto neturi būti visoje tavo žemėje. 8Tą dieną paaiškinsi savo sūnui: 'Tai dėl to, ką man padarė VIEŠPATS, kai aš išėjau iš Egipto'.

9Tai tarnaus tau kaip ženklas ant rankos ir kaip priminimas ant kaktos, kad VIEŠPATIES mokymas būtų tavo burnoje, nes VIEŠPATS galinga ranka išvedė tave iš Egipto. 10Atliksi šias įsakytas apeigas metai iš metų joms skirtu laiku.

11Kai VIEŠPATS įves tave į kanaaniečių kraštą, kaip jis buvo prisiekęs tau ir tavo protėviams, ir atiduos jį tau, 12tu atskirsi VIEŠPAČIUI visa, kas pirmąkart atveria motinos gimdą. Visi jūsų vyriškosios lyties galvijų pirmagimiai priklausys VIEŠPAČIUI. 13Kiekvieną pirmagimį asiliuką išpirksi avimi; o jeigu neišpirksi, turi jam nusukti sprandą. Kiekvieną vyriškį pirmagimį iš savo vaikų turi išpirkti. 14Kai ateityje tavo sūnus klaus tave: 'Ką tai reiškia?' - tu jam atsakysi: 'Galinga ranka VIEŠPATS išvedė mus iš Egipto, iš vergijos namų. 15Kai faraonas kietaširdiškai užsispyrė neleisti mums išeiti, VIEŠPATS užmušė Egipto žemėje visus pirmagimius, - ir žmonių pirmagimius, ir gyvulių pirmagimius. Todėl aš ir paaukoju VIEŠPAČIUI visa, kas yra vyriškosios lyties ir pirmąkart atveria motinos gimdą, ir todėl aš išperku savo pirmagimį sūnų'. 16Tai tarnaus tau kaip ženklas ant rankos ir juostelė tau ant kaktos, nes galinga ranka VIEŠPATS mus išvedė iš Egipto".

Nendrių jūros link 17Kai faraonas leido žmonėms išeiti, Dievas jų nevedė filistinų krašto keliu, nors jis ir buvo arčiau, nes Dievas mąstė: "Jei žmonėms reikėtų patekti į karą, jie pradės gailėtis ir sugrįš į Egiptą". 18Todėl Dievas vedė žmones aplinkiniu dykumos keliu Nendrių jūros link. Izraeliečiai iš Egipto leidosi kelionėn mūšio gretomis. 19Mozė pasiėmė su savimi kaulus Juozapo, kuris buvo iškilmingai prisaikdinęs izraeliečius, tardamas: "Dievas tikrai ateis jūsų aplankyti. Tada turite neštis su savimi iš čia mano kaulus". 20Iškeliavę iš Sukotų, jie apsistojo Etame, netoli dykumos pakraščio.

21Dienos metu VIEŠPATS, rodydamas kelią, ėjo pirma jų debesies stulpe, o naktį ėjo ugnies stulpe, duodamas šviesos, kad jie galėtų keliauti dieną ir naktį. 22Debesies stulpas dienos metu ir ugnies stulpas naktį nepasitraukė iš savo vietos žmonių priekyje.

14 1Tada VIEŠPATS tarė Mozei: 2 "Liepk izraeliečiams grįžti ir apsistoti priešais Pi-Hahirotus, tarp Migdolo ir jūros, priešais Baal- Zefoną, - įsirenkite stovyklą priešais jį prie jūros. 3Faraonas tuomet pamanys apie izraeliečius: 'Jie klajoja be tikslo po kraštą. Dykuma juos apkvailino'. 4Tada aš sukietinsiu faraono širdį, ir jis vysis juos, idant būčiau pašlovintas per faraoną ir visą jo kariuomenę. O egiptiečiai žinos, kad aš esu VIEŠPATS". Taip jie ir padarė.

5Kai Egipto karaliui buvo pranešta, kad žmonės pabėgo, faraonas bei jo pareigūnai apsigalvojo ir sakė: "Ką mes padarėme, atleisdami Izraelį iš savo lažo!" 6Tada faraonas įsakė pakinkyti kovos vežimą ir pasiėmė su savimi kariuomenės, 7- pasiėmė šešis šimtus savo rinktinių kovos vežimų, visus Egipto kovos vežimus, su galiūnais kiekviename. 8VIEŠPATS sukietino faraono, Egipto karaliaus, širdį, ir jis vijosi izraeliečius. Izraeliečiai drąsiai žygiavo tolyn, 9o egiptiečiai juos vijosi - visi faraono žirgai ir kovos vežimai, jo vežimų vežėjai ir kariuomenė. Egiptiečiai užklupo izraeliečius apsistojusius prie jūros - prie Pi-Hahirotų, priešais Baal-Zefoną.

Perėjimas per jūrą 10Faraonas jau buvo arti, kai izraeliečiai žvalgydamiesi pamatė, kad egiptiečiai juos vejasi. Klaiko apimti, izraeliečiai šaukėsi VIEŠPATIES. 11Mozei jie skundėsi: "Nejau nebuvo kapams vietos Egipte, kad išvedei mus mirti į dykumą? Ką gi tu mums padarei, išvesdamas mus iš Egipto? 12Argi ne tą patį mes sakėme tau Egipte: 'Atstok nuo mūsų! Leisk mums tarnauti egiptiečiams?' Iš tikrųjų būtų buvę geriau tarnauti egiptiečiams, negu mirti dykumoje". 13Bet Mozė žmonėms sakė: "Nebijokite! Tvirtai laikykitės ir pamatysite išgelbėjimą, kurį VIEŠPATS jums šiandien suteiks. Egiptiečių, kuriuos nūn matote, daugiau niekad nebematysite. 14Pats VIEŠPATS kovos už jus, o jūs nutilkite".

15Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Ko tu manęs šaukies? Sakyk izraeliečiams, kad eitų kaip ėję! 16O tu pakelk savo lazdą, ištiesk ranką viršum jūros ir perskirk ją, kad izraeliečiai galėtų pereiti jūrą sausu dugnu. 17Tada aš, tikėk manimi, sukietinsiu egiptiečių širdį, kad jie eitų iš paskos. Ir aš būsiu pašlovintas per faraoną ir visą jo kariuomenę, per jo kovos vežimus ir jų vežėjus. 18Egiptiečiai žinos, kad aš esu VIEŠPATS, kai būsiu pašlovintas per faraoną, jo kovos vežimus ir jo kovos vežimų vežėjus".

19Dievo angelas, ėjęs izraeliečių gretų priešakyje, dabar pakilo ir nuėjo už jų; ir debesies stulpas pakilo iš jų priekio ir užsiėmė vietą už jų. 20Jis atsistojo tarp egiptiečių stovyklos ir Izraelio stovyklos. Debesis pasidarė tamsus, todėl naktis praėjo taip, kad vieni prie kitų negalėjo prisiartinti per visą naktį.

21Tada Mozė ištiesė ranką viršum jūros. VIEŠPATS, pučiant stipriam rytų vėjui per visą naktį, nuseklino jūrą, pavertė ją sausa žeme. Kai vandenys buvo perskirti, 22izraeliečiai žengė į jūrą sausuma: vandenys sudarė jiems mūrą iš dešinės ir iš kairės. 23O egiptiečiai vydamiesi žygiavo paskui juos į jūrą visi: faraono žirgai, kovos vežimai ir vežėjai. 24Atėjus ryto sargybos metui, VIEŠPATS metė žvilgsnį į egiptiečių kariuomenę iš ugnies ir debesies stulpo ir sukėlė klaiką egiptiečių gretose. 25Jis taip įklampino jų vežimų ratus, kad jie vos besisuko. Egiptiečiai tarė: "Bėkime nuo izraeliečių, nes VIEŠPATS kovoja už juos su Egiptu".

26Tada VIEŠPATS Mozei paliepė: "Ištiesk ranką viršum jūros, kad vandenys sugrįžtų ant egiptiečių, jų kovos vežimų ir vežėjų!" 27Mozė ištiesė ranką viršum jūros. Auštant jūra ėmė grįžti į savo įprastą vietą, ir egiptiečiai bėgo nuo jos. Bet VIEŠPATS nubloškė juos į jūrą. 28Vandenys sugrįžo ir paskandino jūroje kovos vežimus ir vežėjus - visą faraono kariuomenę, žygiavusią paskui izraeliečius. Nė vienas jų neišsigelbėjo. 29O izraeliečiai perėjo per jūrą sausa žeme: vandenys sudarė jiems mūrą iš dešinės ir iš kairės.

30Taip VIEŠPATS išgelbėjo tą dieną Izraelį nuo egiptiečių. Izraelis matė gulinčius negyvus egiptiečius ant jūros kranto. 31Kai Izraelis pamatė galingą ranką, kurią VIEŠPATS pakėlė prieš Egiptą, bijojo VIEŠPATIES, pasitikėjo VIEŠPAČIU ir jo tarnu Moze.

15Pergalės giesmė 1 Tada Mozė ir izraeliečiai giedojo VIEŠPAČIUI šią giesmę:

"Aš giedosiu VIEŠPAČIUI,
nes jis šlovingai nugalėjo -
nugramzdino į jūrą žirgą ir vežėją.
2 VIEŠPATS yra mano jėga ir giesmė -
jis mane išgelbėjo!
Aš jį garbinsiu -
jis yra mano Dievas!
Aš jį aukštinsiu -
jis yra mano tėvo Dievas!
3 VIEŠPATS yra Galiūnas,
VIEŠPATS jo vardas!
4 Faraono kovos vežimus ir kariuomenę
nubloškė į jūrą -
Nendrių jūroje paskandino
jo geriausius vadus!
5 Bedugnės vandenys juos užliejo,
jie nugrimzdo į gelmes kaip akmuo.
6 Tavo dešinė, VIEŠPATIE,
yra nuostabi jėga -
tavo dešinė ranka, VIEŠPATIE,
triuškina priešus!
7 Savo didybės šlove
nugalėjai priešininkus,
išliejai savo įniršį,
jis surijo juos, kaip ugnis suryja šiaudus.
8 Tavo narso alsavimu susitelkė vandenys,
ir bangos atsistojo tarsi pylimas,
bedugnės vandenys sustingo viduryje jūros.
9 Priešas sakė: 'Vysiuosi ir pasivysiu,
pasidalysiu grobį,
pasisotinsiu.
Išsitrauksiu kalaviją,
mano ranka juos sunaikins'.
10 Betgi tu papūtei savo vėju,
ir jūra jį užliejo,
jie nugrimzdo tarsi švinas į gilų vandenį.

11 Kas tarp dievų tau lygus, VIEŠPATIE?
Kas, kaip tu, nuostabus šventumu?
Baisus darbų šlove, darantis stebuklus,
12 kai ištiesei savo dešinę,
žemė juos prarijo.

13 Savo ištikima meile vedei tautą,
kurią tu išpirkai,
savo jėga juos lydėjai
į savo šventąją buveinę.
14 Tą girdėdamos drebėjo tautos,
skausmas apėmė Filistijos gyventojus.
15 Edomo vadus pagavo išgąstis;
drebulys apėmė Moabo galiūnus;
nutirpo iš baimės visi Kanaano gyventojai.
16 Juos apėmė baimė ir klaikas;
tavo rankos galybe jie nutilo kaip akmuo,
kolei perėjo tavo tauta, VIEŠPATIE,
kolei perėjo tauta, kurią išpirkai.

17 Tu juos įvedei ir pasodinai savo paveldo kalne,
toje vietoje, VIEŠPATIE, kurią padarei savo buveine,
šventovėje, VIEŠPATIE, kurią pastatė tavo rankos.
18 VIEŠPATS karaliaus per amžių amžius".

19Kai faraono žirgai, jo kovos vežimai ir jų vežėjai įžygiavo į jūrą, VIEŠPATS užvertė juos jūros vandenimis, bet izraeliečiai perėjo per jūros vidurį sausa žeme.

20Tada pranašė Mirjama, Aarono sesuo, paėmė į ranką būgnelį su žvangučiais. Visos moterys išėjo paskui ją, mušdamos būgnelius su žvangučiais rankomis ir šokdamos ratelius.

21 Mirjama joms užvedė:
"Giedokite VIEŠPAČIUI,
nes jis šlovingai nugalėjo -
nugramzdino į jūrą žirgą ir vežėją".

Kelionė per dykumą 22Tada Mozė vedė Izraelį tolyn nuo Nendrių jūros. Jie ėjo gilyn į Šuro dykumą. Tris dienas jie keliavo dykuma, nerasdami vandens. 23Atėję į Marą, Maros vandens gerti negalėjo, nes jis buvo kartus. Todėl ir vietovė buvo vadinama Mara. 24Žmonės murmėjo prieš Mozę, klausdami: "Ką gi mes gersime!" 25Jis šaukėsi VIEŠPATIES. VIEŠPATS parodė jam medžio gabalą. Kai įmetė jį į vandenį, vanduo pasidarė saldus.

Tenai VIEŠPATS juos išbandė, duodamas jiems įstatą ir nuosprendį. 26"Jeigu iš tikrųjų jūs klausysite VIEŠPATIES, savo Dievo, balso, - jis tarė, - ir darysite, kas dora jo akyse, paisydami jo įsakymų ir laikydamies visų jo įstatų, nevarginsiu jūsų jokia liga, kuriomis varginau egiptiečius, nes esu jus gydantis VIEŠPATS".

27Paskui jie atėjo į Elimus, kur buvo dvylika vandens šaltinių ir septyniasdešimt palmių. Jie apsistojo ten prie vandens.

16Sino dykuma 1Pakilusi iš Elimų, visa izraeliečių bendrija atkeliavo į Sino dykumą, kuri yra tarp Elimų ir Sinajaus, antrojo mėnesio penkioliktą dieną po išėjimo iš Egipto žemės. 2Dykumoje visa izraeliečių bendrija murmėjo prieš Mozę ir Aaroną. 3Izraeliečiai jiems sakė: "Verčiau būtume mirę nuo VIEŠPATIES rankos Egipto žemėje, sėdėdami prie mėsos puodų ir prisivalgę duonos iki soties!

Juk išvedėte mus į šią dykumą visą bendriją badu numarinti!"

4Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Tikėk manimi, aš lysiu jums duona iš dangaus. Kasdien žmonės teeina ir tepasirenka tik tiek, kiek pakaktų vienai dienai, kad išbandyčiau, ar jie laikosi mano mokymo, ar ne. 5Betgi šeštą dieną, kai jie ruoš, ką parsinešė, ras dvigubai tiek, kiek jie paprastai prirenka kitomis dienomis". 6Mozė ir Aaronas tarė visiems izraeliečiams: "Vakare jūs patirsite, kad VIEŠPATS išvedė jus iš Egipto žemės, 7o rytoj rytą matysite VIEŠPATIES šlovę, nes jis išgirdo jūsų murmėjimą prieš VIEŠPATĮ. O mudu, kas mes tokie, kad turėtumėte prieš mus murmėti? 8Nes VIEŠPATS, - tęsė Mozė, - vakare duos jums mėsos valgyti, o rytoj rytą duonos iki soties. VIEŠPATS išgirdo jūsų murmėjimą, kuriuo prieš jį murmėjote. O mudu, kas mes tokie? Jūsų murmėjimas nėra prieš mus, bet prieš VIEŠPATĮ!"

9Tada Mozė tarė Aaronui: "Sakyk visai izraeliečių bendrijai: 'Artinkitės prie VIEŠPATIES, nes jis išgirdo jūsų murmėjimą'". 10Kai Aaronas kalbėjo visai izraeliečių bendrijai, jie dairėsi į dykumą ir žiūri - debesyje pasirodė VIEŠPATIES šlovė! 11VIEŠPATS kalbėjo Mozei: 12"Aš išgirdau izraeliečių murmėjimą. Sakyk jiems: 'Temstant valgysite mėsos, o rytoj rytą turėsite duonos iki soties. Tada jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas'".

13Vakare pasirodė putpelės ir apdengė stovyklą, o rytą visur aplink stovyklą buvo užkritusi didelė rasa. 14Rasai nukritus, žiūri - dykumos paviršiuje guli kažkas smulkaus, panašaus į grūdelius - taip smulkaus tarsi šerkšnas ant žemės. 15Tai pamatę, izraeliečiai klausė vieni kitų: "Kas tai yra?" - nes jie nežinojo, kas tai buvo. Mozė jiems tarė: "Tai duona, kurią VIEŠPATS davė jums valgyti. 16Šitoks yra VIEŠPATIES įsakymas: 'Prisirinkite jos tiek, kiek kiekvienam pagal asmenų skaičių reikia. Kiekvienam asmeniui po vieną omerą. Kiekvienas aprūpina visus esančius savo palapinėje'". 17Izraeliečiai taip darė, kad vieni prisirinko jos daug, o kiti mažai. 18Bet kai paseikėjo omeru, daugiau prisirinkusiems nebuvo per daug, o mažiau prisirinkusiems nebuvo per mažai. Visi buvo tiek prisirinkę, kiek kiekvienam reikėjo. 19Mozė jiems tarė: "Nė vienas tenepalieka jos nė trupučio kitam rytui". 20Betgi jie Mozės nepaklausė. Kai kurie pasiliko jos šiek tiek ir rytojui, bet ji sukirmijo ir dvokė. Ant jų Mozė supyko. 21Kas rytą jie rinkdavosi jos tiek, kiek kiekvienam reikėjo, nes, saulei įkaitinus, ji ištirpdavo.

22Šeštąją dieną jie prisirinko maisto dvigubai - kiekvienam po du omerus. Kai visi bendrijos vadovai atėjo pas Mozę ir jam pranešė, 23jis tarė jiems: "Šitoks yra VIEŠPATIES įsakymas: 'Rytoj yra iškilminga poilsio diena, šventas VIEŠPATIES šabas. Kiek turite kepti, kepkite, kiek turite virti, virkite, o kas lieka, atidėkite sau į šalį ir palaikykite rytojui'". 24Jie kas liko atidėjo į šalį rytojui, kaip Mozė buvo paliepęs, ir maistas nei dvokė, nei sukirmijo. 25Mozė tarė: "Valgykite jį šiandien, nes šiandien yra VIEŠPATIES šabas. Šiandien ant žemės jo nerasite. 26Kitas šešias dienas jo rinksitės, bet septintą dieną, kuri yra šabas, ant žemės jo nebus".

27Vis dėlto septintą dieną kai kurie žmonės išėjo jo pasirinkti, bet nieko nerado. 28Tada VIEŠPATS sakė Mozei: "Kaip ilgai jūs atsisakysite laikytis mano įsakymų ir pamokymų? 29Įsidėmėkite! VIEŠPATS davė jums šabą, todėl šeštą dieną jis duoda jums maisto dviem dienoms. Septintą dieną visi turite būti namie ir niekur neiti". 30Taigi septintą dieną žmonės ilsėjosi.

31Izraelio namai pavadino tą duoną mana. Ji buvo panaši į koriandro sėklą, balta, o jos skonis buvo panašus į meduolių skonį. 32Mozė tarė: "Šitoks yra VIEŠPATIES įsakymas: 'Tebūna vienas jos omeras laikomas per kartų kartas, idant jos galėtų pamatyti duoną, kuria aš maitinau jus dykumoje,

kai išvedžiau jus iš Egipto žemės'". 33Mozė tarė Aaronui: "Paimk indą, supilk į jį omerą manos ir padėk jį VIEŠPATIES akivaizdoje, kad būtų laikoma per kartų kartas". 34Aaronas padėjo jį priešais Sandorą, kad būtų laikomas, kaip Mozei įsakė VIEŠPATS. 35Izraeliečiai valgė maną keturiasdešimt metų, kol atėjo į sėslų kraštą, kol atėjo prie Kanaano krašto ribos. 36Omeras yra dešimtoji efos dalis.

17Vanduo iš uolos 1Iš Sino dykumos visa izraeliečių bendrija keliavo sustodami, kaip VIEŠPATS vedė. Jie apsistojo Refidimuose, bet čia nebuvo vandens žmonėms atsigerti. 2Žmonės barėsi ant Mozės ir sakė: "Duok mums vandens gerti!" Mozė jiems atsakė: "Ko jūs mane barate? Kam gi mėginate VIEŠPATĮ?" 3Betgi čia žmonės troško be vandens ir murmėjo prieš Mozę, sakydami: "Nejau išvedei iš Egipto troškuliu nužudyti mus ir mūsų vaikus, ir mūsų galvijus?" 4Mozė šaukėsi VIEŠPATIES ir sakė: "Ką aš turiu daryti su šia tauta? Dar truputį, ir jie ims mane akmenimis mušti". 5O VIEŠPATS tarė Mozei: "Eik ir atsistok prieš žmones. Pasiimk su savimi keletą Izraelio seniūnų, laikyk rankoje lazdą, kuria sudavei į Nilą, ir eik. 6Tikėk manimi, aš stovėsiu ten prieš tave ant uolos prie Horebo. Suduok į uolą, ir ištekės iš jos vanduo žmonėms atsigerti". Mozė Izraelio seniūnų akivaizdoje taip ir padarė. 7Jis pavadino tą vietą Masa ir Meriba dėl to, kad izraeliečiai barėsi ir mėgino VIEŠPATĮ, sakydami: "Ar yra VIEŠPATS tarp mūsų, ar ne?"

Mūšis su Amaleku 8Tada atžygiavo Amalekas ir kovojo su Izraeliu prie Refidimų. 9Mozė tarė Jozuei: "Parink mums vyrų, išeik ir kovok su Amaleku. Rytoj aš atsistosiu ant kalvos su Dievo lazda rankoje". 10Jozuė padarė, kaip Mozė jam liepė, ir kovojo su Amaleku, o Mozė, Aaronas ir Huras tuo tarpu palypėjo ant kalvos. 11Kada tik Mozė laikydavo iškeltą ranką, Izraelis buvo pergalingas, o kada tik jis ranką nuleisdavo, Amalekas buvo pergalingas. 12Mozės rankos taip pailso, kad jiedu paėmė akmenį, padėjo prie Mozės, ir jis ant jo atsisėdo. Aaronas ir Huras parėmė jo iškeltas rankas, vienas iš vieno šono, o kitas iš kito šono. Taip jo rankos liko tvirtos iki pat saulėlydžio. 13Jozuė nugalėjo Amaleką ir jo tautą kalaviju.

14Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Įrašyk tai į knygą kaip atminimą ir, Jozuei girdint, perskaityk: 'Aš visiškai išnaikinsiu po dangumi Amaleko atminimą'". 15Mozė pastatė ten aukurą ir praminė jį vardu "VIEŠPATS yra mano vėliava". 16Jis tarė: "VIEŠPATS ima į ranką savo vėliavą. VIEŠPATS kovos su Amaleku per kartų kartas".

18Jetras pasitinka Mozę 1 Mozės uošvis Jetras, Midjano kunigas, išgirdo visa, ką Dievas buvo padaręs Mozei ir savo tautai Izraeliui: kaip VIEŠPATS išvedė Izraelį iš Egipto. 2Tada Jetras, Mozės uošvis, paėmė Ziporą, Mozės žmoną, kurią jis buvo atsiuntęs pas jį, 3ir du jos sūnus. Vieno vardas buvo Geršomas, nes tėvas sakė: "Aš buvau ateivis svetimame krašte", 4o kito vardas buvo Eliezeris, nes tėvas sakė: "Mano tėvo Dievas buvo man pagalba ir išgelbėjo mane nuo faraono kalavijo". 5Mozės uošvis Jetras drauge su Mozės sūnumis ir žmona atėjo į dykumą prie Dievo kalno, kur buvo apsistojęs Mozė. 6Jis davė Mozei žinią: "Aš, tavo uošvis Jetras, ateinu pas tave su tavo žmona ir dviem jos sūnumis". 7Mozė išėjo uošvio pasitikti, jam žemai nusilenkė ir jį pabučiavo. Jiedu, vienas kitą pasveikinę, nuėjo į palapinę.

8Tada Mozė papasakojo savo uošviui visa, ką VIEŠPATS buvo padaręs faraonui ir egiptiečiams už Izraelį, apie visus sunkumus, kuriuos jie buvo patyrę kelionėje, ir kaip VIEŠPATS juos išgelbėdavęs. 9Jetras džiaugėsi visu tuo gerumu, kurį parodė VIEŠPATS Izraeliui, išvaduodamas juos iš egiptiečių.

10Jetras tarė: "Tebūna pašlovintas VIEŠPATS, kuris išvadavo jus iš egiptiečių ir faraono rankos, išgelbėjo savo tautą nuo Egipto jungo. 11Dabar aš žinau, kad VIEŠPATS yra galingesnis už visus dievus, nes jis išvadavo tautą iš egiptiečių, kai jie įžūliai su ja elgėsi". 12Ir Mozės uošvis Jetras atnašavo deginamąją auką ir kitas aukas Dievui. Atėjo ir Aaronas su visais Izraelio seniūnais valgyti aukų valgio VIEŠPATIES akivaizdoje.

Paskiriami teisėjai 13Kitą dieną Mozė sėdosi žmonėms teisėjauti. Stovėdami prie jo, žmonės laukė nuo ryto lig vakaro. 14Mozės uošvis, pamatęs visa, ką jis dėl žmonių daro, tarė: "Ką gi tu ten žmonėms darai? Kodėl sėdi vienas, ko tie visi žmonės, stovėdami aplink tave, laukia nuo ryto lig vakaro?" 15Mozė atsakė: "Ogi dėl to, kad žmonės ateina pas mane atsiklausti Dievo. 16Kada tik jie susiginčija, ateina pas mane, aš išsprendžiu jų reikalą ir pasakau jiems Dievo įstatus ir nurodymus". 17Mozės uošvis jam tarė: "Kaip tu darai, nėra gera. 18Tu pats pervargsi, nuvarginsi ir šiuos žmones. Ta pareiga yra tau per sunki, tu vienas jos negali atlikti. 19Nūn paklausyk manęs. Duosiu tau patarimą, ir tebūna Dievas su tavimi! Tu turėtumei būti žmonių atstovas pas Dievą ir pateikti Dievui jų reikalus. 20Mokyk juos įstatų ir nurodymų, parodyk jiems kelią, kuriuo turi eiti, ir darbus, kuriuos turi atlikti. 21Be to, turėtum paieškoti visoje tautoje pajėgių vyrų - vyrų, bijančių Dievo, patikimų ir sąžiningų. Paskirk tokius vyrus jiems kaip pareigūnus tūkstančiams, šimtams, penkiasdešimtims ir dešimtims. 22Tegu jie nuolatos žmonėms teisėjauja, - tepateikia tau tik ypatingus atvejus, o paprastus atvejus jie patys teišsprendžia. Leisdamas jiems dalytis našta su tavimi, sau palengvinsi. 23Jei taip padarysi, - ir Dievas tau taip įsako, - pajėgsi ištesėti. O visi šie žmonės eis namo patenkinti".

24Mozė paklausė savo uošvio ir padarė taip, kaip jis buvo pataręs. 25Išsirinko pajėgių vyrų iš viso Izraelio ir paskyrė juos žmonių seniūnais - pareigūnais tūkstančiams, šimtams, penkiasdešimtims ir dešimtims. 26Jie nuolatos teisėjavo žmonėms, sunkius atvejus pateikdami Mozei, o lengvesnius patys išspręsdami. 27Tada Mozė išleido savo uošvį, ir jis iškeliavo į savo kraštą.

C. SANDORA PRIE SINAJAUS KALNO

19Izraeliečiai ateina prie Sinajaus kalno 1Trečią mėnesį po išėjimo iš Egipto, jo pirmąją dieną, izraeliečiai atėjo į Sinajaus dykumą. 2Iškeliavę iš Refidimų, jie priėjo Sinajaus dykumą ir dykumoje apsistojo. Izraelis įsirengė stovyklą priešais kalną, 3ir Mozė užkopė pas Dievą. VIEŠPATS pašaukė Mozę nuo kalno, tardamas: "Taip kalbėsi Jokūbo namams ir paskelbsi Izraelio vaikams: 4'Jūs matėte, ką padariau egiptiečiams, kaip nešiau jus ant erelių sparnų ir pas save jus atsivedžiau. 5O dabar, jei paklusite mano balsui ir laikysitės mano sandoros, jūs būsite mano nuosavybė, brangesnė man už visas kitas tautas. Iš tikrųjų man priklauso visa žemė, 6bet jūs būsite mano kunigiška karalystė ir šventa tauta'. Šiuos žodžius turi pasakyti izraeliečiams".

7Mozė nuėjo, sušaukė visus tautos seniūnus ir perdavė jiems visus žodžius, kuriuos VIEŠPATS buvo jam liepęs pasakyti. 8Žmonės, visi kaip vienas, atsakė: "Visa, ką tik VIEŠPATS kalbėjo, darysime!" Mozė perdavė VIEŠPAČIUI žmonių žodžius. 9Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Štai aš ateisiu pas tave tirštame debesyje, idant žmonės girdėtų mane su tavimi kalbantis ir tavimi visuomet pasitikėtų".

Kai Mozė perdavė VIEŠPAČIUI žmonių žodžius, 10VIEŠPATS Mozei tarė: "Eik pas žmones ir įspėk juos, kad būtų šventi šiandien ir rytoj. Paliepk jiems išsiplauti drabužius 11ir paruošk juos trečiajai dienai, nes trečią dieną VIEŠPATS nužengs ant Sinajaus kalno visų žmonių akivaizdoje.

12Apie visą kalną nustatyk žmonėms ribas, tardamas: 'Būkite atsargūs! Nelipkite į kalną, nelieskite jo papėdės. Kas tik prisilies prie kalno, turės būti nubaustas mirtimi. 13Tenepaliečia jų ranka: jie turi būti užmušti akmenimis ar nušauti strėlėmis. Ar tai būtų gyvulys, ar žmogus, jie negali išlikti gyvi'. Tik ragui sugaudus ilguoju gaudesiu, jie galės lipti į kalną". 14Mozė nulipo nuo kalno pas žmones ir įspėjo juos, kad būtų šventi; jie išsiplovė savo drabužius. 15Mozė tarė žmonėms: "Būkite pasiruošę trečiajai dienai. Nesueikite su moterimis".

Didysis apsireiškimas 16Trečiąją dieną, auštant rytui, daužėsi perkūnas, švytavo žaibai ir tirštas debesis dengė kalną. Rago gaudesys buvo toks skardus, kad visi esantieji stovykloje žmonės drebėjo. 17Mozė išvedė žmones iš stovyklos Dievo pasitikti. Jie užėmė savo vietą kalno papėdėje. 18Dabar visas Sinajaus kalnas buvo dūmuose, nes VIEŠPATS buvo nužengęs ant jo ugnyje. Nuo jo kilo dūmai tarsi iš krosnies, o visas kalnas baisiai drebėjo. 19Rago gaudesys darėsi vis skardesnis. Mozei kalbant, Dievas atsakė jam perkūno griausmu. 20Kai VIEŠPATS nužengė ant Sinajaus kalno, ant kalno viršūnės, jis pašaukė Mozę pas save ant kalno viršūnės. Mozė užkopė. 21Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Lipk žemyn ir įspėk žmones, kad nesiveržtų pas VIEŠPATĮ jo pamatyti. Kitaip daug kas iš jų pražus. 22Net ir kunigai, kurie iš arti tarnauja VIEŠPAČIUI, turi save pašventinti, idant VIEŠPATS neatsisuktų prieš juos". 23Mozė VIEŠPAČIUI atsakė: "Žmonėms nėra leista lipti į Sinajaus kalną, nes tu pats įspėjai mus, tardamas: 'Nustatyk ribas aplink kalną ir padaryk jį šventą'". 24VIEŠPATS jam tarė: "Lipk žemyn ir, atsivesdamas su savimi Aaroną, vėl užkopk. Bet neleisk nei kunigams, nei žmonėms peržengti ribos ir kopti pas VIEŠPATĮ, idant jis neatsisuktų prieš juos". 25Mozė nulipo pas žmones ir jiems tai pasakė.

20Dešimt Dievo įsakymų 1 Tada Dievas ištarė visus šiuos žodžius:

2"Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas, kuris išvedžiau tave iš Egipto žemės, iš vergijos namų.

3Neturėsi kitų dievų, tiktai mane.

4Nedirbsi sau drožinio nei jokio paveikslo, panašaus į tai, kas yra aukštai danguje ir kas yra čia, žemėje, ir kas yra vandenyse po žeme. 5Jiems nesilenksi ir jų negarbinsi, nes aš VIEŠPATS, tavo Dievas, esu pavydus Dievas, skiriantis bausmę už tėvų kaltę vaikams - trečiajai ir ketvirtajai kartai tų, kurie mane atmeta, 6bet rodantis ištikimą meilę iki tūkstantosios kartos tiems, kurie mane myli ir laikosi mano įsakymų.

7Nenaudosi piktam VIEŠPATIES, savo Dievo, vardo, nes VIEŠPATS nepaliks nenubausto to, kuris naudoja piktam jo vardą.

8Atsimink, kad švęstum šabo dieną. 9Šešias dienas triūsi ir dirbsi visus savo darbus, 10bet septintoji diena yra VIEŠPATIES, tavo Dievo, šabas: nedirbsi jokio darbo - nei tu, nei tavo sūnus ar duktė, nei tavo vergas ar vergė, nei tavo galvijai, nei ateivis, gyvenąs tavo gyvenvietėse. 11Nes per šešias dienas VIEŠPATS padarė dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas yra juose, bet septintąją dieną jis ilsėjosi. Todėl VIEŠPATS septintąją dieną palaimino ir ją pašventino.

12Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventumei krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, tau skiria.

13Nežudysi.

14Nesvetimausi.

15Nevogsi.

16Neliudysi melagingai prieš savo artimą.

17Negeisi savo artimo namų: negeisi savo artimo žmonos ar vergo ir vergės, ar jaučio, ar asilo, ar bet ko, kas priklauso tavo artimui.

Dievo baimė 18Matydami perkūno griausmus ir žaibus, rago gaudesį ir kalną dūmuose, visi žmonės buvo baimės apimti, drebėjo ir stovėjo iš tolo. 19"Tu mums kalbėk, ir mes klausysime, - sakė jie Mozei, - tenekalba mums Dievas, kad nenumirtume!" 20Mozė tarė žmonėms: "Nebijokite! Dievas atėjo tik tam, kad jus išmėgintų ir kad sužadintų jums savo baimę, idant nenusidėtumėte". 21Žmonės liko stovėti iš tolo, o tuo tarpu Mozė prisiartino prie tirštojo debesies, kuriame buvo Dievas.

22VIEŠPATS sakė Mozei: "Taip sakysi izraeliečiams: 'Jūs patys matėte, kad aš kalbėjau su jumis iš dangaus. 23Todėl nedirbsite kitų dievų iš sidabro, nei dievų iš aukso nesidirbsite. 24Tik aukurą iš žemių man padirbsi ir aukosi ant jo savo deginamąsias atnašas bei bendravimo atnašas, savo avis bei jaučius. Aš pas tave ateisiu ir tave palaiminsiu kiekvienoje vietoje, kur noriu , kad mano vardas būtų minimas. 25O jei statysi man aukurą iš akmens, nedirbk jo iš tašytų akmenų, nes, panaudodamas kaltą, juos suterši. 26Nelipsi prie mano aukuro laiptais, idant nebūtų atidengtas tavo nuogumas".

21Nuostatai apie vergus 1"Šie yra nuostatai, kuriuos tu jiems perduosi:

2Jei nusiperki vergą hebrajų, jis tarnaus šešerius metus, bet septintaisiais jam bus duota laisvė be išsipirkimo. 3Jei ateina nevedęs, jis išeis nevedęs; jei ateina vedęs, tada jo žmona išeis drauge su juo. 4Jei jo šeimininkas duoda jam žmoną ir ji pagimdo jam sūnų ir dukterų, žmona ir jos vaikai priklausys jos šeimininkui, o jis išeis vienas. 5Betgi jei vergas pasako: 'Aš myliu savo šeimininką, žmoną ir vaikus, aš nenoriu būti laisvas', 6jo šeimininkas nuves jį prieš Dievą. Jis bus privestas prie durų ar durų staktų, ir jo šeimininkas yla perdurs jam ausį. Tada jis tarnaus šeimininkui visą gyvenimą.

7Jei kas parduos savo dukterį į verges, ji neišeis laisva, kaip išlaisvinami vyrai vergai. 8Jei ji nepatiktų savo šeimininkui, kuris sau ją buvo pasiskyręs, tada jis turi leisti ją išpirkti. Jis neturės teisės ją parduoti pašaliečiams, nes su ja apgaulingai pasielgė. 9Jei jis paskirtų ją savo sūnui, tada elgsis su ja kaip su dukterimi. 10Jei kas paimtų kitą žmoną, jis nesumažins pirmosios žmonos maisto, drabužių ar vedybinių teisių. 11O jei tų trijų dalykų jai nepadarytų, ji išeis laisvėn veltui, be išsipirkimo".

Smurto veiksmai 12"Kas mirtinai sumuša žmogų, turi būti nubaustas mirtimi. 13Jei tai padarė ne iš pasalų, bet Dievui leidus pakėlė ranką, paskirsiu tau vietą, į kurią jis galėtų pabėgti. 14Betgi jei kas nors apgalvotai užpultų ir klastingai kitą užmuštų, paimsi jį net nuo mano aukuro nubausti mirtimi.

15Kas užgauna tėvą ar motiną, bus nubaustas mirtimi.

16Kas pagrobia žmogų, - nesvarbu ar jį būtų pardavęs, ar dar tebelaiko, - bus nubaustas mirtimi.

17Kas keikia tėvą ir motiną, bus nubaustas mirtimi".

Bausmės už sužalojimus 18"Jei vyrai susivaidytų ir vienas jų taip užgautų kitą akmeniu ar kumščiu, kad užgautasis nors ir nemirtų, bet turėtų gultis į lovą, 19jei jis išgytų ir vaikštinėtų, pasiremdamas lazda, po lauką, tada užgavusysis nebus baudžiamas. Tačiau jis turės jam atlyginti už

laiko netektį ir pasirūpinti jo išgijimu.

20Jei savininkas primuštų savo vergą ar vergę lazda ir vergas tuojau pat mirtų, jis bus nubaustas. 21Tačiau jei vergas išliktų dieną ar dvi gyvas, savininkas neturi būti baudžiamas, nes vergas yra jo nuosavybė.

22Jei besimušantys vyrai užgautų nėščią moterį ir ją ištiktų persileidimas, betgi kitokio sužalojimo nebūtų, kaltasis turės mokėti tiek, kiek iš jo reikalaus moters vyras teisėjų akivaizdoje. 23 Tačiau jei sužalotų, tuomet atiduosi gyvybę už gyvybę, 24akį už akį, dantį už dantį, ranką už ranką, koją už koją, 25nudeginimą už nudeginimą, žaizdą už žaizdą, mėlynę už mėlynę.

26Jei savininkas duotų savo vergui ar vergei į akį ir ją išmuštų, jis turės duoti vergui laisvę už akį. 27Jei savininkas išmuštų savo vergui ar vergei dantį, jis turės duoti vergui laisvę už dantį.

28Jei jautis subadytų mirtinai vyrą ar moterį, tas jautis turi būti užmuštas akmenimis; jo mėsa nebus valgoma. Jaučio savininkas bus nekaltas. 29Betgi jei jautis, kuris praeityje yra subadęs žmones, ir savininkas, nors ir įspėtas, nebuvo jo uždaręs, užmuštų vyrą ar moterį, tuomet ne tik tas jautis turi būti užmuštas akmenimis, bet ir jo savininkas turi būti nubaustas mirtimi. 30Tačiau jei savininkui būtų leista išsipirkti, tada jis sumokės tiek, kiek uždėta jo gyvybei išpirkti. 31Jei jautis subadytų mažametį - berniuką ar mergaitę, su jo savininku bus pasielgta pagal tą patį nuostatą. 32Jei jautis subadytų vergą ar vergę, jaučio savininkas sumokės vergo savininkui trisdešimt sidabrinių šekelių, o jautis bus užmuštas akmenimis.

33Jei kas paliktų atvirą duobę ar, iškasęs duobę, jos neuždengtų ir jautis ar asilas į ją įpultų, 34tada duobės savininkas turės atsilyginti, - sumokės kainą savininkui, bet pasiims sau nugaišusį gyvulį.

35Jei kieno nors jautis sužeistų kaimyno jautį ir šis nugaištų, tada jiedu gyvąjį jautį parduos ir jo kainą pasidalys; nugaišusįjį jautį irgi pasidalys. 36Betgi jei yra žinoma, kad tas jautis jau praeityje buvo įpratęs badyti ir savininkas nebuvo jo uždaręs, tada savininkas turės atiduoti jautį už jautį, bet pasiims sau nugaišusį gyvulį. 37Jei kas pavogtų jautį bei avį ir papjautų ar parduotų, vagis turės atiduoti penkis jaučius už vieną jautį ir keturias avis už vieną avį".

22 1"{Jei vagis, užkluptas besilaužiantis į namus, būtų mušamas ir numirtų, nėra kraujo kaltės. 2Bet jei tai įvyktų saulei patekėjus, yra kraujo kaltė.}

{Vagis} turės atsilyginti už vagystę, bet jei neturėtų kuo tai padaryti, bus parduotas už savo vagystę. 3Jei pavogtas gyvulys, - ar tai būtų jautis, ar asilas, ar avis, - būtų rastas pas jį gyvas, {vagis} turės atsilyginti dvigubai.

4Jei kas paleistų savo galvijus ganytis kito žemėje ir nuganytų lauką ir vynuogyną, jis turės atsilyginti tuo, kas geriausia jo paties lauke ir vynuogyne.

5Jei kiltų gaisras ir taip persimestų į erškėtynus, kad sunaikintų ar javų gubas, ar nepjautus javus, ar patį lauką, kas ugnį užkūrė, turės už viską atlyginti.

6Jei kas pavestų kaimynui saugoti pinigus ar daiktus ir jie iš kaimyno namo būtų pavogti, tada vagis, jei sugautas, turės atiduoti dvigubai. 7O jei vagis nebūtų pagautas, namų šeimininkas turės būti nuvestas Dievui prisiekti, kad jis pats nepakėlė rankų į savo kaimyno nuosavybę.

8Visais neteisėto pasisavinimo atvejais, - ar tai liestų jautį, asilą, avį, drabužį, ar bet kokį nuostolį, apie kurį vienas teigia: 'Tai yra mano!' - abu pateiks savo bylą Dievui. Tas, kurį Dievas pripažins

kaltu, turės savo kaimynui dvigubai atlyginti.

9 Jei kas pavestų kaimynui saugoti asilą, jautį ar bet kokį kitą gyvulį ir gyvulys nugaištų ar būtų sužalotas, ar būtų pagrobtas, niekam nematant, 10tuomet priesaika VIEŠPATIES akivaizdoje turės išspręsti tarp jų, kad saugotojas nepakėlė rankos į savo kaimyno nuosavybę. Savininkas turės sutikti, o anam nereikės nuostolio atlyginti. 11Bet jei {gyvulys} buvo pavogtas iš jo, saugotojas turės atlyginti jo savininkui. 12Jei {gyvulys} buvo žvėrių sudraskytas, teatneša jį kaip įrodymą. Už tai, kas sudraskyta, nereikės atlyginti.

13Jei kas pasiskolintų {gyvulį} iš kaimyno ir jis, savininkui su juo nesant, būtų sužalotas ar nugaištų, jis turės atlyginti. 14O jei savininkas buvo su juo, tada atlyginti nereikės. Bet jei buvo pasamdytas, jam priklauso samdinio mokestis už darbą".

Visuomeniniai nuostatai 15"Jei kas suvedžiotų mergelę, kuri nėra susižiedavusi, ir sueitų su ja, turės mokėti už ją nuotakos kainą ir paimti žmona. 16Bet jei jos tėvas atsisakytų ją duoti suvedžiotojui, jis vis tiek turės mokėti įprastinę nuotakos kainą, mokamą už mergeles.

17Nepaliksi gyvos kerėtojos.

18Kas sueina su gyvuliu, turi būti nubaustas mirtimi.

19Kas aukotų atnašas bet kokiam kitam dievui, o ne vienam VIEŠPAČIUI, bus pasmerktas sunaikinti.

20Nevarginsi ir nekamuosi ateivio, nes jūs patys buvote ateiviai Egipto žemėje. 21Neskriausite našlės ar našlaičio. 22Jei tu juos nuskriaustum, kai tik jie manęs šauksis, aš tikrai išgirsiu jų šauksmą. 23Degsiu pykčiu ir iššudysiu jus kalaviju. Jūsų žmonos taps našlėmis, o jūsų vaikai našlaičiais.

24Kai skolinsi mano žmonėms, savo vargšams, nesielgsi su jais kaip skolintojas, nereikalausi iš jų palūkanų. 25Jei paimtumei savo kaimyno apdarą kaip užstatą, turi jį sugrąžinti jam prieš saulei nusileidžiant, 26nes šis apdaras yra jo vienintelė antklodė apsikloti. Kuo gi jis užsiklos eidamas miegoti? Todėl kai jis manęs šauksis, išgirsiu, nes aš gailestingas.

27Neplūsi Dievo nei keiksi savo tautos valdovo".

Pirmienos ir pirmagimiai 28"Nenudelsi atnašų iš savo pjūties derliaus ir vyno iš spaudyklos srauto.

Atiduosi man savo pirmagimį sūnų. 29Darysi tą patį su savo jaučiais ir avimis. Per septynias dienas jis pasiliks su savo motina, bet aštuntą dieną turi jį man atiduoti.

30Jūs būsite man pašvęsti žmonės. Todėl nevalgysite jokios žvėrių sudraskytos mėsos. Šunims ją išmesite".

23Teisingumas ir dorumas 1"Nenešiosi melagingų paskalų. Neištiesk rankos nedorėliui, liudydamas už smurtą. 2Neseksi daugumos pavyzdžiu kaip dingstimi, darydamas pikta; nesiremsi dauguma, liudydamas byloje, nepažeisi teisingumo. 3Nebūsi byloje šališkas nei vargšui.

4Jei užtiktum paklydusį savo priešo jautį ar asilą, parvesi jį jam.

5Jei pastebėtum pargriuvusį po našta savo priešininko asilą, nepalik priešininko vieno, - turi jam

padėti asilą pakelti.

6Nepažeisi savo beturčių teisių jų bylose. 7Saugokis ką nors neteisingai apkaltinti, nežudyk nekalto ir doro žmogaus, nes aš skriaudėjo nepateisinsiu. 8Neimsi kyšių, nes kyšiai apakina pareigūnus ir iškraipo teisiųjų reikalą.

9Neskriausi ateivio. Juk jūs gerai žinote, kaip jaučiasi ateivis, nes jūs patys buvote ateiviai Egipto žemėje".

Religiniai nuostatai 10"Per šešerius metus sėsi savo žemę ir imsi jos derlių, 11bet septintais metais leisi jai pasilsėti ir pūdymauti. Tesimaitina iš jos jūsų beturčiai ir teėda laukiniai gyvuliai, kas nuo beturčių atliks. Taip pasielgsite ir su vynuogynais, ir alyvmedžių sodais.

12Per šešias dienas dirbsi savo darbus, bet septintą dieną turi ilsėtis, idant tavo jautis bei asilas turėtų poilsio ir tavo vergas bei ateivis galėtų atsigauti. 13Įsimink visa, ką tau pasakiau. Kitų dievų vardo neminėk, tenepasigirsta jis iš tavo lūpų.

14 Tris kartus per metus švęsi man iškilmę. 15Švęsi Neraugintos duonos šventę. Kaip tau įsakiau, valgysi neraugintą duoną per septynias dienas Abibo mėnesį paskirtu laiku, nes tada tu išėjai iš Egipto.

Nė vienas nepasirodys mano akivaizdoje tuščiomis rankomis.

16Švęsi Pjūties šventę, - {šventę} pirmienų savo triūso ir lauko pasėlių. Švęsi Derliaus šventę metų pabaigoje, kai būsi surinkęs iš laukų savo triūso vaisius. 17Tris kartus per metus visi tavo vyriškiai pasirodys Viešpaties DIEVO akivaizdoje.

18Neatnašausi mano aukų kraujo su rauginta duona nei paliksi mano iškilmės aukų taukus lig ryto.

19Į VIEŠPATIES, savo Dievo, Namus atneši rinktines savo žemės pirmienas.

Nevirsi ožiuko jo motinos piene".

Atpildas už ištikimybę 20"Tikėk manimi, aš siunčiu angelą pirma tavęs saugoti tave kelyje ir nuvesti tave į vietą, kurią paruošiau. 21Būk jam atidus ir klausyk jo balso. Nemaištauk prieš jį, nes jis neatleis jūsų nusikaltimo. Jis turi mano vardą.

22Bet jei paklusi jo balsui ir darysi visa, ką sakau, tada aš būsiu priešas tavo priešų ir nedraugas tavo nedraugų.

23Kai mano angelas, eidamas pirma tavęs, atves tave pas amoriečius, hetitus, perizitus, kanaaniečius, hivitus bei jebusitus ir aš juos išnaikinsiu, 24tu nesilenksi jų dievams, jų negarbinsi ir neseksi jų apeigų, bet juos nuversi ir jų stulpus sutrupinsi. 25Garbinsite VIEŠPATĮ, savo Dievą. Aš laiminsiu tavo duoną ir tavo vandenį. Nuo tavęs atitrauksiu ligas. 26Tavo žemėje nė viena moteris nekentės persileidimo nei nevaisingumo. Duosiu tau džiaugtis per visą gyvenimą. 27Pasiųsiu savo baimę pirma tavęs, sugluminsiu visas tautas, su kuriomis susidursi, ir priversiu tavo priešus nuo tavęs bėgti. 28Pasiųsiu marą pirma tavęs hivitams, kanaaniečiams ir hetitams išvaryti. 29Neišvarysiu jų tau iš akių per vienerius metus, kad kraštas netaptų dykyne ir neprivistų tau žalingų laukinių žvėrių. 30Pamažu juos varysiu tau iš akių, kolei tu pagausėsi ir paveldėsi kraštą. 31Nustatysiu tavo sienas nuo Nendrių jūros iki Filistinų jūros ir nuo dykumos iki {Eufrato} Upės. Tau į rankas perduosiu krašto gyventojus, o tu juos išvarysi sau iš akių. 32Nedarysi su jais ar jų

dievais jokios sandoros. 33Tavo krašte jie neliks gyventi, kad nepaskatintų tavęs man nusidėti, nes jei jų dievus imtum garbinti, tai tau tikrai būtų spąstai".

24Sandoros patvirtinimas 1Tada Mozei jis tarė: "Užkopkite pas VIEŠPATĮ, tu ir Aaronas, Nadabas bei Abihu'as ir septyniasdešimt Izraelio seniūnų. Pagarbinkite iš tolo. 2Vien Mozė teprisiartina prie VIEŠPATIES. Bet kiti nesiartins nei žmonės lips su juo į kalną".

3Mozė atėjo ir pakartojo žmonėms visus VIEŠPATIES žodžius ir visus įsakus. Visi žmonės vienu balsu atsakė, tardami: "Mes vykdysime visa, ką VIEŠPATS pasakė". 4Tada Mozė surašė visus VIEŠPATIES žodžius. Atsikėlęs anksti kitą rytą, jis pastatė kalno papėdėje aukurą su dvylika akmeninių stulpų dvylikai Izraelio giminių. 5Jis paskyrė keletą jaunų vyrų iš Izraelio vaikų atnašauti deginamąsias aukas ir aukoti jaučius kaip bendravimo atnašas VIEŠPAČIUI. 6Pusę kraujo Mozė pasėmė ir supylė į dubenis, o kitą pusę kraujo išliejo ant aukuro. 7Tada, paėmęs sandoros knygą, Mozė ją garsiai perskaitė žmonėms. O žmonės sakė: "Visa, ką VIEŠPATS pasakė, vykdysime ir būsime klusnūs". 8Mozė paėmė kraują ir juo pašlakstė žmones, tardamas: "Tai kraujas sandoros, kurią VIEŠPATS sudarė su jumis pagal visus šiuos žodžius".

9Tada Mozė ir Aaronas, Nadabas ir Abihu'as ir septyniasdešimt Izraelio seniūnų užlipo į kalną 10ir jie matė Izraelio Dievą. Po jo kojomis buvo tarsi safyro asla, tarsi pats dangaus skaidrumas. 11Dievas nepakėlė rankos prieš Izraelio tautos vadus, - po Dievo regėjimo jie galėjo valgyti ir gerti.

12VIEŠPATS tarė Mozei: "Užlipk pas mane į kalną ir ten lauk. Tau duosiu akmenines plokštes su mokymu ir įsakymais, kuriuos surašiau jiems pamokyti". 13Taigi Mozė ir jo palydovas Jozuė pakilo kopti. Mozė užlipo ant Dievo kalno. 14Seniūnams jis buvo pasakęs: "Laukite mūsų čia, kol pas jus sugrįšime. Štai turite prie savęs Aaroną ir Hurą. Jei kam iškiltų koks reikalas, į juos tesikreipia".

15Tada Mozė užkopė ant kalno, ir debesis uždengė kalną. 16VIEŠPATIES šlovė apgaubė Sinajaus kalną, ir debesis jį dengė per šešias dienas. Septintą dieną jis pašaukė Mozę iš debesies. 17VIEŠPATIES šlovės išvaizda izraeliečių akims atrodė tarsi ryjanti ugnis kalno viršūnėje. 18Mozė įėjo į debesį ir užlipo ant kalno. Ant kalno Mozė išbuvo keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų.

D. PADANGTĖ IR JOS ĮRENGIMAS

25Rinkliava Padangtei statyti 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei: 2"Paliepk izraeliečiams atidėti man atnašų. Priimsite man atnašą iš visų, kurių širdis skatina tai padaryti. 3Aukos, kurias man iš jų priimsite, yra tokios: auksas, sidabras ir varis; 4mėlynos, violetinės ir tamsiai raudonos spalvos siūlai; plona drobė ir ožkų vilnos; 5išdirbti avinų kailiai, delfinų oda ir akacijų mediena; 6aliejus lempoms, balzamas patepimų aliejui ir kvapiajam smilkalui; 7lazurito akmenys bei brangakmeniai dėti į efodą bei krūtinės dėklą. 8Tepadaro jie man šventovę, idant galėčiau gyventi tarp jų. 9Tiksliai, kaip tau rodau - pagal Padangtės ir viso jos apstatymo pavyzdį, taip turite ją padaryti".

Padangtė ir jos įrengimas. Sandoros Skrynia 10"Tebūna padaryta iš akacijos medžio Skrynia, pustrečios uolekties ilgio, pusantros uolekties pločio ir pusantros uolekties aukščio. 11Aptrauksi ją grynu auksu, - paauksuosi ją iš vidaus ir iš lauko, - ir aplinkui uždėsi ant jos auksinį apvadą. 12Nuliesi jai keturis auksinius žiedus ir pritaisysi juos prie jos keturių kojų - du žiedus viename jos šone ir du žiedus kitame šone. 13Padarysi iš akacijos medžio karteles ir jas paauksuosi. 14Karteles įversi į žiedus Skrynios šonuose Skryniai nešti. 15Kartelės liks nuolat Skrynios žieduose: jos nebus

iš jų ištraukiamos. 16Į Skrynią padėsi Sandoros lenteles, kurias tau duosiu.

17Tada iš gryno aukso padarysi malonės sostą , pustrečios uolekties ilgio ir pusantros uolekties pločio. 18Nukalsi iš aukso du kerubus, - padirbsi juos iš plakto aukso prie abiejų malonės sosto galų. 19Padirbk vieną kerubą viename jo gale ir kitą kerubą kitame jo gale; padirbsi kerubus, sujungtus su malonės sostu prie abiejų jo galų. 20Kerubai turės išskleistus sparnus, - savo sparnais jie dengs malonės sostą. Jiedu bus vienas prieš kitą, ir jų veidai bus atgręžti į malonės sostą. 21Malonės sostą uždėsi ant Skrynios viršaus; į Skrynią įdėsi Sandoros lenteles, kurias tau duosiu. 22Ten aš susitiksiu su tavimi ir nuo malonės sosto viršaus, - iš tarpo dviejų kerubų, esančių viršum Sandoros Skrynios, - pasakysiu tau visa, ką noriu įsakyti per tave izraeliečiams".

Stalas atnašoms 23"Padarysi iš akacijos medžio stalą, dviejų uolekčių ilgio, vienos uolekties pločio ir pusantros uolekties aukščio. 24Aptrauksi jį grynu auksu ir viršų aplenksi auksiniu apvadu. 25Padarysi aplink jį delno platumo briauną , o aplink briauną auksinį apvadą. 26Nuliesi jam keturis auksinius žiedus ir pritaisysi ant keturių kampų prie jo keturių kojų. 27Žiedai, laikantys karteles stalui nešti, bus prie pat briaunos. 28Karteles padirbsi iš akacijos medžio ir aptrauksi jas auksu. Jomis bus nešamas stalas. 29Stalo lėkštes ir indus smilkalams , jo dubenis ir ąsočius vyno atnašoms pilti padirbsi iš gryno aukso. 30Ant stalo nuolat mano akivaizdoje laikysi Artumo duoną".

Septynšakė žvakidė - menora 31"Padarysi iš gryno aukso žvakidę. Žvakidės stovas ir kotas turės būti nukalti; jos taurelės, galvutės ir vainiklapiai turės būti iš vieno gabalo. 32Šešios šakos turės išeiti iš jos šonų: trys šakos iš vieno jos šono ir trys šakos iš kito jos šono. 33Trys migdolo žiedų išvaizdos taurelės, kiekviena su galvute ir vainiklapiais, ant vienos šakos, ir trys migdolo žiedų išvaizdos taurelės, kiekviena su galvute ir vainiklapiais, ant kitos šakos. Tokios bus visos šešios iš žvakidės išeinančios šakos. 34Ant žvakidės koto bus keturios migdolo žiedų išvaizdos taurelės, kiekviena su savo galvutėmis ir vainiklapiais. 35Iš to paties gabalo galvutė bus žemiau pirmosios šakų poros, galvutė iš to paties gabalo bus žemiau antrosios šakų poros ir galvutė iš to paties gabalo bus po trečiosios šakų poros. Taigi bus po galvutę visoms šešioms šakoms, išeinančioms iš žvakidės. 36Galvutės ir jų šakos bus iš to paties gabalo, visos nukaltos iš gryno aukso. 37Padarysi jai septynias lempas. Lempos turi būti ant jos padėtos taip, kad apšviestų vietą žvakidės priekyje. 38Žnyplės ir padėklai turi būti iš gryno aukso. 39Žvakidė ir jos reikmenys turi būti padirbti iš vieno talento gryno aukso. 40Žiūrėk, kad juos padarytum pagal jų pavyzdį, parodytą tau ant kalno".

26Audeklai Padangtei 1"Pačią Padangtę padarysi iš dešimties dangų plonos suktinių siūlų drobės su kerubais, meistriškai jose išsiuvinėtais mėlynos, violetinės bei tamsiai raudonos spalvos siūlais. 2Kiekvienos dangos ilgis bus dvidešimt aštuonių uolekčių, o kiekvienos dangos plotis bus keturių uolekčių. Visos dangos bus vienodo dydžio. 3Penkios dangos bus susegtos viena su kita; kitos penkios dangos irgi bus susegtos viena su kita. 4Pritaisysi mėlynų siūlų kilpas ant vieno junginio galinės dangos pakraščio; tą patį padarysi ir ant kito junginio galinės dangos pakraščio. 5Penkiasdešimt kilpų pritaisysi prie vienos dangos galo ir penkiasdešimt kilpų ant pakraščio dangos, esančios kitame junginyje. Kilpos turi būti viena priešais kitą. 6Padirbsi penkiasdešimt auksinių sagčių ir susegsi dangas vieną su kita taip, kad pasidarytų Padangtė.

7Tada iš ožkų vilnų padarysi dangas ir Palapinei viršum Padangtės; padaryk vienuolika tokių dangų. 8Kiekvienos dangos ilgis bus trisdešimties uolekčių, o kiekvienos dangos plotis keturių uolekčių. Visos vienuolika dangų bus vienodo dydžio. 9Susegsi atskirai į viena penkias dangas ir atskirai šešias dangas. Šeštąją dangą sulenksi dvilinką Palapinės priekyje. 10Pritaisysi penkiasdešimt kilpų

ant galinės dangos pakraščio viename junginyje ir penkiasdešimt kilpų ant galinės dangos pakraščio kitame junginyje.

11Padirbsi iš vario penkiasdešimt sagčių, įtvirtinsi sagtis į kilpas ir visa taip sukabinsi, kad Palapinė būtų pastatyta. 12O dalis, kuri atlieka nuo Palapinės dangų - ana dvilinkoji danga - uždengs Padangtės galą. 13Panašiai Palapinės dangos turės vienos uolekties pridėtinį ilgį prie abiejų kiekvienos dangos galų ir kabės nuleistos lig žemės viename bei kitame Padangtės šone jai uždengti. 14O pačiai Palapinei padarysi priedangą iš šikšniškai išdirbtų avinų kailių ir virš jos išorinę priedangą iš delfinų odos".

Medinės Padangtės sienos 15"Padirbsi lentas iš akacijos medžio Padangtės sienoms pastatyti. 16Kiekvienos lentos ilgis turi būti dešimt uolekčių ir kiekvienos lentos plotis pusantros uolekties. 17Kiekviena lenta turės šonuose du įkaišus lentoms sukabinti. Taip turės būti padirbtos visos Padangtės lentos. 18Padangtei padirbsi tiek lentų: dvidešimt lentų pietinei sienai - pietų šonui; 19nuliesi keturiasdešimt sidabrinių pastovų padėti po dvidešimčia lentų, po du pastovus po pirmosios lentos dviejų įkaišų ir po du pastovus po kiekvienos kitos lentos dviejų įkaišų. 20Ir antrajai Padangtės sienai - šiaurės šonui - padirbsi dvidešimt lentų 21su keturiasdešimčia sidabrinių pastovų, po du pastovus po pirmąja lenta ir po du pastovus po kitomis lentomis. 22Užpakalinei Padangtės sienai - vakarų šonui - padirbsi šešias lentas 23ir užpakalinės Padangtės sienos kampams dvi lentas. 24Šios dvi bus palaidos žemai, bet sujungtos viršuje prie pirmosios sąvaržos. Jos abi turės būti taip padarytos; jos sudarys abu kampus. 25Taigi iš viso bus aštuonios lentos su sidabriniais pastovais - šešiolika pastovų, - po du pastovus po pirmąja lenta ir po du pastovus po kitomis lentomis.

26Padarysi iš akacijos medžio skersinius - penkis vienai Padangtės lentų sienai, 27penkis skersinius kitai Padangtės lentų sienai ir penkis skersinius užpakalinės Padangtės vakarų sienos lentoms. 28Vidurinis skersinis eis lentų sienos viduriu nuo galo iki galo. 29Lentas paauksuosi ir nuliesi ant jų iš aukso žiedus skersiniams laikyti. Ir skersinius paauksuosi. 30Pastatysi Padangtę pagal ant kalno tau parodytą pavyzdį".

Padangtės uždangos 31"Padarysi uždangą iš plonos suktinių siūlų drobės su kerubais, jose meistriškai išsiuvinėtais mėlynos, violetinės ir tamsiai raudonos spalvos siūlais . 32Pakabinsi ją ant keturių auksu aptrauktų su auksiniais kabliais akacijos medžio stulpų, stovinčių ant keturių sidabrinių pastovų. 33Uždangą pakabinsi žemiau sagčių ir tenai - už uždangos į vidų - įneši Sandoros Skrynią. Uždanga atskirs jums Šventąją vietą nuo Šventų Švenčiausios vietos. 34Užkelsi malonės sostą ant Sandoros Skrynios Šventų Švenčiausioje vietoje. 35Pastatysi stalą šiapus uždangos, o žvakidę pietiniame Padangtės šone priešais stalą; stalą pastatysi šiauriniame šone.

36Padarysi užuolaidą Palapinės angai iš plonos suktinių siūlų drobės, išsiuvinėtos raštais mėlynos, violetinės bei tamsiai raudonos spalvos siūlais. 37Užuolaidai padarysi penkis akacijos medžio stulpus ir aptrauksi juos auksu. Jų kabliai turi būti auksiniai, o pastovus jiems nuliesi iš vario".

27Deginamųjų aukų aukuras 1"Padarysi iš akacijos medžio aukurą penkių uolekčių ilgio, penkių uolekčių pločio - aukuras bus keturkampis - ir trijų uolekčių aukščio. 2Ant jo keturių kampų turi būti padirbti ragai taip, kad jie išeitų tiesiog iš paties aukuro. Aptrauk jį variu. 3Padirbsi jam puodus pelenams supilti, grandiklius, dubenis, šakutes ir keptuves. Visus jo reikmenis padarysi iš vario. 4Padirbsi jam taip pat vario pinučių mezginį ir ant pinučių mezginio pritaisysi keturis varinius

žiedus prie visų keturių kampų. 5Pritvirtinsi mezginį žemiau, po aukuro briauna, taip, kad jis nusidriektų žemyn iki pusės aukuro. 6Padarysi aukurui kartis - akacijos medžio kartis - ir aptrauksi jas variu. 7Kartys turi būti perkištos per žiedus, kad, jį nešant, kartys būtų ant abiejų aukuro šonų. 8Padarysi jį tuščią, iš lentų. Kaip tau buvo parodyta ant kalno, taip jis turi būti ir padarytas".

Padangtės kiemas 9"Įrengsi Padangtės kiemą. Pietinėje pusėje - pietų šone - Padangtė turės šimto uolekčių plonos suktinių siūlų drobės uždangas 10su dvidešimčia varinių stulpų ir pastovų. Bet stulpų kabliai ir sankabos turi būti iš sidabro. 11Panašiai ir išilgai šiaurės šono turi būti šimto uolekčių ilgio uždangos su dvidešimčia stulpų ir dvidešimčia pastovų iš vario, o stulpų kabliai ir jų sankabos iš sidabro. 12Vakariniame kiemo šone turės būti penkiasdešimties uolekčių uždangos su dešimčia stulpų ir dešimčia pastovų. 13Kiemo plotis priekyje, iš rytų pusės, bus penkiasdešimties uolekčių. 14Viename šone turės būti penkiolikos uolekčių uždangos su trimis stulpais ir trimis pastovais. 15Ir kitame šone bus penkiolikos uolekčių uždangos su trimis stulpais ir trimis pastovais. 16O kiemo vartams turės būti dvidešimties uolekčių ilgio užuolaida iš plonos suktinių siūlų drobės, išsiuvinėtos raštais mėlynos, violetinės bei tamsiai raudonos spalvos siūlais. Ji turės keturis stulpus su keturiais pastovais. 17Visi stulpai kieme bus su sankabomis ir kabliais iš sidabro, o pastovus turės varinius. 18Kiemo ilgis bus šimtas uolekčių, plotis penkiasdešimt ir aukštis penkios uolektys. Tam turi būti panaudota plona suktinių siūlų drobė, o pastovai turi būti iš vario. 19Visi Padangtės reikmenys visoms jos apeigoms, lygiai kaip ir visi jos kuoleliai ir visi kiemo kuoleliai, turės būti iš vario".

Aliejus žvakidės lempoms 20"Be to, idant nuolat degtų lempa, tu įsakysi izraeliečiams, kad tai šviesai tau atneštų gryno iš alyvų išspausto aliejaus. 21Susitikimo palapinėje vietą šiapus uždangos, esančios priešais Sandoros lenteles, Aaronas ir jo sūnūs prižiūrės nuo vakaro iki ryto VIEŠPATIES akivaizdoje. Tai bus amžinas įsakas visoms izraeliečių kartoms".

28Kunigų drabužiai 1"Pasišauk iš izraeliečių savo brolį Aaroną drauge su jo sūnumis tarnauti man kunigais - Aaroną ir Aarono sūnus Nadabą ir Abihu'ą, Eleazarą ir Itamarą. 2Pasiūdinsi savo broliui Aaronui šventus drabužius, kad būtų oriai puošnūs. 3Todėl nurodyk visiems, turintiems įgūdžių, kuriems aš esu suteikęs išmonę, kad jie pasiūtų Aaronui drabužius, kuriais apsivilkęs jis bus pašventintas tarnauti man kunigu. 4O drabužiai, kuriuos pasiūdinsi, yra šie: krūtinės dėklas, efodas, skraistė, tunika su kutais, turbanas ir juosta. Siuvant šiuos šventus drabužius tavo broliui Aaronui ir jo sūnums, kad jie tarnautų man kunigais, 5turi būti panaudota auksas, mėlyni, violetiniai bei tamsiai raudonos spalvos siūlai ir plona drobė".

Efodas ir krūtinės dėklas 6"Efodą padarysi iš aukso ir plonos suktinių siūlų drobės, meistriškai išsiuvinėtos mėlynais, violetiniais bei tamsia raudonos spalvos siūlais. 7Jis turės dvi petnešas - prisiūtas prie efodo abiejų galų. 8Meistriškai išausta juosta, esanti ant efodo, bus to paties darbo ir tokių pat medžiagų - iš aukso ir plonos suktinių siūlų drobės, puoštos mėlynais, violetinės bei tamsiai raudonos spalvos siūlais. 9Paimsi du lazurito akmenis ir įraižysi juose Izraelio sūnų vardus 10 -jų šešis vardus į vieną akmenį ir šešis likusius vardus į kitą akmenį pagal jų gimimo eilę. 11Kaip brangakmenių pjaustytojas įraižo antspaudo žiedus, taip tu įraižysi į anuos du akmenis Izraelio sūnų vardus. 12Įrėminęs juos į aukso rėmelius, pritvirtinsi abu akmenis prie efodo petnešų kaip atminimo akmenis Izraelio sūnums. Aaronas nešios jų vardus atminimui ant savo abiejų pečių VIEŠPATIES akivaizdoje. 13Padirbsi aukso rozetes 14ir dvi grandinėles iš gryno aukso, nuvytas kaip virvelės. Prie rozečių pritvirtinsi nuvytąsias grandinėles.

15 Padarysi ir nuosprendžio dėklą ant krūtinės, išsiuvinėtą kaip ir efodas. Turi jį padaryti iš aukso ir plonos suktinių siūlų drobės, puoštos mėlynais, violetiniais bei tamsiai raudonais siūlais. 16Krūtinės dėklas turi būti keturkampis ir dvilinkas, - turės sprindžio ilgį ir sprindžio plotį. 17 Aptaisysi jį keturiomis brangakmenių eilėmis. Pirmoji eilė bus sardo, topazo ir smaragdo; 18antroji eilė bus granato, safyro ir ametisto; 19trečioji eilė bus hiacinto, agato ir krištolo; 20ir ketvirtoji eilė bus berilio, lazurito ir jaspio. Įtvaruose jie turi būti įrėminti auksu. 21Akmenų skaičius atitiks vardus dvylikos Izraelio sūnų - jie bus tarsi antspaudo žiedai, kiekviename įraižytas vienos iš dvylikos giminių vardas.

22Padirbsi krūtinės dėklui grandinėles iš gryno aukso, nuvytas kaip virvelės. 23Padirbsi krūtinės dėklui ir du žiedus iš aukso, pritvirtinsi juos viršuje prie abiejų krūtinės dėklo kampų. 24Dvi auksines virveles įversi į tuos du žiedus prie dėklo ant krūtinės kampų. 25O kitus du virvelių galus pririši priekyje prie dviejų rozečių, pritvirtintų prie efodo petnešų. 26Padirbsi iš aukso kitus du žiedus ir pritvirtinsi juos apačioje prie dviejų krūtinės dėklo kampų ant jo užpakalinės pusės prie pat efodo. 27Tada padirbsi iš aukso dar du žiedus ir pritvirtinsi juos žemai efodo petnešų priekyje, prie jo siūlės virš meistriškai išaustos efodo juostos. 28Mėlyna virvutė taip sujungs krūtinės dėklo žiedus su efodo žiedais, kad krūtinės dėklas gulėtų tiesiog ant meistriškai išaustos efodo juostos ir negalėtų atsiskirti nuo efodo. 29Aaronas nešios, eidamas į šventąją vietą, Izraelio sūnų vardus nuosprendžio dėkle ant krūtinės viršum savo širdies kaip nuolatinį atminimą VIEŠPATIES akivaizdoje. 30Į šį nuosprendžio dėklą ant krūtinės įdėsi Urimus ir Tumimus, kad ir jie būtų prie Aarono širdies, kada tik jis eis į VIEŠPATIES Artumą. Taigi Aaronas nuolat nešios izraeliečių nuosprendį prie savo širdies VIEŠPATIES akivaizdoje".

Kiti drabužiai 31"Efodo skraistę padarysi tik iš mėlynos medžiagos. 32Jos viduryje bus skylė galvai, aplink šią skylę bus austa atsiūlė, kaip paprastai būna šarvų liemenėje, idant neatspurtų. 33Ant jos žemutinio apvado padarysi gumulus tarsi granatmedžio obuolius iš mėlynų, violetinių ir tamsiai raudonos spalvos siūlų aplink visą žemutinį apvadą - aplink visą apvadą tarp gumulų bus auksiniai varpeliai: 34pirma auksinis varpelis, po jo granatmedžio obuolys, ir taip pakaitomis aplink visą žemutinį skraistės apvadą. 35Aaronas eidamas tarnybą ją vilkės, kad girdėtųsi jos skambesys, kada jis įeina į šventovę VIEŠPATIES akivaizdon ir kada jis išeina - idant nenumirtų.

36Padarysi iš gryno aukso rozetę ir įraižysi joje, kaip įraižoma antspaudo žiede, "Šventas VIEŠPAČIUI". 37Pririši ją prie turbano mėlyna virvute taip, kad ji būtų turbano priekyje. 38Ji bus Aaronui ant kaktos, ir Aaronas prisiims sau bet kokią kaltę, kilusią izraeliečiams atnašaujant ir pašventinant savo šventąsias dovanas. Ji turi būti nuolat jam ant kaktos, idant izraeliečiai gautų malonę VIEŠPATIES akivaizdoje.

39Pasiūsi kutuotą tuniką iš plonos drobės, padarysi turbaną iš plonos drobės, juostą išsiuvinėsi raštais. 40Panašiai ir Aarono sūnums padarysi tunikas ir juostas, ir kepures - padarysi juos jų oriam puošnumui. 41Apvilksi jais savo brolį Aaroną drauge su jo sūnumis. Patepsi juos, pripildysi jų rankas, pašventinsi juos man tarnauti kunigais.

42Jų nuogam kūnui nuo juosmens lig šlaunų pridengti pasiūsi jiems lininės apatinės kelnaites. 43Aaronas ir jo sūnūs turės jomis vilkėti, kai eis į Susitikimo palapinę ar artinsis prie aukuro tarnauti Šventoje vietoje, kad neužsitrauktų sau kaltės ir nenumirtų. Tas įsakas bus amžinas jam ir jo palikuonims po jo".

29Kunigų pašventimas 1"Pašventindamas juos tarnauti man kunigais, turėsi atlikti su jais tokias apeigas. Paimk iš bandos jautuką ir du avinus be trūkumų. 2{Paimk} taip pat neraugintos duonos, neraugintų su įmaišytu aliejumi plokštainių ir neraugintų, aliejumi apteptų tešlainių, - kepsi juos iš rinktinių kviečių miltų. 3Sudėsi į pintinę ir atnašausi juos pintinėje. Atnašausi ir jautuką su dviem avinais. 4Aaroną ir jo sūnus atvesi prie Susitikimo palapinės įėjimo ir nuplausi juos vandeniu. 5Tada paimsi drabužius ir aprengsi Aaroną tunika, efodo skraiste, efodu bei nuosprendžio dėklu ant krūtinės ir apjuosi jį meistriškai išaustu efodo raiščiu. 6Uždėsi jam ant galvos turbaną ir pritvirtinsi ant jo šventąją diademą. 7Pasiimsi patepimo aliejaus, išpilsi jam ant galvos ir jį patepsi. 8Tada paliepsi prieiti jo sūnums, apvilksi juos tunikomis, 9apjuosi juostomis ir uždėsi jiems kepures. Kunigo tarnyba bus jų amžinas įsakas. Tada įvesi į kunigų tarnybą Aaroną ir jo sūnus".

Kunigų pašventimo aukos 10"Dabar nuvesi jautuką priešais Susitikimo palapinę. Aaronas ir jo sūnūs uždės rankas jautukui ant galvos, 11o tu papjausi jį VIEŠPATIES akivaizdoje, prie įėjimo į Susitikimo palapinę, paimsi jautuko kraujo ir patepsi pirštu aukuro ragus, o kitą kraują išliesi prie aukuro papėdės. /12/ 13Paimsi visus taukus, dengiančius vidurius, kepenų lezgį, abu inkstus su taukais, esančiais ant jų, ir paversi juos dūmais ant aukuro. 14O jautuko mėsą, jo odą ir atmatas sudeginsi ugnyje už stovyklos, nes tai yra auka už nuodėmę.

15Tada paimsi vieną iš avinų. Aaronas ir jo sūnūs teuždeda rankas jam ant galvos. 16Papjauk aviną, paimk jo kraujo ir pašlakstyk juo visus aukuro šonus. 17Paskui sukaposi aviną į dalis, apiplausi jo vidurius bei kojas ir, pridėjęs juos prie kitų dalių ir galvos, 18paversi dūmais ant aukuro. Tai yra deginamoji auka VIEŠPAČIUI, malonus kvapas - ugnies auka VIEŠPAČIUI.

19Paimsi ir antrą aviną. Aaronas ir jo sūnūs teuždeda rankas jam ant galvos. 20Papjauk aviną, paimk jo kraujo, patepk juo Aarono dešinės ausies lezgelį bei jo sūnų dešinės ausies lezgelį ir jų dešinės rankos nykštį bei jų dešinės kojos didįjį pirštą, o likusiu krauju apšlakstyk visus aukuro šonus. 21Tada paimsi kraujo, esančio ant aukuro, bei patepimo aliejaus, pašlakstysi Aaroną ir jo drabužius, taip pat jo sūnus ir sūnų drabužius. Tada jis ir jo drabužiai bus šventi, bus šventi ir jo sūnūs bei sūnų drabužiai.

22Paimsi iš šio avino riebiąsias dalis - riebiąją uodegą , vidurius dengiančius taukus, kepenų lezgį, abu inkstus su taukais, esančiais ant jų, ir dešinę šlaunį, nes tai yra įvesdinimo į kunigų tarnybą avinas. 23Pridėk vieną kepalą duonos, vieną plokštainį, keptą su aliejumi, ir vieną tešlainį iš neraugintos duonos pintinės, stovinčios VIEŠPATIES akivaizdoje. 24Padėk visa tai Aaronui bei jo sūnums ant delno ir atnašauk jas kaip pakylėjimo atnašą VIEŠPATIES akivaizdoje. 25Tada paimsi jas jiems nuo rankos ir paversi dūmais ant aukuro viršum deginamosios aukos kaip malonų kvapą VIEŠPAČIUI. Tai yra ugnies auka VIEŠPAČIUI.

26Tada paimsi Aarono įvesdinimo į kunigo tarnybą avino krūtinę ir atnašausi ją kaip pakylėjimo atnašą VIEŠPATIES akivaizdoje. Tai bus tavo dalis. 27Pašventinsi krūtinę, atnašautą kaip pakylėjimo atnašą, ir šlaunį, atnašautą kaip dovanos atnašą, įvesdinimo į kunigo tarnybą avino - to, kuris buvo Aarono, ir to, kuris buvo jo sūnų. 28Amžinu įsaku tai bus Aarono ir jo sūnų dalis, kurią jie turės gauti iš izraeliečių. Nes tai yra atnašos - jos bus izraeliečių atnaša - atnaša VIEŠPAČIUI iš jų bendravimo atnašų aukos.

29Šventieji Aarono drabužiai po jo pereis sūnums, nes jais apsirengę jie bus patepami ir su jais bus jie įvedami į kunigo tarnybą. 30Tas sūnus, kuris iš jo sūnų taps kunigu jo vietoje ir eis tarnauti į

šventovę Susitikimo palapinėje, vilkės jais septynias dienas.

31Paimsi įvesdinimo į kunigo tarnybą aviną ir išvirsi jo mėsą šventoje vietoje. 32Aaronas ir jo sūnūs prie įėjimo į Susitikimo palapinę valgys avino mėsą ir pintinėje esančią duoną. 33Tik jie valgys maistą, kuriuo yra atliktas permaldavimas, juos įvesdinant į kunigų tarnybą ir pašventinant. Joks pasaulietis jo nevalgys, nes jis yra šventas. 34Jei liktų iš įvesdinimo į kunigų tarnybą {avino} mėsos ar duonos lig rytui, sudeginsi liekanas ugnyje. Jos neturi būti valgomos, nes yra šventos.

35Padarysi su Aaronu ir jo sūnumis taip, kaip tau įsakiau. Per septynias dienas įvesdinsi juos į kunigų tarnybą. 36Kasdien atnašausi jautį kaip permaldavimo atnašą už nuodėmę. Atnašausi atnašą už nuodėmę ir už aukurą, kai jį apvalysi , - patepsi jį, kad pašventintum. 37Per septynias dienas darysi permaldavimą už aukurą, kad jį pašventintum, ir aukuras bus ypač šventas. Kas tik prie jo prisiliestų, taps pašventintas.

38Štai ką atnašausi ant aukuro: nuolat du mitulius avinėlius kas dieną. 39Vieną avinėlį atnašausi rytą, o kitą avinėlį atnašausi temstant. 40Su pirmuoju avinėliu atnašausi vieną dešimtadalį saiko rinktinių miltų, maišytų su vienu ketvirčiu hino aliejaus iš sugrūstų alyvų, ir vieną ketvirtį hino vyno geriamajai atnašai. 41O kitą avinėlį atnašausi temstant, - atnašausi jį kaip ir rytą su valgių atnaša bei geriamąja atnaša, - deginimą ugnimi dėl malonaus kvapo VIEŠPAČIUI. 42Tai bus nuolatinė deginamoji auka per jūsų kartas VIEŠPATIES akivaizdoje prie įėjimo į Susitikimo palapinę, kur aš pasitiksiu tave ir kalbėsiu su tavimi. 43Ten prie aukuro, kuris bus pašvęstas mano šlove, aš pasitiksiu izraeliečius. 44Pašventinsiu Susitikimo palapinę ir aukurą, pašventinsiu Aaroną ir jo sūnus tarnauti man kunigais. 45Gyvensiu tarp izraeliečių ir būsiu jų Dievas. 46Ir jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS, jų Dievas, kuris išvedė juos iš Egipto žemės tam, kad galėtų tarp jų gyventi. Aš esu VIEŠPATS, jų Dievas".

30Aukuras smilkalams 1 "Padarysi aukurą smilkalams atnašauti; padarysi jį iš akacijos medžio. 2Jis bus vienos uolekties ilgio ir vienos uolekties pločio - keturkampis, aukščio turės dvi uolektis, iš jo paties išeis ragai. 3Aptrauksi jį grynu auksu - jo viršų, visus jo šonus bei ragus - ir padirbsi jam aplinkui auksinį apvadą. 4Padirbsi jam ir du žiedus iš aukso ir pritvirtinsi juos žemiau apvado ant abiejų jo šonų. Į juos bus įvertos kartelės aukurui nešti. 5Karteles padirbsi iš akacijos medžio ir aptrauksi jas auksu. 6Aukurą pastatysi priešais uždangą, esančią viršum Sandoros Skrynios, priešais malonės sostą, esantį viršum Sandoros lentelių, toje vietoje, kur su tavimi susitiksiu. 7Aaronas atnašaus ant jo kvapųjį smilkalą, - jį atnašaus kas rytą, kai tvarkys lempas. 8Ir temstant, kai Aaronas uždegs lempas, jį atnašaus kaip nuolatinę smilkalų atnašą VIEŠPATIES akivaizdoje per visas jūsų kartas. 9Ant jo neatnašaukite kitokių smilkalų nei degamosios aukos, nei valgio atnašų; neliekite ant jo nei geriamųjų atnašų. 10Kartą per metus Aaronas atliks permaldavimo apeigas ant jo ragų. Per jūsų kartas jis atliks permaldavimo apeigas už aukurą kartą per metus permaldavimo už nuodėmę atnašos krauju. Šis aukuras yra ypač šventas VIEŠPAČIUI".

Mokestis Šventyklai 11VIEŠPATS kalbėjo Mozei: 12"Kai darysi izraeliečių surašymą, kiekvienas, įrašomas į sąrašą, turės mokėti VIEŠPAČIUI išpirkimo mokestį už savo gyvastį, kad būtų išvengta bet kokios rykštės tarp surašomųjų. 13Štai ką kiekvienas, įrašytas į sąrašus, turės mokėti: pusę šekelio pagal šventovės šekelio vertę - šekelis turi dvidešimt gerų. Šis pusės šekelio mokestis yra atnaša VIEŠPAČIUI. 14Kiekvienas, kuris yra įrašomas į sąrašą, dvidešimties metų ar vyresnis, duos VIEŠPATIES atnašą. 15Turtingas neduos daugiau, o vargšas neduos mažiau negu pusę šekelio, kai atnešite šią VIEŠPATIES atnašą išpirkti savo gyvasčiui. 16Paimsi šiuos permaldavimo pinigus iš

izraeliečių ir paskirsi juos Susitikimo palapinės reikalams. Tai tarnaus izraeliečiams VIEŠPATIES akivaizdoje kaip priminimas išpirkimo, duoto už jūsų gyvastį".

Varinis praustuvas kunigų apsiplovimams 17VIEŠPATS kalbėjo Mozei: 18"Padarysi varinį praustuvą su variniu pastovu apsiplovimams. Pastatysi jį tarp Susitikimo palapinės ir aukuro; pripilsi jį vandens. 19Juo Aaronas ir jo sūnūs nusiplaus savo rankas ir kojas. 20Eidami į Susitikimo palapinę ar artindamiesi tarnauti prie aukuro, atnašaudami ugnimi auką VIEŠPAČIUI, jie turi nusiplauti vandeniu, kad nenumirtų. 21Jie nusiplaus rankas ir kojas, kad nenumirtų. Tai bus amžinas įsakas jiems - ir jam, ir jo palikuonims per kartas".

Patepimo aliejus 22VIEŠPATS kalbėjo Mozei: 23"Paimk brangiausių kvepalų: penkių šimtų šekelių vertės skystos miros, pusę tiek, tai yra dviejų šimtų penkiasdešimties šekelių vertės, kvepiančio cinamono, dviejų šimtų penkiasdešimties šekelių vertės kvepiančios nendrės, 24penkių šimtų šekelių vertės pagal šventovės šekelio vertę kasijos ir vieną hiną alyvmedžio aliejaus. 25Iš jų pagaminsi šventąjį aliejų patepimui, tarsi jis būtų kvepalų gamintojo sumaišytas. Jis bus šventas patepimo aliejus. 26Patepsi juo Susitikimo palapinę ir Sandoros Skrynią, 27stalą ir visus jo indus, žvakidę ir jos reikmenis, aukurą smilkalams, 28deginamųjų aukų aukurą su visais jo reikmenimis ir praustuvą su jo pastovu. 29Pašventinsi juos, idant būtų ypač šventi. Kas tik prie jų prisiliečia, taps pašventintas. 30Patepsi Aaroną ir jo sūnus, pašventinsi juos, kad jie galėtų man tarnauti kaip kunigai. 31Izraeliečiams kalbėsi, sakydamas: 'Tai bus mano šventas patepimo aliejus per visas jūsų kartas. 32Jis neturi būti naudojamas paprastam kūno patepimui, jūs negaminsite kito mišinio tokios sudėties kaip jis. Jis yra šventas, ir jūs turite laikyti jį šventu. 33Kas tik pagamintų į jį panašų ar pateptų juo pašalietį, bus pašalintas iš tautos'".

Smilkalai 34 VIEŠPATS tarė Mozei: "Paimk kvapių balzamų - natofo, onychų ir galbano, - šių kvapiųjų balzamų, kartu su grynais smilkalais po lygią dalį 35ir pagamink iš jų smilkalus, meistriškai sumaišytą mišinį, pasūdytą, gryną ir šventą. 36Šiek tiek jo sugrūsi į miltelius ir jo dalį padėsi priešais Sandoros lenteles Susitikimo palapinėje, kurioje aš susitiksiu su tavimi. Jis bus jums ypač šventas. 37Kai darysite smilkalus pagal šio mišinio sudėtį, nedarysite jų sau, - laikysite juos šventais VIEŠPAČIUI. 38Kas tik darys nors truputį tokio pat sau pauostyti, bus pašalintas iš tautos".

31Meistrų parinkimas 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei: 2"Štai aš pašaukiau vardu Urio sūnaus Huro sūnų Bezalelį iš Judo giminės, 3pripildžiau jį dieviškos dvasios - nagingumo, išmonės ir visų amatų pažinimo, 4įkvėpiau jį sumanyti meniškus apmatus, ką galima padaryti iš aukso, sidabro ir vario, 5pjaustyti ir rėminti akmenis, drožinėti iš medžio, mokėti bet kokį amatą. 6Be to, tikėk manimi, aš paskyriau su juo Ahisamacho sūnų Oholijabą iš Dano giminės ir įdėjau į širdį visų, turinčių išmonę, išmintį, kad jie galėtų padaryti visa, ką tau įsakiau: 7Susitikimo palapinę, Sandoros Skrynią ir ant jos esantį malonės dangtį, visą palapinės apstatymą, 8stalą ir jo reikmenis, gryno aukso žvakidę ir visus jos reikmenis, aukurą smilkalų atnašoms, 9deginamosios aukos aukurą su jo reikmenimis, praustuvą ir jo pastovą, 10puošniuosius drabužius - Aarono šventuosius drabužius ir jo sūnų drabužius kunigiškajai tarnybai, 11patepimo aliejų ir kvapųjį smilkalą šventajai vietai. Visa tai jie padarys lygiai taip, kaip tau įsakiau".

Šabo poilsio įsakai 12VIEŠPATS kalbėjo Mozei: 13"Tu turi pasakyti izraeliečiams: 'Stenkitės laikytis mano šabų , nes tai yra ženklas tarp manęs ir jūsų per visas jūsų kartas, duotas tam, kad žinotumėte, jog aš, VIEŠPATS, jus pašventinu. 14Todėl turite laikytis šabo, nes jis yra jums šventa diena. Kas jį išniekintų, bus nubaustas mirtimi. Kas jo metu bet ką dirbtų, bus iškirstas iš tautos.

15Šešias dienas bus dirbama, bet septintoji diena yra visiško poilsio šabas - šventa diena VIEŠPAČIUI. Kas šabo dieną dirbtų bet kokį darbą, bus nubaustas mirtimi. 16Todėl izraeliečiai laikysis šabo, švęsdami šabą per visas savo kartas, kaip amžiną sandorą. 17Amžinai jis bus ženklas tarp manęs ir izraeliečių, nes per šešias dienas VIEŠPATS padarė dangų ir žemę, o septintą dieną sustojo ir ilsėjosi'".

18Pabaigęs kalbėti su Moze ant Sinajaus kalno, VIEŠPATS padavė jam Sandoros lenteles - akmenines plokštes , parašytas paties Dievo pirštu.

32Aukso veršis 1Žmonės, matydami, kad Mozė uždelsė nulipti nuo kalno, susirinko prie Aarono ir sakė jam: "Eikš, padirbk mums dievą, kuris mus vestų. Juk mes nežinome, kas nutiko Mozei - tam vyrui, kuris išvedė mus iš Egipto žemės". 2Aaronas jiems tarė: "Nuimkite aukso auskarus, kuriuos nešioja įkabintus į ausis jūsų žmonos, sūnūs bei dukterys, ir atneškite juos man". 3Visi žmonės nusiėmė auksinius auskarus, kabojusius ausyse, ir atnešė juos Aaronui. 4Jis, paėmęs jiems iš rankų auksą, suliejo į veršio panašumą, paskum raižymo įrankiu padarė iš jo lietinį veršį. Tada jie sušuko: "Izraeli, šis yra tavo Dievas, kuris išvedė tave iš Egipto žemės!" 5Aaronas, tai pamatęs, pastatė priešais jį aukurą ir paskelbė: "Rytoj bus VIEŠPATIES šventė" . 6Žmonės kitą dieną pakilo anksti, aukojo deginamąsias atnašas, atnašavo bendravimo aukas, sėdosi valgyti ir gerti, paskui kėlėsi ūžauti.

7VIEŠPATS tarė Mozei: "Skubėk tuojau pat žemyn! Tavo tauta, kurią išvedei iš Egipto žemės, nedorai pasielgė'. 8Jie suskubo pasukti iš kelio, kuriuo eiti buvau jiems įsakęs, nusiliejo sau veršį ir jam aukoja, sakydami: 'Izraeli, šis yra tavo Dievas, kuris išvedė tave iš Egipto žemės!'" 9VIEŠPATS kalbėjo Mozei: "Matau, kad ši tauta yra kietasprandė. 10Todėl dabar palik mane vieną, kad mano įniršis ant jų įsiliepsnotų ir juos sunaikinčiau, o iš tavęs padaryčiau didelę tautą".

11Bet Mozė maldavo VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir sakė: "O VIEŠPATIE, kam gi dega tavo įniršis ant tautos, kurią išvedei iš Egipto žemės didžia jėga ir galinga ranka? 12Kam gi egiptiečiai turėtų sakyti: 'Pikto siekdamas jis išvedė juos, tik iššudyti juos kalnuose ir išnaikinti nuo žemės veido'? Atsigręžk nuo savo degančio įniršio, pasigailėk ir nesiųsk nelaimės savo tautai. 13Atsimink Abraomą, Izaoką ir Izraelį, savo tarnus, kaip tu jiems prisiekei pačiu savimi, sakydamas: 'Padauginsiu jūsų palikuonis kaip dangaus žvaigždes ir visą šį kraštą, kurį pažadėjau, duosiu jūsų palikuonims, ir jie paveldės jį amžinai'". 14VIEŠPATS pasigailėjo ir nesiuntė nelaimės, kuria buvo grasinęs savo tautai.

15Paskui Mozė apsisuko ir leidosi nuo kalno, nešdamas rankose dvi Sandoros lenteles - plokštes, prirašytas abiejose pusėse: viena ir kita jų pusė buvo prirašyta. 16Lentelės buvo Dievo darbas ir raštas buvo Dievo raštas, įrėžtas lentelėse. 17Jozuė, išgirdęs žmonių šauksmus, tarė Mozei: "Karo šauksmas stovykloje!" 18Bet jis atsakė:

"Tai ne pergalės šauksmas,
tai ne pralaimėjimo klyksmas.
Girdžiu tik ūžaujančių balsus..."

19Kai prisiartino prie stovyklos ir pamatė veršį bei šokius, Mozė įniršo. Jis metė lenteles iš rankų ir sudaužė kalno papėdėje. 20Paėmęs jų padarytą veršį, įmetė į ugnį. Sutrynęs į dulkes, išbarstė į vandenį ir pagirdė juo izraeliečius.

21Mozė tarė Aaronui: "Ką tau ši tauta padarė, kad užtraukei ant jų tokią sunkią nuodėmę?"
22Aaronas atsakė: "Neniršk, mano viešpatie! Tu žinai, kad ši tauta yra linkusi į pikta. 23Jie man
sakė: 'Padirbk mums dievą, kuris mus vestų, nes mes nežinome, kas nutiko Mozei - vyrui, kuris
išvedė mus iš Egipto žemės'. 24Tada aš jiems sakiau: 'Kas iš jūsų turi aukso, tenusiima!' Jie davė
man, aš įmečiau jį į ugnį, ir išėjo šis veršis!"

25Mozė, pamatęs, kad žmonės elgėsi palaidai, - Aaronas buvo jiems leidęs palaidai elgtis savo
priešų pajuokai, - 26atsistojo stovyklos vartuose ir tarė: "Kas už VIEŠPATĮ, teateina pas mane!"
Visi levitai susibūrė aplink jį. 27Jis tarė jiems: "Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas:
'Prisijuoskite kalaviją prie šono, visi iki vieno! Eikite nuo vartų prie vartų, išilgai ir skersai per
stovyklą, ir žudykite savo brolį, kaimyną ir giminaitį'". 28Levitai padarė kaip Mozė įsakė, ir tą
dieną krito apie tris tūkstančius žmonių. 29Mozė tarė: "Šiandien jūs pašventėte save VIEŠPATIES
tarnybai, nes buvote kiekvienas prieš savo sūnų ar brolį, šiandien gavote sau palaiminimą".

30O kitą dieną Mozė tarė žmonėms: "Nusidėjote sunkia nuodėme. Betgi nūn aš užkopsiu pas
VIEŠPATĮ. Galbūt pajėgsiu atlyginti už jūsų nuodėmę". 31Taigi Mozė sugrįžo pas VIEŠPATĮ ir
tarė: "Deja! Ši tauta nusidėjo sunkia nuodėme. Pasidarė sau dievą iš aukso! 32O dabar, jei tu tik
atleistum jų nuodėmę... bet jei ne, ištrink mane iš knygos, kurią parašei!" 33Bet VIEŠPATS tarė
Mozei: "Tą, kuris nusidėjo man, tik tą ištrinsiu iš savo knygos. 34Dabar eik, vesk tautą į tą vietą,
apie kurią tau kalbėjau. Tikėk manimi, mano angelas ves tave. Betgi kai ateis bausmės diena,
nubausiu juos už jų nuodėmę".

35Tada VIEŠPATS pasiuntė tautai rykštę už tai, kad privertė Aaroną padirbti jiems veršį.

33Viešpats įsako izraeliečiams keliauti 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei: "Eik, palik šią vietą, tu ir
tauta, kurią išvedei iš Egipto žemės, ir eik į kraštą, kurį prisiekdamas pažadėjau Abraomui, Izaokui
ir Jokūbui, tardamas: 'Tavo palikuonims aš jį duosiu'. 2Siųsiu pirma tavęs angelą ir išvarysiu
kanaaniečius, amoriečius, hetitus, perizitus, hivitus ir jebusitus. 3Kilk į kraštą, tekantį pienu ir
medumi. Bet aš pats nekilsiu su jūsų gretomis, kad jūsų nesunaikinčiau, nes esate kietasprandė
tauta".

4Kai žmonės išgirdo šiuos aštrius žodžius, jie apsivilko gedulo drabužiais. Niekas nesipuošė
papuošalais. 5Mat VIEŠPATS buvo pasakęs Mozei: "Sakyk izraeliečiams: 'Jūs esate kietasprandė
tauta. Jei eičiau su jūsų gretomis nors vieną akimirką, aš jus sunaikinčiau. Tad dabar nusiimk nuo
savęs papuošalus, aš dar nuspręsiu, ką turiu su tavimi daryti'". 6Todėl izraeliečiai, keliaudami tolyn
nuo Horebo, nebesipuošė savo papuošalais.

Viešpaties Artumas Palapinėje 7 Mozė paimdavo Palapinę ir pastatydavo ją už stovyklos - toli
nuo stovyklos. Ji buvo vadinama Susitikimo palapine. Kai tik norėdavo pasitarti su VIEŠPAČIU,
eidavo į Susitikimo palapinę, esančią už stovyklos. 8Kada tik Mozė eidavo į Susitikimo palapinę,
visi žmonės pakildavo ir atsistodavo, kiekvienas prie savo palapinės angos, ir lydėdavo akimis
Mozę, kol jis įeidavo į Palapinę. 9Mozei įėjus į Palapinę, nusileisdavo debesies stulpas ir stovėdavo
prie Palapinės įėjimo, o VIEŠPATS kalbėdavosi su Moze. 10Kai žmonės pamatydavo debesies
stulpą, stovintį prie Palapinės angos, visi pakildavo ir puldavo kniūbsčia, kiekvienas prie savo
palapinės angos. 11VIEŠPATS kalbėdavo su Moze veidas į veidą, kaip žmogus kalba su savo
bičiuliu. Paskui jis sugrįždavo į stovyklą, bet jo jaunas padėjėjas Jozuė, Nuno sūnus, nepajudėdavo
iš Palapinės.

12Mozė tarė VIEŠPAČIUI: "Štai tu man liepei: 'Vesk į priekį šią tautą', - bet man nepasakei, ką pasiųsi su manimi. Be to, tu sakei: 'Aš pažįstu tave vardu, tu iš tikrųjų radai malonę mano akyse'. 13Jei aš tikrai radau malonę tavo akyse, prašyčiau parodyti man savo kelią, kad galėčiau pažinti tave ir nuolat rasti malonę tavo akyse. Štai juk šie žmonės yra tavo tauta". 14Jis atsakė: "Palengvindamas tau naštą, aš pats eisiu su tavimi". 15O Mozė jam atsakė: "Jei tu pats neitum kartu, neversk mūsų keltis iš šios vietos. 16Juk kaip kitaip būtų žinoma, kad radome malonę tavo akyse, - aš ir tavoji tauta, - jeigu neitum kartu su mumis? Argi ne tuo mes - tavo tauta ir aš - būsime paženklinti tarp visų tautų, esančių žemėje?"

17Ir VIEŠPATS tarė Mozei: "Padarysiu ir tai, ko prašai, nes tu iš tikrųjų radai malonę mano akyse ir tave aš pažįstu vardu". 18Tada Mozė tarė: "Prašyčiau parodyti man savo šlovę". 19O jis atsakė: "Aš padarysiu, kad praeis prieš tave visas mano gerumas ir ištarsiu prieš tave vardą 'VIEŠPATS'; aš esu maloningas tiems, kuriems esu maloningas, ir pasigailiu tų, kurių pasigailiu. 20Bet, - jis tarė, - mano veido negali pamatyti, nes žmogus negali manęs pamatyti ir likti gyvas". 21Ir VIEŠPATS tęsė: "Štai arti manęs yra vieta. Atsistok ant uolos. 22Praeinant mano šlovei, nukelsiu tave į uolos plyšį ir uždengsiu ranka, kol praeisiu. 23Tuomet nukelsiu ranką ir tu pamatysi mano nugarą . Bet mano veido niekas negali matyti".

34Sandoros lentelių atnaujinimas 1VIEŠPATS tarė Mozei: "Nusitašyk iš akmens dvi lenteles, tokias kaip buvo pirmosios. Aš įrašysiu į lenteles žodžius, buvusius ant pirmųjų lentelių, kurias tu sudaužei. 2Pasiruošk rytojaus rytui, o ryto metą užlipk į Sinajaus kalną ir atsistok ten kalno viršūnėje prie manęs. 3Tenekopia niekas kitas su tavimi, tenesirodo niekas kitas niekur ant kalno; netgi tenebūna paleisti ganytis ties kalnu avys ir galvijai". 4Mozė tad atsiskėlė iš akmens dvi lenteles, tokias kaip buvo pirmosios, ir, atsikėlęs anksti rytą, pakilo kopti į Sinajaus kalną, nešinas dviem akmens lentelėmis, kaip jam VIEŠPATS buvo įsakęs. 5VIEŠPATS, nužengęs debesyje, buvo ten su juo ir ištarė savo vardą "VIEŠPATS". 6Ir VIEŠPATS praėjo prieš jį, tardamas:

"VIEŠPATS, VIEŠPATS,
esu gailestingas ir maloningas Dievas,
lėtas pykti, kupinas gerumo ir ištikimybės,
7 lydintis gerumu lig tūkstantosios kartos,
atleidžiantis kaltę, nusižengimą ir nuodėmę,
tačiau nepaliekantis kaltųjų be bausmės,
bet baudžiantis vaikus už tėvų kaltę
ir vaikų vaikus
lig trečios ir ketvirtos kartos".

8Mozė tuojau pat nusilenkė lig žemės ir pagarbino. 9Jis tarė: "Jei radau malonę tavo akyse, prašyčiau, Viešpatie, teeina Viešpats su mumis, nors ši tauta ir yra kietasprandė. Atleisk mūsų kaltę ir mūsų nuodėmę, priimk mus kaip savo paveldą".

10{Viešpats} atsakė: "Štai aš sudarau sandorą. Visai tavo tautai regint padarysiu tokius nuostabius darbus, kokių nėra buvę padaryta visoje žemėje ar kokioje nors tautoje. Visi žmonės, tarp kurių gyveni, pamatys VIEŠPATIES darbus, nes tai, ką tau darysiu, yra baimę keliantis dalykas.

11Gerai tad įsidėmėk, ką tau šiandien įsakau. Tikėk manimi, išvarysiu tavo akivaizdoje amoriečius, kanaaniečius, hetitus, perizitus, hivitus ir jebusitus. 12Todėl saugokis, nesudaryk sandoros su

gyventojais krašto, į kurį eini, idant jie netaptų žabangomis tarp jūsų. 13Nugriaukite jų aukurus, sudaužykite jų paminklinius akmenis, nukirskite jų šventuosius stulpus. 14Negarbinsite kito dievo, nes VIEŠPATS, vardu Pavydusis, yra pavydus Dievas. 15Nesudaryk sandoros su krašto gyventojais, kad, jiems ištvirkaujant su savo dievais ir aukojant jiems savo atnašas, vienas iš jų nepasikviestų tavęs ir tu nevalgytum jų aukų. 16O kai imsi žmonas savo sūnums iš jų dukterų, jų dukterys, ištvirkaudamos su savo dievais, privers ir tavo sūnus ištvirkauti su jų dievais.

17Nedirbsi sau jokių lietinių dievų.

18Švęsi Neraugintos duonos iškilmę. Per septynias dienas valgysi, kaip tau įsakiau, neraugintą duoną Abibo mėnesį paskirtu metu, nes Abibo mėnesį tu išėjai iš Egipto.

19Kas tik pirmąkart atveria gimdą, man priklauso: visi tavo galvijų patinai - ar tai būtų karvės, ar avies pirmagimiai. 20Asilo pirmagimis turi būti išpirktas avimi. O jei jo neišperki, turi nusukti jam sprandą. Pirmagimį savo sūnų turėsi išpirkti.

Nė vienas nepasirodys mano akivaizdoje tuščiomis rankomis.

21Šešias dienas dirbsi, bet septintą dieną turi ilsėtis. Netgi arimo ir pjūties metu turi ilsėtis. 22Švęsi Savaičių iškilmę, pirmienas kviečiapjūtės ir, metams baigiantis, Derliaus suvalymo iškilmę. 23Tris kartus per metus visi tavo vyriškiai pasirodys VIEŠPATIES Dievo, Izraelio Dievo, akivaizdoje. 24Kadangi aš iškeldinsiu tautas prieš tau ateinant ir išplėsiu tavo ribas, niekas negeis tavo krašto, tau einant pasirodyti VIEŠPATIES, tavo Dievo, akivaizdoje tris kartus per metus.

25Neatnašausi mano aukos kraujo su kuo nors raugintu, nepaliksi Perėjimo iškilmės aukos iki rytojaus.

26Rinktines savo žemės pirmienas atneši į VIEŠPATIES, savo Dievo, Namus.

Nevirsi ožiuko jo motinos piene".

27Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Užrašyk šiuos žodžius, nes pagal šiuos žodžius aš sudariau sandorą su tavimi ir su Izraeliu". 28Jis išbuvo ten su VIEŠPAČIU keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, nevalgydamas nei duonos, negerdamas nei vandens. Jis užrašė ant lentelių Sandoros žodžius - Dešimt įsakymų.

Mozė nulipa nuo Sinajaus kalno 29Mozė nulipo nuo Sinajaus kalno. Nulipęs nuo kalno su dviem Sandoros lentelėmis rankoje, Mozė nežinojo, kad jo veido oda švytėjo dėl to, jog buvo kalbėjęsis su Dievu. 30Aaronas ir visi izraeliečiai, pamatę švytinčią jo veido odą, bijojo prie jo prisiartinti. 31Bet Mozei juos pašaukus, Aaronas ir visi bendrijos vadovai priėjo. Mozė su jais kalbėjosi. 32Tada prisiartino visi izraeliečiai, ir jis perdavė jiems visa, ką VIEŠPATS buvo su juo kalbėjęs ant Sinajaus kalno. 33Pabaigęs su jais kalbėti, Mozė užsidengė veidą gaubtuvu. 34Bet kada tik jis eidavo pas VIEŠPATĮ kalbėtis su juo, Mozė nusiimdavo gaubtuvą, kolei būdavo pas VIEŠPATĮ. O kai išeidavo ir sakydavo izraeliečiams, kas jam buvo įsakyta, 35tuomet izraeliečiai matydavo, kad jo veido oda švytėjo. Tada Mozė vėl užsidengdavo veidą gaubtuvu, kol vėl eidavo kalbėti su VIEŠPAČIU.

35Šabo poilsis 1Mozė surinko visą izraeliečių bendriją ir jiems sakė: Štai ką VIEŠPATS įsakė jums daryti:

2"Šešias dienas bus dirbama, o septintoji diena bus jums visiško poilsio šabas, šventa VIEŠPAČIUI. Kas jos metu dirbtų bet kokį darbą, turi būti nubaustas mirtimi. 3Šabo dieną niekur savo

gyvenvietėse nekursite ugnies".

Aukos šventajai Padangtei 4Mozė sakė visai izraeliečių bendrijai. Štai ką VIEŠPATS įsakė:
5"Padarykite tarp savųjų rinkliavą VIEŠPAČIUI. Kiekvienas, dosnios širdies skatinamas, teatneša VIEŠPAČIUI auką: aukso, sidabro ir vario; 6mėlynos, violetinės bei tamsiai raudonos spalvos siūlų ir plonos drobės; ožkų vilnų, 7išdirbtų avinų kailių ir akacijos medienos; 8aliejaus šviesai, kvepalų patepimų aliejui ir kvapiesiems smilkalams; 9lazurito akmenų bei brangakmenių dėti į efodą ir krūtinės dėklą.

10Kas tik iš jūsų yra nagingos išmonės, teateina ir tepadaro visa, ką VIEŠPATS įsakė: Padangtę, 11jos Palapinę su apdengimu, sagtimis, lentomis, skersiniais, stulpais ir pastovais; 12Skrynią su jos kartelėmis, malonės sostą ir uždangą pertvarai; 13stalą su jo kartelėmis bei visais reikmenimis ir Artumo duona; 14žvakidę apšvietimui su jos reikmenimis bei lempomis ir aliejų šviesai; 15aukurą smilkalams su jo kartelėmis, patepimo aliejų bei kvapiuosius smilkalus ir užuolaidą ant angos - ant Palapinės angos; 16deginamosios aukos aukurą su jo variniais pinučiais, kartelėmis bei visais reikmenimis, praustuvą su jo pastovu; 17kiemo uždangas, jo stulpus bei pastovus ir užuolaidą kiemo vartams; 18Padangtės kuolelius ir kiemo kuolelius su jų virvėmis; 19drabužius, dėvimus tarnaujant šventovėje, - šventuosius drabužius Aaronui ir drabužius jo sūnums jų kunigiškai tarnybai".

20Kai izraeliečių bendruomenė pasitraukė nuo Mozės, 21tada atėjo visi tie, kurių širdis buvo dosni ir kuriuos skatino jų dvasia, atnešdami VIEŠPAČIUI auką Susitikimo palapinės statybai, visai jos tarnybai ir šventiesiems drabužiams. 22Vyrai ir moterys - visi, kurie buvo dosnios širdies, atnešė ir sagų, ir auskarų, ir žiedų, ir karolių - visokių auksinių daiktų. Kiekvienas, kas tik galėjo, atnešė VIEŠPAČIUI aukso atnašą. 23O visi tie, kurie turėjo ar mėlynų, ar violetinių, ar tamsiai raudonos spalvos siūlų, ar plonos drobės, ar ožkų vilnų, ar išdirbtų avino kailių, ar švelnios odos, atnešė juos. 24Kiekvienas, kas tik galėjo duoti sidabro ar vario atnašą, davė ją kaip VIEŠPATIES atnašą; kiekvienas, kas tik turėjo akacijos medžio, tinkamo statybai, jį atnešė. 25Visos nagingos išmonės moterys verpė rankomis ir atnešė, ką buvo suverpusios - mėlynos, violetinės bei tamsiai raudonos spalvos siūlų ir plonų lininių siūlų; 26o moterys, nagingai verpiančios ožkų vilnas, širdies skatinamos, verpė ožkų vilnas. 27Giminių galvos atnešė lazurito akmenų ir brangakmenių dėti į efodą ir krūtinės dėklą, 28kvepalų ir aliejaus apšvietimui, patepimo aliejui bei kvapiesiems smilkalams. 29Taigi vyrai ir moterys, kurių širdis paskatino juos ką nors atnešti VIEŠPATIES per Mozę įsakytiems darbams atlikti, atnešė tai VIEŠPAČIUI kaip savanorišką auką.

Šventovės meistrai 30 Tada Mozė tarė izraeliečiams: "Štai VIEŠPATS pašaukė vardu Bezalelį, Huro sūnaus Urio sūnų, iš Judo giminės, 31pripildė jį dieviškos dvasios - nagingumo, išmonės ir visų amatų pažinimo, 32įkvėpė jį sumanyti meniškus apmatus, ką galima padaryti iš aukso, sidabro bei vario, 33pjaustyti ir rėminti akmenis, išdrožti iš medžio, - mokėti bet kokį amatą. 34Jis suteikė jiedviem, - jam ir Oholijabui, Ahisamacho sūnui iš Dano giminės, - gebėjimą ir kitus pamokyti. 35Juodu jis pripildė nagingos išmonės atlikti darbą ir meistro, ir apmatų sumanytojo, ir siuvinėtojo mėlynais, violetiniais, tamsiai raudonos spalvos siūlais ir plonais lininiais siūlais, ir audėjo, - bet kokio meistro ir bet kokio nagingo apmatų sudarytojo.

36 1Todėl Bezalelis ir Oholijabas bei visi nagingos išmonės vyrai, kuriems VIEŠPATS davė nagingumo ir išmonės atlikti visus darbus statant šventovę, imsis darbo ir įvykdys visa, lygiai kaip VIEŠPATS įsakė".

2Tada Mozė pašaukė Bezalelį ir Oholijabą bei visus nagingos išmonės vyrus, kuriems VIEŠPATS buvo davęs nagingumo, - visus, kurių širdis skatino juos eiti ir imtis darbo. 3Jie perėmė iš Mozės visas savanoriškąsias aukas, izraeliečių atneštas šventovės statybai. Betgi žmonės ir toliau kas rytą nešė Mozei savanoriškas aukas. 4Todėl visi meistrai, užsiėmę įvairiais šventovės darbais, paliko savo darbą, atėjo 5ir sakė Mozei: "Žmonės atneša kur kas daugiau negu reikia darbui, kurį mums VIEŠPATS įsakė atlikti". 6Mozė tad davė įsakymą paskelbti stovykloje: "Niekas, - nei vyras, nei moteris, - tegu nebesistengia aukoti ką nors daugiau šventovei!" Taip žmonės buvo sulaikyti nuo nešimo, 7nes jau buvo daugiau, negu gana po ranka viskam padaryti.

Padangtės statyba 8 Tada nagingiausi darbininkai padarė Padangtę iš dešimties dangų. {Mozė} padarė jas iš plonos suktinių siūlų drobės ir su meistriškai išsiuvinėtais kerubais mėlynos, violetinės bei tamsiai raudonos spalvos siūlais. 9Kiekvienos dangos ilgis buvo dvidešimt aštuonios uolektys, o kiekvienos plotis - keturios uolektys. Visos dangos buvo vienodo dydžio.

10Penkias dangas jie susegė vieną su kita ir kitas penkias dangas susegė vieną su kita. 11Pritaisė mėlynų siūlų kilpas ant pirmojo junginio galinės dangos krašto; tą patį padarė ir ant antrojo junginio galinės dangos krašto. 12Penkiasdešimt kilpų pritaisė prie vienos dangos ir penkiasdešimt kilpų pritaisė prie krašto dangos, esančios kitame junginyje. Kilpos buvo viena priešais kitą. 13Padirbo iš aukso penkiasdešimt sagčių ir susegė dangas vieną su kita sagtimis taip, kad išėjo Padangtė.

14Jie padirbo ir dangas iš ožkų vilnų Palapinei viršum Padangtės. Dangų padirbo vienuolika. 15Kiekvienos dangos ilgis buvo trisdešimt uolekčių, o kiekvienos dangos plotis keturios uolektys. Visos vienuolika dangų buvo vienodo dydžio. 16Penkias dangas susegė atskirai į viena, ir šešias dangas atskirai į viena. 17Pritaisė penkiasdešimt kilpų ant galinės dangos krašto viename junginyje ir penkiasdešimt kilpų ant galinės dangos krašto kitame junginyje. 18Padirbo iš vario penkiasdešimt sagčių dangoms sukabinti, kad būtų galima Palapinę pastatyti. 19Palapinei padarė priedangą iš išdirbtų avinų kailių, o virš jos - priedangą iš delfinų odos.

Medinių Padangtės sienų statyba 20Tada jie padirbo akacijos medžio lentų Padangtės sienoms apstatyti. 21Kiekvienos lentos ilgis buvo dešimt uolekčių, o kiekvienos lentos plotis buvo pusantros uolekties. 22Kiekviena lenta turėjo du, vieną su kitu suderintus, įkaišus, pritaikytus lentoms sukabinti. Tą patį jie padarė su visomis Padangtės lentomis. 23Pridirbo Padangtei lentų: dvidešimt lentų pietinei sienai - pietų šonui; 24iš sidabro nuliejo keturiasdešimt pastovų padėti po dvidešimčia lentų, du pastovus po pirmąja lenta jos dviem įkaišams ir du pastovus po kiekviena kita lenta jos dviem įkaišams. 25Šiaurinės pusės Padangtės šonui padirbo dvidešimt lentų 26ir joms keturiasdešimt sidabrinių pastovų, du pastovus po pirmąja lenta ir du pastovus po kiekviena kita lenta. 27O užpakalinei, vakarų šono, Padangtės sienai padirbo šešias lentas. 28Padangtės užpakaliniams kampams padirbo po dvi lentas. 29Žemai jos buvo palaidos, bet viršuje buvo sujungtos ties pirmąja sąvarža. Taip jas padarė abiejuose kampuose. 30Taigi buvo aštuonios lentos su savo sidabriniais pastovais - šešiolika pastovų, kiekvienai lentai po du pastovus.

31Jie padirbo skersinius iš akacijos medžio: penkis vieno Padangtės šono lentoms, 32penkis kito Padangtės šono lentoms ir penkis skersinius Padangtės užpakalinio, vakarų, šono lentoms. 33Padarė taip, kad vidurinis skersinis eitų lentų sienos viduriu nuo vieno galo iki kito. 34Lentas ir skersinius paauksavo, o skersiniams laikyti žiedus padarė iš aukso.

Padaroma Padangtės uždanga 35Jie padarė uždangą iš plonos suktinių siūlų drobės su kerubais,

meistriškai išsiuvinėtais mėlynos, violetinės bei tamsiai raudonos spalvos siūlais. 36Jai pakabinti padirbo keturis stulpus iš akacijos medžio ir juos paauksavo. Stulpų kabliai buvo auksiniai, o pastovus stulpams nuliejo sidabrinius. 37Palapinės angai padarė užuolaidą iš plonos suktinių siūlų drobės, išsiuvinėtos raštais mėlynos, violetinės bei tamsiai raudonos spalvos siūlais, 38ir penkis stulpus su kabliais. Jų viršūnes ir apvadus aptraukė auksu, bet jų penki pastovai buvo iš vario.

37Sandoros Skrynia 1 Bezalelis padirbo akacijos medžio Skrynią. Ji buvo pustrečios uolekties ilgio, pusantros uolekties pločio ir pusantros uolekties aukščio. 2Ją aptraukė grynu auksu iš vidaus ir iš lauko, aplenkė auksiniu apvadu. 3Keturioms jos kojoms nuliejo keturis žiedus, du žiedus vienam jos šonui ir du žiedus kitam jos šonui. 4Padirbo akacijos medžio karteles, jas paauksavo 5ir Skryniai nešti perkišo jas per žiedus, esančius ant Skrynios šonų. 6Padarė malonės sostą iš gryno aukso: pustrečios uolekties ilgio ir pusantros uolekties pločio. 7Iškalė iš suploto aukso du kerubus, pritaisė juos prie abiejų malonės sosto galų, - 8vieną kerubą prie vieno galo ir antrą kerubą prie kito galo; kerubus pritaisė taip, kad jie buvo lyg iš vieno gabalo su malonės sosto galais. 9Kerubai laikė išskleistus į viršų sparnus ir jais dengė malonės sostą. Stovėjo jiedu prieš vienas kitą, bet jų veidai buvo atgręžti į malonės sostą.

Artumo duonos stalas 10 Jis padirbo ir stalą iš akacijos medžio, dviejų uolekčių ilgio, vienos uolekties pločio ir pusantros uolekties aukščio. 11Aptraukė jį grynu auksu ir padirbo auksinį apvadą aplinkui. 12Padarė aplinkui jį delno platumo briauną, o briauną aplenkė auksiniu apvadu. 13Nuliejo jam keturis auksinius žiedus ir pritaisė juos ant jo kojų, esančių keturiuose kampuose. 14Žiedai, laikantys karteles stalui nešti, buvo arti briaunos. 15Karteles stalui nešti jis padirbo iš akacijos medžio; jas aptraukė auksu. 16Reikmenis, kurie turėjo būti ant stalo, - lėkštes ir indus smilkalams, dubenis ir ąsočius gėrimo atnašoms pilti, - jis padarė iš gryno aukso.

Septynšakė žvakidė - menora 17 Jis padirbo ir žvakidę iš gryno aukso. Žvakidės pastovas ir kotas buvo nukalti; jos taurelės, galvutės ir vainiklapiai - vieno gabalo su žvakide. 18Šešios šakos ėjo iš jos šonų: trys žvakidės šakos iš vieno šono ir trys žvakidės šakos iš kito šono. 19Trys taurelės, padarytos tarsi migdolo žiedai, kiekviena su galvute ir vainiklapiais ant vienos šakos, ir trys taurelės, padarytos tarsi migdolo žiedai, kiekviena su galvute ir vainiklapiais ant kitos šakos. Tokios buvo visos iš žvakidės šonų išeinančios šakos. 20Ant pačios žvakidės koto buvo keturios taurelės, padarytos tarsi migdolo žiedai, kiekviena su savo galvute ir vainiklapiais. 21Galvutė iš to paties gabalo buvo po pirmąja šakų pora, galvutė iš to paties gabalo buvo po kita šakų pora ir galvutė iš to paties gabalo - po paskutine šakų pora. 22Galvutės ir jų šakos buvo iš to paties gabalo - visa nukalta iš vieno gryno aukso gabalo. 23Jis padirbo ir jos septynias lempas, ir jos žnyples, ir jos padėklus iš gryno aukso. 24Žvakidę ir jos reikmenis jis padarė iš vieno talento gryno aukso.

Aukuras smilkalams 25 Aukurą smilkalams jis padarė iš akacijos medžio. Jis buvo vienos uolekties ilgio ir vienos uolekties pločio - keturkampis, o aukščio turėjo dvi uolektis; iš to paties gabalo buvo jo ragai. 26Aukurą jis aptraukė grynu auksu - jo viršų, visus jo šonus bei jo ragus - ir aplenkė jį auksiniu apvadu. 27Žemiau apvado abiejuose aukuro šonuose pritaisė du auksinius žiedus kartelėms aukurui nešti. 28Karteles padirbo iš akacijos medžio ir jas paauksavo.

29 Jis pagamino taip pat šventąjį patepimo aliejų ir kvapųjį smilkalą, tarsi jie būtų kvepalų gamintojo mišiniai.

38Aukuras deginamajai aukai 1Iš akacijos medžio padarė ir aukurą deginamajai aukai. Jis buvo

penkių uolekčių ilgio, penkių uolekčių pločio - keturkampis, o aukščio turėjo tris uolektis. 2Ant jo keturių kampų padirbo keturis ragus, išeinančius iš paties aukuro. 3O visus aukuro reikmenis - puodus pelenams, grandiklius, dubenis, šakutes ir keptuves padirbo iš vario. 4Padirbo aukurui pinučius, vario mezginį po jo briauna, nutįsusį žemyn nuo briaunos iki pusės aukuro. 5Nuliejo keturis žiedus prie keturių varinių pinučių kampų kartims laikyti. 6Kartis padirbo iš akacijos medžio ir aptraukė jas variu. 7Jam nešti perkišo kartis per žiedus aukuro šonuose. Aukurą padirbo tuščiavidurį iš lentų.

Varinis praustuvas kunigų apsiplovimams 8Jis padarė varinį praustuvą su variniu pastovu iš veidrodžių tų moterų, kurios tarnavo prie Susitikimo palapinės angos.

Kiemo įrengimas 9Jis įrengė kiemą. Pietinio šono - į pietų pusę kiemo uždangos buvo plonos suktinių siūlų drobės, šimto uolekčių ilgio; 10jų dvidešimt stulpų su dvidešimčia pastovų buvo variniai, bet stulpų kabliai ir sankabos buvo iš sidabro. 11Šiaurinio šono uždangos buvo šimto uolekčių ilgio; jo dvidešimt stulpų ir dvidešimt pastovų buvo variniai, bet stulpų kabliai ir jų sankabos buvo iš sidabro. 12Vakarinio šono užuolaidos buvo penkiasdešimties uolekčių ilgio su dešimčia stulpų ir dešimčia pastovų; stulpų kabliai ir jų sankabos buvo sidabrinės. 13Rytinio šono kiemo ilgis buvo penkiasdešimt uolekčių. 14Viename vartų šone uždanga buvo penkiolikos uolekčių su trimis stulpais ir trimis pastovais. 15Lygiai taip ir kitame šone, - abiejų kiemo vartų šonų užuolaidos buvo penkiolikos uolekčių su trimis stulpais ir trimis pastovais.

16Visos kiemo uždangos buvo iš plonos suktinių siūlų drobės. 17Stulpų pastovai buvo iš vario, bet stulpų kabliai bei jų sankabos buvo iš sidabro, o stulpų viršūnės buvo pasidabruotos. Visi kiemo stulpai buvo apdengti sidabru. 18Kiemo vartų užuolaida buvo iš plonos suktinių siūlų drobės, išsiuvinėtos mėlynais, violetiniais ir tamsiai raudonais siūlais. Ji buvo dvidešimties uolekčių ilgio; jos aukštis, arba plotis, buvo penkios uolektys, toks kaip ir kiemo dangų. 19Keturi stulpai ir jų keturi pastovai buvo variniai, o kabliai iš sidabro. Stulpų viršūnės buvo pasidabruotos, o sankabos iš sidabro. 20Palapinės ir kiemo kuoleliai buvo variniai.

Sunaudotų metalų kiekis 21Čia yra Padangtės, Sandoros padangtės, apyskaita, kurią, Mozei įsakius ir vadovaujant Aarono sūnui kunigui Itamarui, padarė levitai. 22O Bezalelis, Huro sūnaus Urio sūnus iš Judo giminės, buvo padaręs visa, ką Mozei VIEŠPATS buvo įsakęs padaryti, 23drauge su Ahisamacho sūnumi Oholijabu, iš Dano giminės, meistru, dailininku ir turinčiu įgūdžių siuvinėti ploną drobę mėlynais, violetiniais bei tamsiai raudonos spalvos siūlais.

24Aukso kiekis, sunaudotas visos šventovės statybos darbams, - auksas suaukotas kaip atnašos, - buvo dvidešimt devyni talentai ir septyni šimtai tridešimt šekelių pagal šventovės šekelio vertę. 25Sidabro kiekis, surinktas bendrijos surašymo metu, buvo tūkstantis septyni šimtai septyniasdešimt penki šekeliai pagal šventovės šekelio vertę - 26viena beka nuo galvos {tai yra pusė šekelio pagal šventovės šekelio vertę} kiekvieno, įrašyto į sąrašą ir turinčio dvidešimt metų arba vyresnio, - šešių šimtų trijų tūkstančių penkių šimtų ir penkiasdešimties vyrų. 27Šimtinė sidabro talentų buvo sunaudota pastovams šventovei ir pastovams užuolaidai nuliedinti, - šimtas pastovų iš šimtinės talentų, po talentą kiekvienam pastovui. 28Iš tūkstančio septynių šimtų septyniasdešimt penkių šekelių jis padirbo kablius stulpams, aptraukė jų viršūnes ir padarė jiems sankabas. 29Vario buvo suaukota septyniasdešimt talentų ir du tūkstančiai keturi šimtai šekelių. 30Iš jo jis padirbo pastovus Susitikimo palapinės durims, varinį aukurą su variniais pinučiais ir visus aukuro reikmemis, 31visus pastovus kiemui ir pastovus kiemo vartams, visus kuolelius

Padangtei ir visus kuolelius kiemui.

39Vyriausiojo kunigo drabužiai 1 Iš mėlynų, violetinių ir tamsiai raudonos spalvos siūlų jie išaudė puikius apdarus šventovės tarnybai. Jie pasiuvo šventuosius drabužius Aaronui, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

Efodas 2Efodą padarė iš plonos suktinių siūlų drobės, puoštos mėlynais, violetiniais bei tamsiai raudonais siūlais. 3Išploję auksą į lakštus, sukarpė į siūlus ir meniškus raštus jais išsiuvinėjo drauge su mėlynais, violetiniais bei tamsiai raudonos spalvos siūlais plonoje suktinių siūlų drobėje. 4Padarė efodui petnešas, prijungtas prie jo abiejų galų. 5Išsiuvinėtoji juosta buvo iš tų pačių medžiagų ir to paties meistriškumo, kaip ir efodas. Ji buvo padaryta iš plonos suktinių siūlų drobės, puoštos auksu ir mėlynais, violetiniais bei tamsiai raudonais siūlais, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

6Lazurito akmenys buvo paruošti, įrėminti aukso rėmeliais ir juose įraižyti Izraelio sūnų vardai, kaip įraižomas antspaudo žiedas. 7Juos pritvirtino prie efodo petnešų, kad būtų Izraelio sūnums atminimo akmenys, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

Krūtinės dėklas 8Padarė, kaip ir efodą, iš plonos suktinių siūlų drobės krūtinės dėklą, meistriškai išsiuvinėtą auksu ir mėlynais, violetiniais bei tamsiai raudonos spalvos siūlais. 9Jis buvo keturkampis. Krūtinės dėklą padarė dvilinką - sprindžio ilgio ir sprindžio pločio. 10Apdaigstė jį keturiomis brangakmenių eilėmis. Pirmoje eilėje buvo sardas, topazas ir smaragdas; 11antroje eilėje - granatas, safyras ir ametistas; 12trečioje eilėje - hiacintas, agatas ir krištolas; 13o ketvirtoje eilėje - berilis, lazuritas ir jaspis. Brangakmeniai buvo įrėminti aukso rėmeliais. 14Akmenų skaičius atitiko dvylikos Izraelio sūnų vardus, - jie buvo tarsi antspaudo žiedai, kiekviename įraižytas vienos iš dvylikos giminių vardas. 15Krūtinės dėklui padirbo grandinėles iš gryno aukso, suvytas tarsi virvelės; 16jam padirbo iš aukso dvi rozetes ir du auksinius žiedus. Žiedus pritvirtino ant abiejų krūtinės dėklo kampų 17ir įvėrė auksines virveles į šiuos du žiedus krūtinės dėklo kampuose. 18Abiejų virvelių galus pritvirtino prie dviejų rozečių, pririšdami jas priekyje prie efodo petnešų. 19Tada padirbo iš aukso du žiedus ir pritvirtino juos abiejuose krūtinės dėklo galuose, užpakalinėje pusėje prie pat efodo. 20Padirbo kitus du žiedus iš aukso ir pritvirtino juos žemai efodo petnešų priekyje, prie jo siūlės virš meistriškai išaustos efodo juostos. 21Tada, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei, jie sujungė mėlyna virvute krūtinės dėklo žiedus su efodo žiedais taip, kad jis gulėtų ant meistriškai išaustos efodo juostos ir neatsiskirtų nuo efodo.

Kiti kunigų drabužiai 22Efodo skraistę išaudė vien iš mėlynų siūlų. 23Skylė galvai skraistės viduryje buvo kaip skylė šarvų liemenėje su atsiūlėjimu aplink skylę, idant neatspurtų. 24Ant žemutinio skraistės apvado padirbo granatmedžio obuolius iš plonos suktinių siūlų drobės, puoštos mėlynais, violetiniais bei tamsiai raudonais siūlais. 25Padirbo taip pat varpelius iš gryno aukso ir pritvirtino tarp granatmedžio obuolių ant žemutinio skraistės apvado, visur aplinkui tarp granatmedžio obuolių. 26Pakaitomis varpelis ir granatmedžio obuolys, varpelis ir granatmedžio obuolys, visur aplink visą žemutinį apvadą skraistės, skirtos vilkėti atliekant tarnybą, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

27Aaronui ir jo sūnums pasiuvo tunikas iš plonos drobės, 28turbaną iš plonos drobės, kepures iš plonos drobės, lininius apatinius drabužius iš plonos suktinių siūlų drobės 29ir plonos suktinių siūlų drobės juostą puošniai išsiuvinėjo mėlynais, violetiniais bei tamsiai raudonos spalvos siūlais, kaip

VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

30Padirbo iš gryno aukso rozetę - pašventinimo diademą - ir, kaip įraižomas antspaudo žiedas, įraižė joje įrašą "Šventas VIEŠPAČIUI". 31Diademai prie turbano pritvirtinti užrišo mėlyną virvutę, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

Darbų užbaigimas 32 Taip buvo užbaigti visi Susitikimo palapinės Padangtės darbai. Izraeliečiai padarė visa lygiai taip, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

33Tada jie atnešė Padangtę su Palapine ir visais jos reikmenimis pas Mozę: jos kablius, lentas, skersinius, stulpus bei jų pastovus; 34šikšniškai išdirbtų avinų kailių dangas, delfinų odos dangas ir pertvaros užuolaidą; 35Sandoros Skrynią su kartelėmis ir malonės sostu; 36stalą su visais jo reikmenimis ir Artumo duona; 37gryno aukso žvakidę su lempomis bei visais reikmenimis ir aliejų apšvietimui; 38auksinį aukurą, patepimo aliejų bei kvapiuosius smilkalus ir Palapinės angos užuolaidą; 39varinį aukurą ir jo varinius pinučius, karteles bei visus jo reikmenis; praustuvą su pastovu; 40kiemo dangas, jo stulpus bei pastovus, kiemo vartų užuolaidą su virvėmis ir kuoleliais; visa, kas reikalinga Padangtės tarnybai Susitikimo palapinėje; 41puikius apdarus šventovės tarnybai bei šventuosius drabužius kunigui Aaronui ir drabužius jo sūnums kunigų tarnybai eiti. 42Lygiai kaip VIEŠPATS buvo įsakęs Mozei, taip izraeliečiai buvo atlikę visus darbus. 43Mozė, pamatęs, kad jie buvo padarę visa lygiai taip, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs, juos palaimino.

40Šventovė pastatoma ir pašventinama 1VIEŠPATS tarė Mozei: 2"Pirmojo mėnesio pirmąją dieną pastatysi Susitikimo palapinės Padangtę. 3Padėsi į ją Sandoros Skrynią ir ją atskirsi uždanga. 4Įneši stalą ir jį padengsi. Tada įneši žvakidę ir uždegsi jos lempas. 5Auksinį aukurą smilkalams pastatysi priešais Sandoros Skrynią ir pakabinsi Padangtės duryse užuolaidą. 6Deginamųjų aukų aukurą pastatysi Susitikimo palapinėje priešais Pandangtės duris, 7padėsi praustuvą tarp Susitikimo palapinės ir aukuro, pripilsi jį vandens. 8Iš visų pusių įruoši kiemą ir pakabinsi uždangą ant kiemo vartų.

9Tada paimsi patepimo aliejaus ir patepsi Padangtę ir visa, kas yra joje, - pašventinsi ją drauge su visu jos apstatymu, kad būtų šventa. 10Šventindamas deginamųjų aukų aukurą su visais jo reikmenimis, patepsi ir jį, kad būtų ypač šventas. 11Patepsi taip pat ir praustuvą drauge su jo pastovu ir pašventinsi jį.

12Tada privesi Aaroną ir jo sūnus prie Susitikimo palapinės durų ir, apiplovęs juos vandeniu, 13apvilksi Aaroną šventuoju apdaru ir patepsi, šventindamas jį, kad jis man tarnautų kaip kunigas. 14Privesi taip pat ir jo sūnus, apvilksi juos tunikomis 15ir patepsi juos, kaip patepei jų tėvą, kad jie tarnautų man kaip kunigai. Šis patepimas suteiks jiems amžiną kunigystę per visas kartų kartas".

16Tai Mozė padarė. Lygiai kaip VIEŠPATS jam buvo įsakęs, taip jis padarė.

17Taigi antrųjų metų pirmąjį mėnesį, pirmąją mėnesio dieną, buvo pastatyta Padangtė. 18Mozė pastatė Padangtę. Jis padėjo jos pastovus, sustatė lentas, uždėjo skersinius ir iškėlė stulpus; 19paskui išskleidė Palapinę viršum Padangtės, uždėdamas virš jos Palapinės dangą, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. 20Jis paėmė {Sandoros} liudijimą ir įdėjo jį į Skrynią, pritaisė prie Skrynios karteles, užkėlė ant Skrynios viršaus malonės sostą 21ir įnešė Skrynią į Padangtę. Tada jis pakabino užuolaidą ir uždengė Sandoros Skrynią, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. 22Stalą padėjo Susitikimo palapinėje, prie šiaurinio Padangtės šono šiapus užuolaidos, 23ir išdėliojo ant jo

padėklus duonos, kad ji būtų VIEŠPATIES akivaizdoje, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. 24Žvakidę padėjo Susitikimo palapinėje priešais stalą prie pietinio Padangtės šono 25ir uždegė lempas VIEŠPATIES akivaizdoje, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. 26Auksinį aukurą padėjo Susitikimo palapinėje priešais užuolaidą 27ir atnašavo ant jo kvapiuosius smilkalus, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. 28Jis pakabino ir užuolaidą ant Padangtės durų. 29Aukurą deginamosioms aukoms jis pastatė Susitikimo palapinėje prie Padangtės durų ir atnašavo ant jo deginamąsias aukas bei javų atnašas, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. 30Tarp Susitikimo palapinės ir aukuro jis padėjo praustuvą ir pripildė vandens, 31kuriuo ir Mozė, ir Aaronas, ir jo sūnūs nusiplovė rankas ir kojas. 32Kada tik jie eidavo į Susitikimo palapinę ir kada tik artindavosi prie aukuro, jie nusiplaudavo, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. 33Aplinkui Padangtę bei aukurą jis įruošė kiemą ir užkabino užuolaidą ant kiemo vartų. Taip Mozė užbaigė darbą.

Dievo Artumas Padangtėje 34Tada debesis uždengė Susitikimo palapinę, ir VIEŠPATIES šlovė pripildė Padangtę. 35Mozė negalėjo įeiti į Susitikimo palapinę, nes ją gaubė debesis ir VIEŠPATIES šlovė ją pripildė. 36Kada tik debesis pasikeldavo nuo Padangtės, tada izraeliečiai leisdavosi į savo kelionę. 37Bet jeigu debesis nepasikeldavo, jie tol nesileisdavo į kelionę, kol jis nepasikeldavo. 38Dienos metu virš Padangtės matėsi VIEŠPATIES debesis, o nakties metu viso Izraelio namų akivaizdoje kiekvienoje jų kelionės sustojimo vietoje būdavo joje ugnis.

KUNIGŲ KNYGA

A. AUKŲ APEIGOS

1Deginamoji auka 1VIEŠPATS pasišaukė Mozę ir kalbėjo jam iš Susitikimo palapinės, tardamas: 2"Kalbėk izraeliečiams ir sakyk jiems: kai kas nors iš jūsų nori atvesti VIEŠPAČIUI gyvulio atnašą, atveskite atnašą iš jaučių bandos ar iš avių bei ožkų kaimenės.

3Jei atnaša yra deginamoji auka iš jaučių bandos, jis atves sveiką jautį prie Susitikimo palapinės įėjimo, kad būtų priimtas jo vardu VIEŠPATIES akivaizdoje. 4Ten jis uždės ranką ant galvos deginamajai aukai, kad ji būtų priimta jo labui kaip išpirkimas už jį. 5Jautis bus papjautas VIEŠPATIES akivaizdoje, o Aaronas ir jo sūnūs atnašaus kraują, jį išliedami ant visų šonų aukuro, esančio prie Susitikimo palapinės įėjimo. 6Tada deginamoji auka bus nulupta ir sukapota į dalis. 7Kunigo Aarono sūnūs užkurs ant aukuro ugnį ir pridės į ugnį malkų. 8Paskui Aarono sūnūs, kunigai, išdėlios sukapotas dalis drauge su galva ir taukais ant ugnies ir malkų, esančių ant aukuro. 9O viduriai ir kojos bus apiplauti vandeniu. Tada kunigas pavers dūmais visą atnašą ant aukuro kaip deginamąją auką - malonaus kvapo ugnies atnaša VIEŠPAČIUI.

10Jei jo atnaša deginamajai aukai yra iš smulkių gyvulių - avių ar ožkų kaimenės, jis atves sveiką aviną ar ožį. 11Jis bus papjautas prie šiaurinio aukuro šono VIEŠPATIES akivaizdoje. Tada Aarono sūnūs - kunigai išlies jo kraują ant visų aukuro šonų. 12Sukapotą į dalis, kunigas išdėlios mėsą drauge su galva ir taukais viršum degančių malkų ant aukuro. 13O viduriai ir kojos bus apiplauti vandeniu. Tada kunigas atnašaus visa, paversdamas dūmais ant aukuro. Tai yra deginamoji auka - malonaus kvapo ugnies atnaša VIEŠPAČIUI.

14Jei jo atnaša VIEŠPAČIUI yra deginamoji auka iš paukščių, jis parinks ją iš purplelių ar balandžių. 15Kunigas jį atneš prie aukuro, nusuks jam galvą ir ant aukuro pavers jį dūmais. O jo

kraujas bus nutekintas ant aukuro sienų. 16Jis atskirs gurklį su viskuo, kas jame, ir numes jį į pelenams skirtą vietą rytinėje aukuro pusėje. 17Tada, perplėšęs paukštį per vidurį ir pusių neatskirdamas, kunigas pavers jį dūmais ant aukuro, viršum malkų ant ugnies. Tai yra deginamoji auka - malonaus kvapo ugnies atnaša VIEŠPAČIUI".

2Javų aukos 1"Kai kas nors duoda javų atnašą VIEŠPAČIUI, jo atnaša turi būti geriausi miltai. Jis užpils ant jų aliejaus, apibarstys smilkalais 2ir atneš Aarono sūnums - kunigams. Kunigas, paėmęs iš jos saują rinktinių miltų ir aliejaus, drauge su visais smilkalais pavers šią priminimo atnašą dūmais ant aukuro, malonaus kvapo ugnies atnaša VIEŠPAČIUI. 3O kas lieka nuo javų atnašos, bus Aaronui ir jo sūnums, švenčiausia dalis ugnies atnašų VIEŠPAČIUI.

4Kai duosi javų atnašą, iškeptą krosnyje, ji turi būti iš rinktinių miltų: nerauginti papločiai, įmaišyti su aliejumi, arba neraugintos, aliejumi apteptos bandelės. 5Jei tavo javų atnaša yra kepta keptuvėje, ji bus iš geriausių miltų, išminkyta su aliejumi ir nerauginta. 6Padalyk ją į gabalus ir apipilk aliejumi. Tai yra javų atnaša. 7Jei tavo javų atnaša yra atnaša puode, ji bus paruošta iš rinktinių miltų aliejuje.

8Kai atneši VIEŠPAČIUI javų atnašą, paruoštą vienu iš šių būdų, ji bus paduota kunigui, kuris ją padės ant aukuro. 9Kunigas paims iš javų atnašos priminimo dalį ir pavers ją dūmais ant aukuro kaip malonaus kvapo ugnies auką VIEŠPAČIUI. 10O kas lieka nuo javų atnašos, bus Aaronui ir jo sūnums, - tai yra švenčiausia dalis ugnies atnašų VIEŠPAČIUI.

11Visos javų atnašos, kurias duodi VIEŠPAČIUI, turi būti neraugintos, nes nei raugo, nei medaus nepaversi dūmais kaip aukos ugnies VIEŠPAČIUI. 12Juos galite atnešti VIEŠPAČIUI kaip pirmienų atnašas, tačiau ant aukuro jie nebus dedami, kad duotų malonų kvapą. 13Visas javų atnašų aukas pasūdysi druska. Tenestinga tavo javų atnašoms tavo sandoros su Dievu druskos. Su visomis savo atnašomis turi atnašauti druskos.

14Jei neši VIEŠPAČIUI derliaus pirmienų javų atnašą, atneši savo derliaus pirmienų šviežias ugnyje pagruzdintas varpas, kruopas iš šviežių grūdų, kaip pirmienų javų atnašą. 15Užpilsi ant jos aliejaus ir apibarstysi ją smilkalais. Tai yra javų atnaša. 16O kunigas pavers dūmais jos priminimo dalį, - dalį šviežių grūdų su aliejumi drauge su smilkalais. Tai yra ugnies atnaša VIEŠPAČIUI".

3Bendravimo aukos 1"Jei kieno atnaša yra bendravimo auka ir jis atnašauja gyvulį iš jaučių bandos, turi atnašauti VIEŠPATIES akivaizdoje sveiką patiną ar sveiką patelę. 2Jis uždės ranką savo atnašai ant galvos ir papjaus gyvulį prie Susitikimo palapinės įėjimo, o Aarono sūnūs - kunigai - išlaistys kraują ant aukuro šonų. 3Tada iš bendravimo aukos jis atnašaus kaip ugnies atnašą VIEŠPAČIUI vidurius dengiančią riebiąją plėvę ir ant vidurių esančius taukus; 4abudu inkstus su taukais, kurie yra ant jų prie paslėpsnių, ir kepenų lezgį, kurį jis išims drauge su inkstais. 5Tada Aarono sūnūs pavers tai dūmais ant aukuro drauge su deginamąja auka, viršum malkų ant ugnies, kaip malonaus kvapo ugnies atnašą VIEŠPAČIUI.

6Jei jo atnaša yra bendravimo auka VIEŠPAČIUI iš avių kaimenės, turi atnašauti sveiką patiną ar sveiką patelę. 7Jei jis duoda avį kaip savo atnašą, atves ją VIEŠPATIES akivaizdon 8ir uždės ranką atnašai ant galvos. Ji bus papjauta priešais Susitikimo palapinę, o Aarono sūnūs išlaistys jos kraują ant visų aukuro šonų. 9Iš bendravimo aukos jis kaip auką VIEŠPAČIUI atnašaus ugnimi jos taukus: visą riebiąją uodegą, kuri turi būti atkirsta prie pat stuburo, vidurius dengiančią riebiąją plėvę ir taukus, kurie yra ant vidurių; 10abudu inkstus su taukais, kurie yra ant jų prie paslėpsnių, ir kepenų

lezgį, kurį jis išims drauge su inkstais. 11Tada kunigas pavers visa tai dūmais ant aukuro kaip maisto ugnies atnašą VIEŠPAČIUI.

12Jei jo atnaša yra ožka, atves ją VIEŠPATIES akivaizdon 13ir uždės ranką jai ant galvos. Ji bus papjauta priešais Susitikimo palapinę, o Aarono sūnūs išlaistys jos kraują ant visų aukuro šonų. 14Iš jos jis atnašaus kaip ugnies atnašą VIEŠPAČIUI vidurius dengiančią riebiąją plėvę ir visus taukus, kurie yra ant vidurių; 15abudu inkstus drauge su taukais, kurie yra ant jų prie paslėpsnių, ir kepenų lezgį, kurį jis išims drauge su inkstais. 16Tada kunigas visa tai pavers dūmais ant aukuro kaip maisto ugnies atnašą ugnimi maloniam kvapui.

Visi taukai priklauso VIEŠPAČIUI. 17Šis yra amžinas įsakas visoms jūsų kartoms, kur tik jūs gyventumėte: nevalgysite nei jokių taukų, nei jokio kraujo".

4Aukos už nuodėmę. Už Vyriausiojo kunigo nuodėmę 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Sakyk izraeliečiams: kai žmogus nusideda netyčiomis bet kuriam iš VIEŠPATIES įsakymų, darydamas tai, kas uždrausta;

3Jei pateptasis kunigas nusideda taip, kad kaltė krinta ant tautos, jis už nuodėmę, kuria nusidėjo, turi atnašauti sveiką jautį iš bandos kaip atnašą už nuodėmę VIEŠPAČIUI. 4Jis atves jautį prie Susitikimo palapinės durų priešais VIEŠPATĮ ir uždės ranką jaučiui ant galvos. Jautis bus papjautas VIEŠPATIES akivaizdoje. 5Tada pateptasis kunigas pasems jaučio kraujo ir įneš jį į Susitikimo palapinę. 6Kunigas, padažęs pirštą kraujyje, pašlakstys juo septynis kartus VIEŠPATIES akivaizdoje Šventovės užuolaidos link. 7Kunigas pavilgys krauju ir kvapiųjų smilkalų aukuro, esančio VIEŠPATIES akivaizdoje Susitikimo palapinėje, ragus, o likusį jaučio kraują išpils prie papėdės deginamųjų aukų aukuro, kuris yra prie Susitikimo palapinės įėjimo. 8Išims visus atnašos už nuodėmę jaučio taukus: vidurius dengiančią riebiąją plėvę ir visus taukus, kurie yra ant vidurių; 9abudu inkstus drauge su taukais, kurie yra ant jų prie paslėpsnių, ir kepenų lezgį, kurį išims kartu su inkstais, - 10lygiai taip, kaip buvo išimta iš bendravimo aukos jaučio. Kunigas pavers juos dūmais ant deginamųjų aukų aukuro. 11O jaučio odą ir visą jo mėsą drauge su galva, kojomis, viduriais ir išmatomis - 12visas jaučio liekanas - jis išneš į švarią vietą už stovyklos, kur išpilami pelenai, ir sudegins ant laužo. Toje vietoje, kur išpilami pelenai, bus viskas sudeginta.

Už Izraelio bendruomenės nuodėmę 13Jei visa Izraelio bendruomenė suklysta netyčia ir, bendrijai to net nejaučiant, padaro ką nors, kas pagal VIEŠPATIES įsakymus neturėtų būti daroma, ir užsitraukia kaltę, 14tuomet, kai nuodėmė, kuria jie užsitraukė kaltę, paaiškėja, bendrija atnašaus jautį iš bandos kaip atnašą už nuodėmę ir atves jį priešais Susitikimo palapinę. 15Bendrijos seniūnai uždės ranką jaučiui ant galvos VIEŠPATIES akivaizdoje, ir jautis bus papjautas priešais VIEŠPATĮ. 16Pateptasis kunigas įneš jaučio kraujo į Susitikimo palapinę. 17Kunigas, padažęs pirštą kraujyje, pašlakstys juo VIEŠPATIES akivaizdoje septynis kartus užuolaidos link. 18Tada krauju pavilgys ragus aukuro, esančio VIEŠPATIES akivaizdoje Susitikimo palapinėje, o likusį kraują išlies prie papėdės deginamųjų aukų aukuro, kuris yra prie Susitikimo palapinės įėjimo. 19Visus jo taukus išims ir pavers juos dūmais ant aukuro. 20Su šiuo jaučiu pasielgs lygiai taip, kaip pasielgė su jaučiu {kunigų} atnašos už nuodėmę; tą patį su juo padarys. Taigi kunigas atliks už juos permaldavimą, ir jiems bus atleista. 21O patį jautį jis išgabens už stovyklos ir sudegins jį, kaip sudegino pirmąjį jautį. Tai yra bendrijos atnaša už nuodėmę.

Už bendruomenės vadų nuodėmę 22Kai nusideda netyčia valdovas, darydamas ką nors iš tų

dalykų, kurie pagal VIEŠPATIES, jo Dievo, įsakymus neturėtų būti daromi, ir pasijunta kaltas 23ar jo padarytoji nuodėmė jam primenama, tuomet jis atves sveiką ožį kaip savo atnašą. 24Uždės ranką ožiui ant galvos, ir ožys bus papjautas toje vietoje, kur pjaunamos deginamosios aukos VIEŠPATIES akivaizdoje. Tai atnaša už nuodėmę. 25Tada kunigas paims savo pirštu atnašos už nuodėmę kraujo ir pavilgys juo deginamųjų aukų aukuro ragus, o jo likusį kraują išlies prie deginamųjų aukų aukuro papėdės. 26Visus jo taukus jis pavers dūmais ant aukuro, kaip daroma su bendravimo aukos taukais. Taip kunigas padarys permaldavimą valdovo labui už nuodėmę, ir ji bus atleista.

Už paprasto žmogaus nuodėmę 27Jei kas iš paprastų žmonių nusideda netyčiomis, darydamas ką nors iš tų dalykų, kurie pagal VIEŠPATIES įsakymus neturėtų būti daromi, ir pasijunta kaltas 28ar vėliau jam primenama jo padarytoji nuodėmė, tuomet jis atves sveiką ožką, kaip savo atnašą už nuodėmę, kurią jis yra padaręs. 29Jis uždės ranką ant galvos atnašai už nuodėmę, ir atnaša už nuodėmę bus papjauta deginamųjų aukų vietoje. 30Tada kunigas paims savo pirštu jos kraujo ir pavilgys juo deginamųjų aukų aukuro ragus, o likusį kraują išlies prie aukuro papėdės. 31Jis išims visus jos taukus, kaip išimami bendravimo aukos taukai, ir kunigas pavers juos dūmais ant aukuro, kad būtų malonus kvapas VIEŠPAČIUI. Taip kunigas atliks permaldavimą jo labui, ir jam bus atleista.

32O jei atnaša, kurią jis atveda kaip atnašą už nuodėmę, yra avis, jis turi atvesti avelę be trūkumų. 33Jis uždės ranką ant galvos atnašai už nuodėmę, ir ji bus papjauta toje vietoje, kur yra pjaunamos deginamosios aukos. 34Tada kunigas paims savo pirštu jos kraujo ir pavilgys juo deginamųjų aukų aukuro ragus, o jos likusį kraują išlies prie aukuro papėdės. 35Visi taukai bus išimti, kaip išimami bendravimo aukos avies taukai, ir kunigas pavers juos dūmais ant aukuro virš atnašų VIEŠPAČIUI ugnimi. Taip kunigas atliks permaldavimą jo labui už nuodėmę, kurią jis padarė, ir jam bus atleista".

5Ypatingi atnašų už nuodėmę atvejai 1"Jei žmogus nusideda, būdamas prisaikdintas būti liudytoju ir nors gali paliudyti, nes matė ar iš kitur sužinojo apie dalyką, bet atsisako kalbėti ir užsitraukia kaltę;

2arba paliesdamas bet ką nešvaraus, nors to ir nesuvokdamas, ar tai būtų lavonas nešvaraus žvėries, ar nešvaraus galvijo, ar nešvaraus roplio, jis tampa nešvarus ir užsitraukia kaltę;

3arba kai jis, nors ir nesuvokdamas, paliečia žmogaus nešvarumą - bet kokį nešvarumą, dėl kurio tampa nešvarus, bet vėliau suvokia savo kaltę;

4arba kai žmogus neapgalvotai ištaria lūpomis priesaiką geram ar blogam tikslui, - kaip žmonės kad yra įpratę prisiekinėti neapgalvotai, - ir vėliau suvokia savo kaltę dėl tokios priesaikos.

5Kai jis suvokia savo kaltę bet kuriuo iš šių atvejų, išpažins nuodėmę, kuria nusidėjo. 6Atves VIEŠPAČIUI kaip savo bausmę už nuodėmę, kuria nusidėjo, patelę iš avių kaimenės - avį ar ožką - kaip atnašą už nuodėmę. Kunigas atliks permaldavimą jo labui už jo nuodėmę.

7Betgi jei jis neišgali atnašauti avies, tai atnašaus kaip bausmę už nuodėmę, kuria nusidėjo, du purplelius ar du balandžius - vieną atnašai už nuodėmę, o kitą deginamajai aukai. 8Nuneš juos pas kunigą, o jis aukos pirma tą, kuris yra atnaša už nuodėmę, nusukdamas jam galvą prie kaklo, bet galvos nenukirsdamas. 9Krauju atnašos už nuodėmę pašlakstys aukuro šoną, o likusis kraujas bus ištekintas prie aukuro papėdės. Tai atnaša už nuodėmę. 10O antrąjį paruoš deginamajai aukai, kaip

paprastai daroma. Taip kunigas atliks permaldavimą jo labui už nuodėmę, kuria jis nusidėjo, ir jam bus atleista.

11Betgi jei jis neišgali atnašauti dviejų purplelių ar dviejų balandžių, tai atnašaus už nuodėmę, kuria nusidėjo, dešimtadalį efos rinktinių miltų atnašai už nuodėmę. Nei aliejaus į juos nemaišys, nei smilkalų ant jų neužbarstys, nes tai yra atnaša už nuodėmę. 12Atneš juos pas kunigą, o kunigas pasems jų saują kaip priminimo dalį ir pavers juos dūmais ant aukuro drauge su ugnies atnašomis VIEŠPAČIUI. Tai atnaša už nuodėmę. 13Taip kunigas atliks permaldavimą jo labui už bet kurią nuodėmę, kuria nusidėjo, ir jam bus atleista. Kaip ir javų atnaša, likusi miltų dalis priklausys kunigui".

Atlyginimo aukos 14VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 15"Kai žmogus nusižengia ir nusideda netyčiomis, paglemždamas sau iš VIEŠPAČIUI pašvęstų atnašų, jis atves VIEŠPAČIUI kaip atnašą už kaltę iš kaimenės sveiką aviną, kurio vertę nustatys sidabro šekeliais pagal šventovės šekelį. Tai yra kaltės atnaša. 16Atlygins ir už tai, kuo jis nusidėjo šventovei, pridėdamas prie jos penktadalį viršaus ir paduodamas kunigui. Kunigas atliks permaldavimą jo labui su kaltės atnašos avinu, ir jam bus atleista.

17Kai žmogus, to nežinodamas, nusideda bet kuriam iš VIEŠPATIES įsakymų, darydamas tai, kas uždrausta, jis užsitraukia kaltę ir turi priimti už ją bausmę. 18Jis atves pas kunigą iš kaimenės sveiką aviną pagal tavo nustatytą vertę kaip atnašą už kaltę. Kunigas atliks permaldavimą jo labui už klaidą, kuria jis netyčiomis suklydo, ir jam bus atleista. 19Tokia yra atnaša už kaltę; tas žmogus tikrai buvo kaltas VIEŠPAČIUI".

20VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 21"Kai žmogus nusideda ir nusižengia VIEŠPAČIUI, pasielgdamas apgaulingai su artimu užstato ar skolos laidavimo reikalu arba vagyste, arba artimo apgavyste, 22arba, radęs pamestą daiktą, melu išsigina; arba jei kreivai prisiekia dėl ko nors iš daugelio dalykų, kaip žmonės kad paprastai daro, ir nusideda, - 23kai žmogus taip nusidėjo ir, suvokęs savo kaltę, sugrąžins, ką buvo įsigijęs vagyste ar apgavyste, ar jam patikėtą užstatą, ar daiktą, kurį jis buvo radęs, 24ar bet kokį kitą daiktą, dėl kurio buvo kreivai prisiekęs, jis atlygins už patį daiktą ir pridės viršaus penktą dalį. Jo savininkui taip atsilygins, kai suvoks savo kaltę. 25Tada jis atves pas kunigą kaip atnašą už kaltę VIEŠPAČIUI iš kaimenės sveiką aviną pagal tavo nustatytą vertę. 26Kunigas atliks permaldavimą jo labui VIEŠPATIES akivaizdoje, ir jam bus atleista visa, kuo jis buvo užsitraukęs kaltę".

6Kunigystė ir auka. Kasdienė deginamoji auka 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Duok Aaronui ir jo sūnums nurodymus. Tokios yra deginamosios aukos apeigos: pati deginamoji auka turi pasilikti ant aukuro žaizdro visą naktį lig ryto, o ant aukuro turi būti kurstoma ugnis. 3Kunigas, užsimovęs apatines kelnaites iš drobės, apsivilks savo drobiniu apdaru, susems pelenus, kuriais ugnis pavertė ant aukuro deginamąją auką, ir supils juos šalia aukuro. 4Tada nusivilks savo apdarą ir, apsivilkęs kitais drabužiais, išneš pelenus už stovyklos į švarią vietą. 5Ugnis ant aukuro turi būti nuolat kurstoma; ji neturi užgesti. Kas rytą kunigas uždės ant jos malkų, išdėlios ant jos deginamąją auką ir pavers dūmais bendravimo atnašų taukus. 6Ugnis ant aukuro turi būti nuolat kurstoma; ji neturi užgesti.

Kasdienė javų atnaša 7Tokios yra javų atnašos apeigos: Aarono sūnūs atnašaus ją VIEŠPATIES akivaizdoje priešais aukurą. 8Vienas jų paims iš jos saują geriausių miltų bei aliejų iš javų atnašos

drauge su visais ant atnašos esančiais smilkalais ir pavers jos priminimo dalį dūmais ant aukuro kaip malonų kvapą VIEŠPAČIUI. 9O kas iš jos lieka, suvalgys Aaronas ir jo sūnūs. Ji turi būti valgoma kaip nerauginti papločiai šventoje vietoje: ją turi valgyti Susitikimo palapinės kieme. 10Ji neturi būti kepama su raugu. Aš daviau ją kaip jų dalį iš savo ugnies atnašų. Ji yra ypač šventa kaip ir atnaša už nuodėmę ar atnaša už kaltę. 11Tik vyriškieji Aarono palikuonys ją valgys kaip savo teisėtą dalį iš VIEŠPATIES atnašų ugnimi, per visas kartas. Visa, kas tik jas paliestų, taps pašvęsta".

12VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 13"Tokia yra atnaša, kurią Aaronas ir jo sūnūs turi atnašauti VIEŠPAČIUI savo patepimo dieną: dešimtadalį efos geriausių miltų kaip nuolatinę javų atnašą, pusę rytą ir pusę vakare. 14Ji bus paruošta keptuvėje su aliejumi. Atneši ją gerai aliejuje išmirkytą, - keptas javų atnašos riekes, - ir atnašausi ją kaip malonų kvapą VIEŠPAČIUI. 15Taip ją paruoš ir kunigas, pateptas iš Aarono sūnų būti jo įpėdiniu. Tai yra amžinas įstatas: atnaša priklauso VIEŠPAČIUI, ji visa turi būti paversta dūmais. 16Kiekviena kunigo javų atnaša turi būti visa sudeginta: ji neturi būti valgoma".

Atnašos už nuodėmę 17VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 18"Taip kalbėk Aaronui ir jo sūnums. Tokios yra apeigos atnašos už nuodėmę. Atnaša už nuodėmę bus papjauta VIEŠPATIES akivaizdoje toje vietoje, kur yra pjaunama atnaša deginamajai aukai. 19Tas kunigas, kuris atnašauja ją kaip atnašą už nuodėmę, turi ją valgyti. Ji bus valgoma šventoje vietoje, Susitikimo palapinės kieme. 20Visa, kas tik paliestų jos mėsą, taps pašvęsta, o jeigu ant drabužių užtikštų jos kraujo, aptaškytąją dalį turi išplauti šventoje vietoje. 21Molinis indas, kuriame ji buvo virta, turi būti sudaužytas, o jeigu ji virta variniame inde, jis turi būti iššveistas ir vandeniu išskalautas. 22Ją valgys tik vyriškiai iš kunigų giminės, nes ji yra ypač šventa. 23Bet atnašos už nuodėmę mėsa, kurios kraujo buvo įnešta į Susitikimo palapinę permaldavimui šventoje vietoje, nebus valgoma. Ji turi būti sudeginta ugnimi".

7Atlyginimo atnašos už kaltę 1"Tokios yra apeigos atnašos už kaltę: ji yra ypač šventa. 2Atnaša už kaltę bus papjauta toje vietoje, kur pjaunama deginamosios aukos atnaša. Jos kraujas bus išlietas ant aukuro šonų. 3Visi jos taukai turi būti atnašauti: riebioji uodega, vidurius dengianti riebioji plėvė, 4abudu inkstai su jų taukais prie paslėpsnių ir kepenų lezgis, kuris turi būti išimtas drauge su inkstais. 5Kunigas pavers juos ant aukuro dūmais kaip ugnies atnašą VIEŠPAČIUI. Tai yra atnaša už kaltę. 6Ją valgys tik vyriškiai iš kunigų giminės. Bus valgoma šventoje vietoje, nes atnaša yra ypač šventa.

7Atnaša už kaltę yra panaši į atnašą už nuodėmę. Tie patys nurodymai galioja abiem: ji turi priklausyti kunigui, kuris atlieka su ja permaldavimą. 8Panašiai kunigas, kuris atnašauja už ką nors deginamąją auką, sau pasiims kailį deginamosios aukos, kurią jis atnašavo. 9Be to, bet kokia javų atnaša, kepta krosnyje, ir bet kokia, paruošta puode ar keptuvėje, priklausys ją atnašaujančiam kunigui. 10Tuo tarpu bet kokia kita javų atnaša, įmaišyta su aliejumi ar sausa, priklausys lygiai visiems Aarono sūnums".

Bendravimo atnašos 11"Tokios yra apeigos bendravimo aukos, kuri atnašaujama VIEŠPAČIUI. 12Jei kas ją aukoja dėkodamas, tai drauge su padėkos auka turės atnašauti ir neraugintų, su aliejumi įmaišytų papločių, neraugintų, aliejumi apteptų bandelių bei aliejuje išminkytų rinktinių miltų papločių. 13Šias atnašas, pridėjęs raugintos duonos papločių, jis turės atnašauti su savo padėkai skirta bendravimo auka. 14Iš jų jis turės atnašauti po vieną paplotį kaip savo auką VIEŠPAČIUI. Tai priklausys kunigui, išliejančiam bendravimo atnašos kraują. 15O jo bendravimo aukos, skirtos

dėkojimui, mėsa turės būti valgoma tą pačią dieną, kai ji aukojama. Nieko iš jos neturi būti palikta lig ryto.

16O jei auka, kurią jis atnašauja, yra įžado ar savanoriška auka, nors ji turi būti valgoma tą dieną, kai ji aukojama, tačiau jos liekanos gali būti valgomos ir rytojaus dieną. 17Betgi trečią dieną aukos mėsos liekanos turės būti sudegintos. 18Todėl jei būtų valgomos trečią dieną bendravimo aukos mėsos liekanos, auka nebus maloni nei Dievui, nei bus įskaityta tam, kuris ją aukojo. Tokia mėsa turi būti laikoma atmatomis, ir kas ją valgys, užsitrauks kaltę.

19Mėsa, palietusi ką nors nešvaraus, nebus valgoma; ji turi būti sudeginta ugnyje. O kitą mėsą gali valgyti tik tas, kas yra švarus. 20Betgi kas, būdamas nešvarus, valgytų mėsos iš VIEŠPAČIUI skirtos bendravimo aukos, bus pašalintas iš savo giminės. 21Jei žmogus paliestų bet kokį nešvarų dalyką - žmogišką nešvarumą ar nešvarų gyvulį, ar bet kokį nešvarų bjaurų kūrinį - ir valgytų mėsos iš VIEŠPAČIUI skirtos bendravimo aukos, jis bus pašalintas iš savo giminės".

Nurodymai apie taukus ir kraują 22VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 23"Kalbėk izraeliečiams ir sakyk: nevalgysite jokių taukų, nei jaučio, nei avies, nei ožkos. 24Nors taukai gyvulio, nudvėsusio ar žvėrių sudraskyto, ir gali būti kam nors panaudoti, bet jūs patys jų nevalgysite. 25Jei kas nors valgytų taukų gyvulio, iš kurio gali būti atnašauta ugnimi VIEŠPAČIUI skirta auka, tas asmuo bus pašalintas iš savo giminės. 26Nevalgysite jokio kraujo, - ar tai būtų paukščio, ar tai būtų gyvulio kraujas, - niekur savo gyvenvietėse. 27Kas valgytų bet kokį kraują, bus pašalintas iš savo giminės".

28VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 29"Kalbėk izraeliečiams ir sakyk: atnašą, skirtą VIEŠPAČIUI iš bendravimo aukos, turės atnešti VIEŠPAČIUI žmogus, kuris atnašauja bendravimo auką. 30Savo rankomis jis atneš VIEŠPAČIUI skirtą ugnies atnašą. Jis pats atneš taukus su krūtine, kad krūtinė būtų pakylėta kaip pakylėjimo atnaša VIEŠPATIES akivaizdoje. 31Kunigas taukus pavers dūmais ant aukuro, o krūtinė bus Aarono ir jo sūnų dalis. 32Ir dešiniąją šlaunį nuo savo bendravimo aukų atiduosite kunigui kaip dovaną. 33Tas, kuris iš Aarono sūnų atnašauja bendravimo aukos kraują ir taukus, gaus dešiniąją šlaunį kaip savo dalį. 34Nes aš paėmiau pakylėjimo atnašos krūtinę ir dovanos atnašos petį iš izraeliečių - iš jų bendravimo aukų - ir atidaviau juos kunigui Aaronui ir jo sūnums kaip amžiną izraeliečių duoklę. 35Tai bus kunigiškoji dalis iš VIEŠPAČIUI skirtų ugnies atnašų, duota Aaronui ir jo sūnums, kai jie buvo įvesti tarnauti VIEŠPAČIUI kaip kunigai. 36Kad ji būtų jiems duodama kaip amžina izraeliečių duoklė per visas jų kartas, VIEŠPATS įsakė tą dieną, kai jis patepė juos kunigais".

37Tokios yra apeigos deginamosios aukos, javų atnašos, atnašos už nuodėmę, atnašos už kaltę, pašventinimo atnašos ir bendravimo aukos, kurias VIEŠPATS paskelbė Mozei ant Sinajaus kalno, kai įsakė izraeliečiams nešti savo atnašas VIEŠPAČIUI Sinajaus dykumoje.

B. KUNIGŲ ŠVENTIMŲ APEIGOS

8Aarono ir jo sūnų šventimų apeigos 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Paimk Aaroną drauge su jo sūnumis, drabužius, patepimo aliejų, jautį atnašai už nuodėmę, du avinus bei pintinę su nerauginta duona 3ir surink visą bendriją prie Susitikimo palapinės angos". 4Mozė padarė, kaip VIEŠPATS jam įsakė. Kai visa bendrija buvo surinkta prie įėjimo į Susitikimo palapinę, 5Mozė kreipėsi į bendriją: "Štai ką VIEŠPATS įsakė padaryti".

6Tada Mozė, paliepęs Aaronui ir jo sūnums prieiti, apiplovė juos vandeniu. 7Paskui apvilko jį tunika, apjuosė juosta, aprengė skraiste ir uždėjo jam efodą, suveržd amas jį meistriškai išausta efodo juosta ir taip pritvirtindamas prie Aarono. 8Uždėjo jam krūtinės dėklą, o į krūtinės dėklą įdėjo Urimus ir Tumimus. 9Užmovė jam ant galvos turbaną ir prie turbano, priekyje, prisegė auksinį papuošalą - šventąją diademą, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

10Tada Mozė, paėmęs patepimo aliejaus, patepė ir pašventino Padangtę ir visa, kas buvo jos viduje. 11Pašlakstė juo aukurą septynis kartus ir pašventindamas patepė aukurą, visus jo reikmenis bei praustuvą su pastovu. 12Užpylė Aaronui ant galvos patepimo aliejaus jam pašventinti. 13Mozė, paliepęs privesti Aarono sūnus, apvilko juos tunikomis, apjuosė juostomis ir užmovė jiems kepures, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

Šventimų aukos 14Kai jam buvo atvestas jautis atnašai už nuodėmę, Aaronas bei jo sūnūs uždėjo ranką atnašos už nuodėmę jaučiui ant galvos, 15ir jautis buvo papjautas. Mozė paėmė kraujo ir pirštu pavilgė kiekvieną aukuro ragą, tuo apvalydamas aukurą. Tada kraują jis išliejo prie aukuro papėdės. Taip jį pašventino, padarydamas už jį permaldavimą. 16Mozė paėmė visus vidurius dengiančius taukus, kepenų lezgį, abu inkstus su jų taukais ir ant aukuro pavertė juos dūmais. 17Bet patį jautį, jo odą, mėsą ir išmatas jis sudegino ant laužo už stovyklos, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

18Tada jis paliepė atvesti aviną deginamajai aukai. Aaronas bei jo sūnūs uždėjo rankas avinui ant galvos, 19ir avinas buvo papjautas. Mozė apšlakstė krauju visus aukuro šonus. 20Avinas buvo sukapotas, ir Mozė galvą, dalis ir taukus ant aukuro pavertė dūmais. 21Apiplovus vidurius ir kojas vandeniu, Mozė pavertė dūmais ant aukuro visą aviną. Tai buvo deginamoji auka, malonaus kvapo ugnies atnaša VIEŠPAČIUI, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

22Tada jis paliepė atvesti antrąjį aviną, šventimų aviną. Aaronas bei jo sūnūs uždėjo rankas avinui ant galvos, 23ir jis buvo papjautas. Mozė paėmė jo kraujo ir juo pavilgė Aarono dešinės ausies lezgelį, jo dešinės rankos nykštį ir dešinės kojos nykštį. 24Kai Aarono sūnūs buvo privesti, Mozė pavilgė krauju jų dešinės ausies lezgelį, dešinės rankos nykštį ir jų dešinės kojos nykštį, o likusį kraują Mozė iššlakstė ant visų aukuro šonų. 25Jis paėmė taukus, - riebiąją uodegą, visus vidurius dengiančius taukus, kepenų lezgį, abu inkstus su jų taukais, - ir dešiniąją šlaunį. 26Iš neraugintos duonos pintinės, buvusios VIEŠPATIES akivaizdoje, jis paėmė vieną neraugintos duonos paplotį, vieną duonos su aliejumi paplotį bei vieną bandelę ir padėjo juos ant taukų bei dešiniosios šlaunies. 27Juos visus jis sudėjo Aaronui ir jo sūnums ant delno, liepdamas juos pakylėti kaip pakylėjimo atnašą VIEŠPATIES akivaizdoje. 28Tada Mozė paėmė juos iš jų rankos ir pavertė dūmais ant aukuro kartu su deginamąja auka. Tai buvo šventimų atnaša maloniam kvapui, ugnies atnaša VIEŠPAČIUI. 29Mozė paėmė krūtinę ir pakylėjo ją kaip pakylėjimo atnašą VIEŠPATIES akivaizdoje. Ji buvo Mozei tenkanti šventumų avino dalis, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. 30Tada Mozė, paėmęs patepimo aliejaus ir kraujo, esančių ant aukuro, pašlakstė jais Aaroną bei jo drabužius ir taip pat jo sūnus bei jų drabužius. Taip jis pašventino Aaroną ir jo drabužius, taip pat jo sūnus ir jų drabužius.

31Galop Mozė tarė Aaronui ir jo sūnums: "Virkite mėsą prie Susitikimo palapinės angos ir valgykite ją ten su duona, kuri yra šventimų atnašų pintinėje, kaip man buvo įsakyta: 'Aaronas ir jo sūnūs ją valgys'. 32Mėsos ir duonos liekanas turite sunaikinti ugnimi. 33Be to, jūs neatsitrauksite nuo Susitikimo palapinės angos septynias dienas, kol jūsų šventimų dienos nebus užbaigtos, nes

jūsų šventimai užtruks septynias dienas. 34Tai, kas šiandien buvo padaryta, VIEŠPATS įsakė, kad būtų daroma {septynias dienas} dėl permaldavimo jūsų labui. 35Jūs turite pasilikti prie Susitikimo palapinės angos dieną ir naktį per septynias dienas, laikydamiesi VIEŠPATIES nurodymų, kitaip jūs mirsite, nes taip man buvo įsakyta". 36Aaronas ir jo sūnūs padarė visa, ką VIEŠPATS buvo įsakęs per Mozę.

9Pirmoji Aarono ir jo sūnų auka 1Aštuntą dieną Mozė pasišaukė Aaroną bei jo sūnus ir Izraelio seniūnus. 2Aaronui jis tarė: "Paimk jautuką atnašai už nuodėmę ir aviną deginamajai aukai - sveikus - ir atnašauk juos VIEŠPATIES akivaizdoje. 3Kalbėk izraeliečiams, tardamas: 'Paimkite ožį atnašai už nuodėmę, veršį ir ėriuką, sveikus mitulius deginamajai aukai, 4jautį ir aviną bendravimo atnašai paaukoti VIEŠPATIES akivaizdoje ir su aliejumi įmaišytą javų atnašą, nes šiandien jums pasirodys VIEŠPATS'". 5Jie tad visa, ką Mozė buvo įsakęs, sugabeno priešais Susitikimo palapinę. Visa bendrija susirinko ir stovėjo VIEŠPATIES akivaizdoje. 6Mozė tarė: "Štai ką VIEŠPATS įsakė jums padaryti, kad jums pasirodytų VIEŠPATIES šlovė". 7Tada Mozė paliepė Aaronui: "Prieik prie aukuro ir paaukok savo atnašą už nuodėmę ir deginamąją auką, atlik permaldavimą už save ir už žmones, paaukok žmonių atnašas ir atlik permaldavimą už juos, kaip VIEŠPATS įsakė".

8Aaronas priėjo prie aukuro ir papjovė jautuką, kuris buvo jo paties atnaša už nuodėmę. 9Aarono sūnūs padavė jam kraujo, o jis, padažęs pirštą kraujyje, pavilgė juo aukuro ragus. O likusį kraują išliejo prie aukuro papėdės. 10Bet taukus, inkstus ir atnašos už nuodėmę kepenų lezgį jis pavertė dūmais ant aukuro, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs, 11o mėsą ir kailį sudegino ant laužo už stovyklos.

12Tada jis papjovė deginamąją auką. Aarono sūnūs prinešė jam kraujo, o jis iššlakstė jį ant aukuro šonų. 13Deginamąją auką jie prinešė jam sukapotą į dalis su aukos galva, ir jis pavertė tai dūmais ant aukuro. 14Apiplovęs vidurius ir kojas, jis pavertė ir juos dūmais drauge su deginamąja auka ant aukuro.

15Paskui jis aukojo žmonių atnašą. Paėmęs ožį, kuris buvo žmonių atnaša už nuodėmę, jį papjovė ir paaukojo kaip atnašą už nuodėmę lygiai kaip pirmąją. 16Jis atnašavo deginamąją auką, paaukodamas ją pagal nuostatus. 17Jis atnašavo javų atnašą ir, paėmęs iš jų saują, pavertė juos dūmais ant aukuro, neįskaitant rytmečio deginamosios aukos.

18Jis papjovė jautį ir aviną kaip žmonių bendravimo auką. Aarono sūnūs prinešė jam kraujo, kurį jis iššlakstė ant visų aukuro šonų, 19jaučio ir avino taukus - riebiąją uodegą, vidurius dengiančius taukus, abu inkstus su taukais, esančiais ant jų, ir kepenų lezgius. 20Šias riebias dalis jie išdėliojo viršum krūtinių, ir taukai buvo paversti dūmais ant aukuro. 21Krūtines ir dešiniąją šlaunį Aaronas pakylėjo kaip pakylėjimo atnašą VIEŠPATIES akivaizdoje, kaip Mozė buvo įsakęs.

Viešpats apreiškia savo Artumą 22Aaronas pakėlė rankas žmonių link ir juos palaimino. Paaukojęs atnašą už nuodėmę, deginamąją auką ir bendravimo atnašą, jis nulipo žemyn. 23Tada Mozė ir Aaronas įėjo į Susitikimo palapinę. Išėję jie palaimino žmones, ir VIEŠPATIES šlovė pasirodė visiems žmonėms. 24Iš VIEŠPATIES Artumo išėjo ugnis ir sudegino deginamąją auką bei taukus ant aukuro. Tai matydami, visi žmonės šaukė iš džiaugsmo ir puolė veidu žemėn.

10Nadabo ir Abihu'o nuodėmė 1O Aarono sūnūs, Nadabas ir Abihu'as, pasiėmė savo smilkytuvus, įsidėjo žarijų, užbarstė ant jų smilkalų ir atnašavo VIEŠPATIES akivaizdoje nešventintą ugnį, kokios jis nebuvo jiems įsakęs. 2Ugnis išsiveržė iš VIEŠPATIES Artumo ir taip juos užgožė, kad jie

numirė VIEŠPATIES akivaizdoje. 3Tada Mozė tarė Aaronui: "Apie tai kalbėjo VIEŠPATS, kai pasakė:

'Per esančius čia prie manęs
apreikšiu savo šventumą
ir visų žmonių akivaizdoje
būsiu pašlovintas'".
Bet Aaronas tylėjo.

4Mozė pasišaukė Mišaelį ir Elzafaną, Aarono dėdės Uzielio sūnus, ir jiems tarė: "Prieikite ir nuneškite savo giminaičius nuo šventovės priekio kur nors už stovyklos". 5Jiedu priėjo ir išnešė juos, apsirengusius tunikomis, už stovyklos, kaip Mozė jiems buvo įsakęs. 6O Aaronui ir jo sūnums Eleazarui ir Itamarui tarė: "Netaršykite sau plaukų, neplėšykite savo drabužių, kad kartais nenumirtumėte ir pyktis neužgožtų visos bendrijos. Jūsų giminės, visi Izraelio namai, apraudos VIEŠPATIES siųstą gaisrą. 7Nepasitraukite nuo Susitikimo palapinės angos, kad nenumirtumėte, nes VIEŠPATIES patepimo aliejus yra ant jūsų". Jie pasielgė, kaip Mozė buvo įsakęs.

Nurodymai apie kunigų elgesį 8VIEŠPATS kalbėjo Aaronui, tardamas: 9"Negerkite vyno ar svaiginamųjų gėrimų nei tu, nei tavo sūnūs, kai jums reikia eiti į Susitikimo palapinę, kad nenumirtumėte. Tai yra amžinas įstatas visoms jūsų kartoms, 10nes jūs turite daryti skirtumą tarp to, kas šventa, ir to, kas prasta, tarp to, kas švaru, ir to, kas nešvaru; 11jūs turite mokyti izraeliečius visų įstatų, kuriuos jiems paskelbė VIEŠPATS per Mozę".

12Mozė kalbėjo Aaronui ir jo likusiems sūnums Eleazarui ir Itamarui: "Paimkite javų atnašą, paliktą nuo VIEŠPAČIUI skirtų ugnies atnašų, ir suvalgykite ją neraugintą prie aukuro, nes ji yra ypač šventa. 13Valgysite ją šventoje vietoje, nes tai yra tavo duoklė ir tavo sūnų duoklė iš ugnies atnašų VIEŠPAČIUI, nes taip man įsakyta. 14Betgi krūtinę, pakylėjimo atnašą, ir šlaunį, dovanos atnašą, tu ir tavo sūnūs bei dukterys su tavimi galite valgyti bet kur švarioje vietoje, nes jie buvo paskirti kaip duoklė tau ir duoklė tavo vaikams iš izraeliečių bendravimo aukų. 15Drauge su deginamosios aukos taukais jie atneš ir šlaunį, dovanos atnašą, ir krūtinę, pakylėjimo atnašą, pakylėti kaip pakylėjimo atnašą VIEŠPATIES akivaizdoje. Jie priklausys kaip duoklė tau ir tavo vaikams amžinai, kaip VIEŠPATS įsakė".

16Tada Mozė pakartotinai pasiteiravo apie atnašos už nuodėmę ožį, o jis jau buvo sudegintas! Jis supyko ant Eleazaro ir Itamaro, likusių Aarono sūnų, ir tarė: 17"Kodėl nesuvalgėte atnašos už nuodėmę šventoje vietoje? Juk ji yra ypač šventa, ir Dievas ją davė jums, kad nuvalytumėte bendrijos kaltę, atliktumėte permaldavimą jų labui VIEŠPATIES akivaizdoje! 18Jos kraujas nebuvo įneštas į šventovės vidų. Jūs turėjote ją suvalgyti tik šventovėje, kaip aš įsakiau". 19O Aaronas kalbėjo Mozei: "Štai jie atnešė šiandien savo atnašą už nuodėmę ir deginamąją auką VIEŠPATIES akivaizdon, ir kokie dalykai ištiko mane! Jei aš šiandien būčiau valgęs atnašą už nuodėmę, nejau tai būtų buvę malonu VIEŠPAČIUI?" 20Mozė, tai girdėdamas, sutiko.

C. NUOSTATAI APIE APEIGINĮ ŠVARUMĄ

11Švarūs ir nešvarūs gyvūnai. Keturkojai 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaronui, tardamas: 2"Taip kalbėkite izraeliečiams:

'Iš visų keturkojų žemėje šie yra gyvuliai, kuriuos galite valgyti. 3Kiekvieną gyvulį, kuris turi

skeltus nagus - yra skeltanagis ir atrajoja - tokį galite valgyti. 4Tačiau iš tų, kurie arba tik atrajoja, arba tik turi skeltus nagus, šių nevalgysite: kupranugario, nes jis, nors ir atrajoja, bet skeltų nagų neturi, - jis yra jums nešvarus; 5uolų opšraus, nes jis, nors ir atrajoja, bet skeltų nagų neturi, - jis yra jums nešvarus; 6kiškio, nes jis, nors ir atrajoja, bet skeltų nagų neturi; 7ir kiaulės, nes ji, nors ir turi skeltus nagus ir yra skeltanagė, bet neatrajoja, - ji yra jums nešvari. 8Nei jų mėsos valgysite, nei jų dvėsenos liesite, - jie yra jums nešvarūs.

Vandens gyvūnai 9Šiuos galite valgyti iš visų vandens gyvūnų. Kas vandenyse - jūroje, ar upėje - turi pelekus ir žvynus, tokius galite valgyti. 10Bet kas neturi pelekų ir žvynų jūroje ar upėje, - iš visų rėpliojančių gyvūnų vandenyje ir iš visų kitų gyvūnų, esančių vandenyje, - tokius laikysite pasibjaurėtinais. 11Laikysite juos pasibjaurėtinais: nevalgysite jų mėsos, bjaurėsitės jų dvėsena. 12Visa, kas neturi vandenyje pelekų ir žvynų, yra jums pasibjaurėjimas.

Paukščiai 13Iš paukščių šiuos laikysite pasibjaurėtinais, - jie nebus valgomi, nes yra pasibjaurėjimas, - erelį, grifą, juodąjį grifą; 14suopį, visų rūšių sakalus; 15visų rūšių varnas; 16strutį, lėlį, žuvėdrą; visų rūšių vanagus; 17pelėdą, narą, ūbaujančią pelėdą, 18naminę pelėdą, dykumos pelėdą, einį; 19gandrą; visų rūšių garnius, lukutį ir šikšnosparnį.

Skraidantys vabzdžiai 20Visi sparnuotieji vabzdžiai, vaikščiojantys keturiomis kojomis, bus jums pasibjaurėtini. 21Bet iš sparnuotųjų vabzdžių, vaikščiojančių keturiomis kojomis, galite valgyti tuos, kurie turi sudurtas kojas ir gali jomis šokinėti žemėje. 22Iš jų galite valgyti įvairių rūšių skėrius, įvairių rūšių rijūnus skėrius, įvairių rūšių svirplius ir įvairių rūšių žiogus. 23Bet visi kiti sparnuoti, keturias kojas turintys vabzdžiai bus jums pasibjaurėtini.

Nešvarių gyvūnų palietimas 24Šiais atvejais jūs užsitrauksite nešvarumą. Kas paliestų bet kurio jų dvėseną, bus nešvarus iki vakaro, 25o kas neštų bet kurio jų dvėsenos dalį, turės išsiplauti savo drabužius ir bus nešvarus iki vakaro. 26Gyvuliai, kurie turi nagus, bet nėra skeltanagiai ar neatrajoja, yra jums nešvarūs. Kas paliestų kurį nors iš jų, bus nešvarus. 27Taip pat ir gyvuliai, vaikščiojantys letenomis iš tų, kurie rėplioja keturiomis, yra jums nešvarūs. Kas paliestų bet kurio jų dvėseną, bus nešvarus iki vakaro, 28o kas neštų jų dvėseną, išsiplaus savo drabužius ir bus nešvarus iki vakaro. Jie yra jums nešvarūs.

29Iš gyvūnų, kužančių žemėje, šie bus jums nešvarūs: kurmis, pelė, įvairių rūšių didieji driežai; 30gekas, sausumos krokodilas, driežas, smėlynų driežas ir chameleonas. 31Jums šie yra nešvarūs tarp kužančių gyvūnų. Kas paliestų kurį iš jų padvėsusį, bus nešvarus iki vakaro. 32Ir ant ko kuris nors iš jų padvėsusis užkristų, taps nešvarus, - ar tai būtų medinis daiktas, ar drabužis, ar kailis, ar ašutinė, ar bet koks daiktas, naudojamas bet kokiam tikslui. Jis turi būti pamerktas į vandenį ir liks nešvarus iki vakaro. Tada jis taps švarus. 33Jei bet kas iš jų įkristų į indą iš molio, viskas jo viduje bus nešvaru, ir indą sudaužysite. 34Bet koks maistas, kurį būtų galima valgyti, bus nešvarus, jei vanduo iš tokio indo ant jo užtikštų; bet koks gėrimas, kurio būtų galima atsigerti, bus nešvarus, jei jis buvo tokiame inde. 35Viskas, ant ko bet kokia dvėsenos dalis užkristų, bus nešvaru. Krosnis ar viryklė turės būti sudaužyta į šipulius. Jos yra nešvarios, ir jums bus nešvarios. 36O šaltinis ar vandens talpykla, turintys vandens, bus švarūs, betgi kas paliečia dvėseną šaltinyje ar vandens talpykloje, taps nešvarus. 37Jei tokia dvėsena užkristų ant grūdų sėklos, laikomos sėjai, ji yra švari, 38betgi jei ant sėklos būtų užpiltas vanduo ir tokia dvėsena užkristų ant jo, ji bus jums nešvari.

39Jei nugaišo gyvulys, kurio mėsą galite valgyti, kas prisiliestų prie jo gaišenos, bus nešvarus iki

vakaro. 40Kas užvalgytų jo gaišenos, turės išsiplauti drabužius ir bus nešvarus iki vakaro; ir kas neštų gaišeną, turės išsiplauti drabužius ir bus nešvarus iki vakaro.

41Visi gyvūnai, kužantys žemėje, kelia pasibjaurėjimą. Jie nebus valgomi. 42Kas tik šliaužia pilvu ir kas rėplioja visomis keturiomis ar kas tik turi daug kojų, - jokių žemėje kužančių gyvūnų nevalgysite, nes jie yra pasibjaurėtini. 43Neužsitraukite sau pasibjaurėjimo jokiu kužančiu gyvūnu, nesusiterškite jais savęs ir netapkite per juos nešvarūs, 44nes aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas. Todėl pašvęskite save ir būkite šventi. Nesuterškite savęs jokiu kužančiu gyvūnu, kuris rėplioja žeme! 45Kadangi aš esu VIEŠPATS, kuris išvedžiau jus iš Egipto žemės, kad būčiau jūsų Dievas, jūs būsite šventi, nes aš esu šventas!

46Tokie yra nuostatai apie gyvulius, paukščius ir visus gyvūnus, plaukiojančius vandenyse, bei visus gyvūnus, kužančius žemėje, 47kad darytumėte skirtumą tarp nešvarių ir švarių, tarp gyvūnų, kuriuos galima valgyti, ir tarp gyvūnų, kurių negalima valgyti'".

12Moters apvalymas po gimdymo 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Kalbėk izraeliečiams ir sakyk: 'Kai moteris pastoja ir pagimdo berniuką, ji bus nešvari septynias dienas. Ji bus nešvari, kaip būna nešvari savo mėnesinių metu. 3Aštuntąją dieną berniuko apyvarpės oda bus apipjaustyta. 4O moteris pasiliks dar trisdešimt tris dienas savo apsivalymo kraujyje. Nieko, kas šventa, nelies nei į šventovę eis, kolei nepasibaigs jos apsivalymo dienos. 5Jei pagimdo mergaitę, ji bus nešvari dvi savaites, kaip būna nešvari mėnesinių metu, ir pasiliks dar šešiasdešimt šešias dienas savo apsivalymo kraujyje.

6Pasibaigus jos apsivalymo dienoms - ar tai už sūnų, ar tai už dukterį, - ji atneš kunigui prie Susitikimo palapinės angos mitulį ėriuką deginamajai aukai ir balandį ar purplelį atnašai už nuodėmę. 7Jis atnašaus VIEŠPATIES akivaizdoje ir atliks permaldavimą jos labui. Tada ji bus švari po savo kraujavimo. Tokios yra apeigos pagimdžiusiai kūdikį, berniuką ar mergaitę. 8O jei ji neturi iš ko atnašauti avį, teatnašauja du purplelius ar du balandžius, vieną deginamajai aukai, o kitą atnašai už nuodėmę. Kunigas atliks permaldavimą jos labui, ir ji bus švari'".

13Nurodymai apie odos ligas 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaronui:

2"Kai žmogui kūno odoje atsiranda sutinimas ar išbėrimas, ar dėmė, besivystanti į raupsų ligą jo kūno odoje, jis turi būti atvestas pas kunigą Aaroną ar pas vieną iš jo sūnų kunigų. 3Kunigas apžiūrės ligą jo kūno odoje: jei plaukai ligos apimtoje vietoje yra pabalę ir ligos apimtoji vieta atrodo įdubusi, lyginant su kūno oda, tai yra raupsai. Kunigas, tai nustatęs, pripažins, kad tas žmogus yra apeigoms nešvarus. 4O jei dėmė kūno odoje yra balta, neatrodo įdubusi, lyginant su oda, ir plaukai ant jos nėra pabalę, kunigas uždarys ligonį septynioms dienoms. 5Septintą dieną kunigas jį apžiūrės ir, jei ligos apimtoji vieta išlaikė savo spalvą ir nepaplatėjo odoje, tada kunigas uždarys jį dar kitoms septynioms dienoms. 6Septintą dieną kunigas jį vėl apžiūrės ir, jei ligos apimtoji vieta yra sumažėjusi ir nėra paplatėjusi odoje, kunigas pripažins, kad žmogus yra švarus. Tai tik išbėrimas. Žmogus išsiplaus drabužius ir bus švarus. 7Betgi jei tada, kai jis pasirodė pas kunigą ir buvo pripažintas esąs švarus, išbėrimas plėstųsi, jis turi vėl pasirodyti kunigui. 8Kunigas jį apžiūrės ir, jei išbėrimas odoje yra paplatėjęs, kunigas pripažins, kad žmogus yra nešvarus. Išbėrimas yra raupsai.

9Kai žmogus gauna raupsų ligą, jis turi būti atvestas pas kunigą. 10Kunigas jį apžiūrės ir, jei ant jo odos rastų baltą ištinimą su išbalusiais plaukais, o ištinime gyvos mėsos opą, 11tai jo kūno odoje

yra įsisenėjusi raupsų liga. Kunigas pripažins, kad jis yra nešvarus, - jo neuždarys, nes aišku, jis yra nešvarus. 12Bet jei išbėrimas taip apimtų odą, kad apdengtų visą ligonio odą nuo galvos iki kojų, kiek tik kunigo akys gali užmatyti, - 13kunigas jį apžiūrės ir, jei išbėrimas yra apdengęs visą kūną, pripažins ligonį švariu nuo ligos. Jis yra švarus, nes visas pasidarė baltas. 14Bet jei kada nors jam pasirodytų gyva mėsa, jis bus nešvarus. 15Kunigas apžiūrės gyvą mėsą ir pripažins jį esant nešvarų. Gyva mėsa yra nešvari, nes ji yra raupsai. 16Bet jei gyvoji mėsa vėl tampa balta, jis ateis pas kunigą. 17Kunigas jį apžiūrės ir, jei oda yra tapusi balta, kunigas pripažins ligonį esant švarų. Jis yra švarus.

18Kai žmogaus kūno odoje iškyla bei išgyja skaudė 19ir skaudės vietoje pasirodo baltas sutinimas ar rausvai balta dėmė, jis turi pasirodyti kunigui. 20Kunigas ją apžiūrės ir, jei ji atrodo įdubusi, lyginant su kita oda, ir plaukai ant jos yra pabalę, kunigas pripažins jį esant nešvarų. Tai raupsų liga, iškilusi skaudės vietoje. 21Bet jei kunigas, apžiūrėdamas jį, nustato, kad plaukai ant dėmės nėra pabalę ir ji nėra įdubusi, lyginant su kita oda, bet darosi mažesnė, kunigas uždarys jį septynioms dienoms. 22O jei ji odoje plečiasi, tada kunigas pripažins jį esant nešvarų. Tai yra liga. 23Bet jei dėmė pasilieka toje pačioje vietoje ir nesiplečia, ji yra skaudės randas. Kunigas pripažins, kad žmogus yra švarus.

24Arba ugniai nudeginus žmogaus kūno odą ir gyvai mėsai nudegimo opoje tapus rausvai balta ar balta, 25kunigas ją apžiūrės. Jei plaukai nudegimo opoje yra pabalę ir opa atrodo įdubusi, lyginant su kita oda, tai raupsų liga. Raupsai išsivystė nudegimo opoje, ir kunigas pripažins, kad žmogus yra nešvarus. Tai yra raupsų liga. 26Bet jei kunigas, opą apžiūrėdamas, nustato, kad jos plaukai nėra pabalę ir ji nėra įdubusi, lyginant su kita oda, bet yra sumažėjusi, kunigas uždarys žmogų septynioms dienoms. 27Septintąją dieną kunigas jį apžiūrės, jei opa bus paplatėjusi odoje, kunigas pripažins jį nešvariu. Tai yra raupsų liga. 28Bet jei opa bus pasilikusi savo vietoje ir neišsiplėtusi odoje, bet sumažėjusi, tai yra sutinimas nuo nudegimo. Kunigas pripažins jį esant švarų, nes tai yra nudegimo randas.

29Jei vyrui ar moteriai atsirastų žaizda ant galvos ar ant smakro, 30kunigas apžiūrės ligą. Jei žaizda atrodo įdubusi, lyginant su kita oda, ir plaukai yra pageltę ir suplonėję, kunigas pripažins jį esant nešvarų. Tai yra dedervinė, galvos ar smakro raupsų liga. 31O kai kunigas, apžiūrėdamas dedervinės žaizdas, nustato, kad jos neatrodo įdubusios, lyginant su kita oda, tačiau jose nėra juodų plaukų, kunigas uždarys žmogų su dedervinės žaizdomis septynioms dienoms. 32Septintą dieną kunigas apžiūrės ligą. Jei jis nustato, kad dedervinė nepaplatėjusi, joje nėra geltonų plaukų ir, lyginant su kita oda, dedervinės žaizdos neįdubusios, 33žmogus nusiskus, neskusdamas dedervinės žaizdų. O asmenį, sergantį dedervine, kunigas uždarys dar kitoms septynioms dienoms. 34Septintą dieną kunigas apžiūrės dedervinę. Jei dedervinė neišsiplėtė odoje ir žaizdotoji oda, lyginant su kita oda, neatrodo įdubusi, kunigas pripažins jį esant švarų. Žmogus išsiplaus drabužius ir bus švarus. 35Tačiau jeigu dedervinė plėstųsi tada, kai žmogus buvo pripažintas švariu, 36kunigas jį apžiūrės. Jeigu dedervinė yra paplatėjusi, kunigui nėra reikalo tikrinti, ar plaukai pageltę, - žmogus yra nešvarus. 37Bet jeigu, jo akimis žiūrint, dedervinė yra sustabdyta ir žaizdų vietoje ataugę juodi plaukai, dedervinė yra išgydyta. Kunigas pripažins žmogų esant švarų.

38Jei vyrui ar moteriai ant kūno odos pasirodytų spuogai - balti spuogai, 39kunigas turi juos apžiūrėti. Jei spuogai ant kūno odos yra balsvi, tai tik odos išbėrimas. Ligonis yra švarus.

40Kai žmogui nuslenka plaukai nuo galvos, jis yra plikagalvis, bet švarus. 41Taip pat jei plaukai

jam nuslenka nuo viršugalvio, jis turi pliką viršugalvį, bet yra švarus. 42Bet jei ant pliko pakaušio ar pliko viršugalvio pasirodo rausvai baltos spalvos skaudė, ji yra raupsų liga, besivystanti ant jo pliko pakaušio ar jo pliko viršugalvio. 43Kunigas jį apžiūrės: jei ištinimas ant pliko pakaušio ar pliko viršugalvio yra rausvai baltas, kaip atrodo raupsų liga kūno odoje, 44tas žmogus serga raupsais, - jis yra nešvarus. Kunigas pripažins jį esant nešvarų, nes liga yra ant jo galvos".

Nuostatai raupsais sergantiems 45"Kiekvieno raupsų liga sergančio drabužiai turi būti suplyšę ir galvos plaukai sutaršyti. Jis turės prisidengti burną ir šaukti: "Nešvarus, nešvarus!" 46Visą laiką, kol bus raupsuotas, jis bus nešvarus. Būdamas nešvarus, jis turi gyventi atskirai, - jo gyvenvietė turi būti už stovyklos".

Drabužių užkrėtimas 47"Kai raupsų liga pasirodo drabužyje, - vilnoniame ar marškoniame drabužyje, 48jo lininiuose ar vilnoniuose apmatuose ar atauduose, - odoje ar odiniuose daiktuose, 49jei pats drabužis ar jo apmatai ar ataudai, ar oda, ar odinis daiktas nuo ligos darosi žalsvas ar rausvas, liga yra raupsai ir turi būti parodyta kunigui. 50Apžiūrėjęs kunigas padės užkrėstą daiktą atskirai septynioms dienoms. 51Septintą dieną apžiūrės ligą: jei liga yra paplatėjusi drabužyje, - apmatuose ar atauduose, - ar odoje, nepaisant kam oda yra naudojama, tai yra raupsų liga. Drabužis yra nešvarus. 52Drabužį - vilnonius ar lininius apmatus ar ataudus - ar bet kokį odinį daiktą, kuriame rasta liga, jis sudegins, nes tai besiplečianti raupsų liga ir turi būti sudeginta ugnyje.

53Bet jei kunigas nustato, kad liga drabužyje, - apmatuose ar atauduose, - ar bet kokiame odiniame daikte neišsiplėtė, 54kunigas palieps daiktą, kuriame reiškiasi liga, išplauti ir padės jį atskirai dar kitoms septynioms dienoms. 55Po išplovimo kunigas apžiūrės daiktą, kuriame reiškiasi liga. Jei ligos dėmė nepakeitė spalvos, nors liga ir nėra paplatėjusi, jis yra nešvarus. Turi jį sudeginti ugnyje, nepaisant ar ligos dėmė yra vidaus, ar lauko pusėje.

56Betgi jei apžiūrėjęs kunigas nustato, kad ligos dėmė po išplovimo yra išnykusi, tą vietą jis iškirps iš drabužio ar iš odos, ar iš apmatų, ar ataudų. 57Jei ji vėl pasirodo drabužyje, apmatuose ar atauduose, ar kokiame nors daikte iš odos, tą daiktą, kuriame vėl reiškiasi liga, sunaikinsi ugnyje. 58Betgi drabužis, apmatai ar ataudai, ar daiktas iš odos, iš kurio liga po plovimo yra dingusi, tada turi būti antrąkart išplautas, ir bus švarus.

59Tokie yra nuostatai apie raupsų ligą vilnoniame ar marškoniame drabužyje, apmatuose ar atauduose, ar bet kokiame odiniame daikte, kai reikia juos pripažinti, ar jie švarūs, ar nešvarūs".

14Apvalymas nuo užkrečiamų odos ligų 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Tokios yra apeigos, kurias turi atlikti raupsuotasis, kai jis yra pripažįstamas esąs švarus.

Jis turi būti atvestas pas kunigą. 3O kunigas turi išeiti už stovyklos. Jei apžiūrėjęs kunigas nustato, kad raupsuotasis yra iš ligos pagijęs, 4kunigas įsakys, kad du gyvi švarūs paukščiai, kedro medžio, tamsiai raudonų siūlų ir izopo būtų atnešta tam, kuris turi būti pripažintas švariu. 5Kunigas palieps papjauti vieną iš paukščių viršum molinio indo, pripilto šaltinio vandens. 6Paims gyvąjį paukštį drauge su kedro medžiu, tamsiai raudonos spalvos siūlais ir izopu, pamirkys juos kraujyje paukščio, papjauto viršum šaltinio vandens, 7ir pašlakstys krauju septynis kartus žmogų, kuris yra apvalomas nuo raupsų ligos. Tada kunigas pripažins jį esant švarų ir paleis gyvąjį paukštį skristi į laukus. 8O žmogus, kuris turi būti pripažintas švariu, išsiplaus drabužius, nusiskus visus plaukus, išsimaudys vandenyje ir bus švarus. Tada jis gali eiti į stovyklą, bet septynias dienas turės gyventi už savo palapinės. 9Septintą dieną nusiskus visus savo plaukus, galvos, barzdos, antakių, - jis turi nusiskusti

visus plaukus. Tada išsiplaus drabužius, išsimaudys vandenyje ir bus švarus.

10Aštuntą dieną jis turi paimti du sveikus ėriukus, vieną sveiką mitulę avį, o javų atnašai - tris dešimtadalius efos geriausių miltų ir vieną logą aliejaus. 11Apvalymo apeigas atliekantis kunigas pastatys žmogų, kuris turi būti apvalytas, drauge su jo atnašomis VIEŠPATIES akivaizdoje prie Susitikimo palapinės angos. 12Kunigas paims vieną iš ėriukų, paaukos jį kaip atnašą už nuodėmę drauge su logu aliejaus ir pakylės juos VIEŠPATIES akivaizdoje kaip pakylėjimo atnašą. 13Ėriuką jis papjaus toje vietoje, kur yra pjaunamos šventoje vietoje atnaša už nuodėmę ir deginamoji auka, nes atnaša už kaltę, kaip ir atnaša už nuodėmę, priklauso kunigui ir yra ypač šventa. 14Tada kunigas paims kaltės atnašos kraujo ir pavilgys juo žmogaus, kuris turi būti apvalytas, dešinės ausies lezgelį, dešinės rankos nykštį ir dešinės kojos nykštį. 15Kunigas turi paimti logą aliejaus, užsipilti jo ant kairės rankos delno, 16padažyti dešinės rankos pirštą aliejuje, esančiame ant jo kairės rankos delno, ir pašlakstyti keletu lašų aliejaus savo pirštu septynis kartus VIEŠPATIES akivaizdoje. 17Keletą lašų ant jo delno likusio aliejaus kunigas užteps žmogui, kuris turi būti apvalytas, ant dešinės ausies lezgelio, dešinės rankos nykščio ir ant dešinės kojos nykščio, viršum kraujo atnašos už kaltę. 18O likusį aliejų, esantį ant delno, kunigas išpils ant galvos žmogui, kuris turi būti apvalytas. Tada kunigas atliks permaldavimą jo labui VIEŠPATIES akivaizdoje: 19kunigas paaukos atnašą už nuodėmę ir atliks permaldavimą to žmogaus labui, kuris turi būti apvalytas. Tada bus papjauta deginamoji auka, - 20ant aukuro kunigas paaukos deginamąją auką ir javų atnašą. Taip kunigas atliks permaldavimą jo labui. Tada žmogus bus švarus".

Vargšų apvalymo atnašos 21"Betgi jei žmogus yra vargšas ir tiek neišgali, tepaima vieną ėriuką atnašai už kaltę, - pakylėjimui {VIEŠPATIES akivaizdoje}, - atlikti permaldavimą jo labui, dešimtadalį efos geriausių, maišytų su aliejumi miltų, javų atnašai ir logą aliejaus. 22Be to, du purplelius arba du balandžius, - ką jis išgali, - vieną atnašai už nuodėmę, o kitą deginamajai aukai. 23Aštuntą dieną jis atneš juos kunigui, kad būtų apvalytas VIEŠPATIES akivaizdoje prie Susitikimo palapinės angos. 24O kunigas paims kaltės atnašos ėriuką bei logą aliejaus ir pakylės juos kaip pakylėjimo atnašą VIEŠPATIES akivaizdoje. 25Kunigas papjaus kaltės atnašos ėriuką, paims truputį kaltės atnašos kraujo ir pavilgys juo žmogaus, kuris turi būti apvalytas, dešinės ausies lezgelį, dešinės rankos nykštį ir dešinės kojos nykštį. 26Kunigas užpils truputį aliejaus ant savo kairiosios rankos delno, 27o dešinės rankos pirštu kunigas pašlakstys keletu lašų aliejaus, esančio ant jo kairės rankos delno, septynis kartus VIEŠPATIES akivaizdoje. 28Keletą lašų aliejaus, esančio ant jo delno, kunigas užteps žmogui, kuris turi būti apvalytas, ant dešinės ausies lezgelio, dešinės rankos nykščio ir dešinės kojos nykščio toje vietoje, kur buvo užteptas atnašos už kaltę kraujas. 29Likusį ant delno aliejų kunigas užteps ant galvos žmogui, kuris turi būti apvalytas, atlikdamas permaldavimą jo labui VIEŠPATIES akivaizdoje. 30Tada jis atnašaus vieną iš purplelių ar iš balandžių, - ką žmogus išgali, - 31vieną atnašai už nuodėmę, o kitą deginamajai aukai drauge su javų atnaša, ir kunigas atliks permaldavimą jo labui VIEŠPATIES akivaizdoje. 32Tokios yra apeigos raupsuotajam, kuris neišgali atnašų savo pripažinimui, kad yra švarus".

Pelėsių liga namuose 33VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaronui, tardamas:

34"Kai įeisite į Kanaano žemę, kurią aš duodu jums nuosavybėn, ir jei aš sukelčiau raupsų ligą viename iš namų jūsų nuosavybės krašte, 35namų savininkas nueis pas kunigą ir praneš, tardamas: 'Man atrodo, kad kažin kokia liga yra mano namuose'. 36Kunigas, prieš eidamas ligos apžiūrėti, turi paliepti namus ištuštinti, kad niekas, kas yra namuose, netaptų nešvarus. Tada kunigas įeis namų

apžiūrėti. 37Jis turi apžiūrėti ligą. Jei liga reiškiasi namų sienose žalsvos ar rausvos spalvos įdubimais, gilesniais už sienos paviršių, 38kunigas turi išeiti pro namų duris ir uždaryti namus septynioms dienoms. 39Septintą dieną kunigas turi sugrįžti. Jei jis nustato, kad liga namų sienose yra išsiplėtusi, 40kunigas turi paliepti, kad akmenys, kuriuose reiškiasi liga, būtų išlupti ir išnešti už miesto į nešvarią vietą. 41O namai iš vidaus turi būti kruopščiai išgrandyti, ir nuluptas tinkas išmestas už miesto į nešvarią vietą. 42Tada turi būti atnešti kiti akmenys ir įdėti į anų akmenų vietą; paimtas kitas tinkas ir namai ištinkuoti.

43Jei liga vėl ima plėstis namuose tada, kai akmenys buvo išlupti ir namai išgrandyti bei iš naujo ištinkuoti, 44kunigas turi ateiti ir juos apžiūrėti. Jei liga namuose yra išsiplėtusi, - raupsų liga plečiasi namuose, - jie yra nešvarūs. 45Namai turi būti nugriauti, jų akmenys, rąstai ir visas namų tinkas išnešti į nešvarią vietą už miesto. 46Kas tik įeitų į namus, kai jie yra uždaryti, bus nešvarus iki vakaro; 47kas tik miegotų tokiuose namuose, turi išsiplauti drabužius; ir kas tik valgytų tokiuose namuose, turi išsiplauti drabužius.

48Betgi jei kunigas ateina ir nustato, kad liga namuose nėra išsiplėtusi po to, kai namai buvo ištinkuoti, tada kunigas pripažins, kad namai yra švarūs, nes liga yra pranykusi. 49Namams apvalyti jis turi paimti du paukščius drauge su kedro medžiu, tamsiai raudonos spalvos siūlų bei izopo 50ir papjauti vieną paukštį viršum molinio indo, pripilto šaltinio vandens. 51Paims kedro medį, izopą bei tamsiai raudonos spalvos siūlus drauge su gyvuoju paukščiu, pamirkys papjautojo paukščio kraujyje bei vandenyje ir pašlakstys namus septynis kartus. 52Taip jis apvalys namus paukščio krauju, šaltinio vandeniu, gyvuoju paukščiu, kedro medžiu, izopu ir tamsiai raudonos spalvos siūlais. 53O gyvąjį paukštį paleis skristi už miesto į laukus. Taip jis turi atlikti permaldavimą už namus, ir jie taps švarūs".

54Tokie yra nuostatai kiekvienai raupsų ligai, - dedervinėms, 55raupsams drabužių ir namų, 56sutinimui ar išbėrimui, ar dėmėms, - 57nustatyti, kada jie yra nešvarūs ir kada jie yra švarūs.

Tokie yra nuostatai raupsų ligoms.

15Asmeniško apeiginio nešvarumo atvejai. Vyrų 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaronui, tardamas: 2"Kalbėkite izraeliečiams ir sakykite jiems:

'Kai vyras patiria sėklos išsiliejimą iš savo kūno, - sėklos išsiliejimas daro jį apeigoms nešvarų. 3Toks yra jo sėklos išsiliejimo nešvarumas, kad nedaro skirtumo, ar jo varpa nesulaiko sėklos išsiliejimo, ar jo varpa sulaiko sėklos išsiliejimą, vis vien jam tai yra nešvarumas. 4Kiekvienas guolis, kuriame atsigultų sėklos išsiliejimu sergantis, tampa nešvarus. 5O kas paliestų jo guolį, turės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir bus nešvarus lig vakaro. 6Kas atsisėstų ant daikto, ant kurio buvo sėdėjęs sergantis sėklos išsiliejimu, turės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir bus nešvarus lig vakaro. 7Kas paliestų sergančio sėklos išsiliejimu kūną, turės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir bus nešvarus lig vakaro. 8Jei sėklos išsiliejimu sergantis spjautų ant švaraus žmogaus, pastarasis turės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir bus nešvarus lig vakaro. 9Bet koks balnas, ant kurio sėklos išsiliejimu sergantis joja, bus nešvarus. 10Kas paliestų bet kokį daiktą, buvusį po juo, bus nešvarus lig vakaro, o kas tokius daiktus neštų, turės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir bus nešvarus lig vakaro. 11Visi, kuriuos paliestų sėklos išsiliejimu sergantis, nepaskalavęs vandenyje savo rankų, turės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir bus nešvarūs lig vakaro. 12Indas iš molio, kurį paliestų sėklos

išsiliejimu sergantis, turi būti sudaužytas, o indas iš medžio turi būti išskalautas vandeniu.

13Kai sėklos išsiliejimu sergantis pagyja nuo sėklos išsiliejimo, jis turi palaukti septynias dienas savo pripažinimo, kad yra švarus, išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir tada taps švarus 14O aštuntą dieną, pasiėmęs du purplelius ar du balandžius, nueis VIEŠPATIES akivaizdon prie Susitikimo palapinės angos ir paduos juos kunigui. 15Kunigas paruoš juos, - vieną atnašai už nuodėmę, o kitą deginamajai aukai, - ir kunigas atliks permaldavimą VIEŠPATIES akivaizdoje jo labui dėl jo sėklos išsiliejimo.

16Kai vyras patiria paprastą sėklos išsiliejimą, visas išsimaudys vandenyje ir bus nešvarus lig vakaro. 17Bet koks audinys ar oda, ant kurių užkristų sėkla, turi būti išskalbti vandenyje, o vyras bus nešvarus lig vakaro. 18Jei vyras guli su moterimi ir patiria sėklos išsiliejimą, jiedu abu turi išsimaudyti vandenyje ir likti nešvarūs lig vakaro.

Moterų 19Kai moteris patiria kraujoplūdį, kuris yra įprastinis išsiliejimas iš jos kūno, nešvari ji bus septynias dienas. O kas ją palies, bus nešvarus lig vakaro. 20Visa, ant ko ji gultųsi savo mėnesinių nešvarumo metu, taps nešvaru; ir visa, ant ko ji atsisėstų, taps nešvaru. 21Kas prisiliestų prie jos guolio, turės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir bus nešvarus lig vakaro. 22O kas prisiliestų prie daikto, ant kurio ji sėdėjo, turės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir bus nešvarus lig vakaro. 23Ar tai būtų guolis, ar koks kitas daiktas, ant kurio ji sėdėjo, prisiliesdamas prie jo, žmogus taps nešvarus lig vakaro. 24Jei vyras sugultų su ja, jos mėnesinių nešvarumas bus jam perduotas, ir jis bus nešvarus septynias dienas. Kiekvienas guolis, ant kurio jis atsiguls, taps nešvarus.

25Jei moteris patiria kraujoplūdį ilgą laiką ne savo mėnesinių nešvarumo metu ar jei išsiliejimas tęsiasi ilgiau, negu jos mėnesinių nešvarumas, ji bus nešvari lygiai kaip ir savo mėnesinių nešvarumo metu. 26Kiekvienas guolis, ant kurio ji gultųsi savo nešvarumo dienomis, bus jai kaip ir guolis jos mėnesinių nešvarumo metu. Kiekvienas daiktas, ant kurio ji sėdėtų, bus nešvarus, kaip ir mėnesinių nešvarumo metu. 27O kas paliestų tuos daiktus, bus nešvarus, - turės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir būti nešvarus lig vakaro. 28Kai iš savo kraujoplūdžio išgyja, ji turi palaukti septynias dienas. Tada ji bus švari. 29O aštuntą dieną ji pasiims du purplelius ar du balandžius ir nuneš juos kunigui prie Susitikimo palapinės angos. 30Kunigas paruoš juos - vieną atnašai už nuodėmę, o kitą deginamajai aukai - ir atliks permaldavimą VIEŠPATIES akivaizdoje jos labui už jos nešvarų kraujoplūdį.

31Taip atskirsite izraeliečius nuo jų apeiginio nešvarumo, kad jie nemirtų savo nešvarumo metu, išniekindami tarp jų esančią mano Padangtę.

32Tokie yra nuostatai tiems, kurie patiria išsiliejimą: tam, kuris patiria sėklos išsiliejimą ir tampa nešvarus, 33tai, kuri negaluoja mėnesinėmis, kiekvienam - vyrui ir moteriai, - turinčiam išsiliejimą, ir vyrui, kuris sugula su apeigoms nešvaria moterimi'".

16Susitaikinimo diena 1Praėjus dviem dienoms po Aarono sūnų mirties, kai jiedu įsibrovė į VIEŠPATIES akivaizdą ir numirė, VIEŠPATS kalbėjo Mozei. 2VIEŠPATS Mozei tarė:

"Sakyk savo broliui Aaronui neiti kada užsinori į šventovę už užuolaidos priešais malonės sostą, esantį ant Skrynios, kad jis nenumirtų, nes aš pasirodysiu debesyje viršum malonės sosto. 3Štai kaip Aaronas turi eiti į šventovę: su jaučio iš bandos atnaša už nuodėmę ir su avino deginamąja auka.

4Jis užsivilks šventąją lininę tuniką, jo kūną dengs lininės kelnaitės, susijuos lininiu diržu ir užsidės lininį turbaną. Kadangi tai yra šventi drabužiai, todėl jais apsirengs tada, kai išsimaudys vandenyje. 5O iš izraeliečių bendrijos jis paims du ožius: vieną atnašai už nuodėmę ir vieną aviną deginamajai aukai.

6Aaronas atnašaus savo paties jautį kaip atnašą už nuodėmę ir atliks permaldavimą už save ir savo namus. 7Paėmęs abu ožius ir pastatęs juos prie Susitikimo palapinės angos VIEŠPATIES akivaizdoje, 8Aaronas trauks burtus, kad patirtų, katras iš ožių yra VIEŠPAČIUI ir katras yra Azazeliui. 9Ožį, burtu paskirtą "VIEŠPAČIUI", Aaronas atves ir atnašaus jį kaip atnašą už nuodėmę, 10o ožys, burtu paskirtas Azazeliui, bus paliktas gyvas stovėti VIEŠPATIES akivaizdoje, kad per jį atliktų permaldavimą ir išvarytų jį Azazeliui į dykumą.

11Aaronas atnašaus savo jautį kaip atnašą už nuodėmę, atlikdamas permaldavimą už save ir savo namus. Jis papjaus savo jautį kaip atnašą už nuodėmę. 12Paims smilkytuvą, kupiną žarijų nuo aukuro VIEŠPATIES akivaizdoje, ir rieškučias sutrintų kvapių smilkalų ir įneš už užuolaidos. 13Smilkalus užbers ant ugnies VIEŠPATIES akivaizdoje, kad smilkalų debesis uždengtų malonės sostą, esantį ant Sandoros Skrynios, kitaip jis numirs. 14Paims truputį jaučio kraujo ir pirštu pateps juo malonės sosto rytinį šoną, o prieš malonės sostą pirštu šlakstys krauju septynis kartus.

15Tada jis papjaus žmonių atnašos už nuodėmę ožį, įneš jo kraują už užuolaidos ir darys su jo krauju, kaip darė su jaučio krauju, patepdamas malonės sostą ir priešais malonės sostą. 16Taip jis atliks permaldavimą už šventovę, už izraeliečių apeiginį nešvarumą ir už jų nusikaltimus bei visas jų nuodėmes. Tą pat padarys ir už Susitikimo palapinę, stovinčią tarp jų, viduryje jų nešvarumų. 17Nė vieno žmogaus neturi būti Susitikimo palapinėje, kai jis įeina atlikti permaldavimo šventovėje už save, už savo namus ir už visą Izraelio bendriją. 18Tada jis išeis prie aukuro, esančio VIEŠPATIES akivaizdoje, ir atliks permaldavimą. Paėmęs truputį jaučio kraujo ir ožio kraujo, pateps juo visus aukuro ragus. 19Savo pirštu patepdamas jį krauju septynis kartus, apvalys jį nuo visų izraeliečių apeiginių nešvarumų ir pašventins.

Atpirkimo ožys 20Kai bus atlikęs permaldavimą už šventovę, Susitikimo palapinę ir aukurą, jis atves gyvąjį ožį. 21Tada Aaronas uždės gyvajam ožiui ant galvos abi rankas, išpažins virš jo visas izraeliečių kaltes ir visus jų nusižengimus, - visas jų nuodėmes, sudėdamas jas ožiui ant galvos. Ogi ožį per tam tikslui paskirtą žmogų išsiųs į dykumą. 22Taip ožys išneš ant savęs visas jų kaltes į tyrus.

Kai ožys dykumoje bus paleistas, 23tada Aaronas įeis į Susitikimo palapinę ir nusivilks lininius drabužius, kuriuos apsivilko įeidamas į šventovę, ir ten juos paliks. 24Jis nuplaus savo kūną vandeniu šventoje vietoje ir apsivilks savo drabužius. Tada jis išeis ir atnašaus savo deginamąją auką ir žmonių deginamąją auką, atlikdamas permaldavimą už save ir už žmones. 25Atnašos už nuodėmę taukus pavers dūmais ant aukuro. 26Žmogus, kuris paleidžia ožį Azazeliui, išsiskalbs drabužius ir nuplaus savo kūną vandeniu. Tada jis gali pareiti į stovyklą. 27Atnašos už nuodėmę jautis ir atnašos už nuodėmę ožys, kurių kraujas buvo įneštas permaldavimui šventovėje atlikti, bus išnešti už stovyklos. Jų oda, mėsa ir išmatos bus sudegintos ugnyje. 28Žmogus, kuris juos degina, išsiskalbs drabužius ir nuplaus savo kūną vandeniu. Tada jis gali sugrįžti į stovyklą.

29Šis bus jums amžinas įstatymas: septintąjį mėnesį, dešimtąją mėnesio dieną jūs pasninkausite, ir nei čiabuvis, nei ateivis, gyvenantis tarp jūsų, nesiims jokio darbo. 30Tą dieną bus atliekamas

permaldavimas jūsų labui, kad būtumėte apvalyti. Jūs tapsite švarūs nuo visų savo nuodėmių VIEŠPATIES akivaizdoje. 31Tai bus jums visiško šabo poilsis, ir jūs turite marintis - tai yra amžinas įstatymas. 32Kunigas, kuris buvo pateptas ir pašventintas būti kunigu savo tėvo vietoje, atliks permaldavimą. Vilkėdamas lininiais drabužiais - šventuoju apdaru, - 33jis atliks permaldavimą už šventovę, atliks permaldavimą už Susitikimo palapinę ir aukurą, atliks permaldavimą už kunigus ir visus bendrijos žmones. 34Šis bus jums amžinas įstatymas: atlikti permaldavimą izraeliečių labui už visas jų nuodėmes kartą per metus".

Ir Mozė padarė, kaip VIEŠPATS buvo jam įsakęs.

D. APEIGINIO ŠVENTUMO TEISYNAS

17Kraujo šventumas 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Kalbėk Aaronui, jo sūnums ir visai Izraelio tautai ir sakyk jiems: VIEŠPATS davė tokį įsakymą:

3'Jei kas nors iš Izraelio namų pjautų jautį ar avį, ar ožką stovykloje ar už stovyklos, 4neatvesdamas jų prie Susitikimo palapinės angos atnašauti kaip dovaną VIEŠPAČIUI priešais VIEŠPATIES Padangtę, tas žmogus bus kaltas kraujo kalte. Žmogus išliejo kraują, užtat jis bus pašalintas iš savo tautos. 5Tai dėl to, kad izraeliečiai, užuot atnašavę savo aukas laukuose, kaip jie kad aukoja, atvestų aukas VIEŠPAČIUI pas kunigą prie Susitikimo palapinės angos ir paaukotų kaip bendravimo aukas VIEŠPAČIUI. 6Kunigas išpils kraują ant VIEŠPATIES aukuro prie Susitikimo palapinės angos ir pavers taukus dūmais kaip malonų kvapą VIEŠPAČIUI, 7kad izraeliečiai nebeatnašautų savo aukų satyrams, kuriuos garbindami jie kekšauja. Šis bus jiems ir jų palikuonims amžinas įstatymas.

8Be to, pasakyk jiems: jei kas nors iš Izraelio namų ar iš ateivių, gyvenančių tarp jūsų, atnašautų deginamąją atnašą ar kruviną auką, 9neatvedęs gyvulio prie Susitikimo palapinės angos paaukoti VIEŠPAČIUI, tas žmogus bus pašalintas iš savo tautos.

10Jei kas nors iš Izraelio namų ar iš ateivių, gyvenančių tarp jūsų, valgytų bet kokį kraują, aš atgręšiu savo veidą į kraują valgantį žmogų ir pašalinsiu tą žmogų iš jo tautos, 11nes gyvūno gyvybė yra kraujyje. Daviau jums kraują, kad ant aukuro atliktumėte permaldavimą už savo gyvybę, - kraujas atlieka permaldavimą, nes jis yra gyvybė. 12Todėl aš sakiau izraeliečiams: nė vienas iš jūsų nevalgys kraujo, net nė vienas iš ateivių, gyvenančių tarp jūsų, nevalgys kraujo. 13Jei kas iš izraeliečių ar iš ateivių, gyvenančių tarp jūsų, sumedžiotų gyvulį ar paukštį, kurį leista valgyti, turi išlieti jo kraują ir užkasti jį į žemę.

14Juk kiekvienam gyvūnui gyvastis - kraujas yra jo gyvybė. Todėl aš sakiau izraeliečiams: nevalgysite kraujo jokio gyvūno, nes gyvybė kiekvieno gyvūno yra jo kraujas; kas valgytų kraują, bus pašalintas {iš tautos}. 15Kiekvienas žmogus, izraelietis ar ateivis, kuris valgytų, kas nugaišo ar buvo žvėries sudraskyta, turės išsiskalbti drabužius, apsiplauti vandeniu ir būti nešvarus lig vakaro. Tada jis taps švarus. 16Bet jeigu jis neišsiplauna {drabužių} ir neapsiplauna vandeniu, jis turės pakelti savo kaltės padarinius'".

18Lyties šventumas 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Kalbėk izraeliečiams ir sakyk jiems: 'Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas. 3Nesielgsite, kaip elgiamasi Egipto žemėje, kur gyvenote, ir nesielgsite, kaip elgiamasi Kanaano krašte, į kurį jus vedu. Jūs negyvensite pagal jų įstatus. 4Vykdysite tik mano įsakus ir ištikimai laikysitės mano įstatų: aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas. 5Laikysitės mano įstatų ir įsakų, - žmogus, stengdamasis juos vykdyti, yra gyvas: aš esu

VIEŠPATS.

6Nė vienas iš jūsų nesueis su artima giminaite atidengti nuogumo: aš esu VIEŠPATS. 7Savo tėvo nuogumo - tai yra savo motinos nuogumo - neatidengsi, ji yra tavo motina, jos nuogumo neatidengsi. 8Neatidengsi savo tėvo žmonos nuogumo; tai yra tavo tėvo nuogumas. 9Neatidengsi nuogumo savo sesers, tavo tėvo dukters ar tavo motinos dukters, ar ji būtų gimusi šeimoje, ar gimusi kitur. 10Neatidengsi nuogumo savo sūnaus dukters ar savo dukters dukters, nes jų nuogumas yra tavo paties nuogumas. 11Neatidengsi nuogumo savo pamotės dukters, gimusios iš tavo tėvo, nes ji yra tavo sesuo. 12Neatidengsi nuogumo savo tėvo sesers, nes ji tavo tėvo artima giminaitė. 13Neatidengsi nuogumo savo motinos sesers, nes ji yra tavo motinos artima giminaitė. 14Neatidengsi savo dėdės nuogumo - tai yra nesueisi su jo žmona - ji yra tavo dėdienė. 15Neatidengsi nuogumo savo marčios: ji yra tavo sūnaus žmona - neatidengsi jos nuogumo. 16Neatidengsi nuogumo savo brolio žmonos, nes tai yra tavo brolio nuogumas. 17Neatidengsi nuogumo moters ir jos dukters; neimsi žmona jos sūnaus dukters ar jos dukters dukters ir neatidengsi jos nuogumo, nes jos yra tavo artimi giminės. Tai būtų ištvirkavimas. 18Neimsi savo žmonos sesers antrine žmona, neatidengsi jos nuogumo, kol jos sesuo tebėra gyva.

19Nesueisi su moterimi atidengti jos nuogumo mėnesinių nešvarumo metu. 20Neturėsi lytinių santykių su savo artimo žmona ir su ja savęs nesuterši. 21Neleisi, kad kas nors iš tavo palikuonių būtų paaukotas Molechui, ir neišniekinsi savo Dievo vardo: aš esu VIEŠPATS! 22Nesugulsi su vyriškiu tarsi su moterimi: tai yra pasibjaurėjimas. 23Neturėsi lytinių santykių su jokiu gyvuliu ir savęs nesuterši su gyvuliu; nei jokia moteris leisis gyvuliui turėti su ja lytinius santykius: tai yra begėdiškas iškrypimas.

24Nepasidarykite nešvarūs nė vienu iš šių papročių, nes tokiais papročiais yra susiteršusios tautos, kurias išvarau jūsų akyse. 25Taip buvo suterštas kraštas, todėl nubaudžiau jį už jo kaltę, ir pats kraštas išvėmė savo gyventojus. 26Jūs tad turite laikytis mano įstatų ir mano įsakų, ir jūs - nei pilietis, nei ateivis - negalite daryti šių pasibjaurėtinų dalykų, 27{nes prieš jus gyvenusieji krašto gyventojai darė visus šiuos pasibjaurėtinus dalykus, ir kraštas buvo suterštas}. 28Kitaip kraštas išvems jus už suteršimą, kaip jis išvėmė prieš jus buvusią tautą. 29Kas padaro vieną iš šių pasibjaurėtinų dalykų, bus pašalintas iš savo tautos. 30Todėl laikykitės mano įpareigojimo nedaryti nė vieno iš šių pasibjaurėtinų dalykų, ką darė prieš jus buvusieji, ir savęs jais nesuterškite: aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas'".

19Įvairios elgesio taisyklės 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Kalbėk visai izraeliečių bendrijai ir sakyk jiems: 'Būkite šventi, nes aš, VIEŠPATS, jūsų Dievas, esu šventas. 3Kiekvienas gerbs savo motiną ir tėvą, švęs mano šabus: aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas. 4Nesikreipkite į stabus ir nedirbkite sau lietinių dievų: aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas.

5Kai atnašaujate bendravimo auką VIEŠPAČIUI, ją atnašaukite taip, kad ji būtų maloni jūsų labui. 6Ji bus suvalgoma tą pačią dieną, kai ją paaukojate, arba rytojaus dieną; o kas liko lig trečios dienos, turi būti sudeginta ugnyje. 7Jeigu ji iš viso būtų valgoma trečią dieną, ji bus pasibjaurėjimas. Ji nebus maloni. 8Kas ją valgo, užsitraukia kaltę, nes išniekina tai, kas VIEŠPAČIUI yra šventa. Toks žmogus bus pašalintas iš savo tautos.

9Kai pjaunate savo krašto derlių, nepjausi iki pat savo lauko pakraščių nei rinksi savo derliaus likusias varpas. 10Savo vynuogyno plikai nenuskinsi ir savo vynuogyne nukritusių vynuogių

nerankiosi, paliksi jas vargšui ir ateiviui: aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas.

11Nevogsite, nesielgsite apgaulingai ir vieni kitiems nemeluosite. 12Neprisieksite apgaulingai mano vardu, išniekindami savo Dievo vardą: aš esu VIEŠPATS.

13Neengsi savo artimo, neplėšikausi. Neužlaikysi darbininko atlygio pas save lig ryto. 14Neužgausi nebylio, nepadėsi kliūties neregiui. Bijosi savo Dievo: aš esu VIEŠPATS.

15Nesielgsi neteisingai, darydamas sprendimą; nebūsi šališkas vargšui ir nenusileisi didžiūnui, bet teisi savo artimą teisingai. 16Nevaikštinėsi skleisdamas šmeižtus tarp savo giminių; savo artimo gyvasties nestatysi į pavojų: aš esu VIEŠPATS.

17Nenešiosi širdyje neapykantos savo artimui. Nors tektų savo artimą ir pabarti, neužsitrauk per jį nuodėmės. 18Nekeršysi ir nebūsi nusistatęs prieš savo tautiečius, bet mylėsi savo artimą kaip save patį: aš esu VIEŠPATS.

19Laikysitės mano įstatų. Nekergsi savo galvijų su kita rūšimi; nesėsi savo dirvoje dviejų sėklų rūšių; nenešiosi drabužio, pasiūto iš dviejų audeklų.

20Jei kuris nors vyras turėtų lytinius santykius su moterimi, kuri yra vergė, pažadėta kitam vyrui, bet neišpirkta ar dar negavusi laisvės, reikalas turės būti ištirtas. Mirtimi jiedu nebus nubausti, nes ji dar nebuvo išlaisvinta. 21Bet jis turi atvesti prie Susitikimo palapinės angos atnašos už kaltę aviną kaip savo atnašą už kaltę VIEŠPAČIUI. 22Kunigas atliks permaldavimą atnašos už kaltę avinu VIEŠPATIES akivaizdoje jo labui už nuodėmę, kuria jis nusidėjo. Ir nuodėmė, kuria jis nusidėjo, bus jam atleista.

23Kai ateisite į kraštą ir pasodinsite ten įvairių vaismedžių, iš pradžių laikysite jų vaisius esant tarsi neapipjaustytus. Trejus metus jie bus jums tarsi neapipjaustyti - jie negali būti valgomi. 24Ketvirtais metais visi jų vaisiai bus pašvęsti VIEŠPAČIUI kaip padėkos atnaša. 25Tik penktaisiais metais jų vaisius galite valgyti; taip jų derlius bus jums gausesnis: aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas.

26Nevalgykite nieko su krauju. Neužsiimkite būrimu ar kerėjimu. 27Nekirpsite plaukų ant savo smilkinių, netaršysite savo barzdos. 28Savo kūno nežeisite įsipjovimais mirusiųjų labui, savo odos netatuiruosite jokiais ženklais: aš esu VIEŠPATS.

29Neišniekink savo dukters ir nepadaryk jos kekše, kad kraštas neįpultų į kekšystę ir neprisipildytų nedorumo. 30Laikykitės mano šabų ir gerbkite mano šventovę: aš esu VIEŠPATS.

31Nesikreipkite į dvasias ir kerėtojus, - jų patarimo neieškokite, kad nebūtumėte jų suteršti: aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas.

32Atsistosi prieš žilagalvį, pagerbsi seną žmogų ir bijosi savo Dievo: aš esu VIEŠPATS.

33Jei gyventų su jumis jūsų krašte ateivis, jo neskriausi. 34Ateivis, gyvenantis su jumis, bus jums tarp jūsų kaip vietinis, - mylėsi jį kaip save patį, nes jūs buvote ateiviai Egipto žemėje: aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas.

35Nesielgsite nesąžiningai, matuodami ilgį, svorį ir kiekį. 36Turėsite teisingas svarstykles, teisingus svarsčius, teisingą efą ir teisingą hiną: aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas, kuris išvedžiau jus iš Egipto žemės. 37Laikysitės visų mano įstatų bei visų mano įsakų ir juos vykdysite: aš esu VIEŠPATS'".

20Bausmės už įvairias nuodėmes 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Sakysi izraeliečiams:

'Jei kas iš izraeliečių ar Izraelyje gyvenančių ateivių aukotų kurį nors iš savo vaikų Molechui, jis bus nubaustas mirtimi. Krašto žmonės turi užmušti jį akmenimis. 3Aš pats atgręšiu savo veidą į tą žmogų ir pašalinsiu jį iš tautos, nes, aukodamas savo vaiką Molechui, jis suteršė mano šventovę ir išniekino mano vardą. 4Net jei krašto žmonės žiūrėtų pro pirštus į tą žmogų, kai jis aukoja savo vaiką Molechui, ir nenubaustų jo mirtimi, 5aš pats atgręšiu savo veidą į tą žmogų ir į jo giminę, pašalinsiu iš tautos jį ir visus, kurie seka jį, ištvirkaudami su Molechu.

6Jei kas kreiptųsi į dvasias ir kerėtojus, ištvirkaudamas su jais, aš atgręšiu į jį savo veidą ir pašalinsiu jį iš tautos. 7Taigi pašventinkite save ir būkite šventi, nes aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas. 8Laikykitės mano įstatų ir vykdykite juos. Aš, VIEŠPATS, jus pašventinu. 9Kas keiktų savo tėvą ar motiną, bus nubaustas mirtimi; kadangi keikė savo tėvą ar motiną, jis užsitraukė kraujo kaltę.

10Jei vyras svetimauja su ištekėjusia moterimi, nusikalsdamas svetimavimu su artimo žmona, abu - svetimautojas ir svetimautoja - bus nubausti mirtimi. 11Jei vyras sugultų su savo tėvo žmona, jis atidengė savo tėvo nuogumą. Abu bus nubausti mirtimi - jie užsitraukė kraujo kaltę. 12Jei vyras sugultų su savo marčia, abu bus nubausti mirtimi. Jiedu nusikalto kraujomaiša - jie užsitraukė kraujo kaltę. 13Jei vyras sugultų su vyriškiu tarsi su moterimi, jiedu abu nusikalto bjauriu iškrypimu - jie užsitraukė kraujo kaltę. 14Jei vyras vestų moterį ir jos motiną, nusikalstų kraujomaiša. Jie - jis ir jos - turi būti sudeginti ugnyje, idant nebūtų tarp jūsų kraujomaišos. 15Jei vyras turi lytinius santykius su gyvuliu, jis turi būti sudegintas, o gyvulį užmušite. 16Jei moteris eina prie gyvulio turėti su juo lytinius santykius, užmuši tą moterį ir tą gyvulį - jie turi būti nubausti mirtimi, nes užsitraukė kraujo kaltę.

17Jei vyras vestų savo seserį - dukterį savo tėvo ar dukterį savo motinos, pamatytų jos nuogumą ir ji pamatytų jo nuogumą, tai būtų begėdiškas dalykas. Jiedu bus viešai pašalinti iš savo tautos. Jis atidengė savo sesers nuogumą ir užsitraukė kaltę. 18Jei vyras sugultų su moterimi jos mėnesinių metu ir atidengtų jos nuogumą, jis atidengtų jos kraujo šaltinį, o ji atidengtų savo kraujo šaltinį. Abudu turi būti pašalinti iš jų tautos. 19Neatidengsi nuogumo savo motinos sesers ar savo tėvo sesers, nes tai būtų kraujomaiša. Jiedu užsitraukė kaltę. 20Jei vyras sugultų su savo dėdės žmona, jis atidengtų savo dėdės nuogumą. Jiedu užsitraukė kaltę; mirs bevaikiai. 21Jei vyras vestų savo brolio žmoną, bjauriai pasielgtų, nes atidengė savo brolio nuogumą. Jiedu mirs bevaikiai.

22Laikysitės visų mano įstatų bei visų mano įsakų ir vykdysite juos, kad neišvemtų jūsų žemė, į kurią vedu jus įsikurti gyventi. 23Neseksite papročių tautos, kurią išvarau jums iš kelio. Kadangi jie visus anuos dalykus darė, aš jais bjaurėjausi. 24Bet jums sakiau: 'Jūs paveldėsite jų žemę, aš ją duosiu jums kaip nuosavybę - kraštą, tekantį pienu ir medumi'. Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas, - atskyriau jus nuo visų tautų. 25Todėl jūs darysite skirtumą tarp švaraus ir nešvaraus gyvulio, tarp nešvaraus ir švaraus paukščio - jūs savęs nesuteršite gyvuliu ar paukščiu ar gyvūnais, kužančiais žemėje, kuriuos jums atskyriau laikyti esant nešvarius. 26Man tad būsite šventi, nes aš, VIEŠPATS, esu šventas ir atskyriau jus nuo kitų tautų, kad būtumėte mano.

27Vyras ar moteris, iššaukiantys dvasias ar užsiimantys kerėjimu, bus nubausti mirtimi. Jie turi būti užmušti akmenimis - jų kraujo kaltė kris ant jų pačių'".

21Kunigystės šventumas 1VIEŠPATS tarė Mozei: "Kalbėk kunigams, Aarono sūnums, ir sakyk jiems:

'Nė vienas tenesuteršia savęs numirėliu iš savo giminių, 2išskyrus artimiausius giminaičius -

motiną, tėvą, sūnų, dukterį ir brolį. 3Leista jam susiteršti ir seseria, kuri tebėra mergelė ir yra jam artima, nes ji dar nėra ištekėjusi. 4Bet jis nesiterš artimaisiais, kurių giminaitis jis yra vedybomis; jais savęs nesiterš.

5Jie savo viršugalvio plikai neskus, žandenų neapkirps ir savo kūne jokių įpjovimų nedarys. 6Savo Dievui jie bus šventi ir Dievo vardo neišniekins, nes jie aukoja VIEŠPAČIUI ugnies atnašas, savo Dievo maistą. Todėl jie turi būti šventi.

7Žmona jie neims moters, suterštos kekšyste, ar moters, kuri buvo vyro atleista. Jie yra šventi savo Dievui. 8Elgsiesi su jais kaip su šventais, nes jie atnašauja maistą tavo Dievo, - jie bus ir tau šventi, nes aš, juos pašventęs VIEŠPATS, esu šventas. 9Jei kunigo duktė suterštų save kekšyste, ji išniekintų ir savo tėvą. Ji turi būti sudeginta ugnyje.

10Kunigas, esantis savo brolių vyriausias, ant kurio galvos buvo išlietas patepimo aliejus ir kuris buvo pašventintas vilkėti šventuosius drabužius, netaršys savo plaukų, neplėšys savo drabužių. 11Jis neprieis prie jokio numirėlio; nesuterš savęs net savo tėvu ar motina. 12Neišeis net iš šventovės, kad nesuterštų savo Dievo šventovės, nes, turėdamas ant savęs patepimo aliejų, jis yra pašventintas savo Dievui - man: aš esu VIEŠPATS. 13Žmona jis gali imti tik moterį, kuri yra mergelė. 14Našlės ar vyro atleistos moters, ar suterštos kekšyste - kekšės žmona jis negali imti. Jis turi imti žmona mergelę iš savo giminės, 15kad nesuterštų savo palikuonių savo giminėje, nes aš, VIEŠPATS, jį pašventinu'".

16VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 17"Kalbėk Aaronui ir sakyk: 'Joks nesveikas vyras iš tavo palikuonių per visas jų kartas netiks atnašauti savo Dievo maistą. 18Iš viso nė vienas nesveikas nebus tinkamas: joks aklas vyras ar raišas, joks vyras sužalotu veidu ar per ilga galūne, 19joks vyras nulaužta koja ar nulaužta ranka, 20ar kuprotas, ar neūžauga, ar su nesveika akimi, ar sergantis niežais, ar šašuotas, ar sutraiškytomis sėklidėmis. 21Joks kunigo Aarono palikuonis, būdamas nesveikas, nebus tinkamas atnašauti VIEŠPATIES aukų ugnimi. Turėdamas trūkumą, jis nesiartins atnašauti savo Dievo maisto. 22Savo Dievo maistą - ypač šventą ir šventąją dalį - jis gali valgyti. 23Bet kadangi turi trūkumą, už užuolaidos neįeis ir prie aukuro nesiartins, kad nesuterštų mano šventų vietų, nes aš, VIEŠPATS, jas pašventinu'".

24Taip kalbėjo Mozė Aaronui, jo sūnums ir visiems izraeliečiams.

22Aukų šventumas 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Pamokyk Aaroną ir jo sūnus, kad būtų rūpestingi su šventomis izraeliečių aukomis, kurias jie man pašvenčia, idant neišniekintų mano švento vardo. Aš esu VIEŠPATS. 3Sakyk jiems: 'Per visas jūsų kartas, jei kuris nors iš jūsų palikuonių, būdamas nešvarus, prisiartintų prie šventųjų aukų, kurias izraeliečiai pašvenčia VIEŠPAČIUI, tas žmogus bus pašalintas nuo mano Artumo. Aš esu VIEŠPATS. 4Niekas iš Aarono palikuonių, sergantis raupsų liga ar sėklos išsiliejimu, negali valgyti šventųjų aukų, kol netampa švarus. Be to, jei kas paliestų ką nors nešvaraus, tapusio nešvariu per numirėlį ar žmogų, turėjusį sėklos išsiliejimą, 5ir jei kas paliestų kokį nors ropojantį gyvūną ir taip taptų nešvarus, ar kokį nors žmogų, nuo kurio palietimo taptų nešvarus, - kad ir koks būtų jo nešvarumas, - 6toks asmuo bus nešvarus lig vakaro ir šventųjų aukų, nenuplovęs savo kūno vandeniu, nevalgys. 7Saulei nusileidus, jis bus švarus. Tada galės valgyti šventųjų aukų, nes jos yra jo maistas. 8Jis nevalgys nugaišusio ar žvėries sudraskyto gyvulio mėsos, kad per ją netaptų nešvarus. Aš esu VIEŠPATS. 9Jie turi laikytis mano įpareigojimų, kad neužsitrauktų kaltės ir nenumirtų šventovėje už jos išniekinimą. Aš,

VIEŠPATS, juos pašventinu.

10Joks pašalietis nevalgys šventųjų aukų; joks kunigo įnamis ar samdinys nevalgys šventųjų aukų.
11Bet vergas, kuris yra pirkta kunigo nuosavybė, gali jas valgyti; ir gimusieji jo namuose gali
valgyti jo maistą. 12Jei kunigo duktė ištekėtų už pašaliečio, ji nevalgys šventųjų aukų atnašos.
13Bet jei kunigo duktė taptų našle ar būtų vyro atleista ir be palikuonių, ir sugrįžtų į tėvo namus, ji
gali jas valgyti kaip savo jaunystėje. Joks pašalietis jų nevalgys.

14Jei kas suvalgytų šventąją auką per neapsižiūrėjimą, jis turės atsilyginti kunigui už šventąją auką,
pridėdamas penktadalį jos vertės. 15Kunigai turi prižiūrėti, kad izraeliečiai neišniekintų šventųjų
aukų, kurias jie atnašauja VIEŠPAČIUI, 16ir, valgydami savo šventąsias aukas, neužsitrauktų
kaltės, kuri reikalauja atnašos už kaltę, nes aš, VIEŠPATS, juos pašventinu'".

Netinkamos atnašos aukoms 17VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 18"Kalbėk Aaronui, jo
sūnums bei visiems izraeliečiams ir sakyk jiems: 'Kai žmogus iš Izraelio namų ar iš ateivių,
gyvenančių Izraelyje, aukoja atnašą, - ar tai būtų iš įžado, ar kaip savanoriška atnaša, - aukojamą
VIEŠPAČIUI kaip deginamąją auką, 19kad ji būtų tinkama jūsų labui, turi būti sveikas patinėlis iš
galvijų ar avių, ar ožkų kaimenės. 20Nesveikos atnašos neaukosite, nes ji nebus tinkama jūsų labui.

21Kai žmogus, vykdydamas įžadą ar kaip savanorišką atnašą, atnašauja bendravimo auką
VIEŠPAČIUI iš galvijų bandos ar avių kaimenės, kad ji būtų maloni, gyvulys turi būti tobulas, - jis
neturės jokių trūkumų. 22Aklo ar sužaloto, suluošinto ar turinčio pūliuojančią skaudę, niežus ar
šašus - tokio gyvulio VIEŠPAČIUI neatnašausite, nė vieno iš jų nedėsite ant aukuro kaip atnašos
ugnimi VIEŠPAČIUI. 23Jautį ar avį, turinčius per ilgas ar per trumpas galūnes, galite atnašauti kaip
savanorišką atnašą, tačiau jie nebus malonūs įžadui įvykdyti. 24Neatnašausite VIEŠPAČIUI jokio
gyvulio, kurio sėklidės yra sužeistos ar sutraiškytos, ar perplėštos, ar išpjautos. Tokio papročio jūs
savo krašte neturėsite 25nei tokius gyvulius iš svetimtaučio rankos priimsite aukoti kaip maistą savo
Dievui, nes jie yra sužaloti - nesveiki. Jūsų labui nebus tinkami'".

26VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 27"Gimus veršiukui, ėriukui ar ožiukui, jie pasiliks
septynias dienas prie savo motinos. Tik nuo aštuntos dienos jie bus malonūs VIEŠPAČIUI kaip
ugnies atnaša. 28Taip pat nepjausite iš galvijų bandos ar iš avių kaimenės gyvulio su jo jaunikliu tą
pačią dieną. 29Kai aukojate padėkos atnašą VIEŠPAČIUI, aukosite ją taip, kad ji būtų tinkama jūsų
labui. 30Ji bus suvalgyta tą pačią dieną; nieko iš jos nepaliksite lig kitos dienos ryto. Aš esu
VIEŠPATS.

31Taip jūs laikysitės mano įsakymų ir vykdysite juos. Aš esu VIEŠPATS. 32Mano švento vardo
neišniekinkite, kad būčiau šventas tarp izraeliečių. Aš esu VIEŠPATS. Aš jus pašventinu - 33aš,
kuris išvedžiau jus iš Egipto žemės, kad būčiau jūsų Dievas. Aš esu VIEŠPATS".

23Metinių švenčių apeigos. Šabo diena 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Kalbėk
izraeliečiams ir sakyk jiems: 'Šios yra VIEŠPATIES iškilmės, švenčių dienos, kurias paskelbsite
kaip šventąsias sueigas, mano nustatytas iškilmes. 3Šešias dienas bus dirbama, bet septintą dieną
yra visiško poilsio šabas - šventoji sueiga. Nedirbsite jokio darbo: tai šabas VIEŠPAČIUI visose
jūsų gyvenvietėse.

Perėjimo ir Neraugintos duonos iškilmės 4Šios tat yra VIEŠPATIES nustatytos iškilmės,
šventosios sueigos, kurias švęsite joms paskirtu metu. 5Pirmąjį mėnesį, keturioliktą mėnesio dieną,

temstant, bus Perėjimo atnaša VIEŠPAČIUI, 6o to paties mėnesio penkioliktą dieną yra Neraugintos duonos iškilmės VIEŠPAČIUI. Septynias dienas valgysite neraugintą duoną. 7Pirmąją dieną turėsite šventą sueigą ir nedirbsite savo užsiėmimų darbo. 8Per septynias dienas atnašausite VIEŠPATIES ugnies atnašas; septintąją dieną bus šventa sueiga; nedirbsite savo užsiėmimų darbo'".

Pirmienų pėdo šventimas 9VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 10"Kalbėk izraeliečiams ir sakyk jiems: 'Kai jūs ateisite į kraštą, kurį aš jums duodu, ir nuimsite jo derlių, atnešite jūsų pjūties pirmienų pėdą kunigui. 11Jis pakylės pėdą VIEŠPATIES akivaizdoje, kad būtumėte jam mieli. Dieną po šabo kunigas jį pakylės. 12Tą dieną, kai pakylėjate pėdą, atnašausite VIEŠPAČIUI sveiką mitulį avinėlį kaip deginamąją auką. 13O javų atnaša prie jo bus du dešimtadaliai efos rinktinių miltų su įmaišytu aliejumi - malonaus kvapo ugnies atnaša VIEŠPAČIUI; jos išliejamoji atnaša bus vynas - vienas ketvirtis hino. 14Iki tos dienos, kol jūs nebūsite atnešę savo Dievo atnašos, nevalgysite nei duonos, nei pagruzdintų ar šviežių grūdų. Tai yra amžinas įstatas jūsų kartoms visose jūsų gyvenvietėse'".

Savaičių iškilmės 15"O nuo dienos po šabo, - nuo dienos, kurią atnešėte savo pakylėjimo atnašos pėdą, - atskaičiuokite septynias savaites. Jos turi būti pilnos: 16turite skaičiuoti lig dienos po septintojo šabo - penkiasdešimt dienų. Tada atnešite VIEŠPAČIUI naujo derliaus grūdų atnašą. 17Atnešite iš savo gyvenviečių kaip pakylėjimo atnašą du duonos kepalus, kiekvienas iš dviejų dešimtadalių efos. Jie turi būti iš geriausių miltų, kepti su raugu, kaip pirmienos VIEŠPAČIUI. 18Drauge su duona atnašausi septynis sveikus mitulius avinėlius, vieną jautį iš bandos ir du avinus. Jie bus deginamoji auka VIEŠPAČIUI, drauge su javų atnaša ir liejamosiomis atnašomis, malonaus kvapo ugnies atnaša VIEŠPAČIUI. 19Paaukosite taip pat ir vieną ožį atnašai už nuodėmę bei du mitulius avinėlius kaip bendravimo auką. 20Kunigas pakylės juos - tuos du avinėlius - drauge su pirmienų duona kaip pakylėjimo atnašą VIEŠPATIES akivaizdoje. Jie bus šventi VIEŠPAČIUI ir priklausys kunigui. 21Tą pačią dieną paskelbsite iškilmę, švęsite sueigą ir nedirbsite savo užsiėmimų darbo. Tai yra amžinas įstatas visose jūsų gyvenvietėse visoms jūsų kartoms.

22Kai pjaunate savo krašto derlių, nepjausi iki pat savo lauko pakraščių ir nerinksi savo derliaus lauke likusių varpų. Paliksi jas vargšui ir ateiviui: aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas".

Naujųjų metų diena 23VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 24"Taip kalbėk izraeliečiams: 'Septintą mėnesį, pirmąją mėnesio dieną, švęsite visiško poilsio dieną šventa sueiga, pažymėta rago skardėjimu. 25Nedirbsite savo užsiėmimų darbo, aukosite VIEŠPATIES ugnies atnašą'".

Susitaikinimo diena 26VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 27"Bet šio mėnesio dešimtą dieną yra Permaldavimo diena. Ji bus jums šventa sueiga: pasninkausite ir aukosite VIEŠPATIES ugnies atnašą. 28Tą dieną nedirbsite jokio darbo, nes ji yra Permaldavimo diena, kurią yra atliekamas permaldavimas jūsų labui VIEŠPATIES, jūsų Dievo, akivaizdoje. 29Iš tikrųjų kas tą dieną nepasninkautų, bus pašalintas iš savo tautos. 30O kas tą dieną dirbtų kokį darbą, aš ištrinsiu jį iš tautos. 31Nedirbkite jokio darbo; tai amžinas įstatas visoms jūsų kartoms visose jūsų gyvenvietėse. 32Ji bus jums visiško poilsio šabas, ir jūs turite pasninkauti Devintosios mėnesio dienos vakare, nuo vakaro lig vakaro, švęsite šį jūsų šabą".

Palapinių iškilmės 33VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 34"Taip kalbėk izraeliečiams: 'Šio septintojo mėnesio penkioliktą dieną yra VIEŠPAČIUI skirtos Palapinių iškilmės, kurios tęsis septynias dienas. 35Pirmoji diena bus šventoji sueiga; nedirbsite savo užsiėmimų darbo. 36Per

septynias dienas aukosite VIEŠPATIES ugnies atnašas. Aštuntą dieną švęsite šventą sueigą ir aukosite VIEŠPATIES ugnies atnašas. Tai yra iškilmingas susirinkimas; nedirbsite savo užsiėmimų darbo.

37Šios yra VIEŠPATIES nustatytos iškilmės, kurias švęsite kaip šventųjų sueigų metą aukoti VIEŠPAČIUI ugnies atnašas, - deginamąsias aukas ir javų atnašas, aukas ir liejamąsias atnašas, kiekvieną jai nustatytą dieną, - 38neskaitant VIEŠPATIES šabų, neskaitant jūsų dovanų, neskaitant visų jūsų įžadų atnašų ir neskaitant visų jūsų geros valios atnašų, kurias jūs duodate VIEŠPAČIUI.

39Bet septintojo mėnesio penkioliktą dieną, kai būsite nuėmę visą krašto derlių, švęsite VIEŠPATIES iškilmes, kurios tęsis septynias dienas. Pirmoji ir aštuntoji diena bus visiško poilsio dienos. 40Pirmąją dieną paimsite hadaro medžio vaisių, palmės šakų, lapuočių šakelių bei paupio gluosnių ir linksminsitės VIEŠPATIES, jūsų Dievo, akivaizdoje septynias dienas. 41Švęsite ją septintą mėnesį kasmet kaip VIEŠPATIES iškilmes septynias dienas, švęsite ją septintą mėnesį kaip amžiną įstatą per visas jūsų kartas. 42Septynias dienas gyvensite palapinėse; visi izraeliečiai turės gyventi palapinėse tam, 43idant jūsų kartos patirtų, kad aš, vesdamas izraeliečius iš Egipto žemės, apgyvendinau juos palapinėse. Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas'".

44Taip Mozė paskelbė izraeliečiams VIEŠPATIES nustatytas iškilmes.

24Šventovės lempų priežiūra 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Paliepk izraeliečiams atnešti tau gryno traiškytų alyvų aliejaus žvakidei, kad lempos būtų žibinamos nuolat. 3Aaronas pastatys ją Susitikimo palapinėje, šiapus Sandoros užuolaidos, kad žibėtų nuolat nuo vakaro lig ryto VIEŠPATIES akivaizdoje. Tai bus amžinas įstatas jūsų kartoms. 4Jis nuolat patvarkys lempas ant žvakidės iš gryno {aukso} VIEŠPATIES akivaizdoje".

Artumo duona5"Paimsi geriausių miltų ir iškepsi iš jų dvylika kepalų - kiekvieną iš dviejų dešimtadalių efos. 6Sudėsi juos dviem eilėmis, po šešis kiekvienoje eilėje, ant stalo iš gryno {aukso} VIEŠPATIES akivaizdoje. 7Kiekvieną eilę užbarstysi grynais smilkalais, kad jie būtų ženkli atnaša duonai - ugnies atnašai VIEŠPAČIUI. 8Nuolat, kas šabo dieną, sudės kepalus Aaronas iš naujo VIEŠPATIES akivaizdoje kaip Izraelio tautos įsipareigojimą - amžiną sandorą. 9Duona priklausys Aaronui ir jo palikuonims; suvalgys ją šventoje vietoje, nes ji yra jam ypač šventa dalis, amžinas atlygis iš ugnies atnašų VIEŠPAČIUI".

Bausmė už piktžodžiavimą10Tarp izraeliečių buvo vyras, kurio motina buvo izraelietė, o tėvas buvo egiptietis. Kartą stovykloje kilo muštynės tarp izraelietės sūnaus ir vieno izraeliečio. 11Kadangi izraelietės sūnus viešai piktžodžiavo {Dievo} Vardui ir keikėsi, žmonės jį atvedė pas Mozę. {Jo motina buvo Dibrio duktė, iš Dano giminės, ir buvo vadinama Šelomita.} 12Jis buvo uždarytas į kalėjimą, kol nebus jiems duotas VIEŠPATIES nuosprendis.

13VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 14"Išvesk už stovyklos piktžodžiautoją, teuždeda rankas jam ant galvos visi girdėjusieji ir teužmuša jį visa bendrija akmenimis. 15O izraeliečiams kalbėk ir pasakyk: 'Kas keiktų Dievą, turės atsakyti už savo nuodėmę. 16Kas piktžodžiautų VIEŠPATIES vardui, bus nubaustas mirtimi. Visa bendrija užmuš piktžodžiautoją akmenimis. Ateivis ar krašto gyventojas, piktžodžiaujantis {Dievo} Vardui, turi būti užmuštas'.

17Kas užmuštų žmogų, bus nubaustas mirtimi.

18Kas užmuštų gyvulį, turės atlyginti už jį nuostolį: gyvybę už gyvybę.

19Kas sužalotų artimą, kaip jis padarė, taip jam bus padaryta: 20galūnė už galūnę, akis už akį, dantis už dantį. Žaizda, kokią jis padarė artimui, tokia žaizda bus jam padaryta. 21Kas užmuštų gyvulį, turės atlyginti nuostolį, bet kas užmuštų žmogų, turės būti nubaustas mirtimi. 22Turėsite vieną tą patį įstatymą ateiviui ir izraeliečiui, nes aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas".

23Taip kalbėjo Mozė izraeliečiams. Jie tad išvedė piktžodžiautoją už stovyklos ir užmušė akmenimis. Izraeliečiai padarė taip, kaip Dievas buvo Mozei įsakęs.

25Šabo metai 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei ant Sinajaus kalno, tardamas: 2"Kalbėk izraeliečiams ir sakyk jiems: 'Kai ateisite į kraštą, kurį aš jums duodu, tas kraštas turės švęsti šabą VIEŠPAČIUI. 3Šešerius metus sėsi savo lauką ir šešerius metus genėsi savo vynuogyną ir nuimsi jų derlių, 4bet septintais metais turės būti žemei visiško poilsio šabas - šabas VIEŠPAČIUI: savo lauko tu nesėsi ir savo vynuogyno negenėsi. 5Tada nepjausi jokių savaime išaugusių javų, nenuimsi vynuogių nuo neapgenėto vynmedžio - septintieji bus žemei visiško poilsio metai. 6Bet jūs galite valgyti, ką žemė išaugina savo šabo metu - tu, tavo vergai ir vergės, tavo samdiniai ir įnamiai. 7Ir tavo galvijams bei laukiniams krašto gyvuliams, ką žemė savaime išaugina, bus maistu".

Jubiliejaus metai8"Atskaičiuosi septynias metų savaites, septynis kartus septynerius metus taip, kad septynerių metų savaitės sudarytų keturiasdešimt devynerius metus. 9Tada, septintojo mėnesio dešimtą dieną, skardžiai pūsi ragą - Permaldavimo dieną jūsų rago gaudesys teaidi visame jūsų krašte. 10Švęsite penkiasdešimtuosius metus ir paskelbsite laisvę krašte visiems jo gyventojams. Tai bus jums jubiliejaus metai: sugrįšite kiekvienas jūsų prie savo nuosavybės ir kiekvienas jūsų į savo šeimą. 11Tie penkiasdešimtieji bus jums jubiliejaus metai: nesėsite, nepjausite jokių savaime išaugusių javų, nenurinksite vynuogių nuo neapgenėtų vynmedžių, 12nes jie yra jubiliejaus metai. Jums bus jie šventi: galite valgyti tik tai, ką išaugina pati dirva.

13Taigi šiais jubiliejaus metais sugrįšite kiekvienas iš jūsų į savo nuosavybę. 14Parduodami nuosavybę artimui ar pirkdami ką iš artimo, nedarykite vienas kitam skriaudos. 15Pirkdamas iš savo artimo, mokėsi tik už metus nuo praėjusio jubiliejaus; parduodamas tau artimas prašys iš tavęs tik už likusius derliaus metus. 16Kuo daugiau tokių metų, tuo didesnę kainą mokėsi; kuo mažiau tokių metų, tuo mažesnė kaina, nes iš tikrųjų jis parduoda tau tik derlių skaičių. 17Nedarykite vienas kitam skriaudos, bet bijosi savo Dievo, nes aš, VIEŠPATS, esu jūsų Dievas.

18Laikykitės mano įstatų ir vykdykite mano įsakus, kad galėtumėte krašte saugiai gyventi. 19Žemė duos savo vaisių, - būsite sotūs ir gyvensite jame be rūpesčio. 20O jeigu klaustumėte: 'Ką valgysime septintaisiais metais, jei nesėsime ir nenuimsime savo derliaus?' 21Aš suteiksiu jums tokią palaimą šeštaisiais metais, kad jie duos derliaus trejiems metams. 22Sėjos metu aštuntaisiais metais valgysite iš senojo derliaus. Net iki devintųjų metų iš senojo derliaus valgysite, kol bus nuimtas derlius".

Nuosavybės atpirkimas23"Žemė nebus parduodama visam laikui, nes žemė yra mano, o jūs esate ateiviai, tapę mano įnamiais. 24Todėl krašte, kurį jūs valdote, turite leisti atpirkti žemę.

25Jei kas nors iš tavo giminių patektų į skurdą ir parduotų savo nuosavybės dalį, tada jo artimiausias giminaitis turi ateiti ir atpirkti, ką giminaitis buvo pardavęs. 26O jei žmogus neturėtų artimiausio giminaičio jo žemei atpirkti, bet vėliau pats prasigyventų ir turėtų iš ko tai padaryti, 27jis turi apskaičiuoti metus nuo jos pardavimo, sugrąžinti skirtumą žmogui, kuriam ji buvo parduota, ir susigrąžinti savo nuosavybę. 28Tačiau jei neturi iš ko ją atgauti, kas buvo parduota, liks

pirkėjo rankose iki jubiliejaus metų. Jubiliejaus metais nuosavybė turi būti perduota, ir jis sugrįš į savo nuosavybę.

29Jei kas nors parduotų namus mieste su mūro sienomis, jie gali būti atpirkti, kol nėra pasibaigę metai nuo jų pardavimo, - atpirkimo teisė galios vienerius metus. 30Jei jie nebūtų atpirkti iki pilnų metų pabaigos, namai mieste su mūro sienomis priklausys visam laikui pirkėjui ir jo palikuonims - jubiliejaus metais jie nebus perduoti. 31Bet namai kaimuose, kurių nesupa mūro sienos, bus laikomi kaip atviri laukai. Jie gali būti atpirkti; jie turi būti perduoti jubiliejaus metais.

32Levitų miestuose levitai turės amžinai atpirkimo teisę namų, esančių jų miestuose. 33Kiekvieni levitų namai jų miestuose, buvę parduoti ir neatpirkti, bus perduoti savininkui jubiliejaus metais, nes namai levitų miestuose yra jų paveldima nuosavybė tarp izraeliečių. 34Bet dirvos aplink jų miestus negali būti parduodamos, nes jos yra jų amžina nuosavybė".

Paskolos vargšams35"Jei kas nors iš tavo giminių patektų į skurdą ir taptų tavo išlaikytiniu, turėsi jį paremti. Tegyvena jis su tavimi kaip ateivis ar įnamis. 36Nereikalauk iš jo iš anksto palūkanų už paskolą ir neišnaudok, bet bijok savo Dievo. Leisk jam gyventi savo namuose kaip broliui. 37Neskolinsi jam pinigų už palūkanas, neimsi iš jo brangiau už maistą. 38Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas, kuris išvedžiau jus iš Egipto žemės duoti jums Kanaano žemę ir būti jūsų Dievas".

Vergų išlaisvinimas39"Jei kas nors iš tavo išlaikytinių taip nuskurstų, kad jis tau parsiduotų, nepadaryk jo savo vergu. 40Tebūna jis pas tave kaip samdinys ar įnamis. Jis dirbs pas tave tik iki jubiliejaus metų. 41Tada jis paliks tave - jis ir jo vaikai - ir sugrįš į savo šeimą ir atgaus savo protėvių nuosavybę, 42nes jie mano tarnai, kuriuos aš išvedžiau iš Egipto žemės. Jie nebus parduodami, kaip yra parduodami vergai. 43Nejosi jam šiurkščiai ant sprando, bet bijosi savo Dievo. 44Vergą ar vergę gali laikyti, tik jei vergus nusipirksi iš kaimyninių tautų. 45Galite jų nusipirkti ir iš ateivių, gyvenančių su jumis, bei iš jų palikuonių, gimusių ir užaugusių jūsų krašte. Tokie vergai bus jūsų nuosavybė. 46Galite juos palikti savo vaikams kaip paveldimą nuosavybę, padarydami juos amžinais vergais. Su jais galite elgtis kaip su vergais. Bet savo tautiečiams izraeliečiams nė vienas nejos šiurkščiai ant sprando.

47Jei ateivis ar įnamis, gyvenantis su tavimi, praturtėtų, o kuris nors iš tavo tautiečių, būdamas skurde, taptų jo išlaikytiniu ir parsiduotų su tavimi gyvenančiam ateiviui ar ateivio šeimos palikuoniui, 48jis net tada, kai bus save pardavęs, turės atpirkimo teisę. Jį gali atpirkti ir bet kuris iš jo brolių 49arba gali jį atpirkti jo dėdė ar jo dėdės sūnus, arba gali jį atpirkti bet kuris artimas giminaitis iš jo klano, o jei jis praturtėtų, gali pats save atpirkti. 50Su savo pirkėju apskaičiuos metų skaičių nuo metų, kai jis ateiviui parsidavė, iki jubiliejaus metų. Pirkimo kaina bus padalyta iš metų skaičiaus: laikas, kurį jis praleido pas savininką, bus įkainotas pagal samdinio laiką. 51Kuo daugiau bus metų iki jubiliejaus, tuo didesnę pirkimo kainą jis turės grąžinti kaip atpirkimą; 52ir kuo mažiau metų bus likę iki jubiliejaus metų, tuo daugiau jis turės savo sąskaitoje: už savo atpirkimą jis mokės pagal apskaičiuotą metų skaičių. 53Ateivis elgsis su juo kaip su metams pasamdytu tarnu, ir jam ant sprando tavo akyse šiurkščiai nejos. 54O jeigu nebus atpirktas nė vienu iš šių būdų, jubiliejaus metais jis ir jo vaikai bus išlaisvinti, 55nes izraeliečiai yra mano tarnai, kuriuos išvedžiau iš Egipto žemės. Aš, VIEŠPATS, jūsų Dievas".

26Atlygis už klusnumą 1"Nedirbsite sau stabų. Nesistatysite statulų ar šventųjų stulpų nei statysitės savo krašte akmenų su įraižytais {stabais}, kad juos garbintumėte, nes aš esu VIEŠPATS,

jūsų Dievas. 2Švęskite mano šabus ir laikykite pagarboje mano šventovę: aš esu VIEŠPATS.

3Jei elgsitės pagal mano įstatus, laikysitės mano įsakymų ir vykdysite juos ištikimai, 4duosiu jums lietaus atėjus metui, kad žemė išaugintų savo derlių ir laukų medžiai atneštų vaisių. 5Javus kulsite lig vynuogių rinkimo meto, o vynuogių rinkimas pasivys sėją. Valgysite savo duonos iki soties ir savo krašte galėsite saugiai gyventi. 6Sukursiu krašte ramybę, gulsitės miegoti, ir nebus kas jus gąsdintų; leisiu kraštui atsikvėpti nuo plėšriųjų žvėrių. Per jūsų kraštą nežygiuos kalavijas. 7Savo priešus priversite bėgti, ir jie kris nuo jūsų kalavijo. 8Jūsiškių penketas privers bėgti šimtą, o jūsiškių šimtinė privers bėgti dešimt tūkstančių. Jūsų priešai kris nuo jūsų kalavijo. 9Žvelgsiu į jus maloniai, padarysiu jus vaisingus ir padauginsiu; palaikysiu su jumis savo sandorą. 10Jūs dar tebevalgysite seniai nuimtą pereitų metų derlių ir turėsite išmesti senąjį, kad padarytumėte vietos naujajam. 11Tarp jūsų turėsiu savo Padangtę ir jūsų neatmesiu. 12Visada būsiu arti jūsų: aš būsiu jūsų Dievas, ir jūs būsite mano tauta. 13Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas, kuris išvedžiau jus iš Egipto žemės, kad jiems daugiau nevergautumėte, sulaužiau jūsų jungą ir padariau, kad eitumėte iškelta galva".

Bausmė už neklusnumą14"Bet jei manęs jūs neklausysite ir šių visų mano įsakymų nevykdysite, - 15jei mano įstatus taip atmesite ir mano įsakus taip paniekinsite, kad nevykdysite visų mano įsakymų ir sulaužysite mano sandorą, - 16tada aš savo ruožtu šitaip su jumis pasielgsiu: ūmai jus aplankysiu baisia klaikuma - džiova ir karštlige, kurios aptraukia akis ir silpnina gyvastį. Veltui sėsite sėklą, nes jūsų priešai suris derlių. 17Atsigręšiu veidu į jus, būsite priešų parblokšti - jus pavergs žmonės, kurie jūsų nekenčia. Jūs bėgsite, nors niekas jūsų ir nesivytų. 18Ir jei, to nepaisydami, manęs neklausysite, padidinsiu bausmę už jūsų nuodėmes septyngubai 19ir palaušiu jūsų išdidžią jėgą. Geležimi paversiu dangaus skliautą viršum jūsų, variu jūsų žemę. 20Niekais nueis jūsų pastangos, nes žemė neduos derliaus, medžiai laukuose neteiks savo vaisių.

21Taigi jei jūs vis dar spirsitės prieš mane ir manęs neklausysite, aš ir toliau varginsiu jus septyngubai už jūsų nuodėmes. 22Paleisiu laukinius žvėris ant jūsų - jie grobs jūsų vaikus, naikins jūsų gyvulius ir mažins jūsų skaičių tol, kol jūsų keliai taps tušti.

23Jei, nepaisydami šių bausmių, nesugrįšite pas mane, bet vis dar spirsitės, 24ir aš toliau spirsiuos prieš jus: smogsiu aš pats jums septyngubai už jūsų nuodėmes. 25Pasiųsiu prieš jus kalaviją atkeršyti už sulaužytą sandorą. Nors subėgtumėte į savo miestus, pasiųsiu jums marą, ir jūs būsite atiduoti priešams į rankas. 26Kai atimsiu iš jūsų duonos išteklius, tada dešimčiai moterų užteks vienintelės krosnies jūsų duonai iškepti. Atsvertą duoną jums išdalys - nors ir valgysite, bet sotūs nebūsite.

27Jei to nepaisydami manęs neklausysite, bet vis spirsitės prieš mane, 28spirsiuos ir aš ant jūsų įpykęs: nubausiu savo ruožtu jus septyngubai už jūsų nuodėmes. 29Valgysite kūnus savo sūnų, valgysite kūnus ir savo dukterų. 30Sunaikinsiu jūsų aukštumų alkus ir nugriausiu jūsų smilkalų aukurus; suversiu jūsų lavonus ant jūsų stabų lavonų. Jus atmesiu. 31Jūsų miestus paversiu griuvėsiais, jūsų šventoves išgriausiu ir maloniu jūsų {aukų} kvapu nesimėgausiu. 32Kraštą taip nusiaubsiu, kad jūsų priešai, atėję kurtis, jį matydami bus apstulbinti. 33Išblaškysiu jus po tautas ir išsitrauksiu prieš jus kalaviją. Jūsų kraštas bus nuniokotas ir jūsų miestai pavirs griuvėsiais.

34Kraštas, gulėdamas nuniokotas ir jums esant priešų šalyje, patirs savo šabo metų malonumą. Tada kraštas pailsės ir patirs savo šabo metų malonumą. 35Per visą laiką, kol jis gulės nuniokotas, kraštas

švęs poilsį, kurio jis nešventė per jūsų šabų metus, kai jūs jame gyvenote. 36O kas iš jūsų išliks, tų širdį pripildysiu bailumo jų priešų kraštuose. Net vėjo nešamo lapo šlamesys privers juos bėgti. Jie kris, bėgdami tarsi nuo kalavijo, nors niekas jų ir nesivys. 37Niekam nesivejant, jie kniubs vieni ant kitų, tarsi nuo kalavijo. Stoti į kovą su priešais jėgų neturėsite! 38Žūsite svetimose tautose, jūsų priešų kraštas jus suris. 39O kas iš jūsų išliks, tie už savo kaltes bus prislėgti priešų krašte, jie bus prislėgti ir už savo protėvių kaltes. 40Jie tad išpažins savo kaltę ir savo protėvių kaltę, kad nusižengė man išdavyste, netgi kad nesiliovė spirtis prieš mane. 41Kai aš savo ruožtu eisiu prieš juos ir išvarysiu į priešų kraštą, tada pagaliau jų neapipjaustyta širdis pati nusižemins, ir jie atliks bausmę už savo kaltę. 42Tada aš atsiminsiu savo sandorą su Jokūbu, atsiminsiu savo sandorą su Izaoku, atsiminsiu savo sandorą su Abraomu, atsiminsiu ir kraštą. 43Jų paliktas kraštas, gulėdamas nuniokotas, patirs savo šabo metų malonumą, jiems atliekant bausmę už savo kaltę, nes jie išdrįso atmesti mano įsakus ir paniekino mano įstatus. 44Tačiau, nepaisant viso to, net kai jie bus priešų šalyje, jų neatmesiu ir nepaniekinsiu, kad juos visiškai sunaikinčiau, sulaužydamas su jais sudarytą sandorą, nes aš esu VIEŠPATS, jų Dievas. 45Bet aš atsiminsiu jų labui sandorą su jų protėviais, kuriuos aš išvedžiau iš Egipto žemės tautų akyse, kad būčiau jų Dievas: aš esu VIEŠPATS".

46Tokie yra įstatai, įsakai ir nurodymai, kuriuos VIEŠPATS padarė tarp savęs ir izraeliečių per Mozę ant Sinajaus kalno.

E. ATNAŠŲ IŠPIRKIMAS

27Nurodymai apie atnašas Viešpačiui. Įžado atnašų išpirkimas 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Kalbėk izraeliečiams ir sakyk jiems: 'Jei kas padaro ypatingą įžadą VIEŠPAČIUI paaukoti tolygią vertę už žmogų ir nori įvykdyti savo įžadą, 3vyras tarp dvidešimties ir šešiasdešimties metų bus įvertintas penkiasdešimčia sidabrinių šekelių pagal šventovės šekelį. 4Jei tai būtų moteris, jos tolygi vertė yra trisdešimt šekelių. 5Jei amžius būtų nuo penkių lig dvidešimties metų, tolygi vertė yra dvidešimt šekelių už berniuką ir dešimt šekelių už mergaitę. 6Jeižius būtų nuo vieno mėnesio lig penkerių metų, tolygi vertė už berniuką yra penki sidabriniai šekeliai, o už mergaitę tolygi vertė yra trys sidabriniai šekeliai. 7Jei tas asmuo yra šešiasdešimties metų ar vyresnis, tada tolygi vertė už vyriškį bus penkiolika šekelių, o už moteriškę dešimt šekelių. 8Bet jei kas neišgali tolygios vertės sumokėti, jie bus nuvesti pas kunigą, ir kunigas nustatys. Kunigas nustatys pagal tai, ką kiekvienas, darantis įžadą, išgali.

9Jei atnaša, pažadėta VIEŠPAČIUI, yra gyvulys, kuris turi būti paaukotas, kiekvienas toks gyvulys, pažadėtas VIEŠPAČIUI, bus laikomas šventu. 10Jis negali būti iškeistas ar pakeistas, - nei geresnis į menkesnį, nei menkesnis į geresnį; jei gyvulys būtų pakeistas kitu, tuomet abu - pažadėtas gyvulys ir jo pakaitalas - taps šventi. 11Jei atnaša, pažadėta VIEŠPAČIUI, yra nešvarus gyvulys, kurio negalima paaukoti kaip atnašos VIEŠPAČIUI, gyvulys bus nuvestas pas kunigą. 12Kunigas nustatys gyvulio vertę pagal jo geras ir blogas savybes. Kokią kainą kunigas nustatys, tokia ji bus. 13Bet jei aukotojas norės gyvulį išpirkti, jis turi pridėti vieną penktadalį prie nustatytosios kainos.

14Jei kas pašvenčia savo namus VIEŠPAČIUI, kunigas nustatys namų vertę pagal jų geras ir blogas savybes. Kokią kainą kunigas nustatys, tokia ji bus. 15O jei žmogus, pašventęs namus VIEŠPAČIUI, norės juos išpirkti, turės pridėti vieną penktadalį prie nustatytos vertės, ir namai vėl jam priklausys.

16Jei kas pašvenčia VIEŠPAČIUI savo paveldėtos žemės lauką, jo vertė bus nustatyta pagal kiekį

sėklos, reikalingos jam apsėti: penkiasdešimt sidabrinių šekelių už vieną miežių sėklos homerą. 17O jei kas pašvenčia lauką jubiliejaus metų pradžioje, jo vertė lieka ta pati, 18bet jei laukas yra pašvenčiamas po jubiliejaus metų, kunigas apskaičiuos jo vertę pagal metų skaičių, likusių lig jubiliejaus metų, ir jo kaina bus sumažinta. 19O jei žmogus, pašventęs lauką VIEŠPAČIUI, norės jį išpirkti, tada turės būti pridėtas vienas penktadalis prie jo nustatytos sumos, ir laukas jam pereis. 20Betgi jei laukas nebūtų išpirktas arba būtų parduotas kam kitam, tuomet lauko niekad nebebus galima išpirkti. 21Atėjus jubiliejaus metams, laukas taps laisvas. Jis bus šventas VIEŠPAČIUI kaip įžado laukas; taps kunigo nuosavybe. 22Jei žmogus pašvenčia VIEŠPAČIUI lauką, kuris buvo pirktas ir nepriklauso prie paveldėtos žemės nuosavybės, 23kunigas apskaičiuos jo kainą pagal metų skaičių lig jubiliejaus metų. Nustatytoji kaina turi būti sumokėta tą pačią dieną kaip šventa dovana VIEŠPAČIUI. 24Jubiliejaus metais žemė sugrįš tam, iš kurio buvo nupirkta, kurio ji yra nuosavybė. 25Visi vertės apskaičiavimai turi būti pagal šventovės šekelį: dvidešimt gerų sudaro šekelį'".

Atnašos, kurių negalima išpirkti 26"Tačiau gyvulių pirmagimis, kadangi pirmagimis yra VIEŠPATIES, niekieno negali būti pašvęstas - ar tai būtų jautis, ar avis - tai priklauso VIEŠPAČIUI. 27Jei pirmagimis yra iš nešvariųjų gyvulių, jis turi būti išpirktas pagal įkainotą vertę, pridedant vieną penktadalį. O jei nėra išperkamas, jis bus parduotas už nustatytą kainą.

28Jokia žmogaus nuosavybė, kurią jis įžadu besąlygiškai pašvenčia VIEŠPAČIUI, - ar tai būtų žmogus, ar gyvulys, ar paveldėtos nuosavybės laukas, - negali būti nei parduota, nei išpirkta. Kas įžadu besąlygiškai pašvęsta, tas yra ypač šventa VIEŠPAČIUI. 29Joks žmogus, besąlygiškai įžadu pašvęstas VIEŠPAČIUI, negali būti išpirktas, bet turi būti užmuštas.

30Visos žemės dešimtinės, ar tai būtų javų iš dirvos, ar medžių vaisių, priklauso VIEŠPAČIUI. Jos yra šventos VIEŠPAČIUI. 31Jei kas norėtų išpirkti kurią nors iš savo dešimtinių, turi pridėti prie jos vieną penktadalį. 32Visos dešimtinės jaučių bandos ir avių kaimenės - visų galvijų, praeinančių pro piemens lazdą, kas dešimtasis bus pašvęstas VIEŠPAČIUI. 33Teneparenka nei gero, nei menko, tenepakeičia jo kitu. Jei kas jį kitu pakeistų, tada vienas ir kitas gyvulys bus laikomi pašvęstais, - negalės būti išpirkti".

34Tie yra izraeliečiams įsakymai, kuriuos VIEŠPATS davė Mozei ant Sinajaus kalno.

SKAIČIŲ KNYGA

A. PASIRENGIMAS KELIAUTI NUO SINAJAUS KALNO

1Žmonių surašymas 1 Antraisiais metais po jų išėjimo iš Egipto žemės, antrojo mėnesio pirmąją dieną, VIEŠPATS kalbėjo Mozei Susitikimo palapinėje, Sinajaus dykumoje, tardamas: 2"Surašykite visą izraeliečių bendriją pagal klanus ir protėvių namus, įrašydami visus vyrus vardais. 3Tu ir Aaronas surašysite pagal jų gretas visus dvidešimties metų ir vyresnius Izraelio vyrus, tinkamus karinei tarnybai. 4Gausite iš kiekvienos giminės po žmogų, jo protėvių namų galvą, jums padėti. 5Vardai vyrų, kurie jums padės, yra šie:

iš Reubeno, Šedeuro sūnus
Elizuras;
6 iš Simeono, Zurišadajo sūnus
Šelumielis;

7 iš Judo, Aminadabo sūnus Nahšonas;
8 iš Issacharo, Zuaro sūnus Netanelis;
9 iš Zebuluno, Helono sūnus Eliabas;
10 iš Juozapo sūnų:
iš Efraimo, Amihudo sūnus Elišama;
iš Manaso, Pedazuro sūnus
Gamalielis;
11 iš Benjamino, Gideonio sūnus
Abidanas;
12 iš Dano, Amišadajaus sūnus
Ahiezeris;
13 iš Ašero, Ochrano sūnus Pagielis;
14 iš Gado, Deuelio sūnus Eljasafas;
15 iš Naftalio, Enano sūnus Ahira".

16Jie buvo bendrijos išrinkti savo protėvių giminių vadai, - jie buvo Izraelio pajėgų gretų galvos.

17Tad Mozė ir Aaronas pasiėmė tuos išvardytus vyrus 18ir antrojo mėnesio pirmąją dieną surinko visą bendriją. Tada {izraeliečiai} buvo surašyti pagal savo protėvių namų klanus, įrašant dvidešimties metų ir vyresnius vyrus vardais. 19Kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs, taip jis surašė juos Sinajaus dykumoje.

Dvylikos giminių surašymas20Reubeno, Izraelio pirmagimio, palikuonių pagal jų klanų kilmę ir protėvių namus - visų vyriškių nuo dvidešimties metų ir vyresnių, tinkamų karinei tarnybai, įrašytų vardais į sąrašą, 21- surašytų į Reubeno giminės sąrašą, buvo keturiasdešimt šeši tūkstančiai penki šimtai.

22Simeono palikuonių pagal jų klanų kilmę ir protėvių namus - visų vyriškių nuo dvidešimties metų ir vyresnių, tinkamų karinei tarnybai, įrašytų vardais į sąrašą, 23- surašytų iš Simeono giminės, buvo penkiasdešimt penki tūkstančiai trys šimtai.

24Gado palikuonių, pagal jų kilmę ir protėvių namus įrašytų į sąrašą vardais nuo dvidešimties metų ir vyresnių, visų tinkamų karinei tarnybai, 25- surašytų iš Gado giminės, buvo keturiasdešimt penki tūkstančiai šeši šimtai penkiasdešimt.

26Judo palikuonių, pagal jų klanų kilmę ir protėvių namus įrašytų į sąrašą vardais nuo dvidešimties metų ir vyresnių, visų tinkamų karinei tarnybai, 27- surašytų iš Judo giminės, buvo septyniasdešimt keturi tūkstančiai šeši šimtai.

28Issacharo palikuonių, pagal jų klanų kilmę ir protėvių namus įrašytų į sąrašą vardais nuo dvidešimties metų ir vyresnių, - visų tinkamų karinei tarnybai, 29- surašytų iš Issacharo giminės, buvo keturiasdešimt keturi tūkstančiai keturi šimtai.

30Zebuluno palikuonių, pagal jų klanų kilmę ir protėvių namus įrašytų į sąrašą vardais nuo dvidešimties metų ir vyresnių, - visų tinkamų karinei tarnybai, 31- surašytų iš Zebuluno giminės, buvo penkiasdešimt septyni tūkstančiai keturi šimtai.

32Juozapo palikuonių, - būtent Efraimo palikuonių, - pagal jų klanų kilmę ir protėvių namus įrašytų į sąrašą vardais nuo dvidešimties metų ir vyresnių, - visų tinkamų karinei tarnybai, - 33surašytų iš

Efraimo giminės, buvo keturiasdešimt tūkstančių penki šimtai.

34Manaso palikuonių, pagal jų klanų kilmę ir protėvių namus įrašytų į sąrašą vardais nuo dvidešimties metų ir vyresnių, - visų tinkamų karinei tarnybai, 35- surašytų iš Manaso giminės, buvo trisdešimt du tūkstančiai ir du šimtai.

36Benjamino palikuonių, pagal jų klanų kilmę ir protėvių namus įrašytų į sąrašą vardais nuo dvidešimties metų ir vyresnių, - visų tinkamų karinei tarnybai, 37- surašytų iš Benjamino giminės, buvo trisdešimt penki tūkstančiai keturi šimtai.

38Dano palikuonių, pagal jų klanų kilmę ir protėvių namus įrašytų į sąrašą vardais nuo dvidešimties metų ir vyresnių, - visų tinkamų karinei tarnybai, 39- surašytų iš Dano giminės, buvo šešiasdešimt du tūkstančiai ir septyni šimtai.

40Ašero palikuonių, pagal jų klanų kilmę ir protėvių namus įrašytų į sąrašą vardais nuo dvidešimties metų ir vyresnių, - visų tinkamų karinei tarnybai, 41- surašytų iš Ašero giminės, buvo keturiasdešimt vienas tūkstantis ir penki šimtai.

42Naftalio palikuonių, pagal jų klanų kilmę ir protėvių namus įrašytų į sąrašą vardais nuo dvidešimties metų ir vyresnių, - visų tinkamų karinei tarnybai, 43- surašytų iš Naftalio giminės, buvo penkiasdešimt trys tūkstančiai keturi šimtai.

44Tai yra surašytieji, kuriuos surašė Mozė ir Aaronas drauge su Izraelio vadais, kurių buvo dvylika, po vieną iš kiekvienų protėvių namų. 45Tad skaičius visų izraeliečių, įrašytų pagal protėvių namus nuo dvidešimties metų ir vyresnių, - visų tinkamų karinei tarnybai, 46- jų iš viso buvo šeši šimtai trys tūkstančiai penki šimtai penkiasdešimt. 47Tačiau levitai kartu su kitais nebuvo surašyti pagal jų protėvių giminę.

48VIEŠPATS buvo Mozei kalbėjęs, tardamas: 49"Kartu su kitomis nesurašysi tik Levio giminės, jų surašymo kartu su kitomis giminėmis nedarysi. 50Levitus įpareigosi rūpintis Sandoros Padangte, visais jos reikmenimis ir viskuo, kas tik jai priklauso. Jie turi nešti Padangtę ir visus jos reikmenis, - ją turės prižiūrėti ir aplink ją palapines statytis. 51Kai Padangtė turės leistis į kelionę, levitai ją išardys; o kai Padangtė turės būti pastatyta, levitai ją statys. Kas iš pašaliečių prie jos artintųsi, bus nubaustas mirtimi. 52Kiti izraeliečiai statys palapines gretomis, kiekvienas savo dalinyje prie savo ženklo. 53Bet levitai statysis palapines aplink Sandoros Padangtę, kad {Dievo} pyktis neištiktų izraeliečių bendrijos. Levitai eis Sandoros Padangtės sargybą". 54Visa tai izraeliečiai įvykdė taip, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

2Giminių išdėstymas stovykloje 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaronui, tardamas: 2"Izraeliečiai statys savo palapines kiekvienas savo dalinyje, prie savo protėvių namų ženklo. Jie statys palapines aplinkui Susitikimo palapinę, atstu nuo jos. 3 Rytų šone, į saulėtekio pusę, bus Judo stovyklos ženklas ir greta prie gretos. Judo žmonių vadas bus Aminadabo sūnus Nahšonas. 4Jo vyrų pagal surašymą - septyniasdešimt keturi tūkstančiai šeši šimtai.

5Šalia jo statys palapines Issacharo giminė. Issacharo žmonių vadas bus Zuaro sūnus Netanelis. 6Jo vyrų pagal surašymą - penkiasdešimt keturi tūkstančiai keturi šimtai.

7Tuomet Zebuluno giminė. Zebuluno žmonių vadas bus Helono sūnus Eliabas. 8Jo vyrų pagal surašymą - penkiasdešimt septyni tūkstančiai keturi šimtai.

9Skaičius visų, įrašytų į sąrašą Judo stovykloje pagal jų gretas, buvo šimtas aštuoniasdešimt šeši tūkstančiai keturi šimtai. Jie pakils į kelionę pirmieji.

10Pietų pusėje bus Reubeno stovyklos ženklas ir greta prie gretos. Reubeno giminės vadas bus Šedeuro sūnus Elizuras. 11Jo vyrų pagal surašymą buvo keturiasdešimt šeši tūkstančiai penki šimtai.

12Šalia jo statys palapines Simeono giminė. Simeono žmonių vadas bus Zurišadajo sūnus Šelumielis. 13Jo vyrų pagal surašymą buvo penkiasdešimt devyni tūkstančiai trys šimtai.

14Tuomet Gado giminė. Gado giminės vadas bus Reuelio sūnus Eljasafas. 15Jo vyrų pagal surašymą buvo keturiasdešimt penki tūkstančiai šeši šimtai penkiasdešimt.

16Skaičius visų, įrašytų į sąrašą Reubeno stovykloje pagal jų gretas - šimtas penkiasdešimt vienas tūkstantis keturi šimtai penkiasdešimt. Jie pakils į kelionę antrieji.

17Tada Susitikimo palapinė drauge su levitų stovykla pakils į kelionę viduryje tarp kitų stovyklų. Kaip jie gyveno palapinėse, taip jie ir keliaus, kiekvienas savo vietoje, prie savo ženklų.

18Vakarų pusėje bus Efraimo stovyklos ženklas ir greta prie gretos. Efraimo žmonių vadas bus Amihudo sūnus Elišama. 19Jo vyrų pagal surašymą buvo keturiasdešimt tūkstančių penki šimtai.

20Šalia jo statys palapines Manaso giminė. Manaso žmonių vadas bus Pedazuro sūnus Gamalielis. 21Jo vyrų pagal surašymą buvo trisdešimt du tūkstančiai du šimtai.

22Tuomet Benjamino giminė. Benjamino giminės vadas bus Gideonio sūnus Abidanas. 23Jo vyrų pagal surašymą buvo trisdešimt penki tūkstančiai ir keturi šimtai.

24Skaičius visų, įrašytų į sąrašą Efraimo stovykloje pagal jų gretas - šimtas aštuoni tūkstančiai ir vienas šimtas. Jie pakils į kelionę tretieji.

25Šiaurės pusėje bus Dano stovykla, greta prie gretos. Dano žmonių vadas bus Amišadajaus sūnus Ahiezeris. 26Jo vyrų pagal surašymą buvo šešiasdešimt du tūkstančiai septyni šimtai.

27Šalia jo statys palapines Ašero giminė. Ašero žmonių vadas bus Ochrano sūnus Pagielis. 28Jo vyrų pagal surašymą buvo keturiasdešimt vienas tūkstantis penki šimtai.

29Tuomet Naftalio giminė. Naftalio žmonių vadas bus Enano sūnus Ahira. 30Jo vyrų pagal surašymą - penkiasdešimt trys tūkstančiai keturi šimtai.

31Skaičius visų, įrašytų į sąrašą Dano stovykloje, šimtas penkiasdešimt septyni tūkstančiai šeši šimtai. Jie pakils į kelionę paskutiniai, greta po gretos.

32Toks buvo izraeliečių surašymas pagal jų protėvių namus. Skaičius visų, įrašytų pagal jų gretas stovyklose, buvo šeši šimtai trys tūkstančiai penki šimtai penkiasdešimt. 33Tačiau levitai nebuvo įrašyti į sąrašą tarp kitų izraeliečių, kaip VIEŠPATS ir buvo Mozei įsakęs.

34Izraeliečiai darė visa lygiai taip, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. Statydami palapines ir keliaudami, jie buvo su savo gretomis, kiekvienas pagal savo klaną ir protėvių namus.

3Levio giminė 1 Šie buvo Aarono ir Mozės palikuonys tuo metu, kai VIEŠPATS kalbėjo su Moze ant Sinajaus kalno. 2Aarono sūnų vardai yra šie: pirmagimis Nadabas ir Abihu'as, Eleazaras ir Itamaras. 3Tokie tat yra vardai Aarono sūnų, pateptų būti kunigais, kuriuos jis pašventino eiti

kunigo tarnybą. 4Bet Nadabas ir Abihu'as mirė VIEŠPATIES akivaizdoje Sinajaus dykumoje, kai jie atnašavo nešventintą ugnį VIEŠPATIES akivaizdoje. Vaikų jiedu neturėjo. Taigi Eleazaras ir Itamaras ėjo kunigo tarnybą per visą savo tėvo Aarono gyvenimą.

5 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 6"Privesk Levio giminę arčiau ir pristatyk juos padėti kunigui Aaronui. 7Jie atliks pareigas už jį ir visą bendriją priešais Susitikimo palapinę, tarnaudami prie Padangtės. 8Turės prižiūrėti, tarnaudami prie Padangtės, visus Susitikimo palapinės reikmenis ir atlikti izraeliečių pareigas. 9Pavesi levitus Aaronui ir jo palikuonims: jie iš izraeliečių yra besąlygiškai jam pavesti. 10O Aaroną ir jo palikuonis paskirsi eiti kunigystės pareigas. Kiekvienas pašalietis, drįstantis brautis, bus nubaustas mirtimi".

11 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 12"Štai iš izraeliečių vietoj motinų gimdas atvėrusių pirmagimių aš paimu levitus. Levitai bus mano, 13nes man priklauso visi pirmagimiai. Kai išmarinau visus pirmagimius Egipto žemėje, padariau sau šventus Izraelyje visus pirmagimius - ir žmonių, ir gyvulių pirmagimius. Jie yra mano. Aš esu VIEŠPATS".

Levitų surašymas14VIEŠPATS kalbėjo Mozei Sinajaus dykumoje, tardamas: 15"Padaryk levitų sąrašą pagal protėvių namus ir klanus. Įrašyk į sąrašą visus vyriškius, vieno mėnesio ir vyresnius". 16Mozė tad padarė jų sąrašą, kaip jam buvo paliepta pagal VIEŠPATIES žodį.

17Levio sūnų vardai buvo šie: Geršonas, Kohatas ir Meraris. 18Šie yra vardai Geršono sūnų pagal jų klanus: Libnis ir Šimėjis. 19Kohato sūnūs pagal jų klanus: Amramas, Izharas, Hebronas ir Uzielis. 20Merario sūnūs pagal jų klanus: Mahlis ir Mušis.

Levitų klanai pagal jų protėvių namus yra šie: 21Geršonui priklausė Libnio klanas ir Šimėjo klanas. Tie tat buvo Geršono klanai. 22Įrašytųjų į jų sąrašą, įskaitant visus vyriškius, vieno mėnesio ir vyresnius, buvo septyni tūkstančiai penki šimtai. 23Geršono klanai turėjo statytis palapines už Padangtės, į vakarus. 24Jų protėvių namų galva buvo Laelio sūnus Eljasafas. 25 Susitikimo palapinėje Geršono žmonėms buvo pavesta rūpintis viskuo, kas tik priklausė Padangtės tarnybai, Palapine ir jos priedanga, užuolaida ant Susitikimo palapinės angos; 26kiemo dangomis, užuolaida ant įėjimo į kiemą, supantį Padangtę bei aukurą, ir dangų virvėmis.

27Kohatui priklausė Amramo klanas, Izharo klanas, Hebrono klanas ir Uzielio klanas. Tie tat buvo Kohato klanai. 28Skaičiuojant visus vyriškius, vieno mėnesio ir vyresnius, jų buvo aštuoni tūkstančiai trys šimtai, esančių šventovės tarnyboje. 29Kohato klanai turėjo statytis palapines ties pietiniu Padangtės šonu. 30Kohato klanų protėvių namų galva buvo Uzielio sūnus Elizafanas. 31 Jiems buvo pavesta rūpintis viskuo, kas susiję su Skrynia, stalu, žvakide, aukurais bei šventovės reikmenimis, kurie naudojami apeigose, ir uždanga. 32Vyriausioji levitų galva buvo Aarono sūnus Eleazaras. Jam buvo pavesta prižiūrėti tarnaujančiuosius šventovėje.

33Merariui priklausė Mahlio klanas ir Mušio klanas. Tie tat buvo Merario klanai. 34Įrašytų į jų sąrašą, įskaitant visus vyriškius, vieno mėnesio ir vyresnius, buvo šeši tūkstančiai du šimtai. 35Merario klanų protėvių namų galva buvo Abihailo sūnus Zurielis. Jie turėjo statytis palapines ties šiauriniu Padangtės šonu. 36 Merario sūnums buvo pavesta rūpintis viskuo, kas susiję su Padangtės lentomis, kartimis, stulpais, pastovais ir visais jų reikmenimis; 37taip pat ir {Padangtę} supančio kiemo stulpais drauge su jų pastovais, kuoleliais ir virvėmis.

38Į rytus ties Padangte, tai yra Susitikimo palapinės priekyje, į saulėtekio pusę, buvo pastatytos

palapinės Mozės ir Aarono bei jo sūnų. Jie atlikinėjo šventovės tarnybą kaip pareigą izraeliečių labui. Kiekvienas pašalietis, išdrįsęs įsibrauti, turėjo būti nubaustas mirtimi. 39Visų į sąrašą įtrauktų levitų, kuriuos Mozė ir Aaronas, vykdydami VIEŠPATIES įsakymą, įtraukė pagal jų klanus, - visų vyriškių, vieno mėnesio ir vyresnių, buvo dvidešimt du tūkstančiai.

Levitai užima pirmagimių sūnų vietą 40Tada VIEŠPATS Mozei tarė: "Įtrauk į sąrašą visus pirmagimius izraeliečių vyriškius, vieno mėnesio ir vyresnius, ir suskaityk jų vardus. 41Tada paimsi levitus man, - aš esu VIEŠPATS, - vietoj visų izraeliečių pirmagimių, taip pat ir levitų galvijus vietoj visų izraeliečių galvijų pirmagimių". 42Mozė tad įtraukė į sąrašą visus izraeliečių pirmagimius, kaip VIEŠPATS buvo jam įsakęs. 43Visų į sąrašą įtrauktų pirmagimių vyriškių, vieno mėnesio ir vyresnių, pagal jų vardų skaičių buvo dvidešimt du tūkstančiai du šimtai septyniasdešimt trys.

44Tada VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 45"Paimk levitus vietoj visų izraeliečių pirmagimių ir levitų galvijus vietoj jų galvijų. Levitai priklausys man. Aš esu VIEŠPATS. 46O už du šimtus septyniasdešimt tris izraeliečių pirmagimius, viršijančius levitų skaičių, kaip išpirkimo kainą 47už kiekvieną paimsi po penkis šekelius pagal šventovės šekelį, skaičiuodamas dvidešimt gerų viename šekelyje. 48Atiduok Aaronui ir jo sūnums pinigus, kuriais viršijantys {levitų} skaičių buvo išpirkti". 49Mozė tad paėmė išpirkimo pinigus iš tų, kurie viršijo levitų išpirktuosius; 50jis paėmė iš izraeliečių pirmagimių pinigus - vieną tūkstantį tris šimtus šešiasdešimt šekelių, skaičiuojant pagal šventovės šekelį. 51Tada Mozė padavė išpirkimo pinigus Aaronui ir jo sūnums pagal VIEŠPATIES žodį, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

4Kohato klano pareigos 1 VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaronui, tardamas: 2"Surašykite Kohato žmones atskirai nuo kitų levitų pagal jų protėvių namus ir klanus, 3nuo trisdešimties metų ir vyresnius lig penkiasdešimties metų, - visus, kurie privalo eiti tarnybą, atlikdami darbus Susitikimo palapinėje. 4Kohato žmonių tarnyba yra susijusi su Susitikimo palapine ir švenčiausiais daiktais.

5Perkeliant stovyklą, Aaronas ir jo sūnūs įeis, nuims atskiriančiąją uždangą ir apdengs ja Sandoros Skrynią. 6Ant jos užklos apdangalą iš delfinų odos, užties skaisčiai mėlyną audinį ir sukiš jos kartis. 7Ant Artumo duonos stalo užties mėlyną skarą; sudės ant jo lėkštes, smilkalų indus, geriamųjų atnašų dubenis ir ąsočius; ant jo bus ir įprastinė duona. 8Tada jie užties ant jų tamsiai raudonos spalvos audinį, apdengs ją apdangalu iš delfinų odos ir sukiš jo kartis. 9Paėmę mėlyną audinį, apdengs žvakidę su jos lempomis, žnyplėmis, padėklais ir visais aliejaus indais, kuriais ji yra aprūpinta; 10įvynioję ją drauge su visais jos reikmenimis į delfinų odos apdangalą, užkels ją ant neštuvų. 11Auksinį aukurą apdengs mėlynu audiniu, užklos apdangalu iš delfinų odos ir sukiš jo kartis. 12Paėmę visus šventovės tarnyboje naudojamus reikmenis, suvynios juos į mėlyną audinį, apdengs delfinų odos apdangalu ir padės ant neštuvų. 13Nuvalę pelenus nuo aukuro, apdengs jį violetiniu audiniu. 14Ant jo sudės visus aukuro reikmenis, naudojamus jo tarnyboje: keptuves, šakes, kaušus ir dubenis - visus aukuro reikmenis; apdengs jį delfinų odos apdangalu ir sukiš jo kartis. 15Tik Aaronui ir jo sūnums pabaigus vynioti šventovę bei visus šventovės reikmenis ir stovyklai leidžiantis į kelionę, teateis Kohato žmonės jų nešti, kad neprisiliestų prie šventųjų daiktų ir nenumirtų. Tie yra Susitikimo palapinės daiktai, kuriuos turi Kohato žmonės nešti.

16Eleazarui, kunigo Aarono sūnui, bus pavesta rūpintis aliejumi šviesai, kvapiaisiais smilkalais, įprastine grūdų atnaša ir patepimo aliejumi - priežiūra visos Padangtės ir visko, kas yra joje, šventove ir jos reikmenimis".

17Tada VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaronui, tardamas: 18"Neleiskite, kad Kohato klanų šeima iš levitų būtų išnaikinta. 19Turite su jais elgtis taip, kad jie išliktų gyvi ir nenumirtų, kai artinasi prie švenčiausių daiktų: Aaronas ir jo sūnūs turi įeiti ir paskirti kiekvienam jo pareigą ir naštą. 20Bet patys Kohato žmonės, kad nenumirtų, negali eiti į vidų pažiūrėti į šventuosius daiktus bent akimirkai".

Geršono klanų pareigos21Tada VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 22"Taip pat surašyk ir Geršono žmones pagal jų protėvių namus ir klanus. 23Įtrauksi į sąrašą visus, nuo trisdešimties metų ir vyresnius lig penkiasdešimties metų, kurie privalo eiti tarnybą, atlikdami Susitikimo palapinės darbus. 24Geršono klanų tarnyba apima darbą ir naštų pernešimą. 25Jie neš Padangtės dangas, Susitikimo palapinę su jos uždanga ir delfino odos priedangą, esančią ant jos, Susitikimo palapinės angos užuolaidą, 26kiemo dangas, kiemo, supančio Padangtę ir aukurą, vartų užuolaidą, jų virves ir visus reikmenis kiemo tarnybai. Jie atliks visa, kas reikia su jais padaryti. 27Visos Geršono žmonių pareigos, - visas jų naštų pernešimas ir visa jų tarnyba, - bus atliktos Aaronui ir jo sūnums įsakius. Jiems pavesi rūpintis naštų pernešimu. 28Tokia yra Geršono klanų tarnyba Susitikimo palapinei. Jie atliks savo pareigas kunigo Aarono sūnaus Itamaro prižiūrimi".

Merario klanų pareigos29"Merario žmones įtrauksi į sąrašą pagal jų klanus ir protėvių namus 30nuo trisdešimties metų ir vyresnius lig penkiasdešimties metų - visus, kurie privalo eiti tarnybą, atlikdami Susitikimo palapinės darbus. 31Jiems yra pavesta nešti tokie Susitikimo reikmenys: Padangtės lentos, skersiniai, stulpai ir pastovai; 32{Padangtę} supančio kiemo stulpai su jų pastovais, kuolais bei virvėmis ir visi reikmenys jų tarnybai. Surašykite vardus nešančių naštas, už kurias kiekvienas yra atsakingas. 33Tokia yra Merario klanų tarnyba, visa jų tarnyba susijusi su Susitikimo palapine, Itamaro, kunigo Aarono sūnaus, priežiūroje".

Levitų surašymas34Taigi Mozė ir Aaronas bei bendrijos galvos įtraukė į sąrašą Kohato žmones pagal jų klanus ir protėvių namus 35nuo trisdešimties metų ir vyresnius ligi penkiasdešimties metų - visus tuos, kurie privalėjo eiti tarnybą, susijusią su Susitikimo palapine. 36Įtrauktųjų į sąrašą skaičius buvo du tūkstančiai septyni šimtai penkiasdešimt. 37Tiek buvo sąraše įrašytų iš Kohato klanų, ėjusių tarnybą Susitikimo palapinėje. Mozė ir Aaronas įtraukė juos į sąrašą, vykdydami Mozei duotą VIEŠPATIES įsakymą.

38Įtrauktųjų į sąrašą iš Geršono klanų pagal jų klanus ir protėvių namus 39nuo trisdešimties metų ir vyresnių lig penkiasdešimties - visų tų, kurie privalėjo eiti tarnybą, susijusią su Susitikimo palapine, 40sąraše įrašytų pagal jų klanus ir protėvių namus buvo du tūkstančiai šeši šimtai trisdešimt. 41Tiek buvo įtrauktųjų į sąrašą iš Geršono klanų, ėjusių tarnybą Susitikimo palapinėje. Mozė ir Aaronas įtraukė juos į sąrašą, vykdydami VIEŠPATIES įsakymą.

42Įtrauktųjų į sąrašą iš Merario klanų pagal jų klanus ir protėvių namus 43nuo trisdešimties metų ir vyresnių lig penkiasdešimties - visų tų, kurie privalėjo eiti tarnybą Susitikimo palapinėje, 44sąraše įrašytų pagal jų klanus, buvo trys tūkstančiai du šimtai. 45Tiek buvo įrašytųjų į sąrašą iš Merario klanų, kuriuos Mozė ir Aaronas įrašė į sąrašą, vykdydami Mozei duotą VIEŠPATIES įsakymą.

46Visų į sąrašą įtrauktųjų, kuriuos Mozė ir Aaronas bei Izraelio galvos surašė pagal jų klanus ir protėvių namus 47nuo trisdešimties metų ir vyresnius lig penkiasdešimties metų, - visų tų, privalėjusių atlikti tarnybos ir pernešimo darbus, susijusius su Susitikimo palapine, 48įrašytų į sąrašą buvo aštuoni tūkstančiai penki šimtai aštuoniasdešimt. 49VIEŠPATIES įsakymu per Mozę

buvo padarytas jų surašymas, ir kiekvienam buvo nurodyta, kokį darbą turi atlikti ir kokią naštą nešti. Taip jie buvo surašyti į sąrašą, kaip VIEŠPATS įsakė Mozei.

5Stovyklos ir žmonių švara 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2 "Įsakyk izraeliečiams išvaryti iš stovyklos kiekvieną raupsuotąjį ar kenčiantį sėklos išsiliejimą ir kiekvieną, tapusį nešvarų numirėlio palietimu. 3Išvarykite tiek vyrus, tiek moteris. Išvarykite juos už stovyklos, kad neišniekintų stovyklos tų, tarp kurių aš gyvenu". 4Izraeliečiai taip ir padarė, išvarydami juos už stovyklos. Kaip VIEŠPATS buvo Mozei kalbėjęs, taip izraeliečiai padarė.

5 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 6"Kalbėk izraeliečiams: kai vyras ar moteris kuo nors nusikalsta artimui, užgaudamas VIEŠPATĮ, tas žmogus užsitraukia kaltę. 7Jie turės išpažinti savo padarytą nuodėmę. Tas žmogus sugrąžins nuskriaustajam visą sumą, pridėdamas prie jos viršaus vieną penktadalį. 8Jei nuskriaustasis neturėtų artimiausio giminaičio, kuriam galima būtų atsilyginti už skriaudą, tuomet atlyginimas už skriaudą eis VIEŠPATIES kunigui, išskyrus permaldavimo aviną, kuriuo kunigas atlieka permaldavimą už kaltąjį. 9Panašiai kiekviena dovana iš šventųjų aukų, kurias izraeliečiai atneša kunigui, jam ir priklausys. 10Žmogaus šventosios aukos priklauso jam pačiam, o ką žmogus duoda kunigui, priklauso kunigui".

11VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 12"Kalbėk izraeliečiams ir sakyk jiems: jei kieno nors žmona nueina klaidingu keliu ir tampa jam neištikima, - 13jei kitas vyras turėjo lytinius santykius su ja, nežinant jos vyrui, - tačiau ji lieka nesusekta, nors ir yra susiteršusi, o liudytojų prieš ją nėra, nes svetimaujant nebuvo pagauta, 14bet jį apimtų pavydo dvasia ir imtų pavyduliauti savo žmonai, kuri save suteršė, arba jei jį apimtų pavydo dvasia ir imtų pavyduliauti savo žmonai, nors ji ir nėra savęs suteršusi, 15tada toks vyras atves savo žmoną pas kunigą. Jis atneš kaip atnašą už ją vieną dešimtadalį efos miežių miltų. Nepils ant jų aliejaus, nebers ant jų smilkalų, nes tai yra pavydo grūdų atnaša - atminimo grūdų atnaša, kuri primena kaltę.

16Tada kunigas paves ją į priekį ir pastatys VIEŠPATIES akivaizdoje. 17Kunigas įpils švento vandens į molinį indą ir, paėmęs nuo Padangtės aslos truputį dulkių, įbers jas į vandenį. 18Pastatęs moterį VIEŠPATIES akivaizdoje, kunigas sutaršys moters plaukus ir paduos jai į rankas atminimo grūdų atnašą, kuri yra pavydo grūdų atnaša. O savo paties rankoje kunigas laikys kartybės vandenį, nešantį prakeikimą. 19Tada kunigas ją prisaikdins, tardamas: 'Jei joks svetimas vyras su tavimi negulėjo, jei tu nenuklydai į susiteršimą, būdama savo vyro žmona, būk apsaugota nuo šio kartybės vandens, nešančio prakeikimą. 20Bet jei tu nuklydai, būdama savo vyro žmona, jei suteršei save, ir kitas žmogus, o ne tavo vyras, turėjo lytinius santykius su tavimi', - 21čia teprisaikdina kunigas moterį prakeikimo priesaika ir tesako moteriai: 'Tepadaro tave VIEŠPATS prakeikimo ir priesaikos pavyzdžiu žmonėms, kai VIEŠPATS padarys, kad sunyktų tavo šlaunys ir išsipūstų tavo pilvas. 22Tepatenka tad šis vanduo, nešantis prakeikimą, į tavo vidurius ir tepadaro, kad tavo pilvas išsipūstų ir šlaunys sunyktų!' O moteris sakys: 'Amen, amen!'

23Tada kunigas surašys šiuos prakeikimus ritinyje ir nuplaus juos kartybės vandeniu. 24Pagirdys moterį kartybės vandeniu, nešančiu prakeikimą, kad prakeikimą nešantis vanduo patektų į ją ir sukeltų kartų skausmą. 25Kunigas paims pavydo grūdų atnašą, pakylės grūdų atnašą VIEŠPATIES akivaizdoje ir nuneš ją ant aukuro. 26Pasėmęs iš grūdų atnašos grūdų saują, kaip atminimo dalį, kunigas pavers juos dūmais. Galop moterį pagirdys vandeniu. 27Tada, kai jis bus pagirdęs ją vandeniu, jei ji buvo iš tikro save suteršusi ir buvo neištikima savo vyrui, prakeikimą nešantis vanduo pereis per ją ir sukels kartų skausmą, - jos pilvas išsipūs ir jos šlaunys sunyks. Moteris taps

prakeikimu tarp savųjų. 28Bet jei moteris nėra savęs suteršusi ir yra nekalta, tada ji bus atspari ir galės gimdyti vaikus.

29Tokios yra apeigos pavydo atvejais, kai moteris, būdama savo vyro žmona, nuklysta ir save suteršia 30arba kai pavydo dvasia apima vyrą ir jis ima pavyduliauti savo žmonai. Tada moteris bus pastatyta VIEŠPATIES akivaizdoje, ir kunigas pritaikys jai visas šias apeigas. 31Vyras bus laisvas nuo kaltės, bet moteris užsitrauks kaltę".

6Nuostatai nazirams 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Kalbėk izraeliečiams, sakyk jiems: kai kas nors, vyras ar moteris, padaro ypatingą įžadą, - naziro įžadą, - pasišvęsti VIEŠPAČIUI, 3 toks žmogus turi susilaikyti nuo vyno ir kitų svaigalų, susilaikyti nuo acto iš vyno ar bet kokių kitų svaiginamųjų gėrimų, negerti jokios vynuogių sunkos ir nevalgyti nei šviežių, nei džiovintų vynuogių. 4Per visą laiką, kol jis yra naziras, jis nevalgys nieko, kas gaunama iš vynmedžio, nevalgys net sėklų bei žievelių.

5Per visas jo nazirato įžado dienas skustuvas nepalies jo galvos; kol nepasibaigs laikas, kuriam jis įžadu pasišventė VIEŠPAČIUI, jis bus pašvęstas, augins ilgus plaukus ir pins juos į kasas.

6Per visas dienas, kuriomis pasišventė VIEŠPAČIUI, jis neįeis į vietą, kur yra numirėlis. 7Net jeigu numirtų jo tėvas ar motina, brolis ar sesuo, jis negali savęs suteršti, nes jo pasišventimas yra jam ant galvos. 8Per visą laiką, kol jis yra naziras, jis yra pašvęstas VIEŠPAČIUI.

9Jeigu kas nors labai staiga šalia jo numirtų, suteršdamas pašvęstą galvą, jis nusiskus galvą tą dieną, kurią taps švarus, - septintą dieną jis nusiskus galvą. 10Aštuntą dieną jis atneš du purplelius ar du jaunus balandžius kunigui prie Susitikimo palapinės angos. 11Kunigas paaukos vieną kaip atnašą už nuodėmę, o kitą kaip deginamąją auką ir atliks permaldavimą už jį, nes jis užsitraukė kaltę per numirėlį. Tą pačią dieną jis vėl pašvęs savo galvą, 12vėl paskirs VIEŠPAČIUI savo nazirato dienas ir atves metinį avinėlį kaip atnašą už nuodėmę. Ankstesnis laikas nebus įskaitytas, nes pašvęstoji galva buvo suteršta.

13Tokios yra naziro apeigos: tą dieną, kai jo pasišventimo laikas pasibaigia, jis turi būti atvestas prie Susitikimo palapinės angos. 14Kaip savo dovaną VIEŠPAČIUI jis atves vieną mitulį sveiką avinėlį kaip deginamąją auką, vieną sveiką mitulę avį kaip atnašą už nuodėmę, vieną sveiką aviną kaip bendravimo auką, 15atneš pintinę neraugintos duonos kepalų iš geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi, neraugintų, aliejumi apteptų plokštainių drauge su grūdų ir geriamosiomis atnašomis. 16Visa kunigas atnašaus VIEŠPATIES akivaizdoje, paaukos jo atnašą už nuodėmę bei deginamąją auką, 17atnašaus aviną kaip bendravimo auką VIEŠPAČIUI drauge su neraugintos duonos pintine; kunigas taip pat paaukos ir grūdų bei geriamąsias atnašas. 18Tada naziras nusiskus pašvęstą galvą prie Susitikimo palapinės angos ir, nunešęs plaukus nuo pašvęstos galvos, padės juos ant ugnies po bendravimo auka.

19Tada, kai jis nusiskus savo pašvęstą galvą, kunigas paims išvirtą avino petį, vieną neraugintą kepalą iš pintinės, vieną neraugintą plokštainį ir sudės juos nazirui ant delnų. 20Tada kunigas juos pakylės kaip pakylėjimo atnašą VIEŠPATIES akivaizdoje. Jie bus kunigui šventa dalis drauge su pakylėjimo atnašos krūtine ir dovanos atnašos šlaunimi. Paskui naziras gali gerti vyną.

21Tokios tat yra įžadą darančio naziro pareigos. Jo atnaša VIEŠPAČIUI turi būti pagal nazirato įžadą, neskaitant to, ką dar jis išgali duoti. Pagal tai, kokį įžadą jis bus padaręs, taip jis turi ir elgtis,

vykdydamas savo pasišventimo nuostatus".

Kunigiškasis palaiminimas22VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 23"Kalbėk Aaronui ir jo sūnums ir sakyk jiems: 'Taip laiminsite izraeliečius. Sakykite jiems:

24 VIEŠPATS telaimina ir tesaugo
tave!
25 Teleidžia VIEŠPATS šviesti tau savo
veidą
ir tebūna tau maloningas!
26 Tepažvelgia VIEŠPATS į tave
maloniai
ir tesuteikia ramybę!'

27Taip jie tars mano vardą izraeliečiams, ir aš juos palaiminsiu".

7 Vadų atnašos ir levitų pašventinimas 1Tą dieną, kai Mozė pabaigė statyti Padangtę, patepė ir pašventė ją su visu jos apstatymu, patepė ir pašventė aukurą su visais jo reikmenimis, 2įteikė atnašas Izraelio vadai, būtent: galvos jų protėvių namų, giminių vadai ir vadovavusieji surašytiesiems. 3Atnašos, kurias jie atgabeno į VIEŠPATIES akivaizdą, buvo šeši dengti vežimai ir dvylika jaučių: po vežimą nuo dviejų vadų ir po jautį nuo kiekvieno. Juos įteikė prie Padangtės.

4Tada VIEŠPATS tarė Mozei: 5"Priimk juos iš jų Susitikimo palapinės tarnybai ir atiduok juos levitams pagal jų tarnybą". 6Mozė tad priėmė vežimus bei jaučius ir perdavė juos levitams. 7Du vežimus ir keturis jaučius davė Geršono žmonėms pagal jų tarnybą; 8o keturis vežimus ir aštuonis jaučius davė Merario žmonėms pagal jų tarnybą Itamaro, kunigo Aarono sūnaus, priežiūroje. 9O Kohato žmonėms nedavė jokio vežimo, nes jiems buvo pavesta rūpintis šventaisiais daiktais, kurie turėjo būti nešami ant pečių.

10Vadai davė atnašas ir aukurui pašvęsti tą dieną, kai jis buvo pateptas. Vadams prie aukuro įteikiant savo atnašas, 11VIEŠPATS tarė Mozei: "Tepaduoda jie savo atnašas aukurui pašvęsti kasdien po vieną".

12 Pirmą dieną savo atnašą įteikė Aminadabo sūnus Nahšonas iš Judo giminės. 13Jo atnaša buvo sidabrinis dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinė taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventovės šekelį, - abu pilni geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai; 14auksinė lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų; 15jautukas, avinas ir mitulys avinėlis deginamajai aukai; 16ožys atnašai už nuodėmę; 17ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tai buvo Aminadabo sūnaus Nahšono atnaša.

18Antrą dieną Netanelio sūnus Zuaras, Issacharo vadas, įteikė atnašą. Jis įteikė kaip savo atnašą sidabrinį dubenį, sveriantį šimtą trisdešimt šekelių, 19sidabrinę taurę, sveriančią septyniasdešimt šekelių pagal šventovės šekelį, - abu pilnus geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai; 20auksinę lėkštę, sveriančią dešimt šekelių, pilną smilkalų; 21jautuką, aviną ir mitulį avinėlį kaip deginamąją auką; 22ožį kaip atnašą už nuodėmę; 23ir du jaučius, penkis avinus, penkis ožius bei penkis mitulius avinėlius kaip bendravimo auką. Tai buvo Netanelio sūnaus Zuaro atnaša.

24Trečią dieną {įteikė atnašą} Helono sūnus Eliabas, Zebuluno giminės vadas. 25Jo atnaša buvo sidabrinis dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinė taurė, sverianti septyniasdešimt

šekelių pagal šventovės šekelį, - abu pilni geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai; 26auksinė lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų; 27jautukas, avinas ir mitulys avinėlis deginamajai aukai; 28ožys atnašai už nuodėmę; 29ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tai buvo Helono sūnaus Eliabo atnaša.

30Ketvirtą dieną {įteikė atnašą} Šedeuro sūnus Elizuras, Reubeno giminės vadas. 31Jo atnaša buvo sidabrinis dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinė taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventovės šekelį, - abu pilni geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai; 32auksinė lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų; 33jautukas, avinas ir mitulys avinėlis deginamajai aukai; 34ožys atnašai už nuodėmę; 35ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tai buvo Šedeuro sūnaus Elizuro atnaša.

36Penktą dieną {įteikė atnašą} Zurišadajo sūnus Šelumielis, Simeono giminės vadas. 37Jo atnaša buvo sidabrinis dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinė taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventovės šekelį, - abu pilni geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai; 38auksinė lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų; 39jautukas, avinas ir mitulys avinėlis deginamajai aukai; 40ožys atnašai už nuodėmę; 41ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tai buvo Zurišadajo sūnaus Šelumielio atnaša.

42Šeštą dieną {įteikė atnašą} Deuelio sūnus Eljasafas, Gado giminės vadas. 43Jo atnaša buvo sidabrinis dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinė taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventovės šekelį, - abu pilni geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai; 44auksinė lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų; 45jautukas, avinas ir mitulys avinėlis deginamajai aukai; 46ožys atnašai už nuodėmę; 47ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tai buvo Deuelio sūnaus Eljasafo atnaša.

48Septintą dieną {įteikė atnašą} Amihudo sūnus Elišama, Efraimo giminės vadas. 49Jo atnaša buvo sidabrinis dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinė taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventovės šekelį, - abu pilni geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai; 50auksinė lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų; 51jautukas, avinas ir mitulys avinėlis deginamajai aukai; 52ožys atnašai už nuodėmę; 53ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tai buvo Amihudo sūnaus Elišamos atnaša.

54Aštuntą dieną {įteikė atnašą} Pedazuro sūnus Gamalielis, Manaso giminės vadas. 55Jo atnaša buvo sidabrinis dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinė taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventovės šekelį, - abu pilni geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai; 56auksinė lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų; 57jautukas, avinas ir mitulys avinėlis deginamajai aukai; 58ožys atnašai už nuodėmę; 59ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai ir penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tai buvo Pedazuro sūnaus Gamalielio atnaša.

60Devintą dieną {įteikė atnašą} Gideonio sūnus Abidanas, Benjamino giminės vadas. 61Jo atnaša buvo sidabrinis dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinė taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventovės šekelį, - abu pilni geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai; 62auksinė lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų; 63jautukas, avinas ir mitulys avinėlis deginamajai aukai; 64ožys atnašai už nuodėmę; 65ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tai buvo Gideonio sūnaus Abidano atnaša.

66Dešimtą dieną {įteikė atnašą} Amišadajaus sūnus Ahiezeris, Dano giminės vadas. 67Jo atnaša

buvo sidabrinis dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinė taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventovės šekelį, - abu pilni geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai; 68auksinė lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų; 69jautukas, avinas ir mitulys avinėlis deginamajai aukai; 70ožys atnašai už nuodėmę; 71ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tai buvo Amišadajaus sūnaus Ahiezerio atnaša.

72Vienuoliktą dieną {įteikė atnašą} Ochrano sūnus Pagielis, Ašero žmonių vadas. 73Jo atnaša buvo sidabrinis dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinė taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventovės šekelį, - abu pilni geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai; 74auksinė lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų; 75jautukas, avinas ir mitulys avinėlis deginamajai aukai; 76ožys atnašai už nuodėmę; 77ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai.

78Dvyliktą dieną {įteikė atnašą} Enano sūnus Ahira, Naftalio žmonių vadas. 79Jo atnaša buvo sidabrinis dubuo, sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinė taurė, sverianti septyniasdešimt šekelių pagal šventovės šekelį, - abu pilni geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai; 80auksinė lėkštė, sverianti dešimt šekelių, pilna smilkalų; 81jautukas, avinas ir mitulys avinėlis deginamajai aukai; 82ožys atnašai už nuodėmę; 83ir du jaučiai, penki avinai, penki ožiai bei penki mituliai avinėliai bendravimo aukai. Tai buvo Enano sūnaus Ahiros atnaša.

84Tokia buvo pašventimo atnaša aukurui iš Izraelio vadų tą dieną, kai jis buvo pateptas: dvylika sidabrinių dubenų, dvylika sidabrinių taurių, 85kiekvienas dubuo sveriantis šimtą trisdešimt šekelių, o kiekviena taurė - septyniasdešimt, - visų indų sidabro buvo du tūkstančiai keturi šimtai šekelių pagal šventovės šekelį; 86dvylika auksinių lėkščių, pilnų smilkalų, kiekviena sverianti dešimt šekelių pagal šventovės šekelį, - visų lėkščių aukso buvo šimtas dvidešimt šekelių; 87visų galvijų deginamajai aukai dvylika jaučių, dvylika avinų, dvylika mitulių avinėlių drauge su jų grūdų atnaša ir dvylika ožių atnašai už nuodėmę; 88ir visų galvijų bendravimo aukai dvidešimt keturi jaučiai, šešiasdešimt avinų, šešiasdešimt ožių ir šešiasdešimt mitulių avinėlių. Tai buvo pašventimo atnaša aukurui tada, kai jis buvo pateptas.

89Kada tik Mozė įeidavo į Susitikimo palapinę kalbėtis su VIEŠPAČIU, jis girdėdavo jam kalbantį balsą nuo malonės sosto, kuris buvo ant Sandoros Skrynios tarp dviejų kerubų. Taip jis kalbėjo jam.

8Apie auksinę žvakidę 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Kalbėk Aaronui ir sakyk jam: 'Kai dėsi lempas, teapšviečia septynios lempos vietą žvakidės priekyje'". 3Aaronas taip ir padarė. Jis įdėjo lempas, kad apšviestų vietą žvakidės priekyje, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. 4O žvakidė buvo šitaip padirbta: ji buvo kalstyto aukso dirbinys, nukalta nuo pat koto lig vainiklapio pagal pavyzdį, kurį VIEŠPATS parodė Mozei. Taip jis padirbo žvakidę.

Levitų pašventinimas Viešpačiui 5VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 6"Paimk levitus iš izraeliečių ir apvalyk juos. 7Štai ką turėsi daryti, kad juos apvalytum. Apšlakstyk juos apvalymo vandeniu, tepereina visą savo kūną skustuvu, teišsiplauna drabužius ir teapvalo save. 8Tada jie tepaima jautį ir geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi - jo grūdų atnašą, o tu paimsi kitą jautį atnašai už nuodėmę. 9Atvesi levitus priešais Susitikimo palapinę ir sušauksi visą izraeliečių bendriją. 10Kai tu atvesi levitus priešais VIEŠPATĮ, izraeliečiai uždės savo ranką ant levitų, 11o Aaronas paaukos levitus kaip pakylėjimo atnašą nuo izraeliečių, kad jie atliktų VIEŠPATIES tarnybą. 12Dabar levitai uždės ranką jaučiams ant galvos, o jis paaukos vieną kaip atnašą už nuodėmę ir kitą kaip

deginamąją auką permaldavimui už levitus padaryti. 13Atvedęs levitus priešais Aaroną ir jo sūnus, paaukosi juos kaip pakylėjimo atnašą VIEŠPAČIUI.

14Tokiu būdu atskirsi levitus nuo kitų izraeliečių, kad jie būtų mano. 15Paskui levitai gali įeiti atlikti tarnybą Susitikimo palapinėje. Tu juos apvalei ir paaukojai kaip pakylėjimo atnašą, 16nes jie iš izraeliečių yra pašvęsti man besąlygiškai. Aš juos pasiėmiau vietoj visų, kurie atveria gimdą, - vietoj visų izraeliečių pirmagimių, 17nes visi izraeliečių pirmagimiai - pirmagimiai žmonių ir gyvulių yra mano. Aš juos sau pašvenčiau nuo tos dienos, kurią ištikau pirmagimius Egipto žemėje. 18Aš pasiėmiau levitus vietoj visų izraeliečių primagimių. 19Be to, aš daviau levitus iš izraeliečių kaip dovaną Aaronui ir jo sūnums, kad tarnautų už izraeliečius prie Susitikimo palapinės ir atliktų permaldavimą už izraeliečius, idant neištiktų izraeliečių kokia rykštė už ėjimą per arti prie šventovės".

20Mozė ir Aaronas bei visa izraeliečių bendrija taip ir pasielgė su levitais. Izraeliečiai elgėsi su levitais lygiai, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs. 21Levitai apvalė save nuo nuodėmės ir išsiplovė drabužius. Tada Aaronas paaukojo juos kaip pakylėjimo atnašą VIEŠPATIES akivaizdoje; Aaronas už juos atliko permaldavimą jiems apvalyti. 22Paskui levitai įėjo į Susitikimo palapinę eiti savo tarnybos Aarono ir jo sūnų priežiūroje. Kaip VIEŠPATS buvo Mozei apie levitus įsakęs, taip jie ir padarė.

23VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 24"Tokia yra levitams taisyklė: nuo dvidešimt penkerių metų ir vyresni jie pradės atlikti pareigas Susitikimo palapinės tarnyboje; 25sulaukę penkiasdešimties metų, pasitrauks iš tarnybos pareigų ir daugiau nebetarnaus. 26Jie gali padėti savo broliams, Susitikimo palapinėje einantiems savo pareigas, bet tarnybos nebeatliks. Taip elgsiesi su levitais, skirstydamas jiems pareigas".

9Antroji Išėjimo šventė 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei Sinajaus dykumoje antrųjų metų pirmą mėnesį po jų išėjimo iš Egipto, tardamas: 2"Teatnašauja izraeliečiai Išėjimo auką nustatytu laiku. 3Šio mėnesio keturioliktą dieną, temstant, atnašausite ją nustatytu laiku, atnašausite ją pagal visus įstatus ir apeigas". 4Mozė tad paliepė izraeliečiams atnašauti Išėjimo auką, 5ir jie atnašavo Išėjimo auką pirmojo mėnesio keturioliktą dieną, temstant, Sinajaus dykumoje. Izraeliečiai padarė visa lygiai taip, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

6Atsitiko, kad radosi žmonių, kurie buvo tapę nešvarūs numirėlio palietimu ir negalėjo tą dieną atnašauti Išėjimo aukos. Tą pačią dieną jie atskubėjo pas Mozę ir Aaroną 7ir sakė jiems: "Nors mes ir esame nešvarūs numirėlio palietimu, kodėl gi mums turi būti neleidžiama aukoti nustatytu laiku VIEŠPATIES atnašą drauge su kitais izraeliečiais?" 8Mozė jiems atsakė: "Palaukite, leiskite man išgirsti, ką jums VIEŠPATS įsakys".

9VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 10"Kalbėk izraeliečiams, sakydamas: 'Jei kas nors iš jūsų ar iš jūsų palikuonių taptų nešvarus, paliesdamas numirėlį, ar būtų tolimoje kelionėje, vis dėlto galės atnašauti Išėjimo auką VIEŠPAČIUI. 11Jie atnašaus ją antrojo mėnesio keturioliktą dieną, temstant; suvalgys ją su nerauginta duona ir karčiomis žolėmis. 12Nieko iš jos nepaliks lig ryto, nesulaužys jokio jos kaulo. Jie atnašaus ją pagal Išėjimo aukos įstatą. 13Bet jei kas, būdamas švarus ir ne kelionėje, susilaikytų atnašauti Išėjimo auką, bus atkirtas nuo tautos, nes neatnašavo VIEŠPAČIUI aukos nustatytu laiku. Tas žmogus turės pakelti savo nuodėmės padarinius. 14Jei ateivis, gyvenantis tarp jūsų, norėtų atnašauti Išėjimo auką VIEŠPAČIUI, jis tai turi daryti pagal Išėjimo aukos įstatą ir

jos apeigas. Abiem - ateiviui ir krašto piliečiui bus tas pats įstatas".

Debesis viršum Padangtės ir Dievo Artumas15Tą dieną, kai buvo pastatyta Padangtė, debesis apdengė Padangtę, Sandoros palapinę. O nuo vakaro lig ryto jis buvo viršum Padangtės tarsi ugnis. 16Taip būdavo nuolat: dienos metu ją dengdavo debesis, o naktį pasidarydavo tarsi ugnis. 17Kada tik debesis pakildavo nuo Padangtės, izraeliečiai leisdavosi kelionėn, ir toje vietoje, kur debesis sustodavo, izraeliečiai statydavosi stovyklą. 18VIEŠPAČIUI įsakius, izraeliečiai iškeliaudavo ir, VIEŠPAČIUI įsakius, jie statydavosi stovyklą. Kol tik debesis laikydavosi viršum Padangtės, tol jie pasilikdavo stovykloje. 19Net jeigu debesis pasilikdavo viršum Padangtės ir daug dienų, izraeliečiai paklusdavo VIEŠPAČIUI ir toliau nekeliaudavo. 20Tačiau kartais debesis būdavo viršum Padangtės tik keletą dienų ir jie pasilikdavo stovykloje. VIEŠPATIES įsakymu jie statydavosi palapines ir VIEŠPATIES įsakymu jie iškeliaudavo. 21Kartais debesis likdavosi tik nuo vakaro lig ryto, - kai debesis pasikeldavo ryto metą, jie leisdavosi kelionėn. Dieną ar naktį, kada debesis pakildavo, jie iškeliaudavo. 22Ar porą dienų, ar mėnesį, ar ilgesnį laiką debesis lūkuriuodavo viršum Padangtės, izraeliečiai pasilikdavo stovykloje ir neiškeliaudavo, bet kai tik jis pakildavo, jie leisdavosi į kelionę. 23VIEŠPAČIUI įsakius, jie statydavosi stovyklą ir, VIEŠPAČIUI įsakius, jie leisdavosi į kelionę. Jie laikėsi VIEŠPATIES įsakymo, paklusdami VIEŠPAČIUI per Mozę.

10Sidabriniai trimitai 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Pasidirbk du trimitus; padirbsi juos iš ploto sidabro. Panaudosi juos bendrijai sušaukti ir stovyklų gretoms kelionei parengti. 3Sugaudus abiem trimitams, visa bendrija rinksis pas tave prie Susitikimo palapinės angos. 4O tik vienam sugaudus, vadai - Izraelio giminių galvos rinksis pas tave. 5Kai sutrimituosite pirmąjį pavojų, pakils į kelionę stovyklų gretos rytų pusėje; 6kai sutrimituosite antrąjį pavojų, pakils į kelionę stovyklų gretos pietų pusėje. Pavojus turi būti skelbiamas, kada tik jie turi leistis į kelionę. 7O kai bendrija turi būti sušaukta, trimituosite, bet pavojaus neskelbsite. 8Aarono sūnūs, kunigai, pūs trimitus. Tai bus jums amžinas įstatas visoms jūsų kartoms. 9Kai žygiuosite į karą savo krašte su jus engiančiu priešu, trimitais skelbsite pavojų, kad būtumėte prisiminti VIEŠPATIES, jūsų Dievo, akivaizdoje ir būtumėte išgelbėti nuo priešų. 10Taip pat ir džiugesio dienomis - jūsų nustatytomis šventėmis, jaunaties dienomis - pūsite trimitus prie savo deginamųjų atnašų ir bendravimo aukų. Jie tarnaus kaip priminimas jūsų labui pas VIEŠPATĮ, jūsų Dievą. Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas".

B. NUO SINAJAUS IKI MOABO LYGUMŲ

Izraeliečiai leidžiasi į kelionę 11Antraisiais metais, antrą mėnesį, dvidešimtą mėnesio dieną, debesis pakilo nuo Sandoros Padangtės, 12ir izraeliečiai, tarpais sustodami, pasijudino į kelionę iš Sinajaus dykumos. Debesis apsistojo Parano dykumoje.

13Pirmąkart jie pasijudino į kelionę, vykdydami VIEŠPATIES įsakymą, duotą per Mozę. 14Judo stovykla su savo ženklu ir greta po gretos pasijudino pirmoji. Nahšonas, Aminadabo sūnus, vedė jos gretas. 15Netanelis, Zuaro sūnus, vedė Issacharo giminės gretas; 16o Eliabas, Helono sūnus, vedė Zebuluno giminės gretas.

17Tada, išardžius Padangtę, leidosi į kelionę Geršono ir Merario žmonės, Padangtės nešėjai. 18Paskui pasijudino Reubeno stovykla su savo ženklu ir greta po gretos. Elizuras, Šedeuro sūnus, vedė jos gretas. 19Šelumielis, Zurišadajo sūnus, vedė Simeono giminės gretas, 20o Eljasafas, Reuelio sūnus, vedė Gado giminės gretas.

21Tada Kohato žmonės, šventųjų daiktų nešėjai, leidosi į kelionę. Dar jiems neatkeliavus, Padangtė

buvo vėl pastatyta. 22Paskui pasijudino Efraimo stovykla su savo ženklu ir greta po gretos. Elišama, Amihudo sūnus, vedė jos gretas. 23Gamalielis, Pedazuro sūnus, vedė Manaso giminės gretas, 24o Abidanas, Gideonio sūnus, vedė Benjamino giminės gretas.

25Galop kaip visų stovyklų užnugaris pasijudino su savo ženklu ir greta po gretos Dano stovykla. Ahiezeris, Amišadajaus sūnus, vedė jos gretas. 26Pagielis, Ochrano sūnus, vedė Ašero giminės gretas, 27o Ahira, Enano sūnus, vedė Naftalio giminės gretas.

28Tokia buvo izraeliečių žygio tvarka, greta po gretos, kai jie leidosi į kelionę.

Vedlys Hobabas29Mozė tarė Hobabui, midjaniečio Reuelio, savo uošvio, sūnui: "Mes keliaujame link vietos, apie kurią VIEŠPATS yra pasakęs: 'Jums aš ją duosiu'. Eikš su mumis! Mes būsime tau dosnūs, nes VIEŠPATS pažadėjo būti dosnus Izraeliui". 30 Bet jis atsakė jam: "Ne, aš neisiu. Verčiau grįšiu į savo gimtąjį kraštą pas savo gimines". 31Mozė tarė: "Prašyčiau mūsų nepalikti, nes tu žinai, kur dykumoje mes turėtume statyti stovyklą. Mums būsi mūsų akys! 32Be to, jeigu eisi su mumis, ką gero VIEŠPATS mums daro, tą patį mes tau darysime".

33Jie tad nužygiavo nuo VIEŠPATIES kalno trejeto dienų kelionės nuotolį. Sandoros Skrynia keliavo jų priekyje tų trejeto dienų kelionės metu, ieškodama jiems vietos sustoti poilsio. 34Jiems iškeliavus, dienos metu VIEŠPATIES debesis buvo viršum jų.

35Kada tik Sandoros Skrynia buvo pakeliama kelionei, Mozė sakydavo:

"Pakilk, VIEŠPATIE!
Tebūna išblaškyti tavo priešai,
tebėga nuo tavo veido, kurie tavęs
neapkenčia!"

36O kada tik ji buvo padedama poilsio, jis sakydavo:

"Sugrįžk, VIEŠPATIE,
prie nesuskaitomų Izraelio
tūkstančių!"

11Sustojimai dykumoje 1Atsitiko, kad žmonės pradėjo karčiai murmėti prieš VIEŠPATĮ dėl savo nelaimių. VIEŠPATS tai išgirdo ir užsidegė pykčiu. Tada VIEŠPATIES ugnis suliepsnojo prieš juos, sunaikindama stovyklos pakraščius. 2Žmonės šaukėsi Mozės. Mozė meldėsi VIEŠPAČIUI, ir ugnis užgeso. 3Ta vieta buvo pavadinta Tabera, nes ten VIEŠPATIES ugnis buvo užsidegusi prieš juos.

4Tarp jų buvę valkatos buvo apimti godaus alkio. Ir izraeliečiai vėl pradėjo verkti ir sakyti: "Kas mums duos mėsos pavalgyti? 5Atsimename žuvis, kurias Egipte dykai valgydavome, agurkus, melionus, porus, svogūnus ir česnakus. 6Mūsų stemplės susitraukė! Nėra visiškai nieko! Vien tik maną temato mūsų akys".

7Mana buvo panaši į koriandro sėklą ir jos spalva buvo tarsi bdelio sakų spalva. 8Žmonės vaikščiodavo po apylinkę, ją rinkdavo, maldavo girnomis ar trindavo grūstuve, virdavo puode ir darydavo iš jos plokštainius. Jos skonis buvo panašus į plokštainių su aliejumi. 9Naktį, krintant rasai, su ja nukrisdavo ir mana.

10Mozė girdėjo žmones verkiant, šeimą po šeimos, visus prie savo palapinių angos. VIEŠPATS užsidegė pykčiu, o Mozė kamavosi. 11"Kodėl taip blogai elgiesi su savo tarnu? - Mozė klausė

VIEŠPATĮ. - Kodėl neradau malonės tavo akyse, kad užkrovei ant manęs visų šių žmonių naštą? 12Argi aš pradėjau šią visą tautą? Nejau aš juos pagimdžiau, kad tu turėtum man sakyti: 'Nešk juos savo rankose, kaip žindyvė kad nešioja nenutrauktą kūdikį', - į kraštą, kurį prisiekdamas pažadėjai jų protėviams? 13Iš kurgi aš imsiu mėsos visiems šiems žmonėms? Juk jie pas mane eina, verkia ir sako: 'Duok mums mėsos pavalgyti!' 14Aš vienas nepajėgiu nešti visų šių žmonių, nes jie yra man per sunkūs. 15Jei tu taip su manimi elgsiesi, verčiau užmušk mane, maldauju tave, - jei radau malonę tavo akyse, - kad daugiau nebematyčiau savo nelaimės".

Septyniasdešimt seniūnų16Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Parink man septyniasdešimt Izraelio seniūnų - vyrų, kuriuos tu laikai žmonių seniūnais ir pareigūnais, atvesk juos prie Susitikimo palapinės. Teužima jie ten savo vietą drauge su tavimi. 17Aš nužengsiu ir su tavimi ten kalbėsiu, paimsiu iš tavo dvasios ir jos suteiksiu jiems. Jie neš žmonių naštą su tavimi, kad tau nebereikėtų ją visą vienam nešti. 18O žmonėms sakyk: 'Pašvęskite save rytojui ir jūs turėsite mėsos valgyti, nes verkšlenote, VIEŠPAČIUI girdint, sakydami: 'Kas duos mums mėsos pavalgyti? Egipte tikrai mums buvo geriau!' Todėl VIEŠPATS duos jums mėsos valgyti. 19Valgysite ne tik vieną dieną ar dvi dienas, ar penkias dienas, ar dešimt dienų, ar dvidešimt dienų, 20bet per visą mėnesį, kol nebenorėsite net pauostyti ir kol jums neįgris, nes atmetėte VIEŠPATĮ, esantį tarp jūsų, ir verkšlenote prieš jį, sakydami: 'Ai, kam mes išėjome iš Egipto!'" 21Bet Mozė tarė: "Tauta, kuri yra su manimi, turi šešis šimtus tūkstančių pėsčių vyrų, ir tu sakai: 'Aš duosiu jiems pakankamai mėsos valgyti visą mėnesį'. 22Argi yra tiek avių kaimenių ir galvijų bandų jiems paskersti? Argi yra jūroje gana žuvų jiems pagauti?" 23VIEŠPATS Mozei atsakė: "Nejau VIEŠPATIES ranka yra tokia trumpa? Tu tuojau pamatysi, ar mano žodis įvyks tau, ar ne".

Seniūnų dvasia24Mozė tat išėjo ir perdavė žmonėms VIEŠPATIES žodžius. Jis parinko septyniasdešimt seniūnų iš žmonių ir pastatė juos prie Padangtės. 25Tada VIEŠPATS nužengė debesyje, kalbėjo su juo, paėmė dalį jo dvasios ir suteikė ją septyniasdešimčiai seniūnų. Dvasiai ant jų nusileidus ilsėtis, jie ėmė pranašauti. Bet vėliau jie daugiau nebepranašavo.

26Du vyrai, vienas vadinamas Eldadu ir kitas vadinamas Medadu, buvo pasilikę stovykloje, tačiau dvasia nusileido į juos ilsėtis. Jie buvo tarp įrašytųjų į sąrašą, bet nebuvo nuėję prie Padangtės, užtat jie pranašavo stovykloje. 27Kai vienas vaikinas, atbėgęs pas Mozę, pranešė: "Eldadas ir Medadas pranašauja stovykloje", 28Jozuė, Nuno sūnus, Mozės padėjėjas ir vienas jo rinktinių vyrų, tarė: "Mano viešpatie Moze, uždrausk jiems!" 29Bet Mozė jam atsakė: "Ar tu dėl manęs pavydi? Tebūna visi VIEŠPATIES žmonės pranašai, tesuteikia VIEŠPATS savo dvasią visiems!" 30Tuomet Mozė ir Izraelio seniūnai sugrįžo į stovyklą.

Putpelės31 Tuo tarpu pakilo VIEŠPATIES siųstas vėjas, atpūtė nuo jūros putpelių ir nubloškė jas šalia stovyklos, maždaug dienos kelionės nuotoliu vienoje pusėje ir dienos kelionės nuotoliu kitoje pusėje, visur aplinkui stovyklą, bemaž poros uolekčių sluoksniu ant žemės. 32Žmonės tad buvo ant kojų visą tą dieną bei naktį ir rytojaus dieną, rinkdami putpeles. Net tas, kuris mažiausiai surinko, turėjo dešimt homerų. Tada jie išskleidė jas visur aplink stovyklą. 33Bet mėsai tebesant jiems tarp dantų, net dar jos nesukramčius, įsiliepsnojo VIEŠPATIES pyktis ant žmonių, ir VIEŠPATS ištiko juos labai skaudžia rykšte. 34Užtat ta vieta buvo pavadinta Kibrot- haTaava, nes ten buvo palaidoti žmonės, kurie buvo pasidavę godumui.

35Nuo Kibrot-haTaavos žmonės nukeliavo į Hazerotus.

12Mirjama ir Aaronas priekaištauja Mozei Jiems esant Hazerotuose, 1Mirjama ir Aaronas kalbėjo prieš Mozę dėl jo kušitės moters, kurią jis buvo vedęs {nes jis iš tikrųjų buvo vedęs kušitę moterį}. 2Jie sakė: "Argi VIEŠPATS tik per Mozę kalbėjo? Argi jis ir per mus nekalbėjo?" VIEŠPATS tai išgirdo. 3O Mozė labai kuklus žmogus, kuklesnis už bet ką kitą ant žemės veido. 4Ūmai VIEŠPATS pašaukė Mozę, Aaroną ir Mirjamą: "Ateikite visi trys prie Susitikimo palapinės". Jiems atėjus, 5VIEŠPATS nužengė debesies stulpe, sustojo prie Padangtės angos ir sušuko: "Aaronai ir Mirjama!" O kai jiedu prisiartino, 6jis tarė:

"Prašau klausytis mano žodžių!
Jei tarp jūsų būtų pranašas,
aš apsireikščiau jam regėjime,
aš kalbėčiau jam sapne.
7 Bet taip nėra su mano tarnu Moze:
jam patikėti visi mano namai.
8 Su juo aš kalbu veidas į veidą -
aiškiai, ne mįslėmis.
Jis mato VIEŠPATIES išvaizdą.

Kodėl tad nebijote kalbėti prieš mano tarną Mozę?" 9Vis dar pykčio ant jų apimtas, VIEŠPATS nuėjo.

Mirjamos raupsai10Debesiui nuo Padangtės pasitraukus, Mirjama stovėjo balta kaip sniegas - raupsuota. Kai Aaronas atsisuko į Mirjamą ir pamatė, kad ji yra susirgusi raupsais, 11Aaronas tarė Mozei: "Ai, mano viešpatie, prašyčiau nebausti mūsų už nuodėmę, kurią mes taip kvailai padarėme! 12Neleisk jai tapti tarsi negyvu gemalu, išeinančiu iš motinos įsčių su pusiau sunaikintu kūnu". 13Mozė tad šaukėsi VIEŠPATIES, tardamas: "O Dieve, maldauju, išgydyk ją!" 14Bet VIEŠPATS atsakė Mozei: "Jei jos tėvas būtų spjovęs jai į veidą, argi ji nebūtų turėjusi gėdytis septynias dienas? Tebūna ji uždaryta už stovyklos septynias dienas. Tik tada ji galės būti sugrąžinta atgal". 15Taigi Mirjama buvo uždaryta už stovyklos septynias dienas. Žmonės nesileido į kelionę, kol Mirjama nebuvo sugrąžinta atgal. 16Paskui žmonės iškeliavo iš Hazerotų ir pasistatė stovyklą Parano dykumoje.

13Žvalgai siunčiami į Kanaaną 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Siųsk vyrus išžvalgyti Kanaano kraštą, kurį aš duodu izraeliečiams. Pasiųsk po vieną vyrą iš kiekvieno jų protėvių giminės; kiekvienas jų turi būti giminės vadas". 3VIEŠPATIES įsakymu Mozė tad išsiuntė juos iš Parano dykumos. Visi jie buvo vadovaujantys vyrai tarp izraeliečių. 4Šie buvo jų vardai:

iš Reubeno giminės Zakuro sūnus
Šamua;
5 iš Simeono giminės Horio sūnus
Šaafatas;
6 iš Judo giminės Jefūnės sūnus
Kalebas;
7 iš Issacharo giminės Juozapo sūnus
Igalas;
8 iš Efraimo giminės Nuno sūnus
Hošea;

9 iš Benjamino giminės Rafūos sūnus
Paltis;
10 iš Zebuluno giminės Sodžio sūnus
Gadielis;
11 iš Juozapo giminės, tai yra ir
Manaso giminės,
Susio sūnus Gadis;
12 iš Dano giminės Gemalio sūnus
Amielis;
13 iš Ašero giminės Michaelio sūnus
Seturas;
14 iš Naftalio giminės Vofsio sūnus
Nahbis;
15 iš Gado giminės Machio sūnus
Geulis.

16Tie buvo vardai vyrų, kuriuos Mozė siuntė iššvalgyti krašto. O Hošeą, Nuno sūnų, Mozė pavadino Jozue.

17Siųsdamas juos iššvalgyti Kanaano krašto, Mozė jiems tarė: "Kilkite aukštyn į Negebą ir palipkite į krašto aukštumas. 18Apžiūrėkite kraštą, į ką jis yra panašus. Ar jame gyvenantys žmonės yra stiprūs, ar silpni, ar jų yra mažai, ar daug? 19Ar kraštas, kuriame jie gyvena, yra geras, ar blogas? Ar miestai, kuriuose jie gyvena, neturi sienų, ar yra įtvirtinti? 20Ar žemė yra derlinga, ar skurdi, ar yra joje medžių, ar ne? Būkite drąsūs, parneškite šį tą iš krašto vaisių". Tuomet buvo ankstyvųjų vynuogių laikas.

21Jie tat pakilo ir iššvalgė kraštą nuo Zino dykumos lig Rehobo prie Lebo-Hamato. 22Jie pakilo į Negebą ir nuėjo į Hebroną, kur gyveno Ahimanas, Šešajis ir Talmajis - anakimai. {Hebronas buvo įkurtas septyneriais metais anksčiau negu Zoanas Egipte.} 23Pasiekę Eškolo slėnį, nusikirto iš ten vynmedžio šaką su viena vynuogių keke, kurią ant karties nešė du vyrai. Jie nešėsi ir granatmedžio obuolių bei figų. 24Ta vieta buvo pavadinta Eškolo slėniu pagal kekę, kurią iš ten izraeliečiai nusikirto.

Žvalgai grįžta iš Kanaano25Praslinkus keturiasdešimčiai dienų, jie sugrįžo iš krašto žvalgybos. 26Atėję tiesiai pas Mozę ir Aaroną bei visą izraeliečių bendriją į Kadešą Parano dykumoje, jie papasakojo jiems bei visai bendrijai ir parodė jiems krašto vaisius. 27Jie papasakojo Mozei: "Mes nuėjome į kraštą, į kurį mus siuntei. Tikrai jis pienu ir medumi teka. Štai jo vaisiai. 28Tačiau žmonės, gyvenantys krašte, yra stiprūs, miestai įtvirtinti ir didžiuliai. Be to, mes matėme ten ir Anako palikuonis. 29Amalekitai gyvena Negebo krašte; hetitai, jebusitai ir amoriečiai gyvena krašto aukštumose; o kanaaniečiai gyvena prie jūros ir palei Jordaną".

30Kalebas nutildė žmones, murmėjusius prieš Mozę, ir tarė: "Kilkime tučtuojau ir užimkime jį, nes mes tikrai galime juos nugalėti". 31Tada vyrai, kurie buvo ėję su juo, sakė: "Mes nepajėgsime tų žmonių pulti, nes jie yra už mus stipresni". 32Taigi jie apmelavo izraeliečiams kraštą, kurį jie buvo iššvalgę, sakydami: "Kraštas, per kurį mes perėjome ir iššvalgėme, yra kraštas, kuris suryja savo gyventojus. Visi žmonės, kuriuos jame matėme, yra didelio ūgio. 33Tenai mes matėme tikrus milžinus (anakimai kyla iš milžinų); o mes jautėmės kaip žiogai. Taip mes jiems ir atrodėme".

14Izraeliečiai kelia maištą. 1Visa bendrija ėmė aimanuoti nesavu balsu, - žmonės nesiliovė verkti visą tą naktį. 2Visi izraeliečiai murmėjo prieš Mozę ir Aaroną. "Verčiau mes būtume mirę Egipto žemėje! - sakė jiems visa bendrija, - arba verčiau mes mirtume šioje dykumoje! 3Kodėl VIEŠPATS veda mus į tą kraštą žūti nuo kalavijo? Mūsų žmonos ir mūsų mažyliai taps grobiu! Argi nebūtų mums geriau eiti atgal į Egiptą?" 4Jie sakė vieni kitiems: "Pasiskirkime vadą ir grįžkime į Egiptą".

5Tuomet Mozė ir Aaronas puolė kniūbsti prieš visą susirinkusią izraeliečių bendriją. 6O Jozuė, Nuno sūnus, ir Kalebas, Jefūnės sūnus, buvę tarp iššvalgiusiųjų kraštą, persiplėšė savo drabužius 7ir kreipėsi į izraeliečių bendriją: "Kraštas, kurį mes perėjome ir iššvalgėme, yra nepaprastai gera šalis. 8Jei VIEŠPATS bus mums malonus, jis mus įves į tą kraštą ir duos mums žemę, tekančią pienu ir medumi. 9Tik prieš VIEŠPATĮ nemaištaukite! Todėl nebijokite to krašto žmonių, nes jie mums yra tik duona! Jų apsauga paliko juos, o VIEŠPATS yra su mumis. Nebijokite jų!" 10Visai bendrijai ėmus grasinti užmušti juos akmenimis, VIEŠPATIES šlovė pasirodė visiems izraeliečiams prie Susitikimo palapinės.

Mozė meldžiasi už tautą11VIEŠPATS Mozei tarė: "Kaip ilgai ši tauta niekins mane? Kaip ilgai, nepaisydama visų ženklų, kuriuos jiems padariau, atsisakys pasitikėti manimi? 12Ištiksiu tad juos maru ir išsižadėsiu jų. Padarysiu iš tavęs tautą gausesnę ir galingesnę negu jie".

13Bet Mozė VIEŠPAČIUI tarė: "Kai egiptiečiai, iš kurių tarpo išvedei šią tautą savo galybe, apie tai išgirs, 14jie papasakos apie tai šio krašto gyventojams. Jie girdėjo, kad tu, VIEŠPATIE, esi šioje tautoje, nes tu, VIEŠPATIE, esi matomas veidu į veidą, kai tavo debesis ilsisi viršum jų, kai tu eini pirma jų debesies stulpe dieną ir ugnies stulpe naktį. 15Jei tad išžudytum visus šiuos žmones iki vieno, tuomet tautos, girdėjusios apie tave, sakytų: 16'Dėl to, kad VIEŠPATS nepajėgė įvesti šios tautos į kraštą, kurį buvo prisiekęs jiems duoti, jis išžudė juos dykumoje'. 17Todėl maldauju, tebūna mano Viešpaties galybė taip didinga, kaip pareiškei, tardamas:

18 'VIEŠPATS yra lėtai pykstantis,
pilnas ištikimos meilės,
atleidžiantis kaltę ir nusižengimą,
bet nepaliekantis kaltųjų be
bausmės,
baudžiantis vaikus už tėvų kaltę
lig trečios ir ketvirtos kartos'.

19Atleisk, maldauju, šios tautos kaltę, dėl savo ištikimos meilės didybės, kaip atleidai šiai tautai nuo Egipto iki čia".

20Tada VIEŠPATS tarė: "Aš atleidžiu, kaip tu prašai. 21Kaip aš gyvas ir kaip visa žemė yra pilna VIEŠPATIES šlovės, 22nė vienas iš tų žmonių, kurie matė mano šlovę ir ženklus, padarytus Egipte bei dykumoje, ir vis dėlto mane bandė šiuos dešimt kartų ir neklausė mano balso, 23nematys krašto, kurį aš prisiekiau duoti jų protėviams. Nė vienas iš tų, kurie mane paniekino, jo nematys. 24Bet savo tarną Kalebą, kadangi jis buvo įkvėptas kitokios dvasios ir liko man ištikimas, aš įvesiu į kraštą, į kurį jis buvo nuėjęs, ir jo palikuonys jį paveldės. 25Dabar amalekitai ir kanaaniečiai gyvena slėniuose. Pakilkite tad rytoj ir leiskitės į kelionę per dykumą Nendrių jūros keliu".

26VIEŠPATS dar kalbėjo Mozei ir Aaronui, tardamas: 27"Kaip ilgai ši nedora bendrija murmės prieš mane? Aš atkreipiau dėmesį į izraeliečių murmėjimus, kaip jie murma prieš mane. 28 Sakyk

jiems: 'Kaip aš gyvas, - sako VIEŠPATS, - aš padarysiu jums, ką girdėjau jus sakant. 29Jūsų lavonai supus šioje dykumoje. Iš jūsų visų, kurie buvote įskaityti surašant, - nuo dvidešimties metų ir vyresnių, murmėjusių prieš mane, - 30nė vienas iš jūsų neįeis į kraštą, kuriame prisiekiau jus apgyvendinti, išskyrus Kalebą, Jefūnės sūnų, ir Jozuę, Nuno sūnų. 31Tačiau jūsų mažylius, kurie, jūs sakėte, bus pagrobti, aš įvesiu, - jie pažins kraštą, kurį jūs paniekinote. 32O jūsų lavonai supus šioje dykumoje. 33Jūsų vaikai klajos po dykumą keturiasdešimt metų ir kentės dėl jūsų neištikimumo, kol jūs visi lig vieno atsigulsite negyvi dykumoje. 34Keturiasdešimt dienų praleidote žvalgydami kraštą, keturiasdešimt metų kentėsite už savo kaltę: metus už kiekvieną dieną. Taip jūs pažinsite mano apmaudą'. 35Aš, VIEŠPATS, kalbu! Tikrai taip padarysiu visai šiai nedorai bendrijai, susimokiusiai prieš mane. Šioje dykumoje visi lig vieno ras galą, ten jie išmirs".

36Taigi vyrai, kuriuos Mozė buvo pasiuntęs iššvalgyti krašto ir kurie, apmeluodami kraštą, padarė, kad visa bendrija murmėtų prieš jį, - 37tie vyrai, kurie paskleidė melus apie kraštą, mirė nuo maro VIEŠPATIES akivaizdoje. 38Vien Nuno sūnus Jozuė ir Jefūnės sūnus Kalebas išliko gyvi iš tų, kurie ėjo iššvalgyti krašto.

Nesėkmingas bandymas įsiveržti į Kanaaną39Kai Mozė pakartojo šiuos žodžius visiems izraeliečiams, žmonės buvo širdgėlos apimti. 40Atsikėlę anksti rytą, jie leidosi krašto kalnagūbrių link, sakydami: "Mes čia! Esame pasiruošę eiti į vietą, apie kurią VIEŠPATS kalbėjo, nes mes iš tikrųjų nusidėjome". 41Bet Mozė sakė: "Kodėl jūs norite vėl nusižengti VIEŠPATIES įsakymui? Žygis nebus sėkmingas. 42Neikite, nes VIEŠPATS nėra su jumis. Jei eisite, būsite priešų sumušti. 43Juk amalekitai ir kanaaniečiai pastos ten jums kelią, - krisite nuo kalavijo. Kadangi nusigręžėte nuo VIEŠPATIES, VIEŠPATS nebus su jumis". 44Bet jie, savimi pasitikėdami, žygiavo į krašto aukštumų gūbrius, nors VIEŠPATIES Sandoros Skrynia ir Mozė nebuvo pasijudinę iš stovyklos. 45Kalnų aukštumose gyvenusieji amalekitai ir kanaaniečiai nusileido iš aukštumų ir sumušė juos, vydamiesi net lig Hormos.

15Papildomi nuostatai apie aukas 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2 "Kalbėk izraeliečiams ir sakyk jiems: 'Kai įeisite į kraštą, kurį aš jums duodu gyventi, 3ir paaukosite VIEŠPAČIUI ugnies atnašą iš jaučių bandos ar iš avių kaimenės, - deginamąją ar kitokią auką, vykdydami įžadą, ar kaip geros valios atnašą, ar jūsų nustatytų švenčių metu, norėdami pateikti malonų kvapą VIEŠPAČIUI, 4tuomet duodantis tokią atnašą VIEŠPAČIUI turės duoti taip pat ir grūdų atnašą - vieną dešimtadalį efos geriausių miltų, įmaišytų su ketvirtadaliu hino aliejaus. 5Be to, su deginamąja ar kitokia auka atnašausi ketvirtadalį hino vyno kaip liejamąją atnašą su kiekviena avimi. 6Jei aukosi aviną, atnašausi grūdų atnašą: du dešimtadalius efos geriausių miltų, įmaišytų su trečdaliu hino aliejaus, 7ir trečdalį hino vyno malonaus kvapo liejamąją atnašą VIEŠPAČIUI. 8Jei atnašautum jautį kaip deginamąją auką ar kaip kitokią auką, vykdydamas įžadą ar kaip bendravimo auką VIEŠPAČIUI, 9tuomet duosi su jaučiu grūdų atnašą - tris dešimtadalius efos geriausių miltų, įmaišytų su puse hino aliejaus, 10duosi taip pat kaip liejamąją atnašą pusę hino vyno, ugnies atnašas dėl malonaus kvapo VIEŠPAČIUI.

11Taip bus daroma su kiekvienu jaučiu, su kiekvienu avinu, su kiekvienu avinėliu ar ožiu. 12Koks skaičius šių atnašų, toks turi būti ir skaičius grūdų bei liejamųjų atnašų.

13Kiekvienas namiškis izraelietis, aukodamas VIEŠPAČIUI malonaus kvapo ugnies atnašas, taip jas aukos. 14Jei ateivis, gyvenantis su jumis ar su jūsų palikuonimis, norėtų paaukoti malonaus kvapo atnašą VIEŠPAČIUI ugnimi, kaip jūs darote, taip jis tedaro. 15Visai bendrijai bus vienas

įstatas, jums ir apsigyvenusiam ateiviui, amžinas įstatas per jūsų kartas. VIEŠPATIES akivaizdoje jūs ir ateivis būsite vienodi. 16Jūs ir ateivis, gyvenantis su jumis, turės tas pačias apeigas ir tą patį įstatą'".

17VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 18"Kalbėk izraeliečiams ir sakyk jiems: 'Įėję į kraštą, į kurį aš jus vedu, 19kada tik valgysite krašto duoną, atidėkite atnašą VIEŠPAČIUI. 20Iš pirmienų tešlos duosite kepalą kaip atnašą, atidėsite jį kaip atnašą, lygiai kaip atidedate atnašą nuo klojimo aslos. 21Per visas kartas duosite VIEŠPAČIUI dalį savo pirmienų tešlos'".

Atnašos už nuodėmę22 "Jei netyčiomis neįvykdysite kurio nors iš įsakymų, VIEŠPATIES paskelbtų per Mozę, - 23visa, ką VIEŠPATS įsakė jums per Mozę nuo tos dienos, kai VIEŠPATS davė įsakymą, ir vėliau per visas jūsų kartas, - 24jei tai būtų padaryta netyčiomis per bendrijos neapsižiūrėjimą, tuomet visa bendrija atnašaus jautuką deginamajai aukai dėl malonaus kvapo VIEŠPAČIUI drauge su grūdų atnaša bei jos liejamąja atnaša pagal įsaką ir ožį atnašai už nuodėmę. 25Kunigas atliks permaldavimą už visą izraeliečių bendriją, ir jiems bus atleista, nes tai buvo neapsižiūrėjimas, ir už savo klaidą jie atnašavo auką - ugnies atnašą VIEŠPAČIUI bei atnašą už nuodėmę VIEŠPATIES akivaizdoje. 26Ne tik izraeliečių bendrijai, bet taip pat ir ateiviams tarp jūsų, bus atleista, nes neapsižiūrėjimo kaltė palietė visus žmones.

27Jei pavienis nusidėtų per neapsižiūrėjimą, jis atnašaus mitulę ožką atnašai už nuodėmę. 28Kunigas atliks permaldavimą VIEŠPATIES akivaizdoje už padariusįjį klaidą, nes jis padarė ją per neapsižiūrėjimą. Atlikus už jį permaldavimą, bus jam atleista. 29Tiek vietiniam izraeliečiui, tiek tarp jų gyvenančiam ateiviui, tas pačias apeigas turėsite bet kam iš jų, nusidėjusiam per neapsižiūrėjimą.

30Bet jei kas elgdamasis savavališkai, vietinis ar ateivis, užgautų VIEŠPATĮ, toks žmogus bus pašalintas iš tautos. 31Dėl to, kad paniekino VIEŠPATIES žodį ir sulaužė jo įsakymą, toks žmogus turi būti pašalintas. Kaltinti jis gali tik pats save".

Bausmė už šabo laužymą32Izraeliečiai, būdami dykumoje, užtiko žmogų, renkantį malkas šabo dieną. 33Užtikusieji renkantį malkas atvedė jį pas Mozę, Aaroną ir visą bendriją. 34 Jis buvo uždarytas į kalėjimą, nes nebuvo aišku, ką su juo reikėtų daryti. 35Tada VIEŠPATS tarė Mozei: "Tas žmogus turi būti nubaustas mirtimi. Visa bendrija turi užmušti jį akmenimis už stovyklos". 36Visa bendrija išvedė jį už stovyklos ir užmušė akmenimis, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

Kutai prie drabužių37VIEŠPATS tarė Mozei: 38"Kalbėk izraeliečiams ir paliepk jiems pasidaryti kutus ant drabužių kampų per visas kartas. Teprisiriša mėlyną virvelę prie kuto kiekviename kampe. 39Jūs tad turėsite kutą, kad, žvelgdami į jį, atsimintumėte visus mano įsakymus ir juos vykdytumėte, nenuklysdami paskui savo širdies ir akių užgaidas. 40Taigi jūs atsiminsite ir vykdysite visus mano įsakymus, būsite šventi savo Dievui. 41Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas, kuris išvedžiau iš Egipto žemės, kad būčiau jūsų Dievas. Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas!"

16Koraho, Datano ir Abiramo maištas 1 Korahas, Levio sūnaus Kohato, Kohato sūnaus Izharo sūnus, drauge su Datanu ir Abiramu, Eliabo sūnumis, bei Onu, Peleto sūnumi, - Reubeno palikuonimis, - pasiėmė 2du šimtus penkiasdešimt izraeliečių - bendrijos vadų, tarybos narių, žymių vyrų ir sukilo prieš Mozę. 3Jie susibūrė prieš Mozę ir Aaroną, sakydami: "Per toli nuėjote! Juk visa bendruomenė - visi iki vieno yra šventi ir VIEŠPATS yra tarp jų. Kodėl tad keliate save aukščiau už VIEŠPATIES bendriją?" 4Mozė, tai išgirdęs, puolė kniūbsčias. 5Tada jis kalbėjo Korahui ir visam

jo būriui: "Rytoj rytą VIEŠPATS parodys, kas jam priklauso, kas yra šventas ir kam bus leista prie jo artintis! Ką jis bus išsirinkęs, tam jis ir leis prie savęs artintis. 6Štai ką jūs turite daryti. Tu, Korahai, ir visas tavo būrys paimkite smilkytuvus, 7įdėkite rytoj į juos ugnies ir užberkite ant jos smilkalų VIEŠPATIES akivaizdoje. Vyras, kurį VIEŠPATS bus išsirinkęs, tas bus šventas. Levitai, jūs per toli nuėjote!" 8Tada Mozė tarė Korahui: "Jūs, levitai, klausykitės manęs! 9Argi jums per maža, kad Izraelio Dievas atskyrė jus iš Izraelio bendrijos, leisdamas jums artintis prie savęs, atlikti tarnybą VIEŠPATIES Padangtėje ir būti pasirengusiems padėti bendrijai ir jai tarnauti? 10Argi dėl to, kad jis leido tau ir visiems tavo broliams levitams su tavimi artintis prie savęs, jūs reikalaujate taip pat ir kunigystės? 11Iš tikrųjų prieš VIEŠPATĮ tu ir tavo būrys susibūrėte! O Aaronas, kas jis, kad prieš jį murmate?"

12Mozė pasiuntė pašaukti Eliabo sūnus Dataną ir Abiramą, bet jie atsakė: "Mes neisime! 13Argi dar neužtenka, kad išvedei mus iš krašto, tekančio pienu ir medumi, užmušti dykumoje, dar nori ir viešpatauti ant mūsų? 14Aišku kaip dieną, kad tu neįvedei mūsų į kraštą, tekantį pienu ir medumi, ir nedavei mums laukų ir vynuogynų paveldo. Nejau norėtum šiems vyrams akis išlupti? Mes neisime!"

15Mozė labai supyko ir tarė VIEŠPAČIUI: "Nežiūrėk į jų atnašą. Jokio asilo iš jų nepaėmiau, nė vieno jų nenuskriaudžiau". 16O Korahui Mozė tarė: "Rytoj tu ir visas tavo būrys būkite VIEŠPATIES akivaizdoje - ir tu, ir jie, ir Aaronas. 17Paimkite kiekvienas savo smilkytuvą, įberkite į jį smilkalų ir kiekvienas teatnašauja savo smilkytuvą VIEŠPATIES akivaizdoje, du šimtus penkiasdešimt smilkytuvų. Taip pat ir tu, ir Aaronas, kiekvienas su savo smilkytuvu". 18Taigi kiekvienas vyras pasiėmė savo smilkytuvą, įdėjo į juos ugnies, užbėrė ant jos smilkalų ir atsistojo prie Susitikimo palapinės angos drauge su Moze ir Aaronu. 19Kai Korahas surinko prieš juos prie Susitikimo palapinės angos visą bendriją, tada VIEŠPATIES šlovė pasirodė visai bendrijai.

20Tuomet VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaronui, tardamas: 21"Pasitraukite nuo šios bendrijos, kad galėčiau viena akimirka juos sunaikinti". 22Parpuolę kniūbsti, jie tarė: "O Dieve, visos žmonijos alsavimo šaltini! Argi vienam žmogui nusidėjus, tu ant visos bendrijos pyksi?"

23O VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 24"Kalbėk bendrijai ir sakyk: 'Pasitraukite nuo Koraho, Datano ir Abiramo būstų'". 25 Mozė tad pakilo ir nuėjo pas Dataną ir Abiramą, Izraelio seniūnai sekė paskui jį. 26Jis kreipėsi į bendriją, tardamas: "Eikite šalin nuo palapinių šių nedorų vyrų, nelieskite nieko, kas jiems priklauso, kad nebūtumėte sunaikinti už visas jų nuodėmes". 27Jie pasitraukė nuo Koraho, Datano ir Abiramo būstų. O Datanas ir Abiramas buvo išėję ir stovėjo prie savo palapinių angos drauge su savo žmonomis, vaikais ir mažyliais. 28Mozė tarė: "Šitaip jūs sužinosite, kad VIEŠPATS siuntė mane atlikti visus šiuos darbus. Tai nebuvo mano sumanymas. 29Jei šie vyrai mirs kaip žmonės kad miršta, jei jų likimas bus kaip bendras likimas visų žmonių, tada VIEŠPATS nėra manęs siuntęs. 30Bet jei VIEŠPATS padarys ką nors negirdėta, jei žemė atvers savo burną ir praris juos su viskuo, kas jiems priklauso, ir jie gyvi nužengs į Šeolą, tada jūs žinosite, kad šie vyrai VIEŠPATIES neklausė".

31Vos jam ištarus visus šiuos žodžius, žemė atsivėrė po jų kojomis. 32Žemė atvėrė savo burną ir prarijo juos drauge su jų šeimomis - visus, kurie priklausė Korahui, ir jų nuosavybę. 33Jie tad su viskuo, kas jiems priklausė, nugrimzdo gyvi į Šeolą. Žemė apdengė juos, ir jie pražuvo iš bendrijos. 34Visi izraeliečiai, stovėję aplink, jiems klykiant išbėgiojo, nes manė: "Žemė ir mus praris!"

Koraho bausmė35VIEŠPATIES ugnis prasiveržė ir sunaikino anuos du šimtus penkiasdešimt vyrų, atnašavusių smilkalus.

17 1Tada VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Paliepk kunigo Aarono sūnui Eleazarui išrinkti smilkytuvus iš žarijų ir iššarstyk ugnį toli į visas puses. 3Juk šių nusidėjėlių smilkytuvai tapo šventi jų mirties kaina. Tebūna jie perkalti į skardą aukurui apdengti, nes, kartą panaudoti VIEŠPAČIUI atnašauti, jie tapo šventi. Tebūna jie tad izraeliečiams įspėjimo ženklas. 4Kunigas Eleazaras surinko atnašos metu sudegusiųjų varinius smilkytuvus ir perkalė juos į skardą aukurui apdengti, 5kaip VIEŠPATS buvo paliepęs per Mozę. Tai turėjo būti priminimas izraeliečiams, kad joks pašalietis, - kas nėra iš Aarono palikuonių, - nesiartintų atnašauti smilkalų VIEŠPATIES akivaizdoje ir nenukentėtų kaip Korahas ir jo būrys. 6Tačiau rytojaus dieną visa izraeliečių bendrija murmėjo prieš Mozę ir Aaroną, sakydami: "Jūs užmušėte VIEŠPATIES žmones". 7Bendrijai prieš juos susibūrus, Mozė ir Aaronas pasuko Susitikimo palapinės link. Žiūri, ją dengia debesis ir pasirodo VIEŠPATIES šlovė. 8Kai Mozė ir Aaronas priėjo prie Susitikimo palapinės priekio, 9VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 10"Pasitraukite iš šios bendrijos, kad galėčiau juos tuojau pat sunaikinti". Jiedu parpuolė kniūbsčia. 11Mozė tarė Aaronui: "Paimk savo smilkytuvą, įdėk į jį ugnies nuo aukuro, užberk ant jos smilkalų, skubėk su juo pas bendriją ir atlik už juos permaldavimą. VIEŠPATIES pyktis atėjo, maras jau siaučia". 12Aaronas paėmė smilkytuvą, kaip Mozė buvo jam paliepęs, nubėgo į susibūrusiųjų vidurį, kur jau siautė maras. Užbėręs smilkalų, jis atliko permaldavimą už žmones 13ir atsistojo tarp gyvųjų ir mirusiųjų. Maras buvo sutramdytas. 14Mirusiųjų maru buvo keturiolika tūkstančių septyni šimtai, neskaitant tų, kurie mirė su Korahu. 15Kai maras buvo sutramdytas, Aaronas sugrįžo pas Mozę prie Susitikimo palapinės angos.

Aarono lazda16VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 17"Kalbėk izraeliečiams ir gauk iš jų dvylika lazdų, iš visų jų protėvių namų vadų, po vieną kiekvieniems protėvių namams. Įrašyk kiekvieno vyro vardą ant jo lazdos. 18Aarono vardą įrašyk ant Levio lazdos, nes ir Levio protėvių namų galva turės lazdą. 19Padėsi jas Susitikimo palapinėje priešais Sandoros įsakymus, kur aš susitinku su tavimi. 20Lazda vyro, kurį išsirinkau, išskleis pumpurus. Taip sustabdysiu izraeliečių murmėjimus, kai jie nuolat murma prieš jus". 21Mozė tai persakė izraeliečiams. Jų vadai davė jam po lazdą kiekvienam protėvių namų vadui, iš viso dvylika lazdų. Tarp jų buvo ir Aarono lazda. 22Mozė padėjo lazdas priešais VIEŠPATĮ Sandoros įsakymų palapinėje.

23Kai rytojaus dieną Mozė įėjo į Sandoros įsakymų palapinę, žiūri, Levio namų Aarono lazda buvo išsprogusi, - išskleidusi ne tik pumpurus, bet ir pražydusi, net su prinokusiais migdolais. 24Tada Mozė išnešė visas lazdas iš VIEŠPATIES akivaizdos visiems izraeliečiams. Jie apžiūrėjo ir kiekvienas vyras pasiėmė savo lazdą. 25O VIEŠPATS tarė Mozei: "Aarono lazdą vėl padėk priešais Sandoros įsakymus, kad būtų laikoma kaip pamoka maištininkams, kad nurimtų jų murmėjimai prieš mane ir nenumirtų". 26Tai Mozė ir padarė. Lygiai kaip VIEŠPATS įsakė Mozei, taip jis padarė.

27O izraeliečiai sakė Mozei: "Štai mes žūstame! Esame žuvę, mes visi esame žuvę! 28Kas vos prieiti drįsta prie VIEŠPATIES Padangtės, miršta. Argi turėsime mes visi žūti?"

18Kunigų ir levitų pareigos 1 VIEŠPATS tarė Aaronui: "Tu ir tavo sūnūs drauge su tavo protėvių namais būsite atsakingi už bet kokią kaltę, susijusią su šventove, o atsakomybė už kaltes, susijusias su kunigyste, kris ant tavęs ir tavo sūnų. 2Priimsi tad savo brolius iš Levio - savo protėvių - giminės, kad būtų su tavimi ir tau tarnautų, o tu ir tavo sūnūs tarnausite Sandoros įsakymų

Palapinės priekyje. 3Jie tetarnauja jums ir tesirūpina visa Palapine, tačiau tenesiartina nei prie šventovės reikmenų, nei prie aukuro, kad jūs ir jie nenumirtumėte. 4Jie yra pajungti tau, kad atliktų darbus Susitikimo palapinėje, eitų visą Palapinės tarnybą. Bet joks pašalietis tenesibrauna į jūsų tarpą. 5Tik jūs atliksite darbus, susijusius su šventove ir aukuru, kad pyktis niekad daugiau neištiktų izraeliečių.

6Štai aš nūn paimu tavo brolius levitus iš izraeliečių tarpo. Jie yra dovana jums, pašvęsti VIEŠPAČIUI eiti Susitikimo palapinės tarnybą. 7Tuo tarpu tu ir tavo sūnūs su tavimi stropiai eis visas aukuro ir vietos už užuolaidos kunigiškas pareigas. Aš duodu jūsų kunigystės tarnybą kaip dovaną. Bet koks pašalietis, kuris braunasi, turi būti nubaustas mirtimi".

Kunigų dalis8 VIEŠPATS kalbėjo Aaronui: "Štai aš tau pavedžiau visas man duodamas atnašas, visas šventas izraeliečių dovanas. Amžinu įstatu daviau jas tau ir tavo sūnums kaip kunigiškąją dalį. 9Turėsi teisę į dalį ypač šventų aukų - ugnies atnašų: kiekviena jų atnaša, kurią jie man teikia kaip švenčiausią atnašą, ar tai būtų grūdų atnaša, ar atnaša už nuodėmę, ar atnaša už kaltę, priklausys tau ir tavo sūnums. 10Valgysi jas kaip ypač šventas atnašas: vien vyrai jas valgys, tau jos bus šventos. 11Tau priklausys taip pat ir tai, kas atidedama į šalį iš visų izraeliečių pakylėjimo atnašų aukų. Amžinu įstatu tai daviau tau, tavo sūnums ir tavo dukterims. Kas yra švarus tavo namuose, gali jas valgyti. 12Kas geriausia iš šviežio aliejaus, kas geriausia iš naujo vyno ir grūdų - rinktinį derlių, kurį jie atnašauja VIEŠPAČIUI, tau daviau. 13Visos krašto pirmienos, kurias jie atneša VIEŠPAČIUI, bus tavo. Kas yra švarus tavo namuose, gali jas valgyti. 14Visa, kas yra Izraelyje po sunaikinimo ištarme, bus tavo. 15Kas pirmas atveria gimdą tarp visų gyvūnų, - ar tarp žmonių, ar tarp gyvulių, - kuris yra atnašaujamas VIEŠPAČIUI, bus tavo. Tačiau privalai leisti išpirkti žmonių pirmagimį; leisi išpirkti ir nešvaraus gyvulio pirmagimį. 16Vienam mėnesiui praslinkus, nustatysi jų išpirkimo kainą: penkis sidabrinius šekelius pagal šventovės šekelį, - tai yra dvidešimt gerų. 17Bet pirmagimis karvės ar pirmagimis avies, ar pirmagimis ožkos negali būti išpirktas. Jie yra pašvęsti. Jų kraują turi išlieti ant aukuro, o jų taukus paversi dūmais kaip malonaus kvapo ugnies atnašą VIEŠPAČIUI, 18bet jų mėsa priklausys tau, lygiai kaip yra tavo pakylėjimo atnašos krūtinė ir dešinioji koja. 19Visas šventąsias atnašas, kurias izraeliečiai atideda VIEŠPAČIUI, daviau tau ir tavo sūnums, ir tavo dukterims, esantiems su tavimi, kaip amžiną duoklę. Tai yra amžina nepažeidžiama sandora VIEŠPATIES akivaizdoje tau ir tavo palikuonims".

Dešimtinės duoklė levitams20 Tada VIEŠPATS tarė Aaronui: "Neturėsi žemės paveldo jų krašte, tarp jų tu neturėsi dalies. Aš būsiu tavo dalis ir paveldas Izraelyje.

21Levitams daviau visas dešimtines Izraelyje kaip jų dalį už tarnybą, kurią jie atlieka, tarnybą Susitikimo palapinėje. 22Taigi izraeliečiai daugiau nebesiartins prie Susitikimo palapinės, kad neužsitrauktų kaltės ir nenumirtų. 23Tik levitai atliks Susitikimo palapinės tarnybą ir bus atsakingi už savo pačių kaltes. Tai bus amžinas įstatas izraeliečiams per visas kartas. Bet tarp izraeliečių jie neturės žemės paveldo, 24nes daviau levitams kaip jų dalį izraeliečių dešimtinę, kurią izraeliečiai atideda kaip atnašą VIEŠPAČIUI. Užtat apie juos ir pasakiau: 'Jie neturės žemės paveldo Izraelyje'".

Levitų dešimtinė25Tada VIEŠPATS kalbėjo Mozei: 26"Kalbėk levitams ir sakyk jiems: 'Kai paimate iš izraeliečių dešimtinę, mano jums duotą iš jų kaip jūsų dalį, jūs turite atidėti iš jos atnašą VIEŠPAČIUI - dešimtinę nuo dešimtinės. 27Ji bus įskaityta jums kaip jūsų dovana, tarsi švieži grūdai nuo klojimo aslos ar naujas vynas iš vyninės. 28Taigi ir jūs atidėsite atnašą VIEŠPAČIUI iš visų dešimtinių, kurias paimate iš izraeliečių; iš jų duosite VIEŠPATIES atnašą kunigui Aaronui.

29Atidėsite visas atnašas, kurios priklauso VIEŠPAČIUI, nuo visko, kas jums yra dovanota. Iš jų visų atidėsite, kas geriausia - šventąją dalį'. 30Be to, pasakyk jiems: 'Kai būsite atidėję geriausią dešimtinės dalį, tuomet likusi dešimtinė bus levitams kaip klojimo aslos ar vyninės derlius. 31Tu ir tavo namai galite jį valgyti bet kokioje vietoje, nes tai yra atlygis už jūsų tarnybą Susitikimo palapinėje. 32Dėl to kaltės neužsitrauksite, jei atnašavote iš jų, kas geriausia. Neišniekinkite izraeliečių šventųjų dovanų, kad nenumirtumėte'".

19Žalos telyčios pelenai 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir Aaronui, tardamas: 2"Šie yra VIEŠPATIES duoti įstatai apeigoms. Paliepk izraeliečiams atvesti žalą telyčią, sveiką ir be trūkumų, dar nebuvusią pajungtą po jungu. 3Perduosite ją kunigui Eleazarui. Ji bus išvesta už stovyklos ir jo akivaizdoje papjauta. 4Kunigas Eleazaras, padažęs pirštą jos kraujyje, pašlakstys juo septynis kartus Susitikimo palapinės priekio link. 5Tada, jam matant, telyčia bus sudeginta, - jos oda, mėsa, kraujas drauge su jos atmatomis. 6Kunigas paims kedro malkų, izopo, tamsiai raudonos spalvos siūlų ir įmes juos į ugnį, kurioje dega telyčia. 7Paskui kunigas išskalbs savo drabužius ir apsiplaus vandeniu. Tada jis gali grįžti į stovyklą, bet kunigas bus nešvarus iki vakaro. 8Panašiai sudeginusis telyčią išsiskalbs drabužius vandenyje ir apiplaus savo kūną vandeniu. Jis bus nešvarus iki vakaro. 9Tuomet kas nors, kas yra švarus, susems telyčios pelenus ir supils juos švarioje vietoje už stovyklos. Jie bus laikomi vandeniui izraeliečių bendrijai apvalyti. Tai yra atnaša už nuodėmę. 10Tas, kuris susemia telyčios pelenus, išsiskalbs drabužius ir bus nešvarus iki vakaro.

Tai bus amžinas įstatas tiek izraeliečiams, tiek tarp jų gyvenantiems ateiviams".

Pelenų panaudojimas11"Kas paliečia lavoną bet kokio žmogaus, bus nešvarus septynias dienas. 12Jis apvalys save vandeniu trečią dieną bei septintą dieną, ir bus švarus. Betgi jei jis neapvalo savęs trečią dieną ir septintą dieną, jis netaps švarus. 13Kas paliečia lavoną, numirėlio kūną, ir neapvalo savęs, išniekina VIEŠPATIES Padangtę. Toks žmogus bus pašalintas iš Izraelio. Kadangi nebuvo apšlakstytas apvalymo vandeniu, jis yra nešvarus: jo nešvarumas pasilieka ant jo.

14Tokios yra apeigos, kai kas nors numiršta palapinėje: visi, kurie įeina į palapinę, ir visi, kurie yra palapinėje, bus nešvarūs septynias dienas. 15Panašiai kiekvienas atviras indas ar neuždengtas antvožu bus nešvarus. 16Kas atvirame lauke prisiliestų prie žmogaus, nužudyto kalaviju ar mirusio savo mirtimi, ar prie žmogaus kaulų, ar kapo, bus nešvarus septynias dienas. 17 Nešvariajam žmogui turi būti paimta sudegintos apvalymo atnašos pelenų ir įpilta tekančio vandens į indą, 18tuomet švarus asmuo paims izopą, padažys jį vandenyje ir pašlakstys juo palapinę, visą apstatymą, ten esančius žmones ir kiekvieną prisilietusįjį prie kaulų, nužudyto žmogaus lavono ar prie kapo. 19Švarusis asmuo pašlakstys nešvarųjį asmenį trečią dieną ir septintą dieną. Taip apvalytas septintą dieną jis išsiskalbs drabužius, apsiplaus vandeniu ir vakare bus vėl švarus. 20 Jei kas nors, tapęs nešvarus, savęs neapvalo, tas asmuo bus atskirtas nuo bendrijos, nes jis išniekino VIEŠPATIES šventovę. Kadangi apvalymo vandeniu nebuvo apšlakstytas, jis yra nešvarus.

21Tai bus jiems amžinas įstatas. Be to, kuris pašlakstė apvalymo vandeniu, išsiskalbs drabužius, o kas paliečia apvalymo vandenį, bus nešvarus iki vakaro. 22Ką tik nešvarusis asmuo paliečia, taps nešvarus, ir kas jį paliečia, bus nešvarus iki vakaro".

20Mirjamos mirtis 1Pirmą mėnesį izraeliečiai - visa bendrija - atėjo į Zino dykumą. Žmonės apsistojo Kadeše. Ten numirė Mirjama ir ten buvo palaidota.

Vandens stoka Kadeše2Bendrija neturėjo vandens. Todėl jie susibūrė prieš Mozę ir Aaroną.

3Žmonės ginčijosi su Moze, sakydami: "Verčiau mes būtume žuvę, kai mūsų giminės žuvo VIEŠPATIES akivaizdoje! 4Kodėl atvedėte VIEŠPATIES bendriją į šią dykumą mums ir mūsų galvijams numirti? 5Kodėl išvedėte mus iš Egipto, kad atvestumėte mus į šią baisią vietą, kur nėra nei grūdų, nei figų, nei vynmedžių, nei granatmedžių? Nėra net vandens atsigerti!"

6Mozė ir Aaronas, paėję nuo bendrijos prie Susitikimo palapinės angos, parpuolė kniūbsti. Jiems pasirodė VIEŠPATIES šlovė. 7VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 8"Paimk lazdą, surink bendriją, tu ir tavo brolis Aaronas, ir, jiems matant, įsakykite uolai duoti vandens. Taip jūs duosite jiems vandens iš uolos ir pagirdysite bendriją ir jų galvijus".

9Mozė tad paėmė lazdą, buvusią VIEŠPATIES akivaizdoje, kaip jis buvo jam įsakęs. 10Mozė ir Aaronas surinko bendriją ties uola ir jiems tarė: "Klausykitės jūs, maištininkai! Argi gausime jums vandens iš šios uolos?" 11Tada Mozė pakėlė ranką ir sudavė du kartus lazda į uolą. Pasipylė vandens srautas, atsigėrė bendrija ir jų galvijai. 12 Bet VIEŠPATS tarė Mozei ir Aaronui: "Kadangi judu netikėjote, kad aš galiu patvirtinti savo šventumą izraeliečių akyse, todėl judu neįvesite šios bendrijos į kraštą, kurį aš jiems daviau". 13Tai buvo vanduo Meribos, kur izraeliečiai barėsi su VIEŠPAČIU ir per kurį VIEŠPATS patvirtino savo šventumą.

Edomas neleidžia eiti per jų kraštą14Mozė išsiuntė iš Kadešo pasiuntinius pas Edomo karalių: "Taip sako tavo brolis Izraelis: 'Tu žinai apie visas nelaimes, kurios mus ištiko. 15Mūsų protėviai nuėjo į Egiptą, mes gyvenome Egipte ilgą laiką ir egiptiečiai engė mus bei mūsų protėvius. 16Mes šaukėmės VIEŠPATIES, jis išgirdo mūsų balsą, pasiuntė angelą ir išvedė mus iš Egipto. Štai nūn mes esame Kadeše, mieste prie tavo žemės pakraščio. 17Prašom mums leisti pereiti per tavo kraštą. Mes neisime per laukus ar vynuogynus ir negersime vandens iš šulinių. Mes eisime Karaliaus vieškeliu, nesukdami nei į dešinę, nei į kairę, kol nepereisime per tavo žemę'".

18Bet Edomas jam atsakė: "Neisi per čia! Jei bandysi, prieš tave žygiuosiu su kalaviju". - 19"Mes laikysimės vieškelio, - sakė jam izraeliečiai, - jei gertume tavo vandens, mes ir mūsų galvijai, tuomet mes už jį atsilyginsime. Tai tik mažmožis. Mes prašome tik leisti pereiti pėsčiomis". 20Bet jis atsakė: "Neisi!" Ir Edomas išėjo prieš juos su didele ir gerai ginkluota kariuomene. 21Taigi, Edomui atsisakius leisti izraeliečiams pereiti per savo žemę, Izraelis nuo jo pasitraukė.

Aarono mirtis22Pakilę į kelionę iš Kadešo, izraeliečiai atkeliavo prie Horo kalno. 23Prie Horo kalno, ant Edomo krašto ribos, VIEŠPATS tarė Mozei ir Aaronui: 24"Jau laikas Aaronui eiti pas savo protėvius. Jis neįeis į kraštą, kurį daviau izraeliečiams, nes judu abu maištavote prieš mane prie Meribos vandens. 25Paimk tad Aaroną ir jo sūnų Eleazarą, užvesk juos ant Horo kalno, 26nuvilk nuo Aarono drabužius ir apvilk jais jo sūnų Eleazarą. Ten Aaronas bus paimtas pas savo protėvius, - ten jis mirs". 27Mozė padarė, kaip VIEŠPATS buvo jam įsakęs. Jie užkopė visos bendrijos akyse ant Horo kalno. 28Mozė nuvilko Aarono drabužius ir apvilko jais jo sūnų Eleazarą. Aaronas mirė ten, ant kalno viršūnės, o Mozė ir Eleazaras nulipo nuo kalno. 29Visa bendrija, matydama, kad Aaronas miręs, visi Izraelio namai raudojo Aarono trisdešimt dienų.

21Pergalė prieš Aradą 1 Kai kanaanietis Arado karalius, gyvenantis Negebe, išgirdo, kad Izraelis ateina per Atarimus, jis išėjo kovoti su Izraeliu ir paėmė kai kuriuos jų į nelaisvę. 2Tada Izraelis padarė šį įžadą VIEŠPAČIUI: "Jei atiduosi šią tautą į mūsų rankas, mes visiškai sunaikinsime jų miestus". 3VIEŠPATS išklausė Izraelio maldą ir atidavė kanaaniečius. Izraeliečiai visiškai sunaikino juos ir jų miestus. Todėl ta vieta buvo pavadinta Horma.

Varinis žaltys4Nuo Horo kalno jie leidosi į kelionę Nendrių jūros keliu, norėdami apeiti Edomo kraštą. Bet pakeliui žmonės neteko kantrybės. 5Jie kalbėjo prieš Dievą ir Mozę: "Kodėl išvedei mus iš Egipto numirti dykumoje? Juk čia nėra nei maisto, nei vandens, - mes bjaurimės tuo niekam tikusiu maistu". 6Tada VIEŠPATS pasiuntė žmonėms ugningus žalčius. Jie gėlė žmones, ir nuo to daug izraeliečių mirė. 7Žmonės ėjo pas Mozę ir sakė: "Nusidėjome, nes kalbėjome prieš VIEŠPATĮ ir prieš tave. Užtark pas VIEŠPATĮ, kad atimtų nuo mūsų žalčius". Mozė tad meldėsi už žmones. 8VIEŠPATS tarė Mozei: "Pasidirbk ugningą žaltį ir pridėk jį prie stulpo. Kiekvienas, kuris yra įgeltas, pažvelgęs į jį liks gyvas". 9 Mozė tada padirbo varinį žaltį ir pridėjo jį prie stulpo. Kada tik žaltys ką nors įgeldavo, tas žmogus pažvelgdavo į varinį žaltį ir likdavo gyvas.

Izraeliečiai apeina Moabą10Izraeliečiai keliavo toliau ir pasistatė stovyklą prie Obotų. 11Iškeliavę iš Obotų, jie pasistatė stovyklą prie Ije-Abarimų, dykumoje į rytus nuo Moabo. 12Pakilę iš ten, jie statėsi palapines Zaredo tarpeklyje. 13Iš ten jie nukeliavo ir pasistatė stovyklą anapus Arnono, - tai yra dykumoje, kuri driekiasi nuo amoriečių žemės, - nes Arnonas yra riba tarp Moabo ir amoriečių. 14Todėl ir sakoma VIEŠPATIES Karų knygoje:

"Vahebą Sufoje ir tarpeklius,
Arnoną 15ir tarpeklių šlaitus,
besidriekiančius Aro buveinės link
ir besišliejančius palei Moabo ribą".

16Iš ten jie keliavo link Beero, tai yra to šulinio, apie kurį VIEŠPATS kalbėjo Mozei: "Sušauk žmones, duosiu aš jiems vandens".

17 Tada izraeliečiai giedojo šią giesmę:
"Prasiveržk, šuliny! - giedokite
jam! -
18 Šulinys, kurį iškasė vadai,
kurį prakasė tautos didžiūnai
skeptru, savo lazdomis".

Iš Midbaro nukeliavo į Mataną, 19iš Matanos į Nahalielį, iš Nahalielio į Bamotus, 20o iš Bamotų į slėnį, kuris yra Moabo šalyje prie Pisgos viršūnės, žvelgiančios žemyn į Ješimoną.

Pergalė prieš Sihoną21Tada Izraelis išsiuntė pasiuntinius pas amoriečių karalių Sihoną, tardamas: 22"Leisk man pereiti per tavo kraštą. Mes nepasuksime į laukus ar vynuogynus ir negersime vandens iš tavo šulinių. Eisime Karaliaus vieškeliu, kol pereisime tavo žemę". 23Sihonas nesutiko leisti Izraeliui pereiti per savo žemę, bet, subūręs visas savo pajėgas, išėjo į dykumą prieš Izraelį ir, atžygiavęs į Jahazą, kovojo su Izraeliu. 24Izraelis jį sumušė aštriu kalaviju ir užėmė jo kraštą nuo Arnono iki Jaboko - iki pat amoniečių krašto, nes amoniečių riba buvo įtvirtinta. 25Izraelis tat paėmė visus tuos miestus. Izraelis apsigyveno visuose amoriečių miestuose, Hešbone ir visose jam pavaldžiose gyvenvietėse.

26O Hešbonas buvo sostinė amoriečių karaliaus Sihono, kuris buvo kariavęs su ankstesniu Moabo karaliumi ir paėmęs visą jo kraštą iki pat Arnono. 27Todėl dainiai sako:

"Ateikite į Hešboną, tebūna jis
atstatytas;

tebūna Sihono sostinė tvirtai
atkurta.
28 Nes ugnis išėjo iš Hešbono,
liepsna iš Sihono miesto.
Ji sunaikino Moabo Arą
ir prarijo Arnono aukštumas.
29 Vargas tau, Moabai!
Esi žuvusi, Chemošo tauta!
Jis leido jo sūnums tapti bėgliais,
jo dukterims būti paimtoms į
nelaisvę
pas amoriečių karalių Sihoną.
30 Žuvo tad jų palikuonys
nuo Hešbono iki Dibono;
niokojome, kol ugnis pasiekė
Medebą".

31Taip Izraelis apsigyveno amoriečių krašte. 32Tada Mozė išsiuntė iššvalgyti Jazero. Užėmę jo gyvenvietes, jie išvarė ten gyvenančius amoriečius.

Pergalė prieš Ogą33Tada jie pasuko ir nuėjo keliu į Bašaną. Bašano karalius Ogas, jis ir visi jo žmonės, išėjo į mūšį su izraeliečiais prie Edreijo. 34Bet VIEŠPATS tarė Mozei: "Nebijok jo, nes aš duodu tau į rankas jį, visą jo tautą ir visą jo kraštą. Padarysi jam, ką padarei Sihonui, Hešbone gyvenusiam amoriečių karaliui". 35Jie tad užmušė jį, jo sūnus ir visus jo žmones - visus iki vieno, o jo kraštą paėmė į savo nuosavybę.

22 1Tada izraeliečiai leidosi į kelionę ir pasistatė stovyklą Moabo lygumose, kitoje pusėje Jordano, priešais Jerichą.

C. MOABO LYGUMOSE

Moabo karalius šaukiasi Balaamo2O Ziporo sūnus Balakas matė visa, ką Izraelis padarė amoriečiams. 3Moabas nerimo iš baimės dėl tos tautos, nes izraeliečiai buvo labai gausūs. Moabas drebėjo bijodamas izraeliečių. 4Moabas sakė Midjano seniūnams: "Juk ši gauja nuės švariai visa, kas yra aplink mus, kaip kad jautis nuėda lauko žolę".

Balakas, Ziporo sūnus, tuo metu buvo Moabo karalius. 5Jis išsiuntė pasiuntinius pas Beoro sūnų Balaamą į Petorą, kuris yra giminaičių krašte prie {Eufrato} upės, pakviesti jo, tardamas: "Štai išėjo iš Egipto tauta, ji apdengė visą žemės veidą ir įsikūrė šalia manęs! 6Maldauju tave, ateik ir prakeik tą tautą, nes ji yra stipresnė už mane. Galbūt aš pajėgsiu ją nugalėti ir išvaryti iš šio krašto, nes žinau, ką tu palaimini, tikrai yra palaimintas, ir ką prakeiki, tikrai yra prakeiktas".

7Tad Moabo seniūnai ir Midjano seniūnai išvyko su užmokesčiu rankose už būrimą. Atvykę pas Balaamą, perdavė jam Balako žodžius. 8Jis tarė jiems: "Pasilikite čia šią naktį, duosiu atsakymą jums, kaip VIEŠPATS man palieps". Moabo didžiūnai tad apsistojo pas Balaamą. 9Dievas, atėjęs pas Balaamą, tarė: "Kas yra tie vyrai, kurie apsistojo pas tave?" 10Balaamas Dievui atsakė: "Moabo karalius Balakas, Ziporo sūnus, atsiuntė man tokį žodį: 11'Štai iš Egipto atėjo tauta ir apdengė visą žemės veidą. Tad ateik ir prakeik juos. Galbūt aš pajėgsiu ją nugalėti ir išvaryti'". 12Dievas tarė

Balaamui: "Su jais neisi, tos tautos neprakeiksi, nes ji yra palaiminta". 13Atsikėlęs kitą rytą, Balaamas todėl ir pasakė Balako didžiūnams: "Grįžkite į savo kraštą, nes VIEŠPATS atsisakė leisti man eiti su jumis". 14Moabo didžiūnai pakilo ir, sugrįžę pas Balaką, jam pasakė: "Balaamas atsisakė eiti su mumis".

Balakas antrąkart šaukiasi Balaamo15Balakas vėl pasiuntė didžiūnus, didesnį skaičių ir garbingesnius negu buvo pirmieji. 16Atvykę pas Balaamą, jie tarė: "Taip kalbėjo Ziporo sūnus Balakas: 'Prašyčiau neatsisakyti pas mane ateiti. 17Aš tave didžiai pagerbsiu, ką tik man sakysi, aš darysiu. Ateik, maldauju, prakeik man tą tautą'". 18Bet Balako pareigūnams Balaamas atsakė: "Nors Balakas atiduotų man savo sidabro ir aukso pilnus namus, aš negalėčiau padaryti nieko, - mažiau ar daugiau, - kas yra priešinga VIEŠPATIES, mano Dievo, įsakymui. 19Nūn prašyčiau ir jus pasilikti čia per naktį, kad galėčiau sužinoti, ką daugiau VIEŠPATS man pasakys". 20Tą naktį Dievas atėjo pas Balaamą ir jam tarė: "Jei tie vyrai atėjo tavęs pasišaukti, kelkis ir eik su jais, bet daryk tik tai, ką aš tau sakysiu daryti". 21Balaamas ryto metą atsikėlė ir, pasibalnojęs savo asilą, iškeliavo su Moabo didžiūnais.

Kalbanti asilė22Betgi jo kelionė sukėlė Dievo pyktį, ir VIEŠPATIES angelas atsistojo ant kelio jam sutrukdyti. O jis, dviejų tarnų lydimas, jojo ant savo asilės. 23Asilė, pamačiusi ant kelio stovintį angelą su ištrauktu iš makšties kalaviju rankoje, pasisuko iš kelio ir nuėjo į laukus. Balaamas turėjo ją mušti, kad ji grįžtų į kelią. 24Tada VIEŠPATIES angelas atsistojo skersai siauro tako tarp vynuogynų, su siena iš abiejų pusių. 25Asilė, pamačiusi VIEŠPATIES angelą, šliejosi prie sienos ir nudrėskė į sieną Balaamui koją. O jis vėl ją mušė. 26Tada VIEŠPATIES angelas paėjėjo pirmyn ir atsistojo tokioje siauroje vietoje, kur nebebuvo įmanoma pasisukti nei į dešinę, nei į kairę. 27Asilė, pamačiusi VIEŠPATIES angelą, sukrito po Balaamu. Balaamas įniršo ir mušė asilę savo lazda. 28Tada VIEŠPATS atvėrė asilės burną, ir ji tarė Balaamui: "Ką tau padariau, kad tu mane mušei tuos tris kartus?" 29Balaamas asilei atsakė: "Dėl to, kad tu mane ant juoko padėjai! O kad turėčiau rankoje kalaviją! Tuojau pat tave užmuščiau!" 30Bet asilė Balaamui tarė: "Štai ar aš nesu tavo asilė, ant kurios jodinėjai visą savo gyvenimą lig šios dienos? Argi esu taip pasielgusi su tavimi kada nors anksčiau?" - "Ne", - jis atsakė.

31Tada VIEŠPATS atvėrė Balaamui akis. Ir jis pamatė VIEŠPATIES angelą, stovintį ant kelio, su ištrauktu iš makšties kalaviju rankoje. Jis nusilenkė ir parpuolė kniūbsčias. 32VIEŠPATIES angelas jam tarė: "Kodėl mušei savo asilę tuos tris kartus? Štai aš atėjau sutrukdyti, nes tavo kelionė man nepatinka. 33Asilė, mane matydama, metėsi į šalį nuo manęs šiuos tris kartus. Jei ji nebūtų metusis į šalį, tu esi tas, kurį būčiau užmušęs, o ją gyvą palikęs. 34Tada Balaamas tarė VIEŠPATIES angelui: "Nusidėjau, nes nežinojau, kad tu stovėjai ant kelio man pasipriešinti. Todėl dabar, jei tau tai nepatinka, aš grįšiu namo". 35VIEŠPATIES angelas tarė Balaamui: "Eik su tais vyrais. Bet kalbėk tik tai, ką aš pasakysiu tau kalbėti". Balaamas tada keliavo toliau su Balako didžiūnais.

36Balakas, išgirdęs, kad atvyko Balaamas, išėjo jo pasitikti prie Ir- Moabo, esančio prie Arnono ribos, pačiame šalies pakraštyje. 37Balakas tarė Balaamui: "Argi aš nesiunčiau pasiuntinių tavęs pakviesti? Kodėl tada neatėjai pas mane? Argi iš tikrųjų {manai, kad aš} nepajėgsiu tavęs pagerbti?" 38Balaamas atsakė Balakui: "Štai dabar aš atėjau pas tave, bet ar aš tikrai turiu galią ką nors kalbėti? Aš galiu tarti tik žodį, kurį Dievas deda man į burną".

39Tada Balaamas keliavo drauge su Balaku ir atvyko į Kirjat- Huzotus. 40Čia Balakas, paaukojęs jaučių ir avių, patiekė jų Balaamui ir su juo buvusiems didžiūnams.

Pirmasis pranašavimas41Kitą dieną Balakas paėmė Balaamą ir užvedė jį ant Bamot-Baalo. Iš ten jis galėjo matyti dalį {Izraelio} tautos.

23 1Balaamas tarė Balakui:"Pastatyk man čia septynis aukurus ir parūpink man septynis jaučius bei septynis avinus". 2Balakas padarė, kaip Balaamas buvo paliepęs. Balakas ir Balaamas paaukojo ant kiekvieno aukuro po jautį ir aviną. 3Tada Balaamas tarė Balakui: "Stovėk čia prie savo deginamosios aukos, kol aš sugrįšiu. Gal ateis VIEŠPATS manęs pasitikti. Ką jis man apreikš, tau pasakysiu". Ir jis palypėjo ant plikos kalvos.

4Dievas pasitiko Balaamą. "Paruošiau anuos septynis aukurus ir paaukojau ant kiekvieno aukuro po jautį ir aviną", - pasakė jam Balaamas. 5VIEŠPATS, įdėjęs žodį Balaamui į burną, tarė: "Grįžk pas Balaką ir taip jam kalbėk". 6Jis tad sugrįžo pas Balaką, žiūri, tas tebestovi prie savo deginamosios aukos drauge su visais Moabo didžiūnais. 7Tada Balaamas ištarė savo pranašavimą, sakydamas:

"Balakas atvedė mane iš Aramo,
Moabo karalius iš Rytų kalnų:
'Ateik, prakeik man Jokūbą;
ateik, pasmerk Izraelį!'
8 Kaip aš galiu prakeikti,
ko Dievas neprakeikė?
Kaip aš galiu pasmerkti tuos,
kurių VIEŠPATS nepasmerkė?
9 Netgi nuo uolų viršūnės aš juos
matau,
nuo kalvų juos stebiu.
Tikėk manimi, čia yra tauta,
atskirai gyvenanti, -
ji atokiai laikosi nuo kitų tautų!
10 Kas gali suskaityti Jokūbo dulkes
ir žinoti vėjo nešamų Izraelio
dulkelių skaičių?
Tebūna man leista mirti teisiųjų
mirtimi,
tebūna, kad mano galas būtų
panašus į jo!"

11Tada Balakas tarė Balaamui: "Ką tu man padarei? Štai aš atvedžiau tave prakeikti mano priešų, o tu juos laiminte palaiminai!" 12"Argi ne tai, ką VIEŠPATS deda man į burną, aš turiu ištikimai pakartoti?"

Antrasis pranašavimas13Balakas jam tarė: "Prašyčiau eiti su manimi į kitą vietą, iš kur galėsi juos matyti. Matysi tik jų dalį, visų jų nematysi. Ir iš ten man juos prakeik". 14Tada užvedė jį į Zofimų lauką ant Pisgos viršūnės ir, pastatęs septynis aukurus, paaukojo ant kiekvieno aukuro po jautį ir aviną. 15Balaamas tarė Balakui: "Stovėk čia prie savo deginamosios aukos, kol aš štai tenai sutiksiu VIEŠPATĮ". 16VIEŠPATS sutiko Balaamą ir, įdėjęs žodį jam į burną, tarė: "Grįžk pas Balaką ir taip jam kalbėk". 17Balaamas, sugrįžęs pas jį, žiūri, jis tebestovi prie savo deginamosios aukos drauge su Moabo didžiūnais. "Ką pasakė VIEŠPATS?" - užklausė Balakas. 18Tada Balaamas ištarė savo

pranašavimą, sakydamas:

"Atsistok, Balake, ir klausykis;
palenk ausį mano liudijimui,
Ziporo sūnau:
19 Dievas nėra žmogus, kad meluotų,
ar marus, kad keistų savo mintį.
Taigi argi jis neįvykdys,
ką pažadėjo?
Argi jis nepadarys,
ką pasakė?
20 Štai aš gavau įsakymą palaiminti:
kai jis palaimina,
aš negaliu to pakeisti.
21 Negresia pavojus Jokūbui,
nematyti nelaimės Izraelyje.
VIEŠPATS, jų Dievas, yra su jais, -
su jais yra jų Karaliaus pergalė.
22 Dievas, vedantis juos iš Egipto,
jiems yra tarsi laukinio jaučio
ragai.
23 Štai! Tikrai nėra kerų prieš Jokūbą,
nėra burtų prieš Izraelį.
Nūnai bus sakoma apie Jokūbą
ir Izraelį:
'Žiūrėk, ką padarė Dievas!'
24 Čia yra tauta, besikelianti tarsi
liūtė,
pašokstanti tarsi liūtas!
Nesigula, kol nesuėda grobio
ir neišgeria užmuštųjų kraujo".

25"Jei negali jų prakeikti, - Balakas tarė Balaamui, - tai bent nelaimink jų!" 26Bet Balaamas atsakė Balakui: "Argi aš tau nesakiau: 'Ką VIEŠPATS sako, tai aš turiu sakyti'?"

Trečiasis pranašavimas27Balakas tada Balaamui tarė: "Prašyčiau eiti, nuvesiu tave dar į kitą vietą. Galbūt Dievui patiks, kad prakeiktumei man juos iš ten". 28Balakas užvedė Balaamą ant Peoro viršūnės, žvelgiančios žemyn į Ješimoną. 29Balaamas tarė Balakui: "Pastatyk čia septynis aukurus ir parūpink man septynis jaučius ir septynis avinus". 30Balakas padarė, kaip Balaamas buvo paliepęs, ir paaukojo ant kiekvieno aukuro po jautį ir aviną.

24 1O Balaamas, matydamas, kad VIEŠPAČIUI buvo malonu laiminti Izraelį, nebėjo, kaip anksčiau, ieškoti ženklų, bet atgręžė veidą dykumos link. 2Balaamas, pakėlęs akis, matė Izraelį, gyvenantį stovykloje, giminė prie giminės. Tada, Dievo dvasios apimtas, 3jis ištarė pranašavimą, sakydamas:

"Beoro sūnaus Balaamo žodis, -

žodis žmogaus, kuriam atvertos
akys,
4 žodis girdinčio Dievo žodžius,
matančio regėjimą iš Visagalio,
parpuolusio kniūbsčia, bet
atmerktomis akimis.
5 Kokios puikios tavo palapinės,
Jokūbai,
tavo buveinės, Izraeli!
6 Tarsi toli besitęsiantys palmių
miškeliai,
tarsi sodai prie upės,
tarsi VIEŠPATIES pasodintas alavijas,
tarsi kedrai prie vandens!
7 Vanduo liesis iš jo kibirų,
sėklą jis sės drėgnuose laukuose;
jo karalius bus iškilesnis už Agagą,
bus išaukštinta jo karalystė.
8 Dievas, vedantis jį iš Egipto,
jam yra tarsi laukinio jaučio ragai.
Jis suris sau priešingas tautas,
sutrupindamas jų kaulus,
perverdamas juos savo strėlėmis.
9 Pritūpęs jis guli tarsi liūtas
ir liūtė.
Kas išdrįs jį prikelti?
Palaimintas, kas tave laimina,
prakeiktas, kas tave keikia".

10Tada Balakas, įniršęs ant Balaamo, suplojo delnais ir tarė Balaamui: "Aš pašaukiau tave prakeikti mano priešų, o štai tu juos palaiminai jau tris kartus. 11Pradink iš čia! Eik namo! Sakiau: 'Gausiai tau atlyginsiu', - tačiau VIEŠPATS neleido tau jokio atlygio duoti". 12Balaamas atsakė Balakui: "Argi neįspėjau tavo pasiuntinių, siųstų pas mane: 13'Nors Balakas man duotų ir savo namus, pilnus sidabro bei aukso, aš negalėčiau savo ruožtu, eidamas prieš VIEŠPATIES žodį, padaryti nei gero, nei blogo. Ką VIEŠPATS sako, tai turiu pakartoti'?"

Ketvirtasis pranašavimas14"O dabar, kai aš grįžtu pas savo tautą, leisk man įspėti tave, ką ši tauta padarys tavo tautai ateinančiomis dienomis". 15Tad jis ištarė savo pranašavimą:

"Žodis Beoro sūnaus Balaamo,
žodis žmogaus, kuriam atvertos
akys,
16 žodis girdinčio Dievo žodžius,
gaunančio žinojimą iš Aukščiausiojo,
matančio regėjimą iš Visagalio,

parpuolusio kniūbsčia, bet
atmerktomis akimis.
17 Matau jį, bet ne dabartyje,
stebiu, bet ne iš arti:
žvaigždė patekės iš Jokūbo,
skeptras pakils iš Izraelio,
kuris nualins Moabo pasienio sritis
ir visų Seto vaikų žemę.
18 Edomas taps pavaldus,
Seiras - jo priešų nuosavybė,
o Izraelis bus pergalingas.
19 Iš Jokūbo kils valdovas
ir sunaikins išlikusius Ire".
20 Išvydęs Amaleką, ištarė savo
pranašavimą, sakydamas:
"Amalekas - tautų pirmasis,
bet jo likimas - amžina pražūtis".
21 Išvydęs kenitus, ištarė savo
pranašavimą, sakydamas:
"Nors tavo buveinė ir yra saugi
ir tavo lizdas sukrautas uoloje,
22 betgi Kainas bus sunaikintas,
kai Asšūras paims tave į nelaisvę".

23 Vėl jis ištarė savo pranašavimą,
tardamas:
"Deja! Kas liks gyvas, kai šitai
padarys Dievas?
24 Atplauks laivai iš Kitimų
ir pavergs Asšūrą ir Eberą.
Jis irgi žus amžinai".

25Tada Balaamas pakilo ir sugrįžo į savo vietą. Ir Balakas nuėjo savo keliu.

25Izraelis prie Peoro 1Izraeliui gyvenant Šitimuose, žmonės pradėjo žeminti save, kekšaudami su Moabo moterimis. 2O jos kviesdavosi žmones prie aukų savo dievui. Žmonės dalydavosi valgiu ir garbindavo tą dievą. 3Izraeliui prijunkus prie Peoro Baalo, VIEŠPATS įniršo ant Izraelio. 4VIEŠPATS Mozei tarė: "Paimk visus tautos vadus ir pamauk juos ant baslio viešai VIEŠPATIES akivaizdoje, kad VIEŠPATIES pykčio įniršis būtų nugręžtas nuo Izraelio". 5Mozė tarė Izraelio teisėjams: "Kiekvienas jūsų turi užmušti visus iš savo žmonių, kurie prijunko prie Peoro Baalo".

6Kaip tik tuo metu vienas izraelietis atėjo ir įsivedė į savo šeimą midjanietę moterį, matant Mozei ir visai izraeliečių bendrijai, beverkiančiai prie Susitikimo palapinės angos. 7Tai pamatęs, kunigo Aarono sūnaus Eleazaro sūnus Finehas atsikėlė ir nuėjo nuo bendrijos. Pasiėmęs į ranką ietį, 8jis nusekė izraelietį į palapinę ir perdūrė per pilvą abu - izraelietį ir moterį. Maras tarp izraeliečių tad buvo sutramdytas. 9O vis dėlto maru mirė dvidešimt keturi tūkstančiai.

10Tada VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 11"Kunigo Aarono sūnaus Eleazaro sūnus Finehas nukreipė mano pyktį nuo izraeliečių, parodydamas tokį jų atsidavimą man, kad aš savo įšėlimu nebesunaikinau izraeliečių. 12To dėlei pasakyk: 'Aš suteikiu jam draugystės sandorą. 13Ji bus jam ir jo palikuonims po jo amžinos kunigystės sandora, nes jis, atlikdamas permaldavimą už izraeliečius, elgėsi atsiduodamas savo Dievui'".

14 Vardas užmušto izraeliečio, - užmuštojo drauge su midjaniete, - buvo Salu'o sūnus Zimris, Simeono giminei priklausančių protėvių namų galva. 15O vardas užmuštosios midjanietės buvo Kozbė, duktė Zuro, kuris buvo klano galva vienų protėvių namų Midjane.

16 VIEŠPATS Mozei tarė: 17"Neduok midjaniečiams ramybės ir nugalėk juos, 18nes jie nedavė jums ramybės apgaule, kai jie apgavo jus per Peorą ir per Midjano vado dukterį Kozbę, savo seserį. Ji buvo užmušta tą dieną, kai dėl Peoro jus ištiko maras".

Antrasis surašymas19Po maro.

26 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei ir kunigo Aarono sūnui Eleazarui: 2"Surašykite visą izraeliečių bendriją nuo dvidešimties metų ir vyresnius pagal jų protėvių namus, - visus tinkamus karinei tarnybai Izraelyje". 3Mozė ir kunigas Eleazaras taip paaiškino jiems Moabo lygumose prie Jordano, priešais Jerichą, tardami: 4"{Surašykite žmones} nuo dvidešimties metų ir vyresnius", kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

Izraeliečiai, išėję iš Egipto žemės, buvo:

5Reubenas, Izraelio pirmagimis. Reubeno palikuonys: iš Hanocho - hanochaičių klanas; iš Palu'o - paluaičių klanas; 6iš Hezrono - hezronaičių klanas; iš Karmio - karmaičių klanas. 7Tie yra Reubeno klanai. Įtrauktųjų į sąrašą skaičius buvo keturiasdešimt trys tūkstančiai septyni šimtai trisdešimt. 8O Palu'o palikuonis Eliabas. 9Eliabo palikuonys: Nemuelis, Datanas ir Abiramas. Tai yra tie patys Datanas ir Abiramas, išrinkti sueigoje, kurie sukilo prieš Mozę ir Aaroną kartu su Korahu, kai jie maištavo prieš VIEŠPATĮ. 10Tada žemė, atvėrusi savo burną, prarijo juos drauge su Korahu, kai tas būrys žuvo, ir ugnis sunaikino du šimtus penkiasdešimt vyrų. Tai buvo įspėjimo ženklas. 11Tačiau Koraho palikuonys neišmirė.

12Simeono palikuonys pagal jų klanus: iš Nemuelio - nemuelaičių klanas; iš Jamino - jaminaičių klanas; iš Jachino - jachinaičių klanas; 13iš Zeraho - zerahaičių klanas; iš Šaūlio - šaūlaičių klanas. 14Tie yra Simeono klanai. {Įtrauktųjų į sąrašą buvo} dvidešimt du tūkstančiai du šimtai.

15Gado palikuonys pagal jų klanus: iš Zefono - zefonaičių klanas; iš Hagio - hagaičių klanas; iš Šunio - šunaičių klanas; 16iš Oznio - oznaičių klanas; iš Erio - eraičių klanas; 17iš Arodžio - arodaičių klanas; iš Arelio - arelaičių klanas. 18Tie yra Gado klanai. Įtrauktųjų į sąrašą skaičius buvo keturiasdešimt tūkstančių penki šimtai.

19Judo sūnūs Eras ir Onanas; Eras ir Onanas numirė Kanaano krašte. 20Judo palikuonys pagal jų klanus buvo šie: iš Šelos - šelaičių klanas; iš Perezo - perezaičių klanas; iš Zeraho - zerahaičių klanas. 21O Perezo palikuonys buvo šie: iš Hezrono - hezronaičių klanas; iš Hamūlio - hamūlaičių klanas. 22Tie buvo Judo klanai. Įtrauktųjų į sąrašą buvo septyniasdešimt šeši tūkstančiai penki šimtai.

23Issacharo palikuonys pagal jų klanus tokie: iš Tolos - tolaičių klanas; iš Puvos - puvaičių klanas;

24iš Jašubo - jašubaičių klanas; iš Šimrono - šimronaičių klanas. 25Tie yra Issacharo klanai. Įtrauktųjų į sąrašą buvo šešiasdešimt keturi tūkstančiai trys šimtai.

26Zebuluno palikuonys pagal jų klanus šie: iš Seredo - seredaičių klanas; iš Elono - elonaičių klanas; iš Jahlėelio - jahlėelaičių klanas. 27Tie yra zebulunaičių klanai. Įtrauktųjų į sąrašą buvo šešiasdešimt tūkstančių penki šimtai.

28Juozapo sūnūs pagal jų klanus Manasas ir Efraimas. 29Manaso palikuonys šie: iš Machiro - machiraičių klanas. O Machiras buvo Gileado tėvas; iš Gileado - gileadaičių klanas. 30Tie yra Gileado palikuonys: iš Iezerio - iezeraičių klanas; iš Heleko - helekaičių klanas; 31ir {iš} Asrielio - asrielaičių klanas; ir {iš} Šechemo - šechemaičių klanas; 32ir {iš} Šemidos - šemidaičių klanas; ir {iš} Hefero - heferaičių klanas. 33O Hefero sūnus Zelofedas sūnų neturėjo, vien tik dukteris. Dukterų vardai tokie: Mahla, Noa, Hogla, Milka ir Tirza. 34Tie yra Manaso klanai. Įtrauktųjų į sąrašą buvo penkiasdešimt du tūkstančiai septyni šimtai.

35Tie yra Efraimo palikuonys pagal jų klanus: iš Šutelaho - šutelahaičių klanas; iš Becherio - becheraičių klanas; iš Tahano - tahanaičių klanas. 36O tie yra šutelahaičių palikuonys: iš Erano - eranaičių klanas. 37Tie yra Efraimo klanai. Įtrauktųjų į sąrašą buvo trisdešimt du tūkstančiai penki šimtai. Jie yra Juozapo palikuonys pagal jų klanus.

38Benjamino palikuonys pagal jų klanus: iš Belos - belaičių klanas; iš Ašbelio - ašbelaičių klanas; iš Ahiramo - ahiramaičių klanas; 39iš Šefufamo - šefufamaičių klanas; iš Hufamo - hufamaičių klanas. 40O Belos sūnūs buvo Ardas ir Naamanas: iš Ardo - ardaičių klanas; iš Naamano - naamanaičių klanas. 41Tie yra Benjamino palikuonys pagal jų klanus. Įtrauktųjų į sąrašą buvo keturiasdešimt penki tūkstančiai šeši šimtai.

42Tie yra Dano palikuonys pagal jų klanus: iš Šuhamo - šuhamaičių klanas. Šie yra Dano palikuonys pagal jų klanus. 43Visi šuhamaičių klanai. Įtrauktųjų į sąrašą buvo šešiasdešimt keturi tūkstančiai keturi šimtai.

44Ašero palikuonys pagal jų klanus šie: iš Imnos - imnaičių klanas; iš Išvio - išvaičių klanas; iš Berijos - berijaičių klanas. 45O iš Berijos palikuonių: iš Hebero - heberaičių klanas; iš Malchielio - malchielaičių klanas. 46Ašero dukters vardas buvo Seraha. 47Tie yra Ašero klanai. Įtrauktųjų į sąrašą buvo penkiasdešimt trys tūkstančiai keturi šimtai.

48Naftalio palikuonys pagal jų klanus šie: iš Jahzėelio - jahzėelaičių klanas; iš Gunio - gunaičių klanas; 49iš Jezero - jezeraičių klanas; iš Šilemo - šilemaičių klanas. 50Tie yra Naftalio klanai, klanas po klano. Įtrauktųjų į sąrašą buvo keturiasdešimt penki tūkstančiai keturi šimtai.

51Įtrauktųjų į sąrašą izraeliečių skaičius buvo šeši šimtai vienas tūkstantis septyni šimtai trisdešimt.

52 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 53"Tai jiems pagal vardų skaičių kraštas bus padalytas paveldui. 54Didelei giminei padidinsi paveldą, mažai giminei sumažinsi paveldą. Kiekvienai giminei paveldas bus duotas pagal skaičių įtrauktųjų į sąrašą. 55Be to, kraštas turi būti padalytas metant burtus, - jie gaus paveldą pagal savo protėvių giminių vardus. 56Jų paveldas bus paskirstytas burtų keliu ir didelei, ir mažai {giminei}".

Levitų surašymas57Levitai, įtraukti į sąrašą pagal savo klanus, buvo šie: iš Geršono - geršonaičių klanas; iš Kohato - kohataičių klanas; iš Merario - meraraičių klanas. 58Tie yra Levio klanai:

libnaičių klanas, hebronaičių klanas, mahlaičių klanas, mušaičių klanas, korahaičių klanas. Kohatui gimė Amramas. 59Amramo žmonos vardas buvo Jochebeda, Levio duktė, gimusi Leviui Egipte. Ji pagimdė Amramui Aaroną, Mozę ir jų seserį Mirjamą. 60Aaronui gimė Nadabas, Abihu'as, Eleazaras ir Itamaras. 61Tačiau Nadabas ir Abihu'as mirė, atnašaudami nešventą ugnį VIEŠPATIES akivaizdoje. 62Įtrauktųjų į sąrašą skaičius buvo dvidešimt trys tūkstančiai, įskaitant visus vieno mėnesio ir vyresnius vyriškius. Jie nebuvo įtraukti į sąrašą tarp izraeliečių, nes jiems nebuvo paskirtos dalies tarp izraeliečių.

63Taigi tie buvo Mozės ir kunigo Eleazaro įtraukti į sąrašą izraeliečius surašant Moabo lygumose prie Jordano, priešais Jerichą. 64Tarp jų nebuvo nė vieno iš tų, kuriuos Mozė ir Aaronas buvo įtraukę į sąrašą, surašydami izraeliečius Sinajaus dykumoje, 65nes VIEŠPATS apie juos buvo pasakęs: "Jie mirs dykumoje!" Nė vienas jų nebuvo išlikęs, išskyrus Jefūnės sūnų Kalebą ir Nuno sūnų Jozuę.

27Zelofedo dukterų paveldas 1Tada išėjo į priekį Zelofedo dukterys. Zelofedas buvo sūnus Hefero, sūnaus Gileado, sūnaus Machiro, sūnaus Manaso; jis priklausė Manaso, Juozapo sūnaus, klanams. Dukterų vardai buvo Mahla, Noa, Hogla, Milka ir Tirza. 2Jos atsistojo priešais Mozę, kunigą Eleazarą, vadus bei visą bendriją prie Susitikimo palapinės angos ir sakė: 3"Mūsų tėvas mirė dykumoje. Jis nebuvo tarp susibūrusiųjų prieš VIEŠPATĮ Koraho būryje, bet numirė už savo paties nuodėmę. O sūnų jis nepaliko. 4Kodėl mūsų tėvo vardas turėtų dingti iš klano dėl to, kad jis neturi sūnaus? Duokite mums nuosavybę tarp mūsų tėvo brolių".

5 Mozė pateikė jų atvejį VIEŠPAČIUI. 6VIEŠPATS kalbėjo jam, tardamas: 7"Zelofedo dukterys teisingai kalba: tu tikrai turi duoti joms paveldimą nuosavybę tarp jų tėvo brolių. Pervesk joms jų tėvo paveldą. 8Be to, ir izraeliečiams kalbėk ir sakyk: 'Jei miršta vyras neturėdamas sūnaus, tada jo paveldą pervesite jo dukteriai. 9Jei jis neturi dukters, tada atiduosite jo paveldą broliams. 10Jei jis neturi brolių, tada atiduosite jo paveldą jo tėvo broliams. 11O jei jo tėvas neturi brolių, tada atiduosite jo paveldą artimiausiam jo klano giminaičiui, ir jis paveldės jį. Tai bus izraeliečiams įstatas ir įsakas, kaip VIEŠPATS įsakė Mozei'".

Jozuė paskiriamas Mozės įpėdiniu12VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: "Užkopk į šį Abarimų virtinės kalną ir pamatyk kraštą, kurį duodu izraeliečiams. 13Kai būsi jį pamatęs, ir tu būsi paimtas pas savo giminę, kaip buvo paimtas tavo brolis, 14nes judu maištavote prieš mano žodį Zino dykumoje, kai bendrija kivirčijosi {su manimi}. Judu nepatvirtinote mano šventumo jų akyse prie vandens". {Tai yra Meribat-Kadešo vanduo Zino dykumoje.} 15Mozė kalbėjo VIEŠPAČIUI, tardamas: 16"Tepaskiria VIEŠPATS, visos žmonijos dvasių Dievas, bendrijai vesti žmogų, 17kuris eitų jų priekyje, išeitų ir įeitų, išvestų juos ir įvestų, kad VIEŠPATIES bendrija nebūtų kaip avys be piemens". 18VIEŠPATS Mozei atsakė: "Paimk Nuno sūnų Jozuę, dvasios vyrą, ir uždėk ant jo savo ranką. 19Pastatyk jį priešais kunigą Eleazarą bei visą bendriją ir įgaliok jį visų akyse. 20Suteik jam savo prakilnumo, kad paklustų visa izraeliečių bendrija. 21Jis remsis kunigu Eleazaru, kuris Urimais ieškos nuosprendžio jo labui VIEŠPATIES akivaizdoje. Jo įsakymu jie išeis ir jo įsakymu jie įeis, jis ir drauge su juo visi izraeliečiai - visa bendrija".

22Mozė darė, kaip VIEŠPATS jam įsakė. Paėmęs Jozuę, paliepė jam stotis priešais kunigą Eleazarą ir visą bendriją. 23Tada uždėjo ant jo rankas ir įgaliojo jį, kaip VIEŠPATS buvo per Mozę kalbėjęs.

28Nuolatinės aukos 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Įsakyk izraeliečiams ir sakyk jiems:

'Mano atnašą - maistą mano ugnies atnašoms, man malonų kvapą, rūpinkitės atnašauti nustatytu laiku'".

Ryto ir vakaro auka3"Sakysi jiems: 'Ši yra ugnies auka, kurią turite aukoti VIEŠPAČIUI: kasdien du sveikus metinius avinėlius, kaip nuolatinę deginamąją auką. 4Vieną avinėlį atnašausite rytą, o kitą avinėlį sambrėškio metu, 5kiekvieną su dešimtadaliu efos rinktinių miltų javų atnašai, įmaišytų su ketvirtadaliu hino grūstų alyvų aliejaus. 6Tai yra nuolatinė deginamoji auka, nustatyta prie Sinajaus kalno maloniam kvapui ugnies atnaša VIEŠPAČIUI. 7Jo liejamoji auka bus ketvirtis hino kiekvienam avinėliui; šventovėje išpilsite stipraus gėrimo liejamąją atnašą VIEŠPAČIUI. 8O kitą avinėlį atnašausite sambrėškio metu su tokia pat javų atnaša ir tokia pat liejamąja atnaša, kaip rytą; atnašausite ją kaip ugnies atnašą dėl malonaus kvapo VIEŠPAČIUI'".

Šabo auka9"Šabo dieną: du sveikus metinius avinėlius ir du dešimtadalius efos rinktinių miltų javų atnašai, įmaišytų su aliejumi, ir jos liejamąją atnašą. 10Tokia yra deginamoji auka kas šabas, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos ir jos liejamosios atnašos".

Jaunaties šventės auka11"Savo mėnesių pradžioje atnašausite deginamąją auką VIEŠPAČIUI: du jautukus, vieną aviną ir septynis sveikus mitulius avinėlius; 12tris dešimtadalius efos geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai prie kiekvieno jaučio, du dešimtadalius rinktinių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai prie avino; 13ir dešimtadalį rinktinių miltų, įmaišytų su aliejumi, grūdų atnašai prie kiekvieno avinėlio - deginamąją auką, malonaus kvapo ugnies atnašą VIEŠPAČIUI. 14O jų liejamosios atnašos bus pusė hino vyno prie jaučio, trečdalis hino prie avino ir ketvirtadalis hino prie avinėlio. Tokia yra mėnesinė deginamoji auka kiekvienai metų jaunačiai. 15Be to, bus paaukotas ir ožys kaip atnaša už nuodėmę VIEŠPAČIUI, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos ir jos liejamosios atnašos".

Perėjimo iškilmės auka16"Pirmojo mėnesio keturioliktą dieną bus Perėjimo auka VIEŠPAČIUI, 17o penkioliktą to mėnesio dieną iškilmės. Septynias dienas bus valgoma nerauginta duona. 18Pirmąją dieną bus šventa sueiga: nedirbsite jokio savo užsiėmimų darbo. 19Atnašausite ugnies auka - deginamąją auką VIEŠPAČIUI: du jautukus, vieną aviną ir septynis mitulius avinėlius. Žiūrėk, kad jie būtų sveiki. 20Jų grūdų atnaša bus geriausių miltų, įmaišytų su aliejumi: tris dešimtadalius efos atnašausite su jaučiu ir du dešimtadalius su avinu; 21o su kiekvienu iš septynių avinėlių atnašausite dešimtadalį. 22Be to, vieną ožį atnašai už nuodėmę atlikti permaldavimui jūsų labui. 23Atnašausite tai, neskaitant ryto deginamosios aukos, kuri priklauso nuolatinei deginamajai aukai. 24Atnašausite tą patį kasdien per septynias dienas - maistą ugnies atnašos dėl malonaus kvapo VIEŠPAČIUI. Tai bus atnašaujama, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos ir jos liejamosios atnašos. 25O septintą dieną turėsite šventą sueigą: nedirbsite jokio savo užsiėmimų darbo".

Savaičių iškilmės auka26"Pirmienų dieną, kai atnašausite šviežių javų atnašą VIEŠPAČIUI savo Savaičių iškilmės metu, bus jums šventa sueiga: nedirbsite jokio savo užsiėmimų darbo. 27Atnašausite deginamąją malonaus kvapo auką VIEŠPAČIUI: du jautukus, vieną aviną, septynis mitulius avinėlius. 28Jų grūdų atnaša bus iš rinktinių miltų, įmaišytų su aliejumi, trys dešimtadaliai efos su kiekvienu jaučiu, du dešimtadaliai su avinu 29ir dešimtadalis prie kiekvieno iš septynių avinėlių. 30Be to, ožys atlikti permaldavimui jūsų labui. 31Atnašausite juos, - žiūrėk, kad jie būtų sveiki, - ir jų liejamąją atnašą, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos su jos liejamąja auka".

29Naujųjų metų auka 1"Septinto mėnesio pirmąją dieną turėsite šventą sueigą: nedirbsite jokio savo užsiėmimų darbo. Ji turi jums būti rago gausmo diena. 2Atnašausite deginamąją auką dėl malonaus kvapo VIEŠPAČIUI: jautuką, aviną, septynis sveikus mitulius avinėlius. 3Jų grūdų atnaša bus geriausi miltai, įmaišyti su aliejumi, - trys dešimtadaliai efos prie jaučio, du dešimtadaliai prie avino 4ir dešimtadalis prie kiekvieno iš septynių avinėlių. 5Be to, ožį atnašai už nuodėmę atlikti permaldavimui jūsų labui. 6Tai turi būti atnašauta, neskaitant jaunaties deginamosios aukos ir jos grūdų atnašos, nuolatinės deginamosios aukos ir jos atnašos, kiekviena su savo liejamąja atnaša pagal įsaką kaip malonaus kvapo ugnies atnaša VIEŠPAČIUI".

Susitaikinimo dienos auka7"Šio septinto mėnesio dešimtąją dieną turėsite šventą sueigą ir pasninkausite. Nedirbsite jokio darbo. 8Atnašausite VIEŠPAČIUI malonaus kvapo deginamąją auką: jautuką, aviną, septynis mitulius avinėlius - jie turi būti sveiki. 9Jų grūdų atnaša bus geriausi miltai, įmaišyti su aliejumi, - trys dešimtadaliai efos prie jaučio, du dešimtadaliai prie avino, 10dešimtadalis prie kiekvieno iš septynių avinėlių. 11Be to, ožį atnašai už nuodėmę, neskaitant permaldavimo už nuodėmę atnašos ir nuolatinės deginamosios aukos bei jos grūdų atnašos ir jų liejamųjų atnašų".

Palapinių iškilmių auka12 "Septinto mėnesio penkioliktą dieną bus jums šventa sueiga: nedirbsite jokio savo užsiėmimų darbo. Septynias dienas švęsite iškilmes VIEŠPAČIUI. 13Atnašausite deginamąją auką dėl malonaus kvapo VIEŠPAČIUI: trylika jautukų, du avinus, keturiolika mitulių avinėlių. Jie turi būti sveiki. 14Prie jų grūdų atnaša bus geriausi miltai, įmaišyti su aliejumi, - trys dešimtadaliai efos prie kiekvieno iš trylikos jaučių, du dešimtadaliai prie kiekvieno iš dviejų avinų, 15ir dešimtadalis prie kiekvieno iš keturiolikos avinėlių. 16Be to, ožį atnašai už nuodėmę, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos, jos grūdų atnašos ir jos liejamosios atnašos.

17Antrą dieną: dvylika jautukų, du avinus, keturiolika sveikų mitulių avinėlių 18su grūdų atnaša ir liejamosiomis atnašomis prie jaučių, prie avinų ir prie avinėlių, kaip įsakyta pagal jų skaičių. 19Be to, ožį atnašai už nuodėmę, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos bei jos grūdų atnašos ir jų liejamųjų atnašų.

20Trečią dieną: vienuolika jaučių, du avinus, keturiolika sveikų mitulių avinėlių 21su grūdų atnaša ir liejamosiomis atnašomis prie jaučių, prie avinų ir prie avinėlių, kaip įsakyta pagal jų skaičių. 22Be to, ožį atnašai už nuodėmę, neskaitant deginamosios aukos, jos grūdų atnašos ir jos liejamosios atnašos.

23Ketvirtą dieną: dešimt jaučių, du avinus, keturiolika sveikų mitulių avinėlių 24su grūdų atnaša ir liejamosiomis atnašomis prie jaučių, prie avinų ir avinėlių, kaip įsakyta pagal jų skaičių. 25Be to, ožį atnašai už nuodėmę, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos, jos grūdų atnašos ir jos liejamosios atnašos.

26Penktą dieną: devynis jaučius, du avinus, keturiolika sveikų mitulių avinėlių 27su grūdų atnaša ir liejamosiomis atnašomis prie jaučių, avinų ir avinėlių, kaip įsakyta pagal jų skaičių. 28Be to, ožį atnašai už nuodėmę, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos, jos grūdų atnašos ir jos liejamosios atnašos.

29Šeštą dieną: aštuonis jaučius, du avinus, keturiolika sveikų mitulių avinėlių 30su grūdų atnaša ir liejamosiomis atnašomis prie jaučių, prie avinų ir prie avinėlių, kaip įsakyta pagal jų skaičių. 31Be to, ožį atnašai už nuodėmę, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos, jos grūdų atnašos ir jos

liejamosios atnašos.

32Septintą dieną: septynis jaučius, du avinus, keturiolika sveikų mitulių avinėlių 33su grūdų atnaša ir liejamosiomis atnašomis prie jaučių, prie avinų ir prie avinėlių, kaip įsakyta pagal jų skaičių. 34Be to, ožį atnašai už nuodėmę, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos, jos grūdų atnašos ir jos liejamosios atnašos.

35Aštuntą dieną jums bus iškilminga sueiga; nedirbsite jokio užsiėmimų darbo. 36Atnašausite deginamąją auką, malonaus kvapo ugnies atnašą VIEŠPAČIUI: jautį, aviną, septynis sveikus mitulius avinėlius 37su grūdų atnaša ir liejamosiomis atnašomis prie jaučio, prie avino ir prie avinėlių, kaip įsakyta pagal jų skaičių. 38Be to, ožį atnašai už nuodėmę, neskaitant nuolatinės deginamosios aukos, jos grūdų atnašos ir jos liejamosios atnašos.

39Visa tai atnašausite VIEŠPAČIUI savo iškilmingose šventėse, neskaitant jūsų įžadų ir geros valios atnašų ar jos būtų deginamosios aukos, ar grūdų, liejamosios bei bendravimo atnašos".

30 1Mozė persakė izraeliečiams visa lygiai taip, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

Įstatai apie įžadus2Tada Mozė kalbėjo izraeliečių giminių galvoms, tardamas: "Tai yra ką VIEŠPATS įsakė: 3'Kai žmogus padaro įžadą VIEŠPAČIUI ar priesaika įsipareigoja įvykdyti pažadą, savo žodžio nelaužys. Jis įvykdys visa, kas išėjo iš jo burnos.

4Kai moteris padaro įžadą VIEŠPAČIUI ar įsipareigoja pažadu, būdama jaunutė dar savo tėvo namuose, 5ir jos tėvas nugirsta apie jos įžadą ar pažadą, kuriuo ji įsipareigojo, bet jai nieko nesako, tuomet visi jos įžadai ir bet koks pažadas, kuriuo ji įsipareigojo, galioja. 6Betgi jei tėvas jai pareiškia savo nepritarimą tą dieną, kai jis apie tai išgirdo, tuomet joks jos įžadas ir joks pažadas, kuriuo ji įsipareigojo, negalios. VIEŠPATS jai atleis, nes jos tėvas buvo jai pareiškęs savo nepritarimą.

7Jei ji ištekėtų, galiojant jos įžadams ar bet kokiam neapgalvotam jos burnos žodžiui, kuriuo ji įsipareigojo, 8ir jos vyras apie tai nugirstų, bet nieko jai nesakytų tą dieną, kai apie tai išgirdo, tuomet jos įžadai galioja ir visi jos pažadai, kuriais ji įsipareigojo, galioja. 9Bet jei tą dieną, kai jos vyras apie tai išgirdo, pareiškia jai savo nepritarimą, kartu jis panaikins jos įžadą, kurio ji buvo saistoma, ar neapgalvotą pažadą, kuriuo ji buvo įsipareigojusi. 10Tačiau našlės ar išsiskyrusios moters kiekvienas įžadas, kuriuo ji yra įsipareigojusi, bus galiojantis.

11Jei moteris padarytų įžadą, būdama savo vyro namuose, ar įsipareigotų prisiekdama pažadu 12ir jos vyras, apie tai išgirdęs, nieko jai nesakytų ir nepritarimo nepareikštų, tai visi jos įžadai galios ir bet koks pažadas, kuriuo ji įsipareigojo, galios. 13Betgi jei vyras panaikina juos tą dieną, kai apie juos sužino, tuomet visi iš jos lūpų išėję įžadai ar padaryti pažadai negalios. Jos vyras juos panaikino; VIEŠPATS jai atleis. 14Bet kokį jos įžadą ar bet kokį įsipareigojimą priesaika save marinti vyras gali patvirtinti ar panaikinti. 15Betgi jei jos vyras dieną kitą jai nieko nesako, jis patvirtina visus jos įžadus ar visus jos pažadus, kuriais ji yra įsipareigojusi: jis patvirtino juos, nes nesakė jai nieko tą dieną, kai apie tai sužinojo. 16O jei jis panaikins juos po tos dienos, kurią apie juos sužinojo, jis užsitrauks kaltę'".

17Tie yra įstatai, kuriuos VIEŠPATS įsakė per Mozę apie vyrą ir jo žmoną, apie tėvą ir jo dukterį, kuri tebėra jaunutė ir tebegyvena tėvo namuose.

31Pergalė prieš midjaniečius ir grobio padalijimas 1 VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas:
2"Atkeršyk midjaniečiams už izraeliečius; tada tu būsi paimtas pas savo giminę". 3Mozė todėl kalbėjo žmonėms: "Tebūna iš jūsų išrinkti ir apginkluoti vyrai žygiui, težygiuoja jie prieš midjaniečius išlieti VIEŠPATIES kerštо Midjane. 4Pasiųskite į žygį po tūkstantį vyrų iš kiekvienos Izraelio giminės". 5Taigi iš Izraelio tūkstančių buvo pašaukti į karo tarnybą po tūkstantį iš kiekvienos giminės - dvylika tūkstančių, ginkluotų mūšiui. 6Mozė išsiuntė juos į žygį, po tūkstantį iš kiekvienos giminės, drauge su kunigo Eleazaro sūnumi Finehu, kuris nešėsi su savimi šventovės reikmenis ir trimitus pavojaus ženklui duoti. 7Jie iššygiavo į mūšį prieš Midjaną, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs, ir iššudė visus vyriškius. 8 Be užmuštųjų mūšyje, jie nužudė ir Midjano karalius: Evį, Rekemą, Zurą, Hurą ir Rebą - penkis Midjano karalius. Jie užmušė kalaviju ir Beoro sūnų Balaamą. 9Midjano moteris drauge su jų mažyliais izraeliečiai paėmė į nelaisvę. Jie pasiėmė kaip grobį ir visus jų galvijus, kaimenes bei visą jų turtą. 10Visus miestus, kur jie buvo įsikūrę, ir jų stovyklas jie sudegino. 11Tada, pasiėmę visą karo grobį ir laimikį - žmones ir gyvulius, 12jie atgabeno belaisvius, karo grobį ir laimikį pas Mozę, kunigą Eleazarą ir izraeliečių bendriją į stovyklą Moabo lygumose prie Jordano, arti Jericho.

13Mozė, kunigas Eleazaras ir visi bendrijos vadai išėjo jų pasitikti už stovyklos. 14Mozė įniršo ant kariuomenės vadų, tūkstantininkų ir šimtininkų, sugrįžusių iš karo žygio. 15"Palikote gyvas visas šias moteris? - tarė jiems. - 16Juk šios moterys, Balaamo patariamos, paskatino izraeliečius taip nusižengti VIEŠPAČIUI Peoro reikalu, kad VIEŠPATIES bendriją ištiko maras. 17 Užtat dabar nužudykite visus mažus berniukus, nužudykite ir visas moteris, pažinusias vyrą, 18o jaunas mergaites, nepažinusias vyro, palikite sau gyvas. 19Be to, turite prabūti septynias dienas už stovyklos, o kas iš jūsų užmušė žmogų ar palietė lavoną, turite apsivalyti trečią ir septintą dieną. 20Turite apvalyti taip pat ir kiekvieną drabužį, kiekvieną odinį daiktą, kas tik išausta iš ožkos vilnų ir kiekvieną medinį daiktą".

21Kunigas Eleazaras sugrįžusiems iš mūšio kareiviams tarė: "Toks yra apeiginis įstatas, kurį VIEŠPATS davė per Mozę: 22'Auksas, sidabras, varis, geležis, alavas ir švinas - 23visa, kas gali atsispirti prieš ugnį, turi būti apvalyta ugnimi ir bus apvalyta. Nepaisant to, jie turi būti apvalyti ir apvalymo vandeniu. O kas negali atsispirti ugniai, turi būti nuplauta vandeniu. 24Išskalbsite savo drabužius septintą dieną ir būsite švarūs. Po to galėsite įeiti į stovyklą".

25VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 26"Tu, kunigas Eleazaras ir bendrijos protėvių namų galvos surašykite paimtą grobį - ir žmones, ir galvijus. 27Tada grobį padalykite lygiai į dvi dalis kareiviams, žygiavusiems į mūšį, ir visai bendrijai. 28Iš žygiavusių į mūšį kareivių dalies atidėk kaip duoklę VIEŠPAČIUI po vieną iš kiekvieno penketo šimtų asmenų, jaučių, asilų, avių ar ožkų. 29Paimk tai iš jų pusės ir atiduok kunigui Eleazarui kaip atnašą VIEŠPAČIUI. 30O iš izraeliečių pusės paimsi vieną iš kiekvieno penkiasdešimties asmenų, jaučių, asilų, avių ar ožkų, - visų gyvulių, - ir atiduosi juos levitams, atliekantiems tarnybą VIEŠPATIES Padangtėje".

31Mozė ir Eleazaras tad padarė, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. 32Grobio kiekis, neskaitant kareivių pasigrobto karo laimikio, iš viso buvo šeši šimtai septyniasdešimt penki tūkstančiai avių, 33septyniasdešimt du tūkstančiai jaučių, 34šešiasdešimt vienas tūkstantis asilų, 35trisdešimt du tūkstančiai asmenų, - būtent moterų, kurios dar nebuvo pažinusios vyro.

36Taigi pusės - dalies, tekusios ėjusiems į karo žygį, skaičius buvo trys šimtai trisdešimt septyni tūkstančiai avių ir ožkų, 37o VIEŠPATIES avių ir ožkų duoklė buvo šeši šimtai septyniasdešimt

penkios. 38Jaučių buvo trisdešimt šeši tūkstančiai, iš kurių septyniasdešimt du buvo duoklė VIEŠPAČIUI. 39Asilų buvo trisdešimt tūkstančių penki šimtai, iš kurių šešiasdešimt vienas buvo duoklė VIEŠPAČIUI. 40Asmenų buvo šešiolika tūkstančių, iš kurių trisdešimt du asmenys buvo duoklė VIEŠPAČIUI. 41Mozė duoklę - atnašą VIEŠPAČIUI atidavė kunigui Eleazarui, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

42O izraeliečių pusė - Mozės atidėtoji nuo ėjusių į karo žygį vyrų - 43ta bendrijos pusė buvo trys šimtai trisdešimt septyni tūkstančiai avių ir ožkų, 44trisdešimt šeši tūkstančiai jaučių, 45trisdešimt tūkstančių penki šimtai asilų 46ir šešiolika tūkstančių asmenų. 47Nuo izraeliečių pusės Mozė paėmė po vieną iš kiekvienų penkiasdešimties asmenų bei gyvulių ir atidavė juos levitams, atliekantiems tarnybą VIEŠPATIES Padangtėje, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

48Tada atėjo pas Mozę vadai, vedę kariuomenės tūkstančius, tūkstantininkai ir šimtininkai. 49"Mes, tavo tarnai, - tarė jie Mozei, - suskaičiavome mums pavestus kareivius, nė vieno iš mūsiškių netrūksta. 50Todėl mes atnešėme VIEŠPATIES atnašą, ką kiekvienas mūsų aptiko, - auksinius daiktus, antrankovius ir apyrankes, antspaudo žiedus, auskarus ir karolius, - kad būtų atliktas permaldavimas už mus VIEŠPATIES akivaizdoje". 51Mozė ir kunigas Eleazaras priėmė iš jų auksą, visokeriopus dirbinius. 52Visas jų paaukotas atnašos auksas buvo šešiolika tūkstančių septyni šimtai penkiasdešimt šekelių. 53O žygyje dalyvavusieji kareiviai karo laimikį pasilaikė sau. 54Mozė ir kunigas Eleazaras priėmė auksą iš pareigūnų, {vedusių} tūkstančius ir šimtus, ir įnešė jį į Susitikimo palapinę kaip priminimą izraeliečių labui VIEŠPATIES akivaizdoje.

32Gado ir Reubeno prašymas 1Reubeno giminės žmonės ir Gado giminės žmonės turėjo labai dideles galvijų bandas. Pamatę, kad Jazero kraštas bei Gileado kraštas buvo tinkami galvijams, 2gadaičiai ir reubenaičiai atėjo pas Mozę, kunigą Eleazarą ir bendrijos vadus, sakydami: 3 "Atarotai, Dibonas, Jazeras, Nimra, Hešbonas, Elealė, Sebamas, Nebo'as ir Beonas, - 4žemė, kurią VIEŠPATS užkariavo Izraelio bendrijai, - yra galvijų kraštas. O jūsų tarnai turi galvijų. 5Jei radome malonę tavo akyse, - jie tęsė, - tebūna šis kraštas duotas mums, tavo tarnams, kaip nuosavybė. Neversk mūsų keltis per Jordaną".

6Mozė atsakė gadaičiams ir reubenaičiams: "Argi jūsų broliai eis į karą, o jūs čia sėdėsite? 7Kodėl jūs norite pakirsti izraeliečių drąsą eiti į kraštą, kurį jiems VIEŠPATS yra davęs? 8Jūsų tėvai tai padarė, kai siunčiau juos iš Kadeš-Barneos krašto iššvalgyti. 9Nukilę iki Eškolo slėnio ir pamatę tą kraštą, jie pakirto izraeliečių drąsą eiti į kraštą, kurį VIEŠPATS buvo jiems davęs. 10Tą dieną pyktis apėmė VIEŠPATĮ ir jis prisiekė, tardamas: 11'Nė vienas iš žmonių, kurie išėjo iš Egipto, nuo dvidešimties metų ir vyresnių, nematys krašto, kurį prisiekiau duoti Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, nes jie ištikimai paskui mane nesekė, - 12nė vienas, išskyrus kenizaitį Jefūnės sūnų Kalebą ir Nuno sūnų Jozuę, nes jiedu ištikimai sekė paskui VIEŠPATĮ'. 13Pyktis ant Izraelio apėmė VIEŠPATĮ, ir jis vedžiojo juos po dykumą keturiasdešimt metų, kol pradingo visa karta, kuri buvo padariusi pikta VIEŠPATIES akyse. 14Vadinasi, dabar jūs, nusidėjėlių išperos, pakeitėte savo tėvus, didindami VIEŠPATIES pykčio ant Izraelio įniršį! 15Jei jūs atsisakote paskui jį sekti, jis vėl paliks juos dykumoje, - jūs sunaikinsite šią visą tautą".

16O jie, priėję arčiau, tarė: "Pastatysime čia aptvarus savo kaimenėms ir miestus mūsų mažyliams, 17bet patys imsimės ginklų, žygiuodami pirma izraeliečių, kol nuvesime juos į jų vietą. Tuo tarpu mūsų mažyliai gali pasilikti įtvirtintuose miestuose, apsaugoti nuo vietos gyventojų. 18Negrįšime į savo namus, kol visi izraeliečiai nebus užėmę savo paveldo. 19Dalies su jais kitoje pusėje anapus

Jordano neturėsime, nes savo paveldą jau turime rytinėje Jordano pusėje".

20Mozė jiems atsakė: "Jei darote, kaip sakote, - jei imatės ginklų, žygiuodami į karą kaip VIEŠPATIES priekinė sauga, 21ir visi, tinkami karinei tarnybai, pereinate Jordaną VIEŠPAČIUI reikalaujant, kolei jis nenuvarys sau iš kelio priešų 22ir kolei kraštas netaps pavaldus VIEŠPATIES akivaizdoje, - tada galite sugrįžti ir būsite nenusikaltę VIEŠPAČIUI ir Izraeliui. O šis kraštas bus jūsų nuosavybė VIEŠPATIES akivaizdoje. 23Bet jei taip nedarysite, tikėkite manimi, būsite nusidėję VIEŠPAČIUI. Galite tad būti tikri, kad jūsų nuodėmė jus pasivys. 24Tad statykite savo miestus mažyliams ir aptvarus savo kaimenėms, bet vykdykite, ką esate pažadėję".

25Tada gadaičiai ir reubenaičiai Mozei tarė: "Tavo tarnai elgsis kaip tu, mūsų viešpats, įsakai. 26Mūsų mažyliai, mūsų žmonos, mūsų kaimenės ir visi kiti mūsų galvijai pasiliks Gileado miestuose, 27tuo tarpu tavo tarnai, kiekvienas ginkluotas karui, persikels ir kovos už VIEŠPATĮ, kaip tu, mūsų viešpatie, įsakai".

28Mozė davė dėl jų įsakymą kunigui Eleazarui, Nuno sūnui Jozuei ir izraeliečių protėvių namų galvoms. 29Mozė jiems tarė: "Jei gadaičiai ir reubenaičiai, visi ginkluoti karui VIEŠPATIES akivaizdoje, persikels su jumis per Jordaną ir kraštas pasidarys jums pavaldus, tuomet atiduosite jiems Gileado kraštą kaip nuosavybę. 30Bet jei ginkluoti jie nepersikels su jumis, jie turės nuosavybę tarp jūsų Kanaano krašte". 31Gadaičiai ir reubenaičiai atsakė: "Ką VIEŠPATS yra pasakęs apie tavo tarnus, tą mes darysime. 32Mes kelsimės {per upę} VIEŠPATIES akivaizdoje ginkluoti į Kanaano kraštą, bet nuosavybė mūsų paveldo bus mums šioje Jordano pusėje".

33Mozė tad davė jiems, - Gado, Reubeno giminėms ir pusei Juozapo sūnaus Manaso giminės, - amoriečių karaliaus Sihono karalystę ir Bašano karaliaus Ogo karalystę, kraštą ir jo miestus su aplinkinių miestų valdomis. 34Gadaičiai atstatė Diboną, Atarotus, Aroerį, 35Atrot-Šofaną, Jazerą, Jogbėhą, 36Bet-Nimrą ir Bet-Haraną, įtvirtino miestus ir aptvarus avims. 37O reubenaičiai atstatė Hešboną, Elealę, Kirjatajimus, 38Nebo'ą, Baal-Meoną, pakeisdami kai kurių vardus, ir Sibmą. Atstatytiems miestams jie davė savo pačių vardus. 39Manaso sūnaus Machiro palikuonys patraukė į Gileadą ir, išvarydami ten gyvenančius amoriečius, jį užėmė. 40Mozė tad atidavė Gileadą Manaso sūnui Machirui, ir jis ten įsikūrė. 41O Manaso sūnus Jairas patraukė, užėmė jų kaimus ir pavadino juos Havot-Jairu. 42O Nobahas kovojo prieš Kenatą, užėmė jį bei jo kaimus ir pavadino Nobahu - savo vardu.

33Sustojimo vietos keliaujant per dykumą 1 Šios yra izraeliečių sustojimo vietos, per kurias, vedami Mozės ir Aarono, jie išėjo greta po gretos iš Egipto žemės. 2VIEŠPAČIUI įsakius, Mozė surašė vietas, per kurias jie ėjo, sustojimo vietą po sustojimo vietos. Šios tat yra jų sustojimo vietos pagal vietas, kuriomis jie ėjo.

3 Jie iškeliavo iš Raamseso pirmąjį
mėnesį,
penkioliktą pirmojo mėnesio dieną.
Dieną po Perėjimo aukos
izraeliečiai išėjo
drąsiai, visam Egiptui matant.
4 Egiptiečiai tuo tarpu laidojo
VIEŠPATIES ištiktus savo pirmagimius.

VIEŠPATS net jų dievus nuteisė!

Nuo Egipto lig Sinajaus kalno5Izraeliečiai iškeliavo iš Raamseso ir pasistatė stovyklą prie Sukotų. 6Iškeliavę iš Sukotų, pasistatė stovyklą prie Etamo, kuris yra dykumos pakraštyje. 7Iškeliavę iš Etamo, jie pasuko atgal į Pi-Hahirotus, priešais Baal-Zefoną, ir pasistatė stovyklą priešais Migdolą. 8Iškeliavę iš Pi-Hahirotų, perėjo per jūrą į dykumą, tris dienas keliavo per Etamo dykumą ir pasistatė stovyklą prie Maros. 9Iškeliavę iš Maros, atėjo į Elimus. Elimuose buvo dvylika vandens šaltinių ir septyniasdešimt palmių. Ten jie pasistatė stovyklą. 10Iškeliavę iš Elimų, pasistatė stovyklą prie Nendrių jūros. 11Pakilę nuo Nendrių jūros, sustojo Sino dykumoje. 12Pakilę iš Sino dykumos, pasistatė stovyklą prie Dofkos. 13Iškeliavę iš Dofkos, pasistatė stovyklą Aluše. 14Iškeliavę iš Alušo, pasistatė stovyklą prie Refidimų. Ten vandens žmonėms gerti nebuvo. 15Iškeliavę iš Refidimų, pasistatė stovyklą Sinajaus dykumoje.

Nuo Sinajaus kalno lig Kadeš-Barneos16Pakilę iš Sinajaus dykumos, jie pasistatė stovyklą prie Kibrot-haTaavos. 17Iškeliavę iš Kibrot- haTaavos, pasistatė stovyklą prie Hazerotų. 18Iškeliavę iš Hazerotų, pasistatė stovyklą prie Ritmos. 19Iškeliavę iš Ritmos, pasistatė stovyklą prie Rimon-Perezo. 20Iškeliavę iš Rimon-Perezo, pasistatė stovyklą prie Libnos. 21Iškeliavę iš Libnos, pasistatė stovyklą prie Risos. 22Iškeliavę iš Risos, pasistatė stovyklą prie Kehelatos. 23Iškeliavę iš Kehelatos, pasistatė stovyklą prie Šefero kalno. 24Pakilę nuo Šefero kalno, pasistatė stovyklą prie Harados. 25Iškeliavę iš Harados, pasistatė stovyklą prie Makhelotų. 26Iškeliavę iš Makhelotų, pasistatė stovyklą prie Tahatos. 27Iškeliavę iš Tahatos, pasistatė palapines prie Teraho. 28Iškeliavę iš Teraho, pasistatė stovyklą prie Mitkos. 29Iškeliavę iš Mitkos, pasistatė stovyklą prie Hašmonos. 30Iškeliavę iš Hašmonos, pasistatė stovyklą prie Moserotų. 31Iškeliavę iš Moserotų, pasistatė stovyklą prie Bene-Jaakano. 32Iškeliavę iš Bene-Jaakano, pasistatė stovyklą prie Hor-haGidgago. 33Iškeliavę iš Hor-haGidgago, pasistatė stovyklą prie Jotbatos. 34Iškeliavę iš Jotbatos, pasistatė stovyklą prie Abronos. 35Iškeliavę iš Abronos, pasistatė stovyklą prie Ezion- Geberio. 36Iškeliavę iš Ezion-Geberio, pasistatė stovyklą Zino dykumoje, tai yra Kadeše.

Nuo Kadeš-Barneos lig Moabo lygumų37Iškeliavę iš Kadešo, pasistatė stovyklą prie Horo kalno - prie pat Edomo krašto ribos. 38VIEŠPAČIUI įsakius, kunigas Aaronas užkopė ant Horo kalno ir ten numirė, - keturiasdešimtais metais po izraeliečių išėjimo iš Egipto žemės, penkto mėnesio pirmąją dieną. 39Aaronas buvo šimto dvidešimties metų, kai jis mirė ant Horo kalno.

40Kanaanietis Arado karalius, gyvenantis Negebe, Kanaano krašte, sužinojo apie izraeliečių atėjimą.

41Pakilę nuo Horo kalno, jie pasistatė stovyklą prie Zalmonos. 42Iškeliavę iš Zalmonos, pasistatė stovyklą prie Punono. 43Iškeliavę iš Punono, pasistatė stovyklą prie Obotų. 44Iškeliavę iš Obotų, pasistatė stovyklą prie Ije-Abarimų Moabo žemėje. 45Iškeliavę iš Ije-Abarimų, pasistatė stovyklą prie Dibon-Gado. 46Iškeliavę iš Dibon-Gado, pasistatė stovyklą prie Almon-Diblatajimų. 47Iškeliavę iš Almon-Diblatajimų, pasistatė stovyklą Abarimų kalnuose, priešais Nebo kalną. 48Pakilę nuo Abarimų kalnų, pasistatė stovyklą Moabo lygumose palei Jordaną prie Jericho. 49Jie statėsi stovyklą Moabo lygumose palei Jordaną nuo Bet-Ješimotų lig pat Abel-Šitimų.

Kanaano užkariavimas ir padalijimas50Moabo lygumose palei Jordaną prie Jericho VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 51"Kalbėk izraeliečiams ir sakyk jiems: 'Kai persikelsite per Jordaną į Kanaano kraštą, 52išvarysite visus krašto gyventojus, sunaikinsite visas jų statulas, sunaikinsite

visus lietinius atvaizdus, išgriausite visas jų šventus alkus aukštumose. 53Užimsite kraštą ir jame įsikursite, nes aš jums daviau tą kraštą paveldėti. 54Padalysite kraštą burtų keliu savo klanams, - dideliam duosite didesnį paveldą, o mažesniam duosite mažesnį paveldą; paveldas priklausys tam asmeniui, kuriam lems mesti burtai; gausite savo dalį pagal savo protėvių gimines.

55Bet jei neišvarysite krašto gyventojų, tuomet tie, kuriems leisite pasilikti, bus spygliai jūsų akyse ir dygliai jūsų šonuose. Jie kamuos jus krašte, kuriame jūs gyvenate. 56Atsitiks taip, kad pasielgsiu su jumis, kaip buvau užsimojęs su jais pasielgti'".

34Giminių žemės paveldo ribos Kanaane 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 2"Duok izraeliečiams šį įsakymą. Sakyk jiems: 'Kai būsite įėję į Kanaano kraštą, - tai yra žemė, kuri teks jums kaip paveldas, visas Kanaano kraštas, - 3jūsų pietinė dalis drieksis nuo Zino dykumos palei Edomo šoną. Taigi jūsų pietinė riba rytuose prasidės prie Mirties jūros galo. 4Tuomet jūsų riba pasuks į pietus nuo Akrabimų perėjos, eis per Ziną ir nusidrieks į pietus nuo Kadeš- Barneos, pasiekdama Hazar-Adarą, nueis į Azmoną. 5Nuo Azmono riba pasisuks link Egipto upės ir baigsis prie Jūros.

6Vakarų siena jums bus Didžioji jūra ir jos krantai. Tai bus jūsų vakarinė riba.

7Jūsų šiaurinė riba bus tokia: nuo Didžiosios jūros nubrėžkite liniją lig Horo kalno; 8nuo Horo kalno nubrėžkite liniją lig Lebo-Hamato. Riba tepasiekia Zedadą. 9Tada riba nusidrieks iki Zifrono ir baigsis prie Hazar-Enano. Tai bus jūsų šiaurinė riba.

10Pažymėsite savo rytinę ribą nuo Hazar-Enano lig Šefamo. 11Nuo Šefamo riba nusileis į Riblą, rytiniame Aino šone; iš ten vėl nusileis ir atsimuš į rytinį Kinereto jūros šlaitą; 12iš čia riba nusileis Jordano link ir baigsis prie Mirties jūros.

Tai bus jūsų kraštas, nustatytas tomis ribomis'".

13Mozė nurodė izraeliečiams, tardamas: "Tai kraštas, kurį jūs gausite burtų keliu kaip savo paveldą. VIEŠPATS įsakė, kad jis būtų duotas devynioms giminėms ir pusei giminės. 14Nes Reubeno giminė, pagal jos protėvių namus, ir Gado giminė, pagal jos protėvių namus, jau yra pasiėmusios savo paveldą. Taip pat ir pusė Manaso giminės. 15Anos dvi giminės ir ana pusė giminės jau pasiėmė savo paveldą anapus Jordano, priešais Jerichą, rytų šone".

Vadai, atsakingi už krašto padalijimą 16VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 17"Šie yra vardai vyrų, kurie padalys jums kraštą paveldui: kunigas Eleazaras ir Nuno sūnus Jozuė. 18Be to, paimsite po vieną vadą iš kiekvienos giminės kraštą paveldui padalyti. 19Vardai vyrų yra šie:

iš Judo giminės Jefūnės sūnus
Kalebas;
20 iš Simeono giminės Amihudo
sūnus Samuelis;
21 iš Benjamino giminės Chislono
sūnus Elidadas;
22 iš Dano giminės vadas Joglio
sūnus Bukis;
23 iš Juozapo sūnų:
iš Manaso giminės vadas Efodo

sūnus Hanielis;
24 iš Efraimo giminės vadas Šiftano
sūnus Kemuelis;
25 iš Zebuluno giminės vadas
Parnacho sūnus Elizafanas;
26 iš Issacharo giminės vadas Azano
sūnus Paltielis;
27 iš Ašero giminės vadas Šelomio
sūnus Ahihudas;
28 iš Naftalio giminės vadas Amihudo
sūnus Pedahelis".

29Tai buvo tie, kuriems VIEŠPATS įsakė padalyti paveldą izraeliečiams Kanaano krašte.

35Miestai levitams 1VIEŠPATS kalbėjo Mozei Moabo lygumose prie Jordano, arti Jericho, tardamas: 2"Įsakyk izraeliečiams duoti iš jiems paskirto nuosavybės paveldo miestus levitams gyventi; duoti levitams ir ganyklų aplinkui jų miestus. 3Miestai bus jiems gyventi, o miestų ganyklos bus jų gyvuliams - galvijams ir visiems kitiems gyvuliams. 4Miestų ganyklos, kurias duosite levitams, tęsis nuo miesto sienos per tūkstantį uolekčių visur aplinkui. 5Atmatuosite du tūkstančius uolekčių už miesto palei rytinį šoną, du tūkstančius uolekčių palei pietinį šoną, du tūkstančius uolekčių palei vakarinį šoną ir du tūkstančius uolekčių palei šiaurinį šoną su miestu viduryje. Tai priklausys jiems kaip ganyklos jų miestams.

6Tarp miestų, kuriuos paskirsite levitams, turės būti šeši prieglaudos miestai, į kuriuos leisite pabėgti žudikui. Be šių, duosite keturiasdešimt du miestus. 7Taigi skaičius miestų, kuriuos turite duoti levitams, bus keturiasdešimt aštuoni miestai su jų ganyklomis. 8 Skirdami miestus iš izraeliečių nuosavybės, imkite iš didesnių giminių daugiau ir iš mažesnių giminių mažiau. Kiekviena tad duos levitams iš savo miestų pagal savo gautą paveldą".

Prieglaudos miestai9VIEŠPATS kalbėjo Mozei, tardamas: 10"Kalbėk izraeliečiams ir sakyk jiems: 'Kai būsite perėję Jordaną į Kanaano kraštą, 11tuomet atrinkite miestus - prieglaudos miestus sau, kad žudikas, užmušęs žmogų netyčiomis, galėtų tenai pabėgti. 12Tie miestai bus jums prieglauda nuo keršytojo už kraują, kad žudikas nemirtų, kol nebus teistas bendrijos akivaizdoje. 13Miestai, kuriuos paskirsite prieglaudos miestais, turi būti šeši: 14prieglaudos miestais paskirsite tris miestus anapus Jordano ir tris miestus Kanaano krašte. 15Tie šeši miestai bus prieglauda ne tik izraeliečiams, bet ir ateiviams, kurie nuolat ar laikinai tarp jų gyvena, kad bet kas, užmušęs žmogų netyčia, tenai galėtų pabėgti'".

Žmogžudystė ir netyčinis nužudymas16 "Bet jei kas nors taip smogia kitam geležiniu daiktu, kad tas žmogus miršta, jis yra žmogžudys. Žmogžudys turi būti nubaustas mirtimi. 17Arba jei kas nors smogia kitam akmeniniu įrankiu, nuo ko gali mirti, ir tas žmogus miršta, jis yra žmogžudys. Žmogžudys turi būti nubaustas mirtimi. 18Arba jei kas nors smogia kitam mediniu ginklu, nuo ko gali mirti, ir tas žmogus miršta, jis yra žmogžudys. Žmogžudys turi būti nubaustas mirtimi. 19Jį sutikęs, keršytojas už kraują nubaus žmogžudį mirtimi. 20Panašiai jei kas parstumia kitą iš pykčio ar jei kas patykojęs sviedžia ką nors į kitą ir ištinka mirtis, 21ar jei kas, būdamas nesantaikoje, smogia kitam ranka ir ištinka mirtis, užgavėjas turi būti nubaustas mirtimi. Jis yra žmogžudys. Jį sutikęs, keršytojas už kraują nubaus mirtimi.

22Bet jei kas kitą pastumia staiga, nebūdamas nesantaikoje, ar jei kas netykodamas sviedžia kokį daiktą, 23ar jei kas, mesdamas akmenį, nuo ko gali mirti, netyčiomis pataiko į žmogų ir ištinka mirtis, - nors jis nebuvo jo priešas ir nenorėjo jo užgauti, - 24tuomet bendrija turės išspręsti bylą tarp užmušėjo ir keršytojo už kraują pagal šiuos įsakus. 25Bendrija turi išgelbėti užmušėją iš keršytojo už kraują rankų ir turi sugrąžinti jį į prieglaudos miestą, į kurį jis buvo nubėgęs. Užmušėjas turi jame gyventi iki vyriausiojo kunigo, patepto aliejumi, mirties. 26Bet jei užmušėjas išeitų savo noru bet kada iš prieglaudos miesto, į kurį buvo nubėgęs, 27o keršytojas už kraują, atradęs jį už prieglaudos miesto ribų, užmuštų, jam nebūtų kraujo kaltės. 28Užmušėjas turi išbūti prieglaudos mieste lig vyriausiojo kunigo mirties. Tik po vyriausiojo kunigo mirties užmušėjas gali grįžti namo.

29Tokie bus jums įstatai ir įsakai per visas jūsų kartas ir visose jūsų gyvenvietėse.

30Jei kas užmuša žmogų, gali būti nubaustas mirtimi tik liudytojų parodymu. Vieno liudytojo parodymo neužtenka nubausti žmogui mirtimi. 31Be to, neimsite išpirkos už gyvybę žmogžudžio, nuteisto mirties bausme. Žmogžudys turi būti nubaustas mirtimi. 32Neimsite išpirkos nei už nubėgusįjį į prieglaudos miestą, duodantį galimybę bėgliui sugrįžti gyventi kur nors krašte prieš vyriausiojo kunigo mirtį. 33Nesuterškite krašto, kuriame gyvenate. Kadangi kraujo išliejimas suteršia kraštą, permaldavimą už kraštą dėl jame išlieto kraujo galima atlikti tik krauju to, kuris išliejo kraują. 34Neišniekinkite krašto, kuriame jūs gyvenate, kur ir aš pats esu, nes aš, VIEŠPATS, esu tarp izraeliečių".

36Dukterų paveldas 1Tada išėjo į priekį protėvių šeimų galvos klano, kilusio iš Gileado, sūnaus Machiro sūnaus Manaso, - vieno iš Juozapo giminės klanų, - ir kreipėsi į Mozę ir vadus bei izraeliečių protėvių šeimų galvas. 2Jie sakė: "Tau, mūsų viešpatie, VIEŠPATS įsakė padalyti kraštą izraeliečių paveldui burtų keliu. Mūsų viešpačiui buvo VIEŠPATIES įsakyta atiduoti mūsų brolio Zelofedo paveldą jo dukterims. 3Bet jei jos nuteka į kitą izraeliečių giminę, tuomet jų paveldas bus paimtas iš mūsų protėvių ir pridėtas prie paveldo giminės, į kurią jos nuteka. Taigi jis bus atimtas iš paveldo dalies, kuri mums priklauso. 4 Atėjus izraeliečių jubiliejaus metams, jų paveldas bus pridėtas prie paveldo giminės, į kurią jos bus nutekėjusios. Taigi jų paveldas bus atimtas iš mūsų protėvių giminės paveldo".

5 Tada Mozė įsakė izraeliečiams pagal VIEŠPATIES žodį, tardamas: "Teisingai kalba Juozapo giminės palikuonys. 6Štai ką VIEŠPATS įsako dėl Zelofedo dukterų: 'Teteka jos už to, kas joms patinka, bet su sąlyga, kad jos nuteka į savo tėvo giminės klaną. 7Joks izraeliečių paveldas nebus perkeltas iš vienos giminės į kitą, nes visi izraeliečiai turi išlaikyti savo protėvių giminių paveldą. 8Todėl kiekviena duktė su paveldu bet kurioje izraeliečių giminėje turi tekėti už vyro iš savo tėvo giminės klano, kad izraeliečiai neprarastų savo protėvių paveldo. 9Taigi joks paveldas nebus perkeltas iš vienos giminės į kitą, nes kiekviena izraeliečių giminė turi išlaikyti savo paveldą".

10Zelofedo dukterys padarė, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs. 11Mahla, Tirza, Hogla ir Noa, Zelofedo dukterys, ištekėjo už savo tėvo brolių sūnų. 12Jos nutekėjo į klanus Juozapo sūnaus Manaso palikuonių, ir jų paveldas pasiliko jų tėvo klano giminėje.

13Tie yra įsakymai ir įsakai, kuriuos VIEŠPATS davė izraeliečiams per Mozę Moabo lygumose prie Jordano, arti Jericho.

PAKARTOTO ĮSTATYMO KNYGA

A. ISTORINĖ APŽVALGA. IR PASKATINIMAS

1Pirmoji Mozės kalba 1 Šie yra žodžiai, kuriais Mozė kreipėsi į visą Izraelį anapus Jordano dykumoje, Araboje priešais Sufą, tarp Parano ir Tofelo, Labano, Hazerotų ir Di-Zahabo. 2Nuo Horebo į Kadeš-Barneą per Seiro kalnus yra vienuolika dienų kelionės. 3Keturiasdešimtais metais, vienuolikto mėnesio pirmąją dieną, Mozė kalbėjo izraeliečiams, kaip VIEŠPATS jam buvo įsakęs jiems kalbėti. 4Tai buvo tada, kai jis buvo nugalėjęs amoriečių karalių Sihoną, valdžiusį Hešbone, ir Bašano karalių Ogą, valdžiusį Aštarote ir Edreije. 5Anapus Jordano, Moabo krašte, {Mozė} ėmėsi aiškinti šį Mokymą. Jis tarė:

6"VIEŠPATS, mūsų Dievas, kalbėjo mums prie Horebo, tardamas: 'Jau gana ilgai prabuvote prie šio kalno. 7Leiskitės vėl į kelionę ir eikite į amoriečių ir visų jų kaimynų aukštumų kraštą, - Araboje, kalnuose, Šefeloje, Negebe ir pajūryje, - į kanaaniečių kraštą ir Libaną iki pat Didžiosios upės, Eufrato upės. 8Štai! Tą kraštą aš jums atidaviau. Įeikite ir užimkite kraštą, kurį VIEŠPATS prisiekė duoti jūsų protėviams - Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, - jiems ir jų palikuonims po jų'".

Seniūnų paskyrimas9"Tada jums sakiau: 'Vienas aš neįstengiu jūsų panešti. 10VIEŠPATS taip jus padaugino, kad esate gausūs kaip žvaigždės dangaus skliaute. 11Tepadaugina jus VIEŠPATS, mūsų protėvių Dievas, tūkstantį kartų ir telaimina jus, kaip jis yra jums pažadėjęs! 12Bet kaip aš vienui vienas galiu nešti jūsų bėdas, jūsų naštą ir jūsų vaidus? 13Išrinkite išmintingus, sumanius bei prityrusius vyrus iš kiekvienos savo giminės, ir juos paskirsiu jums seniūnais'. 14Jūs man atsakėte: 'Ką siūlai padaryti - yra gerai sumanyta'. 15Paėmiau tad jūsų giminių galvas, išmintingus ir prityrusius vyrus, ir padariau juos jūsų vadais - tūkstantininkais, šimtininkais, penkiasdešimtininkais, dešimtininkais ir seniūnais jūsų giminėms. 16Be to, įsakiau jūsų teisėjams: 'Išklausykite savųjų skundus ir teisumu abu teiskite - vieną ir kitą, nesvarbu, ar jis būtų izraelietis, ar ateivis. 17Teisdami negalite būti šališki: išklausykite menkuolį lygiai taip, kaip ir didžiūną. Nesibaiminkite dėl žmonių, nes teismas yra Dievo. O jei koks reikalas būtų jums per sunkus, man perduokite, aš jį išspręsiu'. 18Taip tad anuomet jums nurodžiau apie visa, ką jūs privalote daryti".

Dvylika žvalgų19"Tada, kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas, buvo mums įsakęs, mes leidomės į kelionę nuo Horebo ir keliavome per tą visą plačią ir siaubingą dykumą, kaip patys matėte, keliu į amoriečių aukštumų kraštą. Atėjus į Kadeš-Barneą, 20aš jums sakiau: 'Atėjote prie amoriečių aukštumų krašto, kurį VIEŠPATS, mūsų Dievas, duoda mums. 21Štai VIEŠPATS, tavo Dievas, tau atidavė šį kraštą. Eik ir užimk jį, kaip VIEŠPATS, tavo protėvių Dievas, yra tau pažadėjęs. Nebijok ir neprarask drąsos!'

22Tada atėjote jūs visi prie manęs ir sakėte: 'Pirma pasiųskime vyrus, kad iššvalgytų mums tą kraštą ir parneštų mums žodį apie kelią, kuriuo turėtume eiti, ir apie miestus, kuriuos pasieksime'. 23Sutikdamas su jūsų pasiūlymu, parinkau iš jūsų dvylika, po vieną iš kiekvienos giminės. 24Jie leidosi į kelionę ir nukilo į aukštumų kraštą. Pasiekę Eškolo slėnį, jie iššvalgė jį 25ir, paėmę šį tą iš krašto derliaus, parnešė mums. Jie parnešė mums ir žinią, sakydami: 'Kraštas, kurį VIEŠPATS, mūsų Dievas, mums duoda, yra geras'.

26Tačiau eiti jūs atsisakėte. Jūs maištavote prieš VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymą. 27Savo palapinėse murmėdami sakėte: 'VIEŠPATS mūsų nekenčia, išvedė mus iš Egipto žemės, kad atiduotų mus į amoriečių rankas ir mus sunaikintų. 28Į kokią vietą mes einame? Mūsų broliai atėmė

mums drąsą, sakydami: žmonės yra stipresni ir aukštesni negu mes, o miestai didžiuliai ir su sienomis lig padangių! Be to, ten net Anakimų palikuonis matėme!' 29Aš sakiau jums: 'Nenusigąskite ir jų nebijokite. 30VIEŠPATS, jūsų Dievas, eina pirma jūsų, jis pats kovos už jus, kaip jūs matėte jį darant dėl jūsų Egipte 31ir dykumoje. Ten matei, kaip VIEŠPATS, tavo Dievas, nešė tave, kaip žmogus neša savo sūnų visą kelią, kuriuo keliavote, kol atėjote iki šios vietos. 32Tačiau, viso to nepaisydami, jūs netikite VIEŠPAČIU, savo Dievu, 33kuris eina jūsų kelionėje pirma jūsų, - iššvalgyti jums vietos, kur statyti palapines, - naktį ugnyje ir dieną debesyje, rodydamas jums kelią, kuriuo turite eiti'".

Viešpats nubaudžia izraeliečius 34"Kai VIEŠPATS išgirdo jūsų garsų šauksmą, jis supyko ir prisiekė: 35'Nė vienas iš šių žmonių, nė vienas iš šios nedoros kartos, nepamatys gerojo krašto, kurį prisiekiau duoti jūsų protėviams, 36nė vienas, išskyrus Jefūnės sūnų Kalebą. Jis matys jį, jam ir jo palikuonims duosiu kraštą, į kurį jis įkėlė kojį, nes jis liko besąlygiškai ištikimas VIEŠPAČIUI'. 37Per jus VIEŠPATS supyko net ant manęs, tardamas: 'Nei tu tenai neįeisi. 38Nuno sūnus Jozuė, tavo padėjėjas, tenai įeis. Padrąsink jį, nes jis turės duoti Izraeliui jo paveldą. 39Be to, jūsų mažyliai, apie kuriuos sakėte, kad bus pagrobti, jūsų vaikai, kurie nūdien dar nežino skirtumo tarp gera ir pikta, tenai įeis. Jiems jį duosiu, jie jį paveldės. 40O jūs apsigręžkite ir keliaukite į dykumą Nendrių jūros keliu'".

Nesėkmingas bandymas įsiveržti į Kanaaną41"Atsakydami man tarėte: 'Mes esame kalti VIEŠPAČIUI! Esame pasiruošę eiti ir taip kovoti, kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas, mums įsakė'. Taigi jūs visi apsijuosėte ginklais ir manėte, kad bus lengva nukilti į aukštumų kraštą. 42Bet VIEŠPATS man tarė: 'Įspėk juos! Neikite ir nekovokite, kad nebūtumėte savo priešų sutriuškinti, nes aš nesu su jumis'. 43Nors aš jums ir kalbėjau, bet jūs manęs neklausėte. Jūs maištavote prieš VIEŠPATIES įsakymą ir įžūliai pasitikėdami nukilote į aukštumų kraštą. 44Tada amoriečiai, gyvenę tame aukštumų krašte, išėjo prieš jus ir kaip bitės vijosi jus. Jie nugalėjo jus prie Hormos Seire. 45Kai sugrįžote ir verkėte VIEŠPATIES akivaizdoje, VIEŠPATS nei klausėsi jūsų balso, nei atkreipė į jus dėmesį. 46Užtat turėjote prabūti Kadeše tokį ilgą laiką".

2Nuo Kadeš-Barneos iki Arnono upės 1"Kai apsigręžėme ir leidomės į kelionę Nendrių jūros keliu, kaip VIEŠPATS buvo pasakęs, mes ėjome ilgą laiką palei Seiro kalnus. 2Galop VIEŠPATS man tarė: 3'Gana jums eiti palei šį aukštumų kraštą. Sukitės dabar į šiaurę. 4Duok žmonėms tokį įsakymą: nūn jūs turėsite pereiti per kraštą savo giminių, Esavo palikuonių, gyvenančių Seire. Nors jie jūsų ir bijos, bet būkite atsargūs, 5nekovokite su jais, nes iš jų žemės jums neduosiu nė vienos pėdos. Seiro kalną atidaviau Esavui kaip paveldą. 6Už pinigus pirksite iš jų maistą pavalgyti; už pinigus pirksite iš jų net vandenį atsigerti. 7Iš tikrųjų VIEŠPATS laimino tave visame, ką tik darei; jis žino apie tavo ėjimą per šią plačią dykumą. Per šiuos keturiasdešimt metų VIEŠPATS, tavo Dievas, buvo su tavimi ir tau nieko netrūko'".

Palei Moabo ribas8"Ėjome tad tolyn nuo savo giminių, Esavo palikuonių, gyvenančių Seire, pasukome nuo kelio per Arabą, Elatą ir Ezion-Geberį. Mums pasukus eiti Moabo dykumos kryptimi, 9VIEŠPATS man tarė: 'Neužpulk Moabo, nekovok su juo, nes iš jo žemės neduosiu tau paveldo. Arą atidaviau Loto palikuonims kaip paveldą'.

10{Emimai, galinga ir gausi tauta, - aukšti kaip anakimai, - ten seniau gyveno. 11Panašiai kaip anakimai, jie paprastai buvo laikomi refajimais, nors moabiečiai juos vadina Emimais. 12Be to, Seire seniau buvo gyvenę horitai, bet Esavo palikuonys juos išvarė, sunaikindami juos ir

apsigyvendami jų vietoje, kaip Izraelis padarė krašte, kurį VIEŠPATS jiems davė kaip paveldą.}

13'Pasiruoškite pereiti Zeredo upokšnį'. Taigi mes perėjome Zeredo upokšnį. 14Laiko tarpas, kurį praleidome kelionėje nuo Kadeš-Barneos iki perėjome Zeredo upokšnį, buvo trisdešimt aštuoneri metai. Tuo tarpu visa karta kareivių išmirė stovykloje, kaip VIEŠPATS buvo apie juos prisiekęs. 15Iš tikrųjų paties VIEŠPATIES ranka buvo prieš juos nukreipta, kad išrautų juos iš stovyklos, ir rovė, kol visi pradingo".

Palei Amono ribas16"Vos tik visiems kareiviams išmirus, 17VIEŠPATS man kalbėjo, tardamas: 18'Šiandien pereisi Moabo sieną prie Aro. 19Kai prieisi amoniečių pasienį, neužpulk jų ir nekovok su jais, nes neduosiu tau amoniečių krašto kaip paveldo. Atidaviau jį Loto palikuonims kaip paveldą'.

20{Jis taip pat paprastai laikomas refajimų kraštu. Seniau jame gyveno refajimai, - nors juos amoniečiai vadina zamzumimais, - 21stipri ir gausi tauta, tokio pat ūgio kaip anakimai. Bet VIEŠPATS nušlavė juos nuo kelio amoniečiams, kurie juos išvarė ir apsigyveno jų vietoje. 22Tą pat jis padarė ir Esavo palikuonims, gyvenantiems Seire, taip nušluodamas horitus jiems nuo kelio, kad jie galėjo užimti jų kraštą ir gyventi jų vietoje net lig šios dienos. 23O avimus, gyvenusius kaimuose Gazos kaimynystėje, sunaikino iš Kaftoro atsikėlę kaftorimai, apsigyvendami jų vietoje.}

24'Pirmyn! Pereikite Arnono slėnį! Štai atidaviau tau į rankas amorietį Hešbono karalių Sihoną ir jo kraštą. Pradėk užimti paveldą, leiskis į mūšį su juo! 25Šią dieną pradedu judinti visas tautas po dangumi jūsų klaiku ir baime, - jos, jūsų vardą girdėdamos, drebės, per jus kentės sielvartą'".

Užkariaujama Sihono karalystė 26"Tad aš pasiunčiau iš Kedemotų dykumos pasiuntinius pas Hešbono karalių Sihoną su šitokiu taikos pasiūlymu: 27'Leisk man pereiti per tavo kraštą vieškeliu. Aš eisiu tik vieškeliu, nesukdamas nei į dešinę, nei į kairę. 28Maistą pavalgyti man parduosi už pinigus, vandenį atsigerti man parūpinsi už pinigus. Tik leisk man pereiti pėsčiomis, - 29kaip Esavo palikuonys, gyvenantys Seire, ir moabiečiai, gyvenantys Are, man padarė, - kol galėsiu persikelti per Jordaną į kraštą, kurį VIEŠPATS, mūsų Dievas, mums duoda'. 30Tačiau Hešbono karalius Sihonas nenorėjo leisti mums pereiti, nes VIEŠPATS, tavo Dievas, buvo sukietinęs jo dvasią ir padaręs jo širdį atkaklią, kad atiduotų jį tau į rankas, ką jis jau ir yra padaręs.

31VIEŠPATS man tarė: 'Štai aš pradėjau duoti tau Sihoną ir jo kraštą. Nūn pradėk užimti jo kraštą savo paveldui'. 32Užtat kai išėjo prieš mus Sihonas - jis ir visi jo kareiviai mūšiui prie Jahazo, 33VIEŠPATS, mūsų Dievas, atidavė jį mums. Nugalėjome jį drauge su jo sūnumis ir visais jo kareiviais. 34Tuo metu, paėmę visus jo miestus, kiekviename mieste paskyrėme sunaikinti vyrus, moteris ir vaikus, nepalikdami nė vieno gyvo. 35Vien galvijus pasigrobėme ir grobį iš paimtųjų miestų pasiėmėme. 36Nuo Aroerio, esančio ant Arnono slėnio kranto, - įskaitant miestą, esantį pačiame slėnyje, - iki pat Gileado nebuvo mums miesto, kurio mūrai būtų buvę mums per aukšti. VIEŠPATS, mūsų Dievas, mums visa atidavė! 37Tačiau į amoniečių kraštą nesiveržei, vengdamas viso Jaboko slėnio aukštupio ir aukštumų krašto miestų, kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas, buvo įsakęs".

3Užkariaujama Ogo karalystė 1"Mums pasukus eiti vieškeliu Bašano link, Bašano karalius Ogas, jis ir visi jo žmonės, išėjo į mūšį prieš mus prie Edreijo. 2VIEŠPATS man tarė: 'Nebijok jo, nes atidaviau jį tau į rankas drauge su jo žmonėmis ir jo kraštu. Pasielk su juo, kaip pasielgei su amoriečių karaliumi Sihonu, viešpatavusiu Hešbone'. 3Taigi VIEŠPATS atidavė į mūsų rankas ir

Bašano karalių Ogą drauge su visais jo žmonėmis. Mes jį nugalėjome, nepalikdami jam nė vieno gyvo. 4Tuo metu užėmėme visus jo miestus, - neliko nė vieno miesto, kurio nebūtume užėmę, - šešiasdešimt miestų, visą Argobo sritį - Ogo karalystę Bašane. 5Tie visi miestai buvo tvirtovės su aukštais mūrais, dvigubais vartais ir kartimis; neskaitant daugybės miestų be mūrų. 6Juos paskyrėme sunaikinti, kaip buvome pasielgę su Hešbono karaliumi Sihonu, sunaikindami kiekviename mieste vyrus, moteris ir vaikus. 7Bet galvijus ir miestų grobį pasilikome sau kaip karo laimikį.

8Taigi tuo metu mes paėmėme iš tų dviejų amoriečių karalių anapus Jordano žemę nuo Arnono slėnio iki Hermono kalno, - 9sidoniečiai vadina Hermoną Sirijonu, o amoriečiai vadina jį Seniru, - 10visus plokščiakalnio miestus, visą Gileadą ir visą Bašaną iki pat Salekos ir Edreijo, Ogo karalystės miestų Bašane". 11{Vien karalius Ogas tebuvo išlikęs gyvas iš refajimų. Nūnai jo lova, - geležinė lova, - tebėra amoniečių Raboje. Matuojant įprasta uolektimi, ji yra devynių uolekčių ilgio ir keturių uolekčių pločio.}

Užkariautų kraštų padalijimas 12"Iš krašto, kurį tuo metu paėmėme kaip paveldą, paskyriau reubenaičiams ir gadaičiams žemę į šiaurę nuo Aroerio, palei Arnono slėnį, ir pusę Gileado aukštumų krašto su jo miestais. 13O likusią Gileado dalį ir visą Bašaną, Ogo karalystę, paskyriau Manaso giminės pusei. {Visa Argobo sritis: ta visa Bašano dalis kadaise buvo vadinama refajimų kraštu. 14Manaso sūnus Jairas gavo visą Argobo sritį, - tai yra Bašaną, - iki pat gešuraičių bei maakataičių ribos ir pavadino ją savo paties vardu - Havot-Jairu, kaip ji tebevadinama ir nūdien.} 15Machirui paskyriau Gileadą. 16Reubenaičiams ir gadaičiams paskyriau žemę nuo Gileado iki Arnono slėnio, - riba eis slėnio viduriu, - ir iki Jaboko upės, kuri yra amoniečių riba; 17{paskyriau} taip pat ir Arabą su Jordanu ir jo krantais nuo Kinereto iki Arabos jūros, Druskos jūros, su Pisgos kalno papėdėmis rytų pusėje.

18Tuo metu įsakiau jums, tardamas: 'Nors VIEŠPATS, jūsų Dievas, ir davė jums paveldėti šį kraštą, visos jūsų ginkluotos gretos turės persikelti kaip priekinė izraeliečių - jūsų giminių - sauga. 19Vien jūsų žmonos, jūsų vaikai ir jūsų galvijai, - aš žinau, kad jūs turite daug galvijų, - bus palikti miestuose, kuriuos jums paskyriau, 20kolei VIEŠPATS nesuteiks ramybės jūsų giminėms, kaip ir jums, kolei ir jie nebus paveldėję krašto, kurį VIEŠPATS jiems duoda anapus Jordano. Tada galėsite kiekvienas sugrįžti į nuosavybę, kurią kiekvienam paskyriau'. 21Tuo metu ir Jozuei įsakiau, tardamas: 'Savo akimis matei visa, ką padarė VIEŠPATS, jūsų Dievas, tiems dviem karaliams. Taip Dievas padarys visoms karalystėms, kurias ten anapus tu pereisi. 22Nebijok jų, nes jis - VIEŠPATS, jūsų Dievas, kovoja už jus'.

23Tuo metu aš maldavau VIEŠPATĮ, tardamas: 24'O, Viešpatie DIEVE! Tu leidai savo tarnui pamatyti tik pirmuosius savo didybės ir galingos rankos darbus! Joks dievas danguje ar žemėje negali prilygti tau darbais ir galingais veiksmais! 25Leisk man, maldauju, pereiti anapus Jordano ir pamatyti puikųjį kraštą, tą puikųjį aukštumų kraštą ir Libaną'. 26Bet VIEŠPATS dėl jūsų buvo ant manęs supykęs ir manęs neišklausė. VIEŠPATS man tarė: 'Gana! Niekad man apie tai daugiau nekalbėk! 27Užkopk ant Pisgos viršūnės ir pakelk akis į vakarus, į šiaurę, į pietus ir į rytus. Gerai pasižvalgyk, nes per šį Jordaną tu nepereisi. 28Duok Jozuei nurodymus, padrąsink jį ir pastiprink, nes jis turės pereiti, vesdamas šią tautą, ir padalyti jiems kraštą, į kurį tu gali tik pasižiūrėti'.

29Tuomet mes buvome apsistoję slėnyje priešais Bet-Peorą".

4Ištikimybė išeina į gera 1 "Dabar tad, Izraeli, klausyk įstatų ir įsakų, kurių aš jus mokau laikytis, kad išliktumėte gyvi įeiti ir paveldėti kraštą, kurį VIEŠPATS, jūsų protėvių Dievas, duoda jums. 2Nepridėkite nieko prie to, ką įsakau jums, ir neatimkite nieko iš to, bet laikykitės VIEŠPATIES, jūsų Dievo, įsakymų, kuriuos jums nustatau. 3Jūs matėte savo akimis, ką VIEŠPATS padarė prie Baal- Peoro. VIEŠPATS, tavo Dievas, sunaikino iš tavo tarpo kiekvieną, sekusį Peoro Baalą, 4o tuo tarpu jūs, kurie ištikimai laikėtės VIEŠPATIES, savo Dievo, esate visi gyvi šiandien.

5Štai lygiai kaip man yra VIEŠPATS įsakęs, aš mokau dabar jus laikytis įstatų ir įsakų krašte, į kurį esate pasiruošę įeiti ir jį paveldėti. 6Laikykitės jų, juos vykdydami, nes tai parodys tautoms jūsų išmintį ir protingumą. Girdėdami apie visus šiuos įstatus, jie sakys: 'Iš tikrųjų išmintingi ir protingi yra žmonės šios didelės tautos!' 7Kokia kita didelė tauta turi taip arti savęs esantį dievą, kaip yra VIEŠPATS, mūsų Dievas, kada tik mes jo šaukiamės? 8Ir kokia kita didelė tauta turi įstatus ir įsakus taip teisius, kaip šis mokymas, kurį aš jums duodu?"

Apreiškimas prie Horebo9 "Tačiau būk atidus ir saugokis nuoširdžiai, kad neužmirštum dalykų, kuriuos matei savo akimis, ir kad neleistum jiems išslysti iš savo širdies per visas gyvenimo dienas. Mokyk jų savo vaikus ir vaikų vaikus. 10 Tą dieną prie Horebo tu stovėjai VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje, kai VIEŠPATS man tarė: 'Surink pas mane žmones, kad paskelbčiau jiems savo žodžius, idant jie išmoktų manęs bijoti visas savo gyvenimo dienas žemėje ir mokytų savo vaikus'. 11Jūs atėjote ir stovėjote prie kalno papėdės. Kalnas liepsnojo ugnimi iki pat dangaus; jį gaubė tirštas tamsus debesis. 12Tada VIEŠPATS kalbėjo jums iš ugnies. Girdėjote jo žodžių garsą, bet jo išvaizdos nesuvokėte - vien balsą. 13Jis paskelbė jums savo Sandorą, kurios įsakė laikytis, - tai yra Dešimt žodžių, - ir parašė juos ant dviejų akmeninių lentelių. 14Ir man tuo metu jis įsakė išmokyti jus įstatų ir įsakų laikytis krašte, į kurį esate pasiruošę įeiti ir jį paveldėti".

Stabų garbinimo pavojus15"Kadangi jūs nematėte išvaizdos, kai VIEŠPATS kalbėjo jums iš ugnies prie Horebo, būkite atidūs ir saugokitės nuoširdžiai, 16kad nesielgtumėte nedorai, dirbdamiesi sau bet kokios išvaizdos stabą, - ar į vyro, ar moters panašumą, 17ar į panašumą bet kokio gyvulio, esančio žemėje, ar į panašumą bet kokio paukščio, skraidančio padangėse, 18ar į panašumą bet kokio gyvūno, šliaužiojančio žeme, ar į panašumą bet kokios žuvies, plaukiojančios vandenyse po žeme; 19ar kad kartais, pakėlęs akis į dangų ir stebėdamas saulę, mėnulį, žvaigždes ir dangaus galybę, nebūtum sugundytas juos garbinti ir jiems tarnauti. Juos VIEŠPATS, tavo Dievas, davė visoms tautoms, esančioms visur po dangumi. 20Bet jus VIEŠPATS paėmė ir išvedė iš Egipto, tos geležies lydyklos, kad būtumėte jo brangiausia tauta, kaip šiandien ir esate.

21VIEŠPATS supyko ant manęs dėl jūsų ir prisiekė, kad aš nepereisiu per Jordaną ir neįeisiu į tą puikųjį kraštą, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau kaip paveldą. 22Aš, neperėjęs Jordano, turiu mirti šiame krašte, bet jūs pereisite paveldėti tą puikųjį kraštą. 23Todėl būkite atidūs ir neužmirškite Sandoros, kurią VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra su jumis sudaręs, nesidirbkite sau bet kokios išvaizdos stabo, ką VIEŠPATS, tavo Dievas, yra tau uždraudęs, 24nes VIEŠPATS, tavo Dievas, yra sudeginanti ugnis, pavydus Dievas".

Dievas yra ištikimas savo Sandorai25"Kai būsite pagimdę vaikus bei vaikų vaikus ir būsite seniai įsikūrę tame krašte, jei tada jūs nedorai elgsitės, pasidirbdami sau bet kokios išvaizdos stabą, darydami tai, kas pikta VIEŠPATIES, tavo Dievo, akyse, ir jį pykindami, 26šią dieną aš šaukiu dangų ir žemę liudyti, kad jūs veikiai pražūsite iš krašto, kurį jūs, perėję Jordaną, paveldėsite. Jame jūs ilgai negyvensite, nes būsite visiškai išnaikinti. 27VIEŠPATS išblaškys jus po tautas, išliks iš

jūsų tik saujelė tautose, pas kurias VIEŠPATS jus išvarys. 28Tarnausite ten žmonių rankomis padirbtiems dievams, medžio ir akmens dirbiniams, kurie nemato, negirdi, nevalgo, neužuodžia.

29Tačiau ieškosi ten VIEŠPATIES, savo Dievo, ir jį rasi, jei ieškosi visa širdimi ir visa siela. 30Su nerimu, kai ateityje visa tai bus tave ištikę, tu sugrįši pas VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir jo klausysi. 31Kadangi VIEŠPATS, tavo Dievas, yra gailestingas Dievas, jis tavęs nepaliks ir nesunaikins, neužmirš Sandoros, kuria jis prisiekė tavo protėviams".

Dievo gerumo įrodymai32"Nūnai prašyčiau pasiklausti apie praeities amžius, seniai prieš tave praėjusius, nuo tos dienos, kai Dievas sukūrė žmones žemėje, pasiteirauti nuo vieno dangaus krašto iki kito, ar įvyko kada nors toks didingas įvykis kaip šis, ar kada nors kas nors panašaus buvo girdėta? 33Ar girdėjo kokia nors tauta balsą Dievo, kalbančio iš ugnies, kaip tu kad girdėjai, ir yra išlikusi gyva? 34Ar koks nors dievas kada nors bandė eiti ir paimti sau tautą iš kitos tautos rykštėmis, ženklais ir stebuklais, karu, galingai pakelta ranka ir klaiką keliančiais darbais, kaip VIEŠPATS, jūsų Dievas, kad padarė tau matant dėl jūsų Egipte? 35Tau tai buvo parodyta, kad žinotumei, jog VIEŠPATS yra Dievas, - šalia jo nėra kito. 36Tau pamokyti iš dangaus jis leido tau išgirsti savo balsą. Žemėje jis leido tau pamatyti savo didžią ugnį, kai iš tos ugnies girdėjai jo žodžius. 37 Kadangi mylėjo tavo protėvius, po jų jis išrinko jų palikuonis. Jis pats vedė tave iš Egipto savo didžia jėga, 38kad nuvarytų tau nuo kelio už tave didesnes ir galingesnes tautas ir įvestų tave į jų kraštą, duodamas jį tau kaip paveldą, kaip šiandien ir yra. 39Žinok tat šiandien ir dėkis į širdį, kad VIEŠPATS yra Dievas ir aukštai, danguje, ir čia, žemėje, - nėra kito. 40Laikykis jo įstatų ir įsakymų, kuriuos duodu tau šiandien tavo labui ir tavo palikuonims po tavęs, idant ilgai gyventumei žemėje, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau visam laikui".

Prieglobsčio miestai41Tada Mozė atskyrė rytinėje Jordano pusėje tris miestus, 42į kuriuos galėtų pabėgti žmogžudys, kuris netyčia užmuštų kitą žmogų, niekad nebuvusį su juo nesantaikoje; jis galėtų nubėgti į šiuos miestus ir išlikti gyvas: 43Bezerį, dykumoje ant plokščiakalnio, priklausantį reubenaičiams; Ramotus, Gileade, priklausančius gadaičiams; ir Golaną, Bašane, priklausantį manasaičiams.

B. DIEVAS IR JO SANDORA

Įvadas44Šis yra įstatymas, kurį Mozė pateikė izraeliečiams. 45Šie yra įstatai ir įsakai, kuriuos tada, kai jie išėjo iš Egipto, Mozė paskelbė izraeliečiams, 46anapus Jordano, slėnyje prieš Bet-Peorą, krašte amoriečių karaliaus Sihono, viešpatavusio Hešbone, kurį Mozė ir izraeliečiai, išėję iš Egipto, nugalėjo. 47Jie buvo užėmę jo kraštą ir Bašano karaliaus Ogo kraštą, dviejų amoriečių karalių žemes rytinėje Jordano pusėje: 48nuo Aroerio, kuris yra ant Arnono slėnio kranto, iki pat Sijono kalno, - tai yra Hermono, - drauge su visa Araba, rytinėje Jordano pusėje, iki pat Arabos jūros, prie Pisgos šlaitų papėdės.

5Sandora prie Horebo 1Mozė sušaukė visą Izraelį ir jiems tarė: "Klausykis, Izraeli, įstatų ir įsakų, kuriuos aš paskelbiu jums šiandien! Mokykitės jų ir laikykitės jų ištikimai!

2VIEŠPATS, mūsų Dievas, sudarė Sandorą su mumis prie Horebo. 3Ne su mūsų protėviais sudarė VIEŠPATS šią Sandorą, bet su mumis, su kiekvienu mūsų, kurie čia šiandien esame. 4Veidas į veidą VIEŠPATS kalbėjo su jumis prie kalno iš ugnies. 5Aš stovėjau tuo metu tarp VIEŠPATIES ir jūsų, kad perduočiau jums VIEŠPATIES žodžius, nes jūs bijojote ugnies ir į kalną nekopėte. Jis tarė:

6 'Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas, kuris išvedžiau tave iš Egipto žemės, iš vergijos namų. 7Neturėsi kitų dievų, tiktai mane.

8Nedirbsi sau drožinio nei jokio paveikslo, panašaus į tai, kas yra aukštai danguje, ir kas yra čia, žemėje, ir kas yra vandenyse po žeme. 9 Jiems nesilenksi ir jų negarbinsi, nes aš, VIEŠPATS, tavo Dievas, esu pavydus Dievas, skiriantis bausmę už tėvų kaltę vaikams - trečiajai ir ketvirtajai kartai tų, kurie mane atmeta, 10bet rodantis ištikimą meilę iki tūkstantosios kartos tiems, kurie mane myli ir laikosi mano įsakymų.

11Nenaudosi piktam VIEŠPATIES, savo Dievo, vardo, nes VIEŠPATS nepaliks nenubausto to, kuris naudoja piktam jo vardą.

12Laikysies šabo dienos ir švęsi ją, kaip VIEŠPATS, tavo Dievas, tau yra įsakęs. 13Šešias dienas triūsi ir dirbsi visus savo darbus, 14bet septintoji diena yra VIEŠPATIES, tavo Dievo, šabas: nedirbsi jokio darbo - nei tu, nei tavo sūnus ar duktė, nei tavo vergas ar vergė, nei tavo jautis ar asilas, nei tavo galvijai, nei ateivis, gyvenąs tavo gyvenvietėse, idant tavo vergas ir vergė galėtų ilsėtis kaip tu. 15Atsimink, kad tu esi buvęs vergas Egipto žemėje, kad išvedė tave iš ten VIEŠPATS, tavo Dievas, galingai pakelta ranka. Todėl VIEŠPATS, tavo Dievas, ir įsakė tau švęsti šabo dieną.

16Gerbk savo tėvą ir motiną, kaip VIEŠPATS, tavo Dievas, yra tau įsakęs, kad ilgai gyventumei ir tau sektųsi žemėje, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, tau skiria.

17Nežudysi.

18Nesvetimausi.

19Nevogsi.

20Neliudysi melagingai prieš savo artimą.

21Negeisi savo artimo žmonos.

Netrokši savo artimo namų ar jo lauko, ar jo vergo bei vergės, ar jo jaučio bei asilo, ar bet ko, kas priklauso tavo artimui'".

Mozė-Tarpininkas22"Šiuos žodžius - šiuos ir nieko daugiau - VIEŠPATS galingu balsu tarė visai jūsų bendrijai prie kalno iš ugnies ir tamsaus debesies. Jis užrašė juos ant dviejų akmeninių lentelių, kurias jis davė man. 23Girdėdami tą balsą iš tamsumos, kalnui skendint ugnyje, jūs atėjote pas mane, - visi jūsų giminių vadai ir visi jūsų seniūnai, - 24ir sakėte: 'Štai VIEŠPATS, mūsų Dievas, ką tik mums parodė savo šlovę ir didybę, ir mes girdėjome jo balsą iš ugnies. Šiandien mes patyrėme, kad žmogus gali išlikti gyvas, nors jam Dievas yra kalbėjęs. 25Kodėl tad turėtume dabar mirti? Juk suris mus ši baisi ugnis! Mes turėsime mirti, jei ilgiau klausysimės VIEŠPATIES, mūsų Dievo, balso. 26Nes koks marusis kada nors girdėjo gyvojo Dievo balsą iš ugnies, kaip mes kad girdėjome, ir išliko gyvas? 27Verčiau tu prieik arčiau ir išgirsk visa, ką VIEŠPATS, mūsų Dievas, sakys. Tada pasakyk mums visa, ką VIEŠPATS, mūsų Dievas, bus tau sakęs, o mes klausysimės ir vykdysime'.

28VIEŠPATS girdėjo jūsų žodžius, kai jūs kalbėjote man, ir VIEŠPATS man tarė: 'Girdėjau šių žmonių tau pasakytus žodžius. Visa, ką jie pasakė, yra gerai pasakyta. 29O, kad jie turėtų visad tokią širdį manęs bijoti ir laikytis visų mano įsakymų, tada jiems ir jų vaikams sektųsi amžinai! 30Eik ir sakyk jiems: 'Grįžkite į savo palapines'. 31Bet tu pasilik čia su manimi, tau paskelbsiu

visus įsakymus, - įstatus ir įsakus, - kad tu jų išmokytum, idant jie vykdytų juos krašte, kurį duodu jiems paveldėti'".

Dievo meilė yra Įstatymo esmė 32"Todėl būkite atidūs elgtis, kaip VIEŠPATS yra jums įsakęs. Nenukrypkite nei į dešinę, nei į kairę. 33Tiksliai sekite visą kelią, kurį VIEŠPATS, jūsų Dievas, jums įsakė, idant klestėtumėte ir jums sektųsi, idant ilgai gyventumėte krašte, kurį paveldėsite".

6 1"Toks yra tas įsakymas - tie įstatai ir įsakai, kurių VIEŠPATS, jūsų Dievas, įsakė man jus mokyti, kad vykdytumėte juos krašte, kurio einate paveldėti, 2idant tu, tavo vaikai ir tavo vaikų vaikai pagarbiai bijotų VIEŠPATIES, savo Dievo, visas tavo dienas ir laikytųsi visų jo įstatų ir jo įsakymų, kuriuos tau duodu, ir ilgai išsilaikytumei. 3Klausykis tad, Izraeli, laikykis jų ištikimai, kad tau gerai sektųsi ir didžiai daugintumeisi krašte, tekančiame pienu ir medumi, kaip VIEŠPATS, tavo protėvių Dievas, yra tau pažadėjęs".

Didysis įsakymas

4 Klausykis, Izraeli!
VIEŠPATS yra mūsų Dievas,
vien tik VIEŠPATS.
5 Mylėsi Viešpatį, savo Dievą,
visa širdimi,
visa siela ir visomis jėgomis.

6Paimk į širdį šiuos žodžius, kuriuos tau šiandien įsakau. 7Įdiek juos savo vaikams. Kartok juos, kai esi namie ir kai keliauji, kai guliesi ir kai keliesi. 8Prisirišk juos kaip ženklą ant rankos. Tebūna jie kaip žymė tau ant kaktos. 9Užrašyk juos ant durų staktų savo namuose ir ant vartų".

Neužmiršk Viešpaties! 10"Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus įvedęs tave į kraštą, kurį jis prisiekė duoti tavo protėviams - Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, - kraštą su turtingais ir dideliais miestais, kurių tu nestatei, 11su namais, pilnais visokiausių gėrybių, kurių tu nesukrovei, su iškirstomis vandens talpyklomis, kurių tu nekirtai, su vynuogynais bei alyvmedžių miškeliais, kurių tu nesodinai; kai būsi sočiai pavalgęs, 12rūpinkis neužmiršti VIEŠPATIES, išvedusio tave iš Egipto žemės, iš vergijos namų. 13Bijosi tik VIEŠPATIES, savo Dievo, jam tarnausi ir tik jo vardu prisieksi. 14Neisite paskui kitus dievus, paskui savo kaimynystės tautų dievus, 15- nes VIEŠPATS, tavo Dievas, esantis su tavimi, yra pavydus Dievas, - kad neužsidegtų ant tavęs įniršiu VIEŠPATIES, tavo Dievo, ir nenušluotų tavęs nuo žemės veido.

16Negundykite VIEŠPATIES, savo Dievo, kaip gundėte prie Masos. 17Stenkitės ištikimai laikytis VIEŠPATIES, savo Dievo, tau duotų įsakymų, jo taisyklių ir įstatų. 18Daryk, kas teisu ir gera VIEŠPATIES akyse, kad tau sektųsi, kad įeitumei ir paveldėtumei puikųjį kraštą, kurį VIEŠPATS prisiekė tavo protėviams tau duoti, 19nuvydamas tau nuo kelio visus tavo priešus, kaip VIEŠPATS yra tau pažadėjęs".

Vaikai turi būti mokomi20"Kai tavo vaikai ateityje klaus, tardami: 'Ką reiškia tos taisyklės, tie įsakai ir įstatai, kuriuos VIEŠPATS, mūsų Dievas, jums davė?' 21Tada savo vaikams atsakysi: 'Mes buvome faraono vergai Egipte, bet VIEŠPATS galinga ranka išvedė iš Egipto. 22Mūsų akyse VIEŠPATS padarė ženklų ir nuostabių ir baisių darbų prieš faraoną ir jo dvarą Egipte. 23Iš ten mus išvedė, idant mus įvestų, duotų mums kraštą, pažadėtą priesaika mūsų protėviams. 24Tada

VIEŠPATS mums įsakė vykdyti visus šiuos įstatus, bijoti VIEŠPATIES amžinam mūsų labui, idant išliktume gyvi, kaip šiandien ir yra. 25Jei mes stengsimės ištikimai vykdyti šį visą įsakymą VIEŠPATIES, mūsų Dievo, akivaizdoje, kaip jis mums yra įsakęs, mes būsime teisūs".

7Pagonių sunaikinimas 1"Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus tave įvedęs į kraštą, kurio paveldėti eini, ir bus tau išvaręs daug tautų: hetitus, girgašitus, amoriečius, kanaaniečius, perizitus, hivitus ir jebusitus, septynias tautas, daug galingesnes už tave, - 2kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus juos tau atidavęs ir tu juos nugalėsi, turi juos skirti sunaikinti. Nesudaryk su jais sandoros ir jų nepasigailėk. 3Nesimaišyk su jais vedybomis, duodamas savo dukteris jų sūnums ar imdamas jų dukteris savo sūnums, 4nes tai nugręš tavo vaikus nuo manęs tarnauti kitiems dievams. Tuomet VIEŠPATIES įniršis suliepsnos ant tavęs, jis nedelsdamas tave sunaikins.

5Jūs turite su jais šitaip pasielgti: sugriaukite jų aukurus, sudaužykite jų šventuosius akmenis, nukirskite jų stulpus ir sudeginkite jų stabus ugnyje, 6nes tu esi VIEŠPAČIUI, savo Dievui, pašvęsta tauta. VIEŠPATS, tavo Dievas, išsirinko iš visų žemės tautų tave būti jo branginama tauta.

7Ne dėl to, kad būtumėte buvę gausesni už bet kokią kitą tautą, VIEŠPATS pamilo jus ir išsirinko, juk jūs buvote skaičiumi mažiausi iš visų tautų. 8Nes VIEŠPATS mylėjo jus ir laikėsi priesaikos, kurią jis buvo davęs tavo protėviams, VIEŠPATS išvedė jus galinga ranka ir atpirko tave iš vergijos namų, iš faraono, Egipto karaliaus, rankos. 9Todėl žinok, kad VIEŠPATS, tavo Dievas, yra Dievas - ištikimas Dievas, kuris ištikimai laikosi sandoros su jį mylinčiais ir vykdančiais jo įsakymus lig tūkstantosios kartos, 10 bet kuris nedelsia atlyginti sunaikinimu to asmens, kuris jį atmeta. Su tokiu jis nedelsia, bet tam asmeniui tuojau pat atlygina. 11Laikykis tad uoliai įsakymo - įstatų ir įsakų, kuriuos šiandien įsakau tau vykdyti".

Klusnumas neš palaimą12"Jei laikysitės šių įsakų, juos ištikimai vykdydami, VIEŠPATS, tavo Dievas, ištikimai laikysis su tavimi Sandoros, kuria prisiekė tavo protėviams. 13Mylės tave, laimins tave ir padaugins tave. Laimins tavo įsčių vaisių ir tavo žemės derlių, tavo grūdus, naują vyną ir aliejų, tavo galvijų prieauglį ir avių jauniklius krašte, kurį tavo protėviams jis prisiekė tau duoti. 14Tu būsi palaimintas labiau negu visos kitos tautos: nebus nei bevaisio vyro, nei bevaisės moters tarp jūsų ar tarp jūsų galvijų. 15VIEŠPATS atitolins nuo tavęs visas ligas. Jokiomis piktomis Egipto negaliomis, apie kurias tu žinai, jis tavęs nevargins, bet kirs jomis visiems, kurie tavęs nekenčia. 16Nerodydamas gailesčio, sunaikinsi visas tautas, kurias VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda. Kitiems dievams netarnausi, nes tai būtų tau žabangos.

17Jei sakytumei širdyje: 'Anos tautos yra gausesnės už mane, kaip aš galiu jas išvaryti?' - 18jų nebijok! Tik atsimink, ką VIEŠPATS, tavo Dievas, padarė faraonui ir visam Egiptui, 19didžiąsias rykštes, kurias matei savo akimis, ženklus bei nuostabius darbus ir galingai pakeltą ranką, kuria VIEŠPATS, tavo Dievas, tave išvedė. VIEŠPATS, tavo Dievas, padarys tą patį ir visoms tautoms, kurių baiminiesi. 20Be to, VIEŠPATS, tavo Dievas, siųs jiems marą, kolei net išlikusieji ir bėgliai bus sunaikinti. 21Tenebūna tau jų baisu, nes VIEŠPATS, tavo Dievas, esantis su tavimi, yra didis ir baisus Dievas. 22VIEŠPATS, tavo Dievas, išvarys tau tas tautas pamažu. Jų pribaigti iš karto tu negali, kad kartais nepadaugėtų laukinių žvėrių tavo nelaimei. 23Bet VIEŠPATS, tavo Dievas, juos tau atiduos ir glumins klaiku, kol jie bus išnaikinti. 24Jų karalius jis paduos tau į rankas, išdildysi jų vardus po dangumi; niekas nepajėgs tau priešintis, kol juos sunaikinsi. 25Sumesi į ugnį jų stabus. Negeisi ant jų esančio sidabro ar aukso ir sau nepaimsi, kad juo nebūtumei įviliotas į žabangas, nes tai yra bjaurus dalykas VIEŠPAČIUI, tavo Dievui. 26Neįnešk jokio bjauraus daikto į savo namus,

nes ir tu, kaip jis, būsi atidėtas sunaikinimui. Turi juo šlykštėtis ir bjaurėtis, nes tai yra atidėta sunaikinimui".

8Dievo rūpinimasis savo tauta 1 "Šio viso įsakymo, kurį aš šiandien tau duodu, turite ištikimai laikytis, kad klestėtumėte ir daugėtumėte bei pajėgtumėte įeiti ir paveldėti kraštą, kurį VIEŠPATS pažadėjo priesaika jūsų protėviams. 2Atsimink tą ilgą kelią, kuriuo tave vedė VIEŠPATS, tavo Dievas, per tuos keturiasdešimt metų dykumoje, idant padarytų tave nuolankų, bandydamas sužinoti, kas buvo tavo širdyje, ar tu laikysiesi jo įsakymų, ar ne. 3Jis darė tave nuolankų, leisdamas tau paalkti, paskui maitindamas tave mana, kurios nei jūs, nei jūsų protėviai nežinojote, idant tave pamokytų, kad žmogus yra gyvas ne viena duona, bet kad žmogus gyvena kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš VIEŠPATIES lūpų. 4Per tuos keturiasdešimt metų drabužiai ant tavo nugaros nesusinešiojo ir tavo kojos nesutino. 5Žinok tad savo širdyje, kad VIEŠPATS, tavo Dievas, baudžia tave, kaip žmogus kad baudžia savo sūnų. 6Todėl laikykis VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymų, eidamas jo keliais ir jo pagarbiai bijodamas, 7nes VIEŠPATS, tavo Dievas, veda tave į puikų kraštą - kraštą upelių, šaltinių ir vandens, trykštančio slėniuose ir kalvose; 8kraštą kviečių ir miežių, vynmedžių, figmedžių ir granatmedžių, kraštą alyvmedžių ir medaus; 9kraštą, kur galėsi valgyti duonos nestokodamas, kur jums nieko netrūks; kraštą su geležies uolomis; kraštą, iš kurio kalvų galėsi kasti varį. 10Kai būsi ligi soties privalgęs, šlovink VIEŠPATĮ, savo Dievą, už puikųjį kraštą, kurį jis tau yra davęs.

11Rūpinkis, kad neužmirštum VIEŠPATIES, savo Dievo, laikydamasis jo įsakymų, įsakų ir įstatų, kuriuos aš tau šiandien duodu. 12Kai tu būsi sočiai pavalgęs, būsi pasistatęs gerus namus ir juose gyvensi; 13kai tavo galvijų bandos ir avių kaimenės bus padaugėjusios, tavo sidabras ir auksas bus pagausėję, ir visa, kas tau priklauso, bus suklestėję, 14tuomet saugokis, kad tavo širdis neišpuiktų, užmiršdama VIEŠPATĮ, savo Dievą, išvedusį tave iš Egipto žemės, iš vergijos namų, 15vedusį tave per plačią ir baisią dykumą, pilną ugningų žalčių ir skorpionų, - išdegusią ir be jokio vandens žemę, - davusį tau vandens iš titnago uolos 16ir maitinusį tave mana, tavo protėviams nežinomu maistu, idant padarytų tave nuolankų ir išbandytų tik tavo ateities labui. 17Nesakyk sau širdyje: 'Mano paties galybė ir mano paties rankos jėga sukrovė man šiuos turtus'. 18Atsimink tad, kad VIEŠPATS, tavo Dievas, yra tas, kuris tau duoda galybę būti turtingam, idant patvirtintų savo Sandorą, kuria jis prisiekė tavo protėviams, kaip jis ir šiandien daro. 19Bet jei tu, užmiršęs VIEŠPATĮ, savo Dievą, eisi paskui kitus dievus jiems tarnauti ir jų garbinti, aš šiandien įspėju jus, kad jūs tikrai pražūsite. 20Jūs žūsite kaip tautos, kurias VIEŠPATS naikina jūsų akivaizdoje, nes jūs neklausėte VIEŠPATIES, savo Dievo, balso".

9Viešpats, ne Izraelis, yra pergalingas 1 "Klausyk, Izraeli! Šiandien tu pereini Jordaną, kad įeitum ir paveldėtum tautas, gausesnes ir galingesnes už save, didelius miestus, įtvirtintus mūrais iki padangių, 2- stiprią ir aukštaūgę tautą, - anakimų palikuonis, kuriuos pažįsti. Girdėjai, kas apie juos sakoma: 'Kas gali priešintis anakimams?' 3Žinok tad šiandien, kad VIEŠPATS, tavo Dievas, pereina pirm tavęs kaip naikinanti ugnis, - juos jis nugalės. Jis paklupdys juos tavo akivaizdoje, idant galėtumei juos paveldėti ir greitai sunaikinti, kaip VIEŠPATS yra tau pažadėjęs.

4 Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus nuvijęs juos tau iš kelio, nesakyk sau širdyje: 'Dėl mano teisumo VIEŠPATS įvedė mane paveldėti šį kraštą', - nes iš tikrųjų dėl tų tautų nedorumo VIEŠPATS išvaro juos tavo akivaizdoje. 5Ne dėl tavo teisumo ar tavo širdies sąžiningumo įeini paveldėti jų kraštą, bet dėl jų nedorumo VIEŠPATS išvaro juos tavo akivaizdoje, idant įvykdytų pažadą, kurį VIEŠPATS

davė prisiekdamas tavo protėviams - Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. 6Žinok tad, kad VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau šį kraštą paveldėti ne dėl tavo teisumo, nes esi kietasprandė tauta".

Aukso veršis7"Atsimink ir neužmiršk, kaip įpykinai VIEŠPATĮ, savo Dievą, dykumoje. Nuo tos dienos, kai išėjai iš Egipto žemės, iki atėjote į šią vietą, maištavote prieš VIEŠPATĮ.

8Net prie Horebo taip įpykinote VIEŠPATĮ, kad VIEŠPATS taip įniršo, jog buvo pasiruošęs jus sunaikinti. 9Užkopęs ant kalno paimti akmeninių lentelių, lentelių Sandoros, kurią VIEŠPATS sudarė su jumis, išbuvau ant kalno keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, nevalgydamas duonos ir negerdamas vandens. 10VIEŠPATS davė man dvi akmenines lenteles, parašytas Dievo pirštu, su tais pačiais žodžiais, kuriuos jis buvo pasakęs jums iš ugnies prie kalno sueigos dieną. 11Praėjus keturiasdešimčiai dienų ir keturiasdešimčiai naktų, VIEŠPATS man davė dvi akmenines lenteles - Sandoros lenteles. 12Tada VIEŠPATS man tarė: 'Skubėk, tuojau lipk nuo čia žemyn, nes tavo žmonės, kuriuos išvedei iš Egipto, nedorai elgiasi. Jie veikiai suskubo pasukti iš kelio, kuriuo eiti buvau jiems įsakęs, ir pasidarė sau nulydytą stabą'. 13Be to, VIEŠPATS pridėjo: 'Nūn matau, kad ši tauta yra tikrai kietasprandė tauta. 14Dabar tad palik mane vieną, kad galėčiau juos sunaikinti, ištrindamas jų vardą po dangumi. Iš tavęs padarysiu galingesnę ir gausesnę už juos tautą'.

15Apsisukau ir leidausi žemyn nuo kalno. Kalnas liepsnojo ugnyje. Abiem rankomis laikiau dvi Sandoros lenteles. 16Tada pamačiau, kad jūs iš tikrųjų nusidėjote VIEŠPAČIUI, savo Dievui, nusiliedindami veršio atvaizdą. Jūs buvote veikiai suskubę pasukti iš kelio, kuriuo eiti buvo VIEŠPATS jums įsakęs. 17Paėmęs abi lenteles, sviedžiau jas abiem rankomis nuo savęs ir jas sudaužiau jūsų akyse. 18Tada gulėjau kniūbsčias prieš VIEŠPATĮ keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, kaip anksčiau, nevalgydamas duonos ir negerdamas vandens, dėl sunkios jūsų nuodėmės, kuria buvote nusidėję, darydami, kas yra nedora VIEŠPATIES akyse, ir jį pykdydami. 19Man buvo baisu dėl VIEŠPATIES ant jūsų degančio pykčio, jį skatinusio jus sunaikinti. Bet VIEŠPATS išklausė manęs ir šį kartą. 20Be to, VIEŠPATS buvo taip supykęs ant Aarono, kad buvo pasiruošęs jį sunaikinti, bet aš užtariau ir jį tuo pačiu metu. 21Tada, paėmęs jūsų nuodėmės darbą - tą veršį, sudeginau jį ugnyje, sutrupinau į šipulius ir, sutrynęs į smulkiausias dulkes, išbarsčiau jo dulkes į upelį, tekantį nuo kalno.

22Ir prie Taberos, ir prie Masos, ir prie Kibrot-haTaavos pykdėte VIEŠPATĮ. 23O kai VIEŠPATS siuntė jus iš Kadeš-Barneos, sakydamas: 'Nukilkite ir paveldėkite kraštą, kurį esu jums davęs', - jūs maištavote prieš VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymą, juo nepasitikėdami ir jam nepaklusdami. 24Jūs esate maištavę prieš VIEŠPATĮ nuo tos dienos, kai jis jus pažino.

25 Anas keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų todėl aš gulėjau kniūbsčias prieš VIEŠPATĮ, - aš gulėjau kniūbsčias, nes VIEŠPATS ketino jus sunaikinti. 26Meldžiausi VIEŠPAČIUI ir sakiau: 'Viešpatie DIEVE, nesunaikink savo nuosavos tautos, kurią atpirkai savo didybe ir išvedei iš Egipto galinga ranka. 27Prisimink savo tarnus - Abraomą, Izaoką ir Jokūbą ir nepaisyk, kad ši tauta yra kietasprandė, nedora ir nuodėminga. 28Kitaip žmonės krašte, iš kurio mus išvedei, sakys: 'Dėl to, kad VIEŠPATS buvo bejėgis įvesti juos į pažadėtą kraštą, ir dėl to, kad jų nekentė, jis išvedė juos, kad išmirtų dykumoje'. 29Juk jie galų gale yra tavo nuosava tauta, kurią išvedei savo didinga jėga ir pakelta ranka'".

10Naujos Įstatymo lentelės 1"Tada VIEŠPATS man tarė: 'Nusitašyk iš akmens dvi lenteles, tokias,

kaip buvo pirmosios, ir užkopk pas mane ant kalno; padirbk ir medinę Skrynią. 2Aš įrašysiu lentelėse žodžius, buvusius ant pirmųjų lentelių, kurias sudaužei, ir tu įdėsi jas į Skrynią'. 3Padirbau tad Skrynią iš akacijos medžio, nusitašiau dvi akmenines lenteles, tokias, kaip buvo pirmosios, ir užlipau ant kalno su dviem lentelėmis rankoje. 4Tada jis parašė lentelėse, kaip anksčiau buvo parašęs, tuos pačius žodžius - Dešimt žodžių, kuriuos VIEŠPATS buvo paskelbęs jums iš ugnies ant kalno sueigos dieną; ir padavė jas man. 5Apsisukęs nulipau nuo kalno ir įdėjau lenteles į Skrynią, kurią buvau padirbęs. Ir ten jos tebėra, kaip VIEŠPATS man įsakė.

6Izraeliečiai keliavo nuo Beerotų Bene-Jaakano į Moserą. Ten mirė Aaronas, ten jis buvo ir palaidotas; jo sūnus Eleazaras tapo kunigu jo vietoje. 7Iš čia jie keliavo į Gudgodą, o nuo Gudgodos į Jotbatą - kraštą, pilną tekančių upelių. 8Tuo metu VIEŠPATS atskyrė Levio giminę VIEŠPATIES Sandoros Skryniai nešti, būti VIEŠPATIES akivaizdoje bei jam tarnauti ir laiminti jo vardu, kaip ir daroma šiandien. 9Todėl Levis neturi dalies ar paveldo su savo broliais. Pats VIEŠPATS yra jo paveldas, kaip VIEŠPATS, tavo Dievas, apie juos kalbėjo.

10Išbuvau ant kalno keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų. Dar kartą VIEŠPATS išklausė manęs ir sutiko tavęs nesunaikinti. 11VIEŠPATS man tarė: 'Stokis! Leiskis kelionėn priekyje žmonių, kad jie įeitų ir paveldėtų kraštą, kurį jų protėviams prisiekiau jiems duoti'".

Viešpaties didybė12"O dabar, Izraeli, taigi ko reikalauja iš tavęs VIEŠPATS, tavo Dievas? Vien pagarbiai bijoti VIEŠPATIES, tavo Dievo, eiti visais jo keliais, mylėti jį, tarnauti VIEŠPAČIUI, tavo Dievui, visa savo širdimi ir visa siela 13ir laikytis visų VIEŠPATIES, tavo Dievo, įsakymų bei jo įstatų, kuriuos duodu tau šiandien tavo paties labui. 14Štai! VIEŠPAČIUI, tavo Dievui, priklauso dangus bei dangaus aukštybės, žemė ir visa, kas joje yra, 15tačiau vien tavo protėvius VIEŠPATS pamilo ir išrinko jus, jų palikuonis, iš visų tautų, kaip ir yra šiandien. 16Apipjaustykite tad savo surambėjusias širdis ir nebebūkite daugiau kietasprandžiai. 17 Juk VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra dievų Dievas ir viešpačių VIEŠPATS - didingas, galingas ir baisus Dievas, nesantis šališkas ir neimantis kyšio, 18ginantis našlaičio ir našlės bylą, mylintis ateivį, parūpinantis jiems maistą ir drabužį. 19 Mylėsite tad ir jūs ateivį, nes jūs patys buvote ateiviai Egipto žemėje. 20Bijosi VIEŠPATIES, savo Dievo, tik jį garbinsi, jam atsiduosi ir jo vardu prisieksi. 21Jis yra tavo gyrius. Jis yra tavo Dievas, padaręs šiuos nuostabius ir baisius darbus, kuriuos matei savo akimis. 22Tavo protėviai buvo septyniasdešimt asmenų, kai jie nuėjo į Egiptą, o dabar VIEŠPATS, tavo Dievas, yra padaręs tave taip gausų kaip dangaus žvaigždes".

11Nuostabieji Viešpaties darbai 1 "Mylėk tad VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir laikykis įpareigojimo - jo įstatų, įsakų ir įsakymų visad. 2Atsiminkite šiandien, kad ne jūsų vaikai, kurie nei patyrė, nei matė VIEŠPATIES, jūsų Dievo, pamokos, bet jūs patys turite pripažinti jo didybę, galingai pakeltą jo ranką, 3jo ženklus ir darbus, padarytus Egipte faraonui, Egipto karaliui, ir visai jo žemei; 4ką jis padarė egiptiečių kariuomenei - jų žirgams ir vežimams, kai jie vijosi iš paskos: VIEŠPATS užliejo juos Nendrių jūros vandenimis ir visiškai sunaikino; 5ką jis padarė jums dykumoje, kol jūs atėjote į šią vietą; 6ir ką jis padarė Datanui ir Abiramui, Reubeno sūnaus Eliabo sūnums, kai viso Izraelio akyse žemė atvėrė savo burną ir prarijo juos drauge su jų šeimomis, jų palapinėmis bei visa, kas gyva tarp jų, 7- nes jūs savo akimis matėte visus šiuos nuostabius darbus.

8Laikykitės tad visų įsakymų, kuriuos šiandien jums duodu, kad būtumėte stiprūs, įeitumėte ir paveldėtumėte kraštą, kurį kylate paveldėti, 9kad ilgai gyventumėte krašte, kurį VIEŠPATS prisiekė duoti jūsų protėviams ir jų palikuonims, krašte, tekančiame pienu ir medumi".

Lietaus dovana10"Kraštas, kurį kylate paveldėti, nėra kaip Egipto žemė, iš kurios atėjote. Ten javai, kuriuos sėjai, turėjo būti palaistomi tavo paties triūsu tartum darže. 11O kraštas, kurį kylate paveldėti, yra kalvų ir slėnių šalis, laistoma iš dangaus lietumi. 12Tai šalis, kuria VIEŠPATS, tavo Dievas, pasirūpina, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, prižiūri visad - nuo metų pradžios lig metų galo.

13Jei tad jūs tikrai paklusite jo įsakymams, kuriuos jums duodu šiandien, mylėdami VIEŠPATĮ, jūsų Dievą, ir tarnaudami jam visa širdimi ir visa siela, 14tada jis duos lietaus tavo žemei savo laiku - ankstyvąjį ir vėlyvąjį lietų, jūs nuimsite savo derlių grūdų, vyno ir aliejaus; 15jis duos žolės laukuose jūsų galvijams, ir jūs būsite pavalgę iki soties. 16Bet saugokitės, kad jūsų širdis nesusiviliotų tarnauti kitiems dievams ir juos garbinti, 17nes tuomet VIEŠPATS įnirš ant jūsų ir uždarys dangaus skliautą, kad nebekristų lietus ir žemė nebeduotų derliaus. Tada jūs veikiai pražūsite puikiajame krašte, kurį VIEŠPATS jums duoda".

Atlyginimas už ištikimybę18"Įsidėkite šiuos mano žodžius sau į širdį ir sielą, prisiriškite juos kaip ženklą prie rankos ir pritvirtinkite juos kaip žymę sau ant kaktos. 19Mokykite jų savo vaikus, kalbėdami apie juos, kai esi namie ir kai keliauji, kai guliesi ir kai keliesi. 20Užrašyk juos ant savo namų durų staktų ir ant savo vartų, 21kad jūsų dienos ir dienos jūsų vaikų būtų padaugintos krašte, kurį VIEŠPATS prisiekė jūsų protėviams duoti, kolei dangaus skliautas yra virš žemės.

22Jei tad jūs ištikimai laikysitės šio viso įsakymo, kurį jums duodu, mylėdami VIEŠPATĮ, savo Dievą, eidami visais jo keliais ir jo laikydamiesi, 23tuomet VIEŠPATS išvarys visas šias tautas prieš jus, ir paveldėsite didesnes ir galingesnes tautas už save. 24Kiekviena vieta, į kurią įkelsite koją, jums priklausys; jūsų žemė drieksis nuo dykumos iki Libano ir nuo Upės - Eufrato upės - lig Vakarų jūros. 25Niekas nepajėgs jums priešintis: jūsų baimę ir klaiką VIEŠPATS, jūsų Dievas, sukels visame krašte, į kurį jūs įkelsite koją, kaip jis pažadėjo".

Palaiminimas ar prakeikimas 26"Štai! Šiandien padedu prieš jus palaiminimą ir prakeikimą. 27Palaiminimą, jei paklusite VIEŠPATIES, jūsų Dievo, įsakymams, kuriuos šiandien jums duodu, 28ir prakeikimą, jei nepaklusite VIEŠPATIES, jūsų Dievo, įsakymams, bet trauksitės iš kelio, kurį šiandien jums duodu, eidami paskui kitus dievus, kurių nepažinojote.

29Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus tave įvedęs į kraštą, kurio tu įeini paveldėti, ištarsi palaiminimą ant Gerizimo kalno, o prakeikimą ant Ebalo kalno. 30Kaip žinai, jie yra anapus Jordano, už vakarų kelio, esančio krašte kanaaniečių, gyvenančių Araboje, priešais Gilgalą, prie Morės ąžuolų.

31Juk pereisite Jordaną, kad įeitumėte paveldėti krašto, kurį VIEŠPATS, jūsų Dievas, duoda jums, ir kai jį paveldėsite, ir kai jame gyvensite, 32turite ištikimai laikytis visų įstatų ir įsakų, kuriuos išdėsčiau jums šiandien".

C. PAKARTOTO ĮSTATYMO TEISYNAS

12Viena šventovė 1"Šie yra įstatai ir įsakai, kurių turite ištikimai laikytis krašte, kurį VIEŠPATS, tavo protėvių Dievas, yra davęs tau paveldėti, kol tik būsite gyvi žemėje.

2 Sugriaukite iš pamatų visus alkus, kur tautos, kurias jūs išvarote, ant kalvų ir po kiekvienu lapuotu medžiu garbino savo dievus. 3Išardykite jų aukurus, sudaužykite šventuosius akmenis, sudeginkite stulpus, nukirskite stabus jų dievų, išdildykite jų vardą iš tokių vietų. 4Taip kaip jie VIEŠPATIES, savo Dievo, negarbinsite. 5Jūs žvelgsite į vietą, kurią VIEŠPATS, jūsų Dievas, išrinks iš visų jūsų giminių kaip buveinę savo vardui padėti. Jūs ten eisite, 6nešdami savo deginamąsias atnašas ir

aukas, savo dešimtines ir asmeniškas aukas, savo įžadų ir geros valios atnašas ir savo galvijų bandų bei avių kaimenių pirmienas. 7Ten tad VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje valgysite jūs drauge su savo šeimomis, džiaugdamiesi visais atliktais darbais, kuriais VIEŠPATS, jūsų Dievas, bus jus palaiminęs.

8Nesielgsite, kaip mes elgiamės čia šiandien, kiekvienas mūsų darydamas, kas jam atrodo gera, 9nes dar nesate atėję į ramybės vietą - į paveldą, kurį VIEŠPATS, jūsų Dievas, jums duoda. 10Kai būsite perėję Jordaną ir apsigyvenę krašte, kurį VIEŠPATS, jūsų Dievas, skiria jums, ir kai jis bus suteikęs jums ramybę nuo jūsų aplinkinių priešų, kad galėtumėte saugiai gyventi, 11tada nešite visa, ką jums įsakau, į tą vietą, kurią VIEŠPATS, jūsų Dievas, išrinks kaip buveinę savo vardui: savo deginamąsias atnašas ir kitas aukas, savo dešimtines ir savo dovanas, visas savo rinktines įžadų atnašas, kurias pažadate VIEŠPAČIUI. 12VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje džiaugsitės jūs drauge su savo sūnumis ir dukterimis, vergais bei vergėmis ir levitais, gyvenančiais jūsų miestuose, nes jie patys neturi, kaip jūs, dalies ar paveldo.

13Žiūrėk, kad neatnašautum savo deginamųjų aukų, kur tik tavo akims patinka. 14Vien toje vietoje, kurią VIEŠPATS išrinks vienoje iš tavo giminių - ten atnašausi savo deginamąsias aukas ir ten atliksi visa, ką tau įsakau.

15Tačiau kur tik nori gali skersti ir valgyti mėsą bet kurioje iš savo gyvenviečių pagal palaiminimą, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, yra tau davęs. Ir nešvarūs, ir švarūs gali ją valgyti, lygiai kaip gazelės ar stirnos mėsą. 16Bet kraujo nevalgysite; jį išliesite ant žemės kaip vandenį. 17Nevalgysi savo gyvenvietėse nei dešimtinių savo grūdų, vyno ir aliejaus, nei pirmienų savo galvijų bandos ir avių kaimenės, nei įžadų dovanų, kurias pažadi, geros valios atnašų ir asmeniškų aukų. 18Jas turi valgyti VIEŠPATIES, tavo Dievo, akivaizdoje, toje vietoje, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, išsirinks, tu drauge su sūnumis ir dukterimis, vergais ir vergėmis bei levitais, gyvenančiais tavo gyvenvietėse, džiaugdamiesi VIEŠPATIES, tavo Dievo, akivaizdoje visais savo rankų laimėjimais. 19Žiūrėk, kad neužmirštum levito, kol tik gyvensi savo krašte.

20Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus išplėtęs tavo žemę, kaip yra tau pažadėjęs, ir tu sakysi: 'Valgysiu mėsos', - kadangi jauti norą valgyti mėsos, gali valgyti mėsą kada tik nori. 21Jei vieta, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, išrinks pasidėti savo vardui, bus tau per toli ir tu pjausi, kaip aš tau esu įsakęs, ar galviją iš bandos, ar avį iš kaimenės, kuriuos tau VIEŠPATS yra davęs, kada tik nori gali valgyti mėsą. 22Iš tikrųjų kaip gazelė ar stirna yra valgoma, lygiai taip ją galite valgyti. Ir nešvarūs, ir švarūs gali ją valgyti, lygiai kaip gazelės ar stirnos mėsą. 23Bet pasirūpink, kad nevalgytum kraujo, nes kraujas yra gyvybė; gyvybės su mėsa nevalgysi. 24Jo nevalgysite, išpilsite jį ant žemės kaip vandenį. 25Susilaikykite nuo jo, kad tau ir tavo vaikams po tavęs būtų gera, nes darai, kas teisu VIEŠPATIES akyse.

26Bet tau privalomas šventąsias atnašas ir įžadų dovanas nuneši į vietą, kurią VIEŠPATS išrinks. 27Atnašausi savo deginamąsias aukas, mėsą ir kraują, ant VIEŠPATIES, savo Dievo, aukuro; kitų tavo aukų kraujas iš tikrųjų bus išlietas prie VIEŠPATIES, tavo Dievo, aukuro, bet mėsą gali valgyti.

28Rūpinkis paklusti visiems šiems žodžiams, kuriuos tau įsakau šiandien, idant gerai sektųsi tau ir tavo vaikams po tavęs amžinai, nes darysi, kas gera ir teisu VIEŠPATIES, savo Dievo, akyse".

Pagonių apeigos29"Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus iškirtęs prieš tave tautas, kurių tu eini

išvaryti, kai tu būsi jas išvaręs ir gyvensi jų krašte, 30saugokis, kad nebūtumei suviliotas sekti jomis tada, kai jos buvo sunaikintos tavo akivaizdoje! Nesiteirauk apie jų dievus, sakydamas: 'Kaip garbino tos tautos savo dievus? Ir aš noriu sekti tomis apeigomis'. 31Taip VIEŠPATIES, savo Dievo, negarbink, nes visa, kas pasibjaurėtina, ko VIEŠPATS nekenčia, jie darė savo dievams. Net savo sūnus ir dukteris jie degino ugnyje, atnašaudami savo dievams!"

13 1"Žiūrėk, kad uoliai vykdytumėte visa, ką jums įsakau. Nieko prie to nepridėsi ir nieko nuo to neatimsi".

Bausmės už stabų garbinimą2"Jei pasirodytų tarp jūsų pranašas ar sapnuotojas, duotų tau kokį ženklą ar padarytų stebuklą 3ir sakytų: 'Sekime kitais dievais, - kurių jūs nebuvote pažinę, - ir jiems tarnaukime', - nors tau paskelbtasis ženklas ar stebuklas ir įvyktų, 4neklausyk to pranašo ar to svajotojo žodžių, nes VIEŠPATS, jūsų Dievas, bando jus, kad sužinotų, ar jūs iš tikrųjų mylite VIEŠPATĮ, savo Dievą, visa širdimi ir siela. 5VIEŠPAČIU, savo Dievu, seksite, tik jo vieno bijosite, tik jo įsakymų laikysitės, tik jo balsui paklusite, tik jam vienam tarnausite ir tik prie jo ištikimai glausitės. 6Bet anas pranašas ar anas svajotojas bus nubaustas mirtimi, nes skelbė išdavystę VIEŠPATIES, jūsų Dievo, išvedusio tave iš Egipto žemės ir atpirkusio tave iš vergijos namų, - skelbė, norėdamas išvesti tave iš kelio, kuriuo eiti tau įsakė VIEŠPATS, tavo Dievas. Taip tu pašalinsi pikta iš jūsų.

7Jei tave gundytų kas nors, net jei tai būtų tavo brolis ar sūnus tavo motinos, net jei tai būtų tavo paties sūnus ar duktė, ar žmona, kurią myli, ar artimiausias bičiulis, sakydamas: 'Eime - garbinkime kitus dievus', - kurių nei tu, nei tavo protėviai nesate pažinę, 8kurį nors iš aplinkinių tautų dievų, ar tai būtų arti, ar toli nuo jūsų, bet kur nuo vieno žemės galo lig kito, 9nesutik su tokiu asmeniu ir jo neklausyk. Jam nei gailesčio, nei užuojautos neparodyk ir jo kaltės nenuslėpk. 10Užmuškite jį. Tebūna tavo ranka pirmoji pakelta prieš jį, baudžiant jį mirtimi, o po tavęs visų kitų žmonių rankos. 11Užmušk jį akmenimis, nes jis stengiasi nuvilioti tave nuo VIEŠPATIES, tavo Dievo, kuris išvedė tave iš Egipto žemės, iš vergijos namų. 12Tada visas Izraelis išgirs ir bijos; daugiau tokia nedorybė nebus daroma tarp jūsų.

13Jei kuriame iš miestų, VIEŠPATIES, tavo Dievo, tau duotų gyventi, išgirsi, 14kad išėjo iš tavęs keletas niekšų ir suvedžiojo miesto gyventojus, sakydami: 'Eime ir garbinkime kitus dievus', -kurių jūs nepažinote, 15tu nuodugniai išsiteirausi, ištirsi, apklausinėsi. Jei tiesa, kad toks pasibjaurėtinas dalykas buvo jūsų padarytas, 16tu iššudysi to miesto gyventojus kalaviju, visiškai sunaikinsi miestą ir visa, kas jame, - net galvijus iššudysi kalaviju. 17Sukrauk visą grobį miesto aikštėje ir sudegink ugnyje miestą ir visą jo grobį kaip pilnutinę deginamąją auką VIEŠPAČIUI, savo Dievui. Jis liks amžina griuvėsių krūva; niekad neturi būti atstatytas. 18Teneprilimpa prie tavo rankos niekas, kas yra skirta sunaikinti, idant VIEŠPATS, nusigręžęs nuo degančio įniršio, tavęs pasigailėtų ir pasigailėjęs tave padaugintų, kaip prisiekė tavo protėviams, 19su sąlyga, kad klausysi VIEŠPATIES, savo Dievo, balso, vykdydamas visus jo įsakymus, kuriuos aš tau duodu šiandien, darydamas tai, kas yra teisu VIEŠPATIES, tavo Dievo, akyse".

14Pagonių gedulo apeigos 1"Jūs esate VIEŠPATIES, savo Dievo, vaikai. Neraižykite savęs ir neskuskite sau plaukų viršum kaktos dėl mirusiojo, 2nes esi tauta, pašvęsta VIEŠPAČIUI, savo Dievui. Tave VIEŠPATS išsirinko iš visų kitų tautų žemėje būti jo nuosava tauta".

Švarūs ir nešvarūs gyvūnai3"Nevalgysi, kas pasibjaurėtina. 4Šie yra gyvuliai, kuriuos galite

valgyti: jautis, avis, ožka, 5stirna, gazelė, danielius, laukinė ožka, kalnų ožys, antilopė ir kalnų avys. 6Iš gyvulių galite valgyti kiekvieną gyvulį, kuris turi nagą, skeltą į dvi dalis, ir atrajoja. 7Tačiau iš tų, kurie atrajoja ar yra skeltanagiai, nevalgysite - kupranugario, kiškio ir opšraus, nes jie nors ir atrajoja, bet skeltų nagų neturi. Jie yra jums nešvarūs. 8Ir kiaulė yra jums nešvarus gyvulys, nes ji nors ir turi skeltus nagus, bet neatrajoja. Nei šių gyvulių mėsos valgysite, nei jų dvėsenos liesite.

9Iš visų vandens gyvūnų šiuos galite valgyti: kas turi pelekus ir žvynus, tokius jūs galite valgyti. 10Kas pelekų ir žvynų neturi, jūs negalite valgyti. Tie gyvūnai yra jums nešvarūs.

11Galite valgyti visus švarius paukščius. 12Bet yra šie, kurių nevalgysite: erelis, grifas ir juodasis grifas, 13suopis, visų rūšių sakalai, 14visų rūšių varnos, 15strutis, lėlis, žuvėdra, visų rūšių vanagai, 16pelėda ir ūbaujanti pelėda, baltoji pelėda, 17pelikanas, einis ir kormoranas, 18gandras ir visų rūšių garniai; lukutis ir šikšnosparnis. 19 Visi sparnuotieji vabzdžiai yra jums nešvarūs, - jie nebus valgomi. 20Galite valgyti visus švarius sparnuotus gyvūnus.

21Kas yra nugaišęs, to nevalgysite. Gaišeną valgyti gali duoti ateiviui, gyvenančiam tavo mieste, ar parduoti ją svetimšaliui, nes tu esi tauta, pašvęsta VIEŠPAČIUI, savo Dievui.

Nevirsi ožiuko jo motinos piene".

Dešimtinės duoklė22"Kasmet atskirsi dešimtą dalį viso savo pasėlių derliaus, užderėjusio dirvoje. 23Valgysi dešimtinę savo grūdų, vyno bei aliejaus ir savo bandų bei kaimenių pirmagimius VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje toje vietoje, kurią jis išsirinks kaip savo vardo buveinę, kad išmoktumei visad pagarbiai bijoti VIEŠPATIES, savo Dievo. 24Bet VIEŠPAČIUI, tavo Dievui, tave gausiai palaiminus, jei nuotolis bus toks didelis, kad tu dešimtinės nepajėgi nugabenti, nes vieta, kurią VIEŠPATS išsirinks įkurdinti savo vardui, per toli nuo tavęs, 25tada gali dešimtinę pakeisti pinigais. Su pinigais saugiai rankoje nueik į vietą, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, bus išsirinkęs. 26Panaudosi pinigus nupirkti, ko norėsi - jaučių, avių, vyno, stipraus gėrimo ir ko tik trokši. Ten, VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje, valgysi tu ir tavo namiškiai drauge džiaugdamiesi. 27Ir levito, gyvenančio tavo mieste, nepalik tuščiomis, nes jis neturi nei dalies, nei paveldo kaip tu.

28Kas treti metai atneši visą tų metų savo derliaus dešimtinę ir atiduosi ją į miesto svirną. 29Levitas, kadangi jis neturi nei dalies, nei paveldo su tavimi, taip pat ir ateivis, ir našlaitis, ir našlė, esantys tavo mieste, galės ateiti ir pavalgyti iki soties, idant VIEŠPATS, tavo Dievas, laimintų tave ir kiekvieną tavo darbą, prie kurio pridedi ranką".

15Šabo metai 1"Kas septinti metai švęsi skolų atleidimą. 2Šitokia yra atleidimo esmė: kiekvienas skolintojas atleis, ką jis buvo paskolinęs savo artimui, - nebereikalaus skolos iš savo artimo ar giminaičio, nes buvo paskelbtas VIEŠPATIES atleidimas. 3Iš svetimtaučio gali jos reikalauti, bet turi atleisti visa, ką tavo giminaitis yra tau skolingas.

4Elgetų tarp jūsų neturi būti, nes VIEŠPATS tikrai laimins tave krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau paveldėti kaip nuosavybę, 5jei tik paklausysi VIEŠPATIES, savo Dievo, balso, uoliai vykdydamas visą įsakymą, kurį tau skelbiu šiandien. 6Kai VIEŠPATS bus tave palaiminęs, kaip jis pažadėjo, tu skolinsi daugeliui tautų, bet nesiskolinsi pats, tu valdysi daug tautų, bet jos tavęs nevaldys.

7Tačiau jei būtų tarp jūsų elgeta, vienas iš giminaičių, bet kuriame tavo miestų krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau, nebūk kietaširdis ar šykštus savo beturčiui artimui. 8Verčiau

ištiesk ranką ir noriai jam skolink, ko tik jis stokoja. 9Saugokis, kad nepuoselėtum širdyje klastingos minties, sakydamas: 'Septintieji metai, skolų atleidimo metai, artinasi', - ir, rūsčiai į savo nuskurdusį artimą pasižiūrėjęs, nieko jam neduotum. Prieš tave jis šauksis VIEŠPATIES, ir tu užsitrauksi kaltę. 10Duok tad jam dosniai ir neapgailestauk širdimi tai darydamas, nes VIEŠPATS, tavo Dievas, už tai laimins visus tavo darbus ir visus tavo siekius. 11Kadangi krašte beturčių niekad netrūks, todėl įsakau tau: 'Ištiesk ranką vargšui ir beturčiui artimui savo krašte".

Izraeliečių vergai12"Jei tavo bendruomenės narys, hebrajus ar hebrajė, parsiduoda tau, jis turi tau tarnauti šešerius metus, bet septintais metais turi jį paleisti laisvą. 13Paleisdamas vergą laisvą, neišsiųsk jo tuščiomis rankomis. 14Aprūpink jį dosniai iš savo avių kaimenės, iš kluono, iš vynuogių spaudyklos, duodamas jam iš dosnumo, kuriuo VIEŠPATS, tavo Dievas, yra tave palaiminęs. 15Atsimink, kad tu buvai vergas Egipto žemėje ir VIEŠPATS, tavo Dievas, tave atpirko. Užtat aš ir duodu tau šiandien šį įsakymą. 16Bet jei jis tau sakytų: 'Aš neisiu iš tavo namų', - dėl to, kad myli tave ir tavo šeimyną, nes jam gera pas tave, 17tada, paėmęs ylą, perdursi jo ausies lezgį, priglaustą prie durų, ir jis bus tavo vergas amžinai. Panašiai pasielgsi ir su savo verge.

18Nesijausk nuskriaustas, kai paleidi jį laisvą, nes tarnyba, kurią jis yra tau atlikęs per tuos šešerius metus, yra verta dvigubos samdinio algos. Be to, VIEŠPATS, tavo Dievas, laimins visame, ką tu darai".

Pirmagimiai19"Visus pirmagimius iš tavo galvijų bandos ar avių kaimenės pašvęsi VIEŠPAČIUI, savo Dievui: savo pirmagimiu jaučiu nedirbsi, avių kaimenės pirmagimio nekirpsi. 20Suvalgysite jį, - tu drauge su savo šeimyna, - VIEŠPATIES, tavo Dievo, akivaizdoje kasmet vietoje, kurią VIEŠPATS išsirinks. 21Bet jei jis turėtų trūkumą, kokį nors žymų trūkumą, - būtų raišas ar aklas, - jo VIEŠPAČIUI, tavo Dievui, neaukosite. 22Galite jį valgyti savo gyvenvietėse, nešvarūs ir švarūs gali jį valgyti, lygiai kaip valgoma gazelė ir stirna. 23Vien jo kraujo negali valgyti, bet išliesi jį kaip vandenį ant žemės".

16Perėjimo iškilmės 1"Švęsk Abibo mėnesį, atnašaudamas Perėjimo auką VIEŠPAČIUI, savo Dievui, nes Abibo mėnesį, naktį, VIEŠPATS, tavo Dievas, išvedė tave iš Egipto. 2Atnašausi Perėjimo auką VIEŠPAČIUI, savo Dievui, iš galvijų bandos ir avių kaimenės toje vietoje, kurią VIEŠPATS išrinks kaip buveinę savo vardui. 3Nieko rauginto su ja nevalgysi. Septynias dienas valgysi su ja neraugintą duoną - vargo duoną, idant atsimintumei per visas gyvenimo dienas savo išėjimą iš Egipto žemės, nes iš Egipto žemės išėjai labai skubiai. 4Per septynias dienas joks raugas tenesirodo pas tave visoje tavo žemėje; tenebūna palikta lig ryto nieko iš mėsos, kurią aukojai pirmosios dienos vakarą.

5Perėjimo aukos negali atnašauti nė viename iš savo miestų, kuriuos VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda. 6Tik vietoje, kurią jis išrinks kaip buveinę savo vardui, tik ten atnašausi Perėjimo auką vakare, saulei leidžiantis, tuo dienos metu, kai išėjai iš Egipto. 7Virsi ir valgysi toje vietoje, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, išrinks; kitą rytą gali leistis kelionėn atgal į savo palapines. 8Šešias dienas valgęs neraugintą duoną, septintą dieną švęsi iškilmingą sueigą VIEŠPAČIUI, savo Dievui. Tą dieną nedirbsi jokio darbo".

Savaičių iškilmės9"Atskaitysi septynias savaites, pradėdamas skaičiuoti nuo to laiko, kai pjautuvas pirmąkart paliečia nepjautus javus. 10Tada tu švęsi Savaičių iškilmes, VIEŠPATIES, savo Dievo, garbei atnašaudamas geros valios auką pagal derlių, kuriuo VIEŠPATS, tavo Dievas, bus tave

palaiminęs. 11Džiūgausi VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje tu ir tavo sūnūs bei dukterys, tavo vergai ir vergės, levitai, gyvenantys tavo miestuose, bei ateiviai, našlaičiai ir našlės, esantys su tavimi, toje vietoje, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, išsirinks kaip buveinę savo vardui. 12Atsimink, kad tu buvai vergas Egipte, ir ištikimai laikykis šių įstatų".

Palapinių iškilmės13 "Suvalęs klojimo ir vynuogių spaudyklos derlių, švęsi septynias dienas Palapinių iškilmes. 14Džiūgausi šventės dienomis tu ir tavo sūnūs bei dukterys, tavo vergai bei vergės, ir levitai, ateiviai, našlaičiai bei našlės, gyvenantys tavo miestuose. 15Septynias dienas švęsi šias iškilmes VIEŠPATIES, savo Dievo, garbei toje vietoje, kurią VIEŠPATS išrinks. Kadangi VIEŠPATS, tavo Dievas, laimins visą tavo derlių ir visus tavo laimėjimus, tu tikrai džiūgausi.

16Tris kartus per metus - Neraugintos duonos iškilmėse, Savaičių iškilmėse ir Palapinių iškilmėse - visi tavo vyriškiai pasirodys VIEŠPATIES, tavo Dievo, akivaizdoje toje vietoje, kurią VIEŠPATS išrinks. Tenepasirodo niekas VIEŠPATIES akivaizdoje tuščiomis rankomis. 17Kiekvienas atnašaus kiek išgali pagal VIEŠPATIES, tavo Dievo, palaiminimą, kurį jis bus tau suteikęs".

Teisėjai18"Paskirsi teisėjus ir pareigūnus visur giminėse, visose savo gyvenvietėse, kurias VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda. Jie teis žmones teisingu teismu. 19Teisingumo neiškraipyk, šališkumo nerodyk, kyšio neimk, nes kyšis aptemdo išmintingųjų akis ir iškraipo teisiųjų bylą. 20Tik to, kas teisu, teisingai tesieksi, idant tarptumei ir paveldėtumei kraštą, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda".

Pagunda perimti pagonių religinius papročius21 "Nestatysi sau jokio šventojo stulpo - medžio šalia aukuro, kurį padirbsi VIEŠPAČIUI, savo Dievui, 22nei statysiesi šventojo akmens, - jų VIEŠPATS, tavo Dievas, nekenčia".

17 1"Neaukosi VIEŠPAČIUI, savo Dievui, nesveiko jaučio ar nesveikos avies, - su bet kokiu trūkumu, - nes tai yra pasibjaurėtina VIEŠPAČIUI, tavo Dievui.

2Jei pas tave, vienoje iš gyvenviečių, kurias tau duoda VIEŠPATS, būtų rasta vyras ar moteris, kurie daro pikta VIEŠPATIES, tavo Dievo, akyse ir nusižengia jo Sandorai, 3eidami tarnauti kitiems dievams ir garbindami juos, - ar tai būtų saulė, ar mėnulis, ar kuri nors iš dangaus galybių, - ką aš esu uždraudęs, 4ir jei apie tai tau būtų pranešta ar tu pats sužinotumei, tada turi reikalą rūpestingai ištirti. Jei tiesa, kad toks pasibjaurėtinas dalykas yra įvykęs Izraelyje, 5tada išvesi už savo miesto vartų vyrą ar moterį, padariusius tokį nedorą dalyką, ir užmušite tą vyrą ar tą moterį akmenimis. 6Žmogus gali būti nubaustas mirtimi tik dviejų ar trijų liudytojų parodymu; niekas neturi būti nubaustas mirtimi, prieš jį liudijant tik vienam liudytojui. 7Vykdant mirties bausmę, tebūna liudytojų rankos pakeltos pirmosios prieš jį, o po jų turi prisidėti visi žmonės. Taip pašalinsi pikta iš jūsų".

Teisėjai iš Levio giminės8"Jei išspręsti bylą yra tau per sunku, ar tai būtų ginčas dėl žmogžudystės, ar įstatyminės teisės, ar dėl asmens užpuolimo, - bet kokia ginčą kelianti byla tavo vartuose, - tada skubėk nueiti į vietą, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, išrinks. 9Atėjęs pasitarsi su kunigais iš Levio giminės ir teisėju, kuris tomis dienomis yra atsakingas. Bylos nuosprendį jie tau paskelbs. 10Vykdyk tiksliai nuosprendį, kurį tau jie paskelbs iš vietos, kurią VIEŠPATS išrinks, ištikimai laikydamasis visko, ką jie tau nurodė. 11Turi elgtis pagal visus tau duotus nurodymus ir tau paskelbtą nuosprendį; nenukrypk nuo jų tau paskelbto nuosprendžio nei į dešinę, nei į kairę. 12Jei kas įžūliai savimi pasitikėdamas drįstų nepaklusti kunigui, paskirtam ten tarnauti VIEŠPAČIUI,

tavo Dievui, ar teisėjui, tas žmogus mirs. Taip pašalinsi pikta iš Izraelio. 13Visi žmonės, tai girdėdami, bijos ir savimi pasitikėdami įžūliai daugiau nesielgs".

Karalius14"Kai būsi atėjęs į kraštą, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau, ir būsi jį paveldėjęs bei jame įsikūręs, ir nuspręsi: 'Pasiskirsiu sau karalių, kaip kad daro visur aplinkinės tautos', - 15iš tikrųjų gali pasiskirti sau karaliumi tą, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, išrinks. Tik žiūrėk, kad sau karaliumi pasidarytum vieną iš savo giminaičių; kokio nors svetimtaučio - žmogaus, kuris nėra tavo giminaitis, karaliumi negali pasidaryti. 16Tačiau jis nelaikys didelio skaičiaus arklių ir nesiųs savo žmonių į Egiptą, kad daugiau arklių įsigytų, nes VIEŠPATS yra jums pasakęs: 'Tuo keliu niekad atgal negrįžkite'. 17Jis neims nei ves daugiau ir daugiau žmonų, kad jo širdis nenutoltų; nei kaups sau sidabro ir aukso daugiau negu reikia. 18Kai bus pasodintas į savo karalystės sostą, jis turės įsakyti, kad šio įstatymo nuorašas būtų jam padarytas ant ritinio Levio giminės kunigų akivaizdoje. 19Tepasilieka jis su juo, teskaito jį visas savo gyvenimo dienas, idant, ištikimai laikydamasis šio įstatymo žodžių ir šių įstatų, išmoktų pagarbiai bijoti VIEŠPATIES, savo Dievo. 20Teneišpuiksta jo širdis prieš kitus brolius, tenenukrypsta nei į dešinę, nei į kairę, idant jis ir jo palikuonys ilgai karaliautų Izraelyje".

18Kunigai 1"Visa kunigiškoji Levio giminė neturės dalies ar paveldo Izraelyje. Jie gyvens tik iš VIEŠPATIES atnašų ugnimi kaip jų dalies, 2bet jie neturės jokios dalies tarp savo broliškų giminių. VIEŠPATS yra jų paveldas, kaip jis jiems pažadėjo.

3Tokia tat yra kunigų teisė iš žmonių, atnašaujančių jautį ar avį: kunigui jie duos petį, abu žandikaulius ir pilvą. 4Pirmienas savo grūdų, vyno bei aliejaus ir pirmąsias savo avių vilnas duosi jam, 5nes VIEŠPATS, tavo Dievas, išrinko Levį - jį ir jo sūnus - būti ir tarnauti VIEŠPATIES vardu visam laikui.

6Jei levitas norėtų eiti iš bet kurios tavo gyvenviečių, kur tik jis gyventų Izraelyje, į vietą, kurią VIEŠPATS išrinks, jis gali tai padaryti, kada jam patinka. 7Ten jis gali tarnauti VIEŠPATIES, savo Dievo, vardu, kaip ir visi jo broliai levitai, ten esantys ir tarnaujantys VIEŠPATIES akivaizdoje. 8Jie gaus tokią pat dalį valgyti kaip kiti, nepaisant jų asmeniškų dovanų ar palikimo".

Pranašai9"Kai būsi įėjęs į kraštą, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda, nesimokysi pamėgdžioti tų tautų bjaurių darbų. 10 Tenebūna rasta tarp jūsų nė vieno, kuris aukoja savo sūnų ar dukterį ugnimi, ar kuris užsiima būrimu, ar yra žynys, ar burtininkas, ar raganius, 11ar kerėtojas, ar kuris tariasi su vaiduokliais bei dvasiomis, ar kuris teiraujasi mirusiųjų. 12Juk kas tik tokius dalykus daro, tas yra pasibjaurėtinas VIEŠPAČIUI; už tokius bjaurius darbus VIEŠPATS pašalina tautas tau iš kelio. 13Tu tad turi būti nuoširdžiai ištikimas VIEŠPAČIUI, savo Dievui. 14Nors tos tautos, kurių tu eini išvaryti, iš tikrųjų klauso žynių ir užsiimančiųjų būrimu, VIEŠPATS, tavo Dievas, tau to daryti neleis.

15VIEŠPATS, tavo Dievas, išugdys tau pranašą, kaip mane, iš tavo giminių. Jo turėsite klausyti. 16Kaip VIEŠPATIES, savo Dievo, prašei sueigos dieną prie Horebo, sakydamas: 'Neleisk man ilgiau klausytis VIEŠPATIES, mano Dievo, balso ar vėl kada nors regėti šią baisią ugnį, kad nenumirčiau'. 17Tada VIEŠPATS man atsakė: 'Taip kalbėdami, jie gerai daro. 18Išugdysiu jiems pranašą, kaip tave, iš jų giminių ir įdėsiu savo žodžius į pranašo lūpas. Jis pasakys jiems visa, ką aš jam būsiu įsakęs. 19Jei kas nors neklausys žodžių, kuriuos pranašas kalbės mano vardu, aš pats pašauksiu jį už tai atsakyti. 20O pranašas, drįstantis tarti mano vardu pranašavimą, kurio aš jam

neįsakiau tarti, ar pranašas, kalbantis kitų dievų vardu, - tas pranašas turi mirti'. 21Jeigu savęs klaustumei: 'Kaip galime žinoti, kad tas pranašavimas nėra buvęs VIEŠPATIES ištartas?' 22Jeigu pranašas kalba VIEŠPATIES vardu, bet pranašavimas neišsipildo ar nepasitvirtina, to pranašavimo VIEŠPATS nėra ištaręs. Pranašas yra kalbėjęs įžūliai savimi pasitikėdamas, todėl dėl jo nenuogąstauk".

19Prieglobsčio miestai 1"Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus sunaikinęs tautas, kurių kraštą VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda, ir tu būsi jį paveldėjęs bei įsikūręs jų miestuose ir jų namuose, 2tu atskirsi tris miestus krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau paveldėti. 3Apskaičiuosi nuotolius ir padalysi į tris sritis kraštą, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau kaip paveldą, idant kiekvienas žmogžudys galėtų į vieną iš jų nubėgti.

4Šitoks yra atvejis žmogžudžio, kuris gali ten nubėgti ir savo gyvybę išgelbėti: kai kas nors netyčiomis yra užmušęs savo artimą, su kuriuo niekad nėra buvęs priešas. 5Tarkime, nueina kas nors su artimu į mišką malkų pasikirsti ir jam, pakėlus kirvį medžiui kirsti, kirvis nuslysta nuo koto, mirtinai užgaudamas jo artimą. Toks žmogus gali bėgti į vieną iš tų miestų ir išgelbėti savo gyvybę.

6Kitaip, jei nuotolis būtų per didelis, keršytojas už kraują, vydamasis pykčio įkarštyje, galėtų pasivyti užmušėją ir jį užmušti, nors mirties bausmės jis nebuvo užsitraukęs, nes niekad nebuvo buvęs savo artimo priešas. 7Todėl aš tau ir įsakau atskirti tris miestus.

8Kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus išplėtęs tavo žemę, kaip jis yra prisiekęs tavo protėviams, - kai atiduos tau visą kraštą, kurį jis pažadėjo tavo protėviams duoti jums, 9jei tu ištikimai laikysies šio viso įsakymo, kurį tau šiandien duodu, mylėdamas VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir visad eidamas jo keliais, - tada pridėsi dar kitus tris miestus prie šių trijų. 10Taip nebus išlietas nekalto žmogaus kraujas, užtraukdamas tau kraujo kaltę krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau kaip paveldą.

11Tačiau jei kas nors, būdamas nesantaikoje su artimu, patykojęs užpultų jį ir, atėmęs jo gyvybę, nubėgtų į vieną šių miestų, 12tada žmogžudžio miesto seniūnai jį iš ten parsigabens ir perduos jį keršytojui už kraują nubausti mirties bausme. 13Nerodysi jam jokio gailesčio, bet pašalinsi nekalto kraujo kaltę iš Izraelio, idant tu klestėtumei".

Ežiaženklių perkėlimas14"Nepajudinsi savo artimo ežiaženklio, pastatyto pirmųjų kartų ant tavo paveldo, kuris bus skirtas krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau paveldėti".

Liudytojai15"Vieno liudytojo nepakanka nuteisti žmogui už bet kokį nusikaltimą ar už bet kokią skriaudą. Kad ir koks būtų nusižengimas, apkaltinimas gali būti įrodytas tik dviejų ar trijų liudytojų patvirtinimu. 16Jei nedoras liudytojas išeina prieš žmogų ir apkaltina jį neištikimybe įstatymui, 17tada abi šalys turės pasirodyti prieš VIEŠPATĮ, akivaizdoje kunigų ir teisėjų, turinčių tomis dienomis atsakomybę. 18Teisėjai tada reikalą nuodugniai ištirs. Jei liudytojas yra neteisingas liudytojas, melagingai liudijęs prieš savo artimą, 19tada turite su juo lygiai taip pasielgti, kaip jis buvo norėjęs elgtis su artimu. Taip pašalinsi pikta iš jūsų tarpo. 20Kiti, apie tai išgirdę, bijos, ir toks nusikaltimas niekad daugiau nebus daromas tarp jūsų. 21Nerodysi jokio gailesčio: gyvybė už gyvybę, dantis už dantį, ranka už ranką, koja už koją!"

20Drąsa mūšyje 1 "Kai, eidamas į karo žygį prieš savo priešus, pamatysi žirgus ir vežimus - didesnę kariuomenę negu tavo, jų nebijok, nes VIEŠPATS, tavo Dievas, kuris išvedė tave iš Egipto žemės, yra su tavimi. 2Prieš prasidedant mūšiui, kunigas išeis į priekį ir pasakys kareiviams kalbą.

3Jiems sakys: 'Klausykis, Izraeli! Šiandien jūs einate į mūšį su savo priešais. Nebūkite nusiminę! Jų nebijokite, nuo jų nedrebėkite ir nepasiduokite klaikui, 4nes pats VIEŠPATS, jūsų Dievas, žygiuoja su jumis į mūšį kovoti už jus prieš jūsų priešus ir duoti jums pergalės'. 5Tada pareigūnai kreipsis į kareivius, sakydami: 'Ar yra kas nors, kuris pasistatė naujus namus, bet dar nešventė įkurtuvių? Teeina jis namo, kad kartais nežūtų mūšyje ir kitas nešvęstų jo įkurtuvių. 6Ar yra kas nors, kuris įsiveisė vynuogyną, bet dar nesidžiaugė jo vaisiais? Teeina jis namo, kad kartais nežūtų mūšyje ir kitas nesidžiaugtų jo vaisiais. 7Ar yra kas nors, kuris yra susižadėjęs su moterimi, bet dar nėra jos vedęs? Teeina jis namo, kad kartais nežūtų mūšyje ir kitas jos nevestų'. 8 Pareigūnai, toliau kalbėdami kareiviams, sakys: 'Ar yra kas nors išsigandęs ir nusiminęs? Teeina jis namo, kad per jį brolių drąsa neišblėstų'. 9Kai pareigūnai baigs kalbėti kareiviams, kariuomenės didžiūnai ims vadovauti gretoms".

Priešų miestai10 "Prisiartinęs prie miesto jį užpulti, pasiūlyk jam taikos sąlygas. 11Jeigu jis tavo taikos sąlygas priima ir tau pasiduoda, tada visi jame esantys žmonės turės tau lažą eiti. 12O jeigu jis tau taikiai nepasiduoda, bet su tavimi kariauja, tada tu jį apgulsi. 13VIEŠPAČIUI, tavo Dievui, atidavus jį tau į rankas, iššudysi jame visus vyriškius kalaviju. 14Tačiau kaip grobį gali pasiimti sau moteris, vaikus, galvijus bei visa kita, kas yra mieste, - visą karo laimikį, - ir gali maitintis iš savo priešų paimto karo laimikio, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, bus tau davęs. 15 Taip elgsiesi su visais miestais, kurie yra labai toli nuo tavęs, - su tais miestais, kurie nepriklauso arti esančioms tautoms. 16Tačiau šių tautų miestuose, kuriuos VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau kaip paveldą, nepaliksi gyvo nė vieno, kas kvėpuoja. 17Sunaikinsi juos - hetitus ir amoriečius, kanaaniečius ir perizitus, hivitus ir jebusitus, kaip VIEŠPATS, tavo Dievas, yra tau įsakęs, 18kad jie neišmokytų tavęs visų tų pasibjaurėtinų dalykų, kuriuos jie daro savo dievams, ir nenusidėtumėte VIEŠPAČIUI, savo Dievui.

19 Kai būsi apgulęs miestą ilgą laiką, kariausi su juo, norėdamas jį paimti, nesunaikink jo medžių, pakeldamas prieš juos kirvį. Jų vaisius gali valgyti, bet neturi jų kirsti. Argi laukų medžiai yra žmonės, kad ir jie turėtų būti įtraukti į tavo apgulą? 20Tik medžius, kuriuos tu žinai nesant vaismedžius, gali naikinti ir kirsti su tavimi kariaujančio miesto apgulos pylimų statybai, kol miestas kris".

21Atgaila už nežinomą užmušėją 1 "Jei žemėje, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau paveldėti, būtų rastas užmuštas žmogus, gulintis atvirame lauke, ir nebūtų žinoma, kas jį užmušė, 2tavo seniūnai ir teisėjai nuėję išmatuos atstumą tarp miestų, esančių arti lavono. 3Tada arčiausiai lavono esančio miesto seniūnai paims iš bandos telyčią, kuri dar nėra buvusi darbui pajungta ir jungo niekad netraukė. 4To miesto seniūnai nuves telyčią į slėnį su nuolat tekančiu upeliu, prie vietos, kuri nėra suarta ar apsėta, ir ten, slėnyje, nusuks telyčiai sprandą. 5Ateis kunigai, Levio sūnūs, nes VIEŠPATS, tavo Dievas, juos išrinko jam tarnauti ir laiminti VIEŠPATIES vardu. Jų žodžiu bus išspręsti visi ginčai ir visi užpuoliai. 6Tada visi arčiausiai lavono esančio miesto seniūnai, nusiplovę rankas virš telyčios, kuriai sprandas slėnyje buvo nusuktas, 7sakys: 'Mūsų rankos šio kraujo neišliejo nei mūsų akys tai matė. 8Atleisk, VIEŠPATIE, savo tautai Izraeliui, kurį tu atpirkai. Tenepasilieka nekalto kraujo kaltė Izraelyje, tavo tautoje!' Ir kraujo kaltė bus jiems atleista. 9Taip tu pašalinsi iš jūsų nekalto kraujo kaltę, nes darysi, kas yra teisu VIEŠPATIES akyse".

Vedybos su nelaisvėn paimta moterimi10"Kai eisi kariauti su savo priešais ir VIEŠPATS, tavo Dievas, atiduos juos tau į rankas, - paimsi juos į nelaisvę, 11tarkime, pamatysi tarp belaisvių gražią

moterį, kurios tu geistum ir norėtum ją imti sau žmona. 12 Parsivesi tad ją į namus, ji apsikarpys plaukus, apsipjaustys nagus 13ir nusivilks belaisvės apdarą. Ji praleis visą mėnesį tavo namuose, apraudodama savo tėvą ir motiną. Tada gali sueiti su ja ir būti jos vyru, o ji bus tavo žmona. 14Tačiau jeigu vėliau nebūsi ja patenkintas, turėsi duoti jai laisvę. Už pinigus jos parduoti negalėsi. Neturi elgtis su ja kaip su verge, nes tu ją išnaudojai".

Pirmagimių teisės15"Jei vyras turėtų dvi žmonas, vieną mylimą, o kitą nemėgstamą, ir jos abi - mylimoji ir nemėgstamoji - pagimdytų jam sūnus, bet pirmagimis būtų nemėgstamosios sūnus, 16tada tą dieną, kai jis dalys savo nuosavybę sūnums, jis negalės laikyti savo pirmagimiu mylimosios žmonos sūnaus vietoj nemėgstamosios žmonos sūnaus, kuris yra pirmagimis. 17Jis turi pripažinti pirmagimiu sūnų tos, kurios jis nemėgsta, duodamas jam dvigubą dalį visko, ką jis turi, nes šis yra pirmasis jo vyriškumo vaisius ir pirmagimio teisė jam priklauso".

Nepataisomas sūnus18"Jei žmogus turėtų neklaužadą ir maištingą sūnų, neklausantį tėvo ir motinos balso, nepaklūstantį jiems, nors jie ir baustų jį, 19tada jo tėvas ir motina pačiups jį ir nuves pas miesto seniūnus prie tos vietos vartų. 20Jie pareikš miesto seniūnams: 'Šis mūsų sūnus yra neklaužada ir maištingas. Mūsų jis neklauso. Jis yra besotis ir girtuoklis'. 21Tada visi miesto vyrai užmuš jį akmenimis. Taip pašalinsi pikta iš jūsų; visas Izraelis, apie tai girdėdamas, bijos".

Nusikaltėlio kūnas22"Jei žmogus bus padaręs nusikaltimą, vertą mirties bausmės, ir, bausmę įvykdžius, pakabinsi jo lavoną ant medžio, 23jo kūnas neturi ant medžio likti visą naktį. Palaidosi jį tą pačią dieną, nes Dievo prakeikimas bus tam, kuris kabo ant medžio. Tu neturi teršti žemės, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau paveldėti".

22Įvairūs nuosprendžiai 1"Pamatęs klaidžiojantį savo artimo jautį ar avį, nepraeik pro šalį, - tu turi juos nuvesti atgal pas savo artimą. 2Jei tas artimas negyvena arti tavęs ar tu nežinai, kas yra gyvulio savininkas, parsivesi jį pas save į namus. Jis bus pas tave, kol jo savininkas atsišauks, tada jį sugrąžinsi jam. 3Tą patį darysi su artimo asilu; taip pat elgsiesi su artimo drabužiu; tą patį darysi su kiekvienu kitu daiktu, kurį tavo artimas pamestų, o tu rastum. Tu negali praeiti pro šalį nepagelbėdamas.

4Matydamas parkritusį ant kelio savo artimo asilą ar jautį, nepraeisi pro šalį, bet turi jam padėti parkritusį ant kojų pakelti.

5Moteris nevilkės vyriško apdaro nei vyras nesirengs moteriškais drabužiais, nes kas taip daro, kelia pasibjaurėjimą VIEŠPAČIUI, tavo Dievui.

6Jei, einant keliu, pasitaikytų užtikti paukščio lizdą bet kur medyje ar ant žemės su jaunikliais ar kiaušiniais, su tupinčia ant jauniklių ar kiaušinių motina, motinos drauge su jaunikliais nepaimsi. 7Leisk motinai nuskristi, pasiimdamas sau tik jauniklius, idant tau gerai sektųsi ir ilgai gyventumei.

8Statydamas naujus namus, padirbsi savo stogui turėklus, idant neužsitrauktumei kraujo kaltės ant savo namų, jei kas nuo jo žemėn nupultų.

9Nesėsi savo vynuogyno dviem skirtingomis sėklomis. Jei taip darytum, visas jo derlius - sėkla, kurią pasėjai, ir vynuogių derlius negali būti naudojamas.

10Nearsi su poron sukinkytais jaučiu ir asilu.

11Nesirengsi drabužiais, pasiūtais iš drauge suaustų vilnų ir linų.

12Pasidarysi kutus ant keturių kampų apsiausto, kuriuo apsisupi".

Geras jaunos žmonos vardas13"Tarkime, vyras veda žmoną ir, suėjęs su ja, ima jos neapkęsti, 14prasimano jai kaltinimų ir, šmeiždamas ją, sako: 'Aš vedžiau šią moterį, bet, suėjęs su ja, neradau įrodymo, kad ji būtų mergelė'. 15Tuomet merginos tėvas ir motina pateiks merginos mergystės ženklus seniūnams miesto vartuose. 16Merginos tėvas sakys seniūnams: 'Aš daviau savo dukterį žmona šiam vyrui, bet jis neapkenčia jos. 17Prasimanė jai net kaltinimų, sakydamas: 'Aš neradau įrodymo, kad tavo duktė būtų mergelė'. Betgi štai yra mano dukters mergystės ženklai'. Tada jiedu išskleis drabužį miesto seniūnų akivaizdoje. 18To miesto seniūnai tą vyrą paims ir jį nuplaks. 19Be to, jie nubaus jį šimto sidabrinių šekelių bauda ir atiduos juos merginos tėvui, nes tas vyras apšmeižė mergelę Izraelyje. O ji pasiliks jo žmona; jis niekad neturės teisės su ja išsiskirti.

20Tačiau jei šis kaltinimas yra tiesa, - jei įsitikinta, kad mergina nebuvo mergelė, 21- tada mergina bus išvesta prie jos tėvo namų durų, ir jos miesto vyrai užmuš ją akmenimis, nes ji padarė gėdingą dalyką Izraelyje, sanguliaudama savo tėvo namuose. Taip tu pašalinsi pikta iš jūsų".

Svetimavimas ir sanguliavimas 22"Jei vyras yra pagautas gulint su kito žmona, jiedu abu - vyras ir moteris, su kuria jis sugulė - turi mirti. Taip pašalinsi pikta iš Izraelio.

23Jei mieste vyras užklumpa merginą, kuri yra susižadėjusi, ir sueina su ja, 24išvesi juodu abu už miesto vartų ir užmuši akmenimis: merginą už tai, kad mieste nesišaukė pagalbos, o vyrą už tai, kad išprievartavo savo artimo žmoną. Taip tu pašalinsi pikta iš jūsų.

25Bet jei laukuose vyras užklumpa merginą, kuri yra susižadėjusi, užpuola ir sugula su ja, tada tik su ja sugulęs vyras turi mirti, 26o merginai nieko nedarysi. Mergina neužsitraukė mirties bausmės, nes šis atvejis yra tartum atvejis žmogaus, kuris užpuola ir nužudo artimą. 27Kadangi jis užklupo ją laukuose, nors susižadėjusioji mergina šaukėsi pagalbos, bet nebuvo kas ją išgelbėtų.

28Jei vyras užklumpa merginą, kuri nėra susižadėjusi, užpuola bei sugula su ja ir jiedu yra pagauti, 29su ja sugulęs vyras duos merginos tėvui penkiasdešimt sidabrinių šekelių, o ji taps jo žmona. Kadangi ją išprievartavo, jis niekad neturės teisės su ja išsiskirti.

23 1"Joks vyras neves savo tėvo žmonos, neišniekins savo tėvo lovos".

Dalyvavimas bendrijos pamaldose 2"Nė vienas, kurio sėklidės yra sutraiškytos ar varpa nupjauta, nebus priimtas į VIEŠPATIES sueigą.

3Gimusieji iš neteisėto lytinio santykiavimo nebus priimti į VIEŠPATIES sueigą. Net iki dešimtosios kartos nė vienas jų palikuonių nebus priimtas į VIEŠPATIES sueigą.

4Joks amonietis ar moabietis nebus priimtas į VIEŠPATIES sueigą. Net iki dešimtosios kartos nė vienas jų palikuonių nebus priimtas į VIEŠPATIES sueigą 5dėl to, kad nepasitiko jūsų su duona ir vandeniu jūsų kelionėje iš Egipto, ir dėl to, kad jie samdė prieš tave Beoro sūnų Balaamą iš Petoro Mesopotamijoje, kad tave prakeiktų. - 6Bet VIEŠPATS, tavo Dievas, atsisakė Balaamo klausyti. VIEŠPATS, tavo Dievas, pavertė tą prakeikimą tau palaiminimu, nes VIEŠPATS, tavo Dievas, tave mylėjo. - 7Nesirūpinsi jų gerove ar labu, kol tik būsi gyvas - niekad.

8Nesibjaurėsi edomiečiais, nes jie yra tavo giminės. Nesibjaurėsi egiptiečiais, nes buvai ateivis jų žemėje. 9Jiems gimę trečiosios kartos vaikai gali būti priimti į VIEŠPATIES sueigą".

Švara stovykloje10"Kai žygyje prieš savo priešus įsirengi stovyklą, susilaikyk nuo visko, kas

nepadoru. 11Jei kas nors iš jūsų taps nešvarus nakčia dėl sėklos išsiliejimo, jis turi išeiti iš stovyklos. 12Artėjant vakarui, jis apsiplaus vandeniu ir, saulei leidžiantis, gali pareiti į stovyklą.

13Už stovyklos turėsi nurodytą vietą, kur galėsi laukan eiti. 14Prie savo aprangos turėsi ir kastuvėlį. Nusilengvinęs už stovyklos, iškasi juo duobę ir apdengsi savo išmatas. 15Kadangi VIEŠPATS, tavo Dievas, žygiuoja drauge tavo stovykloje tavęs išgelbėti ir tau atiduoti tavo priešų, todėl tavo stovykla turi būti šventa. Tenemato jis nieko nepadoraus tarp jūsų ir tenenusigręžia nuo tavęs".

Įvairūs įsakai16"Vergo, išsigelbėjusio pas tave nuo savininko, neatiduosi jo savininkui. 17Jis gyvens su tavimi bet kurioje vietoje, kurią jis išsirinks tarp jūsų kuriame nors mieste, kur tik jam patiks. Tu neturi jo skriausti.

18 Jokia Izraelio duktė nebus šventovės kekšė; joks Izraelio sūnus nebus šventovės kekšininkas. 19Neneši kekšės užmokesčio ar kekšininko atlygio į VIEŠPATIES, savo Dievo, Namus kaip atnašos už įžadą, nes jiedu abu yra pasibjaurėjimas VIEŠPAČIUI, tavo Dievui.

20Neimsi palūkanų už paskolas savo tautiečiui, palūkanų už pinigus, palūkanų už maistą ar už bet ką kita, kas yra paskolinta. 21Gali reikalauti palūkanų už paskolas iš svetimtaučio, bet už paskolas savo tautiečiui neturi reikalauti palūkanų, idant VIEŠPATS, tavo Dievas, laimintų visus tavo siekius krašte, kurio paveldėti įeini.

22Kai padarai įžadą VIEŠPAČIUI, savo Dievui, nedelsk jį įvykdyti, nes VIEŠPATS, tavo Dievas, tikrai iš tavęs jo pareikalaus, ir tu užsitrauksi kaltę. 23Bet, susilaikydamas nuo įžadų, kaltės neužsitrauksi. 24Kas kartą išėjo iš tavo lūpų, tą turi ištikimai padaryti, lygiai kaip laisvai esi savo burna pažadėjęs VIEŠPAČIUI, savo Dievui. 25Kai įeini į savo kaimyno vynuogyną, gali valgyti vynuogių iki soties, bet į savo indą nieko nesidėsi. 26Kai įeini į savo kaimyno nepjautų javų lauką, gali ranka skintis varpų, bet pjautuvu savo kaimyno javų nesipjausi".

24Skyrybos 1"Tarkime, vyras paima žmoną ir sueina su ja. Bet ji neranda malonės jo akyse, nes jis randa kokį nors jos nepadorumą, parašo skyrybų raštą, paduoda jai į ranką ir išsiunčia ją iš savo namų. 2O ji, palikusi jo namus, tampa kito vyro žmona. 3Tarkime, ir antrasis vyras jos nepakenčia, parašo jai skyrybų raštą ir išsiunčia iš savo namų; arba antrasis ją vedęs vyras miršta. 4Pirmasis vyras, kuris buvo ją išsiuntęs, negali jos vėl imti sau žmona po to, kai ji yra buvusi netinkama. Nes tai būtų pasibjaurėtina VIEŠPAČIUI, ir tu užtrauktumei kaltę kraštui, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau kaip nuosavybę.

5Kai vyras yra neseniai vedęs, jis nei į kariuomenę eis, nei jam bus pavesta bet kokios pareigos. Atleistas vieneriems metams jis liks namie nešti džiaugsmo žmonai, kurią yra vedęs".

Įvairūs įstatai6 "Niekas neturi imti užstatu rankinių girnų ar viršutinės girnapusės, nes tai būtų gyvybės ėmimas užstatu.

7Jei rastųsi žmogus, kuris pagrobė kitą izraelietį, padarydamas jį vergu ar parduodamas, tas pagrobėjas turi mirti. Taip pašalinsi pikta iš jūsų.

8Raupsų ligos atvejais labai rūpestingai daryk visa, ką jums nurodys kunigai iš Levio giminės. Darykite lygiai taip, kaip aš jiems įsakiau. 9Atsimink, ką VIEŠPATS, tavo Dievas, padarė Mirjamai kelionėje, kai išėjote iš Egipto.

10 Kai duodi savo artimui bet kokią paskolą, užstato paimti į jo namus neisi. 11Lauke palauksi, kol

žmogus, kuriam tu duodi paskolą, išneš tau užstatą. 12O jei tas žmogus yra nuskurdęs, nemiegosi su jo apdaru, kuris duotas tau kaip užstatas. 13Tu turi sugrąžinti jam užstatą saulei leidžiantis, kad tavo artimas, galėdamas miegoti su apdaru, tave laimintų. Tai bus tavo geras darbas VIEŠPATIES, tavo Dievo, akivaizdoje.

14Nesulaikysi nuskurdusiam ir neturtingam darbininkui algos, ar jis būtų kitas izraelietis, ar ateivis, gyvenantis tavo krašte vienoje iš tavo gyvenviečių. 15Mokėsi jam algą prieš saulėlydį, nes jis yra nuskurdęs ir jo pragyvenimas nuo jos priklauso. Kitaip jis šauksis VIEŠPATIES prieš tave, ir tu užsitrauktum kaltę.

16Tėvai nebus baudžiami mirtimi už jų vaikus, nei vaikai bus baudžiami už jų tėvus. Tik už savo paties nusikaltimą gali žmogus būti nubaustas mirtimi.

17Nepažeisi ateivio ar našlaičio teisių; neimsi iš našlės drabužio užstatu. 18Atsimink, kad buvai vergas Egipte, ir VIEŠPATS, tavo Dievas, iš ten tave atpirko. Todėl aš ir įsakau tau tai daryti.

19Kai, pjaudamas savo lauke, javus užmiršti pėdą lauke, negrįši jo paimti. Jis bus ateiviui, našlaičiui ir našlei - idant VIEŠPATS, tavo Dievas, laimintų visus tavo siekius. 20Kai nupurtai savo alyvmedžius, neisi antrąkart per jų šakas. Tai bus ateiviui, našlaičiui ir našlei.

21Kai nurenki vynuoges savo vynuogyne, nerinksi kas yra likę. Tai bus ateiviui, našlaičiui ir našlei. 22Atsimink, kad tu buvai ateivis Egipto žemėje; todėl aš įsakau tau tai daryti".

25 1"Tarkime, du vyrai turi ginčą ir eina į teismą. Teisėjai padaro nuosprendį, pareikšdami vieną esant teisų, o kitą kaltą. 2Jei kaltasis yra užsitarnavęs būti nuplaktas, teisėjas palieps jį paguldyti ir nuplakti jo akivaizdoje kaltę atitinkančiu kirčių skaičiumi. 3Keturiasdešimt kirčių galima jam duoti, bet ne daugiau; kitaip, davus daugiau kirčių negu tiek, tavo artimas bus pažemintas tavo akyse.

4 Jaučiui, kuliančiam javus, antsnukio neuždėsi".

Svainio vedybos5"Kai broliai gyvena drauge ir vienas jų miršta, nepalikdamas sūnaus, mirusiojo žmona neištekės šalia šeimos už svetimo vyro. Jos vyro brolis sueis su ja, - jis paims ją sau žmona ir atliks jai svainio pareigą. 6O pirmagimis, kurį ji pagimdys, paveldės mirusiojo brolio vardą, kad jo vardas nebūtų ištrintas iš Izraelio. 7Tačiau jei tas vyras nenorės vesti savo brolio našlės, tada jo brolio našlė ateis pas seniūnus vartuose ir tars: 'Mano vyro brolis atsisako įamžinti savo brolio vardą Izraelyje. Jis neatlieka man svainio pareigos'. 8Tada to miesto seniūnai jį pasišauks ir įspės. Jei jis užsispiria, sakydamas: 'Aš nenoriu jos vesti', 9 tada jo brolio žmona prieis prie jo seniūnų akivaizdoje, numaus jam nuo kojos sandalą ir, spjovusi jam į veidą, tars: 'Šitaip elgiamasi su vyru, kuris nestato savo broliui namų'. 10Visur Izraelyje jo šeima bus žinoma kaip 'namai to, kuriam buvo numautas sandalas'".

Įvairūs įsakai11"Jei susimuštų du vyrai ir vieno jų žmona įsikištų gelbėti savo vyrą nuo priešininko rankos, ištiesdama ranką ir griebdama jam už gėdos, 12nukirsi jai ranką. Nerodyk jokio gailesčio.

13Nelaikysi savo maiše dviejų skirtingų svarsčių - didesnių ir mažesnių. 14Nelaikysi savo namuose dviejų skirtingų saikų - didesnių ir mažesnių. 15Turėsi tik pilną ir teisų svarstį; turėsi tik pilną ir teisų saiką, kad ilgai gyventumei žemėje, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda. 16Nes tais, kurie tokius dalykus daro, nesąžiningai elgdamiesi, bjaurisi VIEŠPATS, tavo Dievas.

17 Atsimink, ką tau darė Amalekas, kai keliavai iš Egipto, 18kaip jis užpuldinėjo tave pakeliui, kai

buvai išalkęs, ir, nebijodamas Dievo, žudė visus atsilikusius. 19Todėl kai VIEŠPATS, tavo Dievas, bus davęs tau poilsį nuo visų tavo priešų visame krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau turėti kaip paveldą, ištrinsi Amaleko atminimą po dangumi. Neužmiršk!"

26Padėka už pjūtį 1"Kai būsi įėjęs į kraštą, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau turėti kaip paveldą ir, užėmęs jį, įsikursi jame, 2paimsi pirmienas iš įvairių žemės vaisių, kuriuos nuimsi pjūties metu iš krašto, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda, ir, sudėjęs juos į pintinę, eisi į vietą, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, išrinks savo vardui kaip buveinę, 3nueisi pas kunigą, turintį valdžią tomis dienomis, ir jam tarsi: 'Šiandien aš sakau VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kad įėjau į kraštą, kurį VIEŠPATS prisiekė mūsų protėviams duoti mums'. 4Kunigui paėmus iš tavo rankos pintinę ir padėjus ją priešais VIEŠPATIES, tavo Dievo, aukurą, 5tu kalbėsi VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje: 'Mano protėvis buvo klajoklis aramietis, kuris nuėjo į Egiptą su maža šeimyna, gyveno ten kaip ateivis ir išaugo į didžią tautą, stiprią ir gausingą. 6Egiptiečiai elgėsi su mumis žiauriai ir engė mus, užkraudami mums eiti sunkų lažą. 7Mes šaukėmės VIEŠPATIES, savo protėvių Dievo; VIEŠPATS išgirdo mūsų balsą ir pažvelgė į mūsų kančią, vargus ir priespaudą. 8VIEŠPATS išvedė mus iš Egipto galingu kumščiu ir pakelta ranka - su klaiką keliančia galybe, su ženklais ir nuostabiais darbais. 9Jis įvedė mus į šią vietą ir davė mums šį kraštą - kraštą, tekantį pienu ir medumi. 10Todėl aš dabar aukoju pirmienas dirvų, kurias tu, VIEŠPATIE, man esi davęs'. Paliksi pintinę VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje ir sukniubsi prieš VIEŠPATĮ, savo Dievą. 11Tada tu džiaugsies drauge su levitu ir ateiviu, gyvenančiu su tavimi, visu geru, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, yra davęs tau ir tavo namams".

Malda atnašaujant dešimtinę12"Kai trečiaisiais metais, kurie yra dešimtinės metai, būsi visiškai atidėjęs į šalį visą savo derliaus dešimtinę ir būsi atidavęs ją levitui, ateiviui, našlaičiui ir našlei, kad jie galėtų pavalgyti iki soties tavo gyvenvietėse, 13tada tarsi VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje: 'Paėmiau iš namų, kas šventa, ir atidaviau levitui, ateiviui, našlaičiui ir našlei pagal visą įsakymą, kurį esi man davęs. Nė vieno tavo įsakymų nei peržengiau, nei užmiršau: 14 nevalgiau nieko iš dešimtinės liūdėdamas; nepaėmiau jos iš namų, būdamas nešvarus; nepaaukojau nieko iš jos mirusiesiems. Klausiau VIEŠPATIES, savo Dievo, balso, vykdydamas visa, kaip tu man įsakei. 15Pažvelk žemyn iš savo šventosios buveinės, iš dangaus, ir palaimink savo tautą Izraelį bei žemę, kurią esi mums davęs, kaip prisiekei mūsų protėviams, - kraštą, tekantį pienu ir medumi'".

Sandora16VIEŠPATS, tavo Dievas, įsako tau šią dieną vykdyti šiuos įstatus ir šiuos įsakus, vykdyti juos ištikimai visa širdimi ir visa siela. 17Šiandien tu patvirtinai, kad VIEŠPATS yra tavo Dievas, kad eisi jo keliais, laikysies jo įstatų, įsakymų bei įsakų ir klausysi jo balso. 18Šiandien ir VIEŠPATS patvirtino, kaip jis yra tau pažadėjęs, kad tu esi jo branginama tauta, kuri laikysis visų jo įsakymų; 19kad jis išaukštins tave gyrium, garsu bei garbe viršum visų savo sukurtų tautų; ir kad tu būsi šventa tauta VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kaip jis yra tau pažadėjęs".

D. PASKUTINIAI MOZĖS ŽODŽIAI

27Apeigos 1Tada Mozė drauge su Izraelio seniūnais įsakė žmonėms, tardamas: "Laikykitės visų įsakymų, kuriuos šiandien jums duodu. 2Tą dieną, kai tik būsite perėję Jordaną į kraštą, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda, sustatysi didelius akmenis, aptinkuosi juos tinku 3ir parašysi ant jų visus šio Mokymo žodžius. Kai pereisite {Jordaną}, kad įeitumėte į kraštą, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda, - kraštą, tekantį pienu ir medumi, - kaip VIEŠPATS, tavo protėvių Dievas, tau pažadėjo, 4- taigi, kai būsite perėję Jordaną, sustatysite tuos akmenis, kaip jums šiandien įsakau,

ant Ebalo kalno ir aptinkuosi juos tinku. 5Ten pastatysi ir aukurą VIEŠPAČIUI, savo Dievui, aukurą iš akmenų. Netašyk jų geležiniu įrankiu. 6Iš netašytų akmenų turi pastatyti VIEŠPATIES, savo Dievo, aukurą. Tada atnašauk ant jo deginamąsias aukas VIEŠPAČIUI, savo Dievui, 7paaukok bendravimo atnašas ir ten jas valgyk, džiaugdamasis VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje. 8O visus šio Mokymo žodžius labai aiškiai parašysi ant anų akmenų".

9Mozė drauge su levitais kunigais kalbėjo visam Izraeliui, tardamas: "Tylėk ir klausykis, Izraeli! Šią dieną tapai VIEŠPATIES, tavo Dievo, tauta. 10Todėl klausyk VIEŠPATIES, savo Dievo, balso ir laikykis jo įsakymų ir įstatų, kuriuos tau šiandien duodu".

11 Tą pačią dieną Mozė davė žmonėms šį įsakymą: 12"Kai būsite perėję Jordaną, šios giminės - Simeonas, Levis, Judas, Issacharas, Juozapas ir Benjaminas - stovės ant Gerizimo kalno ištarti tautai palaiminimą. 13O prakeikimui ištarti stovės ant Ebalo kalno šios giminės: Reubenas, Gadas, Ašeras, Zebulunas, Danas ir Naftalis".

Dvylika prakeikimų 14"Tada levitai paskelbs garsiai visiems izraeliečiams:

15 'Prakeiktas žmogus, kuris meistro rankų darbu daro stabą ar lieja paveikslą, pasibjaurėjimą VIEŠPAČIUI, ir jį slapta pastato!' O visi žmonės atsakys: 'Amen!'

16'Prakeiktas, kas užgauna savo tėvą ir motiną!' O visi žmonės atsakys: 'Amen!'

17'Prakeiktas, kas perkelia savo kaimyno ežiaženklį!' O visi žmonės atsakys: 'Amen!'

18'Prakeiktas, kas suklaidina aklą žmogų kelyje!' O visi žmonės atsakys: 'Amen!'

19'Prakeiktas, kas pažeidžia ateivio, našlaičio ir našlės teises!' O visi žmonės atsakys: 'Amen!'

20'Prakeiktas, kas sugula su savo tėvo žmona, nes jis nukelia savo tėvo antklodę!' O visi žmonės atsakys: 'Amen!'

21'Prakeiktas, kas sueina su bet kokiu gyvuliu!' O visi žmonės atsakys: 'Amen!'

22'Prakeiktas, kas sugula su savo seserimi, dukterimi savo tėvo ar dukterimi savo motinos!' O visi žmonės atsakys: 'Amen!'

23'Prakeiktas, kas sugula su savo uošve!' O visi žmonės atsakys: 'Amen!'

24'Prakeiktas, kas slapta užmuša savo artimą!' O visi žmonės atsakys: 'Amen!'

25'Prakeiktas, kas apsiima už kyšį išlieti nekaltą kraują!' O visi žmonės atsakys: 'Amen!'

26'Prakeiktas, kas nesilaikys šio Mokymo žodžių ir jų nevykdys!' O visi žmonės atsakys: 'Amen!'"

28Klusnumas neša palaimą 1 "Bet jei ištikimai klausysi VIEŠPATIES, savo Dievo, balso, uoliai vykdydamas visus jo įsakymus, kuriuos šiandien tau duodu, VIEŠPATS, tavo Dievas, išaukštins tave virš visų žemės tautų. 2Jei klausysi VIEŠPATIES, savo Dievo, balso, tau ateis ir tave užlies visi šie palaiminimai:

3Palaimintas būsi mieste, palaimintas būsi ir kaime!

4Palaimintas bus tavo įsčių vaisius, tavo žemės derlius bei tavo gyvulių vaisius, bandos ir kaimenės prieauglis.

5Palaiminta bus tavo pintinė ir tavo gelda!

6Palaimintas būsi pareidamas ir palaimintas būsi išeidamas!"

Pergalė ir gerovė7"Priešus, puolančius tave, VIEŠPATS sutriuškins tavo akyse. Tave jie puls vienu keliu, bet nuo tavęs bėgs septyniais keliais. 8VIEŠPATS įsakys palaimai būti su tavimi tavo klėtyse ir visur, ką tu imiesi daryti, - jis laimins tave krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, tau duoda. 9Tave VIEŠPATS padarys savo šventa tauta, kaip jis yra tau prisiekęs, jei laikysiesi VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymų ir eisi jo keliais. 10Matys visos žemės tautos, kad tu esi vadinamas VIEŠPATIES vardu, ir tavęs jos bijos. 11VIEŠPATS aprūpins tave gausia gerove, įsčių vaisiumi, gyvulių prieaugliu ir žemės derliumi krašte, kurį VIEŠPATS prisiekė tavo protėviams duoti tau. 12Tau VIEŠPATS atidarys savo turtingą iždą, dangų, kad, laikui atėjus, parūpintų lietaus tavo kraštui, ir laimins visus tavo rankų darbus. Tu skolinsi daugeliui tautų, bet pats nesiskolinsi. 13VIEŠPATS tave padarys galva, o ne uodega, tu būsi visuomet viršuje ir niekad apačioje, jei tik klausysi ir ištikimai laikysies VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymų, kuriuos tau šiandien duodu. 14Nenukrypk nei į dešinę, nei į kairę nė nuo vieno įsakymų, kuriuos jums šiandien duodu, apie kitus dievus ir tarnavimą jiems".

Prakeikimai už neklusnumą15"Bet jei neklausysi VIEŠPATIES, savo Dievo, balso ištikimai vykdyti visus jo įsakymus ir įstatus, kuriuos tau šiandien duodu, tada ateis ir tave užlies visi šie prakeikimai:

16Prakeiktas būsi mieste, prakeiktas būsi ir kaime!

17Prakeikta bus tavo pintinė ir tavo gelda!

18Prakeiktas bus tavo įsčių vaisius, tavo žemės derlius, bandos ir kaimenės prieauglis.

19Prakeiktas būsi pareidamas, prakeiktas būsi išeidamas!"

Liga ir pralaimėjimas20"VIEŠPATS užleis tave nelaime, sąmyšiu ir nesėkme visur, ką bandysi daryti, tad būsi veikiai sunaikintas už savo nedorus darbus, nes tu mane palikai. 21VIEŠPATS spaus tave maru, kolei padarys tau galą krašte, kurio paveldėti įeini. 22VIEŠPATS ištiks tave džiova, karštlige, uždegimu, kaitra ir sausra, kūlėmis ir miltlige, - sekios jie įkandin tavęs, kolei žūsi. 23Dangaus skliautas virš tavo galvos bus varis, o žemė po tavo kojomis - geležis. 24VIEŠPATS permainys tavo krašto lietų į dulkes, tik smiltys tekris ant tavęs iš dangaus skliauto, kolei nebūsi sunaikintas.

25VIEŠPATS privers tave bėgti nuo savo priešų; iššygiuosi prieš juos vienu keliu, bet bėgsi nuo jų septyniais keliais. Tapsi pasibaisėjimu visoms žemės karalystėms. 26Jūsų lavonai bus maistas padangių paukščiams ir žemės žvėrims. Nebus kas juos nubaidytų. 27VIEŠPATS ištiks tave Egipto skaudėmis, augliais, dedervine ir niežais, nuo kurių neišsigydysi. 28VIEŠPATS ištiks tave beprotybe, aklumu ir išgąsčiu. 29Net vidudienį eisi apgraibomis kaip aklas tamsoje, bet savo kelio nesurasi. Nuolat būsi engiamas ir apiplėšiamas, nebus kas tau pagelbėtų. 30Jei susižadėsi su moterimi, kitas vyras su ja suguls; jei pasistatysi namus, juose negyvensi; jei įsiveisi vynuogyną, jo vaisiais nesidžiaugsi. 31Tavo jautis tau matant bus papjautas, bet tu jo nevalgysi; tavo asilas bus pavogtas tau matant, bet nebus tau sugrąžintas; tavo avys bus atiduotos tavo priešams, - nebus kas tau pagelbėtų. 32Tavo sūnūs ir dukterys bus atiduodami svetimai tautai, tau matant; pražiūrėsi akis visą dieną jų ieškodamas, bet būsi bejėgis ką nors padaryti. 33Derlių tavo žemės ir viso tavo triūso

valgys tauta, kurios nepažįsti; būsi engiamas ir prislėgtas be perstojo, 34kolei reginiai tavo akyse išves tave iš proto. 35 VIEŠPATS ištiks tavo kelius ir šlaunis, nuo kojų padų ligi viršugalvio, piktybinėmis skaudėmis, nuo kurių negalėsi būti išgydytas".

Tremtis36"VIEŠPATS išvarys tave ir karalių, kurį sau pasiskirsi, pas tautą, kurios nei tu, nei tavo protėviai nepažinote, tenai tarnausi svetimiems dievams, padarytiems iš medžio ir akmens. 37Tapsi klaiko reginiu, patarle ir priežodžiu visoms tautoms, pas kurias tave VIEŠPATS nuves".

Bevaisis triūsas38"Nors daug sėklos nuneši į savo lauką, bet derliaus mažai tenuimsi, nes skėriai jį suris. 39Nors įsiveisi vynuogynus ir juos įdirbsi, bet vynuogių nenurinksi ir vyno negersi, nes kirmėlės jas nuės. 40Nors turėsi alyvmedžių visoje savo žemėje, bet aliejumi neišsitepsi, nes tavo alyvos nukris neprinokusios. 41Nors pagimdysi sūnų ir dukterų, bet su tavimi jie nepasiliks, nes turės išeiti į nelaisvę. 42Visi tavo medžiai ir tavo žemės derlius bus vabzdžių grobis. 43Ateivis, gyvenantis su tavimi, kils aukščiau ir aukščiau už tave, o tuo tarpu tu slinksi vis žemyn ir žemyn. 44Jis tau skolins, bet tu jam neskolinsi; jis bus galva, o tu uodega.

45Visi šie prakeikimai ištiks tave, vydamiesi įkandin ir priblokšdami, kolei būsi sunaikintas, nes neklausei VIEŠPATIES, savo Dievo, balso laikytis įsakymų ir įstatų, kuriuos jis tau yra davęs. 46Amžinai jie bus ženklas ir nuostabus reiškinys tau ir tavo palikuonims.

47Kadangi nenorėjai tarnauti VIEŠPAČIUI, savo Dievui, su džiaugsmu ir dėkinga širdimi už visokeriopą perteklių, 48todėl tarnausi alkanas ir ištroškęs, nuogas ir nieko neturintis savo priešams, kuriuos VIEŠPATS siųs tau. Ant sprando tau jis dės geležinį jungą, kolei tave sunaikins".

Apie būsimą karą ir tremtį49"VIEŠPATS atves prieš tave tautą iš toli, nuo žemės pakraščių, skrendančią kaip erelis, - tautą, kurios kalbos tu nesupranti, 50žiaurią tautą, nerodančią pagarbos senam ar gailesčio jaunam. 51Ji ris tavo galvijų prieauglį ir tavo žemės derlių, kolei būsi sunaikintas, nepalikdama tau nei grūdų, nei vyno, nei aliejaus, nei tavo bandos ar kaimenės prieauglio, kolei nepražudys ji tavęs. 52Ji apguls tave visuose tavo miestuose, kolei aukštieji įtvirtinimo mūrai, kuriais pasitiki, bus išgriauti visame tavo krašte. Ji apguls tave visuose tavo miestuose visame krašte, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, yra tau davęs. 53Beviltiškai skursdamas dėl priešo apgulos, valgysi savo įsčių vaisių - kūną savo sūnų ir dukterų, kuriuos VIEŠPATS, tavo Dievas, yra tau davęs. 54Net labai švelnus lepūnas iš jūsų vyrų pavydės savo paties broliui, savo mylimai žmonai ir savo likusiems vaikams 55bet kokio gabalo savo vaikų mėsos, kurią jis pats valgys, kai nebus jam likę nieko kito beviltiškai skurstant visuose tavo miestuose dėl tavo priešo apgulos. 56Labai švelni ir lepi jūsų moteris, tokia švelni ir tokia lepi, kad nėra pratusi kojos padu paliesti žemę, pavydės savo mylimam vyrui, savo sūnui bei dukteriai 57net nuovalų, kurios išeina gimdant, ir pagimdyto kūdikio, nes ji pati juos valgys slapta, neturėdama nieko kito ir būdama beviltiškame skurde priešų apgultuose tavo miestuose.

58Jei nesilaikysi ištikimai visų šio Mokymo žodžių, užrašytų šioje knygoje, pagarbiai nebijosi šio šlovingo ir nuostabaus VIEŠPATIES, savo Dievo, vardo, 59tada VIEŠPATS ištiks ir tave, ir tavo palikuonis sunkiomis ir ilgalaikėmis rykštėmis, skaudžiomis ir ilgalaikėmis ligomis. 60Jis ištiks tave visomis Egipto ligomis, kurių tu taip labai bijojai, ir jos tavęs nepaleis. 61Ir įvairiomis kitomis ligomis bei rykštėmis, nors jos nėra minimos šioje knygoje, VIEŠPATS ištiks tave, kolei būsi sunaikintas. 62Būsite palikti nedaugelis, nors kadaise buvote taip gausūs, kaip žvaigždės danguje, nes neklausei VIEŠPATIES, savo Dievo, balso. 63Kaip VIEŠPATS kadaise džiaugėsi, darydamas

jums gera ir jus daugindamas, taip dabar jis džiaugsis, siųsdamas jums pražūtį ir jus naikindamas. Jūs būsite išrauti iš žemės, kurią dabar eini paveldėti.

64VIEŠPATS išblaškys tave po tautas nuo vieno žemės galo lig kito; tenai tarnausi svetimiems dievams, - iš akmens ir medžio, - kurių nei tu, nei tavo protėviai nepažinote. 65Tačiau net tose tautose nerasi ramybės; nebus tenai vietos tavo kojų padams. Tenai VIEŠPATS duos tau sugrudusią širdį, pražiūrėtas akis ir vilties netekusią dvasią. 66Tavo gyvastį nuolat slėgs nežinia, patirsi baimę naktį ir dieną, be tikrumo, kad išliksi. 67Ryto metą sakysi: 'Ai, kad jau būtų vakaras!', - o vakare sakysi: 'Ai, kad jau būtų rytas!' - iš baimės, kurią jaus tavo širdis, ir dėl to, ką matys tavo akys. 68VIEŠPATS pasiųs tave laivais atgal į Egiptą keliu, apie kurį tau sakiau, kad niekad jo nebematysi. Tenai norėsite parsiduoti savo priešams vergais ir vergėmis, bet nebus kas pirktų".

69Šie yra žodžiai Sandoros, kurią VIEŠPATS įsakė Mozei sudaryti su izraeliečiais Moabo krašte, pridėti prie Sandoros, kurią jis buvo sudaręs su jais prie Horebo.

29Mozė primena Dievo gerumą 1Mozė sušaukė visą Izraelį ir jiems tarė: "Jūs matėte visa, ką VIEŠPATS padarė jūsų akyse Egipto žemėje faraonui, visiems jo dvariškiams ir visam jo kraštui, 2didžiulius bandymus, kuriuos savo akimis matėte, ir anuos nuostabius ženklus bei nepaprastus darbus. 3Tačiau net iki šios dienos VIEŠPATS jums dar nėra davęs širdies įsiminti, akių matyti, ausų girdėti.

4'Keturiasdešimt metų vedžiau jus per dykumą. Drabužiai ant jūsų nugaros nesusidėvėjo ir sandalai ant jūsų kojų nenusinešiojo. 5Nevalgėte duonos, negėrėte vyno ar stipraus gėralo, idant žinotumėte, kad aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas!'

6Atėjus jums į šią vietą, Hešbono karalius Sihonas ir Bašano karalius Ogas išėjo su mumis kariauti, bet mes juos nugalėjome. 7Mes užėmėme jų kraštą ir atidavėme jį kaip paveldą reubenaičiams, gadaičiams ir pusei Manaso giminės. 8Todėl laikykitės ištikimai visų šios Sandoros žodžių, idant jums sektųsi visur, ką darote".

Sandora saisto visą Izraelį9"Šiandien jūs visi stovite čia, VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje, - jūsų giminių vadai, jūsų seniūnai ir pareigūnai, visi Izraelio vyrai, 10jūsų vaikai ir žmonos, net ateiviai, esantys su tavimi tavo stovykloje, nuo tau kertančių malkas iki tau nešančių vandenį, - 11kad įeitumei į VIEŠPATIES, savo Dievo, Sandorą po prakeikimo priesaika, kurią VIEŠPATS, tavo Dievas, šiandien sudaro su tavimi, 12idant šiandien padarytų tave savo tauta ir būtų tavo Dievas, kaip jis tau pažadėjo ir kaip prisiekė tavo protėviams - Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. 13Ne vien jūsų labui darau šią Sandorą ir tariu šią prakeikimo priesaiką, 14ne vien labui šiandien čia stovinčių su mumis VIEŠPATIES, mūsų Dievo, akivaizdoje, bet ir labui šiandien nesančių čia tarp mūsų".

Įspėjimas apie stabų garbinimą 15"Gerai žinote, kaip mes gyvenome Egipto žemėje ir kaip mes perėjome per įvairias kitas tautas. 16Esate matę jų bjaurius dalykus ir pas juos esančius stabus, iš medžio ir akmens, iš sidabro ir aukso. 17Galbūt yra tarp jūsų koks vyras ar moteris, ar koks klanas, ar kokia giminė, kurių širdis net šiandien gręžiasi nuo VIEŠPATIES, mūsų Dievo, eiti ir garbinti anų tautų dievus. Galbūt pas jus yra šaknis, želdinanti nuodingas piktžoles ir metėles. 18Jei toks žmogus, išklausęs šio prakeikimo priesaikos žodžių, laikytų save esant atsparų, širdyje girtųsi: 'Esu saugus, nors ir seku savo širdies norais', - jis užtrauktų nelaimę ir drėgnai dirvai, ir sausai žemei. 19VIEŠPATS jam niekuomet neatleis, nes VIEŠPATIES įniršis ir pavydumas ant jo suliepsnos. Visi

prakeikimai, užrašyti šioje knygoje, ant jo nužengs, ir VIEŠPATS ištrins jo vardą po dangumi.

20VIEŠPATS išskirs juos iš visų Izraelio giminių nelaimei pagal visus Sandoros prakeikimus, užrašytus šioje Mokymo knygoje. 21Stebėsis būsimos kartos - po jūsų gimę vaikai bei svetimtaučiai, atėję iš tolimo krašto, ir matys to krašto nelaimes ir ligas, kuriomis VIEŠPATS jį bus ištikęs. 22Visa jo žemė išdeginta siera ir druska, neapsėta, niekas neauga, nedygsta joje jokia žolė, sunaikinta kaip Sodoma ir Gomora, Adma ir Zebojimai, kuriuos VIEŠPATS sunaikino pagautas baisaus įniršio. 23Stebėsis visos tautos: 'Kodėl VIEŠPATS taip padarė šiam kraštui? Už ką šis baisus įniršis?' 24Jiems bus atsakyta: 'Kadangi jie atmetė VIEŠPATIES, savo protėvių Dievo, Sandorą, kurią jis sudarė su jais, kai išvedė juos iš Egipto žemės, 25ir nuėjo tarnauti svetimiems dievams, ir juos garbino, - dievus, kurių jie nebuvo iki tol pažinę, dievus, kurių jis nebuvo jiems paskyręs. 26Todėl tat krito ant to krašto VIEŠPATIES įniršis, ištikdamas jį visais prakeikimais, užrašytais šioje knygoje. 27VIEŠPATS išrovė juos iš jų žemės savo baisiu pykčiu ir degančiu įniršiu, nubloškė juos į kitą kraštą, kur jie ir dabar tebėra'.

28Dar paslėpti dalykai priklauso VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui, bet apreikšti dalykai yra amžinai mums ir mūsų vaikams, kad laikytumės visų šio Mokymo žodžių".

30Dievo gailestingumas 1"Kai visi šie žodžiai - palaiminimai ir prakeikimai, kuriuos tau susakiau, bus išsipildę, jei paimsi juos į širdį, būdamas bet kokiose tautose, į kurias VIEŠPATS, tavo Dievas, bus tave nubloškęs, 2jei sugrįši pas VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir tu bei tavo vaikai klausysite jo balso visa širdimi ir visa siela, kaip aš įsakau tau šiandien, 3tada VIEŠPATS, tavo Dievas, sugrąžins tave iš tremties ir, tavęs pasigailėdamas, vėl surinks tave iš visų tautų, po kurias VIEŠPATS, tavo Dievas, bus tave išsklaidęs. 4Nors tu būtumei nublokštas į tolimiausią pasaulio kampą, iš ten VIEŠPATS, tavo Dievas, surinks tave, iš ten atgal jis tave parves. 5VIEŠPATS, tavo Dievas, parves tave atgal į kraštą, kurį paveldėjo tavo protėviai, ir tu jį paveldėsi; Dievas padarys tave sėkmingesnį, gausesnį už protėvius.

6Be to, VIEŠPATS, tavo Dievas, apipjaustys tavo širdį ir tavo palikuonių širdį, kad mylėtumei VIEŠPATĮ, savo Dievą, visa širdimi ir visa siela ir išliktumei gyvas. 7O visais anais prakeikimais VIEŠPATS, tavo Dievas, ištiks tavo priešus ir tuos, kurie tavęs neapkenčia ir tave persekiojo. 8Tada tu vėl klausysi VIEŠPATIES balso, vykdydamas visus jo įsakymus, kuriuos šiandien tau duodu. 9VIEŠPATS, tavo Dievas, tave apsčiai praturtins kiekvienu tavo rankų darbu, tavo gyvulių prieaugliu ir tavo žemės derliumi. Tave praturtindamas, VIEŠPATS vėl džiaugsis, kaip jis džiaugėsi, praturtindamas tavo protėvius, 10nes, jau sugrįžęs pas VIEŠPATĮ, savo Dievą, visa širdimi ir visa siela, tu klausysi VIEŠPATIES, savo Dievo, balso, vykdydamas jo įsakymus ir įstatus, surašytus šioje Mokymo knygoje".

Dievo įsakymas yra aiškus11 "Tikrai šis įsakymas, kurį šiandien tau duodu, nėra tau nei per sunkus, nei per tolimas. 12Jis nėra danguje, kad turėtumei sakyti: 'Kas iš mūsų gali užlipti į dangų jo mums parnešti ir perduoti, kad galėtume jo laikytis?' 13Jis nėra nei anapus jūros, kad turėtumei sakyti: 'Kas iš mūsų gali persikelti anapus jūros jo mums parnešti ir perduoti, kad galėtume jo laikytis?' 14Ne! Tas žodis yra tau labai arti, - jis yra tavo lūpose ir tavo širdyje, kad vykdytumei".

Du keliai15"Štai! Šiandien padėjau prieš tave gyvenimą ir gerovę, mirtį ir pražūtį. 16Jei laikysies VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymų, kuriuos šiandien duodu tau, mylėsi VIEŠPATĮ, savo Dievą, eisi jo keliais, laikysies jo įsakymų, įstatų ir įsakų, tada klestėsi ir tapsi gausus, o VIEŠPATS, tavo

Dievas, tave laimins krašte, kurio eini paveldėti. 17Tačiau jei tavo širdis nusigręš, neklausysi ir būsi išvestas iš kelio garbinti svetimų dievų ir jiems tarnauti, 18šiandien tau pasakau, kad tikrai žūsite. Ilgai neišliksite žemėje, kurios, pereidami Jordaną, einate paveldėti. 19Šiandien šaukiu dangų ir žemę liudyti prieš tave: padėjau prieš tave gyvenimą ir mirtį, palaiminimus ir prakeikimus. Rinkis gyvenimą, kad tu ir tavo palikuonys būtumėte gyvi, 20mylėdami VIEŠPATĮ, savo Dievą, jo balso klausydami ir jam atsiduodami. Nes tai reiškia tau gyvenimą - ilgą gyvenimą tau žemėje, kurią VIEŠPATS prisiekė duoti tavo protėviams - Abraomui, Izaokui ir Jokūbui".

31Jozuė paskiriamas vesti tautą 1 Mozė nuėjo ir kalbėjo visus šiuos žodžius visam Izraeliui. 2Jis tarė jiems: "Šiandien man jau šimtas dvidešimt metų. Nebegaliu be vargo kilnotis iš vietos į vietą. Be to, VIEŠPATS yra man pasakęs: 'Per šį Jordaną tu nepereisi'. 3Pats VIEŠPATS, tavo Dievas, pereis pirma tavęs. Jis pats nušluos visas anas tautas tau iš kelio, kad galėtumei užimti jų vietą. Pirma tavęs pereis ir Jozuė, kaip VIEŠPATS pažadėjo. 4VIEŠPATS pasielgs su jomis, kaip jis pasielgė su Sihonu ir Ogu, amoriečių karaliais, bei su jų kraštu, kai juos sunaikino. 5VIEŠPATS jas atiduos jums, o jūs pasielgsite su jomis taip, kaip esu jums įsakęs. 6Būkite stiprūs ir ryžtingi! Jų nebijokite ir jų neišsigąskite, nes pats VIEŠPATS, tavo Dievas, eina su tavimi: jis tavęs vieno nepaliks ir nuo tavęs nepasitrauks".

7Tada Mozė pasišaukė Jozuę ir viso Izraelio akyse jam tarė: "Būk stiprus ir ryžtingas, nes eisi su šia tauta į kraštą, kurį jiems duoti VIEŠPATS yra prisiekęs jų tėvams. Tu turėsi jiems jį padalyti. 8Pats VIEŠPATS eina pirma tavęs. Jis bus su tavimi, tavęs vieno nepaliks ir tavęs neapleis. Nebijok ir neišsigąsk!"

Įstatymo skaitymas9 Tada Mozė parašė šį Mokymą ir patikėjo jį Levio sūnums kunigams, kurie nešė VIEŠPATIES Sandoros Skrynią, ir visiems Izraelio seniūnams. 10Mozė įsakė jiems, tardamas: "Kas septinti metai, paskirtu laiku atleidimo metais, Palapinių iškilmėje, 11visam Izraeliui atėjus pasirodyti VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje į tą vietą, kurią jis išsirinks, skaitysi šį Mokymą garsiai visam Izraeliui. 12Surink žmones - vyrus, moteris, vaikus ir ateivius, gyvenančius tavo miestuose, kad išgirstų ir išmoktų VIEŠPATIES, jūsų Dievo, pagarbiai bijoti ir ištikimai laikytis kiekvieno šio Mokymo žodžio. 13Jų vaikai, kurie dar jo nežino, irgi išgirs ir mokysis bijoti VIEŠPATIES, jūsų Dievo, kolei jūs gyvensite krašte, kurio paveldėti keliatės per Jordaną".

Dievas įsako Mozei14VIEŠPATS tarė Mozei: "Štai artinasi tavo mirties diena. Pasišauk Jozuę ir ateikite abu į Susitikimo palapinę, idant jį įpareigočiau". Mozė ir Jozuė nuėjo ir atsistojo Susitikimo palapinėje, 15o VIEŠPATS pasirodė Palapinėje debesies stulpe. Debesies stulpas stovėjo prie Palapinės angos.

16 VIEŠPATS tarė Mozei: "Netrukus tu užmigsi su savo protėviais. Tada ši tauta nueis ir ištvirkaus pati su svetimais dievais krašte, į kurį eina, ir, sulaužydama mano su ja sudarytą Sandorą, paliks mane. 17Mano įniršis kris tą dieną ant jų, paliksiu juos ir paslėpsiu nuo jų savo veidą. Jie bus lengvai sunaikinami, ištiks juos daug baisių nelaimių. Tą dieną jie sakys: 'Argi ne dėl to, kad mūsų Dievo nėra su mumis, ištiko mus šios nelaimės?' 18Tą dieną tikrai paslėpsiu savo veidą už visas nedorybes, kurias jie padarė, kreipdamiesi į svetimus dievus. 19Todėl nūn užsirašykite šią giesmę, mokykite jos izraeliečius, dėdami ją jiems į burnas, idant ši giesmė būtų mano liudijimas prieš izraeliečius. 20Juk kai aš juos įvesiu į žemę, tekančią pienu ir medumi, kurią pažadėjau prisiekdamas jų protėviams, kai jie turės ko valgyti iki soties ir tuks, jie kreipsis į svetimus dievus, niekindami mane ir laužydami mano Sandorą. 21Kai juos ištiks daug baisių nelaimių, ši giesmė bus

liudijimas prieš juos, nes ji niekad nepradings iš jų palikuonių lūpų. Juk aš žinau, ką jie yra linkę daryti net dabar, prieš man juos įvedant į kraštą, kurį prisiekdamas pažadėjau". 22Tą pačią dieną Mozė užsirašė šią giesmę ir mokė jos izraeliečius.

23Tada VIEŠPATS įpareigojo Nuno sūnų Jozuę ir tarė: "Būk stiprus ir ryžtingas, nes tu įvesi izraeliečius į kraštą, kurį aš jiems pažadėjau. Aš būsiu su tavimi".

Įstatymas padedamas šalia Sandoros Skrynios24Pabaigęs rašyti visus šio Mokymo žodžius knygoje, 25Mozė įsakė levitams, nešusiems VIEŠPATIES Sandoros Skrynią, tardamas: 26"Imkite šią Mokymo knygą ir padėkite ją šalia VIEŠPATIES, savo Dievo, Sandoros Skrynios. Tebūna ji ten kaip liudytojas prieš tave. 27Gerai žinau, koks esi maištingas ir kietasprandis. Net dabar, man dar gyvam tarp jūsų tebesant, maištavote prieš VIEŠPATĮ. O kas bus man mirus! 28Surinkite prie manęs visus savo giminių seniūnus ir pareigūnus, kad jiems klausantis perskaityčiau šiuos žodžius ir pašaukčiau dangų ir žemę prieš juos liudyti. 29Gerai žinau, kad jūs, man mirus, iš tikrųjų nedorai elgsitės, nukrypsite nuo kelio, kuriuo eiti esu jums įsakęs. Ištiks jus nelaimė ateityje, nes darote kas nedora VIEŠPATIES akyse, pykdote jį savo darbais".

Mozės giesmė30Tada Mozė išsakė šios giesmės žodžius, girdint visai Izraelio bendrijai, iki pat galo:

32

1"Klausykitės, dangūs, leiskite
man kalbėti,
tegirdi žemė mano lūpų žodžius!
2 Tekrinta mano Mokymas
kaip lietus,
telaša mano kalba kaip rasa,
tarsi švelnus lietus ant gležnos
vejos,
tarsi rasos lašeliai ant žolės.
3 Juk VIEŠPATIES vardą skelbiu:
duokite garbę mūsų Dievui!
4 Tai Uola! Jo darbai tobuli,
visi jo keliai iš tikrųjų teisingi.
Ištikimas Dievas, be apgaulės,
teisus ir patikimas!
5 Tačiau neverti jo vaikai, -
ta sukta, nedora karta, -
pasielgė su juo apgaulingai.
6 Nejau taip atsilygini VIEŠPAČIUI,
paika ir neišmintinga tauta?
Argi ne jis tavo tėvas, kuris tave
sukūrė,
tave padarė ir įkurdino?
7 Prisimink senovės dienas,
apsvarstyk praeities amžių metus;

klauski savo tėvą, jis tau paaiškins,
savo senolius, jie tau pasakys.
8 Kai Aukščiausiasis skyrė tautoms
jų paveldą,
kai dalijo Adomo palikuonis,
tada jis nustatė tautų ribas
pagal Dievo sūnų skaičių,
9 bet VIEŠPATIES dalis yra jo tauta,
Jokūbas yra jo paveldas.
10 Jis rado jį dykumoje -
tyruose vaitojančios dykumos.
Apglėbė jį, rūpinosi juo,
saugojo jį kaip savo akies lėliukę.
11 Kaip erelis skatina savo jauniklius,
plazdendamas virš lizdo,
taip jis išskleidė savo sparnus ir,
paėmęs jį,
nešė pirmyn ant savo sparnų.
12 Vienas VIEŠPATS jį tevedė,
su juo nebuvo jokio svetimo dievo.
13 Jis užvedė jį ant krašto aukštumų
ir maitino jo laukų derliumi,
duodamas jam čiulpti medaus
iš jo uolų
ir alyvmedžių aliejaus iš jo
akmenuotos žemės;
14 varškės iš jo bandų, pieno iš jo
kaimenių,
su taukais ėriukų ir avinų;
Bašano jaučių ir ožių
drauge su geriausiais kviečiais;
putojantis jo vynuogių kraujas
buvo tau gėrimas.
15 {Jokūbas valgė iki soties};
Ješurūnas nutuko ir spardėsi. -
Nutukai, tapai apkūnus ir išpurtęs! -
Jis paliko Dievą, kuris jį padarė,
ir tyčiojosi iš savo išganančios
Uolos.
16 Jie pykino jį su svetimais dievais,
erzino bjauriais dalykais.
17 Jie atnašavo auką demonams, kurie
ne dievas,
dievams, kurių jie niekad nebuvo

pažinoję,
naujiems, tik neseniai atėjusiems,
kurių jūsų protėviai niekad nebuvo
bijoję.
18 Nepaisei Uolos, kuri tave pradėjo,
užmiršai Dievą, kuris tave pagimdė.
19 VIEŠPATS tai matė ir buvo
įpykintas,
jis atmetė savo sūnus ir dukteris.
20 Jis tarė:
'Paslėpsiu nuo jų savo veidą,
žiūrėsiu, koks bus jų galas,
nes jie yra nedora karta, neištikimi
vaikai.
21 Jie mane įerzino tuo, kas ne dievas,
įpykino su savo stabais.
Aš erzinsiu juos tuo, kas ne tauta,
pykinsiu juos kvaila tauta.
22 Taip, mano įniršis sukėlė ugnį,
ji degs iki pat Šeolo gelmių,
ris žemę bei jos derlių
ir padegs kalnų pamatus.
23 Krausiu jiems nelaimes po
nelaimių,
siųsiu jiems visas savo strėles.
24 Alins badas, niokos karštligė
ir nuožmus maras.
Paleisiu tarp jų žvėris su iltimis
ir nuodingus dulkių šliužus.
25 Lauke kalavijas neš mirtį,
o viduje klaikas jaunuoliui ir
jaunuolei,
žindukliui ir senai žilai galvai.
26 Maniau juos visiškai sunaikinti
ir ištrinti žmonėse jų atminimą,
27 bet nenorėjau sukelti priešo
patyčių,
nes jie gali nesuprasti
ir šaukti: 'Mūsų ranka nugalėjo!
Visa tai mūsų, ne VIEŠPATIES
darbas!'
28 Nes jie yra tauta, stokojanti proto,
neturinti supratimo.
29 Jei išmintingi būtų,

jie apie tai pagalvotų ir suprastų,
koks bus jų galas:
30 'Kaip būtų galėjęs vienas vytis
tūkstantį
ar du būtų galėję priversti bėgti
dešimt tūkstančių,
jeigu jų Uola nebūtų jų pardavusi,
VIEŠPATS nebūtų jų atidavęs?'
31 Iš tikro jų uola neprilygsta mūsų
Uolai;
net patys mūsų priešai tai liudija.
32 Ai! Jų vynmedis kyla iš Sodomos
vynmedžio,
iš Gomoros vynuogynų;
jų vynuogės yra nuodingos,
o kekės karčios.
33 Jų vynas yra slibinų nuodai,
nuožmūs gyvačių apdavai.
34 Argi tai ne pas mane paslėpta,
užantspauduota mano iždu ose?
35 Man priklauso kerštas,
atlyginsiu tą dieną, kai jų koja
paslys.
Tikrai, jų nelaimės diena arti,
atskuba jų pražūtis.

36 VIEŠPATS tikrai apgins savo tautą,
pasigailės savo tarnų,
kai matys nusilpus jų galybę,
nelikus nei vergo, nei laisvo.
37 Tada jis tars:
'Kur jų dievai - uola,
kurioje jie ieškojo prieglaudos?
38 Kur dievai, valgę jų atnašų taukus
ir gėrę jų liejamųjų aukų vyną?
Tepakyla jie ir tepadeda jums!
Tebūna jums prieglauda!
39 Nūn įsidėmėkite, kad aš, aš vienas
esu Tas,
kito Dievo su manimi nėra.
Aš daliju mirtį ir gyvastį,
sužeidžiu ir išgydau:
niekas nepajėgia išgelbėti iš
mano rankos.

40 Taip, aš keliu ranką į dangų ir
prisiekiu,
kaip aš esu amžinai gyvas:
41 kai išgaląsiu savo tviskantį kalaviją
ir mano ranka ims vykdyti
teisingumą,
atkeršysiu savo priešams,
atlyginsiu tiems, kurie manęs
nekenčia.
42 Nugirdysiu krauju savo strėles,
o mano kalavijas maitinsis mėsa, -
krauju užmuštųjų ir belaisvių,
ilgaplaukių priešo vadų'.
43 Džiūgaukite, tautos, dėl jo tautos,
nes jis atkeršys už savo tarnų kraują,
išlies kerštą ant savo priešų,
atlygins tiems, kurie jo nekenčia,
ir nuvalys savo tautos žemę".

44Mozė atėjo drauge su Nuno sūnumi Jozue ir, žmonėms girdint, išsakė visus šios giesmės žodžius. 45Pabaigęs sakyti visus šiuos žodžius visam Izraeliui, 46Mozė jiems tarė: "Dėkitės į širdį visus žodžius, kuriuos šiandien duodu kaip liudijimą prieš jus. Liepkite savo vaikams ištikimai laikytis visų šio Mokymo žodžių, 47nes tai nėra jums tušti žodžiai, bet pati jūsų gyvastis. Per juos ilgai gyvensite žemėje, kurios paveldėti jūs pereinate Jordaną".

Mozė pamato Kanaaną48 Tą pačią dieną VIEŠPATS kalbėjo Mozei: 49"Užkopk į šį Abarimų virtinės Nebo'o kalną, esantį Moabo krašte, priešais Jerichą, ir pasižiūrėk į Kanaano kraštą, kurį duodu izraeliečiams kaip paveldą. 50Ant kalno, į kurį kopsi, mirsi ir tenai būsi suvienytas su savo gimine, kaip tavo brolis Aaronas kad mirė ant Horo kalno ir buvo suvienytas su savo gimine, 51už tai, kad judu nebuvote man ištikimi tarp izraeliečių prie Meribat-Kadešo vandenų Zino dykumoje, nepalaikėte mano šventumo izraeliečių tautoje. 52Nors kraštą pamatysi iš tolo, tačiau neįeisi į jį - į tą kraštą, kurį duodu izraeliečiams, neįeisi".

33Mozė palaimina gimines 1Šis yra palaiminimas, kurį Dievo vyras Mozė prieš savo mirtį suteikė izraeliečiams. 2 Jis tarė:

"VIEŠPATS atėjo nuo Sinajaus,
užtekėjo jiems nuo Seiro;
jis pasirodė nuo Parano kalno,
dėl jų atkeliavo nuo
Rebibot-Kadešo,
žaibams tvyksint iš jo dešinės.
3 Iš tikrųjų jis myli savo tautą!
Tavo šventieji visi tavo rankoje, -
žygiavo jie paskui tave,
sekdami tavo nurodymais.

4 Kai Mozė įpareigojo mus
Mokymu,
kaip paveldu Jokūbo bendrijai,
5 tada {VIEŠPATS} tapo karaliumi
Ješurūne,
tautos galvoms į draugę surinkus
Izraelio gimines.

6 Teišlieka gyvas Reubenas ir
teneišmiršta,
nors skaičiumi jis yra mažas".

7 Apie Judą jis sakė:
"VIEŠPATIE, išgirsk Judo balsą
ir parvesk jį pas savo tautą.
Sustiprink jam rankas
ir padėk jam atsispirti priešams".
8 O apie Levį jis sakė:
"Tebūna tavo Tumimai ir Urimai
tavo ištikimajam vyrui,
išmėgintam prie Masos,
su kuriuo grūmeisi prie Meribos
vandenų.
9 Apie savo tėvą ir motiną jis sakė:
'Jų nepažįstu!'
Į savo gimines nekreipė dėmesio,
savo vaikus atsisakė pažinti,
nes laikėsi tik tavo žodžio
ir nenutolo nuo tavo Sandoros.
10 Jokūbą jie moko tavo įsakų
ir Izraelį tavo įstatymo;
smilkalus jie deda tavo akivaizdoje
ir deginamąsias aukas ant tavo
aukuro.
11 Laimink, VIEŠPATIE, jo nuosavybę
ir maloniai priimk jo rankų tarnybą.
Taip smok į strėnas jo priešams,
jo nekenčiantiems,
kad jie daugiau nebeatsikeltų".

12 Apie Benjaminą jis sakė:
"VIEŠPATIES numylėtinis saugiai
ilsisi,-
Aukščiausiasis globoja jį visą dieną, -
mylimasis ilsisi ant jo pečių".

13 O apie Juozapą jis sakė:
"Tebūna VIEŠPATIES palaimintas
jo kraštas
rinktine rasos dovana iš dangaus
ir iš bedugnės, glūdinčios po žeme;
14 rinktiniais saulės vaisiais
ir vešlia mėnesių naša;
15 geriausiu senųjų kalnų derliumi
ir amžinųjų kalvų dosnumu;
16 geriausiomis žemės dovanomis
bei jos pilnuma
ir malone Artumo krūme.
Teateina visa tai ant Juozapo galvos,
ant viršugalvio, pašvęstojo tarp
brolių.
17 Kaip pirmagimis jautis savo
didybėje
jis turi ragus, tarsi ragus laukinio
jaučio;
subado jais tautas,
net tas - prie žemės pakraščių.
Tokie yra Efraimo miriadai,
tokie yra Manaso tūkstančiai".
18 O apie Zebuluną jis sakė:
"Džiaukis, Zebulunai, savo
kelionėse,
o tu, Issacharai, savo palapinėse!
19 Į kalną jie kviečia tautas,
ten jie atnašauja teisias aukas,
nes jie ragauja jūrų pertekliaus
ir smėlyje slypinčių gėrybių".
20 O apie Gadą jis sakė:
"Tebūna palaimintas, kuris plečia
Gadą!
Gadas guli kaip liūtas,
nuplėšia aukai ranką ir galvą.
21 Pirmienas sau pasirinko,
nes ten buvo vadui paskirta dalis;
Jis atėjo tautos priekyje,
įvykdė VIEŠPATIES teisumą
ir jo įsakus Izraeliui".

22 O apie Daną jis sakė:
"Danas yra liūtukas,

šokantis iš Bašano".
23 O apie Naftalį jis sakė:
"O, Naftali, esi sotus palaimos
ir pilnas VIEŠPATIES
palaiminimo,
paveldėk jūrą ir pietus!"

24 O apie Ašerą jis sakė:
"Tebūna Ašeras laimingiausias
tarp sūnų,
tebūna jis brolių mėgstamas,
temirko aliejuje savo kojas!
25 Tebūna tavo durų skląsčiai iš
geležies ir vario, -
būk saugus visas savo dienas!"

26 "O, Ješurūnai, nėra kito kaip
Dievas,
atskriejantis dangumi tau padėti
savo didybėje per padanges!
27 Dievas prieglobstis nuo seno,
žemėje yra jo amžinos rankos.
Nuvarė priešą tau nuo kelio
ir tarė: 'Sunaikink!'
28 Užtat Izraelis saugiai gyvena, -
rami yra Jokūbo buveinė
grūdų ir vyno krašte,
po rasa lynojančiu dangumi.
29 Laimingas tu, Izraeli!
Kas gali būti panašus į tave, -
tautą, išgelbėtą VIEŠPATIES,
tave globojančio skydo,
tavo pergalingojo kalavijo!
Tavo priešai gūždamiesi ateis
pas tave,
o tu sutrypsi jiems nugarą".

34Mozės mirtis 1 Tada Mozė užkopė nuo Moabo lygumų į Nebo'o kalną, Pisgos viršūnę, esančią priešais Jerichą, ir VIEŠPATS parodė jam visą kraštą: Gileadą iki pat Dano, 2visą Naftalį, Efraimo ir Manaso kraštą, visą Judo kraštą iki pat Vakarų jūros, 3Negebą ir Lygumą, - Jericho slėnį, Palmių miestą, - iki pat Zoaro. 4VIEŠPATS jam sakė: "Tai yra kraštas, kurį prisiekiau duoti Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, tardamas: 'Aš duosiu jį tavo palikuonims'. Leidau tau jį pamatyti savo akimis, bet tenai tu nenueisi".

5Taigi VIEŠPATIES tarnas Mozė numirė ten, Moabo krašte, pagal VIEŠPATIES žodį. 6Jis buvo palaidotas slėnyje, Moabo krašte, priešais Bet-Peorą, bet jo kapo vietos niekas nežino iki šios

dienos. 7Mozė mirė turėdamas šimtą dvidešimt metų; akys dar nebuvo jam aptemusios, jo jėgos dar nebuvo išsekusios. 8Izraeliečiai verkė Mozės Moabo lygumose trisdešimt dienų.

Mozės gedulo metas pasibaigė. 9Nuno sūnus Jozuė buvo kupinas išminties dvasios, nes Mozė buvo uždėjęs ant jo savo rankas, o izraeliečiai jo klausė, kaip buvo Mozė įsakęs.

10 Niekad nuo tada Izraelyje nebeatsirado pranašas, panašus į Mozę, kurį VIEŠPATS pažino veidas į veidą. 11Niekas jam neprilygo ženklais ir nuostabiais darbais, kurių atlikti VIEŠPATS jį siuntė Egipto žemėn prieš faraoną, prieš visus jo dvariškius bei visą jo žemę, 12ir galinga ranka bei visiems pagarbią baimę keliančiais darbais, atliktais viso Izraelio akyse.

JOZUĖS KNYGA

A. KANAANO UŽKARIAVIMAS

1Dievo žodis Jozuei 1VIEŠPATIES tarnui Mozei mirus, VIEŠPATS kalbėjo Mozės patarnautojui Nuno sūnui Jozuei, tardamas: 2"Mano tarnas Mozė mirė. Tuojau pasiruošk pereiti Jordaną - tu ir visi šie žmonės - ir įeikite į kraštą, kurį duodu jiems - izraeliečiams! 3Kiekvieną vietą, į kurią tik įkelsite koją, atiduodu jums, lygiai kaip Mozei pažadėjau. 4 Jūsų žemė bus nuo dykumos bei Libano iki didžiosios upės - Eufrato upės {rytuose}, - visas hetitų kraštas, - ir iki pat Didžiosios jūros, kur leidžiasi saulė. 5Niekas nepajėgs tau pasipriešinti per visą tavo gyvenimą. Kaip buvau su Moze, lygiai taip būsiu su tavimi. Tavęs neapvilsiu ir nepaliksiu! 6Būk stiprus ir ryžtingas, nes tu padalysi šiems žmonėms kraštą, kurį jiems duoti esu prisiekęs jų protėviams. 7Tik būk stiprus ir labai ryžtingas, ištikimai elgdamasis pagal visą Mokymą, kurį mano tarnas Mozė tau davė. Nenutolk nuo jo nei į dešinę, nei į kairę, kad tau sektųsi, kur tik tu eitumei! 8 Neleisi šiai Mokymo knygai pasitraukti nuo savo lūpų, bet kartosi ją dieną ir naktį, kad ištikimai laikytumeisi viso, kas joje parašyta. Tik tada padarysi savo kelią sėkmingą, tik tada tau seksis. 9Argi ne aš tau įsakiau: 'Būk stiprus ir ryžtingas'? Taigi nesibaimink ir nenuogąstauk, nes VIEŠPATS, tavo Dievas, yra su tavimi, kur tik tu eitumei!"

10Tada Jozuė įsakė žmonių pareigūnams: 11"Pereikite per stovyklą ir paliepkite žmonėms: 'Apsirūpinkite maisto atsargomis, nes po trijų dienų pereisite šį Jordaną, kad įeitumėte paveldėti krašto, kurį VIEŠPATS, jūsų Dievas, duoda jums kaip nuosavybę'".

Transjordanijos giminių pagalba 12O Reubeno ir Gado giminių žmonėms bei pusės Manaso giminės žmonėms Jozuė kalbėjo: 13"Atsiminkite, ką VIEŠPATIES tarnas Mozė jums įsakė, tardamas: 'VIEŠPATS, jūsų Dievas, suteikia jums poilsio vietą ir duoda jums šią žemę'. 14Jūsų žmonos bei vaikai ir jūsų galvijai pasiliks krašte, kurį Mozė davė jums anapus Jordano. Bet visi jūsų ginkluotieji vyrai turi pereiti upę savo giminaičių priešakyje ir turi jiems padėti, 15kol VIEŠPATS, jūsų Dievas, nebus suteikęs jūsų giminaičiams poilsio vietos, kaip jūs kad jau turite, ir kol jie nebus paveldėję krašto, kurį VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra jiems paskyręs. Tada galėsite sugrįžti į savo kraštą ir jį paveldėti, - kraštą, kurį VIEŠPATIES tarnas Mozė paskyrė jums į rytus nuo Jordano".

16"Visa, ką mums įsakai, padarysime, - atsakė jie Jozuei, - kur tik mus siųsi, ten eisime. 17Klausysime tavęs lygiai taip, kaip klausėme Mozės. Tik VIEŠPATS, tavo Dievas, tebūna su tavimi, kaip jis buvo su Moze! 18Jei kas maištautų prieš tavo įsakymą ar neklausytų tavo žodžių, ką

tik jam įsakytum, bus nubaustas mirtimi. Tik būk stiprus ir ryžtingas!"

2Rahaba išgelbsti žvalgus 1Tada Nuno sūnus Jozuė išsiuntė iš Šitimų slaptomis du žvalgus, tardamas: "Eikite, iššvalgykite kraštą, o ypač Jerichą". Atėję į Jerichą, jiedu nuėjo į namus ištvirkėlės, vardu Rahaba, ir ten apsinakvojo. 2Jericho karaliui buvo duotas žodis: "Štai šiąnakt čia atėjo keletas izraeliečių krašto iššvalgyti!" 3Tada Jericho karalius paliepė įsakyti Rahabai: "Išvaryk vyrus, atėjusius pas tave ir įėjusius į tavo namus, nes jie atėjo tik viso krašto iššvalgyti". 4Moteris buvo tuos du vyrus priėmusi ir paslėpusi. "Taip, - ji tarė, - tie vyrai užėjo pas mane, bet iš kur jie, aš nežinojau! 5Temstant, atėjus laikui uždaryti vartus, tie vyrai išėjo. Kur tie vyrai nuėjo, nežinau. Skubėkite juos vytis, nes dar galite juos pasivyti!" 6O juos ji buvo užvedusi ant stogo ir paslėpusi po linais, kuriuos ji buvo paklojusi ant stogo. 7Taigi karaliaus vyrai juos vijosi Jordano keliu Jordano brastų link. Vos jiems išėjus vytis, vartai buvo uždaryti.

Rahabos ir žvalgų sutartis 8 Žvalgai dar nebuvo užmigę, kai ji užlipo pas juos ant stogo. 9Ji vyrams kalbėjo: "Žinau, kad VIEŠPATS šį kraštą yra jums atidavęs, nes dėl jūsų mus yra apėmęs išgąstis. Visi krašto gyventojai dėl jūsų dreba! 10Žinoma, mes girdėjome, kaip VIEŠPATS nusekino Nendrių jūros vandenį jums, kai ėjote iš Egipto, ir ką jūs padarėte anapus Jordano tiems dviem amoriečių karaliams - Sihonui ir Ogui, kuriuos visiškai sunaikinote. 11Kai apie tai išgirdome, apmirė mums širdis. Dėl jūsų visi netekome žado, nes VIEŠPATS, jūsų Dievas, iš tikrųjų yra Dievas aukštai danguje ir čia, žemėje. 12Dabar tad prašyčiau prisiekti man VIEŠPAČIU, kad jūs maloniai elgsitės su mano tėvo namais, nes aš su jumis maloniai pasielgiau. Duokite man tikrą ženklą, 13kad paliksite gyvus mano tėvą ir motiną, mano brolius ir seseris bei visus jų gimines ir išgelbėsite mūsų gyvastį nuo mirties". - 14"Mūsų gyvybė už jūsų gyvybę! - atsakė jai vyrai. - Jei tu šio mūsų reikalo neišduosi, mes su tavimi elgsimės maloniai ir ištikimai, kai mums VIEŠPATS atiduos kraštą".

15Tada ji nuleido juos ant žemės virve pro langą, nes jos namai buvo prie išorinio miesto sienos mūro, - ji gyveno pačiame sienos mūre. 16Ji jiems tarė: "Eikite aukštumų link, kad kartais jūsų neužkluptų tie, kurie jus vejasi. Slapstykitės tenai trejetą dienų, kol sugrįš tie, kurie jus vejasi. Paskui galėsite eiti savo keliu". 17O vyrai ją įspėjo: "Mes būsime atleisti nuo priesaikos, kuria mus prisaikdinai, 18nebent, mums įsiveržus į kraštą, tu pririštum šią tamsiai raudonos spalvos virvelę prie lango, pro kurį mus nuleidai ant žemės, ir surinktum pas save į namus savo tėvą ir motiną, savo brolius ir visą savo tėvo šeimą. 19O kas išeitų pro tavo namų duris į gatvę, tas pats bus atsakingas už savo mirtį, - mes būsime nekalti. Bet jeigu ranka būtų pakelta prieš ką nors, esantį tavo namuose, mes būtume atsakingi už jo mirtį. 20O jei išduotum šį mūsų reikalą, tada mes būtume laisvi nuo priesaikos, kuria mus prisaikdinai". - 21"Tebūna, kaip sakote!" - ji atsakė ir su jais atsisveikino. Jiems nuėjus, ji pririšo prie lango aną tamsiai raudonos spalvos virvelę.

22Jie nuėjo tiesiai į aukštumas ir tenai prabuvo tris dienas, kol sugrįžo tie, kurie juos buvo viję̇si. O juos vijusieji, išieškoję visą kelią, jų nerado. 23Tada tie du vyrai vėl nusileido nuo aukštumų. Perėję upę, sugrįžo pas Jozuę ir papasakojo visa, kas buvo jiems nutikę. 24Jozuei jie sakė: "Iš tikrųjų VIEŠPATS yra atidavęs šį visą kraštą į mūsų rankas. Be to, visi krašto gyventojai dreba iš baimės dėl mūsų".

3Pasiruošimas eiti per Jordaną 1 Kitą rytą anksti Jozuė ir visi izraeliečiai pakilo iš Šitimų ir nužygiavo prie Jordano. Tuojau pat jie nepersikėlė, bet čia apsistojo. 2Praėjus trims dienoms, pareigūnai perėjo per stovyklą, 3duodami žmonėms įsakymą: "Kai pamatysite VIEŠPATIES, savo Dievo, levitų kunigų nešamą Sandoros Skrynią, tada pakilkite iš savo vietos. Sekite paskui ją, 4kad

žinotumėte kelią, kuriuo turite žygiuoti, nes šiuo keliu anksčiau jūs nesate ėję. Tačiau tebūna tarpas - maždaug dviejų tūkstančių uolekčių nuotolis - tarp jūsų ir Skrynios. Prie jos arčiau neprieikite".

5Jozuė žmonėms sakė: "Pašventinkite save, nes rytoj VIEŠPATS darys tarp jūsų nuostabius darbus". 6O kunigams Jozuė paliepė: "Paimkite Sandoros Skrynią ir paeikite į priekį pirma žmonių". Jie tad paėmė Sandoros Skrynią ir nuėjo į priekį pirma žmonių.

7VIEŠPATS Jozuei tarė: "Šią dieną pirmą kartą išaukštinsiu tave viso Izraelio akyse, idant jie žinotų, kad aš būsiu su tavimi, kaip buvau su Moze. 8O tu savo ruožtu kunigams, nešantiems Sandoros Skrynią, įsakysi: 'Atėję prie Jordano vandenų pakrantės, stovėsite Jordano upėje'".

9Tada Jozuė tarė izraeliečiams: "Ateikite arčiau ir klausykitės VIEŠPATIES, savo Dievo, žodžių. 10Iš to, - tęsė Jozuė, - pažinsite, kad gyvasis Dievas yra tarp jūsų ir kad jis tikrai nuvarys jums nuo kelio kanaaniečius, hetitus, hivitus, perizitus, girgašitus, amoriečius ir jebusitus! 11Štai visos žemės VIEŠPATIES Sandoros Skrynia pereis pirma jūsų per Jordaną. 12Nūn išrinkite dvylika vyrų iš Izraelio giminių, po vieną vyrą iš kiekvienos giminės. 13Kai kojos kunigų, nešančių VIEŠPATIES, visos žemės VIEŠPATIES, Skrynią, sustos Jordano vandenyse, Jordano vandenys nustos tekėję. Vandenys, tekantys iš aukštupio, sustos kaip tvirtas pylimas".

Perėjimas per Jordano upę14Kai žmonės iš savo stovyklos leidosi į kelionę pereiti Jordaną, kunigai, nešdami Sandoros Skrynią, ėjo pirma žmonių. 15Paprastai Jordano upė visą pjūties metą liejasi per krantus. Vos tik Skrynios nešėjai pasiekė Jordaną ir Skrynią nešusiųjų kunigų kojos palietė vandenį pakrantėje, 16vandenys, tekantys nuo aukštupio, sustojo, susitelkdami į tvirtą pylimą iki pat Adamo - miesto, esančio prie Zaretano, - o vandenys, tekantys į žemupį Arabos jūros - Mirties jūros - link, visiškai nuseko. Žmonės perėjo Jordaną priešais Jerichą. 17Izraeliečiams pereinant upę sausa žeme, kunigai, nešusieji VIEŠPATIES Sandoros Skrynią, stovėjo ant sausos žemės pačioje Jordano vagoje, kol visa tauta perėjo per Jordaną.

4Dvylikos akmenų paminklas 1 Visai tautai perėjus per Jordaną, VIEŠPATS Jozuei tarė: 2"Išrink iš žmonių dvylika vyrų, po vieną iš kiekvienos giminės, 3ir paliepk jiems: 'Paimkite sau iš tos vietos Jordano vagoje, ant kurios stovėjo kunigų kojos, dvylika akmenų. Neškitės juos su savimi ir padėkite toje vietoje, kur šiąnakt nakvosite'".

4Jozuė pasišaukė iš izraeliečių dvylika vyrų, kuriuos jis buvo paskyręs, po vieną iš kiekvienos giminės. 5Jiems Jozuė tarė: "Prieikite prie VIEŠPATIES, savo Dievo, Skrynios Jordano vagos viduryje ir užsidėkite kiekvienas sau ant peties po akmenį, pagal izraeliečių giminių skaičių. 6Jie bus jūsų ženklas. Kai jūsų vaikai ateityje klaus: 'Ką reiškia jums tie akmenys?' - 7tada jūs papasakosite jiems: 'Jordano vandenys sustojo priešais VIEŠPATIES Sandoros Skrynią. Jai pereinant Jordaną, sustojo Jordano vandenys'. Taigi šie akmenys bus amžinas paminklas izraeliečiams".

8Izraeliečiai padarė taip, kaip Jozuė įsakė. Paėmę dvylika akmenų iš Jordano vagos pagal izraeliečių giminių skaičių, - kaip VIEŠPATS buvo Jozuei paliepęs, - jie nešėsi juos lig nakvynės vietos ir ten juos sudėjo.

9Jozuė įsakė sudėti ir kitus dvylika akmenų Jordano vagos viduryje - toje vietoje, kur buvo stovėjusios Sandoros Skrynią nešančių kunigų kojos. Tenai jie tebėra iki šios dienos.

10Kunigai, nešantys Skrynią, išstovėjo Jordano vagoje, kol buvo įvykdyta visa, ką VIEŠPATS buvo

įsakęs Jozuei perduoti žmonėms, lygiai kaip Mozė buvo įsakęs Jozuei. Žmonės skubiai perėjo upę. 11Kai visi žmonės buvo perėję, tada VIEŠPATIES Skrynia ir kunigai nuėjo į savo vietą žmonių priešakyje. 12Reubeno ir Gado giminių žmonės ir pusė Manaso giminės žmonių perėjo upę ginkluoti pirma izraeliečių, kaip Mozė buvo jiems paliepęs. 13Apie keturiasdešimt tūkstančių ginkluotų vyrų perėjo upę prieš VIEŠPATĮ į Jericho lygumas.

14Tą dieną VIEŠPATS išaukštino Jozuę viso Izraelio akyse. Jie gerbė jį per visą jo gyvenimą, kaip buvo gerbę Mozę.

15VIEŠPATS Jozuei tarė: 16"Įsakyk kunigams, nešantiems Sandoros Skrynią, išlipti iš Jordano". 17Jozuė tada įsakė kunigams: "Išlipkite iš Jordano". 18Kunigams, nešusiems VIEŠPATIES Sandoros Skrynią, vos išlipus iš Jordano vagos ir jų kojoms pasiekus sausumą, Jordano vandenys sugrįžo į savo vietą, tekėdami kaip anksčiau visa vaga.

19Žmonės išlipo iš Jordano pirmojo mėnesio dešimtą dieną ir apsistojo prie Gilgalo, rytiniame Jericho šone. 20Anuos dvylika akmenų, kuriuos jie buvo paėmę iš Jordano, Jozuė sudėjo Gilgale. 21Jis kalbėjo izraeliečiams: "Kai jūsų vaikai ateityje savo tėvus klaus: 'Ką reiškia šie akmenys?' - 22paaiškinsite savo vaikams: 'Izraeliečiai čia perėjo Jordaną sausuma!' 23Nes VIEŠPATS, jūsų Dievas, nusausino jums Jordano vandenis, kol jūs perėjote per upę, lygiai kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas, kad padarė su Nendrių jūra, kurią jis nusausino mums, kol mes perėjome, 24idant visos žemės tautos žinotų, kad VIEŠPATIES ranka yra galinga, o jūs VIEŠPATIES, savo Dievo, visuomet pagarbiai bijotumėte".

5Apeigos prie Gilgalo 1Kai visi amoriečių karaliai vakarinėje Jordano pusėje ir visi kanaaniečių karaliai prie Jūros išgirdo, kaip VIEŠPATS izraeliečiams pereiti buvo nusausinęs Jordano vandenis, apmirė jų širdis. Jie neteko drąsos izraeliečiams priešintis.

Apipjaustymo atnaujinimas2 Tuo metu VIEŠPATS kalbėjo Jozuei: "Pasidaryk peilių iš titnago ir apipjaustyk dar kartą izraeliečius". 3Jozuė tad pasidarė titnaginių peilių ir apipjaustė izraeliečius prie Gibeat-haAralotų. 4O priežastis, dėl kurios Jozuė juos apipjaustė, buvo ši: visi iš Egipto išėjusieji žmonės, visi karinės tarnybos amžiaus vyriškiai, buvo išmirę kelionėje per dykumą po išėjimo iš Egipto. 5Žinoma, visi išėjusieji iš Egipto žmonės buvo apipjaustyti, o visi gimusieji keliaujant per dykumą po išėjimo iš Egipto nebuvo apipjaustyti. 6Iš tikrųjų izraeliečiai buvo klajoję keturiasdešimt metų dykumoje, kol visa tauta, - karinės tarnybos amžiaus vyrai, išėjusieji iš Egipto, - išmirė už tai, kad neklausė VIEŠPATIES balso. Jiems VIEŠPATS prisiekė, kad neleis jiems niekad pamatyti krašto, kurį buvo jų protėviams prisiekęs duoti mums, - krašto, tekančio pienu ir medumi. 7Taigi jų vaikus, kuriuos vietoje jų jis išaugino, Jozuė apipjaustė, kadangi jie buvo neapipjaustyti. Kelionėje jie nebuvo buvę apipjaustyti.

8 Kai visos tautos apipjaustymas buvo atliktas, jie pasiliko ilsėdamiesi stovykloje, kolei išgijo. 9VIEŠPATS tarė Jozuei: "Šiandien nuritinau nuo jūsų Egipto gėdą". Ta vieta tad yra vadinama Gilgalu iki šios dienos.

Atnašaujama Perėjimo auka10Būdami stovykloje prie Gilgalo Jericho lygumose, izraeliečiai atnašavo Perėjimo auką keturioliktos mėnesio dienos vakarą. 11Rytojaus dieną po Perėjimo aukos, kaip tik tą dieną, jie valgė iš krašto derliaus neraugintus papločius ir pagruzdintus grūdus. 12Tą pačią dieną, kai jie valgė iš krašto derliaus, izraeliečiai manos daugiau nebegavo. Jie valgė tų metų Kanaano krašto derlių.

Jericho apgula13 Atsitiko, kad Jozuė, būdamas arti Jericho, pakėlė akis ir pamatė priešais save stovintį vyrą su ištrauktu iš makšties kalaviju rankoje. Jozuė priėjo prie jo ir jam tarė: "Ar tu iš mūsiškių, ar iš priešų?" 14Jis atsakė: "Nei vienas, nei kitas. Esu VIEŠPATIES kariuomenės galva. Dabar aš atėjau!" Jozuė parpuolė kniūbsčia ir, išreikšdamas pagarbą, jam tarė: "Ką mano VIEŠPATS įsako savo tarnui?" 15VIEŠPATIES kariuomenės galva Jozuei atsakė: "Nusiauk sandalus nuo kojų, nes vieta, kurioje stovi, šventa". Jozuė taip ir padarė.

6 1Jericho vartai buvo uždaryti ir saugomi nuo izraeliečių. Niekas negalėjo išeiti ar įeiti. 2VIEŠPATS Jozuei tarė: "Štai atiduosiu į tavo rankas Jerichą, jo karalių ir užgrūdintus vyrus. 3Težygiuoja aplink miestą visi jūsų kariškiai, apeidami aplinkui miestą vieną kartą. Taip darykite per šešias dienas. 4Septyni kunigai, eidami pirma Skrynios, teneša septynis avino rago trimitus. O septintą dieną, kunigams pučiant ragus, apeisite aplink miestą septynis kartus. 5Nuaidėjus ilgam rago garsui, - kai tik išgirsite tą rago balsą, - visi žmonės suriks galingu šauksmu. Tada miesto sienų mūrai staiga sugrius, žmonės veršis pirmyn, kiekvienas iš savo vietos".

6Nuno sūnus Jozuė pasišaukė kunigus ir jiems paliepė: "Imkite Sandoros Skrynią! Septyni kunigai, eidami pirma VIEŠPATIES Skrynios, teneša septynis avino rago trimitus". 7O žmonėms jis tarė: "Pajudėkite! Žygiuokite aplink miestą! Priekinė sauga težygiuoja pirma VIEŠPATIES Skrynios!"

8Jozuei pabaigus duoti žmonėms nurodymus, septyni kunigai, septynis avino rago trimitus nešdamiesi, pasijudino pirma VIEŠPATIES, pūsdami savo avino ragus, o VIEŠPATIES Sandoros Skrynia ėjo jiems iš paskos. 9Priešakinė sauga žygiavo pirma ragus pučiančių kunigų, o užpakalinė sauga ėjo paskui Skrynią, ragams visą laiką gaudžiant. 10Bet žmonėms Jozuė buvo davęs tokį įsakymą: "Nešūkaukite! Tenesigirdi net jūsų balso, nė žodžio netarkite iki tos dienos, kol nepasakysiu: 'Sušukite!' Tada jūs šauksite". 11Taip jis pasiuntė VIEŠPATIES Skrynią apeiti aplink miestą. Ji apėjo vieną kartą. Tada jie sugrįžo į stovyklą ir pernakvojo stovykloje.

12Kitą rytą Jozuė atsikėlė anksti. Kunigai paėmė VIEŠPATIES Skrynią. 13Septyni kunigai, septynis avino rago trimitus nešdamiesi, pasijudino pirma VIEŠPATIES Skrynios, pūsdami visą laiką avino ragus. Priešakinė sauga žygiavo pirma jų, o užpakalinė sauga ėjo paskui VIEŠPATIES Skrynią, ragams visą laiką gaudžiant. 14Antrąją dieną jie apėjo aplink miestą vieną kartą. Tada sugrįžo į stovyklą. Taip jie darė per šešias dienas.

15Septintą dieną jie atsikėlė auštant ir apėjo aplink miestą tokia pat tvarka septynis kartus. 16Septintą kartą, kunigams pučiant ragus, Jozuė žmonėms įsakė: "Sušukite! VIEŠPATS atidavė jums miestą! 17Miestas ir visa, kas jame, bus paskirta VIEŠPAČIUI sunaikinant. Tik ištvirkėlė Rahaba ir visi, esantieji jos namuose, telieka gyvi, nes ji paslėpė mūsų siųstus pasiuntinius. 18Nelieskite sunaikinti paskirtų daiktų, kad patys nebūtumėte paskirti sunaikinti. Paimdami bet ką iš to, kas paskirta sunaikinti, padarysite Izraelio stovyklą sunaikinti skirtu daiktu, užtrauksite ant jos nelaimę. 19Bet visas sidabras ir auksas, daiktai iš vario ir geležies yra šventi VIEŠPAČIUI. Jie bus padėti į VIEŠPATIES iždą".

Izraeliečiai paima Jerichą20Taigi žmonės sušuko, ragams sugaudus. Žmonės, vos išgirdę ragų gausmą, suriko galingu šauksmu, ir siena sugriuvo. Žmonės veržėsi į miestą, kiekvienas tiesiai iš savo vietos, ir jį užėmė. 21Tada jie skyrė kalaviju sunaikinti visa, kas buvo mieste, vyrus ir moteris, jaunus ir senus, jaučius ir avis bei asilus.

22O dviem vyrams, iššvalgiusiems kraštą, Jozuė paliepė: "Nueikite į ištvirkėlės namus, išveskite iš

jų moterį ir visus jos gimines, kaip esate jai prisiekę". 23Tad jaunieji žvalgai įėjo ir išvedė Rahabą drauge su jos tėvu, motina, broliais ir visais jos giminėmis. Jie išvedė visą jos giminę ir apgyvendino šalia Izraelio stovyklos.

24Miestą ir visa, kas jame buvo, jie sudegino. Tik sidabrą ir auksą bei daiktus iš vario ir geležies jie padėjo į VIEŠPATIES Namų iždą. 25Tik ištvirkėlę Rahabą ir jos tėvo šeimą bei visus jos gimines Jozuė paliko gyvus. Jos šeima lig šiol tebegyvena Izraelyje, nes ji paslėpė Jozuės pasiuntinius siųstus Jericho iššvalgyti.

26 Ta proga Jozuė ištarė tokią
priesaiką:
"Tebūna prakeiktas VIEŠPATIES
akivaizdoje žmogus,
kuris bandytų atstatyti
šį Jericho miestą!
Savo pirmagimio kaina
jis padės jo pamatus
ir savo jauniausiojo sūnaus
kaina jis pastatys vartus".

27VIEŠPATS buvo su Jozue, ir jo garsas pasklido po visą kraštą.

7Achano nuodėmė 1Bet izraeliečiai sulaužė įsakymą dėl sunaikinti skirtų daiktų. Zeraho sūnaus Zabdžio sūnaus Karmio sūnus Achanas, iš Judo giminės, pasiėmė kai ką iš sunaikinti skirtų daiktų. Užtat VIEŠPATS užsidegė pykčiu ant izraeliečių.

2Jozuė pasiuntė keletą vyrų iš Jericho į Ai, esantį prie Bet-Aveno, į rytus nuo Bet-Elio. Jiems tarė: "Nukilkite į aukštumas ir iššvalgykite kraštą". Vyrai nukilo į aukštumas ir iššvalgė Ai. 3Jie sugrįžo pas Jozuę ir jam pasakė: "Nėra reikalo visiems žmonėms kilti į aukštumas. Tenukyla du ar trys tūkstančiai vyrų ir teužpuola Ai. Priešų ten nedaug, visų žmonių nevargink tenai kilti". 4Taigi nuėjo ten apie tris tūkstančius žmonių, bet Ai vyrai privertė juos bėgti. 5Ai vyrai iš jų trisdešimt šešis užmušė, vydamiesi juos nuo vartų iki pat Šebarimų ir paguldydami šlaite. Širdis žmonėms nukrito į kulnis.

6Tada Jozuė perplėšė savo drabužius. Jis ir Izraelio seniūnai gulėjo kniūbsti žemėje, apsibarstydami dulkėmis galvas, lig vakaro prieš VIEŠPATIES Skrynią. 7"Ai, Viešpatie DIEVE! - Jozuė meldėsi, - kodėl iš viso turėjai pervesti šią tautą per Jordaną? Atiduoti mus amoriečiams į rankas? Mus sunaikinti? O, verčiau mes būtume pasitenkinę apsigyvendami anapus Jordano! 8O Viešpatie, ką aš galiu sakyti tada, kai Izraelis parodė nugarą priešų akivaizdoje! 9Išgirs apie tai kanaaniečiai ir kiti krašto gyventojai, apsups mus ir nušluos mūsų vardą nuo žemės. Ką tu darysi tuomet savo didžiam vardui?"

10Jozuei VIEŠPATS atsakė: "Stokis! Ko guli žemėje kniūbsčias? 11Izraelis nusidėjo! Sulaužė sandorą, kurią jiems daviau! Jie pasiėmė iš daiktų, skirtų sunaikinti, ir apsivogė, ir pamelavo, ir įsidėjo juos tarp savo daiktų. 12Užtat izraeliečiai nepajėgs priešintis, bet atsuks nugarą savo priešams, nes jie patys yra tapę daiktu, skirtu sunaikinti. Aš nebebūsiu daugiau su jumis, jeigu jūs nesunaikinsite pasiimtų sunaikinti skirtų daiktų. 13Eik apvalyti žmonių! Įsakyk jiems: apsivalykite rytdienai, nes taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Tu turi, Izraeli, sunaikinti skirtų daiktų!

Nepajėgsi priešintis priešams, kol nepašalinsi iš savo tarpo sunaikinti skirtų daiktų'. 14Taigi rytoj rytą būsite šaukiami giminėmis. Giminė, kurią VIEŠPATS nurodys, išeis į priekį klanais; klanas, kurį VIEŠPATS nurodys, išeis į priekį šeimynomis; šeimyna, kurią VIEŠPATS nurodys, išeis į priekį pavieniui vyras po vyro. 15Žmogus, nurodytas pasiėmęs sunaikinti skirtų daiktų, turi būti sudegintas - jis ir visa, kas jam priklauso, nes jis sulaužė VIEŠPATIES sandorą ir padarė gėdingą nusikaltimą Izraelyje".

Achano bausmė16Kitą rytą anksti Jozuė pašaukė Izraelį giminėmis. Judo giminė buvo nurodyta. 17Jis paliepė išeiti į priekį Judo giminės klanams. Zeraho klanas buvo nurodytas. Jis paliepė išeiti į priekį Zeraho klano šeimynoms. Zabdžio šeimyna buvo nurodyta. 18Jozuė paliepė išeiti į priekį jo šeimynai vyrui po vyro. Galop Zeraho sūnaus Zabdžio sūnaus Karmio sūnus Achanas, iš Judo giminės, buvo nurodytas. 19Tada Jozuė Achanui tarė: "Mano sūnau, duok garbę VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, ir jam duok šlovę! Pasakyk man, ką padarei. Nuo manęs nieko neslėpk". 20Achanas Jozuei atsakė: "Taip, aš nusidėjau VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui. Štai ką padariau. 21Pamatęs tarp grobio gražią skraistę iš Šinaro, du šimtus sidabrinių šekelių ir penkiasdešimt šekelių sveriantį aukso luitą, užsigeidžiau juos turėti ir pasiėmiau. Dabar jie užkasti žemėje mano palapinėje su sidabru po skraiste".

22Jozuės pasiuntiniai nuskubėjo į Achano palapinę. Tikrai visa buvo užkasta palapinėje su sidabru po skraiste. 23Paėmę iš palapinės, jie atnešė juos pas Jozuę ir visus izraeliečius ir padėjo VIEŠPATIES akivaizdoje. 24Tada Jozuė ir visas Izraelis su juo paėmė Zeraho sūnų Achaną, sidabrą, skraistę ir auksą, jo sūnus ir dukteris, jo jaučius, asilus ir avis, jo palapinę bei visa, ką jis turėjo, ir nuvedė juos į Achoro slėnį. 25"Kokią nelaimę mums užtraukei! - tarė Jozuė. - Šiandien VIEŠPATS užtraukia nelaimę tau!"

Ir visas Izraelis užmušė jį akmenimis. Jie sudegino juos ir, mesdami ant jų akmenis, 26sukrovė ant jo didelę akmenų krūvą, kuri tebėra iki šios dienos. Tada atsileido VIEŠPATIES pyktis.

Todėl toji vieta ir iki šios dienos vadinama Achoro slėniu.

8Ai paėmimas 1Tada VIEŠPATS Jozuei tarė: "Nebijok ir nenuogąstauk! Pasiimk su savimi visus kariškius ir nukilk vėl į Ai. Štai, atiduosiu tau į rankas Ai karalių, jo žmones ir miestą bei visą jo kraštą. 2Su Ai miestu ir jo karaliumi turi pasielgti taip, kaip pasielgei su Jerichu ir jo karaliumi. Tačiau grobį ir galvijus galite pasidalyti kaip karo laimikį. Surenk pasalas miesto užnugaryje".

3Taigi Jozuė ir visi kariškiai pasiruošė žygiuoti prieš Ai. Išrinkęs trisdešimt tūkstančių vyrų, narsių kareivių, išsiuntė juos pirma nakčia. 4"Dėmesio! Jūs būsite pasala miesto užnugaryje, - davė jiems įsakymą, - nenutolkite per daug nuo miesto ir visi būkite pasirengę. 5Su manimi esantys vyrai ir aš artinsimės prie miesto. Kai jie išeis mums pasipriešinti, kaip jie pirmąkart kad padarė, mes nuo jų bėgsime. 6Jie mus vysis iš paskos, kol nuviliosime juos nuo miesto, nes jie manys: 'Bėga nuo mūsų kaip anąkart!' Mums nuo jų bėgant, 7jūs pakilsite iš pasalų ir paimsite miestą. VIEŠPATS, jūsų Dievas, atiduos jums jį į rankas. 8Paėmę miestą, uždekite jį. Darykite, kaip VIEŠPATS yra įsakęs. Dėmesio! Aš jums įsakiau!" 9Tada Jozuė juos išsiuntė. Jie nuėjo į pasalų vietą ir išsidėstė tarp Bet-Elio ir Ai - į vakarus nuo Ai, o Jozuė praleido tą naktį su likusiais vyrais.

10Anksti rytą Jozuė apžiūrėjo žmones. Paskui jis iššygiavo vyrų priešakyje Ai link drauge su Izraelio seniūnais. 11Visi su juo buvę kariškiai nuėjo kartu ir, priėję miestą, įsirengė stovyklą į šiaurę nuo Ai. Tarp jų ir Ai buvo siaura dauba. 12Jis buvo pasiėmęs apie penkis tūkstančius vyrų ir

išdėstęs juos kaip pasalas tarp Bet-Elio ir Ai - į vakarus nuo miesto. 13Taigi pagrindinė stovykla išsidėstė į šiaurę nuo miesto, o jos užpakalinė sauga į vakarus nuo miesto. Jozuė tą naktį praleido slėnyje. 14Tai pastebėjęs Ai karalius, - jis ir visi jo kareiviai, miesto gyventojai, - nuskubėjo anksti rytą prie šlaito priešais Arabą pradėti mūšio su Izraeliu, bet jis nežinojo, kad už miesto jam buvo parengtos pasalos. 15O Jozuė ir visas Izraelis dėjosi esą jų sumušti ir leidosi bėgti dykumos link. 16Visi mieste buvę žmonės buvo pašaukti jų vytis. Vydamiesi Jozuę, jie nutolo nuo miesto. 17Nei Ai mieste, nei Bet-Elyje neliko žmogaus, neišėjusio vytis Izraelio. Jie paliko miestą be jokios gynybos ir vijosi Izraelį.

18Tada VIEŠPATS Jozuei tarė: "Ištiesk ietį, kurią laikai rankoje, Ai link, nes aš atiduosiu jį tau į rankas". Jozuė ištiesė ietį, kurią laikė rankoje, miesto link. 19Vos jam ištiesus ranką, pasalų vyrai skubiai pakilo iš savo vietų ir metėsi pirmyn. Jie įėjo į miestą, paėmė jį ir nedelsdami padegė. 20Kai Ai vyrai pažvelgė atgal, miesto dūmai jau kilo lig padangių! Jiems stigo jėgų net kur nors pabėgti, kai dykumos link bėgę žmonės atsisuko jų pulti. 21Jozuė ir visas Izraelis, matydami miestą esant pasalų vyrų paimtą ir iš miesto kylančius dūmus, atsisuko ir užpuolė Ai vyrus. 22O kiti izraeliečiai išėjo prieš juos iš miesto. Taigi jie buvo izraeliečių apsupti iš abiejų šonų ir iššudyti, - nė vienas jų neišliko, nė vienas nepabėgo, - 23išskyrus Ai karalių, kurį jie paėmė gyvą ir atvedė pas Jozuę.

24Kai izraeliečiai buvo pabaigę žudyti visus Ai gyventojus, nusivijusius juos į laukus ir dykumą, - kai jie visi iki paskutinio vyro buvo kritę nuo kalavijo, - tada visi izraeliečiai sugrįžo į Ai ir iššudė ten likusius gyventojus. 25Tą dieną kritusių vyrų ir moterų, visų Ai miesto gyventojų, skaičius buvo dvylika tūkstančių.

26Jozuė tol nenuleido rankos, kurioje laikė ietį, kol sunaikinimui skirti Ai miesto gyventojai nebuvo sunaikinti. 27Tik galvijus ir to miesto grobį izraeliečiai pasiėmė kaip karo laimikį pagal VIEŠPATIES žodį, kurį jis buvo davęs Jozuei.

28Tada Jozuė Ai miestą sudegino ir pavertė jį amžinu piliakalniu - nuniokota vieta tebėra iki pat šios dienos. 29O Ai karalių jis paliko pakartą ant medžio lig vakaro. Saulei leidžiantis, Jozuė įsakė nuleisti jo lavoną nuo medžio ir numesti prie miesto vartų įėjimo. Ant jo buvo sumesta didžiulė akmenų krūva, kuri ten tebėra iki šios dienos.

Aukuras ant Ebalo kalno30Tuomet Jozuė pastatė ant Ebalo kalno VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, aukurą, 31kaip VIEŠPATIES tarnas Mozė buvo įsakęs izraeliečiams, - kaip yra parašyta Mozės įstatymo knygoje: "Aukurą netašytų akmenų, nepaliestų geležiniu įrankiu", - ir atnašavo ant jo deginamąsias aukas bei aukojo bendravimo atnašas. 32Ten, izraeliečių akivaizdoje, Jozuė užrašė ant akmenų nuorašą įstatymo, kurį Mozė buvo izraeliečiams parašęs.

Mozės įstatymo skaitymas33Visas Izraelis, - ateiviai ir čionykščiai - drauge su savo seniūnais, pareigūnais, teisėjais stovėjo abiejuose Skrynios šonuose priešais kunigus iš Levio giminės, nešančius VIEŠPATIES Sandoros Skrynią. Pusė jų stovėjo atsigręžę į Gerizimo kalną ir pusė jų stovėjo atsigręžę į Ebalo kalną, kaip VIEŠPATIES tarnas Mozė buvo kadaise įsakęs, Izraelio tautai palaiminti. 34Tada Jozuė perskaitė visus įstatymo žodžius - palaiminimus ir prakeikimus - lygiai taip, kaip yra parašyta įstatymo knygoje. 35Nebuvo nė vieno žodžio iš visų, ką Mozė buvo įsakęs, kurio Jozuė nebūtų perskaitęs visos Izraelio bendrijos akivaizdoje, įskaitant moteris, vaikus ir tarp jų gyvenančius ateivius.

9Sąjunga prieš Izraelį 1Kai ši žinia pasiekė karalius į vakarus nuo Jordano, aukštumų srityje,

Šefeloje ir palei visą Didžiosios jūros krantą Libano link, - kraštą hetitų, amoriečių, kanaaniečių, perizitų, hivitų ir jebusitų, - 2šie sudarė sąjungą kovoti su Jozue ir Izraeliu.

Gibeonitų suktybė3O Gibeono gyventojai, išgirdę, kaip Jozuė buvo pasielgęs su Jerichu ir Ai miestu, 4savo ruožtu ėmėsi suktumo. Jie leidosi į kelionę persirengę pasiuntiniais: užkrovė savo asilams senus maišus ir senus, suplyšusius bei sulopytus vynmaišius, 5apsiavė kojas palaikiais bei sulopytais sandalais ir apsirengė nudėvėtais drabužiais. O visa jų kelionei paimta duona buvo sudžiūvusi ir apipelėjusi. 6Atėję į Gilgalo stovyklą pas Jozuę, jie tarė jam ir izraeliečiams: "Iš tolimo krašto atėjome, siūlome jums sudaryti su mumis sandorą". 7Bet izraeliečiai hivitams atsakė: "Gal jūs tarp mūsų gyvenate, kaip mes galime sudaryti su jumis sandorą?" 8Jozuei jie paaiškino: "Mes esame tavo tarnai". O Jozuė jų klausė: "Kas jūs per vieni? Iš kur ateinate?" - 9"Tavo tarnai atėjo iš labai tolimo krašto vedami VIEŠPATIES, tavo Dievo, garso, - jie atsakė jam, - nes apie jį mes daug girdėjome: visa, ką jis padarė Egipte, 10ir visa, ką jis padarė dviem amoriečių karaliams anapus Jordano, Hešbono karaliui Sihonui ir Aštarote Bašano karaliui Ogui. 11Todėl mūsų seniūnai ir visi mūsų krašto gyventojai mums ir paliepė: 'Pasiimkite kelionei maisto, eikite jų pasitikti ir jiems sakykite: "Esame jūsų tarnai. Būkite žmonės, sudarykite su mumis sandorą"'. 12Ši mūsų duona, kurią pasiėmėme iš savo namų kaip maistą kelionei, buvo dar karšta, kai leidomės į kelionę eiti pas jus, o dabar ji štai sudžiūvusi ir apipelėjusi. 13Šie mūsų vynmaišiai buvo nauji, kai juos pripylėme, o pasižiūrėk, kaip jie yra suplyšę. Ir šie mūsų drabužiai bei sandalai nusidėvėjo per tokią ilgą kelionę". 14Vyrai patikėjo jų žodžiais apie maistą ir drabužius, bet VIEŠPATIES žodžio jie neatsiklausė. 15Jozuė sudarė su jais taiką, laiduodamas jiems gyvastį sandora, kurią bendrijos vadai patvirtino priesaika.

Gibeonitų vieta izraeliečių bendruomenėje16Praėjus trims dienoms po sandoros, sudarytos su jais, izraeliečiai sužinojo, kad jie buvo jų kaimynai ir gyveno jų žemėje. 17Tad izraeliečiai leidosi į kelionę ir trečią dieną pasiekė jų miestus. Gibeonitų miestai buvo Gibeonas, Chefira, Beerotai ir Kirjat-Jearimai. 18Bet izraeliečiai jų neužpuolė, nes bendrijos vadai buvo jiems prisiekę VIEŠPAČIU, Izraelio Dievu. Užtat visa bendrija pradėjo prieš vadus murmėti, 19bet vadai bendrijai atsakė: "Jiems prisiekėme VIEŠPAČIU, Izraelio Dievu, todėl jų užgauti negalime. 20Betgi štai ką su jais darysime: paliksime juos gyvus, kad nebūtų ant mūsų jokio pykčio dėl priesaikos, kurią jiems davėme". 21Vadai izraeliečiams sakė: "Telieka jie gyvi ir tetampa kertančiais malkas ir nešančiais vandenį visai bendrijai!" Taigi apie juos taip nusprendė vadai.

22Jozuė juos pasišaukė ir taip jiems kalbėjo: "Kodėl mus apgavote, sakydami: 'Mes gyvename toli nuo jūsų', - kai iš tikrųjų jūs gyvenate tarp mūsų? 23Užtat būkite prakeikti! Visą laiką būsite vergai, malkų kirtėjai ir vandens nešėjai mano Dievo Namams". 24Jozuei jie atsakė: "Štai tavo tarnai buvo girdėję, kad VIEŠPATS, tavo Dievas, buvo pažadėjęs savo tarnui Mozei duoti jums visą kraštą ir dėl jūsų sunaikinti visus krašto gyventojus. Mes per jus ir buvome apimti didelės baimės dėl savo gyvasties, užtat taip ir padarėme. 25Kaip matai, dabar esame tavo rankose. Kas gera ir teisu tavo akyse daryti su mumis, tai ir daryk!"

26 Taip jis su jais pasielgė. Išgelbėjo juos nuo izraeliečių; jų neiššudė. 27Bet tą dieną Jozuė padarė juos malkų kirtėjais ir vandens nešėjais bendrijai ir VIEŠPATIES aukurui toje vietoje, kurią VIEŠPATS išsirinktų. Taip jie liko lig šios dienos.

10Gibeono apgula 1Kai Jeruzalės karalius Adoni-Zedekas sužinojo, kad Jozuė paėmė Ai bei skyrė jį sunaikinti ir pasielgė su Ai bei jo karaliumi, kaip jis buvo pasielgęs su Jerichu bei jo karaliumi, ir

be to, kad Gibeono gyventojai sudarė taiką su Izraeliu ir gyvena tarp jų, 2jis baisiai išsigando. Mat Gibeonas, vienas iš karališkųjų miestų, buvo didelis miestas, - iš tikrųjų didesnis už Ai, - o visi jo vyrai buvo galiūnai. 3Taigi Jeruzalės karalius Adoni-Zedekas pasiuntė Hebrono karaliui Hohamui, Jarmuto karaliui Piramui, Lachišo karaliui Jafijai ir Eglono karaliui Debirui tokį žodį: 4"Atžygiuokite pas mane ir padėkite man nugalėti Gibeoną, nes jis sudarė taiką su Jozue ir izraeliečiais".

5Penki amoriečių karaliai - Jeruzalės karalius, Hebrono karalius, Jarmuto karalius, Lachišo karalius ir Eglono karalius - sutelkė savo pajėgas ir atvyko kiekvienas su savo kariuomene. Jie apgulė Gibeoną ir kariavo su juo.

Jozuės pergalė6O gibeonitai pasiuntė Jozuei į stovyklą prie Gilgalo žodį: "Neapleisk savo tarnų! Atskubėk pas mus ir išgelbėk! Padėk mums, nes visi aukštumų srities amoriečių karaliai susibūrė prieš mus!" 7Taigi Jozuė - jis ir visos jo ginkluotosios pajėgos, visi galiūnai, pakilo iš Gilgalo.

8VIEŠPATS Jozuei tarė: "Nebijok jų, nes atiduosiu juos tau į rankas. Nė vienas jų nepajėgs tau priešintis!" 9Jozuė, žygiavęs visą naktį iš Gilgalo, juos užklupo netikėtai. 10VIEŠPATS apstulbino juos išgąsčiu Izraelio akivaizdoje. Izraeliečiai sutriuškino juos prie Gibeono ir vijosi Bet-Horono šlaito keliu, niokodami juos iki pat Azekos ir Makedos. 11Jiems bėgant nuo Izraelio žemyn Bet-Horono šlaitu, VIEŠPATS svaidė ant jų iš dangaus didžiulius akmenis iki pat Azekos, ir jie žuvo. Daugiau jų žuvo nuo krušos, negu kad izraeliečiai užmušė kalaviju.

12Tą dieną, kai VIEŠPATS atidavė amoriečius izraeliečiams, Jozuė kreipėsi į VIEŠPATĮ. Visų izraeliečių akivaizdoje jis tarė:

"Sustok, saule, virš Gibeono
ir, mėnuli, virš Aijalono slėnio!"
13 Saulė sustojo
ir mėnulis stovėjo,
kol tauta atkeršijo savo priešams.

Argi tai neužrašyta Jašaro knygoje? Saulė sustojo viduryje dangaus skliauto ir nesiskubino nusileisti bemaž visą dieną. 14Nei prieš tai, nei vėliau nebuvo tokios dienos kaip ši, VIEŠPAČIUI paklausius žmogaus balso! Tikrai, VIEŠPATS kovojo už Izraelį!

15{Tada Jozuė drauge su visu Izraeliu sugrįžo į stovyklą prie Gilgalo.}

Penki amoriečių karaliai Makedos oloje16Tuo tarpu anie penki karaliai pabėgo ir pasislėpė oloje prie Makedos. 17Jozuei buvo pranešta: "Pastebėti tie penki karaliai, pasislėpę oloje prie Makedos". 18Jozuė paliepė: "Užriskite olos angą keletu didelių akmenų ir pastatykite prie jos vyrus jų saugoti. 19Patys ten nestovėkite. Lipkite priešams ant kulnų ir pulkite juos iš užnugario. Neleiskite jiems pasitraukti į savo miestus, nes VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra juos atidavęs jums į rankas".

20Galop, kai Jozuė ir izraeliečiai buvo sudavę jiems mirtiną smūgį ir jie buvo sudoroti, išskyrus į savo miestus pasitraukusius bėglius, 21visa kariuomenė sugrįžo pas Jozuę į stovyklą prie Makedos. Niekas nebedrįso niurnėti prieš izraeliečius!

22Dabar Jozuė paliepė: "Atriskite olos angą ir atveskite pas mane tuos penkis karalius". 23Tai padarę, jie atvedė pas jį iš olos penkis karalius - Jeruzalės karalių, Hebrono karalių, Jarmuto karalių,

Lachišo karalių ir Eglono karalių. 24Atvedus pas Jozuę tuos karalius, Jozuė sušaukė visus izraeliečius ir vadams galiūnų, kurie buvo su juo žygiavę, tarė: "Prieikite ir užminkite kojomis šiems karaliams ant sprando". Jie priėjo ir užmynė kojomis jiems ant sprando. 25O Jozuė jiems tarė: "Nebijokite ir nenuogąstaukite! Būkite stiprūs ir ryžtingi, nes VIEŠPATS taip padarys visiems jūsų priešams, su kuriais jūs kovojate!" 26Paskui Jozuė įsakė juos užmušti ir pakabinti ant penkių medžių. Jie kabojo ant medžių lig vakaro. 27Saulei leidžiantis, Jozuė įsakė nuimti juos nuo medžių ir įmesti į olą, kurioje jie buvo pasislėpę. Olos angą užvertė didžiuliais akmenimis, kurie ten išliko iki šios dienos.

Pietinio Kanaano miestų paėmimas28Tuo pačiu metu Jozuė paėmė Makedą, ištiko ją ir jos karalių kalaviju. Miestą ir visus žmones jame jis skyrė sunaikinti, nė vieno nepaliko gyvo. Su Makedos karaliumi jis pasielgė taip, kaip buvo pasielgęs su Jericho karaliumi.

29Iš Makedos Jozuė patraukė su visu Izraeliu į Libną ir kovojo su Libna. 30Taip pat ir ją bei jos karalių VIEŠPATS atidavė Izraeliui į rankas. Miestą ir visus žmones jame Jozuė ištiko kalaviju, nė vieno nepalikdamas gyvo. Su Libnos karaliumi jis pasielgė taip, kaip buvo pasielgęs su Jericho karaliumi.

31Iš Libnos Jozuė patraukė su visu Izraeliu į Lachišą, apgulė ir puolė. 32VIEŠPATS atidavė Lachišą Izraeliui į rankas. Miestą jis paėmė kitą dieną ir ištiko jį bei visus žmones jame kalaviju, kaip buvo padaręs Libnoje.

33Tada Gezerio karalius Horamas atkilo į pagalbą Lachišui, bet Jozuė nugalėjo jį ir jo pajėgas, nepalikdamas nė vieno gyvo.

34Iš Lachišo Jozuė patraukė su visu Izraeliu į Egloną. Jie surengė miesto apgulą, jį puolė 35ir, paėmę tą pačią dieną, ištiko jį kalaviju. O visus žmones jame tą pačią dieną skyrė sunaikinti, kaip buvo padaręs Lachišui.

36Iš Eglono Jozuė nukilo su visu Izraeliu į Hebroną ir jį užpuolė. 37Paėmę miestą, ištiko jį kalaviju - karalių, visus jam pavaldžius miestus ir visus žmones juose. Nepaliko nė vieno gyvo. Kaip buvo padaręs Eglonui, taip jis skyrė sunaikinti Hebroną ir visus žmones jame.

38Tada Jozuė ir visas Izraelis pasisuko Debiro link ir jį užpuolė. 39Paėmė jį, jo karalių ir visus jam pavaldžius miestus, ištiko kalaviju ir skyrė sunaikinti visus jo žmones. Nepaliko nė vieno gyvo. Kaip buvo padarę Hebronui ir kaip buvo padarę Libnai bei jos karaliui, taip jie padarė Debirui ir jo karaliui.

40Taip Jozuė nugalėjo visą kraštą: aukštumų sritį, Negebą, Šefelą ir šlaitus su visais jų karaliais. Jis nepaliko nė vieno gyvo, bet skyrė sunaikinti visa, kas alsuoja, kaip VIEŠPATS, Izraelio Dievas, buvo įsakęs. 41Jozuė nugalėjo juos nuo Kadeš-Barneos lig Gazos, visą Gošeno kraštą lig pat Gibeono. 42Visus tuos karalius ir jų kraštą Jozuė paėmė vienu kartu, nes VIEŠPATS, Izraelio Dievas, kovojo už Izraelį. 43Paskui Jozuė sugrįžo su visu Izraeliu į stovyklą prie Gilgalo.

11Jozuė nugali Jabiną ir jo sąjungininkus 1Apie tai sužinojęs, Hazoro karalius Jabinas davė žinią Madono karaliui Jobabui, Šimrono karaliui, Achšafo karaliui 2ir kitiems karaliams šiaurėje, aukštumų srityje, Araboje į pietus nuo Kineroto, lygumos srityje ir Doro srityje vakaruose - 3kanaaniečiams rytuose ir vakaruose, amoriečiams, hetitams, perizitams bei jebusitams aukštumų srityje ir hivitams Hermono papėdėje, Mizpos krašte. 4Jie išėjo į mūšį su didele kariuomene, lydimi

visų savo pajėgų, - taip gausūs, kaip smiltys pajūryje, - su daugybe žirgų ir kovos vežimų. 5Šie visi karaliai sujungė savo pajėgas, nužygiavo prie Meromo vandenų ir čia pasistatė stovyklą kovoti su Izraeliu.

6O VIEŠPATS tarė Jozuei: "Jų nebijok! Rytoj šiuo laiku aš paguldysiu juos visus užmuštus Izraelio akivaizdoje. Tu turi suluošinti jų žirgus ir sudeginti jų kovos vežimus". 7Jozuė užklupo juos staiga su visa savo kariuomene prie Meromo vandenų ir metėsi ant jų. 8VIEŠPATS juos atidavė Izraeliui į rankas. Izraeliečiai juos nugalėjo ir vijosi iki pat Didžiojo Sidono ir Misrefot-Majimų, o rytų link iki pat Mizpos slėnio. Jie tol juos puolė, kol nė vieno jų neliko gyvo. 9Jozuė pasielgė su jais, kaip VIEŠPATS buvo jam įsakęs: jų žirgus suluošino ir kovos vežimus sudegino.

Šiaurinio Kanaano užkariavimas 10Tada Jozuė pasisuko ir paėmė Hazorą, o jo karalių nužudė kalaviju. Hazoras anksčiau buvo visų anų karalysčių galva. 11Jie skyrė sunaikinti ir iššudė kalaviju visus jo žmones. Nebuvo palikta nieko, kas alsuoja, o patį Hazorą sudegino. 12Jozuė paėmė visus anuos karališkus miestus ir jų karalius. Skirdamas sunaikinti, jis nužudė juos kalaviju, kaip Dievo tarnas Mozė buvo įsakęs. 13Tačiau Izraelis nesunaikino nė vieno iš miestų, pastatytų ant supiltų kalvų, išskyrus Hazorą, kurį Jozuė sudegino. 14Visą šių miestų grobį, įskaitant galvijus, izraeliečiai pasiėmė kaip karo laimikį. Tik visus jų gyventojus jie žudė kalaviju, kol juos visiškai išnaikino, nepalikdami nė vieno gyvo. 15Kaip VIEŠPATS buvo įsakęs savo tarnui Mozei, taip Mozė įsakė Jozuei, taip Jozuė ir pasielgė. Jis nepaliko nieko nepadaryta, ką VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

Užkariavimo suvestinė16Jozuė užėmė tą visą kraštą: {Judo} aukštumas, Negebą, visą Gošeno sritį, Šefelą, Arabą, Izraelio aukštumas ir pajūrio lygumą - 17nuo Halako kalno, kuris dunkso virš Seiro srities, iki pat Baal-Gado Libano slėnyje, Hermono kalno papėdėje. Visus jų karalius jis pagavo ir nužudė. 18Ilgą laiką Jozuė kariavo su visais anais karaliais. 19Nebuvo miesto, sudariusio taiką su izraeliečiais, išskyrus hivitus - Gibeono gyventojus. Jie visi buvo paimti mūšiu, 20nes VIEŠPATS buvo nutaręs taip sukietinti jų širdį, idant jie, išeidami kovoti su Izraeliu, būtų skirti sunaikinti ir, neradę pasigailėjimo, būtų išnaikinti, kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs.

21Tuo pačiu metu Jozuė įsiveržė į aukštumų sritis ir ten išnaikino anakimus iš Hebrono, Debiro, Anabo - iš visų Judo aukštumų ir visų Izraelio aukštumų. Jozuė skyrė sunaikinti juos ir jų miestus. 22Izraeliečių krašte anakimų nebeliko; tik Gazoje, Gate ir Ašdode jų teužsiliko.

23Taigi Jozuė užėmė visą kraštą, lygiai kaip VIEŠPATS buvo kalbėjęs Mozei. Tada Jozuė davė jį Izraeliui kaip paveldą pagal jų giminių padalas. Karas krašto nebevargino.

12Nugalėtųjų karalių sąrašas 1Šie yra krašto karaliai, kuriuos izraeliečiai nugalėjo ir užėmė jų žemes.

Į rytus nuo Jordano, nuo Arnono slėnio iki Hermono kalno, įskaitant rytinę Arabos dalį: 2amoriečių karalių Sihoną, gyvenusį Hešbone ir valdžiusį Gileado dalį - nuo Aroerio Arnono slėnio pakraštyje ir paties slėnio iki Jaboko slėnio bei amoniečių krašto ribos - 3ir rytinę Arabą iki Kineroto jūros, o pietų link, per Bet-Ješimotus Pisgos šlaitų papėdėje rytiniame šone, žemyn iki Arabos jūros, tai yra Mirties jūros. 4Taip pat ir žemę Bašano karaliaus Ogo - vieno iš paskutinių refaimų, - gyvenusio Aštarote ir Edreije 5ir valdžiusio Hermono kalną, Saleką, visą Bašaną iki gešuriečių bei maakatiečių ribos, ir pusę Gileado iki Hešbono karaliaus Sihono ribos. 6Juos nugalėjo VIEŠPATIES tarnas Mozė ir izraeliečiai; VIEŠPATIES tarnas Mozė atidavė jų kraštą kaip paveldą Reubeno ir Gado giminių bei pusės Manaso giminės žmonėms.

7Šie yra krašto karaliai, kuriuos Jozuė ir izraeliečiai nugalėjo vakarinėje Jordano pusėje - nuo Baal-Gado Libano slėnyje iki Halako kalno, dunksančio virš Seiro srities. Jozuė atidavė jų žemę Izraelio giminėms kaip paveldą pagal jų padalas 8aukštumų srityje, Šefeloje, Araboje, šlaituose, dykumoje ir Negebe, - {žemes} hetitų, amoriečių, kanaaniečių, perizitų, hivitų ir jebusitų. Jų buvo:

9 Jericho karalius vienas
Ai, esančio prie Bet-Elio,
karalius vienas
10 Jeruzalės karalius vienas
Hebrono karalius vienas
11 Jarmuto karalius vienas
Lachišo karalius vienas
12 Eglono karalius vienas
Gezerio karalius vienas
13 Debiro karalius vienas
Gederio karalius vienas
14 Hormos karalius vienas
Arado karalius vienas
15 Libnos karalius vienas
Adulamo karalius vienas
16 Makedos karalius vienas
Bet-Elio karalius vienas
17 Tapuaho karalius vienas
Hefero karalius vienas
18 Afeko karalius vienas
Lašarono karalius vienas
19 Madono karalius vienas
Hazoro karalius vienas
20 Šimron-Merono karalius vienas
Achšafo karalius vienas
21 Taanacho karalius vienas
Megido karalius vienas
22 Kedešo karalius vienas
Jokneamo Karmelyje
karalius vienas
23 Doro Nafat-Dore karalius vienas
Gojimų Galilėjoje karalius vienas
24 Tirzos karalius vienas

Iš viso trisdešimt vienas karalius.

B. KRAŠTO PADALIJIMAS

13Įsakymas padalyti kraštą giminėms 1 Jozuė paseno ir sulaukė senyvo amžiaus. VIEŠPATS jam tarė: "Nors pasenai ir sulaukei senyvo amžiaus, bet dar yra likę labai daug žemės, kuri turi būti paveldėta. 2Ši yra žemė, kuri dar nepaveldėta: visos filistinų ir gešuriečių sritys. 3Žemė nuo Šihoro,

esančio į rytus nuo Egipto, iki ribos Ekrono šiaurėje, laikoma kanaaniečių žeme, nors ji valdoma penkių filistinų valdovų, būtent: Gazos, Ašdodo, Aškelono, Gato ir Ekrono. Taip pat avimų sritys 4pietuose. Be to, visas kanaaniečių kraštas nuo sidoniečių Mearos iki Afeko prie amoriečių ribos; 5gebaliečių kraštas su visu Libano {slėniu} nuo Baal-Gado, esančio Hermono kalno papėdėje, iki Lebo-Hamato rytuose 6su visais aukštumų gyventojais nuo Libano {slėnio} iki Misrefot-Majimų, būtent su visais sidoniečiais. Aš pats tas tautas išvarysiu prieš izraeliečiams ateinant, tau reikės tik padalyti jų žemes Izraeliui burtų keliu, kaip aš esu tau įsakęs. 7Dabar padalyk šią žemę kaip paveldą devynioms giminėms ir pusei Manaso giminės".

Giminės Transjordanijoje8Reubeno ir Gado giminės su kita Manaso giminės puse jau buvo gavę savo paveldą, kurį Mozė davė jiems anapus Jordano, rytų pusėje. Dievo tarnas Mozė jiems davė paveldą 9nuo Aroerio, esančio ant Arnono slėnio kranto, ir miesto, esančio pačiame slėnyje, visą Plokštumą nuo Medebos iki pat Dibono; 10visus miestus amoriečių karaliaus Sihono, viešpatavusio Hešbone, iki pat amoniečių ribos; 11be to, Gileadą ir visas gešuriečių bei maakatiečių žemes, visą Hermono kalną ir visą Bašaną iki pat Salekos - 12visą karalystę Ogo, valdžiusio Bašaną iš Aštarotų ir Edreijo. - {Jis buvo paskutinis išlikusiųjų refaimų.} Mozė juos nugalėjo ir išvarė. 13Bet gešuriečių ir maakatiečių izraeliečiai neišvarė - Gešuras ir Maakatas išliko Izraelyje iki šios dienos.

14Tik vienai Levio giminei Mozė nedavė paveldo. Ugnies atnašos VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, yra jų paveldas, kaip {VIEŠPATS} apie juos kalbėjo.

Reubeno giminės paveldas15Mozė davė paveldą Reubeno giminei pagal jų klanus. 16Jų žemė buvo nuo Aroerio, esančio ant Arnono slėnio kranto, bei miesto, esančio pačiame slėnyje, iki Medebos - visa Plokštuma 17su Hešbonu ir visais jam pavaldžiais Plokštumos miestais: Dibonu, Bamot-Baalu, Bet-Baal-Meonu, 18Jahazu, Kedemotais, Mefaatu, 19Kirjatajimais, Sibma, Zeret-Šaharu ant kalvos slėnyje, 20Bet-Peoru ant Pisgos šlaitų ir Bet-Ješimotais. 21Taigi visus miestus, esančius Plokštumoje, ir visą karalystę amoriečių karaliaus Sihono, viešpatavusio Hešbone. {Mozė nugalėjo jį ir Midjano vadus - Evį, Rekemą, Zurą, Hurą ir Rebą, Sihono didžiūnus, įsikūrusius krašte. 22Beoro sūnų žynį Balaamą izraeliečiai nužudė kalaviju drauge su kitais.} 23Reubeno giminės riba buvo Jordanas ir jo krantai. Tie miestai ir jiems pavaldžios gyvenvietės buvo Reubeno žmonių paveldas pagal jų klanus.

Gado giminės paveldas24Mozė davė paveldą ir Gado giminei pagal jų klanus. 25Jų žemė buvo Jazeris, visi Gileado miestai, pusė amoniečių krašto iki Aroerio, esančio priešais Rabą, 26nuo Hešbono iki Ramat- Mizpės bei Betonimų ir nuo Mahanajimų iki Debiro žemės; 27o Slėnyje: Bet-Haramas, Bet-Nimra, Sukotai ir Zafonas - likusioji Hešbono karaliaus Sihono karalystės dalis - Jordanas ir jo krantai iki pat žemutinio Kineroto jūros galo rytų pusėje anapus Jordano. 28Tie miestai ir jiems pavaldžios gyvenvietės buvo Gado giminės paveldas pagal jų klanus.

Pusės Manaso giminės paveldas 29Mozė davė paveldą ir pusei Manaso giminės. Jis buvo paskirstytas pagal jų klanus. 30Jų žemė apėmė Mahanajimus, visą Bašaną - visą Bašano karaliaus Ogo karalystę - ir visas Jairo gyvenvietes, esančias Bašane. Šešiasdešimt miestų. 31Pusė Gileado, įskaitant Aštarotus ir Edreiją - karališkuosius Ogo miestus Bašane, priklauso Manaso sūnaus Machiro palikuonims - pusei Machiro palikuonių pagal jų klanus.

32Taigi tos yra paveldo dalys, kurias Mozė padalijo, būdamas Moabo lygumose, anapus Jordano į rytus nuo Jericho. 33Tačiau Levio giminei Mozė paveldo nedavė, - pats VIEŠPATS, Izraelio

Dievas, yra jų paveldas, kaip {VIEŠPATS} apie juos kalbėjo.

14Paveldo dalijimas Kanaane 1O šios yra izraeliečių paveldo dalys Kanaano krašte, kurį jiems padalijo kunigas Eleazaras, Nuno sūnus Jozuė ir izraeliečių giminių protėvių šeimų galvos. 2Paveldas jiems atiteko burtų keliu, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs per Mozę duoti devynioms su puse likusios giminės. 3Mat Mozė jau buvo davęs paveldo dalis dviem su puse giminės anapus Jordano; tarp jų esantiems levitams paveldo dalies jis nedavė. 4Iš tikrųjų Juozapo palikuonys sudarė dvi gimines - Manasą ir Efraimą, o levitams nebuvo jokios dalies krašte, išskyrus miestus jiems gyventi ir ganyklas jų galvijams ir kaimenėms. 5Lygiai kaip VIEŠPATS buvo Mozei įsakęs, taip izraeliečiai darė, kai padalijo kraštą.

Kalebo paveldo dalis6 Kai Judo giminės žmonės atėjo pas Jozuę prie Gilgalo, Jefūnės sūnus kenizaitis Kalebas jam tarė: "Tu žinai, ką VIEŠPATS kalbėjo Dievo tarnui Mozei apie tave ir mane prie Kadeš- Barneos. 7Aš buvau keturiasdešimties metų, kai VIEŠPATIES tarnas Mozė siuntė mane iš Kadeš-Barneos iššvalgyti krašto, ir daviau jam sąžiningą ataskaitą. 8Bet mano bendrininkai, ėjusieji su manimi, užgožė žmonių širdį. O aš likau ištikimas VIEŠPAČIUI, savo Dievui. 9Tą dieną Mozė pažadėjo prisiekdamas: 'Ta žemė, kurią tavo kojos mindžiojo, bus tikrai tau ir tavo vaikams paveldas amžinai, nes tu buvai ištikimas VIEŠPAČIUI, mano Dievui'. 10Nūn, kaip matai, VIEŠPATS išlaikė mane gyvą, kaip jis pažadėjo. Jau keturiasdešimt penkeri metai praėjo nuo to laiko, kai VIEŠPATS, Izraeliui keliaujant per dykumą, davė šį žodį Mozei. Nūn man aštuoniasdešimt penkeri metai! 11Esu lygiai taip stiprus, kaip buvau tą dieną, kai Mozė mane siuntė. Kokios tuomet buvo mano jėgos, tokios jos ir dabar yra ir mūšyje, ir išeinant iš namų, ir pareinant į namus. 12Duok tad man tą aukštumų sritį, apie kurią kalbėjo VIEŠPATS tą dieną, nes juk pats tą dieną girdėjai, kad ten yra anakimai ir galingi, įtvirtinti miestai. Jei tik VIEŠPATS bus su manimi, juos išvarysiu, kaip VIEŠPATS kalbėjo".

13Taigi Jozuė jį palaimino ir davė Hebroną Jefūnės sūnui Kalebui kaip paveldą. 14Taip Hebronas tapo Jefūnės sūnaus kenizaičio Kalebo paveldu iki šios dienos, nes jis buvo ištikimas VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui. - 15Hebrono vardas pirmiau buvo Kirjat-Arba. Šis Arba buvo iškiliausias vyras tarp anakimų.

Po karo kraštas buvo ramus.

15Judo giminės paveldo ribos 1Paveldo dalis, atitekusi burtų keliu Judo giminės žmonėms pagal jų klanus, tęsėsi labai toli į pietus iki pat Edomo ribos - Zino dykumos. 2Jų pietinė riba prasideda prie Mirties jūros galo, nuo jos liežuvio, iškišto pietų link. 3Iš ten ji eina į pietus nuo Akrabimų šlaito, pereina į Ziną ir, pakilusi į pietus nuo Kadeš-Barneos, pereina į Hezroną, pakyla į Adarą ir sukasi į Karką. 4Iš ten riba, apėjusi Azmoną ir eidama Egipto upės vaga, pasiekia Jūrą. Ši bus jums pietinė riba.

5Rytinė siena bus Mirties jūra iki Jordano žiočių. Šiaurės pusėje riba prasideda nuo Jūros įlankos prie Jordano žiočių. 6Riba pakyla į Bet- Hoglą ir eina į šiaurę nuo Bet-Arabos. Iš ten riba pakyla prie Reubeno sūnaus Bohano akmens. 7O iš Achoro slėnio riba pakyla į Debirą ir pasisuka šiaurėn Gilgalo link, priešais Adumimų šlaitą, esantį pietinėje slėnio pusėje. Iš ten riba, apėjusi En-Šemešo vandenis, pasiekia En-Rogelį. 8Ben-Hinomo slėniu kyla palei pietinį jebusitų, tai yra Jeruzalės, šlaitą. Tada riba palipa į viršūnę kalvos, esančios vakariniame Ben-Hinomo slėnio šone, prie šiaurinio Refajimų slėnio galo. 9Nuo tos kalvos viršūnės riba nuvingiuoja prie Neftoaho vandenų

šaltinio, o iš ten eina prie Efrono kalno miestų. Tada riba atvingiuoja prie Baalos, tai yra Kirjat-Jearimų. 10Nuo Baalos riba pasuka į vakarus Seiro kalno link, praeina palei Jearimų kalno, tai yra Chesalono šlaito, šiaurinį šoną, nusileidžia į Bet- Šemešą ir nueina į Timną. 11Tada riba leidžiasi kalvos šlaito link šiaurėje nuo Ekrono, pasisuka į Šikeroną ir, praėjusi palei Baalos kalną, leidžiasi į Jabnėelį. Šiaurinė riba baigiasi prie Jūros. 12O vakarinė riba yra Didžiosios jūros pakrantė. Tokia yra Judo giminės riba pagal jų klanus visur aplinkui.

Kalebo paveldo dalis13Pagal VIEŠPATIES įsakymą, Jozuė davė Jefūnės sūnui Kalebui dalį tarp Judo giminės - Kirjat-Arbą, tai yra Hebroną. [Arba buvo Anako tėvas.} 14Kalebas išvarė iš ten tris Anako sūnus: Šešajį, Ahimaną ir Talmajį - Anako palikuonis. 15Iš čia jis iššygiavo prieš Debiro gyventojus. Debiras seniau buvo vadinamas Kirjat-Seferiu. 16Kalebas paskelbė: "Kas puls ir paims Kirjat-Seferį, tam duosiu žmona savo dukterį Achsą". 17 Otnielis, Kalebo brolio Kenazo sūnus, jį paėmė, ir Kalebas davė jam žmona savo dukterį Achsą. 18Parėjusi pas savo vyrą, ji skatino jį prašyti jos tėvo ariamos žemės. O jai nulipus nuo asilo, Kalebas paklausė: "Ko tu nori?" 19Ji atsakė: "Duok man dovaną! Kadangi padėjai mane į Negebo kraštą, duok man ir vandens šaltinių!" Tad Kalebas davė jai, ko ji prašė: aukštutinius ir žemutinius vandens šaltinius.

Judo giminės miestai 20 Šis yra Judo giminės žmonių paveldas pagal jų klanus. 21O miestai, priklausantys Judo giminės žmonėms prie Edomo ribos Negebe, buvo Kabzėelis, Ederis, Jaguras, 22Kina, Dimona, Adada, 23Kedešas, Hazoras, Itnanas, 24Zifas, Telemas, Bealotai, 25Hazor-Hadata, Kerjot-Hezronas, tai yra Hazoras, 26Amamas, Šema, Molada, 27Hazar-Gada, Hešmonas, Bet-Peletas, 28Hazar-Šualas, Beer- Šeba, Biziotija, 29Baala, Ijimai, Ezemas, 30Eltoladas, Chesilas, Horma, 31Ziklagas, Madmana, Sansana, 32Lebaotai, Šilhimai, Ainas ir Rimonas. Iš viso dvidešimt devyni miestai su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis.

33Miestai Šefeloje: Eštaolas, Zora, Ašna, 34Zanoahas, En-Ganimai, Tapuahas, Enamas, 35Jarmutas, Adulamas, Soko'as, Azeka, 36Šaarajimai, Aditajimai, Gedera ir Gederotajimai - keturiolika miestų su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis.

37Zenanas, Hadaša, Migdal-Gadas, 38Dilanas, Mizpa, Joktė-Elis, 39Lachišas, Bozkatas, Eglonas, 40Kabonas, Lahmasas, Chitlišas, 41Gederotai, Bet-Dagonas, Naama ir Makeda - šešiolika miestų su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis.

42Libna, Eteris, Ašanas, 43Iftahas, Ašna, Nezibas, 44Keila, Achzibas ir Mareša - devyni miestai su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis.

45Ekronas ir jam pavaldūs miestai bei gyvenvietės. 46Nuo Ekrono į vakarus visi miestai Ašdodo apylinkėje su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis - 47Ašdodas ir jam pavaldūs miestai bei gyvenvietės, - Gaza ir jai pavaldūs miestai bei gyvenvietės iki pat Egipto slėnio ir Didžiosios jūros pakrantės.

48Miestai aukštumų srityje: Šamiras, Jatiras, Soko'as, 49Dana, Kirjat- Sana, tai yra Debiras, 50Anabas, Eštemoa, Animai, 51Gošenas, Holonas ir Gilo'as - vienuolika miestų su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis.

52Arabas, Duma, Ešanas, 53Janimai, Bet-Tapuahas, 54Humta, Kirjat- Arba, tai yra Hebronas, ir Zioras - dešimt miestų su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis.

55Maonas, Karmelis, Zifas, Juta, 56Jezrėelis, Jokdeamas, Zanoahas, 57Kainas, Gibea ir Timna -

dešimt miestų su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis.

58Halhulas, Bet-Zūras, Gedoras, 59Maaratas, Bet-Anotai ir Eltekonas - šeši miestai su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis.

60Kirjat-Baalas, tai yra Kirjat-Jearimai, ir Raba - du miestai su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis.

61Miestai dykumoje: Bet-Araba, Midinas, Sekaka, 62Nibšanas, Ir- Melahas ir En-Gedis - šeši miestai su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis.

63Bet Judo žmonės nepajėgė išvaryti jebusitų - Jeruzalės gyventojų. Užtat jie tebegyvena su Judo giminės žmonėmis Jeruzalėje iki šios dienos.

16Efraimo giminės paveldas 1 Paveldo dalis, atitekusi burtų keliu Juozapo giminės žmonėms, tęsėsi nuo Jordano prie Jericho - rytuose nuo Jericho vandenų - į dykumą. Nuo Jericho riba kyla per aukštumų sritį Bet-Elio link. 2Eidama nuo Bet-Elio į Luzą, ji pereina architų žemę prie Atarotų, 3leidžiasi žemyn vakarų link į jafletitų žemę iki pat Žemutinio Bet-Horono ribos, tada į Gezerį ir baigiasi prie Jūros.

4Juozapo giminės žmonės - Manasas ir Efraimas - gavo savo paveldą.

5Efraimo žmonių žemė pagal jų klanus buvo tokia: jų paveldo riba ėjo nuo Atarot-Adaro rytuose iki pat Aukštutinio Bet-Horono, 6o nuo čia riba pasiekia Jūrą. O šiaurėje riba vingiuoja nuo Michmetato į rytus už Taanat-Šilo'o ir, jį praėjusi, nueina į rytus nuo Janoaho. 7Nuo Janoaho riba nusileidžia į Atarotus bei Naaratą ir, paliesdama Jerichą, baigiasi prie Jordano. 8Nuo Tapuaho riba eina vakarų link į Kanos slėnį ir baigiasi prie Jūros. Toks buvo Efraimo giminės žmonių paveldas pagal jų klanus, 9įskaitant miestus, kurie buvo priskirti Efraimo giminės žmonėms Manaso giminės žemėje - visus tuos miestus su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis. 10Bet jie kanaaniečių, gyvenusių Gezeryje, nepajėgė išvaryti. Taigi kanaaniečiai pasiliko tarp Efraimo giminės žmonių lig šios dienos, bet jie turi eiti lažą.

17Manaso giminės paveldas 1O ši yra paveldo dalis, atitekusi burtų keliu Manaso giminei, kaip Juozapo pirmagimiui. Kadangi Manaso pirmagimis ir Gileado tėvas Machiras buvo narsus galiūnas, jam buvo paskirta paveldu Gileadas ir Bašanas. 2Ir kitiems Manaso giminės žmonėms buvo paskirtos paveldo dalys pagal jų klanus - Abiezerio, Heleko, Asrielio, Šechemo, Hefero ir Šemidos palikuonims. Tie buvo Juozapo sūnaus Manaso vyriškieji palikuonys.

3O Manaso sūnaus Machiro sūnaus Gileado sūnaus Hefero sūnus Zelofedas neturėjo sūnų, bet vien dukteris. Dukterų vardai buvo Mahla, Noa, Hogla, Milka ir Tirza. 4Jos atėjo pas kunigą Eleazarą, Nuno sūnų Jozuę bei vadus pasakyti: "VIEŠPATS įsakė Mozei duoti mums paveldą tarp mūsų vyriškų giminaičių". Taigi pagal VIEŠPATIES įsakymą jis davė joms paveldą tarp jų tėvo giminaičių. 5Vadinasi, Manasui atiteko dešimt dalių, be Gileado ir Bašano krašto, esančio anapus Jordano, 6nes Manaso dukterys gavo paveldą su jo sūnumis. Gileado kraštas buvo duotas paveldu kitiems Manaso giminės žmonėms.

7Manaso riba ėjo nuo Ašero į Michmetatą, esantį netoli Šechemo. Iš ten riba ėjo dešinėn En-Tapuaho gyventojų link. {8Tapuaho sritis priklausė Manasui, bet Tapuahas, esantis ant Manaso ribos, priklausė Efraimo žmonėms.} 9Toliau riba ėjo, nusileisdama į Kanos slėnį. Miestai, esantys į pietus nuo slėnio, priklausė Efraimui kaip jo valdos tarp Manaso miestų. Manaso riba buvo į šiaurę

nuo slėnio ir baigėsi prie Jūros. 10Vadinasi, žemė pietų pusėje priklausė Efraimui, o žemė šiaurės pusėje priklausė Manasui, o Jūra buvo jo riba. Ši žemė šiaurėje ribojasi su Ašeru, o rytuose su Issacharu. 11Issacharo ir Ašero žemėje Manasas turėjo Bet-Šeaną ir jam pavaldžias gyvenvietes, Ibleamą ir jam pavaldžias gyvenvietes, Doro gyventojus ir jam pavaldžias gyvenvietes, En-Doro gyventojus ir jam pavaldžias gyvenvietes, Taanacho gyventojus ir jam pavaldžias gyvenvietes bei Megido gyventojus ir jam pavaldžias gyvenvietes. [Trečiasis Doras yra Nafetas.} 12Bet Manaso žmonės šių miestų paveldėti neįstengė, ir kanaaniečiai liko tame krašte toliau gyventi. 13Kai izraeliečiai tapo stiprūs, jie privertė kanaaniečius eiti lažą, bet visiškai jų neišvarė.

Efraimas ir Manasas prašo daugiau paveldo14 Juozapo giminės žmonės skundėsi Jozuei, sakydami: "Kodėl tu tedavei mums tik vieną burtų metimą ir vieną dalį kaip paveldą, nors ir matai, kad mes esame gausi tauta, kurią VIEŠPATS visą laiką laimino?" - 15"Jei esate gausi tauta, - atsakė jiems Jozuė, - eikite į miškingąsias aukštumas ir išsikirskite sau sritį perizitų ir refajimų žemėje, jeigu matote, kad Efraimo aukštumos yra jums per ankštos". 16Bet Juozapo giminės žmonės jį tikino: "Mūsų aukštumų žemės mums neužtenka! Be to, visi kanaaniečiai, gyvenantys lygumoje, tiek Bet-Šeane ir jam pavaldžiose gyvenvietėse, tiek Jezrėelio slėnyje, turi geležinius kovos vežimus!" 17Todėl Jozuė tarė Juozapo namams - Efraimui ir Manasui: "Esate iš tikrųjų gausi tauta, turinti didelę jėgą. Jums vienos dalies tikrai negana. 18Aukštumų sritis bus jūsų. Tiesa, ji dabar yra miškai, bet ją išsikirsite ir visą paveldėsite. Jūs ir kanaaniečius išvarysite, nors jie turi geležinius kovos vežimus ir yra stiprūs".

18Septynių likusių giminių paveldas 1Visa izraeliečių bendrija susirinko Šilo'e ir pastatė ten Susitikimo palapinę. Dabar visas kraštas buvo jų rankose.

2Bet buvo likusios septynios izraeliečių giminės, kurios dar nebuvo paveldėjusios savo dalies. 3Todėl Jozuė tarė izraeliečiams: "Kaip ilgai delsite įeiti ir paveldėti kraštą, kurį VIEŠPATS, jūsų protėvių Dievas, yra jums davęs? 4Pasitelkite po tris vyrus iš kiekvienos giminės. Pasiųsiu juos pereiti visą kraštą ir sužymėti jį pagal paveldą. Paskui jie sugrįš pas mane. 5Paveldą padalys į septynias dalis. Judo giminė pasiliks savo žemėje pietuose ir Juozapo namai liks jų žemėje šiaurėje. 6Kai būsite užbaigę žymėti kraštą į septynias dalis, sužymėjimą man čia atneškite. Tada mesiu jums burtą čia, VIEŠPATIES, mūsų Dievo, akivaizdoje. 7Levitai neturi dalies tarp jūsų, nes VIEŠPATIES kunigystė yra jų dalis. O Gadas ir Reubenas ir pusė Manaso giminės yra gavę savo paveldo dalį rytuose, anapus Jordano. VIEŠPATIES tarnas Mozė jiems ją paskyrė".

8Vyrai leidosi į kelionę. Vyrams, išeinantiems sužymėti krašto, Jozuė įsakė: "Eikite, pereikite visą kraštą ir jį sužymėkite. Tada sugrįžkite pas mane. Aš mesiu jums burtą VIEŠPATIES akivaizdoje čia, Šilo'e". 9Taigi vyrai išėjo, perėjo kraštą ir sužymėjo jį knygoje miestas po miesto į septynias dalis. Paskui jie sugrįžo pas Jozuę į stovyklą prie Šilo'o. 10O Jozuė metė jiems burtą VIEŠPATIES akivaizdoje Šilo'e. Čia Jozuė padalijo kraštą izraeliečiams pagal jų padalas.

Benjamino giminės paveldas11 Pirmoji dalis burtų keliu atiteko Benjamino giminės žmonėms pagal jų klanus. Žemė, atitekusi jiems burtų keliu, buvo tarp Judo giminės ir Juozapo giminės palikuonių. 12Šiaurės šone riba prasidėjo prie Jordano. Iš čia riba kilstelėja į šiaurinį Jericho šlaitą, pakyla vakarų link į aukštumų kraštą ir išeina į Bet-Aveno dykumą. 13Iš ten riba pasuka į pietus nuo Luzo - į Luzo šlaitą, tai yra Bet-Elį, o iš čia riba nusileidžia žemyn į Atarot-Adarą prie kalno, esančio į pietus nuo Žemutinio Bet-Horono. 14Dabar riba sukasi ir įvingiuoja į vakarinį šoną: riba nuo kalno pietinėje Bet- Horono pusėje eina į pietus, kol ji pasibaigia prie Kirjat-Baalo, tai yra

Kirjat-Jearimų, Judo giminės žmonių miesto. Tai yra vakarinis šonas. 15Pietinis šonas prasidėjo prie Kirjat-Jearimų. Iš čia riba eina į Efroną, Neftoaho vandenų šaltinį, 16toliau nusileidžia į kalno papėdę priešais Ben-Hinomo slėnį, esantį prie pietinio Refajimų slėnio galo, tada eina žemyn Hinomo slėniu palei pietinį jebusitų šlaitą iki En- Rogelio. 17Tada, pasisukusi šiaurės link, ji pasiekia En-Šemešą, o iš čia nueina į Gelilotus priešais Adumimų perėją ir nusileidžia prie Reubeno sūnaus Bohano akmens. 18Paėjusi į šiaurę iki Arabos kranto, nusileidžia į Arabą. 19Iš čia riba praeina šiaurėje nuo Bet- Hoglos ir baigiasi prie šiaurinės Mirties jūros įlankos, prie Jordano žiočių. Tai yra pietinė riba. 20Galop Jordanas sudaro ribą jų rytiniame šone. Tai yra Benjamino giminės paveldas jo klanams pagal visas jo ribas.

21O miestai, priklausę Benjamino giminei pagal jų klanus, buvo Jerichas, Bet-Hogla, Emek-Hezizas, 22Bet-Araba, Zemarajimai, Bet- Elis, 23Avimai, Para, Ofra, 24Chefar-Amona, Ofnis ir Geba - dvylika miestų ir jiems pavaldžios gyvenvietės. 25Taip pat Gibeonas, Rama, Beerotai, 26Mizpa, Chefira, Moza, 27Rekemas, Irpėelis, Tarala, 28Zela, Elefas, Jebus, - tai yra Jeruzalė, - Gibea ir Kirjat-Jearimai - keturiolika miestų ir jiems pavaldžios gyvenvietės. Tai yra Benjamino giminės paveldas pagal jų klanus.

19Simeono giminės paveldas 1Antroji dalis burtų keliu atiteko Simeonui. Simeono giminės žmonių paveldas pagal jų klanus buvo viduryje Judo giminės paveldo. 2Jų paveldas apėmė Beer-Šebą, Šebą, Moladą, 3Hazar-Šualą, Baalą, Ezemą, 4Eltoladą, Betulą, Hormą, 5Ziklagą, Bet-Markabotus, Hazar-Susą, 6Bet-Lebaotus ir Šaruheną - trylika miestų ir jiems pavaldžias gyvenvietes; 7Ainą, Rimoną, Eterį ir Ašaną - keturis miestus ir jiems pavaldžias gyvenvietes 8drauge su visomis gyvenvietėmis šių miestų apylinkėje iki pat Baalat-Beero ir Ramat-Negebo. Tai buvo Simeono giminės paveldas pagal jų klanus. 9Simeono giminės paveldas buvo Judo žemės dalis; kadangi Judo giminės dalis buvo jiems per didelė, todėl Simeono giminės žmonės gavo dalį jų dalies viduje.

Zebuluno giminės paveldas10 Trečioji dalis burtų keliu atiteko Zebuluno giminės žmonėms pagal jų klanus. Jo paveldo riba siekė iki pat Sarido. 11Iš čia riba kyla vakarų link į Maralą, siekdama Dabešetą ir paskui liesdama slėnį, esantį šalia Jokneamo. 12Iš Sarido ji eina į kitą pusę - į rytus, kur saulė teka, pro Chislot-Taboro žemę, o iš ten ji nueina į Daberą ir tada pakyla į Jafiją. 13Iš čia ji vėl pasuka į rytus - saulėtekio link, į Gat-Heferą bei Et-Kaziną ir, eidama Rimono kryptimi, daro vingį į Neą. 14Tada ji daro posūkį - tai yra riba šiaurėje - į Hanatoną ir baigiasi prie Ifta-Elio slėnio. 15Taigi su Katatu, Nahalalu, Šimronu, Idala ir Bet-Lehemu - dvylika miestų su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis. 16Tai yra paveldas Zebuluno giminės žmonių pagal jų klanus, tie miestai ir jiems pavaldžios gyvenvietės.

Issacharo giminės paveldas17 Ketvirtoji dalis burtų keliu atiteko Issacharui - Issacharo giminės žmonėms pagal jų klanus. 18Jų žemė apėmė Jezrėelį, Chesulotus, Šunemą, 19Hafarajimus, Šioną, Anaharatą, 20Rabitą, Kišoną, Ebezą, 21Remetą, En-Ganimus, En-Hadą ir Bet-Pazezą. 22Riba prieina ir prie Taboro, Šahazumos ir Bet- Šemešo; jo riba baigiasi prie Jordano - šešiolika miestų su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis. 23Tai yra paveldas Issacharo giminės žmonių pagal jų klanus, miestai ir jiems pavaldžios gyvenvietės.

Ašero giminės paveldas24 Penktoji dalis burtų keliu atiteko Ašero giminės žmonėms pagal jų klanus. 25Jų žemė apėmė Helkatą, Halį, Beteną, Achšafą, 26Alam-Melechą, Amadą ir Mišalą. Vakarų pusėje riba liečia Karmelį ir Šihor-Libnatą. 27Tada ji pasisuka į rytus, eina į Bet-Dagoną,

atsimuša į Zebuluną ir eina Ifta-Elio slėniu šiaurės link į Bet-Emeką ir Neielį. Nuo čia ji eina toliau šiaurėn į Kabulą, 28Ebroną, Rehobą, Hamoną, Kaną iki pat Didžiojo Sidono. 29Tada riba suka Ramos link, pasiekdama įtvirtintą Tyro miestą, pasisuka į Hosą ir ateina iki pat Jūros prie Mahalabo, Achzibo, 30Umos, Afeko ir Rehobo - dvidešimt du miestai su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis. 31Tai yra paveldas Ašero giminės žmonių pagal jų klanus, tie miestai ir jiems pavaldžios gyvenvietės.

Naftalio giminės paveldas32 Šeštoji dalis burtų keliu atiteko Naftalio giminei, Naftalio giminės žmonėms pagal jų klanus. 33Jų riba ėjo nuo Helefo, nuo Bezaananimų ąžuolo, Adami-Nekebo bei Jabnėelio iki pat Lakumo ir baigėsi prie Jordano. 34Vakarų šone riba pasuka į Aznot- Taborą ir iš ten eina į Hukoką, liesdama pietuose Zebuluną, vakaruose Ašerą ir rytuose Jordaną. 35O įtvirtinti miestai buvo Zidimai, Zeras, Hamatas, Rakatas, Kineretas 36Adama, Rama, Hazoras, 37Kedešas, Edreijas, En-Hazoras, 38Ironas, Migdal-Elis, Horemas, Bet- Anatas ir Bet-Šemešas - devyniolika miestų su jiems pavaldžiomis gyvenvietėmis. 39Tai yra paveldas Naftalio giminės žmonių pagal jų klanus, miestai ir jiems pavaldžios gyvenvietės.

Dano giminės paveldas40 Septintoji dalis burtų keliu atiteko Dano giminės žmonėms pagal jų klanus. 41Jų paveldo žemė apėmė Zorą, Eštaolą, Ir-Šemešą, 42Šaalab-Biną, Aijaloną, Itlą, 43Eloną, Timną, Ekroną, 44Eltekę, Gibetoną, Baalatą, 45Jehudą, Bene-Baraką, Gat- Rimoną, 46Me-Jarkoną ir Rakoną prie ribos priešais Jopę. 47Bet Dano giminės žmonių žemė išslydo jiems iš rankų. Todėl Dano giminės žmonės nukilo ir užpuolė Lešemą. Užėmę jį ir išnaikinę kalaviju gyventojus, jį paveldėjo ir, pavadinę Lešemą savo protėvio Dano vardu, jame įsikūrė. 48Tai yra paveldas Dano giminės žmonių pagal jų klanus, tie miestai ir jiems pavaldžios gyvenvietės.

Jozuės miestas49Pabaigę dalyti tas krašto žemes kaip paveldą, izraeliečiai davė nuo savęs Nuno sūnui Jozuei paveldą. 50VIEŠPATIES įsakymu jie davė jam miestą, kurio jis prašė, - Timnat-Serahą Efraimo aukštumose. Jis miestą atstatė ir jame įsikūrė.

51Tai yra paveldo dalys, kurias kunigas Eleazaras, Nuno sūnus Jozuė ir izraeliečių giminių protėvių namų galvos VIEŠPATIES akivaizdoje prie Susitikimo palapinės įėjimo Šilo'e padalijo burtų keliu. Taip jie užbaigė dalyti kraštą.

20Prieglaudos miestai 1 Tada VIEŠPATS tarė Jozuei: 2"Sakyk izraeliečiams: 'Pasirinkite prieglaudos miestus, apie kuriuos esu jums kalbėjęs per Mozę, 3kad žudikas, užmušęs žmogų per neapsižiūrėjimą ir netyčiomis, galėtų tenai pabėgti. Jie bus jums prieglauda nuo keršytojo už kraują. 4Žudikas turės bėgti į vieną šių miestų ir, sustojęs prie įėjimo į miesto vartus, pareikšti savo bylą to miesto seniūnams. Tada jie turės įleisti bėglį į miestą ir duoti jam vietą pas juos gyventi. 5Nors keršytojas už kraują jį atsivytų, jam užmušėjo jie neišduos, nes jis netyčiomis užmušė savo artimą, su kuriuo nėra niekad buvęs priešas. 6Užmušėjas turės gyventi tame mieste iki teismo bendrijos akivaizdoje ir pasilikti ten iki tuometinio vyriausiojo kunigo mirties. Paskui užmušėjas gali grįžti į savo namus mieste, iš kurio jis buvo išbėgęs'".

7Taigi jie parinko Kedešą Galilėjoje, Naftalio aukštumų dalyje, Šechemą Efraimo aukštumų dalyje ir Kirjat-Arbą, tai yra Hebroną, Judo aukštumų dalyje. 8O anapus Jordano, į rytus nuo Jericho, jie parinko dykumoje ant Plokštumos Bezerį iš Reubeno giminės, Gileade Ramotus iš Gado giminės ir Bašane Golaną iš Manaso giminės. 9Tie buvo parinkti miestai visiems izraeliečiams ir tarp jų gyvenantiems ateiviams, kad bet kas, užmušęs netyčia žmogų, galėtų ten pabėgti, idant nemirtų nuo

keršytojo rankos už kraują, kol nebus teistas bendrijos akivaizdoje.

21Levitų miestai 1 Levitų protėvių šeimų galvos atėjo pas kunigą Eleazarą, Nuno sūnų Jozuę ir kitų izraeliečių giminių protėvių šeimų galvas 2į Šilo'ą, Kanaano krašte, ir taip jiems kalbėjo: "VIEŠPATS įsakė per Mozę, kad būtų mums duoti miestai gyventi su ganyklomis mūsų galvijams". 3Taigi izraeliečiai, paklusdami VIEŠPATIES įsakymui, davė levitams iš savo paveldo šiuos miestus ir jų ganyklas.

4Pirmasis burtų metimas teko Kohato žmonių klanams. Kunigo Aarono palikuonims atiteko burtų keliu trylika miestų iš Judo, Simeono ir Benjamino giminių. 5O likusiems Kohato žmonių klanams atiteko burtų keliu dešimt miestų iš Efraimo giminės klanų, Dano giminės ir pusės Manaso giminės.

6Geršono žmonėms atiteko burtų keliu trylika miestų iš Issacharo giminės klanų, Ašero ir Naftalio giminių bei pusės Manaso giminės Bašane.

7Merario žmonėms pagal jų klanus atiteko dvylika miestų iš Reubeno, Gado ir Zebuluno giminių.

Kunigų miestai8Šiuos miestus ir jų ganyklas izraeliečiai davė levitams burtų keliu, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs per Mozę.

9Iš Judo ir Simeono giminių buvo duoti toliau išvardyti miestai. 10Jie atiteko Aarono palikuonims - vienam levitams priklausančiam Kohato žmonių klanui, nes jiems buvo tekęs pirmasis burtų metimas. 11Jiems buvo duota Judo aukštumų srityje Kirjat-Arba, tai yra Hebronas, drauge su gretimomis ganyklomis, 12nors miesto laukai ir jam pavaldžios gyvenvietės jau buvo atiduoti Jefūnės sūnui Kalebui kaip jo nuosavybė.

13Kunigo Aarono palikuonims jie davė Hebroną - prieglaudos miestą užmušėjams - su jo ganyklomis, Libną su ganyklomis, 14Jatirą su ganyklomis, Eštemoą su ganyklomis, 15Holoną su ganyklomis, Debirą su ganyklomis, 16Ainą su ganyklomis, Jutą su ganyklomis ir Bet- Šemešą su ganyklomis - devynis miestus iš šių dviejų giminių. 17O iš Benjamino giminės: Gibeoną su jo ganyklomis, Gebą su jo ganyklomis, 18Anatotą su jo ganyklomis ir Almoną su jo ganyklomis - keturis miestus. 19Kunigo Aarono palikuonių miestų su ganyklomis buvo iš viso trylika.

Kitų Kohato žmonių miestai20O kitiems Kohato žmonių klanams, - likusiems levitams, kilusiems iš Kohato, - burtų keliu duoti miestai buvo iš Efraimo giminės. 21Jiems buvo duoti Šechemas - prieglaudos miestas užmušėjams - su ganyklomis Efraimo aukštumų srityje, Gezeris su ganyklomis, 22Kibzajimai su ganyklomis ir Bet-Horonas su ganyklomis - keturi miestai. 23Iš Dano giminės - Eltekė su ganyklomis, Gibetonas su ganyklomis, 24Aijalonas su ganyklomis ir Gat-Rimonas su ganyklomis - keturi miestai. 25Iš pusės Manaso giminės: Taanachas su ganyklomis ir Gat-Rimonas - du miestai. 26Kitiems Kohato žmonių klanams duotų miestų su ganyklomis buvo iš viso dešimt.

Geršono žmonių miestai27Geršono žmonėms, - iš levitų klanų, - buvo duoti iš pusės Manaso giminės Golanas - prieglaudos miestas užmušėjams - su ganyklomis ir Beeštera su ganyklomis - du miestai. 28Iš Issacharo giminės - Kišonas su ganyklomis, Daberatas su ganyklomis, 29Jarmutas su ganyklomis ir En-Ganimai su ganyklomis - keturi miestai. 30Iš Ašero giminės - Mišalas su ganyklomis, Abdonas su ganyklomis, 31Helkatas su ganyklomis ir Rehobas su ganyklomis - keturi miestai. 32Iš Naftalio giminės - Kedešas Galilėjoje - prieglaudos miestas užmušėjams - su ganyklomis, Hamot- Doras su ganyklomis ir Kartanas - trys miestai. 33Miestų su ganyklomis Geršono žmonėms pagal jų klanus iš viso buvo trylika.

Merario žmonių miestai34Likusiems levitams - Merario klanams - buvo duoti iš Zebuluno giminės Jokneamas su ganyklomis, Karta su ganyklomis, 35Dimna su ganyklomis ir Nahalalas su ganyklomis - keturi miestai. 36Iš Reubeno giminės - Bezeris su ganyklomis, Jahza su ganyklomis, 37Kedemotai su ganyklomis ir Mefaatas su ganyklomis - keturi miestai. 38Iš Gado giminės Ramotai - prieglaudos miestas užmušėjams - su ganyklomis, Mahanajimai su ganyklomis, 39Hešbonas su ganyklomis ir Jazeras su ganyklomis - iš viso keturi miestai. 40Miestų su ganyklomis, atitekusių burtų keliu Merario žmonėms pagal jų klanus, tai yra likusiems levitams, iš viso buvo dvylika.

41Levitų miestų izraeliečių žemėje iš viso buvo keturiasdešimt aštuoni su ganyklomis. 42Kiekvienas šių miestų apėmė patį miestą ir gretimas ganyklas. Tokie pat buvo visi šie miestai.

43Taip VIEŠPATS davė Izraeliui visą kraštą, kurį jiems duoti jis buvo prisiekęs jų protėviams. Paveldėję kraštą, jie įsikūrė jame. 44O VIEŠPATS davė jiems visur aplinkui ramybę, kaip jis buvo prisiekęs jų protėviams. Nė vienas jų priešų nepajėgė jiems pasipriešinti, nes VIEŠPATS buvo atidavęs visus jų priešus jiems į rankas. 45Nė vienas iš gerųjų pažadų, kuriuos VIEŠPATS buvo padaręs Izraelio namams, nebuvo likęs tuščias. Visa buvo įvykdyta.

C. TRANSJORDANIJOS GIMINIŲ GRĮŽIMAS Į SAVO ŽEMĘ

22Transjordanijos giminės siunčiamos namo 1Tada Jozuė pasišaukė Reubeno ir Gado giminių ir pusės Manaso giminės žmones 2ir jiems tarė: "Jūs laikėtės visko, ką VIEŠPATIES tarnas Mozė jums įsakė, ir paklusote man visame, ką aš jums įsakiau. 3Jūs nepalikote savo giminių per tą ilgą laiką, bet lig šios dienos ištikimai laikėtės VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymo. 4Dabar, kai VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra suteikęs, kaip buvo pažadėjęs, ramybę jūsų giminėms, gręžkitės ir eikite į savo palapines, į savo nuosavybės kraštą, kurį VIEŠPATIES tarnas Mozė davė jums anapus Jordano. 5Tik labai rūpinkitės laikytis įsakymo ir Mokymo, kurį VIEŠPATIES tarnas Mozė davė jums anapus Jordano, mylėti VIEŠPATĮ, savo Dievą, eiti visais jo keliais, laikytis jo įsakymų, nesitraukti nuo jo ir tarnauti jam visa savo širdimi ir visa savo siela". 6Tada Jozuė juos palaimino, su jais atsisveikino, ir jie leidosi kelionėn į savo palapines.

7{Mozė buvo davęs pusei Manaso giminės žemę Bašane, o kitai pusei Jozuė buvo davęs tarp kitų giminių žemę į vakarus nuo Jordano.}

Be to, Jozuė, siųsdamas juos į savo palapines ir laimindamas, 8jiems sakė: "Grįžtate į palapines labai turtingi - su begale galvijų, sidabro, aukso, vario bei geležies ir devyniom galybėm drabužių. Dalykitės priešų grobiu su savo giminaičiais". 9Taigi Reubeno ir Gado giminių žmonės bei pusės Manaso giminės žmonės paliko izraeliečius prie Šilo'o Kanaano krašte ir keliavo į Gileado kraštą - savo pačių nuosavybę, kurią jie buvo įsigiję VIEŠPATIES įsakymu, duotu per Mozę.

Aukuras prie Jordano10Reubeno ir Gado giminių žmonės bei pusės Manaso giminės žmonės, atėję į Jordano sritį Kanaano krašte, pastatė ten prie Jordano aukurą - į akis krintantį aukurą! 11Žinia pasiekė izraeliečius: "Štai Reubeno ir Gado giminių žmonės bei pusės Manaso giminės žmonės pastatė aukurą priešais Kanaano kraštą, Jordano srityje, anapus nuo izraeliečių". 12Kai Izraelio žmonės apie tai išgirdo, visa izraeliečių bendrija susirinko Šilo'e eiti į karą su jais. 13Bet izraeliečiai pirma pasiuntė Eleazaro sūnų Finehą pas Reubeno ir Gado giminių žmones bei pas pusės Manaso giminės žmones Gileado krašte, 14lydimą dešimties vadų, po vieną vadą iš kiekvienų Izraelio giminių protėvių namų. Kiekvienas jų buvo savo protėvių namų galva ir Izraelio karinių

gretų vadas. 15Atėję pas Reubeno ir Gado giminių žmones bei pusės Manaso giminės žmones, jie tarė jiems: 16"Taip kalba visa VIEŠPATIES bendrija: 'Ką reiškia ši išdavystė, kurią padarėte Izraelio Dievui? Šiandien atsimetėte nuo VIEŠPATIES ir pakėlėte prieš jį maištą, statydami sau aukurą! 17Nejau Peoro nuodėmė, atnešusi marą VIEŠPATIES bendrijai, yra mums toks mažas dalykas? Juk nuo jos mes ligi pat šiol dar nesame apsivalę, 18o jūs norite atsimesti nuo VIEŠPATIES! Jūs maištaujate prieš VIEŠPATĮ šiandien, o jis rytoj supyks ant visos Izraelio bendrijos. 19Tačiau jei kraštas, kuriame įsikūrėte, yra nešvarus, pereikite į kraštą, kuriame yra įsikūręs VIEŠPATS - ten, kur dabar stovi VIEŠPATIES Padangtė, ir kurkitės tarp mūsų. Bet prieš VIEŠPATĮ ar prieš mus nemaištaukite, statydami sau kitą aukurą vietoj VIEŠPATIES, mūsų Dievo, aukuro. 20Zeraho sūnui Achanui nusikaltus sunaikinti skirtų daiktų įstatymui, argi neištiko pyktis visos Izraelio bendrijos? Juk ne vien Achanas žuvo už savo kaltę!'"

21Tada Reubeno ir Gado giminių žmonės bei pusės Manaso giminės žmonės atsakė Izraelio karinių gretų galvoms: 22"Dievas, VIEŠPATS Dievas! Dievas, VIEŠPATS Dievas! Jis žino, težino ir Izraelis! Jei tai būtų maištas ar išdavystė VIEŠPAČIUI, šią dieną nerodykite mums gailesčio! 23Jei mes būtume statę aukurą atsimesti nuo VIEŠPATIES, jei būtume tai darę atnašauti ant jo deginamosioms aukoms ar grūdų atnašoms, ar bendravimo aukoms, tereikalauja pats VIEŠPATS ataskaitos. 24Ne! Mes tai darėme tik apimti rūpesčio, kad ateityje jūsų vaikai nesakytų mūsų vaikams: 'Ką jūs turite bendra su VIEŠPAČIU, Izraelio Dievu? 25Juk VIEŠPATS tikrai padarė Jordaną riba tarp mūsų ir jūsų, o Reubeno ir Gado giminių žmonės! Dalies VIEŠPATYJE jūs neturite!' Vadinasi, jūsų vaikai užkirstų kelią mūsų vaikams garbinti VIEŠPATĮ. 26Todėl mes nutarėme parūpinti sau liudijimą, statydami aukurą, - ne deginamosioms atnašoms ar aukoms, 27bet kaip liudijimą mums ir jums, ir būsimoms kartoms, - kad turime teisę tarnauti VIEŠPAČIUI jo Artume savo deginamosiomis atnašomis, aukomis bei bendravimo atnašomis, idant jūsų vaikai niekad nesakytų mūsų vaikams: 'VIEŠPATYJE dalies jūs neturite!' 28Manėme, jei kas nors ateityje taip kalbėtų mums ar mūsų palikuonims, mes galėtume atsakyti: 'Pasižiūrėkite į šį VIEŠPATIES aukuro pavyzdį, mūsų protėvių padarytą, ne deginamosioms atnašoms ir ne aukoms, bet liudyti mums ir jums'. 29Tebūna toli nuo mūsų mintis kelti maištą prieš VIEŠPATĮ ar šią dieną atsimesti nuo VIEŠPATIES ir statyti kitą aukurą deginamosioms atnašoms, grūdų atnašoms ir aukoms atskirai nuo VIEŠPATIES, mūsų Dievo, aukuro, stovinčio priešais jo Padangtę!"

30Kunigas Finehas ir bendrijos vadai - Izraelio karinių gretų galvos, buvę su juo, išklausę Reubeno, Gado ir Manaso giminių paaiškinimo, buvo patenkinti. 31Eleazaro sūnus Finehas tarė Reubeno, Gado ir Manaso žmonėms: "Šiandien mes pažinome, kad VIEŠPATS yra tarp mūsų, nes jūs nesate nusikaltę neištikimybe VIEŠPAČIUI. Iš tiesų jūs išgelbėjote izraeliečius nuo VIEŠPATIES bausmės".

32Tada Eleazaro sūnus kunigas Finehas ir vadai sugrįžo nuo Reubeno ir Gado žmonių, gyvenančių Gileado krašte, pas izraeliečius į Kanaano kraštą ir parnešė jiems žodį apie reikalą. 33Izraeliečiai buvo patenkinti, jie šlovino Dievą ir daugiau nebesirengė eiti į karą su jais sunaikinti krašto, kuriame buvo įsikūrę Reubeno ir Gado žmonės. 34Reubeno ir Gado žmonės pavadino aukurą Liudijimu. Jie sakė: "Juk jis yra mums liudijimas, kad VIEŠPATS yra Dievas".

23Paskutinė Jozuės kalba 1 Praėjus daugeliui metų, kai VIEŠPATS buvo suteikęs Izraeliui ramybę visur nuo jų priešų ir Jozuė buvo pasenęs ir sulaukęs žilos senatvės, 2jis sušaukė visą Izraelį - jų seniūnus ir galvas, jų teisėjus ir pareigūnus - ir jiems tarė: "Pasenau ir esu išėjęs iš metų. 3Matėte

visa, ką VIEŠPATS, jūsų Dievas, padarė visoms anoms tautoms jūsų labui, nes pats VIEŠPATS, jūsų Dievas, dėlei jūsų kovojo. 4Štai paskyriau jums kaip paveldą pagal gimines žemę dar likusių tautų ir žemę tautų, kurias sunaikinau - nuo Jordano iki Didžiosios jūros vakaruose, kur leidžiasi saulė. 5Pats VIEŠPATS, jūsų Dievas, iškeldins juos jūsų labui ir pašalins juos jums iš kelio, o jūs paveldėsite jų kraštą, kaip VIEŠPATS, jūsų Dievas, jums pažadėjo. 6Bet būkite labai ryžtingi ištikimai laikydamiesi viso, kas parašyta Mozės Mokymo knygoje, niekad nenutoldami nuo jo nei į dešinę, nei į kairę 7ir nebendraudami su anomis, tarp jūsų likusiomis, tautomis. Jų dievų vardo neminėkite ir jais neprisiekite; jiems netarnaukite ir jų negarbinkite. 8Bet būkite atsidavę VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kaip esate buvę lig šios dienos.

9Jūsų labui VIEŠPATS išvarė dideles ir galingas tautas, ir lig šios dienos niekas nepajėgė jums pasipriešinti. 10Vienas jūsiškis priverčia visą tūkstantį bėgti, nes pats VIEŠPATS, jūsų Dievas, kovoja už jus, kaip jums pažadėjo. 11Užtat dėl savo gyvasties stenkitės visomis jėgomis mylėti VIEŠPATĮ, savo Dievą. 12Bet jei paliktumėte jį, prisirišdami prie esančio čia, tarp jūsų, anų tautų likučio, ir susimaišytumėte su jais vedybomis, jūs su jais ir jie su jumis, 13žinokite jau dabar, kad VIEŠPATS, jūsų Dievas, daugiau nebevarys anų tautų jums iš kelio. Jos bus jums kilpa ir žabangos, spygliai jūsų akyse ir dygliai jūsų šonuose, kol dingsite iš šio puikaus krašto, kurį VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra jums davęs.

14Šiandien, kaip matote, einu visos žemės keliu. Taigi nūn jūs visi žinokite visa savo širdimi ir visa savo siela, kad visi gerieji dalykai, VIEŠPATIES jums pažadėti, įvyko, nė vienas jų nėra likęs neįvykdytas. 15Bet kaip visa gera, ką VIEŠPATS, jūsų Dievas, jums pažadėjo, yra jums įvykdyta, lygiai taip jis gali įvykdyti visa pikta, kol nebus jūsų išnaikinęs iš šio puikaus krašto, kurį VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra jums davęs. 16Jei nusižengsite VIEŠPATIES, savo Dievo, sandorai, kurią jis davė jums, eidami tarnauti kitiems dievams ir juos garbindami, tada pakils ant jūsų VIEŠPATIES pyktis, ir greitai išnyksite iš šio puikaus krašto, kurį jis yra jums patikėjęs".

24Sueiga prie Šechemo 1 Jozuė surinko visas Izraelio gimines į Šechemą. Jis pasišaukė visus Izraelio seniūnus, galvas, teisėjus bei pareigūnus. Jiems sustojus VIEŠPATIES akivaizdoje, 2Jozuė kreipėsi į visus žmones: "Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Nuo neatmenamų laikų jūsų protėviai - Terahas bei jo sūnūs Abraomas ir Nahoras - gyveno anapus {Eufrato} upės ir tarnavo kitiems dievams. 3Tada aš paėmiau jūsų tėvą Abraomą iš anapus {Eufrato} upės ir vedžiau per visą Kanaano kraštą, ir padariau gausius jo palikuonis. Daviau jam Izaoką, 4o Izaokui daviau Jokūbą ir Esavą. Esavui daviau paveldėti Seiro aukštumų kraštą, bet Jobūbas ir jo vaikai nuėjo į Egiptą. 5Tada siunčiau Mozę ir Aaroną, varginau Egiptą nuostabiais ženklais, kuriuos jiems padariau; ir paskui jus išvedžiau. 6Išvedžiau jūsų protėvius iš Egipto; jūs atėjote prie jūros. Bet egiptiečiai vijosi jūsų protėvius su kovos vežimais ir raiteliais iki Nendrių jūros. 7Kai jie šaukėsi VIEŠPATIES, jis užleido tamsą tarp jūsų ir egiptiečių, atvedė ant jų jūrą, ir jūra juos uždengė. Jūsų akys matė, ką dariau egiptiečiams. Vėliau jūs gyvenote ilgą laiką dykumoje. 8Tada atvedžiau jus į kraštą amoriečių, gyvenusių anapus Jordano. Jie kovojo su jumis, bet aš juos atidaviau jums į rankas; jūs paveldėjote jų žemę, aš juos sunaikinau jūsų labui. 9Paskui Moabo karalius, Ziporo sūnus Balakas, ruošėsi kovoti su Izraeliu. Jis siuntė pašaukti Beoro sūnų Balaamą jums prakeikti, 10bet aš Balaamą išgirsti atsisakiau; jis turėjo jus palaiminti. Taip nuo jo aš jus išgelbėjau.

11Tada jūs perėjote Jordaną ir atėjote prie Jericho. Su jumis kovojo Jericho gyventojai ir amoriečiai, perizitai, kanaaniečiai, hetitai, girgašitai, hivitai bei jebusitai, bet aš juos atidaviau jums į rankas.

12Pasiunčiau pirma jūsų širšes, jos nuvarė juos jums nuo kelio, - {lygiai kaip} anuos du amoriečių karalius, - o ne tavo kalavijas ar tavo lankas. 13Daviau jums žemę, kurios jūs neįdirbote, ir miestus, kurių nestatėte, juose esate įsikūrę. Valgote vaisius vynuogynų ir alyvmedžių sodų, kurių patys nesodinote'.

14Nūn tad bijokite VIEŠPATIES, tarnaukite jam nuoširdžiai ir ištikimai. Atsikratykite dievų, kuriems jūsų protėviai tarnavo anapus {Eufrato} upės bei Egipte, ir tarnaukite VIEŠPAČIUI. 15Arba, jei jums nepatinka tarnauti VIEŠPAČIUI, rinkitės šiandien, kam tarnausite, - dievams, kuriems jūsų protėviai tarnavo, būdami anapus {Eufrato} upės, ar dievams amoriečių, kurių krašte gyvenate, - bet aš ir mano šeimyna - mes tarnausime VIEŠPAČIUI".

Sandoros atnaujinimas16Atsakydami žmonės kalbėjo: "Tebūna svetima mums mintis palikti VIEŠPATĮ ir tarnauti kitiems dievams! 17Juk pats VIEŠPATS, mūsų Dievas, išvedė mus ir mūsų protėvius iš Egipto žemės, iš vergijos namų, padarė mums matant anuos nuostabius ženklus! Mus jis saugojo visą laiką ir kelionėje, ir nuo visų tautų, per kurias perėjome. 18Mūsų labui VIEŠPATS išvarė visas tautas - amoriečius - gyvenusias krašte. Todėl ir mes tarnausime VIEŠPAČIUI, nes jis yra mūsų Dievas".

19Bet Jozuė žmonėms atsakė: "Jūs gal nepajėgsite tarnauti VIEŠPAČIUI, nes jis yra šventas Dievas. Juk jis yra pavydus Dievas, nepakęs jūsų nusikaltimų ir nuodėmių. 20Jei paliksite VIEŠPATĮ ir tarnausite kitiems dievams, jis nusigręš ir su jumis griežtai elgsis. Jums padarys galą, nepaisydamas viso jums padaryto gero". 21O žmonės Jozuei atsakė: "Ne! Mes norime tarnauti VIEŠPAČIUI!" 22Tada Jozuė tarė žmonėms: "Esate liudytojai patys prieš save, kad pasirinkote tarnauti VIEŠPAČIUI". O jie tarė: "Taip, esame liudytojai!" - 23"Atsikratykite tad svetimų dievų, esančių tarp jūsų, - Jozuė tarė, - ir palenkite savo širdį į VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą". 24Žmonės Jozuei sakė: "VIEŠPAČIUI, savo Dievui, tarnausime ir jo balso klausysime".

25Taigi tą dieną Šecheme Jozuė sudarė sandorą su žmonėmis ir davė jiems įstatus ir įsakus. 26Visus tuos žodžius Jozuė užrašė Dievo Mokymo knygoje. Paėmęs didelį akmenį, pastatė jį po ąžuolu, esančiu šventoje VIEŠPATIES vietoje. 27O visiems žmonėms Jozuė paaiškino: "Štai šis akmuo bus liudytojas prieš mus, nes jis girdėjo visus žodžius, kuriuos VIEŠPATS mums pasakė, jis bus liudytojas prieš jus, jei nesielgsite ištikimai su savo Dievu". 28Tada Jozuė paleido žmones eiti į savo paveldą.

Jozuės mirtis29Po šių įvykių VIEŠPATIES tarnas Nuno sūnus Jozuė mirė, turėdamas šimtą dešimt metų. 30Jis buvo palaidotas savo paveldo žemėje prie Timnat-Seraho, esančio Efraimo aukštumose į šiaurę nuo Gaašo kalno.

31Izraelis tarnavo VIEŠPAČIUI per visą Jozuės gyvenimą ir gyvenimą seniūnų, gyvenusių ilgiau už Jozuę bei patyrusių visa, ką VIEŠPATS buvo padaręs Izraeliui.

32Juozapo kaulai, izraeliečių parnešti iš Egipto, buvo palaidoti Šecheme, dalyje lauko, kurį Jokūbas buvo nupirkęs iš Šechemo tėvo Hamoro vaikų už šimtą gabalų aukso. Jis buvo tapęs Juozapo palikuonių paveldu.

33Aarono sūnus Eleazaras mirė. Jis buvo palaidotas jo sūnaus Fineho mieste - Gibeoje, kuris buvo jam duotas Efraimo aukštumose.

TEISĖJŲ KNYGA

A. KANAANAS PO JOZUĖS MIRTIES

1Pagonių likučiai Kanaane 1 Vienu metu, mirus Jozuei, izraeliečiai teiravosi VIEŠPATIES, klausdami: "Kas turi pirmasis iš mūsų žygiuoti prieš kanaaniečius ir su jais kovoti?" 2VIEŠPATS atsakė: "Težygiuoja Judo {giminė}. Nūn atiduodu kraštą į jo rankas". 3 Judas kreipėsi į savo brolišką giminę Simeoną: "Eikš su manimi į burtų keliu man tekusią žemę ir kovokime su kanaaniečiais. Paskui aš žygiuosiu su tavimi į burtų keliu tau tekusią žemę". Simeonas žygiavo su juo.

4Judo giminės žmonėms pradėjus žygį, VIEŠPATS atidavė kanaaniečius ir perizitus į jų rankas, ir jie nugalėjo juos prie Bezeko - dešimtį tūkstančių vyrų! 5Prie Bezeko jie susidūrė su Adoni-Bezeku, kovojo su juo ir nugalėjo kanaaniečius ir perizitus. 6Adoni- Bezekas pabėgo iš mūšio, bet jie vijosi jį ir, paėmę į nelaisvę, nukirto jam rankų nykščius ir didžiuosius kojų pirštus. 7Adoni-Bezekas kalbėjo: "Septyniasdešimt karalių, nukirstais rankų nykščiais ir didžiaisiais kojų pirštais, rankiodavo liekanas po mano stalu. Kaip aš padariau, lygiai taip man Dievas atmokėjo!" Jis buvo nuvestas į Jeruzalę ir ten mirė.

8Judo giminės žmonės kovojo su Jeruzale ir ją paėmė. Iššudė ją kalaviju ir atidavė miestą liepsnoms. 9Paskui Judo žmonės leidosi kovoti su kanaaniečiais, gyvenusiais aukštumų srityje, Negebe ir Šefeloje. 10Judas išėjo į žygį prieš kanaaniečius, gyvenusius Hebrone, - Hebrono vardas anksčiau buvo Kirjat-Arba, - ir nugalėjo Šešajį, Ahimaną ir Talmajį.

11Iš ten jie žygiavo prieš Debiro gyventojus, - Debiro vardas anksčiau buvo Kirjat-Seferis. 12Tuomet Kalebas paskelbė: "Duosiu savo dukterį Achsą žmona tam, kuris užpuls ir paims Kirjat-Seferį". 13Otnielis, jaunesniojo Kalebo brolio Kenazo sūnus, jį paėmė. Kalebas davė jam žmona savo dukterį Achsą. 14Parėjusi pas vyrą, ji skatino, kad prašytų jos tėvą ariamos žemės. Jai nulipus nuo asilo, Kalebas paklausė: "Kas tau?" 15Ji atsakė: "Duok man dovaną! Kadangi pasodinai mane į Negebo žemę, duok man ir vandens šaltinių". Kalebas tad davė jai aukštutinius ir žemutinius vandens telkinius.

16Kenito Hobabo, Mozės uošvio, palikuonys nuėjo su Judo žmonėmis iš Palmių miesto į Judo dykumą prie Arado, esančio Negebe. Bet vėliau jie nuėjo ir įsikūrė tarp amalekitų. 17O Judas ėjo toliau su broliška Simeono gimine ir nugalėjo Zefate gyvenusius kanaaniečius. Paskyrę miestą sunaikinti, jį pavadino Horma. 18Judas paėmė Gazą ir jos žemę, Aškeloną ir jo žemę bei Ekroną ir jo žemę. 19VIEŠPATS buvo su Judu, kuris paveldėjo aukštumas, bet negalėjo išvaryti lygumos gyventojų, nes jie turėjo geležinių vežimų. 20Hebronas buvo atiduotas Kalebui, kaip Mozė buvo liepęs. Kalebas iš ten išvarė tris Anako sūnus.

21 Bet Benjamino giminės žmonės neišvarė jebusitų - Jeruzalės gyventojų. Tad jebusitai tebegyvena Jeruzalėje su Benjamino žmonėmis lig šios dienos.

22 Ir Juozapo namai savo ruožtu pakilo į žygį prieš Bet-Elį. VIEŠPATS buvo su jais. 23Juozapo namai išsiuntė žvalgus į Bet-Elį, - miesto vardas anksčiau buvo Luzas. 24Žvalgai, sutikę išeinantį iš miesto vyrą, jam tarė: "Parodyk mums įėjimą į miestą, ir mes būsime tau malonūs". 25Jam parodžius įėjimą į miestą, jie ištiko miestą kalaviju, o tą vyrą ir visą jo šeimą paleido. 26Jis iškeliavo į hetitų kraštą, įkūrė miestą ir pavadino jį Luzu. Taip jis vadinamas lig šios dienos.

27Manasas neišvarė gyventojų nei iš Bet-Šeano ir jam pavaldžių gyvenviečių, nei iš Taanacho ir jam pavaldžių gyvenviečių, nei iš Doro ir jam pavaldžių gyvenviečių, nei iš Ibleamo ir jam pavaldžių gyvenviečių, nei iš Megido ir jam pavaldžių gyvenviečių. Kanaaniečiai ir toliau gyveno toje srityje. 28Izraeliui paėmus viršų, jie kanaaniečius privertė eiti lažą, bet išvaryti jų neišvarė.

29Nei Efraimas neišvarė Gezeryje gyvenančių kanaaniečių. Kanaaniečiai gyveno tarp jų Gezeryje.

30 Zebulunas neišvarė nei Kitrono gyventojų, nei Nahalalo gyventojų. Kanaaniečiai gyveno tarp jų, bet buvo priversti eiti lažą.

31Ašeras neišvarė gyventojų iš Ako nei gyventojų iš Sidono, nei iš Achzibo, nei iš Helbos, nei iš Afeko, nei iš Rehobo. 32Ašero žmonės gyveno tarp krašto gyventojų - kanaaniečių, nes jų jie neišvarė.

33Naftalis neišvarė nei Bet-Šemešo gyventojų, nei Bet-Anato gyventojų, bet įsikūrė tarp krašto gyventojų - kanaaniečių. Tačiau Bet-Šemešo ir Bet-Anato gyventojai turėjo eiti jiems lažą.

34Amoriečiai nustūmė Dano giminės žmones į aukštumų sritį ir neleido jiems nusileisti į lygumą. 35Amoriečiai ir toliau gyveno Har- Herese, Aijalone ir Šaalbimuose. Bet Juozapo namų ranka juos apvaldė, ir jie buvo priversti eiti lažą.

36Amoriečių riba prasideda prie Akrabimų perėjos - nuo Selos tolyn...

2Viešpaties angelas įspėja izraeliečius 1 VIEŠPATIES angelas atėjo iš Gilgalo į Bochimus ir tarė: "Aš išvedžiau jus iš Egipto ir įvedžiau į kraštą, kurį buvau prisiekęs duoti jūsų protėviams. Sakiau: 'Aš niekad nepanaikinsiu savo sandoros su jumis. 2O jūs savo ruožtu nedarysite sandoros su šio krašto gyventojais, jų aukurus nugriausite'. Bet jūs nepaklausėte mano balso. Pasižiūrėkite, ką padarėte! 3Todėl dabar ir sakau: aš jums iš kelio jų neišvarysiu, jie taps jums priešai, o jų dievai bus jums žabangos". 4VIEŠPATIES angelui ištarus šiuos žodžius visiems izraeliečiams, žmonės ėmė verkti ir raudoti. 5Užtat tą vietą jie pavadino Bochimais ir atnašavo ten VIEŠPAČIUI aukas.

Spraga tarp kartų6 Jozuei paleidus žmones, visi izraeliečiai ėjo į savo paveldą užimti krašto. 7Žmonės garbino VIEŠPATĮ per visą Jozuės gyvenimą ir per visą gyvenimą seniūnų, pergyvenusių Jozuę ir mačiusių visus nuostabius VIEŠPATIES darbus, kuriuos jis darė Izraelio labui. 8VIEŠPATIES tarnas Nuno sūnus Jozuė mirė, turėdamas šimtą dešimtį metų, 9ir buvo palaidotas savo paveldo žemėje prie Timnat-Hereso, Efraimo aukštumose, į šiaurę nuo Gaašo kalno. 10Be to, visa toji karta buvo surinkta pas jų protėvius, o po jos jau buvo išaugusi visai kita, nepatyrusi nei VIEŠPATIES, nei jo darbų, kuriuos jis buvo padaręs Izraeliui.

11Tada izraeliečiai darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, ir garbino Baalus. 12Jie paliko VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą, išvedusį juos iš Egipto žemės, sekė kitais dievais iš aplinkinių tautų dievų ir, jiems lenkdamiesi, supykino VIEŠPATĮ. 13Jie paliko VIEŠPATĮ ir garbino Baalą bei Aštarotes! 14VIEŠPATS užsidegė pykčiu ant Izraelio ir atidavė juos plėšikams. Jis atidavė juos visur į priešų rankas, ir jie nebegalėjo daugiau savo priešams pasipriešinti. 15VIEŠPATIES ranka buvo prieš juos, jų nelaimei, visuose jų žygiuose, lygiai kaip VIEŠPATS buvo juos įspėjęs, lygiai kaip VIEŠPATS buvo jiems pasakęs. Jie buvo baisiai engiami!

16Tada VIEŠPATS pažadino jiems teisėjus. Jie išgelbėjo juos iš plėšikų nagų. 17Bet jie net savo teisėjų neklausė, nes kekšavo su kitais dievais, juos garbindami. Nedelsdami jie nusisuko nuo kelio,

kuriuo jų protėviai, klausydami VIEŠPATIES įsakymų, buvo ėję. Jie nesekė jų pavyzdžiu! 18Kai tik VIEŠPATS pažadino jiems teisėjus, jis būdavo su teisėju ir išgelbėdavo juos iš priešų rankos per visą teisėjo gyvenimą, nes VIEŠPATS jų pasigailėdavo dėl aimanų nuo engėjų ir niokotojų. 19Bet, teisėjui mirus, jie atkrisdavo ir elgdavosi blogiau už savo protėvius, eidami paskui kitus dievus, garbindami juos ir lenkdamiesi jiems. Nedorų darbų jie neatsisakė, iš savo protėvių atkaklaus kelio nesisuko! 20Tad VIEŠPATS užsidegė pykčiu ant Izraelio ir tarė: "Kadangi ši tauta sulaužė mano sandorą, kurią įsakiau jų protėviams, ir neklausė mano balso, 21aš nebevarysiu jiems iš kelio nė vienos iš tautų, kurias Jozuė mirdamas paliko". 22Norėdamas išbandyti jomis Izraelį, pamatyti, ar jie eis ištikimai VIEŠPATIES keliais, ar neis, kaip kartais buvo darę jų protėviai, 23VIEŠPATS paliko tas tautas, užuot jas iš karto išvaręs, ir Jozuei į rankas jų neatidavė.

B. PASAKOJIMAI APIE TEISĖJUS

3 Šios yra tautos, kurias VIEŠPATS paliko, kad išbandytų jomis Izraelį - visus tuos, kurie nebuvo išgyvenę jokio karo Kanaane 2{idant patirtų karą būsimos izraeliečių kartos - vien tos, kurios ankstesnių karų nebuvo patyrusios}: 3penki filistinų valdovai, visi kanaaniečiai, sidoniečiai ir hivitai, gyvenę Libano kalnuose nuo Baal- Hermono iki pat Lebo-Hamato. 4Jos buvo priemonė išbandyti Izraeliui, sužinoti, ar jie paklus VIEŠPATIES įsakymams, kuriuos jis davė jų protėviams per Mozę. 5Taigi izraeliečiai įsikūrė tarp kanaaniečių, hetitų, amoriečių, perizitų, hivitų ir jebusitų. 6Jie vedė jų dukteris ir leido savo dukteris už jų sūnų. Ir jų dievus jie garbino!

Otnielis 7Izraeliečiai darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, užmiršdami VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir garbindami Baalus ir Ašerotes. 8Todėl VIEŠPATS užsidegė pykčiu ant Izraelio ir atidavė juos į Aram-Naharajimų karaliaus Kušan-Rišatajimo rankas. Izraeliečiai buvo pavaldūs Kušan-Rišatajimui aštuonerius metus. 9Bet izraeliečiai šaukėsi VIEŠPATIES, ir VIEŠPATS pažadino izraeliečiams išvaduoti gelbėtoją - Otnielį, Kalebo jaunesniojo brolio Kenazo sūnų. 10Ant jo nužengė VIEŠPATIES dvasia. Jis tapo Izraelio teisėju ir išėjo į karo žygį. VIEŠPATS atidavė Aramo karalių Kušan- Rišatajimą jam į rankas. Jam nugalėjus Kušan-Rišatajimą, 11kraštas keturiasdešimt metų turėjo ramybę.

Ehudas Kenazo sūnui Otnieliui mirus, 12izraeliečiai vėl darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse. Kadangi jie darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, VIEŠPATS sustiprino Izraelio priešą Moabo karalių Egloną. 13Kartu su amoniečiais ir amalekitais jis išėjo į žygį ir, nugalėjęs Izraelį, užėmė Palmių miestą. 14Moabo karalius Eglonas izraeliečius valdė aštuoniolika metų. 15Bet izraeliečiai šaukėsi VIEŠPATIES, ir VIEŠPATS pažadino jiems gelbėtoją - Ehudą, Geros sūnų, benjaminaitį, kairiarankį vyrą. Atsitiko, kad izraeliečiai siuntė per jį duoklę Moabo karaliui Eglonui. 16Ehudas pasidirbo dviašmenį uolekties ilgio durklą ir prisirišo jį po drabužiais prie dešinės šlaunies. 17Jis atnešė duoklę Moabo karaliui Eglonui. O Eglonas buvo labai apkūnus vyras. 18 Baigęs atiduoti duoklę, Ehudas paleido duoklę nešusius žmones eiti savo keliu, 19o jis pats sugrįžo nuo Pesilimų prie Gilgalo ir tarė: "Turiu tau šį tą slapta pasakyti, karaliau". Pastarasis paliepė: "Išeikite!" - ir visi jam tarnavusieji išėjo. 20Ehudas priėjo prie jo, jam sėdint atskirai savo vėsiame kambaryje ant stogo, ir tarė: "Turiu tau žodį iš Dievo". Jis pakilo nuo savo sosto. 21Tada Ehudas ištiesė kairę ranką ir, paėmęs durklą nuo savo dešinės šlaunies, suvarė jį Eglonui į pilvą. 22Durklas įsmego į taukus, net ir kotas įėjo paskui ašmenis, nes jis durklo iš pilvo netraukė; išėjo nešvarumai. 23Ehudas išėjo per prieangį, pirma uždaręs kambario ant stogo duris ir jas užrakinęs. 24Jam išėjus, sugrįžo dvariškiai. Pamatę kambario ant stogo duris užrakintas, jie pamanė: "Turbūt jis nusilengvina

vėsiajame kambaryje". 25Taigi jie laukė, kol nebežinojo, ką daryti. Karaliui kambario ant stogo durų vis neatidarant, jie paėmė raktą ir jas atidarė. Žiūri, jų valdovas guli asloje negyvas!

26Tuo tarpu, jiems begaištant, Ehudas pabėgo, pasiekė Pesilimus ir nubėgo į Seirą. 27Čia atsiradęs, jis paliepė pūsti ragą Efraimo aukštumose. Izraeliečiai, jo vedami, pakilo į žygį su juo iš aukštumų! 28"Sekite paskui mane, - sakė jis jiems, - nes VIEŠPATS atidavė jūsų priešus moabiečius jums į rankas". Taigi jie leidosi žemyn paskui jį, paėmė Jordano brastas į Moabą ir neleido niekam pereiti. 29Tuo metu jie užmušė apie dešimtį tūkstančių moabiečių; visi jie buvo tvirti ir drąsūs vyrai, tačiau nė vienas jų neištrūko! 30Tą dieną Moabas suklupo po Izraelio ranka, ir kraštas turėjo ramybę aštuoniasdešimt metų.

Šamgaras31Po Ehudo atėjo Anato sūnus Šamgaras. Jaučiams varyti lazda jis užmušė šešis šimtus filistinų. Ir jis išgelbėjo Izraelį.

4Debora ir Barakas 1 Ehudui mirus, izraeliečiai vėl darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse. 2Užtat VIEŠPATS atidavė juos į rankas Kanaano karaliaus Jabino, karaliaujančio Hazore. Sisera, gyvenęs Harošet-haGojimuose, buvo jo kariuomenės vadas. 3Izraeliečiai šaukėsi VIEŠPATIES, kad išgelbėtų. Mat Sisera turėjo devynis šimtus geležinių kovos vežimų ir dvidešimt metų buvo nuožmiai engęs izraeliečius.

4Debora, Lapidoto žmona, buvo pranašė. Tuo metu ji buvo Izraelio teisėja. 5Ji sėdėdavo po Deboros palme tarp Ramos ir Bet-Elio Efraimo aukštumose. Izraeliečiai eidavo pas ją į teismą. 6Ji pasišaukė Abinoamo sūnų Baraką iš Kedešo Naftalyje ir jam tarė: "VIEŠPATS, Izraelio Dievas, tau įsako: 'Eik, pasiimk iš Naftalio ir Zebuluno dešimt tūkstančių vyrų ir žygiuok į Taboro kalną. 7Aš išvesiu Jabino kariuomenės vadą Siserą su jo kovos vežimais bei kariauna tavęs sutikti prie Kišono upės ir atiduosiu jį tau į rankas'". 8Bet Barakas jai sakė: "Jeigu tu eisi su manimi, eisiu, bet jeigu tu neisi, neisiu". - 9"Gerai! Eisiu su tavimi, - ji atsakė, - tačiau žinok, kad kelias, kuriuo eini, nenuves tavęs į garbę, nes VIEŠPATS atiduos Siserą į moters rankas". Taigi Debora pakilo ir nuėjo su Baraku į Kedešą. 10Barakas sutelkė į Kedešą Zebuluną ir Naftalį. Paskui jį žygiavo dešimt tūkstančių vyrų, ir Debora ėjo su juo.

11 Kenitas Heberis buvo atsiskyręs nuo kitų kenitų, - nuo Mozės uošvio Hobabo palikuonių, - ir buvo pasistatęs palapinę prie Elon- Bezaananimų vietovės, esančios netoli Kedešo.

12Siserai buvo pranešta, kad Abinoamo sūnus Barakas yra nužygiavęs į Taboro kalną. 13Sisera sutelkė visus savo vežimus - devynis šimtus geležinių kovos vežimų - ir visas turimas pajėgas iš Harošet-haGojimų prie Kišono upės. 14Tada Debora Barakui tarė: "Pirmyn į žygį! Ši yra diena, kada VIEŠPATS atiduos Siserą tau į rankas! Iš tikrųjų VIEŠPATS žygiuoja pirma tavęs!" Barakas su dešimčia tūkstančių vyrų metėsi pulti nuo Taboro kalno, 15o VIEŠPATS Barako klaiku apstulbino Siserą, visus jo kovos vežimus ir visą jo kariuomenę. Sisera, iššokęs iš savo kovos vežimo, pabėgo pėsčiomis. 16Tuo tarpu Barakas vijosi jo kovos vežimus ir kariuomenę iki pat Harošet-haGojimų. Visa Siseros kariuomenė krito nuo kalavijo. Nė vienas neišliko.

17 O Sisera buvo pabėgęs pėsčiomis į kenito Heberio žmonos Jaelės palapinę, nes tarp Hazoro karaliaus Jabino ir kenito Heberio klano buvo taika. 18Jaelė, išėjusi Siseros pasitikti, jam tarė: "Užeik, viešpatie, užeik pas mane! Nebijok!" Taigi jis įėjo pas ją į palapinę, ir ji užklojo jį kilimu. 19"Prašyčiau duoti man vandens atsigerti, nes esu ištroškęs", - tarė jai. Atidariusi pienmaišį, ji davė jam atsigerti ir vėl jį užklojo. 20Jis jai tarė: "Stovėk prie palapinės angos. Jei kas ateitų ir tave

klaustų: 'Ar čia yra kas nors?' - sakyk: 'Nieko nėra!'" 21Bet Heberio žmona Jaelė pasiėmė palapinės kuolelį ir, pagriebusi į ranką plaktuką, tyliai prislinko prie jo ir perkalė kuolelį jam per smilkinį lig pat aslos. O jis gulėjo įmigęs iš nuovargio. Taip jis numirė.

22Kaip tik tuo metu pasirodė, vydamasis Siserą, Barakas. Jaelė, išėjusi jo pasitikti, jam tarė: "Eik šen, parodysiu tau vyrą, kurio ieškai". Jis įėjo su ja į vidų. Žiūri, Sisera guli negyvas su palapinės kuoleliu smilkinyje.

23Taigi tą dieną Dievas paklupdė Hazoro karalių Jabiną izraeliečių akivaizdoje. 24Vėliau izraeliečių ranka vis labiau ir labiau slėgė Kanaano karalių Jabiną, kol jie Jabiną, Kanaano karalių, sunaikino.

5Deboros ir Barako giesmė

1Tą dieną Debora ir Abinoamo
sūnus Barakas giedojo:
2 "Kai Izraelyje lieka nekirpti
plaukai,
kai žmonės noriai pasiaukoja -
šlovinkite VIEŠPATĮ!
3 Klausykitės, karaliai,
išgirskite, galiūnai!
Aš giedosiu -
giedosiu VIEŠPAČIUI,
aš giedosiu giesmę VIEŠPAČIUI,
Izraelio Dievui.

4 VIEŠPATIE, kai ėjai iš Seiro,
žygiavai iš Edomo krašto,
žemė drebėjo, dangūs pylė,
debesys pylė kaip iš kibiro!
5 Kalnai drebėjo prieš
Sinajaus VIEŠPATĮ,
prieš VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą.

6 Anato sūnaus Šamgaro dienomis,
Jaelės dienomis išnyko karavanai,
o keleiviai
laikėsi aplinkinių takų.
7 Išgelbėjimas išnyko,
nebuvo jo Izraelyje,
kol nepakilai tu, o Debora,
kol nepakilai Izraelyje, o motina!
8 Kai jie rinkosi naujus dievus,
tada buvo karas jų vartuose.
Nei skydo, nei ieties nesimatė
tarp keturiasdešimties

tūkstančių Izraelyje!

9 Mano širdis su Izraelio vadais,
noriai pasiaukojančiais tautai.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!
10 Pasakokite apie tai
jūs, jojantys ant rusvų asilių,
jūs, sėdintys ant balno gūnios,
ir jūs, keliu einantys pėsčiomis.
11 Giedokite apie juos
kanklininkų dainomis
prie girdyklų,
kur pasakojama apie teisius
VIEŠPATIES darbus,
jo teisius darbus,
išgelbėjusius Izraelį.

Tada žemyn prie vartų atžygiavo
VIEŠPATIES tauta!
12 Pabusk, pabusk, Debora!
Pabusk, pabusk, pradėk giesmę!
Drąsos! Pakilk, Barakai,
veskis savo belaisvius,
Abinoamo sūnau!
13 Tada atžygiavo kilmingųjų likutis;
VIEŠPATIES tauta
atžygiavo už jį prieš galiūnus.
14 Jie leidosi į slėnį iš Efraimo,
sekdami paskui tave, Benjaminai,
ir tavuosius;
iš Machiro atžygiavo vadai,
iš Zebuluno vado lazdos nešėjai.
15 Issacharo didžiūnai atėjo
su Debora;
Issacharo vyrai buvo
ištikimi Barakui,
veržDamiesi į slėnį jam iš paskos.
Tarp Reubeno klanų vyko
ilgi širdies svarstymai.
16 Kodėl tad delsei tarp avidžių,
klausydamasis dūdavimo
kaimenėms?
Tarp Reubeno klanų vyko
ilgi širdies svarstymai.
17 Gileadas delsė anapus Jordano;

o Danas - kodėl jis likosi
prie laivų?
Ašeras sėdėjo pajūry,
kurdamasis prie savo įlankų.
18 O Zebulunas yra tauta, metusi
iššūkį mirčiai;
taip pat ir Naftalis,
ant lygumos aukštumų.
19 Atėjo karaliai ir kovojo;
tada Kanaano karaliai kovojo
prie Taanacho, palei Megido
vandenis -
jokio sidabro grobio jie nepaėmė.
20 Žvaigždės iš dangaus kovojo,
iš savo takų jos kovojo su Sisera!
21 Kišono srautas juos nunešė,
įniršęs srautas - Kišono srautas.

Ženk, mano siela, drąsiai!

22 Tada sutrenkė arklių kanopos,
šuoliuojant žaibu jo žirgams.

23 'Prakeikite Merozą! -
tarė VIEŠPATIES angelas,-
visu kartumu prakeikite
jo gyventojus,
nes jie neatėjo VIEŠPAČIUI
į pagalbą,
VIEŠPAČIUI padėti prieš galiūnus'.
24 Tebūna pagirta tarp moterų Jaelė,
kenito Heberio žmona,
tebūna ji pagirta tarp
moterų palapinėse!
25 Jis vandens jos prašė,
o ji davė jam pieno,
prabangioje taurėje
padavė jam rauginto pieno.
26 Kairiąja ranka pagriebusi
palapinės kuolelį,
o dešiniąja darbininkų plaktuką,
ji kirto Siserai smūgį,
sutraiškė jam galvą,
sutriuškino ir persmeigė jam
smilkinį.

27 Jis sukniubo, krito,
sukniubo prie jos kojų.
Kur sukniubo, ten ir krito negyvas.

28 Siseros motina žvalgėsi pro langą,
verkšlendama už pinučių:
'Kodėl jo vežimas taip
ilgai neatvažiuoja?
Kodėl taip vėluojasi jo
ratų bildesys?'
29 Išmintingiausios didžiūnės
jai atsako;
ir ji pati sau atsako:
30 'Tikriausiai jie plėšia
ir dalijasi grobį:
po merginą ar dvi
kiekvienam vyrui,
dažytų medžiagų grobį Siserai,
išsiuvinėtų medžiagų grobį,
porą išsiuvinėtų skarų
kaip grobį kiekvienam kaklui'.
31 Taip tepražūva visi tavo
priešai, VIEŠPATIE!
Bet tespindi tavo bičiuliai
tarsi savo galybėje tekanti saulė!"

Keturiasdešimt metų kraštas turėjo ramybę.

6Gideono pašaukimas būti teisėju 1 Izraeliečiai darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, ir VIEŠPATS atidavė juos septyneriems metams į Midjano rankas. 2 Izraeliui Midjano ranka buvo sunki. Izraeliečiai kalnų olose pasidarė tvirtovių ir slėptuvių nuo Midjano. 3Mat izraeliečiams pasėjus sėklą, midjaniečiai, amalekitai bei kiti Rytų gyventojai atkildavo prieš juos. 4Jie pasistatydavo stovyklas prieš izraeliečius ir nuniokodavo krašto derlių iki pat Gazos apylinkių, nepalikdami Izraelyje jokio maisto, nei avies, nei jaučio, nei asilo. 5Mat jie atkildavo su savo bandomis ir net palapinėmis, tarsi gausūs skėrių spiečiai, - suskaityti juos ar jų kupranugarius nebuvo įmanoma. Tad jie įėję nuniokodavo kraštą. 6Taigi per Midjaną Izraelis atsidūrė baisiame skurde ir izraeliečiai šaukėsi VIEŠPATIES.

7Izraeliečiams šaukiantis VIEŠPATIES dėl midjaniečių, 8VIEŠPATS atsiuntė izraeliečiams pranašą. Jis tarė jiems: "Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Aš išvedžiau jus iš Egipto ir išlaisvinau iš vergijos namų. 9Aš išgelbėjau jus iš egiptiečių rankų ir iš visų jūsų engėjų rankų; aš juos išvariau jūsų labui ir daviau jums jų kraštą. 10Aš sakiau jums: "Aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas. Negarbinsite dievų amoriečių, kurių krašte jūs gyvenate". Bet jūs mano balso nepaklausėte!'"

11VIEŠPATIES angelas atėjo ir atsisėdo po ąžuolu prie Ofros, priklausančios Joašui Abiezriečiui. Tuo metu jo sūnus Gideonas bloškė kviečius vyno spaudykloje, slėpdamasis nuo midjaniečių. 12VIEŠPATIES angelas pasirodė jam ir tarė: "VIEŠPATS su tavimi, narsusis galiūne!" 13Jam

Gideonas atsakė: "Prašyčiau man atleisti, mano viešpatie, bet jei VIEŠPATS yra su mumis, kodėl mus visa tai ištiko? Kurgi visi jo nuostabūs darbai, apie kuriuos mums pasakojo mūsų protėviai, sakydami: 'Iš tikrųjų VIEŠPATS išvedė mus iš Egipto'? Betgi nūn VIEŠPATS mus atmetė ir atidavė į Midjano rankas!" 14VIEŠPATS atsigręžė į jį ir jam tarė: "Eik su šia savo jėga ir išgelbėk Izraelį iš Midjano rankos! Žinok, aš tave siunčiu!" 15Gideonas atsakė: "Prašyčiau man atleisti, mano viešpatie, kaip aš galiu Izraelį išgelbėti? Štai mano klanas yra menkiausias Manase, o aš esu jauniausias savo tėvo namuose". 16VIEŠPATS jam tarė: "Bet aš būsiu su tavimi! Tu nugalėsi Midjaną, tarsi jis būtų tik vienas vyras". 17Tada jis tarė jam: "Tad, jei radau malonę Tavo akyse, duok man ženklą, kad Tu kalbi su manimi. 18Prašyčiau iš čia nenueiti, kol aš nesugrįšiu pas Tave ir, atnešęs savo atnašą, nepadėsiu jos prieš Tave". O jis atsakė: "Palauksiu, kol sugrįši".

19Tad Gideonas įėjo į vidų, pataisė ožiuką ir padarė iš efos miltų neraugintų papločių. Įdėjęs mėsą į pintinę ir supylęs sriubą į puodą, atnešė visa jam po ąžuolu. Juos patiekiant, 20Dievo angelas jam tarė: "Paimk mėsą ir neraugintus papločius, padėk juos ant anos uolos ir išpilk sriubą". Gideonas taip ir padarė. 21Tada VIEŠPATIES angelas ištiesė lazdą, kurią laikė rankoje, ir jos galu palietė mėsą bei neraugintus papločius. Ugnis staiga iššoko iš tos uolos ir sudegino mėsą bei neraugintus papločius. Tuo tarpu VIEŠPATIES angelas pradingo. 22Dabar Gideonas aiškiai suprato, kad tai buvo VIEŠPATIES angelas. Gideonas tarė: "Aiman, Viešpatie DIEVE! Juk aš mačiau VIEŠPATIES angelą veidas į veidą! " 23Bet VIEŠPATS jam tarė: "Ramybė tau! Nebijok, tu nemirsi". 24Tada Gideonas pastatė ten aukurą VIEŠPAČIUI ir jį pavadino "VIEŠPATS yra ramybė". Jis tebestovi iki šios dienos abiezritų Ofroje.

Gideonas prieš Baalą25Tą naktį VIEŠPATS jam paliepė: "Paimk savo tėvo jautį - tą antrąjį septynmetį jautį, nugriauk tavo tėvui priklausantį Baalo aukurą ir nukirsk šalia aukuro stovintį šventąjį stulpą. 26Tada pastatyk deramą aukurą VIEŠPAČIUI, savo Dievui, ant šios prieglobsčio olos viršaus, paimk tą antrąjį jautį ir atnašauk jį kaip deginamąją auką, panaudodamas malkas iš šventojo stulpo, kurį būsi nukirtęs". 27Tad Gideonas pasiėmė iš savo tarnų dešimt vyrų ir padarė, kaip VIEŠPATS jam buvo įsakęs. Bijodamas tai daryti dienos metu dėl savo tėvo šeimynos ir miesto žmonių, jis tai padarė nakčia.

28Miesto žmonės, pakilę anksti rytą, žiūri, Baalo aukuras nugriautas, šventasis stulpas šalia jo nukirstas ir antrasis jautis paaukotas ant naujai pastatyto aukuro. 29"Kas tai padarė?" - klausė jie vienas kito. Pasiteiravę ir ištyrę sužinojo, kad tai padarė Joašo sūnus Gideonas. 30Miesto žmonės tarė Joašui: "Išvesk savo sūnų, nes jis turi mirti! Juk jis nugriovė Baalo aukurą ir nukirto šalia jo šventąjį stulpą!" 31Bet Joašas visiems, ratu jį apstojusiems, atsakė: "Argi jūs turite kelti bylą už Baalą? Nejau turite jūs apginti jo bylą? Kas už jį kelia bylą, bus nubaustas mirtimi dar prieš rytą! Jeigu jis yra dievas, tegu jis pats kelia bylą, nes buvo nugriautas jo aukuras!" 32Todėl tą dieną Gideonas buvo pavadintas Jerub-Baalu dėl žodžių: "Tegu Baalas kelia jam bylą!" - nes jo aukurą jis nugriovė.

Šaukimas prie ginklų33Visas Midjanas, Amalekas ir Rytų gyventojai susibūrė ir, perėję Jordaną, pasistatė stovyklą Jezrėelio lygumoje. 34Bet VIEŠPATIES dvasia apėmė Gideoną, jis pūtė ragą ir abiezritai susitelkė jį sekti. 35Jis išsiuntė pasiuntinius į visą Manasą, ir jie susitelkė jį sekti. Tada jis siuntė pasiuntinius ir į Ašerą, Zebuluną bei Naftalį, ir jie atkilo jų pasitikti.

36Gideonas kreipėsi į Dievą: "Jei tu iš tikrųjų ketini išgelbėti Izraelį mano ranka, kaip esi pasakęs, - 37štai aš padedu nukirptą vilną klojime ant aslos. Jei rasa bus tik ant vilnų, o visa žemė aplinkui liks

sausa, tada žinosiu, kad tu išgelbėsi Izraelį mano ranka, kaip esi pasakęs". 38Taip ir įvyko. Pakilęs anksti kitą rytą, jis išgręžė vilnas ir išspaudė iš vilnų tiek rasos, kad galėjo pripilti puoduką vandens. 39Tada Gideonas tarė Dievui: "Teneužsidega tavo pyktis ant manęs, jei dar kartą kalbėsiu. Prašyčiau leisti man dar vieną sykį bandyti su vilnomis: tebūna sausos tik vilnos, o visur ant žemės tebūna rasa". 40Tą naktį Dievas taip padarė. Vien vilnos buvo sausos, bet visur ant žemės buvo rasa.

7Pergalė prieš Midjaną 1Anksti kitą dieną Jerub-Baalas, tai yra Gideonas, ir visi su juo buvusieji kareiviai pakilo ir pasistatė stovyklą prie En-Harodo. O Midjano stovykla buvo lygumoje į šiaurę nuo jo, prie Gibeat-Morės.

2 VIEŠPATS tarė Gideonui: "Tu turi per daug kareivių su savimi, kad atiduočiau jiems į rankas Midjaną. Juk Izraelis tik girtųsi man, manydamas: 'Mano paties ranka mane išgelbėjo'. 3Tad dabar prašyčiau paskelbti vyrams: 'Kas dreba iš baimės, tegrįžta namo'". Gideonas taip juos ir išsijojo. Dvidešimt du tūkstančiai iš kareivių sugrįžo, o dešimt tūkstančių pasiliko.

4"Vis dar per daug kareivių, - VIEŠPATS tarė Gideonui, - nuvesk juos žemyn prie vandens, ten aš juos tau išsijosiu. Kai sakysiu: 'Šis eis su tavimi', - jis eis su tavimi, o kai sakysiu: 'Šis neis su tavimi', - jis neis su tavimi". 5 Jam atvedus kareivius žemyn prie vandens, VIEŠPATS Gideonui tarė: "Visus, lakančius vandenį liežuviu, kaip šuo laka, pastatyk skyrium, ir visus, kurie atsiklaupia gerti, pastatyk skyrium". 6Skaičius tų, kurie "lakė" vandenį iš rankos, buvo trys šimtai; visi kiti kareiviai atsiklaupė vandens atsigerti. 7Tada VIEŠPATS tarė Gideonui: "Su trimis šimtais vyrų, kurie "lakė", išgelbėsiu jus ir atiduosiu Midjaną tau į rankas. Teeina namo visi kiti kareiviai". 8Taigi lakusieji paėmė maisto atsargas bei ragus, kuriuos kiti kareiviai turėjo su savimi; ir jis pasiuntė kitus Izraelio vyrus į jų palapines, pasilikdamas tik tuos tris šimtus vyrų. Midjano stovykla buvo žemiau lygumoje.

9Tą pačią naktį VIEŠPATS jam tarė: "Kelkis, užpulk stovyklą, nes atidaviau ją tau į rankas. 10Betgi jei bijai ją užpulti, nusileisk į stovyklą su savo ginklanešiu Pura 11ir pasiklausyk, ką jie kalba. Tada tu turėsi drąsos užpulti stovyklą". Tad jis nusileido su savo ginklanešiu Pura arti prie stovyklos ginkluotų saugų. 12Midjaniečiai, amalekitai ir Rytų žmonės buvo pasklidę lygumoje, tarsi skėrių spiečiai, nesuskaitomi jų kupranugariai, gausingi kaip smiltys pajūryje. 13Gideonas ten atėjo kaip tik tuo metu, kai vienas vyras pasakojo sapną savo bičiuliui. "Klausyk, - jis sakė, - aš sapnavau tokį sapną. Žiūriu, miežinės duonos kepalas rieda į Midjano stovyklą. Atriedėjęs prie mūsų palapinės, taip į ją smogė, kad ši pargriuvo. Palapinė apsivertė aukštyn kojomis ir sugriuvo!" 14Bičiulis jam atsakė: "Tai ne kas kita kaip Joašo sūnaus, Izraelio vyro Gideono kalavijas! Į jo rankas Dievas yra atidavęs Midjaną ir visą jo kariuomenę".

15Gideonas, išgirdęs sapno pasakojimą ir aiškinimą, parpuolė kniūbsčia. Sugrįžęs į Izraelio stovyklą, jis šaukė: "Eime! VIEŠPATS yra atidavęs Midjano kariuomenę jums į rankas!" 16Jis padalijo tuos tris šimtus vyrų į tris būrius, padavė kiekvienam į rankas po ragą ir po tuščią puodą su deglu kiekviename puode. 17"Stebėkite mane, - jis sakė, - ir darykite tą patį. Man priėjus prie stovyklos saugų, darykite, ką aš darysiu. 18Man ir visiems esantiems su manimi papūtus ragą, jūs taip pat pūskite ragą visoje stovykloje ir šaukite: 'Už VIEŠPATĮ ir Gideoną!'"

19Gideonas ir su juo buvusioji šimtinė atėjo prie stovyklos saugų vidurinės sargybos pradžioje, kaip tik tada, kai sargybiniai buvo pastatyti. Jie pradėjo pūsti ragus ir daužyti puodus rankose. 20Visi trys būriai pūtė ragus ir daužė puodus. Laikydami kairėje rankoje deglus, o pučiamus ragus dešinėje

rankoje, jie šaukė: "Kalavijas už VIEŠPATĮ ir Gideoną!" 21Jie liko stovėti savo vietoje aplink stovyklą, o tuo tarpu visoje stovykloje kilo sąmyšis. Jie šaukė ir bėgo. 22Jiems pradėjus pūsti tris šimtus ragų, VIEŠPATS atsuko kiekvieno vyro kalaviją prieš jo bičiulį visoje stovykloje. Visa kariuomenė nubėgo iki pat Bet-Šitos ir Zereros link, iki pat Abel-Meholos prie Tabato. 23Dabar buvo pašaukti prie ginklų Izraelio vyrai iš Naftalio, Ašero bei viso Manaso, ir jie vijosi midjaniečius.

24Tada Gideonas siuntė pasiuntinius ir į Efraimo aukštumas su įsakymu: "Nusileiskite pirma midjaniečių ir užimkite priėjimą prie vandens palei visą Jordaną iki pat Bet-Baros". Taigi visi Efraimo vyrai buvo pašaukti prie ginklų ir užėmė priėjimą prie vandens palei visą Jordaną iki pat Bet-Baros. 25Jie paėmė į nelaisvę du Midjano didžiūnus - Orebą ir Zeebą. Orebą jie užmušė prie Orebo uolos, o Zeebą užmušė prie Zeebo vyno spaudyklos, vydamiesi midjaniečius. Orebo ir Zeebo galvas jie parnešė anapus Jordano Gideonui.

8Efraimo žmonės įsižeidžia 1Efraimo vyrai jam tarė: "Kodėl tai mums padarei nepašaukdamas mūsų, kai ėjai į žygį prieš midjaniečius?" - jie karčiai jam priekaištavo. 2O jis atsakė jiems: "Galų gale ką aš pasiekiau palyginti su jumis? Argi ne geresnės Efraimo vynuogių parinkos už Abiezerio vynuogių derlių? 3Į jūsų rankas Dievas atidavė Midjano didžiūnus - Orebą ir Zeebą. O ką aš galėjau padaryti palyginti su jumis?" - Jam taip kalbant, jų pyktis ant jo atslūgo.

Gideonas vejasi priešus4Gideonas pasiekė Jordaną ir perėjo jį. Jis ir trys šimtai vyrų su juo buvo išvargę ir alkani, bet vis dar vijosi. 5Taigi jis kreipėsi į Sukotų žmones: "Prašyčiau duoti keletą kepalų duonos vyrams, einantiems su manimi, nes jie labai alkani; aš vejuosi Midjano karalius - Zebahą ir Zalmuną". 6Sukotų didžiūnai tarė: "Ar Zebahas ir Zalmuna jau tavo rankose, kad mes turėtume duoti duonos tavo kariuomenei?" - 7"Bet atsiminkite, - atkirto Gideonas, - kai VIEŠPATS atiduos man į rankas Zebahą ir Zalmuną, aš kulsiu jūsų kūnus dykumos erškėčiais ir usnimis". 8Iš ten jis nuėjo į Penuelį ir paprašė jų to paties; ir Penuelio žmonės jam atsakė, kaip buvo atsakę Sukotų žmonės. 9Taigi jis ir Penuelio žmonėms pagrasino: "Kai sugrįšiu su pergale, nuversiu šį bokštą".

Zebaho ir Zalmunos pralaimėjimas10Tuo laiku Zebahas ir Zalmuna buvo Karkore su savo kariuomene, apie penkiolika tūkstančių vyrų. Tai buvo visi, išlikusieji iš visos Rytų žmonių kariuomenės, nes buvo žuvę šimtas dvidešimt tūkstančių kalaviją nešiojusių vyrų. 11Tad Gideonas nužygiavo karavanų keliu į rytus nuo Nobaho bei Jogbėhos ir užklupo tą kariuomenę, nes ji nebuvo budri. 12Zebahas ir Zalmuna pabėgo. Gideonas juos vijosi ir paėmė į nelaisvę du Midjano karalius - Zebahą ir Zalmuną, o visa kariuomenė buvo paklaikusi.

13Grįždamas iš mūšio prie Hareso perėjos, Joašo sūnus Gideonas 14pasigavo vaikiną, vieną iš Sukotų gyventojų, ir jį iškvotė. Pastarasis padarė jam Sukotų didžiūnų ir seniūnų - septyniasdešimt septynių žmonių - sąrašą. 15Tada jis atėjo pas Sukotų gyventojus ir jiems tarė: "Štai Zebahas ir Zalmuna, dėl kurių jūs iš manęs tyčiojotės, sakydami: 'Ar Zebahas ir Zalmuna jau tavo rankose, kad mes turėtume duoti duonos tavo bejėgiams kareiviams?'" 16Taigi jis paėmė miesto seniūnus ir, atsinešęs dykumos erškėčių ir usnių, jais nubaudė Sukotų gyventojus. 17Jis nuvertė ir Penuelio bokštą, iššudė miesto gyventojus.

18Tada jis kreipėsi į Zebahą ir Zalmuną: "Kaip atrodė tie vyrai, kuriuos jūs nužudėte prie Taboro?" - "Visi jie atrodė lygiai kaip tu, - jie atsakė, - panašūs į sūnus karaliaus". - 19"Tai buvo mano broliai,

- jis pasakė, - sūnūs mano motinos. Kaip gyvas VIEŠPATS, jeigu būtumėte juos gyvus palikę, jūsų neužmuščiau". 20Tad jis paliepė savo pirmagimiam sūnui Jeteriui: "Eik, užmušk juos!" Bet vaikinas kardo iš makšties netraukė, nes buvo bailus. Mat jis buvo tik vaikas. 21Tada Zebahas ir Zalmuna tarė: "Ateik ir tu pats užmušk mus, nes koks vyras, tokia ir jo jėga". Gideonas pakilo ir užmušė Zebahą bei Zalmuną ir pasiėmė pusmėnulius, puošusius jų kupranugarių kaklą.

22Tada Izraelio vyrai kreipėsi į Gideoną: "Valdyk mus - tu, taip pat tavo sūnus ir tavo vaikaitis, - nes išgelbėjai mus iš Midjano rankos". 23Gideonas jiems atsakė: "Nei aš jus valdysiu, nei mano sūnus jus valdys! VIEŠPATS jus valdys!" 24Gideonas jiems tarė: "Leiskite man kreiptis į jus su vienu prašymu: duokite man kiekvienas iš savo grobio po auskarą". Mat priešai nešiojo auksinius auskarus, nes jie buvo išmaelitai. 25"Mielu noru!" - jie atsakė. Taigi jie išskleidė drabužį ir kiekvienas metė ant jo po auskarą, gautą kaip grobį. 26Svoris auksinių auskarų, kurių jis buvo paprašęs, buvo tūkstantis septyni šimtai auksinių šekelių, neskaitant pusmėnulių, karulių ir purpurinių apdarų, kuriais vilkėjo Midjano karaliai, neskaitant nei puošnių apykaklių, buvusių ant jų kupranugarių kaklo. 27Gideonas padarė iš jų efodą ir padėjo jį savo mieste - Ofroje. Visas Izraelis kekšavo ten su juo , ir jis tapo žabangomis Gideonui ir jo namams.

28Taip Midjanas tapo pavaldus izraeliečiams ir savo galvos jie daugiau nebekėlė. Taigi Gideono dienomis kraštas turėjo keturiasdešimt metų ramybę.

Gideono sūnus Abimelechas29Joašo sūnus Jerub-Baalas parėjo gyventi į savo namus. 30Jis turėjo septyniasdešimt sūnų - savo paties palikuonių, nes jis turėjo daug žmonų. 31Jo sugulovė Šecheme taip pat pagimdė jam sūnų, o jis pavadino jį Abimelechu. 32Joašo sūnus Gideonas mirė žiloje senatvėje ir buvo palaidotas savo tėvo Joašo kape, abiezritų Ofroje.

33Vos Gideonui mirus, izraeliečiai atkrito ir kekšavo su Baalais, padarydami Baal-Beritą savo dievu. 34Izraeliečiai nebeatsiminė VIEŠPATIES, savo Dievo, kuris buvo juos išgelbėjęs iš rankos visų aplinkinių priešų, 35ir nerodė ištikimybės Jerub-Baalo, tai yra Gideono, namams už visa gera, ką jis buvo padaręs Izraeliui.

9 1Jerub-Baalo sūnus Abimelechas nuėjo pas savo motinos brolius į Šechemą ir kalbino juos bei visą savo motinos šeimos klaną: 2"Kelkite šį klausimą, girdint visiems Šechemo didžiūnams. Kas jums geriau: būti septyniasdešimties vyrų valdomiems - visų Jerub-Baalo sūnų - ar būti valdomiems vieno vyro? Taip pat turite atsiminti, kad aš esu jūsų kūnas ir kraujas". 3Jo motinos broliai kartojo visa tai jo labui visiems Šechemo didžiūnams ir palenkė jų širdis į Abimelecho pusę. Jie įtikėjo: "Jis yra mūsų brolis". 4Taigi jie davė jam septyniasdešimt sidabrinių šekelių iš Baal-Berito šventovės, o Abimelechas už juos pasisamdė pasileidusių ir nieko nebijančių valkatų savo palydovais. 5Nuėjęs į savo tėvo namus Ofroje, jis nužudė Jerub-Baalo sūnus, savo brolius, - septyniasdešimt vyrų, - ant vieno akmens. Bet jauniausias Jerub-Baalo sūnus Jotamas išliko gyvas, nes spėjo pasislėpti. 6Tada visi Šechemo didžiūnai ir visas Bet-Milo'as susirinko prie Stulpo po ąžuolu Šecheme ir paskelbė Abimelechą karaliumi.

7 O Jotamas, kai jam apie tai buvo pranešta, nuėjo ir, atsistojęs ant Gerizimo kalno viršūnės, šaukė jiems skardžiu balsu: "Klausykitės manęs jūs, Šechemo didžiūnai! Tesiklauso jūsų Dievas!

8 Kartą medžiai suėjo
patepti sau karaliaus.
Alyvmedžiui jie tarė:

'Būk mūsų karalius!'
9 Alyvmedis jiems atsakė:
'Argi aš turiu liautis davęs
savo riebų aliejų,
kuriuo dievai ir žmonės
pagerbiami,
ir eiti virš medžių linguoti?'
10 Tada medžiai figmedžiui tarė:
'Tu ateik ir būk mūsų karalius!'
11 Bet figmedis jiems atsakė:
'Argi aš turiu liautis davęs
savo saldumą
bei skanius vaisius
ir eiti virš medžių linguoti?'
12 Tada medžiai vynmedžiui tarė:
'Tu ateik ir būk mūsų karalius!'
13 Bet vynmedis jiems atsakė:
'Argi aš turiu liautis davęs vyną,
kuris pradžiugina dievus
ir mirtinguosius,
ir eiti virš medžių linguoti?'
14 Tada visi medžiai erškėčiui tarė:
'Tu ateik ir būk mūsų karalius!'
15 O erškėtis medžiams atsakė:
'Jei garbingai elgiatės,
patepdami mane savo karaliumi,
tad ateikite, raskite
prieglobstį mano ūksmėje!
Bet jei ne, teišeina ugnis iš erškėčio
ir tesuryja Libano kedrus!'

16 Dabar va, argi jūs garbingai ir ištikimai elgėtės, padarydami Abimelechą karaliumi? Argi jūs deramai pasielgėte su Jerub-Baalu ir jo namais? Argi jūs atsilyginote jam pagal jo nuopelnus? 17Juk mano tėvas kovojo už jus, statydamas į pavojų savo gyvybę, ir išgelbėjo jus iš Midjano rankos! 18O jūs šiandien sukilote prieš mano tėvo namus, nužudėte jo sūnus - septyniasdešimt vyrų - ant vieno akmens, padarėte jo tarnaitės sūnų Abimelechą Šechemo gyventojų karaliumi vien dėl to, kad jis yra jūsų giminaitis. 19Jei šią dieną jūs garbingai ir ištikimai pasielgėte su Jerub-Baalu ir jo namais, džiaukitės su Abimelechu, ir jis tesidžiaugia su jumis. 20Bet jei ne, teišeina ugnis iš Abimelecho ir tesuryja Šechemo didžiūnus ir Bet-Milo'ą; teišeina ugnis iš Šechemo didžiūnų ir Bet-Milo'o ir tesuryja Abimelechą".

21Tai pasakęs, Jotamas davė į kulnis. Jis nubėgo į Beerą ir ten gyveno, nes bijojo savo brolio Abimelecho.

Šechemas sukyla prieš Abimelechą 22Abimelechas karaliavo Izraelyje trejus metus. 23Tada

Dievas pasiuntė nesantaikos dvasią tarp Abimelecho ir Šechemo didžiūnų. Šechemo didžiūnai elgėsi klastingai su Abimelechu. 24Tai įvyko, kad būtų atkeršyta už smurtą, padarytą septyniasdešimčiai Jerub-Baalo sūnų, ir kad jų kraujas kristų ant jų brolio Abimelecho, kuris buvo juos nužudęs, ir ant Šechemo didžiūnų, padėjusių jam brolius užmušti.

25Šechemo didžiūnai kalnų viršūnėse rengė jam pasalas. Jų vyrai apiplėšinėjo visus, einančius tuo keliu. Žinia apie tai pasiekė Abimelechą.

26Praeidamas į Šechemą užsuko Ebedo sūnus Gaalas su savo bičiuliais. Jais Šechemo didžiūnai pasitikėjo. 27Jie ėjo į laukus, rinko vynuoges jų vynuogynuose, jas traiškė ir linksminosi. Paskui jie, nuėję į savo dievo šventovę, valgė bei gėrė ir keikė Abimelechą. 28"Kas tas Abimelechas, - kalbėjo Ebedo sūnus Gaalas, - ir kas esame mes - Šechemo žmonės, kad turėtume jam tarnauti? Argi Jerub-Baalo sūnus ir jo pareigūnas Zebulas kadaise netarnavo Šechemo tėvo Hamoro vyrams? Kodėl tad turėtume mes jam tarnauti? 29O, kad tie žmonės būtų man pavaldūs! Aš tuojau pat išjočiau Abimelechą! Abimelechui aš sakyčiau: 'Sutelk savo kariuomenę ir ateik!'"

30 Miesto valdovas Zebulas, išgirdęs Ebedo sūnaus Gaalo žodžius, įniršo. 31Jis išsiuntė pasiuntinius į Arumą pas Abimelechą pasakyti: "Štai Ebedo sūnus Gaalas ir jo bičiuliai atėjo į Šechemą ir mieste kelia prieš tave sąmyšį. 32Todėl ateik nakčia, tu ir kariuomenė, esanti su tavimi, ir pasislėpk laukuose. 33Anksti kitą rytą, saulei tekant, pakilk ir pulk miestą. O kai jis ir jo vyrai prieš tave išeis, daryk su jais, ką gali tavo ranka".

34Taigi Abimelechas ir jo kariuomenė atvyko nakčia ir su keturiais būriais surengė Šechemui pasalą. 35Ebedo sūnui Gaalui išėjus ir atsistojus prie įėjimo į miesto vartus, Abimelechas ir jo pajėgos pakilo iš pasalų. 36Gaalas, juos pamatęs, tarė Zebului: "Štai žmonės leidžiasi nuo kalnų viršūnių!'" O Zebulas jam atsakė: "Šešėliai kalnuose tau atrodo kaip vyrai". 37Gaalas vėl prabilo ir tarė: "Žiūrėk, žmonės leidžiasi nuo Tabur-Erezo, o kitas būrys ateina nuo Elon- Meonenimų". 38Tada Zebulas jam tarė: "Na, kurgi dabar tavo snukis, kuriuo kalbėjai: 'Kas tas Abimelechas, kad turėtume jam tarnauti?' Argi tai ne kariuomenė, iš kurios šaipeisi? Dabar tad išeik ir kovok su ja!" 39Taigi Gaalas išėjo Šechemo didžiūnų priekyje ir kovojo su Abimelechu. 40Bet jis buvo priverstas nuo jo bėgti, Abimelechas jį vijosi iki pat įėjimo į vartus. Daugelis krito užmušti. 41Abimelechas sugrįžo į Arumą, o Zebulas išvijo Gaalą ir jo bičiulius. Nebeleido jiems gyventi Šecheme.

Šechemo sunaikinimas42Kitą dieną žmonės išėjo į laukus. Apie tai buvo pranešta Abimelechui. 43Paėmęs savo kariuomenę ir padalijęs ją į tris būrius, jis surengė laukuose pasalas. Kai pamatė iš miesto išeinančius žmones, jis staiga juos užpuolė ir iššudė. 44Abimelechas ir su juo buvęs būrys metėsi pirmyn ir atsistojo prie miesto vartų įėjimo, o kiti du būriai šoko ant žmonių, buvusių laukuose, ir juos iššudė. 45Abimelechas kovojo su miestu visą tą dieną. Miestą paėmė ir jame esančius žmones iššudė. Paskui sugriovė miestą iš pamatų ir apsėjo jį druska.

46Sužinoję apie tai, Šechemo bokšto didžiūnai suėjo į El-Berito šventovės tvirtovę. 47Abimelechui buvo pranešta, kad ten yra susirinkę visi Šechemo bokšto didžiūnai. 48Abimelechas su savo kareiviais nukilo į Zalmono kalną. Paėmęs kirvį į rankas, Abimelechas nukirto medžio šaką ir užsikėlė ją ant peties. Tada jis tarė savo kareiviams: "Ką mane matėte darant, skubiai ir jūs tai padarykite!" 49Taigi visi kareiviai nusikirto po šaką ir, nužygiavę paskui Abimelechą, sudėjo jas ant tvirtovės. Tada jie padegė tvirtovę virš buvusiųjų viduje. Taip žuvo ir visi Šechemo bokšto žmonės - apie tūkstantį vyrų ir moterų.

50 Abimelechas nužygiavo į Tebezą, pasistatė stovyklą prie Tebezo ir jį paėmė. 51Miesto viduje buvo įtvirtintas bokštas. Į jį subėgo visi miesto vyrai ir moterys bei didžiūnai ir užsidarė. Jie palipo ant bokšto stogo. 52Abimelechas, priėjęs prie bokšto, jį užpuolė. Norėdamas jį padegti, jis prisiartino prie durų. 53Bet viena moteris metė viršutinį girnų akmenį ant Abimelecho ir perskėlė jam kaukolę. 54Jis tučtuojau pasišaukė savo ginklanešį ir jam tarė: "Išsitrauk iš makšties savo kalaviją ir užmušk mane, kad žmonės apie mane nesakytų: 'Moteris jį užmušė!'" Vaikinas tad jį perdūrė kalaviju, ir jis numirė. 55Izraeliečiai, pamatę, kad Abimelechas yra miręs, visi nuėjo į savo namus.

56Taip Dievas atlygino Abimelechui už jo nusikaltimą, kurį jis buvo padaręs tėvui, nužudydamas savo septyniasdešimt brolių. 57Dievas panašiai atlygino ir Šechemo žmonėms už visus jų nedorus darbus. Taigi ant jų krito Jerub-Baalo Jotamo prakeikimas.

10Mažieji teisėjai 1Po Abimelecho Dodo sūnaus Puos sūnus Tola, Issacharo vyras, pakilo Izraelio gelbėti. Jis gyveno prie Šamiro Efraimo aukštumose. 2Išbuvęs dvidešimt trejus metus Izraelyje teisėju, jis mirė ir buvo palaidotas Šamire.

3Po jo atėjo Jairas Gileadietis, kuris dvidešimt dvejus metus buvo teisėju Izraelyje. 4{Jis turėjo trisdešimt sūnų, kurie jodinėjo ant trisdešimties asilų, ir turėjo trisdešimt miestų, esančių Gileado krašte, iki šios dienos vadinamų Havot-Jairu. } 5Jairas mirė ir buvo palaidotas Kamone.

Amoniečių priespauda6Izraeliečiai, tarnaudami Baalams ir Aštartėms - Aramo dievams, Sidono dievams, Moabo dievams, amoniečių dievams ir filistinų dievams, - vėl darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, o VIEŠPATĮ paliko, jam daugiau nebetarnavo. 7VIEŠPATS ant Izraelio supyko ir padavė juos į rankas filistinų ir į rankas amoniečių. 8Nuo to laiko šie aštuoniolika metų naikino ir engė visus izraeliečius, gyvenusius amoniečių Gileado krašte. 9Amoniečiai perėjo ir Jordaną kovoti su Judu, su Benjaminu ir su Efraimo namais. Taigi Izraelis labai kentėjo.

10Izraeliečiai šaukėsi VIEŠPATIES, sakydami: "Tau mes esame nusikaltę, nes palikome savo Dievą ir garbinome Baalus!" 11VIEŠPATS izraeliečiams tarė: "Argi neišgelbėjau jūsų nuo egiptiečių, amoriečių, amoniečių ir filistinų? 12Ir sidoniečiai, ir amalekitai, ir maonitai jus engė, jūs šaukėtės manęs, ir aš išgelbėjau jus iš jų rankos. 13Tačiau mane jūs palikote ir kitus dievus garbinote. Ne! Daugiau jūsų negelbėsiu! 14Eikite ir šaukitės dievų, kuriuos pasirinkote! Teišgelbsti jie jus iš priespaudos!" 15O izraeliečiai maldavo VIEŠPATĮ: "Nusidėjome! Daryk su mumis, kaip tau patinka. Tik prašome, išgelbėk mus šią dieną!" 16Jie tad pašalino iš savo tarpo svetimus dievus ir tarnavo VIEŠPAČIUI. O jam buvo gaila žiūrėti į Izraelio vargus.

Teisėjas Jefta17 Amoniečiai buvo pašaukti prie ginklų ir pasistatė stovyklą Gileade. Izraeliečiai taip pat susibūrė ir pasistatė stovyklą prie Mizpos. 18Gileado kariuomenės didžiūnai sakė vieni kitiems: "Kas pradės kovą su amoniečiais? Jis bus visų Gileado gyventojų galva!"

11 Jefta Gileadietis, sūnus vienos gatvės merginos, buvo narsus galiūnas. Gileadas buvo Jeftos tėvas. 2Ir Gileado žmona pagimdė jam sūnų. Užaugę Gileado žmonos sūnūs Jeftą išvarė. Jam jie sakė: "Mūsų tėvo namuose tu nieko nepaveldėsi, nes esi pašalietės moters sūnus". 3Jefta tad pabėgo nuo savo brolių ir apsigyveno Tobo krašte. Prie Jeftos susitelkė patamsių gaivalai ir eidavo su juo užpuldinėti.

4Praėjus šiek tiek laiko, amoniečiai išėjo į karą su Izraeliu. 5Amoniečiams užpuolus Izraelį, Gileado

seniūnai nuvyko į Tobo kraštą Jeftos parsivesti. 6"Eime, - sakė jie Jeftai, - būk mūsų vadas, idant galėtume kovoti su amoniečiais". 7Bet Jefta Gileado seniūnams atsakė: "Argi ne jūs patys mane atmetėte ir išvarėte iš mano tėvo namų? Tad kaip galite dabar pas mane ateiti, kai esate patekę į bėdą?" 8Gileado seniūnai Jeftai tarė: "Dėl to mes dabar ir kreipiamės į tave, idant eitum su mumis, kovotum su amoniečiais ir būtum mums - visiems Gileado gyventojams - galva". - 9"Puiku! Jei parvedate mane kovoti su amoniečiais ir VIEŠPATS man juos paduos, - tarė Gileado seniūnams Jefta, - aš būsiu jūsų galva". 10O Gileado seniūnai Jeftai atsakė: "Pats VIEŠPATS tebūna mūsų liudytojas: mes tikrai darysime, kaip tu pasakei!"

11Jefta tad ėjo su Gileado seniūnais, ir žmonės padarė jį savo galva ir vadu. Mizpoje Jefta pakartojo visus šiuos žodžius VIEŠPATIES akivaizdoje.

12 Tada Jefta išsiuntė pasiuntinius pas amoniečių karalių, tardamas: "Ką aš tau padariau, kad išėjai į karą prieš mano kraštą?" 13Jeftos pasiuntiniams amoniečių karalius atsakė: "Dėl to, kad Izraelis, eidamas iš Egipto, atėmė mano kraštą nuo Arnono iki Jaboko ir iki pat Jordano. Nūn sugrąžink jį geruoju". 14Dar kartą Jefta išsiuntė pasiuntinius pas amoniečių karalių 15ir jam tarė: "Taip kalba Jefta: Izraelis neatėmė nei Moabo krašto, nei amoniečių krašto. 16Išėjęs iš Egipto, Izraelis keliavo per dykumą iki Nendrių jūros ir atėjo į Kadešą. 17Tada Izraelis siuntė pas Edomo karalių, tardamas: 'Prašyčiau leisti man pereiti per tavo kraštą', - bet Edomo karalius nenorėjo klausyti. Jie siuntė ir pas Moabo karalių, bet ir jis atsisakė. Taip Izraelis pasiliko Kadeše. 18Tada jie keliavo per dykumą, aplenkdami Edomo kraštą bei Moabo kraštą, ėjo palei rytinę Moabo krašto ribą, kol pasistatė stovyklą kitoje Arnono pusėje. Į Moabo žemę jie niekad neįėjo, nes Arnonas buvo Moabo riba. 19Tada Izraelis siuntė pasiuntinius pas amoriečių karalių Sihoną - Hešbono karalių. Izraelis jam tarė: 'Prašyčiau leisti pereiti per tavo kraštą iki mano žemės'. 20Bet Sihonas Izraeliu nepasitikėjo ir neleido pereiti per savo žemę. Sutelkęs visą savo kariuomenę, jis pasistatė stovyklą prie Jahazo ir kovojo su Izraeliu. 21O VIEŠPATS, Izraelio Dievas, atidavė Sihoną bei visą jo kariuomenę į rankas Izraeliui, ir jie nugalėjo juos. Taip Izraelis paveldėjo visą kraštą amoriečių, gyvenusių tenai. 22Jie paveldėjo visą amoriečių žemę nuo Arnono lig Jaboko ir nuo dykumos lig Jordano. 23Taigi VIEŠPATS, Izraelio Dievas, išvarė amoriečius prieš savo tautą - Izraelį. Nejau tu nori mus išvaryti? 24Argi ne tau priklauso, ką tavo dievas Chemošas duoda tau paveldėti? Argi ne mums priklauso visa, ką VIEŠPATS, mūsų Dievas, yra davęs mums paveldėti? 25Be to, ar esi tu kuo nors geresnis už Moabo karalių, Ziporo sūnų Balaką? Ar jis kada nors vaidijosi su Izraeliu? Ar jis kada nors ėjo į karą su jais? 26Izraeliui gyvenant Hešbone bei jam pavaldžiose gyvenvietėse, Aroeryje bei jam pavaldžiose gyvenvietėse ir visuose miestuose tris šimtus metų, kodėl tu neišlaisvinai jų per tą laiką? 27Aš tau nenusidėjau, bet tu, kariaudamas su manimi, darai man didelę skriaudą. VIEŠPATS, kuris teisia, tesprendžia tarp izraeliečių ir amoniečių!" 28Bet amoniečių karalius į Jeftos siųstus žodžius nekreipė dėmesio.

Jeftos įžadas29VIEŠPATIES dvasia apėmė Jeftą. Jis žygiavo per Gileadą ir Manasą ir pasiekė Gileado Mizpą. Nuo Gileado Mizpos jis sėlino prieš amoniečius. 30 Jefta padarė įžadą VIEŠPAČIUI: "Jei paduosi man į rankas amoniečius, - jis tarė, - 31kas išeis pro mano namų duris manęs pasitikti, man grįžtant su pergale prieš amoniečius, priklausys VIEŠPAČIUI. Aš atnašausiu tai kaip deginamąją auką".

32Tada Jefta įžygiavo į amoniečių žemę su jais kovoti. VIEŠPATS juos padavė jam į rankas. 33Juos visiškai sutriuškino, - nuo Aroerio iki Minito apylinkių - dvidešimt miestų, iki pat Abel-Keramimų.

Taip amoniečiai tapo pavaldūs izraeliečiams.

34Sugrįžęs į savo namus Mizpoje, Jefta žiūri - jo pasitikti išeina duktė, šokdama ir mušdama būgnelį su žvangučiais! Ji buvo jo vienintelis vaikas, - išskyrus ją, jis neturėjo kito - nei sūnaus, nei dukters. 35 Pamatęs ją, persiplėšė drabužius ir tarė: "Oi, mano dukra! Pribloškei mane! Kokią baisią užtraukei man nelaimę! Juk atvėriau burną VIEŠPAČIUI ir negaliu savo įžado atšaukti". - 36"Mano tėve, - ji tarė jam, - jei atvėrei burną VIEŠPAČIUI, daryk su manimi, kaip esi pažadėjęs, nes VIEŠPATS apgynė tave nuo tavo priešų - amoniečių". 37 Be to, ji savo tėvui tarė: "Suteik man šią malonę: skirk man du mėnesius, idant galėčiau nueiti į kalnus ir klajoti, apraudodama su draugėmis savo mergystę". - 38"Eik", - jis tarė. Jefta išleido ją dviem mėnesiams. Ji išėjo ir su draugėmis apraudojo savo mergystę kalnuose. 39Po dviejų mėnesių ji sugrįžo pas savo tėvą, ir jis pasielgė su ja pagal įžadą, kurį buvo padaręs. Vyro ji nebuvo pažinusi. Tada Izraelyje atsirado 40izraeliečių moterų paprotys kasmet išeiti į kalnus ir per keturias dienas giedoti raudas už Jeftos Gileadiečio dukterį.

12Karas tarp Efraimo ir Gileado 1 Efraimo vyrai buvo pašaukti prie ginklų ir perėjo Jordaną prie Zafono. Jeftai jie sakė: "Kodėl tu žygiavai kovoti su amoniečiais, mūsų nepašaukdamas eiti su tavimi? Sudeginsime tave ir tavo namus!" 2Jefta jiems atsakė: "Aš ir mano žmonės turėjome aštrų ginčą su mus nuožmiai engusiais amoniečiais. Betgi kai jus šaukiau, jūs negelbėjote manęs iš jų rankos. 3Pamatęs, kad jūs manęs negelbėjate, aš stačiau savo gyvybę į pavojų ir išėjau į žygį prieš amoniečius. VIEŠPATS juos man atidavė į rankas. Kodėl tad šiandien atkilote pas mane? Kovoti su manimi?" 4Jefta pašaukė visus Gileado vyrus ir kovojo su Efraimu. Gileado vyrai nugalėjo Efraimą, nes jie buvo sakę: "Gileado žmonės, jūs esate tik bėgliai iš Efraimo, - būti Manase yra tolygu būti Efraime". 5Gileado žmonės užėmė Jordano brastas į Efraimą. Kada tik bėglys iš Efraimo jiems sakydavo: "Leiskite man pereiti", - Gileado žmonės jam atsakydavo: "Ar esi iš Efraimo?" Jei jis sakydavo: "Ne", - 6jie jam liepdavo: "Tark tad 'šibolet'", - bet jis ištardavo: "sibolet", nes negalėdavo teisingai ištarti. Dėl to jį tuojau nutverdavo ir užmušdavo čia pat prie Jordano brastų. Tuo metu krito keturiasdešimt du tūkstančiai Efraimo žmonių.

7Jefta buvo Izraelio teisėju šešerius metus. Tada Jefta Gileadietis mirė ir buvo palaidotas viename iš Gileado miestų.

Ibzanas8 Po jo Izraelio teisėjas buvo Ibzanas iš Betliejaus. 9Jis turėjo trisdešimt sūnų. Savo trisdešimt dukterų išleido už vyrų iš kitų klanų, o savo sūnums davė trisdešimt merginų iš kitų klanų. Jis teisė Izraelį septynerius metus. 10Tada Ibzanas mirė ir buvo palaidotas Betliejuje.

Elonas11Po jo Izraelio teisėju buvo Elonas Zebulunietis. Jis teisė Izraelį dešimt metų. 12Tada Elonas Zebulunietis mirė ir buvo palaidotas Aijalone, Zebuluno žemėje.

Abdonas13Paskui Abdonas, Hilelio Piratoniečio sūnus, buvo Izraelio teisėjas. 14Jis turėjo keturiasdešimt sūnų ir trisdešimt vaikaičių, jojančių ant septyniasdešimties pabalnotų asilų. Jis teisė Izraelį aštuonerius metus. 15Tada Abdonas, Hilelio Piratoniečio sūnus, mirė ir buvo palaidotas Piratone, Efraimo žemėje, amalekitų aukštumose.

13Samsonas 1 Izraeliečiai vėl darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, ir VIEŠPATS atidavė juos keturiasdešimčiai metų į filistinų rankas.

2Tuomet buvo kažin koks vyras iš Zoros, Dano žmonių giminėje, vardu Manoahas. Jo žmona buvo

bevaisė ir nebuvo pagimdžiusi vaikų. 3VIEŠPATIES angelas pasirodė moteriai ir tarė: "Tikėk manimi! Nors esi bevaisė ir nesi pagimdžiusi vaikų, tu pastosi ir pagimdysi sūnų. 4Todėl dabar prisižiūrėk! Negerk nei vyno ar svaigaus gėrimo, nei valgyk ką nors nešvaraus, 5nes, tikėk manimi, tu pastosi ir pagimdysi sūnų. Skustuvas nepalies jo galvos, nes berniukas bus naziras Dievui nuo pat gimimo. Jis pradės vaduoti Izraelį iš filistinų rankos".

6Moteris atėjo pas vyrą ir jam papasakojo: "Dievo vyras buvo atėjęs pas mane. Jo išvaizda buvo tarsi išvaizda Dievo angelo - kelianti nepaprastą baimę. Aš neklausiau, iš kur jis atėjo, ir jis savo vardo man nepasakė. 7Man jis tarė: 'Tikėk manimi, tu pastosi ir pagimdysi sūnų. Negerk nei vyno, nei kito svaigaus gėrimo ir nevalgyk nieko, kas nešvaru, nes berniukas bus naziras Dievui nuo gimimo lig savo mirties dienos".

8Manoahas maldavo VIEŠPATĮ. "O mano Viešpatie! - jis sakė. - Aš prašyčiau leisti Dievo vyrą, kurį tu siuntei, vėl pas mus ateiti ir pamokyti mus, ką turime daryti su berniuku, kuris gims". 9Dievas išklausė Manoaho, ir Dievo angelas vėl atėjo pas moterį. Ji sėdėjo lauke, bet jos vyro Manoaho nebuvo su ja. 10Moteris tad skubiai nubėgo pasakyti savo vyrui. Ji jam tarė: "Tikėk manimi! Tas vyras, kuris buvo atėjęs pas mane aną dieną, man vėl pasirodė". 11Manoahas skubiai pakilo ir, sekdamas paskui žmoną, atėjo pas vyrą ir jam tarė: "Ar tai tu esi tas vyras, kalbėjęs su šia moterimi?" - "Taip!" - jis atsakė. 12Tada Manoahas paklausė: "Tavo žodžiams išsipildžius, koks turės būti berniuko gyvenimo būdas? Ką jis turi daryti?" 13VIEŠPATIES angelas tarė Manoahui: "Tekreipia moteris dėmesį į visa, ką jai sakiau. 14Tenevalgo nieko, kas kyla iš vynuogių. Tenegeria nei vyno, nei stipraus gėrimo, tenevalgo nieko, kas nešvaru. Ji turi laikytis visko, ką esu jai įsakęs".

15Manoahas tarė VIEŠPATIES angelui: "Prašyčiau leisti mums tave užlaikyti ir pataisyti tau ožiuką". - 16"Jei užlaikysi mane, - atsakė VIEŠPATIES angelas, - jūsų maisto nevalgysiu. Bet jei nori paruošti deginamąją auką, atnašauk ją VIEŠPAČIUI". {Nes Manoahas nežinojo, kad jis buvo VIEŠPATIES angelas.} 17Tada Manoahas VIEŠPATIES angelui tarė: "Kuo tu vardu? Tavo žodžiams išsipildžius, norėtume tave pagarbinti!" 18Bet VIEŠPATIES angelas jam tarė: "Kam klausi mano vardo? Jis yra nuostabus!"

19Manoahas tad paėmė ožiuką su grūdų atnaša ir paaukojo jį ant uolos VIEŠPAČIUI, darančiam nuostabius darbus. 20Liepsnoms šoktelėjus nuo aukuro dangaus link, VIEŠPATIES angelas, Manoahui ir jo žmonai stebint, pakilo aukuro liepsnose. Jiedu puolė kniūbsčia ant žemės.

21VIEŠPATIES angelas Manoahui ir jo žmonai daugiau nebepasirodė. Tada Manoahas suprato, kad tai buvo VIEŠPATIES angelas. 22Manoahas savo žmonai ir tarė: "Mes tikrai mirsime, nes matėme Dievą!" 23Bet jo žmona jam atsakė: "Jei VIEŠPATS būtų norėjęs mus užmušti, jis nebūtų priėmęs iš mūsų rankų deginamosios aukos ir grūdų atnašos! Jis nebūtų mums parodęs, ką matėme, ir nebūtų mums paskelbęs, ką girdėjome!"

24Moteris pagimdė sūnų ir pavadino jį Samsonu. Berniukas užaugo, ir VIEŠPATS jį laimino. 25VIEŠPATIES dvasia pirmąsyk apėmė jį Dano stovykloje tarp Zoros ir Eštaolo.

14Samsono vedybos 1 Kartą Samsonas nuėjo į Timną. Būdamas Timnoje, pamatė mergaitę tarp filistinų moterų. 2Sugrįžęs jis pasakė savo tėvui ir motinai: "Timnoje tarp filistinų moterų pamačiau mergaitę. Prašyčiau gauti ją man žmona". 3Tėvas ir motina jam kalbėjo: "Argi nėra mergaitės tarp tavo paties giminių ar visoje mūsų tautoje, kad tu turi imti sau žmoną iš tų neapipjaustytų filistinų!" Bet Samsonas tėvui atsakė: "Gauk man ją, nes ji man patinka". 4 Jo tėvas ir motina nesuvokė, kad

tai atėjo iš VIEŠPATIES. Jis ieškojo dingsties prieš filistinus. Tuomet filistinai valdė Izraelį.

5 Samsonas ėjo į Timną su savo tėvu ir motina. Jam atėjus prie Timnos vynuogynų, staiga jį užpuolė jaunas liūtas. 6VIEŠPATIES dvasia apėmė jį, ir jis liūtą perplėšė plikomis rankomis tarytum ožiuką. Bet nei savo tėvui, nei savo motinai nepasisakė, ką buvo padaręs. 7Paskui jis nuėjo ir pasikalbėjo su ta moterimi. Ja Samsonas buvo patenkintas. 8Praėjus šiek tiek laiko, grįždamas jos paimti, jis pasuko iš kelio pasižiūrėti į liūto liekanas. Žiūri, liūto griaučiuose bičių spiečius ir medus. 9Prisigrandęs jo pilnas saujas, jis žingsniavo toliau jį valgydamas. Atėjęs pas savo tėvą ir motiną, jo davė jiems, ir jie valgė. Bet jiems nepasakė, kad jis buvo prigrandęs medaus iš liūto griaučių.

10Jo tėvas nuėjo pas moterį, o Samsonas iškėlė ten vestuvių vaišes, kaip jaunikiams įprasta. 11Pamatę jį, žmonės paskyrė jam trisdešimt palydovų. 12Samsonas jiems tarė: "Tebūna man leista užduoti jums mįslę. Jei jūs man ją atspėsite per septynias vestuvinių vaišių dienas ir išaiškinsite, aš jums duosiu trisdešimt lininių tunikų ir trisdešimt šventiškų drabužių. 13Betgi jei jūs man jos negalėsite atspėti, tada jūs turėsite man duoti trisdešimt lininių tunikų ir trisdešimt šventiškų drabužių". - "Užmink mįslę, - jie atsakė jam, - mes klausomės!" 14Taigi jis tarė jiems:

"Iš ėdančiojo išėjo šis tas pavalgyti.
Iš stipriojo išėjo šis tas saldaus".

Net po trejeto dienų jie negalėjo mįslės atspėti.

15Ketvirtą dieną jie tarė Samsono žmonai: "Išgauk iš savo vyro mums mįslės atsakymą. Kitaip mes sudeginsime tave ir tavo tėvo namus. Argi mus čia pasikvietei skurdžiais padaryti?" 16Tad Samsono žmona verkė, jam sakydama: "Tu tikrai manęs nekenti! Tu manęs nemyli! Užminei mįslę mano žmonėms, bet atsakymo į ją man nepasakei!" Jis atsakė jai: "Štai to nepasakiau nei savo tėvui, nei savo motinai. Kodėl tad turėčiau tau pasakyti?" 17Bet ji verkšnojo jam ant peties per visas septynias jų vestuvių vaišių dienas. Galop septintą dieną jis pasakė, nes ji jau labai įkyrėjo. Tada ji pasakė atsakymą į mįslę savo žmonėms. 18Miesto vyrai septintą dieną, prieš saulėlydį, jam tarė:

"Kas yra saldesnis už medų?
Kas yra stipresnis už liūtą?"

O jis atsakė:

"Jei nebūtumėte arę su mano
telyčia,
nebūtumėte mano mįslės atspėję".

19Tada VIEŠPATIES dvasia jį apėmė, ir jis nuėjo į Aškeloną. Užmušęs trisdešimt miesto vyrų, juos nuvilko ir atidavė jų šventiškus drabužius atspėjusiems mįslę. Be galo įniršęs, jis sugrįžo į tėvo namus. 20O Samsono nuotaka buvo atiduota jo palydovui, buvusiam jo pajauniu.

15Samsonas padega filistinų laukus 1Praėjus šiek tiek laiko, per kviečių pjūtį Samsonas, nešinas ožiuku, nuėjo savo žmonos aplankyti. Jis sakė: "Aš noriu eiti į savo žmonos kambarį". Bet jos tėvas nenorėjo jo įleisti. 2"Aš buvau tikras, kad tu jos iš tikrųjų neapkenti, - sakė jos tėvas, - todėl atidaviau ją tavo vedybų pajauniui. Argi jos jaunesnioji sesuo nėra už ją gražesnė? Prašyčiau ją imti anos vietoje". 3Bet Samsonas atrėžė: "Šį kartą filistinai negalės manęs kaltinti už žalą, kurią jiems

padarysiu".

4Samsonas nuėjo ir sugavo tris šimtus lapių. Paėmęs deglų ir atsukęs lapes taip, kad susidurtų uodegomis, pririšo po deglą prie kiekvienos uodegų poros. 5Uždegęs deglus, paleido lapes į nepjautus filistinų javus: padegė gubas, dar nepjautus javus, vynuogynus ir alyvmedžių sodus.

6Filistinai klausė: "Kas tai padarė?" Jiems buvo pasakyta: "Samsonas, timniečio žentas, nes uošvis yra paėmęs Samsono žmoną ir atidavęs jo pajauniui". Filistinai tad atėjo ir sudegino ją bei jos tėvą. 7Samsonas jiems tarė: "Jei taip jūs elgiatės, aš nenurimsiu, kol jums neatkeršysiu". 8Jis negailestingai ištiko juos baisiomis skerdynėmis. Paskui pasitraukė ir gyveno Etamo uolos plyšyje.

9 Filistinai atėjo ir, pasistatę stovyklą Judo žemėje, pasklido po Lehį. 10Judo vyrai klausė: "Kodėl jūs atėjote prieš mus?" - "Atėjome surišti Samsono, - jie atsakė, - padaryti jam taip, kaip jis mums padarė". 11Tada trys tūkstančiai Judo vyrų nuėjo prie Etamo uolos plyšio ir Samsonui tarė: "Argi tu nežinai, kad filistinai mus valdo? Kodėl tai mums padarei?" Jis atsakė: "Kaip jie man darė, taip aš jiems dariau". - 12"Mes atėjome, - jie sakė jam, - tavęs surišti ir atiduoti į rankas filistinams". Samsonas jiems atsakė: "Prisiekite man, kad jūs patys manęs neužpulsite". - 13"Ne, mes tave tik surišime ir atiduosime jiems į rankas. Tavęs mes neužmušime". Taigi jie surišo jį dviem naujomis virvėmis ir nuleido nuo uolos.

14Jam pasiekus Lehį, šūkaujantiems filistinams atskubant jo pasitikti, jį apėmė VIEŠPATIES dvasia, virvės ant jo rankų tapo lyg sudegusios linų sruogos ir raiščiai nuo jo rankų nutirpo. 15Aptikęs šviežią asilo žandikaulį, pasilenkė ir pasiėmė jį. Su juo jis užmušė tūkstantį vyrų. 16 Tada Samsonas tarė:

"Su asilo žandikauliu
krūva ant krūvos!
Su asilo žandikauliu
užmušiau tūkstantį vyrų!"

17Pabaigęs kalbėti, jis metė šalin žandikaulį. Ta vieta buvo pavadinta Ramat-Lehi.

18Būdamas labai ištroškęs, jis šaukėsi VIEŠPATIES tardamas: "Tu pats suteikei savo tarno rankai šią didžią pergalę. Nejau dabar turiu mirti iš troškulio ir patekti į neapipjaustytųjų rankas?" 19Dievas tad atvėrė Lehyje esančią ertmę, ir iš jos ištryško vanduo. Jis atsigėrė, atgavo savo jėgas ir atgijo. Todėl vanduo buvo pavadintas En-haKore ir tebėra Lehyje iki šios dienos.

16Samsonas ir Gazos vartai 1Kartą Samsonas nuėjo į Gazą. Pamatęs gatvės moterį, užėjo pas ją. 2Gazos žmonėms buvo pasakyta: "Samsonas yra atėjęs!" Jie tad apsupo jį ir jo tykojo visą naktį prie miesto vartų. Visą naktį jie laukė, šnabždėdami vieni kitiems: "Išaušus rytui, jį užmušime!" 3 Bet Samsonas miegojo tik ligi vidurnakčio. Atsikėlęs vidurnaktį, čiupo miesto vartų duris bei abu vartų stulpus ir išrovė juos su visu užkaiščiu. Užsimetęs sau ant pečių, jis nunešė juos į kalvos viršūnę prie Hebrono!

Samsonas ir Delila4Tada jis įsimylėjo moterį, vardu Delila, Soreko slėnyje. 5Filistinų didžiūnai atėjo pas ją ir tarė: "Suviliok jį ir sužinok, kodėl jis toks stiprus ir kaip mes galėtume jį įveikti, kad galėtume jį surišti ir padaryti bejėgį! Kiekvienas duosime tau vienuolika šimtų sidabrinių šekelių". 6Delila tad Samsonui kalbėjo: "Prašyčiau man pasakyti, kodėl tu toks stiprus? Ir kaip tu galėtumei būti surištas ir padarytas bejėgiu?" 7Samsonas jai atsakė: "Jeigu būčiau surištas septyniomis

šviežiomis sausgyslėmis, kurios nėra buvusios sudžiovintos, tada tapčiau toks silpnas, kaip ir paprastas žmogus". 8Filistinų didžiūnai tad atnešė jai šviežių nedžiovintų sausgyslių, ir ji jomis jį surišo. 9Pasalai tykojant jos kambaryje, ji jam sušuko: "Samsonai, filistinai atėjo tavęs!" Bet jis sutraukė tas sausgysles, tarsi suirtų ugnies paliesta pakulų sruoga. Jo jėgos paslaptis liko nežinoma.

10Tada Delila Samsonui tarė: "Štai tu pasityčiojai iš manęs! Man tu melavai! Prašyčiau dabar man pasakyti, kaip galima būtų tave surišti?" 11Jis tarė: "Jeigu būčiau surištas naujomis virvėmis, kurios dar niekad nėra buvusios naudotos, tada tapčiau toks silpnas, kaip ir paprastas žmogus". 12Delila tad paėmė naujas virves ir, jomis jį surišusi, sušuko: "Samsonai, filistinai jau čia!" Pasalos vyrai tykojo kambaryje. Bet jis nutraukė virves nuo savo rankų tarsi siūlus.

13Tada Delila Samsonui tarė: "Tu lig šiol iš manęs tyčiojaisi ir vis man melavai! Pagaliau pasakyk man, kaip būtų galima tave surišti?" Jis jai atsakė: "Jeigu įaustumei septynias mano galvos garbanas į apmatus ir suveržtum staklių muštuvu, tada aš tapčiau toks silpnas, kaip ir eilinis žmogus". 14Taigi, jam miegant, Delila paėmė septynias jo galvos garbanas, įaudė jas į apmatus ir suveržė staklių muštuvu. Tada ji sušuko: "Samsonai, filistinai jau čia!" Bet jis, pabudęs iš miego, ištraukė iš staklių muštuvą ir ataudus.

15Tada ji tarė jam: "Kaip tu gali sakyti: 'Aš myliu tave', - jei tavo širdis nėra su manimi? Tu pasityčiojai iš manęs jau tris kartus, nes man nepasakei, kodėl tu toks stiprus". 16Diena iš dienos ji ujo jį žodžiais ir jam taip įgriso, kad jis jautėsi mirtinai nuvargintas 17ir patikėjo jai savo paslaptį. Jai tarė: "Skustuvas niekad nepalietė mano galvos, nes aš esu naziras VIEŠPAČIUI nuo savo motinos įsčių. Jei mano galva būtų nuskusta, mane paliktų mano jėga. Aš tapčiau silpnas ir būčiau kaip eilinis žmogus".

18Delila, pajutusi, kad jis patikėjo jai visą savo paslaptį, išsiuntė pašaukti filistinų didžiūnus su žinia: "Ateikite dar kartą, nes jis patikėjo man visą savo paslaptį". Filistinų didžiūnai atskubėjo pas ją su pinigais rankose. 19O Delila, užmigdžiusi jį ant savo kelių, pašaukė vyrą ir liepė nukirpti jo septynias plaukų garbanas. Taip ji padarė jį silpną ir bejėgį; jėga nuo jo pasitraukė. 20Ji sušuko: "Samsonai, filistinai atėjo tavęs!" Jis pabudo iš miego, galvodamas: "Ištrūksiu kaip kitais kartais ir nusikratysiu!" Bet jis nežinojo, kad VIEŠPATS buvo nuo jo atsitraukęs. 21Filistinai, jį nutvėrę, išbadė jam akis. Nuvarę į Gazą, apkalė jį vario grandinėmis ir pristatė kalėjime sukti girnų. 22Tuo tarpu nukirptieji plaukai pradėjo ataugti.

Samsono mirtis23Filistinų didžiūnai susirinko atnašauti didelės aukos savo dievui Dagonui ir pasidžiaugti. Jie giedojo:

"Mūsų dievas padavė mums
į rankas
mūsų priešą Samsoną!"

24Taip pat ir žmonės, matydami jį, giesmėmis liaupsino savo dievą:

"Mūsų dievas padavė mums
į rankas mūsų priešą,
niokojusį mūsų kraštą,
užmušusį daugelį mūsiškių".

25Pagauti pakilios dvasios, jie sakė: "Pašaukite Samsoną! Tepalinksmina mus!" Jie tad pašaukė

Samsoną iš kalėjimo, ir jis vaidino jų akivaizdoje juokdarį. Paskui pastatė jį tarp stulpų. 26Vaikinui, vedusiam jį už rankos, Samsonas tarė: "Pavesk mane ten, kur yra stulpai, ant kurių stovi namai, idant galėčiau atsišlieti į juos". 27Namai buvo pilni vyrų ir moterų. Ten buvo visi filistinų didžiūnai, o ant stogo stovėjo apie tris tūkstančius vyrų ir moterų, žiūrėjusių Samsono linksminimo. 28Samsonas šaukėsi VIEŠPATIES ir tarė: "Viešpatie DIEVE! Prašau atsiminti mane! Prašau duoti man jėgų šį paskutinį kartą, Dieve, kad šiuo vienu kerštо smūgiu atmokėčiau filistinams už abi savo akis". 29Apkabinęs abu vidurinius stulpus, ant kurių stovėjo namai, vieną dešine ranka ir kitą savo kaire, Samsonas įsiręžė prieš juos visu svoriu. 30Tada Samsonas sušuko: "Leisk man mirti su filistinais!" - ir patraukė iš visų jėgų. Namai griuvo ant didžiūnų ir visų juose buvusių žmonių. Jis tad užmušė daugiau mirdamas, negu buvo užmušęs gyvendamas.

31Atėję jo broliai ir visa tėvo šeima jį pasiėmė. Parnešę jį palaidojo jo tėvo Manoaho kape, tarp Zoros ir Eštaolo. Izraelio teisėjas jis buvo dvidešimt metų.

C. DANO IR BENJAMINO GIMINĖS TEISĖJŲ DIENOMIS

17Mikos namų šventovė ir levitas 1Efraimo aukštumose gyveno žmogus, vardu Mika. 2Savo motinai jis tarė: "Anuos tūkstantį šimtą sidabrinių šekelių, kuriuos užkeikei, kai jie buvo iš tavęs paimti, ir net man girdint užkeikimą pakartojai... Tai va, tas sidabras yra pas mane. Aš jį paėmiau". - "Telaimina VIEŠPATS mano sūnų!" - ištarė motina. 3Kai jis sugrąžino motinai tūkstantį šimtą sidabrinių šekelių, motina tarė: "Dabar aš skiriu tą sidabrą VIEŠPAČIUI. Perduodu jį savo sūnui padaryti iš jo lietinę pasidabruotą statulą. Taigi atiduodu jį tau".

4Kai jis sugrąžino pinigus savo motinai, motina paėmė du šimtus sidabrinių šekelių ir juos padavė sidabrakaliui. Jis padarė iš jų lietinę pasidabruotą statulą, kuri buvo laikoma Mikos namuose.

5Nūn tas vyras Mika turėjo Dievo namus. Jis padirbo efodą bei terafimus ir pašventė vieną iš savo sūnų būti jo kunigu. 6Tomis dienomis Izraelyje karaliaus nebuvo. Visi žmonės darė, kas jiems atrodė dora.

7Ten gyveno jaunuolis iš Judo Betliejaus - iš Judo klano. Jis buvo levitas ir buvo ten gyvenęs kaip ateivis. 8Tas vyras buvo palikęs Betliejaus miestą Judo žemėje, norėdamas įsikurti ten, kur tik rastų vietos. Praeidamas jis užėjo į Mikos namus Efraimo aukštumose. 9Mika jo klausė: "Iš kur ateini?" - "Esu levitas iš Judo Betliejaus, - jis atsakė, - ir einu gyventi ten, kur galėsiu rasti vietos". 10Mika tarė jam: "Pasilik čia pas mane, būk mano tėvas ir kunigas, o aš tau duosiu kasmet dešimt sidabrinių šekelių, reikalingus drabužius ir pragyvenimą". {Levitas ėjo.} 11Levitas sutiko pasilikti pas tą žmogų, ir jaunuolis buvo jam tarsi vienas iš jo sūnų. 12 Mika įvedė levitą į kunigo tarnybą, jaunuolis tapo jo kunigu ir pasiliko Mikos šventovėje. 13"Dabar aš žinau, - kalbėjo sau Mika, - VIEŠPATS padarys mane turtingą, nes levitas yra tapęs mano kunigu".

18Dano giminė persikelia 1 Anomis dienomis Izraelyje nebuvo karaliaus. Anomis dienomis Dano giminės žmonės ieškojo sau žemės, kur galėtų įsikurti, nes iki tol nebuvo jiems paskirtas burtų keliu paveldas tarp Izraelio giminių. 2Tad Dano giminės žmonės pasiuntė iš savo Zoros ir Eštaolo klano penketą narsių vyrų iššvalgyti krašto ir jo ištirti. "Eikite, - sakė jiems, - ir ištirkite kraštą". Nuėję per Efraimo aukštumas iki pat Mikos namų, jie ten apsistojo nakvynei. 3Būdami Mikos namuose, jie atpažino jaunojo levito balsą. Jie užėjo pas jį ir klausė: "Kas tave čia atvedė? Ką tu veiki šioje vietoje? Kodėl tu čia būni?" 4Jiems jis atsakė: "Mika man tą ir tą padarė, pasamdė mane, ir aš tapau jo kunigu". 5Tada jie tarė jam: "Prašytume pasiteirauti Dievo, kad sužinotume, ar kelionė, kurią

keliaujame, bus mums sėkminga". - 6"Eikite ramybėje! - atsakė kunigas, - VIEŠPATS maloniai žvelgia į kelionę, kurią jūs keliaujate".

7Anie penki vyrai tęsė kelionę. Atėję į Lajišą, jie pastebėjo saugiai, pagal sidoniečių paprotį, gyvenančius žmones, ramius ir neįtarius, nieko žemėje nestokojančius ir turtingus. Be to, jie buvo toli nuo sidoniečių ir neturėjo ryšių su jokia kita tauta. 8Jiems sugrįžus pas savo gimines į Zorą ir Eštaolą, jų klausė: "Kaip jums sekėsi?" 9Jie atsakė: "Eime! Užpulkime juos! Juk tą kraštą matėme! Tikėkite, jis labai puikus. Argi jūs nieko nedarysite? Nedelskite, įsiveržkite ir paveldėkite tą kraštą! 10Nuėję užtiksite neįtarius žmones. Kraštas yra erdvus, Dievas iš tikrųjų atidavė jį jums į rankas! Jame nestinga nieko, kas gera žemėje".

11Iš ten - iš Dano giminės, Zoros ir Eštaolo klano, leidosi į kelionę šeši šimtai karo žygiui ginkluotų vyrų. 12Jie nuvyko ir pasistatė stovyklą prie Kirjat-Jearimų Judo žemėje. Ta vieta tad ir yra vadinama iki šios dienos "Dano stovykla". Ji yra į vakarus nuo Kirjat- Jearimų. 13Iš ten jie perėjo Efraimo aukštumas ir atėjo prie Mikos namų.

14Tada anie penki vyrai, kurie buvo nuėję iššvalgyti krašto, tai yra Lajišo, savo giminėms tarė: "Ar jūs žinote, kad šiuose namuose yra efodas, terafimai ir lietinė pasidabruota statula? Žinokite nūn, ką turite padaryti!" 15Taigi jie pasisuko namų link ir, atėję prie jaunojo levito buveinės Mikos namuose, jį pasveikino. 16Šešiems šimtams Dano giminės vyrų, ginkluotų karo žygiui, stovint prie įėjimo į vartus, 17anie penki vyrai, kurie buvo ėję iššvalgyti krašto, įėjo į vidų ir paėmė lietinę pasidabruotą statulą, efodą ir terafimus. O kunigas stovėjo prie įėjimo į vartus su šešiais šimtais karo žygiui ginkluotų vyrų. 18Aniems vyrams įėjus į Mikos namus ir paėmus lietinę pasidabruotą statulą, efodą ir terafimus, kunigas jiems tarė: "Ką gi jūs darote?" 19O jie jam sakė: "Tylėk! Užčiaupk ranka burną, eik su mumis ir būk mums tėvas ir kunigas. Argi tau geriau būti kunigu namams vieno žmogaus, negu būti giminės ir klano Izraelyje kunigu?" 20Kunigas apsidžiaugė. Paėmęs efodą, terafimus ir lietinę pasidabruotą statulą, jis išėjo drauge su tais žmonėmis.

21Jie vėl leidosi kelionėn, pasiųsdami į priekį mažylius, galvijus ir mantą. 22Nuėjus jiems tolokai nuo Mikos namų, buvo sušaukti vyrai iš Mikos kaimynystėje esančių šeimų. Pasiviję Dano žmones, 23jie piktai šaukė iš paskos Dano žmonėms, o tie atsisukę Mikos klausė: "Kas atsitiko, kad tu ateini su tokiu būriu?" - 24"Paėmėte mano dievus, kuriuos pasidirbau, ir mano kunigą, ir nuėjote! - jis atsakė. - Kas man beliko? Kaip dar galite manęs klausti: 'Kas atsitiko?'" 25Bet Dano žmonės jam tarė: "Liaukis rėkavęs mums iš paskos, kitaip karštuoliai vyrai jus užpuls, tu savo gyvasties neteksi, neteks gyvasties ir tavo šeima". 26Dano žmonės ėjo toliau savo keliu. Mika, matydamas, kad jie buvo už jį stipresni, apsisuko ir sugrįžo į savo namus.

27Dano žmonės, pasiėmę, ką Mika buvo pasidirbęs ir jam priklausantį kunigą, atėjo į Lajišą pas ramius ir neįtarius žmones, iššudė juos kalaviju ir sudegino miestą. 28Nebuvo kas ateitų gelbėti, nes toli buvo nuo Sidono ir neturėjo ryšių su jokia kita tauta. Jis buvo slėnyje, kuris priklauso Bet-Rehobui. Jie atstatė miestą ir įsikūrė jame. 29Miestą pavadino Danu, pagal savo protėvį Daną, gimusį Izraeliui. Tačiau anksčiau miesto vardas buvo Lajišas. 30Tada Dano giminės žmonės pasistatė sau stabą. Mozės sūnaus Geršomo sūnus Jonatanas ir jo sūnūs tarnavo kaip kunigai Dano giminei iki pat tos dienos, kurią kraštas išėjo į tremtį. 31Taigi jie laikė savu Mikos padirbtą stabą, kol Dievo Namai buvo Šilo'e.

19Levitas iš Efraimo 1Tuo metu, kai Izraelyje nebuvo karaliaus, vienas levitas, gyvenęs tolimoje

Efraimo aukštumų dalyje, paėmė sugulovę iš Judo Betliejaus. 2Kartą sugulovė ant jo supyko ir, palikusi jį, sugrįžo į tėvo namus Judo Betliejuje. Ten ji užsibuvo keturis mėnesius. 3Jos vyras tada leidosi į kelionę pas ją drauge su palydovu ir pora asilų, norėdamas su ja švelniai pasikalbėti ir ją įtikinti kad pas jį sugrįžtų. Ji nuvedė jį į tėvo namus. Pamatęs jį, merginos tėvas pasitiko su džiaugsmu.

4Jo uošvis, merginos tėvas, ragino jį pabūti. Jis pasiliko trejetą dienų. Jie vaišinosi, gėrė; ten jis ir nakvojo. 5 Ketvirtą dieną jie atsikėlė anksti rytą, ir jis ruošėsi išvykti, bet merginos tėvas savo žentui tarė: "Pasistiprink duonos kąsniu. Tada galėsi leistis į kelionę". 6Taigi juodu susisėdo vaišintis ir gerti. Merginos tėvas vyrui sakė: "Prašyčiau būti mano svečiu. Pernakvok ir pasidžiauk!" 7Vyrui pakilus išvykti, jo uošvis nesiliovė jo kalbinti, kol jis vėl ten neapsinakvojo. 8Penktą dieną jis atsikėlė anksti rytą leistis į kelionę, o merginos tėvas sakė: "Prašyčiau pasistiprinti!" Jiedu užsisėdėjo vaišindamiesi lig popietės. 9Galop vyrui pakilus leistis į kelionę drauge su sugulove ir palydovu, jo uošvis, merginos tėvas, jam sakė: "Štai jau temsta. Prašyčiau čia pernakvoti. Štai diena jau baigiasi. Praleisk naktį čia ir pasidžiauk. Rytoj atsikelsite anksti rytą savo kelionei namo".

Gibeos vyrų nusikaltimas10 Bet vyras nakvoti atsisakė. Jis išvyko ir nukeliavo arti Jebuso, - tai yra Jeruzalės. Su savimi jis turėjo du apkrautus asilus; su juo buvo sugulovė. 11Kadangi jie buvo arti Jeruzalės ir diena ėjo vakarop, palydovas savo šeimininkui tarė: "Užsukime į šį jebusitų miestą ir pernakvokime jame". 12Bet jo šeimininkas jam atsakė: "Mes nesuksime į miestą svetimtaučių, kurie nėra izraeliečiai, bet nueisime į Gibeą. 13Eikš, - kreipėsi jis į savo palydovą, - bandykime pasiekti vieną iš šių vietų, praleisti naktį ar Gibeoje, ar Ramoje". 14Taigi jie ėjo toliau savo keliu, o saulė nusileido jiems atėjus arti Gibeos, Benjamino žemėje. 15 Jie pasisuko ten eiti ir praleisti naktį Gibeoje. Įėję atsisėdo miesto aikštėje, bet nebuvo kas juos priimtų į namus pernakvoti.

16Žiūri, vakare vienas senas vyras grįžta iš savo darbo laukuose. Šis vyras buvo iš Efraimo aukštumų, bet gyveno Gibeoje. Vietos gyventojai buvo Benjamino giminės žmonės. 17Pakėlęs akis ir pamatęs miesto aikštėje pakeleivį, senasis vyras teiravosi: "Kur eini ir iš kur ateini?" 18Pastarasis jam atsakė: "Mes keliaujame iš Judo žemės Betliejaus į kitą Efraimo aukštumų galą. Aš ten gyvenu. Keliavau į Judo žemės Betliejų, o dabar esu pakeliui į savo namus. Nėra kas priimtų mane į pastogę. 19Mes, tavo tarnai, turime šiaudų ir pašaro savo asilams, duonos ir vyno man, tavo tarnaitei ir palydovui, esančiam su mumis. Netrūksta mums nieko". - 20"Ramybė tau! - tarė senasis vyras. - Visa, ko tau reikia, rasi pas mane. Tik aikštėje jokiu būdu nenakvok". 21Jis tad nusivedė jį į savo namus ir pašėrė asilus. Nusiplovę kojas, jie valgė ir gėrė.

22Įsismaginus jų širdžiai, žiūri, miesto vyrai, šlykštūs niekšai, apsupo namus ir ėmė belstis į duris. Senajam vyrui, namų šeimininkui, jie šaukė: "Išvesk tą vyrą, kuris įėjo į tavo namus, kad galėtume jį pažinti!" 23O vyras, namų šeimininkas, išėjo pas juos ir jiems tarė: "Ne, mano broliai, nesielkite taip nedorai! Kadangi tas vyras yra mano svečias, nedarykite jam to šlykštaus smurto. 24Štai čia yra mano duktė ir jo sugulovė. Leiskite jas man jums išvesti. Turėkite malonumo su jomis, darykite joms, kas tik jums patinka, bet nedarykite to šlykštaus smurto šiam vyrui". 25Bet tie vyrai nenorėjo nė girdėti jo žodžių. Vyras tad, pagriebęs savo sugulovę, išvarė ją pas juos. O jie prievartavo ją, ištvirkaudami su ja per visą naktį iki pat ryto. Auštant ją paleido. 26Rytui prašvitus, moteris sugrįžo. Pargriuvusi prie durų to žmogaus namų, kur buvo jos vyras, ji ten gulėjo, kol išaušo diena.

27Atsikėlęs ryto metą, jos vyras atidarė namų duris ir išėjo leistis į kelionę. Žiūri, jo sugulovė guli prie namų durų, rankas ištiesusi ant slenksčio. 28"Kelkis, - tarė jai, - metas keliauti!" Bet ji

neatsakė. Vyras tad, užkėlęs ją ant asilo, leidosi į kelionę savo namų link. 29 Pasiekęs namus, jis susirado peilį ir, paėmęs savo sugulovę, ją supjaustė, sąnarį po sąnario, į dvylika dalių ir išsiuntinėjo jas į visą Izraelio žemę. 30Tai matydami, visi sakė: "Tokio dalyko nebuvo nei padaryta, nei matyta nuo tos dienos, kai izraeliečiai išėjo iš Egipto žemės, iki šios dienos! Tai apsvarstykite! Pasitarkite ir nutarkite!"

20Izraeliečiai nutaria nubausti Benjamino giminę 1Tada visi izraeliečiai - nuo Dano iki Beer-Šebos ir iš Gileado žemės - išėjo į žygį, ir visa bendrija kaip vienas vyras susirinko VIEŠPATIES akivaizdoje prie Mizpos. 2Visos tautos, visų Izraelio giminių vadai atsistojo Dievo tautos sueigoje, tarp keturių šimtų tūkstančių ginkluotų pėsčių kareivių. 3{Benjamino giminės žmonės išgirdo, kad izraeliečiai susirinko į Mizpą.} Izraeliečiai kalbėjo: "Pasakykite, kaip tas šlykštus smurtas įvyko?" 4Levitas, nužudytosios moters vyras, atsakė: "Mano sugulovė ir aš atėjome į Gibeą, Benjamino žemėje, pernakvoti. 5Gibeos vyrai užpuolė mane. Jie naktį atėjo manęs užpulti ir apsupo namus. Jie norėjo mane užmušti, o mano sugulovę jie tol prievartavo, kol ji numirė. 6Tada paėmiau savo sugulovę, supjausčiau ją į gabalus ir pasiunčiau per visą Izraelio žemę, nes jie padarė Izraelyje šlykštų smurtą. 7 Žiūrėkite, visi esate izraeliečiai! Apsvarstykite tą dalyką ir nuspręskite čia tuojau pat!"

8Visi žmonės pakilo kaip vienas vyras ir tvirtino: "Nė vienas iš mūsų negrįš į savo palapinę, nė vienas iš mūsų neis į savo namus. 9O Gibeai štai ką mes padarysime: burtų keliu 10paimsime iš visų Izraelio giminių po dešimt vyrų kiekvienam šimtui, po šimtą kiekvienam tūkstančiui ir po tūkstantį kiekvienai dešimčiai tūkstančių nešti reikmenis kareiviams, žygiuojantiems atmokėti tikru atlygiu Benjamino Gibeai už Izraelyje padarytą šlykštų smurtą". 11Taigi visi Izraelio vyrai be išimties susibūrė prieš tą miestą.

12 Izraelio giminės išsiuntinėjo vyrus po visą Benjamino giminę sakyti: "Koks yra tas pas jus įvykęs nusikaltimas? 13Išduokite anuos Gibeos niekšus, kad juos nubaustume mirtimi ir pašalintume tą blogį iš Izraelio". Bet Benjamino giminės žmonės nenorėjo klausyti savo brolių izraeliečių balso. 14Iš visų miestų Benjamino giminės žmonės suėjo į Gibeą stoti į mūšį su izraeliečiais. 15Tą dieną Benjamino giminės žmonės sutelkė iš savo miestų, neskaitant Gibeos gyventojų, dvidešimt šešis tūkstančius kalavijais ginkluotų vyrų. 16Tarp šių kareivių buvo septyni šimtai rinktinių vyrų, kurie buvo kairiarankiai. Kiekvienas jų galėjo sviesti svaidykle akmenį į plauką ir pataikyti. 17Tuo tarpu izraeliečiai, be Benjamino, sutelkė keturis šimtus tūkstančių kalavijais ginkluotų, mūšiui pasiruošusių vyrų.

18Izraeliečiai, nuvykę į Bet-Elį, teiravosi Dievo: "Kas iš mūsų pirmieji eis į mūšį su Benjamino giminės žmonėmis?" VIEŠPATS atsakė: "Judas eis pirmasis". 19Tada izraeliečiai, kitą rytą pakilę, pasistatė stovyklą prie Gibeos.

20Izraeliečiai išėjo į mūšį su Benjaminu. Į kovos rikiuotę prieš juos Izraelio vyrai sustojo prie Gibeos. 21Bet Benjamino giminės žmonės, išėję iš Gibeos, paguldė tą dieną dvidešimt du tūkstančius Izraelio vyrų. 22Kariuomenė - Izraelio vyrai - įsidrąsinę vėl sustojo į kovos rikiuotę toje pačioje vietoje, kur buvo sustoję kovos rikiuotėje pirmąją dieną. 23Mat izraeliečiai buvo nuėję ir verkę VIEŠPATIES akivaizdoje lig vakaro. Jie buvo VIEŠPATIES teiravęsi, klausdami: "Ar turime vėl rikiuotis mūšiui su savo broliais Benjamino vyrais?" O VIEŠPATS buvo atsakęs: "Žygiuokite prieš juos!"

24Izraeliečiai tad puolė Benjamino giminės vyrus antrą dieną. 25Benjamino giminės vyrai, išėję iš Gibeos antrąją dieną, paguldė žemėje dar aštuoniolika tūkstančių kalavijais ginkluotų izraeliečių vyrų. 26 Tada visi izraeliečiai, visa kariuomenė, sugrįžo į Bet-Elį ir, sėdėdami ten VIEŠPATIES akivaizdoje, verkė. Tą visą dieną jie pasninkavo. Paskui jie atnašavo deginamąsias aukas ir bendravimo atnašas VIEŠPATIES akivaizdoje. 27Izraeliečiai klausė VIEŠPATĮ, {nes tomis dienomis ten buvo Dievo Sandoros Skrynia 28ir tomis dienomis Aarono sūnaus Eleazaro sūnus Finehas tarnavo jo akivaizdoje}, sakydami: "Ar turiu rikiuotis dar kartą mūšiui su savo brolio Benjamino vyrais, ar turiu liautis?" VIEŠPATS atsakė: "Eikite, nes rytoj juos atiduosiu jums į rankas".

29 Tada Izraelis aplink Gibeą pastatė pasalas. 30Ir trečią dieną izraeliečiai išėjo prieš Benjamino giminės vyrus, ir kaip anksčiau sustojo į kovos rikiuotę prie Gibeos. 31Benjamino giminės vyrams išpuolus pasipriešinti kariuomenei, jie traukėsi nuo miesto keliais, kurių vienas eina į Bet-Elį, o kitas į Gibeą. Iš pradžių, kaip pirmą ir antrą kartą, jie užmušė atvirame lauke apie trisdešimt Izraelio vyrų. 32Jau Benjamino giminės vyrai sakė: "Jie yra priversti bėgti, kaip anąkart!" Bet izraeliečiai kalbėjo: "Traukimės ir atitraukime juos nuo miesto kelių link!" 33Pagrindiniam izraeliečių būriui pasitraukus ir vėl sustojus kovos rikiuotėje prie Baal-Tamaros, Izraelio pasala skubiai pakilo iš savo vietos prie Maarė-Gebos. 34Dešimt tūkstančių rinktinių vyrų iš viso Izraelio žygiavo prieš Gibeą. Vyko nuožmi kova. Benjamino giminės vyrai dar nenuvokė, kad jiems artinasi pražūtis.

35VIEŠPATS nugalėjo Benjaminą, išėjusį prieš Izraelį. Tą dieną izraeliečiai užmušė dvidešimt penkis tūkstančius ir šimtą kalavijais ginkluotų Benjamino vyrų. 36Tada Benjamino giminės vyrai pamatė, kad jie yra nugalėti...

Izraelio vyrai užleido vietos Benjaminui, nes jie pasitikėjo pasala, kuri buvo surengta prieš Gibeą. 37Pasalos vyrai, skubiai pakilę, įsiveržė į Gibeą ir pasklisdami ištiko visą miestą kalaviju. 38Buvo sutarta tarp pagrindinio Izraelio būrio ir pasalos vyrų: kai jie paleis į padanges milžinišką dūmų stulpą, 39pagrindinis Izraelio būrys turės atsigręžti priešintis. Benjaminas buvo pradėjęs mūšį, ir jau užmušęs apie trisdešimt Izraelio vyrų. Taigi jie manė: "Iš tikrųjų mes juos privertėme bėgti, kaip ir pirmajame mūšyje!" 40Bet pradėjus iš miesto kilti debesiui - dūmų stulpui, Benjamino vyrai atsisuko atgal. Žiūri, visas miestas kyla dūmais į padangę! 41Dabar pagrindinis Izraelio būrys atsigręžė priešintis, o Benjamino vyrus apėmė klaikas, nes jie nūn matė, kad jiems buvo atėjusi pražūtis. 42Todėl jie atsitraukė nuo izraeliečių keliu dykumos link, bet kautynės juos vijosi. Tuo tarpu išėjusieji iš miesto juos žudė iš užnugario. 43Jie apsupo Benjamino vyrus, vijosi juos ir trypė nuo Menuhos iki pat vienos vietos į rytus nuo Gibeos.

44Tą dieną krito aštuoniolika tūkstančių Benjamino vyrų. Visi jie buvo narsūs vyrai. 45Jie apsisuko ir bėgo Rimono uolos link, bet izraeliečiai nuskynė kitus penkis tūkstančius ant kelių ir, vydamiesi juos įkandin iki pat Gidomo, jie užmušė dar du tūkstančius. 46Taigi tą dieną iš Benjamino krito dvidešimt penki tūkstančiai kalavijais ginkluotų vyrų. Visi jie buvo narsūs vyrai. 47Bet šeši šimtai apsisukę nubėgo Rimono uolos link ir gyveno prie Rimono uolos keturis mėnesius. 48Tuo tarpu izraeliečiai atsigręžė prieš išlikusius Benjamino giminės žmones ir ištiko juos kalaviju - miestus, žmones, gyvulius ir visa, kas buvo išlikę. Be to, jie padegė visus užtiktus miestus.

21Žmonos išlikusiems Benjamino giminės vyrams 1 Izraelio vyrai buvo darę priesaiką Mizpoje: "Nė vienas iš mūsų neleis savo dukters už Benjamino giminės vyro". 2Žmonės suėjo į Bet-Elį ir ten, sėdėdami VIEŠPATIES akivaizdoje iki vakaro, aimanavo ir verkė. 3Jie sakė: "O VIEŠPATIE,

Izraelio Dieve, kodėl taip atsitiko, kad šiandien turėtų trūkti Izraelyje vienos giminės?" 4Kitą dieną žmonės pakilo anksti, pastatė ten aukurą ir atnašavo deginamąsias aukas ir bendravimo atnašas. 5Tada izraeliečiai klausė: "Ar yra kas nors iš visų Izraelio giminių, kuris neatėjo į VIEŠPATIES sueigą?" Mat buvo buvusi padaryta iškilminga priesaika apie neatėjusius pas VIEŠPATĮ Mizpoje: "Tie turės būti nubausti mirtimi". 6 Izraeliečiai gailėjosi savo brolio Benjamino ir kalbėjo: "Šiandien viena giminė buvo nukirsta nuo Izraelio! 7Kaip mes parūpinsime žmonas išlikusiems? Juk mes esame prisiekę VIEŠPAČIUI neduoti jiems žmonų iš savo dukterų?"

8Jie teiravosi: "Ar yra kas nors iš Izraelio giminių, kuris neatėjo pas VIEŠPATĮ į Mizpą?" Žiūri, nė vienas vyras iš Jabeš-Gileado nebuvo atėjęs į stovyklą - į sueigą. 9Mat, patikrinus iš eilės visus žmones, pasirodė, nebuvo nė vieno iš Jabeš-Gileado gyventojų. 10Bendrija tad pasiuntė ten dvylika tūkstančių kareivių ir jiems įsakė: "Eikite ir ištikite kalaviju Jabeš-Gileado gyventojus, įskaitant moteris ir vaikus. 11Darykite taip: skirkite sunaikinti visus vyriškius ir visas moteris, gulėjusias su vyru". 12Jie rado tarp Jabeš-Gileado gyventojų keturis šimtus jaunų mergelių, negulėjusių su vyru, ir atvedė jas į stovyklą prie Šilo'o, esančio Kanaano krašte.

13Visa bendrija davė žinią Benjamino giminės vyrams, buvusiems prie Rimono uolos, ir paskelbė jiems taiką. 14Tuomet Benjaminas sugrįžo. Jie davė jiems moteris, kurias buvo palikę gyvas iš Jabeš- Gileado moterų. Bet jų visiems neužteko. 15Žmonės gailėjosi Benjamino, nes VIEŠPATS Izraelio giminėse buvo padaręs spragą. 16Tad bendrijos seniūnai klausė: "Kaip mes parūpinsime žmonas likusiems, nes Benjamino giminėje moterys buvo iššudytos?" 17Jie sakė: "Benjamino likutis turi turėti palikuonių, idant nebūtų išnaikinta iš Izraelio viena giminė. 18 Tačiau iš savo dukterų jiems žmonų duoti mes negalime". Mat izraeliečiai buvo prisiekę: "Tebūna prakeiktas, kas duotų žmoną Benjaminui!" 19Jie tarė: "Štai Šilo'e vyksta metinė VIEŠPATIES iškilmė. Tas miestas yra šiaurėje nuo Bet-Elio, į rytus nuo vieškelio, kuris eina nuo Bet-Elio į Šechemą, pietuose nuo Lebonos". 20O Benjamino vyrams jie davė tokius nurodymus: "Eikite ir patykokite vynuogynuose! 21Kai tik pamatysite Šilo'o merginas, ateinančias šokti ratelių, išeikite iš vynuogynų. Tepasigauna kiekvienas iš jūsų sau žmoną iš Šilo'o merginų ir teskuba į Benjamino žemę. 22Jeigu jų tėvai ar broliai ateitų pas mus skųstis, mes jiems sakysime: 'Būkite kilniaširdžiai jiems dėl mūsų! Mes negalėjome parūpinti nė vienam iš jų žmonos dėl to karo, o jūs būtumėte užsitraukę kaltę, patys jiems žmonas duodami'".

23Benjamino vyrai taip ir padarė. Jie paėmė sau žmonas pagal savo skaičių iš merginų, kurias pagavo šokančias ratelius. Tada jie sugrįžo į savo paveldą, atstatė savo miestus ir juose gyveno. 24Ir izraeliečiai tuo metu iš ten išsiskirstė giminėmis ir klanais. Visi išėjo iš ten į savo paveldus.

25 Tomis dienomis nebuvo Izraelyje karaliaus. Kiekvienas taip elgėsi, kaip jam patiko.

RUTOS KNYGA

A. PASAKOJIMO SCENA

1 1Teisėjų valdymo laikais kraštą ištiko badas. Vienas žmogus iš Judo Betliejaus su žmona ir dviem sūnumis išsikėlė į Moabo lygumas, norėdamas pergyventi badą. 2Žmogus vadinosi Elimelechas, jo žmona - Naomė, o sūnūs - Machlonas ir Kiljonas. Jie buvo efratiečiai iš Judo Betliejaus, bet nukeliavo į Moabo lygumas ir ten apsigyveno. 3Naomės vyras Elimelechas pasimirė, ir ji pasiliko

viena su dviem sūnumis. 4Jie vedė moabietes. Viena jų vadinosi Orpa, o kita Ruta. Ten jie išgyveno apie dešimtį metų. 5Tada ir juodu abudu pasimirė - Machlonas ir Kiljonas, o Naomė liko visai viena - be sūnų ir be vyro.

B. NAOMĖ GRĮŽTA Į BETLIEJŲ SU RUTA

6Tada ji pakilo kartu su marčiomis grįžti iš Moabo lygumų, nes Moabo lygumose buvo girdėjusi, kad VIEŠPATS buvo aplankęs savo tautą, duodamas jiems duonos. 7Lydima savo dviejų marčių, ji paliko vietą, kurioje gyveno, ir leidosi į kelionę grįžti į Judo šalį.

8Naomė kreipėsi į abi savo marčias: "Eikite atgal, grįžkite namo, kiekviena į savo motinos namus! Teparodo VIEŠPATS jums tokį pat gerumą, kokį judvi parodėte mirusiesiems ir man! 9Tepadeda VIEŠPATS kiekvienai jūsų atrasti šeimos židinį vyro namuose!" Atsisveikindama ji pabučiavo jas. O jos, balsiai raudodamos, verkė 10ir jai sakė: "Ne! Su tavimi mes grįšime pas tavo tautą!"

11Naomė atsakė: "Grįžkite atgal, mano dukros! Kodėl turėtumėte eiti su manimi? Argi aš turiu savo įsčiose kitų sūnų, kurie galėtų tapti jūsų vyrais? 12Grįžkite atgal, mano dukros, eikite savo keliu, nes aš esu per sena ištekėti. Net jeigu sakyčiau: 'Turiu vilties!' - turėčiau vyrą šią naktį ir pagimdyčiau sūnų, 13argi jūs lauktumėte, kol jie užaugs? Nejaugi turėtumėte pasmerkti save dėl jų ir palikti netekėjusios? Oi ne, mano dukros! Mano dalia yra kartesnė, negu jūsų, nes VIEŠPATIES ranka pakilo prieš mane". Vėl jos ėmė verkti ir raudoti.

14Orpa atsisveikindama pabučiavo savo uošvę, bet Ruta liko prisirišusi prie jos. 15Naomė tarė: "Matai, tavo svainė sugrįžo pas savo tautą ir prie savo dievų. Grįžk ir tu, sek paskui savo svainę!"
16 Bet Ruta atsakė: "Neversk manęs palikti tave ir pasitraukti nuo tavęs, nes

kur eisi tu, tenai eisiu ir aš,
kur būsi tu, tenai būsiu ir aš!
Tavo tauta bus mano tauta,
o tavo Dievas bus mano Dievas!
17 Kur mirsi tu, tenai mirsiu ir aš
ir ten būsiu palaidota.
Man nelemtį VIEŠPATS tesiunčia
ir dar teprideda, jeigu kas kita,
o ne mirtis,
mudvi išskirtų!"

18Matydama, kad Ruta yra tvirtai pasiryžusi eiti kartu, Naomė liovėsi ją perkalbinėti. 19Jos abi atėjo kartu iki Betliejaus. Atėjus į Betliejų, visas miestas sujudo dėl jų, o moterys kalbėjo: "Argi tai Naomė?" 20Ji atsakinėjo joms:

"Nevadinkite manęs Naome,
vadinkite mane Mara,
nes Visagalis karčiai pasielgė
su manimi.
21 Išėjau turtinga,
bet VIEŠPATS mane parvedė
atgal tuščiomis rankomis.

Kaipgi galite vadinti mane Naome,
jeigu VIEŠPATS nukamavo mane,
jeigu Visagalis davė man nelaimę?"

22Taip sugrįžo Naomė su savo marčia moabiete Ruta iš Moabo lygumų. Jiedvi atėjo į Betliejų miežiapjūties pradžioje.

C. RUTA RENKA VARPAS BOAZO LAUKE

2 1Naomė turėjo iš vyro pusės giminaitį. Jis buvo turtingas žmogus iš Elimelecho šeimos ir vadinosi Boazas. 2Kartą moabietė Ruta kreipėsi į Naomę: "Leisk man eiti ir parinkti varpų paskui pjovėjus lauke žmogaus, kurio akyse rasiu malonę". - "Eik, mano dukra", - atsakė jai.

3Ruta išėjo ir rankiojo varpas paskui pjovėjus. Pasitaikė, kad tas lauko sklypas priklausė Boazui, kuris buvo kilęs iš Elimelecho šeimos. 4Ir pats Boazas atėjo iš Betliejaus. Jis pasveikino pjovėjus: "VIEŠPATS tebūna su jumis!" - "VIEŠPATS telaimina tave!" - jie atsakė. 5Boazas paklausė tarną, prižiūrėjusį pjovėjus: "Kieno yra ši mergina?" 6Tarnas, pjovėjų prižiūrėtojas, paaiškino: "Tai mergina moabietė - ta, kuri sugrįžo kartu su Naome iš Moabo lygumų. 7Ji prašė: 'Leisk man rankioti tarp pėdų paskui pjovėjus'. Ji atėjo ir buvo ant kojų nuo ryto lig dabar be perstojo, nesustodama net trumpam poilsiui!"

8Boazas kreipėsi į Rutą: "Ar girdi, mano dukra? Į kitą lauką rankioti neik, iš čia nepasitrauk, bet laikykis prie mano tarnaičių. Turėk prieš akis tą lauką, kuriame pjauna, ir eik paskui jas. Argi 9aš neįsakiau savo tarnams, kad tavęs nevargintų? Kai ištrokši, eik prie ąsočio ir gerk iš to, ką tarnai bus pasėmę". 10Ji puolė kniūbsčia ir jam tarė: "Kodėl randu malonę tavo akyse, kad mane taip pagerbi? Juk aš svetimšalė!" 11Boazas jai paaiškino: "Man gerai žinoma visa, ką esi padariusi savo uošvei po vyro mirties: tu palikai savo tėvą ir motiną, gimtąjį kraštą ir šeimą, atėjai pas tautą, kurios anksčiau nežinojai. 12Teatlygina gausiai tau VIEŠPATS už tavo pasielgimą. Tebūna visas tavo atlyginimas iš VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, po kurio sparnu tu atėjai prisiglausti". 13Ji atsakė: "Esi geraširdiškas man, šeimininke! Paguodei mane ir maloniai kalbėjai su savo tarnaite, nors aš nesu lygi nė su viena tavo tarnaičių".

14Atėjus valgymo metui, Boazas kreipėsi į ją: "Eikš čionai, sėskis prie valgio, padažyk savo kąsnį vyne!" Ji atsisėdo šalia pjovėjų. Boazas padavė jai gruzdintų grūdų, ji pavalgė iki soties, ir dar šiek tiek jai liko. 15Pakilus vėl rinkti varpų, Boazas paliepė savo darbininkams: "Nedrauskite jai rinkti ir tarp pėdų, jai netrukdykite! 16Netgi patys ištraukite varpą kitą iš gubų ir numeskite ant ražienos. Tepasirenka! Nesibarkite ant jos!"

17Ji rinko tame lauke iki vakaro. Tada išsikūlė, ką buvo surinkusi, susidarė maždaug efa miežių. 18Jais nešina, parėjo į miestą ir parodė uošvei, kiek buvo surinkusi. Išėmusi atidavė jai maistą, kuris buvo likęs nuo jos sočių pietų. 19Uošvė jos klausė: "Kur tu rinkai šiandien? Kur tu darbavaisi? Tebūna palaimintas tas, kuris buvo tau geraširdiškas!" Ji papasakojo uošvei, pas ką buvo dirbusi, ir sakė: "Tas žmogus, pas kurį šiandien darbavausi, vadinasi Boazas".

20Naomė tarė marčiai: "Telaimina jį VIEŠPATS, kurio malonė nepaliko nei gyvųjų, nei mirusiųjų! Nes, - Naomė jai paaiškino, - tas žmogus yra mūsų giminaitis - vienas iš mūsų atpirkėjų". 21Tada moabietė savo uošvei pasakė: "Jis man netgi įsakė: 'Laikykis prie mano darbininkų, kol jie baigs nuiminėti visą mano derlių'!" 22Naomė atsakė Rutai, savo marčiai: "Gerai, mano dukra, nes tu,

būdama kartu su jo tarnais, nebūsi užgaunama kitame lauke".

23Ruta laikėsi prie Boazo tarnų, iki baigėsi miežių ir kviečių pjūtis. Paskui ji likosi prie savo uošvės.

D. BOAZAS IR RUTA KLOJIME

3 1Naomė, jos uošvė, jai kalbėjo: "Mano dukra, argi aš neturėčiau ieškoti židinio, kuriame tu būtumei laiminga? 2Žiūrėk, argi Boazas, su kurio tarnaitėmis buvai, nėra mūsų giminaitis? Štai šį vakarą jis vėtys miežius klojime. 3Nusimaudyk, išsikvėpink, apsirenk savo geriausiu apdaru ir nueik prie klojimo. Bet stenkis išlikti nepastebėta, kol jis baigs valgyti ir gerti. 4Jam gulantis, įsidėmėk vietą, kur jis miegos. Tada prieik, atklok jo kojas ir atsigulk, o jis tau pasakys, ką daryti". 5Ji atsakė: "Visa, ką sakai, padarysiu!"

6Nusileidusi prie klojimo, ji padarė visa taip, kaip uošvė buvo paliepusi. 7Boazas pavalgė, užgėrė, buvo smagiai nusiteikęs ir nuėjo gulti už miežių krūvos. Tada ji prisiartino, atklojo jo kojas ir atsigulė. 8Apie vidurnaktį žmogus pajuto drebulį, pradėjo grabinėtis aplinkui ir žiūri - prie jo kojų guli moteris! 9Jis paklausė: "Kas tu esi?" - "Aš esu tavo tarnaitė, Ruta, - ji atsakė, - uždenk drabužiu savo tarnaitę, nes tu esi atpirkėjas!" 10O jis atsakė: "Būk VIEŠPATIES palaiminta, mano dukra! Antrasis tavo ištikimybės darbas viršija pirmąjį, nes tu nebėgiojai paskui jaunesnius vyrus, ar jie būtų vargšai, ar turtingi. 11Dabar tad, mano dukra, nesibaimink! Visa, ką sakai, padarysiu, nes visa miesto taryba žino, kad esi kilni moteris. 12Betgi, nors aš iš tikrųjų esu atpirkėjas, dar yra ir kitas atpirkėjas, kuris yra artimesnis giminaitis negu aš. 13Pasilik šią naktį čia, o ryto metą, jeigu jis norės atlikti atpirkėjo pareigą, gerai! tebūna jis atpirkėjas. Bet jeigu jis nenorės tave atpirkti, tuomet - kaip VIEŠPATS gyvas! - aš atliksiu atpirkėjo pareigą. Prigulk iki ryto".

14Taip ji prigulė prie jo kojų iki ryto, bet atsikėlė anksčiau, nei žmonės gali pažinti vienas kitą. Boazas sakė: "Tenebūna žinoma, kad ši moteris buvo atėjusi į klojimą". 15Jis sakė jai: "Duok šen skarą, kuria esi apsigaubusi, palaikyk ją!" Ji tvirtai laikė skarą, o jis atseikėjo šešis saikus miežių ir užkėlė juos jai ant pečių. Tada ji sugrįžo į miestą.

16Atėjus pas uošvę, ši klausė: "Kaip tau sekasi, mano dukra?" Ji papasakojo visa, ką dėl jos buvo padaręs Boazas. 17Paskui ji pridūrė: "Man jis davė šešis saikus miežių, sakydamas: 'Tau nedera sugrįžti pas uošvę tuščiomis rankomis!'" 18Naomė atsakė: "Lauk, mano dukra, kol sužinosi, kaip susiklostys reikalas, nes tas žmogus nieku būdu nenurims, kol dar šiandien neužbaigs reikalo".

E. BOAZAS VYKDO ATPIRKĖJO PAREIGĄ

4 1Tuo tarpu Boazas nuėjo prie vartų ir ten atsisėdo. Kaip tik tuo metu pro šalį ėjo tas atpirkėjas, apie kurį Boazas buvo kalbėjęs. Boazas kreipėsi į jį: "Užsuk čionai, bičiuli, ir sėstelk!" Jis užsuko ir prisėdo. 2Boazas pasirinko dešimt vyrų iš miesto seniūnų ir paprašė: "Prisėskite čia!" Ir tie susėdo.

3Jis kreipėsi į atpirkėją: "Naomė, nūnai grįžusi iš Moabo lygumų, nori parduoti žemės sklypą, kuris priklausė mūsų giminaičiui Elimelechui. 4 Aš pagalvojau, kad būtų svarbu apie tai pranešti tau ir tarti: 'Įsigyk jį čia sėdinčiųjų ir mano tautos seniūnų akivaizdoje. Jei nori atpirkti - atpirk, o jei nenorėtum atpirkti - pasakyk man, kad aš žinočiau, nes be mudviejų nėra kam atpirkti'". - "Aš noriu jį atpirkti", - atsakė. 5 Bet Boazas kalbėjo toliau: "Tą dieną, kai įsigysi lauką iš Naomės rankų, tu taip pat privalai įsigyti ir moabietę Rutą, mirusiojo žmoną, kad įamžintum mirusiojo vardą jo pavelde". 6 Tas atpirkėjas tarė: "Tokiu atveju aš negaliu atpirkti žemės dėl savęs, nes pakenkčiau

savo paties paveldui. Perimk mano atpirkimo pareigą, nes aš negaliu atpirkti".

7Anksčiau Izraelyje gyvavo šitoks paprotys dėl atpirkimo ir mainų: patvirtindamas sandėrį, žmogus nusiaudavo sandalą ir atiduodavo kaimynui. Taip Izraelyje būdavo patvirtinamas sandėris prie liudytojų. 8Tad anas atpirkėjas ir pareiškė Boazui: "Įsigyk pats sau!" - ir nusiavė sandalą.

9O Boazas tarė seniūnams ir visiems žmonėms: "Šiandien jūs esate liudytojai, kad aš įsigijau iš Naomės rankų visa, kas priklausė Elimelechui, ir visa, kas priklausė Kiljonui ir Machlonui. 10Kartu aš įsigyju Rutą, Machlono našlę, kaip žmoną, kad būtų įamžintas mirusiojo vardas jo pavelde, kad nebūtų išdildytas mirusiojo vardas tarp jo brolių ir jo tėviškės vartuose. Jūs esate šiandien liudytojai!"

11Visi vartuose buvę žmonės ir seniūnai atsakė: "Mes esame liudytojai! Tegu VIEŠPATS padaro moterį, ateinančią į tavo namus, panašią į Rachelę ir Leą, kurios kartu kūrė Izraelio namus. Klestėk Efratoje ir įamžink savo vardą Betliejuje! 12Tegu per palikuonis, tau VIEŠPATIES duotus iš šios jaunos moters, tavo namai būna panašūs į namus Perezo, kurį Tamara pagimdė Judui!"

F. RUTA PAGIMDO BOAZUI SŪNŲ

13Taigi Boazas vedė Rutą, ir ji tapo jo žmona. Taip jis pradėjo su ja vedybinį gyvenimą. VIEŠPATS leido jai tapti nėščia, ir ji pagimdė sūnų. 14Nūnai moterys Naomei sakė: "Tebūna pašlovintas VIEŠPATS, kuris šią dieną nepaliko tavęs be atpirkėjo! Tebūna amžinas jo vardas Izraelyje! 15Lai būna jis tau paguoda ir parama senatvėje, nes jį pagimdė tavo marti, kuri tave myli ir yra geresnė negu septyni sūnūs!"

16Naomė paėmė kūdikį, pasisodino ant kelių ir tapo jo augintoja. 17 Kaimynės davė jam vardą, sakydamos: "Naomei gimė sūnus!" Jos pavadino jį Obedu. Jis buvo Išajo, Dovydo tėvo, tėvas.

G. DOVYDO GENEALOGIJA

18Šie yra Perezo palikuonys: Perezui gimė Hezronas, 19Hezronui Ramas, Ramui Aminadabas. 20Aminadabui Nahšonas, Nahšonui Salmonas, 21Salmonui Boazas, Boazui Obedas, 22Obedui Išajis, o Išajui gimė Dovydas.

PIRMOJI SAMUELIO KNYGA

A. PASKUTINIŲ TEISĖJŲ - ELIO IR SAMUELIO ISTORIJA

1 Samuelio gimimas

1.1 Ramatajimuose gyveno kažkoks vyras, zufitas iš Efraimo aukštumų, vardu Elkana, efratiečio Zufo sūnaus Tohu'o sūnaus Elihu'o sūnaus Jerohamo sūnus.

1.2 Jis turėjo dvi žmonas. Vienos vardas buvo Hana, o kitos Penina.

1.3 Tas vyras kasmet eidavo iš savo miesto į Šilo'ą pagarbinti ir atnašauti aukų Galybių VIEŠPAČIUI. Ten du Elio sūnūs - Hofnis ir Finehas - buvo VIEŠPATIES kunigai.

1.4 Vieną tokią dieną Elkana atnašavo auką. Jis duodavo dalį savo žmonai Peninai ir jos sūnums bei dukterims,

1.5 bet Hanai jis duodavo dvigubą dalį, nes Haną jis mylėjo, nors VIEŠPATS ir buvo padaręs ją

bevaisę.
1.6 Be to, jos varžovė, norėdama ją įskaudinti, tyčiodavosi iš jos, kad VIEŠPATS buvo padaręs ją bevaisę.
1.7 Taip būdavo kasmet: kada tik ji nueidavo į VIEŠPATIES Namus, ši taip iš jos tyčiodavosi, kad ji verkdavo ir nevalgydavo.
1.8 Jos vyras Elkana ją klausdavo: "Hana, kodėl verki? Kodėl nevalgai? Kodėl tu tokia liūdna? Argi nesu aš tau vertesnis negu dešimt sūnų?"

1.9 Jiems pavalgius ir atsigėrus, Hana pakilo ir atsistojo prieš VIEŠPATĮ. Tuo metu kunigas Elis sėdėjo krėsle prie VIEŠPATIES šventyklos staktų.
1.10 Pilna kartėlio ji, graudžiai verkdama, meldėsi VIEŠPAČIUI.
1.11 Darydama įžadą, ji tarė:

"O, Galybių VIEŠPATIE,
jei tu pažvelgsi į savo tarnaitės kančią,
jei atsiminsi mane, neužmirši
savo tarnaitės,
jei suteiksi savo tarnaitei palikuonį,
tada atiduosiu jį tau kaip nazirą
visoms jo gyvenimo dienoms:
nei vyno, nei svaigių gėrimų jis negers,
ir skustuvas jo galvos nepalies".

1.12 Jai ilgai meldžiantis VIEŠPAČIUI, Elis stebėjo jos burną.
1.13 Hana meldėsi širdimi. Judėjo tik jos lūpos, bet balso nebuvo girdėti. Elis pamanė, kad ji girta.
1.14 Jis tad jai tarė: "Kaip ilgai girta svirduliuosi? Išsipagiriok nuo vyno!"
1.15 Bet Hana atsakė: "Ne, mano viešpatie! Aš esu labai nelaiminga moteris. Nesu gėrusi nei vyno, nei kito svaigaus gėrimo. Liejau savo širdį VIEŠPAČIUI.
1.16 Nepalaikyk savo tarnaitės niekam tikusia moterimi; visą šį laiką kalbėjau iš savo didelio skausmo ir kančios".
1.17 "Tad eik ramybėje, - tarė Elis, - tesuteikia tau Izraelio Dievas, ko iš jo prašei".
1.18 O ji sakė: "Teranda tavo tarnaitė malonę tavo akyse". Tada moteris nuėjo savo keliu, su savo vyru pavalgė, atsigėrė su savo vyru, ir jos veidas daugiau nebebuvo prislėgtas.
1.19 Kitą rytą, anksti pakilę, jie pagarbino VIEŠPATĮ ir leidosi kelionėn, grįždami į savo namus Ramoje. Elkana pažino savo žmoną ir VIEŠPATS ją atsiminė.
1.20 Hana tapo nėščia ir, atėjus jos metui, pagimdė sūnų. Ji pavadino jį Samueliu, nes ji sakė: "Aš VIEŠPATĮ jo prašiau".

1.21 Vyras Elkana ir visa jo šeima ėjo atnašauti VIEŠPAČIUI metinės aukos ir įvykdyti savo įžado.
1.22 Bet Hana nėjo. Savo vyrui ji sakė: "Kai tik berniukas bus nutrauktas, aš jį nuvesiu. Tada jis atsistos VIEŠPATIES akivaizdoje ir pasiliks ten amžinai. Aš jį atnašausiu kaip nazirą visam laikui".
1.23 Jos vyras Elkana jai tarė: "Daryk, kas tau atrodo geriausia. Būk namie, kol jį nujunkysi. Tik

VIEŠPATS teįvykdo savo žodį!" Moteris tad pasiliko namie ir žindė savo sūnų, kol jo nenujunkė.
1.24 Kai nujunkė, ji pasiėmė jį drauge su treigiu jaučiu, efa miltų bei vynmaišiu vyno ir, nors jis buvo dar labai jaunas, atvedė jį į VIEŠPATIES Namus Šilo'e.
1.25 Atnašavę jautį, jie nuvedė berniuką pas Elį.
1.26 "Prašyčiau atleisti, mano viešpatie! Kaip tu esi gyvas, mano viešpatie, aš esu ta moteris, kuri čia tavo akivaizdoje stovėjo, melsdamasi VIEŠPAČIUI.
1.27 Dėl šito berniuko aš meldžiausi. VIEŠPATS man suteikė, ko iš jo prašiau.
1.28 Todėl aš savo ruožtu skolinu jį VIEŠPAČIUI. Kol gyvas, jis bus paskolintas VIEŠPAČIUI".

Ir ji paliko jį ten VIEŠPAČIUI.

2 Hanos giesmė

2.1 Hana meldėsi, tardama:

"Mano širdis džiūgauja VIEŠPATYJE,
mano jėga yra mano Dievo išaukštinta.
Mano burna juokiasi iš priešų;
džiaugiuosi savo pergale.

2.2 Nėra kito Šventojo kaip VIEŠPATS,
tikrai nėra kito šalia tavęs;
nėra Uolos kaip mūsų Dievas.
2.3 Liaukitės išdidžiai kalbėję,
teneišeina iš jūsų burnos įžūlus žodis.
Juk VIEŠPATS yra visažinis Dievas, -
veiksmus jis nulemia.
2.4 Galiūnų lankai yra sulaužomi,
o silpnieji juosiasi jėga.
2.5 Kadaise buvę sotūs turi tarnauti už duoną,
o alkanieji daugiau nebealksta.
Bevaisė pagimdė septynis,
o daugelio vaikų motina yra vieniša.
2.6 VIEŠPATS dalija mirtį ir duoda gyvastį;
nuveda į Šeolą ir prikelia.
2.7 VIEŠPATS suvargina ir praturtina;
jis nužemina, jis ir išaukština.
2.8 Jis ištraukia vargšą iš dulkių,
pakelia skurdžių iš šiukšlyno,
pasodina jį su didžiūnais,
suteikia jam garbingą paveldo sostą.
Nes VIEŠPAČIUI priklauso žemės stulpai,
ant jų jis padėjo pasaulį.

2.9 Žingsnius savo ištikimųjų jis saugo,
bet nedorėliai tamsybėje žus,
juk žmogus savo jėga nenugalės. -
2.10 VIEŠPATS! Jo priešai bus sutriuškinti;
Aukščiausiasis sugriaudės danguje.
VIEŠPATS teis žemės pakraščius;
suteiks jėgą savo karaliui
ir pergalę savo Pateptajam".

2.11 Tada Elkana sugrįžo namo į Ramą, o berniukas pasiliko tarnauti VIEŠPAČIUI kunigo Elio priežiūroje.

Elio sūnūs

2.12 Elio sūnūs buvo niekšai. Jie nepaisė nei VIEŠPATIES,
2.13 nei kunigų pareigų žmonėms. Kam nors atnašaujant auką, mėsai dar tebeverdant ateidavo kunigo tarnas su trišake rankoje
2.14 ir smeigdavo ją į katilą ar į katiliuką, ar į skardą, ar į puodą. Visa, ką šakė iškeldavo, kunigas sau pasiimdavo. Taip jie elgdavosi Šilo'e su visais ten atėjusiais izraeliečiais.
2.15 Be to, prieš sudeginant taukus, kunigo tarnas ateidavo ir atnašaujančiam auką paliepdavo: "Duok mėsos kunigo kepsniui, nes jis iš tavęs virtos mėsos nepriims, bet tik šviežią".
2.16 O jeigu tas žmogus jam sakydavo: "Leisk jiems pirma taukus paversti dūmais, tuomet paimk, ką nori", - jis atsakydavo: "Ne! Turi man ją tuojau pat duoti; jei neduosi, pats pasiimsiu!"
2.17 Taigi tų jaunų vyrų nuodėmė VIEŠPAČIUI buvo labai didelė, nes jie išniekino atnašas VIEŠPAČIUI.

Samuelis Šilo'e

2.18 Tuo tarpu Samuelis, apjuostas lininiu efodu, tarnavo VIEŠPATIES akivaizdoje.
2.19 Jo motina, būdavo, pasiuva jam mažutę skraistę ir kasmet, ateidama su vyru atnašauti metinės aukos, ją atneša.
2.20 O Elis, būdavo, palaimina Elkaną ir jo žmoną, sakydamas: "Tesuteikia tau VIEŠPATS palikuonių iš šios moters už paskolą, kurią ji davė VIEŠPAČIUI". Paskui jie, būdavo, sugrįžta namo.
2.21 VIEŠPATS aplankė Haną; ji pradėjo ir pagimdė tris sūnus ir dvi dukteris. Tuo tarpu jaunasis Samuelis augo VIEŠPATIES Artume.

2.22 Bet Elis jau buvo labai senas. Girdėdamas visa, ką jo sūnūs darė visam Izraeliui ir kaip jie susieidavo su moterimis, tarnaujančiomis prie įėjimo į Susitikimo palapinę,
2.23 jis tarė jiems: "Kodėl darote tokius dalykus? Juk aš iš visų žmonių girdžiu apie jūsų nedorus darbus!
2.24 Mano sūnūs, liaukitės tai darę! Ką aš girdžiu Dievo tautą pasakojant, nėra gera.
2.25 Jei žmogus nusideda žmogui, kas nors gali užtarti nusidėjėlį pas VIEŠPATĮ, bet jei žmogus nusideda VIEŠPAČIUI, kas begali jį užtarti?" Bet jie tėvo balso klausyti nenorėjo, nes VIEŠPATS

norėjo juos nubausti mirtimi.

2.26 Tuo tarpu berniukas Samuelis augo amžiumi ir malone pas Dievą ir žmones.

Pranašavimas Elio namams

2.27 Dievo žmogus atėjo pas Elį ir jam tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Aš apsireiškiau Egipte tavo protėvio namams, kai jie buvo faraono namų vergai.

2.28 Aš išrinkau jį iš visų Izraelio giminių būti mano kunigu - žengti prie mano aukuro, atnašauti smilkalus ir vilkėti efodą mano akivaizdoje - aš paskyriau tavo tėvo namams visas izraeliečių ugnies atnašas.

2.29 Kodėl tad godžiomis akimis žiūri į aukas ir atnašas, kurias aš esu įsakęs? Kodėl tu savo sūnus labiau gerbi negu mane, leisdamas jiems tukti iš pirmienų kiekvienos mano tautos Izraelio atnašos?'

2.30 Todėl toks yra VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, žodis: 'Aš tikrai sakiau, kad tavo namai ir tavo protėvio namai turėtų man tarnauti amžinai', - bet dabar VIEŠPATS taria: 'Jokiu būdu to nepadarysiu! Aš gerbsiu tuos, kurie mane garbina, bet mane niekinantys bus paniekinti.

2.31 Tikėk manimi, ateina metas, nukirsiu tavo palikuonis ir tavo protėvio namų palikuonis. Nė vienas tavo namuose nesulauks žilos senatvės.

2.32 Tuomet savo kančioje godžiomis akimis žiūrėsi į visą gerovę, kuri bus suteikta Izraeliui, bet tavo namuose nė vienas niekad nesulauks žilos senatvės.

2.33 Vieno iš tavo palikuonių nuo savo aukuro nenukirsiu. Bet kad išverktum akis ir liūdėtum širdimi, visas kitas tavo namų prieauglis mirs, kaip miršta žmonės nuo kalavijo.

2.34 Likimas tavo dviejų sūnų - Hofnio ir Fineho - bus tau ženklas. Tą pačią dieną jiedu abu mirs.

2.35 O aš pažadinsiu sau ištikimą kunigą, kuris elgsis pagal mano širdį ir mintį. Sukursiu jam tvirtus namus; jis eis tarnybą Pateptojo akivaizdoje amžinai.

2.36 Kas tik bus išlikęs iš tavo namų, ateis ir puls kniūbsčia dėl sidabrinio pinigo ar duonos kepalo, tardamas: 'Maldauju paskirti mane į vieną iš kunigiškų vietų, kad turėčiau duonos kąsnį'".

3 Dievas pašaukia Samuelį

3.1 Berniukas Samuelis tarnavo VIEŠPAČIUI Elio priežiūroje. Tomis dienomis Dievo žodis buvo retas ir regėjimas nedažnas.

3.2 Vieną dieną Elis miegojo savo įprastoje vietoje. Jo akys jau buvo taip aptemusios, kad jis vos galėjo matyti.

3.3 VIEŠPATIES lempa dar nebuvo užgesusi, ir Samuelis miegojo VIEŠPATIES šventykloje, kur buvo Dievo Skrynia.

3.4 Tada VIEŠPATS pašaukė Samuelį: "Samueli! Samueli!" - "Aš čia!" - jis atsiliepė,

3.5 nubėgo pas Elį ir tarė: "Aš čia, nes mane šaukei". Bet jis atsakė: "Tavęs nešaukiau. Eik atgal, gulkis miegoti". Tad jis sugrįžo ir atsigulė.

3.6 VIEŠPATS vėl pašaukė: "Samueli!" Samuelis atsikėlė, nuėjo pas Elį ir tarė: "Aš čia, nes mane šaukei". Bet jis atsakė: "Tavęs aš nešaukiau, mano sūnau. Eik atgal, gulkis miegoti".

3.7 Samuelis dar nebuvo VIEŠPATIES pažinojęs, ir VIEŠPATIES žodis dar nebuvo buvęs jam

apreikštas.

3.8 VIEŠPATS vėl pašaukė Samuelį - trečią kartą. Jis atsikėlė, nuėjo pas Elį ir jam tarė: "Aš čia, nes tu mane šaukei". Dabar Elis suprato, kad berniuką šaukė VIEŠPATS.
3.9 Todėl Elis tarė Samueliui: "Eik atgal, gulkis miegoti. Jei būtum vėl pašauktas, sakyk: 'Kalbėk, VIEŠPATIE, nes tavo tarnas klauso'". Taigi Samuelis sugrįžo į savo vietą ir atsigulė miegoti.

3.10 VIEŠPATS atėjo ir, ten stovėdamas, pašaukė kaip pirma: "Samueli! Samueli!" Samuelis atsakė: "Kalbėk, nes tavo tarnas klauso".
3.11 Samueliui VIEŠPATS tarė: "Štai aš padarysiu Izraelyje tokį dalyką, nuo kurio, apie tai išgirdus, kiekvienam spengs abi ausys.
3.12 Tą dieną įvykdysiu Eliui visa, ką esu grasinęs jo namams, nuo pradžios iki galo.
3.13 Jam paskelbiau, kad jo namus pasmerksiu visam laikui už šią kaltę: nors jis žinojo, kad jo sūnūs elgėsi šventvagiškai, bet jų nesudraudė.
3.14 Todėl prisiekiu Elio namams, kad Elio namų kaltė niekad nebus išpirkta auka ar atnaša".

3.15 Samuelis gulėjo ten iki ryto. Tuomet jis atidarė VIEŠPATIES Namų duris. Apie regėjimą Eliui pasakyti bijojo.
3.16 Bet Elis pasišaukė Samuelį ir tarė: "Samueli, mano sūnau!" - "Aš čia!" - atsakė.
3.17 Elis klausė: "Ką jis tau pasakė? Prašyčiau neslėpti nuo manęs. Tegu Dievas tau taip padaro ir dar prideda, jei nuslėptum nuo manęs nors vieną žodį iš to, ką jis tau pasakė".
3.18 Samuelis tad pasakė jam visa, nieko nenuslėpdamas. O jis atsakė: "Tai VIEŠPATS! Tedaro, kas gera jo akyse!"

3.19 Samueliui augant, VIEŠPATS buvo su juo, nepalikdamas neįvykdyto nė vieno savo žodžio.
3.20 Visas Izraelis, nuo Dano iki Beer-Šebos, sužinojo, kad Samuelis buvo ištikimas VIEŠPATIES pranašas.
3.21 VIEŠPATS ir toliau pasirodydavo Šilo'e; VIEŠPATS apreiškė save Samueliui Šilo'e su VIEŠPATIES žodžiu.

O Samuelio žodžiai išėjo į visą Izraelį. Elis labai suseno, ir jo sūnūs vis nedoriau elgėsi VIEŠPATIES akivaizdoje.

4 Filistinai nugali izraeliečius ir pagrobia Skrynią

4.1 Tomis dienomis filistinai susibūrė karui su Izraeliu, Izraelis iššygiavo į mūšį su jais. Jie pasistatė stovyklą prie Eben-Ezerio, o filistinai pasistatė stovyklą prie Afeko.
4.2 Filistinai sustojo kovos rikiuotėje prieš Izraelį. Nuožmiame mūšyje filistinai nugalėjo Izraelį. Mūšio lauke jie užmušė apie keturis tūkstančius vyrų.
4.3 Sugrįžus kariuomenei į stovyklą, Izraelio seniūnai klausė: "Kodėl VIEŠPATS paguldė mus šiandien prieš filistinus? Atsineškime čia VIEŠPATIES Sandoros Skrynią iš Šilo'o, kad jis būtų tarp mūsų ir išgelbėtų mus iš priešų rankos".
4.4 Kariuomenė pasiuntė į Šilo'ą vyrus ir parsinešė iš ten Galybių VIEŠPATIES, sėdinčio ant kerubų, Sandoros Skrynią. Anie du Elio sūnūs - Hofnis ir Finehas - buvo irgi su Dievo Sandoros

Skrynia.

4.5 VIEŠPATIES Sandoros Skryniai atėjus į stovyklą, visas Izraelis sušuko tokiu skardžiu riksmu, kad net žemė sudrebėjo.
4.6 Išgirdę riksmo sukeltą triukšmą, filistinai klausė: "Ką reiškia šis skardus šauksmas hebrajų stovykloje?" Sužinoję, kad VIEŠPATIES Skrynia yra atėjusi į stovyklą,
4.7 filistinai išsigando ir sakė: "Dievai atėjo į stovyklą!" Jie šaukė: "Vargas mums, nes nieko panašaus nėra buvę nei vakar, nei užvakar!
4.8 Vargas mums! Kas gali išgelbėti mus iš šių galingų dievų rankos? Juk yra dievai, kurie ištiko Egiptą visokiomis nelaimėmis dykumoje!
4.9 Bet išdrįskite ir būkite vyrai, filistinai! Kitaip tapsite hebrajų vergais, kaip jie buvo jūsų vergai. Būkite vyrai ir kovokite!"
4.10 Filistinai kovojo. Izraelis buvo nugalėtas, jie visi pabėgo į savo namus. Pralaimėjimas buvo labai didelis; iš Izraelio krito trisdešimt tūkstančių pėstininkų.
4.11 Dievo Skrynia buvo paimta į nelaisvę; abu Elio sūnūs - Hofnis ir Finehas - žuvo.

Elio mirtis
4.12 Vienas vyras iš Benjamino giminės, išbėgęs iš kovos rikiuotės, tą pačią dieną pasiekė Šilo'ą. Jo drabužiai buvo suplėšyti ir galva purvu aptaškyta.
4.13 Atėjęs žiūri, Elis sėdi krėsle prie kelio laukdamas, - jo širdis drebėjo dėl Dievo Skrynios. Vyrui įėjus į miestą ir paskelbus žinią, visas miestas pradėjo šaukti.
4.14 Elis, išgirdęs riksmą, teiravosi: "Ką reiškia tas sąmyšis?" Tada atskubėjo anas vyras ir jam pranešė.
4.15 Elis turėjo devyniasdešimt aštuonerius metus, jo akys buvo taip nusilpusios, kad jis nebegalėjo matyti.
4.16 Vyras Eliui tarė: "Aš ką tik atėjau iš mūšio. Aš šiandien išbėgau iš mūšio lauko". Elis klausė: "O kas atsitiko, mano sūnau?"
4.17 Žinios nešėjas atsakė: "Izraelis bėgo nuo filistinų. Iš tikrųjų kariuomenę ištiko baisios skerdynės. Be to, abu tavo sūnūs - Hofnis ir Finehas - žuvo, o Dievo Skrynia yra paimta į nelaisvę!"
4.18 Jam paminėjus Dievo Skrynią, Elis atvirto aukštielninkas iš savo krėslo šalia vartų, nusilaužė sprandą ir numirė, nes jis buvo senas ir sunkus žmogus. Jis buvo išbuvęs teisėju Izraelyje keturiasdešimt metų.

4.19 Jo marti, Fineho žmona, buvo nėščia ir turėjo netrukus gimdyti. Išgirdusi žinią, kad Dievo Skrynia paimta į nelaisvę, kad jos uošvis ir jos vyras yra mirę, ji buvo apimta gimdymo skausmų, prigludo prie žemės ir pagimdė.
4.20 Jai mirštant, padedančios moterys kalbėjo: "Nebijok, nes pagimdei sūnų". Bet ji neatsakė ir nekreipė dėmesio.
4.21 Vaiką ji pavadino Ikabodu, sakydama: "Šlovė pasitraukė iš Izraelio!" dėl to, kad Dievo Skrynia paimta į nelaisvę, ir dėl savo uošvio bei vyro mirties.
4.22 "Šlovė pasitraukė iš Izraelio, - ji tarė, - nes Dievo Skrynia paimta į nelaisvę".

5 Skrynia vargina filistinus

5.1 Filistinai, paėmę į nelaisvę Dievo Skrynią, nugabeno ją nuo Eben-Ezerio į Ašdodą.

5.2 Tada filistinai paėmė Dievo Skrynią, įnešė ją į Dagono šventyklą ir pastatė šalia Dagono.

5.3 Atsikėlę anksti kitą rytą, Ašdodo gyventojai rado Dagoną gulintį kniūbsčią žemėje prieš VIEŠPATIES Skrynią. Pakėlę Dagoną, pastatė jį vėl į savo vietą.

5.4 Bet jiems atsikėlus anksti kitą rytą, Dagonas buvo pargriuvęs kniūbsčias priešais VIEŠPATIES Skrynią. Dagono galva ir abi rankos buvo nukirstos ir gulėjo ant slenksčio. Vien Dagono liemuo buvo likęs.

5.5 Todėl net iki šios dienos Dagono kunigai ir visi, einantys į Dagono šventyklą, neužmina Dagono slenksčio Ašdode.

5.6 VIEŠPATIES ranka buvo sunki Ašdodo gyventojams. Jis niokojo juos - Ašdodą ir jo žemes, - ištikdamas skauduliais.

5.7 Ašdodo gyventojai, matydami tokią padėtį, kalbėjo: "Izraelio Dievo Skrynios negalime laikyti pas save, nes jo ranka yra sunki mums ir mūsų dievui Dagonui".

5.8 Jie tad, sušaukę pas save visus filistinų didžiūnus, teiravosi: "Ką turime daryti su Izraelio Dievo Skrynia?" Šie atsakė: "Tebūna Izraelio Dievo Skrynia perkelta į Gatą". Taigi Izraelio Dievo Skrynia buvo nugabenta į Gatą.

5.9 Bet jiems perkėlus ją į Gatą, pakilo prieš miestą VIEŠPATIES ranka, sukeldama baisų klaiką. Jis taip skaudžiai palietė miesto gyventojus, jaunus ir senus, kad juos ištiko skauduliai.

5.10 Jie tad išsiuntė Izraelio Dievo Skrynią į Ekroną. Bet Dievo Skryniai atėjus į Ekroną, Ekrono žmonės šaukė: "Pas mus jie perkėlė Izraelio Dievo Skrynią mums ir mūsų giminei iššudyti!"

5.11 Todėl jie, sušaukę pas save visus filistinų didžiūnus, sakė: "Neškite iš čia Izraelio Dievo Skrynią! Tegrįžta ji į savo vietą, kad ji neiššudytų mūsų ir mūsų giminės!" Visą miestą buvo apėmusi mirtina baimė. VIEŠPATIES ranka ten buvo labai sunki.

5.12 Vyrai, išvengę mirties, buvo skaudulių ištikti. Miesto dejavimas kilo iki pat dangaus.

6 Skrynia sugrąžinama

6.1 VIEŠPATIES Skrynia išbuvo filistinų žemėje septynis mėnesius.

6.2 Tada filistinai sušaukė savo kunigus bei būrėjus ir klausė: "Ką turime daryti su VIEŠPATIES Skrynia? Pasakykite mums, kaip turėtume ją pasiųsti atgal į jos vietą".

6.3 Jie tarė: "Jei norite siųsti atgal Izraelio Dievo Skrynią, nesiųskite jos vienos. Jūs turite būtinai atsilyginti jam atnaša už kaltę. Tuomet jūs būsite išgydyti. Kai jūs būsite išsipirkę, kodėl jo ranka neturėtų atsitraukti nuo jūsų?"

6.4 Jie klausė: "Kokia yra kaltės atnaša, kuria turime jam atsilyginti?" Jie atsakė: "Penki auksiniai skauduliai ir penkios auksinės pelės, pagal filistinų didžiūnų skaičių, nes ta pati bėda ištiko visus jus ir jūsų didžiūnus.

6.5 Turite tad padirbti atvaizdus savo skaudulių ir atvaizdus savo pelių, kurios niokoja kraštą, ir pagarbinkite Izraelio Dievą. Galbūt jis atitrauks savo ranką nuo jūsų, nuo jūsų dievų ir nuo jūsų krašto?

6.6 Kodėl turėtumėte sukietinti savo širdį, kaip savo širdį sukietino egiptiečiai ir faraonas? Argi netiesa, kad, jam pasityčiojus iš jų, jis turėjo leisti izraeliečiams išeiti, ir jie išėjo?

6.7 Dabar tad imkitės darbo, padirbkite naują vežimą ir paimkite dvi melžiamas karves, dar niekad nekinkytas į jungą. Karves pakinkykite į vežimą, bet uždarykite iš paskos sekančius jų veršius.

6.8 Paėmę VIEŠPATIES Skrynią, įkelkite ją į vežimą. Šalia jos dėžėje padėkite auksinius atvaizdus, kuriuos grąžinate jam kaip kaltės atnašą. Pavarykite ją, tegu ji eina savo keliu.

6.9 Bet žiūrėkite! Jei ji kils į Bet-Šemešą - keliu į savo žemę, tai jis bus mus užgavęs ta baisia nelaime. O jei ne, tai žinosime, kad ne jo ranka bus mus ištikusi. Tik atsitiktinai buvome užgauti".

6.10 Vyrai taip ir padarė. Paėmę dvi melžiamas karves, įkinkė jas į vežimą, o jų veršius uždarė namie.

6.11 Jie įkėlė į vežimą VIEŠPATIES Skrynią ir dėžę su auksinėmis pelėmis ir savo skaudulių atvaizdais.

6.12 Karvės ėjo tiesiai į priekį Bet-Šemešo link, ėjo vis tuo pačiu keliu ir baubdamos, nesukdamos nei į dešinę, nei į kairę. O filistinų didžiūnai ėjo paskui jas iki pat Bet-Šemešo ribos.

Skrynia sugrįžta į Izraelį

6.13 Bet-Šemešo žmonės slėnyje pjovė kviečius. Pakėlę akis, pamatė Skrynią. Ją matydami, jie džiūgavo.

6.14 Vežimas įvažiavo į Jehošuos iš Bet-Šemešo lauką ir ten sustojo. Sukapoję vežimą, karves jie atnašavo VIEŠPAČIUI kaip deginamąją auką. Ten buvo didelis akmuo.

6.15 Levitai, nukėlę VIEŠPATIES Skrynią ir šalia jos buvusią dėžę su auksiniais daiktais, padėjo visa ant didžiojo akmens. Paskui Bet-Šemešo žmonės tą dieną atnašavo VIEŠPAČIUI deginamąsias aukas ir kitokias aukų atnašas.

6.16 Tai stebėjusieji penki filistinų didžiūnai tą pačią dieną sugrįžo į Ekroną.

6.17 Šie yra auksiniai skauduliai, kuriuos filistinai davė VIEŠPAČIUI kaip atnašą už kaltę: vieną už Ašdodą, vieną už Gazą, vieną už Aškeloną, vieną už Gatą, vieną už Ekroną.

6.18 Ir auksinių pelių pagal skaičių visų penkiems filistinų didžiūnams priklausančių miestų - įtvirtintų miestų ir atvirų gyvenviečių. Didysis akmuo, ant kurio buvo padėta VIEŠPATIES Skrynia, tebėra iki šios dienos Jehošuos iš Bet-Šemešo lauke.

6.19 Jechonijo palikuonys nedžiūgavo su Bet-Šemešo žmonėmis, kai jie sutiko VIEŠPATIES Skrynią. VIEŠPATS užmušė iš jų septyniasdešimt. Žmonės raudojo, nes VIEŠPATS buvo ištikęs juos baisia nelaime.

6.20 Bet-Šemešo vyrai klausė: "Kas gali stotis tarnauti VIEŠPAČIUI, šiam šventajam Dievui? Pas ką jis nuo mūsų eis?"

6.21 Jie tad išsiuntė pasiuntinius pas Kirjat-Jearimų gyventojus pasakyti: "Filistinai sugrąžino VIEŠPATIES Skrynią. Ateikite ir paimkite ją pas save".

7

7.1 Kirjat-Jearimų žmonės atėjo, paėmė VIEŠPATIES Skrynią ir įnešė ją į Abinadabo namus ant kalvos. Jo sūnų Eleazarą jie pašventino rūpintis VIEŠPATIES Skrynia.

Samuelis: teisėjas ir gelbėtojas

7.2 Praslinko daug laiko - dvidešimt metų - nuo tos dienos, kai Skrynia buvo apgyvendinta Kirjat-Jearimuose. Visi Izraelio namai ilgėjosi VIEŠPATIES.

7.3 Samuelis tarė visiems Izraelio namams: "Jei grįžtate pas VIEŠPATĮ visa savo širdimi, pašalinkite iš savo tarpo svetimus dievus bei Aštarotes, atiduokite širdį VIEŠPAČIUI ir tik jam vienam tarnaukite. Tada jis išgelbės jus iš filistinų rankos".

7.4 Izraeliečiai tad pašalino Baalus bei Aštarotes ir tarnavo tik VIEŠPAČIUI.

7.5 Tada Samuelis tarė: "Surinkite visą Izraelį į Mizpą. Aš maldausiu VIEŠPATĮ jūsų labui".

7.6 Jie tad susirinko Mizpoje, sėmėsi vandens ir jį liejo ant žemės priešais VIEŠPATĮ. Tą dieną jie pasninkavo ir išpažino: "Mes esame nusidėję VIEŠPAČIUI". O Samuelis elgėsi Mizpoje kaip izraeliečių teisėjas.

7.7 Kai filistinai išgirdo, kad izraeliečiai yra susirinkę Mizpoje, filistinų didžiūnai iššygiavo prieš Izraelį. O apie tai išgirdę, izraeliečiai drebėjo iš baimės.

7.8 Izraeliečiai Samuelį maldavo: "Nepalik mūsų, nenustok šauktis VIEŠPATIES, mūsų Dievo, kad išgelbėtų mus nuo filistinų rankos".

7.9 Samuelis tad paėmė žinduklį ėriuką ir atnašavo jį VIEŠPAČIUI kaip deginamąją auką. Samuelis šaukėsi VIEŠPATIES Izraelio labui, ir VIEŠPATS jo išklausė.

7.10 Atsitiko, kad, Samueliui atnašaujant deginamąją auką, filistinai pradėjo mūšį su Izraeliu. Bet VIEŠPATS tą dieną sugriaudė baisiai ant filistinų. Jis sukėlė tarp jų tokį sąmyšį, kad juos nugalėjo izraeliečiai.

7.11 Izraelio vyrai išėjo iš Mizpos ir vijosi filistinus, niokodami juos iki pat anapus Bet-Karo.

7.12 Samuelis paėmė akmenį ir, pastatęs jį tarp Mizpos ir Šeno, pavadino jį Eben-Ezeriu. "Nes iki šiol, - jis sakė, - VIEŠPATS mums padėjo".

7.13 Filistinai buvo prislėgti ir daugiau nebesiveržė į Izraelio žemę. VIEŠPATIES ranka buvo prieš filistinus per visas Samuelio dienas.

7.14 Miestai, kuriuos filistinai buvo paėmę iš Izraelio, nuo Ekrono iki Gato, buvo sugrąžinti Izraeliui. Izraelis atgavo iš filistinų visas savo žemes. Be to, buvo taika tarp Izraelio ir amoriečių.

7.15 Samuelis buvo Izraelio teisėjas per visą savo gyvenimą.

7.16 Kasmet jis apeidavo Bet-Elio, Gilgalo ir Mizpos sritį ir būdavo Izraelio teisėjas visose tose vietose. Paskui sugrįždavo į Ramą, nes ten buvo jo namai. Ir ten jis būdavo Izraelio teisėjas; ten jis pastatė aukurą VIEŠPAČIUI.

B. MONARCHIJOS ĮVEDIMAS IZRAELYJE

8 Žmonės prašo karaliaus

8.1 Savo žiloje senatvėje Samuelis Izraelio teisėjais paskyrė savo sūnus.

8.2 Jo pirmagimio sūnaus vardas buvo Joelis, o antrojo sūnaus vardas Abijas. Jiedu buvo teisėjai Beer- Šeboje.

8.3 Sūnūs nėjo jo keliais, bet palinko į godumą. Imdami kyšius, jie iškraipydavo teisingumą.

8.4 Todėl susibūriavę visi Izraelio seniūnai atėjo pas Samuelį į Ramą
8.5 ir jam tarė: "Štai tu pasenai, o tavo sūnūs neina tavo keliais. Todėl paskirk mums karalių, kad mus valdytų, kaip yra visose tautose".
8.6 Samueliui nepatiko, kad jie sakė: "Duok mums karalių, kad mus valdytų". Užtat Samuelis kreipėsi malda į VIEŠPATĮ,
8.7 ir VIEŠPATS Samueliui atsakė: "Paklausyk žmonių balso ir visko, ką jie tau sako, nes ne tave jie atmetė. Mane jie atmetė, kad nebūčiau jų karalius.
8.8 Lygiai kaip jie yra darę man nuo tos dienos, kurią išvedžiau juos iš Egipto, iki šios dienos, palikdami mane ir tarnaudami kitiems dievams. Taip jie ir tau daro.
8.9 Dabar tad klausyk jų balso! Tačiau turi juos rimtai įspėti ir jiems pasakyti apie teises karaliaus, kuris juos valdys".
8.10 Samuelis tad perdavė visus VIEŠPATIES žodžius žmonėms, kurie buvo prašę iš jo karaliaus.
8.11 Jis tarė: "Tokios bus teisės karaliaus, kuris jus valdys: jis ims jūsų sūnus ir paskirs juos į savo vežimus, ar į savo raitelius, ar bėgti palydovais pirma jo vežimo.
8.12 Jis paskirs sau iš jų tūkstantininkus ir penkiasdešimtininkus; arba jie turės arti jo laukus, nuimti jo derlių, dirbti jam karo reikmenis ir vežimų padargus.
8.13 Jis ims jūsų dukteris kvepalų dirbėjomis, virėjomis ir kepėjomis.
8.14 Jis paims geriausius jūsų laukus, vynuogynus, alyvmedžių sodus ir atiduos savo dvariškiams.
8.15 Jis paims dešimtadalį jūsų grūdų bei vynuogių derliaus ir atiduos savo pareigūnams ir dvariškiams.
8.16 Jis paims jūsų vergus bei verges, geriausius jūsų galvijus bei asilus ir paskirs juos prie savo darbų.
8.17 Jis paims dešimtadalį jūsų kaimenių, ir jūs tapsite jo vergais.
8.18 Ateis diena, kai jūs skųsitės savo karaliumi, kurį būsite išsirinkę. Bet tą dieną VIEŠPATS jūsų neišklausys".
8.19 Žmonės atsisakė klausyti Samuelio balso. Jie sakė: "Ne! Mums turi būti karalius,
8.20 kad ir mes galėtume būti kaip kitos tautos. Tevaldo mus mūsų karalius, tegu mus veda, tekovoja mūsų kovas".
8.21 Išklausęs visus žmonių žodžius, Samuelis pakartojo juos į VIEŠPATIES ausį.
8.22 VIEŠPATS Samueliui tarė: "Klausyk jų balso ir paskirk karalių, kad juos valdytų". Tada Samuelis tarė Izraelio vyrams: "Eikite kiekvienas į savo miestą".

9 Saulius ir jo tėvo asilai

9.1 Tarp Benjamino vyrų buvo vyras, vardu Kišas, - Afijaho sūnaus Bekorato sūnaus Saruro sūnaus Abielio sūnus, - benjaminaitis, pasiturintis žmogus.
9.2 Jis turėjo sūnų, šaunų jauną vyrą, vardu Saulius. Šaunesnio už jį vyro tarp izraeliečių nebuvo; visa galva jis buvo aukštesnis už kitus vyrus.

9.3 Kartą pasiklydo Sauliaus tėvo Kišo asilės. Tėvas tada savo sūnui Sauliui tarė: "Pasiimk vieną iš tarnų ir eik ieškoti asilių".

9.4 Perėjo per Efraimo aukštumas, perėjo per Šališo sritį, bet jų nesurado. Jie perėjo ir Šaalimų sritį, bet jų nei ten nebuvo. Galop jie perėjo ir per visą Benjamino žemę, bet vis jų nesurado.

9.5 Jiems pasiekus Zufo sritį, Saulius kalbėjo su juo einančiam tarnui: "Eikš, grįžkime namo, kad mano tėvas, metęs rūpintis asilėmis, nepradėtų rūpintis mumis".

9.6 Bet tarnas atsakė: "Klausyk! Šiame mieste yra Dievo žmogus. Tas žmogus yra labai gerbiamas. Ką tik jis pasako, tai visuomet įvyksta. Užeikime ten. Galbūt jis parodys mums kelią, kuriuo turėtume eiti". -

9.7 "Žiūrėk, - Saulius tarė tarnui, - jei užeisime, ką mes galėtume tam žmogui nunešti? Duona mūsų maišeliuose yra išsibaigusi, nėra jokios dovanos, kurią galėtume nunešti. Ką mes turime?"

9.8 Tarnas vėl atsakė Sauliui: "Va aš kaip tik turiu sidabrinio šekelio ketvirtį. Aš galiu duoti jį Dievo žmogui, kad jis mums nurodytų kelią".

9.9 Seniau Izraelyje, kas tik eidavo teirautis Dievo, sakydavo: "Eikit šen, eikime pas regėtoją", - nes kas dabar yra vadinamas pranašu, seniau buvo vadinamas regėtoju.

9.10 Saulius tarnui tarė: "Gerai sakai! Eikime!" Jiedu tad pakilo eiti į miestą, kuriame gyveno Dievo žmogus.

Saulius sutinka Samuelį

9.11 Lipdami šlaitu į miestą, jiedu sutiko keletą merginų, išeinančių vandens semtis, ir jų pasiteiravo: "Ar regėtojas yra čia?" -

9.12 "Taip, - jos atsakė, - va jis kaip tik čia ir yra. Paskubėk, nes jis ką tik atėjo į miestą dėl to, kad žmonės šiandien atnašauja auką aukštumos alke.

9.13 Kaip tik įeisite į miestą, jį rasite, dar neišėjusį į aukštumos alką valgyti. Žmonės nevalgys, kol jis neateis. Tik tada, kai jis palaimins auką, pakviestieji svečiai pradės valgyti. Eikite nedelsdami, ir jį tuojau pat rasite".

9.14 Jie tad nuėjo į miestą. Įeidami į miestą, jie pamatė priešais iš miesto ateinantį Samuelį pakeliui į aukštumos alką.

9.15 Vieną dieną prieš Sauliaus atėjimą VIEŠPATS buvo Samueliui pasakęs:

9.16 "Rytoj šiuo laiku aš atsiųsiu pas tave vyrą iš Benjamino žemės, o tu jį patepsi mano tautos Izraelio valdovu. Jis išgelbės mano tautą iš filistinų rankos, nes aš mačiau savo tautos kančią, jų dejavimas mane yra pasiekęs".

9.17 Vos Samueliui pamačius Saulių, VIEŠPATS jam tarė: "Štai šis yra vyras, apie kurį tau sakiau: 'Jis valdys mano tautą'".

9.18 Saulius priėjo prie Samuelio vartuose ir tarė: "Prašyčiau man pasakyti, kur yra regėtojo namai?"

9.19 Samuelis jam atsakė: "Aš esu regėtojas. Kopk pirma manęs į šventovę ant kalvos, nes tu šiandien turi kartu su manimi valgyti. O rytą, prieš tave išleisdamas, pasakysiu visa, kas tau guli ant širdies.

9.20 Apie asiles, pasiklydusias prieš tris dienas, nebesirūpink, nes jos jau surastos. Į ką gi nukreiptas visas Izraelio troškimas? Argi ne į tave ir tavo protėvių namus?"

9.21 Saulius atsakė: "Aš esu tik benjaminaitis, iš vienos mažiausių Izraelio giminių, ir mano klanas yra menkiausias tarp Benjamino giminės klanų! Kodėl tad man sakai tokius dalykus?"

9.22 Tada Samuelis paėmė Saulių bei jo tarną ir, nuvedęs į salę, pasodino juos pirmoje vietoje tarp pakviestųjų, kurių buvo apie trisdešimt.

9.23 O virėjui Samuelis tarė: "Paduok jam tą dalį, kurią tau padaviau - aną, kurią liepiau atidėti į šalį".

9.24 Virėjas tad paėmė šlaunį bei visa, kas buvo ant jos, ir padėjo Sauliui. O Samuelis tarė: "Štai, kas buvo atidėta į šalį, yra tau padėta. Valgyk, nes tai buvo laikoma tau iki paskirto laiko, kad valgytumei su svečiais". Tą dieną Saulius valgė su Samueliu.

9.25 Jiems nusileidus nuo aukštumos alko į miestą, Sauliui buvo paklotas guolis ant namų stogo, ir jis atsigulė miegoti.

9.26 Auštant Samuelis pašaukė Saulių, miegantį ant stogo, tardamas: "Kelkis, palydėsiu tave į kelionę". Saulius atsikėlė, ir juodu abu, Samuelis ir jis, drauge išėjo laukan.

Samuelis patepa Saulių karaliumi

9.27 Jiems artinantis prie miesto pakraščio, Samuelis tarė Sauliui: "Paliepk tarnui paėjėti pirma mūsų, o kai jis bus paėjėjęs, tu stabtelk valandėlei, kad galėčiau tau perduoti žodį iš Dievo".

10

10.1 Samuelis, paėmęs indelį aliejaus, išliejo jį Sauliui ant galvos ir, jį pabučiavęs, tarė: "Argi VIEŠPATS nepatepė tavęs savo tautos Izraelio valdovu? Tu turėsi valdyti VIEŠPATIES tautą ir išgelbėti ją iš visų jos priešų rankos. Ženklas tau, kad VIEŠPATS patepė tave savo paveldo valdovu, yra šis.

10.2 Šiandien iš manęs išėjęs, Benjamino žemėje, netoli Rachelės kapo prie Zelzaho, sutiksi du vyrus, ir jie tau sakys: 'Asilės, kurių buvai išėjęs ieškoti, yra surastos. Nūn tavo tėvas liovėsi rūpintis jomis, bet rūpinasi tavimi ir sako: ką man daryti su sūnumi?'

10.3 Iš ten tu eisi toliau, kol pasieksi Taboro ąžuolą. Trys vyrai, einą pas Dievą į Bet-Elį, tave ten pasitiks. Vienas jų nešinas trimis ožiukais, kitas nešinas trimis duonos kepalais, o trečiasis nešinas vynmaišiu vyno.

10.4 Tave pasveikinę, jie pasiūlys tau du kepalus duonos, kuriuos turi iš jų priimti.

10.5 Tada tu turi nueiti į Gibeat-Elohimus, kur yra filistinų įgula. Ten, įeidamas į miestą, susitiksi su būriu pranašų. Jie leisis nuo aukštumų šventovės, vedami lyros, būgnelio su žvangučiais, fleitos bei arfos, ir pranašaus apimti dvasios pagavos.

10.6 Tuomet tave pagaus VIEŠPATIES dvasia, tu pajusi kartu su jais dvasios pakilimą ir tapsi kitokiu žmogumi.

10.7 Kai tik visi šie ženklai bus tau įvykę, daryk, ką laikai reikalinga, nes VIEŠPATS yra su tavimi.

10.8 Tada tu turi nueiti anksčiau už mane į Gilgalą. Tikėk manimi, aš ateisiu pas tave atnašauti deginamųjų aukų ir aukoti bendravimo atnašų. Tu turi laukti septynias dienas, kol aš pas tave ateisiu

ir nurodysiu, ką turi toliau daryti".

Ženklai išsipildo

10.9 Sauliui apsigręžus eiti nuo Samuelio, Dievas jam davė kitą širdį. Tą pačią dieną išsipildė anie visi ženklai...

10.10 Jiems einant iš ten į Gibeą, štai jį pasitinka pranašų būrys. Dievo dvasia jį pagavo, ir jis apimtas dvasios pakilimo pranašavo kartu su jais.

10.11 O visi, kurie pirma buvo jį pažinę, matydami jį dvasios būsenoje su pranašais pranašaujantį, vieni kitus klausė: "Kas atsitiko Kišo sūnui? Nejau ir Saulius yra tarp pranašų?"

10.12 O kažin koks čionykštis pridūrė: "O kas yra jų tėvas?" Tad žodžiai: "Nejau ir Saulius yra tarp pranašų?" virto patarle.

10.13 Praėjus jo pranašiškam dvasios pakilimui, jis nuėjo į aukštumos alką.

Saulius tyli apie karaliavimą

10.14 Sauliaus dėdė klausė jo ir tarno: "Kur buvote nuėję?" - "Asilių ieškoti, - jis atsakė. - Matydami, kad jų nesurandame, nuėjome pas Samuelį".

10.15 "Pasakyk man, - liepė Sauliaus dėdė, - ką tau Samuelis pasakė!"

10.16 Saulius dėdei atsakė: "Mums jis tik pasakė, kad asilės jau atsiradusios". Tačiau jis nepasakė jam nieko, ką Samuelis buvo sakęs apie karaliavimą.

Saulius išrenkamas karaliumi burtų keliu

10.17 Samuelis, sušaukęs žmones pas VIEŠPATĮ į Mizpą,

10.18 jiems tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Aš išvedžiau Izraelį iš Egipto, ir aš išgelbėjau jus iš egiptiečių rankos bei rankos visų jus engusių karalysčių'.

10.19 Bet šiandien atmetėte savo Dievą - tą, kuris išgelbsti jus iš nelaimių ir sunkumų, ir pasakėte: 'Ne! Paskirk karalių mums valdyti'. Dabar tad stokitės VIEŠPATIES akivaizdoje savo giminėmis ir klanais".

10.20 Samuelis paliepė prieiti kiekvienai Izraelio giminei, ir burtas krito Benjamino giminei.

10.21 Tada Samuelis paliepė Benjamino giminei prieiti klanais, ir burtas krito Matrio žmonių klanui. Galop jis paliepė Matrio klanui prieiti vyras po vyro, ir burtas krito Kišo sūnui Sauliui. Bet kai jo ieškojo, negalėjo surasti.

10.22 Jie tad vėl teiravosi VIEŠPATĮ: "Ar tas žmogus atėjo čionai?" O VIEŠPATS atsakė: "Taip! Jis slepiasi tarp reikmenų".

10.23 Nubėgę jį iš ten atvedė. Kai užėmė savo vietą tarp žmonių, jis stovėjo galva aukštesnis už visus žmones.

10.24 Samuelis žmonėms tarė: "Ar matote, ką VIEŠPATS išrinko? Kito, kaip jis, nėra visoje tautoje". O visi žmonės jį sveikino, šaukdami: "Tegyvuoja karalius!"

10.25 Samuelis paaiškino žmonėms karaliaus valdžios teises ir pareigas, surašė jas į knygą ir padėjo VIEŠPATIES akivaizdoje. Tai padaręs, Samuelis išsiuntė žmones atgal į namus.

10.26 Ir Saulius, lydimas dorų stipruolių, kurių širdį buvo palietęs Dievas, sugrįžo į savo namus Gibeoje.

10.27a Bet keletas niekšų sakė: "Kaip gali šis vaikinas mus išgelbėti?" Jie tad jį niekino ir dovanos jam neatnešė. Bet jis dėjosi to nepastebįs.

Amoniečių nugalėjimas {

10.27b Amoniečių karalius Nahašas buvo nuožmiai engęs Gado ir Reubeno giminių žmones. Jis, būdavo, kiekvienam jų išlupa dešinę akį ir neleidžia turėti gelbėtojo. Nebuvo likę nė vieno iš izraeliečių anapus Jordano, kurio dešinės akies amoniečių karalius Nahašas nebūtų išlupęs. Bet septyni tūkstančiai vyrų buvo pabėgę nuo amoniečių ir suėję į Jabeš-Gileadą.

11

11.1 Maždaug po mėnesio} amonietis Nahašas atžygiavo ir apgulė Jabeš-Gileadą. Jabešo vyrai Nahašui tarė: "Sudaryk su mumis sandorą, ir mes tau tarnausime".

11.2 Bet amonietis Nahašas atsakė: "Tik šitaip aš sudarysiu su jumis sandorą, būtent išlupdamas kiekvienam iš jūsų dešinę akį! Šitaip aš užtrauksiu gėdą visam Izraeliui!"

11.3 Jabešo seniūnai jam kalbėjo: "Duok mums septynias dienas atsikvėpti, kad galėtume pasiųsti pasiuntinius į visą Izraelį. Jei neatsiras, kas mus gelbėtų, mes tau pasiduosime".

11.4 Atėję į Sauliaus Gibeą, pasiuntiniai perdavė šiuos žodžius žmonėms. Visi žmonės aimanavo.

11.5 Kaip tik tuo metu, varydamas jaučius, iš laukų sugrįžo Saulius. "Kodėl žmonės verkia?" - klausė Saulius. Jie tad pakartojo jam žinią apie Jabešo gyventojus.

11.6 Klausantis šių žodžių, Saulių pagavo VIEŠPATIES dvasia ir jis labai įniršo.

11.7 Paėmęs jungą jaučių, jis sukapojo juos į gabalus ir išsiuntė per pasiuntinius į visą Izraelio žemę su įspėjimu: "Taip bus padaryta su jaučiais kiekvieno, kuris tik neateis sekti paskui Saulių ir Samuelį!" VIEŠPATIES baimė apėmė žmones, ir jie atėjo visi kaip vienas.

11.8 Jam sutelkus juos prie Bezeko, izraeliečių buvo trys šimtai tūkstančių, o iš Judo trisdešimt tūkstančių.

11.9 O atėjusiems pasiuntiniams buvo pasakyta: "Taip jūs kalbėsite Jabeš-Gileado vyrams: 'Rytoj, saulei pradėjus kaitinti, jūs būsite išgelbėti'". Pasiuntiniai sugrįžę pranešė tai Jabeš-Gileado gyventojams. Šie apsidžiaugė.

11.10 Tada Jabešo gyventojai tarė amoniečiams: "Rytoj pasiduosime jums, galėsite daryti su mumis, kas tik jums patiks".

11.11 Kitą dieną Saulius išdėstė kariuomenę į tris būrius. Rytmečio sargybos metu jie įsiveržė į stovyklą ir tol kirto amoniečius, kol įkaito diena. Išlikusieji gyvi buvo taip išblaškyti, kad niekur neliko dviejų vienoje vietoje.

Žmonės priima Saulių karaliumi

11.12 Žmonės tad kalbėjo Samueliui: "Kas drįso sakyti: 'Nejau Saulius bus mūsų karalius'? Paduokite juos mums, mes juos nubausime mirtimi".

11.13 Bet Saulius atsakė: "Šiandien nė vienas nebus nubaustas mirtimi, nes šiandien VIEŠPATS suteikė Izraeliui išgelbėjimą".

11.14 Samuelis tarė žmonėms: "Eikit šen! Eime į Gilgalą ir ten pradėkime karaliaus valdžią".

11.15 Visi žmonės tada nuėjo į Gilgalą ir ten, Gilgale, VIEŠPATIES akivaizdoje paskelbė Saulių karaliumi. Ten jie atnašavo VIEŠPATIES akivaizdoje bendravimo aukas; ten Saulius ir visi izraeliečiai šventė su didžiu džiaugsmu.

12 Samuelio atsisveikinimo kalba

12.1 Tada Samuelis kreipėsi į visą Izraelį: "Tikėkit manimi, klausiau jūsų balso visame, ko jūs iš manęs prašėte, ir paskyriau karalių jums valdyti.

12.2 Štai karalius nuo dabar jus ves. O aš pasenau ir pražilau, turiu sūnus tarp jūsų. Aš buvau jūsų vadas nuo savo jaunystės iki šios dienos.

12.3 Štai aš! VIEŠPATIES akivaizdoje ir jo pateptojo akivaizdoje liudykite prieš mane! Kieno esu aš paėmęs jautį? Ir kieno esu paėmęs asilą? Ką esu aš apgavęs ar apiplėšęs? Iš kieno rankos esu aš paėmęs kyšį, kad nematyčiau jo kaltės? Liudykite prieš mane, jums atsilyginsiu".

12.4 Jie atsakė: "Tu mūsų nei apgavai, nei apiplėšei ir nieko nepaėmei iš kieno nors rankos".

12.5 Jis tad jiems tarė: "Taigi VIEŠPATS šiandien yra jums liudytojas, ir jo pateptasis yra liudytojas, kad neradote nieko mano rankoje". Ir jie sutiko: "Jis yra liudytojas!"

12.6 Tęsdamas Samuelis tarė žmonėms: "Liudytojas yra VIEŠPATS, kuris paskyrė Mozę bei Aaroną ir išvedė jūsų protėvius iš Egipto žemės.

12.7 Todėl dabar stokitės, aš eisiu į teismą su jumis VIEŠPATIES akivaizdoje ir atpasakosiu jums visus VIEŠPATIES gerumo darbus, padarytus jums ir jūsų protėviams.

12.8 Kai Jokūbas nuėjo į Egiptą ir egiptiečiai juos engė, tada jūsų protėviai šaukėsi VIEŠPATIES; VIEŠPATS pasiuntė Mozę ir Aaroną, kurie išvedė juos iš Egipto ir apgyvendino šioje vietoje.

12.9 Bet jie užmiršo VIEŠPATĮ, savo Dievą. Užtat jis padavė juos į rankas Siseros, Hazoro karaliaus Jabino kariuomenės vado, į rankas filistinų ir į rankas Moabo karaliaus. Jie su jais kariavo.

12.10 Tada jie šaukdavosi VIEŠPATIES, tardami: 'Nusidėjome, nes palikome VIEŠPATĮ ir garbinome Baalus ir Aštarotes. Bet dabar išgelbėk mus iš mūsų priešų rankos, ir mes tau tarnausime!'

12.11 Užtat VIEŠPATS siuntė Jerub-Baalą ir Bedaną, ir Jeftą, ir Samuelį; jis išgelbėjo nuo jus apsupusių priešų, ir jūs saugiai gyvenote.

12.12 Bet, matydami, kad amoniečių karalius Nahašas atžygiuoja prieš jus, man sakėte: 'Ne! Karalius mus turi valdyti!' - nors VIEŠPATS, jūsų Dievas, buvo jūsų karalius.

Įspėjimai žmonėms ir karaliui

12.13 Puiku, VIEŠPATS paskyrė jums karalių! Štai čia yra karalius, kurį išsirinkote, kurio prašėte.

12.14 Jei bijosite VIEŠPATIES, tarnausite jam, klausysite jo balso ir nemaištausite prieš VIEŠPATIES įsakymą, jei jūs ir jus valdantis karalius seksite VIEŠPAČIU, savo Dievu, - bus puiku!

12.15 Bet jei neklausysite VIEŠPATIES balso ir maištausite prieš VIEŠPATIES įsakymą, tuomet VIEŠPATIES ranka bus prieš jus ir prieš jūsų karalių.

12.16 Dabar tad būkite pasiruošę pamatyti nuostabų dalyką, kurį VIEŠPATS padarys jūsų akyse.

12.17 Argi ne kviečiapjūtė šiandien? Aš šauksiuosi VIEŠPATIES, kad siųstų perkūnijos ir lietaus.

Tuomet jūs suprasite ir matysite, kokį nedorą dalyką jūs darėte VIEŠPATIES akyse, prašydami sau karaliaus".
12.18 Samuelis šaukėsi VIEŠPATIES, ir VIEŠPATS tą dieną atsiuntė perkūnijos ir lietaus. O visi žmonės didžiai bijojo VIEŠPATIES ir Samuelio.

12.19 Visi žmonės Samueliui sakė: "Užtark savo tarnus pas VIEŠPATĮ, savo Dievą, kad nenumirtume, nes prie visų savo nuodėmių pridėjome dar ir tą nedorą dalyką: reikalavome karaliaus".
12.20 Samuelis žmonėms tarė: "Nebijokite! Iš tikrųjų visus tuos nedorus dalykus jūs esate padarę, tačiau nesigręžkite nuo VIEŠPATIES, savo Dievo, bet tarnaukite VIEŠPAČIUI visa savo širdimi.
12.21 Nesigręžkite vaikytis beverčių daiktų, nenešančių naudos ir negalinčių išgelbėti, nes jie yra beverčiai.
12.22 Savo didžio vardo dėlei neatmes VIEŠPATS savo tautos, nes VIEŠPAČIUI patiko padaryti jus sau tauta.
12.23 Be to, gink Dieve nusidėti VIEŠPAČIUI ir liautis melstis už jus. Aš ir toliau mokysiu jus gero ir doro kelio.
12.24 Tik jūs turite garbinti VIEŠPATĮ ir jam ištikimai visa širdimi tarnauti, nes matėte, kokių didžių dalykų jis yra jums padaręs.
12.25 Bet jei užsispirsite ir toliau nedorai elgtis, ir jūs, ir jūsų karalius pražūsite".

C. SAULIUS IR DOVYDAS

13 Sukilimas prieš filistinus

13.1 Saulius buvo...metų, kai tapo karaliumi, ir jis karaliavo Izraelyje...{dvejus} metus.

13.2 Saulius išsirinko iš Izraelio tris tūkstančius vyrų. Du tūkstančiai buvo su Sauliumi Michmaše ir Bet-Elio aukštumose, o vienas tūkstantis buvo su Jonatanu Benjamino Gibeoje. Likusius vyrus jis paleido namo į savo palapines.
13.3 Jonatanas nugalėjo Gibeoje esančią filistinų įgulą; filistinai apie tai sužinojo. Saulius paliepė pūsti ragą visame krašte, tardamas: "Teišgirsta hebrajai!"
13.4 Visas Izraelis išgirdo: "Saulius nugalėjo filistinų įgulą! Izraelis užsitraukė filistinų neapykantą!" Žmonės buvo pašaukti telktis pas Saulių į Gilgalą.

13.5 Filistinai savo ruožtu kovoti su Izraeliu sutelkė trisdešimt tūkstančių vežimų ir šešis tūkstančius raitelių, o kareivių tiek daug, kiek yra pajūryje smilčių. Jie atžygiavo ir pasistatė stovyklą prie Michmašo, į rytus nuo Bet-Aveno.
13.6 Izraelio vyrams pamačius, kad jie yra pavojuje, - nes kariuomenė buvo sunkioje padėtyje, - žmonės išsislapstė olose, urvuose, tarp uolų, kapuose ir vandens talpyklose.
13.7 Kiti hebrajai perėjo Jordaną į Gado ir Gileado žemę. Saulius vis dar buvo Gilgale, ir likusieji žmonės susitelkė prie jo kupini baimės.

13.8 Jis laukė septynias dienas - iki laiko, kurį buvo nustatęs Samuelis. Bet Samuelis neatėjo, ir žmonės pradėjo slaptai trauktis nuo Sauliaus.

13.9 Saulius tad paliepė: "Paruoškite čia man deginamąją auką ir bendravimo atnašas". Ir jis atnašavo deginamąją auką.
13.10 Vos jam pabaigus atnašauti deginamąją auką, atėjo Samuelis. Saulius išėjo jo pasitikti ir pasveikinti.
13.11 "Ką tu padarei?" - klausė Samuelis. Saulius atsakė: "Matydamas, kad žmonės slaptai traukiasi nuo manęs ir tu neatėjai paskirtu laiku, o filistinai jau buvo susitelkę Michmaše,
13.12 aš sau tariau: 'Nūn filistinai tuojau atžygiuos prieš mane į Gilgalą, o aš dar neieškojau VIEŠPATIES malonės'. Taigi aš iš savo nerimo ir atnašavau deginamąją auką".
13.13 Samuelis Sauliui tarė: "Tu pasielgei kvailai, nesilaikydamas VIEŠPATIES, savo Dievo, tau duoto įsakymo! VIEŠPATS būtų patvirtinęs tavo karaliavimą Izraelyje visam laikui,
13.14 bet dabar tavo karaliavimas neišliks. VIEŠPATS susiieškojo sau vyrą pagal savo širdį, jį VIEŠPATS paskyrė būti savo tautos valdovu, nes tu nevykdei, ką VIEŠPATS buvo tau įsakęs".
13.15 Samuelis pakilo ir nuėjo iš Gilgalo savo keliu. Bet likusieji žmonės, žygiuodami nuo Gilgalo Benjamino Gibeos link, nuėjo su Sauliumi prisidėti prie kariuomenės.

Saulius apžiūrėjo pas jį pasilikusius žmones - apie šešis šimtus vyrų.
13.16 Saulius, jo sūnus Jonatanas ir su jais pasilikusieji kareiviai apsistojo Benjamino Geboje, o filistinai turėjo stovyklą Michmaše.
13.17 Tada iš filistinų stovyklos išėjo trys būriai kareivių krašto niokoti. Vienas būrys pasuko Ofros keliu, einančiu į Šualo sritį,
13.18 kitas būrys pasuko Bet-Horono kryptimi, o trečiasis būrys pasuko kalno, dunksančio virš Zebojimų slėnio dykumos pusėje, link.

13.19 Visame Izraelio krašte nebuvo galima rasti kalvio, nes filistinai kalvystę buvo uždraudę: "Kitaip hebrajai pasidirbs sau kalavijus ar ietis!"
13.20 Taigi visi izraeliečiai turėdavo nueiti pas filistinus paaštrinti savo noragų, kauptuvų, kirvių ar pjautuvų.
13.21 Mokestis už paaštrinimą buvo du trečdaliai šekelio už noragus, kauptuvus bei trišakes ir trečdalis šekelio už kirvių paaštrinimą bei akstinų jaučiams varyti ištiesinimą.
13.22 Todėl mūšio dieną nebuvo galima rasti nei kalavijo, nei ieties rankose kareivių, buvusių su Sauliumi ir Jonatanu. Juos turėjo tik Saulius ir Jonatanas.

Jonatano žygdarbis
13.23 Filistinų įgula buvo įžygiavusi į Michmašo perėją.

14

14.1 Vieną dieną Sauliaus sūnus Jonatanas tarė savo jaunam ginklanešiui: "Eikš, paeikime iki filistinų įgulos kitoje pusėje". Bet savo tėvui apie tai nepasakė.
14.2 Saulius buvo apsistojęs Gibeos pakraštyje po granatmedžiu, esančiu prie Migrono. Su juo buvo apie šešis šimtus vyrų
14.3 drauge su efodą nešiojančiu Ahitubo sūnumi Ahiju, Ikabodo broliu, VIEŠPATIES kunigo Šilo'e Elio sūnaus Fineho sūnumi. Žmonės nežinojo, kad Jonatanas buvo išėjęs.

14.4 Perėjoje, per kurią Jonatanas bandė nueiti iki filistinų įgulos, buvo stati uola vienoje pusėje ir stati uola kitoje pusėje, viena vadinama Bozezu, o kita - Sėne.
14.5 Viena stačioji uola buvo šiaurėje priešais Michmašą, o kita pietuose priešais Gebą.

14.6 Jonatanas tarė savo jaunam ginklanešiui: "Eikš, paeikime iki tų neapipjaustytųjų įgulos. Galbūt VIEŠPATS mums padės, nes VIEŠPAČIUI nėra sunku išgelbėti per daugelį ar per keletą".
14.7 Ginklanešys jam atsakė: "Daryk visa, kas yra tavo širdyje. Va, aš su tavimi! Mano širdis kaip tavo širdis!"
14.8 Jonatanas tarė: "Štai mudu pereisime tų vyrų link ir jiems pasirodysime.
14.9 Jei jie mums sakys: 'Palaukite, kol mes pas jus ateisime!' - tuomet mudu liksime stovėti savo vietoje, prie jų nelipsime.
14.10 Bet jei jie sakys: 'Palipkite pas mus!' - tuomet mudu palipsime, nes VIEŠPATS atiduoda juos mums į rankas. Tai mums bus ženklas".
14.11 Jiedu tada pasirodė priešais filistinų įgulą. Filistinai sakė: "Štai ir hebrajai išlenda iš urvų, kuriuose jie buvo pasislėpę".
14.12 Įgulos vyrai šūktelėjo Jonatanui ir jo ginklanešiui, sakydami: "Palipkite pas mus, kad galėtume jums kai ką parodyti!" Jonatanas savo ginklanešiui tarė: "Lipk paskui mane, nes VIEŠPATS atidavė juos į Izraelio rankas".
14.13 Jonatanas kopė rankomis ir kojomis, o jo ginklanešys iš paskos. Filistinai krito prieš Jonataną, o jo ginklanešys, lipdamas paskui jį, juos pribaigė.
14.14 Šiame pirmame žygyje Jonatanas ir jo ginklanešys pusės akro plote užmušė apie dvidešimt vyrų.
14.15 Baisus klaikas sujudino kareivius stovykloje ir lauke; įgula ir net išėjusieji niokoti krašto buvo klaiko apimti. Pati žemė drebėjo, ir visus apėmė nepaprastas siaubas.

14.16 Sauliaus žvalgai Benjamino Gibeoje matė, kad priešo stovykla sklaidosi į visas puses.
14.17 Saulius kareiviams, esantiems su juo, įsakė: "Patikrinkite ir pažiūrėkite, kas yra iš mūsų išėjęs". Jie patikrino ir pamatė, kad trūksta Jonatano ir jo ginklanešio.
14.18 Saulius tarė Ahijui: "Atnešk čia Dievo Skrynią", nes Dievo Skrynia tuomet būdavo su izraeliečiais.
14.19 Sauliui kalbantis su kunigu, sąmyšis filistinų stovykloje vis didėjo ir didėjo. Jis tad kunigui tarė: "Sulaikyk ranką".

14.20 Tada Saulius ir su juo esantieji kareiviai susitelkė ir nuskubėjo į mūšį. Jie rado filistinus didžiai sumišusius, kertančius kalavijais vieni kitiems.
14.21 Ir hebrajai, pirma buvusieji filistinų pusėje ir atėjusieji su jais į stovyklą, prisidėjo prie izraeliečių, buvusių su Sauliumi ir Jonatanu.
14.22 Panašiai ir visi izraeliečiai, slapstęsi Efraimo aukštumose, išgirdę, kad filistinai bėga, vijosi juos įkandin kovodami.
14.23 Taigi tą dieną VIEŠPATS suteikė Izraeliui pergalę.

Sauliaus priesaika Mūšis tęsėsi anapus Bet-Aveno. Visa kariuomenė buvo su Sauliumi - dešimt tūkstančių vyrų. Mūšis išsiplėtė Efraimo aukštumose.

14.24 Saulius tą dieną padarė didelę klaidą. Jis buvo prisaikdinęs kareivius, tardamas: "Tebūna prakeiktas vyras, kurs valgytų maisto iki vakaro, kol aš nebūsiu atkeršijęs savo priešams!" Taigi nė vienas iš kareivių neragavo maisto.

14.25 Kareiviai užtiko korį su medumi; ten buvo medaus ir žemėje.

14.26 Užtikę korį su medumi, kareiviai matė, kad varva medus, bet nė vienas jų rankos prie burnos nekėlė, nes bijojo priesaikos.

14.27 Bet Jonatanas nebuvo girdėjęs, kaip jo tėvas prisaikdino kareivius. Jis tad ištiesė rankoje laikomą lazdą, padažė jos galą į medaus korį ir pakėlė ranką prie burnos. Jam akys nušvito.

14.28 Tuomet vienas iš kareivių tarė: "Tavo tėvas griežtai prisaikdino kareivius, tardamas: 'Tebūna prakeiktas vyras, kurs valgytų ką nors šiandien!' Dėl to kareiviai yra nusilpę".

14.29 Jonatanas kalbėjo: "Mano tėvas nuvargino kraštą! Prašyčiau pažiūrėti, kaip nušvito man akys, kai paragavau tą truputėlį medaus.

14.30 Iš tiesų, jei kareiviai šiandien būtų laisvai valgę paimto iš priešų grobio, pergalė prieš filistinus būtų buvusi kur kas didesnė!"

Draudžiama valgyti kruviną mėsą

14.31 Sumušę filistinus tą dieną nuo Michmašo iki Aijalono, kareiviai buvo visiškai nusilpę.

14.32 Tad puolė jie prie grobio ir, paėmę avių, jaučių bei veršių, pjovė juos ant žemės. Kareiviai valgė kruviną mėsą.

14.33 Sauliui buvo pranešta: "Štai kareiviai nusideda VIEŠPAČIUI, valgydami kruviną mėsą!" "Jūs nesilaikėte tikėjimo, - jis tarė, - atritinkite man čia didelį akmenį".

14.34 Ir Saulius įsakė: "Pasisukinėkite tarp kareivių ir jiems pasakykite: 'Teatveda visi savo jaučius ar savo avis pas mane, teskerdžia juos čia ir tevalgo. Bet nenusidėkite VIEŠPAČIUI, valgydami kruviną mėsą'".

Tad visi kareiviai atsivedė savo jaučius tą naktį ir ten juos pjovė.

14.35 O Saulius pastatė VIEŠPAČIUI aukurą. Tai buvo pirmas aukuras, kurį jis pastatė VIEŠPAČIUI.

Atskleidžiama Jonatano kaltė

14.36 Tada Saulius tarė: "Leiskimės vytis filistinus nakčia, plėškime juos iki aušros, nepalikime nė vieno iš jų gyvo!" Jie atsakė: "Daryk visa, kas tau atrodo gera". Bet kunigas sakė: "Kreipkimės čia į Dievą".

14.37 Saulius tad teiravosi Dievo: "Ar man reikia leistis filistinų vytis? Ar paduosi juos į rankas Izraeliui?" Bet jis tą dieną jam neatsakė.

14.38 Tada Saulius tarė: "Ateikite čia, visi žmonių vadai! Mes turime ištirti ir nustatyti, kaip ši nuodėmė šiandien buvo padaryta.

14.39 Kaip gyvas VIEŠPATS, kuris duoda pergalę Izraeliui, net jei tai būtų per mano sūnų Jonataną, jis tikrai turės mirti!" Bet nė vienas iš kareivių neatsakė.

14.40 Jis tarė visam Izraeliui: "Atsistokite vienoje pusėje, o mano sūnus Jonatanas atsistos kitoje pusėje". Kareiviai Sauliui atsakė: "Daryk, kas tau atrodo gera". -

14.41 "O VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, - Saulius tarė, - kodėl šiandien neatsakei savo tarnui? Jei kaltas esu aš ar mano sūnus Jonatanas, o VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, atsakyk Urimais. Bet jei ši kaltė yra tavo tautos Izraelio, atsakyk Tumimais". Jonatanas ir Saulius buvo nurodyti burtų keliu.

14.42 Tuomet Saulius paliepė: "Meskite burtus man ir mano sūnui Jonatanui". Jonatanas buvo nurodytas.

14.43 "Pasakyk man, ką padarei?" - Saulius klausė Jonataną. Jonatanas jam pasakė: "Aš tik paragavau truputį medaus nuo galo lazdos, kurią laikiau rankoje. Štai aš čia, pasiruošęs mirti".

14.44 Saulius tarė: "Tedaro Dievas man taip ir dar teprideda: tu tikrai turi mirti, Jonatanai!"

14.45 Bet kareiviai Sauliui tarė: "Nejau turi mirti Jonatanas - tas, kuris įvykdė šį didį Izraelio išgelbėjimą? Jokiu būdu! Kaip gyvas VIEŠPATS, nė vienas plaukas nuo jo galvos nenukris ant žemės! Juk ką jis šiandien darė, visada Dievas buvo su juo". Taip kareiviai išgelbėjo Jonataną, ir jis nemirė.

14.46 Saulius liovėsi vytis filistinus; filistinai sugrįžo į savo žemę.

Karai ir pergalės

14.47 Saulius, įtvirtinęs savo karaliavimą Izraelyje, kovojo su priešais iš visų pusių - su Moabu, su amoniečiais, su Edomu, su Zobos karaliais ir su filistinais. Kur tik jis pasisukdavo, nugalėdavo.

14.48 Jis buvo pergalingas, nugalėjo amalekitus ir išgelbėjo Izraelį nuo jo niokotojų rankų.

Sauliaus šeima

14.49 Sauliaus sūnūs buvo Jonatanas, Išvis ir Malchišua. O jo dviejų dukterų vardai šie: Meraba buvo vardas pirmagimės ir Michalė buvo vardas jaunesniosios.

14.50 Vardas Sauliaus žmonos, Ahimaazo dukters, buvo Abinoama. O vardas kariuomenės vado, Sauliaus dėdės Nero sūnaus, buvo Abneris.

14.51 Kišas buvo Sauliaus tėvas, o Abnerio tėvas Neras buvo Abielio sūnus.

14.52 Per visas Sauliaus dienas karas su filistinais buvo nuožmus. Kada tik Saulius pastebėdavo stiprų ir drąsų vyrą, paimdavo jį į savo tarnybą.

15 Šventas karas su amalekitais

15.1 Samuelis tarė Sauliui: "Mane VIEŠPATS siuntė patepti tavęs karaliumi savo tautai Izraeliui. Todėl dabar klausykis VIEŠPATIES žodžių!

15.2 "Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS: 'Aš bausiu Amaleką už tai, ką jis padarė Izraeliui, kai, jam einant iš Egipto, jį užpuolė kelyje.

15.3 Dabar eik, užpulk jį ir paskirk sunaikinti visa, kas jam priklauso. Nesigailėk nė vieno, bet užmušk vyrus ir moteris, vaikus ir kūdikius, jaučius ir avis, kupranugarius ir asilus'".

15.4 Saulius pašaukė kareivius ir prie Telaimų padarė jų apžiūrą: du šimtai tūkstančių pėstininkų ir dešimt tūkstančių kareivių iš Judo.

15.5 Tada Saulius nužygiavo iki pat Amaleko miesto ir slėnyje surengė pasalas.

15.6 Kenitams Saulius tarė: "Eikite šen! Palikite! Tučtuojau pasitraukite nuo amalekitų, kad nesunaikinčiau jūsų drauge su jais, nes jūs rodėte gerumą visiems izraeliečiams, kai jie išėjo iš Egipto". Kenitams pasitraukus nuo amalekitų,
15.7 Saulius sutriuškino amalekitus nuo Havilos iki pat Šuro, esančio į rytus nuo Egipto.
15.8 Amaleko karalių Agagą paėmė gyvą į nelaisvę, bet visus žmones paskyrė sunaikinti kalaviju.
15.9 Saulius ir kareiviai pasigailėjo Agago, geriausių avių, galvijų, peniukšlių ir avinėlių bei viso, kas buvo vertinga. Jie nenorėjo paskirti jų sunaikinti; sunaikinti jie paskyrė tik tai, kas buvo menka ir niekam nebetiko.

15.10 Tada VIEŠPATIES žodis atėjo Samueliui:
15.11 "Gailiuosi, kad padariau Saulių karaliumi, nes jis nusigręžė nuo manęs ir neįvykdė mano įsakymų". Samuelis sielojosi ir maldavo VIEŠPATĮ visą naktį.
15.12 Atsikėlęs anksti rytą, Samuelis išėjo su Sauliumi susitikti. Samueliui buvo pasakyta: "Saulius buvo nuėjęs į Karmelį. Štai jis ten savo garbei paminklą pasistatė. Paskui jis leidosi kelionėn ir nuėjo į Gilgalą".
15.13 Kai Samuelis atėjo pas Saulių, Saulius jam tarė: "Telaimina tave VIEŠPATS! Aš įvykdžiau VIEŠPATIES įsakymą". -
15.14 "Betgi ką reiškia tas avių bliovimas ir jaučių baubimas mano ausyse?" - klausė Samuelis.
15.15 Saulius atsakė: "Jie buvo parvesti iš amalekitų, nes kareiviai pasigailėjo geriausių avių ir galvijų, kad būtų paaukoti VIEŠPAČIUI, tavo Dievui. Likusius mes paskyrėme sunaikinti".
15.16 Samuelis tarė Sauliui: "Liaukis! Aš tau pasakysiu, ką VIEŠPATS kalbėjo man praeitą naktį". Jis atsakė: "Kalbėk!"

15.17 Samuelis tarė: "Nors savo akyse ir gali atrodyti menkas, bet argi nesi Izraelio giminių galva? VIEŠPATS tave patepė Izraelio karaliumi.
15.18 VIEŠPATS tave pasiuntė į žygį, tardamas: 'Eik ir paskirk sunaikinti tuos nusidėjėlius - amalekitus! Kovok, kol jie bus sunaikinti'.
15.19 Kodėl tad nepaklausei VIEŠPATIES balso? Kodėl tad meteisi ant grobio ir darei, kas nedora VIEŠPATIES akyse?"
15.20 Saulius Samueliui atsakė: "Aš vis dėlto paklausiau VIEŠPATIES balso! Atlikau žygį, į kurį VIEŠPATS mane siuntė, parvedžiau Amaleko karalių Agagą ir paskyriau amalekitus sunaikinti.
15.21 Bet iš grobio kareiviai paėmė avių ir jaučių - geriausia iš to, kas turėjo būti paskirta sunaikinti - paaukoti VIEŠPAČIUI, tavo Dievui, Gilgale".

15.22 Į tai Samuelis atsakė:
"Argi tiek pat džiugina VIEŠPATĮ
deginamosios atnašos ir kruvinos aukos,
kiek klusnumas VIEŠPATIES balsui?
Tikrai, klusnumas yra geriau negu kruvina auka
ir atsidavimas - negu avinų taukai.
15.23 Nes maištas yra ne mažesnė nuodėmė už būrimą,

o pasikliovimas savimi tarsi stabų blogis.
Už tai, kad atmetei VIEŠPATIES žodį,
jis atmetė tave nuo karaliavimo".

15.24 "Aš nusidėjau, - tarė Samueliui Saulius, - nes, bijodamas kareivių ir klausydamas jų balso, nusižengiau VIEŠPATIES įsakymui ir tavo žodžiams.
15.25 Dabar todėl prašyčiau atleisti mano nuodėmę ir grįžti su manimi, kad pagarbinčiau VIEŠPATĮ".
15.26 Samuelis atsakė Sauliui: "Negrįšiu su tavimi, nes tu atmetei VIEŠPATIES žodį, o VIEŠPATS atmetė tave nuo karaliavimo Izraelyje".
15.27 Samueliui nusigręžiant eiti, Saulius pagriebė jo skraistės skverną, ir jis atplyšo.
15.28 O Samuelis jam tarė: "Šiandien VIEŠPATS atplėšė nuo tavęs Izraelio karalystę ir atidavė ją tavo artimui, kuris yra geresnis už tave.
15.29 Be to, Izraelio Šlovė neapgauna ir nekeičia savo minties, nes jis nėra mirtingas, kad jam reikėtų keisti savo mintį".
15.30 Tačiau Saulius maldavo: "Nusidėjau, bet dabar pagerbk mane prieš mano tautos seniūnus ir prieš Izraelį, grįžk su manimi, kad pagarbinčiau VIEŠPATĮ, tavo Dievą!"
15.31 Samuelis sugrįžo su Sauliumi, ir Saulius puolė kniūbsčia prieš VIEŠPATĮ.

Agago mirtis ir Samuelio pasitraukimas
15.32 Tada Samuelis paliepė: "Atveskite pas mane Amaleko karalių Agagą". Agagas atėjo pas jį svyruodamas. Agagas tarė: "Oi, arti karti mirtis!"
15.33 O Samuelis tarė:

"Kaip tavo kalavijas moteris darė bevaikes,
taip tavo motina bus bevaikė tarp moterų".

Samuelis sukapojo Agagą į gabalus Gilgale VIEŠPATIES akivaizdoje.

15.34 Tada Samuelis nuėjo į Ramą, o Saulius nuėjo į savo namus Gibeoje.
15.35 Samuelis nebematė daugiau Sauliaus iki savo mirties dienos. Tačiau Samuelis sielojosi dėl Sauliaus todėl, kad VIEŠPATS gailėjosi padaręs jį Izraelio karaliumi.

16 Dievas siunčia Samuelį į Betliejų
16.1 VIEŠPATS tarė Samueliui: "Kaip ilgai sielosiesi dėl Sauliaus? Aš atmečiau jį nuo karaliavimo Izraelyje. Pripilk savo ragą aliejaus ir leiskis į kelionę! Siunčiu tave pas Išają Betliejietį, nes radau sau karalių tarp jo sūnų" - .
16.2 "Kaip aš eisiu? - klausė Samuelis, - jei Saulius apie tai išgirs, užmuš mane". VIEŠPATS tarė: "Veskis su savimi telyčią ir sakyk: 'Atėjau atnašauti kruvinos aukos VIEŠPAČIUI'.
16.3 Pakviesk Išają į aukos šventę, ir aš pats parodysiu tau, ką turėsi daryti. Patepsi man tą, kurį tau nurodysiu".
16.4 Samuelis darė, ką VIEŠPATS įsakė. Jam atėjus į Betliejų, miesto seniūnai išėjo, drebėdami iš baimės, jo pasitikti ir teiravosi: "Ar tavo atėjimas yra taikingas?"

16.5 Jis atsakė: "Taikingas. Atėjau atnašauti kruvinos aukos VIEŠPAČIUI. Pašventinkite save ir dalyvaukite su manimi aukos šventėje". Pašventinęs Išają ir jo sūnus, jis pakvietė juos į aukos šventę.

16.6 Jiems atvykus, jis pamatė Eliabą ir pamanė: "Tikriausiai VIEŠPATIES pateptasis stovi prieš VIEŠPATĮ".
16.7 Bet VIEŠPATS tarė Samueliui: "Nežiūrėk į jo išvaizdą ir stuomens aukštį, nes aš jį atmečiau. Juk Dievas ne taip mato, kaip žmogus, - žmogus mato, kas akimis matoma, o VIEŠPATS žiūri į širdį".
16.8 Tada Išajas, pašaukęs Abinadabą, paliepė jam praeiti pro Samuelį, bet jis tarė: "Nei to neišsirinko VIEŠPATS".
16.9 Tada Išajas paliepė Šamai praeiti pro Samuelį, bet jis tarė: "Nei to neišsirinko VIEŠPATS".
16.10 Taip Išajas liepė septyniems savo sūnums praeiti pro Samuelį, bet Samuelis Išajui tarė: "Nė vieno iš jų neišsirinko VIEŠPATS".

16.11 Samuelis paklausė Išają: "Ar tai visi tavo vaikinai?" - "Dar liko jauniausias. Matai, jis avis gano!" - atsakė. Samuelis Išajui tarė: "Pasiųsk ką nors jo atvesti, nes mes nesėsime valgyti, kol jis čia neateis".
16.12 Išajas tad pasiuntė, ir jį atvedė. Jis buvo įdegęs saule, turėjo žvalias akis ir buvo gražios išvaizdos. "Stokis, - VIEŠPATS tarė, - ir patepk jį, nes tai jis!"
16.13 Samuelis, paėmęs ragą aliejaus, patepė jį brolių akivaizdoje. Nuo tos dienos VIEŠPATIES dvasia galingai užvaldė Dovydą. O Samuelis leidosi į kelionę ir parėjo į Ramą.

Dovydas Sauliaus tarnyboje
16.14 VIEŠPATIES dvasia buvo palikusi Saulių, ir pikta dvasia iš VIEŠPATIES pradėjo jį kankinti.
16.15 Sauliaus dvariškiai jam kalbėjo: "Štai tave kankina pikta dvasia iš Dievo.
16.16 Nūn prašome mūsų viešpatį paliepti, ir tau tarnaujantys dvariškiai paieškos žmogaus, mokančio groti lyra. Kada tik apims tave pikta dvasia iš Dievo, jis grotų, ir tu geriau jaustumeis".
16.17 Saulius tarė savo dvariškiams: "Raskite man žmogų, mokantį gerai groti, ir atveskite jį pas mane!"
16.18 Tada atsiliepė vienas iš jaunų dvariškių. "Aš pastebėjau, - jis sakė, - kad Išajas Betliejietis turi sūnų, mokantį groti. Jis yra šaunus vyras ir karys, protingos kalbos ir orios išvaizdos. Be to, su juo yra VIEŠPATS".
16.19 Todėl Saulius išsiuntė pasiuntinius pas Išają paprašyti: "Atsiųsk man savo sūnų Dovydą - tą, kuris gano avis".
16.20 Išajas paėmė asilą, užkrovė ant jo duonos, pilną vyno vynmaišį bei ožiuką ir pasiuntė juos Sauliui per savo sūnų Dovydą.
16.21 Taigi Dovydas atėjo pas Saulių ir pradėjo jam tarnauti. Saulius jį labai pamilo, ir jis tapo jo ginklanešiu.
16.22 Tada Saulius pasiuntė Išajui žodį: "Prašyčiau leisti Dovydą liktis mano tarnyboje, nes jis rado malonę mano akyse".

16.23 Kada tik pikta dvasia iš Dievo apimdavo Saulių, Dovydas imdavo į rankas lyrą ir grodavo. Sauliui būdavo lengviau ir imdavo geriau jaustis, o piktoji dvasia nuo jo atsitraukdavo.

17 Galijotas meta iššūkį izraeliečiams

17.1 Filistinai sutelkė savo pajėgas mūšiui. Susibūrę prie Soko'o, Judo žemėje, jie pasistatė stovyklą tarp Soko'o ir Azekos - prie Efes-Damimų.

17.2 O Saulius ir Izraelio vyrai susitelkė, pasistatydami stovyklą Elos slėnyje. Jie išsirikiavo į kovos gretas prieš filistinus.

17.3 Filistinai buvo sustoję ant kalvos vienoje pusėje, Izraelis stovėjo ant kalvos kitoje pusėje, o tarp jų buvo slėnis.

17.4 Iš filistinų gretų išėjo kovotojas, vardu Galijotas, iš Gato, šešių uolekčių su plaštaka aukščio vyras.

17.5 Ant galvos jis turėjo varinį šalmą ir vilkėjo žvynuotą krūtinės šarvą - varinį šarvą, sveriantį penkis tūkstančius šekelių.

17.6 Ant kojų turėjo varines blauzdenas, o ant jo pečių kabojo varinė ietis.

17.7 Ieties kotas buvo tarsi audėjo riestuvas; jo ieties galva svėrė šešis šimtus geležinių šekelių. Pirma filistino ėjo jo skydnešys.

17.8 Sustojęs prieš Izraelio gretas, Galijotas šaukė joms, tardamas: "Kodėl turėtumėte stoti į kovą? Argi aš nesu filistinas, o jūs argi nesate Sauliaus tarnai? Išsirinkite iš savo tarpo vyrą, teateina jis prieš mane.

17.9 Jei jis mane nugalės ir mane užmuš, mes tapsime jūsų vergais, bet jei aš nugalėsiu ir jį užmušiu, jūs būsite mūsų vergai ir mums tarnausite.

17.10 Šiandien aš metu iššūkį Izraelio gretoms! - tęsė filistinas, - duokite man vyrą dvikovai".

17.11 Išgirdę šiuos filistino žodžius, Saulius ir visas Izraelis buvo priblokšti ir baimės apimti.

Dovydas ateina į Sauliaus stovyklą

17.12 Dovydas buvo sūnus vieno Judo žemės efratiečio iš Betliejaus, vardu Išajas. Jis turėjo aštuonis sūnus. Sauliaus dienomis tas žmogus jau buvo senas ir pažengęs metuose.

17.13 Trys Išajo vyresnieji sūnūs buvo išėję su Sauliumi į karą. Vardai jo trijų išėjusių į karą sūnų buvo tokie: pirmagimis Eliabas, antrasis sūnus Abinadabas ir trečiasis Šama, o

17.14 Dovydas buvo jauniausias. Trys vyresnieji buvo išėję su Sauliumi,

17.15 bet Dovydas nueidavo nuo Sauliaus ir vėl sugrįždavo prie Betliejaus ganyti savo tėvo avių.

17.16 Tuo tarpu filistinas per keturiasdešimt dienų, rytą ir vakarą, išeidavo į priekį.

17.17 Išajas savo sūnui Dovydui tarė: "Paimk efą šių pagruzdintų grūdų bei šiuos dešimt kepalų duonos savo broliams ir nubėk su jais pas savo brolius į stovyklą.

17.18 Nunešk šiuos dešimt sūrių jų tūkstantininkui. Pažiūrėk, kaip sekasi tavo broliams, ir parnešk iš jų kokį nors ženklą".

17.19 Saulius ir jie, ir visi Izraelio vyrai buvo Elos slėnyje, pasirengę kariauti su filistinais.

17.20 Kitą rytą Dovydas atsikėlė anksti, palikęs avis pas sargą, paėmė maistą ir leidosi į kelionę, kaip jam buvo paliepęs Išajas. Jis pasiekė stovyklos užkardą tuo metu, kai kareiviai ėjo stoti į kovos gretas, šaukdami savo kovos šūkį.
17.21 Izraelis ir filistinai sustojo į mūšio gretas, gretos priešais gretas.
17.22 Palikęs daiktus ryšulių sargui, Dovydas bėgo gretų link. Atbėgęs pasveikino savo brolius.
17.23 Jam besikalbant su jais, kovotojas - filistinas iš Gato, vardu Galijotas, - išėjo į priekį iš filistinų gretų ir kalbėjo tais pačiais žodžiais kaip anksčiau. Ir Dovydas jį girdėjo.
17.24 Izraelio vyrai, pamatę tą vyrą, bėgo nuo jo klaiko apimti.
17.25 Izraelio vyrai vieni kitiems sakė: "Ar matote tą išeinantį iš gretų vyrą? Jis išeina mesti iššūkio Izraeliui! Vyrą, kuris jį užmuštų, karalius padarys turtingą, duos jam savo dukterį žmona ir atleis nuo mokesčių jo tėvo namus Izraelyje".
17.26 Dovydas paklausė arti prie jo stovėjusių vyrų: "Kaip bus atlyginta vyrui, kuris paguldytų tą filistiną ir pašalintų gėdą nuo Izraelio? Kas yra tas neapipjaustytas filistinas, drįstantis mesti iššūkį gyvojo Dievo gretoms?"
17.27 Kareiviai atsakė jam tais pačiais žodžiais: "Taip bus atlyginta vyrui, kuris jį užmuštų".
17.28 Jo vyriausias brolis Eliabas išgirdo jį kalbantį su vyrais. Eliabą apėmė pyktis ant Dovydo. Jis tarė: "Kodėl tu čia atėjai? Kam palikai anas keletą avių dykumoje? Aš pažįstu tavo įžūlumą ir nedorą širdį, nes tu atėjai tik mūšio pamatyti!"
17.29 Bet Dovydas atsakė: "Ką aš dabar padariau? Aš tik paklausiau!"
17.30 Ir, pasitraukęs nuo jo prie kito, jis paklausė to paties, o kareiviai davė jam tą patį atsakymą kaip anksčiau.
17.31 Klausimai, kuriuos Dovydas ištarė, buvo išgirsti ir pakartoti Sauliui. Šis pasiuntė jo pašaukti.
17.32 Dovydas tarė Sauliui: "Tegu nenustoja nė vienas dėl jo drąsos! Tavo tarnas eis ir kovos su tuo filistinu".
17.33 Bet Saulius Dovydui atsakė: "Tu negali eiti prieš tą filistiną ir su juo kovoti, nes esi tik vaikas, o jis yra kareivis nuo pat savo jaunystės!"
17.34 O Dovydas atsakė Sauliui: "Tavo tarnas ganydavo savo tėvo avis; kada tik ateidavo liūtas ar meška ir nešdavosi avį iš kaimenės,
17.35 vydavausi iš paskos ir kovodavau, išgelbėdamas ją iš jo nasrų. O jei atsigręždavo prieš mane, pagriebdavau jį už nasrų, parblokšdavau ir užmušdavau.
17.36 Tavo tarnas yra užmušęs ir liūtą, ir mešką. Anas neapipjaustytas filistinas bus kaip vienas iš jų, nes jis metė iššūkį gyvojo Dievo gretoms.
17.37 VIEŠPATS, - tęsė Dovydas, - kuris išgelbėjo mane nuo liūto ir meškos, išgelbės mane ir nuo to filistino". Tada Saulius tarė Dovydui: "Eik! VIEŠPATS bus su tavimi!"

Pasirengimas dvikovai

17.38 Saulius aprengė Dovydą savo drabužiais, uždėjo jam ant galvos varinį šalmą ir apvilko jį krūtinės šarvu.

17.39 Dovydas virš drabužių prisijuosė jo kalaviją. Jis bandė paeiti, bet veltui, nes prie jų nebuvo įpratęs. Dovydas tarė Sauliui: "Negaliu su jais paeiti, nes nesu įpratęs". Jis tad juos nusivilko.
17.40 Tada jis pasiėmė savo lazdą, pasirinko iš upės vagos penkis gludžius akmenukus, įsidėjo juos į savo piemens maišelio kišenę ir, laikydamas rankoje svaidyklę, ėjo filistino link.

17.41 Tuo tarpu filistinas artinosi prie Dovydo su savo skydnešiu, einančiu pirma jo.
17.42 Apsižvalgęs ir pamatęs Dovydą, filistinas žiūrėjo į jį su panieka, nes jis buvo tik vaikas, įdegęs saulėje ir gražios išvaizdos.
17.43 Filistinas tarė Dovydui: "Argi aš esu šuva, kad su lazda ateini prieš mane?" Filistinas keikė Dovydą savo dievais.
17.44 "Eikš šen prie manęs, - filistinas tarė Dovydui, - kad galėčiau atiduoti tavo kūną padangių paukščiams ir laukų žvėrims".
17.45 Bet Dovydas filistinui atsakė: "Tu ateini prieš mane su kalaviju, ietimi ir durklu, o aš ateinu prieš tave vardu Galybių VIEŠPATIES, Izraelio gretų Dievo, kuriam tu metei iššūkį.
17.46 Šiandien VIEŠPATS paduos tave man į rankas. Aš tave užmušiu ir nukirsiu tau galvą, o filistinų stovyklos lavonus atiduosiu padangių paukščiams ir laukų žvėrims. Visa žemė žinos, kad yra Dievas Izraelyje.
17.47 Ši visa bendrija žinos, kad VIEŠPATS gali išgelbėti be kalavijo ir ieties, nes mūšis yra VIEŠPATIES, ir jis atiduos jus į mūsų rankas!"

17.48 Filistinui vėl pradėjus eiti prie Dovydo, Dovydas skubiai pabėgėjo gretų link filistino pasitikti.
17.49 Įkišęs ranką į savo maišelį, Dovydas išsiėmė vieną akmenį, sviedė jį svaidykle ir pataikė filistinui į kaktą. Akmuo įsmigo jam į kaktą, ir jis pargriuvo veidu žemėn.

17.50 Taip Dovydas nugalėjo filistiną su svaidykle ir akmeniu, - parbloškė jį ir užmušė. Rankoje kalavijo Dovydas neturėjo.
17.51 Tada Dovydas pribėgo, atsistojo šalia jo ir, ištraukęs iš makšties jo kalaviją, jį užmušė. Juo nukirto jam galvą.

Filistinai, pamatę, kad jų kovotojas negyvas, ėmė bėgti.
17.52 Izraelio ir Judo vyrai pakilo su kovos šūkiu ir taip vijosi filistinus iki pat Gato ir Ekrono vartų, kad mirtinai sužeisti filistinai krito ant kelio nuo Šaarajimų iki Gato ir Ekrono.
17.53 Paliovę vytis filistinus, izraeliečiai sugrįžo ir apiplėšė jų stovyklą. Dovydas, paėmęs filistino galvą, nunešė ją į Jeruzalę. O jo ginklus pasidėjo savo palapinėje.

Pergalingas Dovydas nuvedamas pas Saulių
17.54 Saulius, pamatęs Dovydą einant kovoti su filistinu, klausė savo kariuomenės vadą Abnerį: "Kieno sūnus tas vaikinas, Abneri?" -
17.55 "Kaip tu gyvas, karaliau, nežinau", - atsakė Abneris.
17.56 Karalius jam paliepė: "Sužinok, kieno sūnus yra tas jaunuolis".
17.57 Taigi kai Dovydas, užmušęs filistiną, sugrįžo, Abneris ėmė ir įvedė jį, laikantį filistino galvą

rankoje, pas Saulių.
17.58 Saulius jo paklausė: "Kieno tu esi sūnus, jaunuoli?" Dovydas atsakė: "Aš esu sūnus tavo tarno Išajo Betliejiečio".

18 Dovydas ir Jonatanas

18.1 Dovydui kalbantis su Sauliumi, Jonatano širdis prisirišo prie Dovydo širdies. Jonatanas pamilo jį kaip save patį.
18.2 Saulius paėmė Dovydą į savo tarnybą tą dieną ir nenorėjo leisti jam grįžti į tėvo namus.
18.3 O Jonatanas sudarė sandorą su Dovydu, nes jį pamilo kaip save patį.
18.4 Jonatanas nusiėmė skraistę ir kariškus drabužius, kuriuos nešiojo, ir atidavė juos Dovydui drauge su savo kalaviju, lanku ir diržu.
18.5 Dovydas eidavo į žygius, kur tik Saulius jį siųsdavo, ir jo žygiai buvo sėkmingi. Užtat Saulius padarė jį kariuomenės vadu. Tai patiko visiems kareiviams, net ir dvariškiams.

Sauliaus pavydas
18.6 Grįžtant jiems namo, - kai Dovydas, užmušęs filistiną, grįžo, - iš visų Izraelio miestų išėjo moterys, dainuodamos ir šokdamos, lydimos būgnelių su žvangučiais, džiaugsmo dainų ir sistrų, karaliaus Sauliaus pasitikti.
18.7 Džiūgaudamos moterys dainavo ir sakė:

"Saulius užmušė savo tūkstančius,
o Dovydas savo dešimtis tūkstančių!"

18.8 Saulius labai įpyko, nes tie žodžiai jam nepatiko. Jis tarė: "Jos davė Dovydui dešimtis tūkstančių, o man tedavė tūkstančius. Tik karaliavimo jam betrūksta!"
18.9 Nuo tos dienos Saulius žiūrėjo į Dovydą pavydo akimis.

18.10 Kitą dieną pikta dvasia iš Dievo apėmė Saulių, ir jis pradėjo siausti namuose. Dovydas grojo lyra, kaip jis kasdien darydavo, o tuo tarpu Saulius laikė rankoje savo ietį.
18.11 Saulius sviedė ietį, sakydamas sau: "Prismeigsiu Dovydą prie sienos". Bet Dovydas du sykius nuo jo išsigelbėjo.

18.12 Saulius bijojo Dovydo, nes su juo buvo VIEŠPATS, o nuo Sauliaus jis buvo pasitraukęs.
18.13 Todėl Saulius pašalino Dovydą iš savo aplinkos, paskirdamas jį tūkstantininku; Dovydas išeidavo ir sugrįždavo, vesdamas kareivius,
18.14 ir buvo sėkmingi visi žygiai, nes su juo buvo VIEŠPATS.
18.15 O Saulius, matydamas jį lydinčią sėkmę, kentė nuolatinę baimę.
18.16 Bet visas Izraelis ir Judas mylėjo Dovydą, nes jis, vesdamas juos į žygius, kartu eidavo ir kartu grįždavo.

Dovydo vedybos
18.17 Saulius tarė Dovydui: "Štai Meraba yra mano vyresnioji duktė. Ją aš tau duosiu žmona. Tik būk mano kovotojas ir kovok VIEŠPATIES kovas". Mat Saulius galvojo: "Aš pats prieš jį savo rankos nekelsiu. Filistinai tepakelia ranką prieš jį!"

18.18 Dovydas atsakė Sauliui: "Kas aš, kas mano giminės ir kas mano tėvo namai Izraelyje, kad tapčiau karaliaus žentu?"
18.19 Bet atėjus laikui, kada Sauliaus duktė Meraba turėjo būti duota Dovydui, ji buvo atiduota kaip žmona Adrieliui Meholatiečiui.

18.20 Sauliaus duktė Michalė buvo pamilusi Dovydą. Kai apie tai buvo Sauliui pasakyta, jis buvo patenkintas.
18.21 Saulius sau sakė: "Ją aš duosiu jam! Ji gali būti žabangomis jam, kad filistinai pakeltų prieš jį ranką". Todėl Saulius tarė Dovydui: "Mano žentu net dabar tu gali tapti per mano antrąją".
18.22 Saulius įsakė savo dvariškiams: "Šnabždėkite Dovydui į ausį, sakydami: 'Štai karalius tavimi žavisi, o visi jo dvariškiai tave myli. Kodėl tad netapti karaliaus žentu?'"
18.23 Sauliaus dvariškiai pakartojo šiuos žodžius Dovydui į ausį. Bet Dovydas atsakė: "Argi jūs manote, kad tapti karaliaus žentu yra lengvas dalykas? Aš esu tik neturtingas ir menkas žmogus".
18.24 Sauliaus dvariškiai jam pranešė: "Dovydas šitaip kalbėjo". -
18.25 "Dovydui taip pasakykite, - tarė Saulius. - 'Karalius nereikalauja jokios dovanos už nuotaką, išskyrus šimtą filistinų apyvarpės odelių, idant būtų karaliaus priešams atkeršyta'". Saulius tikėjosi nužudyti Dovydą filistinų rankomis.
18.26 Dvariškiams pakartojus Dovydui šiuos žodžius, Dovydas buvo patenkintas mintimi tapti karaliaus žentu. Prieš pasibaigiant nustatytam laikui,
18.27 Dovydas drauge su savo vyrais išsirengė į žygį ir užpuolęs užmušė du šimtus filistinų. Dovydas parnešė jų apyvarpės odeles ir suskaitė visą skaičių karaliui, kad galėtų tapti karaliaus žentu. Saulius davė jam savo dukterį Michalę žmona.
18.28 Betgi Saulius matė ir suprato, kad VIEŠPATS buvo su Dovydu. Net Sauliaus duktė Michalė jį mylėjo.
18.29 Todėl Saulius Dovydo dar labiau bijojo ir buvo jo priešas per visą savo gyvenimą.

18.30 Filistinų didžiūnai atžygiuodavo į mūšį. Kada tik jie atžygiuodavo, Dovydas kovodavo sėkmingiau negu visi kiti Sauliaus pareigūnai. Jo vardas tapo labai garsus.

19 Saulius persekioja Dovydą

19.1 Saulius kalbėjo savo sūnui Jonatanui ir visiems dvariškiams, kad reikėtų Dovydą užmušti. O Sauliaus sūnus Jonatanas Dovydą buvo labai pamėgęs.
19.2 Jonatanas tad pasakė Dovydui: "Mano tėvas Saulius nori tave žūtbūt užmušti. Prašyčiau rytoj rytą pasisaugoti. Dink iš akių ir nesirodyk!
19.3 O aš išėjęs stovėsiu šalia savo tėvo lauke, kuriame būsi ir tu, ir kalbėsiu savo tėvui apie tave. Jei ką nors sužinosiu, tau pasakysiu".
19.4 Jonatanas savo tėvui Sauliui apie Dovydą kalbėjo gerai. Jam sakė: "Karalius neturėtų nusidėti savo tarnui Dovydui, nes jis tau nėra nusidėjęs. Priešingai, jo žygiai yra buvę tau labai naudingi.
19.5 Jis statė savo gyvybę į pavojų ir užmušė filistiną, o VIEŠPATS suteikė per jį didelę pergalę visam Izraeliui. Pats matei ir džiaugeisi. Kodėl tad, užmušdamas Dovydą be priežasties, turėtumei užsitraukti kaltę išliedamas nekalto žmogaus kraują?"

19.6 Saulius paklausė Jonatano balso ir prisiekė: "Kaip gyvas VIEŠPATS, jis nebus užmuštas!"

19.7 Jonatanas pasišaukė Dovydą ir visa tai jam pasakė. Tada Jonatanas nuvedė Dovydą pas Saulių, ir jis tarnavo kaip pirma.

19.8 Vėl kilus karui, Dovydas iššygiavo kovoti su filistinais. Jis taip smarkiai juos užpuolė, kad jie nuo jo bėgo.

19.9 Todėl pikta dvasia iš VIEŠPATIES apėmė Saulių. Tuo metu jis sėdėjo savo namuose su ietimi rankoje, o Dovydas grojo lyra.

19.10 Saulius bandė prismeigti ietimi Dovydą prie sienos, bet Dovydas išvengė Sauliaus smūgio, ir ietis įsmigo į sieną. Dovydas ištrūko ir išsigelbėjo tą naktį.

Michalė išgelbsti Dovydą

19.11 Saulius siuntė pasiuntinius prie Dovydo namų jo tykoti ir ryto metą užmušti. Tačiau Dovydo žmona Michalė jam tarė: "Jei šiąnakt savo gyvasties negelbėsi, rytoj būsi užmuštas".

19.12 Michalė tad Dovydą nuleido žemyn pro langą. Jis išsigelbėjo ir pabėgo.

19.13 Tada Michalė, paėmusi namų stabą, paguldė jį lovoje, padėjo prie galvos ožkų vilnos pagalvę ir apklojo jį drabužiais.

19.14 Kai Saulius atsiuntė pasiuntinius Dovydo suimti, ji sakė: "Jis serga".

19.15 Tačiau Saulius išsiuntė pasiuntinius atgal, kad jie patys Dovydą pamatytų. "Atneškite jį pas mane su lova, - jis įsakė, - aš jį užmušiu!"

19.16 Įėję pasiuntiniai lovoje rado namų stabą su pagalve iš ožkų vilnos prie galvos.

19.17 Saulius Michalei tarė: "Kodėl tu mane taip apgavai? Tu padėjai mano priešui pabėgti!" - "Dėl to, - atsakė Michalė, - kad jis man sakė: 'Padėk man pabėgti, kitaip aš tave užmušiu'".

Dovydas ir Samuelis Ramoje

19.18 Dovydas pabėgo ir išsigelbėjo. Atėjęs pas Samuelį į Ramą, jis papasakojo jam visa, ką Saulius buvo jam padaręs. Jis ir Samuelis nuėjo ir apsistojo prie Najotų.

19.19 Sauliui buvo pranešta: "Dovydas yra prie Najotų Ramoje".

19.20 Tada Saulius išsiuntė pasiuntinius Dovydo suimti. Pamačius būrį pranašų, kurie kalbėjo dvasios pagauti, su Samueliu, stovinčiu tarp jų kaip vadu, Sauliaus pasiuntinius apėmė Dievo dvasia, ir jie kalbėjo dvasios pagauti.

19.21 Kai Sauliui buvo apie tai pranešta, Saulius išsiuntė kitus pasiuntinius, ir jie kalbėjo dvasios pagauti. Saulius siuntė vėl - trečią kartą - pasiuntinius, ir jie kalbėjo dvasios pagauti.

19.22 Tada jis pats nuėjo į Ramą. Atėjęs prie didžiosios vandens talpyklos, esančios Seku'e, jis klausė: "Kur yra Samuelis ir Dovydas?" Jam buvo pasakyta, kad jie yra prie Najotų Ramoje.

19.23 Jis ėjo ten - Najotų Ramoje link, ir jį apėmė Dievo dvasia. Eidamas jis kalbėjo dvasios pagautas, kol pasiekė Najotus Ramoje.

19.24 Nusivilkęs drabužius, ir jis kalbėjo dvasios pagautas Samuelio akivaizdoje. Jis gulėjo nuogas visą tą dieną ir visą tą naktį. Todėl ir sakoma: "Argi ir Saulius yra tarp pranašų?"

20 Jonatanas padeda Dovydui pabėgti

20.1 Dovydas pabėgo iš Najotų Ramoje. Nuėjęs pas Jonataną, tarė: "Ką aš padariau? Koks yra mano nusikaltimas? Kuo nusikaltau tavo tėvui, kad jis trokšta atimti man gyvybę?"
20.2 Jis atsakė: "Jokiu būdu! Tu nemirsi! Tikėk manimi, mano tėvas nedaro nieko - nei svarbaus, nei nesvarbaus - man to nepatikėdamas. Kodėl turėtų tai nuo manęs slėpti? Taip negali būti!"
20.3 Atsakydamas Dovydas prisiekė: "Tavo tėvas puikiai žino, kad aš radau malonę tavo akyse. Jis sako sau: 'Jonatanas neturi apie tai žinoti, kad neliūdėtų'. Iš tikrųjų, kaip gyvas VIEŠPATS ir kaip gyvas tu, tik žingsnis teskiria mane nuo mirties!"

20.4 Jonatanas tad tarė Dovydui: "Ką tik tu man sakysi, aš dėl tavęs padarysiu". -
20.5 "Štai rytoj yra jaunatis, - Dovydas kalbėjo Jonatanui, - ir aš iš tikrųjų turėčiau pietauti su karaliumi. Bet tu leisk man išvykti, idant galėčiau iki trečios dienos vakaro pasislėpti kaime.
20.6 Jei tavo tėvas manęs pasigestų, tark: 'Dovydas labai prašė manęs, kad leisčiau jam trumpam nuvykti į savo miestą Betliejų, nes ten visa jo šeimyna atnašauja metinę auką'.
20.7 Jei jis sakytų: 'Puiku!' - tavo tarnas yra saugus, bet jei jis įširstų, gali būti tikras, kad yra nusprendęs daryti pikta.
20.8 Elkis ištikimai su savo tarnu, nes esi įvedęs savo tarną į VIEŠPATIES sandorą su savimi. O jei esu kaltas, užmušk mane tu pats, bet pas savo tėvą atgal eiti manęs neversk". -
20.9 "Jokiu būdu taip nekalbėk! - atsakė Jonatanas, - jei sužinosiu, kad mano tėvas yra nusprendęs daryti tau pikta, apie tai tikrai tau pasakysiu!"
20.10 Dovydas klausė Jonataną: "Kas man pasakys, jei tavo tėvas tau šiurkščiai atsakytų?" -
20.11 "Eikš, - tarė Jonatanas Dovydui, - nueikime į lauką!"

Jiems atėjus į lauką,
20.12 Jonatanas tarė Dovydui: "Prisiekiu VIEŠPAČIU, Izraelio Dievu! Aš atsargiai išklausinėsiu savo tėvą šiuo laiku rytoj ar poryt ir, tikėk manimi, jei jis yra tau palankus, tuojau pat duosiu tau žinią ir tau pranešiu.
20.13 Bet jei mano tėvas ketintų pikta tau daryti, - taip VIEŠPATS tepadaro Jonatanui ir dar teprideda, jeigu aš apie tai tau nepraneščiau ir tavęs nepalydėčiau, kad galėtumei saugiai išsigelbėti. Tebūna VIEŠPATS su tavimi, kaip jis būdavo su mano tėvu!
20.14 Man gyvam esant, elkis su manimi ištikima VIEŠPATIES meile, o man mirus,
20.15 nenutrauk savo ištikimos meilės nuo mano namų niekad, net tada, kai VIEŠPATS bus išnaikinęs visus Dovydo priešus nuo žemės veido".
20.16 Taip Jonatanas sudarė sandorą su Dovydo namais: "Tepašaukia VIEŠPATS atsiskaityti Dovydo priešus!"
20.17 Jonatanas iš meilės Dovydui vėl prisaikdino jį, nes jis mylėjo jį kaip save patį.

20.18 Jonatanas tarė Dovydui: "Rytoj yra jaunatis. Tavęs bus pasigesta, nes tavo vieta prie stalo bus tuščia.
20.19 Poryt skubiai nueik į tą vietą, kur anksčiau slėpeisi, ir būk ten prie Ezelio akmens.
20.20 Aš paleisiu tris strėles jo pusėn, tarsi šaudamas į taikinį,

20.21 ir paliepsiu berniukui: 'Nueik ir surask strėles!' Jei berniukui sakysiu: 'Štai strėlės yra šiapus tavęs, surink jas!' - tada ateik, nes tau saugu ir nėra jokio pavojaus - kaip yra gyvas VIEŠPATS!
20.22 Bet jei jaunuoliui sakysiu: 'Ei, strėlės yra toliau už tavęs!' - tada eik sau, nes pats VIEŠPATS tave išsiunčia.
20.23 O dėl pažado, kurį davėme vienas kitam, tebūna VIEŠPATS liudytojas man ir tau amžinai".

20.24 Dovydas tad pasislėpė tame lauke. Atėjus jaunačiai, Karalius sėdosi dalytis šventės valgiu.
20.25 Užėmus karaliui savo įprastą vietą ant krėslo prie sienos, Jonatanas stovėjo, Abneris atsisėdo šalia Sauliaus, bet Dovydo vieta buvo tuščia.

20.26 Tačiau Saulius tą dieną nieko nekalbėjo. "Kas nors jam atsitiko, - pagalvojo sau, - jis turi būti nešvarus ir dar nėra apsivalęs".
20.27 Bet kitą dieną po jaunaties - antrą dieną - Dovydo vieta vėl buvo tuščia. Saulius savo sūnui Jonatanui tarė: "Kodėl Išajo sūnus neatėjo į šventę nei vakar, nei šiandien?"
20.28 Jonatanas Sauliui atsakė: "Dovydas labai prašė manęs leisti jam eiti į Betliejų.
20.29 Jis sakė: 'Prašyčiau leisti man eiti, nes mes turėsime šeimos šventės auką mieste, ir mano brolis į ją mane pašaukė. Taigi jeigu randu malonę tavo akyse, leisk man pasprukti ir aplankyti savo gimines'. Todėl jis neatėjo prie karaliaus stalo".

20.30 Saulius įtūžo ant Jonatano. "Esi sūnus suktos ir maištingos moters! - šaukė jis - Argi aš nežinau, kad tu palaikai Išajo sūnaus pusę savo gėdai ir savo motinos nuogumo gėdai ?
20.31 Juk kol žemėje gyvas Išajo sūnus, nei tu, nei tavo karaliavimas nebus saugus. Dabar tad pašauk ir atvesk jį pas mane, nes jis yra pasmerktas mirti!"
20.32 Jonatanas klausė savo tėvą Saulių: "Kodėl jis turėtų būti nubaustas mirti? Ką jis yra padaręs?"
20.33 Bet Saulius metė į jį savo ietį, norėdamas jį nudurti. Jonatanas suprato, kad jo tėvas buvo nusprendęs nužudyti Dovydą.
20.34 Pykčio įkarštyje Jonatanas pakilo nuo stalo ir antrąją šventės dieną nieko nevalgė, nes sielojosi dėl Dovydo, kurį jo tėvas buvo taip paniekinęs.

20.35 Kitą rytą Jonatanas, lydimas jauno berniuko, nuėjo į tą lauką susitikti su Dovydu.
20.36 Jis tarė berniukui: "Bėk ir surask strėles, kurias leidžiu". Berniukui bėgant, jis paleido strėlę toliau, negu buvo berniukas.
20.37 Berniukui pasiekus vietą, kur buvo nukritusi Jonatano strėlė, Jonatanas sušuko berniukui: "Ei, žiūrėk, strėlė yra toliau!"
20.38 Jonatanas vėl pašaukė berniuką: "Skubėk! Greičiau ir nestoviniuok!" Taigi Jonatano berniukas surinko strėles ir parnešė savo šeimininkui.
20.39 Berniukas nieko neįtarė. Tik Jonatanas ir Dovydas težinojo apie jų susitarimą.
20.40 Jonatanas padavė savo ginklus berniukui, paliepdamas: "Eik ir parnešk juos į miestą".
20.41 Berniukui vos nuėjus, Dovydas pakilo iš savo slaptavietės prie akmens. Jis puolė kniūbsčia ant žemės ir tris kartus žemai nusilenkė. Pasibučiavę jiedu drauge verkė. Dovydas ilgiau verkė.

20.42 Tada Jonatanas tarė Dovydui: "Eik ramybėje, nes mudu abu esame prisiekę VIEŠPATIES vardu, tardami: 'Tebūna VIEŠPATS su manimi ir tavimi, su mano palikuonimis ir tavo palikuonimis amžinai'".

21 Dovydas ir Nobės kunigas

21.1 Tada Dovydas nuėjo savo keliu, o Jonatanas sugrįžo į miestą.

21.2 Dovydas atėjo į Nobę pas kunigą Ahimelechą. Išsigandęs Ahimelechas išėjo Dovydo pasitikti. "Kodėl tu ateini vienas? - tarė jis. - Kodėl nėra nė vieno kito su tavimi?" - jis klausė.

21.3 Dovydas kunigui Ahimelechui atsakė: "Mane karalius pasiuntė su reikalu ir įsakė: 'Tenežino joks žmogus nieko apie reikalą, kuriuo tave siunčiu, ar apie tau duotą įsakymą'. Užtat ir nurodžiau savo vyrams susitikti tokioje ir tokioje vietoje.

21.4 O dabar, - ką turi po ranka? Duok man penketą kepalų duonos arba ką gali rasti".

21.5 Kunigas Dovydui atsakė: "Paprastos duonos neturiu po ranka, tik pašventintos duonos. Galite jos valgyti, jei vyrai yra susilaikę nuo moterų".

21.6 Dovydas, atsakydamas kunigui, tarė: "Aš laiduoju, kad moterys buvo atskirtos nuo mūsų, kaip ir praeityje. Kada tik leisdavausi į žygį, net ir į paprastą kelionę, visų mano vyrų indai būdavo pašventinti. Juo labiau šiandien, kai mūsų kelionė yra pašventinama ginklais!"

21.7 Kunigas tad davė jam pašventintos duonos, nes ten kitos duonos nebuvo, kaip tiktai Artumo duona, kuri buvo paimta iš VIEŠPATIES akivaizdos ir tuo pačiu laiku pakeista šilta duona.

21.8 Tą dieną ten buvo vienas iš Sauliaus pareigūnų, užlaikytas VIEŠPATIES akivaizdoje, vardu Doegas Edomietis. Jis buvo vyriausiasis Sauliaus kerdžius.

Galijoto kalavijas

21.9 Tada Dovydas tarė Ahimelechui: "Ar nėra čia pas tave kokios ieties ar kalavijo? Nepasiėmiau nei savo kalavijo, nei jokių savo ginklų, nes karaliaus reikalas vertė labai skubėti". -

21.10 "Štai, - atsakė kunigas, - ten, už efodo, įvyniotas į drabužį yra kalavijas Galijoto - filistino, kurį užmušei Elos slėnyje. Jei nori jį imti, imk, nes kito, išskyrus jį, čia nėra". Dovydas atsakė: "Kito tokio nėra! Duok jį man!"

Dovydas bėglys pas filistinus

21.11 Dovydas leidosi į kelionę ir tą dieną pabėgo nuo Sauliaus. Jis atbėgo pas Gato karalių Achišą.

21.12 Achišo dvariškiai jam sakė: "Na! Ar tai ne Dovydas, krašto karalius? Argi jis nėra tas, apie kurį jie dainuoja, šokdami ratelius:

'Saulius užmušė savo tūkstančius,
o Dovydas savo dešimtis tūkstančių?'"

21.13 Tuos žodžius Dovydas paėmė į širdį ir Gato karaliaus Achišo labai bijojo.

21.14 Užtat kada tik būdavo tarp jų, jis apsimesdavo bepročiu ir, jiems bandant jį sutramdyti, elgdavosi kaip pamišėlis: kleizodavo ženklus ant miesto vartų durų ir varvindavo seiles sau į barzdą. Galop Achišas tarė savo dvariškiams: "Jūs matote, kad tas vyras pamišęs! Kodėl tat reikėjo jį pas mane atvesti?

21.15 Nejau man pamišėlių trūksta, kad jūs atvedėte šį vyruką prieš mane maivytis? Argi turėtų toks

į mano namus įeiti?"

22

22.1 Dovydas iš ten išėjo ir nubėgo į Adulamo olą. Išgirdę apie tai, jo broliai ir visi jo tėvo namai suėjo ten pas jį.

22.2 Kas tik buvo nuskurdęs ar kas tik buvo prasiskolinęs, ar kas tik buvo apkartintos širdies, dėjosi prie jo. Jis tapo jų vadu. Su juo buvo apie keturis šimtus vyrų.

22.3 Iš ten Dovydas nuėjo į Moabo Mizpę. Moabo karaliui jis tarė: "Prašyčiau leisti mano tėvui ir motinai ateiti pas tave, kol sužinosiu, ką Dievas nori man daryti".

22.4 Jis paliko juos pas Moabo karalių, ir jie pas jį gyveno visą laiką, kol Dovydas buvo savo tvirtovėje.

22.5 Tačiau pranašas Gadas tarė Dovydui: "Nesėdėk tvirtovėje! Tuojau pat eik į Judo žemę!" Taigi Dovydas paliko tvirtovę ir nuėjo į Hereto mišką.

Doegas išduoda Ahimelechą

22.6 Saulius išgirdo, kad Dovydas ir su juo buvusieji vyrai buvo aptikti. Tuomet Saulius sėdėjo Gibeoje, po tamarisko medžiu ant kalvos, su ietimi rankoje, apsuptas visų savo dvariškių.

22.7 Aplink save stovintiems dvariškiams Saulius tarė: "Klausykitės, Benjamino vyrai! Ar Išajo sūnus duos kiekvienam iš jūsų laukų ir vynuogynų? Ar padarys jus visus tūkstantininkais ir šimtininkais?

22.8 Ar tai dėl to prieš mane susimokėte? Juk niekas man nepasako, kad mano sūnus susidėjo su Išajo sūnumi, nė vienas iš jūsų nesirūpina manimi ir nepasako man, kad mano sūnus sukurstė mano tarną tykoti manęs iš pasalų, kaip jis šiandien ir daro".

22.9 Doegas Edomietis, stovėjęs tarp Sauliaus dvariškių, atsiliepdamas tarė: "Aš mačiau Išajo sūnų, atėjusį į Nobę, pas Ahitubo sūnų Ahimelechą.

22.10 Jo labui jis VIEŠPATIES teiravosi, aprūpino jį maistu ir atidavė jam filistino Galijoto kalaviją".

Saulius nubaudžia kunigus

22.11 Karalius pasiuntė pašaukti Ahitubo sūnų Ahimelechą ir visus kunigus, priklausiusius jo tėvo namams Nobėje. Jie visi atėjo pas karalių.

22.12 Tada karalius tarė: "Klausykis atidžiai, Ahitubo sūnau!" - "Aš čia, mano viešpatie!" - jis atsakė.

22.13 Saulius jo klausė: "Kodėl prieš mane susimokėte, tu ir Išajo sūnus? Tu davei jam duonos bei kalaviją ir teiravaisi Dievo jo labui, kad jis prieš mane sukiltų ir tykotų manęs iš pasalų, kaip jis šiandien ir daro!"

22.14 Ahimelechas, atsakydamas karaliui, tarė: "Kuris iš visų tavo dvariškių yra taip ištikimas kaip Dovydas? Jis yra karaliaus žentas, tavo asmens sargybos vadas ir laikomas pagarboje tavo namuose.

22.15 Ar pirmąkart aš teiravausi Dievo jo labui? Jokiu būdu ne! Tegu karalius neprikiša kaltės savo tarnui ar kam nors iš mano tėvo namų, nes tavo tarnas nieko - nei mažai, nei daug - apie tai nežinojo".

22.16 Bet karalius tarė: "Ahimelechai, tu mirsi! Tu ir visi tavo namai!"

22.17 Ir karalius įsakė aplink jį stovinčiai asmens sargybai: "Pulkite! Užmuškite VIEŠPATIES kunigus, nes ir jų rankos yra su Dovydu! Jie žinojo, kad jis buvo bėglys, bet man to nepranešė". Bet karaliaus tarnai nenorėjo pakelti rankos prieš VIEŠPATIES kunigus.

22.18 Tuomet karalius tarė Doegui: "Tu, Doegai, išdrįsk! Pulk kunigus!" Doegas Edomietis paėjo pirmyn ir pats puolė kunigus. Tą dieną jis užmušė aštuoniasdešimt penkis vyrus, nešiojusius lininį efodą.

22.19 Nobę - kunigų miestą - jis ištiko kalaviju; vyrus ir moteris, vaikus ir mažylius, jaučius, asilus ir avis - visa jis ištiko kalaviju.

Ahimelecho sūnus Abjataras pabėga

22.20 Bet vienas Ahitubo sūnaus Ahimelecho sūnus, vardu Abjataras, išsigelbėjo ir nubėgo pas Dovydą.

22.21 Kai Abjataras pranešė Dovydui, kad Saulius iššudė VIEŠPATIES kunigus,

22.22 Dovydas tarė Abjatarui: "Tą dieną ten buvo Doegas Edomietis, aš žinojau, jog jis tikrai išduos Sauliui. Aš laikau save kaltu už gyvybę visų tavo tėvo namuose.

22.23 Gyvenk su manimi ir nebijok, nes kas ieškotų tavo gyvasties, turės ieškoti ir mano gyvasties. Būsi saugus su manimi".

23 Dovydas gina Keilą nuo filistinų

23.1 Dovydui buvo pranešta: "Štai filistinai puola Keilą ir plėšia klojimus".

23.2 Dovydas klausė VIEŠPATIES, teiraudamasis: "Ar turiu eiti ir užpulti tuos filistinus?" VIEŠPATS atsakė Dovydui: "Eik filistinų pulti ir išgelbėk Keilą".

23.3 Bet Dovydo vyrai jam sakė: "Štai, mes bijome net čia, Judo žemėje! O kas bus tada, kai nueisime į Keilą kovoti su filistinais?"

23.4 Dovydas tad vėl teiravosi VIEŠPATIES. VIEŠPATS jam atsakė: "Taip! Tuojau pat žygiuok į Keilą, nes aš paduosiu filistinus tau į rankas".

23.5 Dovydas ir jo vyrai nuėjo į Keilą ir kovojo su filistinais. Jis išsivarė jų galvijus ir laimėjo prieš juos didelę pergalę. Taip Dovydas išgelbėjo Keilos gyventojus.

23.6 Kai Ahimelecho sūnus Abjataras atbėgo pas Dovydą į Keilą, jis atėjo su efodu rankoje.

23.7 Sauliui buvo pranešta, kad Dovydas yra atėjęs į Keilą. "Dievas padavė jį man į rankas, - sakė sau Saulius, - nes jis, įeidamas į miestą su vartais ir skląsčiais, užsidarė narve".

23.8 Saulius tad pašaukė visas karines pajėgas prie ginklų žygiuoti į Keilą ir apsupti Dovydą ir jo vyrus.

23.9 Dovydas, sužinojęs, kad Saulius rengia jam pikta, paliepė kunigui Abjatarui: "Atnešk efodą!"

23.10 Tuomet Dovydas tarė: "O VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, tavo tarnas išgirdo, kad Saulius rengiasi ateiti į Keilą ir dėl manęs sunaikinti miestą.

23.11 Ar Saulius ateis, kaip tavo tarnas yra girdėjęs? O VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, maldauju tave, pasakyk savo tarnui". - "Ateis," - atsakė VIEŠPATS.

23.12 Tuomet Dovydas tarė: "Ar Keilos didžiūnai išduos mane ir mano vyrus Sauliui?" - "Išduos," - atsakė VIEŠPATS.
23.13 Tada Dovydas ir jo vyrai, kurių buvo apie šešis šimtus, tuojau paliko Keilą ir klajojo iš vienos vietos į kitą. Kai Sauliui buvo pranešta, kad Dovydas yra išbėgęs iš Keilos, jis nutraukė žygį.

Dovydas ir Jonatanas Horeše
23.14 Dovydas gyveno Judo dykumos tvirtovėse; gyveno Zifo dykumos aukštumose. Saulius nuolat jo ieškojo, bet Dievas nepadavė Dovydo į jo rankas.

23.15 Būdamas Horeše Zifo dykumoje, Dovydas sužinojo, kad Saulius buvo išėjęs ieškoti jo gyvybės.
23.16 Kartą Sauliaus sūnus Jonatanas atėjo į Horešą pas Dovydą ir pastiprino jo ranką Dievo vardu.
23.17 Sakė jam: "Nebijok, nes mano tėvo Sauliaus ranka niekad tavęs nepalies. Tu būsi Izraelio karalius, o aš būsiu antrasis po tavęs. Net mano tėvas Saulius žino, kad taip yra".
23.18 Tada jiedu sudarė sandorą VIEŠPATIES akivaizdoje. Dovydas pasiliko Horeše, o Jonatanas sugrįžo į savo namus.

Zifo gyventojų klasta
23.19 Keletas Zifo gyventojų atėjo pas Saulių į Gibeą ir tarė: "Dovydas slapstosi tarp mūsų Horešo tvirtovėse prie Hachilos kalvos į pietus nuo Ješimono.
23.20 Nūn tad, karaliau, kada tik panorėsi ateiti, ateik! Mes savo ruožtu paduosime jį karaliui į rankas".
23.21 Saulius atsakė: "Būkite VIEŠPATIES palaiminti už man parodytą užuojautą!
23.22 Prašyčiau grįžti ir dar kartą ištirti. Tiksliai sužinokite, kur yra jo lankoma lindynė ir kas jį ten matė, nes man pranešta, kad jis yra labai klastingas.
23.23 Apžiūrėkite ir sužinokite visas jo lindynes, kuriose jis yra slapstęsis, ir sugrįžkite pas mane, kai būsite tikri. Tada aš su jumis eisiu, ir jei jis yra toje srityje, aš jį suieškosiu tarp visų Judo klanų".
23.24 Jie tad tuojau iškeliavo į Zifą pirma Sauliaus.

Dovydas ir jo vyrai buvo Maono dykumoje, Araboje, į pietus nuo Ješimomo.
23.25 Sauliui ir jo vyrams atėjus jo ieškoti, buvo pranešta apie tai Dovydui. Jis nusileido prie uolos, esančios Maono dykumoje. Saulius, apie tai išgirdęs, vijosi Dovydą į Maono dykumą.
23.26 Saulius skynėsi sau kelią vienu kalno šlaitu, o Dovydas ir jo vyrai buvo kitoje kalno pusėje. Dovydui skubant pabėgti nuo Sauliaus, o Sauliui ir jo vyrams stengiantis apsupti Dovydą bei jo vyrus ir juos sugauti,
23.27 pas Saulių atėjo pasiuntinys ir tarė: "Skubėk eiti į žygį, nes filistinai užpuolė kraštą!"
23.28 Taigi Saulius liovėsi vytis Dovydą ir nužygiavo prieš filistinus. Užtat ta vieta ir buvo pavadinta Pabėgimo uola.

24 Dovydas pasigaili Sauliaus
24.1 Iš ten Dovydas palipo į En-Gedį ir apsistojo jo kalnų tvirtovėse.
24.2 Kai, nuvijęs filistinus, Saulius sugrįžo, jam buvo pranešta: "Štai Dovydas yra En-Gedžio

dykumoje".
24.3 Tada Saulius, pasiėmęs iš viso Izraelio tris tūkstančius rinktinių vyrų, išėjo ieškoti Dovydo bei jo vyrų laukinių ožkų uolų kryptimi.
24.4 Jis atėjo prie avidžių šalia kelio. Ten buvo ola, ir Saulius įėjo į ją nusilengvinti. O Dovydas ir jo vyrai sėdėjo olos gale.

24.5 Dovydo vyrai sakė jam: "Štai ta diena, apie kurią VIEŠPATS tau kalbėjo: 'Aš paduosiu tavo priešą tau į rankas. Tu gali pasielgti su juo, kaip tau patinka'". Dovydas prislinko ir vogčiomis atpjovė Sauliaus skraistės skverną.
24.6 Bet paskui Dovydui gėlė širdį, kam jis nupjovė Sauliaus skraistės skverną.
24.7 "Tegu VIEŠPATS mane apsaugo, - sakė jis savo vyrams, - kad aš drįsau padaryti tokį dalyką savo viešpačiui - VIEŠPATIES pateptajam, pakeldamas ranką prieš jį. Juk jis yra VIEŠPATIES pateptasis!"
24.8 Tais žodžiais Dovydas smarkiai sudraudė savo vyrus ir Sauliaus užpulti jiems neleido.

Saulius paliko olą ir nuėjo savo keliu.
24.9 Tada ir Dovydas pakilo ir, išėjęs iš olos, pašaukė Saulių: "Mano valdove, karaliau!" Sauliui atsigręžus pasižiūrėti, Dovydas su didžia pagarba žemai nusilenkė.
24.10 Sauliui Dovydas tarė: "Kodėl klausai žodžių žmonių, kurie sako: 'Štai Dovydas nori tau pikta padaryti'?
24.11 Savo akimis tu gali dabar matyti, kad VIEŠPATS šiandien oloje buvo padavęs tave man į rankas. Nors jie ir ragino tave užmušti, bet aš tavęs pasigailėjau. Tariau sau: 'Rankos prieš savo valdovą nepakelsiu, nes jis yra VIEŠPATIES pateptasis'.
24.12 Štai, mano tėve, gerai pasižiūrėk į savo skraistės skverną mano rankoje, nes, pjaudamas skverną nuo tavo skraistės, aš tavęs neužmušiau! Gali tad tikrai žinoti ir matyti, kad mano rankose nėra nieko pikta ir maištinga. Tau aš nesu nusidėjęs, nors tu mane vejiesi, norėdamas užmušti.
24.13 Tebūna VIEŠPATS mūsų teisėjas! Tegu jis pats įvykdo tau kerštą už mane, bet mano ranka nebus pakelta prieš tave!
24.14 Kaip sako sena patarlė: 'Nedori darbai ateina iš nedorėlių!' Mano ranka nebus pakelta prieš tave.
24.15 Prieš ką yra išėjęs Izraelio karalius? Ką jis vejasi? Nustipusį šunį ar vienišą blusą?
24.16 Tebūna tad VIEŠPATS teisėjas, tegu teisia mane ir tave! Tegu jis įsidėmi, tegu jis mano bylą apgina ir tegu jis mane prieš tave pateisina!"

24.17 Kai Dovydas pabaigė sakyti Sauliui visus tuos dalykus, Saulius tarė: "Ar tai tavo balsas, mano sūnau Dovydai?" Ir Saulius pravirko balsu.
24.18 "Ne aš, bet tu esi teisus, - tarė jis Dovydui, - nes man tu atmokėjai gerumu, o aš tau mokėjau piktumu.
24.19 Taip, tu ką tik parodei, kaip kilniai elgeisi su manimi, nes, VIEŠPAČIUI padavus mane tau į rankas, tu manęs neužmušei.
24.20 Kai žmogus užklumpa savo priešą, argi jis leidžia jam sveikam savo keliu eiti? Tegu

VIEŠPATS atlygina tau gerumu už tai, ką tu man šiandien padarei.
24.21 Nūn, tikėk manimi, aš žinau, kad tu tikrai tapsi karaliumi ir kad karaliavimas Izraelyje pereis į tavo rankas.
24.22 Prisiek tad man VIEŠPAČIU, kad nesunaikinsi po manęs mano palikuonių ir neištrinsi iš mano tėvo namų mano vardo".
24.23 Sauliui Dovydas prisiekė.

Tada Saulius sugrįžo į savo namus, o Dovydas ir jo vyrai palipo į kalnų tvirtovę.

25 Samuelio mirtis. Pasakojimas apie Nabalą ir Abigailę
25.1 Samuelis mirė, ir visas Izraelis susirinko jo apraudoti. Palaidojo prie jo namo Ramoje.

Tada Dovydas nuėjo į Parano dykumą.

25.2 Maone gyveno žmogus, kurio nuosavybė buvo Karmelyje. Tas žmogus buvo labai turtingas. Jis turėjo tris tūkstančius avių ir tūkstantį ožkų. Tuo metu jis kirpo avis Karmelyje.
25.3 Žmogaus vardas buvo Nabalas, o vardas jo žmonos - Abigailė. Moteris buvo protinga ir graži, bet vyras buvo šiurkštus žmogus ir nedorėlis. Jis buvo iš Kalebo klano.
25.4 Dovydas, būdamas dykumoje, išgirdo, kad Nabalas kerpa savo avis.
25.5 Dovydas tad pasiuntė dešimt vaikinų. Vaikinams Dovydas nurodė: "Palipkite į Karmelį. Nuėję pas Nabalą, jį mano vardu pasveikinkite.
25.6 Taip sakykite: 'Už gyvenimą! Ramybė tau ir ramybė tavo namams! Ramybė visam, ką turi!
25.7 Girdžiu, kad dabar kerpi avis. Kaip žinai, tavo piemenys buvo su mumis, mes jų neskriaudėme, ir jie nieko nepasigedo per visą laiką, kol jie buvo Karmelyje.
25.8 Prašyčiau paklausti savo vaikinų, ir jie tau pasakys. Todėl teranda mano vaikinai malonę tavo akyse, nes atėjome šiuo ypatingu metu. Prašyčiau duoti, ką tik turi po ranka, savo tarnams ir savo sūnui Dovydui'".

25.9 Dovydo vaikinai nuėję pakartojo visus tuos žodžius Nabalui Dovydo vardu. Jiems nutilus,
25.10 Nabalas Dovydo tarnams atsakė: "Kas tas Dovydas? Kas tas Išajo sūnus? Nūdien yra daug vergų, kurie bėga nuo savo šeimininkų.
25.11 Nejau imsiu savo duoną, vandenį bei mėsą, kurią paskerdžiau savo avių kirpėjams, ir duosiu nežinia iš kur atėjusiems vyrams?"
25.12 Dovydo vaikinai tad grįžo nueitu keliu. Sugrįžę visa tai jam papasakojo.
25.13 Savo vyrams Dovydas tarė: "Visi prisisekite savo kalavijus!" Kiekvienas jų prisisegė kalaviją, ir pats Dovydas prisisegė kalaviją. Apie keturis šimtus vyrų leidosi eiti su Dovydu, o du šimtai pasiliko prie daiktų.

25.14 Nabalo žmonai Abigailei vienas iš Nabalo vaikinų pasakė: "Štai Dovydas atsiuntė iš dykumos pasiuntinius pasveikinti mūsų šeimininko, o jis juos labai įžeidė.
25.15 Tačiau tie vyrai buvo mums labai geri, mūsų neskriaudė, ir mes nieko nepasigedome per visą laiką, kol klajojome su jais, būdami gamtos prieglobstyje.
25.16 Siena mums jie buvo ir naktį, ir dieną - visą laiką, kai buvome su jais, ganydami avis.

25.17 Nūn tad žinok tai ir pagalvok, ką turėtumei daryti, nes nelaimė tikrai gresia mūsų šeimininkui ir visiems jo namams. Jis yra toks niekšingas žmogus, kad niekas negali su juo kalbėtis".

25.18 Skubiai Abigailė paėmė du šimtus kepalų duonos, du vynmaišius vyno, penkias jau iškeptas avis, penkis saikus pagruzdintų grūdų, šimtą kekių razinų ir du šimtus papločių iš figų. Sukrovusi juos ant asilų,
25.19 savo vaikinams ji tarė: "Eikite pirma manęs. Aš seksiu jums iš paskos". Bet savo vyrui Nabalui ji nieko nesakė.
25.20 Atsitiko, kad, jai jojant ant asilo ir leidžiantis žemyn kalno tarpekliu, Dovydas ir jo vyrai leidosi žemyn jos link. Su jais ji susitiko.
25.21 Dovydas buvo ką tik pasakęs: "Iš tikrųjų be reikalo taip saugojau to žmogaus nuosavybę dykumoje, kad niekas nepražuvo iš to, kas jam priklausė, nes jis man dabar atsilygino piktu už gera!
25.22 Tegu Dievas tai padaro ir dar teprideda Dovydo priešams, jei, nespėjus rytui išaušti, aš palikčiau gyvą bent vieną vyriškį iš tų, kurie jam priklauso".

25.23 Abigailė, pamačiusi Dovydą, skubiai nulipo nuo asilo ir, puldama prieš Dovydą kniūbsčia nusilenkė iki žemės.
25.24 Parpuolusi prie jo kojų, ji maldavo: "Tekrinta tik ant manęs, mano viešpatie, ši kaltė! Prašyčiau leisti tavo tarnaitei tau kalbėti ir išklausyti tavo tarnaitės žodžių.
25.25 Prašyčiau, mano viešpatie, nekreipti dėmesio į Nabalą - tą niekšingą žmogų, nes koks jo vardas, toks jis ir yra! Jo vardas reiškia 'Kvailys', ir jis yra kvailas. O aš, tavo tarnaitė, nemačiau savo viešpaties vaikinų, kuriuos tu siuntei.

25.26 Nūn tad, mano viešpatie, kaip gyvas VIEŠPATS ir kaip tu esi gyvas, kadangi VIEŠPATS sulaikė tave nuo kraujo kaltės ir nuo kerštо savo paties ranka, tegu tavo priešai ir ieškantys pikta mano viešpačiui tampa kaip Nabalas.
25.27 O dabar ši dovana, kurią tavo tarnaitė atnešė savo viešpačiui, tegu būna duota vaikinams, sekantiems paskui mano viešpatį.
25.28 Prašyčiau atleisti tavo tarnaitei nusižengimą, nes VIEŠPATS tikrai suteiks mano viešpačiui išliekančius namus dėl to, kad mano viešpats kovoja VIEŠPATIES kovas, ir jokio pikto neturi būti rasta tavyje per visą tavo gyvenimą.
25.29 Jei pakiltų žmogus tavęs persekioti ir tavo gyvybės ieškoti, mano viešpaties gyvybė bus įrišta į gyvųjų ryšulėlį VIEŠPATIES, tavo Dievo, globoje, bet gyvybę tavo priešų jis nusvies tarsi iš svaidyklės.
25.30 Kai VIEŠPATS bus įvykdęs mano viešpačiui visa gera, ką jis yra tau pažadėjęs, ir bus paskyręs tave Izraelio valdovu,
25.31 mano viešpaties širdis bus laisva nuo sielojimosi ir graužimosi už be reikalo išlietą kraują ar savo ranka įvykdytą kerštą. O kai VIEŠPATS bus padaręs mano viešpatį laimingą, tada atsimink savo tarnaitę".

25.32 Dovydas tarė Abigailei: "Tebūna palaimintas VIEŠPATS, Izraelio Dievas, atsiuntęs tave šiandien manęs pasitikti!

25.33 Tebūna pagirta tavo sveika nuožiūra, ir palaiminta būk tu, sulaikiusi mane šiandien nuo kraujo kaltės ir atkeršijimo savo paties ranka!
25.34 Nes kaip gyvas VIEŠPATS, Izraelio Dievas, sulaikęs mane daryti tau pikta, jei nebūtumei skubėjusi ir atėjusi manęs sutikti, tikrai dar prieš rytui auštant nė vieno vyriškio nebūtų išlikę Nabalui".
25.35 Tada Dovydas priėmė iš jos rankų, ką ji buvo jam atnešusi, ir tarė jai: "Eik ramybėje į savo namus! Tikėk manimi, aš paklausiau tavo balso ir įvykdžiau tavo prašymą".

25.36 Abigailė parėjo namo pas Nabalą. Žiūri, jis kelia vaišes tarsi karaliaus puotą savo namuose. Nabalas buvo linksmai nusiteikęs, nes labai girtas, todėl ji iki ryto jam visiškai nieko nesakė.
25.37 Kitą rytą, kai vynas buvo iš Nabalo išgaravęs, jo žmona jam papasakojo visa, kas buvo įvykę. Jam širdis apmirė krūtinėje, ir jis tarsi suakmenėjo.
25.38 Praslinkus maždaug dešimčiai dienų, VIEŠPATS ištiko Nabalą, ir jis numirė.
25.39 Išgirdęs, kad Nabalas mirė, Dovydas tarė: "Tebūna palaimintas VIEŠPATS, kuris atlygino Nabalui už man padarytą įžeidimą ir savo tarną sulaikė nuo pikto! VIEŠPATS grąžino Nabalo nedorus darbus jam pačiam ant galvos". Tada Dovydas išsiuntė pas Abigailę pasiuntinius prašyti jos rankos, paimti ją sau žmona.
25.40 Dovydo tarnai, atėję pas Abigailę į Karmelį, jai tarė: "Dovydas pasiuntė mus pas tave paimti tave jam žmona".
25.41 Ji pakilo ir, nusilenkusi veidu lig žemės, tarė: "Laikykite savo tarnaitę verge plauti mano viešpaties tarnų kojas".
25.42 Tada Abigailė skubiai atsikėlė ir, užsėdusi ant asilo, išjojo drauge su savo penkiomis tarnaitėmis paskui Dovydo pasiuntinius ir tapo jo žmona.

25.43 Dovydas buvo paėmęs žmona Ahinoamą iš Jezrėelio. Taigi abi jos tapo jo žmonomis.
25.44 Saulius savo dukterį Michalę - Dovydo žmoną - buvo atidavęs žmona Lajišo sūnui Paltijui iš Galimų.

26 Dovydas pasigaili Sauliaus
26.1 Zifo žmonės atėjo pas Saulių Gibeoje ir sakė: "Dovydas slapstosi Hachilos kalvoje priešais Ješimoną".
26.2 Saulius tad tuojau pat nužygiavo į Zifo dykumą drauge su trimis tūkstančiais rinktinių Izraelio vyrų ieškoti Dovydo Zifo tyruose.
26.3 Saulius įsirengė stovyklą prie kelio ant Hachilos kalvos, esančios priešais Ješimoną. O Dovydas tuo metu laikėsi dykumoje. Pastebėjęs, kad Saulius yra atžygiavęs jo ieškoti į dykumą,
26.4 Dovydas pasiuntė žvalgus ir sužinojo, kad Saulius buvo tikrai atvykęs.
26.5 Tada pats Dovydas nuėjo į vietą, kur buvo Sauliaus stovykla. Dovydas iššvalgė vietą, kur miegojo Saulius drauge su Nero sūnumi Abneriu, savo kariuomenės vadu. Saulius miegojo užkardos viduje, o kareiviai buvo išsidėstę aplink jį.

26.6 Dovydas kreipėsi į hetitą Ahimelechą ir Zerujos sūnų Abišajį, Joabo brolį, tardamas: "Kas nulips su manimi į Sauliaus stovyklą?" Abišajis atsakė: "Aš nulipsiu su tavimi".

26.7 Dovydas ir Abišajis tad atėjo prie kareivių nakčia, žiūri, Saulius kietai miega užkardos viduje, jo ietis įsmeigta į žemę prie jo galvos, o Abneris ir kareiviai aplink jį miega.
26.8 "Šiandien VIEŠPATS padavė tau į rankas tavo priešą! - tarė Abišajis Dovydui. - Leisk tad man vienu ieties smūgiu prismeigti jį prie žemės. Dusyk jam smogti man nereikės".
26.9 Bet Dovydas Abišajui atsakė: "Neužmušk jo, nes kas gali pakelti ranką prieš VIEŠPATIES pateptąjį ir būti be kaltės?"
26.10 Dovydas tęsė: "Kaip VIEŠPATS gyvas, pats VIEŠPATS ištiks jį arba kai ateis jo diena mirti, arba kai nužygiuos į mūšį ir žus.
26.11 Tesaugo mane VIEŠPATS, kad aš nepakelčiau rankos prieš VIEŠPATIES pateptąjį. Dabar tad paimk ietį, esančią jam prie galvos, bei vandens ąsotį, ir eikime sau".
26.12 Taigi Dovydas pasiėmė ietį bei vandens ąsotį, buvusius Sauliui prie galvos, ir jiedu pasitraukė. Nė vienas to nematė ir nepajuto, nė vienas nepabudo, nes visi miegojo. Kietas miegas iš VIEŠPATIES buvo juos apėmęs.

26.13 Dovydas, perėjęs į kitą šlaitą, atsistojo ant tolimos kalvos viršūnės. Tarp jų buvo didelis nuotolis.
26.14 Dovydas pašaukė kareivius ir Nero sūnų Abnerį, tardamas: "Abneri! Ar neatsiliepsi?" Atsiliepdamas Abneris sušuko: "Kas tu esi, kad rėkauji karaliui?"
26.15 Abneriui Dovydas tarė: "Tu esi vyras, ar ne? Kito, kaip tu, nėra Izraelyje! Kodėl tad nebudėjai prie savo viešpaties karaliaus? Juk vienas iš kareivių atėjo karaliaus, tavo viešpaties, užmušti!
26.16 Ką padarei, nėra gera! Kaip gyvas VIEŠPATS, esate verti mirties bausmės, nes nebudėjote prie savo viešpaties - prie VIEŠPATIES pateptojo. Nūn apsižvalgyk! Kur yra karaliaus ietis ar vandens ąsotis, buvęs jam prie galvos?"

Saulius prisipažįsta kaltas esąs

26.17 Saulius, pažinęs Dovydo balsą, klausė: "Ar tai tavo balsas, mano sūnau Dovydai?" - "Tai mano balsas, o karaliau, mano viešpatie," - atsakė Dovydas
26.18 ir pridūrė: "Kodėl mano viešpats persekioja savo tarną? Ką aš padariau? Kokia kaltė yra mano rankoje?
26.19 Dabar tad prašyčiau savo viešpatį karalių paklausyti savo tarno žodžių. Jei pats VIEŠPATS yra sukurstęs tave prieš mane, tegu jis priima atnašos kvapą. Bet jei tai yra žmonės, tebūna jie VIEŠPATIES prakeikti, nes jie taip toli mane išvarė, kad aš negaliu šiandien turėti savo dalies VIEŠPATIES pavelde, tarsi man sakytų: Eik, tarnauk kitiems dievams'.
26.20 Dabar tad tegu nekrinta mano kraujas ant žemės, toli nuo VIEŠPATIES Artumo, nes Izraelio karalius yra išėjęs ieškoti vienos blusos, tarsi kurapkos kalvose medžioti".

26.21 O Saulius atsakė: "Aš nusidėjau! Sugrįžk, mano sūnau Dovydai, daugiau aš tau niekad pikta nedarysiu, žinodamas, kad tu šiandien branginai mano gyvastį. Taip, aš elgiausi kvailai ir dariau didelę klaidą".
26.22 Atsakydamas Dovydas tarė: "Štai ietis, o karaliau! Atsiųsk vaikiną jos paimti.
26.23 VIEŠPATS atlygina kiekvienam, kuris yra teisus ir ištikimas. Šiandien VIEŠPATS padavė

tave man į rankas, bet aš nepakėliau rankos prieš VIEŠPATIES pateptąjį.
26.24 Štai kaip šiandien tavo gyvybė buvo brangi mano akyse, lygiai taip brangi tebūna mano gyvybė VIEŠPATIES akyse ir teišgelbsti mane iš visų pavojų".
26.25 Saulius Dovydui tarė: "Būk palaimintas, mano sūnau Dovydai! Tu daug pasieksi, tau visada seksis!"

Tada Dovydas nuėjo savo keliu, o Saulius sugrįžo namo.

27 Dovydas - bėglys Gate

27.1 "Vieną dieną, - sakė Dovydas sau širdyje, - aš tikrai žūsiu nuo Sauliaus rankos. Nieko geresnio nelieka man, kaip gelbėtis filistinų krašte. Saulius tada nustos manęs ieškoti visoje Izraelio žemėje, ir aš išsigelbėsiu iš jo rankų".
27.2 Dovydas tad leidosi į kelionę drauge su savo šešiais šimtais vyrų ir perėjo pas Maocho sūnų Gato karalių Achišą.
27.3 Dovydas ir jo vyrai gyveno pas Achišą Gate, kiekvienas su savo šeima, o Dovydas su savo dviem žmonomis - Ahinoama Jezrėeliete ir Abigaile iš Karmelio, Nabalo našle.
27.4 Kai Sauliui buvo pranešta, kad Dovydas yra pabėgęs į Gatą, jis daugiau jo nebeieškojo.

27.5 Dovydas kreipėsi į Achišą: "Jei radau malonę tavo akyse, tegu būna man duota vieta gyventi viename iš miestelių. Kam gi turėtų tavo tarnas gyventi su tavimi karališkajame mieste?"
27.6 Tą dieną Achišas jam davė Ziklagą. Užtat Ziklagas ir priklauso Judo karaliams iki šios dienos.
27.7 Filistinų žemėje Dovydas išgyveno vienerius metus ir keturis mėnesius.

27.8 Dovydas ir jo vyrai eidavo ir užpuldavo gešuritus, gizritus ir amalekitus - tautas, gyvenusias krašte nuo Telamo iki pat Šuro ir Egipto žemės.
27.9 Kada tik Dovydas užpuldavo kokią vietovę, jis nepalikdavo gyvo nei vyro, nei moters, pasigrobdavo kaimenes ir bandas, asilus, kupranugarius bei drabužius ir sugrįždavo pas Achišą.
27.10 Kai Achišas paklausdavo: "Kur šiandien darei žygį?" - Dovydas atsakydavo: "Prieš Jerahmėelio klano Negebą" ar: "Prieš kenitų Negebą".
27.11 Dovydas nepalikdavo gyvo nei vyro, nei moters parvesti į Gatą, nes sau sakė: "Jie galėtų mus išduoti ir pasakyti: 'Dovydas tai ir tai padarė'". Taip Dovydas darė, ir toks buvo jo paprotys visą laiką, kai jis gyveno filistinų žemėje.
27.12 Achišas Dovydu pasitikėjo. "Jo tauta - Izraelis - tikrai jo nekenčia, - sakė sau, - amžinai jis bus man pavaldus".

28 Filistinai pradeda karą su Izraeliu

28.1 Atsitiko, kad tomis dienomis filistinai sutelkė pajėgas mūšiui su Izraeliu. Achišas Dovydui tarė: "Nūn, savaime suprantama, tu ir tavo vyrai turite žygiuoti su mano pajėgomis".
28.2 "Puiku! Greitai tu pamatysi, ką tavo tarnas gali padaryti", - atsakė Dovydas Achišui. Tada Dovydui Achišas tarė: "Labai gerai! Tave paskirsiu savo asmens sargybiniu visam gyvenimui".

Saulius ir En-Doro žynė

28.3 O Samuelis jau buvo miręs. Visas Izraelis buvo jį apraudojęs ir palaidojęs Ramoje, jo paties

mieste. Saulius buvo išvaręs iš krašto vėlių iššaukėjus ir žynius.

28.4 Filistinai susitelkė ir, atžygiavę prie Šunemo, įsirengė stovyklą. Saulius surinko visą Izraelį. Jie įsirengė stovyklą prie Gilboos.
28.5 Pamatęs filistinų stovyklą, Saulius išsigando. Širdis jam drebėjo iš išgąsčio.
28.6 Saulius tad teiravosi VIEŠPATIES, bet VIEŠPATS jam neatsakė nei per sapnus, nei per Urimus, nei per pranašus.
28.7 Tuomet Saulius savo dvariškiams tarė: "Suraskite man moterį, iššaukiančią vėles, pas kurią galėčiau nueiti ir pasiteirauti". Dvariškiai jam pasakė, kad En-Dore yra moteris, galinti iššaukti vėles.

28.8 Saulius tad persirengė, apsivilkdamas kitus drabužius, ir leidosi į kelionę su dviem vyrais. Jie atėjo pas tą moterį nakčia. Saulius jai tarė: "Prašyčiau išburti man per vėlę. Iššauk man tą, kurį tau pasakysiu".
28.9 Moteris jam atsakė: "Be abejo, tu žinai, ką Saulius yra padaręs ir kaip jis išnaikino iš krašto vėlių iššaukėjus ir žynius. Kodėl tad žabangas statai, kad mane gyvą užmuštum?"
28.10 Bet Saulius VIEŠPAČIU jai prisiekė: "Kaip gyvas VIEŠPATS, dėl to tu nebūsi kalta".
28.11 Tada moteris paklausė: "O ką turiu tau iššaukti?" Jis atsakė: "Iššauk man Samuelį".
28.12 Pamačiusi Samuelį, moteris sušuko visu balsu. Sauliui moteris tarė: "Kodėl tu mane apgavai? Tu esi Saulius!"
28.13 "Nebijok, - tarė Saulius, - ką tu matai?" Moteris Sauliui atsakė: "Matau dvasią, kylančią iš žemės".
28.14 Jis klausė ją: "Kokia yra jos išvaizda?" "Išeina senas vyras, - ji atsakė, - jis yra apsigaubęs skraiste". Tada Saulius pažino, kad tai Samuelis. Žemai nusilenkdamas, jis puolė kniūbsčia.

28.15 Samuelis tarė Sauliui: "Kodėl sudrumstei man ramybę, mane iššaukdamas?" - "Man gresia didelis pavojus, - atsakė Saulius, - filistinai kariauja su manimi, o Dievas pasitraukė nuo manęs. Jis nebeatsako man nei per pranašus, nei per sapnus. Užtat ir iššaukiau tave, kad pasakytum man, ką turėčiau daryti".
28.16 Samuelis atsakė: "Kodėl tad klausi mane? Juk VIEŠPATS pasitraukė nuo tavęs ir tapo tavo priešu!
28.17 VIEŠPATS padarė tau lygiai taip, kaip jis kalbėjo per mane. VIEŠPATS išplėšė karalystę iš tavo rankos ir padavė tavo artimui - Dovydui!
28.18 Kadangi nepaklausei VIEŠPATIES balso ir neišliejai jo degančio pykčio ant Amaleko, todėl tai VIEŠPATS padarė tau šiandien.
28.19 Be to, VIEŠPATS paduos Izraelį drauge su tavimi į filistinų rankas. Rytoj tu ir tavo sūnūs būsite su manimi. VIEŠPATS paduos ir Izraelio stovyklą į filistinų rankas".

Saulius puola į neviltį
28.20 Saulius, klaiko apimtas nuo Samuelio žodžių, tuojau pat sukniubo žemėje. Jam stigo ir jėgų, nes nebuvo nieko valgęs visą dieną ir visą naktį.
28.21 Moteris priėjo prie Sauliaus ir, matydama, kad jis klaiko apimtas, jam tarė: "Štai tavo tarnaitė

klausė tavo balso. Aš stačiau į pavojų savo gyvybę ir įvykdžiau tavo nurodymus.
28.22 Dabar tad prašyčiau, kad ir tu paklausytum savo tarnaitės balso. Leisk man padėti prieš tave riekę duonos. Valgyk, kad turėtumei jėgų eiti savo keliu".
28.23 Jis atsisakė, tardamas: "Nevalgysiu". Bet jo dvariškiams ir moteriai prisispyrus raginant, jis jų paklausė. Jis tad pakilo nuo žemės ir atsisėdo ant lovos.
28.24 Moteris turėjo namuose penimą veršiuką. Skubiai jį papjovė. Paėmusi miltų, juos užminkė ir iškepė neraugintų papločių.
28.25 Ji padėjo visa tai Sauliui bei jo dvariškiams, ir jie pavalgė. Tą pačią naktį jie pakilo ir išėjo.

29 Filistinų vadai atmeta Dovydą

29.1 Filistinai telkė visas savo pajėgas prie Afeko, o izraeliečiai buvo pasistatę stovyklą palei šaltinį prie Jezrėelio.
29.2 Filistinų didžiūnai atžygiavo, kiekvienas eidamas su savo šimtinės ar tūkstančio gretomis. Dovydas ir jo vyrai atžygiavo eitynių gale, eidami su Achišu.
29.3 Filistinų vadai klausė: "Ką čia veikia tie hebrajai?" Achišas filistinų vadams paaiškino: "Na, tai Dovydas, Izraelio karaliaus Sauliaus tarnas. Jis yra buvęs pas mane metus su viršum, ir aš negaliu jam nieko prikišti nuo to laiko, kai jis pabėgo nuo Sauliaus, iki šios dienos".
29.4 Filistinų vadai pyko ant jo. "Siųsk tą vyrą atgal, - jam tarė, - tegrįžta į vietą, kurią jam esi paskyręs. Į mūšį jis su mumis nežygiuos, kitaip mūšyje jis gali tapti mums priešu. Juk kaip kitaip galėtų šis vyrukas atgauti savo valdovo malonę? Ar ne šių vyrų galvomis?
29.5 Argi tai ne Dovydas, apie kurį jie šokdami dainuoja:

'Saulius užmušė savo tūkstančius,
o Dovydas savo dešimtis tūkstančių?'"

29.6 Tada Achišas, pasišaukęs Dovydą, jam tarė: "Kaip gyvas VIEŠPATS, tu esi doras vyras, ir man atrodo tinkama, kad žygiuotumei į mūšį ir iš mūšio su manimi, nes neradau tavyje nieko pikta nuo tavo atėjimo pas mane dienos iki šios dienos. Nepaisant to, kiti didžiūnai tavęs nepriima.
29.7 Dabar tad grįžk atgal ramybėje. Nedaryk nieko, kas būtų pikta filistinų didžiūnų akyse".

29.8 Bet Dovydas tarė Achišui: "Ką padariau? Kuo neįtiko tavo tarnas nuo dienos, kurią pasirodžiau prieš tave, iki šios dienos, kad negaliu eiti ir kovoti su viešpaties karaliaus priešais?"
29.9 Atsakydamas Dovydui, Achišas tarė: "Aš žinau, kad mano akyse esi taip tinkamas, kaip Dievo angelas. Bet, nepaisant to, filistinų vadai pasakė: 'Į mūšį su mumis jis nežygiuos!'
29.10 Dabar tad atsikelk anksti rytą, tu ir su tavimi atėjusieji tavo valdovo tarnai, ir žygiuok į vietą, kurią tau paskyriau. Neimk į širdį niekingų pastabų, nes tu buvai tinkamas mano tarnyboje! Leiskitės į kelionę anksti rytą, išvykite, kai tik prašvis".
29.11 Dovydas tad anksti rytą leidosi į kelionę, su savo vyrais grįždamas į filistinų žemę. O filistinai nužygiavo į Jezrėelį.

30 Ziklagas sugriautas

30.1 Kai Dovydas ir jo vyrai trečią dieną pasiekė Ziklagą, amalekitai buvo įsiveržę į Negebą ir

Ziklagą. Jie buvo užpuolę Ziklagą ir jį sudeginę.

30.2 Jo moteris ir visus, kas buvo jame, - žemos kilmės ir kilmingus, - jie buvo paėmę į nelaisvę. Nenužudė jų nė vieno, bet juos pasigrobė ir nuėjo savo keliu.

30.3 Atėję į miestą, Dovydas ir jo vyrai rado jį sudegintą, o jų žmonas, sūnus ir dukteris išvestas į nelaisvę.

30.4 Dovydas ir su juo esantieji kareiviai aimanavo ir tol verkė, kol jiems pristigo jėgų verkti.

30.5 Ir abi Dovydo žmonos - Abinoama iš Jezrėelio ir Abigailė, Nabalo našlė, - buvo išvestos į nelaisvę.

30.6 Dovydui iškilo didelis pavojus, nes kareiviai grasino užmušti jį akmenimis. Visi kareiviai buvo įniršę dėl savo sūnų ir dukterų. Bet Dovydas ieškojo jėgų pas VIEŠPATĮ, savo Dievą.

30.7 Dovydas tarė Ahimelecho sūnui kunigui Abjatarui: "Atnešk man efodą!" Abjataras atnešė Dovydui efodą.

30.8 Dovydas teiravosi VIEŠPATIES, klausdamas: "Ar turiu vytis tuos užpuolikus? Ar juos pasivysiu?" Šis atsakė jam: "Vykis, nes tikrai juos pasivysi ir tikrai išgelbėsi, ką jie paėmė!"

30.9 Dovydas tad leidosi vytis - jis ir šeši šimtai vyrų, kurie buvo su juo. Jie atėjo į Besoro slėnį, kur buvo palikti pavargusieji.

30.10 Dovydas vijosi toliau - jis ir keturi šimtai vyrų. Du šimtai pasiliko, nes dėl nuovargio nebepajėgė pereiti per Besoro slėnį.

30.11 Laukuose aptikę egiptietį, jie atvedė jį pas Dovydą. Jie davė jam duonos valgyti ir vandens atsigerti;

30.12 davė jam ir figų papločio gabalą bei dvi kekes razinų. Užvalgęs jis atgavo jėgas. Jis nebuvo nei duonos valgęs, nei vandens gėręs tris dienas ir tris naktis.

30.13 Tada Dovydas jo paklausė: "Kieno tu? Iš kur esi?" "Aš esu vaikinas iš Egipto, vieno amalekito vergas, - jis atsakė, - mano šeimininkas paliko mane, nes prieš tris dienas aš susirgau.

30.14 Mes užpuolėme cheretitų Negebą, Judo Negebą bei Kalebo Negebą ir sudeginome Ziklagą".

30.15 Dovydas jam tarė: "Ar nuvesi mane pas tą užpuolikų gaują?" Jis atsakė: "Prisiek man Dievu, kad manęs neužmuši ar mano šeimininkui neišduosi, tai nuvesiu tave pas tą užpuolikų gaują".

30.16 Kai jis nuvedė Dovydą, žiūri, jie plačiai pasklidę stovykloje - valgo, geria ir šoka - šventiškai nusiteikę, džiaugdamiesi dideliu grobiu, kurį buvo paėmę iš filistinų krašto ir iš Judo krašto.

30.17 Dovydas kovojo su jais nuo sutemų iki kitos dienos vakaro. Nė vienas jų neišsigelbėjo, tiktai keturi šimtai vaikinų, kurie, užsėdę ant kupranugarių, pabėgo.

30.18 Dovydas išgelbėjo visa, ką amalekitai buvo paėmę. Dovydas išgelbėjo ir abi savo žmonas.

30.19 Nieko iš jų nepasigedo - mažo ar didelio, sūnų ar dukterų, grobio ar ko kito, kas buvo pagrobta - visa Dovydas atgavo.

30.20 Be to, Dovydas paėmė visas bandas bei kaimenes, ir, jas varydami pirma jo, žmonės šaukė: "Tai yra Dovydo grobis!"

30.21 Dovydui pasiekus anuos du šimtus vyrų, dėl nuovargio nebegalėjusių sekti paskui Dovydą,

paliktų prie Besoro slėnio, jie išėjo pasitikti Dovydo ir su juo esančių kareivių. Dovydas, priėjęs prie jų, su jais pasisveikino.

30.22 Tačiau nedori ir niekam tikę vyrai, kurie buvo žygiavę su Dovydu, tarė: "Kadangi jie nėjo su mumis, todėl jiems neduosime nieko iš atimto grobio. Tegu pasiima kiekvienas savo žmoną ir vaikus. Tegu sau eina!"

30.23 Bet Dovydas atsakė: "Taip neturite daryti, mano broliai, su tuo, ką VIEŠPATS mums suteikė. Jis mus apsaugojo ir mums į rankas padavė mus užpuolusią gaują.

30.24 Kas galėtų šiuo atžvilgiu su jumis sutikti? Dalis saugančio reikmenis bus tokia pat, kaip dalis einančio į mūšį. Jie visi po lygiai dalysis".

30.25 Taigi nuo tos dienos iki šiol toks yra įstatas ir įsakas Izraelyje.

Dovydo dovanos Judo giminei

30.26 Pasiekęs Ziklagą, Dovydas pasiuntė dalį grobio savo bičiuliams, Judo seniūnams, tardamas: "Tai yra dovana jums iš paimto grobio iš VIEŠPATIES priešų".

30.27 Jis pasiuntė grobio seniūnams į Bet-Elį, Negebo-Ramotus ir Jatirą;

30.28 į Aroerį, Sifmotus ir Eštemoą;

30.29 Rakalą, Jerahmėelio klano miestus ir kenitų klano miestus;

30.30 į Hormą, Bor-Ašaną ir Atachą;

30.31 ir į Hebroną - į visas vietas, kur buvo klajoję Dovydas ir jo vyrai.

31 Gilboos kalno mūšis ir Sauliaus mirtis

31.1 Filistinai išėjo į mūšį su Izraeliu, o Izraelio vyrai bėgo nuo filistinų. Daug jų krito mirtinai sužeisti ant Gilboos kalno.

31.2 Filistinai pasivijo Saulių ir jo sūnus. Sauliaus sūnus - Jonataną, Abinadabą ir Malchišuą - filistinai nukovė.

31.3 Mūšis siautėjo aplink Saulių. Keletas lankininkų į jį pataikė ir jį sunkiai sužeidė.

31.4 Tuomet Saulius savo ginklanešiui tarė: "Išsitrauk iš makšties kalaviją ir nudurk mane, kad neapipjaustytieji manęs nenudurtų ir manęs neišjuoktų". Bet jo ginklanešys tai daryti atsisakė, nes buvo klaiko apimtas. Saulius tad pačiupo savo paties kalaviją ir ant jo užsismeigė.

31.5 Ir ginklanešys, matydamas Saulių mirusį, puolė ant savo kalavijo ir mirė su juo.

31.6 Taigi tą pačią dieną drauge mirė Saulius, jo trys sūnūs ir jo ginklanešys.

31.7 Kai Izraelio vyrai, esantieji kitoje slėnio pusėje ir anapus Jordano, pamatė, kad Izraelio vyrai pabėgę iš mūšio ir Saulius bei jo sūnūs mirę, jie paliko savo miestus ir bėgo. O filistinai atėjo ir juos užėmė.

31.8 Kitą dieną filistinai, atėję žuvusiųjų apiplėšti, rado Saulių ir jo tris sūnus, kritusius ant Gilboos kalno.

31.9 Jie nukirto jam galvą, paėmė ginklus ir siuntė pasiuntinius per visą filistinų kraštą nunešti geros žinios savo stabų šventykloms ir žmonėms.

31.10 Jo ginklus padėjo į Aštarotės šventyklą, o jo kūną pakabino ant Bet-Šano sienos.

31.11 Bet kai Jabeš-Gileado gyventojai išgirdo, ką filistinai buvo padarę Sauliui,
31.12 visi jų ištikimi vyrai leidosi į kelionę ir, žygiavę visą naktį, nuėmė Sauliaus kūną ir kūnus jo
sūnų nuo Bet-Šano sienos. Parnešę į Jabešą, juos ten sudegino.
31.13 Tuomet jie paėmė jų kaulus ir palaidojo juos po tamarisko medžiu Jabeše. Jie pasninkavo
septynias dienas.

ANTROJI SAMUELIO KNYGA

1Dovydas sužino apie Sauliaus mirtį 1 Po Sauliaus mirties, - Dovydas jau buvo sugrįžęs nugalėjęs amalekitus, - Dovydas praleido dvi dienas Ziklage. 2 Trečią dieną iš Sauliaus stovyklos ūmai atėjo vyras suplėšytais drabužiais ir dulkėmis ant galvos. Priėjęs prie Dovydo, žemai nusilenkdamas parpuolė ant žemės. 3"Iš kur ateini?" - klausė Dovydas. Šis atsakė: "Aš ką tik pabėgau iš Izraelio stovyklos". - 4"Kas atsitiko? - klausė Dovydas. - Sakyk man!" 5Šis atsakė: "Kareiviai bėgo iš mūšio lauko, bet taip pat daug kareivių krito ir žuvo. Žuvo ir Saulius bei jo sūnus Jonatanas". 6Tada Dovydas paklausė atnešusį žinią vaikiną: "Iš kur tu žinai, kad Saulius ir jo sūnus Jonatanas yra žuvę?" Žinią atnešęs vaikinas tarė: "Pasitaikė, kad aš buvau ant Gilboos kalno. Žiūriu, Saulius parkritęs ant savo ieties, o kovos vežimai ir raiteliai prie jo artinasi. 7Pažvelgęs atgal, jis pamatė mane ir pašaukė. 'Aš čia!' - atsakiau. 8Jis manęs paklausė: 'Kas tu esi?' - 'Aš esu amalekitas', - atsakiau. 9Tada jis man tarė: 'Ateik, stokis ant manęs ir pribaik mane, nes aš kankinuosi ir esu vos gyvas'. 10Taigi aš stojausi ant jo ir pribaigiau jį, nes žinojau, kad jis niekad daugiau nebepakils iš vietos, kur buvo parkritęs. Tada nuėmiau karūną jam nuo galvos bei antrankovį nuo rankos ir atnešiau čia savo viešpačiui".

11Dovydas griebė savo drabužius ir juos perplėšė. Tą pat padarė visi su juo buvusieji vyrai. 12Jie verkė ir raudojo, pasninkaudami lig vakaro dėl Sauliaus ir dėl jo sūnaus, ir dėl VIEŠPATIES kariuomenės, ir dėl Izraelio namų, nes tie buvo kritę nuo kalavijo. 13Vaikinui, atnešusiam žinią, Dovydas tarė: "Iš kur tu esi?" Jis atsakė: "Aš esu sūnus ateivio, amalekitas". - 14"Kaip išdrįsai, - tarė jam Dovydas, - pakelti ranką ir užmušti VIEŠPATIES pateptąjį?" 15Tada Dovydas, pasišaukęs vieną iš savo vyrų, jam tarė: "Ateik ir užmušk jį!" Tas jam smogė, ir jis numirė. 16 O Dovydas sakė: "Tekrinta tavo kraujas ant tavo galvos, nes savo paties burna paliudijai prieš save: 'Aš užmušiau VIEŠPATIES pateptąjį'".

17 Dovydas užvedė šią raudą Sauliui ir jo sūnui Jonatanui. 18Jis įsakė, kad Judo žmonės būtų mokomi Lanko giesmės; ji yra užrašyta Jašaro knygoje.

19 "Deja! Izraeli, tavo šlovė guli parblokšta
tavo aukštumose!
Kaip krito galiūnai!
20 Nepasakokite apie tai Gate,
to neskelbkite Aškelono gatvėse,
kad nesidžiaugtų filistinų dukterys,
kad neapipjaustytųjų dukterys nedžiūgautų.
21 O Gilboos kalnai!
Tenebūna jums nei rasos, nei lietaus,
nei derlingų laukų!

Nes ten buvo numestas galiūnų skydas, -
skydas Sauliaus, nepateptas aliejumi.
22 Nuo užmuštųjų kraujo,
nuo rubuilių galiūnų
Jonatano strėlė niekad negrįžo,
Sauliaus kalavijas niekad nebuvo tuščiai ištrauktas.

23 Saulius ir Jonatanas,
mylimi ir šaunūs!
Nei gyvendami, nei mirdami,
niekad jie nebuvo perskirti!
Jie buvo žvitresni už erelius,
stipresni už liūtus.

24 O Izraelio dukterys,
verkite Sauliaus,
aprengusio jus brangiu purpuru,
išpuošusio auksu jūsų apdarą.
25 Kaip krito galiūnai
mūšio sūkuryje!

Jonatanas guli nužudytas
tavo aukštumose.
26 Sielvartauju dėl tavęs,
mano broli Jonatanai!
Be galo brangus man tu buvai,
nuostabi man buvo tavo meilė,
pranokstanti meilę moters.

27 Kaip krito galiūnai
ir pražuvo karo ginklai!"

2Dovydas patepamas karaliumi 1Praėjus šiek tiek laiko, Dovydas teiravosi VIEŠPATIES, klausdamas: "Ar turiu eiti į kurį nors Judo miestą?" VIEŠPATS jam atsakė: "Eik!" - "Į kurį turiu eiti?" - toliau klausė Dovydas. VIEŠPATS atsakė: "Į Hebroną". 2Dovydas tada nuėjo ten drauge su dviem savo žmonomis, Ahinoama iš Jezrėelio, ir Abigaile, Nabalo iš Karmelio našle. 3Dovydas pasiėmė ir su juo buvusius vyrus, kiekvieną jų su šeima. Jie apsigyveno miestuose prie Hebrono. 4Tada atėję Judo žmonės ten patepė Dovydą Judo karaliumi.

Žinia pasiekė Dovydą, kad Jabeš-Gileado žmonės buvo palaidoję Saulių. 5Dovydas tad išsiuntė pas juos pasiuntinius ir jiems tarė: "Būkite VIEŠPATIES palaiminti, nes parodėte ištikimą meilę savo valdovui Sauliui ir jį palaidojote! 6Nūn teparodo jums VIEŠPATS tikrą ištikimą meilę! Ir aš dosniai jums atlyginsiu, kad tai padarėte. 7Todėl tebūna stiprios jūsų rankos ir būkite narsūs! Jūsų valdovas Saulius žuvo, bet Judo namai jau patepė mane savo karaliumi".

D. DOVYDO KARALIAVIMAS

Izraelio karalius Iš-Baalas8Bet Nero sūnus Abneris, Sauliaus kariuomenės vadas, buvo paėmęs

Sauliaus sūnų Iš-Baalą ir nugabenęs jį į Mahanajimus. 9Tada jis padarė jį karaliumi Gileado, ašuritų, Jezrėelio, Efraimo, Benjamino ir viso Izraelio karaliumi. 10Sauliaus sūnus Iš-Baalas turėjo keturiasdešimt metų, kai tapo Izraelio karaliumi, ir karaliavo dvejus metus. Bet Judo namai palaikė Dovydą. 11Dovydas, būdamas Judo karaliumi, iš viso Hebrone praleido septynerius metus ir šešis mėnesius.

Mūšis prie Gibeono12Kartą Nero sūnaus Abnerio ir Sauliaus sūnaus Iš-Baalo kareiviai atžygiavo iš Mahanajimų į Gibeoną. 13Zerujos sūnus Joabas ir Dovydo kareiviai taip pat atžygiavo ir susitiko su jais prie Gibeono tvenkinio. Vienas būrys sėdėjo viename tvenkinio krante, o kitas - kitame tvenkinio krante. 14Abneris tarė Joabui: "Prašyčiau leisti vaikinams stoti į dvikovą ir pažaisti mūsų akivaizdoje". - "Testoja!" - atsakė Joabas. 15Jie pakilo stoti į dvikovą, pašaukti po lygiai, dvylika iš Benjamino bei Sauliaus sūnaus Iš-Baalo ir dvylika iš Dovydo kareivių. 16Kiekvienas griebė savo priešininką už galvos ir dūrė kalaviju savo priešininkui į šoną. Taip jie abu parkrito. Todėl ta vieta, esanti Gibeone, buvo pavadinta Kalavijo ašmenų lauku.

Asahelio mirtis17Tą dieną įvyko labai nuožmus mūšis. Dovydo kareiviai sumušė Abnerį ir Izraelio vyrus. 18Ten buvo visi trys Zerujos sūnūs - Joabas, Abišajis ir Asahelis. Asahelis buvo greitakojis tarsi laukų stirna. 19Užtat Asahelis lėkė paskui Abnerį ir, vydamasis jį, nesuko nei į dešinę, nei į kairę. 20Abneris, žvilgterėjęs atgal, sušuko: "Ar tai tu, Asaheli?" - "Taip, tai aš!" - atsakė. 21Abneris jam tarė: "Pasuk į dešinę ar į kairę, pasigauk vieną iš vaikinų ir paimk iš jo grobio". Bet Asahelis nuo jo nenorėjo pasitraukti. 22Abneris vėl prašė Asahelį: "Nustok mane vytis! Kodėl aš turėčiau tave ant žemės paguldyti? Kaipgi aš galėsiu tuomet pasirodyti tavo broliui Joabui?" 23Betgi jis atsisakė liautis jį vytis. Tada Abneris taip smogė jam į pilvą savo ieties drūtgaliu, kad ietis išlindo jam per nugarą. Jis ten parkrito ir vietoje numirė. Visi atėjusieji prie vietos, kur jis buvo parkritęs ir numiręs, sustodavo. 24Bet Joabas ir Abišajis toliau vijosi Abnerį. Saulei leidžiantis, jie pasiekė Amos kalvą, esančią priešais Gijahą prie kelio į Gibeono tyrus.

Paliaubos tarp Joabo ir Abnerio 25Benjamino giminės žmonės susitelkė, sudarydami vieną būrį, už Abnerio ir pasiruošė gintis ant kalvos viršūnės. 26Tada Abneris pašaukė Joabą: "Argi amžinai kalavijas turi siausti? Nejau tu nežinai, kad kartus bus galas! Kaip ilgai dar delsi įsakyti kareiviams nustoti vytis savo brolius?" 27Joabas atsakė: "Kaip gyvas Dievas, jeigu nebūtumei prakalbėjęs, kareiviai būtų liovęsi vytis savo brolius tik kitą rytą". 28Joabas papūtė ragą, ir visi kareiviai sustojo, - liovėsi vytis Izraelį ir daugiau nebekovojo.

29Abneris ir jo vyrai žygiavo tą visą naktį per Arabą, perėjo Jordaną ir, žygiavę visą priešpietį, atėjo į Mahanajimus. 30O Joabas, nustojęs vytis Abnerį, surinko visus savo kareivius. Be Asahelio, iš Dovydo kareivių dar trūko devyniolikos vyrų. 31Bet Dovydo kareiviai buvo užmušę iš Benjamino giminės tris šimtus šešiasdešimt Abnerio vyrų. 32Asahelis buvo nuneštas į Betliejų ir palaidotas jo tėvo kape. Joabas ir jo vyrai žygiavo visą naktį. Diena jiems prašvito Hebrone.

3 1Karas tarp Sauliaus namų ir Dovydo namų tęsėsi ilgai; Dovydas ilgainiui darėsi vis galingesnis, tuo tarpu Sauliaus namai vis silpnėjo.

Dovydo sūnūs, gimę Hebrone 2Hebrone Dovydui gimė šie sūnūs: jo pirmagimis buvo Amnonas iš Ahinoamos Jezrėelietės; 3jo antrasis, Chileabas, iš Abigailės, Nabalo iš Karmelio našlės; trečiasis buvo Absalomas, sūnus Maakos, Gešuro karaliaus Tolmajo dukters; 4ketvirtasis - Hagitos sūnus Adonijas; penktasis - Abitalės sūnus Šefatijas; 5ir šeštasis - Itreamas iš Dovydo žmonos Eglos. Tie

Dovydui gimė Hebrone.

Iš-Baalas ir Abneris susipyksta 6 Per karą tarp Sauliaus namų ir Dovydo namų Abneris įsigalėjo Sauliaus namuose. 7Saulius buvo turėjęs sugulovę, Ajos dukterį, vardu Rizpa. Iš-Baalas Abneriui tarė: "Kodėl tu ėjai pas mano tėvo sugulovę?" 8Abneris dėl Iš-Baalo žodžių labai įširdo. Jis tarė: "Ar aš esu šuns galva Judui? Šiandien aš tarnauju ištikimai tavo tėvo Sauliaus namams, jo broliams bei jo bičiuliams, tavęs neišdaviau į Dovydo rankas, o tu šiandien verti man kaltę dėl tos moters! 9Tai tepadaro Dievas Abneriui ir dar teprideda, jei aš neįvykdysiu Dovydui, ką VIEŠPATS yra jam prisiekęs, - 10perkelti karalystę iš Sauliaus namų ir pastatyti Dovydo sostą Izraeliui ir Judui nuo Dano ligi Beer-Šebos". 11Bijodamas Abnerio, Iš- Baalas negalėjo jam nieko daugiau sakyti.

Abneris ir Dovydas susitaiko 12 Abneris tuojau pat išsiuntė pasiuntinius į Hebroną pas Dovydą, tardamas: "Kam priklauso kraštas? Sudaryk su manimi sandorą. Štai mano ranka bus su tavimi, atvesdama pas tave visą Izraelį". - 13"Gerai, - atsakė Dovydas, - aš sudarysiu sandorą su tavimi. Bet iš tavęs reikalauju vieno dalyko: niekad nepasirodysi mano akivaizdoje, nebent, ateidamas pas mane, atvestumei Sauliaus dukterį Michalę". 14Dovydas išsiuntė pasiuntinius ir pas Sauliaus sūnų Iš-Baalą, tardamas: "Atiduok man mano žmoną Michalę, už kurią aš sumokėjau nuotakos kainą - šimtą filistinų apyvarpės apipjaustymo odelių". 15Iš-Baalas tad pasiuntė paimti ją nuo jos vyro Lajišo sūnaus Paltielio. 16Jos vyras ėjo su ja ir, sekdamas iš paskos, verkė iki pat Bahurimų. Tada Abneris jam įsakė: "Grįžk namo!" Ir jis nuėjo atgal.

17Abneris buvo siuntęs žodį Izraelio seniūnams, tardamas: "Visą laiką jūs norėjote, kad Dovydas būtų jūsų karalius. 18Nūn tai įvykdykite, nes VIEŠPATS yra Dovydui pažadėjęs: 'Per savo tarną Dovydą aš išgelbėsiu savo tautą Izraelį iš filistinų rankos ir visų priešų'". 19Abneris kalbėjo tiesiai ir su Benjamino giminės žmonėmis. Tada Abneris nuėjo į Hebroną pasakyti Dovydui, kas gera akyse viso Izraelio ir kas gera akyse visų Benjamino namų.

20Atėjus Abneriui su dvidešimčia vyrų pas Dovydą į Hebroną, Dovydas Abneriui ir jo vyrams iškėlė vaišes. 21Dovydui Abneris tarė: "Aš eisiu ir subursiu pas savo valdovą karalių visą Izraelį. Su tavimi jie sudarys sandorą, kad galėtumei visa valdyti, kaip trokšta tavo širdis". Dovydas tad išleido Abnerį, ir jis išėjo susitaikęs.

Abnerio mirtis22Kaip tik tuo metu Dovydo kareiviai ir Joabas sugrįžo iš žygio, parnešdami daug grobio. Bet Abnerio pas Dovydą Hebrone nebebuvo, nes Dovydas jį buvo išleidęs ir jis buvo išėjęs susitaikęs. 23Joabui ir visam jo būriui atvykus, jam buvo pranešta: "Nero sūnus Abneris atėjo pas karalių. Jis jį paleido, ir jis išėjo susitaikęs". 24Joabas nuėjo pas karalių ir tarė: "Ką tu padarei? Abneris atėjo pas tave. Kam jį paleidai? Nūnai jis jau paspruko! 25Nejau nežinai, kad Nero sūnus Abneris atėjo tik tavęs apgauti, stebėti, kada ateini bei kada išeini, ir sužinoti visa, ką darai?"

26Joabas tad, palikęs Dovydą, išsiuntė pasiuntinius vytis Abnerio; ir jie parvedė jį atgal nuo Siros vandens talpyklos. Bet Dovydas to nežinojo. 27Abneriui sugrįžus į Hebroną, Joabas pasivedė jį į šalį miesto vartuose vienu du su juo pasikalbėti. Ten jis dūrė jam į pilvą. Taip Abneris mirė už išlietą Joabo brolio Asahelio kraują.

28 Dovydas, apie tai išgirdęs, tarė: "Aš ir mano karalystė esame amžinai nekalti prieš VIEŠPATĮ už Nero sūnaus Abnerio kraują. 29Tekrinta kaltė ant Joabo galvos ir visų jo tėvo namų! Niekad tenebūna Joabo namai be kenčiančio sėklos išsiliejimą ar be sergančio raupsais, ar be laikančio verpstą, ar be žuvusio nuo kalavijo, ar be stokojančio duonos!" 30Joabas ir jo brolis Abišajis nužudė

Abnerį už tai, kad jis buvo užmušęs jų brolį Asahelį Gibeone.

Dovydas apraudа Abnerį31Tada Dovydas tarė Joabui ir visiems su juo buvusiems žmonėms: "Persiplėškite sau drabužius, apsijuoskite ašutine ir raudokite Abnerio". Karalius ėjo paskui karstą. 32Abneris buvo palaidotas Hebrone. Karalius verkė balsu prie Abnerio kapo; verkė ir visi žmonės. 33Karalius dėl Abnerio užvedė šią raudą, tardamas:

"Argi turėjo Abneris mirti, kaip miršta storžievis?
34 Tavo rankos nebuvo surištos,
tavo kojos nebuvo supančiotos.
Tu kritai, kaip krinta nedorėlių nužudytas".

Visi žmonės jo dar labiau verkė. 35Tada visi žmonės ėjo raginti Dovydą valgyti dar dienos metu, bet Dovydas prisiekė, tardamas: "Tai tepadaro man Dievas ir dar teprideda, jeigu ragaučiau duonos ar ko nors prieš nusileidžiant saulei!" 36Visi žmonės tai pastebėjo ir tam pritarė. Visa, ką darė karalius, patiko visiems žmonėms. 37Taigi visi žmonės ir visas Izraelis suprato, kad karalius neprisidėjo prie Nero sūnaus Abnerio nužudymo. 38Karalius savo tarnams tarė: "Nejau jūs nežinote, kad didžiūnas ir garbingas vyras krito šiandien Izraelyje? 39Nūdien aš esu bejėgis, nors ir pateptas karaliumi. Tie vyrai, Zerujos sūnūs, man yra per aršūs. Teatmoka VIEŠPATS darančiam pikta pagal jo nedorumą!"

4Iš-Baalo nužudymas 1Sauliaus sūnus Iš-Baalas, išgirdęs, kad Abneris mirė Hebrone, nuleido rankas. Visas Izraelis susirūpino. 2Sauliaus sūnus turėjo du būrių vadus. Vieno vardas buvo Baana, o kito vardas buvo Rechabas. Jiedu buvo sūnūs Rimono - benjaminaičio iš Beerotų, nes Beerotai buvo laikomi Benjamino dalimi. 3Beerotų žmonės buvo išbėgę į Gitajimus, kur jie tebegyvena kaip ateiviai iki šios dienos.

4 Sauliaus sūnus Jonatanas turėjo sūnų sužalotomis kojomis. Jis buvo penkerių metų, kai žinia apie Saulių ir Jonataną pasiekė Jezrėelį. Auklė, jį pasiėmusi, bėgo. Atsitiko, kad, jai skubant bėgti, jis pargriuvo ir liko raišas. Jo vardas buvo Mefi-Bošetas.

5Beerotiečio sūnūs Rechabas ir Baana leidosi į kelionę ir pasiekė Iš- Baalo namus pačiame dienos įkarštyje, kai jis miegojo pokaitį. 6Jiedu įėjo į vidų, tarsi norėdami paimti kviečių, ir smogė jam į pilvą. Taigi Rechabas ir jo brolis Baana įslinko, 7įėjo į namus, jam miegant lovoje savo miegamajame, smogė jam ir, jį užmušę, nukirto jam galvą. Pasiėmę jo galvą, jiedu keliavo per Arabą visą naktį. 8Atnešę Iš- Baalo galvą į Hebroną pas Dovydą, karaliui tarė: "Štai čia galva Iš-Baalo, sūnaus tavo priešo Sauliaus, tykojusio tavo gyvybės. Šiandien VIEŠPATS Sauliui ir jo palikuoniui įvykdė kerštą už mano viešpatį karalių".

9Dovydas Rimono Beerotiečio sūnums Rechabui ir jo broliui Baanai atsakė: "Kaip gyvas VIEŠPATS, kuris išgelbėjo mane iš visų negandų, 10vyrą, kuris man pranešė: 'Štai Saulius negyvas' ir manė, kad jis man atneša gerą žinią, sulaikiau ir užmušiau Ziklage. Toks buvo atlygis, kurį jam daviau už jo žinią! 11Todėl juo labiau, kai nedori vyrai užmušė teisų žmogų lovoje jo paties namuose! Argi dabar nereikalausiu jo kraujo iš jūsų rankos ir nepašalinsiu jūsų nuo žemės?" 12Dovydas įsakė savo kareiviams, ir jie juos užmušė. Nukirtę jiems rankas ir kojas, pakabino jų kūnus prie tvenkinio Hebrone. O Iš-Baalo galvą jie nunešė ir palaidojo Abnerio kape Hebrone.

5Dovydas patepamas Izraelio karaliumi 1Visos Izraelio giminės atėjo į Hebroną pas Dovydą ir

tarė: "Štai mes esame tavo kūnas ir kraujas. 2Jau anksčiau, Sauliui esant mūsų karaliumi, tu išvesdavai į žygį ir parvesdavai iš žygio Izraelį. Tau VIEŠPATS tarė: 'Tu būsi mano tautos Izraelio ganytojas, tu būsi Izraelio karalius'". 3Visi Izraelio seniūnai atėjo į Hebroną pas karalių. Karalius Dovydas sudarė su jais sandorą Hebrone VIEŠPATIES akivaizdoje, ir jie patepė Dovydą Izraelio karaliumi. 4Dovydui buvo trisdešimt metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo keturiasdešimt metų. 5Hebrone jis valdė Judą septynerius metus ir šešis mėnesius, o Jeruzalėje karaliavo visam Izraeliui ir Judui trisdešimt trejus metus.

Dovydas paima Jeruzalę6 Karalius ir jo vyrai nužygiavo į Jeruzalę prieš jebusitus, tos vietovės gyventojus. Jie Dovydui sakė: "Čia niekad neįeisi! Net akli ir raiši privers tave pasitraukti", - manydami: "Dovydas negali čia įeiti". 7Nepaisant to, Dovydas paėmė Ziono tvirtovę; dabar ji yra Dovydo miestas. 8Tą dieną Dovydas buvo pasakęs: "Kas nori nugalėti jebusitus, telipa pro vandens šulinį užpulti raišųjų ir aklųjų - tų, kurių Dovydas nekenčia". Užtat ir sakoma: "Aklas ir raišas neįeis į Namus". 9Dovydas paėmė tvirtovę ir pavadino ją Dovydo miestu. Dovydas įtvirtino miesto dalį nuo Milo iki rūmų. 10Dovydas darėsi vis galingesnis ir galingesnis, nes su juo buvo Galybių VIEŠPATS.

11Tyro karalius Hiramas atsiuntė pas Dovydą pasiuntinius drauge su kedro rąstais, dailidėmis ir mūrininkais. Jie pastatė Dovydui rūmus. 12Tada Dovydas suprato, kad VIEŠPATS buvo patvirtinęs jį Izraelio karaliumi ir išaukštinęs jo karalystę dėl savo tautos Izraelio.

Dovydo šeima Jeruzalėje13Atėjęs iš Hebrono, Jeruzalėje Dovydas paėmė daugiau sugulovių ir žmonų. Dovydui gimė daugiau sūnų ir dukterų. 14Vardai jam gimusiųjų Jeruzalėje yra šie: Šamua, Šobabas, Natanas, Saliamonas, 15Ibharas, Elišua, Nefegas, Jafija, 16Elišama, Eliada ir Elifetas.

Filistinai nugalimi17Išgirdę, kad Dovydas tapo pateptas Izraelio karaliumi, visi filistinai leidosi į žygį Dovydo ieškoti. Bet Dovydas, apie tai sužinojęs, nuėjo į tvirtovę. 18O filistinai buvo atžygiavę ir pasklidę Refajimų slėnyje. 19Dovydas teiravosi VIEŠPATIES: "Ar man eiti prieš filistinus? Ar atiduosi juos man į rankas?" VIEŠPATS Dovydui atsakė: "Eik, nes aš tikrai atiduosiu filistinus tau į rankas". 20Dovydas tad nužygiavo į Baal-Perazimus ir ten juos nugalėjo. Jis sakė: "VIEŠPATS prasiveržė prie mano priešų pirma manęs tarsi staigus potvynis". Užtat ta vieta vadinama Baal-Perazimais. 21Filistinai paliko ten savo stabus, o Dovydas ir jo vyrai juos nusinešė.

22Filistinai dar kartą atžygiavo ir pasklido Refajimų slėnyje. 23Dovydas teiravosi VIEŠPATIES, ir jis atsakė: "Neik iš priekio, bet apeik užnugarin ir užklupk juos priešais balzamo medžius. 24Kai išgirsi žygio šlamesį balzamo medžių viršūnėse, tada pradėk puolimą, nes VIEŠPATS eis pirma tavęs filistinų kariuomenės pulti". 25Dovydas padarė, kaip VIEŠPATS buvo jam įsakęs, ir sumušė filistinus nuo Gebos ligi pat Gezerio.

6Sandoros Skrynia Jeruzalėje 1 Dovydas vėl surinko visus rinktinius Izraelio vyrus - trisdešimt tūkstančių. 2Tada Dovydas ir visi su juo buvusieji žmonės leidosi į kelionę į Baale-Judą pargabenti iš ten Dievo Skrynios, kuri vadinama Galybių VIEŠPATIES, sėdinčio soste ant kerubų, vardu. 3Jie užkėlė Dievo Skrynią ant naujo vežimo ir vežė ją iš Abinadabo namų, esančių ant kalvos. Abinadabo sūnūs Uza ir Ahjo varė naująjį vežimą 4su Dievo Skrynia. Ahjo ėjo pirma Skrynios. 5Dovydas ir visi Izraelio namai šoko VIEŠPATIES akivaizdoje, lydimi giesmių ir skambių instrumentų: lyrų, arfų, būgnelių su žvangučiais, kankalų ir cimbolų.

6 Atėjus prie Nakono klojimo, Uza ištiesė ranką į Dievo Skrynią, norėdamas ją prilaikyti, nes

jaučiai buvo sujudę. 7VIEŠPATS supyko ant Uzos. Dievas parbloškė jį ten dėl to, kad jis palietė ranka Skrynią, ir jis numirė ten šalia Skrynios. 8Dovydas sielojosi dėl to, kad VIEŠPATS buvo taip užsiplieskęs ant Uzos. Užtat ta vieta vadinama Perez-Uza iki šios dienos. 9Tą dieną Dovydas pajuto VIEŠPATIES baimę ir sakė: "Kaip galiu leisti VIEŠPATIES Skryniai ateiti pas mane?" 10Dovydas tada nebenorėjo gabenti VIEŠPATIES Skrynios pas save į Dovydo miestą, bet ją nugabeno į Obed-Edomo Gatiečio namus. 11VIEŠPATIES Skrynia išbuvo Obed-Edomo Gatiečio namuose tris mėnesius, ir VIEŠPATS palaimino Obed-Edomą ir visą jo šeimyną.

12Karaliui Dovydui buvo pranešta: "VIEŠPATS palaimino Obed- Edomo šeimyną ir visa, kas jam priklauso, už Dievo Skrynią". Dovydas tad nuėjo ir pargabeno Dievo Skrynią iš Obed-Edomo namų į Dovydo miestą su didele iškilme. 13VIEŠPATIES Skrynią nešantiems pažengus šešis žingsnius, jis paaukodavo jautį ir peniukšlį. 14Dovydas šoko iš visų jėgų VIEŠPATIES akivaizdoje; Dovydas buvo apsijuosęs lininiu efodu. 15Taip Dovydas ir visi Izraelio namai gabeno VIEŠPATIES Skrynią, lydėdami šauksmais ir rago gaudesiu.

16Skryniai įeinant į Dovydo miestą, Sauliaus duktė Michalė, žiūrėdama pro langą, pamatė karalių Dovydą šokinėjant ir šokant VIEŠPATIES akivaizdoje. Už tai ji paniekino jį savo širdyje.

17VIEŠPATIES Skrynia buvo įnešta ir padėta į savo vietą palapinėje, kurią Dovydas buvo jai pastatęs. Dovydas atnašavo deginamąsias aukas ir bendravimo aukas VIEŠPATIES akivaizdoje. 18Baigęs atnašauti deginamąsias aukas ir bendravimo atnašas, Dovydas palaimino žmones Galybių VIEŠPATIES vardu. 19Jis dalijo maistą žmonėms - visai Izraelio daugybei, ir vyrams, ir moterims - kiekvienam po kepalą duonos, po gabalą mėsos ir po paplotį. Paskui visi sugrįžo į savo namus.

20Ir Dovydas sugrįžo savo šeimynos palaiminti. Sauliaus duktė Michalė, išėjusi jo pasitikti, tarė: "Na, kaip šauniai šiandien pasirodė Izraelio karalius, apsinuogindamas savo dvariškių vergių akyse lygiai taip, kaip begėdiškai apsinuogina koks prasčiokas!" 21Michalei Dovydas atsakė: "Tai buvo akivaizdoje VIEŠPATIES, kuris išrinko mane vietoj tavo tėvo bei visos jo šeimos ir paskyrė Izraelio, VIEŠPATIES tautos, valdovu! Aš šoksiu VIEŠPATIES akivaizdoje, 22darysiu save dar niekingesnį ir būsiu menkas savo akyse, bet tarp vergių, apie kurias tu kalbi, būsiu garbingas". 23 Užtat Sauliaus duktė Michalė liko bevaikė iki savo mirties dienos.

7Natano pranašavimas Dovydui 1 Karaliui įsikūrus savo rūmuose ir VIEŠPAČIUI suteikus jam ramybę iš visų pusių nuo priešų, 2jis kalbėjo pranašui Natanui: "Tik tu pažiūrėk, aš gyvenu kedro namuose, bet Dievo Skrynia pasilieka palapinėje!" 3Natanas karaliui tarė: "Eik ir daryk visa, kas tavo širdyje, nes VIEŠPATS yra su tavimi".

4Bet tą pačią naktį atėjo VIEŠPATIES žodis Natanui: 5"Eik ir sakyk mano tarnui Dovydui: 6'Taip kalbėjo VIEŠPATS: argi tu man pastatysi Namus gyventi? Juk nuo tos dienos, kai išvedžiau Izraelio tautą iš Egipto, iki šios dienos aš negyvenau Namuose, bet kilnojausi Palapinėje ir Padangtėje. 7Kilnodamasis, kur tik ėjo izraeliečiai, argi aš kada nors priekaištavau kuriam nors Izraelio giminių vadui, kurį buvau paskyręs rūpintis mano Izraelio tauta, tardamas: kodėl nepastatėte man kedro Namų?'"

Mesijinis pažadas Dovydui8"Be to, taip sakysi mano tarnui Dovydui: 'Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS: aš paėmiau tave iš ganyklų, nuo avių kaimenės, būti mano tautos Izraelio valdovu; 9buvau su tavimi, kur tik tu ėjai, ir pašalinau visus tavo priešus tau iš kelio. Be to, aš padarysiu tavo vardą taip garsų, kaip yra garsus vardas didžiūnų žemėje. 10O savo tautai Izraeliui paskirsiu vietą ir

juos tvirtai pasodinsiu, kad saugiai gyventų ir daugiau nebebūtų varginami. Nedori žmonės nebeengs jų daugiau, kaip kadaise, 11nuo to laiko, kai savo tautai Izraeliui paskyriau teisėjus. Aš duosiu tau ramybę nuo visų tavo priešų.

VIEŠPATS sako tau, kad jis, VIEŠPATS, padarys tau namus. 12Kai pasibaigs tavo dienos ir tu atgulsi su savo protėviais, aš pakelsiu po tavęs palikuonį, kilusį iš tavęs, ir padarysiu tvirtą jo karalystę. 13Jis pastatys Namus mano vardui, o aš padarysiu jo karališką sostą amžiną. 14Aš būsiu jam tėvas, o jis bus man sūnus. Jei jis nedorai pasielgs, bausiu jį lazda, kurią žmonės naudoja, mirtingiesiems skirtais smūgiais. 15Bet savo ištikimos meilės neatimsiu, kaip atėmiau nuo Sauliaus, kurį pašalinau, kad tau vietos padaryčiau. 16Tavo namai ir tavo karalystė bus amžinai tvirti mano akivaizdoje; tavo sostas bus tvirtas amžinai'".

17Natanas perdavė Dovydui šiuos visus žodžius ir visą šį regėjimą.

Dovydo malda18Tada Dovydas nuėjo, atsisėdo VIEŠPATIES akivaizdoje ir tarė: "Kas aš, Viešpatie DIEVE, ir kas mano namai, kad tu mane taip toli atvedei? 19Bet ir tai buvo per maža tavo akyse, Viešpatie DIEVE, nes tu kalbėjai apie savo tarno namus dar ir tolimoje ateityje. Tai yra mokymas žmonijai, Viešpatie DIEVE! 20Ką daugiau begali Dovydas tau pasakyti? Juk tu, Viešpatie DIEVE, savo tarną pažįsti! 21Savo žodžio dėlei ir savo širdies polėkiu tu padarei šį nepaprastą dalyką ir savo tarnui jį apreiškei. 22Iš tikrųjų esi didis tu, VIEŠPATIE Dieve! Nėra nė vieno kaip tu, nėra kito Dievo, išskyrus tave, kaip mes visuomet esame girdėję. 23Kokia kita tauta gali būti kaip tavo tauta, kaip Izraelis? Argi yra žemėje kita tauta, kurios Dievas atėjo jos atpirkti kaip tautos ir susikurti sau vardą, darydamas jiems didžius ir nuostabius darbus, išvarydamas tautas ir jų dievus savo tautai iš kelio? 24Tu padarei savo tautą Izraelį sau amžinai ypatinga tauta ir tu, VIEŠPATIE, tapai jų Dievas.

25Dabar tad, VIEŠPATIE Dieve, vykdyk per amžius žodį, kurį apreiškei apie savo tarną bei jo namus, ir padaryk, kaip pažadėjai. 26Tebūna amžinai šlovinamas tavo vardas, sakant: 'Galybių VIEŠPATS yra Izraelio Dievas'! Tebūna tavo tarno Dovydo namai tvirti tavo akivaizdoje! 27Kadangi tu, Galybių VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, apreiškei savo tarnui, tardamas: 'Aš pastatysiu tau namus', - todėl tavo tarnas išdrįso kreiptis į tave šia malda. 28Dabar tad, Viešpatie DIEVE, tu esi Dievas, tavo žodžiai yra tiesa ir tu davei savo tarnui šį malonų pažadą. 29Užtat dabar būk malonus palaimindamas savo tarno namus, kad jie liktų tvirti amžinai tavo akivaizdoje, nes tu, Viešpatie DIEVE, pažadėjai. Tebūna tavo tarno namai palaiminti amžinai tavo palaiminimu!"

8Dovydo karų suvestinė 1Po tam tikro laiko Dovydas nugalėjo filistinus ir pavergė juos. Dovydas atėmė iš filistinų rankos Meteg- Amą.

2 Jis nugalėjo ir moabiečius. Suguldęs juos žemėje, jis išmatavo juos virve. Dvi virves atmatavo užmušti ir vieną virvę palikti gyvus. Ir moabiečiai tapo Dovydo tarnais ir nešė duoklę.

3 Dovydas nugalėjo Zobos karalių Rehobo sūnų Hadadezerį, kai jis žygiavo susigrąžinti savo valdų prie Eufrato upės. 4Dovydas paėmė iš jo tūkstantį septynis šimtus raitelių ir dvidešimt tūkstančių pėstininkų. Dovydas suluošino visus karo vežimų arklius, bet paliko iš jų pakankamai šimtui karo vežimų. 5Damasko aramėjams atžygiavus pagelbėti Zobos karaliui Hadadezeriui, Dovydas nukovė dvidešimt du tūkstančius aramėjų. 6Tada Dovydas įrengė įgulas tarp Damasko aramėjų, ir aramėjai tapo Dovydo tarnais ir nešė duoklę. VIEŠPATS davė Dovydui pergalę, kur tik jis žygiavo. 7Dovydas paėmė auksinius Hadadezerio palydos nešiotus skydus ir pargabeno juos į Jeruzalę. 8O iš Betaho ir Berotajų, Hadadezerio miestų, Dovydas paėmė didelį kiekį žalvario.

9Kai Hamato karalius Toi išgirdo, kad Dovydas buvo nugalėjęs visą Hadadezerio kariuomenę, 10jis pasiuntė savo sūnų Joramą pas Dovydą palinkėti jam sveikatos ir pasveikinti su pergale prieš Hadadezerį. Mat Hadadezeris buvo dažnai kariavęs su Toi. Joramas atsinešė sidabrinių, auksinių ir varinių daiktų. 11Ir juos karalius Dovydas pašventė VIEŠPAČIUI drauge su sidabru ir auksu, paimtais iš visų pavergtų tautų: 12iš Edomo, Moabo, amoniečių, filistinų, amalekitų ir iš Zobos karaliaus Rehobo sūnaus Hadadezerio grobio.

13Dovydas tapo garsus. Sugrįžęs jis nukovė aštuoniolika tūkstančių edomiečių Druskos slėnyje. 14Jis įrengė įgulas Edome, - visame Edome jis įrengė įgulas, - ir visi edomiečiai tapo Dovydo tarnais. VIEŠPATS davė Dovydui pergalę, kur tik jis žygiavo.

Dovydo pareigūnai15Dovydas karaliavo visam Izraeliui ir vykdė teisingumą ir teisumą visiems savo žmonėms. 16Zerujos sūnus Joabas buvo kariuomenės vadas; Ahiludo sūnus Jehošafatas buvo kancleris; 17Ahitubo sūnus Zadokas ir Abjataro sūnus Ahimelechas buvo kunigai; Serajas buvo raštvedys; 18Jehojados sūnus Benajas buvo cheretitų ir peletitų galva; o Dovydo sūnūs buvo kunigai.

9Dovydo gerumas Jonatano sūnui 1Dovydas teiravosi: "Ar yra dar kas nors išlikęs iš Sauliaus namų, kuriam galėčiau parodyti savo ištikimą gerumą Jonatanui?" 2Sauliaus šeimyna buvo turėjusi tarną, vardu Ziba. Jis tad buvo pašauktas pas Dovydą. "Ar tu esi Ziba?" - klausė Dovydas. Jis atsakė: "Tavo paslaugoms!" 3Karalius tarė: "Ar yra dar kas nors išlikęs iš Sauliaus namų, kuriam aš galėčiau parodyti ištikimą Dievo gerumą?" Ziba karaliui atsakė: "Taip, dar yra Jonatano sūnus sužalotomis kojomis". - 4"Kur jis?" - klausė jo karalius. Ziba karaliui atsakė: "Jis yra Lo-Debare, Amielio sūnaus Machiro namuose". 5Tada karalius paliepė jį atvesti iš Amielio sūnaus Machiro namų Lo-Debare. 6Jonatano sūnus Mefi-Bošetas, atėjęs pas Dovydą, išreiškė pagarbą, puldamas veidu į žemę. "Mefi- Bošetai!" - tarė jam Dovydas. Jis atsakė: "Tavo paslaugoms!" 7Dovydas jam tarė: "Nebijok, nes tau tikrai parodysiu ištikimą gerumą dėl tavo tėvo Jonatano. Atiduosiu tau visą tavo senelio Sauliaus žemę. Be to, tu visuomet valgysi prie mano stalo". 8Puldamas kniūbsčia, jis tarė: "Kas yra tavo tarnas, kad tu rodytumei palankumą tokiam nustipusiam šuniui, kaip aš?"

9Tada karalius, pasišaukęs Sauliaus tarną Zibą, tarė: "Visa, kas priklausė Sauliui ir visiems jo namams, aš atidaviau tavo šeimininko vaikaičiui. 10Tu bei tavo sūnūs ir tavo tarnai dirbsite jam žemę ir nuimsite jos derlių, kad tavo šeimininko vaikaitis turėtų iš ko gyventi. Bet tavo šeimininko vaikaitis Mefi-Bošetas visad valgys prie mano stalo". Ziba turėjo penkiolika sūnų ir dvidešimt tarnų. 11Karaliui Ziba atsakė: "Kaip mano viešpats karalius įsakė, taip jo tarnas ir darys". Mefi-Bošetas valgė prie karaliaus stalo kaip vienas iš karaliaus sūnų. 12Mefi-Bošetas turėjo jauną sūnų, vardu Mika. Visi, gyvenantys Zibos namuose, tapo Mefi-Bošeto tarnais. 13Mefi- Bošetas gyveno Jeruzalėje, nes jis visad valgė prie karaliaus stalo. Jis buvo raišas abiem kojomis.

10Įžeidžiami Dovydo pasiuntiniai 1Praėjus šiek tiek laiko, mirė amoniečių karalius, ir jo sūnus Hanūnas tapo karaliumi. 2Dovydas manė: "Nahašo sūnui Hanūnui turiu būti taip ištikimai geras, kaip jo tėvas buvo man ištikimai geras". Dovydas tad pasiuntė savo dvariškius pareikšti užuojautos dėl jo tėvo. Dovydo dvariškiams atvykus į amoniečių kraštą, 3amoniečių didžiūnai kalbėjo savo valdovui Hanūnui: "Nejau tu iš tikrųjų manai, kad Dovydas norėdamas pagerbti tavo tėvą atsiuntė pasiuntinius su užuojauta tau? Argi Dovydas neatsiuntė savo dvariškių pas tave iššvalgyti miesto, iššnipinėti ir jo sunaikinti?" 4Hanūnas tad suėmė Dovydo dvariškius, nuskuto kiekvienam pusę barzdos, nukirpo po pusę drabužių jiems prie šlaunų ir išsiuntė atgal. 5Kai Dovydui buvo apie tai

pranešta, jis pasiuntė jų pasitikti, nes tie vyrai buvo labai įžeisti. Karalius paliepė: "Pabūkite Jeriche, kol ataugs jums barzda. Tada sugrįžkite".

Pergalė prieš amoniečius6 Amoniečiai suprato, kad užsitraukė Dovydo pyktį. Taigi amoniečiai pasiuntė atstovus ir pasamdė Bet- Rehobo aramėjus bei Zobos aramėjus - dvidešimt tūkstančių pėstininkų, Maakos karalių su tūkstančiu vyrų ir dvylika tūkstančių vyrų iš Tobo. 7Dovydas, tai išgirdęs, pasiuntė Joabą ir visą kariuomenę su galiūnais. 8Amoniečiai iššygiavo ir sustojo į kovos rikiuotę prie įėjimo į miesto vartus, o Zobos bei Rehobo aramėjai ir Tobo bei Maakos vyrai buvo atskirai atvirame lauke.

9Joabas matė, kad prieš jį buvo kovos rikiuotė iš priekio ir už nugaros. Jis tad, surinkęs iš rinktinių Izraelio vyrų būrį, surikiavo juos prieš aramėjus, 10o likusius kareivius, pavedęs juos savo broliui Abišajui vadovauti, išrikiavo prieš amoniečius. 11Jis tarė: "Jei aramėjai būtų stipresni už mane, tu turi man padėti, bet jei amoniečiai būtų stipresni už tave, aš ateisiu tau į pagalbą. 12Būk narsus! Būkime drąsūs dėl savo tautos ir dėl savo Dievo miestų! Tedaro VIEŠPATS, kas gera jo akyse!" 13Joabas ir su juo buvusieji kareiviai žengė pirmyn į kovą su aramėjais. O tie nuo jo bėgo. 14Kai amoniečiai pamatė, kad aramėjai pabėgo, ir jie bėgo nuo Abišajo ir pasitraukė į miestą. Joabas tad nutraukė kovą su amoniečiais ir sugrįžo į Jeruzalę.

Pergalė prieš aramėjus15Bet aramėjai, pamatę, kad juos nugalėjo Izraelis, susibūrė į viena. 16Hadadezeris pakvietė ir patraukė į savo pusę aramėjus iš anapus Eufrato. Jie atžygiavo į Helamą, vedami Hadadezerio kariuomenės vado Šobacho. 17Apie tai buvo pranešta Dovydui. Sutelkęs visą Izraelį, jis perėjo Jordaną ir atžygiavo į Helamą. Aramėjai išrikiavo savo pajėgas prieš Dovydą ir puolė jį, 18bet Izraelis privertė aramėjus bėgti. Dovydas užmušė septynis šimtus aramėjų karo vežimų vežėjų bei keturiasdešimt tūkstančių raitelių ir sužeidė kariuomenės vadą Šobachą, kuris ten ir mirė. 19Kai Hadadezeriui pavaldūs karaliai pamatė, kad juos Izraelis nugalėjo, jie padarė taiką su Izraeliu ir tapo jam pavaldūs. O aramėjai bijojo toliau padėti amoniečiams.

11Dovydo nuodėmė 1Metų pavasarį, tuo laiku, kada karaliai eina į žygį, Dovydas išsiuntė Joabą drauge su savo pareigūnais ir visu Izraeliu. Jie nuniokojo Amoną ir apgulė Rabą. Bet Dovydas pasiliko Jeruzalėje.

2Kartą vieną popietę Dovydas, pakilęs iš guolio, vaikštinėjo ant karaliaus rūmų stogo. Nuo stogo jis pamatė besimaudančią moterį. Ta moteris buvo labai graži. 3Dovydas pasiuntė dvariškį pasiteirauti apie moterį. Jam buvo pranešta: "Tai yra Eliamo duktė, hetito Urijo žmona". 4Dovydas nusiuntė pasiuntinius jos atvesti. Ji atėjo pas jį, ir jis suėjo su ja, - ji ką tik buvo apsivaliusi po savo mėnesinių. Tada ji sugrįžo namo. 5Moteris pastojo ir pasiuntė Dovydui žodį: "Esu nėščia".

6Dovydas tad pasiuntė žodį Joabui: "Atsiųsk pas mane hetitą Uriją". Joabas pasiuntė Uriją pas Dovydą. 7Urijui atvykus pas jį, Dovydas klausė, kaip einasi Joabui, kaip einasi kareiviams ir kaip sekasi karas. 8Paskui Dovydas Urijui tarė: "Eik namo ir nusiplauk kojas!" Kai Urijas išėjo iš karaliaus rūmų, jį nusekė karaliaus dovana. 9 Bet Urijas miegojo prie įėjimo į karaliaus rūmus drauge su visais savo valdovo tarnais ir į savo namus nėjo. 10Kai Dovydui buvo pranešta: "Urijas į savo namus nėjo", - Dovydas Urijui tarė: "Argi ne iš kelionės parėjai? Kodėl tad neini į savo namus?" 11Urijas Dovydui atsakė: "Skrynia ir Izraelis bei Judas būna palapinėse. Mano viešpats Joabas ir mano valdovo tarnai yra stovykloje atvirame lauke. Nejau aš eisiu į savo namus valgyti, gerti ir sugulti su žmona? Kaip tu gyvas, prisiekiu tavo gyvastimi, tokio dalyko nedarysiu". -

12"Pasilik čia ir šiandien, - tarė Dovydas Urijui, - rytoj tave atgal pasiųsiu". Urijas tad pasiliko tą dieną Jeruzalėje. Kitą dieną Dovydas 13pakvietė jį valgyti ir gerti savo akivaizdoje ir jį nugirdė. Vakare jis nuėjo atsigulti į guolį su savo valdovo tarnais, bet į savo namus nėjo.

14Ryto metą Dovydas parašė laišką Joabui ir pasiuntė jį per Urijo rankas. 15Laiške jis rašė: "Pastatykite Uriją į mūšio priekį, kur aršiausiai kovojama, ir pasitraukite nuo jo, kad jis būtų parblokštas ir mirtų". 16Joabas, apguldamas miestą, pastatė Uriją į vietą, kur žinojo esant stiprių kareivių. 17Miesto vyrai išpuolė ir susikovė su Joabu, ir keletas Dovydo tarnų tarp kareivių krito. Hetitas Urijas buvo tarp žuvusiųjų.

18Joabas pasiuntė Dovydui išsamų pranešimą apie mūšį. 19Jis įsakė pasiuntiniui, tardamas: "Kai būsi baigęs sakyti karaliui visas žinias apie mūšį, 20jeigu karalius imtų pykti ir tau sakytų: 'Kam gi ėjote taip arti miesto kovoti? Argi nežinojote, kad jie šaudys nuo sienos? 21Kas užmušė Jerub-Baalo sūnų Abimelechą? Argi ne moteris metė nuo sienos ant jo viršutinę girnapusę, nuo kurios jis ir mirė Tebeze? Kam gi ėjote taip arti sienos?' - tada taip pasakysi: 'Ir tavo tarnas Urijas buvo tarp užmuštųjų'".

22Pasiuntinys tad leidosi į kelionę. Atėjęs perdavė Dovydui visa, ko Joabas buvo jį pasiuntęs tam pasakyti. 23Pasiuntinys tarė Dovydui: "Iš pradžių tie vyrai buvo pergalingi ir išpuolė prieš mus į lauką, bet mes juos atstūmėme atgal prie įėjimo į miesto vartus. 24Tada lankininkai šovė į tavo tarnus nuo sienos. Keletas karaliaus tarnų krito. Krito taip pat ir tavo tarnas hetitas Urijas". 25Dovydas pasiuntiniui tarė: "Taip kalbėsi Joabui: 'Nesikamuok dėl to dalyko, nes kalavijas suryja tai vieną, tai kitą. Ryžtingai tęsk miesto puolimą ir jį sunaikink!' Padrąsink jį".

26Urijo žmona, sužinojusi, kad jos vyras mirė, jį apraudojo. 27 Praėjus gedulo laikui, Dovydas pasiuntė parvesti jos į savo rūmus. Ji tapo jo žmona ir pagimdė jam sūnų.

Bet darbas, kurį Dovydas padarė, buvo nedoras Dievo akyse.

12Dovydo atgaila 1Dievas nusiuntė pranašą Nataną pas Dovydą. Atėjęs pas jį, tarė: "Du žmonės gyveno viename mieste. Vienas buvo turtuolis, o kitas skurdžius. 2Turtuolis turėjo labai daug avių ir galvijų, 3o skurdžius turėjo tik vieną mažą avelę, kurią jis buvo nusipirkęs. Ją buvo užauginęs, ji buvo užaugusi su juo ir jo vaikais: dalydavosi jo duonos kąsniu, gerdavo iš jo puoduko, glausdavosi jam ant kelių. Ji buvo jam kaip duktė. 4Vieną dieną pas turtuolį atėjo pakeleivis. Turtuolis nenorėjo paimti vienos savo avių ar galvijų, kad pataisytų valgį pas jį atėjusiam keleiviui, bet paėmė skurdžiaus avelę ir patiekė pas jį atėjusiam svečiui". 5Dovydas, ant to žmogaus labai įširdęs, Natanui tarė: "Kaip gyvas VIEŠPATS, žmogus, kuris tai padarė, turi mirti! 6Be to, už avį jis turi atsilyginti keturgubai dėl to, kad padarė tokį dalyką ir nepasigailėjo".

7Natanas Dovydui tarė: "Tu esi tas žmogus! Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Aš patepiau tave Izraelio karaliumi ir išgelbėjau tave iš Sauliaus rankos. 8Atidaviau tau tavo valdovo namus bei tavo valdovo žmonas kaip nuosavybę ir atidaviau tau Izraelio bei Judo namus. Jei to būtų buvę per maža, būčiau dvigubai daugiau davęs. 9Kodėl tad paniekinai VIEŠPATIES žodį ir darei, kas yra nedora jo akyse? Tu nužudei hetitą Uriją kalaviju ir paėmei jo žmoną sau žmona. Jį nužudei amoniečių kalaviju. 10Užtat kalavijas niekad nepaliks tavo namų, nes mane paniekinai ir paėmei hetito Urijo žmoną sau žmona'. 11Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Tikėk manimi, aš sukelsiu prieš tave pikta tavo namuose. Paimsiu tavo žmonas tavo akyse, duosiu jas tavo artimui, ir jis miegos su tavo žmonomis šios saulės akivaizdoje. 12Tu tai padarei slapta, bet aš tai įvykdysiu viso Izraelio akyse ir

viešai dienos šviesoje'".

13Dovydas tarė Natanui: "Nusidėjau VIEŠPAČIUI!" Natanas Dovydui atsakė: "VIEŠPATS atleidžia tavo nuodėmę. Tu nemirsi. 14Betgi tau gimęs kūdikis mirs, kadangi tai darydamas paniekinai VIEŠPATĮ ".

15Natanas nuėjo namo, o VIEŠPATS ištiko kūdikį, kurį buvo pagimdžiusi Batšeba, ir jis mirtinai susirgo. 16Dovydas maldavo VIEŠPATĮ už berniuką. Dovydas nieko nevalgė ir parėjęs praleisdavo naktį gulėdamas ant žemės. 17Rūmų seniūnai stengėsi prikalbinti jį atsikelti nuo žemės, bet jis atsisakė ir nieko su jais nevalgė. 18Septintą dieną vaikas numirė. Dovydo tarnai bijojo jam pasakyti, kad vaikas buvo miręs, nes manė: "Mes kalbėjome jam, dar vaikui gyvam esant, bet jis nenorėjo mūsų klausyti. Kaip tad galime jam pasakyti, kad vaikas mirė? Ką nors baisaus jis gali sau pasidaryti!" 19Kai Dovydas pamatė, kad jo tarnai tarpusavyje kalbasi pašnabždomis, jis suprato, jog vaikas buvo miręs. Dovydas savo tarnų paklausė: "Ar vaikas numirė?" - "Taip, numirė", - jie atsakė.

20Tada Dovydas atsikėlė nuo žemės, išsimaudė, išsitepė ir persivilko drabužius. Nuėjęs į VIEŠPATIES Namus, puolė kniūbsčia. Paskui jis parėjo į savo rūmus. Jam paprašius, buvo padėta valgių, ir jis valgė. 21O dvariškiai klausė: "Ką reiškia tai, ką tu darei? Vaikui gyvam esant, pasninkavai ir verkei, o vaikui numirus, atsikėlei ir valgai!" 22Jis atsakė: "Vaikui dar gyvam esant, aš pasninkavau ir verkiau, nes galvojau: 'Kas žino? Gal bus VIEŠPATS man malonus ir vaikas liks gyvas'. 23O dabar, jam numirus, kodėl turėčiau pasninkauti? Argi galėčiau jį vėl sugrąžinti? Aš pas jį nueisiu, bet jis pas mane nesugrįš".

24Dovydas guodė Batšebą, savo žmoną. Nuėjęs pas ją, su ja suėjo. Ji pagimdė jam sūnų, o jis davė jam Saliamono vardą. VIEŠPATS jį mylėjo 25ir atsiuntė žodį per pranašą Nataną. Užtat dėl VIEŠPATIES Dovydas pavadino jį Jedidija.

Pasibaigia karas su Amonu26Joabas, kovodamas su amoniečių Raba, paėmė karališkąjį miestą. 27Joabas nusiuntė pas Dovydą pasiuntinius pasakyti: "Puoliau Rabą ir jau paėmiau vandens šaltinio tvirtovę. 28Dabar tad sutelk likusius kareivius, apgulk miestą ir paimk jį. Kitaip aš pats paimsiu miestą ir mano vardu jis bus vadinamas". 29Taigi Dovydas sutelkė visą kariuomenę ir, nužygiavęs į Rabą, apgulė jį, kovojo su juo ir paėmė jį. 30Jis nuėmė Milkomui nuo galvos karūną, sveriančią aukso talentą, su brangakmeniais. Ji buvo uždėta ant galvos Dovydui. Jis pasiėmė su savimi ir be galo daug grobio. 31Išvedė iš miesto jo gyventojus ir arba pristatė juos dirbti su pjūklais, geležiniais kapliais ir geležiniais kirviais, arba pasiuntė plytų gaminti. Taip jis padarė visiems amoniečių miestams. Tada Dovydas ir visa jo kariuomenė sugrįžo į Jeruzalę.

13Amnonas išniekina savo įseserę Tamarą 1 Praėjo šiek tiek laiko. Dovydo sūnus Absalomas turėjo gražią įseserę, vardu Tamara. Dovydo sūnus Amnonas ją aklai įsimylėjo. 2Amnonas taip kankinosi, kad susirgo dėl savo įseserės Tamaros, nes ji buvo mergelė ir Amnonui atrodė neįmanoma ką nors jai padaryti. 3Amnonas turėjo draugą, vardu Jonadabas, Dovydo brolio Šimėjo sūnų. Jonadabas buvo labai gudrus vyras. 4Amnoną jis prakalbino: "Karaliaus sūnau, kodėl tu kas rytą toks nuvargęs? Argi man nepasakysi?" Amnonas jam atsakė: "Aš myliu Tamarą, savo brolio Absalomo seserį". 5Jonadabas jam tarė: "Atsigulk į lovą ir apsimesk sergantis. Kai tėvas ateis tavęs aplankyti, sakyk jam: 'Prašyčiau leisti mano seseriai Tamarai ateiti ir paraginti mane valgyti. Jei ji pataisytų ką nors gardaus mano akyse, man žiūrint, aš iš jos rankos valgyčiau'".

6Amnonas tad atsigulė ir apsimetė sergantis. Karaliui atėjus jo aplankyti, Amnonas tarė: "Prašyčiau

leisti mano seseriai Tamarai ateiti ir paruošti porą keptų kukulių mano akyse, tada iš jos rankos valgysiu". 7Dovydas pasiuntė žodį Tamarai į rūmus, tardamas: "Nueik į savo brolio Amnono namus ir pataisyk jam valgyti". 8Tamara tad nuėjo į savo brolio Amnono namus, o jis gulėjo lovoje. Paėmusi tešlos, ją išminkė, paruošė kukulius jo akyse ir juos iškepė. 9Bet kai ji paėmė keptuvę ir padėjo prieš jį kukulius, jis atsisakė valgyti. Amnonas tarė: "Teišeina visi nuo manęs". Visiems išėjus, 10Tamarai Amnonas tarė: "Atnešk valgį į miegamąjį ir pamaitink mane". Tamara tad paėmė kukulius, kuriuos buvo pataisiusi, ir įnešė juos į savo brolio Amnono kambarį. 11Bet jai paduodant valgyti, Amnonas ją nutvėrė. "Eikš, mano sesuo, - tarė jis jai, - sugulk su manimi". 12Ji atsakė jam: "Ne, mano broli, neprievartauk manęs! Tokie dalykai nedaromi Izraelyje! Nedaryk tokio begėdiško dalyko! 13Kur aš dingsiu su savo gėda? O tu būsi kaip bet koks niekšas Izraelyje! Dabar tad maldauju tavęs, kalbėk su karaliumi, nes jis neatsisakys tau manęs duoti". 14Betgi jis nenorėjo jos klausyti ir, būdamas už ją stipresnis, suėjo su ja prievarta.

15Dabar Amnonas pajuto jai labai stiprią neapykantą. Iš tikrųjų jo neapykanta jai buvo kur kas didesnė už aistrą, kurią jis buvo jai jautęs. Amnonas jai tarė: "Kelkis ir nešdinkis!" 16O ji maldavo: "Ne, mano broli, to nedaryk, nes išvaryti mane būtų net didesnė skriauda negu ana, kurią man padarei". Bet jis nenorėjo jos klausyti. 17Pasišaukęs jauną tarną, tarė: "Išvaryk šią moterį laukan nuo manęs ir užsklęsk paskui ją duris". 18Ji buvo apsivilkusi tunika ilgomis rankovėmis, nes tokiais drabužiais ankstesniais laikais vilkėdavo karaliaus dukterys mergelės. Jo tarnas tad ją išvarė ir užsklendė paskui ją duris. 19Tamara apsibarstė galvą pelenais. Perplėšusi tuniką ilgomis rankovėmis, kuria vilkėjo, ji susiėmė rankomis sau už galvos ir nuėjo. Eidama visą laiką balsu verkė.

20Jos brolis Absalomas jai tarė: "Ar tavo brolis Amnonas buvo su tavimi? Dabar apie tai tylėk, mano sesuo. Jis yra tavo brolis. Neimk to į širdį". Tamara, nelaiminga moteris, tada pasiliko savo brolio Absalomo namuose. 21Apie visa tai išgirdęs, karalius Dovydas labai įtūžo, bet savo sūnaus Amnono bausti nenorėjo, kadangi jį mylėjo, nes jis buvo jo pirmagimis. 22O Absalomas nesakė Amnonui nei gera, nei pikta, nes Amnono nekentė už tai, kad jis buvo išprievartavęs jo seserį Tamarą.

Absalomas užmuša Amnoną ir pabėga23Praslinkus dvejiems metams, Absalomas Baal-Hazore prie Efraimo rengėsi kirpti avis. Absalomas pakvietė visus karaliaus sūnus. 24Atėjęs pas karalių, Absalomas tarė: "Tavo tarnas kirps avis. Ar nemalonėtų karalius drauge su palyda vykti su jo tarnu?" 25Bet karalius Absalomui atsakė: "Ne, mano sūnau. Neprašyk, kad visi eitume ir būtume tau našta". Nors jis ir primygtinai prašė, karalius eiti nesutiko, bet davė jam savo palaiminimą. 26Tada Absalomas tarė: "Jei ne, tai prašyčiau leisti mano brolį Amnoną eiti su mumis". Karalius jo klausė: "Kam gi turėtų jis su tavimi eiti?" 27Bet Absalomas primygtinai prašė, ir jis leido Amnonui ir visiems karaliaus sūnums su juo eiti. Absalomas surengė puotą kaip tinka karaliui.

28Savo tarnams Absalomas įsakė, tardamas: "Būkite budrūs! Kada Amnono širdis bus tapusi smagi nuo vyno ir aš jums pasakysiu: 'Smokite Amnonui!' - užmuškite jį! Nebijokite, nes aš pats duodu jums šį įsakymą. Elkitės ryžtingai, kaip narsūs vyrai!" 29Absalomo tarnai pasielgė su Amnonu, kaip Absalomas buvo įsakęs. Tada visi kiti karaliaus sūnūs sėdo kiekvienas ant savo mulo ir pabėgo. 30Dar jiems tebesant kelyje, Dovydą pasiekė gandas, kad Absalomas iššudė visus karaliaus sūnus ir nė vienas neišliko gyvas. 31Karalius atsistojo, persiplėšė sau drabužius ir atsigulė ant žemės. Ir visi prie jo buvusieji dvariškiai persiplėšė sau drabužius. 32O Dovydo brolio Šimėjo sūnus Jonadabas

tarė: "Tenemano mano valdovas, kad visi jauni karaliaus sūnūs užmušti. Tik Amnonas yra miręs. Tai Absalomas buvo nusprendęs nuo tos dienos, kai jo seserį Tamarą Amnonas išprievartavo. 33Dabar tad mano viešpats karalius teneima į širdį to gando, kad visi karaliaus sūnūs yra mirę, nes vien Amnonas tėra miręs!"

34Tuo tarpu Absalomas pabėgo.

Sargybinis žvalgydamasis pamatė didelį žmonių būrį, ateinantį nuo Horonajimų kalno šlaito keliu. 35Jonadabas karaliui tarė: "Štai parėjo karaliaus sūnūs! Kaip tavo tarnas sakė, taip ir įvyko. 36Vos jam tai ištarus, įėjo karaliaus sūnūs. Jie pravirko balsu. Ir Dovydas, ir visi jo dvariškiai verkė karčiomis ašaromis.

Joabas stengiasi sugrąžinti Absalomą37 Bet Absalomas buvo pabėgęs. Jis nubėgo pas Gešuro karalių Amihudo sūnų Talmajį. Dovydas ilgą laiką raudojo savo sūnaus. 38Absalomas, nubėgęs į Gešurą, išbuvo ten trejus metus. 39Karalius Dovydas, ilgėdamasis Absalomo, liovėsi širsti, nes po Amnono mirties jau buvo aprimęs.

14 1Zerujos sūnus Joabas jautė, kad karaliaus širdis palanki Absalomui. Joabas tad 2pasiuntė į Tekoą žmones, kad atvestų iš ten išmintingą moterį. "Prašyčiau apsimesti, kad tau gedulas, - jai tarė, - apsivilk gedulo drabužiais ir nesitepk aliejumi. Elkis, kaip elgiasi moteris, ilgą laiką gedinti mirusio. 3Nueik pas karalių ir taip jam kalbėk". Ir Joabas nurodė jai, ką sakyti.

4Tekoietė moteris, atėjusi pas karalių, puolė veidu žemėn, išreikšdama pagarbą, ir tarė: "Karaliau, gelbėk!" 5Karalius jos klausė: "Kokia tavo bėda?" Ji atsakė: "Deja man! Esu našlė. Mano vyras yra miręs. 6Tavo tarnaitė turėjo du sūnus. Jiedu susimušė laukuose ir, kadangi ten nebuvo kas juos perskirtų, vienas jų smogė savo broliui ir jį užmušė. 7Tikėk manimi, visas klanas yra sukilęs prieš tavo tarnaitę. Jie reikalauja: 'Duok šen vyrą, užmušusį savo brolį, kad jį užmuštume už gyvastį brolio, kurį jis užmušė. Mes turime ir įpėdinį sunaikinti!' Taip jie užgesins man paskutinę likusią žariją, nepalikdami mano vyrui nei vardo, nei likučio ant žemės veido".

8Karalius moteriai tarė: "Eik namo. Aš duosiu įsakymą tavo labui". 9O tekoietė moteris karaliui atsakė: "Mano viešpatie karaliau, tekrinta kaltė ant manęs ir mano protėvių namų! Karalius ir jo sostas tebūna nekalti!" 10Karalius pridūrė: "Jei kas tau ką nors daugiau sakytų, atvesk jį pas mane. Tavęs jis daugiau niekad nepalies". 11Tada ji atsakė: "Prašyčiau karalių turėti mintyje VIEŠPATĮ, savo Dievą, kad kraujo keršytojas nepadarytų didesnės žalos ir mano sūnaus neužmuštų". Jis atsakė: "Kaip gyvas VIEŠPATS, nuo tavo sūnaus galvos nė vienas plaukas nenukris ant žemės".

12Tada moteris tarė: "Prašyčiau leisti savo tarnaitei dar šį tą pasakyti mano viešpačiui karaliui". - "Kalbėk!" - jis tarė. 13Moteris kalbėjo: "Kodėl tad sumanei tokį dalyką prieš Dievo tautą? Juk, duodamas tokį nuosprendį, karalius pasmerkia patį save, nes nesugrąžina namo savo ištremto sūnaus. 14Iš tikrųjų visi turime mirti ir esame tarsi išpiltas ant žemės vanduo, kurio vėl susemti neįmanoma. Bet Dievas gyvasties neatims; jis suras būdą nelaikyti tremtinio amžinai ištremto nuo savo Artumo. 15Nūn tad atėjau kalbėti apie šį dalyką karaliui, savo valdovui, dėl to, kad žmonės mane išgąsdino. Tavo tarnaitė pamanė: 'Kalbėsiu karaliui. Galbūt karalius įvykdys savo tarnaitės prašymą. 16Nes karalius išklausys ir išvaduos savo tarnaitę iš rankų žmogaus, norinčio atkirsti ir mane, ir mano sūnų nuo Dievo palikimo'. 17Tavo tarnaitė pamanė: 'Mano viešpaties karaliaus žodis suteiks man ramybę', - nes mano viešpats karalius yra kaip Dievo angelas, suprantantis visa - gera ir pikta. Tebūna su tavimi VIEŠPATS, tavo Dievas!"

18Atsakydamas karalius moteriai tarė: "Nūn nenuslėpk nieko, ko aš tavęs klausiu!" Moteris jam atsakė: "Teklausia mano viešpats karalius". 19Karalius klausė: "Ar tik nebus čia Joabas pridėjęs savo rankos?" Atsakydama moteris tarė: "Kaip tu gyvas, mano viešpatie karaliau, niekas negali pasukti nei į dešinę, nei į kairę nuo to, ką mano viešpats karalius pasakė. Taip, tavo tarnas Joabas yra tas, kuris man įsakė. Jis yra tas, kuris įdėjo šiuos visus žodžius į tavo tarnaitės lūpas. 20Norėdamas pakeisti dalyko eigą, tavo tarnas Joabas tai padarė. Bet mano viešpats yra taip išmintingas kaip Dievo angelas ir žino visa, kas vyksta žemėje".

Absalomas sugrįžta iš Gešuro 21Tada Dovydas tarė Joabui: "Tikėk manimi, aš tai padarysiu. Eik tad parvesti mano jaunuolį Absalomą". 22Joabas puolė veidu žemėn ir išreiškė pagarbą. Palaiminęs karalių, jis tarė: "Šiandien tavo tarnas suprato, kad rado malonę tavo akyse, viešpatie karaliau, nes karalius įvykdė savo tarno prašymą". 23Joabas tuojau pat leidosi į kelionę ir, nuvykęs į Gešurą, parvedė Absalomą į Jeruzalę. 24Karalius tarė: "Teeina tiesiai į savo namus. Mano veido jis nematys". Absalomas tad nuėjo tiesiai į savo namus, karaliaus veido nepamatęs.

25Visame Izraelyje nebuvo kito vyro, kurio grožiu buvo taip labai žavimasi, kaip Absalomas. Nuo kojų padų iki viršugalvio jis neturėjo jokio trūkumo. 26 Kai jis kirpdavosi plaukus, - o juos kirpti jis turėjo kasmet, nes plaukai būdavo jam per sunkūs, - jo galvos plaukai sverdavo du šimtus šekelių karališkuoju svarsčiu. 27Absalomui gimė trys sūnūs ir viena duktė, vardu Tamara. Ji buvo graži moteris.

Dovydas atleidžia Absalomui 28Absalomas išgyveno dvejus metus Jeruzalėje, nesirodydamas karaliui į akis. 29Tada Absalomas pasišaukė Joabą, norėdamas pasiųsti jį pas karalių. Bet Joabas nenorėjo pas jį eiti. Absalomas pašaukė jį antrą kartą, bet Joabas eiti nenorėjo. 30Tada Absalomas savo tarnams tarė: "Štai Joabo laukas yra šalia mano. Ten jo miežiai. Nueikite ir padekite!" Absalomo tarnai tad lauką padegė. 31Joabas tučtuojau atskubėjo pas Absalomą į namus ir jam tarė: "Kodėl tavo tarnai padegė mano lauką?" - 32"Štai, - atsakė Absalomas Joabui, - aš siunčiau tau žodį, kad ateitumei pas mane. Aš norėjau pasiųsti tave pas karalių, kad už mane pasakytum: 'Kam gi aš parėjau iš Gešuro? Jei ten dar būčiau, man būtų geriau. Už tai dabar tebūna leista man pasirodyti karaliaus akivaizdoje, ir jei esu kaltas, tenubaudžia mane mirtimi!'" 33Joabas nuėjo pas karalių ir jam pranešė. Absalomą karalius pasišaukė. Taigi jis atėjo pas karalių ir puolė kniūbsčia veidu ant žemės prieš karalių. Karalius Absalomą pabučiavo.

15Absalomo intrigos 1 Ilgainiui Absalomas įsigijo vežimą bei žirgų ir penkiasdešimt vyrų palydai pirma jo bėgti. 2Absalomas keldavosi anksti ir stodavosi prie kelio į miesto vartus. Kada tik žmogus turėdavo bylą, kuriai reikėjo karaliaus nuosprendžio, Absalomas šaukdavo, klausdamas: "Iš kurio miesto esi?" O pastarajam atsakius: "Tavo tarnas yra iš tokios ir tokios Izraelio giminės", - 3Absalomas sakydavo: "Štai tavo ieškiniai yra geri ir tikri, bet nėra nė vieno, kas karaliaus vardu tave išklausytų". 4Absalomas dar pridurdavo: "O, kad aš būčiau teisėjas šioje šalyje! Tada kiekvienas galėtų ateiti pas mane su byla ar reikalu, ir aš padaryčiau jam nuosprendį". 5Kada tik koks žmogus prieidavo išreikšti jam pagarbos, Absalomas ištiesdavo jam ranką, apkabindavo jį ir pabučiuodavo. 6Taip Absalomas darydavo kiekvienam izraeliečiui, atėjusiam pas karalių į teismą. Tuo būdu Absalomas pavergė visų Izraelio žmonių širdį.

Absalomo sąmokslas Hebrone 7 Baigiantis ketvirtiems metams, Absalomas tarė karaliui: "Prašyčiau leisti man vykti į Hebroną ir ištesėti įžadą, kurį esu padaręs VIEŠPAČIUI. 8Tavo tarnas, būdamas Aramo Gešure, padarė įžadą: 'Jei VIEŠPATS iš tikrųjų parves mane į Jeruzalę, pagarbinsiu

VIEŠPATĮ Hebrone'". - 9"Eik ramybėje!" - tarė jam karalius. 10O Absalomas išsiuntė slapta pasiuntinius į visas Izraelio gimines pasakyti: "Kai tik išgirsite rago balsą, šaukite: 'Absalomas tapo karaliumi Hebrone!'" 11Du šimtai vyrų iš Jeruzalės lydėjo Absalomą. Jie buvo pakviesti svečiai ir ėjo garbingai, nieko nežinodami. 12Atnašaudamas aukas, Absalomas pasiuntė pašaukti Gilonietį Ahitofelį, Dovydo patarėją iš Gilo miesto. Sąmokslas stiprėjo, ir prie Absalomo būrėsi vis daugiau ir daugiau žmonių.

Dovydas bėga iš Jeruzalės13Pasiuntinys atėjo pas Dovydą ir tarė: "Izraeliečių širdis palinko į Absalomą". 14Tada Dovydas visiems savo dvariškiams, buvusiems su juo Jeruzalėje, tarė: "Bėkime tuojau pat, kitaip nė vienas iš mūsų neišsigelbės nuo Absalomo. Skubėkite! Kitaip jis mus pasivys, atneš mums pražūtį, o miestą sunaikins kalaviju". 15Karaliaus dvariškiai karaliui kalbėjo: "Tavo tarnai yra pasirengę daryti visa, ką tik viešpats mūsų karalius nutars". 16Karalius leidosi į kelionę, lydimas visos savo šeimynos, išskyrus dešimt sugulovių, kurias karalius paliko rūpintis rūmais. 17Karalius tad leidosi į kelionę, lydimas visų dvariškių, ir jie sustojo prie paskutinių namų. 18Visi dvariškiai praėjo pro jį: visi cheretitai bei peletitai ir visi gatiečiai - šeši šimtai vyrų, kurie buvo atlydėję jį iš Gato, - praėjo pro karalių.

19Tada karalius tarė Gatiečiui Itajui: "Kam gi tau reikia eiti su mumis? Eik atgal ir pabūk su naujuoju karaliumi, nes tu juk esi svetimšalis ir tremtinys iš savo namų. 20Tik vakar tu atkeliavai, nejau šiandien aš galiu priversti tave klajoti su mumis, kai pats turiu eiti tik ten, kur galiu? Eik atgal ir pasiimk su savimi savuosius. Teparodo tau VIEŠPATS tikrai ištikimą meilę". 21Bet Itajis karaliui atsakė: "Kaip gyvas VIEŠPATS ir kaip gyvas mano viešpats karalius, kur tik bus mano viešpats karalius, ten bus ir tavo tarnas - ar mirčiai, ar gyvenimui". 22Dovydas Itajui tarė: "Tad eik ir žygiuok!" Itajis Gatietis praėjo drauge su visais savo vyrais ir visais su juo esančiais mažyliais. 23Žmonėms praeinant, visi gyventojai verkė balsu. Karalius perėjo per Kidrono slėnį, ir visi žmonės ėjo toliau keliu dykumos link.

Dovydas ir kunigai24 Atėjo Abjataras, pasirodė ir Zadokas drauge su visais levitais, nešusiais Dievo Sandoros Skrynią. Dievo Skrynią jie padėjo ant žemės, kol praėjo visi iš miesto išėjusieji žmonės. 25Tada karalius tarė Zadokui: "Parnešk Dievo Skrynią atgal į miestą. Jei rasiu malonę VIEŠPATIES akyse, jis parves mane atgal ir leis man pamatyti ir ją, ir jos buveinę. 26Betgi jei jis sakytų: 'Tu man nepatinki', - tikėk manimi, aš esu pasiruošęs. Tedaro jis su manimi, kas gera jo akyse!" 27Karalius kunigui Zadokui kalbėjo: "Ar supranti? Grįžk į miestą ramybėje, tu ir Abjataras drauge su savo dviem sūnumis - tavo sūnumi Ahimaazu ir Abjataro sūnumi Jonatanu. 28Štai aš palūkuriuosiu prie perėjos į dykumą, kol ateis iš jūsų žodis". 29Tad Zadokas ir Abjataras parnešė Dievo Skrynią atgal į Jeruzalę ir ten pasiliko.

30Tuo tarpu Dovydas lipo Alyvų kalno šlaitu. Lipdamas verkė. Galva buvo uždengta, ir ėjo basas. Ir visi žmonės, esantieji su juo, apsidengė galvas ir lipdami verkė. 31Dovydui buvo pranešta, kad Ahitofelis esąs su Absalomu tarp sąmokslininkų. "VIEŠPATIE, - meldėsi Dovydas, - prašau paversti niekais Ahitofelio patarimą!"

Dovydas ir Hušajis32Dovydui pasiekus kalno viršūnę, kur Dievas būdavo garbinamas, architas Hušajis atėjo jo pasitikti perplėštu drabužiu ir žemėmis apsibarstęs galvą. 33Dovydas jam tarė: "Jei eitum su manimi, tu būtum man našta. 34Bet jei tu grįžtum į miestą ir sakytum Absalomui: 'Aš būsiu tavo tarnas, o karaliau! Kaip anksčiau buvau tavo tėvo tarnas, taip dabar būsiu tavo', - tada tu niekais paverstum Ahitofelio patarimą. 35Kunigai Zadokas ir Abjataras ten bus su tavimi. Tad visa,

ką girdėsi karaliaus rūmuose, pasakyk kunigams Zadokui ir Abjatarui. 36Du jų sūnūs - Zadoko sūnus Ahimaazas ir Abjataro sūnus Jonatanas - bus ten su tavimi. Per juos praneši man visa, ką išgirsi". 37Taip Dovydo draugas Hušajis pasiekė miestą tuo metu, kai Absalomas įėjo į Jeruzalę.

16Dovydas ir Ziba 1 Dovydui paėjėjus šiek tiek anapus viršūnės, jį pasitiko Mefi-Bošeto tarnas Ziba su pora pabalnotų asilų, apkrautų dviem šimtais kepalų duonos, šimtu razinų kekių, šimtu vasarinių vaisių ir vynmaišiu vyno. 2Karalius Zibos klausė: "Ką darysi su jais?" Ziba atsakė: "Asilai karaliaus namiškiams joti, duona ir vasaros vaisiai vaikinams valgyti, o vynas dykumoje nuvargusiems atsigerti". - 3"O kur yra tavo šeimininko sūnus?" - paklausė karalius. "Jis lieka Jeruzalėje, - atsakė Ziba, - nes jis sako: 'Šiandien Izraelio namai sugrąžins mano senelio karalystę man'". 4Karalius tad Zibai tarė: "Visa, kas priklauso Mefi-Bošetui, nuo dabar yra tavo".- "Aš puolu kniūbsčia! - tarė Ziba. - Leisk man rasti malonę tavo akyse, mano viešpatie karaliau!"

Šimejis keikia Dovydą5Karaliui atėjus į Bahurimus, išėjo iš ten žmogus, vardu Šimejis, Geros sūnus, iš to paties klano kaip Sauliaus šeima, šaukdamas keiksmą po keiksmo. 6Jis mėtė į Dovydą ir visus karaliaus Dovydo dvariškius akmenimis, nors visi kareiviai ir galiūnai buvo jo dešinėje ir kairėje. 7Šimejis keikė, šaukdamas: "Išeik! Išeik! Žmogžudy! Niekše! 8VIEŠPATS keršija tau už visą išlietą namų kraują. Sauliaus, kurio vietoje karaliavai, VIEŠPATS atiduoda karalystę į tavo sūnaus Absalomo rankas. Tikėk manimi, nelaimė užgriuvo tave, nes esi žmogžudys!"

9Zerujos sūnus Abišajis tarė karaliui: "Kodėl šis stimpantis šuva turėtų keikti mano viešpatį karalių? Leisk man nueiti ir nukirsti jam galvą". 10Bet karalius atsakė: "Kas man ir jums, Zerujos sūnūs? Jeigu jis keikia tik dėl to, kad VIEŠPATS jam pasakė: 'Keik Dovydą!' - kas galėtų sakyti: 'Kodėl tu taip darei?'" 11Dovydas kalbėjo Abišajui ir visiems savo dvariškiams: "Štai, jei mano sūnus, gimęs iš manęs, ieško kaip atimti man gyvastį, juo labiau gali nūn benjaminaitis! Palikite jį ramybėje ir leiskite jam keikti, nes VIEŠPATS jam įsakė tai daryti. 12Galbūt VIEŠPATS pažvelgs į mano skausmą ir VIEŠPATS man atlygins geru už jo šiandien ištartus keiksmus". 13Dovydas ir jo vyrai ėjo toliau savo keliu, o Šimejis ėjo kalvos šonu priešais jį, keikdamas, svaidydamas jį akmenimis ir mėtydamas žemėmis. 14Karalius ir visi su juo esantieji kareiviai pasiekė Jordaną nuvargę. Ten jie sustojo atgaivai.

Hušajis įsiteikia Absalomui15Tuo tarpu Absalomas ir visi žmonės, Izraelio vyrai, atvyko į Jeruzalę. Ahitofelis buvo su juo. 16Kai Dovydo draugas architas Hušajis atėjo pas Absalomą, jis tarė Absalomui: "Tegyvuoja karalius! Tegyvuoja karalius!" 17Bet Absalomas Hušajui kalbėjo: "Ar tai tokia tavo ištikimybė savo draugui? Kodėl tu nėjai su savo draugu?" 18Hušajis Absalomui atsakė. "Aš nėjau, - tarė Hušajis, - nes tam, kurį VIEŠPATS, visi šie žmonės ir visi Izraelio vyrai išsirinko, tam aš priklausau ir su juo būsiu! 19Be to, kam aš turėčiau tarnauti, jei ne Dovydo sūnui? Kaip aš tarnavau tavo tėvui, taip aš tau tarnausiu".

Absalomas ir Dovydo sugulovės 20 Tada Absalomas tarė Ahitofeliui: "Apsvarstykite, ką mums reikia daryti?" 21Ahitofelis Absalomui atsakė: "Sueik su savo tėvo sugulovėmis, jo paliktomis rūpintis rūmais, kad visas Izraelis išgirstų, jog tu išdrįsai užsitraukti savo tėvo pyktį, ir sustiprėtų visų tave remiančių rankos". 22Ant rūmų stogo Absalomui buvo pastatyta palapinė, ir Absalomas suėjo su savo tėvo sugulovėmis viso Izraelio akyse. 23Tomis dienomis Ahitofelio duotas patarimas buvo priimamas tarsi iš Dievo gautas žodis; taip vertino bet kokį Ahitofelio patarimą ir Dovydas, ir Absalomas.

17Hušajis suardo Ahitofelio planą 1 Be to, Ahitofelis tarė Absalomui: "Leisk man išsirinkti dvylika tūkstančių vyrų ir leistis šiąnakt į žygį vytis iš paskos Dovydą. 2Aš jį pasivysiu nuvargusį ir nuleidusį rankas, įvarysiu jam klaiką. Kai visi su juo esantieji žmonės pabėgs, užmušiu tik karalių. 3Tada visą tautą sugrąžinsiu tau tartum nuotaką, grįžtančią pas savo vyrą. Tu tik vieno žmogaus gyvasties tetroški, kad visa tauta būtų taikoje". 4Patarimas patiko Absalomui ir visiems Izraelio seniūnams.

5Tada Absalomas tarė: "Prašyčiau pašaukti ir architą Hušajį, kad galėtume išgirsti, ką jis pasakys". 6Hušajui atėjus pas Absalomą, Absalomas jam tarė: "Šitaip kalbėjo Ahitofelis. Ar darysime, kaip jis pataria? Jeigu ne, ką tu sakai?" - 7"Šį kartą patarimas, kurį davė Ahitofelis, nėra geras", - atsakė Hušajis Absalomui. 8Hušajis tęsė: "Tu žinai, kad tavo tėvas ir jo vyrai yra narsūs galiūnai. Jie įniršę kaip meška, netekusi savo jauniklių. Be to, tavo tėvas prityręs kare ir nakties nepraleis su kareiviais. 9Tikėk manimi, net dabar jis yra pasislėpęs kur nors oloje ar kokioje kitoje vietoje. Ir jei kas nors iš mūsų kareivių kristų per pirmą puolimą, kas tik apie tai išgirs, sakys: 'Absalomo kariuomenė buvo išskersta'. 10Tada net narsus kareivis, kurio širdis yra tarsi širdis liūto, nutirps iš baimės, nes visas Izraelis žino, kad tavo tėvas galiūnas ir su juo esantys kareiviai narsūs vyrai. 11Todėl aš patariu, kad visas Izraelis nuo Dano ligi Beer-Šebos - toks gausus kaip jūros smiltys - būtų sutelktas prie tavęs ir tu pats žygiuotumei į mūšį. 12Taip tad mes užpulsime jį, kad ir kur jis būtų, ir krisime ant jo, kaip rasa kad krinta ant žemės. Nė vienas jų neišliks gyvas - nei jis pats, nei joks su juo esantis vyras. 13O jei jis pasitrauktų kur nors į miestą, tada visas Izraelis atsineš virves prie to miesto ir tol vilks jo akmenis į slėnį, kol neliks ten net akmenėlio". 14Absalomas ir visas Izraelis sutiko, kad archito Hušajo patarimas buvo geresnis už Ahitofelio patarimą. VIEŠPATS buvo nusprendęs paversti niekais gudrų Ahitofelio patarimą tam, kad VIEŠPATS atneštų Absalomui nelaimę.

Dovydui pranešama apie planą 15Tada Hušajis pasakė kunigams Zadokui ir Abjatarui: "Taip ir taip patarė Ahitofelis Absalomui ir Izraelio seniūnams. Taip ir taip aš patariau. 16Dabar tad tučtuojau pasiųskite žodį Dovydui: 'Nenakvok prie perėjų į dykumą, bet tuojau pat pereik. Kitaip karalius ir su juo esantys žmonės bus sunaikinti'". 17Jonatanas ir Ahimaazas laukė prie En-Rogelio. Tarnaitė nueidavo ir nunešdavo jiems žodį, o jie savo ruožtu nueidavo ir nunešdavo žodį Dovydui, nes patys nedrįso pasirodyti ir įeiti į miestą. 18Bet vienas vaikinas juos pamatė ir pranešė Absalomui. Juodu tad tučtuojau pakilo ir nuskubėjo į Bahurimus, prie namų vieno žmogaus, turinčio kieme šulinį, ir į jį nusileido. 19O to vyro žmona, paėmusi dangalą, užklojo juo šulinio angą ir taip apskleidė jį grūdais, kad nebūtų galima pastebėti. 20Absalomo tarnai, atėję pas moterį prie namų, klausė: "Kur yra Ahimaazas ir Jonatanas?" Moteris jiems atsakė: "Jiedu prieš valandėlę praėjo ir nuėjo upės link". Paieškoję jų ir neradę, jie sugrįžo į Jeruzalę.

21Vos jiems nuėjus, Ahimaazas ir Jonatanas, išlipę iš šulinio, nuėjo pranešti Dovydui. Dovydui jie sakė: "Pakilk! Tučtuojau pereik upę, nes tokį ir tokį patarimą prieš jus davė Ahitofelis". 22Dovydas tad ir visi su juo buvusieji žmonės tuojau pat leidosi į kelionę ir perėjo Jordaną. Auštant nebuvo likę nė vieno, neperėjusio Jordaną.

23 Ahitofelis, matydamas, kad jo patarimo nepaisoma, pasibalnojo savo asilą ir išjojo namo į savo miestą. Sutvarkęs savo namų reikalus, jis pasikorė. Ahitofelis buvo palaidotas savo tėvo kape.

Absalomas vejasi Dovydą24Dovydas buvo pasiekęs Mahanajimus, kai Absalomas ir visi su juo esantieji Izraelio vyrai perėjo Jordaną. 25Absalomas buvo paskyręs kariuomenės vadu Amasą vietoj Joabo. Amasa buvo sūnus izraeliečio, vardu Itra, kuris buvo paėmęs žmona Nahašo dukterį Abigalę,

Joabo motinos Zerujos seserį. 26Izraeliečiai ir Absalomas pasistatė stovyklą Gileado žemėje.

27Dovydui pasiekus Mahanajimus, Nahašo sūnus Šobis iš Rabat- Amono, Amielio sūnus Machiras iš Lo-Debaro ir Gileadietis Barzilajis iš Rogelimų 28atgabeno guolių, dubenų ir molinių indų; taip pat ir kviečių, miežių, miltų, pagruzdintų grūdų, pupelių ir lęšių; 29medaus ir varškės, avių ir sūrio iš kaimenės Dovydui ir su juo esantiems žmonėms valgyti. Jie sakė sau: "Dykumoje žmonės tikriausiai alkani, išvargę ir kenčia troškulį".

18Pasiruošimas mūšiui 1Tada Dovydas padarė su juo esančių pajėgų apžiūrą, paskirdamas joms tūkstantininkus ir šimtininkus. 2Dovydas padalijo kariuomenę į tris dalis: vieną trečdalį pavedė Joabui, kitą - Abišajui, Joabo broliui Zerujos sūnui, ir trečią - Itajui Gatiečiui. Karalius kareiviams kalbėjo: "Ir aš pats su jumis žygiuosiu".- 3"Tu nežygiuosi į mūšį, - atsakė kareiviai, - nes jei mes ir bėgtume, jei net pusė iš mūsų žūtų, likusieji į mus dėmesio nekreips. O tu atstoji dešimt tūkstančių tokių kaip mes! Todėl tau geriau iš miesto mums padėti". 4Karalius jiems atsakė: "Darysiu, kas jums atrodo geriausia". Karalius tad stovėjo prie miesto vartų šono, kai kariuomenė iššygiavo būriais po šimtą ir po tūkstantį. 5 Joabui, Abišajui ir Itajui karalius įsakė, tardamas: "Manęs dėlei elkitės švelniai su jaunuoju Absalomu". Visi kareiviai girdėjo karalių, duodantį įsakymą visiems savo didžiūnams apie Absalomą.

6Kariuomenė tad išėjo į lauką prieš Izraelį. Mūšis vyko Efraimo miške. 7Ten Izraelio pajėgos buvo Dovydo šalininkų nugalėtos, tą dieną įvyko didelės skerdynės - žuvo dvidešimt tūkstančių vyrų. 8Mūšis pasklido po tą visą sritį; tą dieną miškas surijo daugiau aukų negu kalavijas.

Absalomo mirtis9Absalomas netikėtai susidūrė su Dovydo šalininkais. Absalomas jojo ant savo mulo, ir jo mulas palindo po didžiulio ąžuolo šakų raizginiu. Jo galva įkliuvo į ąžuolą, jis likosi kaboti tarp dangaus ir žemės, o mulas, ant kurio jis sėdėjo, nuėjo sau. 10Vienas iš vyrų, tai pamatęs, pranešė Joabui: "Ką tik mačiau Absalomą, pakibusį po ąžuolu". 11Joabas tam pranešusiam vyrui tarė: "Žiūrėk! Kodėl tad neprismeigei jo ten prie žemės? Aš būčiau tau davęs dešimt sidabrinių šekelių ir diržą". 12Bet tas vyras Joabui atsakė: "Netgi jei rankoje jausčiau svorį tūkstančio sidabrinių šekelių, prieš karaliaus sūnų rankos nekelčiau, nes karalius mums girdint įsakė tau, Abišajui ir Itajui: 'Manęs dėlei saugokite jaunąjį Absalomą!' 13Net jeigu ir būčiau susiviliojęs, nuo karaliaus nėra nieko paslėpta, tuomet tu būtumei laikęsis nuošaliai". - 14"Su tavimi negaliu aš taip laiko gaišinti!" - atsakė Joabas. Pasiėmęs tris ietis į ranką, įsmeigė jas į dar gyvo Absalomo, kabančio po ąžuolu, širdį. 15Paskui dešimt jaunų Joabo ginklanešių, apsupę Absalomą, puolė ir užmušė jį.

16Tada Joabas papūtė ragą, ir kareiviai izraeliečių toliau nebesivijo, nes Joabas sulaikė kareivius. 17Paėmę Absalomą, jie įmetė jį į gilią duobę miške ir sukrovė ant jo labai didelę krūvą akmenų. Tuo tarpu visi izraeliečiai pabėgo į savo namus.

18 Absalomas, dar gyvas būdamas, buvo padirbęs ir pasistatęs sau paminklą, esantį Karaliaus slėnyje. "Neturiu sūnaus, - sakė jis, - kas išlaikytų mano vardo atminimą". Paminklą pavadino savo vardu, užtat ir šiandien jis vadinamas Absalomo paminklu.

Dovydui pranešama apie Absalomo mirtį19Zadoko sūnus Ahimaazas tarė: "Prašyčiau leisti man nubėgti ir nunešti žinią karaliui, kad VIEŠPATS išlaisvino jį iš priešų rankos". 20Bet Joabas jam kalbėjo: "Šiandien žinios tu neneši. Kada nors kitą dieną galėsi nešti žinią, bet šiandien to nedarysi, nes mirė karaliaus sūnus!" 21Tuomet Joabas tarė vienam kušitui: "Eik ir pranešk karaliui, ką matei".

Kušitas nusilenkė Joabui ir nubėgo. 22O Zadoko sūnus Ahimaazas vėl tarė Joabui: "Trūks plyš, prašau leisti ir man bėgti paskui kušitą". Joabas kalbėjo: "Kam gi tau bėgti, mano sūnau? Atlygio negausi už žinią!" - 23"Trūks plyš, - užsispyręs jis tvirtino, - aš bėgsiu". - "Tai bėk!" - tarė Joabas. Tada Ahimaazas nubėgo Lygumos keliu ir aplenkė kušitą.

24O Dovydas sėdėjo tarp dvejų vartų. Sargybinis buvo palipęs ant vartų stogo prie miesto sienos. Jis dairėsi ir pamatė vyrą, bėgantį vieną. 25Sargybinis sušuko ir pranešė karaliui. Karalius tarė: "Jei jis vienas, tai jo lūpose žinia". Jam artėjant, 26sargybinis pamatė kitą bėgantį vyrą ir pašaukė nuo vartų, tardamas: "Štai dar kitas vyras bėga vienas!" Karalius tarė: "Ir šis atneša žinią". 27O sargybinis tarė: "Man regis, kad pirmasis bėga, kaip bėga Zadoko Ahimaazas". Karalius atsakė: "Jis yra geras vyras ir su gera žinia ateina".

28Ahimaazas šaukė karaliui: "Ramybė!" Parpuldamas kniūbsčia prieš karalių veidu ant žemės, jis tarė: "Tebūna pašlovintas VIEŠPATS, tavo Dievas, kuris atidavė vyrus, pakėlusius ranką prieš mano viešpatį karalių". 29Karalius klausė: "Ar mano vaikas Absalomas sveikas?" Ahimaazas atsakė: "Joabui išsiunčiant tavo tarną, mačiau didelį sąmyšį, bet kas ten vyko, aš nežinau". 30"Paėjėk į šalį ir palauk čia", - tarė jam karalius. Jis tad paėjėjo ir ten laukė.

31Kaip tik tuo metu atėjo kušitas. "Gera žinia mano viešpačiui karaliui, - tarė kušitas, - nes šiandien VIEŠPATS apgynė tave nuo visų, kurie buvo sukilę prieš tave!" - 32"Ar sveikas mano vaikas Absalomas?" - klausė kušitą karalius. "Teįvyksta taip, kaip tam jaunuoliui, visiems mano viešpaties karaliaus priešams ir visiems, maištaujantiems prieš tave ir siekiantiems pikta!"

19Dovydas rauda Absalomo 1Karalius buvo labai susijaudinęs. Jis užlipo į kambarį viršum vartų ir verkė. Ir lipdamas raudojo: "O mano sūnau Absalomai! Mano sūnau, o mano sūnau Absalomai! Kad aš būčiau miręs tavo vietoje, Absalomai, mano sūnau, mano sūnau!"

2Joabui buvo pranešta: "Karalius verkia ir rauda Absalomo". 3Tos dienos pergalė visai kariuomenei pavirto gedulu, nes kareiviai girdėjo tą dieną sakant: "Karalius aimanuoja savo sūnaus". 4Kariuomenė tą dieną įsėlino į miestą vogčiomis, kaip gėdydamiesi įsėlina vogčiomis iš mūšio pabėgę kareiviai. 5Tuo tarpu karalius, apsidengęs veidą, nesiliovė visu balsu šaukti: "O mano sūnau Absalomai! O Absalomai, mano sūnau, mano sūnau!" 6Tada Joabas įėjo į vidų pas karalių ir tarė: "Šiandien tu privertei rausti iš gėdos visus savo tarnus, išgelbėjusius šiandien tavo gyvybę, tavo sūnų ir dukterų gyvybę, tavo žmonų ir sugulovių gyvybę, 7rodydamas meilę tiems, kurie tavęs nekenčia, o neapykantą tiems, kurie tave myli. Tu šiandien aiškiai parodei, kad vadai ir kareiviai tau nieko nereiškia. Dabar aš suprantu, kad tavo akyse atrodytų teisinga, jeigu šiandien Absalomas būtų gyvas, o mes būtume žuvę. 8Dabar tad kelkis, išeik ir kalbėk savo tarnams į širdį! Prisiekiu VIEŠPAČIU, jeigu neišeisi, nepasiliks nė vienas vyras pas tave nakčiai. O tai būtų tau didesnė nelaimė negu bet kokia kita nelaimė, ištikusi tave nuo jaunystės iki dabar". 9Tada karalius pakilo ir atsisėdo miesto vartuose. Visiems kareiviams buvo paskelbta: "Štai karalius sėdi soste miesto vartuose!" Visa kariuomenė atėjo pas karalių.

SusitaikinimasTuo tarpu visi izraeliečiai buvo pabėgę į savo namus. 10Visose Izraelio giminėse visi žmonės ginčijosi. Kai kurie sakė: "Karalius išgelbėjo mus iš priešų rankos, išlaisvino iš filistinų nagų, ir ką tik dabar jis turėjo bėgti iš krašto nuo Absalomo. 11Bet Absalomas, kurį mes sau patepėme karaliumi, mirė mūšyje. Kodėl tad nesakote nieko apie karaliaus sugrąžinimą?"

12 Viso Izraelio šnekos apie tai pasiekė karalių jo būste. Dovydas tad pasiuntė šį žodį kunigams

Zadokui ir Abjatarui: "Sakykite Izraelio seniūnams: 'Kodėl jūs turėtumėte būti paskutiniai sugrąžindami karalių į jo rūmus? 13Esate mano broliai, mano kūnas ir mano kraujas! Kodėl tad turėtumėte būti paskutiniai sugrąžindami karalių?' 14O Amasai sakykite: 'Argi nesi tu mano kūnas ir mano kraujas? Tai man tepadaro Dievas ir dar teprideda, jei tu netapsi mano kariuomenės vadu mano akivaizdoje nuo dabar vietoj Joabo'". 15Amasa paveikė visų kaip vieno Judo žmonių širdį, ir jie pasiuntė žodį karaliui: "Sugrįžk ir tu, ir visi tavo tarnai". 16Karalius tad leidosi į kelionę grįždamas ir nuėjo prie Jordano, o Judo žmonės atėjo į Gilgalą karaliaus pasitikti ir pervesti jo per Jordaną.

Dovydas ir Šimejis17 Geros sūnus Šimejis, benjaminaitis iš Bahurimų, atskubėjo su Judo žmonėmis pasitikti Dovydo, 18lydimas tūkstančio žmonių iš Benjamino giminės. Ir Ziba, Sauliaus namų tarnas, drauge su savo penkiolika sūnų ir dvidešimčia tarnų atskubėjo prie Jordano pirma karaliaus, 19vykstant persikėlimui, padėti perkelti karaliaus šeimynos ir būti jo paslaugoms. Geros sūnus Šimejis puolė ant kelių prieš karalių, kai jis buvo pasiruošęs pereiti Jordaną. 20Jis karaliui tarė: "Tenelaiko mano viešpats manęs kaltu ir teneatsimena, kaip tavo tarnas nusikalto tą dieną, kada mano viešpats karalius paliko Jeruzalę! Teneima karalius to į širdį! 21Tavo tarnas žino, kad jis nusidėjo, todėl štai atėjau šiandien, pirmasis iš visų Juozapo namų, pasitikti savo viešpaties karaliaus". 22Tada Zerujos sūnus Abišajis prašneko: "Argi Šimejis neturi būti nubaustas mirtimi už tai, juk jis keikė VIEŠPATIES pateptąjį?" 23Bet Dovydas tarė: "Kas man ir jums, Zerujos sūnūs, kad jūs turėtumėte šiandien man priešu tapti? Nejau šiandien bus kas nors baustas mirtimi Izraelyje? Argi aš nežinau, kad šiandien vėl esu Izraelio karalius?" 24Tada karalius tarė Šimejui: "Tu nemirsi!" Karalius jam prisiekė.

Dovydas ir Mefi-Bošetas 25 Ir Sauliaus vaikaitis Mefi-Bošetas atėjo pasitikti karaliaus. Jis nebuvo nei kojų pirštų nagų karpęs, nei barzdos kirpęs, nei drabužių plovęs nuo tos dienos, kada karalius išėjo, iki tos dienos, kada karalius saugiai sugrįžo. 26Jam atėjus iš Jeruzalės karaliaus pasitikti, karalius jį klausė: "Kodėl nėjai su manimi, Mefi-Bošetai?" 27"Mano viešpatie karaliau, - jis atsakė, - mano tarnas apgavo mane. Tavo tarnas jam paliepė: 'Pabalnok man asilą, kad sėsčiau ant jo ir vykčiau su karaliumi', - nes tavo tarnas yra raišas. 28Ziba apšmeižė tavo tarną mano viešpačiui karaliui. Bet mano viešpats karalius yra tarsi Dievo angelas. Daryk tad, kas gera tavo akyse. 29Juk nors visi mano tėvo namai buvo tik mirties verti, tačiau tu pasodinai savo tarną tarp valgančiųjų prie tavo stalo. Kokią teisę tad turiu aš dar šauktis karaliaus?" 30Karalius jam atsakė: "Kam gi ir kalbėti daugiau apie tavo reikalus? Aš nusprendžiau: tu ir Ziba pasidalysite nuosavybę". - 31"Tegu jis ir visą pasiima, - tarė Mefi-Bošetas karaliui, - nes mano viešpats karalius sugrįžo saugus į savo rūmus".

Dovydas ir Barzilajis32Gileadietis Barzilajis buvo atėjęs iš Rogelimų. Jis paėjo su karaliumi iki Jordano, norėdamas jį palydėti per Jordaną. 33Barzilajis buvo labai senas, - turėjo aštuoniasdešimt metų, - ir buvo aprūpinęs karalių maistu, jam būnant Mahanajimuose, nes jis buvo labai turtingas žmogus. 34Karalius tarė Barzilajui: "Pereik upę su manimi, aš pasirūpinsiu tavimi senatvėje, priglausiu pas save". 35Bet Barzilajis karaliui atsakė: "Kiek metų man dar likę gyventi, kad eičiau su karaliumi į Jeruzalę? 36Nūnai man aštuoniasdešimt metų. Argi aš galiu atskirti, kas gera ir kas pikta? Argi begali tavo tarnas skonėtis, ką jis valgo ir ką geria? Argi aš dar galiu klausytis dainuojančių vyrų ir moterų? Kam gi tad turėtų tavo tarnas dar apsunkinti savo viešpatį karalių? 37Tavo tarnas vos galėtų pereiti Jordaną su karaliumi! Už ką turėtų karalius man teikti tokį dosnų

atlygį? 38Prašyčiau leisti savo tarnui grįžti, kad galėtų mirti savo mieste, arti savo tėvo ir motinos kapų. Bet štai tavo tarnas Chimhamas. Tepereina jis upę su mano viešpačiu karaliumi! Daryk jam, kas gera tavo akyse". 39Karalius atsakė: "Chimhamas pereis upę su manimi, ir aš darysiu jam, kas gera tavo akyse. Ko tik tu iš manęs nori, aš ir tau padarysiu!" 40Visi žmonės perėjo Jordaną. Karalius, pasiruošus pereiti upę, pabučiavo Barzilajį ir su juo atsisveikino. Tada Barzilajis sugrįžo į savo namus. 41O karalius nuėjo Gilgalo link, ir Chimhamas ėjo su juo. Visi Judo giminės kareiviai ir pusė Izraelio kariuomenės palydėjo karalių per upę.

Judas ir Izraelis ginčijasi dėl karaliaus42 Visi Izraelio vyrai atėjo pas karalių. "Kodėl, - klausė jie karalių, - mūsų broliai, Judo giminės vyrai, užvaldė tave, pervedė per Jordaną karalių ir jo šeimyną drauge su visais Dovydo vyrais?" 43Judo vyrai Izraelio vyrams atsakė: "Todėl, kad karalius yra mūsų artimas giminaitis. Kodėl tad dėl to pykstate? Ar mes suvalgėme ką nors, kas priklauso karaliui? Ar davė jis mums kokių dovanų?" 44O Izraelio vyrai Judo vyrams sakė: "Mes turime dešimt dalių karaliuje ir Dovyde mes turime daugiau už jus! Kodėl tad su mumis nesiskaitote? Argi ne mes pirmieji siūlėme, kad mūsų karalius būtų grąžintas?". Betgi Judo vyrų žodžiai buvo aršesni už Izraelio vyrų žodžius.

20Šebos sukilimas1Pasitaikė, kad ten buvo vienas niekšas, vardu Šeba, Bichrio sūnus - benjaminaitis. Jis pūtė ragą, šaukdamas:

"Nėra Dovyde mums dalies, nėra Išajo sūnuje mums paveldo! Izraeli, visi į savo palapines!"

2Visi Izraelio vyrai pasitraukė nuo Dovydo ir sekė Bichrio sūnų Šebą, bet Judo vyrai liko ištikimi savo karaliui nuo Jordano iki Jeruzalės.

3Dovydas parvyko į savo rūmus Jeruzalėje. Karalius paėmė anas dešimt sugulovių, paliktų rūpintis rūmais, ir uždarė jas į saugomus namus, kur jas aprūpino, bet pas jas neidavo. Taigi jos liko atskirtos iki savo mirties dienos kaip gyvanašlės.

Amasos mirtis 4 Tada karalius tarė Amasai: "Per tris dienas sušauk Judo vyrus pas mane. Ateik ir tu pats!" 5Amasa išvyko sušaukti Judo, bet užtruko ilgiau, negu jam buvo paskirta. 6Dovydas tad tarė Abišajui: "Dabar Bichrio sūnus Šeba padarys mums daugiau žalos už Absalomą. Paimk tad savo valdovo tarnus ir jį vykis, kad kartais jis nesurastų sau įtvirtintų miestų ir nuo mūsų nepabėgtų". 7Joabo vyrai, cheretitai bei peletitai, ir visi galiūnai iššygiavo jam iš paskos. Vydamiesi Bichrio sūnų Šebą, jie iššygiavo iš Jeruzalės. 8Kai jie buvo arti didžiojo akmens, esančio Gibeone, Amasa atėjo jų pasitikti. Joabas vilkėjo karišką drabužį, viršum jo buvo prisijuosęs kalaviją, pritvirtintą makštyje prie juosmens. Jam žengiant pirmyn, kalavijas išslydo. 9Joabas tarė Amasai: "Kaip tau einasi, mano broli?" - ir dešine ranka paėmė Amasą už barzdos, lyg jį bučiuodamas. 10Amasa kalavijo Joabo kairėje rankoje nepastebėjo. Joabas taip smogė jam į pilvą, kad jo viduriai pasipylė ant žemės, ir jis mirė. Antro smūgio jam duoti nereikėjo.

Tada Joabas ir jo brolis Abišajis leidosi Bichrio sūnaus Šebos vytis. 11O vienas iš Joabo vyrų, atsistojęs prie Amasos lavono, sušuko: "Kas palankus Joabui ir kas už Dovydą, teseka paskui Joabą!" 12Amasa gulėjo kelio viduryje, permirkęs savo kraujyje, ir tas žmogus pastebėjo, kad kiekvienas sustodavo. Pamatęs, kad visi praeinantieji stovinėja, jis pavilko Amasą nuo kelio į lauką ir apdengė jį drabužiu. 13Pašalinus jį nuo kelio, visi žygiavo toliau, vydamiesi Bichrio sūnų Šebą.

Sukilimo galas14Šeba perėjo visas Izraelio gimines iki pat Bet- Maakos Abelio. Visas Bichrio

klanas susirinko ir nusekė jam parimui į miesto vidų. 15Joabo pajėgos apgulė jį Bet-Maakos Abelyje ir prieš išorinę miesto sieną supylė apgulos pylimą. Joabo kareiviai puolė su mūrdaužiais sieną, norėdami ją pralaužti. 16Tada viena išmintinga moteris sušuko nuo sienos: "Klausykite! Klausykite! Prašyčiau pasakyti Joabui: 'Prieik čia, aš noriu su tavimi pasikalbėti'". 17Jam priėjus artyn, moteris paklausė: "Ar tu Joabas?" - "Taip", - jis atsakė. Tuomet ji tarė jam: "Klausyk savo tarnaitės žodžių". "Klausau", - jis atsakė. 18Ji tęsė: "Senovėje žmonės sakydavo: 'Tegu jie teiraujasi Abelyje', - ir taip išspręsdavo reikalą. 19Aš esu viena iš taikiųjų ir ištikimųjų Izraelyje, o tu nori sunaikinti miestą, esantį motina Izraelyje! Kodėl tu turėtumei sunaikinti VIEŠPATIES paveldą?" 20Joabas atsakė: "Jokiu būdu, jokiu būdu! Aš nei naikinu, nei griaunu! 21Tai visiškai netiesa! Bet vienas vyras iš Efraimo aukštumų, vadinamas Bichrio sūnumi Šeba, pakėlė ranką prieš karalių Dovydą. Atiduokite jį vieną mums, ir aš pasitrauksiu nuo miesto". Moteris Joabą patikino: "Tikėk manimi, jo galva bus išmesta tau per mūrą". 22Moteris atėjo pas visus miesto žmones su savo išmintimi. Jie nukirto Bichrio sūnui Šebai galvą ir ją numetė Joabui. Jis tad liepė pūsti ragą. Visi pasitraukė nuo miesto ir nuėjo į savo namus, o Joabas grįžo į Jeruzalę pas karalių.

Vyriausieji Dovydo pareigūnai 23Joabas buvo visos Izraelio kariuomenės vadas, o Jehojados sūnus Benajas buvo cheretitų ir peletitų galva; 24Adoramas vadovavo lažo darbams, Ahiludo sūnus Jehošafatas buvo kancleris; 25Ševa buvo raštvedys, o Zadokas ir Abjataras buvo kunigai. 26Ir Ira Jairietis buvo Dovydo kunigas.

E. PRIEDAI

21Gibeoniečių kerštas 1 Dovydo valdymo laikais buvo badas, metai po metų per trejus metus. Dovydas teiravosi VIEŠPATIES, ir VIEŠPATS tarė: "Saulius ir jo namai yra užsitraukę kraujo kaltę, nes jie nužudė gibeoniečius". 2 Karalius tad pasišaukė gibeoniečius ir su jais kalbėjosi. Gibeoniečiai nebuvo izraeliečiai, bet likučiai amoriečių, kuriuos izraeliečiai buvo prisiekę apsaugoti, o Saulius savo uolumu Izraelio ir Judo žmonių labui buvo bandęs juos sunaikinti. - 3Dovydas klausė gibeoniečių: "Ką turiu daryti dėl jūsų? Kaip turiu permaldauti, kad laimintumėte VIEŠPATIES paveldą?" 4Gibeoniečiai jam atsakė: "Mūsų ginčas su Sauliumi ir jo namais negali būti išspręstas sidabru ar auksu nei nubaudžiant mirtimi bet kokį žmogų Izraelyje". Dovydas atsakė: "Ką tik sakysite, tą jums padarysiu". 5Tada jie tarė karaliui: "Už tą žmogų, skerdusį mus ir ketinusį mus išnaikinti, kad neišliktume niekur Izraelio žemėje, 6tebūna mums perduoti septyni jo vyriški palikuonys, ir mes pamausime juos ant baslių VIEŠPATIES akivaizdoje Gibeone ant VIEŠPATIES kalno". Karalius atsakė: "Aš perduosiu".

7Karalius pasigailėjo Sauliaus sūnaus Jonatano sūnaus Mefi-Bošeto dėlei priesaikos tarp jų VIEŠPATIES akivaizdoje, tarp Dovydo ir Sauliaus sūnaus Jonatano. 8Bet karalius paėmė du Ajos dukters Rizpos sūnus - Armonį ir Mefi-Bošetą, kuriuos ji pagimdė Sauliui, bei penkis Sauliaus dukters Merabos sūnus, kuriuos ji pagimdė Barzilajo Meholatiečio sūnui Adrieliui, 9ir perdavė juos gibeoniečiams. Jie pamovė juos ant baslių ant kalno VIEŠPATIES akivaizdoje. Visi septyni mirė tuo pačiu metu. Jie buvo užmušti pirmomis pjūties dienomis - miežiapjūtės pradžioje.

10Ajos duktė Rizpa, paėmusi ašutinę, pasitiesė ją ant uolos. Ji buvo ten nuo pjūties pradžios, neleisdama dienos metu padangių paukščiams tūpti ant kūnų, o nakties metu laukiniams žvėrims prieiti, kol pradėjo ant jų lietus lyti iš dangaus. 11Dovydui buvo pranešta, ką Ajos duktė Rizpa, Sauliaus sugulovė, buvo padariusi. 12Ir Dovydas nuvyko paimti Sauliaus ir jo sūnaus Jonatano kaulų iš Jabeš-Gileado gyventojų, kurie buvo pavogę juos iš aikštės Bet-Šane, kur filistinai buvo

juos pakorę tą dieną, kai užmušė Saulių ant Gilboos. 13Iš ten jis pargabeno Sauliaus ir jo sūnaus Jonatano kaulus, surinkdamas ir kaulus tų, kurie buvo pamauti ant baslių. 14Sauliaus ir jo sūnaus Jonatano kaulai buvo palaidoti Zeloje, Benjamino žemėje, jo tėvo Kišo kape. Ir kai buvo padaryta visa, ką karalius buvo įsakęs, Dievas suteikė atgaivą kraštui.

Žygdarbiai prieš filistinus15 Vėl kilo karas tarp filistinų ir Izraelio. Dovydas nužygiavo į mūšį su savo vyrais ir kovojo su filistinais. Dovydas pavargo. 16Vienas iš milžinų palikuonių, Išbi-Benobas, bandė Dovydą užmušti. Jo bronzinė ietis svėrė tris šimtus šekelių, ir jis turėjo prisijuosęs naują kalaviją. 17Bet Zerujos sūnus Abišajis atėjo jam į pagalbą, užpuolė filistiną ir jį užmušė. Tuomet Dovydo vyrai prisiekdami jam kalbėjo: "Į mūšį su mumis daugiau neisi, kad neužgesintumei Izraelio žiburio".

18Po šio įvyko kitas mūšis su filistinais prie Gobo. Tuomet Sibekajis užmušė Safą, kilusį iš milžinų palikuonių. 19Buvo ir dar kitas mūšis su filistinais prie Gobo. Betliejiečio Jaare-Oregimo sūnus Elhananas užmušė Gitietį Galijotą, kurio ieties kotas buvo kaip audėjo riestuvas. 20Vėl įvyko mūšis, - šį kartą prie Gato. Jame buvo vyras milžinas, turintis šešis pirštus ant kiekvienos rankos ir šešis pirštus ant kiekvienos kojos - iš viso dvidešimt keturis. Ir jis buvo kilęs iš milžinų. 21Jam tyčiojantis iš Izraelio, Dovydo brolio Šimėjo sūnus Jonatanas jį užmušė. 22Tie keturi buvo kilę iš milžinų Gate. Jie krito nuo Dovydo ir jo vyrų rankų.

22Padėkos giesmė 1 Dovydas kreipėsi į VIEŠPATĮ šios giesmės žodžiais tada, kai VIEŠPATS buvo išgelbėjęs jį iš visų priešų rankų ir iš Sauliaus rankos.

2Jis tarė:

"VIEŠPATIE, mano uola,
mano tvirtove, mano gelbėtojau!
3 Mano Dieve, mano uola,
kur randu pastogę!
Tu mano skydas ir mano išganymo jėga,
mano pilis ir priebėga!
Tu, mano išganytojau,
išgelbsti mane nuo smurto!
4 Šaukiausi VIEŠPATIES, Šlovingojo,
ir buvau išvaduotas iš visų priešų.
5 Nes mirties bangos
supo mane iš visų pusių,
pražūties srautai
mane valdė.
6 Šeolo pančiai mane apraizgė,
mirties pinklės mane pasitiko.
7 Savo skausme šaukiausi VIEŠPATIES,
šaukiausi savo Dievo.
Jis išgirdo mano balsą savo šventykloje,
jo ausis pasiekė mano šauksmas.

8 Tada sujudo ir sudrebėjo žemė,

virpėjo dangaus pamatai, -
susvirduliavo, nes jį apėmė pyktis.
9 Jam iš šnervių ritosi dūmai,
ryjanti ugnis - iš jo burnos;
žarijos virto liepsnomis.
10 Pravėrė dangų ir nužengė,
audros debesys buvo jam po kojų.
11 Sėdosi ant kerubo ir skrido,
vėjo sparnų nešamas.
12 Tamsos skliautu jis apsiautė save,
vandens telkiniu,
audros debesiu.
13 Nuo jo Artumo spindesio
suliepsnojo žarijos.
14 VIEŠPATS sugriaudė iš dangaus,
Aukščiausiasis prabilo balsu.
15 Paleido strėles, ir juos išvaikė, -
žaibą, ir juos sutriuškino.
16 Atsivėrė jūros šaltiniai,
buvo atidengti pasaulio pamatai,
VIEŠPAČIUI galingai prabilus
savo pykčio viesulu.

17 Jis ištiesė ranką iš aukštybių,
paėmė mane, -
jis ištraukė mane iš galingų vandenų.
18 Jis išgelbėjo mane nuo stipraus priešo, -
nuo tų, kurie manęs nekentė,
kurie buvo stipresni už mane.
19 Mane jie užpuolė mano negandos dieną,
bet VIEŠPATS buvo man atrama.
20 Jis išvedė mane į laisvę
ir išgelbėjo mane,
nes mane yra pamėgęs.

21 VIEŠPATS atlygino man pagal mano teisumą,
atmokėjo man pagal mano rankų švarumą,
22 nes laikiausi VIEŠPATIES kelių
ir nedoru darbu nuo savo Dievo neatsitraukiau;
23 visi jo įsakai buvo man prieš akis,
ir nuo jo įstatų nenuklydau.
24 Buvau jam taurus
ir saugojau save nuo kaltės.
25 Užtat VIEŠPATS atmokėjo man
pagal mano teisumą,

pagal mano nuoširdumą jo akyse.

26 Su ištikimu tu elgiesi ištikimai;
su tauriu galiūnu - tauriai.
27 Su nuoširdžiu tu elgiesi nuoširdžiai,
bet su sukčiumi - gudriai.
28 Juk tu išgelbsti nuolankiuosius,
bet žiūri su panieka į išdidžiuosius.
29 Juk man esi žiburys, VIEŠPATIE, -
tu, VIEŠPATIE, švieti, kai man tamsu.
30 Juk su tavimi galiu paimti užkardą,
su savo Dievu galiu peršokti mūrą.
31 Dievo kelias yra tobulas,
VIEŠPATIES žodis išgrynintas ugnimi;
jis yra skydas visiems,
ieškantiems jame pastogės.
32 Juk kas yra Dievas, jei ne VIEŠPATS?
Kas yra uola, jei ne mūsų Dievas?
33 Dievas, mano galingoji tvirtovė,
saugojo mano kelią.
34 Jis davė man kojas kaip stirnų
ir nuvedė mane į saugias aukštumas.
35 Jis taip miklino mano rankas mūšiui,
kad mano žastai galėtų įtempti bronzinį lanką!
36 Tu davei man savo apsaugos skydą,
ir tavo apvaizda padarė mane didį.
37 Tu leidai man laisvam daug pasiekti,
ir mano kojos nepaslydo.
38 Vijau priešus ir juos sudorojau,
negrįžau, kol jie nebuvo sunaikinti.
39 Juos sunaikinau, - taip juos parbloškiau,
kad jie daugiau nebepakilo, -
jie krito man po kojų.
40 Juk tu davei man jėgų mūšiui,
privertei priešus suklupti prieš mane.
41 Tu privertei priešus atsukti man nugarą, -
tuos, kurie manęs nekenčia, -
ir juos sudorojau.
42 Jie žvalgėsi, bet nebuvo kam jų išgelbėti;
jie šaukėsi VIEŠPATIES, bet jis jiems neatsakė.
43 Sutryniau juos kaip žemės dulkes,
sutraiškiau ir sutrypiau kaip gatvių purvą.

44 Tu išgelbėjai mane nuo kivirčo mano tautos,
saugojai mane kaip tautų galvą;

tauta, kurios nepažinau, man tarnavo.
45 Svetimšaliai atėjo pas mane gūždamiesi ir,
vos apie mane išgirdę, reiškė pagarbą.
46 Svetimšaliai apstulbo iš baimės
ir drebėdami bėgo iš savo tvirtovių.

47 Lai VIEŠPATS viešpatauja!
Tebūna pašlovinta mano Uola!
Tebūna išaukštintas mano Dievas,
Uola, duodanti man pergalę,
48 Dievas, kuris mane apgynė,
pajungė man tautas,
49 padėjo man išsigelbėti nuo priešų,
išaukštino prieš maištininkus,
išgelbėjo mane nuo nuožmiųjų!

50 VIEŠPATIE, už tai šlovinsiu tave visoms tautoms,
giedosiu psalmes tavo vardui.
51 Jis yra pergalės bokštas savo karaliui,
rodo ištikimą meilę savo pateptajam, -
Dovydui ir jo palikuonims per amžius".

23Paskutiniai Dovydo žodžiai 1 Šie yra paskutiniai Dovydo žodžiai:

"Dovydo, Išajo sūnaus, ištarmė,
ištarmė Dievo išaukštinto vyro,
Jokūbo Dievo pateptojo,
Izraelio tvirtovės numylėtinio.

2 Per mane kalba VIEŠPATIES dvasia,
ant mano liežuvio yra jo žodis.
3 Izraelio Dievas kalbėjo,
Izraelio Uola apie mane pasakė:
'Kas valdo žmones teisingai, -
valdo Dievo baimėje, -
4 yra tarsi ryto šviesa,
saulei tekant giedrą rytą,
žėrinti po lietaus žemės žolėje'.

5 Tikrai tokie yra mano namai su Dievu!
Juk jis sudarė su manimi amžiną sandorą,
visame tvirtą ir laiduotą.
Argi jis nepadarys, kad pražystų
kiekviena mano pergalė ir troškimas?
6 O visi bedieviai yra tarsi dagiai,
nubloškiami šalin,
nes jų negalima paimti į rankas.

7 Kas nori juos paliesti,
turi pasiimti geležinę kartį
ar ieties kotą.
Vietoje jie bus ugnimi visiškai sunaikinti".

Dovydo galiūnai8 Galiūnų vardai, kuriuos Dovydas turėjo, yra šie: Jošebas-Bašebetas Tahchemonietis. Jis buvo Trejeto galva. Viena proga jis švaistėsi savo ietimi prieš aštuonis šimtus ir juos užmušė.

9Kitas po jo buvo Ahohio sūnaus Dodo sūnus Eleazaras. Jis buvo vienas iš Trejeto su Dovydu, kai jie metė iššūkį filistinams, susirinkusiems mūšiui ten prie Efes-Damimų. Izraeliečiai traukėsi, 10bet jis kovojo, guldydamas filistinus, kol pavargo jo žastas ir ranka sustingo prie kalavijo. Tą dieną VIEŠPATS suteikė didelę pergalę. Tada visi pabėgusieji kareiviai sugrįžo pas jį, bet jau tik apiplėšti negyvųjų.

11Kitas po jo buvo Agės Hararičio sūnus Šama. Filistinai susirinko prie Lehio. Ten buvo žemės sklypas, pilnas lęšių žemės sklypas. Kariuomenė pabėgo nuo filistinų. 12Bet jis kovojo sklypo viduryje ir, gindamas jį, nugalėjo filistinus. Taip VIEŠPATS suteikė didelę pergalę.

13Kartą, per pjūtį, Trisdešimties vadų Trejetas nuėjo pas Dovydą prie Adulamo olos. O filistinų būrys buvo pasistatęs stovyklą Refajimų slėnyje. 14Tuo metu Dovydas buvo kalnų tvirtovėje, o filistinų įgula buvo tuomet Betliejuje. 15Dovydas karštai kalbėjo: "O, kad kas man duotų atsigerti vandens iš Betliejaus šaltinio, esančio prie miesto vartų!" 16Tada anie trys galiūnai įsiveržė į filistinų stovyklą, pasėmė vandens iš Betliejaus šaltinio, esančio prie miesto vartų, ir parnešė jį Dovydui. Tačiau jo gerti jis nenorėjo, bet išpylė jį kaip liejamąją atnašą VIEŠPAČIUI. 17"Tesaugo mane VIEŠPATS, - jis tarė, - kad aš tai daryčiau! Argi galiu gerti kraują vyrų, kurie eidami statė savo gyvastį į pavojų?" Užtat jis jo ir negėrė. Tokie buvo trijų galiūnų žygdarbiai.

18O Zerujos sūnus Joabo brolis Abišajis buvo Trisdešimties galva. Savo ietimi kovojo su trimis šimtais vyrų ir juos išmušė, įsigydamas vardą šalia Trejeto. 19Iš Trisdešimties jis buvo labiausiai gerbiamas ir tapo jų vadu, tačiau Trejetui neprilygo.

20Jehojados sūnus Benajas iš Kabzėelio buvo narsus kareivis, atlikęs žygdarbių. Jis užmušė du Moabo Arielio sūnus. Kartą snieguotą dieną jis įlipo į vandens talpyklą ir užmušė liūtą. 21Jis užmušė ir egiptietį - aukštaūgį vyrą. Egiptietis turėjo rankoje ietį, bet Benajas, išėjęs prieš jį su lazda, išplėšė egiptiečiui iš rankos ietį ir užmušė jį jo paties ietimi. 22Tokie buvo Jehojados sūnaus Benajo žygdarbiai. Ir jis įsigijo vardą šalia Trejeto galiūnų. 23Trisdešimties jis buvo labai gerbiamas, bet Trejetui neprilygo. Dovydas padarė jį savo asmens sargybos vadu.

24 Tarp Trisdešimties buvo Joabo brolis Asahelis;
Dodo iš Betliejaus sūnus Elhananas;
25 Šama iš Harodo;
Elika iš Harodo;
26 Halezas Paltietis;
Ikešo iš Tekoos sūnus Ira;
27 Abiezeris iš Anatoto;
Mebunajis Hušatietis;
28 Zalmonas Ahohietis;

Maharajis iš Netofos;
29 Helebas Baanos iš Netofos sūnus;
Ribajo iš benjaminaičių Gibeos sūnus Itajis;
30 Benajas iš Piratono;
Hidajis iš Nahale-Gaašo;
31 Abi-Albonas Arbatietis;
Azmavetas iš Bahurimų;
32 Eliahba iš Šaalbono;
Jašenas Gunietis; Jonatanas,
33 Šamos Hararičio sūnus;
Šararo Hararičio sūnus Ahiamas;
34 Ahasbajo iš Maakos sūnus Elifeletas;
Ahitofelio Giloniečio sūnus Eliamas;
35 Hezrajis iš Karmelio;
Paarajis Arbietis;
36 Natano iš Zobos sūnus Igalas;
Banis Gadietis;
37 Zelekas Amonietis;
Naharajis iš Beerotų, Zerujos sūnaus Joabo ginklanešys;
38 Ira Itrietis;
Garebas Itrietis;
39 Urijas Hetitas.

Iš viso trisdešimt septyni.

24Tautos surašymas 1 VIEŠPATS vėl supyko ant Izraelio. Jis paskatino Dovydą prieš izraeliečius, tardamas: "Eik ir suskaityk Izraelio ir Judo žmones". 2Karalius tad tarė savo kariuomenės vadui Joabui: "Pereik per visas Izraelio gimines nuo Dano iki Beer-Šebos ir surašyk žmones, kad žinočiau jų skaičių". 3Joabas karaliui atsakė: "Tepadaugina VIEŠPATS, tavo Dievas, šimteriopai žmonių skaičių, kol mano viešpaties karaliaus akys dar gali matyti! Tačiau kam gi mano viešpats karalius nori tai daryti?" 4Bet karaliaus įsakymas Joabui ir kariuomenės viršininkams liko tvirtas. Tad Joabas ir kariuomenės didžiūnai po pasimatymo su karaliumi leidosi į kelionę surašyti Izraelio tautos. 5Perėję Jordaną, jie pradėjo nuo Aroerio ir nuo miesto, esančio slėnio viduryje, ir ėjo Gado link ir Jazerio kryptimi. 6Paskui jie atėjo į Gileadą ir Kadešą hetitų srityje; nuėjo į Dan-Jaaną ir apėjo Sidono apylinkes; 7nuėjo į Tyro tvirtovę bei visus hivitų ir kanaaniečių miestus, užbaigdami prie Beer-Šebos Judo Negebe. 8Kai buvo perėję visą kraštą, po devynių mėnesių ir dvidešimties dienų jie sugrįžo į Jeruzalę. 9Joabas pranešė karaliui surašytų į sąrašą žmonių skaičių: Izraelyje buvo aštuoni šimtai tūkstančių kareivių, pasiruošusių pakelti kalaviją, o Judo vyrų skaičius buvo penki šimtai tūkstančių.

Maras10 Bet vėliau Dovydą apėmė širdgėla dėl to, kad jis buvo skaičiavęs žmones. Dovydas kreipėsi į VIEŠPATĮ: "Tai darydamas, VIEŠPATIE, sunkiai nusidėjau. Maldauju atleisti savo tarnui kaltę, nes pasielgiau labai kvailai". 11Kitą rytą, Dovydui atsikėlus, VIEŠPATIES žodis atėjo Dovydo regėtojui pranašui Gadui, tardamas: 12"Eik ir pasakyk Dovydui: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS: siūlau tau tris dalykus, pasirink iš jų vieną, ir juo tave ištiksiu'". 13Gadas tad atėjo pas Dovydą ir

jam pasakė. Jo klausė: "Ar ištiks tave septynerių metų badas tavo krašte? Ar būsi bėgliu nuo priešų per tris mėnesius, jiems tave persekiojant? Ar bus trijų dienų maras tavo krašte? Dabar tad apsvarstyk ir nuspręsk, kokį atsakymą turiu duoti mane siuntusiam". 14Tada Dovydas Gadui tarė: "Man labai skaudu! Pulkime į VIEŠPATIES rankas, nes didis jo gailestingumas; į žmonių rankas aš nepulsiu".

15VIEŠPATS tad siuntė Izraeliui marą nuo to ryto iki nustatyto laiko, ir septyniasdešimt tūkstančių žmonių mirė nuo Dano lig Beer-Šebos. 16Bet kai angelas ištiesė ranką virš Jeruzalės jai sunaikinti, VIEŠPATS apgailėjo nelaimę ir tarė angelui, naikinančiam žmones: "Gana! Sulaikyk savo ranką!" Tuomet VIEŠPATIES angelas buvo prie Araunos Jebusiečio klojimo. 17Dovydas, pamatęs žmones naikinantį angelą, tarė VIEŠPAČIUI: "Štai aš vienas esu kaltas, aš vienas nedorai pasielgiau! Bet šios avys, ką jos padarė? Maldauju, tekrinta tavo ranka ant manęs ir ant mano tėvo namų".

Permaldavimo auka18Tą dieną Gadas, atėjęs pas Dovydą, tarė: "Nueik ir pastatyk aukurą VIEŠPAČIUI Araunos Jebusiečio klojime". 19Vykdydamas Gado nurodymus, Dovydas nuėjo, kaip VIEŠPATS buvo įsakęs. 20Arauna apsižvalgęs pamatė besiartinantį karalių ir jo dvariškius. Jis tad išėjo ir puolė kniūbsčia ant žemės karaliui prie kojų. 21"Kodėl mano viešpats karalius atėjo pas savo tarną?", - paklausė Arauna. Dovydas atsakė: "Pirkti iš tavęs klojimo, kad galėčiau pastatyti aukurą VIEŠPAČIUI ir žmonių maras liautųsi". 22Tada Arauna tarė Dovydui: "Teima mano viešpats karalius ir teatnašauja, kas gera jo akyse. Štai čia jaučiai deginamajai aukai ir kūlimo velenas bei jaučių pakinktai malkoms. 23Visa tai, o karaliau, Arauna atiduoda karaliui. VIEŠPATS, tavo Dievas, - pridūrė Arauna, - tepriima tavo atnašą!"

24Bet karalius Araunai atsakė: "Ne! Aš turiu pirkti juos iš tavęs už kainą. Aš VIEŠPAČIUI, savo Dievui, neatnašausiu deginamųjų aukų, kurios man nieko nekainuoja". Dovydas tad nupirko klojimą ir jaučius už penkiasdešimt sidabrinių šekelių. 25Ten Dovydas pastatė aukurą ir atnašavo deginamąsias aukas ir bendravimo aukas. VIEŠPATS išklausė jo maldavimo už kraštą, ir maras Izraelyje liovėsi.

PIRMOJI KARALIŲ KNYGA

A. SALIAMONO KARALYSTĖ

1Paskutinės Dovydo dienos 1 Karalius Dovydas buvo senas, seno amžiaus, ir, nors patalais apklotas, sušilti nebegalėdavo. 2Jo dvariškiai tad vienas po kito jam kalbėjo: "Leisk mums surasti savo viešpačiui karaliui jauną mergelę. Tetarnauja ji karaliui ir tebūna jo slaugė. Temiega ji tavo glėbyje, kad mano viešpačiui karaliui būtų šilta". 3Paieškoję gražios mergaitės visoje Izraelio žemėje, jie surado šunamietę Abišagą ir atvedė ją pas karalių. 4Mergaitė buvo labai graži. Ji tapo karaliaus slauge ir jam tarnavo, bet karalius jos nepažino.

Adonijas nori būti karaliumi5Tuo tarpu Hagitos sūnus Adonijas aukštinosi, sakydamas: "Aš būsiu karaliumi!" Jis pasirūpino sau vežimų ir raitelių bei penkiasdešimties vyrų bėgikų palydą. 6Tėvas niekad nebuvo jo išbaręs ar klausęs: "Kodėl taip elgiesi?" Adonijas buvo gimęs po Absalomo ir buvo labai dailios išvaizdos. 7Jis pasitarė su Zerujos sūnumi Joabu ir kunigu Abjataru; jiedu rėmė Adoniją. 8Bet kunigas Zadokas, Jehojados sūnus Benajas, pranašas Natanas, Šimejis, Rejis ir Dovydo galiūnai Adonijo nepalaikė.

9Adonijas prie Zoheleto akmens, esančio netoli En-Rogelio, suruošė avių, jaučių ir peniukšlių aukojimo iškilmę. Jis susikvietė visus savo brolius, karaliaus sūnus, ir visus Judo giminės karaliaus dvariškius, 10bet nepakvietė nei pranašo Natano, nei Benajo, nei galiūnų, nei savo brolio Saliamono.

Saliamonas paskelbiamas karaliumi11Natanas kreipėsi į Saliamono motiną Batšebą: "Ar negirdėjai, kad Hagitos sūnus Adonijas tapo karaliumi, o mūsų viešpats Dovydas apie tai net nežino? 12Nūn tad prašyčiau paklausyti mano patarimo, eiti gelbėti savo gyvastį ir gyvastį savo sūnaus Saliamono. 13Tučtuojau eik pas karalių Dovydą ir jam sakyk: 'Mano viešpatie karaliau, argi neprisiekei savo tarnaitei, tardamas: po manęs tavo sūnus Saliamonas bus karaliumi, jis sėdės mano soste? Kodėl tad Adonijas tapo karaliumi?' 14Tuomet, tau dar tebekalbant su karaliumi, įeisiu aš ir patvirtinsiu po tavęs, ką tu pasakei".

15Batšeba tad įėjo pas karalių į jo kambarį. Karalius buvo labai senas. Šunamietė Abišaga jam tuo metu patarnavo. 16Batšeba žemai nusilenkė, pareikšdama pagarbą karaliui. "Ko tu norėtum?" - paklausė ją karalius. 17Ji atsakė: "Mano viešpatie, tu prisiekei savo tarnaitei VIEŠPAČIU, savo Dievu, tardamas: 'Po manęs tavo sūnus Saliamonas bus karaliumi, jis sėdės mano soste'. 18Betgi dabar štai Adonijas pasidarė karaliumi, nors tu, mano viešpatie karaliau, nieko apie tai nežinai. 19Suruošęs jaučių, peniukšlių galvijų bei gausybės avių aukojimo iškilmę, jis pasikvietė visus karaliaus vaikus, kunigą Abjatarą ir kariuomenės vadą Joabą, bet tavo tarno Saliamono nepakvietė. 20 Taigi visos Izraelio akys žiūri į tave, viešpatie karaliau, kad jiems pasakytum, kas po tavęs turi sėdėti mano viešpaties karaliaus soste. 21Kitaip, mano viešpačiui karaliui užmigus su protėviais, aš ir mano sūnus Saliamonas būsime laikomi nusikaltusiais".

22Dar jai tebesikalbant su karaliumi, atėjo pranašas Natanas. 23Karaliui buvo pranešta: "Štai pranašas Natanas". Įėjęs pas karalių, jis pareiškė pagarbą karaliui, nusilenkdamas iki žemės. 24Natanas tarė: "Mano viešpatie karaliau, ar tu pasakei: 'Po manęs Adonijas bus karaliumi, jis sėdės mano soste'? 25Juk šiandien jis nuėjo ir suruošė jaučių, peniukšlių galvijų ir gausybės avių aukojimo iškilmę, sukviesdamas visus karaliaus vaikus, kariuomenės vadą Joabą ir kunigą Abjatarą. Kaip tik dabar jie, valgydami ir gerdami jo akivaizdoje, šaukia: 'Tegyvuoja karalius Adonijas!' 26Bet nei manęs, tavo tarno, nei kunigo Zadoko, nei Jehojados sūnaus Benajo ir nei tavo tarno Saliamono jis nepakvietė. 27Ar tai buvo padaryta mano viešpaties karaliaus įsakymu, nenurodant savo tarnui, kas turėtų po jo sėdėti mano viešpaties karaliaus soste?"

28Karalius Dovydas atsakė: "Pašaukite pas mane Batšebą!" Jai vėl atėjus karaliaus akivaizdon ir atsistojus prieš karalių, 29karalius prisiekė, tardamas: "Kaip gyvas VIEŠPATS, kuris išgelbėjo mane iš visų nelaimių, 30kaip aš tau prisiekiau VIEŠPAČIU, Izraelio Dievu: 'Po manęs tavo sūnus Saliamonas bus karalius, vietoj manęs jis sėdės mano soste', - taip aš šiandien įvykdysiu". 31Tada Batšeba nusilenkė iki žemės, reikšdama karaliui pagarbą, ir tarė: "Amžinai tegyvuoja mano viešpats karalius Dovydas!"

32Karalius Dovydas tarė: "Pašaukite pas mane kunigą Zadoką, pranašą Nataną ir Jehojados sūnų Benają!" Jiems atėjus karaliaus akivaizdon, 33karalius tarė: "Paimkite su savimi savo valdovo tarnus, užsodinkite mano sūnų Saliamoną ant mano mulo ir nuveskite jį prie Gihono. 34Tepatepa jį Izraelio karaliumi kunigas Zadokas ir pranašas Natanas. Tuomet pūskite ragą ir šaukite: 'Tegyvuoja karalius Saliamonas!' 35Atžygiuokite tada paskui jį. Teateina jis ir teatsisėda į mano sostą. Karaliumi mano vietoje bus jis, nes aš jį paskyriau valdovu Izraeliui ir Judui". - 36"Tebūna taip, -

atsakė Jehojados sūnus Benajas karaliui, - tepatvirtina tai VIEŠPATS, mano viešpaties karaliaus Dievas. 37Kaip VIEŠPATS buvo su mano viešpačiu karaliumi, tebūna jis taip su Saliamonu. Teišaukština jo sostą net labiau už mano viešpaties karaliaus Dovydo sostą".

38Tada kunigas Zadokas, pranašas Natanas, Jehojados sūnus Benajas ir cheretitai bei peletitai nuėjo, užsodino Saliamoną ant karaliaus Dovydo mulo ir nuvedė jį prie Gihono. 39Ten kunigas Zadokas, paėmęs iš Padangtės aliejaus ragą, patepė Saliamoną. Paskui jie papūtė ragą, ir visi žmonės sušuko: "Tegyvuoja karalius Saliamonas!" 40Tada visi žmonės žygiavo paskui jį, pūsdami dūdas ir džiūgaudami, kad nuo jų triukšmo net žemė plyšo.

Adonijas bijo Saliamono41Kai išgirdo tą triukšmą, Adonijas ir visi jo svečiai jau buvo pabaigę vaišintis. Joabas, girdėdamas rago gaudesį, tarė: "Kodėl ūžauja miestas?" 42Jam dar tebekalbant, atėjo kunigo Abjataro sūnus Jonatanas. "Eik šen, - tarė Adonijas, - juk esi patikimas vyras. Tu tikrai atneši gerų žinių". 43Jonatanas Adonijui atsakė: "Deja, ne, nes mūsų viešpats karalius Dovydas karaliumi padarė Saliamoną. 44Su juo karalius pasiuntė kunigą Zadoką, pranašą Nataną, Jehojados sūnų Benają ir cheretitus bei peletitus; jie užsodino jį ant karaliaus mulo; 45kunigas Zadokas ir pranašas Natanas patepė jį karaliumi prie Gihono; iš ten jie žygiavo taip džiūgaudami, kad visas miestas ūžavo. Tai triukšmas, kurį girdėjote. 46Nūn karaliaus soste jau sėdi Saliamonas. 47Be to, karaliaus dvariškiai, atėję mūsų karaliaus Dovydo pasveikinti, sakė: 'Tepadaro Dievas Saliamono vardą garsesnį už tavo vardą, teišaukština jo sostą labiau už tavo sostą'. O karalius, savo guolyje pagarbinęs Dievą, 48šitaip meldėsi: 'Tebūna pašlovintas VIEŠPATS, Izraelio Dievas, kuris parūpino mano sostui įpėdinį, kol dar mano akys gali matyti'".

49Nusigandę visi Adonijo svečiai pakilo, ir kiekvienas nuėjo savo keliu. 50Adonijas, bijodamas Saliamono, tučtuojau nuėjo {į Padangtę} ir laikėsi aukuro ragų. 51Saliamonui buvo pranešta: "Adonijas bijo Saliamono ir laikosi aukuro ragų, tardamas: 'Tegu karalius Saliamonas man pirma prisiekia, kad jis neužmuš savo tarno kalaviju'". 52Saliamonas tad atsakė: "Jeigu jis dorai elgsis, nė vienas plaukas jam nuo galvos nenukris žemėn, bet jeigu užsitrauks kaltę, turės mirti". 53Karalius Saliamonas pasiuntė žmones paimti jį nuo aukuro. Atėjęs jis išreiškė pagarbą karaliui Saliamonui, o Saliamonas jam tarė: "Eik į savo namus".

2Paskutiniai Dovydo nurodymai ir mirtis 1 Artinantis Dovydo mirties dienai, jis davė savo sūnui Saliamonui nurodymus, tardamas: 2"Aš einu visos žemės keliu. Būk stiprus ir elkis kaip vyras! 3Laikykis VIEŠPATIES paliepimų, eidamas jo keliais ir laikydamasis jo įstatų, įsakymų, įsakų ir pamokymų, kaip parašyta Mozės įstatyme, idant tau sektųsi visada, ką tik tu darytum, ir visur, kur tik tu eitum. 4Tada VIEŠPATS įvykdys man duotą pažadą: 'Jeigu tavo palikuonys bus atidūs savo kelyje ir elgsis ištikimai mano akivaizdoje visa savo širdimi ir visa savo gyvastimi, nestigs tau niekad palikuonio Izraelio soste'.

5Be to, tu taip pat žinai, ką man padarė Zerujos sūnus Joabas, kaip jis pasielgė su dviem Izraelio kariuomenės vadais - Nero sūnumi Abneriu ir Jeterio sūnumi Amasa. Jis užmušė juos, taikos metu keršydamas už kraują, kuris buvo išlietas kare, sutepdamas savo juosmens diržą ir savo kojų sandalus. 6Pasielk tad pagal savo išmintį, bet neleisk jo žilai galvai nužengti į Šeolą ramybėje.

7Bet Barzilajo Gileadiečio sūnums rodyk ištikimą meilę, nes taip jie sutiko mane, kai aš bėgau nuo tavo brolio Absalomo. Tebūna jie tarp valgančiųjų prie tavo stalo.

8 Tu turi pas save taip pat ir Geros sūnų Šimejį, benjaminaitį iš Bahurimų, apmėčiusį mane baisiais

keiksmais tą dieną, kai ėjau į Mahanajimus. Betgi jam atėjus prie Jordano manęs pasitikti, aš prisiekiau jam VIEŠPAČIU: 'Kalaviju tavęs neužmušiu'. 9Nūn tad nelaikyk jo nekaltu, nes esi išmintingas vyras. Tu žinosi, kaip su juo pasielgti ir nusiųsti jo žilą galvą į Šeolą kraujyje".

10Taigi Dovydas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas Dovydo mieste. 11Izraelio karaliumi Dovydas buvo per keturiasdešimt metų: Hebrone karaliavo septynerius metus ir Jeruzalėje trisdešimt trejus metus. 12Saliamonas tad sėdėjo savo tėvo Dovydo soste, ir jo valdžia buvo įtvirtinta.

Adonijo mirtis13Hagitos sūnus Adonijas atėjo pas Saliamono motiną Batšebą. "Ar tu ateini taikingai?" - ji paklausė. "Taikingai", - jis atsakė. 14Tada jis tarė: "Turiu į tave reikalą". - "Kalbėk", - ji paliepė. 15"Tu žinai, - jis kalbėjo, - kad karalystė man priklausė ir visas Izraelis tikėjosi, kad aš būsiu karaliumi. Bet karalystė perėjo mano broliui, nes ją VIEŠPATS jam skyrė. 16O dabar aš turiu į tave vieną prašymą. Neatstumk manęs". - "Sakyk", - ji tarė. 17 Adonijas kalbėjo: "Prašyčiau pakalbėti su karaliumi Saliamonu, - juk jis tau nieko neatsakys, - kad duotų man žmona šunamietę Abišagą". 18"Gerai, - atsakė Batšeba, - aš pakalbėsiu dėl tavęs su karaliumi".

19Batšeba tad nuėjo pas karalių Saliamoną pakalbėti dėl Adonijo. Karalius pakilo jos pasitikti ir jai nusilenkė. Tuomet jis atsisėdo savo soste ir paliepė pastatyti kitą sostą motinai karalienei. Ji atsisėdo jo dešinėje. 20"Aš turiu į tave vieną mažutį prašymą, - ji tarė, - neatsisakyk man jį įvykdyti". - "Prašyk, mano motina, - tarė jai karalius, - nes aš tavęs neatstumsiu". 21Ji tarė: "Tebūna duota šunamietė Abišaga kaip žmona tavo broliui Adonijui". 22Karalius Saliamonas savo motinai atsakė: "Kam gi prašai Adonijui šunamietės Abišagos? Prašyk jam ir karalystės! Juk jis yra mano vyresnysis brolis, ir kunigas Abjataras bei Zerujos sūnus Joabas yra jo pusėje". 23Saliamonas prisiekė VIEŠPAČIU, tardamas: "Dievas man tai tepadaro ir tai teprideda, jei už šį sumanymą Adonijas neužmokės savo gyvastimi! 24Todėl dabar, kaip gyvas VIEŠPATS, kuris paskyrė mane ir pasodino į mano tėvo Dovydo sostą, kuris, kaip buvo pažadėjęs, padarė man namus, dar šiandien Adonijas bus nubaustas mirtimi!" 25Karalius Saliamonas tad pasiuntė Jehojados sūnų Benają įvykdyti bausmės. Taip Adonijas mirė.

Abjataro ir Joabo likimas26O kunigui Abjatarui karalius tarė: "Eik į savo ūkį Anatote! Nors esi mirties vertas, bet šį kartą tavęs mirtimi nebausiu, nes nešei mano VIEŠPATIES Dievo Skrynią priešais mano tėvą Dovydą ir pakėlei visus sunkumus, kuriuos mano tėvas kentėjo". 27Saliamonas tad pašalino Abjatarą iš VIEŠPATIES kunigo tarnybos, taip įvykdydamas VIEŠPATIES žodį, kurį jis buvo ištaręs apie Elio namus Šilo'e.

28Apie tai sužinojęs, Joabas nubėgo į VIEŠPATIES Padangtę ir laikėsi aukuro ragų. Mat Joabas buvo rėmęs Adoniją, nors Absalomo jis ir nebuvo rėmęs. 29Kai Saliamonui buvo pranešta: "Joabas nubėgęs į VIEŠPATIES Padangtę ir yra ten šalia aukuro", - Saliamonas pasiuntė Jehojados sūnų Benają, tardamas: "Eik, paguldyk jį!" 30Benajas tad nuėjo į VIEŠPATIES Padangtę ir jam tarė: "Taip įsako karalius: 'Išeik!'" - "Neišeisiu! - tas atsakė, - čia aš mirsiu!" Tada Benajas vėl pranešė karaliui: "Taip kalbėjo Joabas, ir taip jis man atsakė". 31Karalius jam tarė: "Daryk, kaip jis pasakė. Užmušk ir palaidok jį. Nuimk nuo manęs ir mano tėvo namų kaltę už kraują, kurį Joabas išliejo be reikalo. 32Taip VIEŠPATS sugrąžins jo kraujo kaltę jam ant galvos, nes, mano tėvui nežinant, jis nužudė kalaviju du už save doresnius ir geresnius vyrus - Nero sūnų Abnerį, Izraelio kariuomenės vadą, ir Jeterio sūnų Amasą, Judo kariuomenės vadą. 33Tekrinta jų kraujo kaltė ant Joabo galvos ir galvos jo palikuonių amžinai, bet palaima iš VIEŠPATIES tebūna su Dovydu, jo palikuonimis, jo

namais ir jo sostu amžinai". 34Jehojados sūnus Benajas vėl nuėjo, parbloškė jį ir užmušė. Jis buvo palaidotas savo namuose dykumoje. 35Kariuomenės vadu jo vietoj karalius paskyrė Jehojados sūnų Benają, o vietoje Abjataro karalius paskyrė kunigą Zadoką.

Šimejo mirtis36Tada karalius pasišaukė Šimejį. "Pasistatyk sau namus Jeruzalėje, - tarė jam, - ir ten gyvenk. Niekad ir niekur kitur neišeik! 37Nes tą dieną, kai išeisi ir pereisi Kidrono slėnį, gali būti tikras, kad mirsi. Tavo kraujas kris tau ant galvos". - 38"Įsakymas teisingas, - atsakė Šimejis karaliui, - tavo tarnas taip darys, kaip mano viešpats karalius kalbėjo". Šimejis tad gyveno Jeruzalėje ilgą laiką.

39Atsitiko, kad po trejeto metų du Šimejo vergai pabėgo pas Gato karalių Maakos sūnų Achišą. Kai buvo pranešta Šimejui: "Tavo vergai yra Gate", 40Šimejis leidosi į kelionę. Pasibalnojęs asilą, nuvyko į Gatą pas Achišą ieškoti savo vergų. Iš Gato Šimejis sugrįžo su savo vergais. 41Kai Saliamonui buvo pranešta, kad Šimejis buvo nuvykęs iš Jeruzalės į Gatą ir sugrįžęs, 42karalius liepė pašaukti Šimejį ir jam tarė: "Argi aš neprisaikdinau tavęs VIEŠPAČIU ir neįspėjau tavęs, tardamas: 'Tą dieną, kai paliksi miestą ir bet kur nueisi, tikrai mirsi'? Argi tu man neatsakei: 'Įsakymas teisingas. Aš sutinku'? 43Kodėl tad nesilaikei VIEŠPAČIUI, duotos priesaikos ir įsakymo, kurį aš tau daviau?" 44Be to, karalius Šimejui pridūrė: "Savo širdyje tu žinai visa pikta, kurį padarei mano tėvui Dovydui. Nūn VIEŠPATS sugrąžina tavo pikta tau pačiam ant galvos. 45Bet karalius Saliamonas bus palaimintas, ir Dovydo sostas išliks VIEŠPATIES akivaizdoje amžinai!"

46Tada karalius davė įsakymą Jehojados sūnui Benajui. Jis išėjo ir paguldė Šimejį. Taip jis mirė.

Dabar karalystė buvo saugi Saliamono rankose.

3Saliamono išmintis 1Saliamonas tapo faraono, Egipto karaliaus, žentu. Jis paėmė faraono dukterį žmona ir parvedė ją gyventi į Dovydo miestą, kol pabaigs statyti savo rūmus, VIEŠPATIES Namus ir mūro sienas aplink Jeruzalę. 2O žmonės vis dar atnašaudavo aukas aukštumų alkuose, nes VIEŠPATIES vardui Namai dar nebuvo pastatyti.

3Saliamonas mylėjo VIEŠPATĮ, elgdamasis pagal savo tėvo Dovydo įstatus, tačiau ir jis atnašaudavo aukas ir smilkalus aukštumų alkuose. 4Karalius vykdavo į Gibeoną atnašauti aukos, nes ten buvo pagrindinis aukštumų alkas. Ant to aukuro Saliamonas atnašaudavo tūkstantį deginamųjų aukų. 5Gibeone VIEŠPATS pasirodė Saliamonui naktį sapne. "Prašyk, ko nori, kad tau duočiau", - tarė VIEŠPATS. 6Saliamonas atsakė: "Tu parodei didelį gailestingumą savo tarnui, mano tėvui Dovydui, nes jis tavo akivaizdoje buvo tau ištikimas, teisus ir doros širdies. Tu irgi išlaikei jam šią didelę ištikimą meilę, duodamas jam sūnų sėdėti jo soste, kaip tai vyksta šiandien. 7Taigi dabar, o VIEŠPATIE, mano Dieve, tu padarei savo tarną karaliumi mano tėvo Dovydo vietoje, nors aš esu tik jaunas vaikinas. Dar nežinau nei kaip išeiti, nei kaip pareiti. 8O tavo tarnas yra tautoje, kurią tu išsirinkai, gausioje tautoje, kuri dėl gausybės negali būti nei apskaičiuota, nei suskaityta. 9Todėl suteik savo tarnui imlią širdį, kad galėtų valdyti tavo tautą ir suprastų, kas gera ir kas pikta. Juk kas kitaip gali valdyti šią tavo gausią tautą?"

10Saliamono prašymas rado malonę VIEŠPATIES akyse. 11Dievas jam tarė: "Kadangi tu to prašei, - neprašei nei ilgo gyvenimo ir turtų sau, neprašei nei savo priešų gyvasties, bet prašei sau imlaus įžvalgumo, kad galėtumei žinoti, kas yra teisinga, - 12dabar aš tau įvykdau, kaip prašei. Iš tikrųjų suteikiu tau išmintingą ir įžvalgią širdį. Tokio kaip tu nebuvo prieš tave ir toks kaip tu nekils po tavęs. 13Suteiksiu tau taip pat ir ko neprašei - turtų ir garbės visam tavo gyvenimui. Joks kitas

karalius tau neprilygs. 14Be to, jei eisi mano keliais, laikydamasis mano įstatų ir įsakymų, kaip tavo tėvas Dovydas kad ėjo, suteiksiu tau ilgą gyvenimą".

15Tada Saliamonas pabudo: žiūri, tai buvo sapnas! Sugrįžęs į Jeruzalę, jis atsistojo priešais VIEŠPATIES Sandoros Skrynią, atnašavo deginamųjų aukų, bendravimo atnašų ir iškėlė pokylį visiems savo dvariškiams.

Saliamono sprendimas16 Tuo metu pas karalių atėjo dvi moterys paleistuvės ir jam prisistatė. 17Viena moteris tarė: "Prašyčiau, mano viešpatie! Ši moteris ir aš gyvename tuose pat namuose. Jai esant namuose, aš pagimdžiau kūdikį. 18Atsitiko, kad trečią dieną po to, kai aš pagimdžiau, ir ši moteris pagimdė. Mudvi buvome drauge. Kito žmogaus namuose su mumis nebuvo, tik mes dvi buvome namuose. 19Naktį šios moters sūnus mirė, nes ji miegodama jį nugulė. 20Atsikėlusi vidurnaktį, tavo tarnaitei miegant, ji paėmė mano sūnų iš mano pašonės ir pasiguldė jį sau prie krūtinės, o savo mirusį sūnų paguldė man prie krūtinės. 21Kai aš rytą atsikėliau savo sūnaus žindyti, žiūriu, jis negyvas. Bet kai jį iš arčiau ryto metą apžiūrėjau, man buvo aišku, kad jis nebuvo tas sūnus, kurį buvau pagimdžiusi".

22Bet kita moteris prakalbėjo: "Ne! Šis yra mano sūnus - gyvasis, o negyvasis yra tavo!" O pirmoji kartojo: "Ne! Negyvasis sūnus yra tavo, o gyvasis sūnus yra mano!" Taip juodvi ginčijosi karaliaus akivaizdoje.

23Tada karalius tarė: "Viena sako: 'Šis yra mano sūnus - gyvasis', - o kita sako: 'Tai netiesa! Tavo sūnus yra negyvasis, o mano sūnus - gyvasis'". 24Karalius tad įsakė: "Atneškite man kalaviją". Atnešus karaliui kalaviją, 25karalius tarė: "Padalykite gyvąjį vaiką į dvi dalis, duokite pusę vienai ir pusę kitai".

26Moteris, kurios sūnus buvo gyvasis berniukas, degdama meile savo sūnui, maldavo karaliaus. "Prašyčiau, mano viešpatie! - ji šaukė, - duoti jai gyvąjį vaiką! Tik jo neužmuškite!" O kita reikalavo: "Tenebūna nei mano, nei tavo. Padalykite!" 27Tada karalius atsakė: "Atiduokite pirmajai gyvąjį berniuką, - jis tarė, - neužmuškite jo! Ji yra jo motina".

28Visas Izraelis išgirdo apie tokį karaliaus nuosprendį. Visi jautė pagarbą karaliui, nes matė, kad jis turėjo Dievo išmintį teisingumui vykdyti.

4Aukštieji Saliamono pareigūnai 1Dabar Saliamonas buvo viso Izraelio karalius. 2Jo aukštieji pareigūnai buvo šie:

kunigo Zadoko sūnus Azarijas - kunigas;

3Šišos sūnūs Elihorefas ir Ahijas - raštvedžiai; Ahiludo sūnus Jehošafatas - kancleris;

4Jehojados sūnus Benajas vadovavo kariuomenei; Zadokas ir Abjataras - kunigai;

5Natano sūnus Azarijas - valdytojų galva; kunigo Natano sūnus Zabudas - kunigas ir karaliaus palydovas;

6Ahišaras - karaliaus dvaro prievaizdas; ir Abdos sūnus Adoniramas - lažo prievaizdas.

7 Visam Izraeliui Saliamonas turėjo dvylika valdytojų. Karalių ir jo dvarą jie aprūpindavo maistu. Kiekvienas jų turėjo aprūpinti maistu po vieną mėnesį per metus. 8Jų vardai buvo šie: Ben-Huras Efraimo aukštumose;

9Ben-Dekeris Makaze, Šaalbimuose, Bet-Šemeše ir Elon-Bet-Hanane;

10Ben-Hesedas Arubotuose, - jis valdė Soko'ą ir visą Hefero sritį;

11Ben-Abinadabas visame Nafat-Dore, - jo žmona buvo Saliamono duktė Tafata;

12Ahiludo sūnus Baana Taanache, Megide ir visame Bet-Šeane, kuris yra šalia Zaretano, žemiau Jezrėelio, - nuo Bet - Šeano lig Abel- Meholos, iki pat kito Jokneamo šono;

13Ben-Geberis Ramot-Gileade, valdantis Manaso sūnaus Jairo gyvenvietes, esančias Gileade, taip pat ir Argobo sritį, esančią Bašane, - šešiasdešimt didelių miestų su mūro sienomis ir variniais vartų užkaiščiais;

14Ido'o sūnus Ahinadabas Mahanajimuose;

15Ahimaazas Naftalio giminėje. - Jis irgi buvo paėmęs žmona Saliamono dukterį - Basematą;

16Hušajo sūnus Baana Ašero giminėje ir Bealotuose;

17Paruaho sūnus Jehošafatas Issacharo giminėje;

18Elos sūnus Šimejis Benjamino giminėje;

19Urio sūnus Geberis Gileado srityje, amoriečių karaliaus Sihono ir Bašano karaliaus Ogo žemėje. Be to, buvo vienas valdytojas Judo krašte.

20Judas ir Izraelis buvo taip gausūs, kaip jūros smiltys. Jie valgė bei gėrė ir buvo patenkinti.

5Kiekvienas gyveno po savo vynmedžiu 1Saliamono valdžia apėmė visas karalystes nuo Eufrato iki filistinų krašto, net iki pat Egipto ribos. Jos davė duoklę ir buvo Saliamonui pavaldžios per visą jo gyvenimą.

2Kasdienis Saliamono aprūpinimas maistu buvo trisdešimt korų rinktinių miltų, šešiasdešimt korų rupių miltų, 3dešimt penėtų jaučių, dvidešimt jaučių iš ganyklos ir šimtas avių bei ožkų, neskaitant stirnų, gazelių, stirninų ir penėtų paukščių. 4Nes jis valdė visą sritį į vakarus nuo Eufrato, visus karalius į vakarus nuo Eufrato, nuo Tifsaho iki Gazos, ir taikiai gyveno su visais aplinkiniais kaimynais. 5Per visą Saliamono gyvenimą Judas ir Izraelis, nuo Dano iki Beer-Šebos, gyveno saugiai, kiekvienas žmogus po savo vynmedžiu ir figa. 6Saliamonas turėjo keturiasdešimt tūkstančių gardų savo kovos vežimų arkliams ir dvylika tūkstančių raitelių. 7Anie valdytojai, kiekvienas per savo mėnesį, būdavo, aprūpina maistu Saliamoną ir visus, kurie ateidavo sėstis prie Saliamono stalo. Jie stengdavosi, kad nieko netrūktų. 8Pagal savo pareigą, kiekvienas jų atgabendavo taip pat ir miežių bei šiaudų arkliams ir ristūnams į vietas, kur jie buvo laikomi.

Saliamono garsas9 Be to, Dievas apdovanojo Saliamoną nepaprastai didele išmintimi ir įžvalgumu, - neaprėpiama širdimi, kaip neaprėpiamos yra pajūrio smiltys. 10Saliamono išmintis tad pranoko išmintį visų rytiečių ir išmintį viso Egipto. 11Jis buvo išmintingesnis už visus žmones, išmintingesnis už Etaną Ezrahitą ir už Maholo sūnus - Hemaną, Chalkolą ir Dardą. Jo garsas pasklido po visas kaimynų tautas. 12Jis sudėjo tris tūkstančius patarlių, o jo dainų buvo tūkstantis ir penkios. 13Jis galėdavo kalbėti apie medžius, nuo kedro, esančio Libane, iki izopo, augančio sienoje; jis galėdavo kalbėti apie gyvulius, paukščius ir žuvis. 14Saliamono klausytis atvykdavo iš visų kraštų žmonės, siunčiami visų žemės karalių, išgirdusių apie jo išmintį.

Saliamonas ruošiasi statyti Šventyklą15Tyro karalius Hiramas, išgirdęs, kad Saliamonas buvo pateptas karaliumi vietoj savo tėvo, nusiuntė savo dvariškius pas jį, nes visad buvo buvęs Dovydo bičiulis. 16Saliamonas pasiuntė Hiramui tokį žodį: 17"Tu žinai, kad mano tėvas negalėjo statyti Namų VIEŠPATIES, savo Dievo, vardui per jam grasinančius priešus, kol VIEŠPATS nebuvo jų padėjęs jam po kojų padais. 18Betgi dabar VIEŠPATS, mano Dievas, suteikė man visokeriopą ramybę. Nėra nei priešų, nei nelaimių. 19Ketinu tad pastatyti Namus VIEŠPATIES, savo Dievo, vardui, kaip VIEŠPATS yra mano tėvui pasakęs: 'Tavo sūnus, kurį aš pasodinsiu į tavo sostą vietoj tavęs, pastatys Namus mano vardui'. 20Įsakyk tad, kad Libane man būtų kertami kedrai. Mano tarnai darbuosis su tavo tarnais, ir aš mokėsiu tau kokią tik nustatysi algą savo tarnams, nes tu žinai, kad niekas pas mus nemoka taip medžių kirsti, kaip sidoniečiai".

21Saliamono žodžius išgirdęs, Hiramas labai apsidžiaugė. "Tebūna pašlovintas šiandien VIEŠPATS, - jis tarė, - kad davė Dovydui išmintingą sūnų šiai gausiai tautai valdyti!" 22Hiramas pasiuntė Saliamonui žodį: "Aš gavau žinią, kurią man siuntei. Aš patieksiu tau visus kedro ir kipariso rąstus, kurių tau reikia. 23Mano tarnai nugabens juos nuo Libano prie jūros, aš paliepsiu juos surišti jūroje į sielius ir nuplukdyti į vietą, kurią tu nurodysi. Ten paliepsiu juos išardyti, kad galėtum juos pasiimti. O tu savo ruožtu patieksi mano šeimynai maisto, kokį būsiu nurodęs". 24Hiramas tad patiekė Saliamonui kedro ir kipariso rąstų, kiek tik jam reikėjo, 25o Saliamonas savo ruožtu davė Hiramui dvidešimt tūkstančių korų kviečių kaip maistą jo šeimynai ir dvidešimt korų rinktinio aliejaus. Toks buvo metinis Saliamono atsilyginimas Hiramui. 26VIEŠPATS tad suteikė Saliamonui išminties, kaip buvo jam pažadėjęs. Tarp Hiramo ir Saliamono buvo taika, ir jiedu sudarė sandorą.

27Karalius Saliamonas uždėjo lažo tarnybą visam Izraeliui. Į lažo tarnybą paimtųjų buvo trisdešimt tūkstančių vyrų. 28Jis siuntė juos į Libaną po dešimt tūkstančių kas mėnesį pamainomis taip, kad jie išbūdavo vieną mėnesį Libane, o du mėnesius namie. Adoniramas buvo lažo darbų prievaizdas. 29Be to, Saliamonas turėjo ir septyniasdešimt tūkstančių nešikų bei aštuoniasdešimt tūkstančių akmenskaldžių kalnuose, 30neskaitant trijų tūkstančių trijų šimtų pareigūnų, vadovaujančių darbams ir prižiūrinčių darbininkų pamainas.

31Karaliaus įsakymu jie skaldė didžiulius rinktinio akmens luitus, kad Namams pamatai būtų padėti iš tašytų akmenų. 32Juos tašė Saliamono statytojai, Hiramo statytojai ir Gebalo vyrai. Taip buvo paruošti Namų statybai rąstai ir akmenys.

6Šventyklos statyba 1 Keturi šimtai aštuoniasdešimtaisiais metais po izraeliečių išėjimo iš Egipto žemės, Zivo mėnesį - tai yra antrą metų mėnesį, ketvirtaisiais savo karaliavimo metais Izraelyje, Saliamonas pradėjo statyti VIEŠPATIES Namus. Namai, Saliamono statomi VIEŠPAČIUI,, buvo šešiasdešimties 2uolekčių ilgio, dvidešimties uolekčių pločio ir trisdešimties uolekčių aukščio. 3Prieangis prieš Didžiąją Namų navą buvo dvidešimties uolekčių platumo, skersai Namų plotį, o jo ilgis Namų priekyje buvo dešimties uolekčių. 4Langus Namams padarė įdubose, su rėmais. 5Iš lauko pusės prie Namų sienos, aplinkui išorinę Namų sieną, supančią Didžiąją navą ir Vidinę šventovę, jis surentė statinį su aukštais ir padarė visur aplinkui šoninius kambarius. 6Apatinis aukštas buvo penkių uolekčių pločio vidurinis šešių uolekčių pločio, ir tretysis septynių uolekčių pločio, nes aplinkui Namus iš lauko pusės jis padarė atsparas sienoje, kad sijos nebūtų įleistos į Namų sienas.

7Namus statant, buvo naudojami tik tašyti akmenys, atskelti skaldykloje. Nei plaktuko, nei kirvio, nei bet kokio kito geležinio įrankio nesigirdėjo Namuose juos statant.

8Įėjimas į vidurinį aukštą buvo dešiniajame Namų šone. Sraigtiniais laiptais buvo įeinama į vidurinio aukšto kambarius, o iš vidurinio aukšto į trečiojo aukšto kambarius. 9Užbaigęs Namus statyti, Saliamonas apmušė Namus kedro sijomis ir lentomis. 10Jis pastatė statinį su aukštais palei visus Namus; kiekvienas aukštas buvo penkių uolekčių aukštumo, prijungtas prie Namų kedrinėmis sijomis.

11 Tada atėjo Saliamonui VIEŠPATIES žodis: 12"Dėl Namų, kuriuos statai: jeigu elgsiesi pagal mano įstatus, paklusi mano įsakams ir laikysiesi ištikimai visų mano įsakymų, tau įvykdysiu pažadą, kurį daviau tavo tėvui Dovydui. 13Aš gyvensiu tarp Izraelio vaikų ir niekad nepaliksiu savo tautos Izraelio".

Šventyklos apstatymas: Šventųjų Šventoji14Saliamonas pabaigė statyti Namus. 15Iš vidaus jis apmušė Namų sienas kedrinėmis lentomis. Namų vidaus sienas nuo aslos iki lubų jis apdengė medžiu. Jis išgrindė ir Namų aslą kipariso lentomis. 16Už dvidešimties uolekčių nuo Namų galo jis pastatė kedrinių lentų pertvarą nuo aslos iki sijų ir taip padarė Vidinę šventovę - Šventųjų Šventąją. 17Priekinė Namų dalis, tai yra Didžioji nava, buvo keturiasdešimties uolekčių. 18Namų vidaus kedrų lentos buvo išgražintos moliūgų ir žiedų taurelių raižiniais. Visa apmušta kedru; akmens nesimatė niekur. 19Pačioje Namų gilumoje jis įrengė Vidinę šventovę, kad ten būtų padėta VIEŠPATIES Sandoros Skrynia. 20Vidinės šventovės vidus buvo dvidešimties uolekčių ilgumo, dvidešimties uolekčių platumo ir dvidešimties uolekčių aukštumo. Jis aptraukė jos vidų grynu auksu ir pastatė ten kedro aukurą. 21Saliamonas aptraukė Namų vidų grynu auksu, įdėjo auksines grandines į vidinės šventovės duris. Jis aptraukė vidinę šventovę auksu. 22Paskui jis aptraukė auksu visus Namus ir paauksavo net visą vidinės šventovės aukurą. Taip tad visi Namai buvo užbaigti.

Sparnuotieji gyvūnai23Vidinėje šventovėje jis padarė iš alyvos medžio du kerubus. Kiekvieno jų aukštis buvo dešimt uolekčių. 24Vienas kerubo sparnas buvo penkių uolekčių, ir kitas kerubo sparnas buvo penkių uolekčių. Taigi sparnų ilgis nuo vieno sparno galo iki kito sparno galo buvo dešimt uolekčių. 25Taip pat ir antrojo kerubo sparnų ilgis buvo dešimt uolekčių. Abu kerubai buvo vienodo didumo ir turėjo tokią pat išvaizdą: 26vieno kerubo aukštis buvo dešimt uolekčių, ir antrasis kerubas buvo to paties aukščio.

27Kerubai buvo pastatyti vidiniame Namų kambaryje. Kerubų sparnai buvo taip išskleisti, kad vieno kerubo sparnas lietė vieną sieną ir antro kerubo sparnas lietė kitą sieną. O kiti du sparnai buvo Namų vidurio link, ir sparnas lietė sparną. 28Ir kerubus jis paauksavo.

29Visur ant Namų sienų, iš vidaus ir iš lauko pusės, jis padarė kerubų, palmių ir žiedų taurelių įraižas. 30Namų vidaus ir lauko aslą jis išklojo auksu.

Durys31Duris į Vidinę šventovę jis padarė iš alyvos medžio. Durų sąrama ir staktos buvo penkiašonės. 32Dvigubosios durys buvo iš alyvos medžio. Ant jų jis padarė kerubų, palmių ir žiedų taurelių įraižas, aptraukė duris auksu ir paauksavo kerubus ir palmes. 33Įėjimui į Didžiąją navą jis padarė panašias staktas iš alyvos medžio, keturkampes, 34ir dvigubas duris iš kipariso. Kiekvienos durys buvo iš dviejų suveriamų dalių. 35Ant jų jis padarė kerubų, palmių bei žiedų taurelių įraižas, aptraukdamas jas auksu, vienodai paskleistu ant įraižų. 36Vidaus kiemo sieną jis pastatė iš trijų eilių tašytų akmenų ir vienos eilės kedro rąstų.

Šventyklos data37Ketvirtaisiais metais, Zivo mėnesį, buvo padėti VIEŠPATIES Namų pamatai. 38Vienuoliktaisiais metais, Bulo mėnesį, - tai yra aštuntą mėnesį, - Namai ir visos jų dalys buvo

užbaigta taip, kaip buvo sumanyta. Taigi Saliamonas statė juos septynerius metus.

7Saliamono rūmai 1O savo rūmus Saliamonas statė trylika metų, kol jo rūmai buvo visiškai užbaigti.

2Libano miško Rūmus jis pastatė ant keturių eilių kedrinių šulų, su tašytomis kedro medžio sijomis virš šulų. Rūmai buvo šimto uolekčių ilgio, penkiasdešimties uolekčių pločio ir trisdešimties uolekčių aukščio. 3Kedro medžio lubos buvo suklotos ant sijų, laikomų keturiasdešimties penkių šulų, po penkiolika kiekvienoje eilėje. 4Viename ir kitame gale buvo trys langų rėmų eilės su trim langų aukštais vienas priešais kitą. 5Visų tarpdurių staktos buvo stačiakampės; tarpduriai buvo vieni priešais kitus, po tris abiejuose galuose.

6 Šulų salę jis padarė penkiasdešimties uolekčių ilgio ir trisdešimties uolekčių pločio. Priekyje buvo prieangis su šulais, o prieš juos uždanga.

7Jis padarė Sosto salę - Teismo salę, kurioje turėjo spręsti bylas. Ji buvo išmušta kedro medžiu nuo grindų lig lubų sijų.

8Namai kieme už salės, tarnavę jam kaip buveinė, buvo tokios pat statybos. Saliamonas taip pat pastatė ir rūmus, panašius į šią Salę, faraono dukteriai, kurią jis buvo vedęs.

9Visi šie pastatai, nuo pamatų iki stogo ir iš lauko iki pat didžiojo kiemo, buvo statomi iš rinktinių akmenų, nutašytų pagal mastą ir apdailintų pjūklais iš visų pusių. 10Pamatai buvo iš didžiulių luitų rinktinio akmens - akmenys aštuonių ir dešimties uolekčių. 11Ant jų buvo dedami rinktiniai akmenys, nutašyti pagal mastą, ir kedro rąstai. 12Didysis kiemas buvo aptvertas aplinkui trimis eilėmis tašytų akmenų ir viena eile kedro rąstų. Taip buvo aptverti ir vidinis VIEŠPATIES Namų kiemas bei Namų prieangis.

Šventyklos apstatymas13 Karalius Saliamonas pasiuntė pakviesti iš Tyro Hiramą. 14Jis buvo vienos našlės iš Naftalio giminės sūnus, kurio tėvas, žmogus iš Tyro, buvo buvęs varkalys. Jis buvo apdovanotas išmintimi, gabumais ir įgūdžiais padirbti visokių daiktų iš vario. Atvykęs pas karalių Saliamoną, jis atliko jam visus darbus.

Varinės kolonos15 Jis nuliejo iš vario du šulus. Pirmasis šulas buvo aštuoniolikos uolekčių aukščio, ir aplink jį apteko dvylikos uolekčių virvė. Toks buvo ir antrasis šulas. 16Jis padarė dvi galvenas, nulietas iš vario, uždėti ant šulų viršaus. Viena galvena buvo penkių uolekčių aukščio, ir kita galvena buvo to paties aukščio. 17Galvenos ant šulų viršaus buvo dengtos girliandų pynėmis. Po septynias vienai galvenai ir po septynias kitai galvenai. 18Jis šulus taip padarė, kad jie turėjo dvi granatmedžio obuolių eiles, aplink vienos galvenos pynių viršų, ant šulų esančioms galvenoms apdengti. Panašiai padarė ir su kita galvena. 19Galvenos ant prieangio šulų buvo lelijos išvaizdos, keturių uolekčių aukščio; 20tokios pat buvo ir galvenos ant dviejų šulų aukščiau ir šone iškilimo, esančio prie pynių. Aplink vieną galveną buvo eilėmis pridėta du šimtai granatmedžio obuolių; tiek pat jų buvo ir ant kitos galvenos. 21Jis pastatė šulus Didžiosios navos prieangyje: vieną šulą pastatė dešinėje ir pavadino Jachinu, o kitą šulą pastatė kairėje ir pavadino Boazu. 22Virš šulų buvo lelijos išvaizdos galvenos. Taip šulų darbai buvo užbaigti.

Varinė jūra23 Tada buvo nulieta jūra. Ji buvo apskrita, dešimties uolekčių nuo vieno briaunos krašto iki kito, ir penkių uolekčių aukščio. Trisdešimties uolekčių virvė buvo jos mastas aplinkui briauną. 24Žemiau briaunos, visur aplinkui supdami jūrą, buvo moliūgų pavidalai, kiekvienas

dešimties uolekčių dydžio. Moliūgų pavidalų buvo dvi eilės, nulietų tuo pačiu metu, kai jūra buvo liejama. 25Ji stovėjo ant dvylikos jaučių: trys buvo atgręžti į šiaurę, trys atgręžti į vakarus, trys atgręžti į pietus ir trys atgręžti į rytus. Jūra buvo ant jų pastatyta. Jaučių pasturgaliai buvo nugręžti į vidaus pusę. 26Jūros storis buvo delno platumo, o jos briauna buvo padaryta kaip briauna taurės, tarsi lelijos žiedas. Joje tilpo du tūkstančiai batų.

Pastovai su ratais ir variniai praustuvai27 Jis padarė ir dešimt varinių pastovų praustuvams. Kiekvienas pastovas buvo keturių uolekčių ilgio, keturių uolekčių pločio ir trijų uolekčių aukščio. 28Pastovų sandara buvo tokia: jie turėjo įsprūdas, o įsprūdos buvo įrėmintos. 29Įsprūdose buvo įraižyti liūtai, jaučiai ir kerubai. Ant rėmų, viršuje ir apačioje liūtų bei jaučių, buvo plakto metalo įvijos. 30Kiekvienas pastovas turėjo keturis varinius ratus ir dvi varines ašis; ant jo keturių kampų buvo atramos praustuvui. Atramos po praustuvu buvo nulietos su įvijomis kiekviename šone. 31Virš praustuvo kilo uolekties aukščio vainikas su apskritu piltuvu į pusantros uolekties gylio indą. Ir ant piltuvo buvo įraižų. Įsprūdos buvo keturkampės, ne apskritos. 32Po įsprūdomis buvo keturi ratai. Ratų ašys buvo pastovuose. Kiekvieno rato aukštis buvo pusantros uolekties. 33Ratų sandara buvo, kaip paprastai būna vežimų ratų sandara. Jų ašys, ratlankiai, stipinai ir stebulės - viskas buvo nulieta. 34Keturiuose kiekvieno pastovo kampuose buvo atramos; pastovai ir atramos buvo iš vieno gabalo. 35Prie pastovo viršaus buvo pusės uolekties aukščio apskrita juosta; pastovo viršus, jo šonai ir įsprūdos buvo iš to paties gabalo. 36Ant jo paviršiaus, jo šonų ir įsprūdų, kur tik buvo laisvos vietos, Hiramas įraižė kerubus, liūtus ir palmes, su įvijomis visur aplinkui. 37Taip jis padarė dešimt pastovų praustuvams. Visi buvo panašiai nulieti, vienodo didumo ir tos pačios išvaizdos.

38Tada jis padarė dešimt varinių praustuvų. Kiekviename praustuve tilpo keturiasdešimt batų, kiekvienas praustuvas buvo keturių uolekčių; ant visų dešimties pastovų buvo po praustuvą. 39Penkis pastovus jis pastatė dešinėje Namų pusėje, o kitus penkis - kairėje Namų pusėje. Jūrą jis padėjo dešinėje Namų pusėje, prie pietrytinio kampo.

Reikmenys: suvestinė40Hiramas padarė ir puodų, ir bertuvių bei dubenų. Taip Hiramas pabaigė karaliui Saliamonui visus darbus VIEŠPATIES Namuose: 41du šulus, du galvenų rutulius ant šulų; dvi girliandų pynes apdengti dviem galvenų rutuliams virš šulų; 42keturis šimtus granatmedžio obuolių dviem girliandų pynėms, - po dvi eiles granatmedžio obuolių kiekvienai girliandų pynei, - dviem galvenų rutuliams ant šulų apdengti; 43dešimt pastovų, dešimt praustuvų ant pastovų; 44vieną jūrą ir dvylika jaučių po jūra.

45Puodai, bertuvės ir dubenys - visi reikmenys, kuriuos Hiramas padarė Saliamonui VIEŠPATIES Namams, buvo iš blizgančio vario. 46Karalius nuliedino juos molio žemėje Jordano lygumoje tarp Sukotų ir Zaretano. 47Dėl jų gausybės visus tuos reikmenis Saliamonas paliko nesvertus; vario svoris nebuvo nustatytas.

48Saliamonas padarė visus reikmenis VIEŠPATIES Namuose: aukurą iš aukso, stalą Artumo duonai padėti iš aukso, 49žvakides - penkias dešinėje ir penkias kairėje - Vidinės šventovės priekyje iš gryno aukso; vainiklapius, lempas bei žirkles iš aukso; 50taures, žnyples, dubenis šlakstymui, lėkštes smilkalams ir keptuves iš gryno aukso; vyrius durims vidinio Namų kambario - Šventųjų Šventosios - ir durims Didžiosios navos iš aukso.

51Taip buvo pabaigti visi darbai, kurių Saliamonas buvo ėmęsis VIEŠPATIES Namuose. Saliamonas įnešė savo tėvo Dovydo šventąsias dovanas - sidabrą, auksą ir reikmenis - ir padėjo jas į

VIEŠPATIES Namų iždą.

8Skrynia atnešama į Šventyklą 1 Saliamono pašaukti, visi Izraelio seniūnai - visi giminių galvos ir izraeliečių protėvių namų vadai - susirinko pas karalių Saliamoną Jeruzalėje perkelti VIEŠPATIES Sandoros Skrynios iš Dovydo miesto, tai yra iš Ziono. 2Visi Izraelio vyrai susirinko pas karalių Saliamoną į iškilmę Etanimų mėnesį, tai yra septintą mėnesį. 3Susirinkus visiems Izraelio seniūnams, kunigai pakėlė Skrynią nešti. 4Jie nešė VIEŠPATIES Skrynią, Susitikimo palapinę ir visus Palapinėje buvusius šventuosius reikmenis. Kunigai ir levitai juos nešė. 5Tuo tarpu karalius Saliamonas ir visa pas jį priešais Skrynią susirinkusi Izraelio bendrija atnašavo tokią daugybę avių ir jaučių, kad nebuvo įmanoma nei suskaityti, nei apskaičiuoti.

6Kunigai įnešė VIEŠPATIES Sandoros Skrynią į jos vietą po kerubų sparnais į vidinę Namų šventovę, Šventųjų Šventąją, 7nes kerubai buvo išskleidę savo sparnus virš Skrynios vietos. Kerubai iš viršaus pridengė Skrynią ir jos kartis. 8Kartys taip kyšojo, kad jų galai buvo matomi iš šventos vietos priešais Vidinę šventovę. Bet iš lauko jų matyti nebuvo įmanoma. Jos ten tebėra iki šios dienos. 9Skrynioje buvo tik dvi akmeninės plokštės, kurias į ją buvo įdėjęs Mozė prie Horebo, kai VIEŠPATS sudarė su izraeliečiais Sandorą po jų išėjimo iš Egipto žemės.

10Kunigams išėjus iš šventovės, debesis pripildė VIEŠPATIES Namus. 11Kunigai nebegalėjo atlikti savo tarnybos dėl debesies, nes VIEŠPATIES šlovė pripildė VIEŠPATIES Namus. 12Tada Saliamonas ištarė:

"VIEŠPATS pasirinko gyventi
neperžvelgiamoje tamsoje.
13 Nūn pastačiau tau didingus Namus -
vietą tau gyventi amžinai".

Saliamono kalba žmonėms14Tada, visai Izraelio bendrijai stovint, karalius atsigręžė veidu į žmones ir palaimino visą Izraelio bendriją. 15Jis tarė: "Tebūna palaimintas VIEŠPATS, Izraelio Dievas, kuris savo ranka įvykdė, ką buvo pažadėjęs savo burna mano tėvui Dovydui, tardamas: 16'Nuo tos dienos, kai išvedžiau savo tautą Izraelį iš Egipto, neišsirinkau miesto nė iš vienos Izraelio giminės statybai Namų, kuriuose gyventų mano vardas. Betgi išsirinkau Dovydą valdyti savo tautai Izraeliui'. 17Mano tėvas Dovydas svajojo pastatyti Namus VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, vardui. 18Bet mano tėvui VIEŠPATS tarė: 'Gerai darei, kad svajojai pastatyti Namus mano vardui. 19Tačiau ne tu Namus pastatysi, bet iš tavęs gimęs tavo sūnus pastatys Namus mano vardui'. 20Nūnai VIEŠPATS įvykdė padarytą pažadą: aš tapau savo tėvo Dovydo įpėdiniu, įžengiau į Izraelio sostą, kaip VIEŠPATS pažadėjo, ir pastačiau Namus VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, vardui. 21Ten aš paruošiau vietą Skryniai, kurioje yra VIEŠPATIES Sandora, jo sudaryta su mūsų protėviais, kai jis vedė juos iš Egipto žemės".

Saliamono malda22Tada visos Izraelio bendrijos akivaizdoje Saliamonas atsistojo prieš VIEŠPATIES aukurą ir, pakėlęs rankas į dangų, 23meldėsi: "O VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, kito Dievo kaip tu nėra nei danguje aukštai, nei žemėje po dangumi! Tu palaikai savo ištikimos meilės sandorą su savo tarnais, kurie yra tau ištikimi visa širdimi. 24Tu palaikei sandorą, sudarytą su mano tėvu Dovydu, šią dieną ranka įvykdei, ką lūpom buvai pažadėjęs. 25Todėl dabar, VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, įvykdyk mano tėvui, savo tarnui, ir tą pažadą, kurį jam davei, tardamas: 'Nestigs tau niekad mano akivaizdoje įpėdinio, sėdinčio Izraelio soste, jeigu tik tavo palikuonys žiūrės savo

kelio ir elgsis mano akivaizdoje taip, kaip tu elgeisi mano akivaizdoje'. 26Užtat dabar, Izraelio Dieve, tebūna įvykdytas tavo pažadas, kurį davei mano tėvui, savo tarnui Dovydui.

27Bet argi iš tikrųjų Dievas gyvens žemėje? Net dangus ir dangaus aukštybės negali tavęs sutalpinti. Kaip galėtų tai padaryti šie Namai, kuriuos aš pastačiau! 28Pažvelk maloniai į savo tarno maldą ir prašymą, o VIEŠPATIE, mano Dieve, išgirsk šauksmą ir maldą, kuria tavo tarnas kreipiasi šiandien į tave. 29Težvelgia dieną ir naktį tavo akys į šiuos Namus, į vietą, apie kurią tu sakei: 'Ten gyvens mano vardas!' - kad išklausytum maldą, kai tavo tarnas melsis šioje vietoje. 30Išgirsk maldavimus savo tarno ir maldavimus savo tautos Izraelio, kada tik melsis šioje vietoje. Išgirsk savo dangaus buveinėje, išklausyk ir atleisk!

31Kada tik žmogus nusidės artimui, turės duoti priesaiką, kai ateis ir prisieks prieš tavo aukurą šiuose Namuose, 32tada išgirsk danguje ir nedelsk duoti savo tarnams nuosprendį, pasmerkdamas kaltąjį bei skirdamas jo galvai bausmę už jo elgesį ir apgindamas teisųjį bei atlygindamas jam pagal jo teisumą.

33 Jeigu tavo tauta Izraelis būtų priešo nugalėta, nes ji tau nusidėjo, bet grįžtų vėl pas tave, šlovintų tavo vardą, siųstų tau maldą ir prašymą šiuose Namuose, 34tada išklausyk danguje, atleisk savo tautos Izraelio nuodėmę ir sugrąžink juos vėl į kraštą, kurį davei jų protėviams.

35Jeigu dangus būtų uždarytas ir nebūtų lietaus dėl to, kad jie tau nusidėjo ir tu juos baudi, bet jie melstųsi šioje vietoje, šlovintų tavo vardą ir gręžtųsi nuo savo nuodėmės, 36tada išklausyk danguje ir atleisk savo tarnų, savo tautos Izraelio, nuodėmę, pamokydamas juos tikrojo kelio, kuriuo jie turi eiti. Suteik lietaus savo kraštui, kurį davei savo tautai kaip paveldą.

37Jeigu krašte kiltų badas ar maras, jeigu ištiktų amaras ar miltligė, skėriai ar vikšrai, jeigu priešas apgultų juos kurioje nors krašto gyvenvietėje, - kokia tik būtų nelaimė ir kokia tik būtų liga, - 38jeigu tuomet būtų kokia nors malda ar koks nors prašymas pavienio žmogaus ar visos tavo Izraelio tautos, pajutusių savo širdies nelaimę ir tiesiančių rankas šių Namų link, 39tada išklausyk savo dangaus buveinėje, atleisk ir nedelsk veikti! Tik tu pažįsti visų žmonių širdis, suteik tad kiekvienam pagal jo elgesį. Žinodamas, kas yra kiekvieno žmogaus širdyje, taip elkis su jais, 40kad jie garbintų tave per visą gyvenimą krašte, kurį tu davei mūsų protėviams.

41Panašiai, kai svetimtautis, nepriklausantis tavo tautai Izraeliui, ateis iš tolimos šalies dėl tavo vardo, 42nes jis išgirs apie tavo didį vardą, galingą kumštį ir ištiestą ranką; kai jis ateis melstis šiuose Namuose, 43tada išklausyk savo dangaus buveinėje ir suteik visa, ko tavęs svetimtautis prašo. Taip visos žemės tautos pažins tavo vardą bei garbins tave, kaip daro tavo tauta Izraelis, ir pripažins, kad tavo vardu yra vadinami Namai, kuriuos pastačiau.

44Kai tavo tauta eis į mūšį su savo priešu, kad ir kuriuo keliu tu juos siųstum, ir jie melsis VIEŠPAČIUI,, atsigręžę į miestą, kurį tu išsirinkai, ir Namus, kuriuos aš pastačiau tavo vardui, 45tada išklausyk danguje jų maldą ir prašymą, palaikyk jų reikalą.

46O kai jie tau nusidės, juk nėra žmogaus, kuris nenusidėtų, ir tu, supykęs ant jų, atiduosi juos priešams, kad būtų išvesti belaisviais į jų kraštą, tolimą ar artimą, 47tačiau jie krašte, į kurį buvo nuvesti, paims į širdį, atsivers ir maldaus tavęs savo priešų krašte, tardami: 'Mes nusidėjome, užsitraukėme kaltę nedorai elgdamiesi', - 48sugrįš pas tave visa širdimi ir siela krašte priešų, išvedusių juos į nelaisvę, melsis į tave, atsigręžę į savo kraštą, kurį tu davei jų protėviams, ir į

Namus, kuriuos aš pastačiau tavo vardui, 49tada išklausyk savo dangaus buveinėje jų maldą ir prašymą, palaikyk jų reikalą 50ir atleisk tau nusidėjusiai savo tautai visus jų nusikaltimus, kuriais jie tau nusižengė. Būk jiems gailestingas akivaizdoje tų, kurie išvedė juos į nelaisvę, kad būtų jiems gailestingi, 51nes jie yra tavo paveldas ir tavo tauta, kurią tu išvedei iš Egipto, iš vidurio tos geležies lydyklos! 52Tebūna atviros tavo akys prašymui tavo tarno ir prašymui tavo tautos Izraelio, išklausyk juos, kada tik jie tavęs šauksis. 53Juk tu išskyrei juos iš visų žemės tautų būti tavo paveldu, kaip tu, Viešpatie DIEVE, pažadėjai per savo tarną Mozę, kai iš Egipto išvedei mūsų protėvius".

Saliamonas palaimina tautą54Pabaigęs šią visą maldą ir šį prašymą VIEŠPAČIUI,, Saliamonas atsikėlė iš vietos priešais VIEŠPATIES aukurą, kur jis buvo atsiklaupęs į dangų ištiestomis rankomis. 55Atsistojęs jis palaimino visą Izraelio bendriją, garsiai tardamas:

56"Tebūna palaimintas VIEŠPATS, kuris davė savo tautai Izraeliui ramybę, kaip buvo pažadėjęs. Nė vienas žodis neliko neįvykdytas iš visų jo dosnių pažadų, duotų per savo tarną Mozę. 57Tebūna VIEŠPATS, mūsų Dievas, su mumis, kaip buvo su mūsų protėviais. Tenepalieka mūsų ir teneatmeta. 58Tepalenkia mūsų širdį į save, kad eitume visais jo keliais ir laikytumės jo įsakymų, įstatų ir įsakų, duotų mūsų protėviams. 59Tebūna šie mano žodžiai, kuriais aš meldžiausi VIEŠPATIES akivaizdoje, arti VIEŠPATIES, mūsų Dievo, dieną ir naktį, kad jis palaikytų savo tarną ir savo tautą Izraelį kasdienos reikaluose, 60idant visos žemės tautos žinotų, kad tik VIEŠPATS yra Dievas ir kito nėra. 61Būkite visa širdimi su Dievu, savo Dievu, elgdamiesi pagal jo įstatus ir laikydamiesi jo įsakymų, kaip šiandien".

Aukos Šventyklą šventinant62Tada karalius ir visas Izraelis atnašavo aukas VIEŠPATIES akivaizdoje. 63Saliamonas atnašavo kaip bendravimo aukas VIEŠPAČIUI, dvidešimt du tūkstančius jaučių ir šimtą dvidešimt tūkstančių avių. Taip karalius ir visi izraeliečiai pašventino VIEŠPATIES Namus. 64Tą pačią dieną karalius pašventino kiemo vidurį, kuris buvo VIEŠPATIES Namų priekyje. Ten jis atnašavo deginamąsias aukas, grūdų atnašas ir riebiąsias bendravimo aukų dalis, nes varinis aukuras, stovintis VIEŠPATIES akivaizdoje, buvo per mažas sutalpinti deginamosioms aukoms, grūdų atnašoms ir riebiosioms bendravimo aukų atnašoms.

65Taigi Saliamonas ir su juo visas Izraelis - didžiulė bendrija, žmonės nuo Lebo-Hamato iki pat Egipto upės, tuo metu šventė iškilmę VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje per septynias dienas. 66Aštuntą dieną jis paleido žmones eiti namo. Jie atsisveikino su karaliumi ir nuėjo į savo namus džiaugdamiesi ir linksma širdimi dėl viso gerumo, kurį VIEŠPATS buvo padaręs savo tarnui Dovydui ir savo tautai Izraeliui.

9Pažadas ir įspėjimas Saliamonui 1Kai Saliamonas buvo pabaigęs statyti VIEŠPATIES Namus ir karaliaus rūmus - visa, ką Saliamonas norėjo pastatyti, 2VIEŠPATS pasirodė Saliamonui antrąkart, kaip jis buvo jam pasirodęs Gibeone. 3VIEŠPATS jam tarė: "Aš išklausiau tavo maldos ir tavo prašymo, su kuriuo kreipeisi į mane, pašventinau šiuos Namus, kuriuos tu pastatei, ir suteikiau jiems savo vardą amžinai. Visad ten bus mano akys ir mano širdis. 4O tu, jeigu elgsiesi mano akivaizdoje, kaip tavo tėvas Dovydas elgėsi, nuoširdžiai ir dorai, vykdydamas visa, ką tau įsakiau, ir laikydamasis mano įstatų ir įsakų, 5tada aš padarysiu tavo karališką sostą Izraelyje amžiną, kaip aš pažadėjau tavo tėvui Dovydui, tardamas: 'Nestigs tau įpėdinio, sėdinčio Izraelio soste'.

6O jei tu ar tavo palikuonys nusigręšite nuo manęs ir nesilaikysite mano įsakymų bei įstatų, kuriuos

aš jums daviau, bet eisite ir tarnausite kitiems dievams, juos garbindami, 7tada aš išrausiu Izraelį iš žemės, kurią jiems daviau, ir Namus, kuriuos pašvenčiau savo vardui, atmesiu nuo savo veido. Izraelis taps patarle ir pajuoka visoms tautoms. 8Šie Namai taps griuvėsių krūva, visi praeiviai apstulbs ir švilps. Jie klaus: 'Kodėl taip padarė VIEŠPATS šiam kraštui ir šiems Namams?' 9Jiems bus atsakyta: 'Kadangi jie paliko VIEŠPATĮ, savo Dievą, kuris išvedė jų protėvius iš Egipto žemės, ir priėmė kitus dievus, garbindami juos ir jiems tarnaudami, todėl VIEŠPATS užtraukė ant jų šią nelaimę'".

Saliamono derybos su Hiramu 10 Baigiantis dvidešimčiai metų, per kuriuos Saliamonas pastatė dvejus namus, - VIEŠPATIES Namus ir karaliaus rūmus, - 11kurių statymui Tyro karalius Hiramas parūpino Saliamonui kedro ir kipariso medžio bei aukso, kiek jis norėjo, už tai Saliamonas davė Hiramui dvidešimt miestų Galilėjos srityje. 12Bet kai Hiramas atvyko iš Tyro apžiūrėti miestų, kuriuos Saliamonas buvo jam davęs, jais Hiramas nebuvo patenkintas. 13"Mano broli, - jis tarė, - kokie tie miestai, kuriuos tu man davei?" Todėl jie ir vadinami Kabulo žeme iki šios dienos. 14Tačiau Hiramas buvo atsiuntęs karaliui šimtą dvidešimt talentų aukso.

Lažo darbai Saliamono statybai 15Tokia yra ataskaita karaliaus Saliamono įvesto lažo darbų, jam statant VIEŠPATIES Namus, savo paties rūmus, Milo'ą bei Jeruzalės sieną, įtvirtinant Hazorą, Megidą ir Gezerį. 16Egipto faraonas buvo atžygiavęs, paėmęs Gezerį ir sunaikinęs jį ugnimi. Iššudęs mieste gyvenusius kanaaniečius, jis atidavė jį kaip kraitį savo dukteriai, Saliamono žmonai. 17Saliamonas tad įtvirtino Gezerį, Žemutinį Bet-Horoną, 18Baalatą, Tamarą Judo dykumoje 19ir visus Saliamono sandėlių miestus, miestus savo kovos vežimų bei miestus raitelių - visa, ką Saliamono širdis užsimanė pastatyti Jeruzalėje, Libane ir visose savo valdose. 20Visus neizraeliečius gyventojus, išlikusius iš amoriečių, hetitų, perizitų, hivitų ir jebusitų, - 21krašte dar buvo išlikę jų palikuonių, kurių izraeliečiai nepajėgė visiškai išnaikinti, - Saliamonas pajungė vergo lažui iki šios dienos. 22Bet izraeliečių vergo lažui Saliamonas nepajungė nė vieno, nes jie buvo jo kareiviai, palydovai, tarnautojai, pareigūnai ir jo karo vežimų bei raitelių vadai.

23 Šie buvo vyriausieji pareigūnai, kurie vadovavo Saliamono darbams ir prižiūrėjo žmones, atliekančius darbą. Jų buvo penki šimtai penkiasdešimt.

24Kai tik faraono duktė persikėlė iš Dovydo miesto į rūmus, kuriuos Saliamonas buvo jai pastatęs, jis pastatė Milo'ą.

25 Tris kartus per metus Saliamonas atnašaudavo deginamąsias aukas bei bendravimo atnašas ant aukuro, kurį jis pastatė VIEŠPAČIUI,, atnašaudamas su jomis smilkalus VIEŠPATIES akivaizdoje. Ir Namus jis prižiūrėjo.

26 Karalius Saliamonas pastatė laivyną Ezion-Geberyje, kuris yra arti Elato ant Nendrių jūros kranto, Edomo krašte. 27Hiramas išsiuntė su tuo laivynu savo tarnų, jūroje prityrusių jūreivių, drauge su Saliamono vyrais. 28Jie nuvyko į Ofyrą, pargabeno iš ten penkis šimtus dvidešimt talentų aukso ir įteikė jį karaliui Saliamonui.

10Šebos karalienė lanko Saliamoną 1Kai Šebos karalienė išgirdo apie Saliamono garsą VIEŠPATIES vardo garso dėka, ji atvyko jo išmėginti sunkiais klausimais. 2Ji atvyko į Jeruzalę su didžiule palyda, su kupranugariais, apkrautais kvepalais, daugybe aukso ir brangakmeniais. Atvykusi pas Saliamoną, ji išsakė jam visa, kas gulėjo jai ant širdies. 3Saliamonas atsakė į visus jos klausimus. Nebuvo dalyko, kurio karalius nebūtų žinojęs, ir klausimo, į kurį jis nebūtų galėjęs jai

atsakyti. 4Regėdama visą Saliamono išmintį, rūmus, kuriuos buvo pastatęs, 5jo stalo valgius bei aplink jį sėdinčius dvariškius, paslaugas ir apdarą jo tarnų, jo vyno padavėjus ir deginamąsias aukas, kurias jis atnašavo VIEŠPATIES Namuose, Šebos karalienė neteko žado.

6Ji tad karaliui tarė: "Kalbos, kurias girdėjau savo šalyje apie tavo darbus ir išmintį, buvo teisingos, 7bet aš kalbomis netikėjau, kol pati neatvykau ir savo akimis nepamačiau. Tikėk manimi, man nė pusės tiesos nebuvo pasakyta. Tavo išmintis ir gerovė smarkiai pralenkia kalbas, kurias buvau girdėjusi. 8Laimingos tavo žmonos! Laimingi tavo dvariškiai, nuolat tau tarnaujantys ir tavo išmintį girdintys! 9Tebūna palaimintas VIEŠPATS, tavo Dievas, kuris parodė tau savo malonę, pasodindamas tave į Izraelio sostą! Iš amžinos meilės Izraeliui padarė VIEŠPATS tave karaliumi teisingumui ir teisumui vykdyti".

10Tada ji apdovanojo karalių šimtu dvidešimčia talentų aukso, begale kvepalų ir brangakmenių. Daugiau niekad nebuvo atgabenta tiek daug kvepalų, kiek Šebos karalienė padovanojo karaliui Saliamonui.

11 Be to, Hiramo laivynas, gabenęs auksą iš Ofyro, atgabeno iš Ofyro gausiai almugo medžio ir brangakmenių. 12Almugo medieną karalius panaudojo VIEŠPATIES Namams ir karaliaus rūmams išpuošti, taip pat giesmininkų lyroms ir arfoms. Tokio almugo medžio daugiau nebuvo nei atgabenta, nei regėta iki šios dienos.

13 O karalius Saliamonas savo ruožtu davė Šebos karalienei visa, ko ji norėjo ir ko ji prašė. Be to, Saliamonas apdovanojo ją iš savo karališko dosnumo. Tada ji sugrįžo drauge su savo dvariškiais į savo šalį.

Saliamono turtai14Auksas, kurį Saliamonas gaudavo kas metai, svėrė šešis šimtus šešiasdešimt šešis aukso talentus, 15neskaitant to, kuris ateidavo iš pirklių, prekybos tinklo ir visų Arabijos karalių bei krašto valdytojų. 16Karalius Saliamonas padarė du šimtus didžiulių skydų iš plakto aukso; į kiekvieną skydą suėjo šeši šimtai auksinių šekelių. 17Jis padarė ir tris šimtus priedangos skydų iš plakto aukso; į kiekvieną priedangos skydą suėjo trys minos. Karalius padėjo juos Libano miško rūmuose.

18Karalius taip pat padarė šaunų sostą iš dramblio kaulo ir jį aptraukė geriausiu auksu. 19Į sostą vedė šeši laiptai, sostas turėjo nugarą su apskritu viršumi ir atramas prie kiekvieno sėdynės šono. Du liūtai stovėjo šalia atramų, 20o dvylika liūtų stovėjo ant šešių laiptų, po šešis kiekviename šone. Niekad nieko panašaus nebuvo padaryta jokioje karalystėje.

21Be to, visos Saliamono taurės buvo auksinės, o visi Libano miško Rūmų indai buvo iš gryno aukso. Sidabrinių indų nebuvo. Saliamono dienomis sidabras buvo nieku laikomas. 22Mat karalius turėjo Taršišo laivus jūroje drauge su Hiramo laivynu. Kartą per trejus metus Taršišo laivai parplaukdavo, atgabendami aukso, sidabro, dramblio kaulų, beždžionių ir povų.

23Taip karalius Saliamonas viršijo turtais ir išmintimi visus žemės karalius. 24Visas pasaulis ieškojo Saliamono veido, norėdamas išgirsti išmintį, kurią Dievas buvo įdėjęs jam į širdį. 25Kiekvienas jų atgabendavo savo metinę duoklę - sidabro ir aukso daiktų, drabužių, ginklų ir prieskonių, arklių ir mulų.

Saliamono karo vežimai ir kavalerija26Saliamonas sutelkė kovos vežimus ir raitelius. Jis turėjo tūkstantį keturis šimtus karo vežimų ir dvylika tūkstančių arklių, kuriuos jis paskirstė į kovos

vežimų miestus ir prie karaliaus Jeruzalėje. 27Karalius padarė sidabrą taip apstų Jeruzalėje, kaip akmenis ir kedrus, taip apsčius, kaip sikomoro medžiai Šefeloje. 28Saliamono arkliai buvo gabenami iš Egipto ir Kuės. Karaliaus pirkliai juos pirkdavo iš Kuės nustatyta kaina. 29Vežimas, atgabentas iš Egipto, kainavo šešis šimtus sidabrinių šekelių, o arklys šimtą penkiasdešimt. O per karaliaus pirklius savo ruožtu buvo galima juos išgabenti visiems hetitų karaliams ir Aramo karaliams.

11Saliamono nuodėmės 1 Karalius Saliamonas mylėjo daug svetimtaučių moterų. Ne tik faraono dukterį, bet ir moabiečių, amoniečių, edomiečių, sidoniečių ir hetitų moteris, 2iš tų tautų, apie kurias VIEŠPATS buvo pasakęs izraeliečiams: "Niekas iš jūsų nesijungs su jais, niekas iš jų nesijungs su jumis, nes jie tikrai nugręš jūsų širdį į kitus dievus". Prie jų Saliamonas prilipo su meile. 3Tarp Saliamono žmonų buvo septyni šimtai didžiūnių ir trys šimtai sugulovių. Žmonos nugręžė jo širdį.

4Saliamonui pasenus, jo žmonos nugręžė jo širdį į kitus dievus, ir jo širdis nebuvo ištikima VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kaip buvo jo tėvo Dovydo širdis. 5Saliamonas sekė sidoniečių deive Aštarte ir amoniečių pasibjaurėjimu Milkomu. 6Taigi Saliamonas darė, kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse, ir ištikimai VIEŠPATIMI nesekė, kaip jo tėvas kad darė. 7Tada Saliamonas į rytus nuo Jeruzalės ant kalno pastatė aukštumų alką Chemošui, Moabo pasibjaurėjimui, ir Molechui, amoniečių pasibjaurėjimui. 8Tą patį jis padarė visoms savo svetimtautėms žmonoms, atnašaujančioms smilkalus ir aukas savo dievams.

9VIEŠPATS supyko ant Saliamono, nes jo širdis nusigręžė nuo VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, kuris buvo jam du kartus pasirodęs. 10Nors buvo jam įsakęs kad nesektų kitais dievais, bet jis nesilaikė, ką VIEŠPATS buvo jam įsakęs. 11Todėl VIEŠPATS Saliamonui tarė: "Kadangi tu taip norėjai, nesilaikei mano sandoros ir įstatų, kuriuos tau daviau, aš tikrai atplėšiu nuo tavęs karalystę ir atiduosiu ją vienam iš tavo tarnų. 12Bet tavo tėvo Dovydo dėlei to nedarysiu tavo dienomis. Iš tavo sūnaus rankos ją atplėšiu. 13Betgi visos karalystės neatplėšiu, dėlei savo tarno Dovydo ir dėlei Jeruzalės, kurią išsirinkau. Tavo sūnui duosiu vieną giminę".

Saliamono priešai14VIEŠPATS tad sužadino prieš Saliamoną priešą - Hadadą Edomietį iš karališkos šeimos Edome. 15Anksčiau, Dovydui užėmus Edomą, kariuomenės vadas Joabas, nužygiavęs palaidoti žuvusiųjų, iššudė Edome visus vyriškius. 16Mat Joabas ir visas Izraelis ten prabuvo šešis mėnesius, kol iššudė Edome visus vyriškius. 17Bet Hadadas drauge su keletu edomiečių, savo tėvo tarnų, išsigelbėjo ir pabėgo į Egiptą. Tuomet Hadadas buvo mažas berniukas. 18Pakilę iš Midjano, jie atėjo į Paraną ir pasiėmė su savimi iš Parano daugiau vyrų. Taip jie atėjo į Egiptą, pas faraoną, Egipto karalių. Jis davė Hadadui namus, paskyrė jam išlaikymą ir dovanojo jam ūkį. 19Hadadas įgijo tokią didelę malonę faraono akyse, kad jis davė jam žmona savo svainę, karalienės Tahpenes seserį. 20Tahpenes sesuo pagimdė jam sūnų Genubatą, kurį Tahpenes augino faraono rūmuose. Taigi Genubatas buvo faraono rūmuose tarp faraono vaikų. 21Kai Hadadas Egipte išgirdo, kad Dovydas užmigo su savo protėviais ir kariuomenės vadas Joabas numirė, Hadadas tarė faraonui: "Leisk man išvykti, noriu keliauti į savo šalį". - 22"O ko tau pas mane trūksta, - atsakė faraonas, - kad ūmai panorai keliauti į savo šalį?" - "Nieko, - tarė Hadadas, - bet, nepaisant to, leisk man keliauti!"

23Kitas priešas, Dievo pažadintas prieš Saliamoną, buvo Eljados sūnus Rezonas, kuris buvo pabėgęs nuo savo šeimininko Zobos karaliaus Hadadezerio. 24Jis, subūręs prie savęs vyrų, tapo

gaujos vadu po Dovydo žudynių. Nuėję į Damaską ir ten įsikūrę, jie padarė jį Damaske karaliumi. 25Jis buvo Izraelio priešas per visas Saliamono dienas, darydamas žalą kaip Hadadas. Izraelį jis niekino ir Arame karaliavo.

Jeroboamo maištas26 Nebato sūnus Jeroboamas, efraimietis iš Zeredos, sūnus vienos našlės, kurios vardas buvo Zerua, buvo Saliamono tarnyboje. Jis pakėlė ranką prieš karalių. 27Tokia buvo priežastis, dėl kurios jis pakėlė ranką prieš karalių: Saliamonas statė Milo'ą ir taisė spragą savo tėvo Dovydo miesto sienoje. 28O tas Jeroboamas viską sugebąs vyras. Saliamonas, pamatęs, kad šis jaunas vyras yra toks sumanus, paskyrė jį vadovauti visiems Juozapo namų lažo darbams.

29Tuo metu atsitiko, kad kartą Jeroboamas ėjo iš Jeruzalės, ir šilonietis pranašas Ahijas pasitiko jį kelyje. Ahijas buvo apsivilkęs nauju drabužiu. Jiedviem esant vieniems laukuose, 30Ahijas pačiupo naująjį drabužį, kurį vilkėjo, ir suplėšė jį į dvylika gabalų. 31"Imk sau dešimt gabalų, - tarė jis Jeroboamui, - nes taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Tikėk manimi, aš išplėšiu iš Saliamono rankos karalystę ir duosiu tau dešimt giminių. 32Dėlei savo tarno Dovydo ir dėlei Jeruzalės, dėlei miesto, kurį išsirinkau iš visų Izraelio giminių, jam liks viena giminė. 33Dešimt duosiu tau, nes jis paliko mane, garbino sidoniečių deivę Aštartę, Moabo dievą Chemošą bei amoniečių dievą Milkomą ir nėjo mano keliais, nedarė, kas dora mano akyse, ir nesilaikė mano įstatų bei įsakų, kaip darė jo tėvas Dovydas. 34Nepaisant to, visos karalystės iš jo neatimsiu, bet laikysiu jį karaliumi per visas jo gyvenimo dienas dėlei savo tarno Dovydo, kurį išsirinkau ir kuris laikėsi mano įsakymų ir įstatų. 35Bet iš jo sūnaus rankos karalystę atimsiu ir tau ją, tas dešimt giminių, atiduosiu. 36Jo sūnui duosiu vieną giminę, kad mano tarnas Dovydas visad turėtų žibintą priešais mane Jeruzalėje, mieste, kurį išsirinkau savo vardo buveine. 37Nūnai tave paimsiu, kad valdytumei visa, kaip tavo širdis trokšta. Tu būsi Izraelio karalius. 38Jeigu tu būsi klusnus visur, ką tau įsakau, eisi mano keliais ir darysi, kas dora mano akyse, laikydamasis mano įstatų ir įsakymų, kaip darė mano tarnas Dovydas, aš būsiu su tavimi, pastatysiu tau tvirtus namus, kaip pastačiau Dovydui, ir atiduosiu tau Izraelį. 39Už tą nuodėmę pažeminsiu Dovydo palikuonis, bet ne amžinai'".

40 Todėl Saliamonas bandė Jeroboamą užmušti, bet Jeroboamas skubiai pabėgo į Egiptą, pas Egipto karalių Šišaką, ir prabuvo Egipte iki Saliamono mirties.

Saliamono valdymo galas41Kita Saliamono veikla - visa, ką jis darė, ir jo išmintis - argi nėra aprašyta Saliamono darbų knygoje? 42Jeruzalėje Saliamonas valdė visą Izraelį keturiasdešimt metų. 43Saliamonas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas savo tėvo Dovydo mieste. Jo vietoje tapo karaliumi jo sūnus Rehabeamas.

B. JUDAS IR IZRAELIS IKI AHABO VALDYMO

12Sueiga prie Šechemo 1Rehabeamas nuvyko į Šechemą, nes visas Izraelis buvo suėjęs į Šechemą paskelbti jo karaliumi. 2Nebato sūnus Jeroboamas sužinojo apie tai dar Egipte. Mat Jeroboamas buvo pabėgęs nuo karaliaus Saliamono ir apsigyvenęs Egipte. 3Buvo pasiųsti žmonės jo pašaukti. Jeroboamas ir visa Izraelio sueiga atėjo ir kalbėjo Rehabeamui: 4"Tavo tėvas uždėjo mums sunkų jungą. Nūn tad palengvink savo tėvo kietą lažą ir jo mums uždėtąjį sunkų jungą, ir mes tau tarnausime". 5Rehabeamas jiems atsakė: "Eikite ir po trijų dienų pas mane sugrįžkite".

Žmonėms nuėjus, 6karalius Rehabeamas tarėsi su seniūnais, tarnavusiais jo tėvui Saliamonui dar jam gyvam esant, tardamas: "Kaip jūs man patariate šiems žmonėms atsakyti?" 7Jie kalbėjo jam, tardami: "Jeigu tu šiandien būsi šios tautos tarnas ir jiems tarnausi, jeigu atsakysi jiems maloniais

žodžiais, tuomet jie bus tavo tarnai amžinai". 8Rehabeamas seniūnų duoto patarimo nepaisė, bet tarėsi su jaunais vyrais, kurie buvo su juo augę ir dabar jam tarnavo. 9Jų klausė: "Ką jūs man patariate atsakyti tautai, kuri man sako: 'Palengvink jungą, kurį mums uždėjo tavo tėvas'?" 10Jaunieji vyrai, drauge su juo augusieji, jam atsakė: "Tautai, kuri tavęs prašo: 'Tavo tėvas uždėjo mums sunkų jungą, bet tu turi jį palengvinti', - turi taip kalbėti: 'Mano mažylis pirštas yra storesnis už mano tėvo juosmenį. 11Kad mano tėvas jums sunkų jungą uždėjo, tai prie to jungo aš dar pridėsiu. Mano tėvas plakė jus botagais, o aš plaksiu jus skorpionais'".

12 Jeroboamas ir visi žmonės sugrįžo pas Rehabeamą trečią dieną, kaip karalius buvo sakęs: "Sugrįžkite trečią dieną". 13Žmonėms karalius atsakė šiurkščiai, nepaisydamas patarimo, kurį jam buvo davę seniūnai. 14Bet, sekdamas jaunųjų vyrų patarimu, jiems tarė: "Mano tėvas jūsų jungą padarė sunkų, bet aš prie to jungo dar pridėsiu. Mano tėvas plakė jus botagais, o aš plaksiu jus skorpionais". 15Karalius neišklausė žmonių, nes taip buvo VIEŠPATIES skirta, idant jis įvykdytų žodį, kurį VIEŠPATS buvo ištaręs per Ahiją Šilonietį Nebato sūnui Jeroboamui.

16Kai visas Izraelis pamatė, kad karalius nenorėjo jų išklausyti, žmonės, karaliui atsakydami, tarė:

"Kokia mums dalis Dovyde?
Nėra paveldo Išajo sūnuje!
Izraeli, į savo palapines!
Nūn, Dovydai, žiūrėk savo namų!"

Visas Izraelis nuėjo į savo palapines. 17Bet Rehabeamas ir toliau valdė izraeliečius, gyvenančius Judo miestuose.

18Karalius Rehabeamas pasiuntė Adoramą, tuomet buvusį lažo darbų prižiūrėtoju, bet visas Izraelis užmušė jį akmenimis. Tada karalius paskubomis šoko į savo vežimą ir pabėgo į Jeruzalę. 19Taip Izraelis ir kėlė maištą prieš Dovydo namus iki šios dienos.

Politinis lūžis20Kai visas Izraelis išgirdo, kad Jeroboamas yra sugrįžęs, jie išsiuntė žmones pašaukti jo į sueigą ir padarė jį viso Izraelio karaliumi. Tik Dovydo giminė liko ištikima Dovydo namams.

21Sugrįžęs į Jeruzalę, Rehabeamas sutelkė visus Judo namus ir Benjamino giminę - šimtą aštuoniasdešimt tūkstančių rinktinių kareivių - kovoti su Izraeliu ir sugrąžinti karalystės Saliamono sūnui Rehabeamui. 22Bet Dievo vyrui Šemajui atėjo Dievo žodis: 23"Sakyk Judo karaliui Rehabeamui, visiems Judo namams ir likusiems tautos žmonėms: 24'Taip kalbėjo VIEŠPATS: nežygiuosite kovoti su savo giminėmis izraeliečiais. Tegrįžta kiekvienas į savo namus, nes tai aš padariau!'" Jie tad paklausė VIEŠPATIES žodžio ir sugrįžo namo pagal VIEŠPATIES žodį.

Religinė pervarta25Jeroboamas įtvirtino Šechemą Efraimo aukštumose ir ten gyveno. Iš ten išsikėlęs, jis įtvirtino Penuelį. 26 Širdyje Jeroboamas baiminosi: "O jei karalystė ims ir sugrįš Dovydo namams! 27Jei ši tauta ir toliau eis atnašauti aukų VIEŠPAČIUI, Jeruzalėje, šios tautos žmonių širdis vėl sugrįš pas jų valdovą Judo karalių Rehabeamą. Mane jie nužudys ir sugrįš pas Judo karalių Rehabeamą!" 28Pasitaręs karalius padarė du auksinius veršius. Žmonėms jis tarė: "Gana ilgai ėjote į Jeruzalę. Izraeli, štai tavo Dievas, kuris išvedė tave iš Egipto žemės!" 29 Vieną jų pastatė Bet-Elyje, o kitą padėjo į Daną. 30Tai nuvedė į nuodėmę, nes žmonės ėjo į Bet-Elį ir Daną šių veršių pagarbinti. 31Jis statė ir šventyklas aukštumų alkuose bei skyrė kunigus iš žmonių, kurie

nebuvo kilę iš Levio giminės. 32Jeroboamas įvedė iškilmę aštuntojo mėnesio penkioliktą dieną, panašią į iškilmę Judo žemėje, ir atnašavo aukas ant aukuro. Taip jis darė Bet-Elyje, atnašaudamas savo padarytiems veršiams. Į Bet-Elį paskyrė kunigus aukštumų šventovių, kurias jis buvo pastatęs. 33Aštuntojo mėnesio, - to mėnesio, kuriame savo širdyje jis buvo sumanęs įvesti iškilmę izraeliečiams, penkioliktą dieną Jeroboamas palipo atnašauti aukos ant aukuro, kurį buvo pastatęs Bet-Elyje.

13Pranašas pasmerkia Bet-Elio aukurą 0Jeroboamui stovint prie aukuro atnašauti smilkalų, 1 į Bet-Elį atėjo iš Judo, VIEŠPATIES liepiamas, vienas Dievo vyras. 2VIEŠPATIES įsakymu jis pasmerkė aukurą, tardamas: "Aukure, aukure! - taip kalbėjo VIEŠPATS: - 'Dovydo namams gims sūnus, vardu Jošijas. Jis atnašaus ant tavęs aukštumų alkų kunigus, deginančius ant tavęs smilkalus. Ant tavęs bus deginami žmonių kaulai'". 3Tą pačią dieną jis davė ženklą, tardamas: "Toks yra ženklas, kad VIEŠPATS kalbėjo: 'Šis aukuras bus sugriautas ir ant jo esantys pelenai iššarstyti'". 4Karalius Jeroboamas, išgirdęs, kaip Dievo vyras pasmerkė Bet-Elio aukurą, ištiesė ranką nuo aukuro, tardamas: "Suimkite jį!" Bet ištiestoji į Dievo vyrą ranka sustingo, ir Jeroboamas nebegalėjo jos į save palenkti. 5Be to, ir aukuras sugriuvo, ir pelenai buvo iššarstyti pagal ženklą, kurį VIEŠPATIES įsakymu buvo davęs Dievo vyras. 6"Prašau maldauti VIEŠPATIES, savo Dievo, malonės, - tarė karalius Dievo vyrui, - ir melstis už mane, kad ranka man būtų sugrąžinta". Dievo vyras maldavo VIEŠPATĮ, ir karalius vėl galėjo sulenkti savo ranką. Ji tapo tokia, kokia buvo pirma. 7Tada karalius kalbino Dievo vyrą: "Eikš su manimi į namus ir atsigaivink. Tau dovaną duosiu". 8Bet Dievo vyras karaliui atsakė: "Nors man duotumei pusę savo karalystės, su tavimi neisiu. Šioje vietoje nevalgysiu duonos ir negersiu vandens, 9nes taip man buvo VIEŠPATIES liepta: 'Nei duonos valgysi, nei vandens gersi, nei keliu, kuriuo atėjai, grįši'". 10Dievo vyras tad nuėjo kitu keliu. Keliu, kuriuo į Bet-Elį buvo atėjęs, negrįžo.

Dievo vyras ir pranašas11Bet-Elyje gyveno senas pranašas. Atėję jo sūnūs jam papasakojo visa, ką Dievo vyras tą dieną buvo padaręs Bet-Elyje. Jie pakartojo savo tėvui ir žodžius, kuriuos jis buvo pasakęs karaliui. 12"Kuriuo keliu jis nuėjo?" - paklausė tėvas. Jo sūnūs parodė jam kelią, kuriuo buvo nuėjęs iš Judo atėjusis Dievo vyras. 13Tada jis savo sūnums tarė: "Pabalnokite man asilą". Jie tad pabalnojo jam asilą, ir pranašas, ant jo užsėdęs, 14išjojo paskui Dievo vyrą. Suradęs jį, sėdintį po ąžuolu, paklausė: "Ar tu esi tas Dievo vyras, kuris atėjo iš Judo?" Jis atsakė: "Taip, tai aš". - 15"Eikš su manimi, - tarė jam pranašas, - ir ko nors užvalgyk". 16Bet jis atsakė: "Aš negaliu su tavimi nei grįžti, nei pas tave užeiti. Šioje vietoje aš nevalgysiu duonos ir negersiu vandens, 17nes man buvo VIEŠPATIES liepta: 'Nei duonos valgysi, nei vandens gersi, nei keliu, kuriuo atėjai, grįši'". - 18"Ir aš esu pranašas, kaip ir tu, - kalbėjo jam pranašas, - man VIEŠPATIES įsakymu tarė angelas: 'Parvesk jį atgal su savimi į namus duonos pavalgyti ir vandens atsigerti'". Bet pranašas jam melavo. 19Tada Dievo vyras sugrįžo su juo, ir jo namuose valgė duonos ir gėrė vandens.

20Jiems sėdint prie stalo, VIEŠPATIES žodis atėjo jį atgal parvedusiam pranašui. 21Atėjusiam iš Judo Dievo vyrui jis paskelbė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Kadangi neklausei VIEŠPATIES žodžio ir nesilaikei įsakymo, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, buvo tau davęs, 22bet sugrįžai ir valgei duonos bei gėrei vandens vietoje, apie kurią tau sakiau: 'Ten nevalgysi duonos ir negersi vandens', - todėl tavo kūnas niekad nepasieks tavo protėvių kapo'".

23Dievo vyrui pavalgius duonos ir atsigėrus vandens, jam buvo pabalnotas jį parvedusio pranašo asilas, 24ir jis leidosi į kelionę. Kelyje jį užpuolė liūtas ir sudraskė. Jo kūnas liko tysoti ant kelio, o

šalia lavono stovėjo asilas ir tupėjo liūtas. 25Eidami pro šalį, žmonės matė ant kelio tysantį lavoną ir šalia tupintį liūtą. Nuėję į miestą, kuriame gyveno senasis pranašas, apie tai pasakojo. 26Dievo vyrą atgal parvedęs pranašas, tai išgirdęs, tarė: "Tai Dievo vyras, kuris nepaisė Dievo žodžio. Užtat VIEŠPATS ir atidavė jį liūtui, kuris jį sudraskė ir užmušė pagal jam duotą VIEŠPATIES žodį". 27Savo sūnums pranašas tarė: "Pabalnokite man asilą". Pabalnojus asilą, 28jis išjojo ir surado ant kelio tysantį kūną su asilu ir liūtu prie lavono. Liūtas lavono neėdė ir asilo nedraskė. 29Pranašas paėmė Dievo vyro kūną ir, užkėlęs ant asilo, pargabeno jį į miestą apraudoti ir palaidoti. 30Kūną paguldė į savo paties kapą. Raudodami jį apverkė: "Ai, mano broli!" 31Dievo vyrą palaidojęs, pranašas savo sūnums tarė: "Kai mirsiu, mane palaidokite kape, kuriame yra palaidotas Dievo vyras, mano kaulus paguldykite šalia jo kaulų, 32nes žodis, kurį jis paskelbė VIEŠPATIES įsakymu prieš Bet-Elio aukurą ir prieš visas aukštumų šventoves, esančias Samarijoje, tikrai išsipildys".

33Jeroboamas net po šio įvykio negrįžo iš savo nedoro kelio, bet ir toliau skyrė kunigus aukštumų šventovėms iš paprastų žmonių. Kas tik norėjo būti kunigu, buvo pašventinamas aukštumų šventovėms. 34Taip Jeroboamo namai užsitraukė nuodėmę, už kurią turėjo būti sunaikinti ir nušluoti nuo žemės veido.

14Jeroboamo sūnaus Abijo mirtis 1 Tuo metu susirgo Jeroboamo sūnus Abijas. 2Jeroboamas savo žmonai tarė: "Eikš, persirenk, kad nebūtumei pažinta, kad esi Jeroboamo žmona, ir nueik į Šilo'ą. Pranašas Ahijas ten gyvena. Tas, kuris numatė, kad aš būsiu šios tautos karalius. 3Pasiimk su savimi dešimt duonos kepalų, keletą tešlainių bei ąsotį medaus ir nueik pas jį. Jis tau pasakys, kas nutiks berniukui". 4Jeroboamo žmona taip ir padarė. Ji leidosi kelionėn į Šilo'ą ir nuėjo prie Ahijo namų. Ahijas nebegalėjo matyti, nes senatvė buvo aptemdžiusi jam akis, 5bet VIEŠPATS Ahijui buvo pasakęs: "Štai Jeroboamo žmona ateina pas tave pasiteirauti apie savo sūnų, nes jis serga. Taip ir taip su ja kalbėsi. Ji ateis persirengusi".

6Išgirdęs jos žingsnius, kai ji ėjo pro duris, Ahijas tarė: "Įeik, Jeroboamo žmona. Kam apsimeti esanti kita? Aš turiu tau perduoti skaudžią žinią. 7Eik ir pasakyk Jeroboamui: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: aš iškėliau tave iš tautos ir padariau tave savo tautos Izraelio valdovu; 8aš atplėšiau karalystę iš Dovydo namų ir tau ją atidaviau. Bet tu nebuvai kaip mano tarnas Dovydas, kuris laikėsi mano įsakymų ir sekė manim visa širdimi, darydamas tik tai, kas dora mano akyse. 9Tu elgeisi nedoriau už visus prieš tave buvusius, tu ėmei ir pasidarei sau kitų dievų ir lietinių atvaizdų man į piktumą vesti. Tu man atsukai nugarą. 10Todėl aš užtrauksiu nelaimę Jeroboamo namams, išrausiu iš Jeroboamo šeimos visus vyriškius - vergą ir laisvą Izraelyje - ir švariai iššluosiu Jeroboamo namus, kaip mėšlas kad yra iššluojamas. 11Kas iš Jeroboamo šeimos mirs mieste, tą šunys suės, o kas mirs atvirame lauke, tą padangių paukščiai suris, nes taip VIEŠPATS kalbėjo'. 12Leiskis tad į kelionę, grįžk į savo namus. Kai tik įkelsi į miestą koją, mirs tavo vaikas. 13Visas Izraelis jį apraudos ir palaidos. Vien jis iš Jeroboamo šeimos bus nuneštas į kapą, nes tik jame VIEŠPATS, Izraelio Dievas, gali rasti šį tą gero. 14Be to, VIEŠPATS paskirs Izraeliui karalių, kuris padarys Jeroboamo namams galą!

15VIEŠPATS tol plaks Izraelį, kol jis ims svyruoti, kaip svyruoja nendrė vandenyje. Jis išraus Izraelį iš šios geros žemės, duotos jų protėviams, ir išblaškys juos anapus {Eufrato} upės, nes jie, darydamiesi sau šventuosius stulpus, supykdė VIEŠPATĮ. 16Jis nusigręš nuo Izraelio už Jeroboamo nuodėmes, kuriomis jis nusidėjo ir įvedė Izraelį į nuodėmę".

17Jeroboamo žmona pakilo ir leidosi į kelionę. Ji parėjo į Tirzą. Vos jai peržengus namų slenkstį,

berniukas mirė. 18Jį laidojo visas Izraelis ir jo raudojo pagal VIEŠPATIES žodį, ištartą per savo tarną pranašą Ahiją.

19O kiti Jeroboamo darbai, kaip jis kariavo ir kaip jis valdė, yra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje. 20Jeroboamas valdė dvidešimt dvejus metus. Tada jis užmigo su savo protėviais, o jo vietoje pradėjo karaliauti jo sūnus Nadabas.

Rehabeamo karaliavimas21Tuo tarpu Saliamono sūnus Rehabeamas tapo Judo karaliumi. Rehabeamas buvo keturiasdešimt vienerių metų, kai pradėjo karaliauti. Jis karaliavo septyniolika metų Jeruzalėje - mieste, kurį VIEŠPATS buvo išsirinkęs iš visų Izraelio giminių duoti buveine savo vardui. Jo motinos vardas buvo Naama Amonietė. 22Judas darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse. Savo nuodėmėmis jie pykdė jį net labiau, negu tai buvo darę jų protėviai. 23Ir jie statėsi aukštumų alkus, akmenis ir šventuosius stulpus ant kiekvienos kalvos ir po kiekvienu lapuotu medžiu. 24Krašte buvo ir vyriškių šventovės kekšių. Judas kartojo visas pasibjaurėtinas apeigas tautų, kurias VIEŠPATS buvo pašalinęs iš kelio izraeliečiams.

25Penktaisiais karaliaus Rehabeamo metais Egipto karalius Šišakas užpuolė Jeruzalę. 26Jis pagrobė ir VIEŠPATIES Namų turtus, ir karaliaus rūmų turtus. Viską paėmė. Jis pagrobė net ir Saliamono padarytus auksinius skydus. 27Užtat vietoj jų karalius Rehabeamas padarė varinius skydus ir patikėjo juos rankoms sargybos pareigūnų, saugančių karaliaus rūmų duris. 28Kada tik karalius eidavo į VIEŠPATIES Namus, vyrai juos nešdavosi ir paskui sugrąžindavo į sargybinę.

29Kiti Rehabeamo darbai - visa, ką jis darė, - argi nėra aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje? 30Tarp Rehabeamo ir Jeroboamo nuolat vyko karas. 31Rehabeamas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas su savo protėviais Dovydo mieste. Jo motinos vardas buvo Naama Amonietė. Sūnus Abijamas tapo karaliumi jo vietoje.

15Abijamo karaliavimas Judo karalystėje 1Aštuonioliktaisiais karaliaus Nebato, Jeroboamo sūnaus, metais Abijamas tapo Judo karaliumi. 2Jeruzalėje jis karaliavo trejus metus; jo motina buvo Abišalomo duktė, vardu Maaka. 3Jis kartojo visas nuodėmes, kurias jo tėvas buvo prieš jį daręs; VIEŠPAČIUI, savo Dievui, jis nebuvo nuoširdus kaip jo tėvas Dovydas. 4Nepaisant to, Dovydo dėlei VIEŠPATS, jo Dievas, davė jam žibintą Jeruzalėje, pažadindamas jam įpėdinį ir apsaugodamas Jeruzalę, 5nes Dovydas buvo daręs, kas dora VIEŠPATIES akyse, ir per visas savo gyvenimo dienas nebuvo nukrypęs nuo viso, ką VIEŠPATS buvo jam įsakęs, išskyrus atsitikimą su Uriju Hetitu. 6Karas, prasidėjęs tarp Rehabeamo ir Jeroboamo, tęsėsi per visas jo gyvenimo dienas. 7Kiti Abijamo darbai - visa, ką jis darė, - argi jie nėra aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje? Tarp Abijamo ir Jeroboamo vyko karas. 8Abijamas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas Dovydo mieste. Jo sūnus Asa tapo karaliumi tėvo vietoje.

Asos karaliavimas Judo karalystėje9Dvidešimtaisiais Izraelio karaliaus Jeroboamo metais Asa tapo Judo karaliumi. 10Jeruzalėje jis karaliavo keturiasdešimt vienerius metus; jo motina buvo Abišalomo duktė, vardu Maaka. 11Asa darė, kas buvo dora VIEŠPATIES akyse, kaip jo tėvas Dovydas kad buvo daręs. 12Iš krašto jis išvarė šventovės kekšius ir pašalino visus protėvių padarytus stabus. 13Be to, jis pašalino savo motiną Maaką iš motinos karalienės vietos, nes ji buvo padariusi pasibjaurėtiną atvaizdą Ašerai. Asa nuvertė jos pasibjaurėtiną atvaizdą ir jį sudegino Kidrono slėnyje. 14Betgi aukštumų alkai nebuvo išnaikinti. Nepaisant to, Asa buvo nuoširdus su VIEŠPAČIU, savo Dievu, per visas savo dienas. 15Į VIEŠPATIES Namus jis įnešė savo tėvo įžadu

pašventintas atnašas ir savo paties įžadu pašventintas atnašas - sidabrą, auksą bei įvairius reikmenis.

16Karas tarp Asos ir Izraelio karaliaus Baašos vyko per visas jų dienas. 17Izraelio karalius Baaša, atžygiavęs prieš Judą, įtvirtino Ramą, norėdamas užkirsti kelią žmonėms išeiti ar įeiti pas Judo karalių Asą. 18 Tada Asa, paėmęs visą sidabrą ir auksą, - likusius VIEŠPATIES Namų ir karaliaus rūmų iždе, - juos patikėjo savo pareigūnams. Karalius Asa pasiuntė juos Aramo karaliui Ben-Hadadui, Heziono sūnaus Tabrimono sūnui, viešpataujančiam Damaske, tardamas: 19"Tebūna tarp manęs ir tavęs sąjunga, kaip buvo tarp mano tėvo ir tavo tėvo. Štai siunčiu tau sidabro ir aukso dovaną. Imk ir nutrauk sąjungą su Izraelio karaliumi Baaša, kad jis atsitrauktų nuo manęs". 20Ben-Hadadas paklausė karaliaus Asos. Pasiuntęs savo kariuomenės vadus prieš Izraelio miestus, jis užėmė Ijoną, Daną, Abel-Bet-Maaką ir visą Kineroto lygumą su visa Naftalio žeme. 21Išgirdęs apie tai, Baaša nustojo tvirtinęs Ramą ir pasiliko Tirzoje. 22Tada karalius Asa sutelkė visą Judą, be išimties, ir jie nunešė akmenis ir rąstus, iš kurių Rama turėjo būti įtvirtinta. Jais karalius Asa įtvirtino Benjamino Gebą ir Mizpą.

23O visi kiti Asos darbai - visi jo žygdarbiai, visa, ką jis nuveikė, ir miestai, kuriuos jis įtvirtino, - argi jie nėra aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje? Betgi senatvėje jis kentėjo nuo kojų ligos. 24Asa užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas su savo protėviais savo tėvo Dovydo mieste. Jo sūnus Jehošafatas tapo karaliumi jo vietoje.

Nadabo karaliavimas Izraelyje 25 Jeroboamo sūnus Nadabas tapo Izraelio karaliumi antraisiais Judo karaliaus Asos metais ir karaliavo Izraelyje dvejus metus. 26Jis darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, eidamas savo tėvo pėdomis ir darydamas nuodėmę, į kurią jis buvo įvedęs Izraelį.

27Ahijo sūnus Baaša, iš Issacharo namų, surengė prieš jį sąmokslą. Baaša užmušė jį prie filistinų Gibetono, kai Nadabas ir visas Izraelis buvo apgulę Gibetoną. 28Taigi Baaša nužudė Nadabą trečiaisiais Judo karaliaus Asos metais ir jo vietoje tapo karaliumi. 29Vos tapęs karaliumi, jis iššudė visus Jeroboamo namus ir nepaliko Jeroboamui nė gyvos dvasios, bet jį visiškai sunaikino, - pagal VIEŠPATIES žodį, kurį jis buvo kalbėjęs per savo tarną Ahiją Šilonietį, - 30už nuodėmes, kurias Jeroboamas buvo padaręs ir įtraukęs Izraelį į nuodėmę, supykdydamas jomis VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą.

31O kiti Nadabo darbai - visa, ką jis darė, - argi nėra jie aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje? 32Tarp Asos ir Izraelio karaliaus Baašos vyko karas per visas jų dienas.

33Trečiaisiais Judo karaliaus Asos metais Ahijo sūnus Baaša tapo karaliumi Tirzoje visam Izraeliui ir karaliavo dvidešimt ketverius metus. 34Jis darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, eidamas Jeroboamo pėdomis ir darydamas nuodėmę, į kurią jis buvo įvedęs Izraelį.

16Baašos karaliavimas Izraelio karalystėje 1VIEŠPATIES žodis prieš Baašą atėjo Hananio sūnui Jehu'ui: 2"Aš pakėliau tave iš dulkių ir padariau tave savo tautos Izraelio vadu, bet tu ėjai Jeroboamo pėdomis ir vedei mano tautą Izraelį į nuodėmę, pykindamas mane jų nuodėmėmis, 3štai tad aš nušluosiu Baašą bei jo namus ir padarysiu tavo namus kaip Nebato sūnaus Jeroboamo. 4Kas tik iš Baašos šeimos mirs mieste, šunys suės, o kas tik mirs atvirame lauke, paukščiai suris".

5O kiti Baašos darbai, ką jis darė, ir jo žygdarbiai, - argi jie nėra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje? 6Baaša užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas Tirzoje, o jo vietoje jo sūnus Ela tapo karaliumi. 7Be to, VIEŠPATIES žodis atėjo per pranašą Hananio sūnų Jehu'ą prieš Baašą ir jo

namus ne vien dėl visa pikta, kurį jis darė VIEŠPATIES akyse, kad pykintų jį savo rankų darbu, būdamas panašus į Jeroboamo namus, bet ir dėl to, kad juos sunaikino.

Elos karaliavimas Izraelio karalystėje8Dvidešimt šeštaisiais Judo karaliaus Asos metais Baašos sūnus Ela tapo Izraelio karaliumi Tirzoje - karaliavo dvejus metus. 9Jo dvariškis Zimris, pusės raitelių vadas, surengė prieš jį sąmokslą, kai jis buvo Tirzoje visiškai pasigėręs Tirzos rūmų prievaizdo Arzos namuose. 10Zimris įėjo, parbloškė jį ir užmušė dvidešimt septintaisiais Judo karaliaus Asos metais ir tapo karaliumi jo vietoje.

11Pradėjęs karaliauti ir vos spėjęs atsisėsti į sostą, jis iššudė visus Baašos namus, nepalikdamas jam nė vieno vyriškio iš jo giminių ar iš jo bičiulių. 12Taip Zimris sunaikino visus Baašos namus pagal žodį, kurį VIEŠPATS buvo ištaręs per pranašą Jehu'ą, 13už visas Baašos nuodėmes ir už jo sūnaus Elos nuodėmes, kuriomis jie patys buvo nusidėję ir įtraukę Izraelį į nuodėmę, pykindami VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą, savo stabais.

14O kiti Elos darbai - visa, ką jis darė, - argi nėra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje?

Zimrio karaliavimas Izraelio karalystėje15Dvidešimt septintaisiais Judo karaliaus Asos metais Zimris karaliavo Tirzoje septynias dienas. Tuo metu kariuomenė buvo apgulusi filistinų miestą Gibetoną. 16Kareiviai stovykloje išgirdo: "Zimris surengė sąmokslą ir nužudė karalių!" Todėl tą pačią dieną stovykloje visas Izraelis padarė kariuomenės vadą Omrį Izraelio karaliumi. 17Tada Omris ir visas Izraelis su juo pasitraukė nuo Gibetono ir apgulė Tirzą. 18Zimris, matydamas, kad miestas bus paimtas, nuėjo į karaliaus rūmų bokštą ir susidegino su karaliaus rūmais. Taip jis mirė 19už nuodėmes, kuriomis nusidėjo darydamas, kas nedora VIEŠPATIES akyse, eidamas Jeroboamo pėdomis, ir už nuodėmes, kurias padarė vesdamas Izraelį į nuodėmę.

20O kiti Zimrio darbai ir sąmokslas, kurį jis surengė, - argi jie nėra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje?

21 Tada Izraelio žmonės pasidalijo perpus. Pusė žmonių norėjo Ginato sūnų Tibnį padaryti karaliumi, o kita pusė rėmė Omrį. 22Omrį rėmę žmonės buvo stipresni už Ginato sūnų Tibnį remiančius žmones. Taip Tibnis mirė, o Omris tapo karaliumi.

Omrio karaliavimas Izraelio karalystėje23Omris pradėjo karaliauti trisdešimt pirmaisiais Judo karaliaus Asos metais ir karaliavo dvylika metų. Tirzoje jis karaliavo šešerius metus.

24Jis nupirko Samarijos kalvą iš Šemero už du sidabrinius talentus, kalvą įtvirtino ir miestą, kurį pastatė, pavadino Samarija, kalvos savininko Šemero vardu.

25Omris darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, ir elgėsi nedoriau už visus savo pirmtakus. 26Jis ėjo Nebato sūnaus Jeroboamo keliu visais atžvilgiais ir kartojo jo nuodėmes, kuriomis jis įtraukė į nuodėmę Izraelį, pykindamas VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą, savo stabais.

27O kiti Omrio įvykdyti darbai ir jo atlikti žygdarbiai, - argi jie nėra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje? 28Omris užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas Samarijoje, o jo vietoje sūnus Ahabas tapo karaliumi.

Ahabo karaliavimas Izraelio karalystėje29 Trisdešimt aštuntaisiais Judo karaliaus Asos metais Omrio sūnus Ahabas tapo Izraelio karaliumi. Omrio sūnus Ahabas valdė Izraelį Samarijoje dvidešimt dvejus metus. 30Omrio sūnus Ahabas darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, daugiau

už bet kurį savo pirmtaką.

31Negana jam buvo kartoti Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmes, jis paėmė žmona sidoniečių karaliaus Etbaalo dukterį Jezabelę ir pradėjo garbinti Baalą ir jam tarnauti. 32Baalui jis padirbo aukurą Baalo šventykloje, kurią jis buvo pastatęs Samarijoje. 33Ahabas padarė ir šventąjį stulpą. Ahabas padarė daugiau VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, supykinti, negu bet kuris iš prieš jį buvusių Izraelio karalių. 34 Jo dienomis Hielis iš Bet-Elio atstatė Jerichą. Dėdamas jo pamatus, jis neteko savo pirmagimio sūnaus Abiramo ir, įstatydamas vartus į jų vietą, jis neteko savo jauniausio sūnaus Segubo, kaip VIEŠPATS buvo kalbėjęs per Nuno sūnų Jozuę.

C. PASAKOJIMAI APIE PRANAŠUS

17Elijas pranašauja sausrą 1 Tišbietis Elijas, iš Tišbės Gileade, tarė Ahabui: "Kaip gyvas VIEŠPATS, Izraelio Dievas, kuriam aš tarnauju, šiais metais nebus nei rasos, nei lietaus, nebent aš duosiu žodį".

2Elijui atėjo VIEŠPATIES žodis, tardamas: 3"Eik iš čia, pasuk į rytus ir pasislėpk prie Cherito upelio, rytuose nuo Jordano. 4Atsigersi iš upelio, o aš paliepiau varnams ten tave maitinti". 5Jis tad leidosi į kelionę vykdyti, ką VIEŠPATS jam buvo įsakęs. Nuėjęs gyveno prie Cherito upelio, į rytus nuo Jordano. 6Varnai atnešdavo jam duonos ir mėsos kas rytą ir kas vakarą, o iš upelio jis atsigerdavo.

Miltų ir aliejaus stebuklas7Ilgainiui upelis išdžiūvo, nes nebuvo krašte lietaus. 8Tada VIEŠPATIES žodis atėjo Elijui, tardamas: 9"Tuojau pat eik į Sidono Zarefatą ir ten pasilik. Vienai tenykštei našlei įsakiau tave maitinti". 10Jis tad leidosi į kelionę ir atėjo į Zarefatą. Priėjęs miesto vartus, jis pamatė ten našlę, berenkančią malkas. Ją pasišaukęs, tarė: "Prašyčiau atnešti man truputį vandens inde atsigerti". 11Jai einant atnešti, jis šūktelėjo iš paskos, tardamas: "Atnešk man kąsnį duonos rankoje". - 12"Kaip gyvas tavo VIEŠPATS, - ji atsakė, - aš nieko kepto neturiu, vien tik saują miltų puode ir truputį aliejaus ąsotyje. Štai dabar rankioju pagalius, kad grįžusi namo tai pataisyčiau sau ir sūnui. Suvalgysime ir paskui mirsime". - 13"Nebijok, - tarė jai Elijas, - eik ir daryk, kaip sakei. Bet pirma padaryk paplotėlį ir jį atnešk man, o tada pataisyk ką nors sau ir savo sūnui. 14Nes VIEŠPATS, Izraelio Dievas, taip kalbėjo: 'Miltai puode neišseks nei aliejaus ąsotyje nepritrūks iki tos dienos, kurią VIEŠPATS atsiųs žemei lietaus'". 15Nuėjusi ji padarė, kaip Elijas buvo pasakęs. Ji pati ir jis bei visa jos šeimyna turėjo maisto ilgą laiką. 16Miltai puode neišseko nei aliejaus ąsotyje nepritrūko, kaip VIEŠPATS buvo kalbėjęs per Eliją.

Našlės sūnus prikeliamas iš numirusių17Atsitiko po šių įvykių, kad sūnus tos moters - namų šeimininkės - susirgo. Jis vis blogėjo, kolnustojo alsuoti. 18 Tada ji Elijui tarė: "Ką pikta, Dievo tarne, aš tau padariau, kad tu pas mane turėjai ateiti man kaltės priminti ir mano sūnaus nužudyti?" 19Bet jis atsakė jai: "Duok man savo sūnų". Paėmęs jį nuo jos rankų, nusinešė jį į viršutinio aukšto kambarį, kur jis gyveno, ir paguldė ant savo lovos. 20"VIEŠPATIE, mano Dieve, - jis šaukėsi VIEŠPATIES, - argi tu net šiai našlei, pas kurią esu svečias, atsiuntei nelaimę, užmušdamas jos sūnų?" 21Tada jis atsigulė ant vaiko tris kartus ir šaukėsi VIEŠPATIES, tardamas: "VIEŠPATIE, mano Dieve, maldauju, tesugrįžta šio vaiko gyvastis į jo kūną!" 22VIEŠPATS išgirdo Elijo maldavimą, vaiko gyvastis sugrįžo į jį, ir jis atgijo. 23Paėmęs vaiką, Elijas nunešė jį iš viršutinio aukšto kambario žemyn į seklyčią ir atidavė jį motinai, tardamas: "Štai tavo sūnus yra gyvas". - 24"Dabar aš tikrai žinau, kad esi Dievo vyras, - atsakė moteris Elijui, - ir kad VIEŠPATIES žodis

eina iš tavo lūpų".

18Elijas ir Baalo pranašai 1 Daug vėliau, trečiaisiais {sausros} metais, Elijui atėjo VIEŠPATIES žodis, tardamas: "Eik ir pasirodyk Ahabui. Aš atsiųsiu žemei lietaus". 2Elijas tad nuėjo pas Ahabą.

Samarijoje buvo didelis badas. 3Ahabas pasišaukė rūmų valdytoją Obadiją. {Obadijas reiškė VIEŠPAČIUI, didelė pagarbą. 4Kai Jezabelė žudė VIEŠPATIES pranašus, Obadijas buvo paėmęs šimtą pranašų, paslėpęs juos po penkiasdešimt olose ir aprūpinęs duona ir vandeniu.} 5Ahabas Obadijui tarė: "Pereik per kraštą, nueik prie visų vandens šaltinių ir visų srovių. Galbūt rasime šiek tiek žolės arkliams ir mulams išgelbėti, idant neliktume be gyvulių". 6Norėdami iššvalgyti kraštą, jiedu išsiskyrė: Ahabas ėjo atskirai vienu keliu, o Obadijas ėjo atskirai kitu keliu.

7 Obadijui keliaujant, ūmai jį pasitiko Elijas. Atpažinęs jį, Obadijas puolė kniūbsčias ir tarė: "Ar tai tu, mano viešpatie Elijau?" - 8"Taip, tai aš, - atsakė jam, - eik ir pasakyk savo valdovui, kad Elijas yra čia!" - 9"Kuo aš tau nusidėjau, kad tu atiduodi savo tarną į rankas Ahabui, kad mane užmuštų? 10Kaip gyvas VIEŠPATS, tavo Dievas, nėra jokios tautos ar karalystės, į kurią mano valdovas nebūtų siuntęs tavęs ieškoti. Kai atsakydavo: 'Čia jo nėra', - jis reikalaudavo iš tos karalystės ar tautos priesaikos, kad tavęs nesurado. 11Betgi nūn sakai: 'Eik ir pasakyk savo valdovui, kad Elijas yra čia'. 12Kai tik paeisiu nuo tavęs, VIEŠPATIES dvasia nuneš tave nežinia kur. Taigi, kai aš nuėjęs pranešiu Ahabui, o jis negalės tavęs surasti, mane jis užmuš, nors aš, tavo tarnas, VIEŠPAČIUI, reiškiau pagarbą nuo jaunystės. 13Mano viešpačiui tikrai buvo pranešta, ką aš padariau, Jezabelei žudant VIEŠPATIES pranašus, kaip aš paslėpiau šimtą VIEŠPATIES pranašų po penkiasdešimt vienoje oloje ir aprūpinau juos duona ir vandeniu. 14O dabar tu sakai: 'Eik ir pasakyk savo valdovui: Elijas yra čia!' Juk jis tikrai mane užmuš". 15Elijas tarė: "Kaip gyvas Galybių VIEŠPATS, kuriam aš tarnauju, šiandien tikrai aš jam pasirodysiu".

Elijas ir Ahabas16Obadijas tad nuėjo Ahabo pasitikti ir jam pranešė, o Ahabas atėjo Elijo pasitikti. 17 Ahabas, pamatęs Eliją, jam tarė: "Ar tai tu, kuris vargini Izraelį?" - 18"Ne aš Izraelį varginau, - atsikirto Elijas, - bet varginai tu ir tavo tėvo namai, nes atmetėte VIEŠPATIES įsakymus ir ėjote paskui Baalą. 19Užtat pasiųsk surinkti visą Izraelį pas mane ant Karmelio kalno drauge su keturiais šimtais penkiasdešimt Baalo pranašų ir keturiais šimtais Ašeros pranašų, valgančių prie Jezabelės stalo".

Auka ant Karmelio kalno20Ahabas tad išsiuntė žmones pašaukti visus izraeliečius ir surinko pranašus ant Karmelio kalno. 21Tada Elijas priėjo prie visų žmonių ir tarė: "Kaip ilgai jūs šlubuosite tarp dviejų pažiūrų? Jeigu VIEŠPATS yra Dievas, sekite paskui jį; bet jeigu Baalas, tuomet sekite paskui jį!" Žmonės neatsakė jam nė žodžio. 22Tada Elijas tarė žmonėms: "Aš, vien tik aš, likau VIEŠPATIES pranašas, o Baalo pranašų yra keturi šimtai penkiasdešimt vyrų. 23Tebūna duota mums du jautukai. Teišsirenka jie sau vieną jautuką, tesukapoja į gabalus ir tepadeda ant malkų, bet ugnies teneužkuria. O aš paruošiu kitą jautuką ir padėsiu jį ant malkų, bet ugnies neužkursiu. 24Tada jūs šaukite savo dievą vardu, o aš šauksiu VIEŠPATĮ vardu. Sutarkime: Dievas, kuris atsakys ugnimi, yra iš tikrųjų Dievas". Visi žmonės atsakė: "Gerai pasakyta!"

25Elijas Baalo pranašams tarė: "Išsirinkite sau vieną jautuką ir pirmi paruoškite jį, nes jūsų yra daugiau. Tada šaukite savo dievą vardu, bet ugnies nekurkite". 26Jie tada, paėmę jiems duotą jautuką, jį paruošė ir šaukė Baalą vardu nuo ryto iki vidudienio, tardami: "Baalai, išklausyk mus!" Bet nebuvo jokio garso, niekas neatsakė. Klupčiodami jie šoko apie pastatytą aukurą. 27Atėjus

vidudieniui, Elijas iš jų tyčiojosi, sakydamas: "Šaukite garsiau! Juk jis yra dievas! Arba jis yra užsisvajojęs, arba paėjėjęs į pakelę, arba keliauja, arba galbūt užmigęs ir turi būti pažadintas". 28Jie tad garsiai šaukė ir pagal savo paprotį čaižė save kalavijais ir ietimis, kol apsipylė krauju. 29Vidudieniui praėjus, jie vis dar šėlo, pranašaudami pagavos įkarštyje iki pat aukos atnašavimo. Vis dar nebuvo jokio garso ir nebuvo, kas atsakytų ar išklausytų.

30Tada Elijas tarė visiems žmonėms: "Ateikite arčiau prie manęs". Visi žmonės priėjo arčiau prie jo. Jis atstatė VIEŠPATIES aukurą, kuris buvo nuverstas. 31Elijas paėmė dvylika akmenų pagal skaičių giminių sūnų Jokūbo, kuriam buvo atėjęs Dievo žodis: "Tavo vardas bus Izraelis", - 32ir iš tų akmenų jis pastatė aukurą VIEŠPATIES vardui. Tada jis iškasė aplink aukurą griovį, kuriame buvo galima du saikus grūdų pasėti. 33Paskui jis sudėjo malkas, sukapojo į gabalus jautuką ir uždėjo ant malkų. Jis tarė: "Pripilkite keturis ąsočius vandens ir užpilkite jį ant deginamosios aukos ir ant malkų". 34Vėl tarė: "Padarykite tai dar kartą", - ir tai jie padarė antrą kartą. "Padarykite tai trečią kartą", - jis tarė, ir tai jie padarė trečią kartą. 35Vanduo bėgo visur aplink aukurą, net griovys buvo pilnas vandens.

36Atėjus metui atnašauti auką, pranašas Elijas priėjo ir tarė: "VIEŠPATIE, Dieve Abraomo, Izaoko ir Izraelio, šią dieną tebūna žinoma, kad tu esi Izraelio Dievas, kad aš esu tavo tarnas ir kad aš visus tuos dalykus padariau tavo įsakymu. 37Atsakyk man, VIEŠPATIE! Atsakyk man, kad ši tauta žinotų, jog tu, VIEŠPATIE, esi Dievas, jog tu vėl susigrąžini jų širdis". 38Tada nužengė VIEŠPATIES ugnis ir sudegino deginamąją auką, malkas, akmenis ir žemes. Ji sugėrė ir griovyje buvusį vandenį. 39Tai matydami, visi žmonės puolė kniūbsčia, šaukdami: "VIEŠPATS yra Dievas! Tik VIEŠPATS yra Dievas!" 40Elijas jiems tarė: "Čiupkite Baalo pranašus! Nė vienam neleiskite pabėgti!" Jie buvo suimti. Nuvaręs juos žemyn prie Kišono upelio, Elijas ten juos nužudė.

Baigiasi sausra41 Elijas tarė Ahabui: "Pakilk, valgyk ir gerk, nes atūžia smarkus lietus. 42Ahabas tad nuėjo pavalgyti ir atsigerti. Tuo tarpu Elijas, užkopęs į Karmelio viršūnę, atsisėdo ant žemės ir priglaudė savo veidą prie kelių. 43Savo tarnui jis paliepė: "Pakopk ir pasižvalgyk Jūros link". Palypėjęs tarnas pasižvalgė ir pranešė: "Nieko nėra!" Septynis kartus Elijas liepė: "Vėl nueik!" 44Septintą kartą tarnas pranešė: "Štai mažas debesėlis, ne didesnis už žmogaus ranką, kyla nuo Jūros". Tada Elijas tarė: "Eik ir sakyk Ahabui: 'Kinkyk savo vežimą ir leiskis žemyn, kad lietus tavęs neužkluptų'". 45Po valandėlės dangus apsiniaukė juodais debesimis, papūtė vėjas ir pradėjo smarkiai lyti. Ahabas, įlipęs į savo vežimą, nuvažiavo Jezrėelio link. 46Bet VIEŠPATIES ranka nusileido ant Elijo. Prisijuosęs drabužius prie juosmens, jis bėgo pirma Ahabo iki pat Jezrėelio.

19Kelionė į Horebą 1Kai Ahabas papasakojo Jezabelei visa, ką Elijas buvo padaręs ir kaip jis buvo iššudęs visus jos pranašus kalaviju, 2Jezabelė nusiuntė pasiuntinį pas Eliją, tardama: "Tai man tepadaro dievai ir dar teprideda, jeigu šiuo laiku rytoj nepadarysiu su tavo gyvastimi, kaip buvo padaryta su kiekvieno iš jų gyvastimi". 3Išsigandęs, gelbėdamas savo gyvybę, jis tučtuojau pabėgo. Pasiekęs Judo Beer-Šebą, jis paliko ten savo tarną, 4o pats pakeliavo vieną dieną į dykumą. Priėjęs kadagį, jis po juo atsisėdo ir šaukėsi mirties. "Gana! - jis šaukė, - nūn, VIEŠPATIE, imk mano gyvastį, nes aš nesu geresnis už savo protėvius".

5Elijas ten atsigulė po kadagiu ir užmigo. Staiga jį palietė angelas ir jam tarė: "Kelkis ir valgyk!" 6Jis apsižvalgė. Žiūri, prie galvos žaizdre keptas paplotis ir ąsotis vandens. 7VIEŠPATIES angelas atėjo antrą kartą ir, palietęs jį, tarė: "Kelkis ir valgyk, kitaip kelionė bus tau per sunki". 8 Atsikėlęs pavalgė ir atsigėrė. Tuo maistu pasistiprinęs, jis ėjo keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų iki

pat Dievo kalno Horebo. 9Ten, įlindęs į olą, joje praleido naktį.

Susitikimas su Dievu Tada VIEŠPATIES žodis atėjo jam, tardamas: "Ką čia veiki, Elijau?" 10Jis atsakė: "Aš degu uolumu VIEŠPAČIUI, Galybių Dievui, nes izraeliečiai atmetė tavo Sandorą, nuvertė tavo aukurus ir iššudė tavo pranašus kalaviju. Tik aš vienas likau, ir jie nori man gyvastį atimti".

11"Išeik laukan, - jis pašaukė, - ir stovėk ant kalno prieš VIEŠPATĮ, nes VIEŠPATS praeis". Pūtė didelis vėjas, jis buvo toks stiprus, kad skaldė kalnus ir trupino į gabalus uolas prieš VIEŠPATĮ, bet VIEŠPATIES nebuvo vėjyje. Po vėjo - žemės drebėjimas, bet VIEŠPATIES nebuvo žemės drebėjime. 12Po žemės drebėjimo - ugnis, bet VIEŠPATIES nebuvo ugnyje. O po ugnies - švelnios tylos balsas. 13Jį išgirdęs, Elijas apsigaubė veidą skraiste ir išėjęs atsistojo prie olos angos. Tada kreipėsi į jį balsas: "Ką čia veiki, Elijau?" 14Jis atsakė: "Aš degu uolumu VIEŠPAČIUI, Galybių Dievui, nes izraeliečiai atmetė tavo Sandorą, nuvertė tavo aukurus ir iššudė tavo pranašus kalaviju. Tik aš vienas likau, ir jie trokšta man gyvastį atimti".

15VIEŠPATS jam tarė: "Grįžk keliu, kuriuo atėjai, į Damasko dykumą. Ten nuėjęs, patepsi Hazaelį Aramo karaliumi. 16Patepk ir Nimšio sūnų Jehu'ą Izraelio karaliumi, o Šafato sūnų Elišą iš Abel-Meholos patepk pranašu savo vietoje. 17Kas tik pabėgs nuo Hazaelio kalavijo, tą Jehu'as užmuš, o kas tik pabėgs nuo Jehu'o kalavijo, tą Eliša užmuš. 18Aš paliksiu Izraelyje tik septynis tūkstančius - visus tuos, kurių keliai nesiklaupė Baalui ir kurių lūpos jo nebučiavo".

Elišos pašaukimas19 Iš ten iškeliavęs, Elijas rado Šafato sūnų Elišą beariantį. Buvo ariama dvylika jungų jaučių, o jis buvo su dvyliktuoju. Elijas, eidamas pro jį, užmetė jam savo skraistę. 20Palikęs jaučius, jis bėgo paskui Eliją, sakydamas: "Prašau leisti man pabučiuoti tėvą ir motiną, tada aš paskui tave seksiu". - "Eik, grįžk! - atsakė Elijas, - argi aš tau ką padariau?" 21Eliša sugrįžo nuo jo ir, paėmęs jungą jaučių, juos papjovė. Naudodamas pakinktus kaip malkas, jis išvirė jų mėsą ir davė ją žmonėms valgyti. Tada jis viską paliko, sekė Eliją ir tapo jo tarnu.

20Samarijos apgula 1 Aramo karalius Ben-Hadadas sutelkė visą savo kariuomenę ir, lydimas trisdešimt dviejų karalių, drauge su raiteliais ir kovos vežimais atžygiavo į Samariją, ją užpuolė ir apgulė. 2Pas karalių Ahabą į miestą jis siuntė pasiuntinius 3jam pasakyti: "Taip kalbėjo Ben-Hadadas: 'Tavo sidabras ir tavo auksas yra mano, taip pat ir tavo gražiosios žmonos bei vaikai yra mano'". 4Izraelio karalius jam atsakė: "Mano viešpatie karaliau, yra kaip tu pasakei! Aš ir visa, ką aš turiu, tavo". 5Bet pasiuntiniai vėl atėjo, tardami: "Taip kalbėjo Ben-Hadadas: 'Aš siunčiau tau pasakyti, kad turi man atiduoti savo sidabrą ir auksą, savo žmonas ir vaikus. 6Vis dėlto aš pasiųsiu pas tave savo tarnus rytoj maždaug šiuo laiku, jie iškrės tavo rūmus bei namus tavo dvariškių, paims visa, ką tu vertini, ir išneš'".

7Tada Izraelio karalius sušaukė visus krašto seniūnus ir tarė: "Tik pagalvokite! Žiūrėkite patys, kaip tas žmogus nori mus pražudyti! Juk kai jis reikalavo iš manęs mano žmonų ir vaikų, mano sidabro ir mano aukso, aš neatsisakiau". 8Visi seniūnai ir žmonės jam sakė: "Neklausyk ir nesutik!" 9Ben-Hadado pasiuntiniams tad jis tarė: "Pasakykite mano viešpačiui karaliui: 'Visa, ko tu iš pradžių reikalavai iš savo tarno, aš padarysiu. Bet šio dalyko padaryti negaliu'". Pasiuntiniai išėjo ir tai jam pranešė. 10Tada Ben-Hadadas pasiuntė šį žodį: "Tai tepadaro man dievai ir dar teprideda, jei pakaks Samarijoje dulkių kiekvienam mano vyrų bent po saują pasiimti". - 11 "Pasakykite jam, - atsakė Izraelio karalius, - tenesigiria žmogus, kuris kalaviją dar tik juosiasi, kaip tas, kuris nusijuosia".

12Ben-Hadadas su kitais karaliais gėrė palapinėse, kai išgirdo šį atsakymą. "Pasiruoškite pulti!" - jis įsakė savo vyrams. Jie pasiruošė pulti miestą.

Izraelio pergalė13Tada vienas pranašų, priėjęs prie Izraelio karaliaus Ahabo, tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Ar matei šią didelę kariuomenę? Štai šiandien aš ją atiduosiu į tavo rankas ir tu žinosi, kad aš esu VIEŠPATS'". 14Ahabas klausė: "Per ką tai įvyks?" Pranašas atsakė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Per sričių valdytojų apsaugos vaikinus'". Ahabas klausė: "Kas pradės mūšį?" - "Tu", - atsakė pranašas.

15Tada Ahabas surinko sričių valdytojų apsaugos vaikinus, - jų buvo du šimtai trisdešimt du. O po jų apžiūrėjo visus izraeliečius, - septynis tūkstančius.

16Jie išėjo vidudienį, o tuo tarpu Ben-Hadadas buvo visiškai pasigėręs palapinėje, jis ir trisdešimt du karaliai, jo sąjungininkai. 17Sričių valdytojų apsaugos vaikinai išėjo pirmieji. Ben-Hadadas buvo išsiuntęs žvalgus, jie jam pranešė: "Keletas vyrų išėjo iš Samarijos". 18Jis tarė: "Jei jie išėjo taikingai pasiduoti, juos gyvus paimkite; jei jie išėjo kovoti, vis tiek juos gyvus paimkite".

19Bet jie, sričių valdytojų vaikinai ir paskui juos sekusi kariuomenė, jau buvo iššygiavę iš miesto 20ir kiekvienas guldė savo priešą. Aramėjai bėgo, o Izraelis juos vijosi. Ir Aramo karalius Ben-Hadadas pabėgo raitas kartu su kitais raiteliais. 21Iššygiavęs Izraelio karalius puolė arklius bei kovos vežimus ir ištiko aramėjus dideliu pralaimėjimu.

22Tada pranašas, priėjęs prie Izraelio karaliaus, jam tarė: "Eik, stiprink savo pajėgas ir gerai apsvarstyk, ką turi daryti, nes pavasarį Aramo karalius atžygiuos prieš tave".

23O Aramo karaliaus dvariškiai jam kalbėjo: "Jų Dievas yra kalnų Dievas. Užtat jie ir buvo už mus stipresni. Bet jei kovosime su jais lygumoje, mes tikriausiai būsime stipresni už juos. 24Be to, štai ką turi daryti: atstatyk karalius ir jų vietoje paskirk valdytojus. 25Sutelk sau tokio pat dydžio kariuomenę, kokią praradai, arklį vietoj arklio, kovos vežimą vietoj kovos vežimo. Tada kovosime su jais lygumoje ir tikriausiai mes būsime už juos stipresni". Jis priėmė jų patarimą ir taip padarė.

Pergalė prie Afeko26Pavasarį Ben-Hadadas sutelkė aramėjus ir atžygiavo į Afeką kovoti su Izraeliu. 27Ir izraeliečiai buvo pašaukti prie ginklų, aprūpinti maistu ir išėjo į mūšį su jais. Pasistatę stovyklą priešais aramėjus, izraeliečiai atrodė tarsi dvi ožkų kaimenės, o tuo tarpu aramėjai užtvindė visą kraštą. 28Tada Dievo vyras, priėjęs prie Izraelio karaliaus, tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: kadangi aramėjai sakė: 'VIEŠPATS yra kalnų Dievas, bet ne lygumų Dievas', - todėl aš atiduosiu šią visą kariuomenę tau į rankas, ir tu žinosi, kad aš esu VIEŠPATS".

29Jie buvo stovyklose vieni priešais kitus septynias dienas. Septintą dieną prasidėjo mūšis. Vieną dieną izraeliečiai užmušė šimtą tūkstančių aramėjų pėstininkų. 30Visi kiti subėgo į Afeko miestą, kurio siena užgriuvo ant dvidešimt septynių tūkstančių išlikusių vyrų.

Ir Ben-Hadadas pabėgo ir pasislėpė mieste. 31Jo tarnai jam kalbėjo: "Štai mes girdėjome, kad Izraelio namų karaliai yra gailestingi karaliai. Prašom leisti mums užsidėti ant strėnų ašutinę bei virvę apie galvas ir pasiduoti Izraelio karaliui. Galbūt jis pasigailės tavo gyvasties". 32Jie tad, apsijuosę strėnas ašutine ir apvynioję galvas virve, išėjo pas Izraelio karalių ir tarė: "Tavo tarnas Ben-Hadadas sako: 'Prašau pasigailėti mano gyvasties'". O jis atsakė: "Ar jis dar gyvas? Jis yra mano brolis". 33Laikydami tai geru ženklu, vyrai skubiai pasigavo jo žodį, tardami: "Taip, Ben-Hadadas yra tavo brolis". - "Eikite ir jį atveskite", - paliepė jis. Ben-Hadadas tad išėjo pas jį, ir jis

pasisodino jį į savo vežimą. 34Ben-Hadadas jam tarė: "Aš sugrąžinsiu miestus, kuriuos mano tėvas paėmė iš tavo tėvo, o tu gali įkurti sau turgavietes Damaske, kaip mano tėvas darė Samarijoje". - "Aš savo ruožtu, - atsakė Ahabas, - su tokia sandora paleisiu tave namo". Jis tad sudarė su juo sandorą ir jį paleido.

Pranašas pasmerkia Ahabo poelgį35Vienas vyras, pranašų mokinys, VIEŠPAČIUI įsakius, tarė savo bičiuliui: "Eikš, suduok man!" Bet tas vyras atsisakė jį užgauti. 36Jis tarė jam: "Kadangi tu VIEŠPATIES žodžio nepaklausei, štai tad, kai tik nuo manęs pasitrauksi, sudraskys tave liūtas". Ir, jam nuėjus, pasitiko jį liūtas ir jį sudraskė. 37Tada jis, sutikęs kitą vyrą, tarė: "Eikš, suduok man!" Tas vyras sudavė jam smūgį ir jį sužeidė. 38Dabar pranašas nuėjo ir, prisidengęs tvarsčiu akis, laukė palei kelią karaliaus. 39Karaliui praeinant, jis šaukė karaliui ir sakė: "Tavo tarnas pateko į mūšio sūkurį. Ūmai vienas kareivis atvedė pas mane vyrą ir tarė: 'Saugok šį vyrą! Jeigu jis dingtų be žinios, tavo gyvybė bus už jo gyvybę arba turėsi užmokėti sidabrinį talentą'. 40Tavo tarnui esant užsiėmusiam šiuo bei tuo, jis pradingo". Izraelio karalius jam atsakė: "Tu turi savo nuosprendį. Tu pats nusprendei". 41Tada jis skubiai nusiėmė tvarstį sau nuo akių. Izraelio karalius atpažino jį kaip vieną iš pranašų. 42Jis jam tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Kadangi tu išlaisvinai žmogų, kurį aš paskyriau sunaikinti, todėl tavo gyvybė bus už jo gyvybę ir tavo tauta už jo tautą'". 43Izraelio karalius, prislėgtas ir niūrus, leidosi namų link ir parvyko į Samariją.

21Nabotas atsisako parduoti vynuogyną 1 Nuo to praėjo šiek tiek laiko. Kadangi Nabotas Jezrėelietis turėjo vynuogyną Jezrėelyje, šalia Samarijos karaliaus Ahabo rūmų, 2Ahabas kalbėjo Nabotui: "Duok man savo vynuogyną, kad galėčiau turėti sau daržą, nes jis yra kaip tik šalia mano rūmų. Už jį tau duosiu geresnį vynuogyną arba, jeigu tau patinka, sumokėsiu jo kainą pinigais". 3Bet Nabotas Ahabui atsakė: "Saugok Dieve! VIEŠPATS draudžia man duoti tau protėvių paveldą". 4Ahabas parėjo namo prislėgtas ir niūrus dėl atsakymo, kurį jam buvo davęs Nabotas Jezrėelietis: "Aš neatiduosiu tau, ką esu paveldėjęs iš savo tėvų". Atsigulęs į savo lovą, nugręžė veidą į sieną ir nieko nevalgė.

Ahabas ir Jezabelė5 Jo žmona Jezabelė atėjo pas jį ir klausė: "Kodėl esi taip prislėgtas, kad net valgyti nenori?" 6Jis tad jai papasakojo: "Kadangi aš kalbėjau su Nabotu Jezrėeliečiu ir jam sakiau: 'Parduok man savo vynuogyną už pinigus, arba, jeigu tau patinka, duosiu tau už jį kitą vynuogyną', - bet jis atsakė: 'Aš savo vynuogyno tau neduosiu!'" 7Jo žmona Jezabelė jam tarė: "Nūn yra tau metas pasirodyti Izraelio karaliumi. Kelkis, ko nors pavalgyk ir būk linksmas. Aš tau duosiu Naboto Jezrėeliečio vynuogyną".

Nabotas nužudomas8 Parašiusi laiškus Ahabo vardu, juos užantspaudavo jo žiedu ir pasiuntė seniūnams bei didikams, gyvenantiems su Nabotu jo mieste. 9Laiškuose ji rašė: "Paskelbkite pasninką ir pasodinkite Nabotą pirmoje sueigos vietoje. 10Priešais jį pasodinkite du vyrus - niekšus, tepaliudija jie prieš jį, tardami: 'Tu keikei Dievą ir karalių'. Tada išveskite jį ir užmuškite akmenimis". 11Miesto vyrai - seniūnai ir didikai, gyvenantieji mieste - darė, kaip Jezabelė buvo jiems nurodžiusi. 12Jie paskelbė pasninką ir pasodino Nabotą pirmoje sueigos vietoje. 13Tada atėjo tie du niekšai ir atsisėdo priešais jį. Niekšai žmonių akivaizdoje paliudijo prieš Nabotą, tardami: "Nabotas keikė Dievą ir karalių". Nabotas tad buvo išvestas už miesto ir užmuštas akmenimis. 14Tada jie pasiuntė žodį Jezabelei: "Nabotas buvo užmuštas akmenimis. Jis mirė".

15Vos išgirdusi, kad Nabotas buvo užmuštas akmenimis ir yra miręs, Jezabelė tarė Ahabui: "Nueik ir pasiimk sau Naboto Jezrėeliečio vynuogyną, kurį jis atsisakė parduoti tau už pinigus, nes Naboto

nebėra gyvo. Jis mirė". 16Vos sužinojęs, kad Nabotas yra miręs, Ahabas nuėjo pasiimti Naboto Jezrėeliečio vynuogyno.

Elijas paskelbia Dievo nuosprendį17Tada VIEŠPATIES žodis atėjo Elijui, tardamas: 18"Nueik pasitikti Izraelio karaliaus Ahabo, viešpataujančio Samarijoje. Štai jis Naboto vynuogyne, į kurį yra atėjęs jo pasiimti. 19 Jam sakysi: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS: užmušei ir dabar pasisavini!' Jam pasakysi: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS: toje vietoje, kurioje šunys laižė Naboto kraują, šunys laižys ir tavo kraują'".

20 Ahabas Elijui tarė: "Mane suradai, mano prieše?" - "Taip, aš suradau tave, - jis atsakė, - kadangi esi pasidavęs daryti, kas nedora VIEŠPATIES akyse, 21tikėk manimi, užtrauksiu tau nelaimę. Nusikratysiu tavimi, Izraelyje atkirsiu nuo Ahabo vyriškius - vergus ir laisvuosius. 22Pasielgsiu su tavo namais, kaip pasielgiau su Nebato sūnaus Jeroboamo namais ir Ahijo sūnaus Baašos namais dėl to, kad pykdei mane, vesdamas Izraelį į nuodėmę. 23VIEŠPATS kalbėjo taip pat ir apie Jezabelę: 'Šunys ės Jezabelę Jezrėelio lauke'. 24Kas tik iš Ahabo mirs mieste, tą šunys suės, o kas tik iš jo šeimos mirs atvirame lauke, tą padangių paukščiai suris".

25{Iš tikrųjų, niekad nebuvo kito tokio kaip Ahabas, kuris būtų buvęs taip pasidavęs daryti, kas nedora VIEŠPATIES akyse, savo žmonos Jezabelės skatinamas. 26Jis elgėsi pasibjaurėtinai, eidamas paskui stabus, kaip buvo darę amoriečiai, kuriuos Dievas išvarė prieš izraeliečius.}

Ahabas daro atgailą27Išgirdęs šiuos žodžius, Ahabas persiplėšė sau drabužius ir apsivilko ašutine ant nuogo kūno. Jis pasninkavo, miegojo apsivilkęs ašutine ir vaikštinėjo prislėgtas. 28Tada VIEŠPATIES žodis atėjo Elijui Tišbiečiui: "Ar matei, kaip Ahabas nusižemino prieš mane? Kadangi jis nusižemino prieš mane, aš neužtrauksiu nelaimės jo dienomis. Ant jo namų užtrauksiu nelaimę jo sūnaus dienomis".

22Žygis prieš Ramot-Gileadą 1 Treji metai praėjo be karo tarp Aramo ir Izraelio. 2Bet trečiais metais Judo karalius Jehošafatas atvyko pas Izraelio karalių. 3Izraelio karalius tarė savo dvariškiams: "Argi jūs nežinote, kad Ramot-Gileadas mums priklauso, o tačiau mes nieko nedarome, kad jį atsiimtume iš Aramo karaliaus rankos". 4Jis klausė Jehošafato: "Ar žygiuosi su manimi į mūšį prie Ramot-Gileado?" - "Aš darysiu, ką tu darysi, - atsakė Jehošafatas, - mano kareiviai yra tavo kareiviai, mano arkliai yra tavo arkliai".

Netikri pranašai žada pergalę 5 Bet Jehošafatas dar paprašė Izraelio karalių: "Pirma prašyčiau atsiklausti VIEŠPATIES žodžio". 6Tada Izraelio karalius, surinkęs pranašus, apie keturis šimtus vyrų, jiems tarė: "Ar man žygiuoti į mūšį prieš Ramot-Gileadą, ar susilaikyti?" - "Žygiuok, - jie atsakė, - nes VIEŠPATS atiduos jį karaliui į rankas". 7Bet Jehošafatas paklausė: "Ar nėra čia jokio kito pranašo, kurio galėtume atsiklausti?" 8Izraelio karalius Jehošafatui atsakė: "Dar yra vienas, per kurį mes galėtume atsiklausti VIEŠPATIES, - Imlos sūnus Mikajas, bet aš jo nekenčiu, nes jis nepranašauja man niekad gero, vien tik nelaimę". - "Tenekalba taip karalius", - tarė Jehošafatas. 9Tada Izraelio karalius pasišaukė vieną pareigūną ir jam įsakė: "Tučtuojau atvesk Imlos sūnų Mikają".

10Izraelio karalius ir Judo karalius Jehošafatas sėdėjo kiekvienas savo soste, apsirengę karališkais drabužiais, klojimo aikštėje prie įėjimo į Samarijos vartus, o visi pranašai pranašavo jų akivaizdoje. 11Chenaanos sūnus Zedekijas pasidarė sau geležinius ragus ir tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Su jais badysi aramėjus, kol jie bus sunaikinti'". 12Visi pranašai pranašavo panašiai ir sakė: "Žygiuok

prieš Ramot-Gileadą, ir tebūna tavo žygis sėkmingas! VIEŠPATS atiduos jį karaliui į rankas!"

Pranašas Mikajas pranašauja pralaimėjimą13Pasiuntinys, kuris buvo nuėjęs pašaukti Mikajo, jam kalbėjo: "Štai pranašų žodžiai yra vieningai palankūs karaliui. Tebūna tavo žodis panašus į jų visų žodį. Kalbėk palankiai!" - 14"Kaip gyvas VIEŠPATS, - atsakė Mikajas, - kalbėsiu tik tai, ką VIEŠPATS man sako".

15Jam atėjus pas karalių, karalius paklausė: "Mikajau, ar žygiuosime prieš Ramot-Gileadą į mūšį, ar susilaikysime?" - "Žygiuok, ir tebūna tavo žygis sėkmingas, - jis atsakė, - VIEŠPATS atiduos jį karaliui į rankas". 16Bet karalius jam tarė: "Kiek kartų turiu tave prisaikdinti, kad sakytum man tiesą VIEŠPATIES vardu?" 17Tada Mikajas tarė:

"Aš mačiau visą Izraelį,
išblaškytą kalnuose, kaip avis be piemens.
O VIEŠPATS kalbėjo: 'Jie neturi šeimininko;
teeina kiekvienas į savo namus ramybėje'".

18"Argi aš tau nesakiau, - tarė Izraelio karalius Jehošafatui, - kad jis nepranašaus apie mane nieko palankaus, bet tik nelaimę?"

19 Mikajas tęsė: "Todėl klausykis VIEŠPATIES žodžio: aš mačiau VIEŠPATĮ, sėdintį savo soste, visai dangaus galybei stovint šalia jo dešinėje ir kairėje. 20VIEŠPATS paklausė: 'Kas sugundys Ahabą žygiuoti ir žūti prie Ramot-Gileado?' Tada vienas kalbėjo vienaip, o kitas kitaip, 21kol priėjo viena dvasia ir, atsistojusi prieš VIEŠPATĮ, tarė: 'Aš jį sugundysiu'. - 22'Kaip?' - paklausė VIEŠPATS. Ji atsakė: 'Išeisiu ir būsiu melagė dvasia visų jo pranašų burnoje'. Tada VIEŠPATS tarė: 'Tu jį suviliosi, ir tau pasiseks. Išeik ir padaryk!' 23Taigi štai VIEŠPATS įdėjo melagę dvasią į šių visų tavo pranašų lūpas, nes iš tikrųjų VIEŠPATS kalbėjo tau apie nelaimę".

24Paskui Chenaanos sūnus, priėjęs prie Mikajo, davė jam į žandą ir tarė: "Kuriuo keliu VIEŠPATIES dvasia perėjo iš manęs su tavimi kalbėti?" 25Mikajas atsakė: "Sužinosi tą dieną, kai bandysi pasislėpti, eidamas iš kambario į kambarį". 26Tada Izraelio karalius įsakė: "Imkite Mikają ir perduokite jį miesto valdytojui Amonui ir karaliaus sūnui Joašui. 27Sakykite: 'Taip kalbėjo karalius: uždarykite šį vyrioką į kalėjimą ir maitinkite jį tik duona ir vandeniu, kol aš ramybėje sugrįšiu'". 28Mikajas tarė: "Jeigu ramybėje sugrįši, VIEŠPATS nekalbėjo per mane". Ir jis pridūrė: "Klausykitės jūs, visos tautos!"...

Ahabas žūva prie Ramot-Gileado 29Izraelio karalius ir Judo karalius Jehošafatas tad nužygiavo į Ramot-Gileadą. 30 Jehošafatui Izraelio karalius tarė: "Eidamas į mūšį, aš būsiu persirengęs, bet tu vilkėk savo drabužiais". Taigi Izraelio karalius persirengė ir išėjo į mūšį. 31O Aramo karalius buvo įsakęs trisdešimt dviem savo kovos vežimų vadams: "Nekovokite nė su vienu menku ar stipriu, bet tiktai su Izraelio karaliumi". 32Pamatę Jehošafatą, kovos vežimų vadai sau tarė: "Tai tikrai yra Izraelio karalius". Jie tad pasisuko su juo kovoti. Bet Jehošafatui surikus savo kovos šūkį, 33kovos vežimų vadai pamatė, kad jis nėra Izraelio karalius, ir liovėsi jį persekioti. 34Tačiau vienas vyras įtempė iš akies savo lanką ir pataikė netyčiomis į Izraelio karalių tarp šarvų sandūrų. Jis tad savo vežėjui tarė: "Suk atgal ir išvežk mane iš mūšio, nes esu sužeistas". 35Mūšis siautė visą dieną, o karalius stovėjo paremtas kovos vežime, atgręžtas į aramėjus. Kraujas iš žaizdos tekėjo į kovos vežimo įdubą; vakarop jis numirė. 36Saulei leidžiantis nuskambėjo stovykloje: "Kiekvienas į savo miestą! Kiekvienas į savo kraštą!"

37Karalius mirė ir buvo parvežtas į Samariją; karalius buvo palaidotas Samarijoje. 38Kovos vežimas buvo nuplautas prie Samarijos tvenkinio; šunys laižė jo kraują ir kekšės plovėsi, pagal žodį, kurį buvo ištaręs VIEŠPATS.

39Kiti Ahabo darbai - visa, ką jis darė: pastatyti dramblio kaulo rūmai ir visi miestai, kuriuos jis įkūrė, - argi nėra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje? 40Ahabas užmigo su savo protėviais, ir jo sūnus Ahazijas tapo karaliumi jo vietoje.

Jehošafato karaliavimas Judo karalystėje41Asos sūnus Jehošafatas tapo Judo karaliumi ketvirtaisiais Izraelio karaliaus Ahabo metais. 42Jehošafatas buvo trisdešimt penkerių metų, kai pradėjo karaliauti, ir karaliavo Jeruzalėje dvidešimt penkerius metus. Jo motinos vardas buvo Azuba, Šilhio duktė. 43Viskuo jis artimai sekė savo tėvo pėdomis ir nuo jų nenukrypo, darydamas, kas dora VIEŠPATIES akyse. 44Tačiau aukštumų alkai nebuvo išnaikinti; žmonės vis dar aukodavo atnašas ir atnašaudavo smilkalus aukštumų alkuose. 45Be to, sudarė taiką su Izraelio karaliumi.

46O kiti Jehošafato darbai, jo parodyta drąsa ir kaip jis kariavo, - argi nėra aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje? 47Jis išnaikino liekanas šventovių kekšių, kurie dar buvo užsilikę krašte jo tėvo Asos dienomis.

48 Edome nebuvo karaliaus, bet laikinas valdytojas. 49Jehošafatas pastatė Taršišo laivų plaukti į Ofyrą aukso, bet jie neplaukė, nes laivai buvo sunaikinti Ezion-Geberyje. 50Ahabo sūnus Ahazijas pasiūlė Jehošafatui: "Teplaukia laivuose mano tarnai drauge su tavo tarnais", - bet Jehošafatas nesutiko. 51Jehošafatas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas su savo protėviais jo tėvo Dovydo mieste, o jo sūnus Jehoramas tapo karaliumi jo vietoje.

Izraelio karalius Ahazijas52Ahabo sūnus Ahazijas tapo Izraelio karaliumi Samarijoje septynioliktaisiais Judo karaliaus Jehošafato metais ir karaliavo Izraelyje dvejus metus. 53Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, ėjo savo tėvo bei motinos pėdomis ir pėdomis Nebato sūnaus Jeroboamo, įtraukusio Izraelį į nuodėmę. 54Jis tarnavo Baalui ir jį garbino; jis pykdė VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą, lygiai kaip buvo daręs jo tėvas.

ANTROJI KARALIŲ KNYGA

D. IZRAELIO IR JUDO KARALYSTĖS

1Ahazijas teiraujasi Baal-Zebubo 1Ahabui mirus, Moabas sukilo prieš Izraelį. 2Ahazijas nukrito pro turėklus nuo savo rūmų viršutinio aukšto Samarijoje ir susižeidė. Jis tad išsiuntė pasiuntinius, duodamas jiems nurodymus: "Nueikite pas Ekrono dievą Baal- Zebubą pasiteirauti, ar aš išgysiu iš šios negalios". 3O VIEŠPATIES angelas Elijui Tišbiečiui kalbėjo: "Eik ir, pasitikęs Samarijos karaliaus pasiuntinius, jiems sakyk: "Nejaugi nėra Dievo Izraelyje, kad einate teirautis Ekrono dievo Baal-Zebubo? 4Todėl taip VIEŠPATS kalbėjo: 'Iš lovos, į kurią atsigulei, neišlipsi, bet turėsi mirti'". Tai pasakęs, Elijas nuėjo.

5Pasiuntiniams sugrįžus, Ahazijas klausė: "Kodėl grįžote?" 6Šie jam atsakė: "Mus pasitiko vienas vyras ir mums tarė: 'Grįžkite pas karalių, kuris jus išsiuntė, ir jam pasakykite: - Taip kalbėjo VIEŠPATS: nejaugi nėra Dievo Izraelyje, kad tu turi siųsti žmones teirautis Ekrono dievo Baal-Zebubo? Užtat iš lovos, į kurią atsigulei, tu neišlipsi, bet turėsi mirti'". 7"Kaip atrodė, - klausė jų, - tas vyras, kuris atėjo jūsų pasitikti ir visa tai jums pasakė?" - 8"Apsivilkęs gauruotu drabužiu ir

apsijuosęs odiniu diržu", - jie atsakė. Jis ištarė: "Tai Elijas Tišbietis".

9Tada karalius pasiuntė pas jį penkiasdešimtininką su jo penkiasdešimtimi vyrų. Penkiasdešimtininkas užkopė pas Eliją, sėdintį ant kalvos viršūnės, ir jam tarė: "O Dievo vyre, karalius įsako: 'Nulipk!'" 10 Elijas penkiasdešimtininkui atsakė: "Jeigu aš esu Dievo vyras, tenužengia ugnis iš dangaus ir tesuryja tave ir tavo penkiasdešimtį". Ugnis nužengė iš dangaus ir surijo jį drauge su jo penkiasdešimtimi. 11Karalius pasiuntė pas jį kitą penkiasdešimtininką su jo penkiasdešimtimi vyrų. Užkopęs pas jį, kreipėsi: "O Dievo vyre, taip kalbėjo karalius: 'Tuojau pat nulipk!'" 12 Elijas jam atsakė: "Jeigu aš esu Dievo vyras, tenužengia ugnis iš dangaus, tesuryja tave ir tavo penkiasdešimtį". Ugnis nužengė iš dangaus ir surijo jį drauge su jo penkiasdešimtimi.

Karaliaus mirtis13Tada karalius pasiuntė trečią penkiasdešimtininką su jo penkiasdešimtimi. Trečiasis penkiasdešimtininkas užkopė ir priėjęs puolė ant kelių prieš Eliją. "O Dievo vyre, - tarė, - tebūna brangi tavo akyse mano gyvastis ir gyvastis šių penkiasdešimties tavo tarnų. 14Štai ugnis nužengė iš dangaus ir prarijo anuos du pirmuosius penkiasdešimtininkus su jų vyrais. Nūn maldauju tavęs, tebūna brangi tavo akyse mano gyvastis". 15Tada VIEŠPATIES angelas tarė Elijui: "Lipk žemyn su juo. Jo nebijok". Elijas tad atsikėlė ir nulipo su juo žemyn pas karalių. 16Jam tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Kadangi tu siuntei teirautis pasiuntinius Ekrono dievo Baal-Zebubo, lyg nebūtų Dievo Izraelyje, todėl iš lovos, į kurią atsigulei, neišlipsi, bet turėsi mirti". Ahazijas mirė pagal Dievo žodį, ištartą per Eliją. 17{Jo brolis} Jehoramas tapo karaliumi jo vietoje antraisiais Judo karaliaus Jehoramo, Jehošafato sūnaus, metais, nes Ahazijas neturėjo sūnaus. 18O kiti Ahazijo darbai argi nėra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje?

2Elijas ir Eliša 1Kai VIEŠPATS ruošėsi paimti Eliją viesulu į dangų, Elijas ir Eliša ėjo iš Gilgalo. 2Elijas tarė Elišai: "Prašyčiau pasilikti čia, nes VIEŠPATS mane pasiuntė eiti iki pat Bet-Elio". - "Kaip gyvas VIEŠPATS ir kaip gyvas esi tu, - atsakė Eliša, - nuo tavęs nesiliksiu". Jiedu tad atėjo į Bet-Elį. 3Pranašų mokiniai, buvę Bet-Elyje, išėjo pas Elišą ir jį klausė: "Ar žinai, kad VIEŠPATS paims nuo tavęs šiandien tavo šeimininką?" - "Taip, žinau. Tylėkite!" - jis atsakė.

4Elijas jam tarė: "Eliša, prašyčiau pasilikti čia, nes VIEŠPATS pasiuntė mane į Jerichą". Bet jis atsakė: "Kaip gyvas VIEŠPATS ir kaip gyvas esi tu, nuo tavęs nesiliksiu". Jiedu tad nuėjo į Jerichą. 5Pranašų mokiniai, buvę Jeriche, priėję prie Elišos, jį klausė: "Ar žinai, kad VIEŠPATS paims nuo tavęs šiandien tavo šeimininką?" - "Taip, žinau. Tylėkite!" - jis atsakė.

6Tada Elijas jam tarė: "Prašyčiau pasilikti čia, nes VIEŠPATS pasiuntė mane eiti prie Jordano". - "Kaip gyvas VIEŠPATS ir kaip gyvas esi tu, - atsakė Eliša, - nuo tavęs nesiliksiu". Jiedu tad ėjo toliau. 7Juos sekė penkiasdešimt vyrų iš pranašų mokinių. Jiedviem sustojus prie Jordano, ir jie sustojo atokiau nuo jų. 8Elijas paėmė savo skraistę ir, ją susukęs, sudavė ja per vandenį. Vanduo persiskyrė į dešinę ir į kairę jiedviem pereiti sausa žeme.

Eliša - Elijo įpėdinis9Jiems perėjus, Elijas tarė Elišai: "Sakyk man, ką galiu tau padaryti, kol nesu nuo tavęs paimtas". - "Prašyčiau leisti man paveldėti tavo dvasios dvigubą dalį", - atsakė Eliša. 10"Sunkaus dalyko iš manęs prašai - tarė Elijas. - Jeigu matysi mane, kai būsiu nuo tavęs paimamas, tau bus šitai suteikta, o jeigu nematysi, tai nebus tau suteikta". 11Jiems einant toliau ir besikalbant, staiga juodu perskyrė ugnies vežimas ir ugningi žirgai. Elijas pakilo viesulu į dangų. 12Eliša, tai matydamas, sušuko: "Tėve, tėve! Izraelio kovos vežimai ir raiteliai!" Nebegalėdamas daugiau jo matyti, jis griebė savo drabužius ir perplėšė juos į dvi dalis.

13Tada jis pakėlė nukritusią Elijo skraistę ir, sugrįžęs prie Jordano kranto, sustojo. 14Paėmęs nukritusią Elijo skraistę, sudavė ja per vandenį, tardamas: "Kur yra VIEŠPATS, Elijo Dievas?" Ir jam sudavus per vandenį, vanduo persiskyrė į dešinę bei į kairę, ir jis perėjo. 15Pranašų mokiniai, buvę kitoje pusėje - Jeriche, tai pamatę pasakė: "Elijo dvasia pasilieka su Eliša!" Atėję jo pasitikti, nusilenkė jam, puldami kniūbsčia. 16 "Nūn štai, - jie tarė jam, - tavo tarnai turi penkiasdešimt stiprių vyrų. Prašom leisti jiems eiti ieškoti tavo šeimininko. Galbūt VIEŠPATIES dvasia jį pagavusi numetė kur ant kalno ar į kokį nors slėnį". - "Nesiųskite jų!" - jis atsakė. 17Betgi jie tol jį primygtinai ragino, kol jis pasakė: "Siųskite juos!" Jie tada išsiuntė penkiasdešimt vyrų, kurie ieškojo Elijo tris dienas, bet jo nesurado. 18Jiems sugrįžus pas Elišą, jam tebesant Jeriche, jis jiems tarė: "Argi jums nesakiau: 'Neikite'".

Du Elišos stebuklai19Kartą miesto gyventojai Elišai skundėsi: "Štai miestas yra maloni vieta gyventi, kaip mano viešpats pats matai, bet vanduo yra blogas ir žemė nederlinga". - 20"Atneškite man naują dubenį, - jis paliepė, - įdėkite į jį druskos". Jie jį atnešė jam. 21Tada, nuėjęs prie vandens šaltinio, jis subėrė į jį druską ir tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Aš padarau šį vandenį sveiką. Iš jo nekils daugiau nei mirtis, nei netektis'". 22Vanduo liko sveikas iki šios dienos pagal Elišos ištartą žodį.

23 Iš ten jis ėjo į Bet-Elį. Jam einant keliu, keletas paauglių išbėgo iš miesto ir ėmė iš jo tyčiotis, šūkaudami: "Plikagalvi, nešdinkis! Plikagalvi, nešdinkis!" 24Atsigręžęs jis pasižiūrėjo ir prakeikė juos VIEŠPATIES vardu. Dvi meškos, atėjusios iš miško, sudraskė keturiasdešimt du paauglius. 25Iš čia jis leidosi eiti į Karmelio kalną, iš ten sugrįžo į Samariją.

3Jehoramo karaliavimas Izraelio karalystėje 1 Aštuonioliktaisiais Judo karaliaus Jehošafato metais Ahabo sūnus Jehoramas tapo Izraelio karaliumi Samarijoje ir karaliavo dvylika metų. 2Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, bet ne tiek, kiek jo tėvas ir motina, nes jis pašalino akmeninį Baalo stulpą, kurį buvo padaręs jo tėvas. 3Nepaisant to, jis tvirtai laikėsi nuodėmės, į kurią Nebato sūnus Jeroboamas buvo įvedęs Izraelį, ir jos neatsisakė.

Izraelio ir Judo žygis prieš Moabą4 Moabo karalius buvo avių augintojas. Izraelio karaliui jis duodavo šimtą tūkstančių ėriukų ir šimto tūkstančių avinų vilnos duoklę. 5Bet, Ahabui mirus, Moabo karalius sukilo prieš Izraelio karalių. 6Karalius Jehoramas tad nedelsdamas leidosi į žygį iš Samarijos ir pašaukė prie ginklų visą Izraelį. 7Žygio metu jis pasiuntė žodį Judo karaliui Jehošafatui: "Moabo karalius sukilo prieš mane. Ar žygiuosi drauge į mūšį su Moabu?" - "Žygiuosiu, - jis atsakė, - darysiu, ką tu darai: mano kareiviai yra tavo kareiviai, mano arkliai yra tavo arkliai". 8Dar jis paklausė: "Kuriuo keliu žygiuosime?" Jehoramas atsakė: "Keliu per Edomo tyrlaukius".

9 Izraelio karalius, Judo karalius ir Edomo karalius leidosi į žygį. Žygiavę septynias dienas, jie apėjo {Mirties jūros galą}. Kariuomenei ir jų gyvuliams pritrūko vandens. 10Tada Izraelio karalius aimanavo: "Deja! VIEŠPATS sušaukė šiuos tris karalius tam, kad juos atiduotų Moabui į rankas". 11Bet Jehošafatas klausė: "Argi čia nėra VIEŠPATIES pranašo, per kurį galėtume VIEŠPATIES pasiteirauti?" Vienas Izraelio karaliaus dvariškių atsakė: "Šafato sūnus Eliša - tas, kuris pildavo vandenį Elijui ant rankų, yra čia". - 12"Jis turi VIEŠPATIES žodį", - tarė Jehošafatas. Pas Elišą tad nuėjo ir Izraelio karalius, ir Jehošafatas, ir Edomo karalius. 13 Eliša Izraelio karaliui tarė: "Ko tau reikia iš manęs? Eik pas savo tėvo pranašus ar pas savo motinos pranašus". Bet Izraelio karalius jam sakė: "Nekalbėk taip, nes VIEŠPATS sušaukė šiuos tris karalius tam, kad atiduotų juos Moabui į

rankas!" - 14"Kaip gyvas Galybių VIEŠPATS, kuriam tarnauju, - atsakė Eliša, - jeigu negerbčiau Judo karaliaus Jehošafato, nei į tave pažiūrėčiau, nei tavęs pastebėčiau. 15Nūn atveskite man arfininką".

Arfininkui grojant, Elišai atėjo VIEŠPATIES galia, 16ir jis tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Ši upės vaga bus pilna tvenkinių'. 17Nes taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Nematysite nei vėjo, nematysite nei lietaus, tačiau upės vaga bus pilna vandens. Atsigersite ir jūs patys, ir jūsų galvijai, ir nešuliniai gyvuliai'. 18Tai dar tik mažmožis VIEŠPATIES akyse, nes jis atiduos jums į rankas Moabą. 19Nugalėsite visus įtvirtintus miestus ir visus prabangius miestus, iškirsite visus vaismedžius, užversite visus vandens šaltinius ir derlingas dirvas primėtysite akmenų". 20Kitą dieną rytmetinės aukos metu staiga pradėjo tekėti vanduo iš Edomo pusės. Vanduo aptvindė kraštą.

21Tuo tarpu visi moabiečiai buvo išgirdę, kad anie karaliai atžygiuoja į karą su jais. Visi pajėgūs prisisegti kalaviją - nuo jauniausio iki seniausio - buvo pašaukti ir buvo gretose prie sienos. 22Anksti rytą jiems sukilus ir saulei apšvietus vandens paviršių, moabiečiams iš tolo vanduo atrodė raudonas kaip kraujas. 23"Tai yra kraujas! - jie sakė. - Anie karaliai kovojo tarp savęs ir iššudė vienas kitą. Nūn prie grobio, Moabai!"

24Bet, jiems pasiekus Izraelio stovyklą, izraeliečiai pakilo ir puolė moabiečius, o šie ėmė nuo jų bėgti. Izraeliečiai, puldami moabiečius, veržėsi priekin 25ir sunaikino miestus. Kiekvienas vyras metė po akmenį į kiekvieną derlingą lauką, kol jis pasidarė nusėtas akmenimis. Jie užvertė kiekvieną vandens šaltinį ir nukirto visus vaismedžius. Kir-Hareseto akmeninės sienos tik tol laikėsi, kol svaidytojai jo neapgulė ir nepuolė. 26Moabo karalius, pamatęs, kad mūšis eina jo nenaudai, pasiėmė septynis šimtus kalavijais ginkluotų vyrų ir bandė prasilaužti pro Edomo karalių, bet jiems nepavyko. 27 Tada jis paėmė savo pirmagimį sūnų, kuris turėjo būti jo įpėdinis, ir atnašavo jį kaip deginamąją auką ant miesto sienos. Toks didelis pyktis apėmė Izraelį, kad jie nuo jo atsitraukė ir sugrįžo į savo kraštą.

4Našlės aliejaus ąsotis 1Viena moteris, vieno pranašų mokinių žmona, skundėsi Elišai: "Mano vyras, tavo tarnas, mirė. Tu žinai, kad tavo tarnas bijojo VIEŠPATIES, tačiau dabar atėjo jo skolintojas paimti mano dviejų vaikų sau vergais". 2Eliša jai tarė: "Kuo galiu tau padėti? Pasakyk man, ką tu turi namie?" - "Tavo tarnaitė neturi nieko kito namie, tik ąsotį aliejaus", - ji atsakė. 3"Nueik, - jis tarė, - ir pasiskolink indų iš visų savo kaimynų - tuščių indų - kiek tik gali. 4Tada sugrįžk, užsidaryk duris. Kai tu ir tavo vaikai būsite viduje, pilk {aliejų} į tuos visus indus, ir kiekvieną, kai bus pripiltas, padėk į šalį".

5Ji nuėjo ir, įėjusi su vaikais į vidų, užsidarė duris. Jie padavinėjo jai indus, o ji pylė. 6Kai indai buvo pilni, savo sūnui tarė: "Atnešk kitą indą". - "Daugiau indų nebėra", - jis jai atsakė. Ir aliejus liovėsi bėgęs. 7Nuėjusi papasakojo Dievo vyrui, ir jis tarė: "Eik, parduok aliejų ir apmokėk skolas. O iš to, kas liks, tu ir tavo vaikai galite gyventi".

Eliša ir Šunemo moteris8Vieną dieną Eliša ėjo per Šunemą. Ten gyvenanti žymi moteris primygtinai kvietė jį pas save pietų. Vėliau, kada tik jis eidavo tuo keliu, užeidavo ten pietų. 9Kartą ji tarė savo vyrui: "Žiūrėk, aš esu tikra, kad jis yra šventas Dievo vyras. Kadangi jis nuolat praeina mūsų keliu, 10įrenkime jam ant stogo mažą kambarį su sienomis, padėkime ten jam lovą, stalą, krėslą ir lempą, kad galėtų apsistoti, kada tik pas mus užeis".

11Vieną dieną ten užėjęs, jis palypėjo į tą kambarį ir atsigulė. 12Savo tarnui Gehaziui Eliša tarė:

"Pašauk tą šunamietę". Jis pašaukė ją ir, jai atsistojus prieš Elišą, 13tarė Gehaziui: "Prašyčiau jai sakyti: 'Štai dėl mūsų tu pakėlei tiek daug vargo. Ką galėtume tau padaryti? Gal nori, kad tavo labui pasakytume gerą žodį karaliui ar kariuomenės vadui?'" Ji atsakė: "Aš gyvenu tarp savo žmonių".

14"Ką tad galima jai padaryti?" - jis klausė. Gehazis atsakė: "Na, ji neturi sūnaus, ir jos vyras senas". - 15"Pašauk ją", - tarė Eliša. Tarno pašaukta, ji atsistojo prie durų. 16"Šiuo laiku kitais metais, - jis tarė jai, - glamonėsi sūnų". Ji atsakė: "Prašyčiau, mano viešpatie, o Dievo vyre, neapgaudinėti savo tarnaitės".

17Moteris tapo nėščia ir pagimdė sūnų tuo pačiu laiku kitais metais, kaip Eliša buvo jai pažadėjęs.

18Vaikas paaugo. Vieną dieną jis nuėjo pas tėvą tarp pjovėjų. 19Ūmai jis ėmė tėvui skųstis: "Ai, mano galva, mano galva!" Tarnui tėvas paliepė: "Parnešk jį motinai". 20Paėmęs tarnas parnešė jį pas motiną. Vaikas buvo su ja iki vidudienio ir numirė ant jos kelių. 21Užnešusi laiptais į viršų, ji paguldė jį ant Dievo vyro lovos, uždarė duris, palikdama jį viduje, ir išėjo. 22Tada ji pašaukė savo vyrą, tardama: "Prašau atsiųsti man tarną su asile. Aš turiu skubiai nukakti pas Dievo vyrą ir sugrįžti". 23Jis klausė: "Kodėl šiandien pas jį eini? Juk nei jaunatis, nei šabas". Ji tarė: "Lik sveikas!"

24Pabalnojus jai asilę, ji savo tarnui tarė: "Varyk pirmyn gyvulį! Nelėtink dėl manęs, nebent aš tau pasakysiu!" 25Ji tad leidosi į kelionę ir atvyko pas Dievo vyrą ant Karmelio kalno.

Pamatęs iš tolo ją atjojant, Dievo vyras tarė savo tarnui Gehaziui: "Štai šunamietė čia! 26Nubėk tuojau jos pasitikti ir paklausk ją: 'Kaip tau einasi? Kaip einasi tavo vyrui? Kaip einasi tavo vaikui?'" Ji atsakė: "Gerai!" 27Bet kai atėjo prie Dievo vyro ant Karmelio kalno, ji apkabino jam kojas. Gehazis priėjo jos pastumti į šalį, bet Dievo vyras tarė: "Netrukdyk jai, nes ji kenčia kartų sielvartą. Nuo manęs tai VIEŠPATS paslėpė ir man nepasakė". 28Tada ji prakalbėjo: "Argi aš prašiau iš savo viešpaties sūnaus? Argi aš nesakiau: 'Neapgaudinėk manęs!'?"

29Jis tarė Gehaziui: "Susijuosk drabužius per juosmenį, paimk į ranką mano lazdą ir eik. Jeigu ką nors sutiksi, nesveikink, ir jeigu kas nors tave sveikins, neatsakyk. Uždėk mano lazdą berniukui ant veido". 30Bet berniuko motina tarė: "Kaip gyvas VIEŠPATS ir kaip gyvas esi tu, be tavęs aš neisiu". Jis tad pakilo ir ėjo paskui ją.

31Gehazis, nuėjęs pirma jų, uždėjo lazdą ant veido berniukui, bet nebuvo nei jokio garso, nei jokio gyvybės ženklo. Jis sugrįžo Elišos pasitikti ir pasakyti: "Berniukas neatsibudo". 32Eliša atėjo į namus. Žiūri, ten ant jo lovos guli berniukas - negyvas. 33Įėjęs uždarė duris ir, palikęs abu už durų, meldėsi VIEŠPAČIUI. 34Paskui įlipo į lovą ir atsigulė ant vaiko. Jis uždėjo savo burną jam ant burnos, savo akis jam ant akių ir savo rankas jam ant rankų. Elišai gulint išsitiesus ant jo, vaiko kūnas sušilo. 35Eliša nulipo, perėjo kartą skersai ir išilgai kambario, paskui vėl įlipo ir išsitiesė ant jo. Tada berniukas nusičiaudėjo septynis kartus ir atvėrė akis. 36Eliša pasišaukė Gehazį ir tarė: "Pašauk šunamietę". Jis tad ją pašaukė. Jai atėjus pas Elišą, jis tarė: "Pasiimk savo sūnų". 37Priėjusi ji puolė jam po kojų, nusilenkdama iki žemės. Tada pasiėmė savo sūnų ir išėjo.

Nuodingas viralas38Elišai sugrįžus į Gilgalą, krašte buvo badas. Pranašų būriui sėdint prieš Elišą, jis savo tarnui tarė: "Užkaisk didįjį puodą ir išvirk kokio nors viralo pranašų būriui". 39Vienas jų nuėjo į laukus parinkti žolių. Užtikęs laukinį vynmedį, priskynė nuo jo pilną skraistę laukinių vaisių. Parėjęs supjaustė juos į viralo puodą, nes jie nežinojo, kas tai yra. 40Viralą pylė vyrams

valgyti. Bet jie, vos paragavę viralo, ėmė šaukti: "O Dievo vyre, puode mirtis!" Viralo negalėjo valgyti. 41Tada Eliša tarė: "Atneškite miltų". Jis subėrė juos į puodą, tardamas: "Pilk žmonėms, tevalgo". Puode nebebuvo nieko kenksmingo.

Duonos padauginimas42Vienas vyras atėjo iš Baal-Šališos ir atnešė Dievo vyrui duonos iš pirmienų - dvidešimt miežinės duonos kepalų ir savo maiše šviežių javų varpų. "Duok ją žmonėms, - Eliša tarė, - tevalgo". 43Bet jo tarnas atsakė: "Kaipgi aš galiu ją padalyti šimtui žmonių?" Eliša tad pakartojo: "Duok ją žmonėms, tevalgo, nes taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Jie privalgys, ir dar liks'". 44Jis tad duoną išdalijo, jie privalgė, ir dar liko pagal VIEŠPATIES žodį.

5Pagydomas didžiūnas Naamanas 1 Aramo karaliaus kariuomenės vadas Naamanas buvo svarbus vyras savo valdovui ir labai jo vertinamas, nes VIEŠPATS per jį buvo suteikęs Aramui pergalę. Betgi vyras, nors ir didelis galiūnas, kentėjo nuo raupsų. 2Kartą, vieno užpuolio metu, aramėjai paėmė iš Izraelio į nelaisvę jauną mergaitę, ir ji tapo Naamano žmonos tarnaite. 3"Kadgi mano šeimininkas nueitų pas pranašą Samarijoje, - kalbėjo ji savo šeimininkei, - jis išgydytų jo raupsus". 4Naamanas tad nuėjo pas savo valdovą ir papasakojo, ką mergaitė iš Izraelio buvo sakiusi. 5"Keliauk, - tarė Aramo karalius, - aš pasiųsiu kartu laišką Izraelio karaliui".

Naamanas, pasiėmęs su savim dešimt sidabrinių talentų, šešis tūkstančius auksinių šekelių ir dešimt drabužių pakaitų, leidosi į kelionę. 6Izraelio karaliui jis nunešė laišką šitokio turinio: "Nūn, kai šis laiškas pasieks tave, žinok, kad aš pasiunčiau pas tave savo tarną Naamaną, kad jį išgydytumei nuo raupsų". 7Kai Izraelio karalius perskaitė tą laišką, jis persiplėšė savo drabužius ir sušuko: "Argi aš Dievas skirti mirtį ir duoti gyvybę, kad šis bičiulis siunčia man žodį išgydyti žmogų nuo raupsų? Supraskite! Patys galite matyti, kad jis ieško prie manęs priekabių".

8Bet kai Dievo vyras Eliša išgirdo, kad Izraelio karalius persiplėšė drabužius, jis pasiuntė jam žodį: "Kodėl tu persiplėšei drabužius? Teateina jis pas mane ir sužinos, kad yra pranašas Izraelyje". 9Taigi Naamanas atvyko su savo žirgais bei vežimais ir sustojo prie Elišos namų durų. 10Eliša nusiuntė pasiuntinį jam pasakyti: "Eik ir nusimaudyk Jordano upėje septynis kartus, tavo kūnas išgis, ir tu būsi švarus". 11Bet Naamanas pyktelėjo ir nuėjo sau. "Aš maniau, - tarė, - kad jis tikrai išeis pas mane, atsistos, šauksis VIEŠPATIES, savo Dievo, vardo, pamojuos ranka virš tos vietos ir išgydys nuo raupsų! 12Argi Damasko upės - Abana ir Farparas - nėra geresnės už visus Izraelio vandenis? Nejau negalėčiau jose nusimaudyti ir būti švarus?" Įtūžęs jis apsisuko ir nuėjo. 13Betgi tarnai, priėję prie jo, kalbėjo jam: "Tėve, - jie sakė, - jei pranašas būtų įsakęs tau ką nors nepaprasta padaryti, ar tu nebūtumei to daręs? Juo labiau kada jis tau pasakė: 'Nusimaudyk ir būsi švarus'?" 14 Jis tad nukeliavo ir pasinėrė septynis kartus Jordano upėje, pagal Dievo vyro žodį, jo kūnas tapo kaip mažo berniuko, ir jis pasidarė švarus.

15Tada jis, sugrįžęs pas Dievo vyrą su visa savo palyda, atsistojo priešais Elišą ir tarė: "Dabar žinau, kad nėra Dievo visoje žemėje, išskyrus Izraelį. Prašyčiau tad priimti dovaną iš savo tarno". 16Bet Eliša atsakė: "Kaip gyvas VIEŠPATS, kuriam tarnauju, aš neimsiu!" Jis primygtinai ragino jį priimti, bet šis atsisakė. 17Tada Naamanas tarė: "Jeigu ne, tai prašyčiau, kad tavo tarnui būtų duota žemės, kiek gali panešti du mulai, nes tavo tarnas niekad daugiau nebedarys deginamosios aukos ir nebeatnašaus aukos jokiam kitam dievui, išskyrus VIEŠPATĮ. 18Betgi VIEŠPATS teatleidžia tavo tarnui šiuo atveju: kai mano valdovas įeina, remdamasis ant mano rankos, į Rimono šventyklą ten jo pagarbinti žemai nusilenkdamas, tada ir aš Rimono šventykloje turiu žemai nusilenkti. Prašyčiau, teatleidžia VIEŠPATS tavo tarnui šiuo atveju". 19Eliša jam tarė: "Eik ramybėje".

Bet, Naamanui dar netoli tenukeliavus, 20Dievo vyro Elišos tarnas Gehazis sau sakė: "Štai mano šeimininkas paleido tą aramėją Naamaną, neimdamas iš jo, ką jis buvo atnešęs! Kaip gyvas VIEŠPATS, aš bėgsiu jam iš paskos ir iš jo šį tą paimsiu". 21Gehazis tad nuskubėjo paskui Naamaną. Pamatęs jį bėgantį iš paskos, Naamanas iššoko iš vežimo jo pasitikti ir tarė: "Ar viskas gerai?" - 22"Taip, - atsakė Gehazis, - bet mano šeimininkas pasiuntė mane tau pasakyti: 'Du pranašų būrio mokiniai ką tik atėjo pas mane iš Efraimo aukštumų. Prašyčiau duoti jiems vieną sidabrinį talentą ir dvi drabužių pamainas'". - 23"Prašau paimti du talentus!" - tarė Naamanas ir įtikinėjo jį. Įvyniojęs du sidabrinius talentus į du maišus kartu su dviem drabužių pamainomis, jis padavė juos nešti dviem savo tarnams. Jie nešė juos, eidami pirma Gehazio. 24Atėjęs prie tvirtovės, jis paėmė iš jų maišus ir pasidėjo namuose. Tada jis paleido vyrus, ir jie nuėjo savo keliu.

25Įėjęs į vidų, jis atsistojo priešais savo šeimininką. Eliša jo paklausė: "Kurgi buvai, Gehazi?" Jis atsakė: "Tavo tarnas nebuvo niekur išėjęs". 26Tada Eliša jam tarė: "Argi aš nebuvau dvasia su tavimi, kai išlipo vyras iš vežimo tavęs pasitikti? Argi dabar metas imti pinigus ir drabužius, alyvmedžių sodus ir vynuogynus, avis ir jaučius, vergus ir verges? 27Todėl Naamano raupsai amžinai prilips tau ir tavo palikuonims". Ir Gehazis nuėjo raupsuotas kaip sniegas.

6Kirvis Jordano upėje 1Kartą pranašų mokiniai Elišai tarė: "Ši vieta, kurioje gyvename tavo akivaizdoje, yra mums per ankšta. 2Prašom leisti nueiti mums prie Jordano, kiekvienam paimti iš ten po rąstą ir statytis sau vietą gyventi". - "Eikite", - jis atsakė. 3Tada vienas jų tarė: "Prašytume, kad eitum kartu su savo tarnais". - "Taip, eisiu", - jis atsakė ir 4juos palydėjo. Atėję prie Jordano, jie kirto medžius. 5Vienam jų kertant rąstą, jo geležinis kirvis nusmuko į vandenį. Jis sušuko: "Ai, viešpatie! Jis buvo skolintas". - 6"Kur jis įkrito?" - klausė Dievo vyras. Jis parodė jam tą vietą. Nusikirtęs lazdą, įmerkė ją ten į vandenį ir iškėlė geležį į paviršių. 7"Paimk", - Eliša tarė. Jis ištiesė ranką ir paėmė.

Aramėjų pasalos8Aramo karalius kariaudamas su Izraeliu, būdavo, tariasi su savo pareigūnais. "Mes statysimės stovyklą tokioje ir tokioje vietoje", - jis tardavo. 9Bet Dievo vyras duodavo žinią Izraelio karaliui: "Saugokis! Neik pro tą vietą, nes aramėjai ten turi stovyklą". 10Taigi Izraelio karalius duodavo žinią tai vietai, apie kurią jam buvo kalbėjęs Dievo vyras. Ne kartą jis tokią vietą įspėjo, ir jie būdavo budrūs.

11Todėl Aramo karalius, apimtas didelio nerimo, sušaukė savo pareigūnus ir jiems tarė: "Sakykite man! Kas iš mūsų yra Izraelio karaliaus pusėje?" - 12"Nė vienas, mano viešpatie karaliau, - tarė kažkuris pareigūnų, - Eliša, tas Izraelio pranašas, pasako Izraelio karaliui net žodžius, kuriuos tu ištari savo miegamajame". - 13"Eikite ir sužinokite, kur jis yra, - paliepė jis, - kad galėčiau pasiųsti vyrus jo suimti". Jam buvo pranešta: "Eliša yra Dotane". 14Ten jis išsiuntė raitelius bei kovos vežimus ir dideles pajėgas. Nužygiavę nakčia, jie apsupo miestą.

15Kai rytą, anksti atsikėlęs, Dievo vyro tarnas išėjo, žiūri, kariuomenė su raiteliais ir kovos vežimais visur aplink miestą. "Ai, šeimininke, - klausė jo tarnas, - ką darysime?" 16Jis atsakė: "Nebijok, nes mūsų pusėje yra daugiau, negu jų pusėje". 17Tada Eliša meldėsi, tardamas: "O Viešpatie, atmerk jam akis, kad pamatytų!" VIEŠPATS atmerkė tarnui akis, ir jis matė, kad kalvos visur aplink Elišą buvo pilnos raitelių ir ugninių vežimų. 18Aramėjams lipant nuo kalvų prieš jį, Eliša meldėsi VIEŠPAČIUI, tardamas: "Maldauju, ištik šiuos žmones apakinančia šviesa". Ir VIEŠPATS ištiko juos apakinančia šviesa, kaip Eliša buvo prašęs.

19Eliša jiems tarė: "Čia nei kelias tas, nei miestas tas. Eikite paskui mane, aš nuvesiu jus pas vyrą, kurio ieškote". Ir jis vedė juos į Samariją.

20Vos jiems įėjus į Samariją, Eliša tarė: "O VIEŠPATIE, atmerk akis šiems vyrams, kad jie matytų". VIEŠPATS atmerkė jiems akis, ir jie pamatė, kad yra atsidūrę Samarijos viduje. 21O Izraelio karalius, juos pamatęs, Elišos klausė: "Tėve, ar man juos užmušti? Ar man juos užmušti?" - 22"Ne, neužmušk", - jis atsakė. "Nejaugi savo kalaviju ir lanku tu paėmei tuos, kuriuos nori užmušti? Verčiau duok jiems duonos ir vandens. Tepavalgo ir teatsigeria, o paskui tegrįžta pas savo valdovą". 23 Taigi jis suruošė jiems dosnias vaišes ir, jiems pavalgius ir atsigėrus, paleido juos, ir jie sugrįžo pas savo valdovą. Aramėjų gaujos daugiau nebėjo į Izraelio kraštą.

Samarijos apgula24Praėjus šiek tiek laiko, Aramo karalius Ben- Hadadas pašaukė prie ginklų visą savo kariuomenę ir, nužygiavęs į Samariją, ją apgulė. 25 Kadangi apgula tęsėsi, Samarijoje kilo toks nuožmus badas, kad asilo galva buvo parduodama už aštuoniasdešimt sidabrinių šekelių, o ketvirtis kabo balandžio išmatų - už penkis sidabrinius šekelius. 26Kartą, karaliui vaikščiojant ant miesto sienos, viena moteris jam sušuko: "Gelbėk, mano viešpatie karaliau!" - 27"Neprašyk manęs!" - jis atkirto. - "VIEŠPATS tau tepadeda! Iš kurgi aš galiu tau pagalbos paimti? Nuo klojimo aslos ar iš vynuogių spaudyklos?" 28Vis dėlto karalius jos paklausė: "O kas tave slegia?" Ji atsakė: "Ši moteris man sakė: 'Duok savo sūnų. Šiandien mes jį suvalgysime, o rytoj mano sūnų valgysime'. 29Taigi išvirėme mano sūnų ir jį suvalgėme. Kitą dieną aš jai sakiau: 'Duok savo sūnų, ir jį suvalgykime'. Bet ji paslėpė savo sūnų". 30Karalius, išgirdęs šiuos moters žodžius, persiplėšė drabužius. Kadangi jis vaikščiojo ant miesto sienos, žmonės galėjo matyti, kad jis vilkėjo ašutinę ant kūno po drabužiu. 31 Jis sušuko: "Tai tepadaro man Dievas ir dar teprideda, jeigu šiandien Šafato sūnaus Elišos galva pasiliks jam ant pečių!" 32Karalius išsiuntė vieną savo vyrų.

Tuo tarpu Eliša sėdėjo savo namuose, ir seniūnai sėdėjo drauge su juo. Dar pasiuntiniui neatėjus, Eliša seniūnams tarė: "Ar jūs nematote, kad tas žmogžudys pasiuntė žmogų man galvos nukirsti? Žiūrėkite tad, kad, pasiuntiniui atėjus, uždarytumėte duris ir laikytumėte uždarytas. Argi negirdėti jo šeimininko kojų žingsnių jam už nugaros?" 33Dar jam su jais tebekalbant, karalius atėjo pas jį ir tarė: "Iš VIEŠPATIES yra ši nelaimė! Ko daugiau tad aš galiu tikėtis iš VIEŠPATIES?"

7 1Bet Eliša tarė: "Klausykite VIEŠPATIES žodžio! 'Taip kalbėjo VIEŠPATS: šiuo laiku rytoj rinktinių miltų saikas bus parduodamas už šekelį, o du miežių saikai už šekelį prie Samarijos vartų'". 2Tada pareigūnas, ant kurio rankos karalius rėmėsi, atsakė Dievo vyrui: "Net jeigu VIEŠPATS ir langus danguje padarytų, argi tai galėtų įvykti?" Bet jis atkirto: "Tai savo akimis tu matysi, bet to nevalgysi".

Raupsuoti vyrai už miesto vartų 3Už miesto vartų buvo keturi raupsuoti vyrai. Jie tarėsi: "Kam gi turime mirties laukdami čia sėdėti? 4Jeigu nutarsime eiti į miestą, ten turėsime mirti, nes mieste siaučia badas. O jeigu čia sėdėsime, irgi turėsime mirti. Tad imkime ir perbėkime į aramėjų stovyklą. Jeigu jie pasigailės mūsų, būsime gyvi, o jeigu mus užmuš, mirsime". 5Temstant jie pakilo eiti į aramėjų stovyklą. Atėję į aramėjų stovyklos pakraštį, žiūri, čia nėra nė vieno žmogaus. 6Mat VIEŠPATS buvo padaręs, kad aramėjų kariuomenė girdėtų bildesį kovos vežimų ir bildesį raitelių - milžiniškos kariuomenės ūžesį. Jie vieni kitiems sakė: "Tikėk manimi, Izraelio karalius pasisamdė hetitų karalius ir Egipto karalius kovoti su mumis!" 7Jie tad temstant skubiai davė į kulnis, palikdami savo palapines, arklius bei asilus - visą stovyklą, kaip ji buvo, ir bėgo, gelbėdami savo gyvastį.

8Atėję į stovyklos pakraštį, anie raupsuotieji įėjo į vieną palapinę, valgė ir gėrė. Tada, išnešę iš jos sidabrą, auksą ir drabužius, paslėpė. Vėl sugrįžę įėjo į kitą palapinę, išnešė iš jos daiktus ir paslėpė. 9Tada jie sakė vienas kitam: "Mes negerai elgiamės. Ši diena yra geros naujienos diena. Jeigu tylėsime ir lauksime ryto šviesos, užsitrauksime kaltę. Eikime ir praneškime karaliaus rūmams". 10Jie tad nuėję pasišaukė miesto vartų sargus ir jiems papasakojo: "Mes buvome nuėję į aramėjų stovyklą. Žiūrime, ten nematyti ir negirdėti jokio žmogaus. Nėra nieko, išskyrus pririštus arklius bei asilus ir paliktas palapines". 11Tada miesto vartų sargai tai paskelbė, ir žinia buvo perduota karaliaus rūmams. 12Nors buvo naktis, bet karalius atsikėlė. Savo dvariškiams jis kalbėjo: "Aš pasakysiu jums, ką aramėjai yra sumanę prieš mus. Žinodami, kad kenčiame badą, jie išėjo iš stovyklos pasislėpti laukuose, manydami: 'Kai jie išeis iš miesto, mes juos gyvus paimsime ir į jų miestą įeisime'". 13Tačiau vienas iš dvariškių pasiūlė: "Tepaima vyrai penketą iš likusių mieste arklių, - juk čia likusieji vis vien patirs likimą visos Izraelio daugybės, kuri jau yra žuvusi. Pasiųskime juos ir ištirkime".

Samarijos apgula baigiasi14Paruošus du kovos vežimus ir arklius, karalius pasiuntė juos paskui aramėjų kariuomenę, tardamas: "Leiskitės į žygį ir ištirkite!" 15Jie sekė paskui aramėjus iki pat Jordano. Žiūri, visas kelias pilnas drabužių ir reikmenų, kuriuos aramėjai skubėdami buvo išmėtę. Pasiuntiniams sugrįžus ir papasakojus karaliui, 16žmonės išėjo ir apiplėšė aramėjų stovyklą. Taigi rinktinių miltų saikas buvo parduodamas už šekelį, o du miežių saikai už šekelį, pagal VIEŠPATIES žodį. 17Pareigūną, ant kurio rankos rėmėsi, karalius buvo paskyręs vadu prie miesto vartų. Minia jį sumindžiojo vartuose, kaip buvo pasakęs Dievo vyras, kai karalius buvo pas jį nuėjęs. 18Mat kai Dievo vyras karaliui sakė: "Du miežių saikai bus parduodami už šekelį, o rinktinių miltų saikas už šekelį maždaug šiuo metu rytoj prie Samarijos vartų", - 19pareigūnas Dievo vyrui atsakė, tardamas: "Net jeigu VIEŠPATS ir langus danguje padarytų, argi tai galėtų įvykti?" O Eliša buvo atkirtęs: "Tai savo akimis tu matysi, bet to nevalgysi!" 20Taip jam iš tikrųjų atsitiko. Žmonės jį sumindžiojo vartuose, ir jis mirė.

8Pasakojimo apie šunamietę pabaiga 1Eliša moteriai, kurios sūnų buvo atgaivinęs, kartą kalbėjo: "Susiruošk! Keliauk su savo šeima ir apsigyvenk kur nors kitur, nes VIEŠPATS paskelbė kraštui septynerių metų badą". 2Moteris tad susiruošė ir darė, kaip Dievo vyras buvo sakęs. Iškeliavo su savo šeima ir gyveno filistinų krašte septynerius metus. 3Pasibaigus septyneriems metams, moteris sugrįžo iš filistinų krašto ir atėjo pas karalių reikalauti savo namų ir lauko. 4O karalius kalbėjosi su Dievo vyro tarnu Gehaziu. Sakė: "Prašau man papasakoti apie visus Elišos atliktus nuostabius darbus". 5Kai Gehazis pasakojo karaliui, kaip Eliša sugrąžino mirusiam gyvastį, žiūri, ta moteris, kurios sūnų Eliša buvo atgaivinęs, reikalauja iš karaliaus savo namų ir lauko. "Mano viešpatie karaliau, - tarė Gehazis, - čia yra ta moteris ir šis yra jos sūnus, kurį Eliša atgaivino". 6Karalius moterį klausinėjo, ir ji papasakojo jam. Karalius tad paskyrė vieną pareigūną, tardamas: "Sugrąžink jai visą jos nuosavybę ir visas pajamas iš jos ūkio nuo to laiko, kai ji paliko kraštą, iki dabar".

Eliša ir Damasko karaliai7 Eliša nuvyko į Damaską tuo metu, kai Aramo karalius Ben-Hadadas sirgo. Kai jam buvo pranešta: "Dievo vyras yra čia atėjęs", 8karalius tarė Hazaeliui: "Pasiimk dovaną ir nueik Dievo vyro pasitikti. Pasiteirauk VIEŠPATIES per jį, ar aš iš šios ligos išgysiu". 9Tad Hazaelis, pasiėmęs kaip dovaną visokių Damasko gėrybių, kiek keturiasdešimt kupranugarių galėjo panešti, leidosi jo pasitikti. Atėjęs ir atsistojęs prieš jį, tarė: "Tavo sūnus Aramo karalius Ben-Hadadas atsiuntė mane pas tave, tardamas: 'Ar pagysiu aš iš šios ligos?'" 10Eliša jam tarė: "Eik ir

jam pasakyk: 'Tu tikrai pagysi'. Tačiau VIEŠPATS yra man apreiškęs, kad jis tikrai mirs". 11Eliša, įbedęs akis, įdėmiai į jį žiūrėjo, kol jam pasidarė nesmagu. Tada Dievo vyras pravirko. 12"Kodėl mano viešpats verkia?" - klausė Hazaelis. "Verkiu, - jis atsakė, - nes žinau žalą, kurią tu padarysi izraeliečiams: sudeginsi jų tvirtoves, iššudysi kalaviju jų jaunus vyrus, ištaškysi jų mažylius ir perskrosi jų nėščias moteris". - 13"Betgi, - klausė Hazaelis, - kaip gali tavo tarnas, toks šuo kaip aš, įvykdyti tokį svarbų darbą?" Eliša atsakė: "Tave VIEŠPATS man parodė Aramo karaliumi".

14Hazaelis paliko Elišą ir parėjo pas savo valdovą Ben-Hadadą. "Ką tau pasakė Eliša?" - klausė jį Ben-Hadadas. Jis atsakė: "Jis man pasakė, kad tu tikrai pagysi". 15Bet kitą dieną Hazaelis paėmė antklodę ir, sumirkęs ją vandeniu, užklojo karaliui ant veido. Taip Ben-Hadadas mirė, o Hazaelis tapo karaliumi jo vietoje.

Jehoramo karaliavimas Judo karalystėje16 Penktaisiais Izraelio karaliaus Ahabo sūnaus Joramo metais - Jehošafatas buvo buvęs Judo karaliumi - Judo karalius Jehošafato sūnus Jehoramas pradėjo karaliauti. 17Jis buvo trisdešimt dvejų metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo aštuonerius metus Jeruzalėje. 18Jis ėjo Izraelio karalių keliais, kaip buvo darę Ahabo namai, nes Ahabo duktė buvo jo žmona. Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse. 19Tačiau VIEŠPATS nenorėjo sunaikinti Judo dėl savo tarno Dovydo, kadangi jis buvo pažadėjęs amžinai išlaikyti žiburį jam ir jo palikuonims.

20Jo dienomis Edomas pakėlė maištą prieš Judo valdžią ir pastatė sau karalių. 21Tada Joramas persikėlė į Zairą su visais savo kovos vežimais. Pakilęs į žygį nakčia, jis puolė jį apsupusius edomiečius ir jo kovos vežimų vadus. Bet jo kariuomenė pabėgo į savo namus. 22Iki šios dienos Edomas maištavo prieš Judo valdžią. Taip pat ir Libna sukilo tuo pačiu metu.

23O kiti Joramo darbai - visa, ką jis padarė, - argi nėra aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje? 24Joramas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas su savo protėviais Dovydo mieste. Jo sūnus Ahazijas tapo karaliumi jo vietoje.

Ahazijo karaliavimas Judo karalystėje25 Dvyliktaisiais Izraelio karaliaus Ahabo sūnaus Joramo metais Judo karaliaus Jehoramo sūnus tapo karaliumi. 26Ahazijas buvo dvidešimt dvejų metų, kai pradėjo karaliauti, ir karaliavo vienerius metus Jeruzalėje. Jo motinos vardas buvo Atalija, Izraelio karaliaus Omrio dukraitė. 27Ir Ahazijas ėjo Ahabo namų keliu, darydamas, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, kaip Ahabo namai buvo elgęsi, nes jis buvo Ahabo namų žentas.

28Jis žygiavo, lydimas Ahabo sūnaus Joramo į mūšį su Aramo karaliumi Hazaeliu prie Ramot-Gileado, bet aramėjai Joramą nugalėjo. 29Karalius Joramas pasitraukė į Jezrėelį gydytis žaizdų, kuriomis kovojant su Aramo Hazaeliu prie Ramos aramėjai buvo jį ištikę. Judo karalius Jehoramo sūnus Ahazijas nuvyko į Jezrėelį aplankyti Ahabo sūnaus Joramo, nes jis buvo sužeistas.

9Elišos mokinys patepa Izraelio karaliumi Jehu'ą 1 Tada pranašas Eliša, pasišaukęs vieną iš pranašų mokinių, jam tarė: "Pasiruošk kelionei! Pasiimk su savimi šį aliejaus ąsotį ir eik į Ramot-Gileadą. 2Ten nuėjęs, susirask Nimšio sūnaus Jehošafato sūnų Jehu'ą. Įėjęs paliepk jam atsikelti ir palikti savo bičiulius, nusivesk į nuošalų kambarį. 3Paėmęs ąsotį aliejaus, išpilk jį jam ant galvos, tardamas: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Aš patepu tave Izraelio karaliumi". Tada, atidaręs duris, bėk! Nedelsk!'" 4Jaunuolis, pranašo tarnas, tad iškeliavo į Ramot-Gileadą. 5Atėjęs žiūri, kariuomenės vadai tariasi. Jis tarė: "Vade, aš turiu tau žinią!" - "Kuriam iš mūsų?" - paklausė Jehu'as. "Tau, vade". 6Jehu'as tad atsikėlė ir įėjo į vidų. Jaunuolis išpylė aliejų jam ant galvos ir tarė: "Taip kalbėjo

VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Aš patepu tave karaliumi VIEŠPATIES tautai - Izraeliui. 7Tu sunaikinsi savo valdovo Ahabo namus. Taip aš atkeršysiu Jezabelei už kraują savo tarnų pranašų ir už kraują visų VIEŠPATIES tarnų. 8Visi Ahabo namai žus. Aš nukirsiu nuo Ahabo visus vyriškius - vergus ir laisvus - Izraelyje. 9Su Ahabo namais elgsiuosi, kaip pasielgiau su Nebato sūnaus Jeroboamo namais ir kaip pasielgiau su Ahijo sūnaus Baašos namais. 10Šunys ės Jezabelę Jezrėelio laukuose, nebus kam palaidoti'". Tada, atidaręs duris, jis išbėgo.

Jehu'as paskelbiamas karaliumi 11Jehu'ui sugrįžus pas savo valdovo pareigūnus, šie klausinėjo: "Ar viskas gerai? Ko tas kvaiša buvo atėjęs pas tave?" Jiems jis tarė: "Jūs žinote tą vyrioką ir jo šneką!" - 12"Tu meluoji! - jie šūkavo. - Prašytume pasakyti mums!" Tada jis tarė: "Taip ir taip jis man kalbėjo: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Aš patepu tave Izraelio karaliumi'". 13 Visi paskubomis nusiėmė skraistes, suklojo jam po kojų ant plikų laiptų, pūtė ragą ir paskelbė: "Jehu'as yra karalius!" 14Taip Nimšio sūnaus Jehošafato sūnus Jehu'as surengė sąmokslą prieš Joramą.

Joramas ir visas Izraelis buvo budėję prie Ramot-Gileado prieš Aramo karalių Hazaelį. 15Bet karalius Joramas buvo sugrįžęs į Jezrėelį gydytis žaizdų, kuriomis jį buvo ištikę aramėjai mūšyje su Aramo karaliumi Hazaeliu.

Jehu'as tarė: "Jeigu toks yra jūsų noras, neleiskite tad niekam ištrūkti iš miesto, nueiti į Jezrėelį ir apie tai pranešti". 16Tada Jehu'as, įlipęs į savo kovos vežimą, leidosi į Jezrėelį, nes ten sirgo Joramas. Judo karalius Ahazijas buvo atvykęs Joramo aplankyti.

17Sargybinis stovėjo bokšte Jezrėelyje. Pastebėjęs artėjantį Jehu'o būrį, jis sušuko: "Matau būrį!" Jehoramas tarė: "Pasiųsk raitelį jų pasitikti. Tepaklausia: 'Ar viskas gerai?'" 18Taigi raitelis, nujojęs jo pasitikti, tarė: "Taip kalbėjo karalius: 'Ar viskas gerai?'" Jehu'as atsakė: "Kas tau darbo rūpintis, ar viskas gerai? Rikiuokis paskui mane!" Sargybinis pranešė: "Pasiuntinys juos pasiekė, bet nebegrįžta". 19Tada jis išsiuntė kitą raitelį. Pasiekęs juos, jis tarė: "Taip kalbėjo karalius: 'Ar viskas gerai?'" "Kas tau darbo rūpintis, ar viskas gerai? - atsakė Jehu'as, - rikiuokis paskui mane!" 20Sargybinis pranešė: "Jis pasiekė juos, bet nebegrįžta. Važiavimo būdas atrodo tarsi važiavimas Nimšio sūnaus Jehu'o. Paprastai jis važiuoja kaip pasiutęs!"

21Jehoramas įsakė: "Pakinkyk kovos vežimą!" Vežimas buvo pakinkytas. Tada Izraelio karalius Jehoramas ir Judo karalius Ahazijas, kiekvienas savo kovos vežimu, išvažiavo pasitikti Jehu'o. Jie susitiko prie Naboto Jezrėeliečio lauko. 22Pamatęs Jehu'ą, Jehoramas paklausė: "Ar viskas gerai, Jehu'ai?" Bet Jehu'as atsakė: "Kaip gali būti viskas gerai, jei tavo motina Jezabelė tęsia savo nesuskaitomus kekšavimo ir žyniavimo darbus?" 23Jehoramas apsuko arklius ir bėgo, šaukdamas Ahazijui: "Išdavystė, Ahazijau!" 24Jehu'as įtempė savo lanką ir pataikė Jehoramui į tarpumentį, - strėlė pervėrė jam širdį, - ir jis sukniubo savo vežime. 25Jehu'as savo pareigūnui Bidkariui paliepė: "Iškelk jį ir įmesk į Naboto Jezrėeliečio lauką. Atsimeni, kai mudu jojome vienas šalia kito paskui jo tėvą Ahabą, VIEŠPATS paskelbė jam šią ištarmę: 26'Už Naboto kraują ir jo vaikų kraują, kurį mačiau vakar, - tai VIEŠPATIES žodis, - aš atlyginsiu tau tame pačiame lauke, - tai VIEŠPATIES žodis'. Tad iškelk jį ir išmesk tame lauke pagal VIEŠPATIES žodį".

Ahazijo mirtis27Tai pamatęs, Judo karalius Ahazijas gelbėjosi bėgdamas keliu Bet-Hagano link. Jehu'as jį vijosi, šaukdamas: "Ir jį nušaukite!" Jis buvo pašautas savo kovos vežime ant Guro šlaito netoli Ibleamo. Nubėgęs į Megidą, ten numirė. 28Jo tarnai pargabeno jį vežimu į Jeruzalę ir palaidojo jo kape Dovydo mieste su jo protėviais. 29Ahazijas buvo tapęs Judo karaliumi

vienuoliktaisiais Ahabo sūnaus Joramo metais.

Jezabelės mirtis30Jehu'as atvyko į Jezrėelį. Jezabelė, apie tai išgirdusi, pasidažė blakstienas, dailiai susišukavo plaukus ir žiūrėjo pro langą. 31Jehu'ui įeinant pro vartus, ji tarė: "Ar viskas gerai, Zimri, savo valdovo žudike?" 32Akį užmetęs į langą, jis paklausė: "Kas eina su manimi? Kas?" Du ar trys pareigūnai nužvelgė jį pro langą. 33"Meskite ją žemyn!" - jis tarė. Jie tad numetė ją. Jos krauju buvo aptaškyta siena ir arkliai. Jehu'as pervažiavo per jos kūną.

34Įėjęs į vidų, jis valgė ir gėrė. "Prašau pasirūpinti ta prakeikta moterimi ir ją palaidoti, - jis tarė, - nes ji yra karaliaus duktė". 35Bet, nuėję jos laidoti, jie rado tik jos kaukolę, kojas ir rankų galūnes. 36Kai jie sugrįžo ir jam pranešė, jis tarė: "Tai VIEŠPATIES žodis, kurį jis tarė per savo tarną Eliją Tišbietį: 'Jezrėelio lauke šunys ės Jezabelės kūną. Jezabelės lavonas bus tarsi mėšlas žemei Jezrėelio lauke, ir niekas nebegalės pasakyti: tai Jezabelė'".

10Ahabo palikuonių iššudymas 1Ahabas turėjo septyniasdešimt palikuonių Samarijoje. Jehu'as tad parašė laiškus ir pasiuntė juos į Samariją Jezrėelio didžiūnams ir seniūnams bei Ahabo vaikų globėjams. Jis rašė: 2"Nūn, kai šis laiškas jus pasieks, kadangi jūsų valdovo sūnūs yra su jumis ir jūs turite taip pat kovos vežimų ir arklių, įtvirtintą miestą ir ginklų, 3išsirinkite geriausią ir tinkamiausią iš jūsų valdovo sūnų, pasodinkite jį į jo tėvo sostą ir kovokite už savo valdovo namus!" 4Bet jie buvo klaiko apimti. "Štai, - jie sakė, - du karaliai negalėjo prieš jį atsilaikyti, tad kaip galime mes atsispirti?" 5Rūmų prižiūrėtojas ir miesto valdytojas drauge su seniūnais ir globėjais pasiuntė Jehu'ui šį žodį: "Mes esame tavo tarnai; darysime, ką tik tu mums sakysi. Mes karaliumi nė vieno nestatysime; daryk, kaip geriau tau atrodo".

6Jis parašė jiems antrą laišką. Jame rašė: "Jeigu esate mano pusėje ir pasirengę manęs klausyti, paimkite galvas vyrų, sūnų jūsų valdovo, ir ateikite rytoj šiuo laiku pas mane į Jezrėelį". O karaliaus sūnūs - septyniasdešimt iš viso - buvo pas miesto didikus, kurie juos augino. 7Kai didikus pasiekė laiškas, jie paėmė karaliaus sūnus ir visus septyniasdešimt nužudė. Sudėję jų galvas į pintines, nusiuntė jam į Jezrėelį. 8Kai atėjo pasiuntinys ir jam pranešė: "Karaliaus sūnų galvos yra atneštos", - jis įsakė: "Sudėkite jas iki ryto į dvi krūvas prie miesto vartų įėjimo". 9Rytą jis išėjo ir, atsistojęs ten, tarė visiems žmonėms: "Jūs nekalti. Tiesa, aš surengiau sąmokslą prieš savo valdovą ir jį nužudžiau, tačiau kas šiuos visus paguldė? 10Žinokite tad, kad nė vienas žodis, kurį VIEŠPATS yra ištaręs prieš Ahabo namus, neliks neįvykdytas. VIEŠPATS įvykdė visa, ką jis buvo paskelbęs per savo tarną Eliją". 11Tada Jehu'as iššudė visus, išlikusius Jezrėelyje iš Ahabo namų, - visus jo didikus, jo artimus bičiulius ir kunigus, - nepalikdamas nė vieno gyvo.

Judo karaliaus Ahazijo giminės 12Tada jis leidosi kelionėn į Samariją. Pakeliui, prie Bet-Eked-haRojimų, 13Jehu'as aptiko Judo karaliaus gimines. Jis klausė: "Kas jūs esate?" - "Mes esame Ahazijo giminės, - jie atsakė, - atėjome aplankyti karaliaus sūnų ir karalienės motinos sūnų". 14Jehu'as įsakė: "Suimkite juos gyvus!" Suėmus juos gyvus, jie buvo nužudyti - keturiasdešimt du iš viso - prie Bet-Ekedo vandens talpyklos. Nė vieno jų nepasigailėjo.

Jehu'as ir Jehonadabas15Iš ten iškeliavęs, jis sutiko Rechabo sūnų Jehonadabą , ateinantį jo pasitikti. Pasveikinęs jį, jam tarė: "Ar tavo širdis taip man atsidavusi, kaip mano širdis tau atsidavusi?" - "Taip yra!" - atsakė Jehonadabas. "Jeigu taip yra, - tarė Jehu'as, - duok man ranką". Taigi jis padavė jam ranką. Jehu'as įkėlė jį pas save į vežimą. 16"Eikš su manimi, - jis tarė, - ir pamatyk mano uolumą VIEŠPAČIUI". Ir pasodino jį savo vežime. 17Atvykęs į Samariją, Jehu'as

žudė visus, kurie buvo išlikę Samarijoje iš Ahabo namų, kol juos išnaikino, įvykdydamas žodį, kurį VIEŠPATS buvo davęs Elijui.

Baalo šventyklos ir sekėjų sunaikinimas18 Tada Jehu'as, surinkęs visus žmones, jiems tarė: "Ahabas tarnavo Baalui tik šiek tiek, Jehu'as jam tarnaus kur kas daugiau. 19Nūn tad pašaukite pas mane visus Baalo pranašus, visus jo garbintojus ir visus jo kunigus. Tenetrūksta nė vieno, nes Baalui aš turiu atnašauti didelę auką. Kas neateis, neliks gyvas!" Bet Jehu'as elgėsi klastingai, norėdamas sunaikinti Baalo garbintojus. 20"Švęskite iškilmingą sueigą Baalui", - įsakė Jehu'as. Sueiga buvo paskelbta. 21Kai Jehu'as išsiuntė žodį visam Izraeliui, atėjo visi Baalo garbintojai. Neliko nė vieno, kuris nebūtų atėjęs. Jie rinkosi į Baalo šventyklą ir pripildė Baalo šventyklą nuo sienos iki sienos. 22Tada Jehu'as drabužių prižiūrėtojui tarė: "Išduok drabužius visiems Baalo garbintojams". Jis išdalijo jiems drabužius. 23Įėjęs į Baalo šventyklą su Rechabo sūnumi Jehonadabu, Jehu'as Baalo garbintojams tarė: "Rūpestingai peržiūrėkite, kad tarp jūsų nebūtų jokio VIEŠPATIES garbintojo, bet būtų vien tik Baalo garbintojai". 24Tada jie pradėjo atnašauti aukas ir deginamąsias atnašas.

O Jehu'as buvo pastatęs lauke savo aštuoniasdešimt vyrų ir jiems buvo pasakęs: "Jei kas leistų pabėgti kuriam nors iš vyrų, kuriuos aš atiduodu į jūsų rankas, turės atsakyti savo gyvybe už jo gyvybę". 25Vos pabaigus atnašauti deginamąją auką, Jehu'as įsakė sargams ir pareigūnams: "Ateikite ir juos iššudykite! Teneištrūksta nė vienas!" Jie tad iššudė juos kalaviju, palikdami ten gulėti. Tada jie įėjo į Baalo šventyklą ir, 26išnešę Baalo šventyklos šventąjį stulpą, jį sudegino. 27Jie nuvertė Baalo aukurą ir nugriovė Baalo šventyklą, paversdami ją išviete iki šios dienos.

Jehu'o karaliavimas Izraelio karalystėje28Taip Jehu'as išrovė Baalą iš Izraelio. 29Tačiau Jehu'as nesitraukė nuo Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmių, kuriomis jis Izraelį įtraukė į nuodėmę, būtent nuo auksinių veršių Bet-Elyje ir Dane. 30VIEŠPATS tarė Jehu'ui: "Kadangi tu gerai pasielgei ir padarei, kas dora mano akyse, įvykdydamas Ahabo namams visa, kas buvo prieš juos mano širdyje, keturios tavo sūnų kartos sėdės Izraelio soste". 31Bet Jehu'as nesirūpino laikytis VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, mokymo visa širdimi, nuodėmių, kuriomis Jeroboamas įtraukė Izraelį į nuodėmę, jis neatsikratė.

32Tomis dienomis VIEŠPATS pradėjo genėti Izraelį. Visoje Izraelio žemėje Hazaelis nedavė ramybės izraeliečiams: 33rytuose nuo Jordano, visame Gileado krašte - Gado, Reubeno ir Manaso giminių žmonėms - nuo Aroerio, prie Arnono slėnio, iki Gileado ir Bašano.

34O kiti Jehu'o darbai - visa, ką jis darė, ir visi jo žygdarbiai, - argi nėra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje? 35Taigi Jehu'as užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas Samarijoje. Jo sūnus Jehoahazas tapo karaliumi jo vietoje. 36Jehu'as valdė Izraelį dvidešimt aštuonerius metus.

11Atalija valdo Judo karalystę 1 Ahazijo motina Atalija, sužinojusi, kad jos sūnus mirė, nedelsdama iššudė visus karališkosios šeimos palikuonis. 2Bet karaliaus Joramo duktė Jehošeba, Ahazijo sesuo, paėmusi Ahazijo sūnų Joašą, vogčiomis išnešė jį iš tos vietos, kur buvo žudomi karaliaus sūnūs, ir paliko jį bei jo auklę viename miegamajame. Taip ji paslėpė jį nuo Atalijos, ir jis nebuvo nužudytas. 3Su ja jis išbuvo šešerius metus, paslėptas VIEŠPATIES Namuose, o Atalija valdė kraštą.

4Bet septintais metais Jehojada pasišaukė karitų bei palydos sargybinių šimtininkus ir įsakė jiems sueiti pas jį į VIEŠPATIES Namus. Sudaręs su jais sandorą, prisaikdino juos VIEŠPATIES

Namuose ir parodė karaliaus sūnų. 5"Štai ką jūs turite padaryti, - jiems įsakė, - vienas trečdalis jūsų, baigiančių tarnybą šabo dieną, liks rūmų sargyboje, 6kitas trečdalis bus pastatytas prie Suro vartų, o dar kitas trečdalis bus prie vartų už palydos sargybinių. Jūs būsite Namų sargyboje iš visų pusių. 7O kiti du jūsų būriai - visi, kurie šią savaitę nėra tarnyboje, saugos VIEŠPATIES Namus, kad apsaugotų karalių. 8Jūs apsupsite karalių iš visų pusių, kiekvienas su ginklais rankoje, ir kas tik artintųsi prie gretų, turi būti užmuštas. Būkite su karaliumi, kad ir ką jis darytų!"

9Šimtininkai padarė visa, kaip kunigas Jehojada įsakė. Kiekvienas atvedė savo vyrus, - tuos, kurie buvo tarnyboje tą šabą, ir tuos, kurie nebuvo tarnyboje tą šabą, - ir atėjo pas kunigą Jehojadą. 10Kunigas įteikė šimtininkams karaliaus Dovydo ietis ir skydus, kurie buvo VIEŠPATIES Namuose. 11Palydos sargybiniai, kiekvienas vyras su ginklais rankoje, sustojo nuo pietinės Namų pusės iki šiaurinės Namų pusės, aplink aukurą ir Namus, karaliui apsaugoti iš visų pusių. 12Tada Jehojada atvedė karaliaus sūnų, uždėjo jam vainiką ir padavė valdžios ženklus. Jis buvo paskelbtas karaliumi ir pateptas, jiems plojant ir šaukiant: "Tegyvuoja karalius!"

13Atalija, išgirdusi palydos sargybinių ir žmonių šauksmus, nuėjo prie žmonių į VIEŠPATIES Namus. 14Apsižvalgė, žiūri, karalius pagal paprotį stovi prie šulo, vadai bei trimitininkai šalia karaliaus, o šalies žmonės džiūgauja ir pučia trimitus. Atalija persiplėšė sau drabužius ir ėmė šaukti: "Išdavystė! Išdavystė!" 15Tada kunigas Jehojada kariuomenės pareigūnams - šimtininkams - davė įsakymą, tardamas: "Išveskite ją laukan pro gretas ir, jei kas ją sektų, ištikite jį kalaviju". Mat kunigas sakė: "VIEŠPATIES Namuose ji neturi būti užmušta". 16Jie tad išvedė ją jėga. Ji buvo nužudyta, kai ėjo į karaliaus rūmus pro Arklių vartus.

17O Jehojada sudarė sandorą tarp VIEŠPATIES ir karaliaus bei žmonių, kad jie būtų VIEŠPATIES tauta. O kitą sandorą - tarp karaliaus ir tautos. 18Tada visi šalies žmonės, nuėję į Baalo šventyklą, ją nugriovė, jo aukurus ir statulas sutrupino, o Baalo kunigą Mataną užmušė priešais aukurus. Pastatęs sargybinius VIEŠPATIES Namuose, kunigas Jehojada 19su šimtininkais, karitais, palydos sargybiniais ir visos šalies žmonėmis palydėjo karalių iš VIEŠPATIES Namų į karaliaus rūmus pro palydos sargybinių vartus, ir karalius sėdosi į sostą. 20Visos šalies žmonės džiūgavo, ir miestas liko ramus. O Atalija buvo nužudyta kalaviju prie karaliaus rūmų.

21Jehoašas buvo septynerių metų, kai tapo karaliumi.

12Jehoašo karaliavimas Judo karalystėje 1 Jehoašas buvo septynerių metų, kai tapo karaliumi. 2Septintaisiais Jehu'o metais Jehoašas pradėjo karaliauti ir karaliavo Jeruzalėje keturiasdešimt metų. Jo motina buvo vardu Zibja iš Beer-Šebos. 3Per visas savo dienas Jehoašas darė, kas buvo dora VIEŠPATIES akyse, nes jį buvo mokęs kunigas Jehojada. 4Tačiau aukštumų alkai nebuvo išnaikinti, žmonės ir toliau alkuose atnašavo aukas ir degino smilkalus.

5Kunigams Jehoašas tarė: "Visus VIEŠPATIES Namuose atnašautų šventųjų įplaukų pinigus - surašymo mokestį, asmeninio išpirkimo kainą ir bet kokias lėšas, savo noru atnašautas VIEŠPATIES Namuose, - 6tepaima kunigai sau, kiekvienas iš savo geradarių. Savo ruožtu jie turi pataisyti Namus, kada tik prireikia juos taisyti".

7Bet dvidešimt trečiaisiais karaliaus Jehoašo metais buvo pastebėta, kad Namuose kunigai reikiamų pataisymų nebuvo darę. 8Todėl karalius Jehoašas pasišaukė kunigą Jehojadą bei kitus kunigus ir juos paklausė: "Kodėl jūs Namų netaisote? Užtat nebepriimkite daugiau pinigų iš savo geradarių, bet perduokite juos Namams taisyti". 9Kunigai sutiko daugiau nebepriiminėti pinigų iš žmonių ir

nebūti atsakingi už Namų taisymą.

10Tada kunigas Jehojada paėmė vieną skrynią ir, išgręžęs skylę jos dangtyje, padėjo ją šalia aukuro, dešinėje pusėje, pro kur įeinama į VIEŠPATIES Namus. Kunigai - slenksčio sargai - įdėdavo į ją visus pinigus, atneštus į VIEŠPATIES Namus. 11Kada tik jie pastebėdavo, kad skrynioje yra daug pinigų, ateidavo karaliaus raštininkas ir vyriausiasis kunigas, suskaičiuodavo VIEŠPATIES Namuose esamus pinigus ir supildavo juos į maišus. 12Suskaičiuoti pinigai būdavo duodami į rankas darbų prižiūrėtojų, kurie buvo atsakingi už VIEŠPATIES Namus. O šie savo ruožtu išmokėdavo dailidėms ir statytojams, dirbantiems VIEŠPATIES Namuose, 13mūrininkams ir akmenkaliams, pirkdavo medį bei skaldytą akmenį VIEŠPATIES Namams taisyti ir apmokėdavo visas Namų taisymo išlaidas. 14Bet iš sidabro nei dubenys, nei žnyplės, nei šlakstyklės, nei trimitai - jokie indai iš aukso ar sidabro - nebuvo dirbami VIEŠPATIES Namuose už pinigus, atneštus į VIEŠPATIES Namus, 15nes tai buvo duodama darbų prižiūrėtojams tik VIEŠPATIES Namams taisyti. 16Be to, vyrai, į kurių rankas buvo duodami pinigai darbininkams apmokėti, nebuvo tikrinami, nes jie sąžiningai elgėsi.

17Pinigai atnašų už kaltę ir pinigai atnašų už nuodėmę nebuvo nešami į VIEŠPATIES Namus; jie priklausė kunigams.

18Tuo metu Aramo karalius Hazaelis, pakilęs į žygį, užpuolė Gatą ir jį paėmė. Hazaelis pasuko žygiuoti ir prieš Jeruzalę. 19O Judo karalius Jehoašas, paėmęs visas įžado dovanas, atnašautas jo protėvių Jehošafato, Jehoramo, Ahazijo bei savo paties, ir visą auksą, rastą VIEŠPATIES Namų ir karaliaus rūmų iždu ose, išsiuntė juos Aramo karaliui Hazaeliui. Tada Hazaelis pasitraukė nuo Jeruzalės.

20O kiti Joašo darbai - visa, ką jis darė, - argi nėra aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje? 21Jo dvariškiai sukilo ir, surengę sąmokslą, nužudė Joašą Milo rūmuose, prie kelio, einančio žemyn į Silą. 22Šimeato sūnus Jozakaras ir Šomero sūnus Jehozabadas - jo dvariškiai - jį nužudė. Jis mirė ir buvo palaidotas su savo protėviais Dovydo mieste, o jo sūnus Amazijas tapo karaliumi jo vietoje.

13Jehoahazo karaliavimas Izraelio karalystėje 1Dvidešimt trečiaisiais Judo karaliaus Ahazijo sūnaus Joašo metais Jehu'o sūnus Jehoahazas tapo Izraelio karaliumi Samarijoje ir karaliavo septyniolika metų. 2Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, kartodamas Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmes, kuriomis jis pastūmėjo į nuodėmę Izraelį. Nuo jos nepasitraukė. 3VIEŠPATS taip užsidegė pykčiu ant Izraelio, kad juos dažnai atidavinėjo Aramo karaliui Hazaeliui ir Hazaelio sūnui Ben-Hadadui. 4Bet Jehoahazas maldavo VIEŠPATĮ, ir VIEŠPATS jį išklausė, nes jis matė Izraelio priespaudą ir kaip Aramo karalius buvo juos nukamavęs. 5VIEŠPATS davė Izraeliui gelbėtoją, ir jie išsivadavo iš Aramo. Izraeliečiai gyveno savo namuose kaip anksčiau. 6Tačiau nuo Jeroboamo namų nuodėmių, kuriomis jis pastūmėjo Izraelį į nuodėmę, jie nesitraukė, bet atkakliai toliau jas darė. Net šventasis stulpas stovėjo Samarijoje. 7Iš tikro Jehoahazui nebebuvo likę kareivių, išskyrus penkiasdešimt raitelių, dešimt kovos vežimų ir dešimt tūkstančių pėstininkų, nes Aramo karalius buvo sunaikinęs juos ir sutrypęs kaip dulkes po kojomis.

8O kiti Jehoahazo darbai - visa, ką jis darė, ir jo žygdarbiai, - argi jie nėra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje? 9Jehoahazas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas Samarijoje, o jo sūnus Joašas tapo karaliumi jo vietoje.

Jehoašo karaliavimas Izraelio karalystėje10Trisdešimt septintaisiais Judo karaliaus Joašo metais

Jehoahazo sūnus tapo Izraelio karaliumi Samarijoje ir karaliavo šešiolika metų. 11Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, nepasitraukė nuo visų Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmių, kuriomis jis įviliojo į nuodėmę Izraelį, bet atkakliai jas darė.

12 O kiti Joašo darbai - visa, ką jis darė, jo žygdarbiai kare su Judo karaliumi Amaziju, - argi jie nėra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje? 13Joašas užmigo su savo protėviais, ir Jeroboamas atsisėdo į jo sostą. Joašas buvo palaidotas Samarijoje su Izraelio karaliais.

Pranašo Elišos mirtis14Elišai susirgus mirtina liga, Izraelio karalius Joašas nuėjo jo aplankyti. "Mano tėve, mano tėve, - kalbėjo verkdamas jo, - tu Izraelio kovos vežimai ir jo raiteliai!" 15Eliša jam tarė: "Paduok lanką ir strėlių". Jis padavė lanką ir strėlių. 16 "Įtempk lanką!" - jis tarė Izraelio karaliui. Jam įtempus lanką, Eliša uždėjo savo rankas karaliui ant rankų 17ir tarė: "Atidaryk langą į rytų pusę!" Jis atidarė langą. Eliša paliepė: "Paleisk!" Jis paleido. Tada Eliša tarė: "Strėlė VIEŠPATIES pergalės, strėlė pergalės prieš Aramą! Tu visiškai sutriuškinsi aramėjus prie Afeko". 18Jis tęsė: "Nūn paimk strėles". Karalius paėmė. "Duok jomis į žemę!" - jis tarė Izraelio karaliui. Sudavęs tris kartus, jis sustojo. 19Dievo vyras ant jo supyko ir tarė: "O kad būtumei sudavęs penketą ar šešetą kartų! Tu būtumei visiškai sunaikinęs Aramą, dabar gi tik tris kartus Aramą tenugalėsi".

20Eliša mirė ir buvo palaidotas. Tuo metu moabiečių gaujos užpuldinėdavo kraštą metų pradžioje. 21Kartą laidojant vieną vyrą, žmonės pastebėjo tokią gaują. Jie įmetė jo kūną į Elišos kapą. Vos tik tas mirusis vyras palietė Elišos kaulus, jis atgijo ir atsistojo ant kojų.

22Aramo karalius Hazaelis engė Izraelį per visas Jehoahazo dienas. 23Bet VIEŠPATS buvo jiems maloningas ir gailestingas, atsigręžė į juos dėl savo sandoros su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu. Iki šiol jis nenorėjo jų sunaikinti ar atstumti nuo savo veido.

24Aramo karaliui Hazaeliui mirus, jo sūnus Ben-Hadadas tapo karaliumi jo vietoje. 25Tada Jehoahazo sūnus Jehoašas vėl atėmė iš Hazaelio sūnaus Ben-Hadado miestus, paimtus kare su jo tėvu Jehoahazu. Tris kartus Joašas jį nugalėjo ir atgavo Izraelio miestus.

14Amazijo karaliavimas Judo karalystėje 1 Antraisiais Izraelio karaliaus Jehoahazo sūnaus Joašo metais Judo karalius Joašo sūnus Amazijas pradėjo karaliauti. 2Jis buvo dvidešimt penkerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje dvidešimt devynerius metus. Jo motinos vardas buvo Jehoadina iš Jeruzalės. 3Jis darė, kas buvo dora VIEŠPATIES akyse, tačiau ne kaip jo protėvis Dovydas. Visur jis elgėsi, kaip buvo elgęsis jo tėvas Joašas. 4Tačiau aukštumų alkai nebuvo išnaikinti, žmonės ir toliau ten atnašavo aukas ir degino smilkalus. 5Kai karalystė buvo tvirtai jo rankoje, jis nubaudė mirtimi dvariškius, kurie buvo nužudę jo tėvą karalių. 6Betgi žudikų vaikų mirtimi jis nenubaudė, pagal tai, kas parašyta Mozės Mokymo knygoje, kur VIEŠPATS įsakė: "Tėvai nebus baudžiami mirtimi už vaikus nei vaikai nebus baudžiami mirtimi už tėvus. Žmogus turi būti baudžiamas tik už savo nuodėmes".

7Jis užmušė dešimt tūkstančių edomiečių Druskos slėnyje ir paėmė antpuoliu Selą. Ją pavadino Joktė-Eliu, kaip ir iki šiol vadinama. 8 Tada Amazijas nusiuntė pasiuntinius pas Izraelio karalių Jehu'o sūnaus Jehoahazo sūnų Jehoašą, tardamas: "Eikš, susitikime akis į akį". 9Izraelio karalius Jehoašas Judo karaliui Amazijui atsakė, tardamas: "Libano usnis pasiuntė žodį Libano kedrui, tardama: 'Duok savo dukterį mano sūnui žmona'. Bet Libano laukinis žvėris, eidamas pro šalį, sutrypė usnį. 10Iš tikrųjų tu nugalėjai Edomą, ir tavo širdis yra pasipūtusi. Džiaukis savo garbe ir

sėdėk namie! Kam gi turėtum ieškoti nelaimės, kad tu pats kristum ir Judą su savimi nusitemptum?"

11Amazijas nenorėjo klausyti. Izraelio karalius Jehoašas tad iššygiavo. Jis ir Judo karalius Amazijas susitiko akis į akį mūšyje prie Bet-Šemešo Judo karalystėje. 12Judą Izraelis nugalėjo. Visi išbėgiojo į savo namus. 13Izraelio karalius Jehoašas paėmė į nelaisvę Judo karalių, Ahazijo sūnaus Jehoašo sūnų Amaziją. Atžygiavęs į Jeruzalę, pralaužė Jeruzalės sienoje keturių šimtų uolekčių spragą nuo Efraimo vartų iki Kampo vartų. 14Pasigrobęs visą auksą ir sidabrą, visus reikmenis, rastus VIEŠPATIES Namuose bei karaliaus rūmų iždуose, ir įkaitus, jis sugrįžo į Samariją.

15O kiti Jehoašo darbai - visa, ką jis darė, jo žygdarbiai ir jo karas su Judo karaliumi Amaziju, - argi jie nėra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje? 16Jehoašas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas Samarijoje su Izraelio karaliais, o jo sūnus Jeroboamas tapo karaliumi jo vietoje.

17Judo karaliaus Joašo sūnus Amazijas gyveno penkiolika metų po Izraelio karaliaus Jehoahazo sūnaus Jehoašo mirties. 18O kiti Amazijo darbai argi nėra aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje? 19Sąmokslas prieš jį buvo surengtas Jeruzalėje, todėl jis pabėgo į Lachišą. Bet sąmokslininkai nusivijo į Lachišą ir ten jį užmušė. 20Pargabentas ant arklių, jis buvo palaidotas su savo protėviais Dovydo mieste. 21Tada visi Judo žmonės paėmė šešiolikmetį Azariją ir pastatė jį karaliumi jo tėvo Amazijo vietoje. 22Jis atstatė Elatą ir sugrąžino jį Judui tada, kai karalius Amazijas užmigo su savo protėviais.

Jeroboamo II karaliavimas Izraelio karalystėje23 Penkioliktaisiais Judo karaliaus Joašo sūnaus Amazijo metais Izraelio karalius Joašo sūnus Jeroboamas tapo karaliumi Samarijoje keturiasdešimt vieneriems metams. 24Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, nepasitraukė nuo visų Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmių, kuriomis jis įvedė Izraelį į nuodėmę. 25Per jį sugrįžo Izraelio žemė nuo Lebo- Hamato iki Arabos jūros pagal VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, pažadą, kurį jis buvo davęs per savo tarną pranašą Amitajo sūnų Joną iš Gat- Hefero. 26Nes VIEŠPATS matė, kad Izraelio būklė buvo iš tikro labai karti, nebuvo likę nė vieno - vergo ar laisvo, nebuvo nė vieno Izraeliui padėti. 27Kadangi VIEŠPATS nebuvo nusprendęs išdildyti Izraelio vardo iš po dangaus, dėl to jis išgelbėjo juos per Joašo sūnų Jeroboamą.

28O kiti Jeroboamo darbai - visa, ką jis darė, jo žygdarbiai, kaip jis kovojo ir kaip jis atgavo Izraeliui Damaską ir Hamatą, kurie priklausė Judui, - argi jie nėra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje? 29Jeroboamas užmigo su savo protėviais Izraelio karaliais, ir jo sūnus Zecharijas tapo karaliumi jo vietoje.

15Azarijo (Uzijo) karaliavimas Judo karalystėje 1 Dvidešimt septintaisiais Izraelio karaliaus Jeroboamo metais tapo karaliumi Judo karaliaus Amazijo sūnus Azarijas. 2Jis buvo šešiolikos metų, kai pradėjo karaliauti, ir karaliavo Jeruzalėje penkiasdešimt dvejus metus. Jo motinos vardas buvo Jekolija iš Jeruzalės. 3Jis darė, kas buvo dora VIEŠPATIES akyse, lygiai kaip buvo daręs jo tėvas Amazijas. 4Nepaisant to, aukštumų alkai nebuvo išnaikinti, žmonės ir toliau alkuose atnašavo aukas ir degino smilkalus. 5VIEŠPATS ištiko karalių liga, - jis buvo raupsuotas iki pat mirties ir gyveno atskirame name. Karaliaus sūnus Jotamas rūpinosi rūmais ir valdė krašto žmones.

6O kiti Azarijo darbai - visa, ką jis darė, - argi jie nėra aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje? 7Azarijas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas su savo protėviais Dovydo mieste, o jo sūnus Jotamas tapo karaliumi jo vietoje.

Zecharijo karaliavimas Izraelio karalystėje8 Trisdešimt aštuntaisiais Judo karaliaus Azarijo
metais Jeroboamo sūnus Zecharijas buvo Izraelio karaliumi Samarijoje šešis mėnesius. 9Jis darė,
kas nedora VIEŠPATIES akyse, kaip buvo darę jo protėviai. Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmių,
kuriomis jis įtraukė Izraelį į nuodėmę, neatsisakė. 10Jabešo sūnus Šalumas surengė prieš jį
sąmokslą. Užpuolęs viešai jį nužudė ir jo vietoje tapo karaliumi.

11O kiti Zecharijo darbai yra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje. 12Toks buvo
VIEŠPATIES pažadas, duotas Jehu'ui: "Tavo palikuonys sėdės Izraelio soste iki ketvirtosios kartos".
Taip ir įvyko.

Šalumo karaliavimas Izraelio karalystėje13Jabešo sūnus Šalumas tapo karaliumi trisdešimt
devintaisiais Judo karaliaus Uzijo metais ir karaliavo vieną mėnesį Samarijoje. 14Gadžio sūnus
Menahemas, atžygiavęs iš Tirzos į Samariją, užpuolė Jabešo sūnų Šalumą ir, jį nukovęs, tapo
karaliumi jo vietoje.

15O kiti Šalumo darbai ir jo surengtas sąmokslas yra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje.
16Tuo metu, žygiuodamas iš Tirzos, Menahemas užpuolė Tifsahą ir visus miesto bei visos jo srities
gyventojus. Kadangi jie nenorėjo pasiduoti, jis iššudė žmones ir perskrodė visas nėščias moteris.

Menahemo karaliavimas Izraelio karalystėje17Trisdešimt devintaisiais Judo karaliaus Azarijo
metais Gadžio sūnus Menahemas tapo Izraelio karaliumi. Samarijoje jis karaliavo dešimt metų.
18Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, per visas savo dienas nepasitraukė nuo Nebato
sūnaus Jeroboamo nuodėmių, kuriomis jis įstūmė Izraelį į nuodėmę.

19 Asirijos karalius Pulas įsiveržė į kraštą. Menahemas davė Pului tūkstantį sidabrinių talentų, kad
padėtų jam įtvirtinti karališką valdžią. 20Menahemas apdėjo mokesčiais Izraelį: kiekvienas
pasiturintis žmogus turėjo mokėti Asirijos karaliui penkiasdešimt sidabrinių šekelių duoklės.
Asirijos karalius tad pasitraukė ir krašte nepasiliko. 21O kiti Menahemo darbai - visa, ką darė, - argi
jie nėra aprašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje? 22Menahemas užmigo su savo protėviais, ir jo
sūnus Pekahjas tapo karaliumi jo vietoje.

Pekahjo karaliavimas Izraelio karalystėje23Penkiasdešimtaisiais Judo karaliaus Azarijo metais
Menahemo sūnus Pekahjas tapo karaliumi Samarijoje ir valdė dvejus metus. 24Jis darė, kas buvo
nedora VIEŠPATIES akyse, nesitraukė nuo Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmių, kuriomis jis
įstūmė Izraelį į nuodėmę. 25Remalijo sūnus Pekahas, jo pareigūnas, surengė prieš jį sąmokslą ir
užpuolė jį karaliaus rūmuose Samarijoje. Su juo buvo penkiasdešimt gileadiečių drauge su vyrais iš
Argobo ir Arjės. Jis nužudė Pekahją ir tapo karaliumi jo vietoje.

26O kiti Pekahjo darbai - visa, ką jis darė, yra užrašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje.

Pekaho karaliavimas Izraelio karalystėje27Penkiasdešimt antraisiais Judo karaliaus Azarijo
metais Remalijo sūnus Pekahas tapo Izraelio karaliumi Samarijoje ir valdė dvidešimt metų. 28Jis
darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, nesitraukė nuo Nebato sūnaus Jeroboamo nuodėmių,
kuriomis jis įstumė Izraelį į nuodėmę.

29Izraelio karaliaus Pekaho dienomis Asirijos karalius Tiglat- Pileseras atžygiavo ir paėmė Ijoną,
Abel-Bet-Maaką, Janohą, Kedešą, Hazorą - Gileadą, Galilėją ir visą Naftalio sritį, - o gyventojus
išvarė į Asiriją. 30 Tada Hošeos sūnus Ela surengė sąmokslą prieš Remalijo sūnų Pekahą ir
užpuolęs jį nužudė. Hošea tapo karaliumi jo vietoje dvidešimtaisiais Uzijo sūnaus Jotamo metais.

31O kiti Pekaho darbai - visa, ką jis darė, yra užrašyti Izraelio karalių Metraščių knygoje.

Jotamo karaliavimas Judo karalystėje32Antraisiais Izraelio karaliaus Remalijo sūnaus Pekaho metais Judo karaliaus sūnus Jotamas tapo karaliumi. 33Jis buvo dvidešimt penkerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje šešiolika metų. Jo motina buvo Zadoko duktė, vardu Jeruša. 34Jis darė, kas buvo gera VIEŠPATIES akyse, kaip buvo daręs jo tėvas Uzijas. 35Betgi aukštumų alkai nebuvo išnaikinti, žmonės ir toliau alkuose atnašavo aukas ir degino smilkalus. Jis pastatė VIEŠPATIES Namų Aukštutinius vartus.

36O kiti Jotamo darbai - visa, ką jis darė, - argi jie nėra aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje? 37Jo dienomis VIEŠPATS pradėjo kurstyti Aramo karalių Reziną ir Remalijo sūnų Pekahą prieš Judą. 38Jotamas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas su savo protėviais Dovydo, savo protėvio, mieste, o jo sūnus Ahazas tapo karaliumi jo vietoje.

16Ahazo karaliavimas Judo karalystėje 1 Septynioliktaisiais Remalijo sūnaus Pekaho metais Judo karaliaus Jotamo sūnus Ahazas tapo karaliumi. 2Ahazas buvo dvidešimties metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje šešiolika metų. Jis nedarė, kas buvo dora VIEŠPATIES, savo Dievo, akyse, kaip buvo daręs jo protėvis Dovydas, 3bet ėjo Izraelio karalių pėdomis. Net savo sūnų pervedė per ugnį pagal pasibjaurėtiną paprotį tautų, kurias VIEŠPATS buvo pašalinęs izraeliečiams iš kelio. 4Be to, jis atnašavo aukas ir degino smilkalus aukštumų alkuose - ant kalvų ir po kiekvienu lapuotu medžiu.

5Tada Aramo karalius Rezinas ir Izraelio karalius Remalijo sūnus Pekahas atžygiavo į Jeruzalę kariauti. Jie apgulė Ahazą, bet nepajėgė jo nugalėti. 6Tuo metu Edomo karalius atgavo Elatą Edomui, išvarydamas iš jo Judo žmones. Edomiečiai atėjo į Elatą ir gyvena ten iki šios dienos. 7 Ahazas išsiuntė pasiuntinius pas Asirijos karalių Tiglat-Pileserą, tardamas: "Aš esu tavo tarnas ir tavo sūnus. Ateik ir išgelbėk mane iš nagų Aramo karaliaus ir iš nagų Izraelio karaliaus, kurie mane puola". 8Ahazas paėmė sidabrą ir auksą, esančius VIEŠPATIES Namuose bei karaliaus rūmų iždуose, ir nusiuntė kaip dovaną Asirijos karaliui. 9 Asirijos karalius jo prašymą patenkino. Atžygiavęs prieš Damaską, Asirijos karalius jį paėmė. Jo gyventojus ištrėmė į Kirą, o Reziną nužudė.

10Karalius Ahazas, nuvykęs į Damaską pasveikinti Asirijos karaliaus Tiglat-Pilesero, pamatė Damasko aukurą. Karalius Ahazas pasiuntė kunigui Urijui aukuro pavyzdį ir išsamų brėžinį, kaip jį padaryti. 11Kunigas Urijas statė aukurą lygiai taip, kaip jam karalius Ahazas buvo nurodęs iš Damasko. Prieš karaliui Ahazui parvykstant iš Damasko, kunigas Urijas užbaigė jį statyti. 12Sugrįžęs iš Damasko, karalius apžiūrėjo aukurą. Tada, palypėjęs prie jo, karalius 13atnašavo savo deginamąją auką bei grūdų atnašą, išliejo savo geriamąją atnašą ir pašlakstė aukurą savo bendravimo atnašų krauju. 14O varinį aukurą, buvusį VIEŠPATIES akivaizdoje, jis pastūmė iš jo vietos Namų priešakyje, - vietos tarp naujojo aukuro ir VIEŠPATIES Namų, - ir pastatė jį savo aukuro šiauriniame šone. 15"Ant šio didžiojo aukuro, - karalius Ahazas įsakė kunigui Urijui, - atnašauk ir ryto deginamąją auką, ir vakaro javų atnašą, ir karaliaus deginamąją auką, ir jo javų atnašą drauge su visų krašto žmonių deginamosiomis aukomis, jų javų atnašomis ir jų geriamosiomis atnašomis. Ant jo turi pašlakstyti kraują visų deginamųjų aukų ir kraują visų aukų, o apie varinį aukurą aš nuspręsiu". 16Kunigas Urijas darė visa, kaip karalius Ahazas įsakė.

17Karalius Ahazas nuėmė įsprūdas nuo pastovų ir nukėlė nuo jų praustuvus. Jis nukėlė varinę jūrą

nuo varinių jaučių ir padėjo ją ant akmeninės aslos. 18Pagerbdamas Asirijos karalių, jis pašalino iš VIEŠPATIES Namų pakylą, pastatytą Namuose karaliaus sostui, ir įėjimą iš lauko, padarytą karaliui.

19O kiti Ahazo darbai - visa, ką jis darė, argi nėra aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje? Ahazas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas su savo protėviais Dovydo mieste, o jo sūnus Hezekijas tapo karaliumi jo vietoje.

17Hošeos karaliavimas Izraelio karalystėje 1 Dvyliktaisiais Judo karaliaus Ahazo metais Elos sūnus Hošea tapo Izraelio karaliumi Samarijoje ir valdė devynerius metus. 2Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, nors ne tokiu mastu, kaip pirma jo buvusieji Izraelio karaliai. 3Prieš jį atžygiavo Asirijos karalius Šalmaneseras. Hošea tapo jam pavaldus ir mokėjo duoklę. 4 Asirijos karalius pagavo Hošeą sąmokslaujant, nes jis buvo siuntęs pasiuntinius pas Egipto karalių So'ą ir nemokėjęs duoklės Asirijos karaliui, kaip jis kasmet darydavo. Asirijos karalius tad jį suėmė ir uždarė į kalėjimą.

Samarijos kritimas5Asirijos karalius tada įsiveržė į visą kraštą ir, atžygiavęs į Samariją, trejus metus laikė ją apgultą. 6Devintaisiais Hošeos metais Asirijos karalius paėmė Samariją, ištrėmė izraeliečius į Asiriją ir apgyvendino juos Halahe prie Haboro, prie Gozano upės, ir Medijos miestuose.

Pastabos apie Izraelio galą7 Tai įvyko todėl, kad izraeliečiai buvo nusidėję VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kuris buvo išvedęs juos iš Egipto žemės, iš po faraono, Egipto karaliaus, rankos. Jie buvo garbinę kitus dievus 8ir elgęsi pagal įstatus tautų, kurias VIEŠPATS išvarė izraeliečiams nuo kelio, ir įstatus, kuriuos Izraelio karaliai buvo įvedę. 9Izraeliečiai nusikalto VIEŠPAČIUI, savo Dievui, nedorais darbais: jie statėsi aukštumų alkus visose savo gyvenvietėse, nuo sargybos bokštų iki įtvirtintų miestų; 10jie pasistatė paminklinius akmenis ir šventuosius stulpus ant kiekvienos aukštos kalvos ir po kiekvienu lapuotu medžiu. 11Ten, visuose aukštumų alkuose, jie degino smilkalus, kaip darė tautos, kurias VIEŠPATS jiems ateinant buvo išvaręs į tremtį. Jie darė nedorus darbus, pykindami VIEŠPATĮ, 12ir garbino stabus, apie kuriuos VIEŠPATS buvo jiems pasakęs: "Jūs to nedarysite!"

13VIEŠPATS įspėjo Izraelį ir Judą per kiekvieną pranašą ir kiekvieną regėtoją, tardamas: "Gręžkitės nuo savo nedorų kelių ir laikykitės mano įsakymų ir mano įstatų viso mokymo, kurį daviau jūsų protėviams ir siunčiau jums per savo tarnus pranašus". 14Bet jie nenorėjo klausyti, buvo kietasprandžiai, kaip buvo buvę jų protėviai, kurie netikėjo VIEŠPAČIU, savo Dievu. 15Jie paniekino jo įstatus bei jo sandorą, sudarytą su jų protėviais, ir jiems duotus įspėjimus. Jie ėjo paskui melagingus stabus ir tapo melagiais, jie sekė aplinkinėmis tautomis, nors VIEŠPATS buvo uždraudęs jiems elgtis, kaip jos elgėsi. 16Jie atmetė visus VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymus, nusiliejo stabus - du veršius, pasidirbo šventąjį stulpą, garbino dangaus galybes ir tarnavo Baalui. 17Savo sūnus ir dukteris jie vedė per ugnį, užsiėmė būrimu bei kerėjimais, parsidavė daryti, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, jį pykindami. 18Užtat VIEŠPATS labai įširdo ant Izraelio ir atstūmė juos nuo savo veido. Tepasiliko vien tik Judo giminė.

19Net Judas nesilaikė VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymų, bet sekė įstatais, kuriuos Izraelis buvo įvedęs. 20VIEŠPATS atmetė visus Izraelio palikuonis. Jis vargino juos, atiduodamas į plėšikų rankas, kol pagaliau juos atstūmė nuo savo veido.

21Kai VIEŠPATS atplėšė Izraelį nuo Dovydo namų, Nebato sūnus Jeroboamas buvo pastatytas karaliumi. Jeroboamas atitolino Izraelį nuo VIEŠPATIES ir įtraukė juos į didelę nuodėmę. 22Izraeliečiai toliau darė visas Jeroboamo padarytas nuodėmes ir nuo jų nesitraukė. 23Galop VIEŠPATS atstūmė juos nuo savo veido, kaip jis buvo kalbėjęs per savo tarnus pranašus. Izraeliečiai buvo ištremti iš savo žemės į Asiriją iki šios dienos.

Samariečių kilmė24 Asirijos karalius atgabeno žmonių iš Babilono, Kutos, Avos, Hamato ir Sefarvajimų ir apgyvendino juos Samarijos miestuose vietoje izraeliečių. Jie pradėjo valdyti Samariją ir kurtis jos miestuose. 25Iš pradžių, kurdamiesi ten gyventi, jie VIEŠPATIES negarbino. Užtat VIEŠPATS paleido ant jų liūtus, kurie kai kuriuos jų sudraskė. 26Asirijos karaliui buvo pranešta: "Tautos, kurias ištrėmei ir apgyvendinai Samarijos miestuose, nežino to krašto Dievo įsakų. Užtat jis paleido prieš juos liūtus. Štai jie žudo juos už tai, kad jie nežino to krašto Dievo įsakų".

27Asirijos karalius įsakė, tardamas: "Nusiųskite ten vieną iš kunigų, kuriuos iš ten buvote ištrėmę. Tegu nueina ir ten gyvena, temoko juos to krašto Dievo įsakų". 28Taigi vienas kunigų, ištremtų iš Samarijos, parvyko ir gyveno Bet-Elyje. Jis mokė juos, kaip garbinti VIEŠPATĮ.

29 Betgi kiekviena tauta ir toliau darėsi savo dievus ir statė juos aukštumų alkuose, kurias buvo pasistatę Samarijos žmonės. Taip darė visos tautos miestuose, kuriuose gyveno. 30Babilono žmonės pasidirbo Sukot-Benotą, Kuto žmonės pasidirbo Nergalą, Hamato žmonės pasidirbo Ašimą. 31Avitai pasidirbo Nibhazą ir Tartaką, sefarvajitai degino savo vaikus kaip auką Adramelechui ir Anamelechui, Sefarvajimų dievams. 32Jie garbino ir VIEŠPATĮ, bet paskyrė sau aukštumų alkų kunigais visokius žmones iš savųjų, kad atliktų jiems apeigas aukštumų alkuose. 33Taigi jie garbino VIEŠPATĮ, bet tarnavo taip pat ir savo dievams pagal įsakus tautų, iš kurių jie buvo ištremti. 34Iki šios dienos jie tebesilaiko savo senų įsakų.

Jie VIEŠPATIES deramai negarbina ir nesilaiko įstatų ir įsakų - mokymo ir įsakymo, duotų palikuonims Jokūbo, kuriam buvo duotas Izraelio vardas. 35O VIEŠPATS buvo sudaręs su jais sandorą ir įsakęs jiems, tardamas: "Kitų dievų negarbinsite, jiems nesilenksite, jiems netarnausite, neatnašausite jiems aukų. 36Garbinsite vien tik VIEŠPATĮ, savo Dievą, kuris išvedė jus iš Egipto žemės didžia galybe ir pakelta ranka, tik jam vienam lenksitės ir tik jam vienam atnašausite aukas. 37Visų įstatų ir įsakų, mokymo ir įsakymo, kuriuos jis užrašė jums, per visas savo dienas ištikimai laikysitės. Kitų dievų negarbinkite ir 38neužmirškite sandoros, kurią aš su jumis sudariau. Kitų dievų negarbinkite, 39bet garbinkite VIEŠPATĮ, savo Dievą. Jis išgelbės jus iš visų jūsų priešų rankos". 40Tačiau jie nenorėjo klausyti ir elgėsi pagal savo senuosius įsakus.

41Taigi tos tautos garbino VIEŠPATĮ, bet tarnavo ir savo stabams. Iki šios dienos jų vaikai ir jų vaikų vaikai tebedaro, kaip darė jų protėviai.

E. JUDO KARALYSTĖ PO 721 METŲ PRIEŠ KRISTŲ

18Hezekijo karaliavimo Jeruzalėje įvadas 1 Trečiaisiais Izraelio karaliaus Elos sūnaus Hošeos metais Judo karaliaus sūnus Hezekijas tapo karaliumi. 2Jis buvo dvidešimt penkerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje dvidešimt devynerius metus. Jo motina buvo Zecharijo duktė, vardu Abi. 3Jis darė, kas buvo dora VIEŠPATIES akyse, lygiai kaip buvo daręs jo protėvis Dovydas. 4Jis išnaikino aukštumų alkus, sutrupino paminklinius akmenis ir nukirto šventąjį stulpą. Varinį žaltį, kurį Mozė buvo padirbdinęs, sudaužė į gabalus, nes iki tų dienų izraeliečiai degindavo

jam smilkalus. Jis buvo vadinamas Nehuštanu. 5Hezekijas pasitikėjo tik VIEŠPAČIU, Izraelio Dievu. Panašaus į jį nebuvo tarp visų Judo karalių nei po jo, nei prieš jį. 6Jis buvo ištikimai atsidavęs VIEŠPAČIUI. Hezekijas niekad nepasitraukė nuo VIEŠPATIES, bet laikėsi įsakymų, kuriuos VIEŠPATS buvo davęs per Mozę. 7VIEŠPATS buvo su juo, ką tik jis imdavosi daryti, jam sekėsi. Jis pakėlė maištą prieš Asirijos karalių ir jam netarnavo; 8jis padarė sau pavaldžius filistinų sargybos bokštus ir įtvirtintus miestus iki pat Gazos ir jos žemių.

Samarijos kritimas: santrauka 9Ketvirtaisiais karaliaus Hezekijo metais, - tai buvo Izraelio karaliaus Elos sūnaus Hošeos septintieji metai, - Asirijos karalius Šalmaneseras atžygiavo prieš Samariją ir ją apgulė. 10Tretiems metams baigiantis, ją paėmė. Šeštaisiais Hezekijo metais, - tai buvo devintieji Izraelio karaliaus Hošeos metai, - Samarija buvo paimta. 11Asirijos karalius ištrėmė izraeliečius į Babiloniją, apgyvendino juos Halahe prie Hobaro, prie Gozano upės, ir Medijos miestuose. 12Tai įvyko dėl to, kad jie neklausė VIEŠPATIES, savo Dievo, balso ir sulaužė jo sandorą, visai nepaisydami ir nevykdydami, ką Mozė buvo įsakęs.

Sancheribo invazija13 Keturioliktaisiais karaliaus Hezekijo metais Asirijos karalius Sancheribas išsirengė į žygį prieš visus Judo įtvirtintus miestus ir juos paėmė. 14Judo karalius Hezekijas nusiuntė Asirijos karaliui į Lachišą šį žodį: "Aš nusikaltau. Palik mane. Kokią tik man duoklę uždėsi, aš nešiu". Asirijos karalius pareikalavo iš Judo karaliaus Hezekijo trijų tūkstančių talentų sidabro ir trisdešimties talentų aukso. 15Hezekijas atidavė jam visą sidabrą, esantį VIEŠPATIES Namuose ir karaliaus rūmų iždуose. 16Tuo metu Hezekijas nulupo auksą nuo VIEŠPATIES Namų durų ir nuo durų staktų, kurias pats Judo karalius buvo aptraukęs auksu, ir atidavė jį Asirijos karaliui.

17 Asirijos karalius pasiuntė Tartaną, Rab-Sarį ir Rab-Šakę iš Lachišo pas karalių Hezekiją į Jeruzalę su stipriomis pajėgomis. Jie leidosi į žygį ir, atžygiavę į Jeruzalę, nuėjo ir išsirikiavo mūšiui prie Aukštutinio tvenkinio vandentiekio ant kelio į Velėtojo lauką. 18Jiems pašaukus karalių, pas juos išėjo rūmų valdytojas Hilkijo sūnus Eljakimas, raštvedys Šebna ir metraštininkas Asafo sūnus Joahas.

19Rab-Šakė į juos kreipėsi: "Prašom pasakyti Hezekijui: 'Taip kalbėjo didysis karalius, Asirijos karalius. Kuo tu pasitiki, kad jautiesi toks tikras? 20Nejau manai, kad tušti žodžiai gali atstoti karybą ir jėgą kare! Taigi kuo dabar pasitiki, kad sukilai prieš mane? 21Pasižiūrėk, tas Egiptas - lazda, kuria pasitiki, - yra iš tikrųjų palūžusi nendrė, perverianti ranką kiekvienam, kuris ja remiasi. Toks yra faraonas, Egipto karalius, visiems, kurie juo pasitiki'. 22O jeigu man jūs sakysite: 'VIEŠPAČIU, savo Dievu, mes pasitikime', - argi jis nėra tas, kurio aukštumų šventoves ir aukurus Hezekijas išnaikino, įsakydamas Judo karalystei ir Jeruzalei garbinti tik prie šio aukuro? 23O dabar eikš lažybų su mano valdovu, Asirijos karaliumi: 'Aš duosiu tau du tūkstančius žirgų, jeigu susirasi jiems šitiek raitelių'. 24Kaipgi tu gali priversti pasitraukti šį vieną iš mažiausių mano valdovo tarnų? Atseit tu pasitiki, kad kovos vežimų ir raitelių duos Egiptas! 25Be to, argi aš be VIEŠPATIES atėjau į šią vietą jos nusiaubti? Pats VIEŠPATS man įsakė: 'Žygiuok į tą kraštą ir jį nusiaubk!'"

26Tuomet Hilkijo sūnus Eljakimas, Šebna ir Joahas kreipėsi į Rab- Šakę: "Prašom kalbėti su savo tarnais aramėjiškai. Mes suprantame. Nekalbėki mums Judo žmonių kalba, ant mūrų sėdintiems žmonėms girdint". 27Bet Rab-Šakė atsakė jiems: "Nejaugi manai, kad mano valdovas siuntė mane, kad pasakyčiau šiuos dalykus vien tavo valdovui ir tau? Priešingai, argi jis nesiuntė manęs tam, kad pasakyčiau tai ir žmonėms, sėdintiems ant mūrų, kurie turės kartu su jumis valgyti savo pačių

išmatas ir gerti savo šlapimą?"

28Tada Rab-Šakė pažengė į priekį ir sušuko garsiu balsu Judo žmonių kalba: "Klausykite didžiojo karaliaus, Asirijos karaliaus žodžių! 29Taip kalbėjo karalius: 'Nesiduokite Hezekijo mulkinami, nes jūsų iš mano rankos išgelbėti jis negali! 30Neleiskite Hezekijui, kad jus suvedžiotų ir lieptų pasitikėti VIEŠPAČIU, sakydamas: 'VIEŠPATS tikrai išgelbės mus! Šis miestas nebus atiduotas į rankas Asirijos karaliui'. 31Neklausykite Hezekijo, nes taip kalbėjo Asirijos karalius: susitaikykite su manimi ir pasiduokite! Tada kiekvienas jūsų galės valgyti nuo savo paties vynmedžio bei nuo savo paties figos ir galės gerti vandens iš savo talpyklos, 32kol aš ateisiu ir perkelsiu jus į kraštą, panašų į jūsiškį, - grūdų ir vyno kraštą, duonos ir vynuogynų kraštą, alyvmedžių aliejaus ir medaus kraštą, - kad išliktumėte gyvi ir nemirtumėte. Neklausykite Hezekijo, kai suvedžioja jus, sakydamas: 'VIEŠPATS išgelbės mus!' 33Argi bent vienas tautų dievų išgelbėjo savo kraštą nuo Asirijos karaliaus rankų? 34Kur yra Hamato ir Arpado dievai? Kur yra dievai Sefarvajimų, Henos ir Ivos? Ar jie išgelbėjo nuo mano rankų Samariją? 35Kuris gi šių kraštų dievų yra kada nors išgelbėjęs savo kraštą nuo mano rankų? Taigi nejau VIEŠPATS išgelbėtų Jeruzalę iš mano rankos'".

36Bet žmonės tylėjo, nesakydami nė žodžio jam, nes karaliaus įsakymas buvo: "Neatsakykite jam!" 37Tada Hilkijo sūnus Eljakimas, rūmų valdytojas, raštvedys Šebna ir metraštininkas Asafo sūnus Joahas nuėjo pas Hezekiją perplėštais drabužiais ir pranešė jam, ką Rab-Šakė buvo pasakęs.

19Hezekijas ir pranašas Izaijas 1Tai išgirdęs, karalius Hezekijas perplėšė savo drabužius, apsivilko ašutine ir nuėjo į VIEŠPATIES Namus. 2O rūmų valdytoją Eljakimą, raštvedį Šebną ir kunigijos seniūnus, apsivilkusius ašutine, pasiuntė pas Amozo sūnų Izaiją. 3"Taip kalbėjo karalius, - jie tarė jam, - ši diena yra nelaimės, bausmės ir gėdos diena. Kūdikiams atėjo metas gimti, bet nėra jėgų juos pagimdyti! 4Teišgirsta VIEŠPATS, tavo Dievas, visus žodžius Rab-Šakės, kurį jo valdovas, Asirijos karalius, atsiuntė įžeisti gyvojo Dievo! Tenubaudžia jį VIEŠPATS, tavo Dievas, už žodžius, kuriuos girdėjo! Sukalbėk maldą už likutį, kuris yra čia".

5Atėjusiems pas Izaiją karaliaus Hezekijo dvariškiams 6Izaijas tarė: "Pasakykite savo valdovui: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS. Neišsigąsk girdėtų žodžių, kuriais Asirijos karaliaus tarnai mane užgauliojo. 7Tikėk manimi, įkvėpsiu aš jam tokią dvasią, kad jis, išgirdęs gandus, grįš į savo kraštą. Padarysiu, kad savo krašte jis kris nuo kalavijo'".

Rab-Šakė sugrįžta pas savo valdovą. Sancheribo laiškas Hezekijui 8Sugrįžęs Rab-Šakė rado savo valdovą kovojantį su Libna. Mat jis jau žinojo, kad karalius buvo palikęs Lachišą. 9Tuo tarpu karalius gavo žinią apie Etiopijos karalių: "Jis pakilo karo žygiui prieš tave". Išgirdęs apie tai, jis vėl siuntė pasiuntinius pas Hezekiją, kad pasakytų: 10"Taip kalbėsite Judo karaliui Hezekijui: 'Nesiduok savo Dievo, kuriuo pasitiki, apgaunamas, esą Jeruzalė Asirijos karaliaus rankose neatsidurs. 11Štai tu pats esi girdėjęs, ką Asirijos karaliai padarė su kitais kraštais, visiškai juos sunaikindami. O tu būsi išgelbėtas? 12Argi tautas, kurias sunaikino mano protėviai - Gozaną, Haraną, Rezefą ir Edeno žmones Telesare - gynė jų dievai? 13Kur nūnai karalius Hamato ir karalius Arpado, ir karalius Sefarvajimų miesto, ir karalius Henos, ir karalius Ivos?'"

14Hezekijas paėmė laišką iš pasiuntinių rankos ir jį perskaitė. Tada, palipęs į VIEŠPATIES Namus, jį išskleidė VIEŠPATIES akivaizdoje. 15Hezekijas meldėsi VIEŠPAČIUI, tardamas: "VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, virš kerubų soste sėdintis, tu, tik tu vienas, esi visų žemės karalysčių Dievas. Tu padarei dangų ir žemę. 16Palenk savo ausį, VIEŠPATIE, ir išklausyk! Atverk savo akis,

VIEŠPATIE, ir pamatyk! Išgirsk visus žodžius Sancheribo laiško, kurį jis atsiuntė pasityčioti iš gyvojo Dievo. 17Iš tikrųjų, VIEŠPATIE, Asirijos karaliai nusiaubė tautas ir jų kraštus, 18sumetė jų dievus į ugnį, nors jie buvo ne dievai, bet žmogaus rankų padaras, - medis ir akmuo, - ir taip juos sunaikino. 19Nūnai, VIEŠPATIE, mūsų Dieve, gelbėk mus, maldauju, iš jo rankos, idant visos žemės karalystės žinotų, kad tu tik vienas, o VIEŠPATIE, esi Dievas!"

Pranašas Izaijas užtaria20Tada Amozo sūnus Izaijas atsiuntė Hezekijui šitokį žodį: "Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas, atsakydamas į tavo maldą išgelbėti nuo Asirijos karaliaus Sancheribo: 'Aš girdėjau!' "- 21 Šis yra žodis, kurį VIEŠPATS jam tarė:

"Niekina tave, tyčiojas iš tavęs
mergelė, Ziono dukra;
kraipo galvą už tavo nugaros dukra Jeruzalė.
22 Ką tu įžeidei ir kam piktžodžiavai,
prieš ką pakėlei savo balsą, įžūliomis akimis žvelgei? -
Prieš Izraelio Šventąjį!
23 Per savo pasiuntinius tyčiojaisi iš VIEŠPATIES
ir sakei: 'Savųjų vežimų aibe
kalnų viršūnes pasiekiau,
pačias Libano atšlaites;
iškirtau jo aukštuosius kedrus,
puošniuosius kiparisus;
pasiekiau aukščiausią viršūnę,
jos miško patį tankumyną.
24 Kasiau šulinius
ir gėriau vandenį svetimuose kraštuose;
savo kojų padais
išdžiovinau visas Egipto upes'.

25 Argi tu negirdėjai,
kad tai esu patvarkęs nuo senų laikų?
Tai, ką esu nulėmęs nuo senovės dienų,
dabar įvykdžiau!
Dėl to tvirčiausius miestus tu sugriaut galėjai,
griuvėsių krūvomis juos paversti.
26 Bejėgiai buvo jų gyventojai,
išgąsčio ir gėdos apimti
tarsi žolės laukuose,
kaip gležna žaluma,
lyg žolė ant stogų pučiant rytų vėjui.
27 Ar ilsies tu, ar ateini, ar išeini,
ar esi įniršęs ant manęs -
viską žinau!
28 Todėl, kad niršai ant manęs
ir tavo įtūžimas pasiekė mano ausis,

įversiu savo kablį tau į šnerves,
pažabosiu savo žąslais tau nasrus.
Tuo pačiu keliu, kuriuo čia atėjai,
tave atgal parvarysiu".

Ženklas Hezekijui29"Hezekijau, šis tau bus ženklas: 'Šiais metais valgysi, ką duos atolas, kitais - kas užaugs nesėta, o trečiaisiais metais vėlei sėsite ir pjausite, veisite vynuogynus ir gardžiuositės jų vaisiais! 30Judo namų likučiai įleis vėlei žemėn šaknis, vėlei neš vaisius aukštai šakose, 31nes iš Jeruzalės sklis likutis, nuo Ziono kalno išlikusieji. Galybių VIEŠPATIES uolumas tai padarys!'

32Todėl taip kalbėjo VIEŠPATS apie Asirijos karalių: 'Į šį miestą jis neįsiverš, nė vienos strėlės į jį nepaleis, nei dengdamasis skydu jo nepuls, nei apgulos pylimo aplink jį nesupils. 33Keliu, kuriuo atėjo, išsinešdins, neįsiveržęs į šį miestą. Tai VIEŠPATIES žodis! 34Nes aš apginsiu šį miestą dėl savęs ir dėl savo tarno Dovydo'".

Sancheribas pasitraukia35 Tą pačią naktį VIEŠPATIES angelas, atėjęs į asirų stovyklą, užmušė šimtą aštuoniasdešimt penkis tūkstančius vyrų. Išaušus rytui, žiūri, visur guli lavonai. 36Asirijos karalius Sancheribas pasitraukė ir, sugrįžęs namo, gyveno Ninevėje. 37 Vieną dieną, jam meldžiantis savo dievo Nisrocho šventykloje, jo sūnūs Adramelechas ir Šarezeras nužudė jį kalaviju ir pabėgo į Ararato kraštą. Jo sūnus Esarhadonas tapo karaliumi jo vietoje.

20Hezekijo liga ir išgijimas 1Tomis dienomis Hezekijas sunkiai susirgo ir buvo arti mirties. Atėjęs pas jį Amozo sūnus pranašas Izaijas jam tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Sutvarkyk savo reikalus, nes mirsi. Tu nebeišgysi'". 2Hezekijas nusigręžė veidu į sieną ir meldėsi VIEŠPAČIUI: 3"Nūn atsimink, VIEŠPATIE, maldauju tavęs, kaip ištikimai ir nuoširdžiai elgiausi tavo akivaizdoje, darydamas tai, kas gera tavo akyse!" Ir Hezekijas graudžiai apsiverkė. 4Izaijui dar neišėjus iš vidurinio kiemo, jam atėjo VIEŠPATIES žodis: 5"Grįžk ir pasakyk mano tautos vadui Hezekijui: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS, tavo protėvio Dovydo Dievas: aš girdėjau tavo maldą, mačiau tavo ašaras. Tikėk manimi, aš tave pagydysiu. Trečią dieną tu nueisi į VIEŠPATIES Namus. 6Prie tavo gyvenimo pridėsiu penkiolika metų, tave ir šį miestą išvaduosiu iš Asirijos karaliaus rankos. Dėl savęs ir dėl savo tarno Dovydo apginsiu šį miestą'". 7Tada Izaijas tarė: "Atneškite figų šuteklį. Teatneša jį ir teuždeda ant išbėrimo, kad jis išgytų".

8O Hezekijas Izaiją paklausė: "Koks bus ženklas, kad VIEŠPATS mane pagydys ir kad aš nueisiu trečią dieną į VIEŠPATIES Namus?" 9Izaijas tarė: "Šis yra ženklas tau iš VIEŠPATIES, kad VIEŠPATS padarys, ką yra pažadėjęs. Ar nori, kad šešėlis paeitų pirmyn dešimt pakopų, ar kad sugrįžtų atgal dešimt pakopų?" - 10"Lengva šešėliui pailgėti dešimčia pakopų, - atsakė Hezekijas, - verčiau tesugrįžta šešėlis dešimčia pakopų". 11Tad pranašas Izaijas šaukėsi VIEŠPATIES, ir jis sugrąžino atgal šešėlį dešimčia pakopų, kuriomis saulė buvo nusileidusi ant Ahazo laiptų.

Pasiuntiniai iš Babilono12 Tuo metu Babilono karalius Baladano sūnus Merodach-Baladanas, išgirdęs apie Hezekijo ligą, atsiuntė pasiuntinius su laiškais ir dovana Hezekijui. 13Hezekijas dėl to apsidžiaugė ir pasiuntiniams aprodė visą savo iždą - sidabrą, auksą, prieskonių ir rinktinio aliejaus atsargas, ginklų sandėlius, - visa, kas buvo jo iždu ose. Neliko nieko nei jo rūmuose, nei visoje jo karalystėje, ko Hezekijas nebūtų jiems parodęs. 14Tada pas karalių Hezekiją atėjo pranašas Izaijas ir jį paklausė: "Ką tau tie vyrai sakė? Iš kur jie pas tave atėjo?" Hezekijas atsakė: "Jie atėjo iš tolimo krašto, iš Babilono". - 15"Ką jie pamatė tavo rūmuose?" - Izaijas toliau klausė. Hezekijas atsakė:

"Jie matė visa, kas tik yra mano rūmuose. Neliko nieko mano turtų iždуose, ko nebūčiau jiems parodęs".

16Tada pranašas Izaijas tarė Hezekijui: "Klausykis VIEŠPATIES žodžio: 17'Tikėk manimi, ateina dienos, kai visa, kas yra tavo rūmuose, ir visa, ką tavo protėviai yra sukaupę iki šios dienos, bus išgabenta į Babiloną. Nebus nieko palikta, - taip kalbėjo VIEŠPATS. 18Ir iš tavųjų palikuonių, gimusių iš tavęs, kai kurie bus paimti. Jie bus eunuchai Babilono karaliaus rūmuose!'" 19Hezekijas atsakė Izaijui: "VIEŠPATIES žodis, kurį man pasakei, yra palankus". Mat jis sau pagalvojo: "Kodėl gi ne, jei mano dienomis bus ramu ir saugu". 20O kiti Hezekijo darbai, visi jo žygdarbiai ir kaip jis padarė tvenkinį bei vandentiekį, ir kaip jis atvedė vandenį į miestą, - argi tai nėra aprašyta Judo karalių Metraščių knygoje? 21Hezekijas užmigo su savo protėviais, ir jo sūnus Manasas tapo karaliumi jo vietoje.

21Manaso karaliavimas Judo karalystėje 1 Manasas buvo dvylikos metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje penkiasdešimt penkerius metus. Jo motinos vardas buvo Hefziba. 2Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, sekdamas bjauriaisiais nusikaltimais tautų, kurias VIEŠPATS buvo nuvaręs nuo kelio izraeliečiams. 3Jis atkūrė aukštumų alkus, kurias jo tėvas Hezekijas buvo sunaikinęs, atstatė aukurus Baalui ir padarė šventąjį stulpą, kaip buvo padaręs Izraelio karalius Ahabas. Jis garbino visas dangaus galybes ir joms tarnavo. 4Jis statė aukurus VIEŠPATIES Namuose, apie kuriuos VIEŠPATS buvo pasakęs: "Jeruzalėje aš apgyvendinsiu savo vardą". 5Visoms dangaus galybėms jis statė aukurus abiejuose Namų kiemuose. 6Savo sūnų jis pervedė per ugnį, užsiėmė kerėjimais ir būrimu, tarėsi su dvasiomis ir raganiais. Be paliovos darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, jam supykinti. 7Ašeros drožinį, kurį buvo padaręs, pastatė Namuose, apie kuriuos VIEŠPATS Dovydui ir jo sūnui Saliamonui kalbėjo: "Šiuose Namuose ir Jeruzalėje, kurią esu išsirinkęs iš visų Izraelio giminių, aš apgyvendinsiu savo vardą amžinai. 8Ateityje nebeleisiu daugiau Izraeliui pajudinti kojos iš žemės, kurią daviau jų protėviams, jei tik jie ištikimai laikysis viso, ką jiems įsakiau, ir viso mokymo, kurį jiems davė mano tarnas Mozė". 9Bet jie neklausė, ir Manasas suvedžiojo juos daryti daugiau pikta už tautas, kurias VIEŠPATS buvo sunaikinęs izraeliečių atėjimo metu.

10 Per savo tarnus pranašus VIEŠPATS kalbėjo: 11"Kadangi Judo karalius Manasas padarė šiuos bjaurius nusikaltimus, - nedorumu pralenkė visa, ką prieš jį buvo darę amoriečiai, - kadangi jis vedė ir Judą į nuodėmę su savo stabais, - 12tikrai taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: - Štai Jeruzalei ir Judui atvedu tokią nelaimę, kad net ausys spengs kiekvienam, kuris tik apie ją išgirs. 13Panaudosiu Jeruzalei tą pačią matavimo virvę, kaip Samarijai, ir tą patį pasvarą, kaip Ahabo namams, taip šluostysiu Jeruzalę, kaip yra šluostoma lėkštė, trindamas ir apversdamas. 14Atmesiu savo paties paveldo likutį ir atiduosiu juos į rankas jų priešams. Jie taps auka ir grobiu visiems savo priešams, 15nes darė, kas yra nedora mano akyse, ir mane vedė į pyktį nuo dienos, kai jų protėviai išėjo iš Egipto, iki šios dienos".

16 Be to, Manasas išliejo tiek daug nekalto kraujo, kad jis pripildė kraujo Jeruzalę iki kraštų, nebeminint jo nuodėmės, kuria jis įtraukė Judą į nuodėmę - daryti, kas nedora VIEŠPATIES akyse.

17O kiti Manaso darbai - visa, ką darė, ir jo padaryta nuodėmė, - argi jie nėra aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje? 18Manasas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas savo rūmų sode - Uzos sode. Jo sūnus Amonas tapo karaliumi jo vietoje.

Amono karaliavimas Judo karalystėje19Amonas buvo dvidešimt dvejų metų, kai tapo karaliumi, ir dvejus metus karaliavo Jeruzalėje. Jo motina buvo Haruzo duktė, vardu Mešulemeta iš Jotbos. 20Jis darė, kas nedora VIEŠPATIES akyse, kaip buvo daręs jo tėvas Manasas. 21Visur jis ėjo keliu, kuriuo buvo ėjęs jo tėvas, tarnavo stabams, kuriems buvo tarnavęs jo tėvas, ir juos garbino. 22VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą, jis paliko ir VIEŠPATIES keliu nėjo. 23Amono dvariškiai surengė prieš jį sąmokslą ir nužudė karalių savo rūmuose. 24Bet šalies žmonės užmušė visus sąmokslo prieš karalių Amoną dalyvius ir jo vietoje pastatė karaliumi jo sūnų Jošiją.

25O kiti Amono darbai, ką jis darė, - argi nėra aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje? 26Jis buvo palaidotas savo kape Uzos sode, o jo sūnus Jošijas tapo karaliumi jo vietoje.

22Jošijas ir Sandoros su Dievu atnaujinimas 1 Jošijas buvo aštuonerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo trisdešimt vienerius metus Jeruzalėje. Jo motina buvo Adajo duktė, vardu Jedida iš Bozkato. 2Jis darė, kas buvo dora VIEŠPATIES akyse, ir visada ėjo savo protėvio Dovydo pėdomis, nenukrypdamas nei į dešinę, nei į kairę.

3Aštuonioliktaisiais karaliaus Jošijo metais karalius pasiuntė raštininką Mešulamo sūnaus Azalijo sūnų Šafaną į VIEŠPATIES Namus, tardamas: 4"Nueik pas vyriausiąjį kunigą Hilkiją ir paliepk jam pasverti visą VIEŠPATIES Namuose sukauptą sidabrą, kurį slenksčio sargai yra surinkę iš žmonių. 5Tepaduoda jį į rankas darbų prižiūrėtojams, atsakingiems už VIEŠPATIES Namus, o jie savo ruožtu teapmoka VIEŠPATIES Namų darbininkams, taisantiems Namus, - 6 ir dailidėms, ir statytojams, ir mūrininkams. Tepanaudoja jį pirkti medžiui ir skaldytam akmeniui Namams taisyti. 7Tačiau ataskaitos už jiems perduotą sidabrą tenebūna reikalaujama, nes jie sąžiningai elgiasi".

Atrandama Mokymo knyga8 Vyriausiasis kunigas Hilkijas raštininkui Šafanui tarė: "Radau Mokymo knygą VIEŠPATIES Namuose". Hilkijas padavė knygą Šafanui, ir jis ją perskaitė. 9Tada raštininkas Šafanas, nuėjęs pas karalių, pranešė karaliui: "Tavo tarnai išpylė VIEŠPATIES Namuose rastą sidabrą ir padavė jį į rankas darbų prižiūrėtojams, atsakingiems už VIEŠPATIES Namus". 10Be to, raštininkas Šafanas karaliui pasakė: "Kunigas Hilkijas man davė knygą". Šafanas ją karaliui garsiai perskaitė.

11 Išklausęs Mokymo knygos žodžius, karalius persiplėšė savo drabužius. 12Karalius įsakė kunigui Hilkijui, Šafano sūnui Ahikamui, Mikajo sūnui Achborui, raštininkui Šafanui ir karaliaus tarnui Asajui, tardamas: 13"Eikite pasiteirauti VIEŠPATIES mano labui, žmonių labui ir viso Judo labui apie šios atrastos knygos žodžius, nes VIEŠPATS iš tikrųjų turi nesitverti iš pykčio ant mūsų už tai, kad mūsų protėviai neklausė šios knygos žodžių vykdyti visa, kas apie mus yra parašyta".

Teiraujamasi pranašės Huldos 14Taigi kunigas Hilkijas, Ahikamas, Achboras, Šafanas ir Asajas nuėjo pas pranašę Huldą, drabužinės prižiūrėtojo Harhaso sūnaus Tikvos sūnaus Šalumo žmoną. Ji gyveno Jeruzalėje, Mišnės dalyje. Ten jos teiravosi. 15Ji jiems pasakė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas! Pasakykite vyrui, kuris atsiuntė jus pas mane: 16'Taip kalbėjo VIEŠPATS: iš tikrųjų šiai vietai ir jos gyventojams atsiųsiu nelaimę pagal visus žodžius knygos, kurią Judo karalius perskaitė. 17Už tai, kad jie paliko mane ir degino smilkalus kitiems dievams, pykindami mane visais savo rankų darbais, degu pykčiu ant šios vietos, ir jis nebus užgesintas'. 18Bet Judo karaliui, siuntusiam jus pasiteirauti VIEŠPATIES, taip sakykite: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: o dėl žodžių, kuriuos girdėjai... - 19kadangi tavo širdis nusigando ir tu nusižeminai prieš VIEŠPATĮ, išgirdęs, kad aš nutariau paversti šią vietą su jos gyventojais klaiku ir prakeikimu, ir kadangi tu

persiplėšei savo drabužius, verkdamas mano akivaizdoje, išgirdau ir aš tave. Tai VIEŠPATIES žodis! 20Todėl, tikėk manimi, surinksiu tave pas tavo protėvius, ir tu būsi paimtas į savo kapą ramybėje. Tavo akys nematys nelaimės, kurią aš atvesiu šiai vietai'".

Jie tad parnešė karaliui šį atsakymą.

23Mokymo knygos skaitymas ir Sandoros atnaujinimas 1 Karaliaus pašaukti, pas jį susirinko visi Judo ir Jeruzalės seniūnai. 2Karalius nuėjo į VIEŠPATIES Namus, kartu su juo nuėjo visi Judo žmonės, visi Jeruzalės gyventojai, kunigai, pranašai - visi žmonės, jauni ir seni. Visiems girdint, jis perskaitė jiems visą VIEŠPATIES Namuose atrastą Sandoros knygą. 3Karalius stovėjo prie šulo ir padarė sandorą VIEŠPATIES akivaizdoje sekti VIEŠPAČIU, laikantis jo įsakymų, įsakų ir įstatų, visa širdimi ir visu gyvasčiu, vykdant įrašytus šioje knygoje šios sandoros žodžius. Visi žmonės įsipareigojo sandorai.

Religinė reforma Judo karalystėje4Tada karalius įsakė vyriausiajam kunigui Hilkijui, jo pavaduotojams kunigams ir slenksčio sargams išnešti iš VIEŠPATIES Namų visus reikmenis, padarytus Baalui, Ašerai ir visoms dangaus galybėms. Sudeginus juos už Jeruzalės sienų Kidrono atšlaitėse, paliepė jų pelenus nunešti į Bet-Elį. 5Jis panaikino netikrus kunigus, kurie buvo Judo karalių paskirti deginti smilkalams aukštumų alkuose prie Judo miestų ir Jeruzalės apylinkėse, taip pat ir tuos, kurie degino smilkalus Baalui, saulei, mėnuliui, žvaigždynams ir visoms dangaus galybėms. 6Išnešęs iš VIEŠPATIES Namų Ašeros drožinį į Kidrono slėnį už Jeruzalės sienų, sudegino jį Kidrono slėnyje; sutrynė Ašerą į dulkes ir jos dulkes išbarstė ant paprastų žmonių kapų. 7Jis nugriovė šventųjų kekšių būstus, buvusius VIEŠPATIES Namuose toje vietoje, kur moterys audė Ašerai aprangą.

8Visus Judo miestų kunigus sutelkė į Jeruzalę ir užteršė nuo Gebos iki Beer-Šebos aukštumų alkus, kuriuose kunigai buvo deginę smilkalus. Jis nugriovė ir vartų aukštumų alkus, esančius prie įėjimo į miesto valdytojo Jehošuos vartus, prie miesto vartų kairiojo šono. 9Tačiau Jeruzalėje aukštumų alkų kunigai prie aukuro neidavo, o neraugintą duoną valgydavo tarp savųjų. 10Esantį Ben-Hinomo slėnyje Tofetą jis užteršė, kad nė vienas daugiau nebevestų savo sūnaus ar dukters per ugnį kaip aukos Molechui. 11Jis pašalino Judo karalių saulei pastatytus žirgus, stovinčius prie VIEŠPATIES Namų įėjimo, netoli eunucho Natan-Melecho būsto, buvusio didžiajame pastate, o saulės vežimus sudegino. 12Aukurus, esančius ant stogo prie Ahazo viršutinio aukšto, kuriuos buvo padarę Judo karaliai, ir aukurus, kuriuos buvo padaręs Manasas abiejuose VIEŠPATIES Namų kiemuose, nugriovė. Skubiai juos iš ten pašalinęs, jų skeveldras išmetė į Kidrono slėnį. 13Karalius užteršė Izraelio karaliaus Saliamono pastatytus aukštumų alkus, kurie buvo priešais Jeruzalę į pietus nuo Blogo elgesio kalno, sidoniečių stabui Ašerai, Moabo stabui Chemošui ir amoniečių stabui Milkomui. 14Sutrupinęs jų akmenis ir nukirtęs šventuosius stulpus, jų vietas apkrovė žmonių kaulais.

Religinė reforma buvusioje Izraelio karalystėje15Be to, Bet-Elio aukurą - aukštumų alką, pastatytą Nebato sūnaus Jeroboamo, įtraukusio Izraelį į nuodėmę, jis išardė: ir tą aukurą, ir tą aukštumų vietą. Jis sudegino tą aukštumų alką, pavertė jį dulkėmis; sudegino ir šventąjį stulpą.

16Apsidairęs Jošijas pamatė ant kalvos kapus. Jis pasiuntė atnešti iš kapų kaulų ir, sudeginęs juos ant aukuro, jį užteršė pagal VIEŠPATIES žodį, kurį paskelbė Dievo vyras, kai Jeroboamas stovėjo prie aukuro iškilmių dieną. Apsižvalgęs karalius pamatė kapą Dievo vyro, kuris buvo išpranašavęs

šiuos dalykus. 17Jis paklausė: "Kieno yra tas antkapis, kurį matau?" Miesto žmonės jam paaiškino: "Tai kapas Dievo vyro, kuris atėjo iš Judo ir pranašavo dalykus, kuriuos tu padarei Bet-Elio aukurui". - 18"Palikite jį ramybėje, - tarė karalius, - tenejudina niekas jo kaulų". Jie tad paliko jo kaulus nepaliestus drauge su kaulais iš Samarijos atėjusio pranašo.

19Be to, Jošijas sunaikino ir visus alkus aukštumų vietose, esančius Samarijos miestuose, kuriuos, pykindami VIEŠPATĮ, buvo pastatę Izraelio karaliai. Su jais jis darė lygiai taip, kaip buvo padaręs Bet- Elyje. 20Ant aukurų jis iššudė visus ten esančius aukštumų alkų kunigus, ant jų degino žmonių kaulus. Tada jis sugrįžo į Jeruzalę.

Perėjimo iškilmių šventimas21Karalius įsakė visiems žmonėms: "Švęskite VIEŠPATIES, savo Dievo, Perėjimą, kaip įsakyta Sandoros knygoje". 22Iš tikrųjų Perėjimo auka tokiu būdu nebuvo švęsta nuo dienų teisėjų, valdžiusių Izraelį, ir per visas Izraelio karalių ar Judo karalių dienas. 23Tik aštuonioliktaisiais karaliaus Jošijo metais Perėjimo auka buvo švęsta tokiu būdu VIEŠPAČIUI Jeruzalėje.

Įvairios pastabos apie reformą 24Be to, Jošijas išnaikino vėlių šaukėjus ir žynius, šeimų dievukus ir stabus bei visus esančius Judo krašte ir Jeruzalėje bjaurius dalykus, idant įvykdytų mokymo žodžius, užrašytus knygoje, kurią kunigas Hilkijas rado Dievo Namuose. 25Prieš jį nebuvo kito karaliaus kaip jis, atsidavusio VIEŠPAČIUI visa savo širdimi, visa savo gyvastimi, ir visomis savo jėgomis, pagal visą Mozės mokymą, nei po jo nekilo nė vienas kaip jis.

26Tačiau VIEŠPATS nepaliovė smarkiai pykti ant Judo iš apmaudo, kurį jam buvo sukėlę visi Manaso darbai. 27VIEŠPATS tarė: "Pavarysiu ir Judą nuo savo veido, kaip pavariau Izraelį. Atmesiu miestą - Jeruzalę, kurią išsirinkau, ir Namus, apie kuriuos sakiau: 'Ten gyvens mano vardas!'"

Jošijo karaliavimo galas28O kiti Jošijo darbai ir visa, ką jis darė, argi nėra aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje? 29Jo dienomis Egipto karalius faraonas Neko'as leidosi į žygį prieš Asirijos karalių Eufrato upės link. Karalius Jošijas iššygiavo užkirsti jam kelio, bet kai susidūrė su juo mūšyje prie Megido, buvo užmuštas. 30Jo tarnai vežė jį negyvą iš Megido ir, parvežę į Jeruzalę, palaidojo jo paties kape. Šalies žmonės paėmė Jehoahazą ir, patepę jį, padarė karaliumi jo tėvo vietoje.

Jehoahazo karaliavimas Judo karalystėje31Jehoahazas buvo dvidešimt trejų metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo tris mėnesius Jeruzalėje. Jo motina buvo Jeremijo duktė, vardu Hamutala, iš Libnos. 32Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, kaip buvo darę jo protėviai. 33Faraonas Neko'as uždarė jį į kalėjimą Ribloje, Hamato krašte, kad daugiau Jeruzalėje jis nebekaraliautų, ir uždėjo kraštui šimto sidabro talentų ir vieno aukso talento duoklę. 34Jošijo karaliaus sūnų Eljakimą faraonas Neko'as paskyrė karaliumi vietoj jo tėvo Jošijo, pakeisdamas jo vardą į Jehojakimą. O Jehoahazą paėmė su savimi į Egiptą, kur jis mirė.

35Jehojakimas davė faraonui sidabro ir aukso, bet turėjo apdėti mokesčiais kraštą, kad įvykdytų faraono reikalavimą. Jis išreikalavo sidabrą ir auksą iš šalies žmonių, iš kiekvieno pagal faraonui Neko'ui duodamų mokesčių dydį.

Jehojakimo karaliavimas Judo karalystėje36Jehojakimas buvo dvidešimt penkerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo vienuolika metų Jeruzalėje. Jo motina buvo Pedajo duktė, vardu Zebida,

iš Rumos. 37Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, lygiai kaip buvo darę jo protėviai.

24 1Jo dienomis Babilono karalius Nebukadnezaras įsiveržė, ir Jehojakimas buvo jam pavaldus trejus metus. Tada jis vėl sukilo. 2VIEŠPATS paleido prieš jį gaujas kaldėjų, aramėjų ir amoniečių, paleido juos prieš Judą jam sunaikinti pagal žodį, kuriuo VIEŠPATS buvo grasinęs per savo tarnus pranašus. 3Tikrai visa tai ištiko Judą VIEŠPATIES įsakymu pašalinti juos iš savo akių už Manaso nuodėmes - už visa, ką jis buvo padaręs, - 4taip pat ir už nekaltą kraują, kurį jis buvo išliejęs ir pripildęs Jeruzalę nekaltųjų kraujo. To VIEŠPATS nebenorėjo atleisti.

5O kiti Jehojakimo darbai - visa, ką darė, - argi jie nėra aprašyti Judo karalių Metraščių knygoje? 6Jehojakimas užmigo su savo protėviais, ir jo sūnus Jehojachinas tapo karaliumi jo vietoje. 7Egipto karalius daugiau nebedrįso eiti iš savo žemės, nes Babilono karalius buvo perėmęs visa, kas priklausė Egipto karaliui, nuo Egipto upės iki Eufrato upės.

Jehojachino karaliavimo įvadas 8 Jehojachinas buvo aštuoniolikos metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo tris mėnesius Jeruzalėje. Jo motina buvo Elnatano duktė, vardu Nehušta, iš Jeruzalės. 9Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, lygiai kaip buvo daręs jo tėvas.

Pirmoji tremtis 10 Tuo metu Babilono karaliaus Nebukadnezaro pajėgos užpuolė Jeruzalę, ir miestas buvo apgultas. 11Jo pajėgoms apgulus miestą, pats Babilono karalius Nebukadnezaras atvyko prie miesto. 12Tada Judo karalius Jehojachinas drauge su savo motina, dvariškiais, vadais ir pareigūnais pasidavė Babilono karaliui. Aštuntaisiais savo karaliavimo metais Babilono karalius paėmė jį į nelaisvę. 13Babilono karalius išgabeno iš ten visus VIEŠPATIES Namų turtus bei karaliaus rūmų turtus, sukapojo VIEŠPATIES Namuose visus auksinius reikmenis, kuriuos Izraelio karalius Saliamonas buvo padaręs, - visa, kaip VIEŠPATS buvo įspėjęs. 14Jis išvarė į tremtį visą Jeruzalę: visus didžiūnus, visus kariškius - dešimt tūkstančių belaisvių, - visus amatininkus ir kalvius. Liko tik beturčiai krašte. 15Jis išvarė Babilonan į tremtį Jehojachiną, paėmė į nelaisvę iš Jeruzalės į Babiloną karaliaus motiną, karaliaus žmonas, jo pareigūnus ir rinktinius krašto žmones. 16Visi pajėgūs vyrai, septyni tūkstančiai, visi galiūnai, apmokyti karui, ir tūkstantis amatininkų bei kalvių buvo atvaryti belaisviais į Babiloną. 17Jehojachino vietoje Babilono karalius paskyrė Jehojachino dėdę Matanją ir jo vardą pakeitė į Zedekiją.

Zedekijo karaliavimas Judo karalystėje18Zedekijas buvo dvidešimt vienerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo vienuolika metų Jeruzalėje. Jo motina buvo Jeremijo duktė, vardu Hamutala, iš Libnos. 19Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, lygiai kaip Jehojakimas buvo daręs. 20Iš tikrųjų Jeruzalė ir Judas taip įpykino VIEŠPATĮ, kad jis išvarė juos iš savo artumo.

Zedekijas sukilo prieš Babilono karalių.

25 1Devintaisiais Zedekijo karaliavimo metais, dešimtojo mėnesio dešimtą dieną, Babilono karalius Nebukadnezaras atžygiavo su visa savo kariuomene prieš Jeruzalę. Ją apsupę, statė aplink miestą apgulos pylimus. 2Miestas buvo apgulos būklėje iki vienuoliktųjų karaliaus Zedekijo metų. 3Ketvirtojo mėnesio devintą dieną, mieste įsigalėjus nuožmiam badui ir beturčiams nebeturint maisto, 4buvo pralaužtos miesto sienos. Tada karalius ir visi jo kareiviai pabėgo iš miesto nakčia pro vartus tarp dvigubos sienos prie karaliaus sodo. Nors kaldėjai buvo visur aplink miestą, karalius leidosi keliu Arabos link. 5Bet kaldėjų pajėgos vijosi karalių ir pasivijo jį Jericho lygumose. Visa jo kariuomenė, pabėgusi nuo jo, išsisklaidė. 6Karalius buvo suimtas ir nuvestas į Riblą pas Babilono karalių, kuris padarė jam teismą. 7Nužudžius Zedekijo sūnus jo akyse, Zedekijui buvo išluptos

akys. Apkausčius jį vario grandinėmis, jis buvo nuvarytas į Babiloną.

Jeruzalės sunaikinimas ir antroji tremtis8Aštuntą mėnesį, septintą mėnesio dieną, - tai buvo devynioliktieji Babilono karaliaus Nebukadnezaro metai, - Nebuzaradanas, karaliaus asmens sargybos vadas ir Babilono karaliaus pareigūnas, atvyko į Jeruzalę. 9Jis sudegino VIEŠPATIES Namus, karaliaus rūmus ir visus Jeruzalės namus: sunaikino kiekvieno didžiūno namus. 10Tada kaldėjų pajėgos, buvusios su sargybos vadu, išardė iš visų pusių Jeruzalės sienas. 11Likučius žmonių, pasilikusių mieste, perbėgėlius - žmones, perėjusius pas Babilono karalių, - visus gyventojų likučius karaliaus asmens sargybos vadas Nebuzaradanas išvarė į tremtį. 12Bet kai kuriuos krašto šalies žmones Nebuzaradanas paliko dirbti vynuogynuose ir žemei arti.

13Varinius šulus, esančius VIEŠPATIES Namuose, pastovus ir varinę jūrą, buvusią VIEŠPATIES Namuose, kaldėjai sudaužė ir visą varį išgabeno į Babiloną. 14Jie išgabeno ir puodus, grandiklius, žnyples, samčius ir visus varinius reikmenis, vartojamus pamaldose. 15Sargybos vadas išgabeno keptuves ir šlakstymo dubenis, auksinius ir sidabrinius. 16Abiejų šulų, jūros ir Saliamono padarytų pastovų - šių visų daiktų - vario nebuvo įmanoma pasverti. 17Vieno šulo aukštis buvo aštuoniolika uolekčių. Viršuje jis turėjo varinę galveną; galvenos aukštis buvo trys uolektys, o aplink galveną buvo pinučiai su granatmedžio obuoliais, padarytais iš vario. Antrasis šulas turėjo tokią pat galveną su pinučiais.

18Sargybos vadas paėmė ir vyriausiąjį kunigą Serają, pavaduotoją kunigą Zefaniją bei trejetą slenksčio sargų. 19O iš miesto jis paėmė vadovaujantį kareiviams dvariškį bei penkis karaliaus tarybos patarėjus, užsilikusius mieste, kariuomenės vado raštininką, vadovavusį šalies žmonių pašaukimui prie ginklų, ir šešiasdešimt mieste buvusių paprastų vyrų. 20Paėmęs šiuos žmones, sargybos vadas Nebuzaradanas nuvarė juos pas Babilono karalių į Riblą. 21Babilono karalius įsakė juos užmušti, ir jie Ribloje, Hamato krašte, buvo nubausti mirtimi. Taip Judas tapo ištremtas iš savo žemės.

Judo valdytojas Gedalijas22Babilono karalius Nebukadnezaras paskyrė Šafano sūnaus Ahikamo sūnų Gedaliją valdyti žmones, kuriuos jis buvo palikęs Judo krašte. 23Kariškių vadai ir jų vyrai, išgirdę, kad Babilono karalius buvo paskyręs Gedaliją valdytoju, atėjo į Mizpą pas Gedaliją drauge su Netanijo sūnumi Išmaeliu, Kareaho sūnumi Johananu, Tanhumeto Netofatiečio sūnumi Seraju bei Maakatiečio sūnumi ir jų vyrais. 24O Gedalijas prisiekė jiems ir jų vyrams. "Nebijokite kaldėjų pareigūnų, - sakė jiems, - pasilikite krašte, tarnaukite Babilono karaliui, ir bus jums gerai". 25Bet septintą mėnesį Elišamos sūnaus Netanijo sūnus Išmaelis, kilęs iš karališkos šeimos, atėjo su dešimčia vyrų, užpuolė Gedaliją ir jį nužudė drauge su buvusiais pas jį Mizpoje Judo žmonėmis ir kaldėjais. 26Tada visi žmonės, seni ir jauni, drauge su kariškių vadais leidosi eiti į Egiptą, nes kaldėjų jie bijojo.

Jehojachinas paleidžiamas iš kalėjimo27Trisdešimt septintaisiais Judo karaliaus Jehojachino metais, dvyliktą mėnesį, dvidešimt septintą mėnesio dieną, Babilono karalius Evil-Merodachas pirmaisiais savo karaliavimo metais Judo karalių Jehojachiną paleido iš kalėjimo. 28Su juo maloniai kalbėjo ir davė jam krėslą, aukštesnį už visus krėslus karalių, buvusių pas jį Babilone. 29Jehojachinas tad nusivilko kalėjimo drabužius. Visas savo gyvenimo dienas jis valgė prie karaliaus stalo. 30O jo išlaikymą karalius parūpino diena po dienos visą jo likusį gyvenimą.

PIRMOJI KRONIKŲ KNYGA

A. GENEALOGINIAI SĄRAŠAI NUO ADOMO IKI IZRAELIO

1Trijų tautų grupuočių kilmė 1 Adomas, Setas, Enošas; 2Kenanas, Mahalalelis, Jaredas;
3Enochas, Metušelahas, Lamechas; 4Nojus, Šemas, Hamas ir Jafetas.

Jafetitai5Jafeto palikuonys: Gomeras, Magogas, Madajis, Javanas, Tubalis, Mešechas ir Tyras.
6Gomero palikuonys: Aškenazas, Difatas ir Togarma. 7Javano palikuonys: Eliša, Taršišas, Kitimai
ir Rodanimai.

Hamitai8Hamo palikuonys: Kušas, Mizrajimas, Putas ir Kanaanas. 9Kušo palikuonys: Seba,
Havila, Sabta, Raama ir Sabteka. Raamos palikuonys: Šeba ir Dedanas. 10Kušui gimė Nimrodas.
Jis buvo pirmasis galiūnas žemėje.

11Mizrajimui gimė ludimai, anamimai, lehabimai, naftuhimai, 12patrusimai, kasluhimai ir
kaftorimai, iš kurių kilo filistinai.

13Kanaanui gimė jo pirmagimis Sidonas ir Hetas; 14ir jebusitai, amoriečiai, girgašitai, 15hivitai,
arkitai, sinitai, 16arvaditai, zemaritai ir hamatitai.

Semitai17Šemo palikuonys: Elamas, Asšuras, Arpachsadas, Ludas, Aramas, Uzas, Hulas, Geteris ir
Mešechas. 18Arpachsadui gimė Šelahas, Šelahui gimė Eberas. 19Eberui gimė du sūnūs: vienas
vardu Pelegas, {nes jo dienomis buvo padalyta žemė}, o jo brolio vardas buvo Joktanas. 20Joktanui
gimė Almodadas, Šelefas, Hazarmavetas, Jerahas, 21Hadoramas, Uzalis, Dikla, 22Ebalis,
Abimaelis, Šeba, 23Ofyras, Havila ir Jobabas. Visi šie buvo Joktano palikuonys.

Nuo Šemo iki Abraomo24Šemas, Arpachsadas, Šelahas; 25Eberis, Pelegas, Reu'as; 26Serugas,
Nahoras, Terahas; 27Abramas, tai yra Abraomas. 28Abraomo palikuonys: Izaokas ir Išmaelis. Jų
palikuonys yra šie:

Išmaelitai29Išmaelio pirmagimis Nebajotas; tada Kedaras, Adbėelis, Mibsamas, 30Mišma, Duma,
Masa, Hadadas, Tema, 31Jeturas, Nafišas ir Kedma. Šie buvo Išmaelio palikuonys.

32Abraomo sugulovės Keturos palikuonys: ji pagimdė Zimraną, Jokšaną, Medaną, Midjaną, Išbaką
ir Šuahą. Jokšano palikuonys: Šeba ir Dedanas. 33Midjano palikuonys: Efa, Eferis, Hanochas,
Abida ir Eldaa. Visi šie buvo Keturos palikuonys.

Izaokas ir Esavas34Abraomui gimė Izaokas. Izaoko palikuonys: Esavas ir Izraelis. 35Esavo
palikuonys: Elifazas, Reuelis, Jeušas, Jalamas. 36Elifazo palikuonys: Temanas, Omaras, Zefo'as,
Gatamas, Kenazas, Timna ir Amalekas. 37Reuelio palikuonys: Nahatas, Zerahas, Šama ir Miza.

Seiro palikuonys38Seiro palikuonys: Lotanas, Šobalas, Zibeonas, Ana, Dišonas, Ezeris ir Dišanas.
39Lotano palikuonys: Horis ir Homamas; Lotano sesuo buvo Timna. 40Šobalo palikuonys: Aljanas,
Manahatas, Ebalas, Šefis ir Onamas. Zibeono palikuonys: Aja ir Ana. 41Anos palikuonis: Dišonas.
Dišono palikuonys: Hamranas, Ešbanas, Itranas ir Cheranas. 42Ezerio palikuonys: Bilhanas,
Zaavanas ir Jaakanas. Dišano palikuonys: Uzas ir Aranas.

Edomo karaliai43Karaliai, kurie viešpatavo Edomo krašte, izraeliečiams dar neturint jokio
karaliaus, buvo šie: Beoro sūnus Bela; jo miesto vardas buvo Dinhaba. 44Belai mirus, Zeraho sūnus
Jobabas iš Bozros tapo karaliumi jo vietoje. 45Jobabui mirus, jo vietoje tapo karaliumi Hušamas iš

temaniečių šalies. 46Hušamui mirus, Bedado sūnus Hadadas jo vietoje tapo karaliumi. Jis nugalėjo midjaniečius Moabo lygumoje; jo miesto vardas buvo Avitas. 47Hadadui mirus, jo vietoje tapo karaliumi Samla iš Masrekos. 48Samlai mirus, jo vietoje tapo karaliumi Saulius iš Rehobotų prie upės. 49Sauliui mirus, Achboro sūnus Baal-Hananas tapo karaliumi jo vietoje. 50Baal- Hananui mirus, Hadadas tapo karaliumi jo vietoje. Jo miesto vardas buvo Pai, o jo žmonos vardas buvo Mehetabelė. Ji buvo Me-Zahabo dukters Matredos duktė. 51Mirus Hadadui...

Edomo klanai: Timnos, Alvos, Jeteto, 52Oholibamos, Elos, Pinono, 53Kenazo, Temano, Mibzaro, 54Magdielio ir Iramo. Šie buvo Edomo klanai.

2Judo giminė. Izraelio (Jokūbo) sūnūs 1Izraelio sūnūs yra šie: Reubenas, Simeonas, Levis, Judas, Issacharas, Zebulunas, 2Danas, Juozapas, Benjaminas, Naftalis, Gadas ir Ašeras.

Judo palikuonys3 Judo sūnūs: Eras, Onanas ir Šela. Šie trys jam gimė iš kanaanietės Bat-Šuos. Judo pirmagimis Eras buvo nedoras VIEŠPATIES akyse, ir jis nubaudė jį mirtimi. 4Judo marti Tamara jam pagimdė Perezą ir Zerahą. Iš viso Judas turėjo penkis sūnus.

5Perezo sūnūs: Hezronas ir Hamulas.

6Zeraho sūnūs: Zimris, Etanas, Hemanas, Kalkolis ir Dara. Penki iš viso.

7Zimrio sūnus Karmis. Karmio sūnus Achanas, kuris nusižengė pasiimdamas sunaikinti skirtus daiktus ir todėl užtraukė nelaimę Izraeliui. 8Etano sūnus Azarijas.

Dovydo protėviai9Hezronui gimę sūnūs buvo Jerahmėelis, Ramas ir Chelubajis.

10 Ramui gimė Aminadabas, o Aminadabui gimė Nahšonas, Judo sūnų vadas. 11Nahšonui gimė Salma, Salmai gimė Boazas, 12Boazui gimė Obedas, Obedui gimė Išajas. 13Išajui gimė jo pirmagimis Eliabas, antras sūnus Aminadabas, trečias Šimea, 14ketvirtas Netanelis, penktas Radajis, 15šeštas Ozemas ir septintas Dovydas. 16Jų seserys buvo Zeruja ir Abigailė. Zerujos sūnūs: Abišajis, Joabas ir Asahelis - trys. 17Abigailė pagimdė Amasą. Amasos tėvas buvo Jeteris Išmaelitas.

Kalebas18 Hezrono sūnus Kalebas turėjo vaikų iš savo žmonos Azubos ir Jerijotės. Jos sūnūs buvo šie: Ješeris, Šobabas ir Ardonas. 19Azubai mirus, Kalebas vedė Efratą, kuri pagimdė jam Hurą. 20Hurui gimė Uris, o Uriui gimė Bezalelis.

21Tada Hezronas suėjo su Gileado tėvo Machiro dukterimi, kurią jis vedė būdamas šešiasdešimties metų, ir ji pagimdė jam Segubą. 22Segubui gimė Jairas, turėjęs dvidešimt tris miestus Gileado krašte. 23Bet Gešuras ir Aramas atėmė iš jų Havot-Jairą - Kenatą su jam pavaldžiomis gyvenvietėmis - šešiasdešimt miestų. Visi šie buvo Gileado tėvo Machiro palikuonys. 24Po Hezrono mirties Kaleb- Efratoje Hezrono žmona Abija pagimdė jam Tekuos tėvą Ašhurą.

Jerahmėelis25 Hezrono pirmagimio sūnaus Jerahmėelio sūnūs: jo pirmagimis Ramas, Buna, Orenas, Ozemas ir Ahijas. 26Jerahmėelis turėjo ir kitą žmoną, vardu Atara. Ji buvo Onamo motina. 27Ramo, Jerahmėelio pirmagimio, sūnūs: Maazas, Jaminas ir Ekeris. 28Onamo sūnūs: Šamajis ir Jada. Šamajo sūnūs: Nadabas ir Abišuras. 29Abišuro žmonos vardas buvo Abihailė; ji pagimdė jam Ahbaną ir Molidą. 30Nadabo sūnūs: Seledas ir Apajimas. Seledas mirė bevaikis. 31Apajimo sūnus Išis. Išio sūnus Šešanas. Šešano sūnus Ahlajis. 32Jados, Šamajo brolio, sūnūs: Jeteris ir Jonatanas. Jeteris mirė bevaikis. 33Jonatano sūnūs: Peletas ir Zaza. Šie buvo Jerahmėelio palikuonys.

34Šešanas sūnų neturėjo, tik dukteris. Bet Šešanas turėjo egiptietį vergą, vardu Jarka. 35Šešanas tad davė savo dukterį savo vergui Jarkai žmona, ir ji pagimdė jam Atajį. 36Atajui gimė Natanas, ir Natanui gimė Zabadas. 37Zabadui gimė Eflalis, ir Eflaliui gimė Obedas. 38Obedui gimė Jehu'as, ir Jehu'ui gimė Azarijas. 39Azarijui gimė Helezas, ir Helezui gimė Eleasa. 40Eleasai gimė Sismajis, ir Sismajui gimė Šalumas. 41Šalumui gimė Jekamijas, ir Jekamijui gimė Elišama.

Antroji Kalebo genealogija42 Jerahmėelio brolio Kalebo sūnūs: jo pirmagimis Meša; jis buvo Zifo tėvas. Hebrono tėvo Marešos sūnūs. 43Hebrono sūnūs: Korahas, Tapuahas, Rekemas ir Šema. 44Šemai gimė Jorkeamo tėvas Rahamas, ir Rekemui gimė Šamajis. 45Šamajo sūnus Maonas. Maonui gimė Betzūras. 46Kalebo sugulovė Efa pagimdė Haraną, Mozą ir Gazezą. Haranui gimė Gazezas. 47Jahdajo sūnūs: Regemas, Jotamas, Gešanas, Peletas, Efa ir Šaafas. 48Kalebo sugulovė Maaka pagimdė Šeberį ir Tirhaną. 49Ji pagimdė ir Šaafą, Madmanos tėvą, bei Ševą, Machbenos ir Gibeos tėvą. Achsa buvo Kalebo duktė. 50 Šie buvo Kalebo palikuonys.

HurasHuro, Efratos pirmagimio, sūnūs: Šobalas, Kirjat-Jearimų tėvas, 51Salma, Betliejaus tėvas, ir Harefas, Bet-Gaderio tėvas. 52Šobalo, Kirjat-Jearimų tėvo, sūnūs buvo Haroė, pusė Menuhotų 53ir Kirjat- Jearimų klanai: itritai, putitai, šumatitai ir mišraitai. Iš šių kilo zoratitai ir eštaolitai. 54Salmos palikuonys: Betliejus, netofatitai, Atrot-Bet-Joabas, pusė manatatitų, zoritai. 55Taip pat ir raštininkų šeimos, gyvenusios Jabeze: tiratitai, šimeatitai ir sukatitai. Jie buvo kenitai, kilę iš Hamato, Rechabo tėvo namų.

DOVYDO NAMAI

3Dovydo sūnūs 1Dovydo sūnūs, gimę jam Hebrone, buvo šie: pirmagimis Amnonas iš Ahinoamos Jezrėelietės; antras Danielis iš Abigailės Karmelietės; 2trečias Absalomas, Gešuro karaliaus Talmajo dukters Maakos sūnus; ketvirtas Adonijas, Hagitos sūnus; 3penktas Šepatijas iš Abitalės; šeštas Itreamas iš žmonos Eglos. 4Šeši jam gimė Hebrone, kur jis karaliavo septynerius metus ir šešis mėnesius. O Jeruzalėje jis karaliavo trisdešimt trejus metus. 5Jeruzalėje jam gimę buvo šie: Šimea, Šobabas, Natanas ir Saliamonas - keturi iš Amielio dukters Bat-Šuos; 6Ibharas, Elišama, Elifeletas, 7Nogahas, Nefegas, Jafija, 8Elišama, Eljada ir Elifeletas - devyni.

9Visi šie buvo Dovydo sūnūs, neskaitant sugulovių sūnų. Tamara buvo jų sesuo.

Judo karaliai10Saliamono palikuonys: Rehabeamas; jo sūnus Abijas, jo sūnus Asa, jo sūnus Jehošafatas, 11jo sūnus Joramas, jo sūnus Ahazijas, jo sūnus Joašas, 12jo sūnus Amazijas, jo sūnus Azarijas, jo sūnus Jotamas, 13jo sūnus Ahazas, jo sūnus Hezekijas, jo sūnus Manasas, 14jo sūnus Amonas, jo sūnus Jošijas.

15Jošijo sūnūs: pirmagimis Johananas, antras Jehojakimas, trečias Zedekijas, ketvirtas Šalumas. 16Jehojakimo palikuonys: jo sūnus Jehonijas, jo sūnus Zedekijas.

Dovydo dinastija po tremties 17 Kalinio Jehonijo sūnūs: jo sūnus Šealtielis, 18Malchiramas, Pedajas, Šenazaras, Jekamijas, Hošama ir Nedabijas. 19Pedajo sūnūs: Zerubabelis ir Šimejis. Zerubabelio sūnūs: Mešulamas ir Hananijas, - Šelomitė buvo jų sesuo; - 20Hašuba, Ohelis, Berechjas, Hasadjas ir Jušab-Hesedas - penki. 21Hananijo sūnūs Pelatijas; jo sūnus Ješajas, jo sūnus Refajas, jo sūnus Arnanas, jo sūnus Obadijas, jo sūnus Šekanijas. 22Šekanijo sūnūs buvo Šemijas, Hatušas, Igalis, Barijahas, Nearijas ir Šafatas - šeši. 23Nearijo sūnūs Elioenajis, Hizkijas ir Azrikamas - trys. 24Elioenajo sūnūs: Hodavijas, Eljašibas, Pelajas, Akubas, Johananas, Delajas ir

Ananis - septyni.

PIETINĖS GIMINĖS

4Judas, Šobalas 1 Judo sūnūs: Perezas, Hezronas, Karmis, Huras ir Šobalas. 2Šobalo sūnui Reajui gimė Jahatas, Jahatui gimė Ahumajis ir Lahadas. Šie buvo zoratitų klanai.

Huras3Etamo tėvo {sūnūs} buvo šie: Jezrėelis, Išma ir Idbašas. Jų sesers vardas buvo Hazelelponė, 4Penuelis buvo Gedoro tėvas ir Ezeris Hušos tėvas. Šie buvo Huro sūnūs, Efratos pirmagimio, Betliejaus tėvo.

Asšuras5Tekoos tėvas Asšuras turėjo dvi žmonas: Helą ir Naarą. 6Naara pagimdė jam Ahuzamą, Heferį, Temenį ir Haahaštarį. Šie buvo Naaros sūnūs. 7Helos sūnūs buvo šie: Zeretas, Izharas ir Etnanas. 8Kozui gimė Anubas, Zobeba ir Harumo sūnaus Aharhelio klanai. 9Jabezas buvo labiau gerbiamas, negu jo broliai; jo motina pavadino jį Jabezu: "Kadangi, - ji tarė, - aš pagimdžiau jį skausme". 10Jabezas šaukėsi Izraelio Dievo: "Jeigu tu tikrai mane laimini, - jis tarė, - išplėsk mano žemes, tebūna tavo ranka su manimi, apsaugok mane nuo žalos, neleisk manęs slėgti nelaimei!" Ir Dievas davė, ko jis prašė.

Kalebas11Chelubui, Šuho broliui, gimė Mehiras, kuris buvo Eštono tėvas. 12Eštonui gimė Bet-Rafa, Pasehas ir Nahašo miesto tėvas Tehina. Šie buvo Rekos vyrai.

13Kenazo sūnūs: Otnielis ir Serajas, o Otnielio sūnūs: Hatatas ir Meonotajis. 14Meonotajui gimė Ofra; o Serajui gimė Joabas, tėvas Meistrų slėnio, {Ge-Harašimų}, taip vadinamo, nes jo žmonės buvo amatininkai.

15Jefūnės sūnaus Kalebo sūnūs: Iru'as, Ela ir Naamas; o Elos sūnus Kenazas.

16Jehalėlelio sūnūs: Zifas, Zifa, Tirija ir Asarelis.

17Ezros sūnūs: Jeteris, Meredas, Eferis ir Jalonas. {Šie yra sūnūs faraono dukters Bitijos, kurią Meredas buvo vedęs.} Ji pastojo ir pagimdė Mirjamą, Šamajį ir Eštemoos tėvą Išbahą. 18O jo judėja žmona pagimdė Gedoro tėvą Jeredą, Soko'o tėvą Heberį ir Zanoaho tėvą Jekutielį.

19Hodijo žmonos, Nahamo sesers, sūnūs buvo tėvai garmitų Keilos ir maakatitų Eštemoos.

20Šimono sūnūs: Amnonas, Rina, Ben-Hananas ir Tilonas.

Išio sūnūs: Zohetas ir Ben-Zohetas.

Šela21Judo sūnaus Šelos palikuonys: Eras, Lekos tėvas, Laada, Marešos tėvas, ir drobės audėjų klanai Bet-Ašbeoje; 22taip pat Jokimas ir Kozebos vyrai, ir Joašas, ir Sarafas, kurie nuėjo užkuriais į Moabą, bet sugrįžo į Lehemą. {Tie yra senovės įvykiai.) 23Šie buvo puodžiai ir gyveno Netajimuose ir Gederoje. Jie ten, dirbdami karaliui, turėjo buveinę.

Simeonas24Simeono sūnūs: Nemuelis, Jaminas, Jaribas, Zerahas, Šaulas, 25jo sūnus Šalumas, jo sūnus Mibsamas, jo sūnus Mišma. 26Mišmos sūnūs: jo sūnus Hamuelis, jo sūnus Zakuras, jo sūnus Šimejis. 27Šimejis turėjo šešiolika sūnų ir šešias dukteris, bet jo broliai neturėjo daug vaikų. Apskritai jų klanas nesidaugino kaip judėjai. 28Jie gyveno Beer-Šeboje, Moladoje, Hazar-Šuale, 29Bilhoje, Ezeme, Tolade, 30Betuelyje, Hormoje, Ziklage, 31Bet-Markabotuose, Hazar-Susoje, Bet-Birėje ir Šaarimuose. Šie buvo jų miestai, kol Dovydas tapo karaliumi. 32O jų gyvenvietės buvo Etamas, Ainas, Rimonas, Tochenas ir Ašanas - penki miestai 33drauge su šiems miestams

pavaldžiais aplinkiniais kaimais iki pat Baalo. Tokios buvo jų gyvenvietės.

Įtraukti į jų kilmės sąrašą buvo: 34Mešobabas, Jamlechas, Amazijo sūnus Joša, 35Joelis, Asielio sūnaus Serajo sūnaus Josibijo sūnus Jehu'as, 36Elioenajis, Jaakoba, Ješohajas, Asajas, Adielis, Jesimielis, Benajas, 37Šemajo sūnaus Šimrio sūnaus Jedajo sūnaus Alono sūnaus Šifio sūnus Ziza - 38šie minimi vardais buvo savo šeimų vadai ir protėvių namuose; jų klanai labai išaugo. 39Užtat, ieškodami savo kaimenėms ganyklų, jie kėlėsi Gedoro apylinkių link, į rytinį slėnio galą. 40Čia jie rado vešlių, gerų ganyklų; vieta buvo labai plati, rami ir taikinga. Pirmieji jos gyventojai priklausė hamitams. 41Šie Simeono giminės žmonės, įtrauktieji į sąrašą vardais, atsikėlė čia Judo karaliaus Hezekijo dienomis, užpuolė jų palapines ir ten užtiktus meunimus ir atsikratę jų iki šios dienos apsigyveno jų vietoje, nes ten jų kaimenėms buvo ganyklų. 42O kai kurie jų - penki šimtai Simeono giminės vyrų - nukilo į Seiro kalnus, vedami Išio sūnų Pelatijo, Nearijo, Refajo ir Uzielio, 43ir, sunaikinę išlikusius Amaleko bėglius, ten gyvena iki šios dienos.

TRANSJORDANIJOS GIMINĖS

5Reubenas 1 Izraelio pirmagimio Reubeno sūnūs. {Jis buvo pirmagimis, bet, jam suteršus savo tėvo lovą, jo pirmagimystė buvo atiduota Izraelio sūnaus Juozapo sūnums. Taigi jis kilmės sąraše nėra laikomas pirmagimiu. 2Nors Judas užėmė aukštesnę padėtį tarp brolių ir iš jo kilo valdovas, tačiau pirmagimystė priklausė Juozapui.} 3Izraelio pirmagimio Reubeno sūnūs: Hanochas, Palu'as, Hezronas ir Karmis.

4Joelio sūnūs: jo sūnus Šemajas, jo sūnus Gogas, jo sūnus Šimejis, 5jo sūnus Mika, jo sūnus Reajas, jo sūnus Baalas, 6jo sūnus Beera, - Asirijos karalius Tiglat-Pilneseras jį išvarė į tremtį, - jis buvo Reubeno giminės vadas. 7Jo giminaičiai, priklausę jo klanams, įtraukiant juos į kilmės sąrašus pagal jų palikuonis, buvo: galva Jeielis ir Zecharijas, 8ir Joelio sūnaus Šemos sūnaus Azazo sūnus Bela. Reubeno giminės žmonės apsigyveno Aroeryje ir iki pat Nebo bei Baal-Meono. 9Rytuose jie kūrėsi iki pat dykumos pakraščio šiapus Eufrato, nes jų galvijai buvo padaugėję Gileado krašte. 10O Sauliaus dienomis jie kariavo su hagritais. Juos nugalėję, jie užėmė jų palapines visoje srityje į rytus nuo Gileado.

Gadas11Šalia jų Bašano krašte iki pat Salekos gyveno Gado sūnūs: 12Joelis - galva, Šafamas - pavaduotojas, Janajis ir Šafatas Bašane. 13O jų giminaičiai pagal klanus: Michaelis, Mešulamas, Šeba, Jorajis, Jakanas, Zia ir Eberis - septyni. 14Šie buvo Buzo sūnaus Jehdo'o sūnaus Ješišajo sūnaus Michaelio sūnaus Gileado sūnaus Jaroaho sūnaus Hurio Abihailo sūnūs. 15Gunio sūnaus Abdielio sūnus Ahis buvo jų klano galva, 16ir jie gyveno Gileade, Bašane bei jam pavaldžiose vietose ir visose Šarono ganyklose iki jų ribų. 17Visi jie buvo įtraukti į kilmės sąrašus Judo karaliaus Jotamo dienomis ir Izraelio karaliaus Jeroboamo dienomis.

18 Reubeno giminė, Gado giminė ir pusė Manaso giminės turėjo narsių kareivių, pajėgių nešioti skydą ir kalaviją, įtempti lanką, apmokytų karui - keturiasdešimt keturis tūkstančius septynis šimtus šešiasdešimt, tinkamų karo tarnybai. 19Jie kariavo su hagritais - Jeturu, Nafišu ir Nodabu. 20Prieš juos jie buvo pergalingi. Hagritai ir visi su jais esantieji buvo atiduoti jiems į rankas, nes jie mūšyje šaukėsi Dievo, ir jis išklausė jų, kadangi jie pasitikėjo juo. 21Kartu su šimtu tūkstančių belaisvių jie paėmė ir jų galvijus: penkiasdešimt tūkstančių jų kupranugarių, du šimtus penkiasdešimt tūkstančių avių ir du tūkstančius asilų. 22Daug buvo kritę ir mūšyje, nes tai buvo Dievo karas. Jie likosi gyventi jų žemėje iki tremties.

Pusė Manaso giminės23Pusės Manaso giminės palikuonys gyveno krašte nuo Bašano iki Baal-Hermono, Seniro ir Hermono kalno. Jie buvo labai gausūs. 24Jų klanų galvos buvo šie: Eferis, Išis, Elielis, Azrielis, Jeremijas, Hodavijas ir Jahdielis - narsūs kareiviai, garsūs vyrai, savo klanų galvos. 25Bet jie nusižengė savo protėvių Dievui ir kekšavo su tautų, kurias Dievas buvo prieš juos išnaikinęs, krašto dievais. 26Užtat Izraelio Dievas sukurstė Asirijos karaliaus Pulo dvasią - Asirijos karaliaus Tilgat-Pilnesero dvasią - ir ištrėmė juos, būtent: Reubeno giminę, Gado giminę ir pusę Manaso giminės, nuvarydamas juos į Halahą, Haborą, Harą ir prie Gozano upės, kur jie pasiliko iki šios dienos.

LEVIO GIMINĖ

Vyriausiųjų kunigų kilmė27 Levio sūnūs: Geršomas, Kohatas ir Meraris. 28Kohato sūnūs: Amramas, Izharas, Hebronas ir Uzielis. 29Amramo sūnūs: Aaronas, Mozė ir Mirjama. Aarono sūnūs: Nadabas, Abihu'as, Eleazaras ir Itamaras. 30 Eleazarui gimė Finehas, Finehui gimė Abišua, 31Abišuai gimė Bukis, Bukiui gimė Uzis, 32Uziui gimė Zerahijas, Zerahijui gimė Merajotas, 33Merajotui gimė Amarijas, Amarijui gimė Ahitubas, 34Ahitubui gimė Zadokas, Zadokui gimė Ahimaazas, 35Ahimaazui gimė Azarijas, Azarijui gimė Johananas 36ir Johananui Azarijas, tarnavęs kunigu Namuose, kuriuos Saliamonas pastatė Jeruzalėje. 37Azarijui gimė Amarijas, Amarijui gimė Ahitubas, 38Ahitubui gimė Zadokas, Zadokui gimė Šalumas, 39Šalumui gimė Hilkijas, Hilkijui gimė Azarijas, 40Azarijui gimė Serajas, Serajui gimė Jehozadakas; 41Jehozadakas išėjo į tremtį, kai VIEŠPATS per Nebukadnezarą išsiuntė Judą ir Jeruzalę į tremtį.

6Levio giminės kilmė 1 Levio sūnūs: Geršomas, Kohatas ir Meraris. 2Geršomo sūnų vardai yra šie: Libnis ir Šimejis. 3Kohato sūnūs: Amramas, Izharas, Hebronas ir Uzielis. 4Merario sūnūs: Mahlis ir Mušis.

Tie buvo Levio giminės klanai pagal jų protėvius.

5Geršomo: jo sūnus Libnis, jo sūnus Jahatas, jo sūnus Zima, 6jo sūnus Joahas, jo sūnus Ido'as, jo sūnus Zerahas, jo sūnus Jeaterajis.

7Kohato palikuonys buvo: jo sūnus Aminadabas, jo sūnus Korahas, jo sūnus Asiras, 8jo sūnus Elkana, jo sūnus Ebjasafas, jo sūnus Asiras, 9jo sūnus Tahatas, jo sūnus Urielis, jo sūnus Uzijas ir jo sūnus Šaulas. 10Elkanos sūnūs: Amasajis ir Ahimotas; 11jo sūnus Elkana, jo sūnus Zofajis, jo sūnus Nahatas, 12jo sūnus Eliabas, jo sūnus Jerohamas, jo sūnus Elkana. 13Samuelio sūnūs: jo pirmagimis Joelis ir jo antrasis Abijas.

14Merario palikuonys buvo: Mahlis, jo sūnus Libnis, jo sūnus Šimejis, jo sūnus Uza, 15jo sūnus Šimea, jo sūnus Hagijas ir jo sūnus Asajas.

Giesmininkai 16 Šie yra vyrai, Dovydo paskirti vadovauti giesmės tarnybai VIEŠPATIES Namuose nuo to laiko, kai Skrynia rado ten nuolatinę buveinę. 17Kol Saliamonas statė VIEŠPATIES Namus Jeruzalėje, jie tarnavo giesme prieš Padangtę Susitikimo palapinėje, atlikdami savo pareigas, kaip buvo jiems nustatyta. 18Paskirtieji vadovauti, tarnaujantys drauge su savo sūnumis, buvo šie:

iš Kohato sūnų: giesmininkas Hemanas, sūnus Joelio, sūnus Samuelio, 19sūnus Elkanos, sūnus Jerohamo, sūnus Elielio, sūnus Toaho, 20sūnus Zufo, sūnus Elkanos, sūnus Mahato, sūnus Amasajo, 21sūnus Elkanos, sūnus Joelio, sūnus Azarijo, sūnus Zefanijo, 22sūnus Tahato, sūnus

Asiro, sūnus Ebjasafo, sūnus Koraho, 23sūnus Izharo, sūnus Kohato, sūnus Levio, sūnus Izraelio.

24Jo giminaitis Asafas, stovėjęs jo dešinėje, būtent Asafas, sūnus Berechijo, sūnus Šimeos, 25sūnus Michaelio, sūnus Baasejo, sūnus Malchijo, 26sūnus Etnio, sūnus Zeraho, sūnus Adajo, 27sūnus Etano, sūnus Zimos, sūnus Šimejo, 28sūnus Jahato, sūnus Geršomo, sūnus Levio.

29Sūnūs jų brolio Merario, stovėję kairėje, buvo: Etanas, sūnus Kišio, sūnus Abdžio, sūnus Malucho, 30sūnus Hašabijo, sūnus Amazijo, sūnus Hilkijo, 31sūnus Amzio, sūnus Banio, sūnus Šemero, 32sūnus Mahlio, sūnus Mušio, sūnus Merario, sūnus Levio.

Kiti levitai33O jų broliai levitai buvo paskirti visai kitai Padangtės - Dievo Namų tarnybai. 34Betgi Aaronas ir jo sūnūs atnašavo aukas ant deginamųjų aukų aukuro bei ant smilkalų aukuro, eidami Šventųjų Šventosios tarnybą, darydami atlyginimą už Izraelį pagal visa, ką Dievo tarnas Mozė buvo įsakęs. 35Aarono sūnūs buvo šie: jo sūnus Eleazaras, jo sūnus Finehas, jo sūnus Abišua, 36jo sūnus Bukis, jo sūnus Uzis, jo sūnus Zerahijas, 37jo sūnus Merajotas, jo sūnus Amarijas, jo sūnus Ahitubas, 38jo sūnus Zadokas, jo sūnus Ahimaazas.

Aaronitų gyvenvietės39 Šios buvo vietovės pagal jų gyvenvietes jiems skirtoje žemėje: Kohato klanų Aarono palikuonims - jiems teko pirmasis burtų metimas - 40buvo paskirta Judo krašte Hebronas ir aplinkinės ganyklos, 41o miesto laukai ir jam priklausantys kaimai buvo duoti Jefūnės sūnui Kalebui. 42Aarono palikuonims buvo paskirti prieglaudos miestai: Hebronas ir Libna su ganyklomis, Jatiras ir Eštemoa su ganyklomis, 43Hilenas su ganyklomis, Debiras su ganyklomis, 44Ašanas su ganyklomis ir Bet-Šemešas su ganyklomis. 45Taip pat ir iš Benjamino giminės buvo paskirta Geba su ganyklomis, Alametas su ganyklomis ir Anatotas su ganyklomis. Iš viso per visus klanus jie turėjo trylika miestų.

Kitų levitų miestai46Kitiems Kohato palikuonims buvo duota burtų keliu dešimt miestų iš Efraimo giminės, iš Dano giminės ir iš pusės Manaso giminės. 47Geršomo palikuonims pagal jų klanus buvo skirta trylika miestų iš Issacharo, Ašero, Naftalio ir Manaso Bašane giminių. 48Merario palikuonims pagal jų klanus buvo skirta dvylika miestų iš Reubeno, Gado ir Zebuluno giminių. 49Taip izraeliečiai davė levitams ir miestus, ir ganyklas. 50Jie davė jiems burtų keliu miestus, minimus vardais, iš Judo giminės, taip pat ir iš Simeono giminės, ir iš Benjamino giminės.

51Ir Efraimo giminės miestai buvo priskirti kai kurių Kohato palikuonių klanų žemei. 52Jiems buvo duoti prieglaudos miestai: Šechemas su ganyklomis Efraimo aukštumose, Gezeris su ganyklomis, 53Jokmeamas su ganyklomis, Bet-Horonas su ganyklomis, 54Aijalonas su ganyklomis ir Gat-Rimonas su ganyklomis, 55o iš pusės Manaso giminės: Aneras su ganyklomis, Bileamas su ganyklomis. Tiek buvo duota likusiems Kohato palikuonių klanams.

56Geršomo palikuonims iš pusės Manaso giminės: Golanas Bašane su ganyklomis ir Aštarotas su ganyklomis; 57iš Issacharo giminės: Kedešas su ganyklomis, Deberatas su ganyklomis, 58Ramotai su ganyklomis ir Anemas su ganyklomis; 59iš Ašero giminės: Mašalas su ganyklomis, Abdonas su ganyklomis, 60Hukokas su ganyklomis ir Rehobas su ganyklomis; 61iš Naftalio giminės: Kedešas Galilėjoje su ganyklomis, Hamonas su ganyklomis ir Kirjatajimai su ganyklomis.

62Likusiems Merario palikuonims iš Zebuluno giminės: Rimonas su ganyklomis, Taboras su ganyklomis 63ir anapus Jordano nuo Jericho, rytinėje Jordano pusėje, iš Reubeno giminės: Bezeris stepėje su ganyklomis, Jahza su ganyklomis, 64Kedemotas su ganyklomis ir Mefaatas su

ganyklomis, 65ir iš Gado giminės: Ramotai Gileade su ganyklomis, Mahanajimai su ganyklomis, 66Hešbonas su ganyklomis ir Jazeris su ganyklomis.

ŠIAURINĖS GIMINĖS

7Issacharo palikuonys 1 Issacharo sūnūs: Tola, Pua, Jašubas ir Šimronas - keturi. 2Tolos sūnūs buvo Uzis, Refajas, Jerielis, Jahmajis, Ibsamas ir Šemuelis - savo Tolos klanų galvos, narsūs savo kartų kareiviai. Dovydo dienomis jų buvo suskaičiuota dvidešimt du tūkstančiai šeši šimtai. 3Uzio sūnus buvo Izrahijas. O Izrahijo sūnūs buvo Michaelis, Obadijas, Joelis ir Išijas - penki. Visi jie buvo klanų galvos. 4Su jais, pagal jų kartas ir protėvių namus, buvo trisdešimt šeši tūkstančiai kareivių gretose, nes jie turėjo daug žmonų ir sūnų. 5Jų giminaičių, priklausančių visiems Issacharo klanams, iš viso buvo aštuoniasdešimt septyni tūkstančiai į kilmės sąrašą įtrauktų narsių kareivių.

Benjamino palikuonys6Benjamino sūnūs: Bela, Becheris ir Jediaelis - trys. 7Belos sūnūs buvo Ezbonas, Uzis, Uzielis, Jerimotas ir Iris - penki. Jie buvo savo protėvių namų galvos ir narsūs kareiviai. Į jų kilmės sąrašus buvo įtraukti dvidešimt du tūkstančiai trisdešimt keturi. 8Becherio sūnūs buvo Zemira, Joašas, Eliezeris, Elioenajis, Omris, Jeremotas, Abijas, Anatotas ir Alemetas. Visi jie buvo Becherio sūnūs. 9Į jų kilmės sąrašus buvo įtraukti pagal jų klanus, kaip protėvių namų galvos, narsūs vyrai, dvidešimt tūkstančių du šimtai. 10Jediaelio sūnus buvo Bilhanas, o Bilhano sūnūs: Jeušas, Benjaminas, Ehudas, Chenaana, Zetanas, Taršišas ir Ahišaharas. 11Visi šie buvo Jediaelio sūnūs, jų klanų galvos, narsūs kareiviai - septyniolika tūkstančių, tinkami karo tarnybai.... 12Šupimas ir Hupimas buvo Iro sūnūs; Hušimas buvo Ahero sūnus.

Naftalio palikuonys13Naftalio sūnūs: Jahzielis, Gunis, Jezeras ir Šalumas. Jie buvo Bilhos palikuonys.

Manaso palikuonys14Manaso sūnūs: Asrielis, kurį jam pagimdė sugulovė aramėja; ji pagimdė Gileado tėvą Machirą. 15Machiras paėmė žmonas Hupimui ir Šupimui, o jo sesers vardas buvo Maaka.

Antrojo sūnaus vardas buvo Zelofehadas, bet Zelofehadas turėjo tik dukteris. 16Machiro žmona Maaka pagimdė sūnų, kurį ji pavadino Perešo vardu; jo brolio vardas buvo Šerešas, kurio sūnūs buvo Ulamas ir Rakemas. 17Ulamo sūnus buvo Bedanas. Šie buvo Manaso sūnaus Machiro sūnaus Gileado palikuonys. 18O jo sesuo Hamolecheta pagimdė Išhodą, Abiezerį ir Mahlą. 19Šemidos sūnūs buvo Ahjanas, Šechemas, Likhis ir Aniamas.

Efraimo palikuonys20Efraimo sūnūs: Šutelahas, jo sūnus Beredas, jo sūnus Tahatas, jo sūnus Eleada, jo sūnus Tahatas, 21jo sūnus Zabadas, jo sūnūs Šutelahas ir Ezeris, ir Eleadas, kuriuos Gato vyrai - vietiniai gyventojai - užmušė, nes jie buvo nuėję pagrobti jų galvijų. 22Efraimas, jų tėvas, raudojo daug dienų, ir jo broliai atėjo jo paguosti. 23Jis suėjo su savo žmona, ji pastojo ir pagimdė sūnų; jis pavadino jį vardu Berija, nes nelaimė buvo užgulusi jo namus. 24Jis turėjo dukterį Šeerą; ji pastatė ir aukštutinį bei žemutinį Bet-Horoną, ir Uzen-Šeerą. 25Jo sūnus Refahas, jo sūnus Rešefas, jo sūnus Telahas, jo sūnus Tahanas, 26jo sūnus Ladanas, jo sūnus Amihudas, jo sūnus Elišama, 27jo sūnus Nunas, jo sūnus Jozuė.

28Jų nuosavybė ir gyvenvietės buvo Bet-Elis ir jam pavaldūs miestai - rytų link Naaranas, o vakarų link Gezeris ir jam pavaldūs miestai, Šechemas ir jam pavaldūs miestai iki pat Ajos ir jai pavaldžių miestų. 29Be to, palei Manaso giminės ribas Bet-Šanas ir jam pavaldūs miestai, Taanachas ir jam

pavaldūs miestai bei Doras ir jam pavaldūs miestai. Šiuose gyveno Izraelio sūnaus Juozapo sūnūs.

Ašero palikuonys30Ašero sūnūs: Imna, Išva, Išvis, Berija ir jų sesuo Seraha. 31Berijos sūnūs Heberas ir Malchielis, kuris buvo Birzaito tėvas. 32Heberui gimė Jafletas, Šomeras, Hotamas ir jų sesuo Šua. 33Jafleto sūnūs: Pasachas, Bimhalas ir Ašvatas. Šie yra Jafleto sūnūs. 34Šemero sūnūs: Ahia, Rohga, Jehuba ir Aramas. 35Jo brolio Helemo sūnūs: Zofahas, Imna, Šelešas ir Amalis. 36Zofaho sūnūs: Suahas, Harneferis, Šualis, Beris, Imra, 37Bezeris, Hodas, Šama, Šilša, Itranas ir Beera. 38Jeterio sūnūs: Jefūnė, Pispa ir Ara. 39Ulos sūnūs: Arahas, Hanielis ir Rizija. 40Visi jie buvo Ašero vyrai, klanų galvos, rinktiniai narsūs kareiviai, vadų galvos. Skaičius vyrų, įtrauktų į kilmės sąrašą karo tarnybai, buvo dvidešimt šeši tūkstančiai.

BENJAMINAS IR JERUZALĖ

8Benjamino kilmės įrašas 1 Benjaminui gimė jo pirmagimis Bela, antras sūnus Ašbelis, trečias Aharahas, 2ketvirtas Noha ir penktas Rafa. 3Bela turėjo sūnų: Adarą, Gerą, Ahihudą, 4Abišuą, Naamaną, Ahoahą, 5Gerą, Šefufaną ir Huramą.

Geboje6Šie buvo Ehudo sūnūs. Jie buvo Gebos gyventojų klanų galvos ir buvo ištremti į Manahatą: 7Naamanas, Ahijas ir Gera, tai yra Heglamas, kuriam gimė Uza ir Ahihudas.

Moabe8Šaharajimui gimė sūnų Moabo lygumoje tada, kai jis atleido savo žmonas Hušimą ir Baarą. 9Iš žmonos Hodešos jam gimė sūnūs: Jobabas, Zibja, Meša, Malkamas, 10Jeuzas, Sachja ir Mirma. Šie buvo jo sūnūs, klanų galvos.

Ono'e, Lode ir Aijalone11Ir iš Hušimos jam gimė Ahitubas ir Elpaalis. 12Elpaalio sūnūs: Eberas, Mišamas, Šemedas, - jis pastatė Ono'ą ir Lodą su jam pavaldžiais miestais, - 13Beriją ir Šėmą, - jie buvo Aijalono gyventojų klanų vadai, privertę bėgti Gato gyventojus, - 14Ahio'ą, Šašaką ir Jeremotą.

15Zebadijas, Aradas, Ederis, 16Michaelis, Išpa ir Joha buvo Berijos sūnūs.

17Zebadijas, Mešulamas, Hizkis, Haberas, 18Išmerajis, Izlija ir Jobabas buvo Elpaalio sūnūs.

19Jakimas, Zichris, Zabdis, 20Elienajis, Ziletajis, Elielis, 21Adajas, Berajas ir Šimratas buvo Šimejo sūnūs.

22Išpanas, Eberas, Elielis, 23Abdonas, Zichris Hananas, 24Hananijas, Elamas, Antotijas, 25Ifdejas ir Penuelis buvo Šašako sūnūs.

26Šamšerajis, Šeharijas, Atalijas, 27Jaarešijas, Elijas ir Zichris buvo Jerohamo sūnūs.

28Jie buvo klanų galvos - vadai savo kartų. Jie gyveno Jeruzalėje.

Gibeone29Gibeone gyveno Gibeono įkūrėjas Jeielis. Jo žmonos vardas buvo Maaka. 30Jo pirmagimis sūnus buvo Abdonas, po jo Zuras, Kišas, Baalas, Nadabas, 31Gedoras, Ahio'as, Zecheris 32ir Miklotas, kuriam gimė Šimea. Ir šie taip pat gyveno šalia savo giminių Jeruzalėje, kartu su giminėmis.

Sauliaus klanas33Nerui gimė Kišas, Kišui Saulius, Sauliui Jonatanas, Malchišua, Abinadabas ir Eš-Baalas. 34Jonatano sūnus buvo Merib- Baalas, o Merib-Baalui gimė Mika. 35Mikos sūnūs: Pitonas, Melechas, Tarea ir Ahazas. 36Ahazui gimė Jehoada; Jehoadai gimė Alemetas, Azmavetas ir Zimris; Zimriui gimė Moza. 37Mozai gimė Binea; jo sūnus buvo Rafa, jo sūnus Eleasa, jo sūnus

Azelis. 38Azelis turėjo šešis sūnus, jų vardai yra šie: Azrikamas, Bocheru'as, Išmaelis, Šearijas, Obadijas ir Hananas. Šie visi buvo Azelio sūnūs.

39Jo brolio Ešeko sūnūs: Ulamas, jo pirmagimis, antras Jeušas ir trečias Elifetas. 40Ulamo palikuonys buvo narsūs kareiviai, lankininkai, turėjo daug vaikų ir vaikaičių - šimtą penkiasdešimt. Visi šie buvo Benjamino giminės žmonės.

9Jeruzalė - šventasis Izraelio miestas 1 Taip visas Izraelis buvo įtrauktas į kilmės sąrašus, kurie buvo užrašyti į Izraelio Karalių knygą. Ir Judo gyventojai buvo ištremti į Babiloniją už neištikimybę.

2Pirmieji, sugrįžę į savo nuosavybę vėl kurtis savo miestuose, buvo paprasti izraeliečiai, kunigai, levitai ir Šventyklos tarnai. 3Kai kurie iš Judo giminės palikuonių, kai kurie iš Benjamino giminės palikuonių ir kai kurie iš Efraimo bei Manaso giminių palikuonių apsigyveno Jeruzalėje.

Iš Judo giminės4Utajis, sūnus Amihudo, sūnus Omrio, sūnus Imrio, sūnus Banio, - vienas iš Judo sūnaus Perezo sūnų. 5Iš šelaniečių buvo pirmagimis Asajas ir jo sūnūs. 6Iš Zeraho palikuonių buvo Jeuelis ir jų giminaičiai, šeši šimtai devyniasdešimt.

Iš Benjamino giminės7Iš Benjamino giminės palikuonių: Salu'as, sūnus Mešulamo, sūnus Hodavijo, sūnus Hasenaos; 8Ibnejas, sūnus Jerohamo; Ela, sūnus Uzio, sūnus Mikrio; ir Mešulamas, sūnus Šefatijo, sūnus Reuelio, sūnus Ibnijo; 9ir jų giminaičiai pagal jų šeimas, devyni šimtai penkiasdešimt šeši. Visi šie vyrai buvo savo klanų galvos.

Iš kunigų10Iš kunigų: Jedajas, Jehojaribas, Jachinas 11ir Azarijas, sūnus Hilkijo, sūnus Zadoko, sūnus Merajoto, sūnus Ahitubo, vyriausiasis Dievo Namų pareigūnas; 12ir Adajas, sūnus Jerohamo, sūnus Pašhūro, sūnus Malchijo ir Maasajis, sūnus Adielio, sūnus Jahseros, sūnus Mešulamo, sūnus Mešilemito, sūnus Imero; 13be to, jų giminaičiai, klanų galvos, tūkstantis septyni šimtai šešiasdešimt, stiprūs atlikti Dievo Namų tarnybos darbus.

Iš levitų14Iš levitų: Šemajas, sūnus Hašubo, sūnus Azrikamo, sūnus Hašabijo - vienas iš Merario sūnų; 15ir Bakbakaras, Herešas, Galalas ir Matanija, sūnus Mikos, sūnus Zichrio, sūnus Asafo, 16ir Obadijas, sūnus Šemajo, sūnus Galalo, sūnus Jedutūno, ir Berachijas, sūnus Asos, sūnus Elkanos, gyvenusio netofatiečių kaimuose.

Vartų sargai17 Vartų sargai buvo: Šalumas, Akubas, Talmonas, Ahimanas; jų giminaitis Šalumas buvo galva 18iki šiol Karaliaus vartuose rytų pusėje. Šie buvo levitų stovyklos vartų sargai.

19Šalumas, sūnus Korės, sūnus Ebjasafo, sūnus Koraho, ir jo klano giminaičiai - Koraho žmonės - turėjo jiems skirtą pareigą būti Padangtės slenksčio sargais, kaip jų protėviai buvo sargais įėjimo į VIEŠPATIES stovyklą. 20Seniau Eleazaro sūnus Finehas buvo jų vadas - tebūna su juo VIEŠPATS! 21Mešelemijo sūnus Zecharijas buvo sargas prie įėjimo į Susitikimo palapinę. 22Iš viso išrinktų vartų sargais prie slenksčių buvo du šimtai dvylika. Jie buvo įtraukti į kilmės sąrašus savo kaimuose. Dovydas ir regėtojas Samuelis patvirtino juos atsakingai tarnybai. 23Taigi jie ir jų palikuonys, būdami sargais, sergėjo VIEŠPATIES Namų vartus, tai yra Padangtės namus. 24Vartų sargai buvo pastatyti prie visų keturių šonų - rytų, vakarų, šiaurės ir pietų. 25Jų giminaičiai, gyvenę kaimuose, buvo įpareigoti padėti jiems kartkartėmis septynias dienas, 26tuo tarpu keturi vyriausieji vartų sargai budėjo nuolat. Šie buvo levitai ir buvo atsakingi už Dievo Namų kambarius bei turtus. 27Naktį jie praleisdavo prie Dievo Namų, nes jie buvo atsakingi už sargybą ir turėjo pareigą juos

kas rytą atidaryti.

28Vieni iš jų buvo atsakingi už apeiginius reikmenis, nes jie turėdavo juos suskaičiuoti, kai jie būdavo atnešami ir išnešami. 29Kiti iš jų buvo paskirti rūpintis baldais, visais šventaisiais reikmenimis ir geriausiais miltais, vynu, smilkalais bei kvepalais. 30Kai kurie iš kunigų klano paruošė kvepalų mišinį. 31Matitijas, vienas iš levitų, - jis buvo Šalumo Korahito pirmagimis, - buvo atsakingas už paploščių kepimą. 32Kai kurie ir iš Kohato giminaičių buvo atsakingi kas šabą už Artumo duonos išdėliojimą eilėmis.

Giesmininkai33Be to, šie buvo giesmininkai, levitų klanų galvos. Jie gyveno šventyklos kambariuose, laisvi nuo kitos tarnybos, nes jie ėjo pareigas dieną ir naktį. 34Šie buvo levitų klanų galvos pagal jų palikuonis; jie gyveno Jeruzalėje.

B. DOVYDO ISTORIJA

Sauliaus kilmės sąrašas35 Gibeone gyveno Gibeono įkūrėjas Jeielis. Jo žmonos vardas buvo Maaka. 36Abdonas buvo jo pirmagimis sūnus, po jo Zuras, Kišas, Baalas, Neras, Nadabas, 37Gedoras, Ahio'as, Zecharijas ir Miklotas. 38Miklotui gimė Šimemamas. Jie gyveno šalia savo giminių Jeruzalėje, kartu su giminėmis. 39Nerui gimė Kišas, Kišui Saulius, Sauliui Jonatanas, Malchišua, Abinadabas ir Eš-Baalas. 40Jonatano sūnus buvo Merib-Baalas. Merib-Baalui gimė Mika. 41Mikos sūnūs: Pitonas, Melechas, Takrea ir Ahazas. 42Ahazui gimė Jara ir Jarai Alemetas, Azmavetas ir Zimris. Zimriui gimė Moza. 43Mozai gimė Binea; jo sūnus buvo Refajas, jo sūnus Eleasa, jo sūnus Azelis. 44Azelis turėjo šešis sūnus, jų vardai yra šie: Azrikamas, Bocheru'as, Išmaelis, Šearijas, Obadijas ir Hananas. Šie buvo Azelio sūnūs.

10Sauliaus mirtis ir laidotuvės 1Filistinai kariavo su Izraeliu. Mūšyje izraeliečiai bėgo nuo filistinų. Daug jų krito nukauti ant Gilboos kalno. 2Saulių ir jo sūnus filistinai pasivijo. Filistinams nukovus Sauliaus sūnus Jonataną, Abinadabą ir Malchišuą, 3mūšis šėlo aplink Saulių. Lankininkai jį aptiko, ir jis buvo lankininkų sužeistas. 4"Išsitrauk iš makšties kalaviją ir perdurk juo mane, - savo ginklanešiui tarė Saulius, - kad atėję šie neapipjaustytieji iš manęs nesityčiotų". Bet jo ginklanešys atsisakė tai padaryti, nes buvo klaiko apimtas. Tada Saulius paėmė kalaviją ir pats ant jo pasivėrė. 5Matydamas Saulių negyvą, ir ginklanešys puolė ant savo kalavijo ir mirė. 6Taip mirė Saulius ir jo trys sūnūs; taip vienu smūgiu pražuvo visi jo namai. 7Kai visi Izraelio vyrai, esantys slėnyje, pamatė, kad izraeliečiai buvo pabėgę ir Saulius bei jo sūnūs žuvę, tai ir jie, palikę savo miestus, pabėgo. Tada filistinai atėjo ir juose įsikūrė.

8Kitą dieną filistinai, atėję apiplėšti nukautųjų, rado Saulių ir jo sūnus, kritusius ant Gilboos kalno. 9Apiplėšę jį, paėmė jo galvą bei jo ginklus ir nusiuntė juos per pasiuntinius į visą filistinų kraštą paskelbti geros žinios savo stabams ir žmonėms. 10Jo ginklai buvo padėti jų dievų šventykloje, o jo galva pamauta ant baslio Dagono šventykloje.

11Kai Jabeš-Gileado gyventojai išgirdo visa, ką filistinai buvo padarę Sauliui, 12visi jų narsuoliai leidosi į kelionę ir, paėmę Sauliaus kūną bei kūnus jo sūnų, atgabeno juos į Jabešą. Jie palaidojo jų kaulus Jabeše po ąžuolu ir pasninkavo septynias dienas.

13 Taip Saulius mirė už savo neištikimybę. Jis buvo neištikimas VIEŠPAČIUI, nesilaikydamas VIEŠPATIES įsakymo. Be to, jis ieškojo dvasių šaukėjos patarimo. 14Kad jis neieškojo VIEŠPATIES patarimo, tai VIEŠPATS jį užmušė ir perdavė karalystę Išajo sūnui Dovydui.

11Dovydas patepamas karaliumi 1 Tada visas Izraelis suėjo pas Dovydą Hebrone ir tarė: "Štai esame tavo kūnas ir kraujas. 2Net anksčiau, dar Sauliui esant karaliumi, tu išvesdavai ir parvesdavai Izraelį iš visų jo mūšių. VIEŠPATS, tavo Dievas, tau pasakė: 'Tu ganysi mano tautą Izraelį, tu būsi mano tautos Izraelio vadas'". 3Taigi visi Izraelio seniūnai suėjo Hebrone pas Dovydą, ir Dovydas sudarė su jais sandorą Hebrone VIEŠPATIES akivaizdoje. Jie patepė Dovydą Izraelio karaliumi pagal VIEŠPATIES žodį, duotą per Samuelį.

Žygis į Jeruzalę4Tada Dovydas ir visas Izraelis leidosi į žygį prieš Jeruzalę, tai yra Jebusą, kur gyveno krašto gyventojai jebusitai. 5Jebuso gyventojai Dovydui sakė: "Čia tu niekad neįeisi!" Bet Dovydas Ziono tvirtovę paėmė. Nūdien ji yra Dovydo miestas. 6Dovydas buvo pasakęs: "Kas pirmasis nukaus jebusitą, tas bus vadas ir didžiūnas. Zerujos sūnus Joabas užkopė pirmasis ir tapo vadu.

7Dovydas įsikūrė gyventi tvirtovėje, todėl ji buvo pavadinta Dovydo miestu. 8Jis įtvirtino aplinką iš visų pusių, nuo Milo aplinkui, o Joabas atstatė kitas miesto dalis. 9Dovydas darėsi vis galingesnis ir galingesnis, nes Galybių VIEŠPATS buvo su juo.

Dovydo galiūnai10Šie buvo galvos Dovydo galiūnų, davusių jam didelę paramą jo karalystėje drauge su visu Izraeliu ir padėjusių jam tapti karaliumi pagal VIEŠPATIES žodį Izraeliui.

11Dovydo galiūnų sąrašas yra šis: Hachmonio sūnus Jašobeamas buvo Trejeto vadas. Pakėlęs savo ietį prieš tris šimtus, juos nukovė vienu metu. 12Po jo tarp galiūnų Trejeto buvo Dodo Ahohito sūnus Eleazaras. 13Jis buvo su Dovydu prie Pas-Damimų, kai ten filistinai buvo susitelkę mūšiui. Ten buvo dirvos sklypas, pilnas miežių. Žmonėms traukiantis nuo filistinų, 14jis ir Dovydas pasipriešino šio sklypo viduryje ir jį apgynę nugalėjo filistinus. Taip VIEŠPATS išgelbėjo juos didele pergale.

15Trys iš Trisdešimties vadų nuėjo tarp uolų pas Dovydą prie Adulamo olos, kai filistinai buvo pasistatę stovyklą Refajimų slėnyje. 16Tuo metu Dovydas buvo kalnų tvirtovėje, o filistinų įgula buvo Betliejuje. 17Dovydas ilgesingai prasitarė: "O, kad turėčiau bent gurkšnį vandens iš Betliejaus talpyklos - iš tos prie vartų!" 18Tada Trejetas prasiveržė pro filistinų įgulą ir, pasėmę vandens iš talpyklos prie Betliejaus vartų, parnešė jį Dovydui. Bet Dovydas jo nenorėjo gerti; išliejo jį kaip atnašą VIEŠPAČIUI. 19"Gink Dieve, - jis tarė, - jei kitaip elgčiausi! Kaip aš galiu gerti šių vyrų kraują? Juk jie parnešė jį, savo gyvybę į pavojų statydami". Užtat jis nenorėjo vandens gerti. Tokie buvo šių galiūnų žygdarbiai.

20Joabo brolis Abišajis buvo Trisdešimties galva. Kartą savo ietimi jis kovojo su trim šimtais ir juos nukovęs laimėjo sau vardą šalia Trejeto. 21Jis buvo dvigubai garsesnis už bet kurį iš Trisdešimties ir tapo jų vadu, tačiau Trejetui jis neprilygo.

22Jehojados sūnus Benajas buvo narsus vyras iš Kabzėelio, atlikęs didžius žygdarbius. Jis nukovė du Moabo Arielio sūnus. Kartą snieginą dieną, nusileidęs į duobę, jis užmušė liūtą. 23Be to, jis nukovė vieną egiptietį, penkių uolekčių ūgio milžiną. Nors egiptietis turėjo rankoje ietį kaip audėjo riestuvą, tačiau Benajas išėjo prieš jį su vėzdu ir, išplėšęs ietį iš egiptiečio rankos, jį nukovė jo paties ietimi. 24Tokie buvo Jehojados sūnaus Benajo žygdarbiai, ir jis laimėjo vardą šalia Trejeto galiūnų. 25Jis buvo garsus Trisdešimties būryje, tačiau Trejetui neprilygo. Dovydas paskyrė jį savo asmens sargybos vadu.

26Kariškiai galiūnai buvo šie:
Asahelis, Joabo brolis;
Elhananas, sūnus Dodo iš Betliejaus;
27 Šamotas iš Harodo;
Helezas Pelonitas;
28 Ira, sūnus Ikešo iš Tekoos;
Abiezeris iš Anatoto;
29 Sibekajis Hušatitas;
Ilajis Ahotitas;
30 Maharajis iš Netofato;
Heledas, sūnus Baanos iš Netofato;
31 Itajis, sūnus Ribajo iš Benjamino Gibeos;
Benajas iš Piratono;
32 Hurajis iš Gaašo slėnių;
Abielis Arbatitas;
33 Azmavetas iš Bahurimų;
Eljahba iš Šaalbono;
34 Hašemas Gizonitas;
Jonatanas, sūnus Šagės Hararito;
35 Ahiamas, sūnus Sacharo Hararito;
Elifalis, sūnus Uro;
36 Heferis Mecheretitas;
Ahijas Pelonitas;
37 Hezrajis iš Karmelio;
Naarajis, sūnus Ezbajo;
38 Joelis, Natano brolis;
Mibharas, Hagrio sūnus;
39 Zelekas Amonietis;
Naharajis iš Beerotų, - Zerujos sūnaus Joabo ginklanešys;
40 Ira Itrietis;
Garebas Itrietis;
41 Urijas Hetitas;
Zabadas, sūnus Ahlajo;
42 Adina, sūnus Šizos Reubenaičio, - Reubeno giminės galva ir
Trisdešimties vadas;
43 Hananas, sūnus Maakos;
Jošafatas Mitnitas;
44 Uzijas Ašteratitas;
Šama ir Jeielis, sūnūs Hotamo Aroerito;
45 Jediaelis, sūnus Šimrio ir
jo brolis Joha Tizitas;
46 Elielis Mahavitas; ir
Jeribajis bei Jošavijas, sūnūs Elnaamo; ir
Itma Moabietis;

47 Elielis, Obedas ir Jaasielis Mezobaitas.

12Ankstyvieji Dovydo sekėjai 1 Šie buvo vyrai, atėję pas Dovydą į Ziklagą dar jam slapstantis nuo Kišo sūnaus Sauliaus, kurie buvo tarp galiūnų, jam padėjusių kare. 2Jie buvo ginkluoti lankais, galėjo ir dešine, ir kaire ranka laidyti mėtykle akmenis ar šaudyti iš lanko strėles; jie buvo iš Sauliaus giminaičių, iš Benjamino giminės. 3Ahiezeris, vadas, drauge su Joašu, - abu Šemajo iš Gibeos sūnūs; taip pat Jezielis ir Peletas, Azmaveto sūnūs; Beraka, Jehu'as iš Anatoto, 4Išmajas iš Gibeono, galiūnas iš Trisdešimties ir vienas Trisdešimties vadų; 5Jeremijas, Jahazielis, Johananas, Jozabadas iš Gederos, 6Elizaijis, Jerimotas, Bealijas, Šemarijas, Šepatijas Harifitas; 7Elkana, Išijas, Azarelis, Joezeris ir Jašobemas - Koraho žmonės; 8ir Joela bei Zebadijas, sūnūs Jerohamo iš Gedoro.

9Ir iš Gado giminės žmonių perėjo pas Dovydą sekti jam įkandin į dykumos tvirtovę. Jie buvo narsūs galiūnai, patyrę kareiviai, ginkluoti skydu ir ietimi, išvaizda tarsi liūtai, vikrumu tarsi gazelės kalnuose. 10Ezeris buvo vadas, Obadijas antras, Eliabas trečias, 11Mišmana ketvirtas, Jeremijas penktas, 12Atajis šeštas, Elielis septintas, 13Johananas aštuntas, Elzabadas devintas, 14Jeremijas dešimtas, Machbanajis vienuoliktas. 15Šie Gado giminės vyrai buvo kariuomenės galvos. Mažieji buvo lygiajėgiai šimtui, o stiprieji - tūkstančiui. 16Tai buvo vyrai, kurie pirmąjį mėnesį perbrido Jordaną, kai jis buvo išsiliejęs iš savo krantų, ir privertė bėgti visus slėnio gyventojus į rytus ir vakarus.

17Pas Dovydą į tvirtovę atėjo ir iš Benjamino bei Judo giminių. 18Išėjęs jų pasitikti, Dovydas kreipėsi į juos, tardamas: "Jeigu ateinate pas mane taikiu tikslu, man padėti, parodysiu jums gerą širdį, bet jeigu ateinate išduoti manęs priešams, nors mano rankos nėra padariusios jokio smurto, temato tai mūsų protėvių Dievas ir teduoda nuosprendį". 19Tada dvasia apgaubė Amasajį, Trisdešimties vadą, ir jis tarė:

"Mes esame tavo, Dovydai;
ir su tavimi, Išajo sūnau!
Ramybė, ramybė tau,
ramybė tam, kuris tau padeda!
Tavo Dievas yra tas,
kuris tau padeda..."

Tada Dovydas, juos priėmęs, pastatė juos tarp savo pajėgų vadų.

20Ir iš Manaso giminės perbėgo pas Dovydą, kai jis atžygiavo su filistinais į mūšį su Sauliumi. Tačiau filistinams jis nepadėjo, nes jų valdovai pasitarė ir jį atleido, sakydami: "Jis pereis pas savo šeimininką Saulių mūsų galvų kaina". 21Jam žygiuojant į Ziklagą, pas jį perbėgo šie Manaso giminės vyrai: Adnahas, Jozabadas, Jediaelis, Michaelis, Jozabadas, Elihu'as ir Ziletajis, Manaso klanų galvos. 22Jie padėjo Dovydui prieš užpuolikų gaują, nes visi jie buvo narsūs vyrai ir kariškių vadai. 23Iš tikrųjų diena po dienos žmonės vis ėjo pas Dovydą jam padėti, kol ten išaugo didžiulė stovykla, tarsi Dievo stovykla.

Dovydo pajėgų sąrašas24Šie yra skaičiai būrių ginkluotų vyrų, atėjusių pas Dovydą į Hebroną, perduoti jam Sauliaus karalystės pagal VIEŠPATIES žodį:

25Judo giminės, nešiojusių skydą ir ietį, šeši tūkstančiai aštuoni šimtai kaip reikiant ginkluotų vyrų.

26Iš Simeono giminės, narsių kareivių, septyni tūkstančiai šimtas.

27Levio giminės keturi tūkstančiai šeši šimtai; 28Jehojada, Aarono namų vadas, ir su juo trys tūkstančiai septyni šimtai; 29Zadokas, jaunas narsus vyras, su savo klanu - dvidešimt trim pareigūnais.

30Iš Benjamino žmonių, Sauliaus giminių, trys tūkstančiai, kurių daugumas iki šiol buvo likę ištikimi Sauliaus namams.

31Iš Efraimo giminės dvidešimt tūkstančių aštuoni šimtai narsių vyrų, išgarsėjusių savo klanuose; 32iš pusės Manaso giminės aštuoniolika tūkstančių, pagal vardus paskirtų eiti ir pastatyti Dovydą karaliumi.

33Iš Issacharo giminės vyrų, kurie suprato laiko ženklus ir žinojo, ką turi Izraelis daryti, du šimtai vadų, o visi jų giminaičiai - jų įsakymu.

34Iš Zebuluno giminės penkiasdešimt tūkstančių užgrūdintų kareivių, ginkluotų mūšiui su visokiais karo ginklais, padėti Dovydui iš visos širdies.

35Iš Naftalio giminės tūkstantis vadų drauge su trisdešimt septyniais tūkstančiais vyrų, ginkluotų skydu ir ietimi.

36Iš Dano giminės dvidešimt aštuoni tūkstančiai šeši šimtai vyrų, apginkluotų stoti į kovos rikiuotę.

37Iš Ašero giminės keturiasdešimt tūkstančių užgrūdintų kareivių, pasiruošusių kovai.

38Iš anapus Jordano Reubeno ir Gado giminių bei pusės Manaso giminės šimtas dvidešimt tūkstančių, ginkluotų įvairiais karo ginklais.

39Visi šie kareiviai atžygiavo į Hebroną kautynių rikiuotėje, visa širdimi norėdami pastatyti Dovydą viso Izraelio karaliumi. Panašiai visas likusis Izraelis buvo vienos širdies padaryti Dovydą karaliumi. 40Tenai jie pasiliko su Dovydu tris dienas valgydami ir gerdami, nes jų giminės buvo juos aprūpinę. 41Taip pat ir jų kaimynai atėjo net iš Issacharo, Zebuluno ir Naftalio, ant asilų, kupranugarių, mulų ir jaučių gabendami maistą, gausias atsargas miltų, figų plokštainių, razinų papločių, vyno, aliejaus, galvijų ir avių, nes Izraelyje buvo daug džiaugsmo.

13Skrynia parnešama iš Kirjat-Jearimų 1Tada Dovydas pasitarė su tūkstantininkais ir šimtininkais; iš tikrųjų su visais vadais. 2Visai Izraelio bendrijai Dovydas tarė: "Jeigu jums atrodo gera ir jeigu tokia yra VIEŠPATIES, mūsų Dievo, valia, pasiųskime žodį visur mūsų likusioms giminėms per visas Izraelio žemes, įskaitydami kunigus ir levitus miestuose su ganyklomis, kad jie sueitų pas mus. 3Tada vėl parsineškime savo Dievo Skrynią, nes per visas Sauliaus dienas mes nekreipėme į ją dėmesio". 4Visa bendrija sutiko tai padaryti, nes šis dalykas patiko visiems žmonėms.

5Dovydas tad sušaukė visą Izraelį nuo Šihoro Egipte iki Lebo- Hamato parnešti Dievo Skrynios iš Kirjat-Jearimų. 6Dovydas ir visas Izraelis nukilo į Baalą - Kirjat-Jearimus, priklausančius Judui, parnešti iš ten Dievo Skrynios, vadinamos jo vardu "VIEŠPATS, sėdintis kerubų soste". 7Jie gabeno Dievo Skrynią naujame vežime iš Abinadabo namų, Uza ir Ahio'as vadeliojo, 8o Dovydas ir visas Izraelis šoko Dievo akivaizdoje, iš visų jėgų giedojo, pritardami lyromis, arfomis, būgneliais su žvangučiais, cimbolais ir trimitais.

9Jiems pasiekus Chidono klojimą, Uza ištiesė ranką paremti Skrynios, nes jaučiai kluptelėjo. 10VIEŠPATS užpyko ant Uzos ir ištiko jį mirtimi, nes jis padėjo ranką ant Skrynios. Ten Dievo akivaizdoje jis mirė. 11Dovydas susirūpino dėl to, kad VIEŠPATS buvo pratrūkęs pykčiu ant Uzos. Užtat ta vieta ir yra iki šios dienos vadinama Perez-Uza . 12Tą dieną Dovydas pajuto Dievo baimę. "Kaip aš galiu parsinešti Dievo Skrynią?" - jis tarė.

13Dovydas tad nepargabeno Skrynios su savimi į Dovydo miestą, bet nusiuntė ją į Obed-Edomo Gatiečio namus. 14Dievo Skrynia išbuvo Obed-Edomo šeimos namuose tris mėnesius, ir VIEŠPATIES palaima lydėjo Obed-Edomo šeimyną bei visa, ką jis turėjo.

14Dovydas Jeruzalėje 1Tuo tarpu Tyro karalius Hiramas atsiuntė pasiuntinius pas Dovydą su kedro rąstais, mūrininkais ir dailidėmis pastatyti jam rūmų. 2Dabar Dovydas suvokė, kad VIEŠPATS buvo padaręs jį Izraelio karaliumi ir kad jo karalystė buvo taip labai išaukštinta dėl jo tautos Izraelio.

3Dovydas vedė dar kitas žmonas, ir Dovydui gimė daugiau sūnų ir dukterų. 4Vardai vaikų, gimusių jam Jeruzalėje, yra šie: Šamua, Šobabas ir Natanas; Saliamonas, 5Ibharas, Elišua ir Elpeletas; 6Nogahas, Nefegas ir Jafija; 7Elišama, Beeljada ir Elifeletas.

Karai su filistinais8 Kai filistinai išgirdo, kad Dovydas buvo pateptas viso Izraelio karaliumi, visi sutartinai pakilo į žygį jo ieškoti. Bet Dovydas, apie tai išgirdęs, iššygiavo jiems pasipriešinti. 9Filistinai buvo atžygiavę ir plėšikavo Refajimų slėnyje. 10Tada Dovydas teiravosi Dievo, klausdamas: "Ar aš turiu priešintis filistinams? Ar atiduosi man juos į rankas?" VIEŠPATS jam atsakė: "Žygiuok! Aš atiduosiu juos tau į rankas". 11Jis tad nužygiavo į Baal-Perazimus. Ten juos Dovydas nugalėjo. "Dievas prasiveržė pro mano priešus mano ranka, kaip vanduo prasiveržia {pro užtvanką}", - tarė Dovydas. Todėl ta vieta yra vadinama Baal-Perazimais. 12Filistinai buvo palikę ten savo dievus. Dovydas įsakė juos sudeginti.

13Dar kartą filistinai įsiveržė į slėnį, 14ir vėl Dovydas Dievo teiravosi. Dievas jam atsakė: "Nesivyk jų, bet apeik juos ir stok į mūšį su jais priešais balzamo medžius. 15Kai išgirsi žygio ūžesį balzamo medžių viršūnėse, tada pradėk mūšį, nes Dievas eis pirma tavęs filistinų kariuomenės sunaikinti". 16Dovydas darė, kaip Dievas jam buvo įsakęs. Jie sutriuškino filistinus nuo Gibeono iki pat Gezerio.

17Dovydo garsas pasklido po visus kraštus, ir VIEŠPATS padarė, kad jo bijotų visos tautos.

15Pasiruošimas pernešti Skrynią 1Dovydas statėsi rūmus Dovydo mieste ir pastatė palapinę, parengdamas vietą Dievo Skryniai. 2Tada Dovydas įsakė, kad levitai turi nešti Dievo Skrynią, nes VIEŠPATS buvo išrinkęs juos nešti Skrynią ir jam amžinai tarnauti. 3Dovydas sušaukė visą Izraelį į Jeruzalę pernešti Dievo Skrynios į jos vietą, kurią jis buvo parengęs. 4Dovydas surinko visus Aarono palikuonis ir levitus:

5iš Kohato sūnų: Urielį, jų didžiūną, su šimtu dvidešimčia jo giminaičių;

6iš Merario sūnų: Asają, jų didžiūną, su šimtu dvidešimčia jo giminaičių;

7iš Geršomo sūnų: jų didžiūną Joelį su šimtu trisdešimčia jo giminaičių;

8iš Elizafano sūnų: jų didžiūną Šemają su dviem šimtais jo giminaičių;

9iš Hebrono sūnų: jų didžiūną Elielį su aštuoniasdešimčia jo giminaičių;

10iš Uzielio sūnų: jų didžiūną Aminadabą su šimtu dvylika giminaičių.

11Dovydas pasišaukė kunigus Zadoką bei Abjatarą ir levitus Urielį, Asają, Joelį, Šemają, Elielį ir Aminadabą. 12Jis jiems tarė: "Jūs esate levitų klanų galvos. Jūs ir jūsų broliai pasišventinkite, kad galėtumėte pernešti VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, Skrynią į vietą, kurią aš esu jai parengęs. 13Kadangi jūs nenešėte jos pirmą kartą, VIEŠPATS pratrūko pykčiu ant mūsų, nes mes jam deramos pagarbos neparodėme". 14Taigi kunigai ir levitai pasišventino, rengdamiesi pernešti VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, Skrynią. 15Levitai nešė Dievo Skrynią ant pečių su kartimis, kaip Mozė buvo įsakęs pagal VIEŠPATIES žodį.

16Dovydas įsakė levitų didžiūnams paskirti savo brolius giesmininkais, kad giedotų džiaugsmo giesmes pritariant muzikos instrumentams - arfoms, lyroms ir cimbolams. 17Todėl levitai paskyrė Hemaną, Joelio sūnų, o iš jo brolių Berechijo sūnų Asafą; iš Merario sūnų, jų brolių, Kušajo sūnų Etaną. 18Ir drauge su jais jų antrosios klasės brolius: Zechariją, Jaazielį, Šemiramotą, Jehielį, Unį, Eliabą, Benają, Maasėją, Matitiją, Elifelehu'ą, Mikneją, Obed-Edomą ir Jeielį. 19Giesmininkai Hemanas, Asafas ir Etanas turėjo skambinti bronziniais cimbolais; 20Zecharijas, Uzielis, Šemiramotas, Jehielis, Unis, Eliabas, Maasėjas ir Benajas turėjo groti arfomis pagal "alamotą", 21bet Matitijas, Elifelehu'as, Miknėjas, Obed-Edomas, Jeielis ir Azazijas turėjo vesti giedojimą lyromis pagal "šeminitą". 22Chenanijas, būdamas levitų giesmės didžiūnas, vadovavo giedojimui, nes buvo išmanus ir įgudęs. 23Berechjas ir Elkana turėjo būti vartų sargai prie Skrynios. 24Kunigai - Šebanijas, Jošafatas, Netanelis, Amasajis, Zecharijas, Benajas ir Eliezeris turėjo pūsti trimitus priešais Dievo Skrynią. Ir Obed-Edomas bei Jehijas turėjo būti vartų sargai prie Skrynios.

Skrynia pernešama į Jeruzalę 25Taigi Dovydas, Izraelio seniūnai ir tūkstantininkai džiūgaudami nuėjo pernešti VIEŠPATIES Sandoros Skrynios iš Obed-Edomo namų. 26Kadangi Dievas padėjo nešantiems VIEŠPATIES Sandoros Skrynią, buvo atnašauta septyni jaučiai ir septyni avinai. 27Dovydas bei visi levitai, nešantys Skrynią, ir giesmininkai bei giesmininkų giesmių didžiūnas Chenanijas vilkėjo plonos drobės skraistėmis. Ir Dovydas vilkėjo lininį efodą. 28Taip visas Izraelis pernešė VIEŠPATIES Sandoros Skrynią, lydėdami šauksmais, rago gaudesiu, trimitais ir cimbolais, grodami arfomis ir lyromis.

29VIEŠPATIES Sandoros Skryniai pasiekus Dovydo miestą, Sauliaus duktė Michalė, žiūrėdama pro langą, pamatė karalių Dovydą šokinėjantį ir šokantį. Savo širdyje ji pajuto jam panieką.

16 1Dievo Skrynią įnešus ir padėjus palapinėje, kurią Dovydas buvo jai pastatęs, buvo atnašautos deginamosios aukos ir bendravimo atnašos. 2Pabaigęs atnašauti deginamąsias aukas ir bendravimo atnašas, Dovydas palaimino žmones VIEŠPATIES vardu 3ir padalijo visiems izraeliečiams, kiekvienam vyrui ir kiekvienai moteriai, po kepalą duonos, po gabalą jautienos ir po razinų paplotį.

Levitų Skrynios tarnyba4 Be to, jis paskyrė iš levitų tarnus prie Skrynios, kad maldautų, dėkotų ir šlovintų VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą. 5Asafas buvo jų galva, Zecharijas jo pavaduotojas, Jeielis, Šemiramotas, Jehielis, Matitijas, Eliabas, Benajas, Obed-Edomas ir Jeielis - su arfomis ir lyromis; Asafas turėjo skambinti cimbolais, 6o kunigai Benajas ir Jehazielis buvo nuolatiniai Sandoros Dievo Skrynios trimitininkai.

7Tuomet Dovydas pirmą kartą pavedė Asafui ir jo broliams duoti šlovę VIEŠPAČIUI.

8 "Dėkokite VIEŠPAČIUI,

šaukitės jo vardo,
skelbkite jo darbus tautoms!
9 Giedokite jam,
šlovinkite jį giesme,
pasakokite apie jo nuostabius darbus!

10 Didžiuokitės jo šventu vardu;
tedžiūgauja širdis tų,
kurie ieško VIEŠPATIES.
11 Pasitikėkite VIEŠPAČIU ir jo galybe,
be paliovos jo veido ieškokite!

12 Atsiminkite, kokius nuostabius darbus
jis yra padaręs,
kokius ženklus ir kokius nuosprendžius
jis yra davęs,
13 jūs, Izraelio, jo tarno, palikuonys,
Jokūbo vaikai,
jo išrinktieji!
14 Jis, VIEŠPATS, yra mūsų Dievas;
visoje žemėje galioja jo žodžiai.
15 Atsiminkite per amžius jo sandorą,
pažadą, duotą tūkstančiui kartų,
16 sandorą, kurią jis sudarė su Abraomu,
prisiekė Izaokui
17 ir patvirtino įstatu Jokūbui -
Izraeliui, kaip amžiną sandorą,
tardamas:
18 'Tau duosiu Kanaano kraštą,
kaip jums paskirtą paveldą'.
19 Tada buvote negausūs, tik saujelė,
tiktai keleiviai,
20 klajojantys iš tautos į tautą,
iš vienos karalystės į kitą.
21 Niekam jis neleido jų engti,
dėlei jų barė karalius,
22 tardamas: 'Nelieskite mano pateptųjų,
neužgaukite mano pranašų!'
23 Giedokite VIEŠPAČIUI, visa žeme,
skelbkite jo pergalę per dienų dienas!
24 Pasakokite apie jo šlovę tautoms,
apie jo nuostabius darbus visiems žmonėms.
25 Nes didis yra VIEŠPATS
ir be galo šlovintinas; šiurpulingesnis, negu visi kiti dievai.
26 Nes visi tautų dievai yra tik stabai,

o VIEŠPATS padarė dangų.
27 Jo priekyje eina garbė ir didybė;
jo buveinėje yra jėga ir džiaugsmas.

28 Pripažinkite VIEŠPAČIUI, tautų šeimos,
pripažinkite VIEŠPAČIUI garbę ir jėgą!
29 Teikite VIEŠPAČIUI jo vardo garbę,
imkite atnašą ir eikite pas jį,
garbinkite VIEŠPATĮ, šventą ir didį!
30 Drebėk prieš jį, visa žeme!
Iš tikro tvirtai stovi pasaulis;
niekad nebus pajudintas.
31 Tesilinksmina dangus, tedžiūgauja žemė,
tesako tautos: 'VIEŠPATS yra karalius!'
32 Jūra ir visa, kas joje, teūžauja,
laukai ir visa, kas juose, tedžiūgauja!
33 Visi miško medžiai iš džiaugsmo
teošia VIEŠPAČIUI,
nes jis ateina valdyti žemės.
34 Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras;
nes amžina jo ištikima meilė!
35 Sakykite: 'Gelbėk mus, Dieve, mūsų išganytojau!
Surink mus ir išvaduok mus iš tautų,
kad dėkotume tavo šventajam vardui
ir džiūgautume tavo šlovėje.
36 Tebūna pašlovintas VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
nuo amžių per amžius!"

Tada visi žmonės tarė: "Amen!" ir šlovino VIEŠPATĮ.

37Dovydas paliko ten prie VIEŠPATIES Sandoros Skrynios Asafą bei jo brolius nuolatinei tarnybai prie Skrynios pagal kasdienius nuostatus, 38taip pat ir Obed-Edomą drauge su jo šešiasdešimt aštuoniais broliais. Jedutūno sūnus Obed-Edomą ir Hosą paliko vartų sargais.

39Bet kunigui Zadokui ir jo broliams kunigams jis įsakė, kad jie pasiliktų prie VIEŠPATIES Padangtės, kuri buvo aukštumų alke Gibeone, 40atnašauti VIEŠPAČIUI nuolatinių ryto ir vakaro deginamųjų aukų ant deginamųjų atnašų aukuro pagal visa, kas įsakyta Izraeliui VIEŠPATIES duotame įstatyme. 41Su jais buvo Hemanas, Jedutūnas ir kiti rinktiniai vyrai, pagal vardus paskirti išreikšti padėką VIEŠPAČIUI, nes jo ištikima meilė yra amžina. 42Hemanas ir Jedutūnas turėjo su savimi trimitus bei cimbolus groti ir muzikos instrumentus šventajai giesmei pritarti. O Jedutūno sūnūs buvo paskirti vartų sergėti.

43Tada visi žmonės išsiskirstė, kiekvienas į savo namus; ir Dovydas nuėjo namo savo šeimynos palaiminti.

17Natano pranašavimas 1 Atsitiko, kad, Dovydui įsikūrus savo rūmuose, pranašui Natanui Dovydas tarė: "Štai aš gyvenu kedro rūmuose, o VIEŠPATIES Sandoros Skrynia yra po palapinės

dangomis". - 2"Daryk visa, ką turi širdyje, - Natanas atsakė Dovydui, - nes Dievas yra su tavimi".

3Bet tą pačią naktį Dievo žodis atėjo Natanui, tardamas: 4"Eik ir sakyk mano tarnui Dovydui: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS: Namų man gyventi tu nestatysi. 5Juk aš negyvenau Namuose nuo to laiko, kai išvedžiau Izraelį, iki šios dienos, bet ėjau iš palapinės į palapinę ir iš vienos Padangtės į kitą. 6Klajodamas kartu su visu Izraeliu, ar aš prikaišiojau kuriam nors Izraelio teisėjų, kuriems įsakiau ganyti mano tautą, klausdamas: kodėl nepastatėte man kedro Namų?' 7Dabar tad pasakyk mano tarnui Dovydui: 'Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS: aš paėmiau tave iš ganyklų, nuo avių kaimenės, būti mano tautos Izraelio valdovu; 8aš buvau su tavimi visur, kur tik ėjai, ir pašalinau visus tavo priešus tau iš kelio. Be to, aš padarysiu tavo vardą taip garsų, kaip didžiūno vardą žemėje. 9O savo tautai Izraeliui paskirsiu vietą ir pasodinsiu juos tvirtai, idant joje saugiai gyventų ir nebebūtų varginami. Nedori žmonės daugiau jų nebeengs, kaip praeityje, 10nuo to laiko, kai paskyriau savo tautai Izraeliui teisėjus. Aš duosiu tau ramybę nuo visų tavo priešų'.

Be to, aš tau sakau, kad VIEŠPATS pastatys tau namus. 11'Kai pasibaigs tavo dienos ir nueisi savo protėvių keliu, aš pakelsiu tavo vietoje įpėdinį, vieną iš tavo sūnų, ir padarysiu tvirtą jo karalystę. 12Jis pastatys man Namus, o aš palaikysiu jo sostą amžiną. 13Aš būsiu jam tėvas, o jis bus man sūnus, bet savo ištikimos meilės nuo jo neatimsiu, kaip atėmiau ją nuo tavo pirmtakūno. 14Aš įsodinsiu jį savo Namuose bei savo karalystėje amžinai, kad jo sostas būtų tvirtas amžinai'".

15Visus šiuos žodžius ir visą šį regėjimą Natanas tiksliai perdavė Dovydui.

Dovydo malda16Tada Dovydas nuėjo ir atsisėdo VIEŠPATIES akivaizdoje, tardamas: "Kas aš, VIEŠPATIE Dieve, ir kas mano namai, kad tu mane taip toli atvedei? 17Bet ir tai buvo per maža tavo akyse, Dieve, nes tu esi kalbėjęs apie savo tarno namus ir tolimoje ateityje. Tu laikai mane įžymiu žmogumi, VIEŠPATIE Dieve. 18Ką daugiau gali Dovydas pridėti prie tavo tarno pagerbimo? Tu savo tarną pažįsti! 19Tu, VIEŠPATIE, savo širdies polėkiu padarei savo tarnui nuostabių dalykų ir apreiškei šiuos nepaprastus darbus. 20VIEŠPATIE, nėra nė vieno kaip tu, nėra kito Dievo, išskyrus tave, kaip mes visad esame girdėję. 21Ar yra kita tauta kaip Izraelis, tokia ypatinga žemėje tauta, kurios Dievas atėjo atpirkti kaip savo tautos, laimėdamas sau vardą dideliais ir nuostabiais darbais, pašalindamas tautas nuo kelio savo tautai, kurią atpirkai iš Egipto? 22Tu pasidarei savo tautą Izraelį, amžinai ypatingą tautą; ir tu, VIEŠPATIE, tapai jų Dievu.

23Dabar tad, VIEŠPATIE, tebūna amžinai tvirtas tavo pažadas, kurį apreiškei apie savo tarną bei jo namus, ir padaryk, ką esi pažadėjęs. 24Tebūna jis tvirtas, kad tavo vardas būtų amžinai šlovinamas šiais žodžiais: 'Galybių VIEŠPATS yra Izraelio Dievas'. Tebūna tvirti tavo tarno namai tavo akivaizdoje! 25Dėl to, kad tu, mano Dieve, apreiškei savo tarnui, jog pastatysi jam namus, tavo tarnas išdrįso taip melstis tau. 26Taip, VIEŠPATIE, tu tikrai esi Dievas, ir tu davei savo tarnui šį dosnų pažadą. 27Negana to! Tu teikeisi palaiminti savo tarno namus, kad jie būtų amžinai tavo akivaizdoje. Kadangi tu, VIEŠPATIE, juos palaiminai, jie bus palaiminti amžinai".

18Dovydo karai 1 Po kiek laiko Dovydas nugalėjo filistinus ir juos pavergė. Jis atėmė iš filistinų Gatą ir jam pavaldžias gyvenvietes. 2Jis užkariavo Moabą. Moabiečiai tapo jam pavaldūs ir davė jam duoklę.

3Dovydas nugalėjo Zoba-Hamato karalių Hadadezerį, kai jis žygiavo pastatyti savo pergalės paminklo prie Eufrato upės. 4Dovydas paėmė iš jo tūkstantį kovos vežimų, septynis tūkstančius raitelių ir dvidešimt tūkstančių pėstininkų. Bet Dovydas įsakė visus kovos vežimų arklius

suluošinti, išskyrus vieną šimtą, kuriuos jis pasiliko sau. 5Kai Damasko aramėjai atžygiavo Zobos karaliui Hadadezeriui į pagalbą, Dovydas nukovė dvidešimt du tūkstančius aramėjų. 6Tada Dovydas įrengė Damasko Arame įgulas, aramėjai tapo pavaldūs Dovydui ir davė jam duoklę. Be to, VIEŠPATS suteikė Dovydui pergalę visur, kur tik jis ėjo.

7Dovydas paėmė auksinius skydus, kuriuos nešiojo Hadadezerio palyda, ir juos pargabeno į Jeruzalę. 8Iš Hadadezerio miestų Tibhato ir Kuno Dovydas paėmė labai daug vario. Saliamonas iš jo padirbo varinę jūrą, šulus ir varinius reikmenis.

9Hamato karalius Tou, išgirdęs, kad Dovydas nugalėjo visą Zobos karaliaus Hadadezerio kariuomenę, 10nusiuntė savo sūnų Hadoramą pas karalių Dovydą palinkėti jam sveikatos ir pasveikinti, nes Dovydas buvo kariavęs su Hadadezeriu ir jį nugalėjęs. O Hadadezeris buvo dažnai su Tou kariavęs. Jis nusiuntė Dovydui ir įvairių auksinių, sidabrinių ir varinių dalykų. 11Ir juos karalius Dovydas paskyrė VIEŠPAČIUI kartu su auksu ir sidabru, paimtais iš visų tautų - iš Edomo, Moabo, amoniečių, filistinų ir Amaleko.

12Ir Zerujos sūnus Abišajis nugalėjo aštuoniolika tūkstančių edomiečių Druskos slėnyje. 13Edome jis įrengė įgulas, ir visi edomiečiai tapo pavaldūs Dovydui. VIEŠPATS suteikė Dovydui pergalę visur, kur tik jis ėjo.

Dovydo pareigūnai14Taigi Dovydas buvo viso Izraelio karalius. Dovydas vykdė tikrą teisingumą visiems savo žmonėms. 15Zerujos sūnus Joabas buvo kariuomenės vadas; Ahiludo sūnus Jehošafatas buvo kancleris; 16Ahitubo sūnus Zadokas ir Abjataro sūnus Ahimelechas buvo kunigai; Šavša buvo raštvedys; 17Jehojados sūnus Benajas vadovavo cheretitams ir peletitams; o Dovydo sūnūs buvo vyriausi pareigūnai karaliaus tarnyboje.

19Įžeidžiami Dovydo pasiuntiniai 1 Po kiek laiko mirė amoniečių karalius Nahašas, ir jo sūnus tapo karaliumi jo vietoje. 2Dovydas sau sakė: "Aš turiu būti ištikimai geras Nahašo sūnui Hanūnui, nes jo tėvas buvo man ištikimai geras". Dovydas tad išsiuntė pasiuntinius pareikšti užuojautos dėl jo tėvo. 3Dovydo dvariškiams atvykus į amoniečių kraštą pas Hanūną jo paguosti, amoniečių didžiūnai Hanūnui kalbėjo: "Nejau tu manai, kad Dovydas pas tave atsiuntė guodėjus, norėdamas tavo tėvą pagerbti? Argi jo dvariškiai neatėjo pas tave ištirti, kelti maišto ir iššnipinėti krašto?" 4Hanūnas tad suėmė Dovydo dvariškius ir, nuskutęs jiems barzdas bei nukirpęs pusę jų drabužių iki šlaunų, išsiuntė atgal. 5Ir jie išvyko. Kai Dovydui buvo apie tuos vyrus pranešta, jis nusiuntė kitus jų pasitikti, nes tie vyrai jautėsi labai įžeisti. Karalius paliepė: "Pabūkite Jeriche, kol jums ataugs barzdos. Tada sugrįžkite".

Pirmasis žygis prieš amoniečius 6Amoniečiai suprato, kad jie užsitraukė Dovydo pyktį. Hanūnas ir amoniečiai pasiuntė tūkstantį sidabrinių talentų pasamdyti kovos vežimams ir raiteliams iš Aram-Naharajimų, iš Aram-Maakos ir iš Zobos. 7Jie pasamdė trisdešimt du tūkstančius kovos vežimų ir Maakos karalių su jo kariuomene. Jis atžygiavo ir pasistatė stovyklą priešais Medebą. Ir amoniečiai buvo pašaukti prie ginklų iš savo miestų, ir jie atėjo kovoti. 8Tai sužinojęs, Dovydas pasiuntė Joabą ir visą kariuomenę su galiūnais. 9Amoniečiai išėjo ir sustojo į kovos gretas prie įėjimo į miestą, o atėjusieji karaliai buvo atskirai atvirame lauke.

10Joabas matė, kad kovos rikiuotė buvo prieš jį ir iš priekio, ir už nugaros. Jis tad, surinkęs būrį iš rinktinių Izraelio vyrų, išrikiavo juos prieš aramėjus, 11o likusius kareivius, pavedęs vadovauti savo broliui Abišajui, sustatė į kovos rikiuotę prieš amoniečius. 12Jis tarė: "Jeigu aramėjai bus stipresni

už mane, tu ateisi į pagalbą, bet jeigu amoniečiai bus stipresni už tave, aš ateisiu tau padėti. 13Būk narsus! Būkime ryžtingi dėlei savo tautos ir dėlei mūsų Dievo miestų! Tedaro VIEŠPATS, kas yra gera jo akyse!" 14Taigi Joabas ir su juo buvusieji kareiviai žengė pirmyn į mūšį su aramėjais. Tie nuo jo bėgo. 15Amoniečiai, matydami, kad aramėjai bėga, irgi bėgo nuo Joabo brolio Abišajo, traukdamiesi į miestą. Tada Joabas sugrįžo į Jeruzalę.

Pergalė prieš amoniečius16Aramėjai, matydami, kad jie Izraelio nugalėti, išsiuntė pasiuntinius atvesti aramėjų, gyvenusių anapus Eufrato. Jų vadas buvo Hadadezerio kariuomenės galva Šofachas. 17Apie tai buvo pranešta Dovydui. Jis, sutelkęs visą Izraelį, perėjo Jordaną, nužygiavo jų link ir išsirikiavo mūšiui su jais. Dovydui išsirikiavus mūšiui su aramėjais, jie kovojo su juo. 18Bet aramėjai buvo priversti bėgti nuo Izraelio. Dovydas nukovė septynis tūkstančius aramėjų kovos vežimų vežėjų ir keturiasdešimt tūkstančių pėstininkų. Nukovė taip pat ir jų kariuomenės vadą Šofachą. 19Hadadezeriui pavaldūs karaliai, pamatę, kad juos Izraelis nugalėjo, padarė taiką su Dovydu ir tapo jam pavaldūs. Tada aramėjai nebenorėjo daugiau amoniečių gelbėti.

20Antrasis žygis prieš amoniečius 1Pavasarį, kada karaliai paprastai eina į karo žygį, Joabas, išvedęs kariuomenę, nuniokojo amoniečių kraštą, nuėjo ir apgulė Rabą. Bet Dovydas pasiliko Jeruzalėje. Paėmęs Rabą, Joabas ją sunaikino. 2Dovydas nuėmė vainiką jų karaliui nuo galvos. Paaiškėjus, kad vainikas sveria auksinį talentą ir turi brangakmenį, jis buvo uždėtas Dovydui ant galvos. Dovydas išgabeno iš miesto ir labai daug grobio. 3Išvaręs jo gyventojus, jis pristatė juos dirbti su pjūklais, geležiniais kapliais ir kirviais. Taip Dovydas padarė su visais amoniečių miestais. Tada Dovydas ir visa kariuomenė sugrįžo į Jeruzalę.

Įvairūs žygdarbiai prieš filistinus 4Vėliau kilo karas su filistinais prie Gezerio. Tuomet Sibekajis Hušatitas nukovė Sipajį, kuris buvo vienas iš milžinų palikuonių. Jie buvo nugalėti. 5Vėl buvo karas su filistinais. Jairo sūnus Elhananas nukovė Galijoto Gatiečio brolį Lahmį, kurio ieties kotas buvo kaip audėjų riestuvas. 6Dar kartą buvo karas prie Gato. Ten gyveno milžinas vyras, kuris turėjo dvidešimt keturis pirštus, po šešis pirštus ant kiekvienos rankos ir po šešis pirštus ant kiekvienos kojos. Ir jis buvo kilęs iš milžinų. 7Kai jis tyčiojosi iš Izraelio, Dovydo brolio Šimeos sūnus Jonatanas jį nukovė. 8Šie buvo kilę iš milžinų Gate. Jie krito nuo Dovydo ir jo vyrų rankos.

21Dovydo tautos surašymas 1 Šėtonas pakilo prieš Izraelį ir pakurstė Dovydą suskaičiuoti Izraelio žmones. 2Taigi Dovydas tarė Joabui ir kariuomenės vadams: "Eikite, suskaičiuokite Izraelio žmones nuo Beer-Šebos iki Dano ir praneškite man, kad žinočiau jų skaičių". 3Bet Joabas atsakė: "Tepadaugina VIEŠPATS savo tautos skaičių šimteriopai! Mano viešpatie karaliau, argi nėra jie visi mano valdovo pavaldiniai? Kam gi to reikia mano viešpačiui? Kodėl jis turėtų užtraukti Izraeliui kaltę?" 4Tačiau karaliaus įsakymas Joabui nusvėrė. Joabas tad išvyko ir, apėjęs visą Izraelį, sugrįžo į Jeruzalę. 5Joabas pranešė Dovydui žmonių skaičių. Visame Izraelyje buvo vienas milijonas šimtas tūkstančių vyrų, pajėgių imtis kalavijo, o Jude keturi šimtai septyniasdešimt tūkstančių vyrų, pajėgių imtis kalavijo. 6Bet Levio ir Benjamino giminių jis neįtraukė į skaičių, nes karaliaus įsakymas Joabui kėlė pasibaisėjimą. 7Šis dalykas Dievo akyse buvo nemalonus, ir už tai jis ištiko Izraelį.

Maras ir Dievo gailestingumas 8Dovydas tarė Dievui: "Aš sunkiai nusidėjau tai darydamas, bet dabar atleisk, maldauju, savo tarnui kaltę, nes aš pasielgiau labai neišmintingai". 9VIEŠPATS kalbėjo Dovydo regėtojui Gadui, tardamas: 10"Eik ir sakyk Dovydui: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS: tau siūlau tris bausmes, pasirink vieną iš jų, ir aš ja tave ištiksiu'" 11Taigi Gadas, nuėjęs pas Dovydą,

jam tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Rinkis, ką nori: 12arba badą per trejus metus, arba trijų mėnesių bėgimą nuo priešininkų, kai priešų kalavijas nuolat tau už nugaros, arba tris dienas VIEŠPATIES kalavijo: maro krašte, naikinančio VIEŠPATIES angelo visoje Izraelio žemėje'. Nūn pasvarstyk, kokį atsakymą turiu parnešti tam, kuris mane atsiuntė". 13Tada Dovydas tarė Gadui: "Aš labai kenčiu! Leisk, maldauju, man pulti į VIEŠPATIES rankas, nes jo gailestingumas yra labai didelis, bet neleisk man įpulti į žmonių rankas".

14Taigi VIEŠPATS siuntė Izraeliui marą, ir Izraelyje krito septyniasdešimt tūkstančių žmonių. 15Dievas pasiuntė ir į Jeruzalę angelą jos sunaikinti, bet kai tas ėmėsi ją naikinti, VIEŠPATS pažvelgė į ją ir pagailėjo tokios nelaimės ištiktos. Naikinančiajam angelui jis tarė: "Gana! Sulaikyk ranką!" VIEŠPATIES angelas tuomet stovėjo prie Ornano Jebusito klojimo. 16Pakėlęs akis, Dovydas pamatė VIEŠPATIES angelą, stovintį tarp dangaus ir žemės, o jo rankoje buvo iš makšties ištrauktas kalavijas ištiestas virš Jeruzalės. Tada Dovydas ir seniūnai, apsivilkę ašutine, puolė kniūbsti. 17O Dovydas tarė Dievui: "Argi ne aš vienas daviau įsakymą suskaičiuoti žmones? Aš vienas esu kaltas ir baisiai nedorai pasielgiau. Bet šie, tavo kaimenė, ką jie padarė? Maldauju, VIEŠPATIE, mano Dieve, tekrinta tavo ranka ant manęs ir mano tėvo namų, bet apsaugok savo tautą nuo maro!"

Pastatomas aukuras18Tada VIEŠPATIES angelas paliepė Gadui pasakyti Dovydui, kad jis nueitų ir pastatytų aukurą Ornano Jebusito klojime. 19Dovydas tad nuėjo pagal Gado žodį, kurį jis buvo perdavęs jam VIEŠPATIES vardu. 20Ir Ornanas atsigręžė, ir pamatė angelą; su juo esantys jo keturi sūnūs pasislėpė. Ornanas toliau kūlė kviečius. 21Dovydas atėjo pas Ornaną. Ornanas pakėlė akis ir pamatė Dovydą. Išėjęs iš klojimo, jis puolė kniūbsčia ant žemės Dovydui po kojų. 22Dovydas Ornanui tarė: "Parduok man klojimo vietą, kad galėčiau pastatyti joje aukurą VIEŠPAČIUI. Parduok jį man už visą kainą, idant maras būtų nugręžtas nuo žmonių". 23Ornanas Dovydui atsakė: "Imk jį. Tedaro viešpats karalius, kas gera jo akyse! Štai aš duodu jaučius deginamajai aukai, kūlimo vežėčias malkoms ir kviečių grūdų atnašai. Visa tai dovanoju!" - 24"Ne, - Dovydas tarė Ornanui, - aš turiu juos pirkti už visą kainą. Aš neatnašausiu VIEŠPAČIUI, kas tau priklauso, ir neaukosiu deginamųjų atnašų, kurios man nieko nekainuoja". 25Taigi Dovydas užmokėjo šešis šimtus sidabrinių šekelių pagal svorį už vietą. 26Ten Dovydas pastatė VIEŠPAČIUI aukurą ir atnašavo deginamąsias aukas ir bendravimo atnašas. Jis šaukėsi VIEŠPATIES, o šis atsakė ugnimi iš dangaus ant deginamosios aukos aukuro. 27VIEŠPATS įsakė angelui sugrąžinti savo kalaviją į makštį.

28Tuomet Dovydas, matydamas, kad VIEŠPATS prie Ornano Jebusito klojimo jo išklausė, ten atnašavo savo aukas. 29Mat tuomet VIEŠPATIES Padangtė, kurią Mozė buvo padaręs dykumoje, ir deginamosios aukos aukuras buvo Gibeono aukštumų alke. 30Bet Dovydas negalėjo nueiti prie jos VIEŠPATIES pagarbinti, nes VIEŠPATIES angelo kalavijo baimė buvo jį apėmusi.

22Pasiruošimas statyti Šventyklą 1Todėl Dovydas tarė: "Čia bus VIEŠPATIES Dievo Namai, ir čia bus Izraeliui deginamosios atnašos aukuras.

2 Dovydas įsakė visiems svetimtaučiams, gyvenantiems Izraelyje, susirinkti į Jeruzalę ir paskyrė juos akmenskaldžiais - skaldyti ir tašyti akmenis Dievo Namų statybai. 3Dovydas atidėjo taip pat daug geležies vartų durų vinims bei sąsagoms ir tiek daug vario, kad nebuvo įmanoma jo pasverti, 4ir kedro rąstų be skaičiaus. Sidoniečiai ir tyriečiai atgabeno Dovydui daug kedro rąstų.

5Mat Dovydas sau sakė: "Mano sūnus Saliamonas yra dar jaunas ir be patirties, o Namai, kuriuos reikia pastatyti, turi būti taip didingi, kad garsėtų ir būtų šlovinami visuose kraštuose. Tad aš jam paruošiu". Taigi Dovydas atidėjo daug medžiagų statybai prieš savo mirtį. 6Tada jis pasišaukė savo sūnų Saliamoną ir įsakė jam pastatyti Namus VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui. 7"Mano sūnau, - Dovydas tarė Saliamonui, - aš pats turėjau širdyje pastatyti Namus VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, garbei. 8Bet atėjo man VIEŠPATIES žodis, tardamas: 'Daug kraujo išliejai ir ilgai kariavai. Mano vardui Namų tu nestatysi, nes esi išliejęs daug kraujo ant žemės mano akivaizdoje. 9Štai gims tau sūnus. Jis bus taikingas žmogus. Aš duosiu jam ramybę nuo priešų iš visų pusių, nes jo vardas bus Saliamonas, ir jo dienomis suteiksiu Izraeliui taiką ir ramybę. 10Jis pastatys Namus mano vardui; jis bus man sūnus, o aš būsiu jam tėvas ir padarysiu amžiną Izraelyje jo karališkąjį sostą'. 11Nūn, mano sūnau, tebūna VIEŠPATS su tavimi, kad sėkmingai statytum VIEŠPATIES, savo Dievo, Namus, kaip jis apie tave yra kalbėjęs. 12Tik tesuteikia tau VIEŠPATS, pavesdamas valdyti Izraelį, įžvalgos ir supratimo, kad laikytumeisi VIEŠPATIES, savo Dievo, mokymo. 13Tik tuomet tave lydės sėkmė, jei rūpestingai vykdysi įstatus ir įsakus, kuriuos VIEŠPATS davė Izraeliui per Mozę. Būk stiprus ir ryžtingas! Nebijok ir nenusimink! 14Žiūrėk, nesigailėdamas pastangų atidėjau VIEŠPATIES Namams šimtą tūkstančių talentų aukso, vieną milijoną talentų sidabro, o vario ir geležies tiek daug, kad jų neįmanoma pasverti. Atidėjau taip pat ir rąstų, ir akmens. Tu prie jų dar pridėsi. 15Be to, tu turi gausybę darbininkų: akmenskaldžių, mūrininkų, dailidžių ir be skaičiaus visokių amatininkų, įgudusių apdirbti 16auksą, sidabrą, varį ir geležį".

Dovydo įsakymas didžiūnams 17Dovydas įsakė taip pat ir Izraelio didžiūnams padėti jo sūnui Saliamonui, tardamas: 18"Ar VIEŠPATS, jūsų Dievas, nėra su jumis? Ar jis nesuteikė jums iš visų pusių ramybės? Juk jis atidavė man į rankas krašto gyventojus, ir kraštas tapo pavaldus VIEŠPATIES akivaizdoje ir jo tautos akivaizdoje. 19Nūn tad ryžkitės širdimi ir gyvastimi ieškoti VIEŠPATIES, savo Dievo. Eikite ir statykite VIEŠPATIES Dievo šventovę, kad VIEŠPATIES Sandoros Skrynia ir šventieji Dievo reikmenys būtų įnešti į Namus, pastatytus VIEŠPATIES vardui".

23Levitų grupės 1 Dovydas, pasenęs ir sulaukęs žilos senatvės, paskyrė savo sūnų Saliamoną Izraelio karaliumi. 2Tada jis sušaukė visus Izraelio vadus, kunigus ir levitus.

3Levitai, turintys trisdešimt metų ir vyresni, buvo suskaičiuoti. Iš viso jų buvo trisdešimt aštuoni tūkstančiai. 4"Iš šių, - tarė Dovydas, - dvidešimt keturi tūkstančiai vadovaus VIEŠPATIES Namų tarnybai, šeši tūkstančiai bus pareigūnai ir teisėjai, 5keturi tūkstančiai bus vartų sargai ir keturi tūkstančiai šlovins VIEŠPATĮ instrumentais, kuriuos aš sumaniau šlovės giesmėms". 6Dovydas suskirstė juos į būrius pagal Levio sūnus - Geršoną, Kohatą ir Merarį.

7Geršono žmonės buvo Ladanas ir Šimejis. 8Ladano sūnūs: Jehielis - galva, Zetamas ir Joelis - trys iš viso. 9Šimejo sūnūs: Šelomotas, Hazielis ir Haranas - trys iš viso. Šie buvo Ladano klanų galvos. 10Ir Šimejo sūnūs: Jahatas, Ziza, Jeušas ir Berija. Šie keturi buvo Šimejo sūnūs. 11Jahatas buvo galva, o Ziza pavaduotojas; Jeušas ir Berija neturėjo daug vaikų, todėl jie buvo paskaičiuoti vienu klanu.

12Kohato sūnūs: Amramas, Izharas, Hebronas ir Uzielis - keturi iš viso. 13Amramo sūnūs: Aaronas ir Mozė. Aaronas buvo atskirtas pašventinti švenčiausiems dalykams, kad jis ir jo sūnūs amžinai degintų atnašas VIEŠPATIES akivaizdoje, jam tarnautų ir laimintų amžinai jo vardu. 14Mozė, Dievo žmogus, ir jo sūnūs buvo įskaičiuoti į Levio giminę. 15Mozės sūnūs: Geršomas ir Eliezeris.

16Geršomo sūnus Šebuelis - galva. 17Eliezerio sūnus Rehabijas - galva; Eliezeris kitų sūnų neturėjo, bet Rehabijas turėjo labai daug sūnų. 18Izharo sūnus Šelomitas - galva. 19Hebrono sūnūs: Jerijas - galva, antras Amarijas, trečias Jahazielis ir ketvirtas Jekameamas. 20Uzielio sūnūs: Mika - galva ir antras Išijas.

21Merario sūnūs: Mahlis ir Mušis. Mahlio sūnūs: Eleazaras ir Kišas. 22Eleazaras mirė neturėdamas sūnų, vien tik dukteris; jų giminaičiai, Kišo sūnūs, jas vedė. 23Mušio sūnūs: Mahlis, Ederis ir Jerimotas - trys iš viso.

24Šie buvo Levio sūnūs pagal jų klanus, su klanų vadais, kai jie buvo suskaičiuoti pavieniui vardais nuo dvidešimties metų ir vyresni, kurie turėjo atlikti VIEŠPATIES Namų tarnybos darbus. 25Mat Dovydas sakė: "VIEŠPATS, Izraelio Dievas, suteikė savo tautai ramybę ir padarė Jeruzalę savo amžina buveine. 26Todėl levitams nebereikia daugiau nešti Padangtės ir kitų daiktų, reikalingų jos tarnybai", - 27pagal paskutinius Dovydo įsakymus, levitai buvo suskaičiuoti nuo dvidešimties metų ir vyresni, - 28"bet nuo šiol jų pareiga bus padėti Aarono palikuonims VIEŠPATIES Namų tarnyboje, prižiūrėti kiemus ir kambarius, valyti viską, kas šventa, ir atlikti darbus VIEŠPATIES Namams. 29Jie rūpinsis taip pat Artumo duonos eilėmis, geriausiais miltais grūdų atnašoms, neraugintos duonos papločiais, keptąja atnaša, su aliejumi maišyta atnaša ir visais kiekio bei dydžio matais. 30Be to, jie turės dalyvauti kas rytą dėkojant ir šlovinant VIEŠPATĮ, panašiai ir kas vakarą; 31ir kada tik bus atnašaujamos deginamosios aukos šabais, jaunatimis ir šventėmis, jų turės visuomet būti VIEŠPATIES akivaizdoje toks skaičius, koks yra jiems nustatytas. 32Taip pat jie prižiūrės Susitikimo palapinę bei šventovę ir padės savo giminaičiams Aarono palikuonims VIEŠPATIES Namų tarnyboje".

24Kunigų grupės 1Šios buvo Aarono palikuonių grupės. Aarono sūnūs: Nadabas, Abihu'as, Eleazaras ir Itamaras. 2Nadabas ir Abihu'as mirė dar tėvui gyvam esant ir neturėjo sūnų, todėl tik Eleazaras ir Itamaras tapo kunigais. 3Kartu su Zadoku iš Eleazaro palikuonių ir Ahimelechu iš Itamaro palikuonių Dovydas paskirstė kunigiškosios tarnybos pareigas. 4Kadangi buvo rasta daugiau klano vadų tarp Eleazaro palikuonių, negu tarp Itamaro palikuonių, jie padalijo Eleazaro palikuonis šešiolikai klano vadų, o Itamaro palikuonis į aštuonis klanus. 5Jiems buvo padalyta burtų keliu, visiems vienodai, nes jie visi buvo šventovės pareigūnai ir Dievo pareigūnai tarp palikuonių Eleazaro ir palikuonių Itamaro. 6Raštininkas Netanelio sūnus Šemajas, vienas iš levitų, karaliaus akivaizdoje įtraukė į sąrašą ir pareigūnus, ir kunigą Zadoką, ir Abjataro sūnų Ahimelechą, ir galvas kunigų klanų bei levitų klanų, įrašydamas du klanus Eleazarui už kiekvieną įrašytą Itamarui.

7Pirmas burtų metimas teko Jehojaribui, antras Jedajui, 8trečias Harimui, ketvirtas Seorimui, 9penktas Malchijui, šeštas Mijaminui, 10septintas Hakozui, aštuntas Abijui, 11devintas Ješuai, dešimtas Šekanijui, 12vienuoliktas Eljašibui, dvyliktas Jakimui, 13tryliktas Hupai, keturioliktas Ješebeabui, 14penkioliktas Bilgai, šešioliktas Imerui, 15septynioliktas Hezirui, aštuonioliktas Hapizezui, 16devynioliktas Petahijui, dvidešimtas Jehezkeliui, 17dvidešimt pirmas Jachinui, dvidešimt antras Gamuliui, 18dvidešimt trečias Delaijui, dvidešimt ketvirtas Maazijui.

19Tokia buvo jų tarnybos nustatyta eilė, kai jie atlikdavo pareigas VIEŠPATIES Namuose pagal jiems duotus jų tėvo Aarono įsakus, kaip VIEŠPATS, Izraelio Dievas, buvo jam įsakęs.

Kiti levitai20Iš likusiųjų Levio sūnų buvo Šubaelis iš Amramo palikuonių ir Jehdejas. 21Iš Rehabijo - Rehabijo sūnus Išajas - vadas. 22Iš Izharo palikuonių Šelomotas; iš Šelomoto sūnų

Jahatas. 23Hebrono sūnūs: Jerijas - vadas, antras Amarijas, trečias Jahazielis, ketvirtas Jekameamas. 24Uzielio sūnus Mika; iš Mikos sūnų Šamiras. 25Mikos brolis Išajas; iš Išajo sūnų: Zecharijas. 26Merario sūnūs: Mahlis ir Mušis. Jaazijo sūnus Beno'as. 27Merario sūnūs iš jo sūnaus Jaazijo: Šohamas, Zakuras ir Ibris. 28Iš Mahlio Eleazaras. Jis neturėjo sūnų. 29Iš Kišo - Kišo sūnus Jerahmėelis. 30Mušio sūnūs: Mahlis, Ederis ir Jerimotas. Šie buvo levitų sūnūs pagal jų klanus.

31Tokiu pat būdu, kaip jų giminės, Aarono palikuonys ir šie klanų vadai, vyresni ir jaunesni, metė burtus akivaizdoje karaliaus Dovydo, Zadoko, Ahimelecho ir kunigų bei levitų klanų galvų.

25Giesmininkai 1 Dovydas ir kariuomenės pareigūnai paskirstė tarnybai ir Asafo, Hemano ir Jedutūno palikuonis, kad pranašautų, lydimi lyrų, arfų ir cimbolų. Sąrašas vyrų, atliekančių šią užduotį pagal jų tarnybą, buvo:

2Iš Asafo sūnų: Zakuras, Juozapas, Netanijas ir Asarela - Asafo sūnūs, Asafo vadovaujami, pranašavo karaliaus įsakymu.

3Iš Jedutūno. Jedutūno sūnūs: Gedalijas, Zeris, Ješajas, Šimejis, Hašabijas ir Matitijas - iš viso šeši; jie, vadovaujami savo tėvo Jedutūno, pranašavo palydimi lyrų, dėkodami ir šlovindami VIEŠPATĮ.

4Iš Hemano. Hemano sūnūs: Bukijas, Matanijas, Uzielis, Šebuelis, Jerimotas, Hananijas, Hananis, Eliata, Gidaltis, Romamti-Ezeris, Jošbekaša, Malotis, Hotiras ir Mahaziotas. 5Visi šie buvo karaliaus regėtojo Hemano sūnūs, pagal Dievo pažadą jį išaukštinti, nes Dievas buvo davęs Hemanui keturiolika sūnų ir tris dukteris. 6Visi jie, tėvo vadovaujami, kartu su Asafu, Jedutūnu ir Hemanu giedojo VIEŠPATIES Namuose, palydint cimbolams, arfoms ir lyroms Dievo Namų tarnyboje. 7Iš viso su jų broliais, parengtais giedoti VIEŠPAČIUI, - visų įgudusių giesmininkų, - buvo du šimtai aštuoniasdešimt aštuoni. 8Burtai buvo mesti dėl tarnybos pamainų, jauniems ir senesniems, įgudusiems giesmininkams, kaip ir mokiniams.

9Pirmas burtų metimas teko Asafo Juozapui;

antras Gedalijui, jam ir jo broliams bei sūnums - dvylikai;

10trečias Zakurui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

11ketvirtas Izriui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

12penktas Netanijui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

13šeštas Bukijui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

14septintas Jesarelai, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

15aštuntas Ješajui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

16devintas Matanijui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

17dešimtas Šimejui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

18vienuoliktas Azareliui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

19dvyliktas Hašabijui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

20tryliktas Šubaeliui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

21keturioliktas Matitijui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

22penkioliktas Jeremotui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

23šešioliktas Hananijui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

24septynioliktas Jošbekašai, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

25aštuonioliktas Hananiui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

26devynioliktas Maločiui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

27dvidešimtas Eliatai, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

28dvidešimt pirmas Hotirui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

29dvidešimt antras Gidalčiui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

30dvidešimt trečias Mahaziotui, jo sūnums ir broliams - dvylikai;

31dvidešimt ketvirtas Romamti-Ezeriui, jo sūnums ir broliams - dvylikai.

26Vartų sargai 1 Vartų sargų tarnybos skyriai. Iš Koraho žmonių buvo Korės sūnus Mešelemijas, vienas Abiasafo sūnų. 2Mešelemijo sūnūs: pirmagimis Zecharijas, antras Jediaelis, trečias Zebadijas, ketvirtas Jatnielis, 3penktas Elamas, šeštas Jehonanas, septintas Eliehoenajis. 4Obed-Edomo sūnūs: pirmagimis Šemajas, antras Jehozabadas, trečias Joahas, ketvirtas Sacharas, penktas Netanelis, 5šeštas Amielis, septintas Issacharas, aštuntas Peuletajis; nes VIEŠPATS jį laimino. 6Ir jo sūnui Šemajui gimė sūnūs, kurie valdė savo klanus, nes jie buvo galiūnai. 7Šemajo sūnūs: Otnis, Refaelis, Obedas ir Elzabadas, kurio broliai - Elihu'as ir Šemachijas - buvo stiprūs vyrai. 8Visi šie, - Obed-Edomo sūnūs su jų sūnumis ir broliais, - buvo pajėgūs vyrai, parengti tarnybai; iš viso šešiasdešimt du iš Obed-Edomo. 9Mešelemijas turėjo sūnų ir brolių - pajėgių vyrų - aštuoniolika.

10Hosa, vienas Merario palikuonių, turėjo sūnų: Šimrį - vadą, - nors jis nebuvo pirmagimis, jo tėvas pastatė jį galva, - 11antrą Hilkiją, trečią Tebaliją, ketvirtą Zechariją. Iš viso Hosos sūnų ir brolių buvo trylika.

12 Šie vartų sargų skyriai, suskirstyti pagal jų vadus, turėjo pareigą, lygiai kaip jų broliai, pamainomis tarnauti VIEŠPATIES Namuose. 13Burtai buvo mesti kiekvieniems vartams tuo pačiu būdu, nepaisant, ar klanas buvo mažas, ar didelis. 14Burtai rytiniams vartams teko Šelemijui. Tada jie metė burtus jo sūnui Zecharijui, gudriam patarėjui; jam pagal burtus teko šiauriniai vartai; 15Obed- Edomui pietiniai vartai, o jo sūnums buvo paskirtas sandėlis. 16Šupimui ir Hosai vakariniai vartai su Šalecheto vartais ant atšlaitės kelio. Kiekvienoje sargyboje buvo: 17prie rytinių - šeši levitai kasdien; prie šiaurinių - keturi kasdien; prie pietinių - keturi kasdien; prie sandėlio po du; 18kolonadai vakaruose buvo keturi prie kelio ir du prie kolonados. 19Šie buvo vartų sargų skyriai iš Koraho palikuonių ir Merario palikuonių.

Kitos levitų pareigos. Iždų priežiūra20Ahijas, iš levitų, prižiūrėjo Dievo Namų iždus ir įžado atnašų iždus. 21Ladano sūnūs, Ladanui priklausantys Geršono palikuonys; Ladano Geršonito klanų galvos - jehielitai.

22Jehielio sūnūs Zetamas ir jo brolis Joelis tvarkė VIEŠPATIES Namų iždus. 23Iš Amramo, Izharo, Hebrono ir Uzielio žmonių 24Mozės sūnaus Geršomo sūnus Šebuelis buvo vyriausiasis iždų valdytojas. 25Jo broliai: iš Eliezerio jo sūnus Rehabijas, jo sūnus Ješajas, jo sūnus Joramas, jo sūnus Zichris, jo sūnus Šelomotas. 26Šis Šelomotas ir jo broliai valdė visus iždus įžado atnašų, kurias

buvo atnašavę karalius Dovydas, klanų vadai, tūkstantininkai bei šimtininkai ir kiti kariuomenės pareigūnai. 27Iš grobio, paimto karuose, jie buvo skyrę atnašų VIEŠPATIES Namams išlaikyti. 28Taip pat ir visa, ką buvo atnašavęs regėtojas Samuelis, Kišo sūnus Saulius, Nero sūnus Abneris ir Zerujos sūnus Joabas - visos jų skirtos atnašos buvo Šelomoto ir jo brolių prižiūrimos.

Valdininkai ir teisėjai29 Iš Izharo žmonių Chenanijas ir jo sūnūs buvo paskirti Izraeliui valdininkų ir teisėjų pareigoms, nesusijusioms su šventove. 30Iš Hebrono žmonių Hašabijas ir jo broliai - tūkstantis septyni šimtai sumanių vyrų, - prižiūrėjo Izraelį vakariniame Jordano šone visuose VIEŠPATIES reikaluose ir karaliaus tarnyboje. 31Tarp Hebrono žmonių Jerijas buvo hebronitų galva. Keturiasdešimtaisiais karaliaus Dovydo valdymo metais buvo padarytas kilmės bei klanų tyrinėjimas ir buvo rasta tarp jų įžymių pareigūnų Gileado Jazere. 32Jį ir jo brolius - du tūkstančius septynis šimtus sumanių vyrų - klanų galvas - karalius Dovydas paskyrė Reubeno bei Gado giminių ir pusės Manaso giminės žmonėms valdyti ir tvarkyti viskam, kas siejasi su Dievo ir karaliaus reikalais.

27Kariuomenės pareigūnai 1 Šis yra skaičius Izraelio žmonių - klanų galvų, tūkstantininkų ir šimtininkų bei kitų pareigūnų, buvusių karaliaus tarnyboje ryšiams su būriais, budinčiais mėnesio pamainomis per visus metų mėnesius. Kiekviename būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai vyrų.

2Zabdielio sūnus Jašobeamas vadovavo pirmajam būriui pirmą mėnesį; jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai. 3Jis buvo Perezo palikuonis ir buvo galva visų kariuomenės pareigūnų pirmą mėnesį.

4Dodajis Ahohietis vadovavo antrojo mėnesio būriui; Miklotas buvo vyriausias jo būrio pareigūnas. Jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.

5Trečias vadas, trečiajam mėnesiui, buvo kunigo Jehojados sūnus Benajas kaip galva; jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai. 6Tai yra tasai Benajas, kuris buvo Trisdešimties galiūnas ir vadovavo Trisdešimčiai; jo sūnus Amizabadas vadovavo jo būriui.

7Joabo brolis Asahelis buvo ketvirtas, ketvirtajam mėnesiui, ir po jo - jo sūnus Zebadijas; jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.

8Penktas vadas, penktajam mėnesiui, buvo Šamhutas Hizrahitas; jo būryje buvo dvidešimt penki tūkstančiai.

9Šeštas, šeštajam mėnesiui, buvo Ira Tekoietis; jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.

10Septintas, septintam mėnesiui, buvo Helezas Pelonitas iš Efraimo giminės; jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.

11Aštuntas, aštuntam mėnesiui, buvo Sibekajis Hušatitas iš Zeraho klano; jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.

12Devintas, devintam mėnesiui, buvo Abiezeris iš Anatoto, Benjamino giminės; jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.

13Dešimtas, dešimtam mėnesiui, buvo Maharajis Netofatitas iš Zeraho klano; jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.

14Vienuoliktas, vienuoliktam mėnesiui, buvo Benajas iš Piratono, Efraimo giminės; jo būryje buvo

dvidešimt keturi tūkstančiai.

15Dvyliktas, dvyliktam mėnesiui, buvo Heldajis Neofatitas iš Otnielio klano; jo būryje buvo dvidešimt keturi tūkstančiai.

Giminių galvos16Izraelio giminėms vadovavo:

Reubeno giminės žmonių vyriausiasis vadas buvo Zichrio sūnus Eliezeris; Simeono giminės žmonių - Maakos sūnus Stefatijas;

17Levio - Kemuelio sūnus Hašabijas; Aarono - Zadokas;

18Judo - Elihu'as, vienas iš Dovydo brolių;

Issacharo - Michaelio sūnus Omris;

19Zebuluno - Obadijo sūnus Išmajas;

Naftalio - Azrielio sūnus Jerimotas;

20Efraimo giminės žmonių - Azazijo sūnus Hošea;

pusės Manaso giminės - Pedajo sūnus Joelis;

21pusės Manaso giminės Gileade - Zecharijo sūnus Ido'as;

Benjamino - Abnerio sūnus Jaasielis;

22Dano - Jerohamo sūnus Azarelis;

Šie buvo Izraelio giminių vadai.

Nebaigtas surašymas23Dovydas neskaičiavo tų, kurie buvo dvidešimties metų ar jaunesni, nes VIEŠPATS buvo pažadėjęs padaryti Izraelį taip gausų, kaip dangaus žvaigždes. 24Zerujos sūnus Joabas buvo pradėjęs juos skaičiuoti, bet nebaigė. Tačiau pyktis ištiko Izraelį už tai, ir skaičius nebuvo įtrauktas į karaliaus Dovydo Metraščius.

Prižiūrėtojai25Karališkuosius iždus prižiūrėjo Adielio sūnus Azmavetas. Iždus krašte - miestų, kaimų ir tvirtovių - prižiūrėjo Uzijo sūnus Jonatanas. 26Laukų darbus, žemdirbius prižiūrėjo Chelubo sūnus Ezris. 27Vynuogynus prižiūrėjo Šimejis iš Ramos, o vynuogynų gėrybes vyno rūsiuose tvarkė Zabdis Šifmitas. 28Alyvmedžius ir sikomorų medžius Šefeloje prižiūrėjo Baal-Hananas Gederietis. Aliejaus sandėlius tvarkė Joašas. 29Galvijų bandomis, kurios ganėsi Šarono lygumoje, rūpinosi Šitrajis Šaronietis, o galvijų bandomis, kurios ganėsi slėniuose, rūpinosi Adlajo sūnus Šafatas. 30Kupranugarius prižiūrėjo Obilas Išmaelitas; asiles prižiūrėjo Jehdejas Meronotitas. Avių kaimenėmis rūpinosi Jazizas Hagritas. 31Visi šie buvo karaliaus Dovydo nuosavybės prižiūrėtojai.

Karaliaus patarėjai32Dovydo dėdė Jonatanas, išmintingas žmogus ir raštininkas, buvo patarėjas. Hachmonio sūnus Jahielis auklėjo Dovydo sūnus. 33Ahitofelis buvo karaliaus patarėjas, o architas Hušajis buvo karaliaus bičiulis. 34Po Ahitofelio atėjo Benajo sūnus Jehojada ir Abjataras. Joabas buvo Dovydo kariuomenės vadas.

28Sueiga Jeruzalėje 1Dovydas sušaukė sueiti į Jeruzalę visus Izraelio pareigūnus - giminių galvas, vadus būrių, buvusių karaliaus tarnyboje, tūkstantininkus ir šimtininkus, visus karaliaus nuosavybės

bei galvijų prižiūrėtojus ir savo sūnus - drauge su dvariškiais, galiūnais ir visais turtingais vyrais.
2Karalius atsistojo ir tarė: "Mano broliai, mano tauta, klausykitės manęs! Aš buvau sumanęs pastatyti atilsio Namus VIEŠPATIES Sandoros Skryniai, mūsų Dievui pakoją. 3Bet Dievas tarė man: 'Tu nestatysi Namų mano vardui, nes esi kovotojas ir esi išliejęs kraujo'. 4Tačiau VIEŠPATS, Izraelio Dievas, išsirinko mane iš visų mano protėvių namų būti Izraelio karaliumi amžinai. Juk jis išsirinko Judą valdovu, o iš Judo namų mano tėvo namus; ir iš mano tėvo sūnų jis rado malonumą padaryti mane viso Izraelio karaliumi. 5O iš visų mano sūnų, - nes VIEŠPATS man daug sūnų davė, - jis išsirinko mano sūnų Saliamoną sėdėti VIEŠPATIES karalystės, Izraelio, soste. 6Be to, jis man pasakė: 'Tavo sūnus Saliamonas yra tas, kuris pastatys man Namus ir mano kiemus, nes aš išsirinkau jį būti man sūnumi ir aš būsiu jam tėvas. 7Aš padarysiu jo karalystę amžiną, jei jis ir toliau taip ryžtingai laikysis mano įstatymų ir įsakų, kaip jis dabar daro.' 8Nūn tad viso Izraelio, Dievo bendrijos, akivaizdoje ir mūsų Dievui girdint, aš jus skatinu ištikimai atsiduoti visiems VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymams, idant valdytumėte šį gerą kraštą ir paliktumėte jį kaip amžiną paveldą savo vaikams.

9O tu, mano sūnau Saliamonai, pažink savo tėvo Dievą ir tarnauk jam visa širdimi ir visa gyvastimi, nes VIEŠPATS tiria kiekvieną širdį ir supranta kiekvieną norą bei mintį. Jeigu ieškosi jo, jis leis tau save surasti; bet jeigu paliksi jį, jis atmes tave amžinai. 10Būk tad atidus, nes VIEŠPATS išsirinko tave pastatyti šventovės Namams. Būk ryžtingas ir imkis darbo!"

Dovydas duoda Saliamonui Šventyklos projektą11Tada Dovydas įteikė savo sūnui Saliamonui brėžinį Šventyklos prieangio, jos sandėlių ir iždų, jos aukštutinių kambarių bei jos vidaus kambarių ir kambario malonės sosto Skryniai. 12Be to, ir brėžinį viso, ką jis sumanė per {Dievo} dvasią: VIEŠPATIES Namų kiemams, visiems Dievo Namus supantiems kambariams bei sandėliams ir įžado atnašų sandėliams; 13kunigų bei levitų padaloms, visiems VIEŠPATIES Namų tarnybos darbams ir visiems VIEŠPATIES Namų tarnybos reikmenims. 14Jis nurodė svorį aukso visų apeigų visiems auksiniams reikmenims, svorį sidabro visų apeigų visiems sidabriniams reikmenims; 15panašiai ir svorį auksinių žvakidžių bei jų lempų, svorį aukso kiekvienai žvakidei ir jos lempoms, svorį sidabro žvakidei ir jos lempoms pagal kiekvienos žvakidės paskirtį. 16Jis nurodė svorį aukso kiekvienam Artumo duonos eilių stalui ir sidabro sidabriniams stalams; 17ir gryno aukso, naudotino šakutėms, dubenims bei ąsočiams; ir svorį aukso kiekvienam auksiniam dubeniui ir kiekvienam sidabriniam dubeniui; 18ir svorį gryniausio aukso, naudotino smilkalų aukurui ir pavyzdžiui vežimo su kerubais, išskleistais sparnais uždengti VIEŠPATIES Sandoros Skryniai.

19 Jis buvo tiksliai užrašęs brėžinio nurodymus, nes jį vedė VIEŠPATIES ranka.

20Dovydas dar kalbėjo savo sūnui Saliamonui: "Būk stiprus ir ryžtingas! Imkis darbo! Nebijok ir nenusimink, nes VIEŠPATS Dievas, mano Dievas, yra su tavimi. Jis neatmes ir nepaliks tavęs, kol nebus užbaigti visi darbai VIEŠPATIES Namų tarnybai. 21Štai kunigų ir levitų padalos yra parengtos visai Dievo Namų tarnybai. Visuose darbuose su tavimi bus norintys padėti vyrai, turintys išminties ir įgūdžių visokioms užduotims. Taip pat ir pareigūnai, ir visi žmonės darys visa, ką tu įsakysi".

29Aukos Šventyklos statybai 1Karalius Dovydas kalbėjo visai sueigai: "Mano sūnus Saliamonas, kurį vieną Dievas išsirinko, yra jaunas ir be patirties, nors užduotis didelė. Juk Šventykla nėra žmogui, bet VIEŠPAČIUI Dievui. 2Užtat aš atidėjau dėl savo Dievo Namų, kiek pajėgiau, aukso auksiniams daiktams, sidabro sidabriniams daiktams, vario variniams daiktams, geležies

geležiniams daiktams, medžio mediniams daiktams, apsčiai onikso akmens ir akmenų inkrustuoti, rubinų, įvairiaspalvių akmenų - visokių brangakmenių ir gausybę marmuro. 3Bet nūn, kadangi gėriuosi savo Dievo Namais, šalia viso, ką esu atidėjęs šventiesiems Namams, duodu savo Dievo Namams savo aukso bei sidabro sankaupas: 4tris tūkstančius auksinių - Ofyro aukso - talentų ir septynis tūkstančius gryniausio sidabro talentų Namų sienoms aptraukti 5ir visiems meistrų darbams atlikti, auksą daiktams iš aukso ir sidabrą sidabriniams daiktams. O dabar kas, atsiduodamas VIEŠPAČIUI, šiandien su noru aukos?"

6Tada klanų vadai, giminių vadai, tūkstantininkai bei šimtininkai ir visi karaliaus darbų prižiūrėtojai laisva valia įteikė savo atnašas, 7duodami Dievo Namų tarnybai penkis tūkstančius auksinių talentų ir dešimt tūkstančių auksinių darikų, dešimt tūkstančių sidabrinių talentų, aštuoniolika tūkstančių varinių talentų ir šimtą tūkstančių geležinių talentų. 8Kas tik turėjo brangakmenių, per Jehielio Geršonito rankas juos atidavė VIEŠPATIES Namų iždui. 9Žmonės džiaugėsi savo laisva valia duotomis atnašomis, nes jie atnašavo iš visos širdies. Ir karalius Dovydas tuo labai džiaugėsi.

Dovydo padėkos malda10 Tada Dovydas pašlovino VIEŠPATĮ visos bendrijos akivaizdoje. Dovydas tarė:

"Būk pašlovintas, VIEŠPATIE,
Izraelio, mūsų tėvo, Dieve,
nuo amžių per amžius!
11 O VIEŠPATIE, tavo yra didybė,
galybė, grožybė, pergalė ir šlovė.
Taip, nes tau priklauso visa,
kas danguje ir žemėje.
O VIEŠPATIE, tau priklauso karalystė,
tu išsiaukštinai save kaip visatos galva.
12 Tu daliji turtus ir garbę,
tu visa valdai.
Tavo rankoje jėga ir galybė,
tavo galioje kiekvieną
išaukštinti ir stiprinti.
13 Už tai, mūsų Dieve,
mes tau dėkojame ir šloviname
tavo garbingą vardą.

14Betgi kas esu aš ir kas yra mano tauta, kad mes galime daryti šią laisvos valios atnašą? Juk visa iš tavęs ateina, o mes duodame tau tik tai, ką iš tavo rankos esame gavę. 15Juk tavo akivaizdoje mes esame kaip praeiviai, tik tavo svečiai, kaip visi mūsų tėvai. Mūsų dienos žemėje yra tarsi šešėlis, išnykstantis be vilties. 16VIEŠPATIE, mūsų Dieve, visa ši gausybė, kurią atidėjome statyti tavo Namams, tavo šventajam vardui, yra iš tavo rankos ir tau priklauso. 17Aš žinau, mano Dieve, kad tu tikrini širdį ir mėgsti dorumą. Dora širdimi noriai atnašavau visus šiuos dalykus; ir nūn pamačiau tavo žmones, čia esančius, tau atnašaujančius su noru ir su džiaugsmu. 18VIEŠPATIE, Dieve Abraomo, Izaoko ir Izraelio, mūsų protėvių, palaikyk tokį jausmą ir tokias mintis savo tautos žmonių širdyje amžinai ir kreipk į save jų širdį. 19Suteik mano sūnui Saliamonui, kad visa širdimi laikytųsi tavo įsakymų, pamokymų ir įsakų, kad juos visus vykdytų, kad pastatytų Šventyklą, kuriai

esu atidėjęs medžiagas".

20Tada Dovydas kreipėsi į visą bendriją: "Šlovinkite VIEŠPATĮ, savo Dievą!" Ir visa bendrija pašlovino VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą, nulenkdama galvas ir parpuldama kniūbsčia prieš VIEŠPATĮ ir karalių. 21Kitą dieną jie atnašavo aukas ir deginamąsias atnašas VIEŠPAČIUI: tūkstantį jaučių, tūkstantį avinų ir tūkstantį ėriukų, kartu su savo liejamomis atnašomis ir gausybe aukų už visą Izraelį. Tą dieną buvo valgoma ir geriama VIEŠPATIES akivaizdoje su dideliu džiaugsmu.

Saliamonas tampa karaliumi. Dovydo mirtis22Jie antrą kartą paskelbė Dovydo sūnų Saliamoną karaliumi, patepdami jį VIEŠPATIES akivaizdoje valdovu, o Zadoką kunigu. 23Tada Saliamonas atsisėdo į VIEŠPATIES sostą, tapdamas karaliumi vietoj savo tėvo Dovydo. Jo valdymas buvo sėkmingas, ir jam pakluso visas Izraelis. 24Visi vadai ir galiūnai, taip pat ir visi kiti karaliaus Dovydo sūnūs padavė ranką, pareikšdami ištikimybę karaliui Saliamonui. 25VIEŠPATS didžiai išaukštino Saliamoną viso Izraelio akyse ir suteikė jam tokią karališką garbę, kokios prieš jį nė vienas Izraelio karalius nebuvo turėjęs.

26Taip tad Išajo sūnus Dovydas valdė visą Izraelį. 27Jis buvo Izraelio karaliumi keturiasdešimt metų: septynerius metus karaliavo Hebrone ir trisdešimt trejus Jeruzalėje. 28Jis numirė žiloje senatvėje, turtingas ir garbingas, ir jo sūnus Saliamonas tapo karaliumi jo vietoje.

29Karaliaus Dovydo darbai, nuo pirmojo iki paskutinio, antai yra aprašyti regėtojo Samuelio kronikose, pranašo Natano kronikose ir regėtojo Gado kronikose 30kartu su pasakojimais apie visą jo karaliavimą bei žygdarbius ir įvykius, kuriuos patyrė ir jis, ir Izraelis, ir visos kitos žemės karalystės.

ANTROJI KRONIKŲ KNYGA

A. SALIAMONO KARALIAVIMAS

1Dievas suteikia Saliamonui išmintį 1Dovydo sūnus Saliamonas įsitvirtino savo karalystėje. VIEŠPATS, jo Dievas, buvo su juo ir darė jį vis iškilesnį. 2Saliamonas sušaukė visą Izraelį - tūkstantininkus ir šimtininkus, teisėjus ir visus viso Izraelio vadus bei klanų galvas. 3Tada Saliamonas, lydimas visos su juo buvusios bendrijos, nuėjo į Gibeono aukštumų alką, nes ten buvo Dievo Susitikimo palapinė, kurią VIEŠPATIES tarnas Mozė buvo padaręs dykumoje. {4Bet Dievo Skrynią Dovydas buvo pargabenęs iš Kirjat-Jearimų į vietą, kurią Dovydas buvo jai prirengęs; jis buvo pastatęs jai palapinę Jeruzalėje.} 5Be to, ten, VIEŠPATIES Padangtės priešakyje, buvo ir varinis aukuras, kurį buvo padaręs Huro sūnaus Urio sūnus Bezalelis. Ten Saliamonas ir bendrija teiravosi VIEŠPATIES. 6Ten Saliamonas palipo VIEŠPATIES akivaizdoje prie varinio aukuro, stovėjusio prie Susitikimo palapinės, ir atnašavo ant jo tūkstantį deginamųjų aukų.

7Tą naktį Dievas pasirodė Saliamonui ir tarė: "Prašyk, ko nori, kad tau duočiau". 8Saliamonas tarė Dievui: "Tu parodei didelę ir ištikimą meilę mano tėvui Dovydui ir padarei mane jo vietoje karaliumi. 9Nūn, VIEŠPATIE Dieve, tebūna įvykdytas tavo pažadas mano tėvui Dovydui, nes esi paskyręs mane karaliumi tautos, kuri yra taip gausi, kaip dulkės žemėje. 10Nūn tad suteik man išminties ir žinojimo, kaip vesti šią tautą, nes kitaip kas pajėgs šią tavo didelę tautą valdyti?" 11Dievas Saliamonui atsakė: "Kadangi tai yra tavo širdyje ir tu neprašei nuosavybės, turtų, garbės

ar savo priešų gyvasties ir neprašei net ilgo gyvenimo, bet prašei sau išminties ir žinojimo, kad pajėgtum valdyti mano tautą, kurios karaliumi tave esu pastatęs, 12tai duodu tau išmintį ir žinojimą. Duosiu tau taip pat ir turtų, ir nuosavybės, ir garbės tiek, kiek nė vienas pirm tavęs buvusių karalių nėra turėjęs ir nė vienas po tavęs neturės".

Saliamono turtai13Iš aukštumų alko Gibeone, iš Susitikimo palapinės, Saliamonas grįžo į Jeruzalę ir valdė Izraelį. 14Jis sutelkė sau kovos vežimų bei raitelių; jis turėjo keturiolika tūkstančių kovos vežimų ir dvidešimt keturis tūkstančius arklių, kuriuos išdėstė kovos vežimų miestuose ir prie karaliaus Jeruzalėje. 15Karalius padarė sidabrą ir auksą taip įprastus Jeruzalėje, kaip akmenys ir kedrai, taip apsčius, kaip sikamoro medžiai Šefeloje. 16 Saliamono arkliai buvo įvežami iš Egipto ir Kuės. Iš Kuės karaliaus pirkliai juos pirkdavo rinkos kaina. 17Kovos vežimas, įvežtas iš Egipto, kainuodavo šešis šimtus sidabrinių šekelių, o arklys šimtą penkiasdešimt. Juos savo ruožtu jie pristatydavo visiems hetitų karaliams ir visiems Aramo karaliams.

Pasiruošimas statyti Šventyklą 18Tada Saliamonas nutarė statyti VIEŠPATIES vardui Namus ir sau karališkus rūmus.

2 1Saliamonas pašaukė septyniasdešimt tūkstančių vyrų nešti akmenų ir aštuoniasdešimt tūkstančių vyrų skaldyti akmenų kalnuose drauge su trimis tūkstančiais šešiais šimtais prižiūrėtojų. 2Be to, jis davė žinią Tyro karaliui Huramui: "Kadaise tu padėjai mano tėvui Dovydui ir siuntei jam kedro rąstų, kad pasistatytų sau rūmus gyventi. 3Štai aš ketinu statyti Namus VIEŠPATIES, savo Dievo, vardui. Aš jam pašvęsiu juos kvepiančių smilkalų atnašavimui jo akivaizdoje, nuolatinei Artumo duonos eilių atnašai, deginamosioms ryto ir vakaro aukoms šabo, jaunaties ir nustatytų VIEŠPATIES, mūsų Dievo, iškilmių dienomis, kaip Izraelis yra amžinai įpareigotas. 4Namai, kuriuos noriu pastatyti, bus didingi, nes mūsų Dievas yra didingesnis už visus dievus. 5Bet kas iš tikrųjų gali pastatyti jam Namus? Juk nei dangus, nei dangaus aukštybės negali jo aprėpti! Kas gi aš, kad galėčiau pastatyti jam Namus, nebent kaip vietą smilkalams atnašauti jo akivaizdoje? 6Nūn tad atsiųsk man išmintingą vyrą, įgudusį apdirbti auksą, sidabrą, varį bei geležį ir violetinės, tamsiai raudonos bei mėlynos spalvos medžiagas, mokantį daryti įraižas, kad dirbtų su amatininkais, kuriuos man parūpino mano tėvas Dovydas čia, Judo karalystėje ir Jeruzalėje. 7Atsiųsk man taip pat ir kedro, kipariso ir algumo medžio sienojų iš Libano, nes žinau, kad tavo tarnai yra įgudę kirsti medžius Libane. Mano tarnai padės tavo tarnams 8aprūpinti mane daugybe rąstų, nes Namai, kuriuos noriu statyti, bus didingi ir nuostabūs. 9Štai aš parūpinsiu tavo tarnams, medkirčiams, kertantiems medžius, dvidešimt tūkstančių korų grūstų kviečių, dvidešimt tūkstančių korų miežių, dvidešimt tūkstančių batų vyno ir dvidešimt tūkstančių batų aliejaus".

10Tyro karalius Huramas nusiuntė Saliamonui tokį rašytą žodį: "Kadangi VIEŠPATS myli savo tautą, jis padarė tave jų karaliumi". 11Huramas tęsė: "Tebūna pagarbintas VIEŠPATS, Izraelio Dievas, kuris padarė dangų ir žemę, kuris davė karaliui Dovydui išmintingą sūnų, apdovanotą įžvalgiu protu bei supratimu, kaip statyti Namus VIEŠPAČIUI ir karališkus rūmus sau.

12Nūn aš siunčiu savo meistrą Huram-Abį, įgudusį ir protingą vyrą, 13sūnų vienos Dano giminės dukterų; jo tėvas buvo tyrietis. Jis yra įgudęs apdirbti ir auksą, sidabrą, varį, geležį, akmenį bei medį, ir violetinės, mėlynos ir tamsiai raudonos spalvos siūlus bei ploną drobę, ir su tavo amatininkais ir amatininkais mano viešpaties, tavo tėvo Dovydo, daryti visokias įraižas bei sumanyti visa, kas tik bus iš jo reikalaujama, su tavo amatininkais ir amatininkais mano viešpaties, tavo tėvo Dovydo. 14O dabar tesiunčia mano viešpats savo tarnams kviečius, miežius, vyną ir

aliejų, kuriuos jis yra pažadėjęs. 15Mes nukirsime Libane tiek medžių, kiek tau reikia, ir atplukdysime juos tau sieliais jūra į Jafą. Į Jeruzalę tu juos nugabensi".

16Tada Saliamonas padarė visų Izraelio krašte gyvenusių svetimtaučių surašymą, panašų į surašymą, kurį buvo daręs jo tėvas Dovydas, ir buvo jų rasta šimtas penkiasdešimt tūkstančių šeši šimtai. 17Iš jų septyniasdešimt tūkstančių buvo paskirti nešikais ir aštuoniasdešimt tūkstančių akmenskaldžiais kalnuose, o trys tūkstančiai prižiūrėtojais, kad žmonės dirbtų.

3Šventyklos statymas 1Tada Saliamonas pradėjo statyti Namus VIEŠPAČIUI Jeruzalėje ant Morijos kalno, kur VIEŠPATS buvo pasirodęs jo tėvui Dovydui, toje vietoje, kurią buvo nurodęs Dovydas, ant Ornano Jebusito klojimo. 2Jis pradėjo statyti savo karaliavimo ketvirtaisiais metais antrojo mėnesio antrąją dieną. 3Šie buvo Saliamono nustatyti Dievo Namų matmenys: ilgis, uolektimis pagal senovinį matą, šešiasdešimt uolekčių ir plotis dvidešimt uolekčių. 4Prieangis priešais Namų Navą buvo dvidešimties uolekčių ilgio ir Namų pločio; jo aukštis buvo šimtas dvidešimt uolekčių. Jo vidus buvo paauksuotas grynu auksu. 5Didžiąją Navą Saliamonas apmušė kipariso medžiu, aptraukė ją grynu auksu ir išpuošė palmių įraižomis bei vainikais. 6Jis nusagstė pastatą brangakmenių įtvarais. {Auksas buvo iš Parvajimų.} 7Namus jis apmušė auksu - jų sijas, slenksčius, sienas ir duris; įraižė kerubus ant sienų.

8Jis padarė Šventųjų Šventąją: jos ilgis buvo tolygus Namų pločiui - dvidešimt uolekčių, o jos plotis buvo dvidešimt uolekčių, ir apmušė ją šešiais šimtais talentų gryno aukso. 9Vinių svoris buvo penkiasdešimt auksinių šekelių. Panašiai jis apmušė auksu viršutinius kambarius.

10Šventųjų Šventojoje jis padarė du drožtus kerubus ir juos paauksavo. 11Išskleisti kerubų sparnai buvo dvidešimties uolekčių: vienas sparnas, liečiantis vieną Namų sieną, penkių uolekčių ilgio ir kitas sparnas, liečiantis kito kerubo sparną, penkių uolekčių ilgio; 12vienas sparnas kito kerubo, liečiantis kitą Namų sieną, penkių uolekčių ilgio ir jo kitas sparnas, liečiantis pirmojo kerubo sparną, penkių uolekčių ilgio. 13Taigi sparnai šių kerubų buvo išskleisti per dvidešimt uolekčių; kerubai stovėjo ant kojų, atsigręžę į Navą. 14Saliamonas padirbo užuolaidą iš plonos drobės, išsiuvinėtos kerubais, mėlynos, violetinės bei tamsiai raudonos spalvos siūlais.

15Priešais Namus jis padarė du trisdešimt penkių uolekčių šulus; galvenos jų viršūnėje buvo penkių uolekčių. 16Jis padirbo vėrinio išvaizdos vainikų ir uždėjo ant šulų viršaus; padarė šimtą granatmedžio obuolių ir uždėjo juos ant vainikų. 17Šulus pastatė Šventyklos priešakyje, vieną dešinėje, o kitą kairėje. Dešinysis buvo pavadintas Jachinu, o kairysis Boazu.

4 1Jis padarė varinį aukurą dvidešimties uolekčių ilgio, dvidešimties uolekčių pločio ir dešimties uolekčių aukščio. 2Jis nuliejo jūrą. Ji buvo apskrita, dešimt uolekčių nuo vieno krašto lig kito, penkių uolekčių aukščio, o jos apskritimo ilgis buvo trisdešimt uolekčių. 3Po ja buvo jaučių pavidalai, dešimties uolekčių didumo, supantys jūrą; jaučių, nulietų tuo pačiu liejimu, buvo dvi eilės. 4Jūra stovėjo ant dvylikos jaučių: trys buvo atgręžti į šiaurę, trys buvo atgręžti į vakarus, trys atgręžti į pietus ir trys atgręžti į rytus. Jūra buvo ant jų pastatyta; jaučių pasturgaliai buvo nugręžti į vidaus pusę. 5Jos storis buvo delno platumo, o jos briauna buvo padaryta kaip briauna taurės, tarsi lelijos žiedo vainiklapiai; joje tilpo du tūkstančiai batų.

6Jis padarė dešimt praustuvų ir pastatė penkis dešiniajame šone ir penkis kairiajame. Juose buvo skalaujamos deginamosioms aukoms skirtos atnašų dalys, o jūra buvo skirta kunigams apsiplauti. 7Jis padarė dešimt žvakidžių iš aukso, kaip įsakyta, ir pastatė jas Navoje, penkias dešiniajame šone

ir penkias kairiajame. 8Jis padarė dešimt stalų ir pastatė juos Navoje, penkis dešiniajame šone ir penkis kairiajame. Jis padarė šimtą auksinių dubenų šlakstymui. 9Jis pastatė kunigų kiemą, didįjį kiemą ir padarė duris didžiajam kiemui; duris aptraukė variu. 10Jūrą pastatė dešiniajame šone, prie pietrytinio Namų kampo.

11Huramas padarė taip pat ir puodų, bertuvių bei dubenų. Taip Huramas užbaigė darbą, kurį jis turėjo atlikti karaliui Saliamonui VIEŠPATIES Namuose: 12du šulus, du rutulius ir dvi galvenas šulų viršūnėms; du vainikus apdengti dviem galvenų rutuliams ant šulų viršūnių; 13keturis šimtus granatmedžio obuolių dviem vainikams, po dvi eiles granatmedžio obuolių kiekvienam vainikui, apdengti dviem galvenų rutuliams ant šulų viršūnių. 14Jis padarė pastovus, praustuvus ant pastovų, 15jūrą ir dvylika jaučių po ja. 16Puodai, bertuvės, šakės ir visi reikmenys, Huram-Abio padaryti karaliui Saliamonui VIEŠPATIES Namams, buvo iš blizgančio vario. 17Karalius nuliedino juos molinėje žemėje Jordano lygumoje tarp Sukotų ir Zeredos. 18Saliamonas padarė šių reikmenų tiek daug, kad vario svorio neįmanoma buvo nustatyti.

19Saliamonas padarė visus Dievo Namuose buvusius reikmenis: auksinį aukurą, stalus Artumo duonai, 20žvakides ir lempas iš gryno aukso, kad degtų, kaip įsakyta, prieš Vidinę šventovę; 21vainiklapius, lempas bei reples iš gryno aukso; 22žnyples, šlakstymo dubenis, samčius ir keptuves iš gryno aukso. 23O įėiti į Namus durys į vidinę dalį Namų - į Šventųjų Šventąją - ir Namų Navos durys buvo iš aukso.

5Skrynia atnešama į Šventyklą 1Taip buvo užbaigti visi darbai, kurių Saliamonas buvo ėmęsis VIEŠPATIES Namuose. Saliamonas įnešė savo tėvo šventąsias atnašas - sidabrą, auksą, reikmenis - ir padėjo jas Dievo Namų ižde.

2Tada Saliamonas sušaukė Izraelio seniūnus - giminių galvas ir izraeliečių klanų vadus - į Jeruzalę atnešti VIEŠPATIES Sandoros Skrynios iš Dovydo miesto {tai yra iš Ziono}.

3Visi izraeliečiai suėjo pas karalių septintojo mėnesio Iškilmių metu. 4Suėjus visiems Izraelio seniūnams, levitai paėmė nešti Skrynią. 5Jie nešė Skrynią, Susitikimo palapinę ir visus Padangtėje buvusius šventuosius reikmenis; nešė juos levitai kunigai. 6Tuo tarpu karalius Saliamonas ir visa Izraelio bendrija, susirinkusi pas jį priešais Skrynią, paaukojo tokią daugybę avių ir jaučių, kad nebuvo įmanoma nei jų suskaičiuoti, nei jų vertės nustatyti. 7Kunigai atnešė VIEŠPATIES Sandoros Skrynią į jos vietą vidinėje Namų šventovėje - į Šventųjų Šventąją, po kerubų sparnais. 8Kerubai buvo taip išskleidę sparnus virš vietos, skirtos Skryniai, kad uždengė iš viršaus Skrynią ir jos kartis. 9Kartys kyšojo iš Skrynios ir jų galai tebuvo matyti nuo vidinės šventovės priešakio. Iš lauko jų nesimatė. Ten ji likosi iki šios dienos. 10Skrynioje buvo tik dvi lentelės, kurias buvo įdėjęs Mozė prie Horebo, kur VIEŠPATS sudarė Sandorą su izraeliečiais po jų išėjimo iš Egipto.

Dievo šlovės apsireiškimas11Kunigams išėjus iš šventovės, - nes visi čia dalyvaujantys kunigai buvo save pašventinę, nepaisant padalų eilės, - 12visi levitai giesmininkai: Asafas, Hemanas ir Jedutūnas, jų sūnūs bei broliai, apsirengę plonos drobės apdarais, laikydami cimbolus, arfas ir lyras, stovėjo į rytus nuo aukuro su šimtu dvidešimčia kunigų, pučiančių trimitus. 13Trimitininkai ir giesmininkai įsitraukė sutartinai į šlovės ir padėkos giesmę VIEŠPAČIUI. Didėjant trimitų, cimbolų ir kitų muzikos instrumentų garsams VIEŠPATIES šlovei, -

"nes jis yra geras,
nes jo ištikima meilė amžina", -

Namai, VIEŠPATIES Namai, buvo pripildyti debesies. 14Per tą debesį kunigai nebegalėjo užsibūti ir atlikti tarnybos, nes VIEŠPATIES šlovė pripildė Dievo Namus.

6 1Tada Saliamonas tarė:
"VIEŠPATS nori gyventi tamsiame debesyje.
2 Pastačiau tau didingus Namus,
amžiną buveinę tau gyventi".

3Paskui, visai Izraelio bendrijai stovint, karalius atsigręžė ir palaimino visą Izraelio bendriją. 4Jis tarė: "Tebūna pašlovintas VIEŠPATS, Izraelio Dievas, kuris savo ranka įvykdė, ką savo lūpomis pažadėjo mano tėvui Dovydui, tardamas: 5'Nuo tos dienos, kurią išvedžiau savo tautą iš Egipto žemės, niekad neišsirinkau tarp Izraelio giminių miesto, kuriame būtų pastatyti Namai mano vardui, nei neišsirinkau žmogaus savo tautos valdovu. 6Bet išsirinkau Jeruzalę, kad ten gyventų mano vardas, ir išsirinkau Dovydą būti mano tautos Izraelio karaliumi'. 7Mano tėvas Dovydas širdyje geidė pastatyti Namus VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, vardui. 8Bet VIEŠPATS mano tėvui Dovydui pasakė: 'Gerai darai, norėdamas pastatyti Namus mano vardui. Gerai darai, kad to nori. 9Tačiau Namų tu nestatysi, bet tavo sūnus, gimęs tau, pastatys Namus mano vardui'. 10O dabar VIEŠPATS įvykdė pažadą, kurį buvo davęs, nes aš esu savo tėvo Dovydo vietoje ir sėdžiu Izraelio soste, kaip VIEŠPATS pažadėjo, aš esu pastatęs Namus VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, vardui. 11Ten aš padėjau Skrynią, kurioje yra VIEŠPATIES Sandora, sudaryta su Izraelio tauta".

Saliamono malda už save12Tada Saliamonas, stovėdamas prieš VIEŠPATIES aukurą visos Izraelio bendrijos akivaizdoje, išskėtė rankas. 13Saliamonas buvo padaręs varinę pakylą penkių uolekčių ilgio, penkių uolekčių pločio, trijų uolekčių aukščio ir pastatęs ją didžiojo kiemo viduryje. Jis ant jos stovėjo. Tada jis suklupo ant kelių visos Izraelio bendrijos akivaizdoje ir, pakėlęs rankas į dangų, 14tarė: "VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, nėra kito Dievo kaip tu nei danguje, nei žemėje. Tu laikaisi sandoros ir rodai ištikimą meilę savo tarnams, kurie tavo akivaizdoje elgiasi dorai iš visos širdies. 15Tu savo tarnui, mano tėvui Dovydui, įvykdei, ką buvai pažadėjęs. Iš tikrųjų, ką tu pažadėjai savo lūpomis, šią dieną įvykdei savo ranka. 16Dabar tad, VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, įvykdyk savo tarnui, mano tėvui Dovydui, ir tą pažadą, kurį jam davei, tardamas: 'Nestigs tau niekad mano akivaizdoje palikuonio, sėdinčio Izraelio soste, jeigu tik tavo vaikai bus atidūs savo keliui ir eis mano mokymo taku, kaip tu ėjai mano akivaizdoje'. 17Dabar tad, VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, tebūna patvirtintas pažadas, kurį davei savo tarnui, mano tėvui Dovydui. 18Bet argi iš tikrųjų Dievas gyvens žemėje su mirtingaisiais? Net dangus ir dangaus aukštybės negali tavęs sutalpinti. Kaipgi galėtų tai padaryti šie Namai, kuriuos aš pastačiau! 19Tačiau atsižvelk į savo tarno maldą ir prašymą, o VIEŠPATIE, mano Dieve, išgirsdamas šauksmą ir maldą, kuria tavo tarnas meldžiasi tau. 20Tebūna atviros tavo akys dieną ir naktį šiems Namams - buveinei, kurioje tu apgyvendinai savo vardą, kad išklausytum maldą, kai tavo tarnas melsis šioje vietoje".

Saliamonas meldžiasi už tautą 21"Girdėdamas maldavimus, kada tik tavo tarnas ir tavo tauta Izraelis šioje vietoje šauksis tavęs, išklausyk savo dangaus buveinėje, išklausyk ir atleisk.

22Kada tik žmogus nusidės artimui ir turės duoti priesaiką, kai ateis ir prisieks prieš tavo aukurą šiuose Namuose, 23tada išgirsk danguje ir nedelsk duoti savo tarnams nuosprendį, kaltąjį pasmerkdamas bei uždėdamas jam ant galvos bausmę už jo elgesį, o teisųjį apgindamas bei atlygindamas jam pagal jo teisumą.

24Jeigu tavo tauta Izraelis būtų priešo nugalėta, nes ji buvo tau nusidėjusi, bet sugrįžtų pas tave, išpažintų tavo vardą, siųstų maldą ir prašymą į tave šiuose Namuose, 25tada išklausyk danguje, atleisk savo tautos Izraelio nuodėmę ir parvesk juos atgal į žemę, kurią davei jiems ir jų protėviams.

26Jeigu dangus būtų uždarytas ir nebūtų lietaus dėlto, kad jie yra tau nusidėję, bet vis dėl to jie melstųsi šioje vietoje, išpažintų tavo vardą, gręžtųsi nuo savo nuodėmės, nes tu juos vargini, 27tada išklausyk danguje ir atleisk savo tarnų, savo Izraelio tautos, nuodėmę, pamokydamas juos tikrojo kelio, kuriuo jie turėtų eiti. Suteik lietaus savo kraštui, kurį esi davęs savo tautai kaip paveldą.

28Taip pat jeigu krašte kiltų badas, jei ištiktų maras, amaras ar miltligė, skėriai ar vikšrai, jeigu priešai apgultų juos kurioje nors jų krašto gyvenvietėje, - bet kokioje nelaimėje ir bet kokioje ligoje, - 29tuomet kokia tik malda ir koks tik prašymas kiltų iš pavienio ar iš visos tavo tautos Izraelio, taip pajutusio savo nelaimę ir savo skausmą, kad tiestų rankas šių Namų link, 30tada išklausyk danguje, savo dangaus buveinėje, ir atleisk. Elkis su kiekvienu pagal jo elgesį, žinodamas, kas yra žmogaus širdyje, - nes tik tu pažįsti širdį visų žmonių, - 31kad jie garbintų tave per visas gyvenimo dienas, gyvendami krašte, kurį davei jų protėviams.

32Panašiai, kai svetimtautis, nepriklausantis tavo tautai Izraeliui, ateitų iš tolimos šalies, vedamas tavo didžio vardo, galingos rankos ir pakelto peties, ir melstųsi prie šių Namų, 33tada išklausyk savo dangaus buveinėje ir suteik, ko tik svetimtautis prašo, idant visos žemės tautos pažintų tavo vardą ir garbintų tave, kaip daro tavoji tauta Izraelis, ir žinotų, kad tavo vardu yra vadinami šie Namai, kuriuos pastačiau.

34Kai tavo tauta eis į žygį prieš savo priešą, kad ir kokiu keliu tu juos siųstum, ir jie melsis VIEŠPAČIUI, atsisukę į miestą, kurį tu išsirinkai, ir į Namus, kuriuos tavo vardui pastačiau, 35tada išklausyk danguje jų maldą ir prašymą, palaikyk juos.

36Kai jie tau nusidės, - juk nėra žmogaus, kuris nenusidėtų, - ir tu, ant jų supykęs, atiduosi juos priešui, kad būtų išvesti toli ar arti į priešo kraštą, 37tuomet, jeigu jie krašte, kur buvo išvesti, paims į širdį, atsivers ir maldaus tavęs savo nelaisvės šalyje, sakydami: 'Mes nusidėjome, užsitraukėme kaltę, nedorai elgėmės', - 38jeigu jie grįš pas tave visa širdimi ir visa gyvastimi savo nelaisvės krašte, kur jie buvo išvesti, ir melsis atsigręžę į kraštą, kurį tu davei jų protėviams, į miestą, kurį esi išsirinkęs, ir į Namus, kuriuos pastačiau tavo vardui, 39tada išklausyk savo dangaus buveinėje jų maldą ir prašymus, palaikyk juos ir atleisk tau nusidėjusiems savo žmonėms. 40Dabar tad, mano Dieve, tavo akys tebūna atviros ir tavo ausys atidžios maldai iš šios vietos!

41 Nūn tad, VIEŠPATIE Dieve, pakilk
ir ženk, tu ir tavo galingoji Skrynia,
į savo atilsio vietą.
Išganymu teapsivelka
tavo kunigai, VIEŠPATIE Dieve;
tavo gerumu tesidžiaugia
tau ištikimieji, VIEŠPATIE Dieve.
42 VIEŠPATIE Dieve, neatmesk savo pateptojo,
atsimink savo ištikimą meilę savo tarnui Dovydui!"

7Šventyklos pašventinimas 1Saliamonui pabaigus maldą, ugnis nužengė iš dangaus ir sudegino deginamąją atnašą ir aukas. VIEŠPATIES šlovė pripildė Namus. 2Kunigai negalėjo įeiti į

VIEŠPATIES Namus, nes VIEŠPATIES šlovė buvo pripildžiusi VIEŠPATIES Namus. 3Visi izraeliečiai, pamatę nužengiančią į Namus ugnį ir VIEŠPATIES šlovę, puolė kniūbsti ant žemės ir, garbindami ir dėkodami VIEŠPAČIUI, tarė:

"Nes jis yra geras,
nes amžina yra jo ištikima meilė".

4Tada karalius ir visi žmonės atnašavo aukas VIEŠPATIES akivaizdoje. 5Karalius atnašavo aukoms dvidešimt du tūkstančius jaučių ir šimtą dvidešimt tūkstančių avių. Taip karalius ir visi žmonės pašventino Dievo Namus. 6Kunigai stovėjo savo tarnybos vietose, taip darė ir levitai, laikydami VIEŠPATIES giesmės instrumentus, kuriuos karalius Dovydas buvo parūpinęs, kad reikštų "Padėką VIEŠPAČIUI, nes amžina yra jo ištikima meilė!", ir giedodami Dovydo sukurtas giesmes. Jiems priešpriešiais pūtė trimitus kunigai, tuo tarpu visas Izraelis stovėjo.

7Saliamonas pašventino vidurį kiemo, kuris buvo priešais VIEŠPATIES Namus, nes ten jis atnašavo deginamąsias aukas ir bendravimo atnašų taukus, o Saliamono padirbtas varinis aukuras negalėjo sutalpinti deginamųjų aukų, javų atnašų ir riebiųjų bendravimo atnašų dalių.

8Tuo metu Saliamonas šventė septynių dienų Iškilmes, su juo ir visas Izraelis - didžiulė bendrija nuo Lebo-Hamato iki Egipto upės. 9 Aštuntą dieną buvo švenčiama iškilminga sueiga, nes jie buvo šventę aukuro pašventinimą septynias dienas ir septynių dienų Iškilmes. 10Dvidešimt trečiąją septintojo mėnesio dieną jis paleido į savo namus žmones, džiūgaujančius ir smagiai nusiteikusius dėl gerumo, kurį VIEŠPATS buvo parodęs ir Dovydui, ir Saliamonui, ir savo Izraelio tautai.

Viešpats apsireiškia ir įspėja11Taip Saliamonas užbaigė statyti VIEŠPATIES Namus ir karaliaus rūmus. Visa, ką Saliamonas buvo sumanęs savo širdyje padaryti VIEŠPATIES Namuose ir savo rūmuose, jis sėkmingai užbaigė.

12Tada VIEŠPATS pasirodė Saliamonui naktį ir jam tarė: "Aš išklausiau tavo maldos ir išsirinkau šią buveinę sau, kad ji būtų aukos Namai. 13Kai taip uždarysiu dangų, kad nebus lietaus, ar įsakysiu skėriams nuniokoti kraštą, ar atsiųsiu marą savo tautai, 14jeigu mano tauta, vadinama mano vardu, nusižemins, melsis, ieškos mano veido ir nusigręš nuo savo nedorų kelių, aš išgirsiu savo dangaus buveinėje, atleisiu jų nuodėmes ir atgaivinsiu jų kraštą. 15Dabar tad mano akys bus atviros ir mano ausys bus atidžios maldoms iš šios buveinės. 16Juk dabar aš išsirinkau ir pašvenčiau šiuos Namus, kad juose amžinai būtų mano vardas. Visada ten bus mano akys ir mano širdis! 17O tu, jeigu taip elgsiesi mano akivaizdoje, kaip elgėsi tavo tėvas Dovydas, ir, laikydamasis mano įstatų ir įsakų, darysi visa, ką esu tau įsakęs, 18aš padarysiu tavo karališką sostą tvirtą, kaip esu padaręs sandorą su tavo tėvu Dovydu, tardamas: 'Nestigs tau niekad palikuonio, valdančio Izraelį'.

19Bet jeigu nusigręšite ir paliksite mano įstatus ir įsakymus, kuriuos jums daviau, eisite ir tarnausite kitiems dievams, garbinsite juos, 20tada išrausiu žmones iš krašto, kurį esu jiems davęs, ir šiuos Namus, kuriuos aš pašvenčiau savo vardui, išmesiu iš akių ir paversiu juos pajuokos patarle ir priežodžiu visoms tautoms. 21O prie šių Namų, kadaise taip didingų, kiekvienas praeivis baisėsis ir klaus: 'Kodėl VIEŠPATS taip pasielgė su šiuo kraštu ir šiais Namais?' 22Bus atsakoma: 'Kadangi jie paliko VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą, kuris išvedė juos iš Egipto, ir prisirišo prie kitų dievų, juos garbindami ir jiems tarnaudami, todėl jis atsiuntė jiems šias visas nelaimes'".

8Viešieji darbai 1Baigiantis dvidešimčiai metų, per kuriuos Saliamonas buvo pastatęs

VIEŠPATIES Namus ir savo paties rūmus, 2Saliamonas atstatė ir miestus, kuriuos jam buvo davęs Huramas, ir juose apgyvendino izraeliečius.

3Saliamonas surengė žygį prieš Hamat-Zobą ir ją paėmė. 4Jis įtvirtino Tadmorą dykumoje ir visus įgulų miestus, kuriuos buvo pastatęs Hamate. 5Jis atstatė Aukštutinį Bet-Horoną ir Žemutinį Bet-Horoną, įtvirtino miestus sienomis, vartais ir velkėmis. 6Taip pat Baalatą bei visus Saliamono įgulų miestus, visus kovos vežimų miestus, visus raitelių miestus ir viską, ką tik Saliamonas norėjo pastatyti Jeruzalėje bei Libane ir visose savo valdose. 7Visus žmones, išlikusius iš hetitų, amoriečių, perizitų, hivitų ir jebusitų, kurie nebuvo kilę iš Izraelio, 8tai yra iš jų palikuonių, dar likusių krašte, kurių izraeliečiai nebuvo sunaikinę, Saliamonas pašaukė į lažo darbus, kaip dar tebėra nūdien. 9Bet Saliamonas nepadarė vergais savo darbams nė vieno izraeliečio, nes jie tapo kareiviais ir pareigūnais, vadais jo kovos vežimų ir vadais jo raitelių. 10Šie buvo karaliaus Saliamono pareigūnų galvos, vadovavę darbams ir prižiūrėję žmones; jų buvo du šimtai penkiasdešimt.

Saliamono pamaldumas11Saliamonas perkėlė faraono dukterį iš Dovydo miesto į rūmus, kuriuos jis buvo jai pastatęs, nes jis sakė sau: "Jokia mano žmona negyvens Izraelio karaliaus Dovydo rūmuose, nes vietos, kur atėjo VIEŠPATIES Skrynia, yra šventos".

12Tuo metu Saliamonas atnašavo VIEŠPAČIUI deginamąsias aukas ant VIEŠPATIES aukuro, kurį jis buvo pastatęs priešais Prieangį, 13kaip reikalavo kasdienė priedermė pagal Mozės įsakymą šabams, jaunatims ir trejoms metinėms Iškilmėms - Neraugintos duonos iškilmėms, Savaičių iškilmėms ir Palapinių iškilmėms. 14Sekdamas savo tėvo Dovydo įsaką, jis paskyrė kunigų būrį jų tarnybai, levitus jų užduočiai giesme šlovinti ir tarnauti kunigų priežiūroje, kaip reikalavo kasdienės priedermės, ir vartų sargus iš eilės prie kiekvienų vartų, nes taip buvo įsakęs Dievo žmogus Dovydas. 15Nebuvo nukrypta jokiu požiūriu nuo to, ką karalius buvo įsakęs ar dėl kunigų ir levitų šiuose visuose dalykuose, ar dėl sandėlių.

16Taip buvo sėkmingai atlikti visi Saliamono darbai nuo tos dienos, kada buvo padėti VIEŠPATIES Namų pamatai, iki VIEŠPATIES Namai buvo visiškai užbaigti.

Saliamono dvaro didingumas17Tada Saliamonas nuvyko į Ezion- Geberį ir Elatą Edomo krašto jūros pakrantėje. 18Huramas per savo tarnus atsiuntė jam laivų ir patyrusių jūreivių. Jie nukeliavo drauge su Saliamono tarnais į Ofyrą ir pargabeno iš ten Saliamonui keturis šimtus talentų aukso.

9 1Kai Šebos karalienė išgirdo apie Saliamono garsą, išmėginti jo sunkiais klausimais ji atvyko į Jeruzalę su labai gausia palyda ir kupranugariais, apkrautais kvepalais, daugybe aukso ir brangakmenių. Atvykusi pas Saliamoną, ji kalbėjosi su Saliamonu apie viską, kas tik gulėjo jai ant širdies. 2Saliamonas atsakė į visus jos klausimus. Nebuvo dalyko, kurio Saliamonas nebūtų žinojęs, nei klausimo, į kurį jis nebūtų galėjęs atsakyti. 3Pamačiusi Saliamono išmintį, rūmus, kuriuos buvo pastatęs, 4jo stalo valgius, jo dvariškių patalpas, jo tarnų paslaugas ir apdarą, jo vyno padavėjus bei jų apdarą ir jo atnašautas deginamąsias aukas VIEŠPATIES Namuose, ji neteko žado.

5Ji tad karaliui sakė: "Kalbos, kurias girdėjau savo šalyje apie tavo darbus ir išmintį, buvo teisingos, 6bet aš kalbomis netikėjau, kol neatvykau ir pati savo akimis nepamačiau. Tikėk manimi, man nė pusė tiesos nebuvo pasakyta apie tavo didelę išmintį. Tu perdėm viršiji kalbas, kurias buvau girdėjusi. 7Laimingi tavo žmonės! Laimingi tavo dvariškiai, kurie visad tau tarnauja ir tavo išmintį girdi! 8 Tebūna pašlovintas VIEŠPATS, tavo Dievas, kuriam tu taip patikai, kad jis pasodino tave savo soste karaliumi VIEŠPAČIUI, tavo Dievui. Kadangi tavo Dievas pamilo Izraelį ir norėjo

padaryti jį saugų amžinai, jis padarė tave jų karaliumi, kad vykdytumei teisingumą ir teisumą".

9Ji apdovanojo karalių šimtu auksinių talentų ir gausybe kvepalų bei brangakmenių. Nebuvo tokių kitų kvepalų, kaip tie, kuriuos Šebos karalienė įteikė karaliui Saliamonui.

10Be to, Huramo tarnai ir Saliamono tarnai, kurie pargabeno aukso iš Ofyro, pargabeno taip pat algumo medžio ir brangakmenių. 11Iš algumo medžio karalius padarė laiptus VIEŠPATIES Namams ir karaliaus rūmams, taip pat ir lyras bei arfas giesmininkams. Panašių į juos nebuvo prieš tai regėta Judo krašte.

12O karalius Saliamonas savo ruožtu įvykdė kiekvieną Šebos karalienės norą, viršydamas tai, ką ji buvo atgabenusi karaliui. Tada ji drauge su dvariškiais sugrįžo į savo šalį.

Saliamono turtai13Auksas, kurį Saliamonas gaudavo kas metai, svėrė šešis šimtus šešiasdešimt šešis auksinius talentus, 14neskaitant to, kuris ateidavo iš verslo žmonių ir pirklių. Ir iš visų Arabijos karalių bei sričių valdytojų ateidavo aukso ir sidabro Saliamonui. 15Karalius Saliamonas padarė du šimtus didelių skydų iš plakto aukso; į kiekvieną didelį skydą suėjo šeši šimtai auksinių šekelių. 16Jis padarė tris šimtus priedangos skydų iš plakto aukso; į kiekvieną priedangos skydą suėjo trys šimtai auksinių šekelių. Juos karalius padėjo į Libano miško Rūmus. 17Karalius padarė ir didelį sostą iš dramblio kaulo ir jį aptraukė geriausiu auksu. 18Į sostą vedė šeši laiptai. Sostas turėjo auksinę pakoją, pritvirtintą prie sosto; prie abiejų sėdynės šonų buvo ranktūriai. Du liūtai stovėjo šalia ranktūrių, 19o dvylika liūtų stovėjo ant šešių laiptų, po šešis viename ir kitame šone. Niekad nieko panašaus į jį nebuvo padaryta jokioje kitoje karalystėje. 20Be to, visos Saliamono taurės buvo iš aukso, ir visi Libano miško Rūmų indai buvo gryno aukso. Sidabras buvo nieku laikomas Saliamono dienomis. 21Mat karaliaus laivai nuplaukdavo į Taršišą su Huramo tarnais. Kartą per trejus metus Taršišo laivai parplaukdavo, atgabendami aukso, sidabro, dramblio kaulo, beždžionių ir povų.

22Taip karalius Saliamonas viršijo visus žemės karalius turtais ir išmintimi. 23Visi žemės karaliai ieškojo Saliamono veido, norėdami išgirsti jo išmintį, kurią Dievas buvo įdėjęs į jo širdį. 24Kiekvienas jų atgabendavo savo duoklę - daiktų iš sidabro ir aukso, drabužių, ginklų, kvepalų, arklių, mulų - taip vyko metai po metų.

25Saliamonas turėjo keturis tūkstančius gardų arkliams bei kovos vežimams ir dvylika tūkstančių arklių, kuriuos jis išdėstė kovos vežimų miestuose ir prie karaliaus Jeruzalėje. 26Jis valdė visus karalius nuo Eufrato iki filistinų žemės ir Egipto ribos. 27Karalius padarė sidabrą taip apstų Jeruzalėje, kaip akmenis, ir kedro medį taip apstų, kaip sikomoro medžiai Šefeloje. 28 Saliamonui arkliai buvo atgabenami iš Egipto ir visų kraštų.

29O kiti Saliamono darbai, nuo pirmojo iki paskutinio, argi nėra aprašyti pranašo Natano kronikoje, Ahijo Šiloniečio pranašystėje ir regėtojo Ido'o regėjimuose apie Nebato sūnų Jeroboamą? 30Saliamonas valdė Jeruzalėje visą Izraelį keturiasdešimt metų. 31Saliamonas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas savo tėvo Dovydo mieste, ir jo sūnus Rehabeamas tapo karaliumi jo vietoje.

B. MONARCHIJA PRIEŠ HEZEKIJĄ

10Karalystės padalijimas 1Rehabeamas nuvyko į Šechemą, nes ten visas Izraelis buvo suėjęs paskelbti jo karaliumi. 2Išgirdęs apie tai, Nebato sūnus Jeroboamas, - jis buvo Egipte, nes buvo

pabėgęs nuo karaliaus Saliamono, - sugrįžo iš Egipto. 3Jis buvo pašauktas į sueigą. Taigi Jeroboamas ir visas Izraelis atėjo ir kalbėjo Rehabeamui: 4"Tavo tėvas uždėjo mums sunkų jungą. Nūn tad palengvink savo tėvo kietą lažą ir mums jo uždėtą sunkųjį jungą, ir mes tau tarnausime". 5Jis atsakė jiems: "Ateikite pas mane vėl po trijų dienų".

Žmonėms nuėjus, 6karalius Rehabeamas tarėsi su seniūnais, kurie buvo tarnavę jo tėvui dar jam gyvam esant, klausdamas: "Kaip jūs man patariate atsakyti šiems žmonėms?" 7Atsakydami jie kalbėjo: "Jei būsi geras šiems žmonėms ir patenkinsi juos, maloniai su jais kalbėdamas, tada jie bus tavo tarnai amžinai". 8Jis seniūnų duoto patarimo nepaisė, bet tarėsi su tais jaunais vyrais, kurie buvo su juo augę ir dabar jam tarnavo. 9Jų tad paklausė: "Ką jūs man patariate sakyti žmonėms, kurie yra man pasakę: 'Palengvink jungą, kurį tavo tėvas mums uždėjo?'" 10Jaunieji vyrai, kartu su juo augusieji, jam atsakė: "Turi taip kalbėti žmonėms, kurie tau sakė: 'Tavo tėvas padarė mūsų jungą sunkų, bet tu turi jį mums palengvinti'. Pasakyk jiems: 'Mano mažylis pirštas yra storesnis už mano tėvo juosmenį. 11Taigi mano tėvas uždėjo jums sunkų jungą, o aš dar pridėsiu prie jūsų jungo. Mano tėvas plakė jus botagais, o aš plaksiu jus skorpionais'". 12Jeroboamas ir visi žmonės sugrįžo pas Rehabeamą trečią dieną, kaip karalius buvo pasakęs: "Ateikite pas mane vėl po trijų dienų". 13Jiems karalius davė šiurkštų atsakymą. Karalius Rehabeamas seniūnų patarimo nepaisė. 14Kalbėdamas jiems pagal jaunųjų vyrų patarimą, tarė: "Mano tėvas jūsų jungą padarė sunkų, bet aš prie to dar pridėsiu. Mano tėvas plakė jus botagais, o aš plaksiu jus skorpionais". 15Taigi karalius žmonių neklausė, nes taip buvo Dievo skirta, kad VIEŠPATS įvykdytų savo žodį, kurį jis buvo ištaręs per Ahiją Šilonietį Nebato sūnui Jeroboamui.

16Kai visas Izraelis pamatė, kad karalius nenori jų klausyti, žmonės, karaliui atsakydami, tarė:

"Kokia mums dalis, Dovyde?
Nėra mums paveldo Išajo sūnuje!
Izraeli, visi į savo palapines!
Nūn, Dovydai, žiūrėk savo namų!"

Taigi visas Izraelis sugrįžo į savo namus. 17Bet Rehabeamas ir toliau valdė izraeliečius, gyvenančius Judo miestuose. 18Kai karalius nusiuntė Hadoramą, tuomet buvusį lažo darbų vykdytoją, izraeliečiai užmušė jį akmenimis. Tada karalius Rehabeamas paskubomis įšoko į savo kovos vežimą bėgti į Jeruzalę. 19Taip Izraelis ir maištavo prieš Dovydo namus iki šios dienos.

11 1Sugrįžęs į Jeruzalę, Rehabeamas sutelkė Judo namus ir Benjamino giminę - šimtą aštuoniasdešimt tūkstančių rinktinių kareivių - kovoti su Izraeliu ir sugrąžinti karalystės Rehabeamui. 2Bet Dievo vyrui Šemajui atėjo Dievo žodis: 3"Sakyk Saliamono sūnui Judo karaliui Rehabeamui ir visam Izraeliui Judo ir Benjamino giminėse: 4'Taip kalbėjo VIEŠPATS: jūs nežygiuosite kovoti su savo giminėmis. Tegrįžta visi į savo namus, nes tai aš padariau'". Jie tad paklausė VIEŠPATIES žodžio ir susilaikė nuo žygio prieš Jeroboamą.

Rehabeamo darbai5 Rehabeamas gyveno Jeruzalėje ir statė miestus Judo gynybai. 6Jis įtvirtino Betliejų, Etamą, Tekoą, 7Bet-Zurą, Soko'ą, Adulamą, 8Gatą, Marešą, Zifą, 9Adorajimus, Lachišą, Azeką, 10Zorą, Aijaloną ir Hebroną. Tie buvo įtvirtinti Judo ir Benjamino miestai. 11Tada jis sustiprino tvirtoves, paskyrė joms vadus ir įtaisė maisto, aliejaus ir vyno sandėlius. 12Visuose miestuose jis įtaisė didelius skydų bei iečių sandėlius ir juos nepaprastai įtvirtino. Taip Judas ir Benjaminas likosi jo valdžioje.

Pabėgėliai iš šiaurės13 Kunigai ir levitai, gyvenantys visame Izraelyje, susirinko pas jį iš visų savo
žemių. 14Levitai buvo palikę jiems paskirtas ganyklas bei savo nuosavybę ir suėję į Judą ir
Jeruzalę, nes Jeroboamas ir jo sūnūs neleido jiems tarnauti kunigais VIEŠPAČIUI, 15paskirdamas
savo kunigus aukštumų alkams, satyrams ir veršiams, kurių jis buvo prisidirbdinęs. 16Paskui juos iš
visų Izraelio giminių ėjo į Jeruzalę atnašauti aukos VIEŠPAČIUI, savo protėvių Dievui, visi tie,
kurie buvo pasiryžę širdimi ieškoti VIEŠPATIES, Izraelio Dievo. 17Taip jie sustiprino Judo
karalystę ir parėmė Saliamono sūnų Rehabeamą trejus metus, nes jie ėjo Dovydo ir Saliamono keliu
trejus metus.

Rehabeamo šeima18Rehabeamas vedė Dovydo sūnaus Jerimoto dukterį Mahalatą ir Išajo sūnaus
Eliabo dukterį Abihailę. 19Ji pagimdė jam sūnus: Jeušą, Šemariją ir Zahamą. 20Po jos jis vedė
Absalomo dukterį Maaką, kuri jam pagimdė Abiją, Atajį, Zizą ir Šelomitą. 21Rehabeamas
Absalomo dukterį Maaką mylėjo labiau už kitas žmonas ir suguloves. {Jis buvo vedęs aštuoniolika
žmonų ir turėjo šešiasdešimt sugulovių; jam gimė dvidešimt aštuoni sūnūs ir šešiasdešimt dukterų.}
22 Rehabeamas paskyrė Maakos sūnų Abiją vyriausia galva ir vadu tarp jo brolių, nes ketino
padaryti jį karaliumi. 23Jis elgėsi protingai, išskirstydamas visus savo sūnus per visas Judo ir
Benjamino sritis bei po visus įtvirtintus miestus, kur aprūpino juos gausiomis maisto atsargomis ir
surado jiems žmonas.

12Rehabeamo neištikimybė 1Kai Rehabeamo karalystė buvo įtvirtinta ir Rehabeamas tapo
galingas, jis nusigręžė nuo VIEŠPATIES mokymo, su juo ir visas Izraelis. 2Atsitiko, kad
penktaisiais karaliaus Rehabeamo metais Egipto karalius Šišakas surengė žygį prieš Jeruzalę, nes jie
buvo nusižengę VIEŠPAČIUI. 3Jis atžygiavo su tūkstančiu dviem šimtais kovos vežimų ir
šešiasdešimčia tūkstančių raitelių. Nesuskaičiuojama kariuomenė atžygiavo su juo iš Egipto - libiai,
sukitai ir etiopai. 4Šišakas paėmė įtvirtintus Judo miestus ir atėjo iki pat Jeruzalės. 5Tada pas
Rehabeamą ir Judo didžiūnus, susirinkusius į Jeruzalę dėl Šišako, atėjo pranašas Šemajas ir tarė:
"Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Jūs palikote mane, aš palieku jus Šišakui'". 6Tada Izraelio didžiūnai ir
karalius nusižemino ir sakė: "VIEŠPATS yra teisus". 7Kai VIEŠPATS pamatė, kad jie nusižemino,
VIEŠPATIES žodis atėjo Šemajui, tardamas: "Kadangi jie nusižemino, jų nesunaikinsiu, bet
suteiksiu jiems šiokią tokią išeitį, ir mano pyktis nebus išlietas ant Jeruzalės per Šišaką. 8Bet jie bus
jo tarnais, kad žinotų skirtumą, ką reiškia tarnauti man ir ką reiškia tarnauti žemės karalystėms".

9Taigi Egipto karalius Šišakas užpuolė Jeruzalę ir pagrobė Namų turtus bei karaliaus rūmų turtus.
Viską išgabeno. Jis pagrobė ir auksinius skydus, kuriuos buvo padaręs Saliamonas. 10Užtat vietoj jų
karalius Rehabeamas padarė skydus iš vario ir patikėjo juos sargybos pareigūnams, saugantiems
įėjimą į karaliaus rūmus. 11Kada tik karalius eidavo į VIEŠPATIES Namus, sargybiniai, jais nešini,
eidavo kartu ir paskui sugrąžindavo į sargybos būstą.

Rehabeamo karaliavimo suvestinė12Kadangi jis nusižemino, VIEŠPATIES įniršis buvo nuo jo
nugręžtas, ir VIEŠPATS visiškai jo nesunaikino. Be to, Jude buvo ir gerų dalykų. 13Taigi karalius
Rehabeamas įsitvirtino Jeruzalėje ir karaliavo. Rehabeamas buvo keturiasdešimt vienerių metų, kai
pradėjo karaliauti. Jis karaliavo septyniolika metų Jeruzalėje - mieste, kurį VIEŠPATS buvo
išsirinkęs iš visų Izraelio giminių, ketindamas įkurti ten buveinę savo vardui. Jo motinos vardas
buvo Naama Amonietė. 14Jis darė, kas nedora, nes širdimi neieškojo VIEŠPATIES.

15Rehabeamo darbai, nuo pirmojo iki paskutinio, - argi jie nėra aprašyti pranašo Šemajo ir regėtojo
Ido'o kronikose pagal kilmės sąrašą? Tarp Rehabeamo ir Jeroboamo nuolat vyko karai.

16Rehabeamas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas Dovydo mieste, ir jo sūnus Abijas tapo karaliumi jo vietoje.

13Karas tarp Abijo ir Jeroboamo 1Aštuonioliktaisiais karaliaus Jeroboamo metais Abijas tapo Judo karaliumi. 2Jeruzalėje jis karaliavo trejus metus. Jo motina buvo Urielio iš Gebos duktė, vardu Mikaja.

Tarp Abijo ir Jeroboamo kilo karas. 3Abijas stojo į mūšį su narsuolių kariuomene, keturiais šimtais tūkstančių rinktinių vyrų, tuo tarpu Jeroboamas išsirikiavo prieš jį kautynėms su aštuoniais šimtais tūkstančių rinktinių narsuolių vyrų. 4 Tada Abijas atsistojo ant Zemarajimų kalno šlaito, Efraimo aukštumose, ir tarė: "Klausykitės manęs, Jeroboamai ir visas Izraeli! 5Argi nėra jums žinoma, kad VIEŠPATS, Izraelio Dievas, druskos sandora yra davęs Izraelio karalystę Dovydui amžinai, jam ir jo sūnums? 6Tačiau Nebato sūnus Jeroboamas, buvęs Dovydo sūnaus Saliamono tarnyboje, sukėlė maištą prieš savo valdovą. 7Niekam tikę vyrai ir niekšai susibūrė apie jį ir apgalėjo Saliamono sūnų Rehabeamą. Rehabeamas buvo neprityręs ir bailus, negalėjo jiems prilygti.

8Betgi nejau dabar jūs manote, kad galite prilygti VIEŠPATIES karalystei, kurią jis valdo per Dovydo sūnų rankas, tik dėl to, kad jūsų yra didelė minia ir kad jūs turite pas save auksinius veršius, kuriuos Jeroboamas padarė jums dievais! 9Argi jūs neišvarėte VIEŠPATIES kunigų, Aarono sūnų bei levitų, argi nepasidarėte sau kunigų, kaip daro kitų kraštų tautos? Kas tik ateina su jautuku iš bandos ir septyniais avinais, norėdamas būti pašventintas, tampa kunigu tų, kas nėra dievai! 10O mums VIEŠPATS yra mūsų Dievas, mes nuo jo nenusigręžėme. Kunigai, kurie yra Aarono sūnūs, tarnauja VIEŠPAČIUI, ir levitai atlieka savo tarnybą. 11Jie atnašauja deginamąsias aukas ir degina kvapiuosius smilkalus VIEŠPAČIUI kas rytą ir kas vakarą, išdėsto Artumo duoną ant švaraus stalo ir uždega kas vakarą auksinės žvakidės lempas. Mes laikomės VIEŠPATIES, savo Dievo, įsako, tuo tarpu jūs išsižadėjote jo. 12Štai Dievas yra su mumis, mūsų priekyje, ir jo kunigai su trimitais yra pasiruošę pašaukti į kovą su jumis. Izraeliečiai, nekovokite su VIEŠPAČIU, savo protėvių Dievu, nes sėkmė jūsų nelydės!"

Mūšio padariniai13Tuo tarpu Jeroboamas buvo pasiuntęs pasalą apeiti juos ir užklupti iš užnugario. Taigi jo pajėgos buvo priešais Judą ir pasala jiems už nugaros. 14Kai Judas apsisuko, žiūri, juos puola ir iš priekio, ir iš užnugario. Jie tad šaukėsi VIEŠPATIES, kunigai ėmė pūsti trimitus, 15Judo vyrai sukėlė kovos šauksmus. Judo vyrams keliant kovos šauksmus, Dievas nugalėjo Jeroboamą ir visą Izraelį, stovintį mūšio rikiuotėje prieš Abiją ir Judą. 16Izraeliečiai bėgo nuo Judo, nes Dievas atidavė juos į jų rankas. 17Abijas ir jo kariuomenė ištiko juos kraujo išliejimu, penki šimtai rinktinių Izraelio vyrų krito nukauti. 18Taigi izraeliečiai tą kartą buvo sutriuškinti, o Judo žmonės mūšį laimėjo, nes jie pasitikėjo VIEŠPAČIU, savo protėvių Dievu. 19Abijas vijosi Jeroboamą ir paėmė jo miestus: Bet-Elį su jam pavaldžiomis gyvenvietėmis, Ješaną su jam pavaldžiomis gyvenvietėmis ir Efroną su jam pavaldžiomis gyvenvietėmis. 20Abijo dienomis Jeroboamas nebeįstengė vėl sutelkti pajėgų. Galop VIEŠPATS ištiko jį liga, ir jis mirė. 21Tuo tarpu Abijas tapo galingas; jis vedė keturiolika žmonų, ir jam gimė dvidešimt du sūnūs bei šešiolika dukterų.

Abijo mirtis22O kiti Abijo darbai, jo elgesys ir žygdarbiai yra aprašyti pranašo Ido'o kronikoje. 23Abijas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas Dovydo mieste. Jo sūnus Asa tapo karaliumi jo vietoje. Jo dienomis kraštas dešimt metų turėjo ramybę.

14Asa pertvarko Judo karalystę 1Asa darė, kas buvo gera ir dora VIEŠPATIES, jo Dievo, akyse. 2Jis pašalino pagonių aukurus ir aukštumų alkus, sudaužė šventuosius akmenis ir nukirto šventuosius stulpus. 3Jis įsakė Judui ieškoti VIEŠPATIES, protėvių Dievo, ir laikytis mokymo bei įsakymo. 4Jis pašalino ir iš visų Judo miestų aukštumų alkus ir smilkalų aukurus. Jam valdant, karalystė turėjo ramybę. 5Kraštui turint ramybę, jis atstatė įtvirtintus miestus Jude. Tais metais niekas su juo nekariavo, nes VIEŠPATS buvo jam suteikęs ramybę. 6Judui jis buvo taręs: "Atstatykime tuos miestus, apjuoskime juos mūrais, gynybos bokštais, vartais ir velkėmis. Kraštas tebėra mūsų žinioje, nes mes ieškojome VIEŠPATIES, savo Dievo; mes jo ieškojome, ir jis suteikė mums ramybę iš visų pusių". Jie tad statė, ir juos lydėjo sėkmė.

7Asa turėjo trijų šimtų tūkstančių kariuomenę iš Judo vyrų, ginkluotų dideliais skydais bei ietimis, ir du šimtus aštuoniasdešimt tūkstančių Benjamino vyrų, kurie nešė priedangos skydus ir buvo lankininkai. Jie visi buvo narsūs kareiviai.

Etiopų įsibrovimas8 Etiopas Zerahas iššygiavo prieš juos su milijono vyrų kariuomene ir trim šimtais kovos vežimų. Jam pasiekus Marešą, 9Asa išėjo prieš jį, ir gretos buvo surikiuotos mūšiui Zefato slėnyje prie Marešos. 10Tada Asa šaukėsi VIEŠPATIES, savo Dievo, ir tarė: "VIEŠPATIE, nėra kito tokio kaip tu padėti bejėgiams prieš galiūnus. Padėk mums, VIEŠPATIE, mūsų Dieve, nes mes tavimi pasitikime ir tavo vardu išėjome prieš šią minią. VIEŠPATIE, tu esi mūsų Dievas! Neleisk jokiam mirtingajam savęs nugalėti!" 11VIEŠPATS nugalėjo etiopus, išsirikiavusius prieš Asą ir Judą. Etiopai bėgo. 12O Asa ir su juo buvusi kariuomenė juos vijosi iki pat Geraros. Etiopai krito, kol nė vieno jų neliko gyvo. Jie buvo sutriuškinti VIEŠPATIES ir jo kariuomenės.

Buvo paimta labai daug grobio. 13Visi miestai Geraros apylinkėse buvo nuniokoti, nes juos buvo apėmęs VIEŠPATIES klaikas. Visi miestai buvo apiplėšti, nes juose buvo daug grobio. 14Asos vyrai užpuolė ir galvijų augintojų palapines, paimdami daug avių bei ožkų ir kupranugarių. Paskui jie sugrįžo į Jeruzalę.

15Religinė Asos reforma 1Ant Odedo sūnaus Azarijo nužengė Dievo dvasia. 2Išėjęs pasitikti Asos, jis tarė: "Klausykitės manęs, Asa ir visas Judai su Benjaminu! VIEŠPATS yra su jumis, kai jūs esate su juo. Jeigu jo ieškosite, jis leisis jūsų surandamas, bet jeigu paliksite jį, jis paliks jus. 3Daug dienų Izraelis gyveno be tikrojo Dievo, be kunigo, be mokytojo, be mokymo. 4Bet kai jie savo varguose atsigręžė į VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą, ir jo ieškojo, jis leidosi jų surandamas. 5Tais laikais joks pakeleivis nebuvo saugus, nes buvo daug sąmyšio tarp visų kraštų gyventojų. 6Tauta naikino tautą, miestas naikino miestą, nes Dievas sukėlė jiems visokių bėdų. 7Būkite drąsūs ir nenuleiskite rankų, nes laukia atlygis už jūsų triūsą".

8Išgirdęs šiuos žodžius ir pranašo Odedo pranašystę, Asa įsidrąsino, pašalino bjauriuosius stabus iš viso Judo ir Benjamino krašto bei iš visų miestų, kuriuos jis buvo paėmęs Efraimo aukštumose, ir atnaujino VIEŠPATIES aukurą, stovintį priešais VIEŠPATIES Namų Prieangį. 9Jis sušaukė visus Judo bei Benjamino žmones ir visus tarp jų gyvenančius Efraimo, Manaso ir Simeono žmones, nes daugelis iš Izraelio buvo perbėgę pas jį, kai pamatė, kad su juo buvo VIEŠPATS, jo Dievas. 10 Jie susirinko į Jeruzalę penkioliktųjų Asos karaliavimo metų trečią mėnesį 11ir paaukojo tą dieną dalį parsinešto grobio: septynis šimtus jaučių ir septynis tūkstančius avių. 12Tada jie įėjo į sandorą ieškoti VIEŠPATIES, savo protėvių Dievo, visa širdimi ir visa gyvastimi. 13O jeigu kas nenorėtų ieškoti VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, ar būtų mažas ar didelis, vyras ar moteris, turėjo būti nubaustas mirtimi. 14Jie davė priesaiką VIEŠPAČIUI galingu balsu, džiaugsmingu šauksmu,

trimitais ir avinų ragais. 15Visas Izraelis džiūgavo prisiekdami, nes jie prisiekė visa širdimi ir ieškojo VIEŠPATIES su tokiu atsidavimu, kad jis leidosi surandamas. VIEŠPATS suteikė jiems visišką taiką.

16Karalius Asa net savo motiną Maaką pašalino iš motinos karalienės vietos, nes ji buvo padariusi pasibjaurėtiną atvaizdą deivei Ašerai. Asa sudaužė jos bjaurųjį atvaizdą, sutrynė į dulkes ir sudegino Kidrono slėnyje. 17Betgi aukštumų alkai nebuvo pašalinti iš Izraelio. Nepaisant to, Asos širdis buvo ištikima per visas jo dienas. 18Jis padėjo į Dievo Namus ir savo tėvo įžadų atnašas, ir savo įžadų atnašas - sidabrą, auksą bei įvairius reikmenis. 19Iki trisdešimt penktųjų Asos karaliavimo metų nebebuvo daugiau karo.

16Karas su Izraeliu 1Trisdešimt šeštaisiais karaliaus Asos metais Izraelio karalius Baaša, atžygiavęs prieš Judą, įtvirtino Ramą, norėdamas užkirsti kelią išeiti ar įeiti į Judo karaliaus Asos žemę. 2Tada Asa paėmė sidabrą ir auksą iš VIEŠPATIES Namų ir karaliaus rūmų iždų ir nusiuntė juos Aramo karaliui Ben-Hadadui, karaliaujančiam Damaske, tardamas: 3"Tebūna tarp manęs ir tavęs tokia sąjunga, kokia buvo tarp mano tėvo ir tavo tėvo. Štai aš atsiunčiu tau sidabro ir aukso. Imk ir nutrauk savo sąjungą su Izraelio karaliumi Baaša, idant jis atsitrauktų nuo manęs". 4Ben-Hadadas sutiko su karaliaus Asos prašymu ir pasiuntė savo kariuomenės vadus prieš Izraelio miestus. Jie sunaikino Ijoną, Daną, Abel-Majimus ir visus Naftalio įgulų miestus. 5Baaša, apie tai išgirdęs, liovėsi tvirtinti Ramą, nutraukdamas ten darbus. 6Tada karalius Asa sutelkė visą Judą, ir visi Ramos akmenys bei rąstai, kuriais Baaša buvo statęs, buvo nunešti. Jis panaudojo juos Gebai ir Mizpai įtvirtinti.

Hananio pranašystė7Tuo metu regėtojas Hananis atėjo pas Judo karalių Asą ir jam tarė: "Kadangi tu pasitikėjai Aramo karaliumi, o VIEŠPAČIU, savo Dievu, nepasitikėjai, todėl Aramo karaliaus kariuomenė išslys tau iš rankų. 8Argi etiopai ir libiai nebuvo didžiulė kariuomenė su nepaprastai daug kovos vežimų ir raitelių? Tačiau jis atidavė tau juos į rankas, kadangi pasitikėjai VIEŠPAČIU, 9nes VIEŠPATIES akys apmato visą žemę ir sustiprins tuos, kurie yra su juo visa širdimi. Dabar tu neprotingai pasielgei, todėl nuo šiol būsi karų varginamas".

10Asa supyko ant regėtojo ir taip įtūžo, kad kalėjime jį įrakino į trinką. Tuo pačiu metu Asa žiauriai pasielgė ir su kai kuriais kitais žmonėmis.

Asos karaliavimo galas11O Asos darbai, nuo pirmojo iki paskutinio, yra aprašyti Judo ir Izraelio karalių Metraščių knygoje. 12Trisdešimt devintaisiais savo karaliavimo metais Asa susirgo kojų liga. Jo liga buvo sunki, tačiau net ligos kamuojamas jis neieškojo VIEŠPATIES, bet kreipėsi į gydytojus. 13Asa užmigo su savo protėviais, mirdamas keturiasdešimt pirmaisiais savo karaliavimo metais. 14Jis buvo palaidotas kape, kurį buvo sau išsikasęs Dovydo mieste. Jis buvo paguldytas į karstą, kurį buvo pripildęs visokių kvepalų, maišytų su aliejais. Jo garbei buvo sukrautas didžiulis laidotuvių laužas.

17Jehošafato uolumas 1Jo sūnus Jehošafatas, tapęs jo vietoje karaliumi, pradėjo stiprintis prieš Izraelį, 2išdėstydamas ginkluotas pajėgas visuose įtvirtintuose Judo miestuose ir įvesdamas įgulas Judo krašte bei Efraimo miestuose, kuriuos jo tėvas Asa buvo užėmęs. 3VIEŠPATS buvo su Jehošafatu, nes jis ėjo savo tėvo ankstesnėmis pėdomis ir nesikreipė į Baalus, 4bet garbino savo tėvo Dievą, vykdydamas jo įsakymus, ir nesielgė, kaip Izraelis elgėsi. 5Užtat VIEŠPATS sustiprino jo rankose karalystę, ir visas Judas davė Jehošafatui dovanas. Jis turėjo apsčiai turtų ir buvo vertas

garbės. 6Jo širdis buvo drąsi VIEŠPATIES keliuose. Be to, jis pašalino iš Judo aukštumų alkus ir Ašeros stulpus.

7Trečiaisiais savo karaliavimo metais jis pasiuntė savo pareigūnus - Ben-Hailį, Obadiją, Zechariją, Netanelį ir Mikają - mokyti Judo miestuose. 8Su jais pasiuntė levitus Šemają, Netaniją, Zebadiją, Asahelį, Šemiramotą, Jehonataną, Adoniją, Tobiją ir Tob-Adoniją. Juos lydėjo kunigai Elišama ir Jehoramas. 9Jie mokė visame Jude, turėdami su savimi VIEŠPATIES mokymo knygą. Jie apėjo visus Judo miestus, mokydami žmones.

10VIEŠPATIES klaikas taip apėmė visas aplinkinių kraštų karalystes, kad jos nėjo į karą su Jehošafatu. 11Kai kurie filistinai atnešė Jehošafatui dovanų ir sidabro kaip duoklę. Taip pat ir arabai atvarė kaimenių - septynis tūkstančius septynis šimtus avinų ir septynis tūkstančius septynis šimtus ožių. 12Jehošafatas darėsi vis galingesnis ir galingesnis, statydamas tvirtoves bei sandėlių miestus Jude. 13Judo miestuose jis atliko daug darbų.

Jehošafato kariuomenė Ir Jeruzalėje jis turėjo kareivių, narsių vyrų. 14 Šis buvo jų sąrašas pagal jų klanus. Iš Judo tūkstantininkų vadai: Adna su trim šimtais tūkstančių narsių kareivių; 15po jo buvo vadas Jehohananas su dviem šimtais tūkstančių, 16o po jo Zichrio sūnus Amasijas, savanoris VIEŠPATIES tarnybai, su dviem šimtais tūkstančių narsių kareivių. 17Iš Benjamino: Eljada, narsus vyras, su dviem šimtais tūkstančių ginkluotų lankais ir priedangos skydais, 18o po jo Jehozabadas su šimtu tūkstančių vyrų. 19Šie buvo karaliaus tarnyboje, neskaitant tų, kuriuos karalius buvo išdėstęs įtvirtintuose miestuose visame Jude.

18Sąjunga su Izraeliu 1Taigi Jehošafatas didžiavosi turtais ir garbe. Vedybomis jis susigiminiavo su Ahabu. 2Praslinkus keletui metų, jis nuvyko pas Ahabą į Samariją. Ahabas papjovė apsčiai avių bei jaučių jam ir žmonėms, kurie buvo su juo, ir prikalbino jį eiti į žygį prieš Ramot-Gileadą. 3Izraelio karalius Ahabas tarė Judo karaliui Jehošafatui: "Ar žygiuosi su manimi į Ramot-Gileadą?" Tas atsakė jam: "Aš esu su tavimi. Mano žmonės yra tavo žmonės. Mes būsime su tavimi mūšyje".

Netikri pranašai ir Imlos sūnus Mikajas 4Bet Jehošafatas Izraelio karaliui patarė: "Tučtuojau paieškok žodžio iš VIEŠPATIES". 5Izraelio karalius tad surinko pranašus, keturis šimtus, ir jų klausė: "Ar mums žygiuoti ir pulti Ramot-Gileadą, ar aš turiu susilaikyti?" Jie atsakė: "Žygiuok, nes Dievas atiduos jį karaliui į rankas". 6Betgi Jehošafatas paklausė: "Ar nėra čia dar kito VIEŠPATIES pranašo, kad galėtume pasiteirauti?" 7Izraelio karalius atsakė Jehošafatui: "Dar yra vienas vyras, per kurį galėtume VIEŠPATIES pasiteirauti, Imlos sūnus Mikajas, bet aš jo nekenčiu, nes jis nepranašauja apie mane niekad gera, bet visuomet nelaimę". - "Tenekalba taip karalius", - atsakė Jehošafatas. 8Tada Izraelio karalius, pasišaukęs pareigūną, jam tarė: "Tuojau pat atvesk Imlos sūnų Mikają".

9Izraelio karalius ir Judo karalius Jehošafatas sėdėjo kiekvienas savo soste, apsirengę karališkais drabužiais, ant klojimo aslos prie įėjimo į Samarijos vartus, o visi pranašai pranašavo jų akivaizdoje. 10Chenaanos sūnus Zedekijas, pasidaręs sau geležinius ragus, tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Su šiais badysi aramėjus, kol jie bus pribaigti'". 11Visi pranašai tą patį pranašavo, tardami: "Žygiuok prieš Ramot-Gileadą ir būk pergalingas! VIEŠPATS atiduos jį karaliui į rankas".

12 O pasiuntinys, kuris buvo atėjęs pašaukti Mikajo, kalbėjo jam, tardamas: "Štai pranašų žodžiai yra vieningai palankūs karaliui. Tebūna tavo žodis kaip jų visų. Kalbėk palankiai!" 13"Kaip gyvas VIEŠPATS, - atsakė Mikajas, - ką mano Dievas sako, tai kalbėsiu". 14Jam atėjus pas karalių,

karalius jam tarė: "Mikajau, ar mums žygiuoti į Ramot-Gileadą mūšiui, ar aš turiu susilaikyti?" - "Žygiuok ir būk pergalingas, - jis atsakė, - jie bus atiduoti tau į rankas". 15Bet karalius jam tarė: "Kiek kartų turiu tave prisaikdinti, kad sakytum man vien tiesą VIEŠPATIES vardu?" 16Tada Mikajas tarė:

"Aš mačiau visą Izraelį,
išblaškytą kalnuose, kaip avis be piemens.
O VIEŠPATS kalbėjo: 'Jie neturi šeimininko;
teeina kiekvienas į savo namus ramybėje!'"

17"Argi aš nesakiau, - tarė Izraelio karalius Jehošafatui, - kad jis nepranašaus apie mane nieko palankaus, bet tik nelaimę?" 18Mikajas tęsė: "Todėl klausykitės VIEŠPATIES žodžio! Aš mačiau VIEŠPATĮ, sėdintį savo soste, visai dangaus galybei stovint šalia jo dešinėje ir kairėje. 19VIEŠPATS paklausė: 'Kas sugundys Izraelio karalių Ahabą, kad jis žygiuotų ir žūtų prie Ramot-Gileado?' Tada vienas kalbėjo vienaip, o kitas kitaip, 20kol priėjo viena dvasia ir atsistojo prieš VIEŠPATĮ, tardama: 'Aš jį sugundysiu'. - 'Kaip?' - paklausė VIEŠPATS. 21Ji atsakė: 'Išeisiu ir būsiu melagė dvasia visų jo pranašų burnoje'. Tada VIEŠPATS tarė: 'Tu jį suviliosi, ir tau pasiseks. Eik ir taip padaryk!' 22Taigi, tikėkite manimi, VIEŠPATS įdėjo melagę dvasią į burną visiems šiems tavo pranašams, nes pats VIEŠPATS kalbėjo tau apie nelaimę".

23Chenaanos sūnus Zedekijas, priėjęs prie Mikajo, kirto jam per žandą ir tarė: "Kuriuo keliu perėjo VIEŠPATIES dvasia iš manęs tau kalbėti?" 24Mikajas atsakė: "Sužinosi tą dieną, kai bandysi pasislėpti eidamas iš kambario į kambarį". 25O Izraelio karalius įsakė: "Imkite Mikają ir sugrąžinkite jį miesto valdytojui Amonui ir karaliaus sūnui Joašui. 26Sakykite: 'Taip kalbėjo karalius: įmeskite šį vyrioką į kalėjimą ir maitinkite jį tik duona ir vandeniu, kol aš ramybėje sugrįšiu'". 27Mikajas tarė: "Jeigu ramybėje sugrįši, VIEŠPATS per mane nekalbėjo!" Jis dar pridūrė: "Klausykitės, tautos, jūs visos!"

Ahabo mirtis28Izraelio karalius ir Judo karalius Jehošafatas leidosi į žygį prieš Ramot-Gileadą. 29Izraelio karalius tarė Jehošafatui: "Eidamas į mūšį, aš būsiu persirengęs, o tu vilkėk savo drabužiais". Taigi Izraelio karalius persirengė ir išėjo į mūšį. 30O Aramo karalius buvo įsakęs savo kovos vežimų vadams: "Nekovokite nė su vienu menku ar stipriu, bet tiktai su Izraelio karaliumi". 31Kovos vežimų vadai, pamatę Jehošafatą, pamanė: "Tai Izraelio karalius!" Jie tad pasisuko su juo kovoti. Bet Jehošafatas sušuko, ir VIEŠPATS jam padėjo. Nuo jo Dievas juos nuvedė, 32nes kovos vežimų vadai liovėsi jį vytis, kai pamatė, kad jis ne Izraelio karalius. 33Bet vienas vyras įtempė iš akies lanką ir pataikė netyčiomis į Izraelio karalių tarp šarvų sandūrų. Jis tad savo vežimo vežėjui paliepė: "Suk atgal ir vežk mane iš mūšio! Esu sužeistas!" 34Mūšis siautė visą dieną, Izraelio karalius stovėjo palaikomas savo kovos vežime, atsigręžęs į aramėjus, iki vakaro. Jis numirė saulei leidžiantis.

19Pranašas išbara Jehošafatą 1Judo karalius Jehošafatas saugiai sugrįžo į savo rūmus Jeruzalėje. 2Regėtojas Hananio sūnus Jehu'as, išėjęs jo pasitikti, tarė jam: "Argi tau dera padėti nedorėliams ir mylėti tuos, kurie nekenčia VIEŠPATIES? Už tai užsitraukei VIEŠPATIES pyktį. 3Tačiau tu padarei ir gera, kadangi išnaikinai krašte šventuosius stulpus ir širdimi ieškojai Dievo".

Jehošafatas paskiria teisėjus 4 Jehošafatas gyveno Jeruzalėje, bet nuolat vykdavo pabūti su žmonėmis nuo Beer-Šebos iki Efraimo aukštumų ir sugrąžino juos pas VIEŠPATĮ, savo protėvių

Dievą. 5Jis paskyrė teisėjus krašte, visuose įtvirtintuose Judo miestuose - kiekviename mieste be išimties. 6Teisėjus jis įpareigojo: "Žiūrėkite, ką darote, nes jūs teisiate ne žmonių vardu, bet VIEŠPATIES vardu. Jis su jumis duoda nuosprendį. 7Užtat tebūna su jumis VIEŠPATIES baimė. Elkitės rūpestingai, nes VIEŠPATS, mūsų Dievas, neleidžia jokio neteisingumo ar šališkumo, ar kyšių ėmimo".

8Be to, Jeruzalėje Jehošafatas paskyrė keletą levitų, kunigų ir Izraelio klanų galvų teisti VIEŠPATIES vardu ir spręsti Jeruzalės gyventojų bylas. 9Juos taip įpareigojo: "Turite elgtis su VIEŠPATIES baime, su atsidavimu ir iš visos širdies. 10Kiekvienoje byloje, kurią jūsų giminės, gyvenantys savo miestuose, pateikia jums spręsti, - ar tai būtų apie kraujo kaltę, apie mokymą ar įsakymą, apie įstatus ar įsakus, - pamokysite juos, kad jie neužsitrauktų kaltės VIEŠPATIES akivaizdoje ir jo pyktis nekristų ant jūsų ir jūsų giminių. Taip elkitės, ir kaltės neužsitrauksite. 11Štai vyriausiasis kunigas Amarijas yra viršesnis už jus visuose VIEŠPATIES dalykuose, o Išmaelio sūnus Zebadijas, Judo namų valdytojas, yra viršesnis už jus visuose karaliaus dalykuose. Levitai tarnaus jums pareigūnais. Elkitės ryžtingai! VIEŠPATS bus su tuo, kuris yra geras!"

20Šventas karas 1 Tada moabiečiai, amoniečiai ir drauge su jais būrys meunitų atėjo kariauti su Jehošafatu. 2Jehošafatui buvo pranešta: "Didelė kariauna ateina prieš tave iš Edomo, iš anapus jūros. Jie jau pasiekė Hazazon-Tamarą, tai yra En-Gedį". 3Baimės apimtas Jehošafatas skubėjo prašyti VIEŠPATIES pagalbos ir visam Judui paskelbė pasninką. 4Judas susirinko prašyti VIEŠPATIES pagalbos; ieškoti VIEŠPATIES žmonės suėjo iš kiekvieno Judo miesto.

Jehošafato malda5Jehošafatas stovėjo Judo ir Jeruzalės bendrijoje, VIEŠPATIES Namuose, priešais naująjį kiemą. 6Jis tarė: "VIEŠPATIE, mūsų protėvių Dieve, argi tu nesi Dievas danguje? Argi tu nevaldai visų tautų karalysčių? Tavo rankoje yra galybė ir jėga. Niekas negali tau priešintis. 7Argi ne tu, mūsų Dieve, išvarei šio krašto gyventojus savo tautos Izraelio akivaizdoje ir atidavei jį amžinai savo bičiulio Abraomo palikuonims? 8Jame jie yra įsikūrę, jame jie yra pastatę šventovę tavo vardui, tardami: 9'Jei nelaimė mus ištiktų - ar baudžiantis kalavijas, ar maras, ar badas, mes rinksimės prie šių Namų ir prie tavęs, nes tavo vardas yra šiuose Namuose, ir šauksimės tavęs savo nelaimėje, tu išklausysi ir išgelbėsi'. 10Dabar štai Amono ir Moabo bei Seiro aukštumų žmonės, į kurių žemę neleidai veržtis Izraeliui, kai izraeliečiai išėjo iš Egipto žemės, bet praėjo pro juos ir jų nesunaikino, 11štai žmonės atsilygina mums, ateidami mūsų išvaryti iš tavo nuosavybės, kurią esi mums davęs paveldėti. 12Mūsų Dieve, argi tu jų nenubausi? Juk mes esame bejėgiai prieš šią mūsų užpulti ateinančią didžiulę kariauną! Mes nežinome, ką daryti, bet mūsų akys į tave žvelgia".

Levitas pranašauja pergalę13Tuo tarpu visas Judas stovėjo prieš VIEŠPATĮ drauge su savo mažyliais, savo žmonomis ir savo vaikais. 14Tada VIEŠPATIES dvasia atėjo sueigos viduryje Matanijo sūnaus Jeielio sūnaus Benajo sūnaus Zecharijo sūnui Jahazieliui, vienam levito iš Asafo sūnų. 15Jis tarė: "Dėmesio, visas Judai ir Jeruzalės gyventojai, ir karaliau Jehošafatai, taip jums VIEŠPATS kalbėjo: 'Nebijokite ir nedrebėkite dėl šios didžiulės kariaunos, nes mūšis yra Dievo, o ne jūsų. 16Rytoj išeikite prieš juos, jiems atžygiuojant Zizo šlaitu. Užtiksite juos slėnio gale Jeruelio tyrų link. 17Ne jums kovoti šiame mūšyje! Būkite pasiruošę, laukite ir liudykite pergalę VIEŠPATIES, kuris yra su jumis, Judai ir Jeruzale! Nebijokite ir nedrebėkite! Išeikite prieš juos rytoj! VIEŠPATS bus su jumis!'"

18Tada Jehošafatas parpuolė kniūbsčias ant žemės, ir visas Judas bei visi Jeruzalės gyventojai puolė kniūbsti prieš VIEŠPATĮ, pagarbindami VIEŠPATĮ. 19O levitai iš Kohato žmonių ir Koraho žmonių

atsistoję pašlovino VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą, giedodami iš visų jėgų.

Viešpaties pergalė20Kitą rytą anksti jie pakilo ir išskubėjo į Tekoos tyrus. Jiems išeinant, Jehošafatas stabtelėjo ir tarė: "Klausykitės manęs, Judai ir Jeruzalės gyventojai! Pasitikėkite VIEŠPAČIU, savo Dievu, ir būsite tvirti! Pasitikėkite jo pranašais, ir sėkmė jus lydės!" 21Pasitaręs su žmonėmis, jis paskyrė VIEŠPAČIUI giesmininkus, kurie šventais apdarais apsirengę turėjo eiti pirma kariuomenės, jį šlovindami giesme:

"Dėkokite VIEŠPAČIUI,
nes amžina yra jo ištikimoji meilė!"

22Vos jiems pradėjus savo džiugią šlovės giesmę, VIEŠPATS surengė pasalas Amono ir Moabo vyrams bei Seiro aukštumų gyventojams, atžygiavusiems prieš Judą, ir jie sumišo. 23Amono ir Moabo vyrai užpuolė Seiro aukštumų gyventojus ir juos visiškai sunaikino. Susidoroję su Seiro gyventojais, jie pradėjo vieni kitus naikinti.

24Kai Judas pasiekė vietą, iš kurios matėsi tyrai, ieškodami tos kariaunos, jie matė tik lavonus, gulinčius ant žemės, nė vienas jų nebuvo išlikęs. 25Jehošafatas ir jo kariuomenė, atėję paimti grobio, rado daugybę galvijų, aprangos, drabužių ir brangių daiktų. Jie tiek pasiėmė, kiek galėjo panešti. Imdami grobį, jie užtruko tris dienas, nes jo buvo labai daug. 26Ketvirtą dieną jie padarė sueigą Berakos slėnyje, kur jie pašlovino VIEŠPATĮ. Todėl ta vieta ir yra vadinama Berakos slėniu iki šios dienos. 27Paskui visi Judo ir Jeruzalės žmonės su Jehošafatu priešakyje, švęsdami džiugią pergalę, kurią VIEŠPATS buvo suteikęs jiems prieš priešus, pasisuko Jeruzalės link. 28Jie parėjo į Jeruzalę, į VIEŠPATIES Namus, lydimi arfų, lyrų ir trimitų. 29Dievo baimė apėmė visų kraštų karalystes, kai jie išgirdo, kad VIEŠPATS buvo kovojęs su Izraelio priešais. 30Jehošafato karalystėje buvo ramu, nes jo Dievas davė jam taiką iš visų pusių.

Kiti Jehošafato darbai31Jehošafatas karaliavo Jude. Jis buvo trisdešimt penkerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo dvidešimt penkerius metus Jeruzalėje. Jo motina buvo Šilhio duktė, vardu Azuba. 32Jis ėjo savo tėvo Asos pėdomis ir nuo jų nenukrypo, darydamas, kas dora VIEŠPATIES akyse. 33Tačiau aukštumų alkai nebuvo pašalinti, ir žmonės dar nebuvo palenkę širdies į savo protėvių Dievą. 34O kiti Jehošafato darbai, nuo pirmojo iki paskutinio, yra aprašyti Hananio sūnaus Jehu'o kronikoje, kuri įterpta į Izraelio Karalių knygą.

Nesėkminga prekybinė sąjunga 35Tada Judo karalius Jehošafatas susidėjo su Izraelio karaliumi Ahaziju, kuris nedorai elgėsi. 36Jis susidėjo su juo statydindamas laivus keliauti į Taršišą. Laivus jiedu statė Ezion-Gebere. 37Tada Dodavahu'o iš Marešos sūnus Eliezeris pranašavo Jehošafatui, tardamas: "Kadangi susidėjai su Ahaziju, VIEŠPATS sunaikins, ką tu esi padaręs". Laivai buvo sunaikinti, ir jie nebegalėjo keliauti į Taršišą.

21 1Jehošafatas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas Dovydo mieste. Jo sūnus Jehoramas tapo karaliumi jo vietoje. 2Jo broliai, Jehošafato sūnūs, buvo Azarijas, Jehielis, Zecharijas, Azarjahu'as, Michaelis ir Šefatijas. Jie visi buvo Judo karaliaus Jehošafato sūnūs. 3Jiems tėvas davė daug dovanų, sidabrinių, auksinių ir brangių daiktų, kartu su įtvirtintais Judo miestais, bet karalystę pavedė Jehoramui, nes jis buvo pirmagimis.

Nedori Jehoramo darbai4Jehoramas, paėmęs į savo rankas tėvo karalystę ir įsitvirtinęs, nužudė kalaviju visus savo brolius ir kai kuriuos Izraelio didžiūnus. 5Tapdamas karaliumi, Jehoramas buvo

trisdešimt dvejų metų. Jeruzalę valdė aštuonerius metus. 6Jis ėjo Izraelio karalių pėdomis, kaip buvo darę Ahabo namai, nes viena Ahabo dukterų buvo jo žmona, darydamas, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse. 7Tačiau VIEŠPATS Dovydo namų sunaikinti nenorėjo dėl sandoros, kurią buvo sudaręs su Dovydu, pažadėdamas jam ir jo palikuonims duoti amžiną žiburį.

8Jam valdant, Edomas sukilo prieš Judo valdžią ir pasistatė savo karalių. 9Tada Jehoramas perėjo sieną drauge su savo pareigūnais ir visais kovos vežimais. Jis atsikėlė naktį ir puolė edomiečius, apsupusius jį ir kovos vežimų vadus. 10Edomas ir toliau kėlė maištą prieš Judo valdžią iki pat šios dienos. Tuo metu ir Libna sukilo prieš jo valdžią, nes jis buvo palikęs VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą.

11Be to, jis statė aukštumų alkus Judo kalnuose, vedė Jeruzalės gyventojus į stabų garbinimą ir suvedžiojo Judą. 12Jam atėjo laiškas iš pranašo Elijo su žinia: "Taip kalbėjo VIEŠPATS, tavo tėvo Dovydo Dievas: 'Kadangi nėjai savo tėvo Jehošafato pėdomis, ar Judo karaliaus Asos pėdomis, 13bet ėjai Izraelio karalių keliu, vesdamas Judą ir Jeruzalės gyventojus į stabų garbinimą, kaip Ahabo namai vedė Izraelį į stabų garbinimą, ir net nužudei iš tavo tėvo namų savo brolius, kurie buvo geresni už tave, 14štai VIEŠPATS ištiks skaudžia rykšte tavo tautą, tavo vaikus, tavo dukteris ir visas tavo valdas. 15O tu kentėsi sunkią vidurių ligą, kol diena po dienos nuo ligos išeis tavo viduriai'".

Paskutiniai Jehoramo metai16VIEŠPATS sukurstė filistinų neapykantą ir arabus, etiopų kaimynus, prieš Jehoramą. 17Jie surengė žygį prieš Judą, įsiveržė į jį ir pagrobė visą nuosavybę, rastą karaliaus rūmuose, kartu su jo vaikais ir žmonomis. Jam buvo paliktas tik vienas sūnus - Jehoahazas, pats jauniausias.

18Paskui VIEŠPATS ištiko jį nepagydoma vidurių liga. 19Ilgainiui, baigiantis dvejiems metams, nuo ligos išėjo jo viduriai, ir jis numirė nuožmia mirtimi. Jo tauta nesurengė jam laidotuvių laužo, kaip buvo dariusi jo protėviams. 20Jis buvo trisdešimt dvejų metų, kai tapo karaliumi. Jeruzalėje karaliavo aštuonerius metus. Jis iškeliavo niekieno neapgailėtas ir buvo palaidotas Dovydo mieste, bet ne karalių kapuose.

22Ahazijo karaliavimas 1Jeruzalės gyventojai pasirinko jo vietoje karaliumi jauniausią jo sūnų Ahaziją, nes visi vyresnieji sūnūs buvo iššudyti kariaunos, kuri buvo įsiveržusi į stovyklą drauge su arabais. Taip nutiko, kad Jehoramo sūnus Ahazijas tapo Judo karaliumi. 2Ahazijas buvo keturiasdešimt dvejų metų, kai pradėjo karaliauti, ir Jeruzalėje karaliavo vienerius metus. Jo motina buvo Omrio dukraitė, vardu Atalija. 3Ir jis ėjo Ahabo namų keliu, nes jo motina patardavo jam nedorai elgtis. 4Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, kaip Ahabo namai buvo darę, nes po tėvo mirties jo pražūčiai jie tapo jo patarėjais.

5Be to, sekdamas jų patarimu, jis palydėjo Izraelio karalių Ahabo sūnų Jehoramą į mūšį su Aramo karaliumi Hazaeliu prie Ramot- Gileado. Ten Joramas buvo aramėjų sužeistas. 6Jis sugrįžo į Jezrėelį gydytis žaizdų, gautų kovojant su Aramo karaliumi Ramoje. Judo karaliaus Jehoramo sūnus Ahazijas nuvyko į Jezrėelį aplankyti sergančio Ahabo sūnaus Joramo.

7Betgi buvo Dievo skirta, kad Ahazijo pražūtis ateitų jam atvykus Joramo aplankyti. Apsilankymo metu jis išėjo su Jehoramu pasitikti Nimšio sūnaus Jehu'o, kurį VIEŠPATS buvo patepęs sunaikinti Ahabo namams. 8Vykdydamas Ahabo namams teismą, Jehu'as netikėtai susidūrė su Judo pareigūnais bei Ahazijo brolių sūnumis, tarnaujančiais Ahazijui, ir juos nužudė. 9 Tada jis pasiuntė

ieškoti ir paties Ahazijo. Samarijoje pasislėpęs surastas Ahazijas buvo atvestas pas Jehu'ą ir nužudytas. Jis buvo palaidotas, nes buvo sakoma: "Jis yra vaikaitis Jehošafato, ieškojusio VIEŠPATIES visa širdimi". Ahazijo namuose nebeliko nė vieno pajėgaus valdyti karalystę.

Atalija užgrobia Dovydo sostą 10Ahazijo motina Atalija, sužinojusi, kad jos sūnus mirė, nedelsdama suskato naikinti visą karališką Judo namų šeimą. 11Bet karaliaus duktė Jehošabeta, vogčiomis paėmusi Ahazijo sūnų Joašą iš būrio karaliaus vaikų, kai jie buvo žudomi, paslėpė jį kartu su aukle viename miegamajame. Taip Jehošabeta, karaliaus Jehoramo duktė ir kunigo Jehojados žmona, - ji buvo Ahazijo sesuo, - laikė jį paslėptą nuo Atalijos, ir jis nebuvo nužudytas. 12Šešerius metus jis išbuvo pas juos, paslėptas Dievo Namuose, o Atalija valdė kraštą.

23Joašo įžengimas į Dovydo sostą ir Atalijos mirtis 1 Septintaisiais metais Jehojada ryžosi veikti ir sudarė sandorą su šimtininkais: su Jerohamo sūnumi Azariju, Jehohanano sūnumi Išmaeliu, Obedo sūnumi Azariju, Adajo sūnumi Maaseju ir Zichrio sūnumi Elišafatu. 2Jie perėjo visą Judą, telkdami levitus iš visų Judo miestų ir Izraelio klanų galvas. Suėjus jiems į Jeruzalę, 3visa bendrija sudarė sandorą su karaliumi Dievo Namuose. Jehojada jiems tarė: "Štai karaliaus sūnus! Jis turi būti karaliumi, kaip VIEŠPATS pažadėjo Dovydo sūnums. 4Štai ką jūs turite daryti: vienas jūsų trečdalis, kunigai ir levitai, tą šabą pradėsiantys tarnybą, bus vartų sargais, 5kitas trečdalis saugos karaliaus rūmus, trečiasis trečdalis stovės prie Pamato vartų, o visi žmonės bus VIEŠPATIES Namų kiemuose. 6Neleiskite niekam eiti į VIEŠPATIES Namus, išskyrus kunigus ir tarnyboje esančius levitus. Jie gali įeiti, nes yra pašventinti, bet visi kiti žmonės turi laikytis VIEŠPATIES nurodymų. 7Levitai turi apstoti iš visų pusių karalių, kiekvienas su savo ginklu rankoje; kas tik bandytų eiti į Namus, turi būti užmuštas. Lydėkite karalių, kur tik jis eitų".

8Levitai ir visas Judas padarė visa, kaip kunigas Jehojada buvo įsakęs. Kiekvienas atvedė savo vyrus, turinčius tą šabą pradėti tarnybą su tais, kurie turėjo tą šabą užbaigti tarnybą, nes kunigas Jehojada neatleido tarnybos padalų. 9Kunigas Jehojada išdalijo šimtininkams Dievo Namuose laikomas karaliaus Dovydo ietis, skydus ir priedangos skydus. 10O visus vyrus išdėstė saugoti karaliaus, kiekvieną su paruoštu ginklu rankoje, nuo pietinio Namų šono iki šiaurinio Namų šono, aplink aukurą ir Namus. 11Tada buvo atvestas karaliaus sūnus, uždėtas jam vainikas ir paduoti valdžios ženklai. Jis buvo paskelbtas karaliumi. Jehojada ir jo sūnūs, patepę jį, sušuko: "Tegyvuoja karalius!"

12Atalija, išgirdusi žmonių ir palydos sargybinių ūžesį ir sveikinimo šūksmus karaliui, atėjo pas žmones į VIEŠPATIES Namus. 13Apsižvalgiusi žiūri, karalius stovi prie savo šulo vartuose, vadai ir trimitininkai šalia karaliaus, visi šalies žmonės džiūgaudami pučia trimitus ir giesmininkai su savo muzikos instrumentais užveda giesmes. Atalija persiplėšė savo drabužius ir šaukė: "Išdavystė! Išdavystė!" 14Tada kunigas Jehojada pašaukė šimtininkus, vadovavusius kareiviams, jiems tardamas: "Išveskite ją pro gretas! Jeigu kas bandytų paskui ją sekti, težūva nuo kalavijo!" Mat kunigas buvo pasakęs: "Ji neturi būti nubausta mirtimi VIEŠPATIES Namuose". 15Jie tad padarė taką ir, jai priėjus karaliaus rūmų įėjimą į Arklio vartus, ten ji buvo nužudyta.

Jehojados reforma16Tada Jehojada sudarė sandorą tarp savęs ir žmonių bei karaliaus, pasišvęsdami būti VIEŠPATIES tauta. 17Paskui visi žmonės, nuėję į Baalo šventyklą, nugriovė ją, sudaužė jo aukurus bei atvaizdus ir užmušė priešais aukurus Baalo kunigą Mataną. 18Jehojada VIEŠPATIES Namais rūpintis pavedė levitams kunigams, kuriuos Dovydas buvo paskirstęs rūpintis VIEŠPATIES Namais ir atnašauti deginamąsias aukas VIEŠPAČIUI su džiūgavimu ir giesmėmis,

kaip įsakyta Mozės mokyme ir pagal Dovydo nurodymus. 19Jis pastatė vartų sargus prie VIEŠPATIES Namų vartų, kad nė vienas, tapęs bet kokiu būdu nešvarus, neįeitų. 20Paėmęs šimtininkus, kilmingus vyrus, tautos valdytojus ir šalies žmones, jis palydėjo karalių iš VIEŠPATIES Namų į karaliaus rūmus pro Aukštutinius vartus. Jie pasodino karalių į valdovo sostą. 21Visi šalies žmonės džiūgavo, ir mieste buvo ramu, nors Atalija ir buvo nužudyta kalaviju.

24Taisoma Jeruzalės Šventykla 1Joašas buvo septynerių metų, kai tapo karaliumi. Jeruzalėje jis karaliavo keturiasdešimt metų. Jo motina buvo vardu Zibja iš Beer-Šebos. 2Joašas darė, kas buvo dora VIEŠPATIES akyse, per visas kunigo Jehojados dienas. 3Jehojada apvesdino jį su dviem žmonomis, ir jam gimė sūnų ir dukterų.

4Praėjus šiek tiek laiko, Joašui atėjo į širdį pataisyti VIEŠPATIES Namus. 5Sukvietęs kunigus ir levitus, jiems tarė: "Eikite į Judo miestus ir kasmet visame Izraelyje padarykite rinkliavą savo Dievo Namams atnaujinti. Tai turite skubiai daryti!" Bet levitai to daryti nesiskubino. 6Karalius tad pasišaukė Jehojadą, galvą, ir jam tarė: "Kodėl nereikalavai, kad levitai parneštų iš Judo ir Jeruzalės Mozės, VIEŠPATIES tarno, Izraelio bendrijai uždėtą Sandoros palapinės mokestį?" 7Mat tos nedoros moters Atalijos vaikai buvo apleidę VIEŠPATIES Namus ir net buvo atidavę visus VIEŠPATIES Namams pašvęstus daiktus Baalams.

8Karalius tad įsakė, kad būtų padaryta dėžė ir pastatyta lauke prie VIEŠPATIES Namų vartų. 9Judui ir Jeruzalei buvo paskelbta atnešti VIEŠPAČIUI mokestį, kurį Dievo tarnas Mozė buvo Izraeliui uždėjęs dykumoje. 10Visi pareigūnai ir visi žmonės mielai nešė ir metė jį į dėžę, kol ją pripildydavo. 11Kada tik levitai nunešdavo dėžę pas karaliaus pareigūnus ir jie pamatydavo, kad joje yra daug pinigų, tada ateidavo karaliaus raštininkas bei vyriausiojo kunigo atstovas ir, ištuštinę dėžę, ją sugrąžindavo į vietą. Taip buvo daroma diena po dienos ir buvo surinkta daug pinigų. 12Karalius ir Jehojada paduodavo pinigus tiems, kurie prižiūrėjo darbus, susijusius su VIEŠPATIES Namais, o jie samdė mūrininkus bei dailides VIEŠPATIES Namams atnaujinti ir geležies bei vario meistrus VIEŠPATIES Namams taisyti. 13Darbininkai uoliai triūsė, atnaujinimo darbai jų rankose sparčiai ėjo į priekį. Dievo Namai buvo atstatyti į pirmykštį būvį ir pataisyti. 14Pabaigę darbus, likusius pinigus jie sugrąžino karaliui ir Jehojadai. Jie buvo paversti reikmenimis VIEŠPATIES Namams: tarnybos ir deginamųjų atnašų reikmenimis, samčiais ir auksiniais bei sidabriniais indais. Deginamosios aukos buvo atnašaujamos VIEŠPATIES Namuose nuolat per visą Jehojados gyvenimą. 15Jehojada mirė sulaukęs žilos senatvės. Jis mirė būdamas šimto trisdešimties metų. 16Jis buvo palaidotas Dovydo mieste tarp karalių, nes buvo padaręs daug gera Izraelyje ir Dievui, ir jo Namams.

Joašo saulėlydis ir mirtis17Jehojadai mirus, Judo didžiūnai atėjo pas karalių, žemai jam lenkdamiesi, ir karalius jų klausė. 18VIEŠPATIES, jų protėvių Dievo, Namai buvo apleisti. Buvo tarnaujama šventiesiems stulpams ir stabams. Dėl šios jų kaltės Judą ir Jeruzalę ištiko pyktis. 19Betgi jis siuntė tarp jų pranašus parvesti juos pas VIEŠPATĮ. Šie įspėjo juos, bet jie nenorėjo jų klausyti.

20Dievo dvasia apvaldė kunigo Jehojados sūnų Zechariją. Jis palypėjo į savo pakylą virš žmonių ir jiems tarė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Kodėl jūs nusižengiate VIEŠPATIES įsakymams savo pražūčiai? Kadangi jūs palikote VIEŠPATĮ, ir jis paliko jus!'" 21Bet prieš jį buvo surengtas sąmokslas ir karaliaus įsakymu jis buvo užmuštas akmenimis VIEŠPATIES Namų kieme. 22Karalius Joašas neprisiminė ištikimybės, kurią buvo jam parodęs Zecharijo tėvas Jehojada, bet

nužudė jo sūnų. Mirdamas Zecharijas tarė: "Temato tai VIEŠPATS ir teatlygina!"

23Baigiantis metams, Aramo kariuomenė surengė prieš jį žygį. Atžygiavę į Judą ir Jeruzalę, jie sunaikino visus žmonių didžiūnus, o visą paimtą grobį pasiuntė Damasko karaliui. 24Nors Aramo kariuomenė buvo atėjusi su nedaugeliu vyrų, bet VIEŠPATS atidavė jiems į rankas didžiulę kariuomenę, nes jie buvo palikę VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą. Taip jie padarė Joašui teismą.

25Kai aramėjai nuo jo atsitraukė, palikę jį sunkiai sužeistą, jo dvariškiai surengė prieš jį sąmokslą ir, keršydami už kunigo Jehojados sūnaus kraują, nužudė jį lovoje. Taip jis mirė. Jie palaidojo jį Dovydo mieste, bet karalių kapuose jo nelaidojo. 26Vyrai, kurie surengė prieš jį sąmokslą, buvo šie: Šimeato Amoniečio sūnus Zabadas ir Šimrito Moabiečio sūnus Jehozabadas. 27Apie jo sūnus, apie daugelį pranašavimų jam ir Dievo Namų atstatymą yra aprašyta Karalių knygos aiškinime. Joašo sūnus Amazijas tapo karaliumi jo vietoje.

25Karo žygis į Edomą 1Amazijas buvo dvidešimt penkerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje dvidešimt devynerius metus. Jo motina buvo vardu Jehoadana iš Jeruzalės. 2Jis darė, kas buvo dora VIEŠPATIES akyse, bet ne visa širdimi. 3Vos įtvirtinęs savo karališką valdžią, jis nubaudė mirtimi dvariškius, nužudžiusius jo tėvą karalių. 4Betgi jų vaikų mirtimi nebaudė, nes jis elgėsi pagal tai, kas parašyta mokyme, Mozės knygoje, kaip VIEŠPATS įsakė: "Tėvai nebus baudžiami mirtimi už vaikus nei vaikai nebus baudžiami mirtimi už tėvus, bet kiekvienas bus baudžiamas mirtimi už savo paties nuodėmę".

5Amazijas, sutelkęs Judą, paskirstė visus Judo ir Benjamino vyrus pagal klanus tūkstantininkams ir šimtininkams. Suskaičiavęs visus nuo dvidešimties metų ir vyresnius, jis rado, kad jų buvo trys šimtai tūkstančių rinktinių vyrų, tinkamų karinei tarnybai, pajėgių valdyti ietį ir skydą. 6Be to, jis pasamdė iš Izraelio šimtą tūkstančių narsių kareivių už šimtą sidabrinių talentų. 7Bet pas jį atėjęs Dievo vyras tarė: "Karaliau, neleisk Izraelio kariuomenei žygiuoti su tavimi, nes VIEŠPATS nėra su Izraeliu - su tais visais Efraimo žmonėmis. 8Verčiau žygiuok vienas ir susidorok! Kovoje būk ryžtingas, kitaip Dievas paguldys tave priešo akivaizdoje, nes Dievas turi galybę padėti ar paguldyti". 9O Amazijas Dievo vyrui tarė: "Bet ką daryti su tuo šimtu talentų, kuriuos esu davęs Izraelio kariuomenei?" Dievo žmogus atsakė: "VIEŠPATS išgali tau kur kas daugiau duoti". 10Tuomet Amazijas atleido kareivius, atėjusius pas jį iš Efraimo, įsakydamas jiems eiti namo. Bet jie buvo ant Judo už tai labai supykę ir į namus sugrįžo įniršio apimti.

11Amazijas susikaupė drąsiam žygiui ir, vedinas savo kariuomene, nužygiavo į Druskos slėnį. Jis nukovė dešimt tūkstančių Seiro vyrų. 12Judo vyrai kitą dešimt tūkstančių paėmė į nelaisvę gyvų ir, užvedę juos ant Selos viršūnės, nustūmė žemyn. Jie visi suknežo. 13Tuo tarpu samdytieji kareiviai, kuriuos Amazijas buvo atgal išsiuntęs ir neleidęs jiems eiti su juo į mūšį, užpuolė Judo miestus nuo Samarijos iki Bet-Horono, nužudydami juose tris tūkstančius gyventojų ir paimdami daug grobio.

Amazijo neištikimybė14Amazijas, grįždamas su pergale prieš edomiečius, parsigabeno Seiro žmonių dievus ir, pasistatęs juos kaip savo dievus, garbino atnašaudamas jiems aukas. 15VIEŠPATS, užsidegęs pykčiu ant Amazijo, nusiuntė pas jį pranašą ir jam tarė: "Kodėl garbini tautos dievus, negalėjusius išgelbėti savo tautos iš tavo rankos?" 16Tačiau pranašui dar tebekalbant, karalius jam tarė: "Argi mes paskyrėme tave patarėju karaliui? Liaukis! Kam gi turėtumei būti užmuštas?" Pranašas tad liovėsi, bet pratarė: "Aš žinau, kad VIEŠPATS apsisprendė tave sunaikinti, kadangi tu taip elgiesi ir nekreipi dėmesio į mano patarimą".

Nesėkmingas Amazijo žygis prieš Izraelį17Pasitaręs tad Judo karalius Amazijas pasiuntė Izraelio karaliui Jehu'o sūnaus Jehoahazo sūnui Joašui tokį žodį: "Eikš, susitikime akis į akį!" 18Izraelio karalius Joašas atsakė Judo karaliui Amazijui tokiu žodžiu: "Libano usnis pasiuntė žodį Libano kedrui, tardama: 'Duok savo dukterį mano sūnui žmona'. Bet Libano laukinis žvėris, eidamas pro šalį, sutrypė tą usnį. 19Tu sakai: 'Štai nugalėjau Edomą', - ir tavo širdis trokšta daugiau garbės. Nūn sėdėk namie! Kam gi turėtumei ieškoti nelaimės, kad tu pats žūtum ir Judą su savimi nusitemptum?"

20Amazijas nenorėjo klausyti. Tai buvo iš Dievo, idant atiduotų juos už tai, kad jie garbino Edomo dievus. 21Izraelio karalius Joašas tad atžygiavo. Jis ir Judo karalius Amazijas susitiko vienas su kitu mūšyje prie Bet-Šemešo Judo karalystėje. 22Judas buvo Izraelio nugalėtas. Visi išbėgiojo į savo namus. 23Izraelio karalius Joašas paėmė Judo karalių Ahazijo sūnaus Joašo sūnų Amaziją į nelaisvę prie Bet-Šemešo. Nugabenęs jį į Jeruzalę, jis pralaužė Jeruzalės sienoje keturių šimtų uolekčių spragą nuo Efraimo vartų iki Kampo vartų. 24Tada su visu auksu ir sidabru bei visais reikmenimis, rastais Dievo Namuose, su Obed-Edomu ir su karaliaus rūmų iždu bei įkaitais jis sugrįžo į Samariją.

Amazijo mirtis25Judo karalius Joašo sūnus Amazijas gyveno penkiolika metų po Izraelio karaliaus Jehoahazo sūnaus Joašo mirties. 26O kiti Amazijo darbai, nuo pirmojo iki paskutinio, - argi jie nėra aprašyti Judo ir Izraelio karalių knygoje? 27Nuo to laiko, kai Amazijas pasitraukė nuo VIEŠPATIES, buvo surengtas prieš jį sąmokslas Jeruzalėje. Užtat jis pabėgo į Lachišą. Bet buvo pasiųsti vyrai jo vytis, ir jie ten nužudė jį. 28Pargabentas ant arklių, jis buvo palaidotas su savo protėviais Judo mieste.

26Uzijas tampa karaliumi 1Tada visi Judo žmonės paėmė Uziją, kuris buvo tik šešiolikmetis, ir paskelbė jį karaliumi, jo tėvo Amazijo įpėdiniu. 2Jis atstatė Elatą ir sugrąžino jį Judui po to, kai karalius Amazijas užmigo su savo protėviais. 3Uzijas buvo šešiolikos metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje penkiasdešimt dvejus metus. Jo motina buvo vardu Jekolija iš Jeruzalės. 4Jis darė, kas buvo dora VIEŠPATIES akyse, kaip buvo daręs jo tėvas Amazijas. 5Jis buvo pasišventęs ieškoti Dievo, kol buvo gyvas Zecharijas, mokęs jį bijoti Dievo. Kol jis ieškojo VIEŠPATIES, Dievas jam teikė sėkmę.

Uzijo karinė jėga6Jis, išėjęs į karo žygį su filistinais, išgriovė Gato sienas, Jabnės sienas bei Ašdodo sienas ir statė miestus Ašdodo ir Filistijos srityje. 7Dievas jam padėjo prieš filistinus, prieš arabus, gyvenančius Gur-Baale, ir prieš meunitus. 8Amoniečiai mokėjo jam duoklę, ir jo garsas pasiekė net Egipto sienas, nes jis darėsi vis galingesnis ir galingesnis. 9Be to, Uzijas pastatė Jeruzalėje bokštus prie Kampo vartų, prie Slėnio vartų bei prie Kertės ir juos įtvirtino. 10Jis statė bokštus tyruose ir iškasė daug vandens talpyklų, nes turėjo daug galvijų. Jis turėjo artojų ir Šefeloje, ir lygumoje, vynuogių augintojų ir kalnuose, ir derlinguose laukuose, nes jis mylėjo žemę.

11Uzijas turėjo ir kariškai parengtą kariuomenę, padalytą pagal pašauktųjų prie ginklo skaičių į būrius, mokomus raštininko Jeielio ir pareigūno Maasejo, vadovaujant Hananijui, vienam iš karaliaus didžiūnų. 12Klanų galvų, galiūnų, iš viso buvo du tūkstančiai šeši šimtai. 13O jų žinioje buvo trijų šimtų septynių tūkstančių penkių šimtų kariškai parengtų vyrų kariuomenė, galinga jėga padėti karaliui kovoti su priešais. 14Uzijas aprūpino juos, visą kariuomenę, skydais, ietimis, šalmais, šarvais, lankais ir svaidyklėmis. 15Jeruzalėje jis pastatė sumaniai sugalvotų įtaisų ant gynybos bokštų ir mūrų sienos kampų strėlėms ir dideliems akmenims leisti. Taigi jo garsas pasklido toli ir plačiai, nes tapti galingam jam buvo nuostabiai pagelbėta.

Išdidumas ir pragaištis16Kai tapo galingas, jo širdis pasidarė taip išdidi, kad nuvedė jį į pragaištį. Jis nusižengė VIEŠPAČIUI, savo Dievui, įeidamas į VIEŠPATIES Namus atnašauti smilkalų ant smilkalų aukuro. 17Bet kunigas Azarijas, lydimas aštuoniasdešimties drąsių VIEŠPATIES kunigų, įėjo paskui jį 18ir pasipriešino karaliui Uzijui, sakydami: "Uzijau, tau nėra leista atnašauti smilkalų VIEŠPAČIUI, bet tik Aarono palikuonims kunigams, kurie yra pašventinti atnašauti smilkalus. Išeik iš šventovės, nes tu esi nusižengęs. Tai garbės iš VIEŠPATIES Dievo tau neatneš". 19Uziją, laikantį rankoje smilkytuvą ir pasiruošusį atnašauti smilkalus, apėmė įtūžis. Jam širstant ant kunigų, VIEŠPATIES Namuose šalia smilkalų aukuro kunigų akivaizdoje jo kaktos odą išbėrė raupsai. 20Kai vyriausiasis kunigas Azarijas ir kiti kunigai atsisuko į jį, žiūri, jo kakta raupsuota. Jie tad jį iš ten skubiai išvedė. Ir jis pats skubinosi išeiti, nes VIEŠPATS jį ištiko liga. 21Karalius Uzijas liko raupsuotas iki pat mirties. Dėl to jis gyveno atskirame name kaip raupsuotasis ir buvo atskirtas nuo VIEŠPATIES Namų. Tad jo sūnus Jotamas rūpinosi karaliaus rūmais ir valdė šalies žmones.

22Kitus Uzijo darbus, nuo pirmojo iki paskutinio, aprašė Amozo sūnus pranašas Izaijas. 23Uzijas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas su jais lauke šalia karalių kapų, nes buvo sakoma: "Jis buvo raupsuotas". Jo sūnus Jotamas tapo karaliumi jo vietoje.

27Jotamo karaliavimas 1Jotamas buvo dvidešimt penkerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje šešiolika metų. Jo motina buvo Zadoko duktė, vardu Jeruša. 2Jis darė, kas buvo dora VIEŠPATIES akyse, lygiai kaip jo tėvas buvo daręs, tik į VIEŠPATIES šventovę jis nėjo. Bet žmonės vis dar nedorai elgėsi.

3Jis pastatė Aukštutinius VIEŠPATIES Namų vartus ir daug statė ant Ofelio sienos. 4Be to, jis statė miestus Judo aukštumose, tvirtoves ir gynybos bokštus ant miškingų kalvų. 5Jis kovojo su amoniečių karaliumi ir jį nugalėjo. Amoniečiai tais metais davė jam šimtą sidabrinių talentų, dešimt tūkstančių korų kviečių ir dešimt tūkstančių korų miežių. Amoniečiai mokėjo jam tą pačią sumą antrais ir trečiais metais. 6Taigi Jotamas tapo galingas, nes ryžtingai tvarkė savo kelius VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje.

7O kiti Jotamo darbai, visi jo karai ir jo elgesys yra aprašyti Izraelio ir Judo Karalių knygoje. 8Jis buvo dvidešimt penkerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje šešiolika metų. 9Jotamas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas Dovydo mieste. Jo sūnus Ahazas tapo karaliumi jo vietoje.

C. HEZEKIJO IR JOŠIJO REFORMOS

28Ahazo stabų garbinimas 1Ahazas buvo dvidešimties metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo šešiolika metų Jeruzalėje. Jis nedarė, kas buvo dora VIEŠPATIES akyse, kaip buvo daręs jo protėvis Dovydas, 2bet ėjo Izraelio karalių pėdomis. Jis padarė net lietinius atvaizdus Baalams, 3degino smilkalus Ben-Hinomo slėnyje ir pervedė per ugnį savo sūnus bjauriu papročiu tautų, kurias VIEŠPATS buvo išvaręs ateinant izraeliečiams. 4Jis atnašavo aukas ir degino smilkalus aukštumų alkuose, ant kalvų ir po kiekvienu lapuotu medžiu.

Karas su Sirijos ir Efraimo sąjunga5Todėl VIEŠPATS, jo Dievas, atidavė jį Aramo karaliui į rankas. Aramėjai jį nugalėjo ir, paėmę į nelaisvę daugybę jo žmonių, nuvarė juos į Damaską. Jis buvo atiduotas į rankas ir Izraelio karaliui, kuris jį nugalėjo išliedamas daug kraujo. 6Remalijo sūnus Pekahas per vieną dieną nukovė šimtą dvidešimt tūkstančių karių, - visi jie buvo narsūs vyrai, - nes jie buvo nusigręžę nuo VIEŠPATIES, savo protėvių Dievo. 7O Zichris, Efraimo galiūnas,

nukovė karaliaus sūnų Maaseją, rūmų valdytoją Azrikamą ir pirmąjį valdžia po karaliaus Elkaną.

8Izraeliečiai paėmė į nelaisvę du šimtus tūkstančių savo giminaičių, įskaitant žmonas, sūnus ir dukteris. Jie paėmė iš jų ir labai daug grobio, kurį nugabeno į Samariją. 9Ten buvo VIEŠPATIES pranašas, vardu Odedas. Išėjęs pasitikti grįžtančios į Samariją kariuomenės, Odedas jiems tarė: "Tikėkite manimi, kadangi VIEŠPATS, jūsų protėvių Dievas, buvo supykęs ant Judo, jis atidavė juos į rankas jums, bet jūs skerdėte juos su tokiu įtūžiu, kad jis pasiekė dangų. 10Dabar jūs ketinate padaryti Judo ir Jeruzalės žmones sau vergais ir vergėmis! Bet, tiesą sakant, argi jūs patys nesate nusikaltę VIEŠPAČIUI, savo Dievui? 11Dabar tad paklausykite manęs ir paleiskite belaisvius, paimtus iš savo giminaičių, kitaip jus ištiks VIEŠPATIES pykčio liepsna". 12Be to, ir kai kurie Efraimo žmonių galvos - Johanano sūnus Azarijas, Mešilemoto sūnus Berechijas, Šalumo sūnus Jehizkijas bei Hadlajo sūnus Amasa - pakilo prieš grįžtančiuosius iš žygio 13ir jiems tarė: "Belaisvių čia neveskite, nes jūs ketinate užtraukti mums kaltę prieš VIEŠPATĮ, pridėdami tai prie mūsų nuodėmių ir kaltės. Juk mūsų kaltė jau pernelyg didelė, ir pykčio liepsna gresia Izraeliui". 14Kareiviai tad paliko belaisvius ir grobį pareigūnams bei visai bendrijai. 15Tuomet ką tik minėtieji vyrai, paėmę belaisvius, aprengė nuoguosius apdarais iš grobio, apvilko juos drabužiais, apavė jų kojas sandalais, davė jiems pavalgyti bei atsigerti ir patepė juos aliejumi, užsodinę ant asilų silpnuosius, nuvedė juos visus pas jų giminaičius į Jerichą, palmių miestą. Tai padarę, jie sugrįžo į Samariją.

Ahazas prašo Asiriją į pagalbą 16Tuo pačiu metu karalius Ahazas išsiuntė pasiuntinius į Asiriją, prašydamas sau pagalbos. 17Mat ir edomiečiai vėl buvo įsiveržę, sumušę Judą ir paėmę belaisvių. 18Ir filistinai užpuldinėjo miestus Šefeloje ir Judo Negebe. Jie buvo užėmę Bet-Šemešą, Aijaloną, Gederotus, Soko'ą su jam pavaldžiomis gyvenvietėmis, Timną su jai pavaldžiomis gyvenvietėmis bei Gimzo'ą su jam pavaldžiomis gyvenvietėmis ir juose apsigyvenę. 19Taip VIEŠPATS nužemino Judą už Ahazą, Izraelio karalių, nes Jude jis buvo elgęsis nepadoriai ir buvęs neištikimas VIEŠPAČIUI. 20Užtat Asirijos karalius Tilgat-Pilneseras atžygiavo prieš jį ir, užuot jam padėjęs, jį nuengė. 21Nors Ahazas ir apiplėšė VIEŠPATIES Namus, karaliaus rūmus bei pareigūnų namus, mokėdamas duoklę Asirijos karaliui, tai nieko nepadėjo.

Ahazas atsimeta nuo Sandoros Dievo22Savo varguose šis karalius Ahazas net dar labiau nusižengė VIEŠPAČIUI, 23atnašaudamas aukas Damasko dievams, kurie buvo jį nugalėję, nes jis manė: "Kadangi Aramo karalių dievai jiems padėjo, aš atnašausiu jiems aukas, kad jie ir man padėtų". Bet jie tapo pražūtimi jam ir visam Izraeliui. 24Ahazas surinko Dievo Namų reikmenis ir sukapojo juos. Jis uždarė Dievo Namų duris ir pasistatė sau aukurų kiekviename Jeruzalės kampe. 25Visuose Judo miestuose jis padarė aukštumų alkus smilkalams atnašauti kitiems dievams, vesdamas į pyktį VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą.

26O kiti Ahazo darbai ir visi jo žygiai, nuo pirmojo iki paskutinio, yra aprašyti Judo ir Izraelio Karalių knygoje. 27Ahazas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas mieste - Jeruzalėje. Betgi į Izraelio karalių kapus jis nebuvo nuneštas. Jo sūnus Hezekijas tapo karaliumi jo vietoje.

29Hezekijo reformos 1Hezekijas buvo dvidešimt penkerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo dvidešimt devynerius metus Jeruzalėje. Jo motina buvo Abija, Zecharijo duktė. 2Jis darė, kas buvo dora VIEŠPATIES akyse, lygiai kaip buvo daręs protėvis Dovydas.

3Pirmaisiais savo karaliavimo metais, pirmąjį mėnesį, jis atidarė VIEŠPATIES Namų duris ir juos

pataisė. 4Pasišaukęs kunigus ir levitus, jis sutelkė juos rytinėje aikštėje ir jiems tarė: 5"Levitai, klausykitės manęs! Pašventinkite save, pašventinkite VIEŠPATIES, savo Dievo, Namus ir išneškite purvą iš šventovės. 6Mūsų protėviai buvo neištikimi ir darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES, mūsų Dievo, akyse. Paliko jį, nugręžė savo veidus nuo šventosios VIEŠPATIES buveinės, atsukdami jai nugarą. 7Jie ir Prieangio duris uždarė, ir lempas užgesino; jie atsisakė atnašauti smilkalus ir daryti deginamąsias aukas šventovėje Izraelio Dievo garbei. 8Todėl VIEŠPATIES pyktis ištiko Judą ir Jeruzalę; jis padarė juos reginiu klaiko, nustebimo ir pajuokos, kaip jūs savo akimis matote. 9Mūsų tėvai krito nuo kalavijo, o mūsų sūnūs, dukterys ir žmonos yra už tai nelaisvėje. 10Dabar aš širdimi noriu sudaryti sandorą su VIEŠPAČIU, Izraelio Dievu, kad jo pykčio liepsna būtų nuo mūsų nugręžta. 11Mano sūnūs, nebebūkite daugiau apsileidę, nes jus VIEŠPATS išsirinko būti savo Artume, kad jam tarnautumėte kaip jo tarnai, aukodami atnašas". 12Tada pakilo levitai - Amasajo sūnus Mahatas ir Azarijo sūnus Joelis iš Kohato palikuonių; iš Merario palikuonių: Abdijo sūnus Kišas ir Jehalėlelio sūnus Azarijas; iš Geršono palikuonių: Zimos sūnus Joahas ir Joaho sūnus Edenas; 13iš Elizafano sūnų: Šimris ir Jeuelis; iš Asafo sūnų: Zecharijas ir Matanijas; 14iš Hemano sūnų: Jehuelis ir Šimejis; ir iš Jedutūno sūnų: Šemajas ir Uzielis. 15Surinkę savo brolius, jie save pašventino ir nuėjo, kaip karalius buvo įsakęs, valyti VIEŠPATIES Namų, laikydamiesi VIEŠPATIES įstatų.

16Kunigai įėjo į VIEŠPATIES Namus jų valyti. Jie išnešė visus nešvarius daiktus, rastus VIEŠPATIES Namuose, į VIEŠPATIES Namų kiemą, o levitai, paėmę iš jų, nunešė juos į Kidrono slėnį. 17Pirmą mėnesio dieną jie pradėjo pašventinimo darbus ir aštuntą mėnesio dieną pasiekė VIEŠPATIES Prieangį. Jie šventino VIEŠPATIES Namus aštuonias dienas, ir pirmojo mėnesio šešioliktą dieną darbai buvo užbaigti. 18Tada jie įėjo pas karalių Hezekiją ir jam tarė: "Išvalėme visus VIEŠPATIES Namus, deginamosios aukos aukurą bei visus jo reikmenis ir stalą Artumo duonos eilėms bei visus jo reikmenis. 19Visus reikmenis, kuriuos karalius Ahazas buvo subjaurojęs per savo karaliavimą, mes atstatėme ir pašventinome. Štai jie sudėti priešais VIEŠPATIES aukurą".

Šventyklos atšventinimo apeigos 20Tada karalius Hezekijas nedelsdamas sušaukė visus miesto didžiūnus ir nuėjo į VIEŠPATIES Namus. 21Buvo atvesti septyni jaučiai, septyni avinai, septyni avinėliai ir septyni ožiai atnašai už karalystės, šventovės ir Judo nuodėmę. Jis įsakė kunigams, Aarono palikuonims, atnašauti juos ant VIEŠPATIES aukuro. 22Jaučiai buvo papjauti. Kunigai, paėmę jų kraują, pašlakstė juo aukurą. Avinai buvo papjauti, ir jų kraujas buvo išlakstytas ant aukuro. Ir avinėliai buvo papjauti, ir jų kraujas buvo išlakstytas ant aukuro. 23Tada ožiai atnašai už nuodėmę buvo atvesti pas karalių ir bendriją. Visi uždėjo ant jų rankas. 24Kunigai, juos papjovę, atnašavo auką už nuodėmę jų krauju ant aukuro, kad atlygintų už visą Izraelį, nes karalius buvo pasakęs: "Deginamoji atnaša ir auka už nuodėmę yra už visą Izraelį".

25Jis paskyrė levitams vietas VIEŠPATIES Namuose su cimbolais, arfomis ir lyromis, kaip Dovydas ir karaliaus regėtojas Gadas bei pranašas Natanas buvo nurodę, nes įsakas buvo VIEŠPATIES perduotas per pranašus. 26Levitams atsistojus į vietas su Dovydo muzikos instrumentais ir kunigams su trimitais, 27Hezekijas įsakė atnašauti deginamąją auką ant aukuro. Pradėjus deginamąją auką, pasigirdo ir VIEŠPATIES giesmė bei trimitai, palydimi Izraelio karaliaus Dovydo muzikos instrumentų. 28Visa bendrija parpuolė kniūbsčia, aidėjo giesmė ir gaudė trimitai. Visa tai tęsėsi, kol pasibaigė deginamoji auka. 29Pasibaigus deginamajai aukai, karalius ir visi ten su juo esantieji pagarbindami parpuolė kniūbsčia. 30Karalius Hezekijas ir didžiūnai įsakė levitams

šlovinti VIEŠPATĮ Dovydo žodžiais ir regėtojo Asafo giesmėmis. Džiaugsmingai pašlovinę giesme, jie žemai nusilenkė ir parpuolė kniūbsčia.

Vėl vyksta garbinimo pamaldos 31Tada Hezekijas tarė: "Dabar, kai jūs esate pašventinę save VIEŠPAČIUI, eikite arčiau ir atnašaukite aukas ir padėkos atnašas VIEŠPATIES Namams". Bendrija sunešė aukų ir padėkos atnašų; visi geros širdies žmonės atgabeno deginamųjų atnašų. 32Bendrijos atgabentų deginamųjų atnašų skaičius buvo septyniasdešimt jaučių, šimtas avinų ir du šimtai ėriukų. Visi jie skirti deginamosioms aukoms VIEŠPAČIUI. 33Pašventintų atnašų buvo šeši šimtai jaučių ir trys šimtai avių. 34Bet kunigų buvo per mažai ir jie negalėjo nulupti visų deginamųjų atnašų, todėl jų giminaičiai - levitai - padėjo jiems atlikti tą darbą, kol kiti kunigai save pašventino. Iš tikro levitai buvo uolesni save pašventinti negu kunigai. 35Prie daugybės deginamųjų aukų buvo ir bendravimo atnašų taukai bei liejamosios atnašos deginamosioms aukoms. Taip buvo atkurta VIEŠPATIES Namų pamaldų tarnyba. 36Hezekijas ir visi žmonės džiaugėsi tuo, ką Dievas buvo savo tautai padaręs, nes tai buvo įvykę taip staiga.

30Pasiruošimas Perėjimo aukai 1Hezekijas išsiuntė žodį visam Izraeliui bei Judui, parašė laiškus ir Efraimui bei Manasui, kad sueitų į VIEŠPATIES Namus Jeruzalėje švęsti Perėjimą VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, garbei. 2Mat karalius, didžiūnai ir visa bendrija Jeruzalėje buvo nutarę švęsti Perėjimą antrą mėnesį, 3nes jo švęsti savo laiku negalėjo dėl to, kad nebuvo nei pakankamai save pašventinusių kunigų, nei žmonės nebuvo suėję į Jeruzalę. 4Kadangi toks nutarimas atrodė tinkamas karaliui ir visai bendrijai, 5jie ir išleido įsaką paskelbti per visą Izraelį, nuo Beer-Šebos iki Dano, kad visi žmonės sueitų ir švęstų Perėjimą VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, garbei Jeruzalėje. Mat nedaugelis jį švęsdavo, kaip buvo įsakyta. 6Todėl pasiuntiniai, nešdami karaliaus ir didžiūnų parašytus laiškus, perėjo visą Izraelį ir Judą, kaip karalius buvo įsakęs, skelbdami: "Izraeliečiai! Grįžkite pas VIEŠPATĮ, Dievą Abraomo, Izaoko ir Izraelio, kad ir jis sugrįžtų pas likutį - pas jus, išsigelbėjusius iš Asirijos karalių rankos. 7Nebūkite kaip jūsų protėviai ir jūsų broliai, kurie buvo taip neištikimi VIEŠPAČIUI, savo protėvių Dievui, kad jis atidavė juos, kaip matote, į prapultį. 8Nebūkite kietasprandžiai, kaip buvo jūsų protėviai, bet atsiduokite VIEŠPAČIUI ir ateikite į jo šventovę, kurią jis pašventino amžinai, ir tarnaukite VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kad būtų nugręžta nuo jūsų jo pykčio liepsna. 9Jeigu jūs sugrįšite pas VIEŠPATĮ, jūsų giminės ir jūsų vaikai ras pasigailėjimą tų, kurie paėmė juos į nelaisvę, ir jie sugrįš į šį kraštą, nes VIEŠPATS, jūsų Dievas, yra malonus ir gailestingas. Jis nenugręš nuo jūsų savo veido, jeigu pas jį sugrįšite".

10Taigi pasiuntiniai ėjo nuo miesto į miestą Efraimo ir Manaso krašte, kol pasiekė Zebuluną, bet žmonės, juos pajuokdami, iš jų tyčiojosi. 11Nepaisant to, kai kurie iš Ašero, Manaso ir Zebuluno nusižemino ir atėjo į Jeruzalę. 12Tačiau Dievo ranka palietė Judą, duodama jiems vieną širdį įvykdyti tai, ką karalius ir didžiūnai įsakė pagal Dievo žodį.

Perėjimas ir Neraugintos duonos Iškilmė13Į Jeruzalę suėjo minia žmonių švęsti Neraugintos duonos Iškilmės antrą mėnesį. Tai buvo milžiniška sueiga. 14Jie ėmėsi darbo pašalinti Jeruzalėje esančius aukurus. Paėmę ir visus smilkalams deginti stovus, juos išmetė į Kidrono slėnį. 15Perėjimo avinėlis buvo papjautas antrojo mėnesio keturioliktą dieną. Tuo tarpu kunigai ir levitai susigėdę pasišventino ir atnešė deginamąsias aukas į VIEŠPATIES Namus. 16Užėmę savo tarnybos vietas pagal Dievo vyro Mozės Mokymą, kunigai šlakstė jiems levitų rankomis paduotą kraują. 17Kadangi bendrijoje buvo daug tokių, kurie nebuvo pasišventinę, todėl levitai turėjo papjauti Perėjimo avinėlį kiekvienam, kuris nebuvo švarus, kad pašventintų jį VIEŠPAČIUI. 18Mat buvo

daugybė žmonių, ypač daugelis jų iš Efraimo, Manaso, Issacharo ir Zebuluno, kurie nebuvo savęs apvalę. Nepaisant to, jie valgė Perėjimo avinėlį, nesilaikydami, kas parašyta. 19Bet Hezekijas meldėsi už juos, tardamas: "Teatleidžia gerasis VIEŠPATS visiems, 20kurie širdimi nori ieškoti Dievo, VIEŠPATIES Dievo savo protėvių, nors jie ir nėra švarūs pagal šventovės įsakus.

21Izraeliečiai, buvę Jeruzalėje, septynias dienas džiūgaudami šventė Neraugintos duonos Iškilmę. Levitai ir kunigai kasdien šlovino VIEŠPATĮ, palydimi galingų VIEŠPATIES muzikos instrumentų. 22Hezekijas žodžiu drąsino visus levitus, įgudusiai atliekančius VIEŠPATIES tarnybą. Taip žmonės valgė septynias dienas Iškilmių maistą, aukodami bendravimo atnašas ir dėkodami VIEŠPAČIUI, savo protėvių Dievui.

23Tada visa bendrija nutarė švęsti dar kitas septynias dienas. Taigi jie džiūgaudami šventė kitas septynias dienas, 24nes Judo karalius Hezekijas davė sueigai tūkstantį jaučių ir septynis tūkstančius avių atnašoms, o didžiūnai davė sueigai tūkstantį jaučių ir dešimt tūkstančių avių. Pasišventino labai daug kunigų. 25Džiūgavo visa Judo bendrija, kunigai ir levitai, visa iš Izraelio atėjusi bendrija, visi svetimtaučiai, atėję iš Izraelio krašto, ir svetimtaučiai, gyvenę Jude. 26Jeruzalėje buvo daug džiaugsmo, nes nuo Izraelio karaliaus Dovydo sūnaus Saliamono dienų nieko panašaus nebuvo įvykę Jeruzalėje. 27Pakilę levitai kunigai palaimino žmones, VIEŠPATS išgirdo jų balsą, ir jų malda pasiekė jo šventąją buveinę danguje.

31Liturginė reforma 1Kai visa tai buvo atlikta, visi čia dalyvaujantys izraeliečiai, nuėję į Judo miestus, sudaužė visus paminklinius akmenis, nukirto šventuosius stulpus, išgriovė aukštumų alkus ir aukurus visame Jude ir Benjamine, ir Efraime, ir Manase. Tada visi izraeliečiai sugrįžo į savo miestus, kiekvienas į savo nuosavybę.

2Hezekijas atkūrė kunigų ir levitų padalas pagal jų tarnybą, kiekvieną kunigą ir levitą pagal jo tarnybą, atnašauti deginamąsias aukas ir bendravimo atnašas, tarnauti, dėkoti ir giedojimu šlovinti VIEŠPATIES stovyklos vartuose.

3Iš savo nuosavybės karalius paskyrė dalį deginamosioms aukoms - ryto bei vakaro deginamajai aukai ir šabų, jaunaties bei nustatytų švenčių deginamajai aukai, kaip parašyta VIEŠPATIES mokyme. 4Be to, žmonėms, gyvenantiems Jeruzalėje, jis įsakė duoti kunigų ir levitų dalį, kad jie galėtų atsidėti VIEŠPATIES mokymui. 5Žiniai pasklidus, izraeliečiai sunešė daugybę pirmienų - javų, vyno, aliejaus, medaus ir visokio žemės derliaus. Buvo atnešta visko dosni dešimtinė. 6Izraelio bei Judo žmonės, gyvenantys Judo miestuose, ir jie nešė dešimtinę galvijų ir avių, dešimtinę šventų daiktų, pašvęstų VIEŠPAČIUI, savo Dievui, ir dėjo į krūvas. 7Krauti buvo pradėta trečią mėnesį, o užbaigta septintą mėnesį. 8Kai Hezekijas ir pareigūnai atėję pamatė krūvas, jie šlovino VIEŠPATĮ ir jo tautą Izraelį. 9Hezekijas klausinėjo kunigus ir levitus apie krūvas. 10Vyriausiasis kunigas Azarijas, kuris buvo iš Zadoko namų, paaiškino jam, tardamas: "Nuo to laiko, kai pradėta nešti atnašas į VIEŠPATIES Namus, mes turėjome pavalgyti iki soties ir daug liko, nes VIEŠPATS palaimino savo tautą. Šios didelės atsargos ir yra tai, kas atliko".

11Tada Hezekijas įsakė jiems parengti sandėlius VIEŠPATIES Namuose. Kai sandėliai buvo parengti, 12tada jie sąžiningai sunešė į juos atnašas, dešimtines ir pašvęstuosius daiktus. Vyriausiuoju pareigūnu jais rūpintis buvo paskirtas levitas Konanijas, o jo brolis Šimejis pavaduotoju. 13Jehielį, Azaziją, Nahatą, Asahelį, Jerimotą, Jozabadą, Elielį, Ismachiją, Mahatą ir Benają karalius Hezekijas paskyrė Konanijo ir jo brolio Šimejo įgaliotiniais. O Azarijas buvo

vyriausiasis Dievo Namų pareigūnas. 14Levito Imlos sūnus Korė, rytinių vartų sargas, rūpinosi geros valios atnašomis Dievui, išdalijo VIEŠPAČIUI padarytas atnašas ir pačius švenčiausius daiktus. 15Jo priežiūroje kunigų miestuose buvo Edenas, Minjaminas, Ješua, Šemajas, Amarijas ir Šekanijas, kurie sąžiningai atliko dalijimą savo giminaičiams, tiek seniems, tiek jauniems, pagal jų padalas 16nepriklausomai nuo jų kilmės sąrašo vyriškiams nuo trisdešimties metų ir vyresniems - kiekvienam jų, einančiam į VIEŠPATIES Namus atlikti savo kasdienių pareigų - už jų tarnybą pagal jų pamainas ir padalas. 17Kunigai buvo įrašyti savo šeimos kilmės sąraše pagal jų klanus, o levitai - dvidešimties metų ir vyresni - pagal jų pamainas savo padalose. 18Jų šeimos kilmės sąrašas apėmė visus jų mažylius, žmonas, sūnus ir dukteris - visus, nes šie vyrai privalėjo save vis iš naujo pašventinti. 19O Aarono palikuonys - kunigai, gyvenantys savo miestams priklausančioje ganyklų žemėje, turėjo kiekviename mieste vardais paskirtus vyrus skirstyti dalį kiekvienam vyriškiui iš kunigų ir kiekvienam, kuris buvo įtrauktas į levitų kilmės sąrašą.

20Hezekijas taip darė visame Jude. Jis darė, kas buvo ir gera, ir dora, ir ištikima VIEŠPATIES, savo Dievo, akivaizdoje. 21Ką tik jis ėmėsi daryti Dievo Namų tarnyboje ar pagal Mokymą ir įsakymą ieškoti savo Dievo, jis darė visa širdimi ir jam sekėsi.

32Sancheribo invazija 1Betgi, jam įrodžius savo ištikimybę tokiais darbais, Asirijos karalius Sancheribas, išsirengęs į žygį, įsiveržė į Judą ir apgulė įtvirtintus miestus, norėdamas juos užkariauti. 2Kai Hezekijas pamatė, kad Sancheribas buvo atėjęs ketindamas kariauti su Jeruzale, 3jis tarėsi su savo didžiūnais bei galiūnais apie uždarymą šaltinių, esančių už miesto sienų. Jie tam pritarė. 4Sutelkę labai daug žmonių, jie uždarė visus šaltinius ir upelį, tekantį artimame slėnyje, sakydami: "Kam gi turėtų ateiti Asirijos karaliai ir rasti apsčiai vandens!" 5Hezekijas, ryžtingai ėmęsis darbo, atstatė visą išgriuvusią sieną, sustiprindamas ją bokštais, ir iš lauko pusės pastatė kitą sieną. Be to, jis įtvirtino Milo'ą Dovydo mieste ir įsakė padirbti daugybę ginklų bei skydų. 6Jis paskyrė žmonėms mūšio vadus. Tada, sutelkęs juos apie save aikštėje prie miesto vartų, kalbėjo jiems padrąsinamai, tardamas: 7"Būkite stiprūs ir narsūs! Nebijokite ir nedrebėkite prieš Asirijos karalių ir prieš visą jį lydinčią kariauną, nes mūsų yra daugiau negu jų. 8Jo tėra tik trapus petys, su mumis yra VIEŠPATS, mūsų Dievas, padėti mums ir kovoti mūsų kovas". Žmones Judo karaliaus Hezekijo žodžiai labai padrąsino.

Sancheribas grasina9Tada Asirijos karalius Sancheribas, su visomis savo pajėgomis tebebūdamas Lachiše, pasiuntė savo pareigūnus į Jeruzalę pas Judo karalių Hezekiją ir visus Judo žmones, gyvenančius Jeruzalėje, tardamas: 10"Taip kalbėjo Asirijos karalius Sancheribas: 'Kuo jūs pasitikite, kad galėsite pakelti Jeruzalės apgulą? 11Argi nesuvedžioja jūsų Hezekijas, atiduodamas jus bado ir troškulio mirčiai, jums sakydamas: 'VIEŠPATS, mūsų Dievas, išgelbės mus iš Asirijos karaliaus rankos?' 12Argi ne tas pats Hezekijas pašalino jo aukštumų alkus bei jo aukurus ir įsakė Judui bei Jeruzalei, tardamas: 'Prie šio vieno aukuro jūs garbinsite ir ant jo aukosite savo deginamąsias aukas?' 13Nejau nežinote, ką aš ir mano protėviai esame padarę visoms kitų kraštų tautoms? Argi pajėgė dievai tautų tų kraštų išgelbėti savo kraštą iš mano rankos? 14Kuris iš visų dievų tų tautų, kurias mano protėviai visiškai sunaikino, pajėgė išgelbėti savo tautą? Nejau jūsų Dievas pajėgs išgelbėti jus iš mano rankos? 15Dabar tad neleiskite Hezekijui jūsų suklaidinti, neleiskite jam taip jūsų suvedžioti! Juo netikėkite, nes nė vienas kurios nors tautos ar karalystės dievas nėra pajėgęs išgelbėti savo tautos iš mano rankos ar iš mano protėvių rankų. Juo labiau nepajėgs jūsų Dievas išgelbėti jus iš mano rankos!'"

16Jo pareigūnai kalbėjo ir toliau prieš VIEŠPATĮ Dievą ir prieš jo tarną Hezekiją. 17Jis rašė ir laiškų, įžeidinėdamas VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą, apie jį sakydamas: "Kaip dievai tautų kitose šalyse neišgelbėjo savo žmonių iš mano rankos, lygiai taip Hezekijo Dievas neišgelbės savo tautos iš mano rankos". 18Tada jie garsiai šaukė Judo žmonių kalba Jeruzalės žmonėms, esantiems ant sienos, gąsdindami juos ir klaiką keldami, norėdami paimti miestą. 19Apie Jeruzalės Dievą jie kalbėjo, tarsi jis būtų kaip vienas iš žemės tautų dievų, padirbtas žmonių rankomis.

20Karalius Hezekijas ir pranašas Amozo sūnus Izaijas dėl to meldėsi ir šaukėsi dangaus. 21O VIEŠPATS pasiuntė angelą, kuris sunaikino visus galiūnus, vadus ir pareigūnus Asirijos karaliaus stovykloje. Jis tad sugrįžo gėdingai į savo kraštą. Jam įėjus į savo dievo namus, ten jo paties sūnūs nužudė jį kalaviju. 22Taip VIEŠPATS išgelbėjo Hezekiją ir Jeruzalės gyventojus iš Asirijos karaliaus Sancheribo rankos ir iš visų jų priešų rankos. Jis suteikė jiems ramybę visur. 23Daugelis atnešė VIEŠPAČIUI atnašų į Jeruzalę ir brangių daiktų Judo karaliui Hezekijui. Nuo to laiko jis buvo garbingas visų tautų akyse.

Kiti Hezekijo darbai24Tomis dienomis Hezekijas susirgo ir gulėjo mirties patale. Jis meldėsi VIEŠPAČIUI, ir šis išklausė jį, duodamas jam ženklą. 25Tačiau Hezekijas neatsilygino dėkingumu už jam suteiktą malonę, nes jo širdis tapo išdidi. Todėl pyktis kilo ant jo ir ant Judo bei Jeruzalės. 26Hezekijas taip nusižemino už savo širdies išdidumą, - jis ir Jeruzalės gyventojai, - kad VIEŠPATIES pyktis jų neištiko Hezekijo dienomis.

27Hezekijas didžiavosi turtų gausybe ir garbe. Jis pasistatė iždus sidabrui ir auksui, brangakmeniams, kvepalams, skydams ir įvairiems brangiems daiktams; 28sandėlius grūdų derliui, vynui ir aliejui; tvartus visokiems gyvuliams ir avides. 29Jis įsigijo miestų, apsčiai jaučių bandų ir avių kaimenių, nes Dievas davė jam labai didelių turtų. 30Tas pats Hezekijas uždarė Gihono vandenų angą ir nukreipė juos žemyn į vakarinį Dovydo miesto šoną. Hezekiją lydėjo sėkmė visuose jo žygiuose. 31Nors kai pas jį buvo atsiųsti Babilono valdovų pasiuntiniai pasiteirauti apie tą nuostabų dalyką, įvykusį krašte, Dievas paliko jį vieną, kad išmėgintų ir sužinotų, kas buvo jo širdyje.

32O kiti Hezekijo karaliavimo įvykiai, jo geri darbai yra aprašyti pranašo Izaijo, Amozo sūnaus, Regėjime bei Judo ir Izraelio Karalių knygoje. 33Hezekijas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas Dovydo palikuonių kapų šlaite. Visas Judas ir Jeruzalės gyventojai, jam mirus, teikė jam daug garbės. Jo sūnus Manasas tapo karaliumi jo vietoje.

33Manaso nedorumas 1Manasas buvo dvylikos metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo Jeruzalėje penkiasdešimt penkerius metus. 2Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, sekdamas bjauriaisiais papročiais tautų, kurias VIEŠPATS buvo izraeliečiams pašalinęs iš kelio. 3Jis atstatė aukštumų alkus, kuriuos jo tėvas Hezekijas buvo nugriovęs, pastatė aukurus Baalams, padarė šventuosius stulpus, garbino dangaus galybes ir joms tarnavo. 4Jis pastatė aukurus net VIEŠPATIES Namuose, apie kuriuos VIEŠPATS buvo pasakęs: "Mano vardas bus Jeruzalėje amžinai": 5aukurus visoms dangaus galybėms jis pastatė abiejuose VIEŠPATIES Namų kiemuose. 6Savo sūnų pervedė per ugnį Hinomo sūnaus slėnyje, užsiėmė kerėjimais ir būrimu, tarėsi su dvasiomis ir raganiais. Jis padarė daug pikta VIEŠPATIES akyse, jį pykindamas. 7Jis padarė drožtą stabą ir padėjo VIEŠPATIES Namuose, apie kuriuos Dievas kalbėjo Dovydui ir Saliamonui: "Šiuose Namuose ir Jeruzalėje, kurią aš išsirinkau iš visų Izraelio giminių, apgyvendinsiu savo vardą amžinai. 8Niekad daugiau neleisiu Izraeliui iškelti kojos iš žemės, kurią paskyriau jūsų protėviams, jeigu tik jie

ištikimai vykdys visa, ką esu jiems įsakęs - visą mokymą, įstatus ir įsakus, duotus per Mozę".
9Manasas taip suvedžiojo Judą ir Jeruzalės gyventojus, kad jie elgėsi nedoriau negu tautos, kurias VIEŠPATS buvo sunaikinęs izraeliečių labui.

Manasas atgailauja10VIEŠPATS kalbėjo Manasui ir savo tautai, bet jie nekreipė dėmesio. 11 Todėl VIEŠPATS atvedė prieš juos Asirijos karaliaus kariuomenės vadus. Paėmę jį į nelaisvę kabliais, uždėjo grandines ir nugabeno jį į Babiloną. 12Baimės apimtas, jis maldavo VIEŠPATĮ, savo Dievą, ir labai nusižemino prieš savo protėvių Dievą. 13Jis meldėsi jam, ir Dievas priėmė jo maldavimą, išklausė jo prašymą ir sugrąžino jį į Jeruzalę, į jo karalystę. Tada Manasas suprato, kad VIEŠPATS iš tikrųjų yra Dievas.

14Paskui jis pastatė Dovydo miestui slėnyje į vakarus nuo Gihono išorinę sieną, siekiančią įėjimą į Žuvų vartus; apvedė ją aplink Ofelį, padarydamas ją daug aukštesnę. Be to, jis paskyrė karvedžius į visus įtvirtintus Judo miestus. 15Pašalinęs svetimus dievus ir stabą iš VIEŠPATIES Namų ir visus aukurus, kuriuos buvo pastatęs ant VIEŠPATIES Namų kalno ir Jeruzalėje, išmėtė juos už miesto. 16Be to, jis atstatė VIEŠPATIES aukurą ir atnašavo ant jo bendravimo ir padėkos aukas, o Judui įsakė tarnauti VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui. 17Tačiau žmonės vis dar atnašaudavo aukštumų alkuose, bet tik VIEŠPAČIUI, savo Dievui.

18O kiti Manaso darbai, jo malda savo Dievui ir žodžiai regėtojų, kalbėjusių jam VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, vardu, yra randami Izraelio karalių Metraščiuose. 19Jo malda ir kaip Dievas priėmė jo maldavimą, visa jo nuodėmė bei jo neištikimybė, ir vietos, kuriose jis statė aukštumų alkus ir pastatė šventuosius stulpus bei drožtus stabus prieš savo nusižeminimą, yra aprašyta Regėtojų žodžiuose. 20Manasas užmigo su savo protėviais ir buvo palaidotas savo rūmų sode. Jo sūnus Amonas tapo karaliumi jo vietoje.

Amono karaliavimas21Amonas buvo dvidešimt dvejų metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo dvejus metus Jeruzalėje. 22Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse, kaip jo tėvas Manasas buvo daręs. Amonas atnašavo aukas visiems stabams, kuriuos buvo jo tėvas padaręs, ir juos garbino. 23Prieš VIEŠPATĮ jis nenusižemino, kaip jo tėvas Manasas buvo nusižeminęs; priešingai, Amonas tyčia didino savo kaltę. 24Jo dvariškiai, surengę prieš jį sąmokslą, nužudė jį rūmuose. 25Tačiau šalies žmonės iššudė visus, kurie buvo surengę sąmokslą prieš Amoną; šalies žmonės pastatė karaliumi jo vietoje jo sūnų Jošiją.

34Pirmoji Jošijo reforma 1Jošijas buvo aštuonerių metų, kai tapo karaliumi ir karaliavo trisdešimt vienerius metus Jeruzalėje. 2Jis darė, kas buvo dora VIEŠPATIES akyse, ir ėjo savo protėvio Dovydo pėdomis, nenukrypdamas nei į dešinę, nei į kairę. 3Aštuntaisiais savo karaliavimo metais, dar jaunuolis tebebūdamas, jis pradėjo ieškoti savo tėvo Dovydo Dievo, o dvyliktaisiais metais jis pradėjo valyti iš Judo ir Jeruzalės aukštumų alkus, šventuosius stulpus ir drožtinius bei lietinius stabus. 4Jam prižiūrint buvo sugriauti Baalo aukurai, sutrupinti ant jų stovintys smilkalų aukurai. Šventieji stulpai ir drožtiniai bei lietiniai stabai buvo sudaužyti, sutrinti į dulkes ir išbarstyti ant kapų žmonių, atnašavusių jiems aukas. 5Jis sudegino ir kaulus kunigų ant jų aukurų. Taip jis išvalė Judą ir Jeruzalę. 6Panašiai pasielgė ir Manaso, Efraimo, Simeono miestuose iki pat Naftalio bei jų nuniokotuose aplinkiniuose kaimuose. 7Jis nugriovė aukurus, sutrupino šventuosius stulpus, sutrynė juos į dulkes ir smilkalų aukurus išvartė visame Izraelio krašte. Tada jis sugrįžo į Jeruzalę.

Atnaujinama Šventykla8Aštuonioliktaisiais savo karaliavimo metais, išvalęs kraštą ir Namus, jis

pavedė Azalijo sūnui Šafanui, miesto valdytojui Maasejui ir karaliaus rūmų pareigūnui Joahazo sūnui Joahui atnaujinti VIEŠPATIES, savo Dievo, Namus. 9Nuėję pas vyriausiąjį kunigą Hilkiją, jie perdavė jam pinigus, atneštus į Dievo Namus, kuriuos levitai, slenksčio sargai, buvo surinkę iš Manaso, Efraimo bei viso Izraelio likučio ir iš viso Judo, Benjamino bei visų Jeruzalės gyventojų. 10Jie perdavė juos VIEŠPATIES Namų prižiūrėtojams, o šie savo ruožtu naudojo juos apmokėti VIEŠPATIES Namų darbininkams, dirbantiems prie Namų atnaujinimo ir taisymo. 11Jie davė jų dailidėms ir mūrininkams pirkti akmenims iš skaldyklų ir medžio sankaboms bei sijoms pastatų, kuriuos Judo karaliai buvo apleidę. 12Žmonės darbavosi sąžiningai. Jiems prižiūrėti buvo paskirti levitai Jahatas ir Obadijas, iš Merario palikuonių, drauge su Zechariju ir Mešulamu, iš Kohato palikuonių. Tuo tarpu kiti levitai - įgudę groti instrumentais - 13prižiūrėjo naštų nešėjus ir nurodinėjo darbininkams, dirbantiems įvairius darbus. Keletas levitų buvo raštininkai, pareigūnai ir vartų sargai.

Atrandama Mozės Mokymo knyga14Išimant VIEŠPATIES Namams paaukotus pinigus, kunigas Hilkijas rado VIEŠPATIES Mokymo, duoto per Mozę, knygą. 15Raštininkui Šafanui Hilkijas tarė: "Radau Mokymo knygą VIEŠPATIES Namuose". Hilkijas padavė knygą Šafanui. 16Nunešęs knygą karaliui, Šafanas kalbėjo karaliui: "Tavo tarnai vykdo visa, kas jiems yra pavesta. 17Jie sulydė VIEŠPATIES Namuose rastą sidabrą ir perdavė jį prižiūrėtojams ir darbininkams". 18O paskui raštininkas Šafanas karaliui pranešė, tardamas: "Knygą man davė kunigas Hilkijas". Tada iš jos Šafanas paskaitė karaliui. 19Kai karalius išgirdo Mokymo žodžius, persiplėšė savo drabužius. 20Tada karalius įsakė Hilkijui, Šafano sūnui Ahikamui, Mikos sūnui Abdonui, raštininkui Šafanui ir karaliaus tarnui Asajui, tardamas: 21"Eikite, pasiteiraukite VIEŠPATIES dėlei manęs ir dėlei išlikusiųjų Izraelyje ir Jude apie žodžius atrastos knygos, nes iš tikrųjų didelis turi būti ant mūsų išlietas VIEŠPATIES pyktis už tai, kad mūsų protėviai nesilaikė VIEŠPATIES žodžio vykdyti visa, kas toje knygoje yra parašyta".

22Tada Hilkijas ir visi, kuriems karalius buvo įsakęs, nuėjo pas pranašę Huldą, drabužinės prižiūrėtojo Hasros sūnaus Tokhato sūnaus Šalumo žmoną. Ji gyveno Jeruzalėje, Mišnės dalyje. Jie kreipėsi į ją, kaip jiems buvo nurodyta. 23Jiems ji atsakė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas! Pasakykite vyrui, kuris atsiuntė jus pas mane: 24'Taip kalbėjo VIEŠPATS: iš tikrųjų atsiųsiu nelaimę šiai vietai ir jos gyventojams, visus prakeikimus, užrašytus atrastoje knygoje, kuri buvo skaityta Judo karaliaus akivaizdoje, 25už tai, kad jie paliko mane ir degino smilkalus kitiems dievams, pykindami mane visais savo rankų darbais; degu pykčiu ant šios vietos, ir jis nebus užgesintas'. 26Bet Judo karaliui, atsiuntusiam jus VIEŠPATIES pasiteirauti, duokite šį atsakymą: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas, apie žodžius, kuriuos girdėjai... - 27kadangi paėmei į širdį ir nusižeminai Dievo akivaizdoje, girdėdamas jo žodžius apie šią vietą ir jos gyventojus; kadangi nusižeminai mano akivaizdoje, persiplėšei savo drabužius ir verkei mano akivaizdoje, todėl ir aš tave išgirdau, - tai VIEŠPATIES žodis. 28Tikėk manimi, paimsiu tave pas tavo protėvius, tu būsi paimtas į savo kapą ramybėje. Tavo akys nematys tos nelaimės, kurią atsiųsiu šiai vietai ir jos gyventojams'".

Jie parnešė karaliui šį atsakymą.

Atnaujinama Sandora29Karalius tad sušaukė visus Judo ir Jeruzalės seniūnus. 30Tada karalius nuėjo į VIEŠPATIES Namus drauge su visais Judo žmonėmis, Jeruzalės gyventojais, su kunigais ir levitais - su visais žmonėmis, jaunais ir senais, - ir jiems girdint perskaitė garsiai visus žodžius

Sandoros knygos, atrastos VIEŠPATIES Namuose. 31Stovėdamas savo vietoje, karalius sudarė sandorą VIEŠPATIES akivaizdoje sekti VIEŠPAČIU, laikantis jo įsakymų, įsakų ir įstatų visa savo širdimi bei visa savo gyvastimi ir vykdant šioje knygoje įrašytus sandoros žodžius. 32Taip jis įpareigojo visus, gyvenančius Jeruzalėje ir Benjamine. Jeruzalės gyventojai elgėsi pagal Dievo, savo protėvių Dievo, sandorą. 33Jošijas pašalino visus bjauriuosius stabus iš visų izraeliečiams priklausiusių žemių ir įpareigojo visus, gyvenusius Izraelyje, garbinti VIEŠPATĮ, savo Dievą. Per visą jo gyvenimą jie nenutolo nuo VIEŠPATIES, savo protėvių Dievo.

35Perėjimo iškilmė 1Jošijas šventė Perėjimą, kad pašlovintų VIEŠPATĮ Jeruzalėje. Perėjimo auka buvo atnašauta pirmojo mėnesio keturioliktą dieną. 2Paskirstęs kunigams jų pareigas, jis drąsino juos VIEŠPATIES Namų tarnyboje. 3Levitams, pašvęstiems VIEŠPAČIUI ir mokantiems visą Izraelį, jis tarė: "Padėkite šventąją Skrynią VIEŠPATIES Namuose, kuriuos Izraelio karalius Dovydo sūnus Saliamonas pastatė. Nebebus ji daugiau našta jums ant pečių. Dabar rūpinkitės tarnauti VIEŠPAČIUI, savo Dievui, ir jo tautai Izraeliui. 4Savo klanuose ir padalose pasiruoškite, sekdami Izraelio karaliaus Dovydo ir jo sūnaus Saliamono rašytais nurodymais. 5Užimkite vietas šventovėje pagal savo giminės žmonių klanų padalas. Tebūna levitų kiekvienai klano padalai. 6Pjaukite Perėjimo avinėlį, pasišventinkite ir paruoškite jį savo giminaičiams. Tebūna visa daroma pagal VIEŠPATIES žodį, duotą per Mozę".

7Tada Jošijas padovanojo, kaip Perėjimo atnašas, visiems ten esantiems iš kaimenės ėriukų ir ožiukų - trisdešimt tūkstančių, o jaučių - tris tūkstančius. Jie visi buvo iš karaliaus nuosavybės. 8Jo didžiūnai davė savanoriškai dovaną žmonėms, kunigams ir levitams. Hilkijas, Zecharijas ir Jehielis - vyriausieji Dievo Namų pareigūnai - davė kunigams Perėjimo atnašoms du tūkstančius šešis šimtus avinėlių bei ožiukų ir tris šimtus jaučių. 9Ir Konanijas bei jo broliai Šemajas, Netanelis, Hašabijas, Jeielis ir Jozabadas - levitų galvos - davė levitams Perėjimo atnašoms penkis tūkstančius avinėlių bei ėriukų ir penkis šimtus jaučių.

10Pasiruošus pamaldoms, kunigai stovėjo savo vietose ir levitai savo padalose pagal karaliaus įsakymą. 11Perėjimo auka buvo papjauta, tada kunigai iššlakstė iš levitų paimtą kraują, o levitai ėmėsi lupti kailį. 12Jie atidėjo į šalį, kas buvo skirta deginamajai aukai, išdalyti žmonių padaloms pagal klanus, kad jie atnašautų ją VIEŠPAČIUI, kaip įsakyta Mozės knygoje. Lygiai taip padarė ir su jaučiais. 13Perėjimo auka buvo iškepta ant ugnies, kaip įsakyta, o šventosios atnašos išvirtos puoduose, katiluose bei kaistuvuose ir skubiai išdalytos žmonėms. 14Paskui levitai parengė Perėjimo auką sau ir kunigams, nes kunigai buvo užimti deginamųjų aukų ir taukų atnašavimu iki pat nakties. Levitai tad aprūpino ir save, ir kunigus - Aarono palikuonis. 15Giesmininkai, Asafo palikuonys, buvo savo vietose, kaip Dovydo, Asafo, Hemano ir karaliaus regėtojo Jedutūno įsakyta. Vartų sargai buvo prie visų vartų. Jiems nereikėjo pasitraukti iš savo tarnybos, nes jų broliai levitai jais pasirūpino.

16Visos VIEŠPATIES pamaldos buvo tą dieną taip sutvarkytos, kad būtų švenčiama Perėjimo auka ir atnašautos deginamosios aukos ant VIEŠPATIES aukuro, kaip buvo įsakęs karalius Jošijas. 17Visi ta proga ten buvę izraeliečiai šventė Perėjimo ir Neraugintos duonos Iškilmę septynias dienas. 18Nuo pranašo Samuelio dienų nebuvo švęsta jokia tokia Perėjimo iškilmė. Joks Izraelio karalius nebuvo šventęs Perėjimo iškilmės, panašios į tą, kurią šventė Jošijas, kunigai bei levitai, dalyvaujant ir visam Judui, ir visam Izraeliui, ir Jeruzalės gyventojams. 19Ši Perėjimo iškilmė buvo švęsta aštuonioliktaisiais Jošijo karaliavimo metais.

Jošijo mirtis20Po viso to, Jošijui atnaujinus Šventyklą, Egipto karalius Neko'as leidosi į žygį kovoti su Karkemišu prie Eufrato. O Jošijas išėjo jam kelio pastoti. 21Bet Neko'as atsiuntė pasiuntinius pas jį, tardamas: "Koks gali būti ginčas tarp manęs ir tavęs, Judo karaliau? Šiandien aš nežygiuoju prieš tave, bet prieš karalystę, kuri su manimi kariauja. Dievas įsakė man skubėti. Netrukdyk Dievui, kuris yra su manimi, kad jis tavęs nesunaikintų". 22Tačiau Jošijas nuo jo neatsitraukė, nes ieškojo priežasties su juo kariauti, todėl ir nenorėjo klausyti Neko'o žodžių, ateinančių iš VIEŠPATIES burnos, bet išėjo į mūšį Megido lygumoje. 23Lankininkai pašovė karalių Jošiją. Tada karalius savo tarnams tarė: "Išveskite mane, nes aš esu sunkiai sužeistas". 24Jo tarnai, iškėlę iš jo kovos vežimo, perkėlė jį į pavaduotojo vežimą ir nugabeno į Jeruzalę. Ten jis mirė ir buvo palaidotas savo protėvių kapuose. Visas Judas ir Jeruzalė apraudojo Jošiją. 25 Ir Jeremijas sukūrė Jošijui raudą, kurią visi giesmininkai ir giesmininkės kartojo savo raudose Jošijui, kaip yra daroma iki šios dienos. Jos virto papročiu Izraelyje ir buvo įtrauktos į jų Raudas.

26O kiti Jošijo karaliavimo įvykiai, jo ištikimi darbai, laikantis VIEŠPATIES Mokymo, 27ir visi jo žygdarbiai nuo pradžios iki galo yra aprašyti Izraelio ir Judo karalių knygoje.

D. KARALYSTĖS GALAS

36Karalius Jehoahazas 1Šalies žmonės paėmė Jošijo sūnų Jehoahazą ir padarė jį vietoje jo tėvo karaliumi Jeruzalėje. 2Jehoahazas buvo dvidešimt trejų metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo tris mėnesius Jeruzalėje. 3Egipto karalius pašalino jį nuo sosto Jeruzalėje ir uždėjo kraštui šimto sidabrinių talentų ir vieno auksinio talento duoklę. 4Tada Egipto karalius padarė jo brolį Eljakimą Judo ir Jeruzalės karaliumi, pakeisdamas jo vardą į Jehojakimą. Neko'as, paėmęs jo brolį Jehoahazą, nugabeno į Egiptą.

Karalius Jehojakimas5Jehojakimas buvo dvidešimt penkerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo vienuolika metų Jeruzalėje. Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES, jo Dievo, akyse. 6Babilono karalius Nebukadnezaras, užpuolęs jį, sukaustė grandinėmis gabenti į Babiloną. 7Ir kai ką iš VIEŠPATIES Namų reikmenų Nebukadnezaras pargabeno į Babiloną ir padėjo juos savo rūmuose Babilone. 8O kiti Jehojakimo karaliavimo įvykiai, jo bjaurūs pikti darbai ir kas už tai jam nutiko, yra aprašyta Izraelio ir Judo karalių knygoje. Jo sūnus Jehojachinas tapo karaliumi jo vietoje.

Karalius Jehojachinas9Jehojachinas buvo aštuoniolikos metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo tris mėnesius ir dešimt dienų Jeruzalėje. Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES akyse. 10Baigiantis metams, karalius Nebukadnezaras pasiuntė žmones atgabenti jo į Babiloną kartu su brangiaisiais VIEŠPATIES Namų reikmenimis, o jo brolį Zedekiją padarė Judo ir Jeruzalės karaliumi.

Karalius Zedekijas11Zedekijas buvo dvidešimt vienerių metų, kai tapo karaliumi, ir karaliavo vienuolika metų Jeruzalėje. 12Jis darė, kas buvo nedora VIEŠPATIES, jo Dievo, akyse, ir nenusižemino prieš VIEŠPATIES vardu kalbantį pranašą Jeremiją. 13Be to, jis kėlė maištą ir prieš karalių Nebukadnezarą, kuris buvo privertęs jį prisiekti Dievu. Užsispyręs jis kieta širdimi atsisakė grįžti pas VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą. 14Panašiai visi Judo didžiūnai, kunigai ir žmonės darė vis daugiau nusižengimų, sekdami bjauriaisiais tautų papročais. Jie subjaurojo VIEŠPATIES Namus, kuriuos jis buvo pašventinęs Jeruzalėje.

Judo karalystę ištinka žūtis15VIEŠPATS, jų protėvių Dievas, siuntė jiems žodį per savo pasiuntinius kasdien be perstojo, nes jis gailėjosi savo žmonių ir savo buveinės. 16Bet jie išjuokdavo Dievo pasiuntinius, niekindami jo žodžius ir tyčiodamies iš jo pranašų, kol Dievo pyktis

ant savo tautos virto tokiu įsiūčiu, kad nebeliko kitos išeities. 17Todėl jis atvedė ant jų kaldėjų karalių, kuris iššudė jų jaunuolius kalaviju jų šventajame pastate, nepasigailėdamas nei vaikino, nei mergaitės, nei seno, nei silpno - juos visus atidavė jam į rankas. 18Visi Dievo Namų reikmenys, dideli ir maži, Dievo Namų turtai ir karaliaus bei jo didžiūnų turtai - buvo išgabenti į Babiloną. 19Dievo Namai buvo sudeginti, Jeruzalės sienos nugriautos, visi jos rūmai ugnies suryti ir visi brangūs daiktai sunaikinti. 20Kas išliko nuo kalavijo, tuos jis išvarė į tremtį Babilone. Ten jie tapo jo ir jo sūnų vergais, kol įsigalėjo persų karalystė, 21kad išsipildytų per Jeremiją ištartas VIEŠPATIES žodis, kol kraštas atsilygins už savo nešvęstus šabus: per septyniasdešimt metų jis laikysis šabo nuniokotame krašte.

Kyro įsakas neša viltį22 Pirmaisiais Persijos karaliaus Kyro metais, kad būtų išsipildytas per Jeremiją tartas VIEŠPATIES žodis, VIEŠPATS įkvėpė Persijos karalių Kyrą visoje savo karalystėje žodžiu ir raštu paskelbti šį skelbimą: 23"Taip kalbėjo Persijos karalius Kyras: 'VIEŠPATS, Dangaus Dievas, atidavė man visas žemės karalystes ir pavedė man pastatyti jam Namus Jeruzalėje, kuri yra Jude. Todėl tesileidžia į kelionę visi, kas priklauso jo tautai. Jų Dievas juos telydi!'"

EZDRO KNYGA

GRĮŽIMAS IŠ TREMTIES

1Kyro įsakas 1Pirmaisiais Persijos karaliaus Kyro metais, kad būtų įvykdytas per Jeremiją tartas VIEŠPATIES žodis, VIEŠPATS įkvėpė Persijos karalių Kyrą išleisti šį įsaką visai karalystei ir žodžiu, ir raštu: 2"Taip kalbėjo Persijos karalius Kyras: 'VIEŠPATS, Dangaus Dievas, atidavė man visas žemės karalystes ir pavedė man pastatyti jam Namus Jeruzalėje, kuri yra Jude. 3Visi, kas iš jūsų priklauso jo tautai, - tebūna jų Dievas su jais! - tesileidžia kelionėn į Jeruzalę Jude atstatyti VIEŠPATIES, Izraelio Dievo, Namų Jeruzalėje. 4Visus išlikusius, kad ir kur jie gyventų, teparemia jų vietovių žmonės auksu ir sidabru, daiktais ir galvijais kartu su geros valios atnašomis Dievo Namams Jeruzalėje'".

Tremtinių grįžimas5Judo ir Benjamino šeimų galvos, kunigai ir levitai, - kurių dvasią iš tikrųjų Dievas buvo įkvėpęs tai daryti, - pasiruošė vykti ir atstatyti Dievo Namus Jeruzalėje. 6Visi jų kaimynai parėmė juos sidabriniais reikmenimis, auksu, daiktais, galvijais ir vertingomis dovanomis kartu su tuo, kas buvo duota kaip geros valia atnaša. 7Be to, karalius Kyras perdavė VIEŠPATIES Namų reikmenis, kuriuos Nebukadnezaras buvo išgabenęs iš Jeruzalės ir padėjęs į savo dievų namus. 8Persijos karalius Kyras padavė juos iždininkui Mitredatui, kuris juos perdavė Judo vadui Šešbazarui. 9O jų skaičius buvo toks: trisdešimt auksinių lėkščių, tūkstantis sidabrinių lėkščių, dvidešimt devyni peiliai, 10trisdešimt auksinių dubenų, keturi šimtai dešimt įvairių sidabrinių dubenų, tūkstantis įvairių reikmenų. 11 Iš viso penki tūkstančiai keturi šimtai auksinių ir sidabrinių indų. Juos visus Šešbazaras pasiėmė su savimi, vesdamas tremtinius iš Babilono į Jeruzalę.

2Pirmųjų sugrįžusiųjų tremtinių sąrašas 1 Šie yra parkeliavę iš tremties nelaisvės {Judo} srities žmonės, kuriuos Babilono karalius Nebukadnezaras buvo išvaręs į Babilonijos tremtį, - sugrįžę į Jeruzalę ir Judą, visi į savo miestus, - 2parkeliavę drauge su Zerubabeliu, Ješua, Nehemiju, Seraju, Reelaju, Mordekaju, Bilšanu, Misparu, Bigvaju, Rehumu, Baana.

Izraelio tautos vyrų skaičius:3Parošo palikuonių du tūkstančiai šimtas septyniasdešimt du;

4Šefatijo palikuonių trys šimtai septyniasdešimt du;

5Araho palikuonių septyni šimtai septyniasdešimt penki;

6Pohat-Moabo, tai yra Ješuos ir Joabo, palikuonių du tūkstančiai aštuoni šimtai dvylika;

7Elamo palikuonių tūkstantis du šimtai penkiasdešimt keturi;

8Zatu'o palikuonių devyni šimtai keturiasdešimt penki;

9Zakajo palikuonių septyni šimtai šešiasdešimt;

10Banio palikuonių šeši šimtai keturiasdešimt du;

11Bebajo palikuonių šeši šimtai dvidešimt trys;

12Azgado palikuonių tūkstantis du šimtai dvidešimt du;

13Adonikamo palikuonių šeši šimtai šešiasdešimt šeši;

14Bigvajo palikuonių tūkstantis penkiasdešimt šeši;

15Adinos palikuonių keturi šimtai penkiasdešimt keturi;

16Atero, tai yra Hezekijo, palikuonių devyniasdešimt aštuoni;

17Bezajo palikuonių trys šimtai dvidešimt trys;

18Joros palikuonių šimtas dvylika;

19Hašumo palikuonių du šimtai dvidešimt trys;

20Gibaro palikuonių devyniasdešimt penki;

21Betlehemo palikuonių šimtas dvidešimt trys;

22žmonių iš Netofos penkiasdešimt šeši;

23žmonių iš Anatoto šimtas dvidešimt aštuoni;

24Azmaveto palikuonių keturiasdešimt du;

25Kirjat-Arimų, Chefiros ir Beerotų palikuonių septyni šimtai keturiasdešimt trys;

26Ramos ir Gebos palikuonių šeši šimtai dvidešimt vienas;

27žmonių iš Michmaso šimtas dvidešimt du;

28žmonių iš Bet-Elio ir Ai du šimtai dvidešimt trys;

29Nebo palikuonių penkiasdešimt du;

30Magbišo palikuonių šimtas penkiasdešimt šeši;

31kito Elamo palikuonių tūkstantis du šimtai penkiasdešimt keturi;

32Harimo palikuonių trys šimtai dvidešimt;

33Lodo, Hadido ir Ono'o palikuonių septyni šimtai dvidešimt penki;

34Jericho palikuonių trys šimtai keturiasdešimt penki;

35Senaos palikuonių trys tūkstančiai šeši šimtai trisdešimt.

36Kunigų:

Jedajo, Ješuos namų, palikuonių devyni šimtai septyniasdešimt trys;

37Imero palikuonių tūkstantis penkiasdešimt du;

38Pašhūro palikuonių tūkstantis du šimtai keturiasdešimt septyni;

39Harimo palikuonių tūkstantis septyniolika.

40Levitų:

Ješuos ir Kadmielio palikuonių iš Hodavijo palikuonių septyniasdešimt keturi;

41giesmininkų: Asafo palikuonių šimtas dvidešimt aštuoni;

42vartų sargų palikuonių - Šalumo, Atero, Talmono, Akubo, Hatitos ir Šobajo - iš viso šimtas trisdešimt devyni.

43Šventyklos vergų:

Zihos palikuonys, Hasufos palikuonys, Tabaoto palikuonys,

44Keros palikuonys, Siahos palikuonys, Padono palikuonys,

45Lebanos palikuonys, Hagabos palikuonys, Akubo palikuonys,

46Hagabos palikuonys, Šamlajo palikuonys, Hanano palikuonys,

47Gidelio palikuonys, Gaharo palikuonys, Reajo palikuonys,

48Rezino palikuonys, Nekodos palikuonys, Gazamo palikuonys,

49Uzos palikuonys, Paseaho palikuonys, Besajo palikuonys,

50Asnos palikuonys, meunimų palikuonys, nefusimų palikuonys,

51Bakbuko palikuonys, Hakufos palikuonys, Harkuro palikuonys,

52Bazluto palikuonys, Mehidos palikuonys, Haršos palikuonys,

53Barkoso palikuonys, Siseros palikuonys, Temaho palikuonys,

54Neziaho palikuonys ir Hatifos palikuonys.

55Saliamono vergų palikuonių: Sotajo palikuonys, Hasofereto palikuonys, Perudos palikuonys,

56Jaalos palikuonys, Darkono palikuonys, Gidelio palikuonys,

57Šefatijo palikuonys, Hatilo palikuonys, Pocheret-haZebajimo palikuonys ir Amio palikuonys.

58 Iš viso Šventyklos vergų ir Saliamono vergų palikuonių buvo trys šimtai devyniasdešimt du.

59O šie sugrįžo iš Tel-Melaho, Tel-Haršos, Cherubo, Adano ir Imero, nors ir negalėjo įrodyti, kad jų protėvių namai ar kilmė buvo izraelietiška: 60Delajo, Tobijo ir Nekodos palikuonių šeši šimtai penkiasdešimt du. 61Taip pat ir kunigų: iš palikuonių Habajo, Hakozo ir Barzilajo, kuris buvo vedęs vieną iš Barzilajo Gileadiečio dukterų ir buvo vadinamas jų vardu. 62Šie ieškojo savo šeimos

kilmės įrašų, bet jų negalėjo surasti, todėl jie buvo pripažinti kunigo tarnybai nešvariais.
63Valdytojas įsakė jiems nevalgyti švenčiausiųjų valgių, kol neatsiras kunigas, nešiojantis Urimus ir Tumimus.

64Visos bendrijos skaičius buvo keturiasdešimt du tūkstančiai trys šimtai šešiasdešimt, 65neskaitant jų tarnų bei tarnaičių, kurių buvo septyni tūkstančiai trys šimtai trisdešimt septyni. Jie turėjo ir du šimtus giesmininkų ir giesmininkių. 66Jų arklių buvo septyni šimtai trisdešimt šeši, mulų du šimtai keturiasdešimt penki, 67kupranugarių keturi šimtai trisdešimt penki ir asilų šeši tūkstančiai septyni šimtai dvidešimt.

68Vos atvykus prie VIEŠPATIES Namų vietos Jeruzalėje, kai kurie šeimų galvos davė savo valia atnašą Dievo Namams atstatyti toje pačioje vietoje. 69Pagal savo išteklius jie davė statybos iždui šešiasdešimt vieną tūkstantį auksinių darikų, penkis tūkstančius sidabrinių minų ir šimtą kunigiškų apdarų.

70Kunigai, levitai ir kai kurie iš paprastų žmonių apsigyveno Jeruzalėje ir jos apylinkėse, o giesmininkai, vartų sargai ir Šventyklos vergai savo miestuose. Taip visi izraeliečiai gyveno savo miestuose.

3Aukuro atstatymas 1Atėjus septintajam mėnesiui nuo izraeliečių įsikūrimo savo miestuose, žmonės visi kaip vienas susirinko į Jeruzalę. 2Tada Jozadako sūnus Ješua drauge su broliais kunigais ir Šealtielio sūnus Zerubabelis su savo broliais ėmėsi atstatyti Izraelio Dievo aukurą, norėdami atnašauti ant jo deginamąsias aukas, kaip įsakyta Mozės, Dievo vyro, Mokyme. 3Jie atstatė aukurą ant jo pamatų, nepaisydami šalies žmonių baimės, ir ant jo atnašavo VIEŠPAČIUI kas rytą ir kas vakarą deginamąsias aukas. 4Tada jie šventė, kaip įsakyta, Palapinių iškilmę ir atnašavo kasdienį jos deginamųjų aukų skaičių pagal įsaką, kaip nustatyta kiekvienai dienai. 5Paskui jie atnašavo nuolatines šabų deginamąsias aukas, atnašas jaunačių bei visų šventų VIEŠPATIES iškilmių ir kada tik buvo daromos laisva valia atnašos VIEŠPAČIUI. 6Nuo pirmos septintojo mėnesio dienos buvo pradėta atnašauti VIEŠPAČIUI deginamosios aukos, nors VIEŠPATIES Šventyklos pamatai dar nebuvo padėti.

Ruošiamasi atstatyti Šventyklą 7Tada jie pasamdė mūrininkus ir dailides, davė maisto, gėrimo bei aliejaus sidoniečiams ir tyriečiams, kad atgabentų kedro medžio iš Libano per jūrą iki Jopės pagal jiems duotą Persijos karaliaus Kyro leidimą.

8Aštuntaisiais metais po jų atvykimo prie Dievo Namų Jeruzalėje, antrąjį mėnesį Šealtielio sūnus Zerubabelis, Jozadako sūnus Ješua ir jų broliai kunigai bei levitai drauge su grįžusiais į Jeruzalę iš tremties pradėjo darbus, paskirdami kai kuriuos iš levitų, nuo dvidešimties metų ir vyresnius, prižiūrėti VIEŠPATIES Namų statybos. 9Taigi Ješua ir jo sūnūs bei broliai, Kadmielis ir jo sūnūs, Binujis ir Hodavijas drauge su Henadado sūnumis, levitais, jų sūnumis ir broliais kartu ėmėsi vadovauti statantiems VIEŠPATIES Namus.

10Mūrininkams padėjus VIEŠPATIES Šventyklos pamatus, kunigai, apsirengę savo drabužiais, sustojo pagal Izraelio karaliaus nurodymus pašlovinti VIEŠPATIES su trimitais, o levitai - Asafo sūnūs - su cimbolais pagal Izraelio karaliaus Dovydo nurodymus. 11Jie giedojo giesmes, dėkodami ir šlovindami VIEŠPATĮ,

"nes jis yra geras,

nes amžina jo ištikima meilė Izraeliui".

Visi žmonės atliepė galingu šauksmu, šlovindami VIEŠPATĮ, nes buvo padėti VIEŠPATIES Namų pamatai. 12Tačiau daug kunigų, levitų ir šeimų galvų - žmonės, mačiusieji pirmuosius Namus ant jų pamatų - garsiai verkė, žvelgdami į šiuos Namus, nors daugelis ir balsu šaukė iš džiaugsmo. 13Taigi žmonės negalėjo atskirti džiaugsmo šauksmų nuo verksmo aimanų, nes visi taip garsiai šaukė, kad jų balsai buvo toli girdimi.

4Samariečiai pasipriešina Šventyklos atstatymui 1Judo ir Benjamino priešai, išgirdę, kad sugrįžę tremtiniai stato VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, Šventyklą, 2kreipėsi į Zerubabelį ir klanų galvas ir jiems kalbėjo: "Statykime su jumis, nes ir mes garbiname jūsų Dievą ir esame jam atnašavę aukas nuo čia mus atkėlusio Asirijos karaliaus Esarhadono dienų". 3Betgi Zerubabelis, Ješua ir kiti Izraelio klanų galvos jiems atsakė: "Negali būti nė kalbos, kad jūs su mumis statytumėte Namus mūsų Dievui. Mes vieni statysime juos VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, kaip Persijos karalius Kyras yra mums įsakęs". 4Užtat šalies žmonės metėsi kenkti Judo žmonių ryžtui ir stengėsi atbaidyti juos nuo statybos. 5Jie papirko ir pareigūnus, niekais paversdami jų užmojį per visą Persijos karaliaus Kyro gyvenimą iki pat Persijos karaliaus Darijaus viešpatavimo.

Vėlesni priešiškumai6 Ahasuerui karaliaujant, pradžioje jo viešpatavimo, jie surašė skundą ant Judo ir Jeruzalės gyventojų.

7O Artakserkso dienomis Bišalamas, Mitredatas, Tabėelis ir kiti jų bendrai rašė Persijos karaliui Artakserksui. Laiškas buvo rašytas aramėjiškai ir išverstas. {Aramėjiškai:}

8 Vyriausiasis pareigūnas Rehumas ir raštininkas Šimšajis parašė apie Jeruzalę karaliui Artakserksui tokį laišką: {9Tada vyriausiasis pareigūnas Rehumas, raštininkas Šimšajis ir kiti jų bendrai - teisėjai, valdytojai, pareigūnai, vyrai iš Erecho, Babilono ir Sūsos, tai yra Elamo žmonės - 10ir kitos tautos, kurias didysis ir kilnusis Osnaparas ištrėmė ir apgyvendino Samarijos miestuose ir kitose Anapus Upės srities dalyse, - parašė. - Nūnai 11šis yra nuorašas laiško, kurį jie nusiuntė}:

"Karaliui Artakserksui! Tavo tarnai, Anapus Upės srities žmonės, siunčia pasveikinimą. Nūn 12tebūna žinoma karaliui, kad nuo tavęs pas mus parėję žydai pasiekė Jeruzalę ir atstato tą maištingą ir nedorą miestą. Jau baigia sienas ir taiso pamatus! 13Nūn tebūna žinoma karaliui, jog jie nebeduos duoklės, asmens ar žemės mokesčių, jei šis miestas bus atstatytas ir sienos užbaigtos. Tai gali tik žalą nešti karalystei. 14Taigi, kadangi mes valgome karaliaus rūmų druską, negalime nematyti karaliui daromos negarbės, todėl parašėme apie tai, norėdami pranešti karaliui, 15kad būtų padaryta paieška tavo protėvių metraščiuose. Tu rasi metraščiuose ir patirsi, kad tai yra maištingas miestas, lemtingas karaliams ir sritims. Maištai ten buvo puoselėjami nuo senovės. Užtat tas miestas ir buvo sunaikintas. 16Mes pranešame karaliui, kad tada tu nebeturėsi jokios dalies srityje Anapus Upės, jei tas miestas bus atstatytas ir jo sienos užbaigtos".

17Karalius atsiuntė tokį atsakymą:

"Vyriausiajam pareigūnui Rehumui, raštininkui Šimšajui ir kitiems jų bendrams, gyvenantiems Samarijoje ir kitose Anapus Upės srities dalyse. Pasveikinimas! Nūnai 18laiškas, kurį mums siuntėte, buvo perskaitytas mano akivaizdoje ir išverstas. 19Mano įsakymu buvo padaryta paieška ir buvo rasta, kad tas miestas iš tikrųjų buvo sukilęs prieš karalius praeityje, kad sukilimai ir maištai jame buvo dažni. 20Jeruzalė yra turėjusi galingų karalių, valdžiusių visą Anapus Upės sritį, kuriems

buvo mokama duoklė, asmens ir žemės mokesčiai. 21Nūn tad duok įsakymą, kad tie žmonės liautųsi statę. Tas miestas negali būti atstatomas, kolei nebus duotas kitas mano įsakymas. 22Be to, rūpinkitės dėlei šio reikalo būti apdairūs, nes kitaip bus daug nuostolio ir žalos karalystei".

23Vos perskaičius karaliaus Artakserkso laiško nuorašą Rehumo, Šimšajo ir jų bendrų akivaizdoje, jie nuskubėjo į Jeruzalę pas žydus ir ginklų jėga sustabdė darbus. 24Tuomet darbai prie Dievo Namų statybos sustojo ir liko nutraukti iki antrųjų Persijos karaliaus Darijaus valdymo metų.

5Šventyklos atstatymas 1 Tuo metu pranašai Hagajas ir Ido'o sūnus Zecharijas pranašavo žydams, gyvenantiems Jude ir Jeruzalėje, Izraelio Dievo vardu. 2Dėl to Šealtielio sūnus Zerubabelis ir Jozadako sūnus Ješua pradėjo atstatyti Dievo Namus Jeruzalėje. Dievo pranašai buvo su jais ir juos rėmė.

3Nedelsdami Anapus Upės srities valdytojas Tatenajis, Šetar- Bozenajis ir jų bendrai, atėję pas juos, taip į juos kreipėsi: "Kas davė jums įsakymą atstatyti šiuos Namus ir užbaigti šį statinį?" 4Be to, jie paklausė juos: "Kaip vadinasi vyrai, kurie atstato šį pastatą?" 5Betgi Dievo akys saugojo Izraelio seniūnus, ir jie nesutrukdė jiems. Tuo tarpu buvo išsiųstas pranešimas Darijui, ir jie savo ruožtu gavo laišką su atsakymu dėlei šio reikalo.

Valdytojo laiškas karaliui6Nuorašas laiško, kurį Anapus Upės srities valdytojas Tatenajis, Šetar-Bozenajis ir jo bendrai, Anapus Upės srities pareigūnai, nusiuntė karaliui Darijui. 7Pranešime, kurį nusiuntė, buvo taip parašyta:

"Karaliui Darijui, visapusiška ramybė! 8Tebūna karaliui žinoma, kad mes nuvykome į Judo sritį, prie didžiojo Dievo Namų. Jie yra atstatomi iš skaldyto akmens, medžio sijos dedamos į sienas ir statybos darbai jų rankose vyksta sparčiai ir sėkmingai. 9Tada mes kreipėmės į anuos seniūnus, klausdami: 'Kas davė jums įsakymą atstatyti šiuos Namus ir užbaigti šį statinį?' 10Be to, paklausėme, kaip jie vadinasi, kad galėtume užrašyti tavo žiniai vardus jų vadų. 11Jų atsakymas mums buvo toks: 'Mes esame Dangaus ir žemės Dievo tarnai ir atstatome Namus, pastatytus prieš daugel metų. Didelis Izraelio karalius buvo juos pastatęs ir įrengęs. 12Bet kadangi mūsų protėviai buvo supykinę Dangaus Dievą, jis atidavė juos Babilono karaliui kaldėjui Nebukadnezarui, kuris sunaikino šiuos Namus ir ištrėmė žmones į Babiloniją. 13Tačiau Babilono karalius Kyras pirmaisiais savo viešpatavimo metais išleido įsaką, kad šie Dievo Namai turi būti atstatyti. 14Be to, auksinius ir sidabrinius Dievo Namų reikmenis, kuriuos Nebukadnezaras buvo paėmęs iš Jeruzalės Šventyklos ir atgabenęs į Babilono šventyklą, karalius Kyras paėmė iš Babilono šventyklos. Jie buvo perduoti vyrui, vardu Šešbazaras, kurį jis buvo paskyręs valdytoju. 15Jam jis tarė: "Paimk šiuos reikmenis. Eik ir padėk juos į Jeruzalės Šventyklą. Tebūna atstatyti Dievo Namai savo vietoje". 16Tada anas Šešbazaras atėjo ir padėjo pamatus Dievo Namams Jeruzalėje. Nuo to meto iki šiol jie buvo statomi ir dar nėra užbaigti'. 17Nūn tad, jei karaliui patinka, tebūna padaryta paieška karaliaus archyvuose patikrinti, ar buvo karaliaus Kyro išleistas įsakas atstatyti šiuos Dievo Namus Jeruzalėje. Teduoda žinią mums karalius apie savo norą šiuo reikalu".

6Karalius Darijus atsako 1Užtat karaliaus Darijaus įsakymu buvo padaryta paieška archyvuose, kurie buvo padėti ten Babilono iždu ose. 2Bet ilgainiui Ekbatanoje, Medijos srities sostinėje, buvo užtiktas ritinys, ant kurio buvo parašyta: "Pažyma. 3Pirmaisiais savo valdymo metais karalius Kyras išleido įsaką dėl Dievo Namų Jeruzalėje:

'Tie Namai turi būti atstatyti kaip vieta atnašauti aukoms ir aukoti deginamosioms aukoms. Jų

aukštis tebūna šešiasdešimt uolekčių, o jų plotis šešiasdešimt uolekčių. 4Teturi jie po tris sluoksnius skaldyto akmens po kiekvienu medžio sluoksniu. Išlaidos turi būti padengtos iš karališkojo iždo. 5Be to, tebūna sugrąžinta ir nugabenta į Jeruzalės Šventyklą, kiekvienas į savo vietą, auksiniai ir sidabriniai reikmenys, kuriuos Nebukadnezaras paėmė iš Jeruzalės Šventyklos ir atgabeno į Babiloną. Turite juos padėti į Dievo Namus. 6Dabar tad jūs,Tatenaji, Anapus Upės srities valdytojau, Šetar-Bozenaji ir jūs, jų bendrai, Anapus Upės srities pareigūnai, pasitraukite nuo jų. 7Nesikiškite į šių Dievo Namų darbus. Žydų valdytojas ir žydų seniūnai teatstato šiuos Dievo Namus savo vietoje. 8Be to, šiuo aš įsakau, ką jūs turite daryti, kad padėtumėte tiems žydų seniūnams atstatyti Dievo Namus: tų žmonių išlaidos turi būti tučtuojau atlygintos iš karaliaus išteklių, paimtų iš Anapus Upės srities duoklės. 9Ko tik reikėtų - jautukų, avinų ar avių deginamosioms aukoms Dangaus Dievui, kviečių, druskos, vyno ar aliejaus kunigų reikalams Jeruzalėje - tebūna jiems be perstojo kasdien duodama, 10kad jie atnašautų malonias aukas Dangaus Dievui ir melstųsi už karaliaus ir jo vaikų gyvastį. 11Be to, aš skelbiu įsaką, kad jei kas nors pakeistų šį įsaką, už nusižengimą tebūna išplėštas iš jo namų sienojas, ir tebūna jis ant jo pamautas. Tebūna mėšlynu paversti jo namai. 12Dievas, kuris yra apgyvendinęs ten savo vardą, tesunaikina kiekvieną karalių ir tautą, kuri imtųsi šį įsaką pakeisti, ardydama šiuos Dievo Namus Jeruzalėje. Aš, Darijus, išleidau įsaką. Tebūna jis įvykdytas nedelsiant ir rūpestingai!'"

Šventykla baigiama atstatyti13Tada Tatenajis, Anapus Upės srities valdytojas, Šetar-Bozenajis ir jų bendrai stropiu rūpestingumu įvykdė visa, ką karalius Darijus buvo įsakęs. 14Žydų seniūnai tad pranašų Hagajo ir Ido'o sūnaus Zecharijo dienomis greitino statybą. Jie užbaigė savo statybą pagal Izraelio Dievo įsakymą ir Kyro, Darijaus bei Artakserkso įsakus. 15 Taigi šie Namai buvo užbaigti šeštaisiais karaliaus Darijaus viešpatavimo metais, Adaro mėnesio trečiąją dieną.

16Izraeliečiai - ir kunigai, ir levitai, ir kiti sugrįžę tremtiniai - šventė džiaugsmingai šių Dievo Namų pašventinimą. 17Jie paaukojo šių Namų pašventinimui šimtą jaučių, du šimtus avinų, keturis šimtus ėriukų ir kaip atnašą už nuodėmę dvylika ožių už visą Izraelį, pagal Izraelio giminių skaičių. 18Galop jie paskirstė kunigus į skyrius ir levitus į padalas Dievo tarnybai Jeruzalėje, kaip yra parašyta Mozės knygoje.

515 metų prieš Kristų Perėjimo iškilmė 19Sugrįžusieji tremtiniai šventė pirmojo mėnesio keturioliktą dieną, 20nes ir kunigai, ir levitai buvo apsivalę. Visi buvo švarūs. Jie tad pjovė Perėjimo avinėlį visiems sugrįžusiems tremtiniams, savo broliams kunigams ir sau patiems. 21Jį valgė Izraelio žmonės, sugrįžusieji iš tremties drauge su visais, kurie, atsiskirdami nuo nešvarumo tautų krašte, buvo prisidėję prie jų ieškodami VIEŠPATIES, Izraelio Dievo. 22Su džiaugsmu jie šventė Neraugintos duonos šventę septynias dienas, nes VIEŠPATS buvo padaręs juos linksmus, taip Asirijos karaliaus širdį palenkdamas, kad jis padėjo jiems statyti Namus Dievo, kuris yra Izraelio Dievas.

B. EZROS DARBAI

7Ezra Rašto žinovas 1 Po šių įvykių, Persijos karaliui Artakserksui viešpataujant, Ezra, sūnus Serajo sūnaus Azarijo sūnaus Hilkijo 2sūnaus Šalumo sūnaus Zadoko sūnaus Ahitubo 3sūnaus Amarijo sūnaus Azarijo sūnaus Merajoto 4sūnaus Zerahijo sūnaus Uzio sūnaus Bukio 5sūnaus Abišuos sūnaus Fineho sūnaus Eleazaro sūnaus vyriausiojo kunigo Aarono, - 6tas Ezra parvyko iš Babilonijos. Jis buvo raštininkas - žinovas Mozės Mokymo, kurį buvo davęs VIEŠPATS, Izraelio Dievas. Kadangi VIEŠPATIES ranka buvo su juo, karalius buvo suteikęs jam visa, ko tik jis prašė.

7{Ir iš izraeliečių - kunigų bei levitų, giesmininkų ir vartų sargų bei Šventyklos vergų - parvyko į Jeruzalę septintaisiais karaliaus Artakserkso metais. 8Jie atvyko į Jeruzalę septintųjų karaliaus metų penktą mėnesį.} 9Kelionė iš Babilono buvo pradėta pirmojo mėnesio pirmą dieną, ir penktojo mėnesio pirmą dieną jis atvyko į Jeruzalę, nes su juo buvo maloninga VIEŠPATIES ranka. 10Ezra buvo atsidavęs visa širdimi tyrinėti VIEŠPATIES Mokymą, jo laikytis ir mokyti Izraelį įstatų ir įsakų.

11Šis yra nuorašas laiško Izraeliui, kurį karalius Artakserksas davė Ezrai - kunigui raštininkui, žinovui VIEŠPATIES įsakymų žodžių ir jo įstatų:

12"Artakserksas, karalių karalius, kunigui Ezrai, Dangaus Dievo įstatymo žinovui {... ir taip toliau}! Nūn 13aš šiuo skelbiu įsaką, kad kas tik mano karalystėje iš Izraelio žmonių ar jų kunigų bei levitų laisva valia ryžtasi eiti į Jeruzalę, gali eiti su tavimi. 14Tu esi karaliaus ir jo septynių patarėjų siųstas sutvarkyti Judą ir Jeruzalę pagal tavo rankoje esančio savo Dievo įstatymą, 15nugabenti sidabrą bei auksą, paaukotus karaliaus ir jo patarėjų savo valia Izraelio Dievui, kurio buveinė yra Jeruzalėje, 16taip pat ir visą sidabrą bei auksą, gautą iš Babilono srities, drauge su žmonių ir kunigų savos valios atnašomis, duotomis noriai jų Dievo Namams, esantiems Jeruzalėje. 17Už tuos pinigus tad turi nedelsdamas nupirkti jaučių, avinų bei ėriukų, grūdų atnašas bei liejamąsias atnašas ir turi juos paaukoti ant savo Dievo Namų aukuro Jeruzalėje. 18O su likusiu sidabru ir auksu tu ir tavo broliai darykite, kas atrodo jums geriausia pagal jūsų Dievo valią. 19Tau patikėtus tavo Dievo Namų tarnybos reikmenis turi perduoti Jeruzalės Dievui. 20O kas daugiau reikalinga tavo Dievo Namams, kuriais rūpintis esi įpareigotas, gali aprūpinti iš karaliaus iždo.

21Aš, karalius Artakserksas, įsakau visiems Anapus Upės srities iždo valdytojams: kokį tik prašymą pateiks jums kunigas Ezra, Dangaus Dievo įstatymo žinovas, tebūna jis patenkintas nedelsiant ir rūpestingai 22iki šimto sidabrinių talentų, šimto korų kviečių, šimto batų vyno, šimto batų aliejaus, o druskos be saiko. 23Kas tik Dangaus Dievo įsakyta, tebūna vykdoma uoliai Dangaus Dievo Namams, nes kitaip pyktis ištiks karaliaus ir jo įpėdinių karalystę. 24Be to, mes pranešame jums, kad neleidžiama uždėti duoklės, asmens ar žemės mokesčių kunigams, levitams, giesmininkams, vartų sargams, Šventyklos vergams ar kitiems Dievo Namų tarnams.

25O tu, Ezra, paskirk pareigūnus ir teisėjus pagal turimą savo Dievo išmintį, kad jie teistų visus Anapus Upės srities žmones, žinančius tavo Dievo įstatymus. Turite pamokyti tuos, kurie jų nežino. 26Kas nepaklus tavo Dievo įstatymui ir karaliaus įstatymui, turi būti nubaustas nedelsiant ar mirtimi, ar tremtimi, ar jo turto atėmimu, ar įkalinimu".

27Tebūna pašlovintas VIEŠPATS, mūsų protėvių Dievas, kuris įdėjo į karaliaus širdį tokį dalyką išaukštinti VIEŠPATIES Namams Jeruzalėje, 28kuris parodė man ištikimą meilę karaliaus bei jo patarėjų akivaizdoje ir visų įtakingų karaliaus pareigūnų akivaizdoje. Aš buvau padrąsintas, nes VIEŠPATIES ranka buvo su manimi, ir surinkau Izraelio šeimų galvas eiti su manimi.

8Ezra ir jo bičiuliai 1Šie yra klanų galvos ir šis yra kilmės sąrašas parėjusių su manimi iš Babilonijos viešpataujant karaliui Artakserksui:

2iš Fineho palikuonių Geršomas; iš Itamaro palikuonių Danielis; iš Dovydo palikuonių Hatušas, 3Šekanijo sūnus; iš Parošo palikuonių Zecharijas, su kuriuo buvo įtraukti į sąrašą du šimtai penkiasdešimt vyriškių. 4Iš Pahat-Moabo Zerahijo sūnus Eliehoenajis ir su juo du šimtai vyriškių. 5Iš Zatu'o palikuonių Jahazielio sūnus Šekanijas ir su juo trys šimtai vyriškių. 6Iš Adino palikuonių

Jonatano sūnus Ebedas ir su juo penkiasdešimt vyriškių. 7Iš Elamo palikuonių Atalijos sūnus Ješajas ir su juo septyniasdešimt vyriškių. 8Iš Šefatijo palikuonių Michaelio sūnus Zebadijas ir su juo aštuoniasdešimt vyriškių. 9Iš Joabo palikuonių Jehielio sūnus Obadijas ir su juo du šimtai aštuoniolika vyriškių. 10Iš Banio palikuonių Josifijo sūnus Šelomitas ir su juo šimtas šešiasdešimt vyriškių. 11Iš Bebajo palikuonių Bebajo sūnus Zecharijas ir su juo dvidešimt aštuoni vyriškiai. 12Iš Azgado palikuonių Hakatano sūnus Johananas ir su juo šimtas dešimt vyriškių. 13Iš Adonikamo palikuonių, atėjusių vėliausiai, vardai buvo šie: Elifeletas, Jeuelis bei Šemajas ir su jais šešiasdešimt vyriškių. 14Iš Bigvajo palikuonių Utajis ir Zakuras; su jais septyniasdešimt vyriškių.

Kelionė į Jeruzalę15Juos sutelkiau prie upės, tekančios Ahavos link. Ten mes praleidome tris dienas. Apžiūrėdamas mačiau paprastus žmones ir kunigus, bet neradau tarp jų nė vieno iš levitų. 16Tada pasišaukiau Eliezerį, Arielį, Šemają, Elnataną, Nataną, Zechariją ir Mešulamą, šeimų galvas, ir Jojaribą bei Elnataną, mokytojus, 17ir išsiunčiau juos pas Ido'ą, vietovės, vardu Kasifija, galvą, nurodydamas jiems, ką sakyti Ido'ui bei jo broliams ir Šventyklos vergams Kasifijoje, kad atsiųstų mums tarnų mūsų Dievo Namams. 18Kadangi maloningoji Dievo ranka buvo su mumis, jie parvedė mums išmintingą vyrą iš Izraelio sūnaus Levio sūnaus Mahlio palikuonių, būtent Šerebiją su jo sūnumis ir giminėmis, iš viso aštuoniolika, 19ir Hašabiją, o su juo Ješają iš Merario palikuonių su jo gimine ir jų sūnumis, iš viso dvidešimt, 20neskaitant dviejų šimtų dvidešimties palikuonių Šventyklos vergų, kuriuos Dovydas ir jo didžiūnai buvo paskyrę tarnauti levitams. Visi šie buvo įrašyti į sąrašą vardais.

21Tada ten, prie Ahavos upės, paskelbiau pasninką, kad, nusižemindami prieš savo Dievą, prašytume sėkmingos kelionės sau, mūsų vaikams ir visai mūsų mantai. 22Mat gėdijausi prašyti karaliaus kareivių ar raitelių apsaugoti mus kelyje nuo priešų, kadangi buvome sakę karaliui, kad mūsų Dievo ranka yra gera visiems, kurie jo ieško, bet jo galybė ir pyktis krinta ant visų, kurie jį palieka. 23Taigi mes pasninkavome, to prašydami iš Dievo, ir mūsų prašymas buvo išklausytas.

24Tada, išrinkęs dvylika kunigų didžiūnų - Šerebiją, Hašabiją ir dešimt su jais esančių brolių, 25atsvėriau jiems sidabrą, auksą bei reikmenis ir auką mūsų Dievo Namams, kurią karalius, jo patarėjai ir jo didžiūnai bei visas ten esantis Izraelis buvo atnašavę. 26Patikėjau jiems į rankas šešis šimtus penkiasdešimt sidabrinių talentų, šimtą sidabrinių reikmenų, kiekvienas buvo talento vertės, šimtą auksinių talentų; 27taip pat ir dvidešimt auksinių dubenų, tūkstančio darikų vertės, bei du geros blizgančios bronzos reikmenis, taip brangius kaip auksas. 28Jiems tariau: "Jūs esate pašvęsti VIEŠPAČIUI, ir reikmenys yra pašvęsti. Ir sidabras, ir auksas yra laisvos valios atnaša VIEŠPAČIUI, jūsų protėvių Dievui. 29Rūpestingai saugokite juos iki to laiko, kol juos pasversite akivaizdoje kunigų didžiūnų, levitų ir Izraelio klanų didžiūnų Jeruzalėje, VIEŠPATIES Namų kambariuose".

30Taigi kunigai ir levitai perėmė atsvertą sidabrą, auksą ir reikmenis nunešti į Jeruzalę, į mūsų Dievo Namus. 31Mes leidomės kelionėn į Jeruzalę nuo Ahavos upės pirmojo mėnesio dvyliktą dieną. Mūsų Dievo ranka buvo su mumis. Jis apsaugojo mus nuo priešų rankos ir nuo pasalų mums esant kelyje.

32Atvykę į Jeruzalę, mes ilsėjomės tris dienas. 33Ketvirtą dieną mūsų Dievo Namuose sidabras, auksas ir reikmenys buvo perduoti pasveriant į kunigo Urijo sūnaus Meremoto rankas, dalyvaujant Fineho sūnui Eleazarui. Su jais buvo levitai - Ješuos sūnus Jozabadas ir Binujo sūnus Noadjas. 34Visa sutiko skaičiumi ir svoriu; visas svoris buvo pažymėtas.

35Tuo metu parėjusieji iš nelaisvės, sugrįžę tremtiniai, atnašavo Izraelio Dievui deginamąsias aukas - dvylika jaučių už visą Izraelį, devyniasdešimt šešis avinus, septyniasdešimt septynis ėriukus ir kaip atnašą už nuodėmę dvylika ožių. 36 Jie perdavė ir karaliaus įsakymus karaliaus satrapams bei Anapus Upės srities valdytojams, davusiems paramą tautai ir Dievo Namams.

9Pasmerkiamos mišrios vedybos 1Visa tai įvykdžius, priėjo prie manęs pareigūnai, tardami: "Nei Izraelio žmonės, nei kunigai, nei levitai nėra laikęsi atokiai nuo šalies tautų, kurių bjaurūs papročiai yra panašūs į papročius kanaaniečių, hetitų, perizitų, jebusitų, amoniečių, moabiečių, egiptiečių ir aramiečių. 2Jie yra paėmę jų dukterų žmonomis sau ir savo sūnums. Taigi šventoji sėkla yra susimaišiusi su šalies tautomis. Iš tikrųjų pareigūnai ir vadai buvo pirmieji taip nusižengę". 3Tai išgirdęs, persiplėšiau savo drabužius ir skraistę, roviausi galvos bei barzdos plaukus ir klaiko apimtas atsisėdau. 4Tada visi, kurie, išgirdę Izraelio Dievo žodžius, baiminosi dėl sugrįžusiųjų tremtinių nusižengimo, susibūrė aplink mane, man sėdint klaiko apimtam iki vakarinės aukos.

Ezros malda5Vakarinės aukos metu, pakilęs iš apstulbimo, vis dar savo perplėštais drabužiais ir skraiste, puoliau ant kelių, ištiesiau rankas į VIEŠPATĮ, savo Dievą, 6ir tariau: "Mano Dieve, aš gėdijuosi pakelti veidą į tave ir raustu! Mano Dieve, mūsų nedori darbai krinta ant mūsų galvų ir mūsų kaltė siekia dangų. 7 Nuo mūsų protėvių dienų iki pat šios dienos mes esame buvę sunkiai nusikaltę ir už savo nedorus darbus mes, mūsų karaliai ir mūsų kunigai esame buvę atiduoti svetimų kraštų karaliams į rankas, kalavijui, nelaisvei, apiplėšimui ir baisiai gėdai, kaip yra ir šiandien. 8Bet dabar trumpai valandėlei atėjo mums gailestingumas iš VIEŠPATIES, mūsų Dievo, kuris išlaikė mūsų likutį ir davė tvirtą užuovėją šioje šventoje vietoje. Mūsų Dievas sugrąžino mūsų akims blizgesį ir suteikė mums truputį atgaivos mūsų vergijoje. 9Mes esame vergai. Tačiau vergijoje mūsų Dievas nepaliko mūsų, bet parodė mums savo ištikimą meilę Persijos karalių akivaizdoje, kad duotų mums naują gyvastį mūsų Dievo Namams prikelti bei jiems atstatyti iš griuvėsių ir suteiktų mums užuovėją Jude ir Jeruzalėje. 10Dabar tad viso to akivaizdoje, mūsų Dieve, ką mes galime sakyti? Juk mes esame atmetę tavo įsakymus, 11kuriuos tu davei per savo tarnus pranašus, tardamas: 'Kraštas, kurio paveldėti įeinate, yra užterštas kraštas, užterštas krašto tautų supuvimo - bjauriųjų papročių, kurie pripildė jį nuo vieno galo iki kito savo nešvarumo. 12Dabar tad neduokite savo dukterų jų sūnums vedybomis ir neleiskite jūsų sūnums vesti jų dukterų. Niekad nesirūpinkite jų gerove ar nauda, kad stiprėtumėte, valgytumėte krašto derlių ir paliktumėte kraštą savo vaikams kaip amžiną paveldą'. 13Po viso, kas yra mus ištikę už mūsų nedorus darbus ir didelę kaltę, - nors tu, mūsų Dieve, esi mus mažiau nubaudęs, negu mes savo kaltėmis esame užsitraukę, sutelkdamas tokį mūsų likutį, - 14argi mes vėl laužysime tavo įsakymus, tuokdamiesi su šiomis tautomis, turinčiomis tokius bjaurius papročius? Argi neturi ant mūsų pykti, kol mūsų nesunaikinsi, nepalikdamas nei bėglio, nei likučio? 15VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, tu esi teisus, tačiau mes esame išgelbėti tarsi likutis, kaip ir yra šiandien. Štai mes stovime prieš tave nusikaltę. Dėl to mes negalime stovėti tavo Artume".

10Žmonių grįžimas pas Dievą 1Kai Ezra verkdamas parpuolė kniūbsčia prieš VIEŠPATIES Namus, meldėsi ir išpažino kaltę, prie jo susibūrė didžiulė izraeliečių, - vyrų, moterų ir vaikų, - sueiga. Ir žmonės graudžiai verkė. 2Jehielio sūnus Šekanijas iš Elamo palikuonių kreipėsi į Ezrą, tardamas: "Mes iš tikrųjų nusižengėme savo Dievui, vesdami svetimtautes moteris iš šalies tautų. Bet, nepaisant to, dar ir dabar yra Izraeliui vilties. 3Dabar tad sudarykime sandorą su mūsų Dievu, kad išvarysime visas tas žmonas ir jų vaikus, sekdami tuo, ką tu, mano viešpatie, patari, ir visi tie,

kurie sielojasi dėl mūsų Dievo įsakymų. Tebūna laikomasi įstatymo! 4Imkis priemonių, nes tai yra tavo pareiga. Mes esame su tavimi. Būk ryžtingas ir imkis priemonių!" 5Ezra tad atsistojo ir prisaikdino didžiūnus, kunigus, levitus ir visą Izraelį, kad jie elgsis, kaip buvo kalbėta. Jie prisiekė.

6Tada Ezra pasitraukė iš vietos prieš Dievo Namus ir nuėjo į Eljašibo sūnaus Jehohanano būstą, kur praleido naktį. Ten jis nei duonos valgė, nei vandens gėrė, nes raudojo dėl sugrįžusiųjų iš tremties nusižengimo. 7Visame Jude ir Jeruzalėje visiems sugrįžusiems iš tremties buvo paskelbta, kad jie privalo sueiti į Jeruzalę, 8o jei kas per tris dienas nepasirodys, tam pareigūnų ir seniūnų nutarimu bus atimta visa nuosavybė, o jis pats bus pašalintas iš sugrįžusiųjų iš tremties bendrijos.

9Visi Judo ir Benjamino vyrai per tris dienas susirinko į Jeruzalę. Tai įvyko devintojo mėnesio dvidešimtą dieną. Visi žmonės sėdėjo atviroje aikštėje priešais Dievo Namus, drebėdami ir dėl reikalo, ir nuo smarkaus lietaus. 10Tada kunigas Ezra pakilo ir kreipėsi į juos: "Jūs nusižengėte, vesdami svetimtautes moteris, ir padidinote Izraelio kaltę. 11Dabar tad pašlovinkite VIEŠPATĮ, savo protėvių Dievą, ir vykdykite jo valią: atsiskirkite nuo krašto tautų ir nuo svetimtaučių žmonų".

12Atsakydama visa sueiga garsiai šaukė: "Taip! Mes turime daryti, kaip tu sakai. 13Betgi tai liečia daug žmonių, o dabar yra lietingasis metas. Neįmanoma stovėti atvirame ore. Juk tai ne vienos dienos ar dviejų užduotis, nes daugelis iš mūsų yra taip nusižengę. 14Teatstovauja tad mūsų pareigūnai visai bendrijai, o visi mūsų žmonės, vedusieji svetimtautes moteris, teateina prie jų paskirtu laiku drauge su kiekvieno miesto seniūnais ir teisėjais, kad būtų nugręžtas nuo mūsų degantis Dievo pyktis už šią nuodėmę". 15Tik Asahelio sūnus Jonatanas ir Tikvos sūnus Jahzejas, levitų Mešulamo ir Šabetajo remiami, buvo tam priešingi. 16 Bet sugrįžusieji iš tremties darė, kaip buvo pasiūlyta. Kunigas Ezra išrinko vyrus - klanų galvas - pagal jų klanus, kiekvieną jų paskirdamas vadu. Dešimtojo mėnesio pirmą dieną jie susėdo nagrinėti reikalo. 17Iki pirmojo mėnesio pirmosios dienos jie buvo padarę nuosprendį dėl visų svetimtautes moteris vedusių vyrų.

Svetimtautes moteris vedusiųjų sąrašas18Tarp kunigų palikuonių, vedusių svetimtautes moteris, buvo rasta: iš Ješuos palikuonių Jozadako sūnus ir jo broliai - Maasėjas, Eliezeris, Jaribas ir Gedalijas. 19Jie davė žodį, kad pavarys savo žmonas, ir, išpažindami savo kaltę, jai išpirkti jie atnašavo po aviną iš kaimenės. 20Iš Imero palikuonių: Hananis ir Zebadijas. 21Iš Harimo palikuonių: Maasėjas, Elijas, Šemajas, Jehielis ir Uzijas. 22Iš Pašhuro palikuonių: Elioenajis, Maasėjas, Išmaelis, Netanaelis, Jozabadas ir Elasa.

23Iš levitų: Šimejis, Kelajas, kuris yra Kelita, Petahijas, Judas ir Eliezeris.

24Iš giesmininkų Eljašibas; iš vartų sargų: Šalumas, Telemas ir Uris.

25Iš izraeliečių: iš Parošo palikuonių: Ramijas, Izijas, Malchijas, Mijaminas, Eleazaras, Haašabijas ir Benajas.

26Iš Elamo palikuonių: Matanijas, Zecharijas, Jehielis, Abdis, Jeremotas ir Elijas.

27Iš Zatu'o palikuonių: Elioenajis, Eljašibas, Matanijas, Jeremotas, Zabadas ir Aziza.

28Iš Bebajo palikuonių: Jehohananas, Hananijas, Zabajis ir Atlajis.

29Iš Banio palikuonių: Mešulamas, Maluchas, Adajas, Jašubas, Šealas ir Jeremotas.

30Iš Pahat-Moabo palikuonių: Adna, Chelalis, Benajas, Maasėjas, Matanijas, Bezalelis, Binujis ir Manasas.

31Iš Harimo palikuonių: Eliezeris, Isšijas, Malchijas, Šemajas, Šimeonas,

32Benjaminas, Maluchas ir Šemarijas.

33Iš Hašumo palikuonių: Matenajis, Matata, Zabadas, Elifeletas, Jeremajis, Manasas ir Šimejis.

34Iš Banio palikuonių: Maadajis, Amramas, Uelis,

35Benajas, Bedejas, Cheluhis,

36Vanjas, Meremotas, Eljašibas,

37Matanijas, Matenajis ir Jaasu'as.

38Iš Binujo palikuonių: Šimejis,

39Šelemijas, Natanas, Adajas,

40Machnadebajis, Šašajis, Šarajis,

41Azarelis, Šelemijas, Šemarijas,

42Šalumas, Amarijas ir Juozapas.

43Iš Nebo'o palikuonių: Jejelis, Matitijas, Zabadas, Zebina, Jadajis, Joelis ir Benajas.

44 Visi šie buvo vedę svetimtautes moteris, bet jie pavarė ir jas, ir jų vaikus.

NEHEMIJO KNYGA

A. NEHEMIJO DARBAI

1Nehemijo pašaukimas 1 Hakalijo sūnaus Nehemijo pasakojimas. Dvidešimtaisiais metais, Kislevo mėnesį, man esant sostinėje Sūsoje, 2atvyko Hananis, vienas mano brolių, su keletu vyrų iš Judo. Aš teiravausi jų apie žydus - likutį, išsigelbėjusį iš nelaisvės, ir apie Jeruzalę. 3Man jie paaiškino: "Išlikusieji, pergyvenę nelaisvę, tenai {Judo} srityje atsidūrę skurde ir nemalonėje. Jeruzalės sienos pilnos spragų, o jos vartai ugnies sunaikinti".

4Išgirdęs šiuos žodžius, atsisėdau ir verkiau. Keletą dienų raudojau, pasninkaudamas ir melsdamasis Dangaus Dievui. 5Aš meldžiausi: "O VIEŠPATIE, Dangaus Dieve, didingasis ir šiurpą keliantis Dieve, tu palaikai sandorą ir ištikimą meilę su tais, kurie tave myli ir laikosi tavo įsakymų. 6Tebūna atidi tavo ausis ir atviros tavo akys, kad išgirstum savo tarno maldą, kurią nūn siunčiu tavo Artume dieną ir naktį už tavo tarnus, Izraelio tautą, išpažindamas nuodėmes, kurias mes, izraeliečiai, esame tau padarę. Ir aš, ir mano tėvo namai esame tau nusidėję. 7Sunkiai įžeidėme tave, nesilaikydami tavo įsakymų, įstatų ir įsakų, kuriuos tu davei savo tarnui Mozei. 8Bet atsimink, maldauju, pažadą, kurį davei per Mozę, tardamas: 'Jeigu būsite neištikimi, aš išblaškysiu jus tautose, 9bet jeigu sugrįšite prie manęs ir laikysitės mano įsakymų juos vykdydami, nors jūsų išblaškytieji būtų prie pačių dangaus skliauto pakraščių, iš ten aš juos surinksiu ir parvesiu į vietą, kurią esu išsirinkęs buveine savo vardui'. 10Jie yra tavo tarnai ir tavo tauta, kurią tu atpirkai savo didžia galybe ir galinga ranka. 11O Viešpatie! Maldauju, tebūna tavo ausis atidi savo tarno maldai ir maldai tavo tarnų, kurie su džiugesiu garbina tavo vardą. Suteik, maldauju, sėkmę šiandien savo tarnui, nuteik tą žmogų būti jam maloningą!" Tuo metu aš buvau karaliaus gėrimų padavėjas.

2Karalius paskiria Nehemiją valdytoju 1Atsitiko, kad Nisano mėnesį dvidešimtaisiais karaliaus Artakserkso metais, kai buvo patiekiamas jam vynas, atnešiau vyno ir padaviau karaliui. Jo akivaizdoje niekad nebuvau buvęs taip blogai nusiteikęs. 2Karalius tad man tarė: "Kodėl tu atrodai taip prislėgtas? Juk nesergi! Tai gali būti tik širdgėla". Nors ir buvau apimtas didelės baimės, 3bet karaliui atsakiau: "Tegyvuoja karalius amžinai! Kodėl neturėtų mano veidas būti liūdnas, kai tas miestas - vieta mano protėvių kapų - guli sugriautas ir jo vartai ugnies sunaikinti?" 4Tuomet karalius mane paklausė: "Ko gi tad tu prašai?" Aš pasimeldžiau Dangaus Dievui. 5Tada tariau karaliui: "Jei tai atrodytų gera karaliui ir jeigu tavo tarnas randa malonę tavo akivaizdoje, prašyčiau pasiųsti mane į Judą - į miestą mano protėvių kapų, kad galėčiau jį atstatyti". 6Karalienei sėdint šalia jo, karalius man tarė: "Kaip ilgai užtruksi kelionėje ir kada sugrįši?" Taigi karaliui buvo malonu mane pasiųsti, ir aš nurodžiau jam laiką. 7Tada aš kreipiausi į karalių: "Jei karaliui atrodytų gera, tebūna man duota laiškai Anapus Upės srities valdytojams, nurodant jiems, kad suteiktų man saugią kelionę, kol nuvyksiu į Judą, 8ir laiškas Asafui, karaliaus miškininkui, nurodant jam, kad man duotų medžio Šventyklos sarginės vartų sijoms padaryti, miesto sienai ir namams, kuriuose teks apsigyventi. Karalius suteikė man, ko prašiau, nes geroji mano Dievo ranka buvo su manimi.

9Pasiekęs Anapus Upės srities valdytojus, padaviau jiems karaliaus laiškus. Karalius buvo pasiuntęs drauge su manimi ir raitelių palydą. 10Sanbalatas Horonitas ir amonietis pareigūnas Tobijas, apie tai išgirdę, buvo labai nepatenkinti, kad yra atvykęs žmogus rūpintis izraeliečių gerove.

Miesto apžiūra11Atvykau į Jeruzalę. Prabuvęs ten tris dienas, 12atsikėliau naktį aš ir keletas su manimi esančių vyrų, nepasakydamas niekam, ką Dievas buvo įdėjęs man į širdį padaryti Jeruzalei. Net kito gyvulio nepasiėmiau, tik tą, ant kurio jojau. 13 Naktį išjojau pro Slėnio vartus, jojau palei Slibino šaltinį ir pasiekiau Mėšlų vartus, apžiūrėdamas Jeruzalės sienas. Jos buvo su spragomis, o jų vartai buvo ugnies sunaikinti. 14Paskui nujojau prie Šaltinio vartų ir Karaliaus tvenkinio, bet nuo čia neužteko vietos praeiti gyvuliui, ant kurio jojau. 15Taigi naktį jojau per slėnį, apžiūrėdamas sieną. Tada apsisukau ir, įjojęs į miestą pro Slėnio vartus, taip sugrįžau. 16Pareigūnai nežinojo, kur aš buvau išėjęs ar ką dariau. Mat dar nebuvau pasakęs nei žydams, nei kunigams, nei didžiūnams, nei pareigūnams ir kitiems, turintiems imtis darbo.

Jeruzalės sienų atstatymas17Tada į juos kreipiausi: "Jūs matote, kokiame skurde esame, kaip Jeruzalė guli sugriauta ir jos vartai ugnies sunaikinti. Eime ir atstatykime Jeruzalės sienas, kad nebūtume daugiau kitiems pajuoka". 18Jiems papasakojau, kad mano Dievo ranka buvo man maloninga, ir apie dalykus, kuriuos karalius man buvo kalbėjęs. Jie atsakė: "Imkimės atstatomojo darbo!" Taip jie ryžosi imtis darbo bendram labui. 19Bet Sanbalatas Horonitas, amonietis pareigūnas Tobijas ir arabas Gešemas, apie tai išgirdę, iš mūsų tyčiojosi ir mus išjuokė. Jie sakė: "Ką gi jūs darote? Nejau prieš karalių maištą norite kelti?" 20O aš jiems atsakiau: "Dangaus Dievas suteiks mums sėkmę, ir mes, jo tarnai, imsimės atstatyti, bet jūs neturite nei dalies, nei teisės, nei paminklo Jeruzalėje".

3Kaip buvo atstatytos sienos 1 Vyriausiasis kunigas Eljašibas ir jo broliai kunigai ėmėsi darbo ir atstatė Avių vartus. Pataisę juos, įstatė jų duris ir toliau taisė iki Šimto bokšto ir Hananelio bokšto. 2Šalia jo dirbo Jericho vyrai, o šalia jų darbavosi Imrio sūnus Zakuras. 3Hasenaos sūnūs atstatė Žuvų vartus. Pataisę sijas, įstatė jų duris, spynas ir kaiščius. 4Šalia jų Hakozo sūnaus Urijo sūnus Meremotas dirbo taisymo darbus. Šalia jo Mešezabelio sūnaus Berechijo sūnus Mešulamas darbavosi. Šalia jo Baabos sūnus Zadokas dirbo. 5Šalia jo Tekoos vyrai taisė sienas, nors jų

didžiūnai ir nerėmė savo valdytojų veiklos.

6Paseaho sūnus Jojada ir Besodejo sūnus Mešulamas pataisė Senuosius vartus. Įtvirtinę jų sijas, įstatė duris, spynas ir kaiščius. 7Šalia jų Malatijas Gibeonietis ir Jadonas Meronatietis darė taisymus su vyrais iš Gibeono ir Mizpos, kurie buvo pavaldūs Anapus Upės srities valdytojui. 8Šalia jų Harkajo sūnus Uzielis, iš auksakalių gildijos, taisė sienas. Šalia jo Hananijas, iš kvepalų ruošėjų gildijos, darbavosi. Jie atstatė Jeruzalę iki pat Plačiosios sienos. 9Šalia jų dirbo taisymo darbus Huro sūnus Rafajas, pusės Jeruzalės apylinkės valdytojas. 10Šalia jo taisė sienas priešais savo namus Harumafo sūnus Jedajas, o šalia jo darbavosi Hašabnejo sūnus Hatušas. 11Harimo sūnus Malchijas ir Pahat-Moabo sūnus Hašubas pataisė kitą dalį iki pat Krosnies bokšto. 12Šalia jo dirbo taisymo darbus Halohešo sūnus Šalumas, pusės Jeruzalės apylinkės valdytojas, - jis pats su dukterimis.

13Slėnio vartus pataisė Hanūnas ir Zanoaho gyventojai. Atstatė juos, įdėdami duris, spynas ir kaiščius. Jie atstatė tūkstantį sienos uolekčių iki pat Mėšlų vartų.

14Rechabo sūnus Malchijas, Bet-haCheremo apylinkės valdytojas, atstatė Mėšlų vartus. Atstatė juos, įdėdamas duris, spynas ir kaiščius.

15Kol-Hozės sūnus Šalumas, Mizpos apylinkės valdytojas, pataisė Šaltinio vartus. Jis atstatė juos, apdengė, įdėjo duris, spynas ir kaiščius. Jis atstatė ir Šelaho tvenkinio sieną prie Karaliaus sodo iki pat laiptų, kurie leidžiasi iš Dovydo miesto. 16Už jo Azbuko sūnus Nehemijas, pusės Bet-Zūro apylinkės valdytojas, atliko taisymo darbus nuo vietos priešais Dovydo kapus iki dirbtinio tvenkinio ir iki pat Galiūnų namų.

17Už jo darbavosi levitai: Banio sūnus Rehumas; šalia jo Hašbabijas, pusės Keilos apylinkės valdytojas, dirbo taisymo darbus už savo apylinkę. 18Už jo jų giminės dirbo: Henadado sūnus Binujis, pusės Keilos apylinkės valdytojas; 19šalia jo Ješuos sūnus Ezeris, Mizpos valdytojas, pataisė kitą dalį prie Kampo priešais šlaitą į arsenalą. 20Už jo Zabajo sūnus Baruchas pataisė kitą dalį nuo Kampo iki vyriausiojo kunigo Eljašibo namų durų. 21Už jo Hakozo sūnaus Urijo sūnus Meremotas pataisė kitą dalį nuo Eljašibo namų durų iki Eljašibo namų galo. 22Už jo kunigai, apylinkės vyrai dirbo taisymo darbus. 23Už jų Benjaminas ir Hašubas darbavosi priešais savo namus. Už jų Ananijo sūnaus Maasėjo sūnus Azarijas taisė ties savo namais. 24Už jo Henadado sūnus Binujis atstatė kitą dalį nuo Azarijo namų iki Kampo - iki kertės. 25Uzajo sūnus Palalis pataisė priešais Kampą ir bokštą, kuris kyšo iš aukštutinių karaliaus rūmų prie sargybos kiemo. Už jo Perošo sūnus Pedajas 26ir Šventyklos vergai, gyvenantys ant Ofelio, pataisė iki vietos priešais Vandens vartus rytų šone ir kyšantį bokštą. 27Už jo Tekoos vyrai pataisė kitą dalį priešais didįjį kyšantį bokštą iki pat Ofelio sienos.

28Aukščiau Arklių vartų kunigai taisė sienas, kiekvienas prieš savo namus. 29Už jų Imero sūnus Zadokas darbavosi priešais savo namus. Už jo Šekanijo sūnus Šemajas, Rytinių vartų prižiūrėtojas, taisė. 30Už jo Šelemijo sūnus Hananijas ir šeštasis Zalafo sūnus Hanūnas pataisė kitą dalį. Už jų Berechijo sūnus Mešulamas pataisė priešais savo būstą. 31Už jo Malchijas, iš auksakalių gildijos, pataisė iki pat Šventyklos vergų bei pirklių namų priešais Apžiūros vartus ir iki pat kertės aukštutinio kambario. 32O tarp kertės aukštutinio kambario iki Avių vartų taisė auksakaliai ir pirkliai.

Kaimynai priešinasi33Kai Sanbalatas išgirdo, kad mes atstatome sieną, jis užsidegė pykčiu.

Būdamas labai įniršęs, jis tyčiojosi iš žydų. 34Savo bendrams ir Samarijos kareiviams jis kalbėjo: "Ką daro tie nuskurdėliai žydai? Argi jie galės per vieną dieną atstatyti, atnašauti aukas ir užbaigti darbus? Nejau jie gali prikelti iš dulkių krūvos tuos akmenis? Juk tie akmenys perdegę!" 35Tobijas Amonietis, stovintis šalia jo, pridūrė: "Taip, bet ką jie stato! Juk net lapė, užšokusi ant jų akmenų sienos, ją nugriaus!"

36Klausykis, mūsų Dieve, kaip mus išjuokia! Atgręžk jų pajuoką jiems ant galvos! Tebūna jie paimti kaip grobis į nelaisvės kraštą! Nedangstyk jų kaltės, teneišdyla jų nuodėmė tavo akivaizdoje, nes jie įžeidė statytojus.

37Tuo tarpu mes toliau atstatinėjome sieną, kol visa siena buvo sujungta visur aplinkui pusės savo aukščio. Žmonės į darbą įdėjo širdį.

4 1Kai Sanbalatas, Tobijas, arabai, amoniečiai bei Ašdodo žmonės išgirdo, kad Jeruzalės sienų atstatymas eina į priekį, kad užtaisinėjamos spragos, jiems buvo labai pikta. 2Jie surengė sąmokslą, ketindami ateiti, užpulti Jeruzalę ir sukelti joje sąmyšį. 3Mes tad meldėmės mūsų Dievui ir prieš juos statėme sargybą dieną ir naktį. 4Tuo tarpu Jude buvo sakoma:

"Nešėjų jėgos nusilpo,
o šiukšlių labai daug;
mes patys nepajėgsime
sienos atstatyti".

5O mūsų priešai sau sakė: "Kol jie spės pajusti ar mus pamatyti, mes, juos užklupę, iššudysime ir darbą sustabdysime". 6Kai žydai, gyvenantys tarp jų, ateidavo pas mus, jie mus vis įspėdavo: "Jie užpuls jus iš visų vietovių, kuriose gyvena". 7Pastačiau tad žmones ant žemutinių pakopų už sienų atvirose vietose pagal jų šeimas su jų kalavijais, ietimis ir lankais. 8Pajutęs jų nerimą, pakilau ir kreipiausi į didikus, pareigūnus ir kitus žmones: "Nebijokite jų! Atsiminkite VIEŠPATĮ, didingą ir šiurpą keliantį, ir kovokite už savo brolius, savo sūnus ir dukteris, savo žmonas ir savo šeimos židinį".

9Kai mūsų priešai išgirdo, kad mes buvome įspėti, nes Dievas taip suardė jų užmojį, mes sugrįžome prie sienos, kiekvienas prie savo darbo. 10Nuo tos dienos pusė mano vaikinų dirbo prie statybos, o kita pusė laikė rankose ietis, skydus, lankus ir šarvus. Pareigūnai stovėjo užnugaryje visų Judo žmonių, 11atstatančių sieną. Nešėjai taip nešė savo nešulius, kad kiekvienas atliko darbą viena ranka, o kita laikė ginklą. 12O kiekvienas iš dirbančiųjų prie statybos turėjo kalaviją prisijuosęs prie šono. Vyras, kuris pūsdavo ragą, stovėjo prie manęs. 13Didikams, pareigūnams ir kitiems žmonėms tariau: "Darbas didelis ir plačiai išmėtytas, mes esame atskirti vieni nuo kitų toli ant sienos. 14Rinkitės pas mus, kada tik išgirsite rago gaudesį. Mūsų Dievas kovos už mus!"

15Taigi mes tęsėme darbą, pusė vyrų su paruoštomis ietimis, nuo ankstyvos aušros, kol pasirodydavo vakaro žvaigždės. 16Be to, tuomet žmonėms paliepiau: "Tenakvoja kiekvienas žmogus su savo tarnu Jeruzalėje, idant galėtų mums būti sargyba naktį ir triūsti dieną". 17Todėl nei aš, nei mano broliai, nei mano tarnai, nei mano sargybos vyrai, kurie mane sekiojo, niekada nenusivilko drabužių. Kiekvienas laikė ginklą savo dešinėje rankoje.

5Visuomeninės Nehemijo problemos 1Tada kilo didelis žmonių, ypač jų žmonų, šauksmas prieš jų brolius žydus. 2Kai kurie sakė: "Mūsų sūnų ir dukterų yra daug. Mes turime gauti grūdų, kad

galėtume pavalgyti ir išliktume gyvi". 3Kiti sakė: "Mes turime užstatyti savo laukus, vynuogynus ir namus, kad gautume grūdų atsiginti nuo bado". 4Dar kiti sakė: "Mes turėjome skolintis pinigų, užstatydami savo laukus ir vynuogynus, mokėti karaliaus mokesčiams. 5Mes esame tokie pat, kaip mūsų giminės, mūsų vaikai yra tokie pat, kaip jų vaikai, tačiau mes verčiame savo sūnus ir dukteris būti vergais. Kai kurios mūsų dukterys jau padarytos vergėmis. Mes esame bejėgiai, o mūsų laukai ir vynuogynai priklauso kitiems".

Nehemijas imasi priemonių6Išgirdus jų šauksmą ir skundus, mane apėmė didelis pyktis. 7Apsvarstęs rūpestingai reikalą, apkaltinau didikus ir pareigūnus. Jiems tariau: "Visi jūs imate palūkanas iš savo giminių!" Sušaukęs didelę jų sueigą, 8jiems tariau: "Mes darėme, ką galėjome, mūsų broliams žydams, parduotiems kitoms tautoms, išpirkti. Nejau dabar jūs parduodate savo brolius, kad mes turėtume juos išpirkti!" Nerasdami žodžio atsakyti, jie tylėjo. 9Tad aš tęsiau: "Tai, ką darote, nėra gera. Argi neturėtumėte elgtis bijodami savo Dievo, kad neduotumėte mūsų priešams, tautoms, progos mus išjuokti? 10Be to, ir aš, ir mano broliai, ir mano tarnai esame paskolinę jiems pinigų ir grūdų. Liaukimės imti palūkanas! 11Tuoj šiandien atiduokite jiems jų laukus, vynuogynus, alyvmedžių sodus, namus ir palūkanas, kurias iš jų esate išreikalavę už pinigus, grūdus, vyną ir aliejų". 12Jie sutiko: "Sugrąžinsime viską ir nieko daugiau iš jų nereikalausime. Padarysime, kaip sakai". Pasišaukęs kunigus, liepiau juos prisaikdinti, kad jie padarys, kaip buvo pažadėję. 13Be to, iškračiau savo drabužių skreitą, tardamas: "Taip teiškrato Dievas iš namų ir nuosavybės kiekvieną, kuris nesilaikys šio pažado. Tebūna jie taip iškratyti ir tušti!" O visa sueiga tarė: "Amen!" ir pašlovino VIEŠPATĮ.

Žmonės laikėsi šio pažado.

Nehemijas neieško sau naudos 14Be to, nuo tos dienos, kai buvau paskirtas būti jų valdytoju Judo krašte, - nuo dvidešimtųjų iki trisdešimt antrųjų karaliaus Artakserkso metų, iš viso per dvylika metų, - nei aš, nei mano broliai niekad nevalgėme valdytojo maisto davinio. 15Ankstesnieji valdytojai, mano pirmtakai, ėmė iš jų maistą bei vyną ir pinigais keturiasdešimt sidabrinių šekelių. Net jų tarnai šiurkščiai elgėsi su žmonėmis. Bet aš iš Dievo baimės taip nedariau. 16Iš tikrųjų, būdamas atsidavęs sienos atstatymo darbams, neįsigijau jokios žemės, bet įdėjau savo dalį į sienos atstatymą. Visi mano vyrai buvo sutelkti prie šio darbo. 17Be to, prie mano stalo būdavo šimtas penkiasdešimt žmonių - žydų bei pareigūnų ir atėjusių pas mus iš aplinkinių tautų. 18Nors kasdien buvo paruošiama mano lėšomis - jautis, šeši rinktiniai avinai, paukštiena, - neskaitant gausybės visokio vyno kas dešimt dienų, - tačiau nereikalavau valdytojo davinio, nes darbo našta slėgė žmones. 19O mano Dieve, atsimink mano labui visa, ką esu padaręs šiai tautai!

6Sąmokslai prieš Nehemiją 1Kai buvo pranešta Sanbalatui, Tobijui ir arabui Gešemui bei kitiems mūsų priešams, kad aš buvau atstatęs sieną, ir nebuvo likę joje jokių spragų, - nors iki to laiko durų į vartus dar nebuvau įstatęs, - 2Sanbalatas ir Gešemas atsiuntė man tokį žodį: "Eikš, susitikime Kefirimuose, Ono'o slėnyje". Jie manė man pikta padaryti. 3Nusiunčiau tad pas juos pasiuntinius pasakyti: "Esu užsiėmęs dideliu darbu ir negaliu atvykti. Kodėl turėtų sustoti darbas, man jį palikus vykstant pas jus?" 4Keturis sykius jie atsiuntė tą patį žodį, o aš daviau jiems tokį pat atsakymą. 5Sanbalatas atsiuntė man tą patį žodį penktą kartą per savo tarną su neantspauduotu laišku rankoje. 6Jame buvo parašyta: "Tautose eina gandas, - ir Gešemas tai patvirtina, - kad tu ir žydai ketinate sukilti. Užtat ir sieną atstatai. Pasak šio pranešimo, tu ketini tapti jų karaliumi. 7Be to, tu net pranašus paskyrei, kad Jeruzalėje apie tave skelbtų: 'Jude yra karalius!' Žodis apie šiuos dalykus

tikrai pasieks karalių. Todėl eikš, pasitarkime". 8Tada nusiunčiau jam tokį atsakymą: "Dalykų, kuriuos mini, nėra buvę. Tu juos iš savo vaizduotės prasimanai". 9Mat visi jie norėjo mus išgąsdinti, manydami: "Jie nuleis rankas, ir darbas nebus užbaigtas". O dabar, Dieve, sustiprink mano rankas!

10Kartą, man užėjus aplankyti Mehetabelio sūnaus Delajo sūnaus Šemajo, nes jis negalėjo pas mane ateiti, jis tarė:

"Susitikime Dievo Namuose,
šventovės viduje,
ir uždarykime šventovės duris,
nes jie ateina tavęs nužudyti.
Iš tikrųjų šiąnakt jie ateina tavęs nužudyti".

11Bet aš atsakiau: "Nejau žmogus, kaip aš, turėtų pabėgti? Argi vyras, kaip aš, eitų į šventovę gelbėti savo gyvasties? Ne, aš neisiu!" 12 Tada aš suvokiau ir man buvo aišku, kad ne Dievas buvo jį siuntęs, bet tą pranašavimą apie mane jis ištarė dėl to, kad Tobijas ir Sanbalatas buvo jį pasamdę, 13idant elgčiausi iš baimės ir padaryčiau tą nuodėmę. Tada jie, turėdami gėdingą pasakojimą, būtų galėję mane apšmeižti.

14"Atsimink Tobiją ir Sanbalatą, mano Dieve, už šiuos jų darbus, taip pat ir pranašę Noadiją bei kitus pranašus, norinčius įvaryti man baimės!"

15Taigi siena buvo užbaigta Elulo mėnesio dvidešimt penktą dieną, - per penkiasdešimt penkias dienas. 16Apie tai išgirdę, visi mūsų priešai - visos aplinkinės tautos - išsigando ir nustojo drąsos, nes suprato, kad tas darbas buvo atliktas padedant mūsų Dievui. 17Be to, tomis dienomis Judo didikai siuntė laišką po laiško Tobijui, o jiems ateidavo Tobijo laiškai. 18Mat daugelis Jude buvo susiję su juo, nes jis buvo Araho sūnaus Šekanijo žentas ir jo sūnus Jehohananas buvo vedęs Berechijo sūnaus Mešulamo dukterį. 19Jie, būdavo, kalba mano akivaizdoje apie jo gerus darbus ir persakydavo jiems mano žodžius. Tobijas siuntė laiškų ir man, norėdamas mane įbauginti.

7 Kai siena buvo atstatyta ir duris buvau įdėjęs, buvo paskirstytos užduotys vartų sargams, giesmininkams ir levitams. 2Savo brolį Hananį paskyriau valdyti Jeruzalę kartu su tvirtovės valdytoju Hananiju, nes jis buvo ištikimesnis vyras ir labiau Dievo bijantis, negu daugelis kitų. 3Jiems aš įsakiau: "Jeruzalės vartai neturi būti atidaryti, kol neįkaista diena, ir saulei dar tebešviečiant vartų sargai turi uždaryti ir užsklęsti duris. Paskirkite sargus iš Jeruzalės gyventojų, vienus prie jų sargybos vietų, o kitus prie savo namų".

Judo srities surašymas4Miestas buvo platus ir didelis, bet žmonių jame buvo mažai ir namai dar nebuvo atstatyti. 5Tada mano Dievas įdėjo man į širdį sutelkti didikus, pareigūnus ir žmones, kad jie būtų įtraukti į kilmės sąrašą. Aš užtikau kilmės sąrašo knygą tų, kurie buvo pirmieji sugrįžę. Joje radau parašyta:

Sąrašas pirmųjų sugrįžusių tremtinių6Šie yra srities gyventojai, sugrįžę iš nelaisvės, kuriuos Babilono karalius Nebukadnezaras buvo išvaręs į tremtį ir kurie sugrįžo į Jeruzalę ir Judą, kiekvienas į savo miestą. 7Jie parėjo drauge su Zerubabeliu, Ješua, Nehemiju, Azariju, Raamiju, Nahamaniu, Mordekaju, Bilšanu, Bigvaju, Nehumu, Baana.

Izraelio tautos vyrų skaičius:8Parošo palikuonių du tūkstančiai šimtas septyniasdešimt du;

9Šefatijo palikuonių trys šimtai septyniasdešimt du;

10Araho palikuonių šeši šimtai penkiasdešimt du;

11Pahat-Moabo palikuonių, būtent Ješuos ir Joabo palikuonių, du tūkstančiai aštuoni šimtai aštuoniolika;

12Elamo palikuonių tūkstantis du šimtai penkiasdešimt keturi;

13Zatu'o palikuonių aštuoni šimtai keturiasdešimt penki;

14Zakajo palikuonių septyni šimtai šešiasdešimt;

15Binujo palikuonių šeši šimtai keturiasdešimt aštuoni;

16Bebajo palikuonių šeši šimtai dvidešimt aštuoni;

17Azgado palikuonių du tūkstančiai trys šimtai dvidešimt du;

18Adonikamo palikuonių šeši šimtai šešiasdešimt septyni;

19Bigvajo palikuonių du tūkstančiai šešiasdešimt septyni;

20Adino palikuonių šeši šimtai penkiasdešimt penki;

21Atero palikuonių, būtent Hezekijo, devyniasdešimt aštuoni;

22Hašumo palikuonių trys šimtai dvidešimt aštuoni;

23Bezajo palikuonių trys šimtai dvidešimt keturi;

24Harifo palikuonių šimtas dvylika;

25Gibeono palikuonių devyniasdešimt penki;

26žmonių iš Betliejaus ir Netofos šimtas aštuoniasdešimt aštuoni;

27žmonių iš Anatoto šimtas dvidešimt aštuoni;

28žmonių iš Bet-Azmaveto keturiasdešimt du;

29žmonių iš Kirjat-Jearimų, Chefiros ir Beerotų septyni šimtai keturiasdešimt trys;

30žmonių iš Ramos ir Gebos šeši šimtai dvidešimt vienas;

31žmonių iš Michmašo šimtas dvidešimt du;

32žmonių iš Bet-Elio ir Ai šimtas dvidešimt trys;

33žmonių iš kito Nebo'o penkiasdešimt du;

34kito Elamo palikuonių tūkstantis du šimtai penkiasdešimt keturi;

35Harimo palikuonių trys šimtai dvidešimt;

36Jericho palikuonių trys šimtai keturiasdešimt penki;

37Lodo, Hadido ir Ono'o palikuonių septyni šimtai dvidešimt vienas;

38Senaos palikuonių trys tūkstančiai devyni šimtai trisdešimt.

39Kunigų:

Jedajo palikuonių, būtent Ješuos namų, devyni šimtai septyniasdešimt trys;

40Imero palikuonių tūkstantis penkiasdešimt du;

41Pašhuro palikuonių tūkstantis du šimtai keturiasdešimt septyni;

42Harimo palikuonių tūkstantis septyniolika.

43Levitų:

Ješuos palikuonių, būtent Hodevos palikuonių iš Kadmielio, septyniasdešimt keturi;

44giesmininkų: Asafo palikuonių šimtas keturiasdešimt aštuoni;

45vartų sargų: Šalumo, Atero, Talmono, Akubo, Hatitos, Šoabajo palikuonių šimtas trisdešimt aštuoni.

46Šventyklos vergų:

Zihos palikuonys, Hasufos palikuonys, Tabaoto palikuonys,

47Keros palikuonys, Sijos palikuonys, Padono palikuonys,

48Lebanos palikuonys, Hagabos palikuonys, Šalmajo palikuonys,

49Hanano palikuonys, Gidelio palikuonys, Gaharo palikuonys,

50Reajo palikuonys, Rezino palikuonys, Nekodos palikuonys,

51Gazamo palikuonys, Uzos palikuonys, Paseaho palikuonys,

52Besajo palikuonys, Meunimų palikuonys, Nefušesimų palikuonys,

53Bakbuko palikuonys, Kakufos palikuonys, Harkuros palikuonys,

54Bazluto palikuonys, Mehidos palikuonys, Haršos palikuonys,

55Barkoso palikuonys, Siseros palikuonys, Temaho palikuonys,

56Neziaho palikuonys, Hatifos palikuonys.

57Saliamono vergų palikuonių:

Sotajo palikuonys, Sofereto palikuonys, Peridos palikuonys,

58Jaalos palikuonys, Darkono palikuonys, Gidelio palikuonys,

59Šefatijo palikuonys, Hatilo palikuonys, Pocheret-haZebajimo palikuonys, Amono palikuonys.

60Iš viso Šventyklos vergų ir Saliamono vergų palikuonių buvo trys šimtai devyniasdešimt du.

61O šie sugrįžo iš Tel-Melaho, Tel-Haršos, Cherubo, Adono ir Imero, bet jie negalėjo įrodyti, kad jų protėvių namai ar jų kilmė buvo izraelietiška: 62Delajo palikuonys, Tobijo palikuonys, Nekodos palikuonys - šeši šimtai keturiadešimt du.

63Ir iš kunigų: Habajo palikuonys, Hakozo palikuonys, Barzilajo palikuonys. Jis buvo vedęs vieną iš Barzilajo Gileadiečio dukterų ir buvo vadinamas jų vardu. 64Jie ieškojo savo šeimos kilmės įrašo,

bet jo surasti negalėjo, todėl buvo rasti netinkami kunigo tarnybai. 65Valdytojas jiems įsakė nevalgyti švenčiausiųjų valgių, kol nekils kunigas, nešiojantis Urimus ir Tumimus.

66Visos bendrijos skaičius buvo keturiasdešimt du tūkstančiai trys šimtai šešiasdešimt, 67neskaitant jų tarnų ir tarnaičių, kurių buvo septyni tūkstančiai trys šimtai trisdešimt septyni. Jie turėjo ir du šimtus keturiasdešimt penkis giesmininkus ir giesmininkes. {68Jų arklių buvo septyni šimtai trisdešimt šeši, jų mulų - du šimtai keturiasdešimt penki}, jų kupranugarių - keturi šimtai trisdešimt penki ir asilų šeši tūkstančiai septyni šimtai dvidešimt.

69Kai kurie klanų galvos aukojo statybos iždui. Valdytojas paaukojo iždui tūkstantį auksinių darikų, penkiasdešimt dubenų ir penkis šimtus trisdešimt kunigiškų apdarų. 70Keletas iš klanų galvų paaukojo statybos iždui dvidešimt tūkstančių auksinių darikų ir du tūkstančius du šimtus sidabrinių minų. 71O tai, ką kiti žmonės paaukojo, buvo dvidešimt tūkstančių auksinių darikų, du tūkstančiai sidabrinių minų ir šešiasdešimt septyni kunigiški apdarai.

72a Kunigai, levitai, vartų sargai, giesmininkai, Šventyklos tarnai ir visas Izraelis apsigyveno savo miestuose.

B. MOZĖS ĮSTATYMO PASKELBIMAS

Ezra perskaito Įstatymą 72b Atėjus septintajam mėnesiui nuo izraeliečių įsikūrimo savo miestuose,

8 1visi žmonės susirinko į aikštę priešais Vandens vartus. Jie paprašė Rašto žinovą Ezrą pateikti Mozės Mokymo knygą, kurią VIEŠPATS buvo davęs Izraeliui. 2Tad septintojo mėnesio pirmąją dieną kunigas Ezra pateikė Mokymą sueigai - ir vyrams, ir moterims, ir visiems, kurie galėjo klausytis ir suprasti. Tai įvyko septintojo mėnesio pirmąją dieną. 3Jis skaitė iš jos atsigręžęs į aikštę prie Vandens vartų nuo aušros iki vidudienio ir vyrams, ir moterims, ir galėjusiems suprasti. Žmonės ausis ištempę klausėsi Mokymo knygos. 4Rašto žinovas Ezra stovėjo ant medinės pakylos, kuri buvo tam tikslui pastatyta. Šalia jo dešinėje stovėjo Matitijas, Šema, Anajas, Urijas, Hilkijas ir Maasėjas, o jo kairėje Pedajas, Mišaelis, Malchijas, Hašumas, Hašbadana, Zecharijas ir Mešulamas. 5Ezra atskleidė knygą visų žmonių akyse, nes jis stovėjo aukščiau už visus žmones. Jam atvėrus knygą, visi žmonės atsistojo. 6Ezrai pašlovinus VIEŠPATĮ, didingąjį Dievą, žmonės atsakė: "Amen! Amen!" - iškeldami rankas. Tada jie nusilenkė ir pagarbino VIEŠPATĮ, kniūbsčia parpuldami ant žemės. 7 Ir levitai - Ješua, Banis, Šerebijas, Jaminas, Akubas, Šabetajis, Hodijas, Maasėjas, Kelita, Azarijas, Jozabadas, Hananas, Pelajas - padėjo žmonėms suprasti Mokymą, jiems stovint savo vietose. 8Jie skaitė iš knygos - iš Dievo Mokymo, išversdami jį ir paaiškindami jo prasmę. Taip jie galėjo suprasti, kas buvo skaitoma.

9Valdytojas Nehemijas, kunigas ir Rašto žinovas Ezra ir levitai, aiškindami žmonėms, visiems jiems sakė: "Ši diena yra šventa VIEŠPAČIUI, jūsų Dievui. Neliūdėkite ir neverkite". Mat, girdėdami Mokymo žodžius, žmonės verkė. 10Be to, jis tarė jiems: "Eikite, valgykite rinktinių valgių ir gerkite saldžių gėrimų, skirdami jų dalį tiems, kurie nieko neturi sau pasiruošę, nes ši diena yra šventa mūsų VIEŠPAČIUI. Nebūkite liūdni, nes džiugesys VIEŠPATYJE yra jūsų stiprybė".11Ir levitai ramino žmones, sakydami: "Nusiraminkite, nes ši diena yra šventa. Neliūdėkite!" 12Tada visi žmonės nuėjo valgyti, gerti, dalytis maistu ir švęsti linksmybės šventę, nes jie suprato jiems paskelbtų dalykų prasmę.

Palapinių Iškilmės13Kitą dieną visos tautos klanų galvos, kunigai ir levitai suėjo pas Rašto žinovą Ezrą mokytis Mokymo žodžių. 14Jie rado parašyta Mokyme, kurį VIEŠPATS yra davęs per Mozę, kad izraeliečiai turi gyventi palapinėse septintojo mėnesio Iškilmių metu. 15Taigi jie išleido atsišaukimą ir skelbė visuose savo miestuose ir Jeruzalėje: "Nueikite į kalvas ir parsineškite šakų alyvmedžio, laukinio alyvmedžio, mirtos, palmės ir kitų lapuočių palapinėms pastatyti, kaip yra parašyta". 16Žmonės tad išėjo ir parsinešę pasistatė palapines ant namų stogų, kiemuose, Dievo Namų kiemuose, Vandens vartų aikštėje ir prie Efraimo vartų. 17Visa iš nelaisvės sugrįžusiųjų bendrija pasistatė palapines ir gyveno palapinėse. Taip izraeliečiai nebuvo darę nuo Nuno sūnaus Jozuės dienų iki tos dienos, todėl buvo be galo daug džiaugsmo. 18Iškilmės buvo švęstos septynias dienas; aštuntą dieną, kaip įsakyta, įvyko iškilminga sueiga.

9Atgailos diena 1 To mėnesio dvidešimt ketvirtą dieną izraeliečiai susirinko pasninkaudami, apsivilkę ašutine ir apsibarstę žemėmis. 2Tada Izraelio palikuonys atsiskyrė nuo visų svetimtaučių, atsistojo ir išpažino savo nuodėmes bei savo protėvių kaltes. 3Ketvirtadalį dienos stovėdami savo vietose, jie skaitė iš VIEŠPATIES, savo Dievo, Mokymo knygos, o kitą ketvirtadalį išpažino nuodėmes ir, parpuolę kniūbsčia, šlovino VIEŠPATĮ, savo Dievą. 4Ant aukštos levitų pakylos stovėjo Ješua, Binujis, Kadmielis, Šebanijas, Bunis, Šerebijas, Banis bei Chenanis ir skardžiu balsu šaukėsi VIEŠPATIES, savo Dievo. 5Levitai Ješua, Kadmielis, Banis, Hašabnejas, Šerebijas, Hodijas, Šebanijas ir Petatijas tarė:

"Stokitės ir šlovinkite VIEŠPATĮ, savo Dievą,
per amžių amžius:
'Tebūna pašlovintas tavo garbingas vardas,
viršijantis visokį palaiminimą ir gyrių!'"

6 {Tada Ezra tarė:}

"Tu esi VIEŠPATS, tu vienas!
Tu padarei dangų,
dangaus aukštybes su jų galybėmis,
žemę ir visa, kas ant jos,
jūras ir visa, kas jose.
Tu duodi visiems gyvastį,
ir dangaus galybės tave garbina.

7 Tu esi VIEŠPATS Dievas,
kuris išsirinko Abramą,
išvedė jį iš kaldėjų Uro
ir pakeitė jo vardą į Abraomą.
8 Radęs jo širdį esant tau ištikimą,
sudarei su juo sandorą,
kad duosi jam ir jo palikuonims
kanaaniečių, hetitų, amoriečių,
perizitų, jebusitų ir girgašitų kraštą.
Savo pažadą tu įvykdei,
nes esi teisus.

9 Tu pamatei mūsų protėvių vargą Egipte,
išgirdai jų šauksmą prie Nendrių jūros.
10 Tu padarei ženklų ir nuostabių darbų prieš faraoną,
visus jo tarnus
ir visus jo krašto žmones, nes tu žinojai,
kaip įžūliai jie elgėsi su mūsų protėviais.
Taip pasidarei sau vardą,
išlikusį iki pat šios dienos.
11 Tu jūrą jiems perskyrei,
kad jie pereitų per jūrą sausa žeme,
bet nubloškei į gelmes jų persekiotojus,
tartum akmenį į šėlstančius vandenis.
12 Debesies stulpu vedei juos dieną,
ugnies stulpu naktį, apšviesdamas kelią,
kuriuo jie turėjo eiti.
13 Tu nužengei ant Sinajaus kalno,
kalbėjai su jais iš dangaus, duodamas jiems
dorus įsakus, tikrus pamokymus,
gerus įstatus ir įsakymus.
14 Tu apreiškei jiems savo šventąjį šabą,
davei jiems įsakymus, įstatus ir Mokymą
per savo tarną Mozę.
15 Jiems alkstant tu parūpinai duonos iš dangaus,
o jiems trokštant atsiuntei vandens iš uolos,
ir paliepei jiems įeiti ir paveldėti kraštą,
kurį buvai prisiekęs jiems duoti.
16 Bet jie - mūsų protėviai - įžūliai elgėsi ir,
sukietinę savo sprandą, neklausė tavo įsakymų.
17 Atsisakę klausyti,
nebeatsiminė jiems padarytų
tavo nuostabiųjų darbų,
bet sukietino savo sprandą
ir nusprendė grįžti į savo vergiją Egipte.
Bet tu esi gausaus atlaidumo Dievas,
maloningas ir gailestingas,
lėtas pykti, dosnus ištikimos meilės,
ir jų nepalikai.
18 Kad ir buvo jie nusilieję veršį ir tarė:
'Tai yra tavo Dievas, kuris išvedė tave iš Egipto', -
ir buvo padarę didelių užgaulių,
19 tu, būdamas didžiai gailestingas,
nepalikai jų dykumoje.
Debesies stulpas, vedęs juos kelionėje,
nepasitraukė nuo jų dieną

nei ugnies stulpas, švietęs naktį jiems kelią,
kuriuo jie turėjo eiti.
20 Savo gerąja dvasia juos apdovanojai, kad jie suprastų;
savo manos nesulaikei nuo jų burnų,
parūpinai vandens troškuliui numalšinti.
21 Per keturiasdešimt metų taip palaikei juos dykumoje,
kad jie nieko nestokojo;
jų drabužiai nenusinešiojo
nei jų kojos nesutino.

22 Tu davei jiems karalystes bei tautas
ir paskirstei jiems žemę.
Jie užėmė Hešbono karaliaus Sihono žemę
ir Bašano karaliaus Ogo kraštą.
23 Tu padarei jų palikuonis taip gausius,
kaip dangaus žvaigždes,
ir atvedei juos į kraštą,
į kurį buvai įsakęs jų tėvams eiti ir jį paveldėti.
24 Palikuonys tad įėjo ir paveldėjo kraštą:
tu nugalėjai jų labui krašto
gyventojus - kanaaniečius,
atidavei juos į rankas jiems
kartu su jų karaliais ir tautomis,
leidai elgtis su jais, kaip jiems patiko.
25 Jie paėmė įtvirtintus miestus ir derlingą žemę,
paveldėjo namus, kupinus visokių gėrybių,
jau iškastas vandens talpyklas, vynuogynus,
alyvmedžių sodus, gausybę vaismedžių.
Jie valgė, buvo sotūs, tapo rubuiliai,
mėgaudamiesi tavo begaliniu gerumu.
26 Tada, neklusnumo apsėsti, jie sukilo prieš tave
ir nusigręžė nuo tavo Mokymo.
Tavo pranašus, įspėjančius grįžti pas tave,
jie iššudė ir didžiai tave užgavo.
27 Tu atidavei juos į rankas priešams; priešai juos engė.
Kęsdami priespaudą jie šaukėsi tavęs,
tu išgirdai juos iš dangaus,
ir pagal savo didį gailestingumą davei jiems išgelbėtojus,
kurie išgelbėjo juos iš jų priešų rankų.
28 Betgi, vos tik gavę ramybę,
jie vėl grįžo daryti pikta tavo akyse.
Tada tu atidavei juos į rankas jų priešams,
idant šie būtų jų valdovai.
O kada jie vėl gręžėsi šauktis tavęs, tu danguje išgirdai juos

ir gelbėjai juos savo gailestingumu nuolat ir nuolat.
29 Tu įspėjai juos,
kad sugrąžintumei juosius prie savo Mokymo.
Tačiau jie elgėsi įžūliai,
neklausydami tavo įsakymų,
jie nusidėjo tavo įsakams,
kuriuos vykdydamas žmogus randa gyvastį.
Pasižiūrėję per atkaklų petį,
jie sukietino savo sprandą ir neklausė.
30 Per daugelį metų buvai kantrus su jais,
įspėjai juos savo dvasia per pranašus,
tačiau jie nė viena ausimi nesiklausė,
užtat atidavei juos į rankas žemės tautoms.
31 Nepaisydamas to, dėlei savo didelio gailestingumo
jų nesunaikinai ir nepalikai,
nes esi maloningas ir gailestingas Dievas.

32 Dabar tad, mūsų Dieve, -
didis, galingasis ir šiurpą keliantis Dieve, -
tu, kuris savo ištikima meile palaikai sandorą, -
tenebūna tau nereikšmingos visos nelaimės,
ištikusios mus -
mūsų karalius, mūsų didžiūnus, mūsų pranašus,
mūsų protėvius - visą tavo tautą
nuo Asirijos karalių laikų iki šios dienos.
33 Tu buvai teisus dėl viso, kas mus ištiko,
nes elgeisi ištikimai,
o mes elgėmės nedorai.
34 Mūsų karaliai, mūsų didžiūnai, mūsų kunigai
ir mūsų protėviai nesilaikė tavo Mokymo,
nepaisydami tavo įsakymų ar įspėjimų,
kuriuos tu jiems davei.
35 Net savo pačių karalystėje,
nepaisydami tavo visokeriopo gerumo,
kurį jiems dosniai teikei,
plačiame ir derlingame krašte, kurį jiems davei,
tau tarnauti jie nenorėjo
ir nuo savo nedorų darbų nenusigręžė.
36 Štai mes - vergai iki šios dienos,
vergai krašte, kurį tu davei mūsų protėviams,
kad naudotųsi jo vaisiais ir dosniomis gėrybėmis.
37 Jo gausus derlius tenka karaliams,
kuriuos tu mums paskyrei už mūsų nuodėmes.
Jie valdo, kaip jiems patinka, mūsų gyvastį

ir mūsų galvijus.
Mes kenčiame sunkią priespaudą!"

10Bendrija įsipareigoja laikytis Toros - Mokymo 1 "Turėdami visa tai prieš akis, mes sudarome tvirtą sutartį raštu. Ant šio antspauduoto rašto yra įrašyti vardai mūsų didžiūnų, mūsų levitų ir mūsų kunigų.

2Šiame antspauduotame rašte yra įrašyti: Hakalijo sūnus valdytojas Nehemijas ir Zedekijas.

3Serajas, Azarijas, Jeremijas, 4Pašhuras, Amarijas, Malchijas, 5Hatušas, Šebanijas, Maluchas, 6Harimas, Meremotas, Obadijas, 7Danielis, Ginetonas, Baruchas, 8Mešulamas, Abijas, Mijaminas, 9Maazijas, Bilgajis, Šemajas. Šie yra kunigai.

10Ir levitai: Azanijo sūnus Ješua, iš Henadado sūnų Binujis ir Kadmielis; 11ir jų giminaičiai: Šebanijas, Hodijas, Kelita, Pelajas, Hananas, 12Mika, Rehobas, Hašabijas, 13Zakuras, Šerebijas, Šebanijas, 14Hodijas, Banis, Beninu'as.

15Žmonių vadai: Parošas, Pahat-Moabas, Elamas, Zatu'as, Banis, 16Bunis, Azgadas, Bebajis, 17Adonijas, Bigvajis, Adinas, 18Ateras, Hezekijas, Azūras, 19Hodijas, Hašumas, Bezajis, 20Harifas, Anatotas, Nebajis, 21Pagpiašas, Mešulamas, Heziras, 22Mešezabelis, Zadokas, Jadua, 23Pelatijas, Hananas, Anajas, 24Hošea, Hananijas, Hassūbas, 25Halohešas, Pilha, Šobekas, 26Rehumas, Hašabna, Maasėjas, 27Ahijas, Hananas, Ananas, 28Maluchas, Harimas, Baana.

29O kiti žmonės - kunigai, levitai, vartų sargai, giesmininkai, Šventyklos vergai ir visi, kurie yra atsiskyrę nuo šalies tautų, kad laikytųsi Dievo Mokymo, drauge su savo žmonomis, sūnumis, dukterimis - su visais, kurie žino ir supranta, 30vienijasi su savo garbingais giminėmis iškilminga priesaika, norėdami sekti Dievo Mokymu, duotu per Dievo tarną Mozę, ištikimai laikantis ir vykdant visus VIEŠPATIES, mūsų VIEŠPATIES, įsakymus, jo įsakus ir įstatus.

31Sutarta, kad mes neduosime savo dukterų vedyboms šalies tautoms, neimsime jų dukterų savo sūnums.

32Kai šalies tautos atneš prekių ar kokių nors grūdų parduoti šabo dieną, mes jų šabo metu ar bet kokią kitą šventą dieną nepirksime. Septintaisiais metais atsisakysime žemės derliaus ir visų neapmokėtų skolų.

33Be to, mes esame įsipareigoję duoti kasmet trečdalį šekelio mūsų Dievo Namų tarnybai - 34padėtinės duonos eilėms, nuolatinei grūdų atnašai, nuolatinei deginamajai aukai, šabų, jaunačių, Iškilmių atnašoms, pašventintų dovanų atnašoms bei atnašoms už nuodėmę, permaldavimui už Izraelį ir visiems darbams mūsų Dievo Namuose.

35Mes metėme taip pat burtus tarp kunigų, levitų ir žmonių dėl malkų atnašos į mūsų Dievo Namus. Jas atnešti privalo klanai kasmet nustatytu laiku, kad būtų kuro VIEŠPATIES, mūsų Dievo, aukurui, kaip yra parašyta Mokyme.

36Be to, mes įsipareigojame atgabenti kasmet į VIEŠPATIES Namus pirmienas mūsų laukų ir pirmienas visų mūsų sodų. 37Taip pat ir pirmagimius mūsų sūnų ir mūsų gyvulių, kaip įsakyta Mokyme, pirmagimius mūsų kaimenių ir bandų atgabenti į mūsų Dievo Namus kunigams, tarnaujantiems mūsų Dievo Namuose.

38Taip pat mes atnešime į mūsų Dievo Namų sandėlius pirmąją tešlos dalį - pirmienas mūsų grūdų

dovanų, visų medžių vaisių, vyno ir aliejaus kunigams ir mūsų laukų dešimtines levitams. Jie, levitai, surinks dešimtinę visuose mūsų miestuose, kurie yra pavaldūs mūsų tarnybai. 39Kunigas, Aarono palikuonis, bus su levitais, jiems renkant dešimtinę; levitai atneš dešimtinę nuo savo dešimtinių į mūsų Dievo Namų iždo sandėlius. 40Izraeliečiai ir levitai javų, vyno ir aliejaus dovanas turi sunešti į sandėlius. Ten yra šventovės reikmenys, ten yra kunigai, einantys tarnybą, vartų sargai ir giesmininkai.

Mes nepaliksime daugiau Dievo Namų".

11Nehemijas ieško Jeruzalei gyventojų 1 Tautos didžiūnai įsikūrė Jeruzalėje. Kiti žmonės tad metė burtus, kad vienas iš dešimties atsikeltų gyventi į Jeruzalę - šventąjį miestą, o devyni dešimtadaliai liktųsi kituose miestuose. 2Žmonės gyrė visus vyrus, kurie savanoriškai ryžosi gyventi Jeruzalėje.

3Šie yra {Judo} srities didžiūnai, kurie gyveno Jeruzalėje. {Judo miestuose gyveno paprasti izraeliečiai, kunigai, levitai, Šventyklos vergai ir Saliamono vergų palikuonys, kiekvienas savo nuosavybėje, kurią turėjo savo mieste.}

4Jeruzalėje gyveno ir Judo žmonių, ir Benjamino žmonių. Iš Judo žmonių: Mahalelio sūnaus Šefatijo sūnaus Amarijo sūnaus Zecharijo sūnaus Urijo sūnus Atajis iš Perezo palikuonių; 5ir Zecharijo sūnaus Jojaribo sūnaus Adajo sūnaus Hazajo sūnaus Kol-Hozės sūnaus Barucho sūnus Maasėjas iš šiloniečių palikuonių. 6Iš viso Perezo palikuonių, gyvenančių Jeruzalėje, buvo keturi šimtai šešiasdešimt aštuoni narsūs vyrai.

7Benjamino žmonės yra šie: Jesajo sūnaus Itielio sūnaus Maasėjo sūnaus Kolajo sūnaus Pedajo sūnaus Joedo sūnaus Mešulamo sūnus Salu'as. 8Po jo Gabajis ir Salajis. Iš viso devyni šimtai dvidešimt aštuoni. 9Zichrio sūnus Joelis buvo jų vadas, o Hasenaos sūnus Judas - valdytojo pavaduotojas mieste.

10Iš kunigų: Jojaribo sūnus Jedajas, Jachinas, 11Ahitubo sūnaus Merajoto sūnaus Zadoko sūnaus Mešulamo sūnaus Hilkijo sūnus Serajas, Dievo Namų pareigūnas, 12ir jų broliai, kurie atliko Namų apeigas, aštuoni šimtai dvidešimt du; ir Malchijo sūnaus Pašhuro sūnaus Zecharijo sūnaus Amzio sūnaus Pelalijo sūnaus Jerohamo sūnus Adajas 13ir jo broliai, klanų galvos, du šimtai keturiasdešimt du; ir Imero sūnaus Mešimeloto sūnaus Ahzajo sūnaus Ahzarelio sūnus Amašsajis, 14ir jo broliai, narsūs galiūnai, šimtas dvidešimt aštuoni. Jų prižiūrėtojas buvo Hagedolimo sūnus Zabdielis.

15O iš levitų: Bunio sūnaus Hašabijo sūnaus Azrikamo sūnaus Hasšubo sūnus Šemajas; 16Šabetajis ir Jozabadas iš levitų vadų, kurie buvo atsakingi už Dievo Namų išorės darbus; 17Asafo sūnaus Zabdžio sūnaus Mikos sūnus Matanijas buvo galva, - meldžiantis jis užvesdavo padėkos giesmę, - ir Bakbukijas, vienas iš jo brolių, buvo jo pavaduotojas, ir Jedutūno sūnaus Galalo sūnaus Šamuos sūnus Abda. 18Iš viso levitų šventajame mieste buvo du šimtai aštuoniasdešimt keturi.

19Ir vartų sargai - Akubas, Talmonas ir jų broliai, einantys sargybą prie vartų, - šimtas septyniasdešimt du.

20O kiti izraeliečiai, kunigai ir levitai visuose Judo miestuose gyveno kiekvienas savo pavelde. 21Bet Šventyklos vergai gyveno ant Ofelio. Ziha ir Gišfa vadovavo Šventyklos vergams.

22Levitų prižiūrėtojas Jeruzalėje buvo Mikos sūnaus Matanijo sūnaus Hašabijo sūnaus Banio sūnus Uzis. Jis buvo iš Asafo palikuonių - giesmininkų, paskirtų Dievo Namų tarnybai. 23Jiems buvo karališkas įsakymas ir nustatyta tvarka kasdienėms giesmininkų pareigoms. 24Mešezabelio sūnus Petahijas, iš Judo sūnaus Zeraho palikuonių, buvo prie karaliaus rankos visiems žmonių reikalams.

Kiti Judo miestai25Dėl jų kaimų su laukais: kai kas iš Judo žmonių gyveno Kirjat-Arbos mieste ir jo kaimuose, Dibone ir jo kaimuose, Jekabzėelyje ir jo kaimuose 26ir Ješuoje, ir Modadoje, ir Bet-Pelete, 27Hazar-Šuale, Beer-Šeboje ir jos kaimuose, 28Ziklage, Mekonoje ir jos kaimuose, 29En-Rimone, Zoroje, Jarmute, 30Zanoahe, Adulame ir jų kaimuose, Lachiše ir jo laukuose, Azekoje ir jos kaimuose. Jie apsigyveno nuo Beer-Šebos iki pat Hinomo slėnio.

31Ir kai kas iš Benjamino žmonių įsikūrė Geboje, Michmaše, Aijoje, Bet-Elyje ir jo kaimuose, 32Anatote, Nobe, Ananije, 33Hazore, Ramoje, Gitajimuose, 34Hadide, Zebojimuose, Nebalate, 35Lode, ir Ono'e - amatininkų slėnyje.

36Keletas levitų padalų iš Judo buvo perkelti į Benjaminą.

12Kunigai ir levitai Zerubabeliui valdant 1Šie yra kunigai ir levitai, kurie parvyko su Šealtielio sūnumi Zerubabeliu ir Ješua: Serajas, Jeremijas, Ezra, 2Amarijas, Maluchas, Hatušas 3Šekanijas, Rehumas, Meremotas, 4Ido'as, Ginetojis, Abijas, 5Mijaminas, Maadijas, Bilga, 6Šemajas, Jojaribas, Jedajas, 7Salu'as, Amokas, Hilkijas, Jedajas. Šie buvo kunigų ir jų brolių galvos Ješuos dienomis.

8O levitai: Ješua, Binujis, Kadmielis, Šerebijas, Judas ir Matanijas. Pastarasis drauge su savo broliais vedė padėkos giesmes. 9O Bakbukijas ir Unis ir jų broliai stovėjo priešais juos tarnybos metu.

Vyriausiųjų kunigų kilmės sąrašas10 Ješuai gimė Jojakimas, Jojakimui gimė Eljašibas, Eljašibui gimė Jojada, 11Jojadai gimė Jonatanas, o Jonatanui gimė Jadua.

Kunigai ir levitai vyriausiojo kunigo Jojakimo dienomis12Jojakimo dienomis kunigai, kunigų klanų galvos, buvo: Serajo klano Merajas, Jeremijo klano Hananijas, 13Ezros klano Mešulamas, Amarijo klano Jehohananas, 14Malucho klano Jonatanas, Šebanijo klano Juozapas, 15Harimo klano Adna, Merajoto klano Helkajis, 16Ido'o klano Zecharijas, Ginetono klano Mešulamas, 17Abijo klano Zichris, Minjamino klano {...}, Moadijo klano Piltajis, 18Bilgos klano Šamua, Šemajo klano Jehonatanas, 19Jojaribo klano Matenajis, Jedajo klano Uzis, 20Selajo klano Kalajis, Amoko klano Eberis, 21Hilkijo klano Hašabijas, Jedajo klano Netanelis.

22Eljašibo, Jojados, Johanano ir Jaduos dienomis levitų ir kunigų klanų galvos buvo įtraukti į sąrašą iki pat Darijaus Perso karaliavimo. 23Bet levitų klanų galvos buvo įrašyti į Metraščių knygą iki Eljašibo sūnaus Johanano dienų.

24Levitų galvos buvo Hašabijas, Šerebijas, Ješua, Binujis ir Kadmielis. Jų broliai, kurie stovėjo priešais juos ir giedojo šlovės ir padėkos giesmes, vykdydami Dievo vyro Dovydo įsakymą pakaitomis, 25buvo Matanijas, Bakbukijas, Obadijas.

Mešulamas, Talmonas ir Akubas ėjo sargybą kaip vartų sargai pamainomis prie vartų sandėlių. 26Jie gyveno Jozadako sūnaus Ješuos sūnaus Jojakimo dienomis ir valdytojo Nehemijo dienomis, ir kunigo Ezros, Rašto žinovo, dienomis.

Jeruzalės sienos pašventinimas 27 Jeruzalės sienai pašventinti buvo pašaukti levitai iš visų

gyvenviečių atvykti į Jeruzalę ir atšvęsti džiaugsmingą pašventinimą su padėkos giesmėmis ir cimbolų, arfų bei lyrų lydima daina. 28Giesmininkų būriai suėjo iš Jeruzalės apylinkių, iš netofatitų kaimų, 29iš Bet-Gilgalo ir iš Gebos bei Azmaveto kaimų vietovių, nes giesmininkai buvo pasistatę sau gyvenviečių aplink Jeruzalę. 30Kunigai ir levitai pirma apvalė save, paskui jie apvalė ir žmones, ir vartus, ir sieną.

31Tada aš užvedžiau Judo didžiūnus ant sienos ir sudariau du didelius būrius padėkos giesmėms ir eisenai. Pirmasis jų leidosi eiti ant sienos į dešinę Mėšlų vartų link. 32Paskui juos ėjo Hošaijas bei pusė Judo didžiūnų 33ir Azarijas, Ezra, Mešulamas, 34Judas, Benjaminas, Šemajas ir Jeremijas 35bei keletas jaunų kunigų su trimitais; ir Asafo sūnaus Zakuro sūnaus Mikajo sūnaus Matanijo sūnaus Šemajo sūnaus Jonatano sūnus Zecharijas 36ir jo broliai Šemajas, Azarelis, Milalajis, Maajis, Netanelis, Judas ir Hananis su Dievo vyro Dovydo muzikos instrumentais, o jų visų priekyje ėjo Rašto žinovas Ezra. 37Prie Šaltinio vartų jie palipo tiesiai aukštyn Dovydo miesto laiptais prie sienos pakilimo virš Dovydo rūmų ir nuėjo iki Vandens vartų rytų pusėje.

38Kitas būrys padėkos giesmėms ir eitynėms nuėjo į kairę. Aš sekiau jiems pavymui su puse žmonių ant sienos virš Krosnių bokšto iki Plačiosios sienos 39ir virš Efraimo vartų, ir Senųjų vartų, ir Žuvų vartų, ir Hananelio bokšto, ir Šimtinės bokšto iki pat Avių vartų. Prie Sargybos vartų buvo sustota. 40Taip abu padėkos giesmių būriai sustojo Dievo Namuose. Ir aš, ir pusė pareigūnų su manimi, 41ir kunigai Eljakimas, Maasėjas, Minjaminas, Mikajas, Elioenajis, Zecharijas, Hananijas su trimitais; 42ir Maasėjas, Šemajas, Eleazaras, Uzis, Jehohananas, Malchijas, Elamas ir Ezeris. Giesmininkai, Jezrahijo vadovaujami, garsiai giedojo. 43Tą dieną buvo atnašaujama didelių aukų ir džiaugiamasi, nes Dievas buvo juos pradžiuginęs dideliu džiugesiu. Džiūgavo ir moterys, ir vaikai. Jeruzalės džiaugsmas toli buvo girdimas.

Atnašos kunigams ir levitams 44Tą dieną vyrai buvo paskirti prižiūrėtojais kambarių, kurie buvo naudojami kaip sandėliai atnašoms, pirmienoms ir dešimtinėms. Jie turėjo surinkti į juos kunigams ir levitams Mokymo įsakytą dalį nuo miestams priklausančių laukų. Mat Judo žmonės buvo dėkingi kunigams ir levitams, einantiems tarnybą. 45Jie atliko savo Dievo tarnybą ir apvalymo tarnybą, kaip ir giesmininkai bei vartų sargai, pagal Dovydo ir jo sūnaus Saliamono įsakymą, 46nes jau Dovydo ir Asafo dienomis, senovėje, buvo giesmininkų galva ir šlovės bei padėkos giesmės Dievui. 47Ir Zerubabelio dienomis, ir Nehemijo dienomis visas Izraelis davė kasdien dalį giesmininkams ir vartų sargams. Buvo atidedama į šalį, kas buvo skirta levitams, o levitai atidėjo į šalį, kas buvo skirta Aarono palikuonims.

13Atsiskyrimas nuo svetimtaučių 1 Tą dieną buvo skaitoma žmonėms klausantis iš Mozės knygos ir buvo rasta joje parašyta, kad joks amonietis ir joks moabietis niekad negali būti priimtas į Dievo bendriją, 2nes jie nesutiko izraeliečių su duona ir vandeniu, bet pasamdė Balaamą prieš juos, kad juos prakeiktų, tačiau mūsų Dievas prakeikimą pavertė palaiminimu. 3Žmonės, išgirdę šį Mokymą, atskyrė nuo Izraelio visus svetimtaučius.

Nehemijo reformos4 Prieš tai kunigas Eljašibas, kuris buvo paskirtas kambarių valdytoju mūsų Dievo Namuose ir giminiavosi su Tobiju, 5buvo įrengęs jam didelį kambarį, kuriame anksčiau būdavo sudedama grūdų atnašos, smilkalai, reikmenys ir grūdų, vyno bei aliejaus dešimtinės, skirtos levitams, giesmininkams ir vartų sargams, bei aukos, skirtos kunigams. 6Kai visa tai vyko, nebuvau Jeruzalėje, nes trisdešimt antraisiais Babilono karaliaus Artakserkso metais aš buvau nuvykęs pas karalių. Tačiau, praėjus šiek tiek laiko, pasiprašiau karalių leisti man grįžti. 7Parvykęs į

Jeruzalę, sužinojau apie nusikaltimą, kurį Eljašibas buvo padaręs dėl Tobijo, įrengdamas jam kambarį Dievo Namų kiemuose. 8Tuo aš buvau labai nepatenkintas ir visus Tobijo baldus išmečiau iš kambario. 9Tada daviau įsakymą, kad kambariai būtų išvalyti, ir ten vėl padėjau Dievo Namų reikmenis su grūdų atnaša ir smilkalais.

10Be to, aš sužinojau, kad levitams nebuvo atiduodama jiems skirta dalis. Užtat levitai ir giesmininkai, užuot atlikę Šventyklos tarnybą, buvo išėję į savo laukus. 11Taigi aš subariau pareigūnus, tardamas: "Kodėl yra palikti Dievo Namai?" Surinkęs levitus, pastačiau juos į savo vietas, 12ir visas Judas atnešė grūdų, vyno bei aliejaus dešimtinę į sandėlius. 13Sandėlių valdytojais paskyriau kunigą Šelemiją, raštininką Zadoką ir Pedają iš levitų, o jų padėjėju Matanijo sūnų Zakurą, nes jie laikomi patikimais asmenimis. Jiems buvo patikėta pareiga išdalyti savo broliams. 14O mano Dieve, atsimink mane maloniai už tai ir neištrink mano gerų darbų, kuriuos esu padaręs savo Dievo Namams ir jų apeigoms!

Šabo įstatai15Tomis dienomis mačiau Jude šabo dieną vienus žmones minančius vynuogių spaudykles, o kitus nešančius maišus grūdų ir kraunančius juos ant asilų. Ir net į Jeruzalę šabo dieną buvo atgabenama vyno, vynuogių, figų ir visokiausių gėrybių. Juos tuojau ir ten pat aš įspėjau šių maisto dalykų neparduoti. 16Jeruzalėje gyveno ir Tyro žmonių. Jie atgabendavo žuvų ir įvairiausių prekių, kurias parduodavo Judo žmonėms šabo dieną. 17Taigi aš išbariau ir Judo didikus, jiems tardamas: "Ką reiškia tas nedoras dalykas, išniekinate šabo dieną taip elgdamiesi? 18Juk lygiai taip elgėsi jūsų protėviai! Už tai Dievas ir atsiuntė mums bei šiam miestui visą šią nelaimę. Tačiau jūs, išniekindami šabą, didinate pyktį ant Izraelio!"

19Kai šešėliai pradėjo dengti Jeruzalės vartus, šabui artinantis, įsakiau uždaryti visus vartus ir nurodžiau, kad jie nebūtų atidaryti iki po šabo. Prie vartų pastačiau keletą savo tarnų, kad šabo dieną jokios prekės nebūtų įneštos. 20Taigi visokiausių prekių pirkliai ir pardavėjai praleido vieną ir kitą kartą naktį už Jeruzalės sienos, 21kol juos išbariau. Jiems pasakiau: "Kodėl jūs nakvojate palei sieną? Jeigu dar kartą taip darysite, prieš jus panaudosiu jėgą!" Nuo to laiko šabo dieną jie daugiau nebeatėjo. 22Tada įsakiau levitams apsivalyti ir stovėti sargais prie vartų, kad būtų išlaikytas šabo dienos šventumas. Atsimink ir tai mano labui, o mano Dieve, ir pasigailėk manęs dėl savo didelio gerumo!

Mišrių vedybų problema23Be to, tomis dienomis pamačiau žydų, vedusių moteris iš Ašdodo, Amono ir Moabo. 24Pusė jų vaikų kalbėjo Ašdodo kalba. Žydiškai kalbėti jie nemokėjo, bet kalbėjo tų įvairių tautų kalba. 25Su jais bariausi, juos iškeikiau, kai kuriuos apmušiau, roviau jiems plaukus ir prisaikdinau Dievu, tardamas: "Jūs neturite duoti savo dukterų jų sūnums nei imti jų dukteris savo sūnums ar sau patiems". 26Argi Izraelio karalius Saliamonas nenusidėjo per tokias moteris! Tarp daugelio tautų nebuvo kito karaliaus, panašaus į jį, jis buvo taip Dievo mylimas, kad Dievas padarė jį viso Izraelio karaliumi, tačiau svetimtautės moterys įvedė jį net į nuodėmę. 27Nejau ir apie jus turi būti girdima, kad esate padarę tokį pat didelį nusikaltimą ir elgėtės neištikimai su mūsų Dievu, vesdami svetimtautes moteris?

28Vienas iš vyriausiojo kunigo Eljašibo sūnaus Jehojados sūnų buvo Sanbalato Horonito žentas. Jį aš nuvijau nuo savęs. 29Atsimink juos, o mano Dieve, nes jie suteršė kunigystę bei kunigų ir levitų sandorą! 30Taip apvaliau juos nuo visko, kas svetima, ir patvarkiau kunigų ir levitų pareigas, kiekvienam pagal jo tarnybą. 31Be to, patvarkiau malkų atnašą aukurui nustatytu laiku ir pirmienas. Atsimink tai mano labui, o mano Dieve!

TOBITO KNYGA

1Tobitas 1Ši knyga yra pasakojimas apie Tobitą, sūnų Tobielio, sūnų Hananielio, sūnų Aduelio, sūnų Gabaelio, iš Asielio klano, Naftalio giminės. 2Asirijos karaliaus Šalmanesero dienomis jis buvo paimtas į nelaisvę iš Tisbės, esančios pietuose, Kedeš-Naftalio Aukštutinėje Galilėjoje, nuo Hazoro vakarų link ir į šiaurę nuo Fogoro.

A. TOBITO IŠMĖGINIMAI

Tobitas tremtinys3Aš, Tobitas, per visas savo gyvenimo dienas ėjau tiesos ir teisumo keliais. Esu davęs daug išmaldos savo giminaičiams ir tautiečiams, ištremtiems su manimi į Ninevę Asirijoje. 4Kai dar jaunuolis tebebuvau savo žemėje, Izraelio krašte, visa mano protėvio Naftalio giminė jau buvo palikusi Dovydo namus ir Jeruzalę. Tą miestą, kuris buvo iš visų Izraelio giminių išrinktas, idant jos visos atnašautų auką toje vietoje, kur buvo Šventykla, Dievo buveinė. Ji buvo pašventinta ir įkurta visoms ateinančioms kartoms. 5Visi mano giminaičiai ir visi mano protėvio Naftalio namai atnašaudavo aukas ant visų Galilėjos kalnų ir tam veršiui, kurį Izraelio karalius Jeroboamas buvo pastatęs Dane.

6O aš savo ruožtu dažnai vienas keliaudavau į Jeruzalę šventėms, kaip įsakyta visam Izraeliui amžinu įsaku. Gabendamas su savimi laukų pirmienas ir kaimenės pirmagimius drauge su pajamų dešimtine ir pirmojo kirpimo vilnomis, skubėdavau į Jeruzalę 7ir paduodavau juos prie aukuro kunigams, Aarono palikuonims. Levitams, atliekantiems tarnybą, duodavau dešimtinę grūdų, vyno, alyvmedžio aliejaus, granatmedžio vaisių, figų ir kitų vaisių. Išskyrus šabo metus, duodavau antrąją dešimtinę pinigais, kuriuos kasmet, nuėjęs į Jeruzalę, sumokėdavau. 8Trečiąją dešimtinę duodavau našlaičiams ir našlėms bei ateiviams, prisidėjusiems prie izraeliečių. Atnešdavau jiems šią dovaną kas treti metai. Mes valgydavome ją, laikydamiesi Mozės įstatymo įsakų ir mūsų protėvio Hananielio motinos Deboros paliepimų, nes mano tėvas buvo miręs ir palikęs mane našlaitį.

9Užaugęs vedžiau Aną, moterį iš mūsų klano. Ji pagimdė man sūnų, kurį pavadinau Tobiju. 10Prasidėjus trėmimui į Asiriją, aš buvau paimtas ir patekau į Ninevę kaip belaisvis. Visi mano giminaičiai ir mano tautiečiai valgė pagonių maistą, 11bet aš savo ruožtu saugojausi ir pagonių maisto nevalgiau. 12Kadangi tarnavau Dievui iš visos širdies, 13Aukščiausiasis suteikė man malonę ir gerą vardą Šalmanesero akyse. Aš pirkdavau visa, ko jam reikėdavo. 14Retkarčiais, jam gyvam esant, nuvykdavau į Mediją nupirkti jam prekių. Būdamas Medijos šalyje, palikau dešimt sidabrinių talentų pas giminaitį Gabrio sūnų Gabaelį, gyvenantį Rages mieste, Medijoje. 15Bet, Šalmaneserui mirus ir jo sūnui Sancheribui jo vietoje tapus karaliumi, keliai į Mediją pasidarė taip nesaugūs, kad daugiau nebegalėjau ten nukeliauti.

Drąsa laidojant mirusius16Šalmaneserui valdant, padariau daug gerų darbų savo giminaičiams ir tautiečiams. 17 Dalijausi savo duona su alkstančiais ir savo drabužiais su nuogaisiais. Jei pamatydavau iš savo mirusių tautiečių žmogaus kūną, išmestą už Ninevės sienų, jį palaidodavau. 18Palaidodavau ir bet kokį žmogų, kuriuos nuo Dangaus Karaliaus teismo už piktažodžiavimą iš Judėjos parbėgęs Sancheribas žudydavo. Pagautas įsiutimo, jis nužudė daug izraeliečių, bet aš, būdavo, vogčiomis paimu jų kūnus ir palaidoju. Sancheribas jų ieškodavo, bet negalėdavo surasti. 19Tačiau vienas Ninevės gyventojas, nuėjęs pas karalių, pranešė jam, kad aš juos slapta palaidoju. Aš pasislėpiau. Bet žinodamas, kad karalius žino apie mane ir nori mane nubausti mirtimi, išsigandau ir pabėgau. 20Tada visa mano nuosavybė buvo nusavinta, man nieko nepaliko. Visa, ką

turėjau, buvo paimta į karaliaus iždą, išskyrus mano žmoną Aną ir mano sūnų Tobiją.

21Bet nepraėjus nuo to keturiasdešimčiai dienų, karalius buvo dviejų savo sūnų nužudytas. Jiedu tada pabėgo į Ararato kalnus. Jo sūnus Esarhadonas, tapęs karaliumi tėvo vietoje, paskyrė mano brolio Anaelio sūnų Ahikarą tvarkyti visų savo karalystės reikalų.Taigi jis turėjo visą valdžios galią. 22Ahikaras tad užtarė mane, ir aš galėjau sugrįžti į Ninevę. Asirijos karaliui Sancheribui valdant, Ahikaras buvo vyriausiasis vyno padavėjas, antspaudo žiedo saugotojas bei iždininkas, ir Esarhadonas paliko jį tarnyboje. Jis buvo mano artimas giminaitis - mano sūnėnas.

2 1Tad, karaliui Esarhadonui valdant, sugrįžau į savo namus, ir man buvo sugrąžinti žmona Ana bei sūnus Tobijas. Per Sekminių iškilmes - Savaičių šventę - buvo man patiekti puikūs pietūs. Aš atsisėdau valgyti. 2 Kai buvo parengtas man stalas ir padėta prieš mane daug įvairių valgių, savo sūnui Tobijui tariau: "Mano vaikeli, išeik ir parvesk kokį tik rastumei vargšą žmogų, visa širdimi garbinantį Dievą, iš mūsų tautiečių tarp tremtinių čia, Ninevėje. Tepavalgo jis su manimi. Iš tikrųjų, sūnau, aš palauksiu, kol tu sugrįši". 3Tobijas tad išėjo ieškoti vargšo žmogaus tarp mūsų brolių. Sugrįžęs jis sušuko: "Tėve!" - "Kas nutiko, sūnau?" - klausiau. Jis atsakė: "Vienas mūsų tautiečių buvo nužudytas! Jo kūnas guli prekyvietėje, kur jis buvo ką tik pasmaugtas". 4Pašokau ant kojų, palikdamas nepaliestus pietų valgius. Išnešęs negyvąjį vyrą iš aikštės, padėjau jį viename iš kambarių, kad saulei nusileidus jį palaidočiau. 5Parėjęs apsiploviau ir skaudžia širdimi valgiau savo maistą. 6Tada prisiminiau Amoso pranašavimą, ištartą Bet-Eliui:

"Jūsų šventės bus paverstos gedulu
ir visos jūsų giesmės raudomis".

7Ir apsiverkiau. Atėjus saulėlydžiui, išėjau ir, iškasęs kapą, negyvėlį palaidojau.

8Mano kaimynai juokėsi iš manęs, vieni kitiems sakydami: "Nejau tas žmogus niekuomet nepasimokys! Juk jau kartą jis buvo gaudomas, kad būtų nubaustas mirtimi už tokį darbą, ir buvo pabėgęs. Betgi čia jis vėl laidoja mirusius!"

Tobitas apanka9Tą pačią naktį apsiplovęs nuėjau į savo kiemą ir atsiguliau prie kiemo sienos. Kadangi buvo karšta, savo veidą palikau neuždengtą, 10nežinodamas, kad ant sienos virš mano galvos tupi žvirbliai. Jų karštos išmatos užkrito man ant akių ir sukėlė baltuosius šlakus. Ėjau pas gydytojus, kad išgydytų, bet kuo daugiau jie mane gydė tepalais, tuo labiau man regėjimą temdė baltieji šlakai, kol visiškai nebegalėjau matyti. Buvau neregys ketverius metus. Visi mano giminaičiai mane užjautė, o Ahikaras rūpinosi manimi dvejus metus, kol išvyko į Elymajį.

11Tuo metu taip pat ir mano žmona Ana dirbo už atlyginimą moters darbus, verpė vilnas ir audė audeklus. 12Kai ji įteikdavo, kas buvo užsakyta, mokėdavo jai atlygį. Kartą, septintą Dystros mėnesio dieną, kai ji pabaigė audinį ir nusiuntė jį savo užsakovams, jie užmokėjo jai visą atlygį ir dar pridėjo ožiuką vaišėms. 13Atvestas į mano namus, ožiukas ėmė mekenti. Aš tad, pasišaukęs ją, paklausiau: "Iš kur tu gavai tą ožiuką? Ar tikrai jis nėra vogtas? Sugrąžink jį savininkams, nes mes neturime teisės valgyti to, kas vogta". 14 Bet ji man atsakė: "Ne, jis buvo man duotas kaip dovana prie atlyginimo". Vis dėlto aš ja netikėjau ir paliepiau sugrąžinti jį savininkams. Tuomet ji, man atsakydama, tarė: "Kurgi tavo išmaldos? Kurgi tavo gerieji darbai? Štai! Visi žino, kokį atpildą esi už juos gavęs!"

3 1 Tuomet, širdgėlos apimtas, dejavau ir, kūkčiodamas pro ašaras, pradėjau melstis:

2 "Teisus esi, VIEŠPATIE,
ir visi tavo darbai yra teisingi!
Visi tavo keliai yra gailestingumas ir tiesa;
tu esi pasaulio Teisėjas.
3 Dabar tad, VIEŠPATIE, prisimink mane
ir maloniai į mane pažvelk.
Nebausk manęs už mano nuodėmes
nei už mano netyčinius nusižengimus,
nei už nusižengimus tau mano protėvių.
Jie nusidėjo tau
4 ir sulaužė tavo įsakymus.
Užtat ir atidavei mus plėšimui,
tremčiai ir mirčiai,
kad taptume pamoka, priežodžiu, panieka visoms tautoms,
kuriose esi mus išblaškęs.
5 Dabar tad visi tavo teismai yra teisingi,
kai elgiesi su manimi, kaip mano nuodėmės
ir nuodėmės mano tėvų užsitarnauja.
Juk tavo įsakymų nesilaikėme,
nėjome tiesos keliu tavo akivaizdoje.
6 Užtat dabar elkis su manimi,
kaip tau patinka,
įsakyk atimti iš manęs gyvasties alsavimą,
kad būčiau išlaisvintas
iš žemės varžtų
ir virsčiau dulkėmis.
Juk mirti man geriau, negu gyventi,
kadangi turėjau klausytis užgaulingų apkalbų,
mane pribloškė širdgėla.
Įsakyk, VIEŠPATIE, kad būčiau išvaduotas
iš šios kančios,
išvaduok mane, kad galėčiau eiti į amžiną buveinę,
ir nenugręžk, VIEŠPATIE, nuo manęs savo veido.
Juk mirti man geriau,
negu patirti tiek daug kančios
ir klausytis apkalbų".

B. SUNKI SAROS BŪKLĖ

Sara neteisingai apkaltinama7 Tą pačią dieną Ekbatanos mieste, Medijoje, atsitiko, kad ir Raguelio duktė Sara turėjo klausytis vienos savo tėvo tarnaičių apkalbų. 8Mat ji buvo ištekėjusi už septynių vyrų, bet nedorasis demonas Asmodėjus buvo nužudęs vieną po kito jaunikius prieš jiems sueinant kaip vyrui su žmona. Tarnaitė jai sakė: "Tu pati pasmaugi savo vyrus! Pasižiūrėk į save! Jau buvai ištekėjusi už septynių vyrų ir dar nesi nė su vienu iš jų džiaugsmo turėjusi. 9Kam gi turi mus mušti? Argi dėl to, kad tavo vyrai mirė? Eik pas juos! Kad tu niekad neregėtum savo sūnaus ar

dukters!"

10Tą dieną ji buvo širdgėlos apimta ir kūkčiodama verkė. Užlipusi į viršutinį kambarį savo tėvo namuose, ji norėjo pasikarti. Bet, dar kartą pergalvojusi, tarė: "Ne! Niekad neleisiu žmonėms savo tėvo užgaulioti! Juk žmonės sakys: 'Tu turėjai tik vieną mylimą dukterį, bet ji iš širdgėlos pasikorė!' Aš nuvaryčiau savo tėvą, sulaukusį senatvės, į mirusiųjų buveinę kupiną širdgėlos. Tad man kur kas geriau nesikarti, bet maldauti VIEŠPATĮ, kad leistų man mirti, idant nebereikėtų man klausytis tokių užgaulių". 11Tuo pačiu metu pakeltomis rankomis prieš langą ji meldėsi, tardama:

"Pašlovintas esi, gailestingumo Dieve!
Tavo vardas yra amžinai šlovinamas.
Visi tavo kūriniai tešlovina tave amžinai!
12 O dabar, VIEŠPATIE, į tave kreipiu veidą,
tavęsp keliu akis.
13 Įsakyk, kad aš būčiau išvaduota iš žemės varžtų
ir nebegirdėčiau daugiau tokių užgaulių.
14 Tu žinai, Valdove, kad esu nekalta;
joks vyras nepalietė manęs;
15 savo vardo nesu išniekinusi
nei savo tėvo vardo tremties šalyje.
Aš esu vienintelis savo tėvo vaikas,
kito vaiko būti paveldėtoju jis neturi;
neturi jis brolių, nėra kitų giminaičių,
už kurių galėčiau ilgainiui ištekėti.
Jau septyni mano vyrai mirė!
Kam gi turėčiau dar gyventi?
Betgi jeigu nepatinka tau, VIEŠPATIE,
atimti man gyvybę, maloningai pažvelk į mane.
Neleisk man niekad daugiau
tų užgaulių girdėti".

Dievas išklauso abiejų maldas 16Abiejų maldos buvo tuo pačiu metu išgirstos šlovingoje Dievo akivaizdoje. 17Rafaelis buvo pasiųstas išgydyti jų abiejų: Tobito, pašalinant baltuosius šlakus jam nuo akių, kad galėtų savo akimis regėti Dievo šviesą, ir Raguelio dukters Saros, atiduodant ją vedybomis Tobito sūnui Tobijui ir išvaduojant ją iš nedorojo demono Asmodėjaus. Mat Tobijui priklausė teisė turėti ją žmona pirmučiausia už visus kitus, norėjusius ją vesti. Tuo pačiu metu, kai Tobitas sugrįžo iš kiemo į savo namus, Raguelio duktė Sara nulipo iš aukštutinio kambario.

C. TOBIJO KELIONĖ IR VEDYBOS SU SARA

4Tėvas pamoko sūnų 1Tą pačią dieną Tobitas, prisiminęs pinigus, pasidėtus pas Gabaelį Rages mieste, Medijoje, 2sau tarė: "Štai prisiprašiau mirties. Argi nereikėtų prieš mirštant pasišaukti Tobiją ir pasakyti jam apie pinigus?" 3 Jis tad pašaukė ir, Tobijui pas jį atėjus, tarė: "Mano sūnau, kai numirsiu, mane prideramai palaidok. Rūpinkis savo motina ir nepalik jos per visas jos gyvenimo dienas. Daryk visa, kas tik jai patinka, ir niekuo neužduok jai širdies. 4Atsimink, mano sūnau, kad ji pakėlė daug pavojų, tau dar jos įsčiose tebesant. O kai ji numirs, palaidok ją šalia manęs tame pačiame kape.

5Per visas savo dienas, mano sūnau, atsimink VIEŠPATĮ, mūsų Dievą, ir suvaldyk kiekvieną norą nusidėti ar sulaužyti jo įsakymus. Daryk gerus darbus per visas savo gyvenimo dienas ir niekad neik neteisumo keliais. 6 Jeigu teisingai gyvensi, visi tavo darbai tau seksis. Visiems, vykdantiems teisumą, 7duok išmaldos iš savo mantos ir neleisk savo akiai šykštauti, kai duodi išmaldą. Nenusuk savo veido nė nuo vieno vargšo, ir Dievo veidas nebus nugręžtas nuo tavęs. 8Jeigu turi daug mantos, duok išmaldą iš savo pertekliaus; jeigu mažai, nebijok duoti iš to, ką turi. 9Taip darydamas, tu susikrausi didelį turtą nelaimės dienai. 10Juk išmalda išlaisvina nuo mirties ir išgelbsti žmogų nuo žengimo į tamsiąją buveinę. 11Iš tikrųjų išmalda visiems, ją duodantiems, yra vertinga atnaša Aukščiausiojo akivaizdoje.

12Saugokis, mano sūnau, nuo bet kokio palaido elgesio. Visų pirma išsirink žmoną iš savo protėvių palikuonių. Nevesk moters svetimtautės, kuri nėra iš tavo tėvo giminės, nes mes esame pranašų palikuonys. Atsimink, mano sūnau, kad Nojus, Abraomas, Izaokas ir Jokūbas, mūsų proseniai, visi paėmė žmonas iš savo giminaičių. Jie buvo palaiminti per savo vaikus. Atsimink, kad jų palikuonys paveldės kraštą. 13Tad ir tu, mano sūnau, mylėk savuosius. Nebūk išdidus savo širdyje su giminaičiais, savo tautiečių sūnumis ir dukterimis, atsisakydamas imti iš jų sau žmoną. Juk išdidumas yra pragaištis ir didelė negerovė, o dykinėjimas žlugdo ir neša skaudų neturtą, nes dykinėjimas yra bado motina.

14Nesulaikyk iki kitos dienos atlygio savo darbininkams, bet tuojau pat jiems užmokėk. Jeigu tarnauji Dievui, gausi atpildą. Prižiūrėk save, mano sūnau, visame, ką tu darai, ir tvardyk visą savo elgesį. 15Kas tau nepatinka, to ir kitam nedaryk. Negerk be saiko vyno, į kelionę nesileisk girtas. 16Dalykis savo maistu su išalkusiais ir savo drabužiais su nuogaisiais. Išdalyk savo perteklių kaip išmaldą ir neleisk savo akiai šykštauti, kai duodi išmaldą. 17 Būk dosnus su savo duona ir vynu ant teisiųjų kapų, bet nedalyk jų nusidėjėliams.

18Ieškok kiekvieno išmintingo žmogaus patarimo ir niekad neniekink jokio naudingo pamokymo. 19 Visad šlovink VIEŠPATĮ Dievą, prašyk jo ištiesinti tavo kelius ir suteikti sėkmę visoms tavo pastangoms bei užmojams. Nes išmintis nėra nuosavybė tautų, pats VIEŠPATS suteikia joms gerą supratimą. Bet jeigu jis kitaip patvarko, tuomet jis nubloškia į giliausią mirusiųjų pasaulio dugną. Dabar tad, mano vaikeli, atsimink mano įsakymus ir neleisk, kad jie išblėstų tavo širdyje.

20Pagaliau, mano sūnau, aš turiu tau pasakyti, kad esu padėjęs dešimt sidabrinių talentų pas Gabrio sūnų Gabaelį Rages mieste, Medijoje. 21Nenuogąstauk, mano sūnau, dėl mūsų neturto. Tu būsi turtingas žmogus, jeigu bijosi Dievo, vengsi bet kokios nuodėmės ir darysi, kas patinka VIEŠPAČIUI, tavo Dievui".

5Angelas Rafaelis 1Tobijas savo tėvui Tobitui atsakė: "Tėve, darysiu visa, ką man įsakai. 2Bet kaip aš galėsiu paimti iš jo pinigus? Nei jis manęs pažįsta, nei aš jo pažįstu. Kokį ženklą turiu jam duoti, kad jis mane pažintų, manimi patikėtų ir duotų man pinigus? Be to, aš nežinau, net kokiu keliu leistis kelionėn į Mediją!" 3Tobitas savo sūnui Tobijui atsakė: "Jis man davė raštą su parašu ir aš jam daviau raštą su parašu. Jo raštą padalijau į dvi dalis, kiekvienas paėmėme po dalį, o vieną raštą pridėjau prie pinigų. Jau praėjo dvidešimt metų, kai padėjau pas jį pinigus. Dabar tad, mano sūnau, susirask patikimą vyrą keliauti su tavimi, mokėsime jam algą, kol sugrįši. Bet paimk pinigus iš Gabaelio".

4Tobijas tad išėjo ieškoti kelią žinančio vyro, kuris keliautų su juo į Mediją. Vos išėjęs, jis rado čia

pat stovintį angelą Rafaelį. Tobijas nežinojo, kad tai buvo Dievo angelas. 5Tobijas jam tarė: "Iš kur tu, jaunuoli?" - "Aš esu izraelietis, vienas tavo brolių, - jis atsakė, - atėjau čia dirbti". Tada Tobijas jį paklausė: "Ar tu žinai kelią į Mediją?" - 6"Taip, - jis atsakė, - esu ten buvęs daug kartų. Pažįstu tą vietą gana gerai ir žinau visus kelius. Į Mediją esu dažnai keliavęs. Apsistoju, būdavo, pas mūsų tautietį Gabaelį, kuris gyvena Medijoje Rages mieste. Paprastai reikia dviejų dienų nukeliauti iš Ekbatanos į Rages. Rages yra kalnuose, o Ekbatana viduryje lygumos". - 7"Palauk manęs, jaunuoli, - tarė jam Tobijas, - kol aš įeisiu ir savo tėvui pasakysiu. Mat man reikia, kad tu keliautum su manimi. Aš tau algą mokėsiu". - 8"Puiku, aš palauksiu, - jis atsakė, - tik ilgai neužtruk".

9Tobijas tad, įėjęs pasakyti tėvui, jam tarė: "Ką tik radau vyrą, kuris yra iš brolių izraeliečių!" - "Pakviesk tą žmogų į vidų, mano sūnau, - tėvas jam tarė, - aš noriu sužinoti apie jo šeimą ir kokiai giminei jis priklauso. Noriu žinoti, ar jis tikrai patikimas keliauti su tavimi".

10Tada Tobijas išėjo ir, pasišaukęs jį, tarė: "Jaunuoli, mano tėvas prašo tave užeiti". Jis tad įėjo pas jį. Tobitas pasveikino jį pirmas, o jis atsakė: "Džiugus pasveikinimas tau!" Tobitas atsakė: "Kuo man belieka džiaugtis? Esu žmogus neregys. Aš negaliu matyti dangaus šviesos, bet guliu tamsybėje tarsi mirusieji, nebegalintys daugiau matyti šviesos. Nors dar gyvas, bet esu tarp mirusiųjų. Žmogaus balsą girdžiu, o matyti negaliu!" Bet jaunuolis tarė: "Drąsos! Netrukus Dievas tave išgydys. Drąsos!" Tada Tobitas jam tarė: "Mano sūnus nori keliauti į Mediją. Ar galėtum jį palydėti ir būti jo vadovas? Aš tau atlyginsiu, broli". Jis atsakė: "Aš galiu su juo keliauti. Žinau visus kelius, nes dažnai esu keliavęs į Mediją bei perkirtęs visas jos lygumas ir pažįstu visus jos kalnus bei visus jos kelius".

11Tuomet Tobitas jį paklausė: "Broli, iš kokios tu šeimos ir iš kurios giminės tu esi? Pasakyk man, broli." - 12"Kam gi tau žinoti mano giminę", - jis atsakė. Bet Tobitas tarė: "Man svarbu žinoti, broli, kieno tu esi sūnus ir kuo tu vardu". 13 Jis atsakė: "Aš esu Azarijas, sūnus didžiojo Hananijo, vieno tavo giminaičių". 14Tuomet Tobitas tarė: "Sveikinu atvykusį! Broli, tesaugo tave Dievas! Prašyčiau nepykti ant manęs, kad norėjau sužinoti apie tavo protėvius. Išeina, kad tu esi mūsų giminaitis ir geros bei garbingos kilmės. Aš pažinojau Hananiją ir Nataną, anuos du didžiojo Šemajo sūnus, jiedu eidavo su manimi į Jeruzalę ir garbino ten su manimi. Jiedu nenuklydo nuo teisaus kelio. Tavo giminaičiai yra geri žmonės. Tu iš kilmingos giminės. Sveikinu atvykusį!"

15Tada jis pridūrė: "Aš mokėsiu tau algos drachmą už dieną ir padengsiu išlaidas tau ir savo sūnui. Keliauk tad su mano sūnumi, 16aš pridėsiu šiek tiek tau prie algos". Rafaelis atsakė: "Aš keliausiu su tavo sūnumi, todėl nesibaimink. Mudu sveiki iškeliausime ir sveiki pas tave sugrįšime, nes kelias yra saugus". 17Tobitas tad jam tarė: "Laiminu tave, broli!"

Pasišaukęs sūnų, jam tarė: "Sūnau, paruošk visa, kas reikalinga kelionei, ir keliauk su savo broliu. Dangaus Dievas saugiai tenuveda tave ten ir tesugrąžina tave man sveiką. Mano sūnau, telydi jo angelas judu jūsų saugumui".

Prieš leisdamasis į kelionę, Tobijas pabučiavo savo tėvą ir motiną. Tada Tobitas jam palinkėjo: "Laimingos kelionės!" 18Bet jo motina apsipylė ašaromis ir Tobitui sakė: "Kam gi išsiunti mano vaiką? Argi jis nėra mūsų rankose lazda, kuria ramstomės kur ir ką darydami? 19Nekrauk pinigų ant pinigų! Verčiau tebūna jie išpirka už mūsų sūnų! 20Ką mums VIEŠPATS yra davęs pragyvenimui, tikrai mums užtenka". 21Tobitas jai atsakė: "Nesirūpink, mūsų vaikas sveikas iškeliaus ir pas mus sveikas sugrįš. Tavo akys pamatys jį tą dieną, kai jis sugrįš pas tave sveikas. 22Nebesakyk nieko

daugiau! Nesibaimink dėl jų, mano seserie, nes geras angelas jį lydės, jo kelionė bus sėkminga, ir jis sugrįš sveikas". 23 Tada ji nusišluostė ašaras.

6Kelionė į Rages 1Vaikinui iškeliavus drauge su angelu, 2šuo išbėgo pas Tobiją ir sekė paskui juos. Taigi juodu žingsniavo pirmyn ir, atėjus pirmajai nakčiai, apsistojo prie Tigrio upės. 3Vaikinas nusileido į Tigrio pakrantę kojų nusiplauti. Netikėtai didelė žuvis, iššokusi iš vandens, bandė nukąsti vaikinui koją. Nusigandęs vaikinas suriko. 4Bet angelas tarė vaikinui: "Nutverk žuvį ir jos nepaleisk!" Vaikinas tad pagriebė žuvį ir išvilko ją į krantą. 5Tuomet angelas jam tarė: "Perskrosk žuvį ir išimk jos tulžį, širdį ir kepenis. Juos pasilaikyk, o vidurius išmesk, nes tulžis, širdis ir kepenys yra naudingi vaistai". 6Vaikinas tad, perskrodęs žuvį, padėjo į šalį tulžį, širdį ir kepenis. Dalį žuvies iškepė ir suvalgė, o likusią pasūdė ir paliko kelionei.

Rafaelio nurodymai Tobijui Paskui jiedu drauge keliavo, kol priėjo Mediją. 7Tada vaikinas ėmė klausinėti angelą ir tarė: "Broli Azarijau, ką gali išgydyti žuvies širdis ir kepenys ar tulžis?" 8Jis atsakė: "Žuvies širdį ir kepenis reikia deginti. Jų dūmais reikia smilkyti, kai vyras ar moteris yra demono ar piktos dvasios kankinami. Bet kokia jų kančia visiškai pradings, nepalikdama jokio pėdsako. 9O tulžis vartojama patepti žmogaus akims, kai yra užkritę ant jų baltieji šlakai. Patepus ja akis, reikia tik papūsti į baltuosius šlakus, ir jos bus išgydytos".

10Jiems atkeliavus į Mediją ir jau artinantis prie Ekbatanos, 11Rafaelis vaikinui tarė: "Broli Tobijau!" - "Aš čia!" - jis atsakė. Tada Rafaelis tęsė: "Šią naktį dera mums praleisti Raguelio namuose. Jis yra tavo giminaitis ir turi dukterį, vardu Sara. 12Nei vyriškio palikuonio, nei kitos dukters, išskyrus vien Sarą, jis neturi. Taigi tu, kaip artimiausias giminaitis, turi pirmumo teisę prieš visus kitus vyrus ją vesti. Taip pat tu gali teisėtai paveldėti ir jos tėvo nuosavybę. Be to, mergaitė yra protinga, drąsi ir labai graži, o jos tėvas geras žmogus". 13Jis tęsė: "Tu tikrai turi teisę ją vesti. Klausyk tad manęs, broli! Šiąnakt aš pasikalbėsiu su jos tėvu apie mergaitę, kad galėtume laikyti ją savo nuotaka. Sugrįžę iš Rages, atšvęsime jos vestuves. Mat aš žinau, kad Raguelis negali jokiu būdu jos už tavęs neleisti ar kitam vyrui ją pažadėti, neužsitraukdamas mirties bausmės pagal Mozės knygos įsaką. Iš tikrųjų jis žino, kad tu, o ne koks kitas vyras, turi teisę vesti jo dukterį. Klausyk tad manęs, broli, ir šią naktį pasikalbėsime dėl mergaitės ir paruošime jos sužadėtuves su tavimi. Sugrįžę iš Rages, pasiimsime ją ir parsivesime į tavo namus".

14Atsakydamas Rafaeliui, Tobijas tarė: "Broli Azarijau, aš esu girdėjęs, kad ji jau buvo ištekėjusi už septynių vyrų ir kad jie mirė vedybiniame kambaryje. Tą naktį, kai nuėjo pas ją, jie mirė. Be to, girdėjau žmones kalbant, kad demonas juos užmušė. 15Užtat dabar bijau: demonas jos pavydi, todėl jai nieko pikta nedaro, bet kas tik artinasi prie jos, tą nužudo. Esu vienintelis savo tėvo sūnus. Jeigu mirčiau, nuvaryčiau tėvą ir motiną į kapus iš širdgėlos dėl manęs. Kito sūnaus jie neturi jiems palaidoti!"

16Rafaelis jam tarė: "Argi užmiršai savo tėvo įsakymus? Jis tau paliepė vesti moterį iš savo tėvo namų. Dabar tad klausyk manęs, broli. Apie tą demoną nesirūpink. Vesk ją. Aš žinau, kad šį vakarą ji bus išleista už tavęs. 17Eidamas į vedybinį kambarį, pasiimk truputį žuvies kepenų bei širdies ir uždėk juos ant smilkalų žarijų. Pasklis tvaikas, ir demonas, vos jį užuodęs, pabėgs ir niekad daugiau arti jos nesirodys. 18Tada, prieš sueidami, pirma abu atsistokite ir pasimelskite. Prašykite Dangaus VIEŠPATĮ suteikti judviem gailestingumą ir išgelbėjimą. Nebijok, nes ji buvo paskirta tau prieš pasaulio sukūrimą. Tu ją išgelbėsi, ir ji keliaus su tavimi. Aš numanau, kad ji pagimdys tau vaikų, ir jie bus tau brolių vietoje. Tad nesirūpink!"

Tobijas, išgirdęs Rafaelio žodžius ir sužinojęs, kad ji buvo jo giminaitė, iš jo tėvo palikuonių namų, ją labai įsimylėjo. Jis atidavė jai savo širdį.

7Raguelio namuose 1Įėjus į Ekbataną, Tobijas tarė: "Broli Azarijau, vesk mane tiesiai į giminaičio Raguelio namus". Jis tad nuvedė Tobiją į Raguelio namus. Jį rado sėdintį prie savo kiemo vartų. Jiedu pasveikino jį pirmieji, o jis tarė: "Džiugus pasveikinimas ir judviem, broliai! Geros sveikatos judviem ir sveiki atvykę!" 2Įvedęs juos į vidų, jis savo žmonai Ednai tarė: "Šis jaunuolis atrodo lygiai kaip mano giminaitis Tobitas!" 3Edna tad jį paklausė: "Broliai, kas judu esate?" - "Mes esame iš Naftalio palikuonių, ištremtų į Ninevę". - 4"Ar pažįstate mūsų giminaitį Tobitą?" - užklausė. Jie atsakė: "Iš tikrųjų mes pažįstame!" - "Ar sveikas jis?" - jį klausinėjo. 5"Taip, jis yra gyvas ir sveikas", - jie atsakė. Tada Tobijas pridūrė: "Jis yra mano tėvas!" 6Raguelis pašoko, pabučiavo jį ir verkė džiaugsmo ašaromis. Paskui, atgavęs žadą, jis tarė: "Laiminu tave, vaikeli! Esi gero ir kilmingo tėvo sūnus!" Kai išgirdo, kad Tobitas yra netekęs regėjimo, jį apėmė širdgėla. Apsiašarojęs jis tarė: "Kokia baisi nelaimė, kad toks doras ir geradaris žmogus neteko regėjimo!" Verkdamas jis apkabino savo giminaitį Tobiją. 7Dėl Tobito verkė ir Edna, verkė taip pat ir jų duktė Sara.

Tobijo ir Saros vedybos8Paskui Raguelis papjovė iš kaimenės aviną ir surengė jiems labai nuoširdų priėmimą. 9Nusimaudžius, apsiplovus ir susėdus prie valgio, Tobijas tarė Rafaeliui: "Broli Azarijau, paprašyk Raguelio, kad man duotų mano giminaitę Sarą". 10Raguelis, netyčia tai nugirdęs, vaikinui tarė: "Valgyk ir gerk, būk šį vakarą linksmas! Juk nėra nė vieno, išskyrus tave, broli, kuris turi teisę vesti mano dukterį Sarą. Be to, aš negaliu laisvai duoti jos kuriam kitam vyrui, išskyrus tave, nes tu esi mano artimiausias giminaitis. Betgi leisk man paaiškinti plačiau tikrą padėtį, mano vaikeli. 11Esu išleidęs ją už septynių vyrų iš mūsų giminaičių, ir jie visi mirė tą naktį, kai tik pas ją nuėjo. Dabar gi, mano vaikeli, valgyk ir gerk! Esu tikras, kad VIEŠPATS pasirūpins jumis". Bet Tobijas atsakė: "Nieko nevalgysiu ir negersiu, kol neduosi man, kas man priklauso". Raguelis tad atsakė: "Tai padarysiu. Ji yra tavo pagal Mozės knygos įsaką. Tavo vedybos su ja buvo nuspręstos danguje! Imk savo giminaitę, nuo dabar tu esi jos meilė ir ji yra tavo mylimoji. Ji duota tau nuo šiandien ir amžinai. Mano vaikeli, tegloboja Dangaus VIEŠPATS judu abu šią naktį ir tesuteikia judviem gailestingumą ir ramybę". 12Tada Raguelis pašaukė savo dukterį Sarą. Atėjus jai, paėmė ją už rankos ir padavė ją Tobijui, tardamas: "Imk ją savo žmona pagal įstatymą ir įsaką, užrašytą Mozės knygoje. Imk ją ir vesk saugiai pas savo tėvą. Telydi Dievas jus kelionėje savo ramybe". 13Pasišaukęs jos motiną, paprašė ją atnešti rašymo reikmenis. Jis surašė vedybų sutartį, pareikšdamas, kad jis atiduoda ją žmona pagal Mozės įstatymo įsaką.

14Paskui buvo pradėta valgyti ir gerti. 15Raguelis, pasišaukęs savo žmoną Edną, jai tarė: "Mano meile, paruošk tą kambarį ir nuvesk ją ten". 16Ji tad nuėjusi paklojo lovą tame kambaryje, kaip buvo jis jai paliepęs, ir ten nuvedė Sarą. Ji apraudojo savo dukterį. Tada, šluostydama ašaras, jai tarė: 17"Nebijok, mano dukra! Tesuteikia tau Dangaus VIEŠPATS džiaugsmo vietoj tavo širdgėlos! Nebijok, mano dukra!" Ir išėjo.

8Demono išvarymas 1Pabaigę valgyti ir gerti, mergaitės tėvai norėjo eiti gulti. Jie tad, paėmę vaikiną, nuvedė jį į miegamąjį. 2 Tuomet Tobijas prisiminė Rafaelio žodžius ir, išėmęs žuvies kepenis ir širdį iš maišelio, kuriame juos laikė, uždėjo ant smilkalų žarijų. 3Žuvies tvaikas taip atstūmė demoną, kad jis pabėgo į tolimiausią Egipto užkampį. Bet Rafaelis sekė iš paskos ir ten jį tučtuojau apkalė grandinėmis.

4Tėvai tuo tarpu išėjo ir uždarė iš lauko kambario duris. Tobijas, išlipęs iš lovos, Sarai sakė:

"Mylimoji, kelkis. Pasimelskime ir maldaukime savo VIEŠPATĮ, kad būtų mums gailestingas ir mus apsaugotų". 5Ji tad atsikėlė, ir jiedu ėmė melstis, maldaudami, kad būtų apsaugoti. Tobijas pradėjo, tardamas:

"Pašlovintas esi tu, mūsų protėvių Dieve,
tebūna šlovinamas tavo vardas
amžinai per visas kartas!
Tešlovina tave dangus
ir visa Kūrinija per amžius!
6 Tu sukūrei Adomą,
jam sukūrei jo žmoną Evą,
kad būtų jam pagalba ir parama.
Iš jų dviejų kilo žmonija.
Tu sakei: 'Negera žmogui būti vienam,
padarysiu jam bendrininką kaip jį patį'.
7 Dabar tad imu šią savo giminaitę
ne dėl gašlumo,
bet kilniam tikslui.
Suteik, kad mudu rastume gailestingumo
ir drauge sulauktume senatvės".

8Ir jiedu abu tarė: "Amen! Amen!" 9Tada atsigulė nakčiai.

Bet Raguelis atsikėlė ir, pasišaukęs tarnus, išėjo ir iškasė kapą, 10nes jis sakė: "Gali atsitikti, kad jis mirs, ir mes būsime išjuokti ir užgauliojami". 11Jiems pabaigus kasti kapą, Raguelis parėjo namo ir, pasišaukęs savo žmoną, 12tarė: "Pasiųsk vieną iš tarnaičių, kad įeitų pažiūrėti, ar Tobijas yra gyvas, ar miręs. Jeigu jis miręs, palaidokime jį niekam nežinant". 13Ji tad pasiuntė tarnaitę, kuri užsidegė lempą ir, atidariusi miegamojo duris, įėjo. Ji rado juodu drauge kietai įmigusius. 14Tarnaitė išėjo ir pranešė jiems, kad Tobijas gyvas ir nieko blogo nėra nutikę. 15Jie tad šlovino Dangaus Dievą, o Raguelis tarė:

"Pašlovintas esi tu, Dieve,
kiekvienu tyru šlovės žodžiu,
tešlovina tave visi tavo išrinktieji!
Tešlovina tave per amžius!
16 Pašlovintas esi tu,
nes padarei mane laimingą;
ko bijojau, tai neįvyko.
Tu pasielgei su mumis
pagal savo begalinį gailestingumą.
17 Pašlovintas esi tu,
nes buvai gailestingas
dviem vienatiniams vaikams.
Būk jiems gailestingas, Valdove,
ir juos apsaugok,
vesk jų gyvenimą į pilnatvę

laime ir gailestingumu".

18Ir jis paliepė savo tarnams užkasti kapą prieš išauštant.

Vestuvių vaišės19O savo žmoną jis paprašė iškepti daug duonos kepalų. Nuėjęs prie kaimenės, jis parinko du jaučius bei keturis avinus ir įsakė, kad jie būtų papjauti. Taigi buvo pradėta ruoštis. 20Tada jis paliepė pašaukti Tobiją ir davė priesaiką jo akivaizdoje, tardamas: "Iš čia tu per keturiolika dienų nesijudinsi, bet liksies čia, valgydamas ir gerdamas su manimi. Tu padarysi mano dukterį laimingą po visų jos vargų. 21Paskui imk tuojau pat pusę visko, kas man priklauso ir grįžk saugus ir sveikas pas tėvą. Kita pusė bus tavo, kai mano žmona ir aš numirsime. Drąsos, mano vaikeli! Aš esu tavo tėvas, o Edna yra tavo motina, ir mes priklausome tau ir tavo žmonai dabar ir amžinai. Drąsos, mano vaikeli!"

9Tobijas išsiunčia Rafaelį į Rages 1Tada Tobijas, pasišaukęs Rafaelį, jam tarė: 2"Broli Azarijau, pasiimk keturis tarnus ir du kupranugarius ir keliauk į Rages. Nuėjęs į Gabaelio namus, paduok jam šį raštą ir, paėmęs pinigus, pakviesk jį vykti su tavimi į mano vestuves. 3 Juk žinai, kad mano tėvas tikriausiai skaičiuoja dienas. Jeigu uždelsiu bent vieną dieną, sukelsiu jam daug rūpesčio. 4Tu buvai liudytojas priesaikos, kurią yra davęs Raguelis, aš negaliu pažeisti jo priesaikos". 5Rafaelis tad su keturiais tarnais bei dviem kupranugariais iškeliavo į Rages Medijoje ir apsistojo pas Gabaelį. Rafaelis atidavė jam jo raštą ir pranešė jam, kad Tobito sūnus Tobijas vedė ir kviečia jį į vestuves. Gabaelis nedelsdamas patikrino pinigų maišus, tebeturinčius sveikus antspaudus, ir juos uždėjo ant kupranugarių. 6Kitą rytą abu atsikėlė anksti ir iškeliavo į vestuves. Atvykę į Raguelio namus, jie rado Tobiją prie vaišių stalo. Jis pakilo pasveikinti Gabaelio, kuris apsiverkė ir, jį laimindamas, tarė: "Geras ir kilnus sūnau, sūnau gero ir kilnaus tėvo, doro ir geros širdies žmogaus! Tesuteikia VIEŠPATS dangišką palaimą tau ir tavo žmonai, tavo žmonos tėvui ir motinai. Tebūna pašlovintas Dievas, nes Tobijas yra tikras mano pusbrolio Tobito atvaizdas".

D. TOBIJAS SUGRĮŽTA IR IŠGYDO TĖVĄ

10Tėvai rūpinasi 1Tuo tarpu Tobitas visą laiką skaičiavo, kiek reikėtų Tobijui dienų nukeliauti ir kiek dienų parkeliauti. Praėjus tam dienų skaičiui ir sūnui nepasirodant, 2jis tarė: "Stebiuosi, kas galėjo atsitikti. Galbūt kas nors jį ten sulaikė? O galbūt Gabaelis jau miręs ir nėra kas jam pinigus paduotų". 3Jis ėmė sielotis. 4"Mano vaikas yra žuvęs, nebėra jo tarp gyvųjų," - sakė jo žmona Ana. Ji pradėjo verkti ir raudoti sūnaus, tardama: 5"Vargas man, mano vaikeli, mano akių šviesa, kad išleidau tave į kelionę". 6Bet Tobitas ją ramindavo: "Nusiramink! Liaukis sielojusis, brangioji. Nėra ko sielotis. Kas nors nelaukto turbūt atsitiko. Tas vyras, su kuriuo jis iškeliavo, yra patikimas ir vienas iš mūsų giminaičių. Nesikankink dėl jo, brangioji. Netrukus jis bus namie". 7Ji atsakydavo: "Tu pats nusiramink! Liaukis mane apgaudinėti. Mano vaikas yra žuvęs!" Kasdien ji išskubėdavo laukan ir žiūrėdavo į kelią, kuriuo jos sūnus buvo iškeliavęs. Ji pasitikėjo tik savo akimis. Saulei nusileidus, sugrįžusi į vidų, ji raudodavo ir verkdavo, visiškai negalėdama užmigti.

Išvykimas iš Ekbatanos Pasibaigus keturiolikai vestuvių dienų, kurias Raguelis buvo prisiekęs švęsti dėl savo dukters, Tobijas nuėjo pas jį ir tarė: "Prašyčiau leisti man išvykti, nes žinau, kad mano tėvas ir motina neteko vilties mane pamatyti. Maldauju tad, tėve, leisti man išvykti ir sugrįžti į tėvo namus. Aš jau esu papasakojęs tau, kokiame varge jį palikau". 8Bet Raguelis Tobijui kalbėjo: "Pabūk, mano vaikeli, pabūk pas mane. Aš pasiųsiu pasiuntinius pas tavo tėvą Tobitą, kad jie duotų jam žinią apie tave". - 9"Ne! - jis atsakė, - maldauju, leisk man vykti pas mano tėvą". 10Raguelis

tad nedelsdamas davė Tobijui jo žmoną Sarą ir pusę visos savo nuosavybės: vergų ir vergių, jaučių ir avių, asilų ir kupranugarių, drabužių, pinigų ir namų ūkio reikmenų. 11Atsisveikindamas juos, jis apkabino Tobiją ir tarė: "Sudie, mano sūnau! Laimingos kelionės! Tegloboja Dangaus VIEŠPATS tave ir tavo žmoną Sarą! O, kad aš galėčiau pamatyti prieš mirdamas jūsų vaikus!" 12Tada, pabučiavęs savo dukterį Sarą, jai tarė: "Mano dukra, gerbk savo uošvį ir uošvę, nes nuo dabar jie yra tau tokie pat tėvai, kaip davusieji tau gyvastį. Keliauk ramybėje, dukra! Leisk man girdėti apie save visad gerą žodį, kol tik aš būsiu gyvas". 13O Edna Tobijui tarė: "Mano vaikeli ir brangus mano broli, teparveda tave Dangaus VIEŠPATS laimingai! O, kad aš galėčiau pamatyti tavo ir savo dukters vaikus prieš numirdama! VIEŠPATIES akivaizdoje aš patikiu tau savo dukterį, nedaryk per visas savo gyvenimo dienas nieko, kas ją įskaudintų. Keliauk ramybėje, mano vaikeli! Nuo dabar aš esu tavo motina, o Sara yra tavo žmona. Telydi mus palaima per visas mūsų gyvenimo dienas!" Pabučiavusi vieną ir kitą, ji išleido juodu į kelionę. 14Raguelio namus Tobijas paliko kupinas laimės ir džiaugsmo, šlovindamas Dangaus ir žemės VIEŠPATĮ, Visatos Karalių, padariusį jo kelionę tokią sėkmingą. Atsisveikindamas su Ragueliu ir Edna, jis pridūrė: "Man VIEŠPATIES įsakyta gerbti jus per visas mano gyvenimo dienas!"

11Tobijas sugrįžta 1Prisiartinus prie Kaserino, esančio prieš pat Ninevę, Rafaelis tarė: 2"Tu žinai, kokioje nelaimėje mudu palikome tavo tėvą. 3Nueikime mudu paskubom pirma tavo žmonos ir paruoškime namus, kitiems dar neatvykus". 4Jiedviem einant drauge, Rafaelis jam tarė: "Ar turi po ranka žuvies tulžį?" Ir šuo neatsiliko nuo jųdviejų, bėgdamas iš paskos.

5Tuo tarpu Ana sėdėjo, atidžiai stebėdama kelią, kuriuo turėjo pareiti jos sūnus. 6Pamačiusi jį pareinant, ji tarė jo tėvui: "Tikėk manimi, tavo sūnus pareina! Ir vyras, kuris su juo iškeliavo!"

7Prieš Tobijui prieinant prie tėvo, Rafaelis tarė: "Aš esu tikras, kad jo akys bus atvertos. 8Patepk jo akis žuvies tulžimi. Baltuosius šlakus vaistas sutrauks, ir jie nukris jam nuo akių. Tavo tėvas atgaus regėjimą ir matys šviesą".

Tobito akys išgyja9Ana, pribėgusi prie sūnaus, puolė jam ant kaklo ir tarė: "Dabar tave pamačiusi, mano vaikeli, galiu mirti". Ji apsiverkė. 10Tada Tobitas atsikėlė ir apgraibomis išėjo pro kiemo vartus. Tobijas priėjo prie jo 11su žuvies tulžimi rankoje ir, jį tvirtai prilaikydamas, papūtė jam į akis, tardamas: "Tėve, nebijok!" Tada jis patepė jam akis vaistais ir truputį palaukė. 12Paskui jis abiem rankomis nutraukė, pradėdamas nuo akių kampų, baltuosius šlakus. 13Tobitas, pamatęs savo sūnų, apkabino jį abiem rankomis ir 14verkdamas kartojo: "Tave, mano sūnau, savo akių šviesą, aš matau!" Tada jis tarė:

"Tebūna pašlovintas Dievas,
tebūna pašlovintas jo didingas vardas,
tebūna palaiminti visi jo šventieji angelai!
Tebūna pašlovintas jo šventasis vardas
per visus amžius!
15 Nors jis mane ir nuplakė,
bet jis manęs ir pasigailėjo.
Štai dabar matau savo sūnų Tobiją!"

Tada Tobitas sugrįžo į vidų, džiaugsmingai visu balsu šlovindamas Dievą. Tobijas papasakojo savo tėvui, kad kelionė buvo sėkminga, kad jis parnešė pinigus, kad jis vedė Raguelio dukterį Sarą ir kad

iš tikrųjų ji yra pakeliui į čia, labai arti Ninevės vartų.

16Džiaugdamasis ir šlovindamas Dievą, Tobitas nuėjo prie Ninevės vartų savo marčios pasitikti. Ninevės gyventojai, matydami, kad jis judriai vaikščioja ir niekas už rankos jo neveda, buvo nustebinti. 17Tobitas visų akivaizdoje papasakojo, kaip Dievas buvo jam gailestingas ir kaip jam atvėrė akis. Tobitas, pamatęs savo sūnaus Tobijo žmoną Sarą, ją palaimino, tardamas: "Eikš, mano dukra! Sveikinu atvykusią! Tebūna pašlovintas Dievas, kuris atvedė tave pas mus, mano dukra. Tebūna palaimintas tavo tėvas ir tavo motina, tebūna palaimintas mano sūnus Tobijas, būk palaiminta tu, mano dukra! Įeik į savo židinį! Su palaiminimu ir džiaugsmu sveikinu atvykusią! Įeik, mano dukra!" Taigi ta diena buvo džiaugsminga visiems Ninevėje gyvenantiems žydams.

18Ahikaras ir jo sūnėnas Nadabas atėjo dalytis Tobito džiaugsmu. Tobijo vestuvės buvo smagiai atšvęstos per septynias dienas. Jis gavo daug dovanų.

E. RAFAELIS APREIŠKIA, KAS ESĄS

12Rafaelio atlyginimas 1 Pasibaigus vestuvėms, Tobitas pasišaukė savo sūnų ir jam tarė: "Mano sūnau, tu turėtumei išmokėti algą su tavimi keliavusiam vyrui ir dar pridėti prie to, kas buvo sutarta". - 2"Tėve, - jis klausė, - kiek turiu duoti jam už pagalbą? Net jeigu duočiau pusę visos mantos, kurią jis pargabeno su manimi, man nebūtų nuostolio. 3Juk jis parvedė mane gyvą ir sveiką pas tave, išgydė mano žmoną, parnešė pinigus su manimi ir tave išgydė. Kiek tad turiu pridėti prie to, kas sutarta?" - 4"Jis yra vertas, mano sūnau, gauti pusę visko, ką jis parnešė". 5Tobijas tad pasišaukė Rafaelį ir jam tarė: "Imk kaip algą pusę visko, ką parnešei, ir eik ramybėje".

Pamokymai6 Tada Rafaelis, pasivedęs juos abu į šalį, tarė: "Šlovinkite Dievą ir visų gyvųjų akivaizdoje pripažinkite jį už jo gerus jums padarytus darbus. Šlovinkite ir giedokite giesmes jo vardui. Skelbkite visiems žmonėms Dievo darbus su derama pagarba; nedelskite jį pripažinti. 7Karaliaus paslaptį yra gera užslėpti, bet Dievo darbus reikia apreikšti ir pripažinti su derama pagarba. Darykite, kas gera, ir piktas jūsų neužklups. 8 Melstis ir pasninkauti yra gera, bet geriau negu tai - išmalda ir teisumas. Truputis su teisumu yra geriau, negu perteklius su nedorumu. Geriau duoti išmaldą, negu krauti auksą, 9nes išmalda išgelbsti nuo mirties ir nuvalo visas nuodėmes. Kas duoda išmaldą - ilgai gyvens, 10bet kurie daro nuodėmes ir nedorai elgiasi - yra didžiausi savo gyvasties priešai".

Rafaelio tapatybė11"Dabar apreikšiu jums visą teisybę, nuo jūsų nieko nenuslėpdamas. Tai jau esu jums paskelbęs, sakydamas: 'Karaliaus paslaptį dera užslėpti, bet Dievo darbus reikia apreikšti su derama pagarba'. 12 Taigi, kai tu, Tobitai, ir Sara meldėtės, aš liudijau judviejų maldą VIEŠPATIES Šlovės akivaizdoje. Panašiai būdavo, kada tik laidodavai mirusius. 13O tada, kai tu nedelsdamas atsikėlei nuo stalo ir palikai pietų valgius, kad nueitum ir palaidotum mirusį, 14aš buvau pasiųstas tavęs išmėginti. Tuo pačiu metu Dievas pasiuntė mane išgydyti tavęs ir tavo marčios Saros. 15 Aš esu Rafaelis, vienas iš septynių angelų, kuriems leista tarnauti VIEŠPATIES Šlovės akivaizdoje".

16Abudu buvo apstulbę. Jie puolė kniūbsčia, nes buvo baimės apimti. 17"Nebijokite, - jis tarė jiems, - ramybė su jumis! Dabar ir visados dėkokite VIEŠPAČIUI! 18Juk aš, būdamas su jumis, to nedariau savo nuosprendžiu, bet vykdžiau Dievo valią. Šlovinkite jį kasdien ir visados. Giedokite jam giesmę! 19Nors matėte mane valgant ir geriant, iš tikrųjų aš nevalgiau ir negėriau. Ką jūs matėte, buvo regėjimas. 20Dabar tad kelkitės nuo žemės ir šlovinkite Dievą. Štai aš žengiu pas tą, kuris mane pasiuntė. Užrašykite į knygą visus šiuos, jums įvykusius, dalykus". 21Jam pakilus į orą,

jie atsistojo ir nebegalėjo jo daugiau matyti. 22Jie šlovino Dievą giesmėmis, dėkojo jam už tokius jo nuostabius darbus, kai Dievo angelas buvo jiems pasirodęs.

F. TOBITO ŠLOVĖS GIESMĖ

13 1Tada Tobitas tarė:

"Tebūna pašlovintas Dievas,
kuris gyvena amžinai,
nes jo karalystė tveria per visus amžius!
2 Jis ir nuplaka, ir pasigaili,
nubloškia į mirusiųjų pasaulio gelmes
ir parveda iš giliosios bedugnės, -
iš jo rankos niekas negali ištrūkti.
3 Izraelio vaikai, šlovinkite jį tautose,
nes po jas jis išblaškė jus!
4 Net ten jis parodė savo didybę!
Aukštinkite jį visų gyvųjų akivaizdoje,
nes jis yra mūsų VIEŠPATS
ir jis yra mūsų Dievas.
Jis yra mūsų Tėvas,
amžinai jis yra Dievas!
5 Nors jis nuplaks jus už jūsų nedorus darbus,
bet jis vėl bus visiems jums gailestingas.
Jis surinks jus iš visų tautų,
po kurias esate išblaškyti.

6 Kai jūs grįšite pas jį
visa savo širdimi ir visa savo gyvastimi,
darydami, kas teisu, jo akivaizdoje,
tuomet jis atsigręš į jus,
nebeslėps daugiau nuo jūsų savo veido.
Dabar tad pasvarstykite,
ką jis jums yra padaręs,
dėkokite jam visa savo burna.
Šlovinkite teisumo VIEŠPATĮ,
aukštinkite amžių Karalių.

Savo tremties šalyje aš jį išpažinsiu,
jo galybę ir didybę
parodysiu tautai, kuri yra nusidėjusi.
Sugrįžkite pas jį, nusidėjėliai,
ir darykite, kas teisu, jo akivaizdoje.
Galbūt maloningai jis pažvelgs į jus
ir bus jums gailestingas.
7 Aš savo ruožtu aukštinu savo Dievą,
ir dangaus Karaliuje mano gyvastis džiūgauja.

8 Tekalba visa tauta apie jo didybę,
teišpažįsta jį Jeruzalėje.

9 O Jeruzale, šventasis mieste!
Jis nuplakė tave už tavo rankų darbus,
bet jis vėl pasigailės teisiųjų vaikų.
10 Išpažink VIEŠPATĮ, nes jis geras,
šlovink amžių Karalių,
idant jo Padangtė tavyje
būtų atstatyta su džiaugsmu.
Tepradžiugina visus tavo tremtinius;
tepuoselėja visus tavo kenčiančius
per visas ateinančias kartas.
11 Visiems žemės pakraščiams švies ryški šviesa:
daug tautų ateis pas tave iš toli toli,
gyventojai tolimiausių žemės pakraščių,
patraukti prie tavęs VIEŠPATIES Dievo vardo,
nešdami dovanas savo rankose Dangaus Karaliui.
Karta po kartos giedos tavyje džiaugsmo giesmę,
amžinai tvers išrinktojo miesto vardas.
12 Tebūna prakeikti, kas tave įžeidžia blogu žodžiu,
tebūna prakeikti, kas tave užkariauja
ir išgriauna tavo sienas,
tebūna prakeikti, kas nugriauna tavo bokštus
ir sudegina tavo namus!
Bet tebūna amžinai palaiminti,
kurie tave gerbia!

13 Eik tad ir džiaukis teisiųjų vaikais,
nes jie bus surinkti
ir šlovins amžių VIEŠPATĮ.
14 Palaiminti tie, kurie tave myli,
palaiminti tie, kurie džiaugiasi tavo gerove.
Palaiminti ir žmonės, kurie sielojasi su tavimi
dėl tavo kančių,
nes jie džiaugsis su tavimi
ir amžinai liudys tavo garbę.
15 Mano dvasia šlovina VIEŠPATĮ,
didįjį Karalių!
16 Jeruzalė bus atstatyta
kaip amžinieji jo Namai.
Koks laimingas būsiu,
jeigu mano palikuonių likutis išliks,
kad galėtų pamatyti
tavo garbę ir išpažinti dangaus Karalių.

Jeruzalės vartai bus statomi iš safyro ir smaragdo,
visos jos sienos iš brangiųjų akmenų.
Jeruzalės bokštai bus statomi iš aukso,
visos jų dantytos viršūnės iš gryno aukso.
17 Jeruzalės gatvės bus grįstos
rubinais ir Ofyro akmenimis.
18 Jeruzalės vartai giedos džiaugsmo giesmes
ir visi jos namai šauks:
'Aleliuja! Tebūna pašlovintas Izraelio Dievas!'
O palaimintieji šlovins jo šventąjį vardą
dabar ir per amžius".

{Tobito šlovės giesmės pabaiga.}

G. PABAIGA

14Tobito patarimas 1Tobitas mirė ramybėje, turėdamas šimtą dvylika metų, ir buvo palaidotas labai garbingai Ninevėje. 2Jis buvo šešiasdešimt dvejų metų, kai neteko regėjimo, o atgavęs regėjimą jis gyveno patogiai, dalydamas išmaldą ir be paliovos šlovindamas Dievą ir išpažindamas Dievo didybę.

3Prieš pat mirtį, pasišaukęs savo sūnų Tobiją ir septynis Tobijo sūnus, jis davė šį įsakymą: "Mano sūnau, pasiimk savo sūnus 4ir skubiai keliauk į Mediją, nes aš tikiu Dievo žodį, kurį pranašas Nahumas ištarė apie Ninevę. Visi tie dalykai įvyks ir užklups Asiriją ir Ninevę. Iš tikrųjų įvyks visa, kas buvo pasakyta Izraelio pranašų, kuriuos Dievas siuntė. Nė vienas jų žodis neliks tuščias, bet visi bus įvykdyti paskirtu laiku. Taigi bus saugiau Medijoje, negu Asirijoje ir Babilone. Mat žinau ir tikiu, kad, ką tik Dievas yra pasakęs, bus įvykdyta ir įvyks; nė vienas pranašavimų žodis neliks tuščias. Visi mūsų giminės, Izraelio krašto gyventojai, bus išblaškyti ir išvaryti į tremtį iš gerojo krašto. Visa Izraelio žemė bus nuniokota, net Samarija ir Jeruzalė bus sunaikintos! Ir Dievo Namai joje bus sudeginti iki pat pamatų ir liks valandėlę nuniokoti.

5Betgi Dievas vėl ištremtųjų pasigailės ir parves į Izraelio kraštą. Jie atstatys jo Namus, - nors jie nebus tokie gražūs, kaip buvo pirmieji, - laikotarpiui, iki bus užbaigtas laikų metas. Paskui jie visi sugrįš iš savo tremties ir atstatys visą Jeruzalės didingumą. Dievo Namai joje bus atstatyti, lygiai kaip Izraelio pranašai yra apie juos kalbėję. 6 Tada visos tautos ir visos žemės žmonės atsivers ir garbins Dievą tiesa, visi atmes savo stabus, apgaule nuvedusius juos į klaidą, 7ir būdami teisūs šlovins amžinąjį Dievą. Visi izraeliečiai, išgelbėti tomis dienomis ir darantys, kas teisu Dievo akivaizdoje, bus surinkti. Jie eis į Jeruzalę ir gyvens saugiai per amžius Abraomo krašte, - jiems jis bus atiduotas. Džiaugsis nuoširdžiai mylintys Dievą, o kas daro nuodėmę ir nedorai elgiasi, visiškai pradings nuo žemės. 8-9 Dabar tad, mano vaikai, uždedu jums šią pareigą: ištikimai tarnauti Dievui ir daryti, kas yra gera jo akivaizdoje. Ir jūsų vaikams turi būti įsakyta dorai elgtis, duoti išmaldą, laikyti širdyje Dievą ir šlovinti jo vardą visad nuoširdžiai ir visomis savo jėgomis. Dabar tad, mano sūnau, išvyk iš Ninevės, nepasilik čia. 10Tą dieną, kai palaidosi savo motiną šalia manęs, net nakties nepraleisk mieste. Nes matau, kad jame yra daug nedorumo, jame daug apgaulių, o žmonės nesigėdi. Pasvarstyk, mano sūnau, ką Nadabas padarė Ahikarui - tam žmogui, kuris jį užaugino. Argi nebuvo Ahikaras priverstas gyvas būdamas į žemę lįsti? Tačiau Dievas atsuko Nadabo begėdišką nusikaltimą prieš jį patį. Ahikaras išėjo į šviesą, o Nadabas įžengė į amžiną tamsą, nes jis

bandė nužudyti Ahikarą. Už tai, kad Ahikaras davė išmaldos, jis išsigelbėjo nuo mirtinų spąstų, kuriuos Nadabas buvo jam paspendęs, bet pats Nadabas į juos pakliuvo ir gavo galą. 11Dabar tad, mano vaikai, pasvarstykite, ką padaro išmalda ir kur nuveda nedorumas - jis neša mirtį! Štai nebegaliu atsikvėpti".

Tobito ir Tobijo mirtis Paguldytas į lovą, jis mirė ir buvo garbingai palaidotas. 12Kai numirė Tobijo motina, sūnus palaidojo ją šalia savo tėvo. Tada jis, jo žmona ir vaikai sugrįžo į Mediją ir apsigyveno Ekbatanoje pas savo uošvį Raguelį. 13Savo žmonos tėvais jis rūpinosi jų senatvėje ir juos gerbė; palaidojo juos Ekbatanos mieste Medijoje. Jis paveldėjo nuosavybę ir Raguelio, ir savo tėvo Tobito. 14Sulaukęs garbingo šimto septyniolikos metų amžiaus, jis mirė. 15Prieš mirdamas jis išgirdo apie Ninevės sunaikinimą ir pamatė į Mediją varomus belaisvius, kuriuos Medijos karalius Kyaksares buvo paėmęs. Tobijas šlovino Dievą už visa, ką jis buvo padaręs Ninevei ir Asirijai. Prieš numirdamas jis džiaugėsi, kad Ninevė buvo sunaikinta, ir šlovino VIEŠPATĮ Dievą per amžių amžius. Amen.

JUDITOS KNYGA

A. PAVOJUS ŽYDAMS

1Karas su Medija 1Tai buvo dvyliktieji Nebukadnezaro, valdžiusio asirus didžiajame Ninevės mieste, karaliavimo metai. Tomis dienomis Arfaksadas valdė Ekbatanoje. 2Aplink miestą jis pastatė sieną iš tašytų akmenų, kiekvienas jų buvo trijų uolekčių aukščio ir šešių uolekčių ilgio; sieną padarė septyniasdešimties uolekčių aukščio ir penkiasdešimties uolekčių storio. 3Prie vartų jis pastatė šimto uolekčių aukštumo, o prie pamatų šešiasdešimties uolekčių platumo bokštus. 4O vartus pastatė septyniasdešimties uolekčių aukštumo su keturiasdešimties uolekčių platumo anga, kad jo pajėgos ir į gretas susirikiavę pėstininkai galėtų iššygiuoti kartu.

5Tomis dienomis karalius Nebukadnezaras išėjo į mūšį su karaliumi Arfaksadu didžiojoje lygumoje. Ši lyguma yra prie Ragau'o ribų. 6Pas jį susitelkė visi gyventojai iš aukštumų, visi, gyvenantieji palei Eufratą, Tigrį bei Hydaspesą, ir iš elymėjų karaliui Ariochui pavaldžių lygumų. Taigi daug tautų buvo pašaukta dalyvauti cheleūditų mūšyje.

Nebukadnezaro ultimatumas tautoms7 Tada asirų karalius Nebukadnezaras išsiuntė pasiuntinius pas visus Persijos gyventojus, visus žmones Vakarų kraštuose - Kilikijoje, Damaske, Libane, Antilibane, pas visus pajūrio gyventojus, 8pas tautas Karmelyje, Gileade, Aukštutinėje Galilėjoje, didžiojoje Esdraelono lygumoje, 9pas žmones Samarijoje ir jos miestuose, pas visus anapus Jordano ir iki pat Jeruzalės, Betanijos, Chelūso, Kadešo, Raamseso ir visos Gošeno žemės, 10pas žmones net anapus Tanio bei Memfio ir pas visus visus Egipto gyventojus iki pat Etiopijos ribų. 11Betgi visų tų kraštų gyventojai nekreipė dėmesio į asirų karaliaus šaukimą dėtis prie jo karo žygiui, nes jo nebijojo ir laikė jį tik mirtingu žmogumi. Jie tad grąžino jo pasiuntinius atgal tuščiomis rankomis ir įsižeidusius. 12Nebukadnezaras, labai įtūžęs ant tų visų kraštų, prisiekė savo sostu ir karalyste atkeršyti visai Kilikijos, Damasko ir Sirijos sričiai, iššudyti savo kalaviju visus Moabo gyventojus, Amono žmones, visą Judėją ir visus bet kur Egipte iki pat abiejų jūrų pakrančių.

Nebukadnezaro žygis prieš Arfaksadą13Septynioliktaisiais metais, nužygiavęs su savo kariuomene prieš Arfaksadą, jis nugalėjo jį mūšyje. Sutriuškinęs visą Arfaksado kariuomenę - raitininkus ir kovos vežimus, 14jis užėmė jo miestus ir, atžygiavęs į Ekbataną, paėmė jos bokštus, apiplėšė jos turgavietes ir pavertė jos didybę pajuokos reginiu. 15Paėmęs į nelaisvę Arfaksadą Ragau'o kalnuose, suvarpė jį savo ietimis ir sunaikino jį visiems laikams.

16Paskui jis drauge su visa savo marga jungtine kariuomene, milžiniška kareivių minia, sugrįžo į Ninevę. Ten jis ir jo pajėgos ilsėjosi ir puotavo šimtą dvidešimt dienų.

2Karo žygis prieš tautas Vakaruose 1Aštuonioliktaisiais metais, pirmojo mėnesio dvidešimt antrąją dieną, rūmuose sklido gandas, kad asirų karalius Nebukadnezaras, lygiai kaip jis buvo grasinęs, imsis keršto visiems aniems kraštams. 2Pasišaukęs visus savo pareigūnus ir visus didžiūnus, jis išdėstė jiems savo slaptą užmojį ir savo lūpomis jiems smulkiai nupasakojo tos visos srities išdavystę. 3Taigi buvo nutarta sunaikinti visus, kurie atsisakė paklusti jo duotam įsakymui.

4Pasibaigus tam pasitarimui, asirų karalius Nebukadnezaras pasišaukė vyriausiąjį savo kariuomenės vadą, savo pavaduotoją Holoferną, ir jam tarė: 5"Taip kalba Didysis Karalius, visos žemės viešpats. Eik mūsų vardu ir pasiimk su savimi patyrusių vyrų - šimtą dvidešimt tūkstančių pėstininkų ir dvylika tūkstančių raitininkų. 6Leiskis į žygį prieš visus kraštus Vakaruose, nes jie nepaisė mano

įsakymų. 7Įsakyk jiems, kad turėtų paruošę žemių ir vandens, nes aš atžygiuoju ant jų įtūžęs. Aš uždengsiu visą jų žemės paviršių savo kareivių kojomis ir leisiu, kad jie būtų mano kariuomenės grobis. 8Daubos ir grioviai bus pilni jų sužeistųjų! Net patvinusi upė bus lavonų užkimšta! 9Aš išvarysiu juos belaisviais į pačius žemės pakraščius. 10Tad eik! Užimk jų žemę man iš anksto. Jeigu jie tau pasiduos, pasaugok juos man iki jų bausmės dienos. 11O tiems, kurie priešinsis, neparodyk nė vienam jokio pasigailėjimo, bet leisk žudyti ir plėšti kiekviename krašte, kurį užimsi. 12Savo gyvastimi ir savo karalystės galybe tai pasakiau! Visa tai įvykdysiu savo ranka! 13O tu tad nepraleisk nė vieno savo valdovo įsakymo, bet taip juos vykdyk, kaip tau įsakiau. Nedelsk tai vykdyti!"

Holoferno žygis14 Išėjęs iš karaliaus rūmų, Holofernas tuojau pat sušaukė visus asirų kariuomenės didžiūnus, vadus ir pareigūnus. 15Jis sutelkė į būrius šimtą tūkstančių rinktinių kareivių, kaip jam buvo įsakęs jo valdovas padaryti, ir dvylika tūkstančių raitų lankininkų. 16Jis paskirstė juos į kovos gretas, kaip yra paskirstoma galinga kariuomenė žygiui. 17Be to, jis parūpino labai didelį skaičių kupranugarių, asilų bei mulų jų mantai gabenti ir nesuskaitomą daugybę avių, jaučių bei ožkų jiems maitinti. 18Kiekvienas vyras gavo gausų maisto davinį ir dosniai sidabro bei aukso iš karaliaus rūmų.

19Tada jis leidosi į žygį su visa savo kariuomene, - žygiuodamas pirma karaliaus Nebukadnezaro, - savo kovos vežimais, raitininkais ir rinktiniais pėstininkais uždengti visą žemės paviršių Vakaruose. 20Drauge su jais ėjo marga minia tarsi skėrių spiečius, tarsi žemės smiltys - minia, kurios suskaičiuoti nebuvo įmanoma.

21Jie tad leidosi į žygį iš Ninevės ir žygiavo tris dienas Bektilės lygumos link. Nuo Bektilės jie nužygiavo statytis stovyklos prie kalnų, dunksančių į šiaurę nuo Aukštutinės Kilikijos. 22Iš ten Holofernas, paėmęs visą savo kariuomenę, - pėstininkus, raitininkus ir kovos vežimus, - nužygiavo į aukštumas. 23 Jis nuniokojo Putą ir Ludą, apiplėšė visus rasisitus ir išmaelitus, gyvenančius ant dykumos ribos į pietus nuo Cheleono. 24Tada, persikėlęs per Eufratą, perėjo Mesopotamiją, naikindamas visus įtvirtintus miestus palei Abronos upę, ir pasiekė jūrą. 25Paskui, užpuolęs Kilikijos žemes, iššudė visus, kurie jam priešinosi. Tada jis nuėjo prie pietinių Jafeto ribų priešais Arabiją. 26Apsupęs visus midjaniečius, padegė jų palapines ir išgrobė jų avides. 27Nusileidęs į Damasko lygumą pjūties metu, padegė visus jų laukus, sunaikino jų kaimenes ir bandas, ištuštino jų miestus, nuniokojo jų žemes ir kalaviju iššudė visus jų jaunus vyrus.

28Baimė ir klaikas apėmė visas pajūrio tautas: Sidono ir Tyro gyventojus, Suro ir Okinos gyventojus bei visus Jamnijos gyventojus. Ir Azoto bei Aškelono gyventojai buvo klaiko apimti.

3Vakarų tautos pasiduoda 1Jie tad siuntė pas jį pasiuntinius prašyti taikos šiais žodžiais: 2"Štai mes, Nebukadnezaro Didžiojo karaliaus tarnai, gulime kniūbsti prieš tave. Elkis su mumis, kaip nori. 3Štai mūsų pastatai, visas mūsų kraštas, visi kviečių laukai, kaimenės ir bandos, visos mūsų gyvenviečių avidės prieš tavo akis! Daryk su jais, kaip tau atrodo geriausia. 4Štai mūsų miestai ir jų gyventojai tavo paslaugoms! Ateik ir elkis su jais, kaip tau atrodo gera".

5Pasiuntiniams atėjus pas Holoferną ir davus jam šią žinią, 6jis nužygiavo į pajūrį su kariuomene, išdėstė įgulas įtvirtintuose miestuose ir paėmė jų rinktinius vyrus į pagalbinius dalinius. 7Tų miestų žmonės ir visi kaimų gyventojai priėmė jį su vainikais, rateliais ir būgnelių su žvangučiais muzika. 8Tačiau jis sunaikino visas jų alkus ir iškirto šventuosius medžius, vykdydamas jam duotą įsakymą

sunaikinti visus vietinius dievus, kad visos tautos garbintų vieną Nebukadnezarą ir visos kalbos bei visos gentys šauktųsi jo kaip dievo.

9Pagaliau jis pasiekė Esdraeloną prie Dotano, esančio priešais Judėjos kalnų virtinę. 10Pasistatęs stovyklą tarp Gebos ir Skitopolio, pasiliko visą mėnesį, norėdamas aprūpinti savo kariuomenę reikmenimis.

4Judėja išgyvena pavojų 1Kai Judėjoje gyvenę izraeliečiai išgirdo apie visa, ką asirų karaliaus Nebukadnezaro karvedys Holofernas buvo padaręs tautoms, išplėšdamas ir sunaikindamas visas jų šventyklas; 2jam priartėjus buvo apimti neapsakomos baimės. Jie susirūpino ir dėl Jeruzalės, ir dėl VIEŠPATIES, savo Dievo, Šventyklos. 3Mat jie tik neseniai buvo sugrįžę iš tremties, visi Judėjos žmonės buvo ką tik susibūrę ir jų šventieji reikmenys, aukuras bei Šventykla buvo neseniai atšventinti po jų išniekinimo. 4Jie tad davė žinią į visas Samarijos vietoves ir į Koną, Bet-Horoną, Balmainą, ir Jerichą, Chobą, Aesorą, ir į Salemo slėnį. 5Nedelsdami jie užėmė aukščiausias kalvas, įtvirtino ant jų esančius kaimus ir sudarė maisto atsargas karui, nes javai laukuose buvo ką tik nupjauti.

6Vyriausiasis kunigas Joakimas, buvęs tomis dienomis Jeruzalėje, parašė Betulijai ir Bet-Omestajimams, gyventojams dviejų miestų, esančių priešais Esdraeolono lygumą prie Dotano, 7įsakydamas jiems užimti kalnų perėjas, nes per jas Judėja galėjo būti užpulta. Mat būtų buvę lengva užkirsti kelią kariuomenei, nes tarpeklis buvo siauras. Vos du vyrai galėjo greta praeiti. 8 Izraeliečiai darė, kaip jiems įsakė vyriausiasis kunigas Joakimas ir visos Izraelio tautos Seniūnų taryba, esanti Jeruzalėje.

Tauta meldžiasi9Visi Izraelio vyrai didžiausiu uolumu šaukėsi Dievo ir atgailavo pasninkaudami, 10jie patys, jų žmonos, vaikai ir galvijai. Visi jų krašte gyvenantys ateiviai, samdiniai ir pirkti vergai - visi susijuosė ašutinėmis. 11O visi izraeliečiai, - Jeruzalėje gyvenantys vyrai, moterys ir vaikai, - gulėjo kniūbsčia prieš Šventyklą, pelenų pribertomis galvomis, rodydami VIEŠPAČIUI savo ašutinę. 12Net aukurą jie apdengė ašutine ir vienu balsu šaukėsi Izraelio Dievo, karštai maldaudami, kad neleistų nei išgabenti jų vaikų, nei pagrobti jų moterų, nei sunaikinti jų paveldo miestų, nei Šventyklos suteršti ar išniekinti piktam pagonių džiaugsmui.

13VIEŠPATS išgirdo jų šauksmą ir maloningai pažvelgė į jų nelaimę, nes žmonės pasninkavo daug dienų visoje Judėjoje ir priešais Visagalio VIEŠPATIES šventovę. 14Vyriausiasis kunigas ir visi kunigai, stovintys priešais VIEŠPATĮ ir tarnaujantys VIEŠPAČIUI su ašutine ant juosmens, atnašavo nuolatines deginamąsias aukas, įžado atnašas ir savanoriškas žmonių atnašas. 15Pelenais apsibarstę savo turbanus, jie šaukėsi VIEŠPATIES, iš visų jėgų prašydami, kad maloningai pažvelgtų į visus Izraelio namus.

5Pasitarimas Holoferno stovykloje 1Asirų karvedžiui Holofernui buvo pranešta, kad Izraelio tauta yra pasiruošusi karui, uždariusi kalnų perėjas ir įtvirtinusi visas kalnų viršūnes įgulomis bei parengusi spąstus lygumose. 2Labai įtūžęs, jis susišaukė visus Moabo didžiūnus, Amono pareigūnus ir visus pajūrio kraštų valdytojus 3ir juos klausė: "Sakykite man jūs, kanaaniečiai, kas tai per tauta, gyvenanti aukštumų krašte? Kokius ji turi miestus? Kaip didelė yra jos kariuomenė? Kur glūdi jų galybės ir jėgos ištaka? Kas yra jų karalius ir kas yra jų kariuomenės vadas? 4Kodėl tik jie vieni iš visų tautų Vakaruose atsisakė ateiti manęs pasitikti?"

Achijoro kalba5 Tada visų amoniečių vadas Achijoras jam tarė: "Mano viešpatie, malonėk

išklausyti pranešimą iš savo tarno burnos. Aš pasakysiu tau tiesą apie tą tautą, kuri gyvena arti tavęs kalnų srityje. Jokio melo neišgirsi iš savo tarno lūpų.

6 Tie žmonės yra kaldėjų palikuonys. 7Kadaise jie gyveno Mesopotamijoje, nes nenorėjo sekti dievais savo protėvių, gyvenusių kaldėjų krašte. 8Už tai, kad jie buvo palikę savo protėvių kelią ir garbino Dangaus Dievą, - Dievą, kurį jie buvo pripažinę, - jų protėviai išvarė juos iš savo dievų akivaizdos. Jie tad pabėgo į Mesopotamiją ir ten gyveno ilgą laiką. 9Tada jų Dievas įsakė jiems palikti vietą, kur jie gyveno, ir keliauti į Kanaano kraštą. Ten jie įsikūrė ir praturtėjo auksu, sidabru ir didele daugybe galvijų. 10Vėliau, badui ištikus visą Kanaano kraštą, jie nusikėlė į Egiptą ir apsigyveno, kol ten buvo maisto. Ten jie virto tokia didele minia, kad nebuvo įmanoma suskaičiuoti. 11Egipto karalius tad pasidarė jiems priešiškas ir išnaudojo juos, versdamas dirbti plytas. Jis nužemino juos, padarydamas vergais. 12Jie šaukėsi savo Dievo, ir jis ištiko visą Egipto žemę baisiomis rykštėmis. Egiptiečiai tad juos išvarė iš savo akių. 13Tada Dievas nusekino jiems Raudonąją jūrą 14ir vedė keliu į Sinajų ir Kadeš-Barneą. Išvarę visus dykumos gyventojus, 15jie įsikūrė amoriečių krašte ir savo galybe sunaikino visus Hešbono gyventojus. Persikėlę per Jordaną, jie užėmė visą aukštumų kraštą, 16išvarydami iš ten kanaaniečius, perizitus, jebusitus, šechemitus ir visus gergesitus. Jie ten gyveno ilgą laiką.

17 Kol jie nenusidėjo savo Dievui, tol puikiai gyveno, nes su jais buvo Dievas, kuris nekenčia nedorybės. 18Betgi, jiems nukrypus nuo kelio, kurį jis buvo jiems nužymėjęs, jie buvo be perstojo vis labiau ir labiau kamuojami dažnų karų ir galop išvaryti į svetimo krašto nelaisvę. Jų Dievo Šventykla buvo sulyginta su žeme ir visi jų miestai buvo priešų užimti. 19O dabar jie yra sugrįžę pas savo Dievą ir pargrįžę iš tų vietų, į kurias buvo nublokšti. Jie yra atgavę Jeruzalę, kur stovi jų šventovė, ir įsikūrę aukštumų srityje, nes ji buvo neapgyventa.

20Dabar tad, mano valdove ir viešpatie, jeigu ta tauta nusikalsta kuo nors per neapsižiūrėjimą, jeigu jie nusideda savo Dievui ir mes galime būti tikri dėl Dievo įžeidimo, tada galime žygiuoti ir priversti juos kovoti. 21Betgi jei jų tauta yra nekalta, tada teapeina juos mano viešpats, nes jų Dievas juos apgins, o mes tapsime pajuokos dalyku visam pasauliui".

22Achijorui pabaigus visa tai pasakoti, visi žmonės, stovintys aplink palapinę, pradėjo triukšmauti. Holoferno pareigūnai ir visi pajūrio kraštų bei Moabo gyventojai atkakliai reikalavo, kad jis būtų sudraskytas į gabalus. 23Jie kalbėjo: "Izraeliečių mes nebijome! Jie yra silpna ir bejėgė tauta, nepajėgi kariauti. 24Žygiuokim tad, valdove Holofernai! Tavo kariuomenė praris juos vienu kąsniu!"

6Holofernas perduoda Achijorą izraeliečiams 1Aprimus triukšmui, sukeltam vyrų prie tarybos palapinės, asirų kariuomenės vadas Holofernas prieš visą svetimtaučių minią ir visus moabiečius Achijorui tarė: 2"Kas tu per vienas, Achijorai, - tu ir Efraimo samdiniai, kad drįstum dėtis mūsų pranašu, kaip šiandien padarei, ir patarti mums nekariauti su Izraelio tauta? Tu sakai, kad jų Dievas juos gins? Ar yra Dievas, stipresnis už Nebukadnezarą? Jis pasiųs savo pajėgas ir nušluos juos nuo žemės veido! Jų Dievas neišgelbės jų! 3Mes, karaliaus tarnai, sunaikinsime juos, tarsi jie būtų tik vienas vyras. Jie negali atsilaikyti prieš mūsų raitininkų jėgą. 4Jais mes juos sunaikinsime. Jų kraujas persisunks per jų kalnus, jų laukai bus pilni jų kritusiųjų. Net jų pėdsakų po mūsų puolimo neliks; jie visi žus. Taip sako visos žemės viešpats Nebukadnezaras! Juk jis taip pasakė, ir jo žodžiai nebus tušti.

5O tu, Achijorai, amoniečių samdiny, tu ištarei tuos žodžius savo nelaimės dieną. Nuo šios dienos
mano veido tol nebematysi, kol aš neatkeršysiu išėjusiai iš Egipto tautai. 6Tuomet, man sugrįžus,
mano kareivių kalavijas ir mano tarnų ietis pervers tavo šonus, ir tu atsigulsi tarp jų sužeistųjų. 7O
dabar mano tarnai perduos tave į aukštumų sritį ir paliks tave viename iš miestų prie perėjos. 8Savo
mirtimi tu nemirsi! Tu būsi su jais sunaikintas! 9Jei iš tikrųjų savo širdyje puoselėji viltį, kad jie
nebus paimti į nelaisvę, kodėl gi tad taip prislėgtas atrodai! Aš pasakiau! Nė vienas mano žodžių
neliks neįvykdytas!"

10Tada Holofernas įsakė savo palapinės tarnams suimti Achijorą ir, nuvestą į Betuliją, atiduoti jį
izraeliečiams. 11Tarnai tad, suėmę jį, išvedė į lygumą, o iš lygumos, pasikėlę į aukštumų sritį, atėjo
prie šaltinių žemiau Betulijos. 12Juos pamatę, miesto vyrai griebė savo ginklus ir nuskubėjo iš
miesto į kalvos viršūnę, o visi laidyklininkai, svaidydami į juos akmenis, užkirto jiems kelią lipti.
13Betgi radę užuovėją kalvos papėdėje, Holoferno vyrai surišo Achijorą virvėmis ir, palikę jį ten
gulintį, sugrįžo pas savo valdovą.

14Tada izraeliečiai, nusileidę iš savo miesto, jį užtiko. Išlaisvinę jį, jie parvedė į Betuliją. Jis buvo
nutemptas pas jų miesto teisėjus. 15Tomis dienomis teisėjais buvo Mikos sūnus Uzijas, iš Simeono
giminės, Gotonielio sūnus Chabris ir Melchielio sūnus Charmis. 16Jiems sušaukus visus miesto
seniūnus, atskubėjo į sueigą ir visi jauni vyrai bei moterys. Pastatęs Achijorą visos sueigos viduryje,
Uzijas klausinėjo jį apie tai, kas buvo įvykę. 17Jis atsakė, papasakodamas jiems, kas buvo įvykę
Holoferno taryboje, ir visa, ką jis buvo pasakęs asirų vadų akivaizdoje, ir kaip Holofernas gyręsis
pasielgsiąs su Izraelio namais. 18Žmonės, tai išgirdę, puolė kniūbsčia ir pašlovino Dievą,
melsdamiesi:

19"VIEŠPATIE, Dangaus Dieve, atsižvelk į jų įžūlybę! Užjausk mūsų žmones, matydamas jų
bejėgiškumą! Šiandien pažvelk maloningai į veidus žmonių, kurie yra tau pašvęsti".

20Tada jie kalbėjo Achijorui, jį labai girdami, raminančiais žodžiais. 21Uzijas, nusivedęs jį iš
sueigos į savo namus, iškėlė puotą seniūnams. Tą visą naktį jie šaukėsi Izraelio Dievo, prašydami
pagalbos.

7Betulijos apgula 1Kitą dieną Holofernas įsakė visai savo kariuomenei ir visiems sąjungininkams,
kurie buvo prisijungę, palikti stovyklą ir žygiuoti prie Betulijos, užimti perėjas į aukštumų sritį ir
pradėti karą su izraeliečiais. 2Tą pačią dieną tad jų kareiviai leidosi į žygį. Iš viso jų kariuomenės
buvo šimtas septyniasdešimt tūkstančių pėstininkų ir dvylika tūkstančių raitininkų, neskaičiuojant
mantos gurguolės ir didžiulės minios ją lydinčių pėsčių kareivių. 3Pasistatę stovyklą slėnyje netoli
Betulijos, šalia šaltinio, jie išsidėstė visame plote nuo Dotano iki pat Balbajimų ir nuo Betulijos iki
pat Kyamono, priešais Esdraeloną.

4Izraeliečiai, matydami tokią daugybę, buvo klaiko apimti ir vieni kitiems sakė: "Nūn jie nulaižys
švariai visą kraštą. Nei aukštieji kalnai, nei slėniai, nei kalvos nepajėgs jų svorio išlaikyti!"
5Nepaisant to, jie visi griebėsi ginklų ir, uždegę laužus savo bokštuose, tą visą naktį praleido
sargyboje.

6Antrą dieną Holofernas išrikiavo visus savo raitininkus Betulijos izraeliečių akivaizdoje.
7Iššvalgęs prieigas prie jų miesto ir suradęs šaltinius, tiekiančius jiems vandenį, juos užgrobė,
pastatydamas prie jų kareivių sargybą. Tada jis sugrįžo pas savo kareivius.

8Tuomet atėjo pas jį visi Esavo palikuonių didžiūnai, visi moabiečių vadai ir pajūrio srities pareigūnai, tardami: 9"Tepaklauso mūsų valdovas patarimo, kad tavo kariuomenė neturėtų jokių nuostolių. 10Ši tauta, izraeliečiai, nepasikliauja savo ietimis, bet aukštumomis kalnų, kuriuose gyvena. Savaime suprantama, kalnų viršūnes pasiekti nėra lengva. 11Užtat dabar, valdove, nekovok su jais lemiamų kautynių gretomis, ir nė vienas tavo kareivis nekris. 12Likis savo stovykloje ir laikyk savo visą kariuomenę pas save, o tavo tarnai tepaima į savo rankas šaltinį, tekantį kalno papėdėje, 13nes iš jo visi Betulijos gyventojai apsirūpina vandeniu. Taigi troškulys juos nukamuos, ir jų miestas bus priverstas pasiduoti. Tuo tarpu mes ir mūsų vyrai užkopsime ant aplinkinių kalnų viršūnių ir pasistatysime ten stovyklas, kad neleistume nė vienam išeiti iš miesto. 14Badas juos nukamuos drauge su jų žmonomis bei vaikais ir, net kalavijui jų dar nepalietus, jie jau tysos savo miesto gatvėse. 15Taip tad tu priversi juos brangiai mokėti už tai, kad maištavo ir nenorėjo tavęs taikiai pasitikti".

16Holofernui ir visiems jo pareigūnams tie žodžiai patiko. Jis tad įsakė jų pasiūlymą vykdyti. 17Todėl moabiečių būrys drauge su penkiais tūkstančiais asirų pajudėjo į priekį. Pasistatę stovyklą slėnyje, jie paėmė izraeliečių vandens telkinius ir šaltinius. 18Ir edomiečiai, ir amoniečiai leidosi į žygį ir išsidėstė aukštumų srityje priešais Dotaną, pasiųsdami dalį savo vyrų į pietryčius link Egrebelio , esančio arti Chusio šalia Mochmuro slėnio. Likusioji asirų kariuomenė išsidėstė lygumoje, apdengdama visą žemės veidą. Jų palapinės ir mantos gurguolės sudarė milžinišką stovyklą, nes jų buvo nepaprastai daug.

19Izraeliečiai tad, netekę drąsos, šaukėsi VIEŠPATIES, savo Dievo, nes visi jų priešai buvo juos apsupę, ir nebuvo kelio pabėgti pro gretas. 20Visa asirų kariuomenė, jų pėstininkai, kovos vežimai ir raitininkai laikė juos taip apgulę trisdešimt keturias dienas. Visi Betulijos gyventojų tvenkiniai ištuštėjo 21ir jų vandens talpyklos taip nuseko, kad niekas negalėjo net kartą per dieną numalšinti troškulio, nes geriamas vanduo turėjo būti seikėjamas. 22Jų vaikai buvo suglebę, o moterys bei jauni vyrai alpo iš troškulio ir, netekę jėgų, griuvo miesto gatvėse ir vartuose.

23Tad visi žmonės, įskaitant jaunus vyrus, moteris ir vaikus, suėjo pas Uziją bei miesto didžiūnus ir šaukė vienu balsu visų seniūnų akivaizdoje, sakydami: 24"Tebūna Dievas mūsų teisėjas! Jūs padarėte mums didelę žalą, neieškodami taikos su asirais. 25Dabar nėra kas mums padėtų! Iš tikrųjų Dievas atidavė mus jiems į rankas, kad, būdami ištroškę ir bejėgiai, pultume prieš juos kniūbsti. 26Dabar tad tučtuojau pašaukite juos ir atiduokite visą miestą kaip grobį Holoferno tautai ir visai jo kariuomenei. 27Geriau mums būti jų paimtiems į nelaisvę! Nors vergais tapsime, bet gyvi išliksime. Nereikės mums savo akimis žiūrėti į mūsų mirštančius mažylius ar paskutinį kartą atsikvepiančius savo žmonas ir vaikus. 28Mes šaukiame liudytojais prieš jus dangų bei žemę ir mūsų Dievą, mūsų protėvių VIEŠPATĮ, kuris baudžia mus už mūsų nuodėmes ir nuodėmes mūsų tėvų, kad jūs šiandien darytumėte, ką esame pasakę".

29Visi sueigoje vienu balsu pradėjo karčiai dejuoti. Jie garsiai šaukėsi VIEŠPATIES, savo Dievo. 30Tada Uzijas jiems tarė: "Drąsos, mano broliai! Išsilaikykime dar penkias dienas. Iki to laiko VIEŠPATS, mūsų Dievas, pasigailės mūsų, nes jis mūsų visiškai neapleis. 31Betgi jei toms dienoms praslinkus pagalba neateis, tada darysiu, kaip jūs sakote. 32Taip taręs, jis išskirstė vyrus į jų sargybos vietas, ir jie užlipo ant savo miesto sienų ir bokštų. Moteris ir vaikus jis pasiuntė kiekvieną į savo namus. Visas miestas buvo didžiai nusiminęs.

B. ŽYDŲ IŠGELBĖJIMAS

8Judita 1Tomis dienomis apie tai sužinojo Judita. Ji buvo duktė Merario sūnaus Okso, sūnaus Juozapo, sūnaus Ozielio, sūnaus Elkijo, sūnaus Ananijo, sūnaus Gideono, sūnaus Rafajimo, sūnaus Ahitubo, sūnaus Elijo, sūnaus Hilkijo, sūnaus Eliabo, sūnaus Natanaelio, sūnaus Salamielio, sūnaus Sarasadajo, sūnaus Izraelio. 2Jos vyras Manasas, priklausęs jos giminei ir klanui, buvo miręs per miežiapjūtę. 3Jį, prižiūrintį pėdų rišėjus lauke, ištiko saulės smūgis, ir turėjo atsigulti į lovą. Jis mirė Betulijoje, savo gimtajame mieste, ir buvo palaidotas su savo protėviais lauke tarp Dotano ir Balamono. 4Našlaudama Judita gyveno trejus metus ir keturis mėnesius namie. 5Ji buvo pasistačiusi ant namų stogo palapinę, juosėjo ašutine ir rengėsi našlės apdaru. 6Tapusi našle, ji pasninkavo visas savo našlystės dienas, išskyrus šabo išvakares bei šabo dieną, jaunaties išvakares bei jaunaties dieną ir Izraelio namų iškilmių ir švenčių dienas. 7Ji buvo labai graži ir žavi akims. Vyras Manasas buvo jai palikęs aukso ir sidabro, tarnų ir tarnaičių, galvijų ir laukų. Ji buvo pasilikusi savo ūkyje. 8Apie ją blogo žodžio niekas nesakė, nes ji buvo labai dievobaiminga moteris.

Judita ir seniūnai9Judita, išgirdusi apie šiurkščius žodžius, kuriais žmonės buvo karčiai skundęsi savo teisėjui, kad jie alpsta neturėdami vandens, bei išgirdusi apie visa, ką buvo jiems atsakęs Uzijas ir kaip jis buvo jiems prisiekęs atiduoti miestą asirams po penkių dienų, 10tuojau pat nusiuntė savo tarnaitę, savo nuosavybės prižiūrėtoją, pašaukti miesto seniūnų - Uzijo, Chabrio ir Charmio. 11Jiems atvykus, ji tarė jiems: "Prašyčiau išklausyti manęs, Betulijos žmonių teisėjai! Ką jūs esate patarę šiandien žmonėms, nėra teisu. Jūs net esate prisiekę ir ištarę aną priesaiką tarp Dievo ir savęs, pažadėdami atiduoti šį miestą mūsų priešams, jei VIEŠPATS neateis į pagalbą po tiek ir tiek dienų. 12 Kas tad jūs per vieni, kad drįstate bandyti šiandien Dievą ir mirtingųjų reikaluose statyti save aukščiau Dievo? 13VIEŠPATĮ Visagalį jūs bandote! Nejau to jūs niekad nesuprasite? 14Jūs nepajėgiate ištirti žmogaus širdies gelmių ar suprasti jo proto minčių, kaip tad galite ištirti Dievą, kuris visa tai padarė, pažinti jo mintį, suprasti jo užmojį? Ne, mano broliai, nepykinkite VIEŠPATIES, mūsų Dievo. 15Juk jeigu jis nepanorės ateiti mums į pagalbą per tas penkias dienas, jis gali kada jam patinka mus apsaugoti ar net sunaikinti mus priešų akivaizdoje. 16Bet jūs nebandykite sąlygoti VIEŠPATIES, mūsų Dievo, užmojo, nes Dievas nėra kaip žmogus, kuriam galima grasinti, ar kaip paprastas mirtingasis, kuriam reikia meilikauti. 17Tad, kantriai laukdami jo išgelbėjimo, šaukimės jo pagalbos. Jis išgirs mūsų balsą, jei šitai jam patiks.

18Iš tikrųjų nėra buvę mūsų kartoje, nėra tarp mūsų ir nūdien nei giminės ar klano, nei kaimo ar mūsų miesto, kurie garbintų žmonių rankomis padarytus dievus, kaip buvo kadaise daryta. 19Už tokį elgesį mūsų protėviai buvo atiduoti kalavijui bei plėšimui ir žuvo nuo priešų didžiulėje nelaimėje. 20Mes savo ruožtu Dievu pripažįstame tik jį, todėl turime viltį, kad jis neatstums mūsų ir nė vieno iš mūsų tautos. 21Juk jei mes būsime paimti, visa Judėja bus paimta, ir mūsų šventovė bus apiplėšta. Už tą išniekinimą Dievas pareikalaus iš mūsų atsakyti savo krauju. 22Mūsų brolių iššudymą, krašto nelaisvę ir mūsų paveldo nuniokojimą - kaltę už visa tai jis uždės ant galvos mums tautose, kur tik mes vergautume. Akyse tų, kurie mus nusipirks, būsime pajuoka ir gėda! 23Mūsų pasidavimas į vergiją nesugrąžins mums jų malonės. Veikiau VIEŠPATS, mūsų Dievas, pavers jį negarbe.

24Todėl, mano broliai, duokime pavyzdį mūsų tautiečiams. Jų gyvybė priklauso nuo mūsų, ir gynimas šventovės - ir Šventyklos, ir aukuro guli mums ant pečių. 25Nepaisydami visko, dėkokime VIEŠPAČIUI, savo Dievui, kuris mus bando, kaip bandė mūsų protėvius. 26Atsiminkite, ką jis darė

su Abraomu ir kaip jis bandė Izaoką, kas įvyko Mesopotamijoje Jokūbui, ganančiam Labano, jo motinos brolio, avis. 27Juk jis nėra bandęs mūsų ugnimi, kaip darė su jais, kad ištirtų jų širdį, nei yra mums keršijęs. Veikiau VIEŠPATS plaka tuos, kurie prie jo artinasi, kad juos pamokytų".

Uzijas atsako Juditai28"Visa, ką tu kalbėjai, - tarė jai Uzijas, - buvo pasakyta iš visos širdies, ir nėra nė vieno, kuris galėtų tavo žodžiams prieštarauti. 29Ne tik šiandien buvo parodyta tavo išmintis, bet ir tavo jaunystėje visi žmonės žinojo apie sveiką tavo protą, nes tavo širdies polėkiai yra vertingi. 30Bet žmonės, būdami troškulio iškankinti, privertė mus jiems taip kalbėti, kaip kalbėjome, ir duoti priesaiką, kurios sulaužyti negalime. 31O dabar, kadangi esi dievobaiminga moteris, melskis už mus, kad VIEŠPATS atsiųstų mums liūtį mūsų talpykloms pripildyti. Nuo troškulio tuomet nebealpsime".

32Judita atsakė: "Klausykite manęs! Aš noriu atlikti žygį, kurį mūsų palikuonys minės per kartų kartas. 33O jūs šį vakarą turite būti prie miesto vartų, kad galėčiau praeiti su savo tarnaite. Prieš jūsų nustatytą laiką atiduoti mūsų priešams miestą VIEŠPATS išgelbės mano ranka Izraelį. 34Tik nebandykite sužinoti, ką aš darau, nes jums tol nesakysiu, kol nebūsiu atlikusi savo žygio, kuriam pasiryžau".

35"Eik ramybėje, - tarė jai Uzijas ir teisėjai, - teeina VIEŠPATS Dievas pirma tavęs atkeršyti mūsų priešams!" 36Jie tad, sugrįžę iš palapinės, nuėjo prie savo sargybos vietų.

9Juditos malda 1Judita puolė kniūbsčia ant žemės, pelenais apsibarsčiusi galvą, vilkėdama tik ašutinę. Tuo pačiu metu, kai VIEŠPATIES Namuose Jeruzalėje buvo atnašaujama vakarinė smilkalų auka, Judita garsiai šaukėsi VIEŠPATIES, tardama:

2 "VIEŠPATIE, mano protėvio
Simeono Dieve!
Tu įdavei jam į ranką kalaviją,
kad atkeršytų svetimtaučiams,
niekšiškai atsegusiems mergelės diržą,
begėdiškai apnuoginusiems jos šlaunis ir
jos užgaulei išniekinusiems jos kūną.
Juk tu buvai pasakęs: 'Taip nedaroma!'
Bet jie taip padarė.
3 Už tai tad atidavei jų valdovus mirčiai,
sutepei jų krauju tą lovą,
kurioje jie gulėjo apgauti,
tą pačią jų užgaulės gėdą jutusią lovą;
paguldei vergus drauge su didžiūnais
ir didžiūnus su jų tarnais.
4 Atidavei jų žmonas prievartauti,
jų dukteris paimti į nelaisvę
ir visą jų grobį padalyti savo
mylimiems vaikams,
kurie buvo tau degę uolumu,
bjaurėjęsi savo kraujo suteršimu
ir šaukęsi tavo pagalbos.

O Dieve, mano Dieve,
išklausyk ir manęs - našlės!
5 Juk tu esi atsakingas už šiuos įvykius
ir už tai, kas pirma įvyko,
ir už tai, kas paskui buvo.
Tu sumanei, kas dabar vyksta
ir kas ateityje bus.
Kas yra įvykę, tu turėjai mintyje.
6 Dalykai, kuriuos sumanei, ateina,
sakydami: 'Žiūrėk, mes čia!'
Nes visi tavo keliai paruošti iš anksto
ir tavo nuosprendis duotas numatant.
7 Štai asirai, milžiniškos pajėgos,
didžiuojasi savo arkliais ir raiteliais,
giriasi savo pėstininkų jėga,
pasitiki skydu ir ietimi,
lanku ir svaidykle!
Jie nežino, kad
'Tu, VIEŠPATIE, triuškini kovos gretas.
8 VIEŠPATS yra tavo vardas!'
Sutriuškink jų jėgą savo galybe
ir savo pykčiu sunaikink jų smurtą,
nes jie ketina išniekinti tavo šventovę,
suteršti Padangtę,
kurioje gyvena tavo garbingas vardas,
ir nukirsti kalaviju tavo aukuro ragus.
9 Pasižiūrėk į jų įžūlumą
ir išliek jiems ant galvų savo pyktį.
Duok man, našlei, stiprią ranką,
kad įvykdyčiau, ką ketinu.
10 Mano lūpų apgaule paguldyk vergą su valdovu
ir valdovą su jo tarnu.
Jų įžūlumą moters ranka palaužk!

11 Tavo jėgą sudaro ne skaičiai,
tavo galybė remiasi ne galingais vyrais.
Tu esi Dievas kukliųjų,
pagalba engiamųjų,
gynėjas silpnųjų,
prieglauda apleistųjų,
išgelbėtojas žmonių be vilties.
12 Maldauju, maldauju, Dieve mano tėvo,
Dieve Izraelio paveldo,
VIEŠPATIE dangaus ir žemės,

Kūrėjau vandenų,
Karaliau visos Kūrinijos,
išklausyk mano maldą!
13 Padaryk, kad mano žodžiai ir apgaulė
taptų žaizda ir rykšte
taip nuožmiai užsimojusiems
prieš tavo sandorą,
prieš tavo šventąjį Namą,
prieš Ziono kalną
ir tavo vaikų paveldėtus namus.
14 Parodyk kiekvienai tautai ir kiekvienai giminei,
kad tu esi VIEŠPATS -
Dievas visos galybės ir jėgos -
ir kad nėra kito,
ginančio Izraelio tautą,
tik tu vienas!"

10Judita eina į Holoferno stovyklą 1Judita, vos paliovusi šauktis Izraelio Dievo ir išsakiusi visus šiuos žodžius, 2pakilo iš vietos, kur gulėjo kniūbsčia, pasišaukė savo tarnaitę ir nulipo į namus, kur gyvendavo šabo ir savo švenčių dienomis. 3Ji nusijuosė ašutinę, kuria buvo apsijuosusi, nusivilko našlės drabužius, gerai išsimaudė ir pasitepė apsčiai brangiais kvepalais. Susisegusi plaukus, užsidėjo diademą ir apsirengė šventišku apdaru, kurį nešiodavo esant gyvam jos vyrui Manasui. 4Apsiavė sandalais, užsidėjo grandinėles, apyrankes, žiedus, auskarus ir visas kitas savo puošmenas. Taip ji išsigražino, kad suviliotų akis visų vyrų, kurie tik ją pamatys. 5 Ji padavė savo tarnaitei vynmaišį vyno ir indą aliejaus, pripildė maišelį gruzdintų miežių, džiovintų figų papločių ir švarios duonos kepalų. Paskui suvyniojo visas savo lėkštes ir padavė jas tarnaitei nešti.

6Jos leidosi į kelionę, eidamos Betulijos miesto vartų link. Atėjusios ten rado stovinčius Uziją su kitais miesto seniūnais - Chabriu ir Charmiu. 7Pamatę ją pasikeitusios išvaizdos ir kitaip apsirengusią, jie buvo tiesiog apstulbinti jos grožio ir tarė jai: 8"Tesuteikia tau mūsų protėvių Dievas malonės! Teapvainikuoja tavo užmojį sėkme Izraelio vaikų garbei ir Jeruzalės išaukštinimui".

Judita, pagarbinusi Dievą, 9jiems tarė: "Liepkite atidaryti man miesto vartus, kad galėčiau išeiti ir įvykdyti tai, ką jūs man ką tik minėjote". Jie tad įsakė jaunuoliams atidaryti jai vartus, kaip ji buvo prašiusi. 10Tai padarius, Judita išėjo, savo tarnaitės lydima. Miesto vyrai lydėjo ją akimis, kol ji nulipo nuo kalno ir perėjo slėnį. Ten ji pradingo jiems iš akių.

Asirai suima Juditą11 Moteris, einančias tiesiai per slėnį, sulaikė asirų užkarda. 12Suėmę Juditą, ją klausė: "Kokiai tautai tu priklausai? Iš kur ateini? Kur eini?" - "Aš esu hebrajų duktė, - atsakė Judita, - bet aš bėgu nuo jų, nes jie tuojau taps jūsų grobiu. 13Esu pakeliui pas jūsų kariuomenės vadą Holoferną, turėdama jam tikrą pranešimą. Aš parodysiu jam kelią, kuriuo eidamas jis gali užimti visą aukštumų sritį, neprarasdamas nė vieno iš savo vyrų, paimtų į nelaisvę ar nukautų".

14Vyrai, klausydamiesi jos paaiškinimo, spoksojo į jos veidą - jiems ji atrodė žavingai graži - ir jai tarė: 15"Savo gyvastį tu išgelbėjai, atskubėdama pamatyti mūsų viešpatį. Eik tučtuojau į jo palapinę. Keletas iš mūsų tave palydės, kad tave jam į rankas perduotume. 16Kai būsi jo

akivaizdoje, neturėk širdyje baimės. Pasakyk jam, ką mums ką tik pasakei. Su tavimi jis gerai pasielgs".

17Išrinkę iš savo skaičiaus šimtą vyrų jai ir jos tarnaitei palydėti, jie nuvedė ją prie Holoferno palapinės. 18Visa stovykla ūžė iš susidomėjimo, nes žinia apie jos atėjimą sklido iš palapinės į palapinę. Subėgusi minia apspito iš visų pusių Juditą, stovinčią prie Holoferno palapinės ir laukiančią, kol jam bus apie ją pranešta. 19Jie žavėjosi jos grožiu, dėl jos stebėjosi izraeliečiais ir vienas kitam sakė: "Kas drįstų niekinti tautą, turinčią tarp savųjų tokių moterų? Negudru palikti gyvą nors vieną jų vyrų, nes jeigu mes juos paliktume laisvus, jie visam pasauliui galvą apsuktų!"

Judita susitinka su Holofernu 20Holoferno asmens sargybiniai ir visi jo tarnai išėjo ir įvedė ją į palapinę. 21Holofernas ilsėjosi savo lovoje, apgaubtoje su tinkleliu iš tamsiai raudonų siūlų ir aukso, smaragdų bei kitokių brangakmenių. 22Kai jam buvo apie ją pranešta, jis, sekdamas paskui du sidabrinius deglus, atėjo į palapinės priekį. 23Juditai susitikus su Holofernu ir jo tarnais, visi buvo sužavėti jos veido grožio. Ji puolė kniūbsčia, pareikšdama pagarbą, bet jo tarnai pakėlė ją nuo žemės.

11 1 Tuomet Holofernas jai tarė: "Drąsos, moterie! Nebijok savo širdyje, nes aš niekad nesu nuskriaudęs žmogaus, pasirinkusio tarnauti visos žemės karaliui Nebukadnezarui. 2Netgi dabar, jeigu aukštumų srityje gyvenantys tavo žmonės nebūtų manęs paniekinę, aš niekad savo ieties prieš juos nebūčiau pakėlęs. Tai yra jų kaltė, ne mano! 3O dabar pasakyk man, kodėl tu nuo jų pabėgai ir pas mus atėjai? Nesirūpink, tu išsigelbėjai. Drąsos! Pragyvensi šią naktį ir ilgai po to, 4nes nėra kas tave nuskriaustų. Veikiau visi su tavimi gerai elgsis, kaip daroma visiems mano viešpaties karaliaus Nebukadnezaro tarnams".

5"Priimk savo vergės žodžius, - atsakė jam Judita, - leisk savo tarnaitei kalbėti tavo akivaizdoje! Savo viešpačiui šią naktį nemeluosiu. 6Ir jeigu seksi iki galo savo tarnaitės žodžius, Dievas įvykdys šį tą per tave, ir mano viešpačiui pasiseks sėkmingai atlikti savo užmojį. 7Tegyvuoja visos žemės karalius Nebukadnezaras, kuris pasiuntė tave įvesti tvarką visiems gyvūnams! Tegyvuoja jo galybė! Juk ne tik žmonės tavo dėka jam tarnauja, bet taip pat ir laukiniai gyvuliai, ir galvijai, ir padangių paukščiai per tavo jėgą gyvens Nebukadnezarui ir jo namams. 8Iš tikrųjų mes girdėjome apie tavo išmintį bei proto įžvalgumą, ir visame pasaulyje yra žinoma, kad visoje karalystėje tik tu esi geriausias, labiausiai patyręs ir įžymiausias karvedys.

9Mes taip pat girdėjome Achijoro pasakojimą apie savo kalbą jūsų karo taryboje, ką jis pasakė, nes Betulijos žmonės jo pasigailėjo ir jis papasakojo jiems visa, ką buvo jums sakęs. 10Todėl, viešpatie ir valdove, paisyk jo patarimo ir turėk jį širdyje, nes tai yra tiesa. Iš tikro mūsų tauta negali būti nei nubausta, nei kalavijas gali ją nugalėti, jeigu ji nenusideda savo Dievui.

11Betgi dabar, kad mano viešpats nebūtų nugalėtas ir jo užmojis nebūtų niekais paverstas, ištiks juos mirtis, nes juos yra užgriuvusi nuodėmė, kuria jie supykins savo Dievą, darydami bloga. 12Kadangi jų maisto atsargos jau išsibaigusios ir jų vanduo beveik išdalytas, jie yra sumanę pjauti savo galvijus. Be to, jie yra nusprendę vartoti maistui visa, ką Dievas jiems uždraudęs valgyti. 13Jie yra nutarę suvartoti javų pirmienas, vyno ir aliejaus dešimtines, kurias buvo pašventę ir atidėję kunigams, tarnaujantiems akivaizdoje mūsų Dievo Jeruzalėje, nors nėra teisėta nė vienam iš paprastų žmonių tuos daiktus net rankomis paliesti. 14Kadangi net Jeruzalėje žmonės tai daro, buvo išsiųsti ten pasiuntiniai, kad parneštų leidimą iš Seniūnų tarybos. 15Tą dieną, kai pasieks juos

atsakymas ir jie ims pagal jį elgtis, jie bus atiduoti tau sunaikinti.

16Taigi aš, tavo vergė, visa tai sužinojusi, nuo jų pabėgau. Dievas atsiuntė mane įvykdyti su tavimi žygių, kurie nustebins visą pasaulį, kur tik žmonės apie juos išgirs. 17Tavo tarnaitė iš tikrųjų yra pamaldi ir tarnauja Dangaus Dievui naktį ir dieną. Dabar tad, mano viešpatie, aš pasiliksiu pas tave, bet kiekvieną naktį tavo tarnaitė išeis į slėnį melstis Dievui, kad man pasakytų, kada jie bus įvykdę savo nuodėmes. 18Tada aš atėjusi pranešiu tau, o tu leisiesi į žygį su visa savo kariuomene. Nė vienas jų nepajėgs tau priešintis. 19Aš vesiu tave per Judėją, kol pasieksi Jeruzalę, ir pastatysiu tavo sostą jos viduryje. Tu suginsi juos kaip avis, kurios neturi piemens! Net šuo nesuurgs ant tavęs! Tai man buvo pasakyta išankstiniu numatymu, - man buvo pranešta, ir aš buvau pasiųsta tau pasakyti".

20Jos žodžiai patiko Holofernui ir jo visiems tarnams. Jie žavėjosi jos išmintimi ir sakė: 21"Nuo vieno žemės galo iki kito nėra kitos tokios moters, kuri būtų tokia graži ir kalbėtų taip išmintingai!" 22O Holofernas jai tarė: "Dievas gerai padarė, atsiųsdamas tave pirma tavo tautos, kad sustiprintų mūsų rankas ir neštų sunaikinimą niekinusiems mano viešpatį. 23Tu esi ne tik gražios išvaizdos, bet ir kalbi išmintingai. Jei darysi, ką pasakei, tavo Dievas bus mano Dievas, tu gyvensi karaliaus Nebukadnezaro rūmuose ir būsi garsi visame pasaulyje".

12Juditos elgesys 1Tuomet jis paliepė jiems nuvesti ją į vietą, kur buvo laikomi sidabriniai stalo indai, ir įsakė jiems parengti stalą su jo paties skanėstais jai pavalgyti ir jo paties vyno atsigerti. 2Bet Judita tarė: "Jų nevalgysiu, idant nenusidėčiau. Užteks man to, ką atsinešiau". - 3"Bet jei tavo atsargos išsibaigs, - klausė Holofernas, - kur galėsi daugiau jų gauti? Juk iš tavo žmonių nėra nė vieno su mumis". 4Judita jam atsakė: "Kaip tu, mano viešpatie, esi gyvas, tavo tarnaitei nepritruks atsargų, kurias atsinešiau, prieš VIEŠPAČIUI įvykdant mano ranka, ką jis yra nusprendęs".

5Holoferno tarnai tad nuvedė ją į palapinę, kur ji miegojo iki vidurnakčio. Atsikėlusi šiek tiek prieš ryto sargybą, 6ji nusiuntė Holofernui tokį žodį: "Teįsako mano viešpats, kad būtų leista tavo tarnaitei išeiti ir pasimelsti". 7Holofernas tad įsakė savo sargybiniams jai netrukdyti. Stovykloje taip ji išbuvo tris dienas. Kas naktį ji eidavo į Betulijos slėnį ir maudydavosi šaltinyje prie užkardos. 8Nusimaudžiusi ji melsdavosi VIEŠPAČIUI, Izraelio Dievui, kad vestų jos žingsnius savo tautos vaikų garbei. 9Paskui sugrįždavo švari į palapinę ir čia išbūdavo, kol vakarop atnešdavo jos maistą.

Holoferno puota10Ketvirtą dieną Holofernas iškėlė puotą vien tik savo palydos tarnams. Kitų savo pareigūnų jis nė vieno nepakvietė. 11Eunuchui Bagoui, tvarkančiam jo asmeninius reikalus, jis tarė: "Nuėjęs įkalbėk tą hebraję moterį, esančią tavo globoje, ateiti pas mus pavalgyti ir pagerti. 12Tikėk manimi, mums būtų gėda, jeigu mes praleistume tokią moterį, su ja nesueidami. Jeigu mes jos nesuvedžiosime, ji juoksis iš mūsų".

13Bagoas tad paliko Holoferną ir, nuėjęs prie jos, tarė: "Tenesidrovi ši gražuolė ateiti pas mano viešpatį, būti pagerbta jo akivaizdoje, išgerti su mumis vyno ir elgtis šiandien kaip viena iš asirų moterų, gyvenančių Nebukadnezaro rūmuose". - 14"Kas aš tokia, - atsakė Judita, - kad drįsčiau priešintis savo viešpačiui? Darysiu tuojau pat visa, kas tik jo akyse malonu. Tai bus džiaugsmo man iki pat mano mirties dienos".

15Ji tad skubiai apsivilko savo drabužiais ir pasišvietė visais savo papuošalais. Jos tarnaitė, nuėjusi pirma jos, patiesė ant žemės priešais Holoferną avių kailius, kuriuos ji buvo gavusi iš Bagoo savo kasdieniam naudojimui valgant ant jų atsilošus sėdėti.

16Judita įėjo ir ant jų atsilošė. Žiūrint į ją, Holofernui pamišo širdis. Jis degė geismu, nes sueiti su ja buvo laukęs progos nuo tos dienos, kai ją išvydo pirmą sykį. 17"Išgerk! Būk mums džiaugsmu!" - tarė jai Holofernas. 18"Iš tikrųjų aš išgersiu, mano viešpatie, - atsakė Judita, - nes šiandien maloniausia viso mano gyvenimo diena". 19Ji tad paėmusi valgius, kuriuos jos tarnaitė buvo jai paruošusi, valgė ir gėrė jo akivaizdoje. 20Holofernas buvo taip jos sužavėtas, kad išgėrė tiek daug vyno, kiek niekados vienu kartu nebuvo išgėręs per visą savo gyvenimą.

13 1Kai jau buvo vėlu, jo palydos tarnai pasiskubino išeiti. Bagoas uždarė palapinę iš lauko ir atleido visus, tarnaujančius jo viešpačiui. Jie nuėjo miegoti, nes visi buvo ilgai trukusios puotos išvarginti. 2Taigi viena Judita buvo palikta palapinėje su Holofernu, tysančiu savo lovoje, nes jis buvo mirtinai girtas.

3Judita buvo paliepusi savo tarnaitei stovėti lauke prie jos miegamojo ir laukti, kaip paprastai kitomis dienomis, kol ji išeis, nes ji sakė eisianti melstis. Tą patį ji buvo pasakiusi ir Bagoui.

Judita nukerta Holofernui galvą 4Taigi visi buvo išėję ir nė vieno, svarbaus ar nesvarbaus, nebuvo likę miegamajame. Tuomet Judita, stovėdama prie jo lovos, savo širdyje meldėsi:

"VIEŠPATIE, visos galybės Dieve,
maloniai pažvelk šią valandą į mano žygį
Jeruzalei išaukštinti!
5 Iš tikrųjų dabar atėjo metas padėti tavo paveldui
ir įvykdyti mano užmojį, -
sunaikinti prieš mus išsirikiavusius priešus".

6Nuėjusi prie lovos šulo Holoferno galvūgalyje, ji nusiėmė ten kabantį jo kalaviją, 7priėjo arčiau jo lovos, pagriebė jį už plaukų ir tarė: "Duok man jėgų šiandien, VIEŠPATIE, Izraelio Dieve!" 8Tada iš visų jėgų du sykius ji kirto jam į kaklą ir nukirto jam galvą. 9Nuritinusi jo kūną nuo lovos, ji nutraukė tinklelį nuo lovos šulų. Paskui nedelsdama išėjo ir padavė Holoferno galvą tarnaitei. 10Ši įdėjo ją į maisto maišelį.

Tada jos abi drauge išėjo pasimelsti, kaip jiedvi buvo pratusios daryti.

Judita parneša Holoferno galvą į Betuliją Perėjusios stovyklą, jos apsuko ratu slėnį, užkopė kalno šlaitu į Betuliją ir atėjo prie jos vartų. 11Jau iš tolo Judita šaukė sargybiniams prie vartų: "Atidarykite, atidarykite vartus! Dievas, mūsų Dievas, yra su mumis! Jis teberodo savo galybę Izraelyje ir savo jėgą mūsų priešams, kaip jis padarė šiandien!"

12Miesto gyventojai, išgirdę jos balsą, atskubėjo prie vartų ir pašaukė miesto seniūnus. 13Subėgo visi, nuo menkiausio iki didžiausio, nes jos sugrįžimas buvo visiems staigmena. Atidarę vartus, jie sveikino abi moteris, užkūrė laužą, kad galėtų jas matyti, ir spietėsi apie jas. 14Judita skardžiu balsu juos ragino: "Šlovinkite Dievą! Šlovinkite jį! Šlovinkite Dievą, kuris neatšaukė savo gailestingumo nuo Izraelio namų, bet išblaškė mūsų priešus mano ranka kaip tik šią naktį!"

15Tada Judita išėmė iš maišelio galvą ir parodė ją visiems, tardama: "Štai čia Holoferno, asirų kariuomenės vado, galva! O čia tinklelis, po kuriuo jis gulėjo girtas. VIEŠPATS jį paguldė moters ranka! 16Kaip gyvas VIEŠPATS, mane saugojęs mano žygyje, prisiekiu, kad mano veidas jį suviliojo pražūčiai, kad su manimi jis nepadarė nuodėmės mane išniekindamas ar sugėdindamas".

17Visi žmonės buvo tarsi be žado. Puolę kniūbsčia, jie pagarbino Dievą vienu balsu: "Pašlovintas esi tu, mūsų Dieve, nes šią dieną numalšinai savo tautos priešus".

18Tada Uzijas tarė Juditai:
"Tu, dukterie, esi Dievo Aukščiausiojo palaiminta
labiau už visas moteris žemėje!
Tebūna pašlovintas VIEŠPATS Dievas,
dangaus ir žemės Kūrėjas,
vedęs tave nukirsti
mūsų priešų vado galvą!
19 Tavo gyrius niekad neišblės širdyse žmonių,
atmenančių Dievo galybę.
20 Tesuteikia Dievas, kad tavo žygis
būtų tau amžina garbė,
ir teatlygina tau visokeriopa palaima!
Nes tu statei į pavojų savo gyvastį,
kai mūsų tauta buvo paklupdyta,
ir nukreipei mūsų pražūtį,
eidama teisiu keliu priešais mūsų Dievą".
Visi žmonės atsakė: "Amen! Amen!"

14Juditos patarimas 1Tada Judita jiems tarė: "Išklausykite mane, mano broliai. Paėmę šią galvą, pakabinkite ją ant miesto sienos turėklų. 2Kai tik išauš, saulei tekant iš už žemės, visi vyrai imkite savo ginklus, ir teišskuba visi stipruoliai, vedami vado, iš miesto tarsi leistis šlaitu žemyn į slėnį asirų užkardos pulti. Bet šlaitu žemyn nesileiskite. 3Užkardos vyrai griebsis savo ginklų ir skubės grįžti į stovyklą pažadinti asirų kariuomenės pareigūnų. Nuskubėję į Holoferno palapinę, ten jo neras. Juos apims klaikas, ir jie bėgs nuo jūsų. 4Tada jūs ir visi Izraelio žemės gyventojai juos vykitės ir, jiems traukiantis, juos iššžudykite. 5Betgi, prieš šitai vykdydami, pašaukite man Achijorą Amonietį, kad pamatytų ir atpažintų žmogų, paniekinusį Izraelio namus ir pasiuntusį jį pas mus tarsi mirčiai".

Achijoras pašaukiamas6 Achijoras tad buvo pašauktas ateiti iš Uzijo namų. Atėjęs ir žmonių būryje pamatęs vyro rankoje Holoferno galvą, jis sukniubo ant žemės ir neteko sąmonės. 7Žmonės jį pakėlė. Tada jis puolė Juditai po kojų ir ją pagerbė, tardamas:

"Esi palaiminta visose Judo palapinėse!
Visų tautų žmonės,
išgirdę tavo vardą, bus klaiko apimti!

8O dabar papasakok man, ką padarei per tas dienas". Žmonių apsupta, Judita papasakojo jam visa, ką buvo padariusi nuo tos dienos, kai paliko Betuliją, iki tos akimirkos, kai ji pradėjo žmonėms kalbėti. 9Juditai baigus kalbėti, žmonės šaukė iš visų jėgų, ir jų miestas aidėjo džiaugsmo klegesiu. 10Achijoras, pamatęs visa, ką Izraelio Dievas buvo padaręs, tvirtai įtikėjo Dievą. Jis tad buvo apipjaustytas ir įėjo į Izraelio namus, pasilikdamas juose iki šios dienos.

C. PERGALĖ

11Vos išaušus, Holoferno galva buvo pakabinta ant miesto sienos. Tada visi, pasiėmę savo ginklus,

išėjo būriais į kalnų perėjas. 12Pamatę juos, asirai nusiuntė žodį savo pareigūnams, kurie savo ruožtu pranešė savo vadams ir tūkstantininkams, ir visiems kitiems savo pareigūnams. 13Suėję prie Holoferno palapinės, jo asmeninius reikalus tvarkiusiam tarnui tarė: "Pažadink mūsų viešpatį, nes tie vergai įsidrąsino išeiti į mūšį su mumis savo tikrai pražūčiai!"

14Bagoas tad, įėjęs į vidų, pasibeldė prie palapinės užuolaidos, manydamas, kad Holofernas miega su Judita. 15Niekam neatsiliepiant, jis patraukė užuolaidą ir, įėjęs į miegamąjį, rado jį tysantį ant aslos negyvą ir be galvos. 16Suklikęs baisiu balsu, jis verkė, dejavo, šaukė ir persiplėšė savo drabužius. 17Paskui įėjo į Juditos palapinę, kur ji buvo apsistojusi, ir, jos neradęs, išskubėjo pas vyrus, šaukdamas: 18"Vergai mus apgavo! Viena hebrajų moteris užtraukė nelaimę karaliaus Nebukadnezaro namams. Štai! Holofernas guli ant žemės be galvos!"

19Tai išgirdę, asirų kariuomenės vadai iš klaiko persiplėšė savo drabužius, ir jų riksmai ir šauksmai aidėjo visoje stovykloje.

15 1Išgirdę, kas buvo įvykę, vyrai palapinėse buvo pritrenkti. 2Drebėdami iš baimės, jie į gretas daugiau nebestojo, bet tarsi susitarę metėsi bėgti visais takais per lygumą ir aukštumų sritį. 3Bėgo ir vyrai, išdėstytieji stovyklose ant kalvų aplink Betuliją. Tai sužinoję, visi izraeliečių kareiviai metėsi ant jų. 4Uzijas nusiuntė vyrus į Bet-Omestajimus, Bebajį, Chobą, Kolą ir visą Izraelio žemę pranešti jiems apie įvykius ir paskatinti visus mestis ant priešų ir juos sunaikinti. 5Vos išgirdę tą žinią, izraeliečiai visi kaip vienas puolė ant priešų ir kapojo juos iki pat Chobos. Net ir Jeruzalės bei visos aukštumų srities gyventojai atėjo, nes jiems buvo pranešta, kas buvo įvykę priešų stovykloje. Gileado ir Galilėjos vyrai, talžydami priešams šonus, žudė juos net anapus Damasko ir jo žemių. 6Visi kiti Betulijos gyventojai metėsi ant asirų stovyklos ir ją plėšė, įsigydami didelius turtus. 7Ir izraeliečiai, sugrįžę iš žudynių, pasiėmė, kas buvo likę. Net kaimai ir miestai lygumoje bei aukštumų srityje gavo daug grobio, nes ten buvo didžiuliai sandėliai.

Padėka8Tada vyriausiasis kunigas Joakimas ir izraeliečių seniūnai, gyvenantys Jeruzalėje, atvyko pamatyti savo akimis nuostabiųjų dalykų, VIEŠPATIES padarytų Izraeliui, susitikti Juditos ir jos pasveikinti. 9Atėję pas Juditą, jie vienu balsu ją palaimino, tardami:

"Tu esi Jeruzalės garbė!
Tu esi didis Izraelio pasididžiavimas!
Tu esi nuostabi mūsų tautos šlovė!

10 Savo ranka visa tai padarei,
nuostabų žygį įvykdei Izraeliui, -
Dievas juo gėrisi.
Telaimina tave VIEŠPATS Visagalis per amžių amžius!"
O visi žmonės atsakė: "Amen!"

11Trisdešimt dienų visi žmonės plėšė stovyklą. Juditai jie atidavė Holoferno palapinę ir visus jo sidabrinius indus, lovas, taures ir visus jo baldus. Juos ji priėmė. Apkrovusi savo mulus ir pakinkiusi vežimus, ji sudėjo į juos daiktus.

12Visos Izraelio moterys, atskubėjusios jos pamatyti, laimino ją ir šoko ratelius jos garbei. Nulaužusi gebenės šakelių, ji apdalijo jomis savo palydoves. 13 Ji pati ir su ja esančios moterys pasipuošė alyvmedžio lapų vainikais. Eidama pirma visų žmonių, šokdama ji vedė moteris, o visi

Izraelio vyrai sekė su ginklais rankose ir vainikais ant galvų, giedodami giesmes.

Šlovės giesmė14Viso Izraelio akivaizdoje Judita pradėjo šią padėkos giesmę, ir visi žmonės jai pritarė.

16 1Judita tarė:

"Pradėkite giesmę mano Dievui
būgneliais su žvangučiais,
giedokite VIEŠPATIES šlovei su cimbolais.
Giedokite jam naują giesmę,
aukštinkite jį ir šaukitės jo vardo.
2 Nes VIEŠPATS yra Dievas,
kuris triuškina kovos gretas
ir stato sau stovyklą savo tautoje, -
jis mane išgelbėjo iš engėjų rankų!

3 Asiras atžygiavo iš šiaurės kalnų,
atėjo su nesuskaitoma daugybe savo kareivių.
Savo miniomis pripildė slėnius,
arkliais uždengė kalvas.
4 Gyrėsi sudeginsiąs mano žemę,
sunaikinsiąs kalaviju mano jaunus vyrus,
sutraiškysiąs žemėje mano mažylius,
padarysiąs mano vaikus grobiu,
išsivarysiąs mano mergeles.
5 Bet VIEŠPATS Visagalis sužlugdė juos
moters ranka.

6 Jų galiūnas nekrito
nuo jaunų vyrų rankų,
nepaguldė jo Titanų sūnūs,
nepuolė jo aukštaūgiai milžinai,
bet Merario duktė Judita jį sužlugdė
savo veido grožiu.
7 Ji nusivilko našlės drabužį,
kad suburtų užgautuosius Izraelyje.
Ji pasitepė veidą kvepalais,
8 susegė plaukus diadema
ir apsivilko lininį apdarą, kad jį suviliotų.
9 Jos sandalai sužavėjo jo akis,
jos grožis užbūrė jo protą,
ir kalavijas nukirto jam galvą!
10 Nuo jos drąsumo persai drebėjo,
jos drąsos medai išsigando.

11 Kai mano kuklieji suriko kovos šūkį,

tuos apėmė klaikas.
kai mano silpnieji šaukė, tie drebėjo.
Išgirdę jų kovos šūkį,
tie klykė ir leidosi bėgti.
12 Jaunų vergių sūnūs juos badė
ir žalojo juos tarsi bėglių vaikus.
Jie žuvo nuo gretų mano VIEŠPATIES!

13 Naują giesmę savo Dievui giedosiu:
VIEŠPATIE, tu esi didis ir garbingas,
nuostabus galybe, nenugalimas.
14 Visi tavo kūriniai tau tetarnauja,
nes tu tarei, ir jie atsirado, - tiktai kvėpei,
ir jie buvo sukurti, -
nes nėra, kas apgalėtų tavo balsą.
15 Kalnai bus pajudinti nuo savo pamatų
tarsi vanduo;
tau žvilgtelėjus tirps uolos tarsi vaškas.
Bet tavęs pagarbiai bijantiems
esi be galo gailestingas.
16 Kiekvienos aukos malonus kvapas tau tėra niekniekis,
ir visų deginamųjų aukų taukai tau tėra mažmožis,
bet žmogus, bijantis VIEŠPATIES, yra didis.

17 Vargas tautoms,
sukylančioms prieš mano giminę!
VIEŠPATS Visagalis atmokės jiems,
teismo dieną juos nubaus:
ugniai ir kirmėlėms atiduos jų kūną.
Kentėdami jie verks amžinai".

Padėka18Atvykę į Jeruzalę, jie puolė kniūbsčia prieš Dievą. Vos tik žmonėms apsivalius, buvo atnašautos jų deginamosios aukos, savanoriškos atnašos ir jų dovanos. 19Judita pašventė Dievui ir visą Holoferno nuosavybę, kurią žmonės buvo jai atidavę, o tinklelį, kurį buvo pasiėmusi iš jo miegamojo, paaukojo kaip įžado atnašą. 20Tris mėnesius žmonės šventė savo šventę Jeruzalėje prieš šventovę. Ir Judita pasiliko švęsti su jais.

Juditos garsas21Praėjus toms dienoms, visi sugrįžo į savo paveldą. Judita parėjo į Betuliją ir liko gyventi savo ūkyje. Per visą gyvenimą ji buvo gerbiama visame krašte. 22Daug kas norėjo ją vesti, bet ji neatsidavė nė vienam vyrui visą savo gyvenimą po to, kai jos vyras Manasas mirė ir buvo palaidotas. 23Jos garsas plito vis labiau ir labiau, sulaukusi senatvės savo vyro namuose, mirė turėdama šimtą penkerius metus. Savo tarnaitei davė laisvę. Judita mirė Betulijoje ir buvo palaidota savo vyro Manaso oloje. 24Izraelio namai jos gedėjo septynias dienas. Prieš mirdama ji išdalijo savo nuosavybę visiems savo vyro Manaso artimiesiems ir savo artimiausiems giminaičiams.

25Niekad daugiau prie Juditos gyvos galvos ir ilgai dar po jos mirties niekas neišdrįso varginti izraeliečių.

ESTEROS KNYGA

A. ĮVADAS

A Mordekajo sapnas 1Antraisiais karaliaus Ahasuero Didžiojo metais, Nisano pirmąją dieną, Mordekajis, Kišo sūnaus Šimejo sūnaus Jairo sūnus, iš Benjamino giminės, sapnavo sapną. 2Mordekajis buvo žydas, gyvenąs Sūsos mieste, įžymus vyras, tarnaująs karaliaus dvare. 3Jis buvo kilęs iš belaisvių, kuriuos Babilono karalius Nebukadnezaras buvo paėmęs iš Jeruzalės drauge su Judo karaliumi Jekoniju.

4Šis buvo jo sapnas. Šauksmai ir sąmyšis, perkūnija ir žemės drebėjimas - suirutė žemėje! 5Du galingi slibinai atžygiavo, abu pasiruošę kovai, jie sušuko galingu riksmu. 6Jiems šaukiant, visos tautos pasiruoš mūšiui kovoti su teisiųjų tauta. 7Žemėje diena tamsos ir niūrumo, skausmo ir kančios, priespaudos ir baisios suirutės! 8Visa teisioji tauta buvo apimta nerimo, drebėjo iš baimės, laukdama ateinančių baisybių ir rengdamasi mirti, šaukėsi Dievo. 9Bet iš jų šaukimosi tartum iš šaltinio prasiveržė galinga upė, tikras potvynis! 10Užtekėjo šviesa ir saulė; nuolankieji buvo išaukštinti, išdidieji praryti.

11Susapnavęs tą sapną ir pamatęs, ką Dievas nori daryti, Mordekajis atsibudo. Visa tai paėmęs giliai į širdį, jis norėjo suprasti visas jo smulkmenas ir kiaurą dieną suko galvą.

Sąmokslas prieš karalių12Mordekajis snūduriavo rūmuose su Gabata ir Tara, dviem karaliaus eunuchais, esančiais rūmų sargyboje. 13Jis nugirdo jų svarstymus ir, pasidomėjęs apie jų šneką, sužinojo, kad jiedu rengiasi nužudyti karalių Ahasuerą. Jis tad dėl jų įspėjo karalių. 14Karalius anuos du eunuchus ištardė, ir prisipažinę abu buvo nubausti mirtimi. 15Tada karalius įsirašė tuos dalykus į savo atžymų knygą, ir Mordekajis juos nusirašė. 16Be to, karalius paskyrė Mordekajį į tarnybą karaliaus dvare ir atsilygino jam dovanomis.

17Betgi Hamedato sūnus Hamanas, Agagitas, kuris buvo įgijęs didelę karaliaus malonę, norėjo pakenkti Mordekajui ir jo tautai, keršydamas už anuos du karaliaus eunuchus.

B. ESTEROS IŠKILIMAS

1Ahasuero puota 1Tai įvyko Ahasuero dienomis, - to Ahasuero, kuris valdė šimtą ir dvidešimt septynias sritis nuo Indijos iki Etiopijos. 2Tuo metu, kai karalius Ahasueras sėdėjo karališkajame soste Sūsos pilyje, 3trisdešimtaisiais savo karaliavimo metais, jis iškėlė puotą visiems savo didžiūnams ir dvariškiams: Persijos ir Medijos kariškiams, didikams ir sričių valdytojams. 4Per šimtą aštuoniasdešimt dienų jis rodė didžiulius savo karalystės turtus ir tviskančią savo didybės šlovę.

5Pasibaigus toms dienoms, karalius savo sodo rūmų kieme iškėlė septynių dienų puotą visiems žmonėms, - didikams ir paprastiems, - gyvenantiems sostinėje Sūsoje. 6Kiemas buvo išpuoštas baltomis ir mėlynomis medvilnės uždangomis, lininėmis tamsiai raudonos spalvos virvėmis, pritvirtintomis prie sidabrinių žiedų ant marmurinių šulų. Asloje iš porfyro, marmuro, perlamutro ir spalvotų akmenų buvo išdėstyti auksiniai ir sidabriniai maigūnai. 7Gėrimai buvo pilami į auksines taures, nė viena jų nebuvo panaši į kitas, ir karališko vyno buvo apstu, kaip dera karaliaus dosnumui. 8Karaliaus įsaku buvo geriama nesivaržant, nes jis buvo nurodęs visiems savo rūmų padavėjams elgtis su kiekvienu svečiu pagal svečio norą.

9Be to, ir karalienė Vaštė iškėlė puotą moterims karaliaus Ahasuero rūmuose.

Karalienė Vaštė užsitraukia nemalonę10Septintą dieną, kai karaliaus širdis buvo įsilinksminusi nuo vyno, jis paliepė Mehumanui, Biztai, Harbonai, Bigtai, Abagtai, Zetarui ir Karkasui - septyniems jam tarnaujantiems eunuchams - 11atvesti karalienę Vaštę su karališku vainiku ant galvos prieš karalių, idant jis parodytų jos grožį svečiams ir pareigūnams, nes ji buvo graži moteris. 12Tačiau karalienė Vaštė, išgirdusi eunuchų perduotą karaliaus įsakymą, ateiti atsisakė. Dėl to karalius įširdo ir degė pykčiu. 13Nedelsdamas karalius pasitarė su išminčiais, žinančiais įstatymus. Mat karaliui buvo įprasta kreiptis į visus, kurie išmanė įstatymus ir papročius. 14Jo artimi patarėjai buvo Charšena, Šetaras, Admata, Taršišas, Meresas, Marsena ir Memukanas - septyni Persijos ir Medijos didžiūnai, kurie asmeniškai kalbėdavosi su karaliumi ir užėmė karalystėje pirmą vietą. 15"Kaip turi būti pasielgta, - jis klausė, - pagal įstatymą su karaliene Vašte, kuri atsisakė paklusti karaliaus Ahasuero per eunuchus duotam įsakymui?"

16Tada Memukanas karaliaus ir didžiūnų akivaizdoje tarė: "Karalienė Vaštė nusikalto ne tik karaliui, bet ir visiems pareigūnams bei žmonėms visose karaliaus Ahasuero valdose. 17Visos moterys, išgirdusios gandus apie karalienės elgesį, žiūrės su panieka į savo vyrus, nes jos manys: 'Karalius Ahasueras įsakė, kad karalienė Vaštė būtų atvesta pas jį, bet ji nėjo'. 18Taigi šią dieną tos Persijos ir Medijos didžiūnės, kurios jau yra išgirdusios apie karalienės elgesį, sukils prieš visus karaliaus pareigūnus, ir nebus galo paniekai ir pykčiui! 19Jeigu tai patinka karaliui, tebūna paskelbtas jo neatšaukiamas karaliaus įsakas ir įrašyta į persų ir medų įstatymus, kad Vaštė niekad daugiau nepasirodys karaliaus Ahasuero akivaizdoje. Tesuteikia karalius jos karališką garbę moteriai, kuri yra vertesnė, negu ji. 20Tebūna šis karaliaus duotas įsakas paskelbtas visoje jo karalystėje, - o ji plati, - ir visos moterys gerbs savo vyrus - kilmingus ir prasčiokus".

21Pasiūlymas patiko karaliui ir jo didžiūnams. Karalius padarė, kaip Memukanas buvo pasiūlęs. 22Jis išsiuntinėjo laiškus į visas karaliaus valdas, į kiekvieną sritį jos raštu ir kiekvienai tautai jos kalba, pareikšdamas, kad kiekvienas vyras turi būti šeimininkas savo namuose.

2Estera tampa karaliene 1Tada, kai karaliaus Ahasuero pyktis atvėso, jis pergalvojo, ką Vaštė buvo padariusi ir kas buvo prieš ją nuspręsta. 2Karaliaus pažai pakišo mintį: "Karaliui turi būti suieškota gražių mergelių. 3Tepaskiria karalius įgaliotinius į kiekvieną savo karalystės valdą, kad surinktų visas gražias mergeles į pilį Sūsoje - į haremą karaliaus eunucho moterų sergėtojo Hegajo priežiūron. Tebūna joms duota, ko tik joms reikia pasigražinti. 4Tuomet mergelė, kuri labiausiai patiks karaliui, tebūna karaliene vietoj Vaštės". Karaliui toks pasiūlymas patiko, jis taip ir padarė.

5Sūsos pilyje gyveno žydas, vardu Mordekajis, sūnus Jairo sūnaus Šimejo, sūnaus Kišo, iš Benjamino giminės. 6Iš Jeruzalės Kišas buvo išvarytas kartu su Judo karaliumi ir kitais tremtiniais, kuriuos buvo paėmęs į nelaisvę Babilono karalius Nebukadnezaras. 7Mordekajis užaugino Hadasą, tai yra Esterą, savo dėdės dukterį, nes ji buvo netekusi ir tėvo, ir motinos. Mergelė buvo gražiai nuaugusi ir dailios išvaizdos. Mirus jos tėvui ir motinai, Mordekajis paėmė ją kaip savo dukterį.

8Paskelbus karaliaus žodį bei įsaką ir surinkus į Sūsos pilį daug mergelių Hegajo priežiūroje, ir Estera buvo paimta į karaliaus rūmus, į moterų sergėtojo Hegajo priežiūrą. 9Mergelė jam patiko ir įgijo jo malonę. Jis tad ne tik nedelsdamas aprūpino ją pasigražinimo priemonėmis ir maisto daviniu, bet davė jai ir septynias parinktas tarnaites iš karaliaus rūmų bei perkėlė ir ją, ir jos tarnaites į geriausią haremo vietą. 10Estera nei savo tautybės, nei šeimos neatskleidė, nes

Mordekajis buvo uždraudęs jai tą daryti.

11Mordekajis kasdien vaikščiodavo prieš moterų namų kiemą, norėdamas sužinoti, kaip Esterai einasi ir kaip su ja elgiamasi.

12Po nustatyto moterims dvylikos mėnesių pasiruošimo kiekviena mergelė iš eilės ėjo aplankyti karaliaus Ahasuero. Iš šio pasigražinimo laikotarpio šeši mėnesiai buvo praleisti vartojant aliejų ir mirą, o kiti šeši vartojant kvepalus ir moterų pasigražinimo priemones. 13Tuomet, kai mergelė turėjo eiti pas karalių, jai buvo leista pasiimti iš moterų namų neštis į karaliaus rūmus, ko tik ji prašė. 14Ji, būdavo, nueina vakare, o rytmetį sugrįžta į kitą moterų namą, karaliaus sugulovių saugotojo eunucho Šaašgazo priežiūron. Pas karalių ji eiti daugiau nebegalėjo, nebent karalius ja būtų buvęs patenkintas ir vardu ją pasišaukęs.

15O Estera, - duktė Abihailo, kurio sūnėnas Mordekajis buvo ją išauginęs kaip savo dukterį, - atėjus jos eilei aplankyti karalių, neprašė nieko neštis, o tik tai nešėsi, kas moterų sergėtojo karaliaus eunucho Hegajo jai buvo paskirta. Betgi visi, ją matydami, žavėjosi ja. 16Estera buvo nuvesta pas karalių Ahasuerą į jo rūmus dešimtą mėnesį, kuris yra Tebeto mėnuo, septintaisiais jo karaliavimo metais. 17Karalius pamilo Esterą labiau už visas kitas moteris; ji įgijo jo malonę ir palankumą labiau, negu visos kitos mergelės. Jis tad uždėjo jai ant galvos karališką vainiką ir padarė ją karaliene vietoj Vaštės. 18Esteros garbei karalius iškėlė didelę puotą visiems savo didžiūnams ir dvariškiams. Be to, jis paskelbė sritims atleidimą nuo mokesčių ir dalijo dovanas, kaip dera karaliui.

Mordekajis ir Hamanas19 Nuo to meto, kai mergelės buvo surinktos, Mordekajis leido laiką prie Karaliaus vartų. 20Estera dar nebuvo atskleidusi savo šeimos ar tautos, nes Mordekajis buvo uždraudęs tai daryti. Ji ir toliau klausė Mordekajo pamokymų, lygiai kaip buvo dariusi, būdama jo augintinė.

21Tuo metu, kai Mordekajis leido laiką prie Karaliaus vartų, Bigtanas ir Terešas, du slenkstį saugantys karaliaus eunuchai, supyko ir rengė sąmokslą, norėdami pakelti ranką prieš karalių Ahasuerą. 22Mordekajis, apie tai sužinojęs, pasakė karalienei Esterai, o Estera pranešė apie tai karaliui Mordekajo vardu. 23Dalykas buvo ištirtas ir patikrintas. Jiedu abu buvo pamauti ant baslių. Tai buvo įrašyta į metraščių knygas karaliaus akivaizdoje.

C. HAMANO SĄMOKSLAS PRIEŠ ŽYDUS

3Mordekajis atsisako pagarbinti Hamaną 1Po šių įvykių karalius Ahasueras, paaukštindamas Hamedato Agagito sūnų Hamaną, davė jam svarbesnę vietą ir pasodino jį aukščiau už visus kitus su juo esančius pareigūnus. 2Visi karaliaus dvariškiai rūmų vartuose klaupdavosi ir puldavo kniūbsti prieš Hamaną, nes taip jį pagerbti buvo įsakęs karalius. Betgi Mordekajis nei klaupdavosi, nei puldavo kniūbsčia. 3Tad karaliaus dvariškiai, buvę su juo Karaliaus vartuose, Mordekajui sakė: "Kodėl tu nepaklūsti karaliaus įsakymui?" 4Kai jie primindavo jam tai diena iš dienos ir jis nenorėjo paklusti, jie pranešė Hamanui, norėdami pamatyti, ar Mordekajo elgesys bus priimtinas. Mat Mordekajis buvo jiems pasisakęs, kad jis esąs žydas.

Hamanas kėsinasi prieš žydus 5Hamanas, patyręs, kad Mordekajis iš tikrųjų nesiklaupia ir nepuola priešais jį kniūbsčia, labai įniršo. 6Bet jam atrodė per maža pakelti ranką tik prieš Mordekajį. Kadangi Hamanui buvo pranešta, kad Mordekajis esąs žydas, jis norėjo sunaikinti ir visus žydus - Mordekajo tautą, - esančius visoje karaliaus Ahasuero karalystėje. 7Pirmąjį mėnesį, tai

yra Nisano mėnesį, dvyliktaisiais karaliaus Ahasuero metais, buvo mestas "Pur", kuris reiškia "Burtas", Hamano akivaizdoje, norint nustatyti dieną ir mėnesį, kada per vieną dieną būtų sunaikinta Mordekajo tauta. Burtas nurodė dvyliktojo, tai yra Adaro, mėnesio tryliktąją dieną.

Įsakas prieš žydus8Tada Hamanas karaliui Ahasuerui tarė: "Visose tavo karalystės valdose gyvena išblaškyta, betgi atskira tauta su savo įstatymais, kurie skiriasi nuo visų kitų tautų įstatymų. Karaliaus įsakų jie nesilaiko! Todėl karaliui netinka juos pakęsti. 9Jei karaliui atrodo gera, tebūna paskelbtas įsakas juos sunaikinti. O aš atsversiu dešimt tūkstančių sidabrinių talentų tavo valdytojams padėti į karaliaus iždą". 10Karalius nuėmė antspaudo žiedą ir padavė jį Hamedato Agagito sūnui Hamanui, žydų priešui. 11"Sidabrą gali sau pasilaikyti, - karalius tarė Hamanui, - o su ta tauta daryk, kas tau atrodo gera".

12Taigi buvo pašaukti karaliaus raštininkai. Pirmojo mėnesio tryliktąją dieną jie parašė Hamano padiktuotą įsaką karaliaus satrapams, visų sričių valdytojams ir kiekvienos tautos pareigūnams, kiekvienai valdai jų raštu ir kiekvienai tautai jos kalba. Įsakas buvo parašytas karaliaus Ahasuero vardu ir užantspauduotas karališkuoju antspaudo žiedu. 13Laiškai buvo išsiųsti per bėgikus į visas karaliaus valdas, kad visi žydai, - jauni ir seni, moterys ir vaikai, - turi būti sunaikinti, iššudyti ir išnaikinti per vieną dieną - dvyliktojo mėnesio, tai yra Adaro, tryliktąją dieną, o jų turtai turi būti paimti kaip grobis.

B 1Šis yra to laiško nuorašas: "Didysis karalius Ahasueras rašo šiuo reikalu šimto dvidešimt septynių sričių nuo Indijos iki Etiopijos valdytojams ir jiems pavaldiems jų įgaliotiniams. 2Būdamas daugelio tautų valdovas ir valdydamas visą pasaulį, aš pasiryžau nesigriebti įžūlios galybės, bet visad elgtis su santūriu gerumu ir parūpinti savo pavaldiniams laisvą nuo vargų gyvenimą. Taigi, kurdamas savo karalystę žmonišką ir laiduodamas netrukdomą keliavimą po visą kraštą, aš pasiryžau atkurti tą taiką, kurios trokšta visi žmonės.

3Kai tariausi su savo patarėjais, kaip šis tikslas turėtų būti pasiektas, vienas jų, vardu Hamanas, tarp mūsų žymus sveika išmintimi, gerbiamas dėl savo ištikimo atsidavimo ir pasiekęs antrąją vietą karalystėje, 4atkreipė mūsų dėmesį į tai, kad yra išsisklaidžiusi po visas pasaulio gentis nedraugiška tauta, kurios įstatymai daro ją priešišką visoms tautoms ir kuri nuolat taip atsisako klausyti karaliaus įsakų, kad mūsų geriausiu noru kuriama karalystės santaika negali būti įgyvendinta. 5Tad supratę, kad ši tauta, ir tik ji viena, yra visiškai priešiška visai žmonijai, nuo kurios ji skiriasi savo keistais įstatymais, kenkia mūsų užmojams ir daro tokius baisius nusikaltimus, jog gresia karalystės gerovei, 6mes šiuo raštu įsakome, kad visi jums nurodyti asmenys laiškuose per Hamaną, paskirtą rūpintis šiais reikalais, ir mūsų antrąjį tėvą, visi, įskaitant žmonas ir vaikus, turi būti iki vieno išnaikinti jų priešų kalaviju be užuojautos ir pasigailėjimo šių metų dvyliktojo - Adaro - mėnesio keturioliktąją dieną, 7idant žmonės, buvę visad priešiški, per vieną dieną būtų nuvaryti į Hadą, kad būtų laiduota mūsų tvirta ir pastovi valdžia".

3-ojo skyriaus tęsinys14Šio rašto nuorašas turėjo būti perduotas į visas valdas, kad būtų paskelbtas kaip įsakas visoms kiekvienos valdos tautoms, idant būtų pasiruošta tai dienai. 15Karaliaus įsakymu bėgikai sparčiai išskubėjo į kelionę. Įsakas buvo paskelbtas ir Sūsos pilyje.

Karalius ir Hamanas sėdosi vaišintis, bet Sūsos miestas buvo apstulbintas.

4Mordekajis prašo Esterą gelbėti 1Mordekajis, sužinojęs visa, kas buvo įvykę, persiplėšė savo drabužius, apsivilko ašutine, apsibarstė galvą pelenais ir, garsiai ir karčiai verkdamas, ėjo per

miestą. 2Jis atėjo prie pat Karaliaus vartų įėjimo, nes vilkinčiam ašutine į Karaliaus vartus nebuvo leidžiama įeiti.

3Taip pat ir kiekvienoje valdoje, kurią buvo pasiekęs karaliaus raštas ir įsakas, žydai labai gedėjo pasninkaudami, verkdami ir aimanuodami. Daugumas jų gulėjo ant ašutinės ir pelenų.

4Kai Esteros tarnaitės ir eunuchai atėjo ir jai pranešė, karalienė buvo pritrenkta. Ji nusiuntė Mordekajui drabužius apsirengti, kad galėtų nusivilkti ašutinę, bet jis atsisakė priimti. 5Estera tad, pasišaukusi Hatachą, vieną iš karališkų eunuchų, kuriuos karalius buvo paskyręs jai tarnauti, įsakė jam nueiti pas Mordekajį sužinoti viso to priežastis. 6Hatachas tad nuėjo į miesto aikštę priešais Karaliaus vartus. 7Tada Mordekajis pranešė visa, kas jam buvo nutikę, ir apie tikslią sumą pinigų, kurią Hamanas buvo pažadėjęs įmokėti į karaliaus iždą už žydų sunaikinimą. 8Mordekajis padavė jam ir nuorašą rašyto įsako, kuris buvęs pakabintas Sūsoje, apie jų sunaikinimą. Jis prašė parodyti jį Esterai ir, pranešus jai, įpareigoti ją, kad eitų pas karalių užtarti ir maldauti jį už savo tautą. "Prisimink kukliąsias savo kilmės dienas, - Mordekajis jam liepė jai pasakyti, - kai augai mano globoje, nes Hamanas, antrasis po karaliaus, reikalauja mūsų mirties".

9Hatachas tad sugrįžęs perdavė Esterai visa, ką Mordekajis buvo sakęs. 10Tada Estera paliepė Hatachui nunešti Mordekajui tokį atsakymą: 11"Visi karaliaus dvariškiai ir net žmonės karaliaus valdose žino, kad turi būti nubaustas mirties bausme, kiekvienas, vyras ar moteris, kuris nebūdamas pašauktas drįstų eiti pas karalių į vidinį kiemą. Tik jeigu karalius ištiestų jam auksinį skeptrą, jis gali likti gyvas. O aš nesu buvusi pašaukta eiti pas karalių jau trisdešimt dienų!"

12Kai Mordekajui buvo pranešta, ką Estera buvo sakiusi, 13jis paliepė taip Esterai atsakyti: "Nemanyk, kad karaliaus rūmuose būsi saugesnė, negu kiti žydai! 14Juk jeigu iš tikrųjų tylėsi tokiu metu kaip dabar, žydams pagalba ir išgelbėjimas ateis iš kitos vietos, bet tu ir tavo tėvo šeima pražus. Kas gali žinoti? Galbūt tu pasiekei karališkąjį sostą kaip tik tokiam metui kaip dabar".

15Tada Estera, atsakydama Mordekajui, tarė: 16"Eik, surink visus žydus, kurie gyvena Sūsoje. Pasninkaukite už mane! Nevalgykite ir negerkite per tris dienas nei naktį, nei dieną. Ir aš drauge su savo tarnaitėmis, kaip ir jūs, pasninkausiu. Paskui, nepaisydama įstatymo, aš eisiu pas karalių. Jeigu turėsiu žūti, žūsiu!" 17Mordekajis, palikęs vartus, įvykdė visa, ką Estera buvo įsakiusi.

C Mordekajo malda 1Tada Mordekajis, atsimindamas visa, ką VIEŠPATS buvo padaręs, meldėsi VIEŠPAČIUI, 2tardamas:

"VIEŠPATIE Dieve, visagalis Karaliau, visata yra tavo galioje!
Nėra kas galėtų tau pasipriešinti,
kai tu nori išgelbėti Izraelį.

3 Tu padarei dangų ir žemę
ir visa, kas nuostabu po dangumi.
4 Tu esi visatos VIEŠPATS!
VIEŠPATIE, nėra kas galėtų tau atsispirti!

5 Tu visa žinai!
Tu žinai, VIEŠPATIE,
kad ne įžūlumas, ne puikybė,
ne tuščia garbė paskatino mane daryti,

ką padariau, -
atsisakyti pulti kniūbsčia
prieš išdidųjį Hamaną.
6 Noriai būčiau bučiavęs jo kojų padus
Izraeliui išgelbėti.

7 Bet tai padariau,
idant nestatyčiau žmogaus garbės
aukščiau už Dievo garbę.
Nepulsiu kniūbsčia nė prieš vieną,
tik, VIEŠPATIE, prieš tave.
Ne iš puikybės taip elgiuosi!

8 Dabar tad, VIEŠPATIE Dieve,
Karaliau, Abraomo Dieve,
pasigailėk savo tautos,
nes mūsų priešai rengia mums pražūtį
ir nori sunaikinti tavo senąjį paveldą.
9 Neatstumk savo dalies,
kurią atpirkai sau iš Egipto žemės.
10 Išklausyk mano maldą,
pasigailėk savo paveldo
ir paversk mūsų gedulą džiaugsmu,
kad išliktume gyvi, VIEŠPATIE,
giesme šlovintume tavo vardą.
Nenutildyk burnos tų, kurie tave šlovina!"

11Ir visas Izraelis šaukė iš visų jėgų, nes mirtis įžūliai žiūrėjo jiems į akis.

Esteros malda12Ir karalienė Estera, mirtino sielvarto apimta, šaukėsi VIEŠPATIES. 13Nusivilkusi savo puošnius drabužius, apsivilko skurdo ir gedulo apdaru. Vietoj brangių kvepalų apibarstė sau galvą pelenais ir atmatomis. Savo kūną ji nepaprastai marino. Visi šventiški papuošalai buvo padėti į šalį, ir jos plaukai buvo labai sutaršyti.

14Ji maldavo VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą, tardama:

"Mano VIEŠPATIE, mūsų Karaliau,
tu esi Vienintelis!
Padėk man, esu viena,
neturiu kas man padėtų, išskyrus tave,
15 nes į savo rankas imu savo gyvastį.
16 Nuo mažumės girdėjau savo šeimos skreite,
kad tu, VIEŠPATIE, išsirinkai Izraelį iš visų tautų,
o mūsų tėvus ir visų jų protėvius
būti tavo amžinu paveldu
ir kad įvykdei visus jiems duotus pažadus.

17 Bet dabar mes esame nusidėję tau,

ir tu esi atidavęs mus į rankas mūsų priešams,
18 nes mes garbinome jų dievus.
VIEŠPATIE, tu esi teisus!

19 Mūsų karti vergija jų nepatenkina:
jie yra savo stabams pažadėję
20 panaikinti tavo lūpomis ištartą įsaką,
sunaikinti tavo paveldą,
nutildyti burną tų, kurie tave šlovina,
užgesinti tavo Namų ir aukuro garbę,
21 atverti burną pagonių jų stabų garbei
ir amžinai dievinti mirtingą karalių.

22 VIEŠPATIE, nepalik savo skeptro tiems,
kurie yra niekas.
Neleisk jiems džiaugtis mūsų žūtimi,
nugręžk jų sąmokslą prieš juos pačius
ir padaryk pamoką iš žmogaus,
kuris visa tai pradėjo.
23 Rūpinkis mumis, VIEŠPATIE!
Mums, šio sielvarto ištiktiems, apsireikšk!
Duok man drąsos,
dievų Karaliau ir visų galybių Valdove!
24 Įdėk įtaigius žodžius man į burną,
kai būsiu pas liūtą,
ir nuteik jo širdį taip nekęsti mūsų priešo,
kad gautų galą jis ir visi,
kurie jam pritaria!

25 Išgelbėk mus savo ranka
ir ateik man padėti, nes esu viena
ir neturiu kito,
vien tik tave, VIEŠPATIE! Tu visa žinai.
26 Žinai tad, jog nekenčiu nedorėlių garbės
ir bjauriuosi lova neapipjaustytųjų
ar bet kokio svetimtaučio.
27 Žinai tad, jog esu priversta,
jog bjauriuosi didybės ženklu,
esančiu man ant galvos, kai pasirodau dvare.
Bjauriuosi juo tarsi nešvariu skuduru, -
jo nenešioju savo laisvomis dienomis.
28 Tavo tarnaitė nėra niekad valgiusi prie Hamano stalo
nei džiūgavusi karaliaus puotoje
ar gėrusi liejamųjų aukų vyno.
29 Nuo tos dienos, kai buvo čia atvesta, iki šiol

tavo tarnaitė nėra turėjusi kito džiaugsmo,
vien tik tave, VIEŠPATIE, Abraomo Dieve.
30 Dieve, kurio galybė visus nustelbia,
išgirsk bevilčių balsą,
išgelbėk mus iš nedorėlių rankos
ir apsaugok mane nuo baimės".

D Karalius priima Esterą 1Trečią dieną, pabaigusi melstis, ji nusivilko savo atgailos apdarą ir apsirengė karališkaisiais drabužiais. 2Pasimeldusi Dievui, kuris saugo visus ir gelbsti, švytėdama grožiu, ji pasiėmė su savimi dvi palydoves. 3Į vieną ji grakščiai rėmėsi, 4o kita ją lydėjo, nešdama jos drabužių valktį. 5Ji visa švytėjo pačiu grožio žydėjimu, jos veidas spindėjo džiaugsmu ir meile, nors širdis drebėjo iš baimės.

6Praėjusi pro visas duris, ji atsistojo prieš karalių. Jis sėdėjo karališkajame soste, apsirengęs puošniu karaliaus apdaru, tviskančiu auksu ir brangakmeniais, - stulbinantis reginys! 7Karalius, pakėlęs veidą, nušviestą karališkos didybės, degdamas pykčiu į ją pasižiūrėjo. Karalienė sukniubo, pabalo ir, paremdama galvą į pirma jos einančią palydovę, nualpo. 8Betgi Dievas perkeitė karaliaus pyktį į gerumą. Susijaudinęs jis pašoko nuo sosto ir, paėmęs ją į glėbį, drąsino raminančiais žodžiais, kol ji atsipeikėjo. 9"Kas atsitiko, Estera? - jis tarė jai. - Aš esu tavo brolis. Nebijok! 10Tu nemirsi, nes šis mūsų įsakas skirtas paprastiems žmonėms. 11Eikš čia!" 12Pakėlęs auksinį skeptrą, jis palietė juo Esteros kaklą ir ją apkabinęs tarė: "Sakyk man!"

13Ji atsakė: "Mačiau tave, mano viešpatie, kaip Dievo angelą, ir mano širdį apėmė tavo didybės baimė, 14nes tu esi stulbinantis, mano viešpatie, nors tavo žvilgsnis ir sklidinas gerumo". 15Tai sakydama, ji vėl nualpo. 16Karalius dar labiau susijaudino, o visi jo dvariškiai stengėsi ją atgaivinti.

5 1{Taigi trečią dieną Estera, apsivilkusi karališkuoju apdaru, atsistojo vidiniame kieme priešais karaliaus rūmus, karaliui sėdint sosto menėje karališkajame soste priešais rūmų tarpdurį. 2Vis dėlto jis pamatė karalienę Esterą, stovinčią kieme, ji rado malonę jo akyse. Karalius ištiesė Esterai auksinį skeptrą, kurį jis laikė rankoje. Estera, priėjusi prie jo, palietė skeptro galą.}

3Tada karalius jai tarė: "Kas atsitiko, karaliene Estera? Ko tu prašai? Net jeigu tai būtų ir pusė mano karalystės, bus tau suteikta". - 4"Jeigu karaliui patinka, - atsakė Estera, - prašyčiau karalių ir Hamaną ateiti šiandien į puotą, kurią esu prirengusi". 5Karalius tad įsakė: "Skubiai atveskite Hamaną, kad įvykdytume, ko Estera pageidauja".

Pirmoji Esteros puota Taigi karalius nuėjo su Hamanu į puotą, kurią buvo prirengusi Estera. 6Puotoje geriant vyną, karalius Esterą klausė: "Ko tu trokšti? Tai bus tau suteikta! Ko tu prašai? Nors tai ir pusė karalystės būtų, tai bus įvykdyta!" - 7"Šitoks yra mano troškimas ir prašymas, - Estera atsakė, - 8jeigu radau malonės karaliaus akyse ir jeigu patiktų suteikti, ko trokštu, ir patenkinti mano prašymą, prašyčiau karalių ateiti rytoj su Hamanu į puotą, kurią jums prirengsiu. Rytoj tad padarysiu, kaip karalius sako".

Hamano sąmokslas prieš Mordekajį9Tą dieną Hamanas išėjo linksmas ir labai gerai nusiteikęs. Bet pamatęs, kad Mordekajis, jam priėjus prie Karaliaus vartų, neatsistojo ir net nepasijudino, jis ant jo labai įsiuto. 10Betgi Hamanas susivaldė ir, sugrįžęs namo, pasišaukė savo bičiulius ir žmoną Zerešą. 11Jis nupasakojo jiems apie savo prabangius turtus, visą pulką sūnų ir kaip daug sykių karalius buvo jį pagerbęs, o dabar iškėlęs jį virš visų karaliaus pareigūnų ir dvariškių. 12"Be to, -

pridūrė Hamanas, - karalienė Estera pakvietė mane ir karalių - nė vieno kito, tik mane - į puotą, kurią ji buvo prirengusi. Ir rytoj aš esu pakviestas su karaliumi. 13Tačiau visa tai man nublanksta, kai tik pamatau Mordekajį Žydą, sėdintį prie Karaliaus vartų". 14Jo žmona Zereša ir visi jo bičiuliai jam kalbėjo: "Liepk pastatyti kartuves, penkiasdešimties uolekčių aukščio, ir rytoj rytą paprašyk karalių, kad įsakytų ant jų pakarti Mordekajį. Tada linksmas eik į puotą su karaliumi". Šis pasiūlymas Hamanui patiko. Jis paliepė pastatyti kartuves.

D. ŽYDAI APGINAMI

6Karalius atlygina Mordekajui 1Tą naktį karalius, negalėdamas užmigti, paprašė atnešti Atžymų - Metraščių - knygą. Ji buvo skaitoma karaliui. 2Skaitant buvo rasta pažymėta, kad Mordekajis buvo pranešęs apie Bigtaną ir Terešą, du karaliaus eunuchus, rūmų slenksčio sargus, rengusius sąmokslą nužudyti karalių Ahasuerą. 3"Kokia garbė ar paaukštinimas buvo suteikta už tai Mordekajui?" - teiravosi karalius. "Nieko jam nebuvo duota", - atsakė pas karalių esantys tarnai.

4"Kas yra kieme?" - paklausė karalius. Hamanas buvo ką tik įėjęs į karaliaus rūmų prieškiemį pakišti minties karaliui, kad Mordekajis būtų pakartas kartuvėse, kurias jis buvo prirengęs. 5Karaliaus tarnai jam atsakė: "Hamanas laukia kieme". - "Tegu įeina!" - tarė karalius. 6Hamanui įėjus, karalius jį prakalbino: "Ką reikėtų padaryti žmogui, kurį karalius nori ypatingai pagerbti?" Hamanas pagalvojo: "Ką kitą norėtų karalius labiau pagerbti, jeigu ne mane?" 7Jis tad karaliui taip atsakė: "Žmogui, kurį karalius nori pagerbti, 8turėtų būti atneštas karališkas apdaras, kurį yra vilkėjęs karalius, ir atvestas žirgas, ant kurio karalius jojo, kai jam ant galvos buvo uždėtas karaliaus vainikas. 9Apdaras ir žirgas turėtų būti pavesti vienam kilmingiausiųjų karaliaus pareigūnų. Teaprengia jis žmogų, kurį karalius nori ypatingai pagerbti, ir, užsodinęs jį ant žirgo, teveda tą žmogų per miesto aikštę ir jo priekyje eidamas tegu skelbia: 'Taip daroma žmogui, kurį karalius nori ypatingai pagerbti!'"

10Tada karalius Hamanui tarė: "Skubėk tad! Paimk apdarą ir žirgą, kaip esi pasiūlęs, ir padaryk tai Mordekajui Žydui, kuris sėdi prie Karaliaus vartų. Nepraleisk nieko iš to, ką esi pasiūlęs!" 11Hamanas tad paėmė apdarą ir žirgą, aprengė Mordekajį ir, užsodinęs ant žirgo, vedė jį per miesto aikštę ir jo priekyje eidamas šaukė: "Taip daroma žmogui, kurį karalius nori ypatingai pagerbti!"

12Paskui Mordekajis sugrįžo prie Karaliaus vartų, o Hamanas nuskubėjo į savo namus, prislėgtas ir pridengta galva. 13Kai papasakojo savo žmonai Zerešai ir visiems bičiuliams viską, kas jam buvo nutikę, jo patarėjai ir žmona Zereša jam tarė: "Tu pradedi kristi, o Mordekajis kilti. Jeigu jis yra iš žydų palikuonių, tu jo nenugalėsi. Jam esant prieš tave, tu tikrai turėsi žūti".

Antroji Esteros puota14Jiems dar tebesikalbant, atvyko karaliaus eunuchai ir paskubom išvedė jį į puotą, kurią buvo prirengusi Estera.

7 1Taigi karalius ir Hamanas nuėjo puotauti su karaliene Estera. 2Antrą dieną, puotos metu geriant vyną, karalius klausė Esterą: "Ko tu nori, karaliene Estera? Tai bus tau suteikta! Ko tu prašai? Nors pusė karalystės būtų, tai bus įvykdyta!" 3Atsakydama, karalienė Estera jam tarė: "Jeigu radau malonės tavo akyse, karaliau, ir jeigu patinka karaliui, tebūna man suteikta mano gyvastis, toks yra mano noras, ir gyvastis mano tautos, toks yra mano prašymas. 4Mano tauta ir aš esame parduoti, kad būtume sunaikinti! Žudynėms ir išnaikinimui! Jeigu būtume buvę parduoti kaip vergai ir vergės, aš būčiau tylėjusi. Betgi mūsų priešas negalėtų atitaisyti žalos, padarytos karaliui mūsų žūtimi".

5"Kas jis? - sušuko karalius Ahasueras karalienei Esterai, - kur yra tas, kuris išdrįso tai daryti?" 6Estera atsakė: "Priešas ir engėjas yra šis nedorėlis Hamanas!" Hamanas susigūžė iš baimės prieš karalių ir karalienę. 7Karalius pakilo nuo puotos stalo įtūžęs ir išėjo į rūmų sodą, bet Hamanas pasiliko maldauti palikti jį gyvą, nes jis matė, kad karalius buvo pasmerkęs jį pražūčiai. 8Karaliui sugrįžus iš rūmų sodo į puotos menę, Hamanas buvo sukniubęs prie guolio, kuriame sėdėjo atsilošusi Estera. "Nejau jis nori, - sušuko karalius, - net karalienę išniekinti mano rūmuose?" Vos tiems žodžiams išėjus iš karaliaus burnos, buvo uždengtas Hamanui veidas.

Hamano bausmė9Tada Harbona, vienas iš karaliui tarnaujančių eunuchų, tarė: "Štai kartuvės prie Hamano namų, penkiasdešimties uolekčių aukščio, kurias Hamanas buvo prirengęs Mordekajui, savo žodžiu išgelbėjusiam karalių". - "Pakarkite jį jose!" - įsakė karalius. 10Taigi Hamanas buvo pakartas kartuvėse, kurias buvo pastatęs Mordekajui. Tada karaliaus pyktis atlyžo.

8Antrasis karaliaus įsakas 1Tą dieną karalius Ahasueras atidavė žydų engėjo Hamano namus karalienei Esterai. Mordekajį karalius priėmė, nes Estera buvo pasakiusi, kad jis yra jos giminaitis. 2Tada karalius nuėmė savo antspaudo žiedą, atimtą iš Hamano, ir padavė jį Mordekajui, o Estera pavedė Mordekajui valdyti Hamano namus.

3Tada Estera vėl kreipėsi į karalių. Parpuolusi jam po kojų, verkdama maldavo jį, kad sužlugdytų piktas Hamano Agagito užmačias ir jo surengtą sąmokslą prieš žydus. 4Karaliui ištiesus Esterai auksinį skeptrą, 5ji pakilo nuo žemės ir atsistojo prieš jį. "Jei karaliui patinka, - tarė Estera, - jeigu aš radau malonės jo akivaizdoje, jeigu šis dalykas karaliui atrodo geras ir jeigu aš turiu jo sutikimą, tebūna parašytas įsakas atšaukti Hamedato Agagito sūnaus Hamano užmačias - laiškus, kuriuos jis parašė, duodamas įsakymus sunaikinti žydus, esančius visose karaliaus valdose. 6Kaipgi aš galiu pakelti nelaimę, kuri grasina mano tautai? Kaipgi aš galiu pakelti savo giminės sunaikinimą?" 7Karalius Ahasueras tarė Esterai ir Mordekajui Žydui: "Tikėkite manimi, aš savo ruožtu atidaviau Esterai Hamano namus, ir jis buvo pakartas už tai, kad rengė sąmokslą pakelti ranką prieš žydus. 8Jūs tad savo ruožtu galite rašyti laišką žydų reikalu karaliaus vardu, kaip jums atrodo gera, ir užantspauduoti jį karaliaus žiedu, nes įsakas, parašytas karaliaus vardu ir užantspauduotas karaliaus žiedu, negali būti atšauktas".

9Tuo metu, trečiojo mėnesio - Sivano - dvidešimt trečiąją dieną, buvo pašaukti karaliaus raštininkai. Įsakas buvo parašytas pagal visa, ką įsakė Mordekajis, visiems žydams, satrapams, valdytojams ir pareigūnams visų valdų nuo Indijos iki Etiopijos, visoms šimtas dvidešimt septynioms sritims, kiekvienai sričiai jos raštu ir kiekvienai tautai jos kalba, taip pat ir žydams jų raštu ir kalba. 10Laiškus parašęs karaliaus Ahasuero vardu, jis užantspaudavo juos karaliaus žiedu ir išsiuntė per raitus bėgikus, jojančius ant karaliaus tarnybai laikomų, karališkajame žirgyne išaugintų ristūnų. 11Tais laiškais karalius leido žydams visur kiekviename mieste burtis ir ginti savo gyvastį, būtent: visose Ahasuero valdose naikinti, žudyti ir sunaikinti bet jiems priešiškas kokios tautos ar srities pajėgas kartu su moterimis bei vaikais ir plėšti jų nuosavybę, 12per vieną dieną visose Ahasuero valdose dvyliktojo mėnesio, tai yra Adaro mėnesio, tryliktąją dieną.

E Žydams grąžinamos teisės 1Šis yra to laiško nuorašas:

"Karalius Ahasueras Didysis šimto dvidešimt septynių valdų nuo Indijos iki Etiopijos valdytojams ir visiems, kurie atsakingai rūpinasi mūsų reikalais: pasveikinimas! 2Daugelis žmonių, pakartotinai pagerbti nepaprastu savo geradarių dosnumu, tampa tik įžūlesni. 3Nepajėgdami pakelti sėkmės, jie

ne tik stengiasi padaryti žalos mūsų pavaldiniams, bet net metasi rengti sąmokslus prieš savo geradarius! 4Išpuikę nuo kvailų žmonių tuščio gyriaus, jie ne tik sunaikina žmonių dėkingumą, bet net tariasi išvengsią teisingumo Dievo, kuris visa mato ir nekenčia to, kas pikta. 5Dažnai daugelis tų, kurie užima atsakingas vietas, yra tapę bendrininkais, išliejančiais nekaltą kraują, paskatinti bičiulių, kurie, turėdami jiems patikėtą viešųjų reikalų tvarkymą, įtraukė juos į neatitaisomą nelaimę, 6apvildami piktu šmeižtu savo valdovų pasitikėjimą. 7Visa tai galima matyti ne tiek iš senųjų atžymų, kurias esame gavę, bet kur kas labiau ištyrinėjus tai, kuo buvo nusikalsta neseniai nevertų pareigūnų žalingu elgesiu. 8Ateityje dėsime pastangas padaryti karalystę ramią ir taikingą visiems žmonėms 9ir nekreipdami dėmesio į šmeižikus, ir visad su didesne atida spręsdami mums pateiktus reikalus.

10Juk taip Hamedato sūnus Hamanas, Makedonietis, - neturintis nė lašo persų kraujo ir visiškai neturintis mūsų gerumo - buvo laikomas mūsų svečiu. 11Jis patyrė tiek daug mūsų palankumo, kurį mes turime visoms tautoms, kad buvo paskelbtas 'karaliaus tėvu', prieš kurį kiekvienas turėjo pulti kniūbsčia kaip prieš antrąjį po karaliaus. 12Betgi, nepajėgdamas pažaboti savo įžūlumo, jis rengė sąmokslą, norėdamas atimti iš mūsų karalystę ir gyvastį. 13Be to, jis sukta klasta ir apgaulėmis pareikalavo sunaikinti Mordekąjį, mūsų išgelbėtoją bei nuolatinį geradarį, ir Esterą, mūsų didybės dalininkę be priekaišto, drauge su visa jų tauta. 14Mat tokiais būdais jis tikėjosi padaryti mus bejėgius ir perduoti persų valdžią makedoniečiams. 15Betgi mes išsiaiškinome, kad žydai, šio didžiausio niekšo pasmerkti pražūčiai, nėra nedorėliai, o priešingai - yra valdomi labai teisingų įstatymų. 16Jie yra vaikai Aukščiausiojo, gyvojo ir šlovingojo Dievo, kuris yra vedęs karalystę mums ir mūsų pirmtakams labai sėkmingu keliu.

17Žiūrėkite tad, kad nevykdytumėte laiškų, siųstų Hamedato sūnaus Hamano įsakymus, 18nes tas, kuris juos parašė, buvo pakartas prie Sūsos vartų drauge su visa jo šeimyna. Taip ūmai Dievas, Visatos Šeimininkas, ištiko jį teisinga bausme.

19Jūs turite iškabinti šio laiško nuorašą kiekvienoje viešoje vietoje, turite leisti žydams laikytis savo papročių 20ir taip turite jiems padėti, kad tą dieną, - dvyliktojo mėnesio - Adaro - tryliktąją dieną, - paskirtą jų pražūčiai, jie apsigintų nuo užpuolėjų. 21Nes Visagalis Dievas savo išrinktajai tautai tą dieną iš pražūties dienos padarė džiaugsmo diena. 22Todėl jūs savo ruožtu turite švęsti šią ypatingą dieną tarp savo nustatytų švenčių su tokiu džiugesiu, 23kad ji ir dabar, ir ateityje, ir mums, ir geros valios persams reikštų pergalės šventę, o jūsų priešams primintų sunaikinimą.

24Visi miestai ir visos valdos, be išimties, kurie nesilaikys šio įsako, bus be pasigailėjimo sunaikinti ugnimi ir kalaviju. Jie taps amžinai neprieinami ne tik žmonėms, bet jų vengs net laukiniai žvėrys ir paukščiai".

8-ojo skyriaus tęsinys 13Rašto turinys turėjo būti duotas kaip įsakas kiekvienai valdai ir paskelbtas visoms tautoms, o žydai turėjo būti pasiruošę tą dieną atkeršyti savo priešams. 14Bėgikai tad, užsėdę ant savo eiklių karališkų ristūnų, išskubėjo, karaliaus įsakymo skatinami. Tuo tarpu įsakas buvo paskelbtas Sūsos mieste.

15Mordekajis išėjo iš karaliaus rūmų, vilkėdamas karališku mėlynos ir baltos spalvos apdaru, su puikiu auksiniu vainiku ir plonos drobės bei violetinės vilnos skraiste. Sūsos mieste aidėjo džiugūs šauksmai. 16Žydai patyrė šviesą ir malonumą, džiaugsmą ir pagarbą. 17Visose valdose ir visuose miestuose, kuriuos tik pasiekdavo karaliaus įsakymas ir įsakas, žydams buvo linksmybė ir

džiaugsmas, puota ir poilsio diena. Be to, daug krašto gyventojų dėjosi esą žydai, nes juos buvo apėmusi žydų baimė.

9Žydų pergalė 1Taigi dvyliktojo mėnesio, tai yra Adaro, tryliktąją dieną, kai karaliaus įsakymas ir įsakas turėjo būti vykdomi, tą pačią dieną, kai žydų priešai tikėjosi juos nugalėti, įvyko priešingai: žydai nugalėjo savo priešus. 2Visose karaliaus Ahasuero valdose žydai susibūrė savo miestuose, rengdamiesi pulti visus, norėjusius jiems padaryti žalos. Tačiau nė vienas jiems nepasipriešino, nes žydų baimė buvo apėmusi visus gyventojus. 3Iš tikrųjų visi valdų didžiūnai - satrapai, valdytojai ir karaliaus pareigūnai - padėjo žydams, nes juos buvo apėmusi Mordekajo baimė. 4Mat Mordekajis buvo galingas karaliaus rūmuose, ir vyrui Mordekajui tampant vis galingesniam, jo garsas sklido po visas valdas. 5Žydai tad nugalėjo visus savo priešus kalaviju, juos žudydami ir naikindami. Su savo priešais jie elgėsi, kaip norėjo.

6Sūsos pilyje žydai užmušė ir sunaikino iš viso penkis šimtus žmonių. 7Jie užmušė Paršandatą, Dalfoną, Aspatą, 8Poratą, Adaliją, Aridatą, 9Parmaštą, Arisajį, Aridajį, Vaizatą 10 - dešimt žydų priešo Hamedato sūnaus Hamano sūnų. Bet plėšimu jie neužsiėmė.

11Tą pačią dieną užmuštųjų skaičius Sūsos pilyje buvo praneštas karaliui. 12Karalius tarė karalienei Esterai: "Vien Sūsos pilyje žydai užmušė iš viso penkis šimtus žmonių, taip pat ir dešimt Hamano sūnų. Ką tad jie bus padarę kitose karalystės srityse! Ko dabar tu nori? Tai bus suteikta. Ko dabar tu prašai? Bus įvykdyta". - 13"Jeigu karaliui atrodo gera, - atsakė Estera, - tebūna Sūsoje gyvenantiems žydams leista ir rytoj elgtis pagal šios dienos įsaką, o tie dešimt Hamano sūnų tebūna pakarti kartuvėse". 14Karalius tad įsakė, kad tai būtų įvykdyta. Sūsoje buvo paskelbtas įsakas, ir anie dešimt Hamano sūnų buvo pakarti. 15 Sūsoje gyvenantys žydai vėl susirinko ir Adaro mėnesio keturioliktąją dieną užmušė Sūsoje tris šimtus žmonių, bet plėšimu jie neužsiėmė.

16Kiti žydai, gyvenę karaliaus valdose, irgi susibūrė ginti savo gyvasties ir apsigynė, užmušdami septyniasdešimt penkis tūkstančius jų nekenčiančių žmonių, bet plėšimu jie neužsiėmė. 17Tai buvo Adaro mėnesio tryliktoji diena; keturioliktąją dieną jie ilsėjosi, pasidarydami ją švente ir linksmybės diena.

18Betgi žydai, gyvenę Sūsoje, susibūrė ir tryliktąją, ir keturioliktąją dieną, o ilsėjosi penkioliktąją, padarydami ją švente ir linksmybės diena. 19Užtat kaimų žydai, gyvenantys miestuose be sienų, laiko Adaro mėnesio keturioliktąją dieną džiaugsmo ir šventės diena - poilsio diena, kurios atminimui jie siunčia vieni kitiems skanėstų dovanas.

Purimų šventė20Mordekajis, užrašęs šiuos įvykius, išsiuntinėjo laiškus visiems žydams ir artimose, ir tolimose karaliaus Ahasuero valdose, 21įpareigodamas juos švęsti Adaro mėnesio keturioliktąją dieną ir dar to paties mėnesio penkioliktąją dieną kasmet 22kaip dienas, kuriomis žydai apsigynė nuo savo priešų, ir kaip mėnesį, kuriame jiems skausmas pavirto džiaugsmu ir gedulas švente. Jie buvo įpareigoti jas švęsti kaip dienas puotų ir linksmybės, kaip progą siųsti skanėstų vieni kitiems ir dovanų vargšams. 23Taigi žydai, ką buvo pradėję švęsti, padarė papročiu, vykdydami tai, kam Mordekajis buvo juos įpareigojęs.

24Hamedato Agagito sūnus Hamanas, visų žydų priešas engėjas, buvo surengęs sąmokslą prieš žydus, norėdamas juos sunaikinti, ir buvo metęs "Pur", tai yra burtą, kad juos nugalėtų ir sunaikintų. 25Betgi, Esterai nuėjus pas karalių, jis įsakė raštu, kad nedorosios užmačios, kurias Hamanas buvo sumanęs prieš žydus, kristų ant galvos jam pačiam ir kad Hamanas ir jo sūnūs būtų pakarti

kartuvėse. Todėl tos dienos ir yra vadinamos Purimais, nuo žodžio "Pur". 26Taigi dėlei viso, kas buvo tame laiške parašyta, dėlei to, ką jie dėl šio dalyko buvo išgyvenę, ir dėlei to, kas jiems buvo nutikę, 27žydai pradėjo ir neatšaukiamai įpareigojo save, savo palikuonis ir visus, kurie norės prie jų prisidėti, švęsti tas dvi dienas nustatytu būdu kasmet joms skirtu laiku. 28Taigi tas dienas turi minėti ir švęsti per kartų kartas kiekviena šeima, kiekviena sritis ir kiekvienas miestas. Niekad nebus atšauktos žydų Purimų dienos ir niekad neišblės jų atminimas tarp jų palikuonių.

29Abihailo duktė ir karalienė Estera parašė šį antrą laišką apie Purimus, norėdama patvirtinti kuo įsakmiau anksčiau kalbėtą Mordekajo Žydo laišką. 30Laiškai buvo siųsti su ramybės ir saugumo linkėjimu visiems žydams, gyvenantiems šimtas dvidešimt septyniose karaliaus Ahasuero karalystės valdose. 31Taip buvo įvestos joms skirtu laiku šios Purimų dienos, kurias Mordekajis Žydas ir karalienė Estera buvo nustatę žydams, lygiai kaip jiedu anksčiau buvo įpareigoję save ir savo tautą pasninkui ir maldavimui. 32Esteros žodis, patvirtinantis šias Purimų apeigas, buvo įrašytas į knygą.

10Ahasueras pagerbia Mordekajį 1Ahasueras uždėjo duoklę ir žemynui, ir saloms. 2Visi jo galybės bei narsos žygdarbiai ir išsamus pasakojimas apie Mordekajo didybę, kuria karalius jį išaukštino, argi nėra užrašyti Medijos ir Persijos karalių Metraščiuose? 3Iš tikrųjų Mordekajis Žydas buvo karalystėje antrasis po karaliaus Ahasuero, įtakingas žydams bei mielas savo gausiems tautiečiams, nes jis sielojosi savo tautos reikalais ir rūpinosi visų savo palikuonių gerove.

E. UŽBAIGA

F Mordekajo sapnas išsipildo 1"Tai yra Dievo darbas, - tarė Mordekajis, - 2aš prisimenu sapną, kurį susapnavau kaip tik apie šiuos dalykus. Niekas iš jo neliko neišsipildę - 3šaltinis, kuris tapo upe, šviesa ir saulė, galingas potvynis.

Upė yra Estera, kurią vedė karalius ir padarė karaliene.

4Du slibinai - tai aš ir Hamanas.

5Tautos yra žmonės, susibūrę sunaikinti žydų vardą.

6O mano tauta - tai Izraelis, kuris šaukėsi Dievo ir buvo išgelbėtas.

Taip VIEŠPATS išgelbėjo savo tautą ir apsaugojo mus nuo visų šių nelaimių. Dievas padarė didelių ženklų ir nuostabių darbų, kokių nėra įvykę tautoms. 7Tam tikslui jis parengė du burtus: vieną Dievo tautai, o antrą visoms kitoms tautoms. 8Tie du burtai išsipildė paskirtą valandą, metą ir dieną Dievo akivaizdoje bei visose tautose. 9Dievas atsiminė savo tautą ir apgynė savo paveldą.

10 Nuo šiol tad tos dienos bus švenčiamos Adaro mėnesio keturioliktąją ir penkioliktąją dieną, susirenkant džiaugsmo ir linksmybės sueigai Dievo akivaizdoje per visas kartas jo tautoje - Izraelyje".

PIRMOJI MAKABĖJŲ KNYGA

A. ĮVADAS: HELENIZMAS MAŽOJOJE AZIJOJE

1Aleksandras Didysis ir jo įpėdiniai 1Tada, kai Pilypo sūnus Aleksandras Makedonietis, atžygiavęs iš Kitimų krašto, nugalėjo persų ir medų karalių Darijų, jis tapo karaliumi jo vietoje. Pirma jis buvo tapęs Graikijos valdovu. 2Jis ėjo į daug karo žygių, paėmė daug tvirtovių ir žudė žemės karalius. 3Taigi jis nužygiavo iki žemės pakraščių, apiplėšdamas tautą po tautos. Žemė, netekusi žado, gulėjo prie jo kojų, o jo širdis tapo išdidi ir įžūli. 4Sutelkęs didžiulę kariuomenę, jis pavergė kraštus, tautas ir karalius. Jie mokėjo jam duoklę.

5Bet vėliau, ligos paguldytas į lovą, jis jautė, kad artinasi mirtis. 6Jis tad, pasišaukęs savo garbingiausius pareigūnus, kurie buvo augę su juo nuo pat jaunystės, ir dar būdamas gyvas, padalijo jiems savo karalystę. 7Kai mirė, Aleksandras buvo karaliavęs dvylika metų.

8Jo pareigūnai tad perėmė karalystę, kiekvienas savo valdose. 9Jam mirus, visi užsidėjo karaliaus vainikus, taip pat per daugelį metų ir jų įpėdiniai, atnešdami daug nelaimių žemėje.

B. MAKABĖJŲ SUKILIMAS

Sutartis tarp žydų ir pagonių10Iš jų išaugo ypač nedora atžala, karaliaus Antiocho sūnus Antiochas Epifanas, kadaise buvęs Romoje įkaitas. Jis tapo karaliumi šimtas trisdešimt septintaisiais graikų karalystės metais.

11Tomis dienomis reiškėsi Izraelyje vyrai, nepaisantys Įstatymo, ir jie suvedžiojo daug žmonių. "Eime, - jie sakė, - ir sudarykime sutartį su pagonimis, gyvenančiais visur aplink mus. Juk nuo to laiko, kai mes nuo jų atsiskyrėme, mus ištiko daug nelaimių". 12Šis pasiūlymas atrodė priimtinas. 13Kai kurie nedelsdami nuėjo pas karalių, ir jis leido jiems įvesti pagonių gyvenimo būdą. 14Jie tad pagal pagonių paprotį pastatė Jeruzalėje gimnastikos mokyklą. 15Pašalinę apipjaustymo ženklus, jie atsimetė nuo šventosios Sandoros, pasidavė pagonių valdžiai ir parsidavė daryti pikta.

Antiocho žygis prieš Egiptą16Antiochas, įsitvirtinęs savo karalystėje, nutarė tapti Egipto karaliumi ir valdyti dvi karalystes. 17Jis tad įsiveržė į Egiptą su galingomis pajėgomis, su kovos vežimais ir drambliais, raitija ir didžiuliu laivynu 18ir puolė Egipto karalių Ptolemėją. Tai pamatęs, Ptolemėjas išsigando ir nuo jo pabėgo, palikdamas daug nukautų kareivių. 19Egipto žemės įtvirtintieji miestai buvo paimti, Antiochas apiplėšė Egipto žemę.

Žydų persekiojimas20Antiochas, nugalėjęs Egiptą, šimtas keturiasdešimt trečiaisiais metais sugrįžo ir leidosi į žygį prieš Izraelį ir Jeruzalę su didžiule kariuomene. 21Įžūliai įsiveržęs į šventovę, jis paėmė auksinį smilkalų aukurą, žvakidę su visais jos reikmenimis, 22Artumo duonos stalą, geriamųjų atnašų taures, dubenis, auksinius smilkytuvus, užuolaidą, vainikus ir auksinius Šventyklos papuošimus nuo jos priekio, ją visai apnuogindamas. 23Jis paėmė iš jos ir auksą, ir sidabrą, ir visus brangius reikmenis. Atradęs paslėptus turtus, jis ir juos pasigrobė. 24Visa tai pasiėmęs, jis sugrįžo į savo kraštą. Antiochas išliejo daug kraujo ir kalbėjo su dideliu įžūlumu.

25 Tada izraeliečius apėmė didžiulis gedulas
visose jų gyvenvietėse;
26 vadai bei seniūnai aimanavo,
merginos ir vaikinai nuleido rankas

ir išblėso moterų grožis.
27 Jaunikiai užvedė raudą,
jaunosios sėdėjo gedėdamos ant vedybų lovos.
28 Šalis drebėjo dėl savo gyventojų,
ir visi Jokūbo namai apsivilko gėda.

Jeruzalės nuniokojimas29Dvejiems metams praėjus, karalius atsiuntė į Judo miestus vyriausiąjį duoklės rinkėją. Jis atžygiavo į Jeruzalę su didele kariuomene. 30Kreipdamasis į juos klasta taikingais žodžiais, jis laimėjo jų pasitikėjimą. Tada jis staiga užpuolė miestą ir, nuožmiai jį nuniokojęs, iššudė daug žmonių Izraelyje. 31Apiplėšęs miestą, padegė jį, išgriovė namus ir išardė visas miesto sienas. 32Moterys ir vaikai buvo paimti į nelaisvę, o galvijai pagrobti. 33Tada jie atstatė Dovydo miestą su aukšta bei tvirta siena ir stipriais bokštais, padarydami jį savo tvirtove. 34Ten jie apgyvendino nusidėjėlių kariauną, Įstatymo nesilaikančius vyrus. Ten jie įsitvirtino, 35apsirūpindami ginklais bei maisto ištekliais ir sunešdami ten grobį, kurį buvo paėmę iš Jeruzalės. Jie tapo dideliu pavojumi.

36 Iš pasalų jie grasino šventovei,
visad nedori priešai Izraelio.
37 Aplink šventovę jie liejo nekaltą kraują,
teršė šventąją vietą.
38 Nuo jų pradėjo išsibėgioti Jeruzalės gyventojai,
ji pavirto svetimųjų buveine.
Ji pasidarė svetima savo palikuonims,
ją paliko jos vaikai.
39 Jos šventovė tapo tuščia tarsi plyni tyrai;
jos šventės pavirto gedulu,
jos šabai - pajuoka,
jos garbė - panieka.
40 Nūn jos negarbė prilygo jos buvusiai garbei,
jos didingumas pavirto gedulu.

Draudžiama garbinti Sandoros Dievą41Tada karalius paskelbė visai karalystei įsaką, kad visi turi būti viena tauta. Visi tad turi atsisakyti savo atskirų papročių. 42Visi pagonys pakluso karaliaus įsakui. 43Daugelis izraeliečių mielai priėmė jo religiją, atnašaudami aukas stabams ir išniekindami šabą.

44Karalius per pasiuntinius išsiuntė laiškus į Jeruzalę ir Judo miestus, įsakydamas jiems sekti jų kraštui svetimus papročius: 45uždrausti deginamąsias atnašas, aukas ir liejamąsias atnašas šventovėje, nešvęsti šabų ir švenčių, 46suteršti šventovę ir visa, kas šventa, statyti aukurus, šventyklas ir alkus stabams, 47aukoti kiaules ir nešvarius gyvulius ir 48palikti savo sūnus neapipjaustytus. Be to, pasidaryti nešvariems, atsiduodant viskam, kas nešvaru ir bjauru, 49idant lengviau užmirštų Įstatymą ir permainytų visus įsakus. 50O jei kas atsisakytų elgtis pagal šį karaliaus įsaką, turi būti nubaustas mirtimi.

51Tokie buvo jo įsakai, paskelbti visoje karalystėje. Jis paskyrė prižiūrėtojus visai tautai ir įsakė Judo miestams iš eilės atnašauti auką. 52Daugelis žmonių - visi atsimetėliai nuo Įstatymo - dėjosi prie jų, darydami pikta krašte. 53Izraeliečiai buvo priversti nuo jų slapstytis, kur tik galėjo rasti

prieglobstį.

54Kislevo mėnesio penkioliktą dieną šimtas keturiasdešimt penktaisiais metais karalius pastatė sunaikinimo Pabaisą ant deginamosios atnašos aukuro. Aukurai buvo statomi ir aplinkiniuose Judo miestuose. 55Smilkalai buvo deginami prie namų durų ir gatvėse. 56Įstatymo ritiniai, užtikti pas žmones, buvo plėšomi ir deginami. 57Kas tik būdavo užtiktas turintis Sandoros knygą ar besilaikantis Įstatymo, tas karaliaus įsaku būdavo pasmerkiamas mirti. 58Mėnesis po mėnesio jie vartojo smurtą prieš visus pažeidėjus, užtiktus Izraelio miestuose. 59Kas mėnesį dvidešimt penktąją mėnesio dieną buvo atnašaujama auka ant deginamosios aukos aukuro. 60Moterys, leidusios apipjaustyti savo vaikus, buvo nubaustos mirtimi, laikantis karaliaus įsako, 61su kūdikiais, pakartais ant motinų kaklo. Šeimos nariai drauge su atlikusiais apipjaustymą buvo baudžiami mirtimi.

62Betgi daugelis Izraelyje liko tvirti ir ryžtingi nevalgyti nieko, kas nešvaru. 63Jie verčiau rinkosi mirtį, negu sutiko tapti nešvarūs maistu ar išniekinti šventąją Sandorą. Ir jie buvo nubausti mirtimi. Tikrai nuožmus pyktis ištiko Izraelį.

2Matatijas ir jo sūnūs 1Tomis dienomis Matatijas, sūnus Jono sūnaus Simeono, kunigas iš Joaribo, išsikėlė iš Jeruzalės ir apsigyveno Modeine. 2Jis turėjo penkis sūnus: Joną, vadinamą Gadžiu, 3Simoną, vadinamą Tasiu, 4Judą, vadinamą Makabėju, 5Eleazarą, vadinamą Avaranu, ir Jonataną, vadinamą Apfu. 6Matydamas šventvagiškus darbus Jude ir Jeruzalėje, jis tarė:

7 "Oi, vargas! Kam gi turėjau gimti,
kad regėčiau savo tautos žūtį
bei žūtį šventojo miesto,
kad jame gyvenčiau,
kai jis buvo atiduotas priešams
ir šventoji vieta pateko į svetimųjų rankas?
8 Jo Šventykla pasidarė
tarsi žmogus be gero vardo,
9 jos šlovės indai išgabenti į nelaisvę.
Jo mažyliai buvo iššudyti gatvėse,
jo jauni vyrai krito nuo priešų kalavijo.
10 Kuri tauta nėra gavusi dalies
iš jo rūmų,
nepasiėmusi ką nors iš jos grobio?
11 Visos jo puošmenos buvo išgabentos.
Kadaise laisvas,
nūn vergu paverstas.
12 Štai kaip nuniokota mūsų Šventoji vieta,
mūsų grožis ir šlovė!
Štai kaip ji pagonių išniekinta!
13 Kam gi mums ir begyventi?"

14Matatijas, persiplėšęs savo drabužius, apsivilko ašutine ir didžiai gedėjo.

Matatijo sukilimas15Karaliaus pareigūnai, varu vertę atsimesti, atvyko į Modeino miestą surengti aukų atnašavimo. 16Apie juos susibūrė daug izraeliečių. Ir Matatijas bei jo sūnūs buvo priversti

pasirodyti. 17Karaliaus pareigūnai kreipėsi į Matatiją, tardami: "Tu esi vadas, gerbiamas ir žymus žmogus šiame mieste. Tu turi sūnų ir tautiečių, kurie tave palaiko. 18Nūn tad eikš ir pirmasis įvykdyk karaliaus įsaką, kaip kad padarė visos tautos ir visi Judo vadai bei visi pasilikusieji Jeruzalėje kad padarė. Tada tu bei tavo sūnūs būsite tarp Karaliaus bičiulių ir būsite pagerbti sidabru, auksu ir gausiomis dovanomis".

19Bet Matatijas, atsakydamas pakeltu balsu, tarė: "Net jeigu visos tautos karaliaus valdose jam paklustų ir net jeigu kiekviena tauta, atsimesdama nuo savo protėvių religijos, sutiktų vykdyti karaliaus įsakus, 20vis tiek aš, mano sūnūs ir mano tautiečiai liktume prie savo protėvių Sandoros. 21Saugok Dieve, kad mes turėtume atmesti Įstatymą ir įsakymus! 22Karaliaus įsakams nepaklusime, nuo savo religijos nei į dešinę, nei į kairę nesuksime".

23Vos jam pabaigus kalbėti, vienas žydas išėjo į priekį visų akyse atnašauti aukos ant Modeino aukuro pagal karaliaus įsaką. 24Tai pamatęs, Matatijas užsidegė uolumu, jam drebėjo širdis iš susijaudinimo. Jį užplūdo teisus pyktis. Tad pribėgęs atsimetėlį jis užmušė ant aukuro. 25Tuo pačiu metu jis užmušė ir karaliaus pareigūną, norintį priversti juos atnašauti auką, ir nugriovė aukurą. 26Degdamas uolumu ginti Įstatymą, jis elgėsi lygiai taip, kaip buvo pasielgęs kadaise Finehas su Salu'o sūnumi Zimriu.

27Tada Matatijas perėjo miestą, šaukdamas pakeltu balsu: "Kas tik yra uolus dėl Įstatymo ir laikosi Sandoros, teišeina su manimi!" 28Tada jis ir jo sūnūs, palikdami mieste visa, ką turėjo, išbėgo į kalnus.

Kautynės šabo dieną29Daug žmonių, ieškančių teisumo ir teisingumo, išėjo gyventi į tyrus, 30pasiimdami ir savo vaikus, ir savo žmonas, ir net savo galvijus, nes juos buvo užgulusios nepakeliamos nelaimės. 31Karaliaus pareigūnus ir įgulą, esančius Jeruzalėje, Dovydo mieste, pasiekė žinia, kad vyrai, atsisakę vykdyti karaliaus įsaką, yra išėję į slėptuves tyruose. 32Stiprus dalinys tuojau pat išskubėjo jų vytis. Pasiviję pasistatė stovyklą ir sustojo į mūšio rikiuotę. Ta diena buvo šabas. 33"Dabar pats laikas, - jiems šaukė kareiviai, - išeikite ir vykdykite, ką karalius įsako! Išliksite gyvi!" 34Bet jie atsakė: "Nei mes išeisime, nei mes darysime, ką įsako karalius, ir šabo dienos neniekinsime". 35Kareiviai nedelsdami pradėjo puolimą, 36bet jie niekuo nesipriešino, nepaleido į juos nei akmens, nei slėptuvių angų neužramstė. 37Mat jie tik sakė: "Visi be kaltės mirkime. Dangus ir žemė yra mūsų liudytojai, kad jūs mus neteisingai žudote". 38Taigi kareiviai juos puolė šabo dieną. Jie buvo iššudyti drauge su savo žmonomis, vaikais ir galvijais. Iš viso apie tūkstantį žmonių.

39Kai žinia apie tai pasiekė Matatiją ir jo draugus, dėl jų jie labai gedėjo. 40Vienas kitam jie sakė: "Jeigu mes visi taip elgsimės, kaip elgėsi mūsų broliai, atsisakydami kovoti su pagonimis už savo gyvastį ir savo papročius, jie greitai mus nušluos nuo žemės". 41Taigi jie tą pačią dieną taip nutarė: "Jei kas puls mus šabo dieną, nesvarbu kas jis būtų, su juo kovosime, kad nežūtume visi, kaip žuvo mūsų broliai tyrų slėptuvėse".

Pirmosios sukilėlių pergalės42Prie jų prisidėjo ir būrys hasidimų, narsių Izraelio galiūnų, ištikimai norinčių aukotis dėl Įstatymo. 43Be to, ir visi kiti, kurie buvo tapę pabėgėliais, norėdami išsigelbėti nuo persekiojimo, dėjosi prie jų, sustiprindami jų gretas. 44Surinkę kariuomenę, jie įpykę su įniršiu žudė nusidėjėlius ir atsimetėlius. Gyvi išlikusieji gelbėjosi, bėgdami pas pagonis. 45Matatijas ir jo draugai leidosi į žygį per visą kraštą, griaudami aukurus. 46Visus berniukus, užtiktus Izraelio

žemėje neapipjaustytus, jie privertė apipjaustyti. 47Persekiojant įžūliuosius, jų žygį lydėjo sėkmė. 48Gelbėdami Įstatymą iš pagonių bei karalių rankos, jie nedorėliams neleido gauti viršaus.

Matatijo mirtis49Artinantis Matatijo mirties metui, jis savo sūnums tarė: "Nūn įžūlumas ir smurtas vis labiau įsigali, nūn yra sąmyšio ir nuožmaus pykčio metas. 50Būkite tad, mano sūnūs, atsidavę Įstatymui, dėkite savo gyvastį už savo tėvų Sandorą!

51 Atsiminkite mūsų protėvių žygius,
atliktus kiekvieno savo kartoje,
ir jūs užsitarnausite didelę garbę ir amžiną vardą.
52 Abraomas argi nebuvo išmėgintas ir pasirodė ištikimas,
argi nebuvo tai jam įskaityta kaip teisumas?
53 Juozapas, nelaimės ištiktas, laikėsi įsakymo
ir tapo Egipto valdovu.
54 Finehas, mūsų protėvis, už savo uolumo žygį
gavo amžiną kunigystės sandorą.
55 Jozuė už atliktą užduotį tapo Izraelio teisėju.
56 Kalebas už duotą liudijimą sueigai gavo paveldą krašte.
57 Dovydas už dosnią širdį
gavo karaliaus sostą kaip paveldą.
58 Elijas, kovojęs su degančiu uolumu už Įstatymą,
buvo paimtas į dangų.
59 Hananijas, Azarijas ir Mišaelis už savo tikėjimą
buvo išgelbėti iš ugnies liepsnų.
60 Danielis už savo širdies tyrumą
buvo išgelbėtas iš liūto nasrų.
61 Taigi pasvarstykite tai iš kartos į kartą,
kad nė vienas, kuris juo pasitiki,
nepristigs jėgų.
62 Nebijokite nusidėjėlio grasinimų,
nes jo garbė baigiasi puvimu ir kirmėlėmis.
63 Šiandien jis išaukštintas,
o rytoj nieko iš jo nebeliks,
nes bus sugrįžęs į dulkes,
o jo užmačios bus išblėsusios.
64 Sūnūs, būkite narsūs ir ryžtingi, kovodami už Įstatymą,
nes per jį tapsite garbingi.

65Štai jūsų brolis Simeonas, žinau, yra išmintingas vyras. Visad jo klausykite, ir jis bus jums tarsi tėvas. 66O Judas Makabėjas, galiūnas iš pat savo jaunystės, bus jūsų kariuomenės vadas ir kariaus su pagonimis. 67Suburkite prie savęs visus, kurie laikosi Įstatymo, ir atkeršysite už savo tautą! 68Pagonims atmokėkite, ko jie užsitarnauja, ir laikykitės Įstatymo įsakymų". 69Paskui, palaiminęs juos, jis nuėjo pas savo protėvius. 70Jis mirė šimtas keturiasdešimt šeštaisiais metais ir buvo palaidotas savo tėvų kape Modeine. Visas Izraelis jo gedėjo didžiu gedulu.

C. JUDO MAKABĖJO ŽYGIAI

3Pirmosios Judo Makabėjo pergalės 1Tada jo sūnus, vadinamas Makabėju, užėmė jo vietą. 2Visi jo broliai ir visi, kurie buvo prisidėję prie jo tėvo, jį palaikė ir ryžtingai kovojo už Izraelį.

3 Jis plačiai išgarsino savo tautą.
Tarsi milžinas apsivilko šarvus ir, prisijuosęs ginklus,
žygiavo į mūšį po mūšio,
gindamas stovyklą savo kalaviju.
4 Savo žygdarbiuose jis buvo tarsi liūtas,
tarsi riaumojantis prie grobio jauniklis liūtas.
5 Jis ieškojo ir persekiojo atsimetėlius.
atidavė liepsnoms tuos, kurie vargino tautą.
6 Atsimetėliai drebėjo iš klaiko, kurį jis sukėlė;
nedorėliai buvo tiesiog apstulbinti,
ir išgelbėjimo žygis pavyko jo dėka.
7 Savo žygiais daugeliui karalių jis sukėlė apmaudą,
o Jokūbui džiaugsmą,
jo atminimas lieka amžinai palaimintas.
8 Jis perėjo Judo miestus,
naikindamas juose atsimetėlius,
ir nugręžė {Dievo} pyktį nuo Izraelio.
9 Apie jį netilo garsas iki žemės pakraščių;
jis subūrė žūstančiuosius.

10Dabar Apolonijus pašaukė prie ginklų pagonis, kad drauge su didžiule kariuomene iš Samarijos eitų į karą su Izraeliu. 11Judas apie tai sužinojo ir, išžygiavęs jo pasitikti, jį nugalėjo ir nukovė. Sužeistų ir kritusių buvo daug, o išlikusieji gyvi pabėgo. 12Po mūšio buvo paimta jų manta. Apolonijaus kalaviją Judas sau pasilaikė. Juo kovojo per visą savo gyvenimą.

13Seronas, sirų kariuomenės vadas, išgirdo, kad Judas buvo subūręs apie save būrį ištikimų vyrų, pasirengusių kovoti. 14Jis tarė: "Įsigysiu vardą ir garbę karalystėje, nugalėdamas Judą ir jo sekėjus, niekinančius karaliaus įsaką". 15Dar kartą didžiulė netikėlių kariuomenė leidosi į žygį su juo atkeršyti izraeliečiams. 16Atžygiavus prie Bet-Horono šlaito, Judas išėjo jam pasipriešinti su mažu būriu. 17Pamatę prieš juos žygiuojančią kariuomenę, Judui jie tarė: "Kaipgi mes galime, būdami taip negausūs, kovoti su tokia didžiule ir gausia kariuomene? Be to, mes alpstame, nes šiandien dar nieko burnoj neturėjome". 18Judas atsakė: "Gali būti lengva sudėti daugelį į nedaugelio rankas, nes Dangaus akivaizdoje nėra skirtumo tarp išgelbėjimo per daugelį ar per nedaugelį.19Pergalė mūšyje nepriklauso nuo kariuomenės gausumo, bet nuo jėgos, kuri ateina iš Dangaus. 20Jie atžygiuoja prieš mus pilni didelio įžūlumo ir nedorumo, kad mus, mūsų žmonas bei mūsų vaikus sunaikintų ir mus apiplėštų. 21Bet mes kovojame už savo gyvastį ir įsakymus. 22Pats Dangus sutriuškins juos mūsų akyse. Jų nebijokite!"

23Vos tai pasakęs, jis metėsi ant jų, Seronas ir visa jo kariuomenė buvo jo akyse sutriuškinti. 24Judas vijosi juos Bet-Horono šlaitu žemyn iki pat lygumos. Ne mažiau kaip aštuoni šimtai jų vyrų buvo nukauti, o likusieji gyvi pabėgo į filistinų žemę. 25Nuo tada Judo ir jo brolių imta bijoti, pagonis visur apėmė klaikas. 26Jo garsas pasiekė karalių, ir visi pagonys nesiliovė pasakoję apie Judo kovas.

Antiochas rengiasi karui27Karalius Antiochas, gavęs žinią apie šiuos įvykius, labai įtūžo. Jis tad įsakė sutelkti visas savo karalystės karo pajėgas, labai galingą kariuomenę. 28Atidaręs savo iždą, jis išdalijo vienų metų algą savo kareiviams ir įsakė jiems būti pasirengusiems žygiui. 29Tačiau jis pamatė, kad pinigai karalystės iždе buvo išsekę, o be to, duoklė iš valdų buvo sumažėjusi dėl vaidų ir skurdo, kuriuos jis buvo sukėlęs krašte panaikindamas įstatymus, buvusius nuo seniausių laikų. 30Jis tad baiminosi, kad, kaip jau anksčiau ne kartą buvo atsitikę, nebus gana jo išlaidoms ir dovanoms, kurias jis įpratęs dalyti dosniau, negu jo pirmtakai soste. 31Būdamas keblioje padėtyje, jis nutarė žygiuoti į Persiją išrinkti mokesčių iš tų valdų ir sutelkti daug lėšų.

32Savo vietininku jis paliko Lysiją, įžymų karališkos kilmės vyrą, rūpintis karaliaus reikalais valdose nuo Eufrato upės iki Egipto ribos. 33Lysijui buvo patikėta auklėti ir Antiocho sūnų. 34Pavedęs Lysijui pusę savo karo pajėgų ir dramblius, jis davė jam nurodymus dėl viso, ko norėjo, kad būtų padaryta. O dėl Judėjos ir Jeruzalės gyventojų 35Lysijui buvo įsakyta pasiųsti prieš juos kariuomenę, kad sutriuškintų ir sunaikintų Izraelio galybę ir kas dar yra likę iš Jeruzalės. Net jų atminimą ištrinti iš tos vietos, 36ateivius apgyvendinti visoje jų žemėje ir išdalyti jų kraštą burtais. 37 Tada, pasiėmęs pusę savo karo pajėgų, karalius paliko savo sostinę Antiochiją šimtas keturiasdešimt septintaisiais metais. Persikėlęs per Eufrato upę, jis žygiavo per Aukštutines sritis.

Gorgijas ir Nikanoras užpuola Judėją38Lysijas išrinko Dorymeno sūnų Ptolemėją, Nikanorą ir Gorgiją, narsius vyrus iš Karaliaus bičiulių, 39ir pasiuntė juos su keturiasdešimčia tūkstančių pėstininkų ir septyniais tūkstančiais raitininkų žygiuoti į Judo kraštą ir jį sunaikinti, kaip karalius buvo įsakęs. 40Jie tad leidosi į žygį su visa ta kariuomene ir atžygiavę pasistatė stovyklą lygumoje prie Emauso. 41Apylinkės pirkliai, išgirdę apie jų garsą, atėjo į jų stovyklą, nešini grandinėmis ir milžiniška suma aukso bei sidabro, izraeliečių į vergiją pirkti. Prie žygio prisidėjo pajėgos iš Idumėjos ir Filistijos.

42Judas ir jo broliai matė, kad padėtis buvo tapusi lemtinga, nes priešo kariuomenė buvo pasistačiusi stovyklą jų žemėje. Be to, jie žinojo ir apie įsakymus, kuriuos karalius buvo davęs, juos visiškai išnaikinti. 43Jie tad vienas kitam sakė: "Pakelkime savo tautą iš jos griuvėsių ir kovokime už savo tautą ir savo Šventovę!"

44Bendrija tad susirinko pasirengti mūšiui ir pasimelsti, maldauti pasigailėjimo ir užuojautos.

45 Jeruzalė buvo tuščia kaip tyrai,
nė vienas jos vaikų nei išėjo, nei įėjo;
Šventovė buvo mindžiojama,
svetimtaučiai buvo tvirtovėje.
Ji buvo pagonių buveinė.
Džiaugsmas buvo atimtas iš Jokūbo,
fleita ir arfa buvo nutilusios.

Pamaldos Mizpoje46Taigi po apžiūros jie nuėjo į Mizpą, esančią netoli Jeruzalės, nes ten, Mizpoje, anksčiau buvo Izraelio maldos vieta. 47Tą dieną jie pasninkavo ir vilkėjo ašutinę, pasibarstę galvas pelenais ir persiplėšę savo drabužius. 48Jie atskleidė Įstatymo knygą, norėdami rasti ženklų apie rūpimus dalykus, kaip pagonys kad būtų taręsi su savo stabų atvaizdais. 49Su savimi jie atsinešė taip pat ir kunigiškus apdarus, pirmienas ir dešimtines, iškilmingai pastatė priekyje nazirus, atlikusius savo įžado laiką. 50Pakeltu balsu jie šaukėsi Dangaus, tardami:

"Ką mes su jais darysime?
Kur mes juos nunešime?
51 Tavo Šventovė sutrypta ir išniekinta,
tavo kunigai gedi ir skursta.
52 Štai pagonys susibūrę prieš mus,
kad mus sunaikintų;
tu žinai jų sąmokslą prieš mus.
53 Kaip mes galėsime jiems pasipriešinti,
jeigu mums tu nepadėsi?"

54Kartu jie pūtė trimitus ir šaukė pakeltu balsu.

55Tada Judas paskyrė žmonėms vadus vadovauti tūkstančiams, šimtams, penkiasdešimtims ir dešimtims. 56Visiems, kurie statosi namus ar yra ką tik vedę, ar veisia vynuogyną, ir tiems, kurie yra baimės apimti, pagal Įstatymą jis leido grįžti namo. 57Tada visa kariuomenė iššygiavo ir pasistatė stovyklą į pietus nuo Emauso. 58Judas tarė: "Pasiruoškite mūšiui ir būkite drąsūs! Būkite pasiruošę anksti rytą kovoti su šiais pagonimis, susibūrusiais sunaikinti mus ir mūsų šventovę. Verčiau mums mirti kovojant, negu matyti žūtį savo tautos ir savo šventovės! Ką lems Dangus, tą jis ir padarys".

4Emauso mūšis 1Gorgijas pasiėmė penkis tūkstančius pėstininkų ir tūkstantį rinktinių raitininkų ir nakčia leidosi į žygį 2žydų stovyklos pulti, norėdamas juos netikėtai užklupti. Vyrai iš tvirtovės buvo jo vadovai. 3Bet Judas apie tai sužinojo ir jis su savo kareiviais leidosi į žygį užpulti karaliaus kariuomenės prie Emauso, 4kai jos rinktinės pajėgos dar nebuvo sugrįžusios į stovyklą. 5Gorgijas, nakčia įėjęs į Judo stovyklą, nerado ten nė vieno. Jis tad metėsi jų ieškoti kalnuose, "nes, - jis sakė, - jie bėga nuo mūsų".

6Dienai auštant, Judas su trim tūkstančiais vyrų pasirodė lygumoje, nors jie ir stokojo tokių šarvų ir kalavijų, kokių jie būtų norėję turėti. 7Jiems prieš akis buvo pagonių stovykla, stipri ir įtvirtinta, iš visų pusių apsupta raitininkų, įgudusių kareivių. 8Tada Judas tarė savo vyrams: "Nebijokite jų skaičiaus! Nedrebėkite nuo jų puolimo! 9Prisiminkite, kaip mūsų protėviai buvo išgelbėti prie Raudonosios jūros, kai faraonas juos vijosi su didele kariuomene. 10Dabar tad šaukimės Dangaus su viltimi, kad jis bus mums malonus ir, atsiminęs savo Sandorą su mūsų protėviais, sunaikins šią kariuomenę šiandien mūsų akyse. 11Tada visi pagonys žinos, kad yra Vienas, kuris išperka ir išgelbsti Izraelį".

12Svetimšaliai pakėlė akis ir, matydami žygiuojančius jų pulti, 13išėjo iš stovyklos į mūšį. Judo vyrai pūtė trimitus. 14Prasidėjo mūšis. Pagonys buvo nugalėti ir pabėgo į lygumą, 15o pakrikusieji žuvo nuo kalavijo. Judo vyrai juos vijosi iki pat Gazaros ir iki Idumėjos lygumų - iki Azoto ir Jamnijos. Krito maždaug trys tūkstančiai jų vyrų.

16Kai Judas ir jo kariuomenė sugrįžo iš vijimosi, 17jis savo vyrams kalbėjo: "Nepulkite dar godžiai prie grobio, nes mūsų dar laukia mūšis. 18Gorgijas su savo daliniais dar tebėra arti, kalnuose. Pirma stokite į kovą su mūsų priešais ir nugalėkite juos. Tada drąsiai paimkite grobį".

19Dar Judui tebekalbant, pasirodė priešų dalinys, pareinantis iš aukštumų. 20Jie matė, kad jų kariuomenė buvo priversta bėgti ir jų stovykla buvo padegta. Kylantys dūmai rodė, kas buvo įvykę. 21Tai suvokę, jie buvo klaiko apimti. Be to, jie matė, kad Judo kariuomenė lygumoje buvo

pasirengusi pulti. 22Jie tad visi pabėgo į filistinų žemę.

23Tada Judas sugrįžo stovyklos plėšti, ir jo vyrai pasiėmė daug aukso ir sidabro, mėlyna ir violetine spalva dažytų medžiagų bei daug kitų prabangių daiktų. 24Kai sugrįžo į savo stovyklą, jie giedojo giesmes ir šlovino Dangų,

"nes jis yra geras,
nes amžina jo ištikima meilė".

25Tą dieną Izraelis patyrė nuostabų išgelbėjimą.

Pirmasis Lysijo žygis26Bet išsigelbėjusieji svetimšaliai nuėjo pas Lysiją ir pranešė jam, kas buvo įvykę. 27Gavęs tą žinią, jis buvo pritrenktas ir labai susirūpinęs, nes reikalai Izraelyje buvo susiklostę ne taip, kaip jis norėjo ir kaip buvo įsakęs karalius.

28Kitais metais tad jis sutelkė prie ginklų šešiasdešimt tūkstančių rinktinių vyrų ir penkis tūkstančius raitininkų, kad užbaigtų karą. 29Nužygiavę į Idumėją, jie pasistatė stovyklą prie Bet-Zūro. Ten Judas pasitiko juos su dešimčia tūkstančių vyrų. 30Matydamas, kokia galinga priešų stovykla, jis meldėsi, tardamas:

"Būk pašlovintas, Izraelio Gelbėtojau!
Tu savo tarno Dovydo ranka
niekais pavertei galiūno puolimą;
tu atidavei į rankas
Sauliaus sūnaus Jonatano ir jo ginklanešio
filistinų stovyklą.
31 Atiduok tad į savo tautos Izraelio rankas
šią priešų stovyklą,
teužsitraukia jie sau gėdą
savo pėstininkais ir raiteliais!
32 Pasėk bailumo dvasią jų širdyse,
atskiesk jų galybės narsą,
tedreba jie žūdami.
33 Sunaikink juos tave mylinčiųjų kalaviju,
kad visi, pažįstantieji tavo vardą,
giedotų tavo šlovės giesmę".

34Abi pusės pradėjo mūšį, ir penki tūkstančiai Lysijo kareivių krito kautynėse vyras prieš vyrą. 35 Pamatęs savo kariuomenės sąmyšį ir Judo kareivių narsą bei ryžtą arba garbingai gyventi, arba garbingai mirti, Lysijas pasitraukė į Antiochiją ir vėl ėmėsi verbuoti samdinius kareivius kitam žygiui į Judėją su dar didesne kariuomene.

Šventykla išvaloma ir atšventinama36Tada Judas ir jo broliai tarė: "Štai mūsų priešai visiškai nugalėti. Eikime išvalyti šventovės ir ją atšventinti". 37Taigi visa kariuomenė susirinko ir užkopė į Ziono kalną. 38Ten jie rado apleistą šventovę, išniekintą aukurą ir sudegintus vartus. Kiemuose augo piktžolės kaip miške ar ant kalno, o kunigų kambariai buvo tapę griuvėsiais. 39Persiplėšę savo drabužius, jie karčiai raudojo ir, galvas barstydamiesi pelenais, 40puolė kniūbsčia. Davus trimitų ženklą, jie šaukėsi Dangaus.

41Judas paskyrė vyrus kautis su tvirtovės įgula, o pats ėmėsi valyti šventovę. 42Paskui jis išrinko kunigus, nepriekaištingus ir ištikimus Įstatymui; 43jie išvalė šventovę ir išnešė suteptus akmenis į nešvarią vietą. 44Buvo svarstoma, ką jie turėtų padaryti su išniekintu deginamųjų atnašų aukuru. 45Jiems dingtelėjo gera mintis jį nugriauti, kad jis ilgainiui netaptų amžina gėda, nes jis buvo buvęs pagonių išniekintas. Taigi jie aukurą nugriovė. 46Akmenis sudėjo į tinkamą vietą ant Šventyklos kalno, kol ateis pranašas ir nurodys, ką su jais reikia daryti. 47Tada jie paėmė netašytų akmenų, kaip liepia Įstatymas, ir pastatė naują aukurą, panašų į pirmąjį. 48Jie pataisė ir Šventąją vietą bei Šventyklos vidų ir išvalė kiemus. 49Jie padarė naujus reikmenis ir atnešė į Šventyklą Žvakidę, smilkalų aukurą ir stalą. 50Tada jie degino smilkalus ant aukuro ir uždegė Žvakidės lempas. Lempos apšvietė Šventyklą. 51Jie išdėliojo ir duonos kepalus ant stalo ir pakabino uždangas. Taip jie užbaigė visą darbą, kurio buvo ėmęsi.

52Dvidešimt penktą dieną devintojo mėnesio, - tai yra Kislevo mėnesio, - šimtas keturiasdešimt aštuntaisiais metais jie atsikėlė anksti rytą 53ir atnašavo auką pagal Įstatymą ant naujojo deginamųjų aukų aukuro, kurį jie buvo pastatę. 54Tuo pačiu metu ir tą pačią dieną, kurią pagonys buvo Šventyklą išniekinę, jis buvo atšventintas su giesmėmis, arfomis, fleitomis ir cimbolais. 55Visi žmonės parpuolė kniūbsčia, pagarbino ir pašlovino Dangų, suteikusį jiems sėkmę. 56Taip jie šventė aštuonias dienas aukuro pašventinimą, džiugiai atnašaudami deginamąsias aukas. Jie atnašavo ir bendravimo auką bei padėkos atnašą. 57Šventyklos priekį jie išpuošė paauksuotais vainikais ir mažais skydais; atstatė vartus, kunigų kambarius ir įdėjo jiems duris. 58Žmonių džiaugsmui nebuvo galo, nes pagonių įvesta gėda buvo pašalinta.

59Tada Judas bei jo broliai ir visa Izraelio bendrija nutarė, kad aukuro pašventinimo dienos būtų minimos su džiugesiu ir linksmybe kasmet metinių dieną per aštuonias dienas nuo Kislevo mėnesio dvidešimt penktosios dienos.

60Tuo metu jie pastatė aukštas sienas ir stiprius bokštus aplink Ziono kalną, norėdami užkirsti kelią pagonims įsiveržti ir jį mindžioti, kaip pagonys anksčiau buvo padarę. 61Judas paskyrė įgulą, kad jį saugotų. Panašiai įtvirtino ir Bet-Zūrą, idant žmonės turėtų tvirtovę arčiau Idumėjos.

5Žygis prieš idumiečius ir amoniečius 1 Kai kaimynai pagonys sužinojo, kad aukuras buvo atstatytas ir šventovė yra atšventinta, kaip buvo anksčiau, jie labai įpyko 2ir nutarė sunaikinti tarp jų gyvenančius Jokūbo palikuonis. Jie tad pašėlo žudyti ir persekioti mūsų žmones. 3Tada Judas užpuolė Esavo palikuonis prie Akrabatenės Idumėjoje, nes jie rengė pasalas Izraeliui. Kai jie mūšį visiškai pralaimėjo, juos pažemino ir apiplėšė. 4Jis atsiminė ir Baiano palikuonių padarytus nedorus darbus. Mat jie buvo grėsmė ir pinklės mūsų žmonėms savo pasalomis prie kelių. 5Privertęs juos subėgti į savo bokštus, jis apgulė juos ir, pareiškęs juos esant skirtus sunaikinti, sudegino bokštus su visais juose buvusiais žmonėmis. 6 Tada, persikėlęs žygiui prieš amoniečius, Judas susidūrė su stipria ir didele kariuomene, kurios vadas buvo Timotėjas. 7Su jais kovojo daug mūšių, juos nugalėjo ir išblaškė. 8Paėmęs Jazerį ir jam pavaldžias gyvenvietes, jis sugrįžo į Judėją.

Pasirengimas žygiui į Galilėją ir Gileadą9Gileade pagonys susibūrė prieš izraeliečius, gyvenusius jų žemėje, norėdami juos sunaikinti. Tačiau tie subėgo į Datemos tvirtovę 10ir nusiuntė Judui bei jo broliams tokį laišką:

"Pagonys iš visų pusių susibūrė, norėdami mus sunaikinti. 11Jie rengiasi ateiti ir paimti tvirtovę, į kurią mes esame subėgę. Timotėjas vadovauja jų pajėgoms. 12Tučtuojau tad ateikite ir išgelbėkite

mus iš jų rankos, nes daugelis mūsiškių yra žuvę. 13Visi mūsų tautiečiai, gyvenę Tobo krašte, buvo iššudyti. Priešai yra paėmę jų žmonas ir vaikus. Jie pasigrobė jų mantą ir nužudė ten apie tūkstantį vyrų".

14Dar tebeskaitant tą laišką, štai kiti pasiuntiniai, perplėštais drabužiais, atėjo iš Galilėjos, atnešdami panašią žinią, 15sakydami: "Ptolemaidės, Tyro ir Sidono gyventojai susibūrė prieš mus su visa pagonių Galilėja, kad mus sunaikintų!" 16Tai išgirdę, Judas ir žmonės sušaukė didžiąją sueigą nutarti, kaip padėti savo tautiečiams, kuriems grėsė didelis pavojus ir kurie buvo priešų užpulti. 17Judas tarė savo broliui Simonui: "Pasirink sau vyrų ir žygiuok gelbėti savo brolių Galilėjoje. Mudu su broliu Jonatanu žygiuosime į Gileadą". 18Judėjoje jis paliko Zecharijo sūnų Juozapą ir Azariją vadovauti tautai ir su likusia kariuomene jai ginti. 19"Būkite atsakingi už šią tautą, - įsakė jiems, - bet su pagonimis nekovokite, kol mes nesugrįšime". 20Tada trys tūkstančiai vyrų buvo paskirti žygiui su Simonu į Galilėją, o su Judu aštuoni tūkstančiai žygiui į Gileadą.

Žygiai į Galilėją ir Gileadą21Simonas nužygiavo į Galilėją ir kovojo daug mūšių su pagonimis, ir jie buvo jo akyse sutriuškinti. 22Vijosi juos iki Ptolemaidės vartų, nukaudamas ne mažiau kaip tris tūkstančius pagonių ir paimdamas jų grobį. 23Pasiėmęs su savimi Galilėjos ir Arbatos žydus drauge su jų žmonomis ir vaikais bei visa jų nuosavybe, su dideliu džiaugsmu parvedė juos į Judėją.

24Tuo tarpu Judas Makabėjas ir jo brolis Jonatanas, persikėlę per Jordaną, žygiavo tris dienas per dykumą. 25Sutikti nabatėjai juos priėmė taikiai ir papasakojo jiems visa, kas buvo atsitikę jų tautiečiams Gileade: 26"Daugelis jų, - sakė jie, - įkalinti Bozroje, Alemoje ir Chasfo'e, Makedoje ir Karnajimuose", - visi tie yra dideli ir įtvirtinti miestai, - 27o kai kurie įkalinti kituose Gileado miestuose. Priešas rengiasi rytoj pulti tvirtoves, paimti ir sunaikinti tuos žmones per vieną dieną".

28Tada Judas, staiga pakeitęs kryptį su savo kariuomene, nužygiavo dykumos keliu į Bozrą ir paėmė miestą. Iššudęs kalaviju visus vyriškius, jis paėmė iš jo grobį ir miestą sudegino. 29Iš tos vietos kariuomenę išvedė nakčia. Jie žygiavo keliu Datemos tvirtovės link. 30Aušros šviesoje žvalgydamiesi, jie pamatė prieš save didžiulę kariuomenę, iš tikrųjų nesuskaičiuojamą gaują, statančią kopėčias bei apgulos priemones tvirtovei paimti ir kovojančią su gynėjais. 31Judas tad matė, kad puolimas buvo jau prasidėjęs. Trimitų ir šauksmų lydimas, mūšio riksmas kilo iš miesto į dangų. 32Savo kariuomenės vyrams Judas tarė: "Už savo brolius šiandien kovokite!"

33Padalijęs juos į tris būrius, jis puolė priešą iš užnugario, gaudžiant trimitams ir aidint maldos žodžiams. 34Kai Timotėjo kareiviai suvokė, kad tai buvo Makabėjas, jie pradėjo nuo jo bėgti. Judas ištiko juos triuškinančiu smūgiu; iš jų žuvo ne mažiau kaip aštuoni tūkstančiai.

35Tada jis pasuko Alemos link ir užpuolęs paėmė ją, iššudė joje visus vyriškius, apiplėšė ir sudegino. 36Iš ten jie tęsė žygį ir paėmė Chasfo'ą, Makedą, Bosorą ir kitus Gileado miestus.

37Po šių įvykių Timotėjas subūrė kitą kariuomenę ir pasistatė stovyklą priešais Rafoną, kitoje upės vagos pusėje. 38Judas pasiuntė vyrus iššvalgyti stovyklos, ir jam buvo pranešta: "Visi aplink mus gyvenantys pagonys yra pas jį suėję. Labai didelė kariuomenė! 39Be to, jie turi pasisamdę talkon arabų. Jų stovykla yra anoje upės vagos pusėje. Jie pasirengę atžygiuoti ir kovoti su tavimi". Judas iššygiavo jų užpulti.

40Judui ir jo kariuomenei artinantis prie upės srovės, Timotėjas savo pajėgų pareigūnams tarė: "Jeigu jis persikels į mūsų pusę pirmas, mes nepajėgsime jam pasipriešinti. Jis tikrai mus nugalės.

41Bet jeigu jis bijos ir statysis stovyklą ant kito upės kranto, mes persikelsime į jo pusę ir jį nugalėsime".

42Bet Judas, priėjęs prie upės srovės, pastatė kariuomenės pareigūnus šalia ir jiems įsakė: "Neleiskite nė vienam statytis palapinės. Visi turi eiti į mūšį!" 43Tada jis pats pirmas ėjo per upę priešo pulti, ir visa kariuomenė sekė jam iš paskos. Visus pagonis jie nugalėjo. Šie metė savo ginklus ir subėgo į Karnajimų šventyklos aptvarą. 44Paėmę tą miestą, jie sudegino šventyklos aptvarą su visais viduje buvusiais žmonėmis. Taigi Karnajimai buvo paimti, ir priešas nebegalėjo daugiau Judui priešintis.

45Tada Judas surinko visus izraeliečius, nuo mažiausio iki didžiausio, gyvenusius Gileade, su jų žmonomis ir vaikais bei manta, didžiulę minią žmonių, eiti į Judo kraštą. 46Jie pasiekė Efroną. Tai buvo didelis ir stipriai įtvirtintas miestas ant kelio. Jiems buvo neįmanoma jį apeiti nei iš dešinės, nei iš kairės. Reikėjo būtinai per jį eiti. 47Bet miesto gyventojai atsisakė leisti pereiti ir užvertė vartus akmenimis. 48Tada Judas nusiuntė jiems draugišką žodį: "Mes norime pereiti jūsų žemę, kad pasiektume savo kraštą. Niekas jums žalos nedarys; mes tik pėsti pereisime". Bet vartų atidaryti jie nesutiko.

49Judas tad įsakė, kad būtų paskelbta stovykloje, idant, kiekvienas pultų ties ta vieta, kurioje jis buvo. 50Kareiviai tad stojo į savo vietas. Judas puolė miestą tą visą dieną bei tą visą naktį, ir miestas buvo atiduotas jam į rankas. 51Iššudęs visus vyriškius, sugriovė miestą iki pamatų ir jį apiplėšė. Tada jis perėjo miesto aikštę žuvusiųjų lavonais.

52Perėję Jordaną, nuėjo į didžiąją lygumą priešais Bet-Šeaną. 53Judas rūpinosi atsilikėliais, drąsindamas žmones visą kelią, kol jie pasiekė Judėją. 54Užkopę į Ziono kalną, su džiaugsmu ir linksmybe jie atnašavo deginamąsias aukas, nes buvo saugiai sugrįžę. Nė vienas jų nežuvo.

Nesėkmė prie Jamnijos55Tuo metu, kai Judas ir Jonatanas buvo Gileade, o jo brolis Simonas buvo Galilėjoje prie Ptolemaidės, 56Zecharijo sūnus Juozapas ir Azarijas, vadovaujantys kariuomenei, išgirdo apie jų žygdarbius ir apie jų didvyrišką karą. 57Jie tad sakė: "Pasižymėkime ir mes, žygiuodami ir kovodami su pagonimis, esančiais visur aplinkui".

58Jie tad, davę įsakymą su jais buvusiai kariuomenei, leidosi į žygį Jamnijos link. 59Bet Gorgijas ir jo vyrai išėjo iš miesto stoti į mūšį. 60Juozapas ir Azarijas buvo sumušti ir nuvyti iki pat Judėjos ribų. Tą dieną žuvo apie du tūkstančius izraeliečių. 61Taigi juos ištiko didelis pralaimėjimas, nes, manydami padarysią žygdarbį, jie nepaklausė Judo ir jo brolių. 62Jie net nepriklausė šeimai tų vyrų, kuriems buvo patikėtas Izraelio išgelbėjimas.

Sėkmė Idumėjoje ir Filistijoje 63Narsuolis Judas ir jo broliai buvo labai gerbiami visame Izraelyje ir visų pagonių, kur tik buvo girdimas jų vardas. 64Žmonės sveikindami spietėsi prie jų.

65Judas ir jo broliai leidosi į žygį prieš Esavo palikuonis pietų krašte. Jis paėmė Hebroną ir jam pavaldžias gyvenvietes, sunaikino jo įtvirtinimus ir sudegino jį supančius bokštus. 66Iš ten leidosi į filistinų žemę ir perėjo Marisą. 67Tarp kritusiųjų tos dienos mūšyje buvo keletas kunigų, kurie išėjo neapgalvotai kovoti norėdami pasižymėti. 68Judas tada pasuko prieš Azotą, priklausantįjį filistinams. Išvartęs jų aukurus, sudeginęs jų dievų statulas ir apiplėšęs jų miestus, jis pasitraukė į Judo kraštą.

6Antiocho pralaimėjimas ir mirtis 1Tuo tarpu karalius Antiochas, žygiuodamas per Aukštutines

sritis, išgirdo, kad Persijoje yra miestas, vardu Elymajis, garsus savo aukso ir sidabro turtais, 2kad jo šventykla esanti labai turtinga ir turinti Makedonijos karaliaus Pilypo sūnaus Aleksandro, tapusio pirmuoju graikų karaliumi, ten paliktus auksinius skydus, šarvus ir ginklus. 3Jis tad, tenai nužygiavęs, bandė miestą paimti ir jį apiplėšti. Bet jam nepasisekė, nes miesto gyventojai, sužinoję apie jo užmojį, 4pasipriešino išeidami į mūšį su juo. Jis pabėgo ir, būdamas labai prislėgtas, traukėsi iš ten Babilono link.

5Dar jam tebesant Persijoje, pasiuntinys atnešė žinią, kad karo pajėgos, siųstos į Judo kraštą, buvo priverstos bėgti; 6kad Lysijas iš pradžių buvo surengęs žygį su galinga kariuomene, bet buvęs izraeliečių išvytas; kad izraeliečiai buvo sustiprėję, praturtėję ginklais, reikmenimis ir gausiu grobiu, paimtais iš kariuomenių, kurias jie buvo nugalėję; 7kad jie buvo nuvertę Pabaisą, kurią jis buvo pastatęs Jeruzalėje ant aukuro; ir kad jie buvo apsupę aukštomis sienomis ne tik šventovę, kokia ji anksčiau yra buvusi, bet ir Bet-Zūro miestą.

8Karalius, klausydamasis tų žinių, buvo klaiko apimtas ir tiesiog priblokštas. Iš širdgėlos, kad jo užmojai nuėjo niekais, karalių paguldė liga. 9Lovoje jis išgulėjo daug dienų ir, širdgėlos kankinamas, žinojo, kad artinasi mirtis.

10Pasišaukęs visus savo Bičiulius, jiems tarė: "Miegas man nebeužmerkia akių, nes mano širdis plyšta iš nerimo. 11Sau tariu: 'Į kokią nelaimę patekau! Į kokią kančios sietuvą esu įpuolęs! 12Juk kai valdžiau, buvau dosnus ir mylimas'. Dabar aš prisimenu pikta, padarytą Jeruzalėje, kai pagrobiau iš ten visus auksinius bei sidabrinius daiktus ir be jokios priežasties įsakiau sunaikinti visus Judo gyventojus. 13Aš žinau, kad už tai mane ištiko šios nelaimės. Nūn mirštu širdgėlos apimtas, svetimame krašte".

14Tada jis pasišaukė Pilypą, vieną iš savo Bičiulių, ir pavedė jam valdyti visą savo karalystę. 15Savo karaliaus vainiką, skraistę ir antspaudo žiedą jis padavė jam, įsakydamas, kad auklėtų karaliaus sūnų Antiochą ir paruoštų jį tapti karaliumi. 16Karalius Antiochas mirė Persijoje šimtas keturiasdešimt devintaisiais metais.

Tvirtovės apgula17Lysijas, gavęs žinią, kad karalius mirė, įsodino į sostą įpėdiniu jo sūnų Antiochą, kurį buvo auklėjęs nuo vaikystės, ir davė jam Eupatoro vardą.

18Tuo tarpu tvirtovės įgulos vyrai ir toliau laikė apgulę Izraelio šventovę. Visokiais būdais mėgino jiems daryti žalą ir stiprinti pagonis. 19Judas tad nutarė, kad jie turi būti sunaikinti, ir pašaukė visus žmones jų apgulti. 20Taigi šimtas penkiasdešimtaisiais metais jie suėjo ir apgulė tvirtovę. Jie pastatė apgulos bokštus ir kitus pabūklus. 21Bet keletas įgulos vyrų pabėgo iš apgulos, ir kai kurie iš Izraelio atsimetėlių prisidėjo prie jų. 22Nubėgę pas karalių, jie sakė: "Kaip ilgai tu delsi ginti mūsų teises ir atkeršyti už mūsų tautiečius? 23Mes sutikome tarnauti tavo tėvui, gyventi, kaip jis liepė, ir vykdyti jo įsakymus. 24Užtat mūsų tautos vaikai apgulė tvirtovę ir tapo mūsų priešais. Jie net nubaudė mirtimi iš mūsų visus, kuriuos tik pagavo, ir pagrobė mūsų paveldą. 25Ne tik prieš mus jie pakėlė ranką, bet puola visose tavo valdose. 26Štai dabar jie laiko apgulę net Jeruzalės tvirtovę, norėdami ją paimti. Jau yra įtvirtinę šventovę ir Bet-Zūrą! 27Jeigu tu tuojau pat jiems kelio neužkirsi, jie dar daugiau bėdų pridarys, ir tu nebegalėsi jų suvaldyti".

Žygis prieš Judą28Karalius, tai girdėdamas, įtūžo. Jis sušaukė visus savo Bičiulius, kariuomenės pareigūnus ir raitininkų vadus. 29Atžygiavo pas jį ir samdyta kariuomenė iš kitų karalysčių ir iš jūros salų. 30Jo karinių pajėgų skaičius buvo šimtas tūkstančių pėstininkų, dvidešimt tūkstančių

raitininkų ir trisdešimt du karui apmokyti drambliai. 31Nužygiavę per Idumėją, jie pasistatė stovyklą prieš Bet-Zūrą. Per daugelį dienų jie kovojo ir statė apgulos pabūklus, bet žydai, išpuldami ir narsiai kovodami, juos sudegindavo.

32Tada Judas paliko tvirtovę ir perkėlė savo stovyklą į Bet-Zechariją priešais karaliaus stovyklą. 33Karalius, atsikėlęs prieš aušrą, skubiai išvedė savo pajėgas į žygį palei kelią į Bet-Zechariją. Trimitams gaudžiant, jo kariuomenė pasirengė mūšiui. 34Drambliams buvo duota gerti vynuogių ir šilkmedžio uogų sunkos, kad jie būtų paruošti mūšiui. 35Tada gyvuliai buvo išdėstyti tarp dalinių. Su kiekvienu drambliu buvo išdėstyta tūkstantis vyrų, ginkluotų šarvais, žalvariniais šalmais ant galvų. Be to, prie kiekvieno gyvulio buvo priskirta penki šimtai rinktinių raitelių. 36Išdėstytieji kareiviai turėjo laikytis prie gyvulio. Kur tuo metu ėjo gyvulys, ten jie turėjo drauge eiti ir niekad jo nepalikti. 37Apsaugai ant dramblių buvo mediniai bokšteliai, tvirti ir dengti, pritvirtinti prie kiekvieno gyvulio ypatingais pakinktais. Ant kiekvieno dramblio buvo trys ginkluoti vyrai, kurie kovojo raiti, ir dramblio vedėjas indas. 38Likusius raitininkus vadas išdėstė šen ir ten abiejuose kovos rikiuotės šonuose, kad gąsdintų priešą ir būtų savo gretų apsaugoti. 39Saulei suspindėjus ant auksinių ir žalvarinių skydų, kalnai užsidegė jų spindesiu ir švietė tarsi įsiliepsnoję deglai. 40Dalis karaliaus kariuomenės driekėsi ant aukštų kalvų, kai kurie daliniai buvo lygumoje. Jie žengė į priekį tvirtomis, darniomis gretomis. 41Visi drebėjo nuo šios didžiulės minios daromo triukšmo, nuo žengiančios į mūšį kariuomenės griausmo ir ginklų žvangėjimo, nes iš tikrųjų tai buvo milžiniška ir galinga kariuomenė. 42Ir Judas su savo gretomis žengė į mūšį. Prasidėjo kova. Krito šeši šimtai karaliaus vyrų. 43Eleazaras, vadinamas Avaranu, pastebėjo, kad vienas iš dramblių buvo apdengtas karališka gūnia ir buvo didesnis už kitus. Jis tad pamanė, kad ant jo yra karalius. 44Taigi jis atidavė savo gyvybę, kad išgelbėtų tautą ir laimėtų sau amžiną vardą. 45Drąsiai veržėsi į dalinio vidurį, norėdamas dramblį pasiekti, ir guldė priešus iš dešinės ir iš kairės. Jie davė jam kelią, traukdamiesi į šonus. 46Palindęs po drambliu, jis smogė durklu jam iš apačios ir jį užmušė. Gyvulys sukrito ant jo, ir Eleazaras žuvo. 47Matydami karaliaus kariuomenės galybę ir nuožmų kareivių puolimą, Judas ir jo vyrai pasitraukė.

48Tada dalis karaliaus kariuomenės nužygiavo užpulti Jeruzalės, o karalius pasistatė stovyklą Judėjoje ir prie Ziono kalno. 49Su Bet-Zūro žmonėmis jis sudarė taiką. Jie paliko miestą, nes neturėjo maisto, kad pajėgtų pakelti apgulą, nes tie metai krašte buvo šabo metai. 50Karalius užėmė Bet-Zūrą ir jam ginti skirtą įgulą. 51Daugelį dienų jis laikė šventovę apgultą. Pastatė apgulos bokštus, pabūklus svaidyti ugniai ir akmenims, įtaisus strėlėms šaudyti iš laidyklių. 52Ir gynėjai pasidirbo panašių karo pabūklų ir ilgą laiką tęsė kovas. 53Bet maisto sandėliuose jie neturėjo, nes tai buvo septintieji metai. Be to, nuo pagonių išsigelbėjusieji Judėjoje buvo išsekinę paskutinius sandėlius. 54Tik nedaugelis vyrų tebuvo pasilikę šventovėje, o kiti išsiskirstė po savo namus, nes badas buvo juos nukamavęs.

Taikos sutartis55Tuo tarpu Lysijas išgirdo, kad Pilypas, kurį karalius Antiochas dar gyvas būdamas buvo paskyręs auklėti jo sūnų Antiochą būti karaliumi, 56buvo sugrįžęs iš Persijos ir Medijos su kariuomene, ištygiavusia su karaliumi, ir mėgina pasiglemžti valdžią. 57Tai sužinojęs, Lysijas nedelsdamas nutarė pasitraukti. Kariuomenės vadams ir kareiviams jis sakė: "Kasdien mes einame silpnyn, mūsų maisto atsargos jau menkos, vieta, kurią laikome apgulę, yra stipri, o mes esame įpareigoti rūpintis karalystės reikalais. 58Dabar tad tarkimės su tais žmonėmis, sudarykime taiką su jais ir visa jų tauta. 59Leiskime jiems vėl gyventi pagal jų įstatymus, kaip jie anksčiau darė. Juk dėl

įstatymų, kuriuos mes panaikinome, jie įpyko ir visa tai padarė".

60Karaliui ir pareigūnams kalba patiko. Jis tad pasiuntė apgultiesiems taikos pasiūlymą, ir jie priėmė jį. 61Karalius ir pareigūnai patvirtino jiems sutartį savo priesaika. Apgultieji tad paliko tvirtovę. 62Bet kai karalius užėjo ant Ziono kalno ir pamatė, kaip ta vieta buvo įtvirtinta, sulaužė priesaiką, kurią buvo padaręs, ir įsakė nugriauti tvirtovę supančią sieną. 63Paskui skubiai iššygiavo ir sugrįžo į Antiochiją. Čia rado Pilypą, valdantį miestą, kovojo su juo ir jėga paėmė miestą.

7Demetrijus tampa karaliumi 1 Šimtas penkiasdešimt pirmaisiais metais Seleuko sūnus Demetrijus išvyko iš Romos ir, atvykęs su keletu vyrų į vieną pajūrio miestą, pradėjo ten karaliauti. 2Jam rengiantis įžengti į savo protėvių rūmus, kareiviai suėmė Antiochą ir Lysiją, norėdami juos perduoti jam. 3Kai jam apie tai buvo pranešta, jis tarė: "Jų veido man nerodykite!" 4Kareiviai tad juos nužudė, ir Demetrijus atsisėdo į savo karalystės sostą.

5Tada visi izraeliečiai, atsimetę nuo Įstatymo ir nedorėliai, suėjo pas jį. Jų vadas buvo Alkimas, kuris troško tapti vyriausiuoju kunigu. 6Karaliui jie apskundė tautą. "Judas ir jo broliai, - jie sakė, - iššudė visus tavo Bičiulius ir mus iš mūsų krašto išvarė. 7Dabar tad pasiųsk vyrą, kuriuo tu pasitiki. Tenukeliauja ir tepamato, kaip Judas nuniokojo mus ir karaliaus valdas. Tenubaudžia juos ir visus, kurie jiems padeda".

8Karalius tad išrinko Bakchidą, vieną iš Karaliaus Bičiulių, Anapus Upės srities valdytoją. Jis buvo įžymus žmogus karalystėje ir ištikimas karaliui. 9Karalius išsiuntė jį drauge su nedorėliu Alkimu, kuriam jis suteikė vyriausiojo kunigo vietą, jam įsakydamas atkeršyti izraeliečiams. 10Jie tad leidosi į žygį ir, atvykę į Judą su didele kariuomene, nusiuntė pasiuntinius pas Judą ir jo brolius siūlyti taikos klastingais žodžiais. 11Bet šie į jų žodžius nekreipė dėmesio, nes matė, kad jie buvo atvykę su didele kariuomene.

12Nepaisant to, Rašto žinovų būrys nuėjo ieškoti teisingo sprendimo. 13Hasidimai buvo pirmieji, norintys ieškoti su jais taikos, 14nes jie manė: "Kunigas iš Aarono palikuonių atėjo su kariuomene. Jis mums nieko pikta nedarys". 15Alkimas su jais kalbėjosi taikingai, netgi prisiekė, tardamas: "Mes net nebandysime nei jūsų, nei jūsų Bičiulių užgauti". 16Jie patikėjo. O jis šešiasdešimt iš jų suėmė ir tą pačią dieną nužudė, taip įvykdydamas Rašto žodžius:

17 "Kūnus tavo ištikimųjų jie išmėtė,
jų kraują išliejo visur Jeruzalės apylinkėse,
nebuvo kam jų palaidoti".

18Tada visą tautą sukaustė baimė ir išgąstis. "Neturi jie nei tiesos, nei teisingumo, - sakė žmonės, - jie sulaužė sutartį, nepaisydami duotos priesaikos".

19Vėliau Bakchidas paliko Jeruzalę ir pasistatė stovyklą prie Bet- Zaito. Jis įsakė suimti daugelį vyrų, kurie buvo pas jį perbėgę, bei keletą iš mūsų žmonių ir juos nužudyti nustumiant į didžiąją vandens talpyklą. 20Pavedęs Alkimui valdyti sritį, paliko jam būrį kareivių, o pats sugrįžo pas karalių.

21Alkimas darė visa, kad išsilaikytų savo vyriausiojo kunigo vietoje. 22Prie jo būrėsi visi tautos triukšmadariai. Pasigrobę Judo krašto valdžią, jie darė daug žalos Izraeliui. 23Judas matė visą žalą, Alkimo ir jo rėmėjų daromą izraeliečiams, kur kas didesnę, negu pagonys buvo padarę. 24Judas tad perėjo visą Judėjos žemę ir keršijo perbėgėliams, užkirsdamas kelią esantiems mieste eiti į kaimus.

25Ilgainiui Alkimas, pastebėjęs, kad Judas su savo rėmėjais stiprėja, ir supratęs, kad pats yra bejėgis jiems priešintis, sugrįžo pas karalių ir kaltino juos dideliais nusikaltimais.

Nikanoras pralaimi mūšį26Tada karalius išsiuntė Nikanorą, vieną iš savo įžymiausių vadų, nuožmų Izraelio priešą, įsakydamas išnaikinti tautą. 27Nikanoras tad, įėjęs į Jeruzalę, lydimas didelės kariuomenės, nusiuntė su klasta Judui ir broliams šitokį taikingą žodį: 28"Tenebūna tarp manęs ir jūsų nesantaikos. Su keletu vyrų ateisiu taikingai pasimatyti veidas į veidą". 29Jis tad atėjo pas Judą, ir jiedu taikingai pasisveikino. Bet kareiviai buvo pasirengę Judą pagrobti. 30Judui paaiškėjo, kad Nikanoras buvo atėjęs pas jį su klasta, jis tapo atsargesnis ir atsisakė su juo vėl susitikti. 31Nikanoras, pajutęs, kad jo sąmokslas atskleistas, iššygiavo į Kafar-Salamą susitikti su Judu mūšyje. 32Beveik penki šimtai vyrų iš Nikanoro kariuomenės krito, o likusieji subėgo į Dovydo miestą.

Grasinimas Šventyklai33Po šių įvykių Nikanoras užkopė ant Ziono kalno. Kai kurie kunigai iš šventovės ir kai kurie tautos seniūnai išėjo jo taikingai pasveikinti ir parodyti jam deginamąją auką, kuri buvo aukojama už karalių. 34Bet jis iš jų tyčiojosi, juos išjuokė ir padarė nešvarius. Įžūliai kalbėjo ir 35įpykęs prisiekė, tardamas: "Jeigu Judas ir jo kariuomenė nebus atiduoti tuojau pat man į rankas, kai tik sugrįšiu nugalėjęs, šią šventyklą sudeginsiu". Nikanoras išėjo labai įniršęs.

36Tada kunigai vėl suėjo į vidų ir sustojo prieš aukurą ir Šventyklą. Verkdami jie meldėsi:

37 "Tu pasirinkai šiuos Namus,
kad jie būtų vadinami tavo vardu
ir būtų tavo tautos maldos ir prašymo Namai.
38 Atkeršyk šiam žmogui ir jo kariuomenei,
tekrinta jie nuo kalavijo.
Atsimink jų šventvagiškas kalbas,
neleisk jiems gyviems išlikti".

Nikanoro pralaimėjimas prie Adasos39Nikanoras iššygiavo iš Jeruzalės ir pasistatė stovyklą prie Bet-Horono, kur prie jo prisidėjo Sirijos kariuomenė. 40O Judas pasistatė stovyklą su trim tūkstančiais vyrų prie Adasos. Čia Judas meldėsi:

41 "Tuomet, kai karaliaus pasiuntiniai
šventvagiškai kalbėjo,
tavo angelas nuėjęs užmušė
iš jų aštuoniasdešimt penkis tūkstančius.
42 Taip tad šiandien mūsų akyse
sutriuškink šią kariuomenę!
Težino visi kiti,
kad Nikanoras šventvagiškai kalbėjo
apie tavo šventovę.
Teisk jį pagal jo nedorumą!"

43Abi kariuomenės susitiko mūšyje Adaro mėnesio tryliktąją dieną. Nikanoro kariuomenė buvo sutriuškinta, o jis pats pirmas žuvo mūšyje. 44Jo kareiviai, pamatę, kad Nikanoras žuvo, metę ginklus pabėgo. 45Judas ir jo vyrai juos vijosi visą dieną nuo Adasos iki Gazaros apylinkių, įkandin šaukdami trimitais į kovą. 46Išgirdę šaukimą, iš visų aplinkinių Judėjos kaimų išėjo žmonės ir,

puolę bėglius iš šonų, varė juos atgal pas besivejančius. Visi žuvo nuo kalavijo, nė vienas neišliko gyvas. 47Judas ir jo vyrai pasiėmė karo laimikį ir grobį. Jie nukirto Nikanorui galvą bei dešinę ranką, kurią iš įžūlumo jis buvo pakėlęs, ir parnešę pakabino netoli Jeruzalės. 48Švęsdami tą dieną kaip didelę iškilmę, žmonės labai džiaugėsi. 49Buvo nutarta, kad toji diena turi būti švenčiama kasmet Adaro mėnesio tryliktąją dieną. 50Vėliau Judėja trumpą laiką buvo rami.

8Sutartis su romėnais 1 Judas buvo girdėjęs apie romėnų garsą: kad jie yra didelė galybė, kad jie draugiškai elgiasi su visais, kurie dėjosi prie jų bendram reikalui, ir kad jie sudarė draugystės sutartį su visais, kurie į juos kreipėsi. Iš tikrųjų jie buvo labai galingi. 2Jam buvo pranešta apie jų karus ir žygdarbius užkariaujant galatus ir priverčiant juos mokėti duoklę. 3Jie buvo kovoję ispanų šalyje, ten paimdami sidabro ir aukso kasyklas. 4Tą visą sritį jie buvo užkariavę savo sumanumu ir ištverme, nors ji buvo ir didelė šalis, ir toli nuo Romos. Jie buvo kovoję ir su karaliais, atžygiavusiais jų užpulti iš tolimų žemės pakraščių, kol juos sutriuškinę ir, ištikę dideliu pralaimėjimu, privertę mokėti metinę duoklę. 5Jie buvo mūšyje sutriuškinę ir padarę sau pavaldžius ir Pilypą, ir makedoniečių karalių Persėją, ir kitus, išdrįsusius su jais kariauti. 6Jie buvo nugalėję ir Azijos karalių Antiochą Didįjį, stojusį prieš juos su šimtu dvidešimčia dramblių, raitija, kovos vežimais ir milžiniška kariuomene. Jis buvęs jų sutriuškintas. 7Paėmę jį gyvą, romėnai privertę jį ir jo įpėdinius sumokėti didelę duoklę, duoti įkaitų ir užleisti 8kai kurias geriausias valdas - Indijos, Medijos ir Lydijos šalis. Iš jo atėmę, romėnai atidavę jas karaliui Eumenui. 9Graikijos gyventojams užsimojus eiti į žygį ir juos sunaikinti, 10romėnai, apie tai sužinoję, pasiuntė vieną karvedį prieš graikus ir su jais kariavo. Daug jų buvę sužeista ir nukauta. Romėnai, paėmę jų žmonas ir vaikus, išvarė į nelaisvę. Romėnai juos plėšę, paėmę jų žemę, išgriovę jų tvirtoves ir pavertę juos vergais iki šios dienos. 11Visas kitas karalystes ir salas, kurios kada nors buvę drįsusios jiems pasipriešinti, romėnai sunaikinę ir pavergę, 12bet su savo draugais ir tais, kurie jais pasitiki, romėnai palaiką draugystę. Arti ir toli jie padarę karalius sau pavaldžius, visus, girdinčius apie romėnų garsą, apimanti baimė. 13Iš tikrųjų kam jie norėję padėti tapti karaliais, tie karaliavę, ir nuvertę nuo sosto tuos, kuriuos norėję. Taigi romėnai buvo pasiekę galybės viršūnę. 14Tačiau nė vienas jų nei užsidėjęs vainiką, nei vilkėjęs purpuru ženklan savo didybės, 15bet jie pasistatę sau senato namus, ir juose trys šimtai ir dvidešimt vyrų kasdien svarstą, kaip palaikyti tautoje tvarką. 16Jie kasmet pavedą valdymą vienam žmogui suteikdami metams galią visam kraštui, visi klausą to vieno žmogaus, nesą tarp jų nei pavydo, nei nepasitikėjimo.

17Judas tad, išrinkęs Akoso sūnaus Jono sūnų Eupolemą ir Eleazaro sūnų Jasoną, pasiuntė juos į Romą, norėdamas sudaryti su romėnais draugystės bei gynybos sąjungą, 18kad atsikratytų graikų jungo. Mat jiems buvo aišku, kad graikų karalystė stūmė Izraelį į tikrą vergiją. 19Taigi, atvykę į Romą po ilgos kelionės, jie nuėjo į senatą ir taip kalbėjo: 20"Judas Makabėjas, jo broliai ir žydų tauta mus atsiuntė pas jus. Mes norime sudaryti su jumis gynybos bei taikos sąjungą ir įsirašyti į jūsų sąjungininkų ir bičiulių tarpą". 21Senatas jų pasiūlymą priėmė. 22Čia yra nuorašas laiško, kurį romėnai, įraižę varinėse lentelėse, nusiuntė į Jeruzalę, kad būtų ten laikomas kaip taikos ir sąjungos įrašas:

23"Gerovė telydi per amžius romėnus ir žydų tautą jūroje ir žemėje! Tenepasiekia jų nei kalavijas, nei priešas! 24Bet jeigu kiltų pirma karas prieš Romą ar bet kurį jos sąjungininką kurioje nors jos valdų, 25žydų tauta iš visos širdies teiks jiems pagalbą, kaip sąlygos reikalauja. 26Jie neteiks ir neparūpins priešui nei grūdų, nei ginklų, nei lėšų ar laivų, kaip buvo sutarta Romoje. Jie vykdys

savo įsipareigojimus, negaudami jokio atlygio. 27Tokiu pat būdu, jeigu kiltų pirma karas prieš žydų tautą, romėnai noriai elgsis kaip sąjungininkai, kaip sąlygos reikalaus. 28Jie neteiks žydų užpuolikui nei grūdų, nei ginklų, nei lėšų ar laivų, kaip buvo sutarta Romoje. Romėnai vykdys savo įsipareigojimus be klastos. 29Su tokiomis sąlygomis romėnai sudarė sutartį su žydų tauta. 30Bet jeigu vėliau abi pusės nutartų ką nors pridėti ar atimti, jos tai gali daryti savo nuožiūra. Tai, ką jie nutars pridėti ar atimti, galios. 31O dėl karaliaus Demetrijaus nusikaltimų jums, mes jam taip parašėme: 'Kam gi padarei savo jungą sunkų mūsų bičiuliams, mūsų sąjungininkams, žydams? 32Taigi jeigu jie vėl kreipsis į mus su skundu ant jūsų, mes ginsime jų teises, kovodami su jumis jūroje ir žemėje'".

9Beer-Zaito mūšis ir Judo Makabėjo mirtis 1Demetrijus, sužinojęs, kad Nikanoras ir jo kariuomenė yra žuvę mūšyje, antrąkart išsiuntė į Judo kraštą Bakchidą ir Alkimą drauge su dešiniuoju savo kariuomenės sparnu. 2Jie pasuko keliu, vedančiu į Galilėją, ir, pasistatę stovyklą priešais šlaitą prie Arbelos, ją paėmė ir užmušė daug žmonių. 3Šimtas penkiasdešimt antrųjų metų pirmąjį mėnesį jie pasistatė stovyklą šalia Jeruzalės. 4Tada jie leidosi su dvidešimčia tūkstančių vyrų ir dviem tūkstančiais raitijos Bereos link. 5Judas su trimis tūkstančiais rinktinių vyrų buvo įkūręs stovyklą prie Elasos. 6Jo vyrai, matydami tokią didelę priešo kareivių daugybę, buvo klaiko apimti. Daugelis jų traukėsi iš stovyklos, kol ilgainiui liko ne daugiau kaip aštuoni šimtai vyrų.

7Matydamas, kad jo kariuomenė tirpsta kaip tik tuo metu, kai mūšis čia pat, Judas buvo priblokštas. Laiko jiems suburti nebuvo. 8Tačiau, nors ir pats bijodamas, pasilikusiems su juo vyrams jis tarė: "Kelkimės! Pirmyn prieš mūsų priešus! Galbūt mes būsime pakankamai stiprūs su jais kovoti!" 9Vyrai mėgino jį atkalbėti, sakydami: "Tikrai nepajėgsime. Dabar verčiau gelbėkime savo gyvastį. Sugrįžkime vedini savo broliais ir tada kovokime su jais. Mūsų per mažai!" 10Bet Judas atsakė: "Jokiu būdu tokio dalyko nedarysime, nuo jų nebėgsime! Jeigu atėjo mūsų valanda, bent mirkime kaip vyrai už savo brolius, nepalikime nieko, kas būtų dėmė mūsų geram vardui".

11Tada Bakchido kariuomenė iššygiavo iš stovyklos ir išsidėstė mūšiui. Raitija buvo padalyta į du raitininkų būrius, laidyklininkai bei lankininkai žengė gretų priešakyje, o visi narsuoliai vyrai buvo pirmoje gretoje. 12Bakchidas buvo prie dešiniojo sparno. Mūšio gretos su raitininkų būriais prie abiejų šonų artinosi gaudžiant trimitams. Ir Judo vyrai pūtė savo trimitus. 13Žemė drebėjo nuo kariuomenių ūžesio. Mūšis šėlo nuo ryto iki vakaro.

14Judui pastebėjus, kad Bakchidas ir pagrindinė jo kariuomenės jėga buvo dešiniajame sparne, visi jo drąsiausi vyrai susitelkė apie jį. 15Dešinįjį sparną sutriuškinę, jie vijosi priešą iki pat Azoto kalno. 16Bet vyrai kairiajame sparne, matydami, kad dešinysis sparnas buvo priverstas trauktis, pasisuko ir metėsi iš paskos Judui bei jo vyrams, puldami juos iš užnugario. 17Mūšis tapo dar nuožmesnis. Abi pusės jame neteko daug sužeistų ir žuvusių. 18Žuvo taip pat ir Judas, o išlikusieji pabėgo.

19Jonatanas ir Simonas, paėmę savo brolį Judą, palaidojo jį savo protėvių kape prie Modeino 20ir apraudojo. Iš tikrųjų jo raudojo visas Izraelis su didele širdgėla. Jie daug dienų gedėjo, sakydami:

21 "O, kaip žuvo didvyris,
Izraelio gelbėtojas!"

22Kiti Judo darbai, jo mūšiai ir atlikti žygdarbiai bei jo dvasios didybė nebuvo aprašyti, nes jų buvo pernelyg daug.

D. JONATANO ŽYGIAI

Bakchidas ir Jonatanas23Po Judo mirties atsimetėliai nuo Įstatymo pakėlė galvas visose Izraelio vietose, ir vėl pasirodė visokiausi nedorėliai. 24Tomis dienomis ten buvo baisus badas, net ir žemė palinko į nedorėlių pusę. 25Bakchidas sąmoningai pasirinko religijos priešus ir padarė juos krašto šeimininkais. 26O jie metėsi ieškoti Judo draugų ir juos gaudyti. Būdavo, atveda pas Bakchidą, kad juos nubaustų ir iš jų pasityčiotų. 27Taigi Izraelyje prasidėjo nuožmi priespauda, kokios nebuvo buvę nuo to meto, kai pranašai liovėsi tarp jų reikštis.

28Tada visi susirinko ir Jonatanui tarė: 29"Nuo to meto, kai mirė tavo brolis Judas, nebuvo kito vyro, panašaus į jį, galinčio pasipriešinti mūsų priešams, tokiems žmonėms kaip Bakchidas ir kiti, kurie nekenčia mūsų tautos. 30Nūn tad mes išrinkome tave šiandien užimti jo vietą, kad kaip mūsų valdovas ir vadas vestum mus į kovą". 31Nuo to laiko Jonatanas pradėjo vadovauti savo brolio Judo vietoje.

32Bakchidas, apie tai sužinojęs, stengėsi jį nužudyti. 33Bet Jonatanas ir jo brolis Simonas bei visi su jais buvę vyrai apie tai išgirdo ir, pabėgę į Tekoos tyrus, pasistatė stovyklą prie Asfaro vandens talpyklos. 34Bakchidas, gavęs apie tai žinią šabo dieną, irgi persikėlė per Jordaną su visa savo kariuomene.

35Tad Jonatanas pasiuntė savo brolį, vadovaujantį gurguolėms, kad paprašytų jo bičiulių nabatėjų leisti pas juos pasidėti jų gana didelę mantą. 36Bet užpuolė Jambrio klanas iš Medabos ir, pagrobę Joną bei visa, ką jis turėjo, nuėjo sau su grobiu. 37Vėliau Jonatanui ir jo broliui Simonui buvo pranešta: "Jambrio klanas kelia dideles vestuves ir veda į namus nuotaką, vieno Kanaano didikų dukterį iš Nadabato, su didele palyda". 38Atsimindami savo brolio Jono kraują, jie nuėjo ir pasislėpė kalno priedangoje. 39Apsižvalgę jie staiga pamatė triukšmingą eiseną su labai daug mantos. O jaunasis su savo draugais ir broliais, lydimi būgnelių su žvangučiais, muzikos instrumentų, gerai ginkluoti išėjo jų pasitikti. 40Tada tiedu, pakilę prieš juos iš savo pasalos, metėsi juos žudyti. Daug buvo sužeistų ir kritusių, o išlikusieji pabėgo į kalną. Buvo paimta visa jų manta. 41Taigi vestuvės virto gedulu, o jų giesmininkų balsai - rauda. 42Atkeršiję už savo brolio kraują, jie sugrįžo į Jordano pelkes.

43Bakchidas, apie tai išgirdęs, šabo dieną nužygiavo prie Jordano krantų su didele kariuomene. 44Jonatanas savo vyrams tarė: "Kelkimės! Kovokime už savo gyvastį, nes šiandien nėra taip, kaip buvo vakar ar užvakar. 45 Pasižiūrėkite! Mūšis mums prieš akis, už nugaros Jordano vandenys, o vienoje ir kitoje pusėje pelkės ir tankmės. Nėra kur pabėgti. 46Nūn tad šaukitės Dangaus, kad būtumėte išgelbėti iš mūsų priešų rankos". 47Prasidėjo kova vyro prieš vyrą. Jonatanas ištiesė ranką Bakchidui smogti, bet šis nuo jo pasitraukė. 48Tada Jonatanas ir jo vyrai šoko į Jordaną ir nuplaukė prie kito kranto, o priešas per Jordaną jų vytis nesikėlė. 49Tą dieną žuvo apie tūkstantį Bakchido vyrų.

50 Bakchidas sugrįžo į Jeruzalę ir ėmėsi įtvirtinėti Judėjos miestus. Jis pastatė tvirtovę ir Jeriche, ir Emause, ir Bet-Horone, ir Bet-Elyje, ir Timnate, ir Faratone, ir Tefone su aukštomis sienomis ir vartais su skląsčiais. 51Jose paliko įgulas, kad neduotų ramybės Izraeliui. 52Jis įtvirtino ir Bet-Zūro miestą, Gazarą ir tvirtovę Jeruzalėje, pastatydamas įgulas ir aprūpindamas maisto sandėliais. 53Paėmęs krašto vadų sūnus įkaitais, Bakchidas laikė juos kalėjime Jeruzalės tvirtovėje.

54Šimtas penkiasdešimt trečiųjų metų antrąjį mėnesį Alkimas įsakė nugriauti vidinio šventovės

kiemo sieną. Jis pranašų darbą nugriovė! Bet jis tik pradėjo griauti. 55Kaip tik tuo metu jį ištiko liga, ir jo darbai buvo nutraukti. Jis nebegalėjo atverti burnos, nes buvo taip paralyžiuotas, kad nei žodžio beištarė, nei apie namus ką įsakinėjo. 56Galop Alkimas ir mirė baisiai kentėdamas. 57Alkimui mirus, Bakchidas sugrįžo pas karalių, ir Judėja buvo palikta dvejus metus ramybėje.

58Tada visi atsimetėliai nuo Įstatymo surengė nedorą sąmokslą. "Štai, - jie sakė, - Jonatanas ir jo rėmėjai gyvena be rūpesčio savo namuose ir jaučiasi saugūs. Dabar tad pakvieskime Bakchidą, ir jis suims juos visus per vieną naktį". 59Nuvykę pas jį, su juo susitarė. 60Bakchidas leidosi į žygį su didele kariuomene ir nusiuntė slapta laiškus į Judėją visiems savo sąjungininkams, kad suimtų Jonataną ir jo vyrus. Tačiau to padaryti jie negalėjo, nes jų sąmokslas iškilo viešumon. 61Užtat Jonatano vyrai nutvėrė apie penkiasdešimt krašte gyvenančių atsakingų už šį sąmokslą vyrų ir juos užmušė.

62Tada Jonatanas drauge su savo vyrais ir Simonu pasitraukė į Bet- Basį tyruose. Atstatę išgriautąsias tos vietovės dalis, ją įtvirtino. 63Bakchidas, apie tai sužinojęs, sutelkė visas savo pajėgas ir pranešė visiems savo rėmėjams Judėjoje. 64Nužygiavęs jis įsirengė stovyklą priešais Bet-Basį ir, statydamas apgulos pabūklus, su juo kovojo daug dienų.

65O Jonatanas, palikęs savo brolį Simoną mieste, lydimas mažo vyrų būrio, išsmuko į kaimo vietoves. 66Jis parbloškė Odomerą bei jo brolius ir Fasirono žmones jų stovykloje. Tada jie pradėjo neduoti ramybės ir puldinėti Bakchido pajėgas. 67O Simonas ir jo vyrai, išpuolę iš miesto, padegė apgulos pabūklus. 68Galop jie nugalėjo Bakchidą mūšyje. Tai jį labai kankino, nes jo užmojis ir žygis nuėjo niekais. 69Širsdamas ant atsimetėlių, patarusių jam daryti žygį į kraštą, daugelį jų Bakchidas užmušė. Tada jis apsisprendė grįžti į savo šalį.

70Jonatanas, apie tai sužinojęs, nusiuntė pas jį pasiuntinius, siūlydamas tartis dėl taikos ir paleisti belaisvius. Bakchidas, sutikęs su jo pasiūlymais, juos įvykdė, 71prisiekdamas, kad niekad nemėginsiąs jam pakenkti per visas likusias savo gyvenimo dienas. 72Paleidęs belaisvius, kuriuos buvo anksčiau paėmęs iš Judo krašto, jis apsisuko ir sugrįžo į savo šalį. Į jų žemę niekad daugiau nebežygiavo.

73Taigi kalavijas liovėsi šėlti Izraelyje. Jonatanas apsigyveno Michmase ir pradėjo teisėjauti tautai. Jis sunaikino Izraelio atsimetėlius nuo Įstatymo.

10Aleksandro sukilimas 1Šimtas šešiasdešimtaisiais metais Antiocho sūnus Aleksandras Epifanas subūrė kariuomenę ir paėmė Ptolemaidę. Gyventojų mielai sutiktas, jis pradėjo karaliauti. 2Apie tai išgirdęs, karalius Demetrijus sutelkė didžiules pajėgas ir iššygiavo susitikti su juo mūšyje. 3Be to, Demetrijus pasiuntė Jonatanui labai taikingą laišką, pažadėdamas jį pagerbti. 4Mat jis sau sakė: "Kreipkimės į jį pirmieji ir susitaikykim, kol jis nespėjo susimokyti prieš mus su Aleksandru. 5Juk jis atsimins visas skriaudas, kurias esame padarę ir jam, ir jo broliams, ir jo tautai". 6Demetrijus tad suteikė jam teisę rinkti kariuomenę, aprūpinti ją ginklais bei laikyti save jo sąjungininku ir įsakė, kad tvirtovėje laikomi įkaitai būtų jam perduoti.

7Taigi Jonatanas, įžygiavęs į Jeruzalę, perskaitė tą laišką girdint visiems žmonėms. Vyrams, esantiems tvirtovėje, 8žinia, kad karalius suteikė jam teisę rinkti kariuomenę, kėlė klaiką. 9Bet jie perdavė įkaitus Jonatanui, o jis atidavė juos tėvams. 10Tada Jonatanas apsigyveno Jeruzalėje ir ėmėsi atstatyti ir atnaujinti miestą. 11Darbų vadovams įsakė statyti sienas ir gynybos įtvirtinimus aplink Ziono kalną, kad jie būtų stipresni, iš keturkampių akmenų. Jie taip ir padarė.

12Svetimšaliai, esantys Bakchido statytose tvirtovėse, išbėgiojo. 13Palikę savo vietas, visi sugrįžo į savo šalį. 14Tik Bet-Zūre buvo likę keletas atsimetėlių nuo Įstatymo ir įsakymų, nes jis buvo prieglaudos vieta.

Jonatanas remia Aleksandrą15Karalius Aleksandras išgirdo apie Jonatanui duotus Demetrijaus pažadus. Jam buvo pranešta ir apie Jonatano bei jo brolių kovas ir žygdarbius bei sunkumus, kuriuos jie turėjo pakelti. 16"Argi mes galėtume kitą tokį vyrą rasti? - jis sušuko. - Mes turime padaryti jį tuojau pat savo draugu ir sąjungininku!" 17Jis tad parašė Jonatanui laišką, kreipdamasis į jį šiais žodžiais:

18"Karalius Aleksandras savo broliui
Jonatanui.
Džiugus pasveikinimas!
19Mes girdėjome apie tave, kad esi narsus galiūnas ir vertas būti mūsų draugu. 20Todėl mes tave šiandien paskyrėme būti tavo tautos vyriausiuoju kunigu. Tu turi būti vadinamas Karaliaus bičiuliu. Tu turi rūpintis mūsų reikalais ir palaikyti su mumis draugystę".

Jis nusiuntė Jonatanui ir purpurinę skraistę bei auksinį vainiką.

21Jonatanas tad apsivilko šventuoju apdaru šimtas šešiasdešimtųjų metų septintą mėnesį, per Palapinių iškilmę, rinko kariuomenę ir parūpino daugybę ginklų. 22Demetrijus, išgirdęs apie tuos dalykus, susirūpino ir sakė: 23"Ką mes padarėme! Juk Aleksandras mums už akių užbėgo, draugystę su žydais laimėdamas ir pagerindamas savo padėtį! 24Ir aš jiems parašysiu, siūlydamas paskatų ir žadėdamas jiems garbės ir dovanų, galbūt jie ateis man į pagalbą". 25Taigi jis pasiuntė jiems tokį laišką:

"Karalius Demetrijus žydų tautai.
Džiugus pasveikinimas!
26Mes girdėjome, jūs laikėtės sutarčių su mumis, likotės draugiški mums ir neperėjote pas mūsų priešus. Tai mus labai džiugina. 27Likite tad mums ištikimi ir toliau. Jums mes atlyginsime už jūsų gerą elgesį su mumis. 28Jums mes suteiksime daug lengvatų ir duosime dovanų. 29Dabar tad aš išlaisvinu jus ir taip pat atleidžiu visus žydus nuo duoklės, nuo druskos muito ir vainikų mokesčio. 30Užuot išrinkęs trečdalį grūdų derliaus ir pusę vaismedžių vaisių, kaip turėtų būti mano dalis, aš atsisakau tos teisės nuo šiandien visam laikui. Nei dabar, nei ateityje aš nerinksiu jų iš Judo krašto nei iš trijų prie jo iš Samarijos prijungtų sričių. 31Tebūna Jeruzalė ir jos žemė, jos dešimtinės ir mokesčiai šventi ir atleisti nuo mokesčių. 32Aš išsižadu taip pat ir teisės valdyti tvirtovę, esančią Jeruzalėje, ir perduodu ją vyriausiajam kunigui, kad pastatytų joje įgulą iš savo parinktų vyrų. 33Visiems žydams, paimtiems į nelaisvę iš Judo krašto į bet kurią mano karalystės valdą, aš grąžinu laisvę be išpirkos. Nuo visų mokesčių, net ant jų galvijų uždėtųjų, tebūna jie atleisti. 34Visos iškilmės, šabai, jaunaties bei privalomos švenčių dienos ir trys dienos prieš iškilmę bei trys dienos po iškilmės - visos jos tebūna dienos atleidimo ir palengvinimo visiems žydams, esantiems mano karalystėje. 35Niekas neturi teisės ko nors iš jų reikalauti ar ką nors iš jų trukdyti bet kokiu reikalu. 36Tebūna trisdešimt tūkstančių žydų priimti į karaliaus kariuomenę ir tegauna jie tokį pat išlaikymą, koks priklauso karaliaus karo pajėgoms. 37Tebūna kai kurie jų skiriami į svarbias karaliaus tvirtoves, tebūna kai kurie jų skiriami į atsakingas vietas karalystėje. Tebūna jų pareigūnai ir vadai paskirti iš jų pačių, tegyvena jie pagal savo įstatymus, lygiai kaip karalius ir yra įsakęs Judo krašte. 38Anos trys sritys, kurios yra pridėtos prie Judėjos iš Samarijos, tebūna taip suvienytos su Judėja,

kad jos priklausytų vienam valdovui ir būtų pavaldžios tik vyriausiajam kunigui. 39Ptolemaidę ir jos apylinkes aš duodu kaip dovaną Jeruzalės šventovei reikalingoms šventovės išlaidoms padengti. 40Aš duodu taip pat ir asmenišką metinę penkiolikos tūkstančių sidabrinių šekelių dovaną iš karaliaus įplaukų sąskaitų, paimtų iš artimiausių vietų mano valdose. 41Visos papildomos lėšos, kurių pareigūnai neperdavė, kaip jie buvo darę ankstesniais metais, nuo dabar bus perduodamos šventyklos reikalams. 42Be to, anie penkių tūkstančių sidabrinių šekelių mokesčiai, kuriuos mano pareigūnai imdavo kasmet iš šventyklos įplaukų, yra panaikinami, nes tos lėšos priklauso joje tarnaujantiems kunigams. 43Kas tik ieškos prieglaudos Jeruzalės šventykloje ar bet kur joje, nesumokėjęs mokesčių karaliui ar prasiskolinęs, tebūna jam atleista ir tebūna jam sugrąžinta visa jo nuosavybė mano karalystėje. 44Šventovės ir jos pastatų atstatymo ir atnaujinimo išlaidos tebūna apmokėtos iš karaliaus įplaukų. 45Panašiai ir Jeruzalės sienų atstatymas bei jų įtvirtinimas iš visų šonų, ir Judėjos sienų atstatymas tebūna apmokėtas iš karaliaus įplaukų".

46Jonatanas ir žmonės, išklausę šių žodžių, jais nepatikėjo ir atmetė juos, nes atsiminė didelę Demetrijaus skriaudą, kurią jis buvo padaręs Izraeliui, ir kaip nuožmiai jis buvo juos engęs. 47Jie tad nutarė remti Aleksandrą, nes jis pirmasis taikingai į juos kreipėsi, ir liko jo sąjungininkai per visą jo gyvenimą.

48Karalius Aleksandras, sutelkęs didžiulę kariuomenę, pasistatė savo stovyklą priešais Demetrijų. 49Abu karaliai išėjo į mūšį. Demetrijaus kariuomenė buvo priversta bėgti. Aleksandras vijosi ir juos įveikė. 50Jis narsiai tęsė kovą lig saulėlydžio. Tą dieną Demetrijus žuvo.

Aleksandro sąjunga su Egiptu51Tada Aleksandras išsiuntė pasiuntinius pas Egipto karalių Ptolemėją su tokia žinia:

52"Aš sugrįžau į savo karalystę, įžengiau į savo protėvių sostą ir pradėjau valdyti. Aš nugalėjau Demetrijų ir atsiėmiau mūsų valdas. 53Su juo kovojau mūšyje, mes sutriuškinome jį bei jo kariuomenę ir įžengėme į jo karalystės sostą. 54Dabar tad sudarykime draugystės sutartį vienas su kitu. Duok man savo dukterį žmona, ir aš tapsiu tavo žentu. Aš duosiu tau ir jai tavęs vertų dovanų".

55O karalius Ptolemėjas šitaip atsakė: "Laiminga ta diena, kurią sugrįžai į savo tėvų kraštą ir atsisėdai jų karalystės soste! 56Dabar tad aš darysiu, kaip rašei, bet susitik su manimi Ptolemaidėje, kad galėtume vienas kitą pamatyti, ir aš tapsiu tavo uošviu, kaip tu pasiūlei".

57Ptolemėjas tad su savo dukterimi Kleopatra leidosi į kelionę iš Egipto ir atvyko į Ptolemaidę šimtas šešiasdešimt antraisiais metais. 58Karalius Aleksandras jį pasitiko, ir Ptolemėjas davė savo dukterį jam žmona ir iškėlė vestuves Ptolemaidėje, kaip karaliams įprasta daryti, su didžia iškilme.

59Karalius Aleksandras parašė ir Jonatanui, kad atvyktų su juo susitikti. 60Jis tad, nuvykęs į Ptolemaidę su didele iškilme, susitiko su abiem karaliais ir davė jiems bei jų Bičiuliams sidabro bei aukso ir daug dovanų, padarydamas jiems gerą įspūdį. 61Tuo pačiu metu būrys niekšų izraeliečių, atsimetėlių nuo Įstatymo, susibūrė apkaltinti jį, bet karalius nekreipė į juos dėmesio. 62Jis įsakė nuvilkti Jonatano drabužius ir apvilkti jį purpuru, ir taip buvo padaryta. 63Karalius jį ir šalia savęs pasisodino. "Nueikite su juo į miesto vidurį, - įsakė jis savo pareigūnams, - ir paskelbkite, kad neleidžiama kelti prieš jį jokių skundų. Tenevargina jo nė vienas, nesvarbu kokia būtų priežastis". 64Jo kaltintojai tad, pamatę jam tuo paskelbimu teikiamą garbę ir jį patį apvilktą purpuru, visi išbėgiojo. 65Be to, karalius, pagerbdamas Jonataną, įrašė jį tarp savo Pirmųjų bičiulių ir paskyrė jį karo vadu bei srities valdytoju. 66Tada Jonatanas, kupinas džiaugsmo, sugrįžo į Jeruzalę ramybėje.

Jonatanas nugali Apolonijų67Šimtas šešiasdešimt penktaisiais metais Demetrijaus sūnus Demetrijus atvyko iš Kretos į savo tėvų šalį. 68Karalius Aleksandras, apie tai išgirdęs, labai susirūpino ir sugrįžo į Antiochiją. 69Demetrijus Koile-Sirijos valdytoju paskyrė Apolonijų. Sutelkęs didelę kariuomenę, Apolonijus pasistatė savo stovyklą prie Jamnijos. Iš ten jis nusiuntė vyriausiajam kunigui Jonatanui tokį žodį:

70"Tu tik vienas mums priešinies. Dėl tavęs esu išjuokiamas ir gėdinamas. Kam gi rodai galybę prieš mus kalnuose? 71Jeigu tu pasitiki savo pajėgomis, atžygiuok pas mus į lygumą, ir ten išmėginkime vienas kito jėgą. Miestų jėga yra mano pusėje. 72Pasiklausk ir sužinok, kas esu aš ir kas yra tie kiti, kurie man padeda. Žmonės tau pasakys, kad tu negali stoti į kovą su manimi, nes tavo tėvai, būdami savo žemėje, du sykius buvo priversti bėgti. 73Dabar tad tu nepajėgsi atsilaikyti prieš mano raitiją ir tokią kariuomenę, kaip ši, lygumoje, kur nėra nei uolos, nei akmens, nei jokios vietos kur pabėgti".

74Išgirdęs Apolonijaus žodžius, Jonatanas pasijuto įžeistas. Išsirinkęs dešimt tūkstančių vyrų, jis leidosi į žygį iš Jeruzalės, o jo brolis Simonas prisidėjo jam pagelbėti. 75Jis pasistatė savo stovyklą prie Jopės, bet miesto gyventojai uždarė miesto vartus, nes ten Apolonijus turėjo įgulą. Žydams jį apgulus, 76miesto gyventojus apėmė baimė. Miesto vartus jie atidarė, ir Jonatanas Jopę paėmė.

77Gavęs apie tai žinią, Apolonijus išrikiavo žygiui tris tūkstančius raitijos bei didelę pėsčiųjų kariuomenę ir iššygiavo Azoto link, tarsi norėdamas miestą peržygiuoti. Betgi tuo pačiu metu jis slinko į lygumą, kur turėjo didžiulį raitijos dalinį ir juo pasitikėjo. 78Jonatanas nusivijo jį iki Azoto, ir kariuomenės pradėjo mūšį. 79Apolonijus buvo palikęs tūkstančio raitininkų pasalą jų užnugaryje. 80Jonatanas suvokė, kad jo užnugaryje yra pasala, nes priešas buvo apsupęs jo kariuomenę ir šaudė strėlėmis į jo vyrus nuo ankstyvo ryto iki vėlyvos popietės. 81Betgi jo vyrai tvirtai laikėsi, kaip Jonatanas buvo įsakęs, o priešo arkliai išvargo.

82Tada Simonas atvedė savo pajėgas ir pradėjo mūšį su priešo gretomis. Jų raitija buvo išvargusi, priešo gretos palūžo prieš jį, ir jie buvo priversti bėgti. 83Jų raitininkai buvo per daug išskirstyti lygumoje. Jie tad, nubėgę į Azotą, suėjo į savo stabo Bet-Dagono šventyklą. 84Bet Jonatanas sudegino Azotą bei visus aplinkinius miestus ir paėmė iš jų grobį. Sudegino ir Dagono šventyklą bei visus, ieškojusius joje prieglaudos. 85Žuvusiųjų nuo kalavijo ir tų, kurie buvo gyvi sudeginti, iš viso buvo aštuoni tūkstančiai.

86Jonatanas, iš ten pasitraukęs, pasistatė stovyklą prie Aškelono. To miesto gyventojai išėjo su didele iškilme jo pasitikti. 87Tada jis ir jo vyrai, apsikrovę gausiu grobiu, sugrįžo į Jeruzalę.

88Kai karalius Aleksandras išgirdo apie tuos įvykius, jis Jonataną dar labiau pagerbė. 89Jis atsiuntė jam tokią auksinę sagę, kokia paprastai dovanojama Karaliaus Giminaičiams. Be to, jis atidavė jam Ekroną ir visas jo žemes kaip nuosavybę.

11Demetrijaus ir Ptolemėjo sąjunga 1Tuo tarpu Egipto karalius, sutelkęs dideles karines pajėgas, gausias tarsi pajūrio smiltys, ir daug laivų, mėgino klasta paimti Aleksandro karalystę ir pridėti ją prie savosios. 2Jis sakėsi žygiuojąs į Siriją taikingų norų vedamas. Miestų gyventojai atidarė jam vartus ir ėjo jo pasitikti. Mat Aleksandras buvo jiems įsakęs tai daryti, nes Ptolemėjas buvo jo uošvis. 3Betgi Ptolemėjas, įėjęs į miestus, palikdavo kiekviename savo ginkluotų pajėgų įgulą.

4Kai jis pasiekė Azotą, gyventojai jam parodė sudegintą Dagono šventyklą, sunaikintą Azotą bei

nuniokotas jo apylinkes, visur tysančius lavonus ir suanglėjusius lavonus tų, kuriuos Jonatanas buvo sudeginęs kare. Jie buvo sumesti į krūvas prie jo kelio. 5Norėdami nuteikti karalių iš anksto prieš Jonataną, jie papasakojo ir visa, ką Jonatanas buvo padaręs, tačiau karalius tylėjo. 6Jonatanas pasitiko karalių labai iškilmingai Jopėje. Jiedu vienas kitą pasveikino ir ten praleido naktį. 7Jonatanas, palydėjęs karalių iki pat upės, vardu Eleuteras, sugrįžo į Jeruzalę.

8O karalius Ptolemėjas savo ruožtu paėmė pajūrio miestus iki pajūrio Seleukijos. Visą laiką jis brandino sąmokslą prieš Aleksandrą. 9Jis nusiuntė pasiuntinius pas karalių Demetrijų, tardamas: "Eikš, sudarykime mūsų sandorą. Aš tau duosiu savo dukterį žmona, kurią yra vedęs Aleksandras, ir tu būsi karaliumi savo tėvo karalystėje. 10Mat aš gailiuosi, kad daviau tam žmogui savo dukterį. Juk jis mėgino mane nužudyti!" 11Ptolemėjas kaltino Aleksandrą, kad jis troško paimti jo karalystę. 12Ptolemėjas tad, atėmęs iš jo savo dukterį ir atidavęs Demetrijui, nutraukė santykius su Aleksandru. Jų nesantaika iškilo į viešumą.

13Tada Ptolemėjas, įžygiavęs į Antiochiją, užsidėjo Azijos karaliaus vainiką. Taigi jis nešiojo ant galvos du vainikus - Egipto ir Azijos.

Aleksandro ir Ptolemėjo mirtis 14O karalius Aleksandras visą tą laiką buvo Kilikijoje, nes tos srities gyventojai buvo sukėlę maištą. 15Kai Aleksandras apie tai išgirdo, jis atžygiavo mūšiui su savo varžovu. Ptolemėjas išėjo prieš jį su galinga kariuomene ir privertė jį bėgti. 16Aleksandras, ieškodamas prieglobsčio, nubėgo į Arabiją, o karalius Ptolemėjas tapo nugalėtoju. 17Zabdielis Arabas, nukirtęs Aleksandrui galvą, atsiuntė ją Ptolemėjui. 18Bet po trejeto dienų Ptolemėjas mirė, ir jo įgulos įgulos buvo tvirtovių gyventojų sunaikintos. 19Taigi Demetrijus tapo karaliumi šimtas šešiasdešimt septintaisiais metais.

Sutartis su Demetrijumi20Tomis dienomis Jonatanas pašaukė prie ginklų Judėjos vyrus pulti tvirtovės Jeruzalėje. Prieš ją buvo pastatyta daug apgulos pabūklų. 21Bet keletas atsimetėlių, nekenčiančių savo tautos, nuėję pas karalių Demetrijų, pranešė jam, kad Jonatanas yra apgulęs tvirtovę. 22Žinia karalių labai supykino. Vos ją išgirdęs, tuojau pat leidosi kelionėn į Ptolemaidę. Jis parašė Jonatanui laišką, kad nutrauktų apgulą ir atvyktų kiek galima greičiau ir susitiktų su juo pasitarti Ptolemaidėje.

23Tai išgirdęs, Jonatanas įsakė tęsti apgulą. Tada su rinktine palyda keleto Izraelio seniūnų ir keleto kunigų jis išdrįso statyti save į pavojų. 24Pasiėmęs su savimi ir sidabro, ir aukso, ir apdarų, ir daug kitokių dovanų, jis nuvyko pas karalių į Ptolemaidę. Ir jam pasisekė pelnyti jo malonę. 25Nors vienas ar kitas jo tautos atsimetėlių nesiliovė jį skųsti, 26karalius elgėsi su juo, kaip jo pirmtakai buvo elgęsi: išaukštino jį visų savo Bičiulių akivaizdoje. 27Jis patvirtino jį vyriausiojo kunigo vietoje, pripažino visus jam anksčiau suteiktus garbės apdovanojimus ir įsakė įtraukti jį į Pirmųjų bičiulių sąrašą.

28O Jonatanas paprašė karalių atleisti Judėją ir tris Samarijos sritis nuo mokesčių, žadėdamas jam už tai tris šimtus talentų. 29Karalius sutiko ir parašė apie tuos dalykus Jonatanui tokį raštą:

30"Karalius Demetrijus savo broliui Jonatanui ir žydų tautai. Džiugus pasveikinimas!

31Mes parašėme apie jus giminaičiui Lastenui. Dabar siunčiame jums šį mūsų rašto nuorašą, kad žinotumėte:

32'Karalius Demetrijus savo tėvui Lastenui. Džiugus pasveikinimas!

33Mes nutarėme atlyginti žydų tautai, mūsų sąjungininkei, uoliai vykdančiai mums padarytus įsipareigojimus, už jų rodomą ištikimybę. 34Todėl mes patvirtiname jiems ne tik Judėjos žemės nuosavybę, bet taip pat ir trijų sričių - Afairemos, Lydos ir Ramatajimų. Tos sritys drauge su joms pavaldžiomis gyvenvietėmis buvo prijungtos prie Judėjos iš Samarijos. Visiems atnašaujantiems auką Jeruzalėje mes suteikėme atleidimą nuo karaliaus mokesčių, kuriuos anksčiau karalius iš jų kasmet imdavo nuo laukų ir vaismedžių derliaus. 35Nuo šio meto mes suteikiame jiems atleidimą nuo mokesčių už kitus dalykus, būtent, kas priklauso mums už dešimtines, kas priklauso mums kaip duoklė ir galop kas priklauso mums kaip mokesčiai už druskos duobes bei už vainikus. 36Nuo šiol nė viena šių lengvatų nebus niekad atšaukta. 37Užtat pasirūpinkite, kad būtų padarytas šio rašto nuorašas. Tebūna jis perduotas Jonatanui ir išstatytas žymioje vietoje šventajame kalne'".

Tryfono intrigos38Karalius Demetrijus matė, kad kraštas jo valdžioje buvo ramus ir nebuvo kas jam priešintųsi, todėl jis paleido visas savo karines pajėgas, pasiųsdamas visus vyrus namo, išskyrus svetimtaučių dalinius, pasamdytus iš tautų salose. Užtat visi karinių pajėgų vyrai, tarnavę jo pirmtakams, jo nekentė. 39Kažkoks Tryfonas, anksčiau buvęs vienas iš Aleksandro rėmėjų, pastebėjęs, kad visos karinės pajėgos murma ant Demetrijaus, nuvyko pas Imalkuę Arabą, auginantį jaunutį Aleksandro sūnų Antiochą. 40Tryfonas primygtinai jį įtikinėjo perduoti berniuką jam, girdi, padarysiąs jį karaliumi vietoj jo tėvo. Be to, jis papasakojo Imalkuei, ką Demetrijus buvo padaręs, ir apie neapykantą, sukeltą jam kariuomenėje. Ten jis išbuvo ilgą laiką.

Jonatanas padeda Demetrijui 41Tuo tarpu Jonatanas buvo nusiuntęs prašymą karaliui Demetrijui, kad atitrauktų iš tvirtovės Jeruzalėje ir iš kitų tvirtovių savo įgulas, nes jos nesiliovė puldinėti Izraelio. 42Demetrijus taip atsakė Jonatanui: "Ne tik ko prašai aš padarysiu tau ir tavo tautai, bet ir suteiksiu didesnę garbę tau bei tavo tautai, kai tik bus proga. 43O dabar tu gerai pasielgsi, jei atsiųsi vyrų, kad padėtų man kovoti, nes visa mano kariuomenė kelia maištą". 44Jonatanas tad nusiuntė jam tris tūkstančius patyrusių vyrų į Antiochiją. Jiems atžygiavus, karalius labai apsidžiaugė.

45Miesto gyventojai, šimtas dvidešimt tūkstančių, susitelkė mieste, norėdami užmušti karalių. 46Bet karalius pabėgo į rūmus. Tada miesto gyventojai, užėmę pagrindines gatves, pradėjo pulti. 47Karalius tad pasišaukė į pagalbą žydus. Jie visi susibūrė aplink jį, paskui išsisklaidė ir po miestą. Tą dieną jie užmušė apie šimtą tūkstančių miesto gyventojų. 48Jie padegė miestą ir kartu, paimdami sau daug grobio, išgelbėjo karalių. 49Miesto gyventojai, matydami, kad žydai tvarkėsi mieste, kaip jiems patiko, neteko drąsos ir šaukėsi karaliaus, maldaudami: 50"Suteik mums paliaubas! Tesiliauja žydai kovoti su mumis ir mūsų miestu!" 51Žydai tad, metę savo ginklus, susitaikė. Taigi žydai įgijo garbės karaliaus akyse ir visų jo pavaldinių akyse. Išgarsėję visoje jo karalystėje, jie sugrįžo į Jeruzalę, nešini gausiu grobiu.

52Karalius Demetrijus vėl tvirtai sėdėjo savo karalystės soste, ir visa šalis buvo rami jo valdžioje. 53Betgi jis sulaužė savo pažadų žodį ir atsitolino nuo Jonatano. Užuot atsilyginęs už visas paslaugas, kurias Jonatanas buvo jam padaręs, Demetrijus padarė jam daug bėdų.

Sąjunga su Tryfonu54Tada sugrįžo Tryfonas su jaunuoju berniuku Antiochu, kuris tapo karaliumi ir buvo apvainikuotas. 55Visi kareiviai, kuriuos Demetrijus buvo paleidęs, susitelkė apie Antiochą ir kovojo su Demetrijumi, priversdami jį bėgti. 56Tryfonas paėmė dramblius ir užėmė Antiochiją. 57Tada jaunasis Antiochas parašė Jonatanui tokį laišką:

"Aš tvirtinu tave vyriausiojo kunigo vietoje, skiriu tave keturių sričių valdytoju ir padarau tave

vienu iš Karaliaus bičiulių".

58Jis nusiuntė jam ir auksinių lėkščių bei stalo indų rinkinį, suteikė Jonatanui teisę gerti iš auksinių taurių, dėvėti purpurą ir nešioti auksinę sagę. 59O Jonatano brolį Simoną paskyrė valdytoju srities nuo Tyro Kopėčių iki Egipto ribos.

60Tada Jonatanas leidosi į žygį ir aplankė sritį Anapus Eufrato, peržygiuodamas per miestus. Visos Sirijos karinės pajėgos susitelkė pas jį kaip sąjungininkai. Jam atžygiavus į Aškeloną, miesto gyventojai išėjo iškilmingai jo pasitikti. 61Iš ten jis nužygiavo į Gazą, bet Gazos gyventojai uždarė jam vartus. Jis tad apgulė miestą, niokodamas ugnimi jos apylinkes ir apiplėšdamas. 62Gazos gyventojai maldavo Jonataną pasigailėti, ir jis suteikė jiems taiką. Betgi jis paėmė vadų sūnus įkaitais ir išsiuntė juos į Jeruzalę. Tada jis žygiavo per kraštą iki pat Damasko.

Karas su Demetrijumi63Jonatanas sužinojo, kad Demetrijaus karvedžiai buvo atžygiavę su stipria kariuomene į Kadešą Galilėjoje, norėdami jį pašalinti iš tarnybos. 64Palikęs savo brolį krašte, jis nužygiavo jų pasitikti. 65Simonas pasistatė savo stovyklą prie Bet- Zūro, laikė apgulęs miestą ilgą laiką ir vargino jo gyventojus. 66Jiems paprašius taikos, jis suteikė. Išvaręs juos iš miesto, jis užėmė jį ir paliko ten įgulą.

67O Jonatanas ir jo kariuomenė pasistatė stovyklą prie Genezareto vandenų. Anksti kitą rytą jie nužygiavo į Hazoro lygumą. 68Ten, priešais jį lygumoje, buvo svetimšalių kariuomenė. Svetimšaliai buvo atskyrę dalinį pulti Jonatanui iš pasalų kalnuose, o visa kariuomenė pasitiko jį akis į akį. 69Pasalų daliniui išlindus iš kalnų ir pradėjus mūšį, 70visi Jonatano vyrai pabėgo. Nė vienas jų nepasiliko, išskyrus kariuomenės vadus Absalomo sūnų Matatiją ir Chalpio sūnų Judą. 71Jonatanas persiplėšė savo drabužius ir, pabarstęs sau ant galvos dulkių, meldėsi. 72Paskui, sugrįžęs į mūšį, taip smogė priešui, kad tas buvo priverstas bėgti. 73Kai tai pamatė jo bėgantys vyrai, jie sugrįžo ir prisidėjo prie jo. Nusiviję priešą iki pat jų stovyklos prie Kadešo, ten jie pasistatė savo stovyklą. 74Tą dieną krito trys tūkstančiai svetimtaučių kareivių. Tada Jonatanas sugrįžo į Jeruzalę.

12Sąjunga su Roma ir Sparta 1Jonatanas, matydamas, kad laikas jam palankus, išsiuntė į Romą rinktinius vyrus, kad patvirtintų ir atnaujintų draugystės sutartį su romėnais. 2Tuo pačiu tikslu jis išsiuntė laiškus ir į Spartą bei kitas vietas.

3Jie tad, atvykę į Romą, nuėjo į senatą ir tarė: "Vyriausiasis kunigas Jonatanas ir žydų tauta atsiuntė mus atnaujinti pirmykštės draugystės ir sąjungos su jais". 4Romėnai davė jiems laiškų valdžios žmonėms įvairiose vietose pakeliui, kad padėtų pasiuntiniams saugiai sugrįžti į Judo kraštą.

5O šis yra nuorašas laiško, kurį Jonatanas parašė spartiečiams:

6"Vyriausiasis kunigas Jonatanas, tautos Seniūnų taryba, kunigai ir visa žydų tauta savo broliams spartiečiams. Džiugus pasveikinimas!

7Jau kadaise buvo atsiųstas vyriausiajam kunigui Onijui laiškas iš Arijaus, buvusio tuomet jūsų karaliumi, kuriame pareikšta, kad esate iš tikrųjų mūsų broliai, kaip liudija pridėtas nuorašas. 8Onijas, iškilmingai sutikęs pasiuntinį, priėmė laišką, kuriame buvo aiškiai kalbama apie sąjungą ir draugystę. 9Mes savo ruožtu, nors mums to ir nereikia, nes turime savo rankose šventųjų Knygų paguodą, 10išdrįstame siųsti jums žodį, kad atnaujintume su jumis brolišk us ryšius ir draugystę, idant netaptume jums svetimi, nes jau yra daug laiko praslinkę nuo tada, kai jūs mums laišką

atsiuntėte. 11Mes tad atsimename jus kiekviena proga, ir savo iškilmėse, ir kitomis švenčių dienomis, aukomis, kurias atnašaujame, bei maldomis, kaip yra teisinga ir dera atsiminti brolius. 12Ir mes džiaugiamės jūsų garbe.

13Tačiau mes patyrėme daug sunkumų ir daug karų, nes aplinkiniai karaliai kariavo su mumis. 14Mes nenorėjome varginti jūsų ir kitų savo sąjungininkų bei draugų per tuos karus. 15Turėdami Dangaus paramą, buvome išgelbėti nuo priešų, o jie buvo pažeminti. 16Mes tad, pasirinkę Antiocho sūnų Numenijų ir Jasono sūnų Antipaterį, pasiuntėme juos į Romą, kad atnaujintų mūsų pirmykštę draugystę ir sąjungą. 17Mes jiems įsakėme, kad nuvyktų pas jus, pasveikintų jus ir perduotų jums mūsų laišką apie mūsų brolystės atnaujinimą. 18Malonėkite tad atsiųsti mums apie tai atsakymą".

19Šis yra nuorašas laiško, kuris buvo atsiųstas Onijui:

20"Arijus, spartiečių karalius, vyriausiajam kunigui Onijui. Džiugus pasveikinimas!

21Buvo atrasta raštuose apie spartiečius ir žydus, kad jie esą broliai ir kad abi tautos kilusios iš Abraomo giminės. 22Dabar tad, kadangi mes tai sužinojome, malonėkite parašyti mums, kaip jums einasi. 23Mes savo ruožtu jums pranešame, kad jūsų kaimenės ir nuosavybė priklauso mums, lygiai kaip mūsiškės priklauso jums. Užtat mes savo pasiuntiniams įsakome, kad jums apie tai būtų pranešta".

Žygis prieš Demetrijaus II pajėgas24Jonataną pasiekė žinia, kad Demetrijaus karvedžiai yra sugrįžę jo užpulti su didesne kariuomene negu anksčiau. 25Jis tad leidosi į žygį iš Jeruzalės ir pasitiko juos Hamato apylinkėse, neduodamas jiems laiko įžygiuoti į savo šalį. 26Jų stovyklon jis išsiuntė žvalgus. Sugrįžę jie pranešė Jonatanui, kad priešas pasiruošęs pulti žydus tą naktį. 27Tad, saulei nusileidus, Jonatanas įsakė savo pajėgoms būti pasirengusioms visą naktį ir išdėstė apie stovyklą saugas. 28Priešas, išgirdęs, kad Jonatanas ir jo pajėgos pasirengusios mūšiui, klaiko apimtas prarado drąsą. Užkūrė tad savo stovykloje laužus ir pasitraukė. 29O Jonatanas ir jo pajėgos nesužinojo, kas buvo įvykę, iki pat ryto, nes jie matė, kad laužai degė. 30Tada Jonatanas metėsi jų vytis, bet nebepasivijo, nes jie jau buvo persikėlę per Eleutero upę. 31Užtat Jonatanas, pasisukęs į šoną prieš arabus, vadinamus zabadėjais, juos nugalėjo ir paėmė iš jų grobį. 32Tada, palikęs stovyklą, tęsė žygį į Damaską ir peržygiavo visą sritį.

33Ir Simonas leidosi į žygį ir įsiveržė iki pat Aškelono ir aplinkinių tvirtovių. Paskui jis pasisuko į Jopę ir ją užėmė, 34nes sužinojo, kad jos gyventojai buvo norėję šią tvirtovę perduoti Demetrijaus šalininkams. Simonas paliko ten jai saugoti įgulą.

35Jonatanas sugrįžęs sušaukė tautos seniūnus ir nutarė su jais statyti tvirtoves Judėjoje, 36paaukštinti Jeruzalės sienas ir pastatyti aukštą užtvarą tarp tvirtovės ir miesto, kad tvirtovė būtų atskirta nuo miesto ir jos įgula nebegalėtų nei ko pirkti, nei ko parduoti. 37Žmonės tad suėjo miesto atstatyti. Sienos dalis prie slėnio rytų šone buvo išgriuvusi. Jonatanas atstatė miesto dalį, vadinamą Chafenata. 38O Simonas atstatė Adidą Šefeloje, sustiprino jos įtvirtinimus, įstatydamas vartus su skląsčiais.

Jonatanas paimamas į nelaisvę 39Tryfonas rengė sąmokslą, norėdamas tapti Azijos karaliumi, užsidėti vainiką ir pakelti ranką prieš Antiochą. 40Betgi jis bijojo, kad Jonatanas gali sukliudyti ir stoti prieš jį. Stengdamasis jį pagrobti ir nužudyti, Tryfonas leidosi į žygį ir pasiekė Bet-Šeaną. 41Jonatanas išėjo jo pasitikti su keturiasdešimčia tūkstančių rinktinių kareivių ir atžygiavo prie Bet-

Šeano. 42Tryfonas, pamatęs, kad jis atžygiavo su didele kariuomene, nedrįso prieš jį rankos kelti. 43Jis tad, iškilmingai jį sutikęs, išgyrė visiems savo Bičiuliams ir davė dovanų. Be to, įsakė visiems savo Bičiuliams ir savo kareiviams klausyti Jonatano lygiai taip, kaip savęs. 44Galop jis Jonatanui tarė: "Kam gi visus tuos žmones vargini, juk karo tarp mūsų nėra? 45Dabar tad paleisk juos. Teeina namo. Pasirink sau keletą vyrų, kad tave lydėtų, ir eime drauge į Ptolemaidę. Aš tau ją perduosiu kartu su kitomis tvirtovėmis ir likusia kariuomene bei visais pareigūnais. Tada žygiuosiu namo. Iš tikrųjų tam čia ir esu".

46Jonatanas juo patikėjo ir darė, ką jis pasiūlė. Paleido savo kareivius, ir jie nuėjo namo į Judo kraštą. 47Pasilikęs su savimi tris tūkstančius vyrų, iš jų du tūkstančius paliko Galilėjoje, o vienas tūkstantis liko jo palydai. 48Tačiau, vos Jonatanui įėjus į Ptolemaidę, gyventojai uždarė savo miesto vartus, suėmė jį, o visus su juo atėjusius iššudė kalaviju. 49Be to, Tryfonas išsiuntė pėstininkų ir raitininkų dalinius į Galilėją ir Didžiąją lygumą, kad sunaikintų visus Jonatano kareivius. 50Tačiau jie, manydami, kad Jonatanas buvo suimtas ir žuvo drauge su visa savo palyda, drąsino vieni kitus ir tankia gretų rikiuote metėsi į mūšį. 51Jų priešai, matydami, kad jie buvo pasirengę kovoti lig mirties, pasitraukė. 52Žydų kareiviai tad saugiai sugrįžo į Judo kraštą. Iš tikrųjų, didžios baimės apimti, jie raudojo Jonatano ir jo palydos vyrų. Visas Izraelis išgyveno didelį gedulą.

53Visos aplinkinės tautos stengėsi juos sunaikinti. "Jie nebeturi nei vado, nei sąjungininko, - jos sakė, - dabar tad eikime su jais kariauti. Ištrinsime iš žmonijos net jų atminimą".

E. SIMONAS, VYRIAUSIASIS KUNIGAS IR ETNARCHAS

13Žydų vadas Simonas 1Simonas išgirdo, kad Tryfonas buvo sutelkęs didžiulę kariuomenę, rengėsi užpulti ir sunaikinti Judo kraštą. 2Jausdamas žmonių nerimą ir baimę, jis nuvyko į Jeruzalę. Susišaukęs žmones, 3drąsindamas juos tarė: "Jūs patys žinote, ką mano broliai, aš ir mano tėvo namai esame padarę dėl įstatymų ir šventovės. Jūs žinote ir apie kovas bei pavojus, kuriuos mums teko pakelti. 4Dėl tos priežasties žuvo visi mano broliai, visi dėl Izraelio, ir aš likau vienas. 5Dabar tad, gink Dieve, kad tausočiau savo gyvastį ištikus bet kokiam sunkiam išmėginimui! Juk aš nesu vertingesnis už savo brolius! 6Taigi aš atkeršysiu už savo tautą bei šventovę ir už jūsų žmonas bei vaikus, nes visos tautos yra susitelkusios iš neapykantos mums sunaikinti".

7Klausantis šių žodžių, žmonių dvasia atgijo. 8"Tu esi mūsų vadas vietoj Judo ir tavo brolio Jonatano, - jie atsakė pakeltu balsu, - 9kovok mūsų kovas. Visa, ką mums sakysi, darysime!" 10Tada jis pašaukė prie ginklų visus pajėgius kovoti vyrus, skubiai užbaigė statyti Jeruzalės sienas ir įtvirtino ją iš visų pusių. 11Absalomo sūnų Jonataną jis pasiuntė į Jopę su stipriu daliniu. Išvaręs iš jos užgrobikus, jis ten pasiliko.

Tryfono apgaulė12Tada Tryfonas pajudėjo iš Ptolemaidės su didžiule kariuomene Judo krašto pulti, pasiimdamas su savimi ir Jonataną kaip belaisvį. 13Simonas pasistatė stovyklą Adidoje prie lygumos. 14Tryfonas, sužinojęs, kad Simonas tapo brolio Jonatano įpėdiniu ir rengėsi su juo kovoti, nusiuntė pas jį pasiuntinius su žinia: 15"Tavo brolis Jonatanas buvo skolingas karaliaus iždui už turėtas tarnybas. Užtat mes jį ir laikome nelaisvėje. 16Atsiųsk tad šimtą sidabrinių talentų ir du jo sūnus įkaitais, kad paleistas prieš mus nesukiltų, ir mes jį paleisime".

17Nors Simonas suprato, kad jie kalba apgaulingai, betgi pasiuntė paimti pinigų ir berniukų, kad nesukeltų didelio priešiškumo tarp žmonių ir nebūtų sakoma: 18"Jonatanas žuvo dėl to, kad Simonas nesiuntė už jį pinigų ir sūnų". 19Jis tad išsiuntė abu sūnus ir šimtą talentų, bet Tryfonas

nesilaikė žodžio ir Jonatano nepaleido. 20 Paskui Tryfonas, darydamas Adoros keliu lankstą, atžygiavo pulti krašto ir jo sunaikinti. Bet Simonas ir jo kariuomenė priešinosi jam, kur tik jis mėgino žygiuoti. 21Tuo tarpu vyrai tvirtovėje vis siuntė pasiuntinius pas Tryfoną, ragindami jį veržtis pas juos dykumos keliu ir aprūpinti juos maistu. 22Tryfonas tad parengė žygiui visą savo raitiją, bet tą naktį tiek prisnigo, kad nebuvo įmanoma dėl sniego leistis į žygį. Jis tad pasitraukė ir iššygiavo į Gileadą. 23Pasiekęs Baskamą, Tryfonas įsakė nužudyti Jonataną. Ten jis buvo ir palaidotas. 24Tada Tryfonas sugrįžo į savo šalį.

Jonatano kapas25Simonas pasiuntė keletą vyrų, kad pargabentų jo brolio Jonatano palaikus, ir palaidojo juos Modeine, savo protėvių mieste. 26Visas Izraelis apraudojo jį dideliu gedulu ir daug dienų jo gedėjo. 27Ant savo tėvo ir brolių kapo Simonas pastatė paminklą iš tašytų, priekinėje ir užpakalinėje pusėse nugludintų akmenų, įspūdingą savo aukščiu. 28Be to, jis priešpriešiais pastatė septynias piramides savo tėvui ir motinai bei keturiems broliams. 29Piramidėms jis sumanė menišką aplinką, apsupdamas jas aukštais stulpais. Ant stulpų jis paliepė pritaisyti amžinam atminimui šarvus, o šalia šarvų buvo įraižyti laivai, kurie galėtų būti matomi visų plaukiančių jūra. 30Kapas, kurį jis pastatė Modeine, tebėra ten iki šios dienos.

Sąjunga tarp Simono ir Demetrijaus II31Tryfonas elgėsi klastingai su jaunuoju karaliumi Antiochu. Jį nužudė 32ir, užsidėdamas Azijos karaliaus vainiką, jo vietoje tapo karaliumi. Jo valdžia buvo nelaimė visam kraštui. 33Simonas savo ruožtu atstatė Judėjos tvirtoves, jas aplinkui apsupdamas aukštais bokštais, storomis sienomis ir vartais su skląsčiais. Tvirtoves jis aprūpino maisto atsargomis. 34Be to, Simonas parinko pasiuntinius ir nusiuntė juos pas Demetrijų su prašymu, kad suteiktų kraštui atleidimą nuo mokesčių, nes Tryfonas buvo mokėjęs tik plėšti. 35Karalius Demetrijus patenkino jo prašymą. Jam atsakydamas jis parašė tokį laišką:

36"Karalius Demetrijus Simonui, vyriausiajam kunigui ir Karalių bičiuliui, visiems Seniūnams ir žydų tautai. Džiugus pasveikinimas!

37Mes gavome auksinį vainiką ir palmės šaką, kuriuos jūs siuntėte, esame pasirengę sudaryti su jumis visuotinę taiką ir parašyti mūsų pareigūnams, kad suteiktų jums atleidimą nuo duoklės. 38Visos lengvatos, kurias esame jums suteikę, lieka galioti, o tvirtovės, kurias pastatėte, tebūna jūsų nuosavybė. 39Mes atleidžiame netyčinius ir tyčinius, iki šiol padarytus nusikaltimus, panaikiname vainiko mokestį, kurį privalėjote duoti. Bet kokie kiti mokesčiai, renkami Jeruzalėje, nebus daugiau renkami. 40Jeigu kas iš jūsų yra tinkamas būti įrašytas į mūsų asmens tarnybą, tegu būna įrašytas. Tebūna tarp mūsų taika".

41Taigi šimtas septyniasdešimtaisiais metais Izraelis nusikratė pagonių jungo. 42Žmonės savo raštuose ir sutartyse pradėjo rašyti: "Simono, vyriausiojo kunigo, karvedžio ir žydų vado, pirmaisiais metais".

Užimama Gazara ir Tvirtovė43Tomis dienomis Simonas apgulė Gazarą, apsupdamas ją karinėmis stovyklomis. Padaręs apgulos pabūklą, pristūmė jį prie miesto ir, pramušęs spragą viename bokšte, jį paėmė. 44Vyrai, buvę apgulos pabūkle, sušoko į miestą. Mieste kilo didelis sąmyšis. 45Miesto vyrai su savo žmonomis ir vaikais, palipę ant sienos perplėštais drabužiais, pakeltu balsu šaukė, prašydami Simoną suteikti jiems paliaubas. 46"Nesielk su mumis žiūrėdamas mūsų nedorų darbų, - jie maldavo, - bet savo gailestingumo". 47Simonas tad su jais susitarė ir kovą sustabdė. Tačiau jis išvarė gyventojus iš miesto ir išvalė namus, kuriuose buvo rasti stabai. Tada jis, lydimas giesmių ir

psalmių, įžengė į miestą. 48Pašalinęs iš jo visa, kas buvo nešvaru, jis apgyvendino jame žmones, kurie laikėsi Įstatymo, ir, jį įtvirtinęs, pasistatė sau buveinę.

49Tvirtovės įgulos vyrams Jeruzalėje buvo užkirstas kelias išeiti į kaimą ir sugrįžti, nusipirkti ir parduoti. Taigi jie buvo labai išalkę. Daugelis jų badu numirė. 50Galop jie ėmė maldauti Simoną, kad skelbtų ir jiems taiką. Jis taip ir padarė. Išvaręs juos iš tvirtovės, jis pašalino iš jos nešvarumus. 51Šimtas septyniasdešimt pirmaisiais metais, antrojo mėnesio dvidešimt trečiąją dieną , žydai įžengė į ją su šlovės šauksmais ir palmių šakomis, arfomis, cimbolais ir lyromis, giedodami psalmes ir giesmes, nes didysis priešas buvo sutriuškintas ir pašalintas iš Izraelio. 52Simonas įsakė, kad ta diena būtų kasmet džiaugsmingai švenčiama. Jis palei tvirtovę pagerino Šventyklos kalno įtvirtinimus ir ten apsigyveno su savo vyrais. 53Simonas, matydamas, kad jo sūnus Jonas jau buvo tapęs subrendusiu vyru, paskyrė jį visų karinių pajėgų vadu ir davė jam buveinę Gazaroje.

14Demetrijus patenka į nelaisvę 1Šimtas septyniasdešimt antraisiais metais karalius Demetrijus, sutelkęs kariuomenę, nužygiavo į Mediją, ieškodamas pagalbos kovojant su Tryfonu. 2Arsakas, Persijos ir Medijos karalius, išgirdęs, kad įsiveržė į jo žemes, išsiuntė žygin vieną iš savo karvedžių Demetrijaus gyvo paimti į nelaisvę. 3Karvedys leidosi žygin ir, paėmęs į nelaisvę, atgabeno jį pas Arsaką, kuris įmetė jį į kalėjimą.

Simono garsas

4 "Kraštas gyveno taikiai per visas Simono dienas.
Jis rūpinosi savo tautos gerove.
Žmonės gėrėjosi jo galybe
ir jo didingumu per visą jo gyvenimą.
5 Jis apvainikavo visą savo garbę,
užimdamas Jopės uostą,
padarydamas jį jūros salų vartais.
6 Jis išplėtė savo tautos ribas,
tapdamas krašto šeimininku.
7 Jis paėmė daug belaisvių,
tapo šeimininku Gazaros, Bet- Zūro ir tvirtovės,
pašalino iš jos nešvarius daiktus,
ir nebuvo, kas galėtų su juo lygintis.
8 Žmonės dirbo ramiai savo žemę,
laukai davė savo derlių
ir lygumų medžiai savo vaisių.
9 Seni vyrai laisvai sėdėjo aikštėse,
šnekučiuodami apie savo palaimą;
vaikinai vilkėjo šaunų kario apdarą.
10 Jis nesiliovė tiekti miestams maisto
ir aprūpinti juos ginklais,
kol jo garsas pasklido iki pat žemės pakraščių.
11 Jis davė taiką kraštui,
ir Izraelis patyrė didelį džiaugsmą.
12 Kiekvienas sėdėjo po savu vynmedžiu bei sava figa,

ir nebuvo kam jų bauginti.
13 Nebeliko krašte, kas su jais kovotų;
karaliai tų dienų buvo sutriuškinti.
14 Simonas padėjo visiems savo tautos kukliesiems,
uoliai laikėsi Įstatymo
ir iššlavė visus atsimetėlius, visus nedorėlius.
15 Jis padarė šventovę garbingą,
praturtindamas ją reikmenimis".

Sąjunga su Roma ir Sparta16 Žinia apie Jonatano mirtį pasklido iki Romos ir net iki Spartos. Žmonės labai liūdėjo. 17Bet vos išgirdę, kad jo brolis Simonas jo vietoje buvo tapęs vyriausiuoju kunigu ir kad jis valdė kraštą bei jo miestus, 18jie išraižė jam varines lenteles, norėdami atnaujinti su juo draugystę ir sąjungą, kurią buvo sudarę su jo broliais Judu ir Jonatanu. 19Jos buvo perskaitytos Jeruzalėje sueigos akivaizdoje.

20Čia yra nuorašas laiško, kurį spartiečiai atsiuntė:

"Spartiečių valdovai ir Spartos miestas vyriausiajam kunigui Simonui, Seniūnams, kunigams ir visai žydų tautai, mūsų broliams.

Džiugus pasveikinimas!
21Pasiuntiniai, kuriuos atsiuntėte mūsų tautai, pranešė mums apie jūsų garbę ir garsą, ir mes džiaugėmės, kad jie atvyko. 22Mes esame šitaip užrašę jų pranešimo turinį savo viešų sueigų užrašuose: 'Antiocho sūnus Numenijus ir Jasono sūnus Antipateris, žydų pasiuntiniai, atvyko pas mus atnaujinti su mumis draugystės ryšių. 23Tautai patiko surengti šiems vyrams iškilmingą priėmimą ir jų žodžių nuorašą padėti į Tautos archyvą, kad spartiečių tauta turėtų jų įrašą. Šio įrašo nuorašas buvo pasiųstas vyriausiajam kunigui Simonui'".

24Paskui nusiuntė į Romą Numenijų su dideliu auksiniu skydu, sveriančiu tūkstantį minų, kad patvirtintų sąjungą su romėnais.

Žydų tauta pagerbia Simoną25Žmonės, girdėdami apie tuos dalykus, sakė: "O kaip mes padėkosime Simonui ir jo sūnums? 26Jis, jo broliai ir jo tėvo namai buvo mums ir atrama, ir parama. Jie kovojo ir, atrėmę Izraelio priešus, išsaugojo jo laisvę!" 27Išraižius įrašą varinėse lentelėse, jis buvo pritaisytas prie stulpų Ziono kalne.

Įrašo nuorašas yra šis:

"Šimtas septyniasdešimt antraisiais metais, - tai yra trečiaisiais didžiojo vyriausiojo kunigo Simono metais, - Elulo aštuonioliktąją dieną, Asaramelyje, 28kunigų ir žmonių, krašto vadų ir seniūnų didžiojoje sueigoje buvo mums pranešta:

29Kadangi: 'Mūsų krašte bemaž be perstojo vykstant karams, Matatijo sūnus Simonas, kunigas iš Joaribo palikuonių, ir jo broliai statė save į pavojų ir priešinosi mūsų tautos priešams, kad išsaugotų savo šventovę bei Įstatymą, ir pelnė didelę garbę savo tautai. 30Jonatanas subūrė tautą, tapo vyriausiuoju kunigu ir buvo suvienytas su savo protėviais. 31Priešams nusprendus užpulti jų kraštą ir pakelti ranką prieš šventovę, 32pakilo Simonas ir kovojo už savo tautą. Apginkluodamas savo tautos kareivius ir mokėdamas jiems algas, jis išleido daug savo pinigų. 33Jis įtvirtino Judėjos miestus ir Bet-Zūrą prie Judėjos ribų, kur anksčiau buvo laikomi priešų ginklai, ir pastatė ten žydų

įgulas. 34Jis įtvirtino ir Jopę, esančią prie jūros, ir Gazarą, esančią ant ribos Azoto, kur anksčiau priešai gyveno. Ten jis apgyvendino žydus, aprūpindamas tuos miestus, kas tik buvo reikalinga jiems atsistoti ant kojų. 35Žmonės matė Simono ištikimybę bei garbę, kurią jis buvo pasiruošęs pelnyti savo tautai, ir paskyrė jį savo vadu ir vyriausiuoju kunigu dėl to, kad visa tai jis buvo padaręs, ir dėl jo teisumo bei visapusiškos ištikimybės savo tautai. Visais būdais jis stengėsi išaukštinti savo tautą. 36Jo dienomis ir jam vadovaujant pasisekė išvaryti iš krašto pagonis, taip pat ir esančius Dovydo mieste Jeruzalėje. Jie buvo pasistatę tvirtovę, iš kurios puldinėdavo, norėdami suteršti Šventyklos aplinką ir skaudžiai pažeisti jos orumą. 37Joje jis apgyvendino žydų kareivius bei ją įtvirtino krašto ir miesto saugumo dėlei ir paaukštino Jeruzalės sienas. 38Turėdamas visus tuos dalykus omenyje, karalius Demetrijus patvirtino jį vyriausiuoju kunigu, 39pakėlė jį į savo Bičiulius ir suteikė jam garbingų paaukštinimų, 40nes jis buvo girdėjęs, kad romėnai buvo kreipęsi į žydus kaip savo draugus, sąjungininkus bei brolius ir kad romėnai buvo iškilmingai priėmę Simono pasiuntinius. 41Todėl žydai ir jų kunigai nutarė, kol pasirodys patikimas pranašas, kad Simonas būtų jų vadas visam laikui, 42kad jis būtų jų karvedys, kad rūpintųsi šventove, kad skirtų pareigūnus, atsakingus už pamaldas šventovėje, ir pareigūnus krašto, ir ginkluotės, ir įtvirtinimų, 43{ir kad rūpintųsi šventove}, ir kad visi turi jam paklusti, ir kad sutartys krašte būtų rašomos jo vardu, ir kad vilkėtų karališku purpuru ir nešiotų auksinę sagę. 44Niekam iš žmonių ar iš kunigų nebus leista panaikinti bet kurį šių nutarimų ar priešintis tam, ką jis įsakys, ar sušaukti krašte sueigą be jo leidimo, ar rengtis purpuru, ar prisisegti auksinę sagę. 45Kas elgtųsi priešingai šiems nutarimams ar atmestų bet kurį iš jų, bus baudžiamas'".

46Visa tauta sutiko duoti Simonui teisę elgtis pagal šiuos nutarimus. 47Simonas juos priėmė ir sutiko būti vyriausiuoju kunigu, valdytoju ir žydų tautos bei kunigų etnarchu ir būti jų visų gynėju. 48Buvo duotas įsakymas išraižyti šį įrašą varinėse lentelėse, pritvirtinti jas žymioje vietoje šventovės aplinkumoje 49ir jų nuorašą padėti į iždą, kad Simonas ir jo sūnūs jas turėtų.

15Antiocho laiškas Simonui 1Karaliaus Demetrijaus sūnus Antiochas atsiuntė laišką iš jūros salų Simonui, kunigui bei žydų etnarchui, ir visai tautai. 2Toks buvo jo turinys:

"Karalius Antiochas Simonui, vyriausiajam kunigui bei žydų etnarchui, ir žydų tautai. Džiugus pasveikinimas!

3Kadangi keletas niekšų pasigrobė mūsų protėvių karalystę, o aš esu nutaręs pareikšti į tą karalystę teises, kad atkurčiau ją, kaip ji yra anksčiau buvusi, ir esu sutelkęs dideles samdytų kareivių pajėgas bei apginklavęs daugybę karo laivų, 4ir esu pasirengęs išsikelti į savo kraštą, kad galėčiau nubausti tuos, kurie sunaikino mūsų kraštą bei nuniokojo daugybę miestų mano karalystėje, 5dabar tad aš patvirtinu tau atleidimą nuo visų mokesčių, suteiktą tau prieš mane buvusių karalių, ir visas lengvatas, kurias jie yra tau suteikę. 6Aš suteikiu tau leidimą kalti savo paties monetas savo kraštui. 7Jeruzalė ir šventovė turi būti laisvos. Visi ginklai, kuriuos pasidirbai, ir tvirtovės, kurias pasistatei ir dabar valdai, liks tavo nuosavybė. 8Visos tavo skolos karaliaus iždui, dabartinės ar būsimos, yra dovanojamos nuo šiol visam laikui. 9Be to, kai atgausime savo karalystę, mes suteiksime tokią didžią garbę ir tau, ir tavo tautai, ir Šventyklai, kad jūsų garbė bus žinoma visoje žemėje".

10Šimtas septyniasdešimt ketvirtaisiais metais Antiochas leidosi į žygį ir išsikėlė į savo protėvių šalį. Visos ginkluotos pajėgos pas jį taip susitelkė, kad Tryfonui jų mažai teliko. 11Antiocho vejamas, Tryfonas nubėgo į Dorą prie jūros, 12nes jis žinojo, kad jį buvo užgriuvusios didelės nelaimės ir kad jo pajėgos buvo jį palikusios. 13Antiochas tad pasistatė stovyklą prie Doro su šimtu

dvidešimčia tūkstančių kareivių ir aštuoniais tūkstančiais raitelių. 14Jam puolant miestą, laivai parėmė mūšį iš jūros pusės. Taigi Antiochas puolė miestą iš sausumos ir iš jūros, neleisdamas niekam nei įeiti, nei išeiti.

Atnaujinama sąjunga su romėnais15Tuo tarpu Numenijus su savo palyda parvyko iš Romos, atgabendamas laiškus karaliams ir šalims:

16"Lucijus, romėnų konsulas, karaliui Ptolemėjui. Džiugus pasveikinimas!

17Žydų pasiuntiniai atvyko pas mus kaip mūsų draugai ir sąjungininkai atnaujinti senos mūsų draugystės ir sąjungos. Jie buvo atsiųsti vyriausiojo kunigo Simono bei žydų tautos 18ir atnešė tūkstantį minų sveriantį auksinį skydą. 19Todėl mes nutarėme parašyti jums, įvairiems karaliams ir šalims, įspėdami nedaryti jiems skriaudos, nekelti karo prieš juos ar jų miestus, ar jų kraštą, ir nesidėti į sąjungą su tais, kurie su jais kariauja. 20Mes nutarėme priimti iš jų tą auksinį skydą. 21Taigi jeigu kas nors iš niekšų, ieškodami prieglaudos, yra atbėgę iš jų krašto pas jus, perduokite juos vyriausiajam kunigui Simonui, kad jie būtų nubausti pagal jų įstatymą".

22Konsulas parašė panašius laiškus karaliui Demetrijui ir Atalui, ir Ariaratui, ir Arsakui, 23ir visoms šalims, įskaitant Sampsamą, Spartą, Delosą, Myndosą, Sikyoną, Kariją, Samosą, Pamfiliją, Lykiją, Halikarnasą, Rodesą, Faselį, Kosą, Sidą, Aradosą, Gortyną, Knidą, Kiprą ir Kirenę. 24Laiško nuorašas buvo atsiųstas ir vyriausiajam kunigui Simonui.

Antiocho priešiškumas Simonui 25Tuo tarpu karalius Antiochas, būdamas stovykloje prieš Dorą, be perstojo jį puolė, siųsdamas prieš jį savo pajėgas ir statydamas kovos pabūklus. Uždaręs mieste Tryfoną, užkirto kelią bet kam išeiti ar įeiti. 26Ir Simonas atsiuntė du tūkstančius rinktinių vyrų padėti jam kariauti, aukso bei sidabro ir daug karinės aprangos. 27Bet Antiochas atsisakė priimti pagalbą, sulaužė susitarimą, kurį jis anksčiau buvo padaręs su Simonu, ir tapo jam priešiškas. 28Jis nusiuntė Atenobijų, vieną iš savo Bičiulių, su Simonu derėtis, tardamas: "Valdote Jopę, Gazarą ir tvirtovę Jeruzalėje. Tai yra mano karalystės miestai. 29Nuniokojote jų žemes, esate padarę daug žalos kraštui, užvaldėte daug vietovių mano karalystėje. 30Dabar tad atiduokite miestus, kuriuos esate pagrobę, ir duoklės mokestį vietovių, kurias esate užėmę už Judėjos ribų. 31O jei ne, mokėkite man penkis šimtus sidabrinių talentų už padarytą žalą ir kitus penkis šimtus talentų miestų duoklės mokesčio. Kitaip mes ateisime ir su jumis kariausime".

32Taigi karaliaus Bičiulis Atenobijus atvyko į Jeruzalę. Pamatęs Simono didybę, auksines bei sidabrines taures jo indaujoje ir jo didingą palydą, Atenobijus buvo nustebintas. Kai jis perdavė Simonui karaliaus žodžius, 33Simonas, jam atsakydamas, tarė: "Jokios svetimos žemės mes nesame užėmę nei svetimos nuosavybės nesame pagrobę. Mes atsiėmėme tik savo protėvių paveldą, kuris kadaise buvo iš mūsų neteisėtai priešų atimtas. 34Dabar tad, turėdami palankią progą, mes atkakliai pareiškiame savo teisę į mūsų protėvių paveldą. 35O dėl Jopės ir Gazaros, kurių tu reikalauji, tų vietų vyrai padarė labai daug žalos mūsų žmonėms ir kraštui. Už jas duosime šimtą talentų".

Atenobijus neatsakė jam nė žodžio, 36bet, sugrįžęs piktas pas karalių, persakė jam tuos žodžius ir papasakojo apie Simono didybę, ir apie visa, ką jis buvo matęs. Tai girdint, karalių pagavo nuožmus pyktis.

Pajūrio srities valdytojas vargina Judėją37Tuo tarpu Tryfonas pabėgo laivu į Ortosiją. 38Karalius tad paskyrė Kendebėjų vyriausiuoju pajūrio srities valdytoju ir davė jam pėstininkų ir

raitininkų. 39Jam įsakė pradėti karo žygį prieš Judėją, atstatyti Kedroną, įtvirtinti jo vartus ir kovoti su žydų tauta, o pats karalius leidosi vytis Tryfoną. 40Kendebėjus tad nužygiavo į Jamniją, pradėjo erzinti tautą, užpuldinėti Judėją, imti žmones į nelaisvę ir juos žudyti. 41Kaip karalius buvo įsakęs, jis atstatė Kedroną ir apgyvendino - paliko jame raitelių bei pėstininkų įgulą, kad darytų išpuolius ir saugotų Judėjos kelius.

16Simono sūnūs nugali Kendebėjų 1Jonas, atvykęs iš Gazaros, pranešė savo tėvui Simonui, ką buvo padaręs Kendebėjus. 2Simonas, pasišaukęs du savo vyriausius sūnus, Judą ir Joną, jiems tarė: "Mano broliai, aš ir mano tėvo namai kovojome Izraelio kovas nuo pat jaunystės iki šiandien. Daug kartų mums pasisekė išgelbėti Izraelį. 3Betgi dabar jau pasenau, o jūs Dangaus gailestingumu tapote suaugę. Užimkite tad mano ir mano brolio vietą, eikite ir kovokite už mūsų tautą. Telydi jus Dievo pagalba!"

4Jonas tad pašaukė prie ginklų iš krašto dvidešimt tūkstančių kareivių ir raitelių. Leidosi į žygį prieš Kendebėjų ir nakčiai Modeine pasistatė stovyklą. 5Pakilę anksti kitą rytą, jie iššygiavo į lygumą. Ten prieš juos buvo didžiulė pėstininkų ir raitininkų kariuomenė, o tarp abiejų kariuomenių srauni upė. 6Tada ir jo kariuomenė išsirikiavo prieš juos. Matydamas, kad kareiviai bijo keltis per upę, jis pirmasis metėsi į vandenį. Jo vyrai, tai matydami, metėsi keltis iš paskos. 7Padalijęs kariuomenę, jis išdėstė raitelius tarp pėstininkų, nes priešo raitijos buvo labai daug. 8Pradėjus jiems pūsti trimitus, Kendebėjus ir jo kariuomenė ėmė bėgti. Daugelis jų krito sužeisti, o likusieji nubėgo tvirtovės link. 9Tuo metu Jono brolis Judas buvo sužeistas, bet Jonas vijosi, kol Kendebėjus pasiekė Kedroną, kurį buvo atstatęs. 10Jie subėgo į bokštus, esančius Azoto laukuose. Jonas juos padegė, iš jų žuvo apie du tūkstančius. Tada jis saugiai sugrįžo į Judėją.

Tragiška Simono mirtis11Abubo sūnus Ptolemėjas buvo paskirtas Jericho lygumos valdytoju. Jis turėjo daug sidabro ir aukso, 12nes buvo vyriausiojo kunigo žentas. 13Sėkmės svaigulio apimtas, jis nusprendė tapti krašto valdovu. Jis tad surengė sąmokslą, norėdamas klastingai nužudyti Simoną ir jo sūnus. 14O Simonas, lankydamas krašto miestus ir rūpindamasis jų reikalais, atvyko į Jerichą su savo sūnumis Matatiju bei Judu šimtas septyniasdešimt septintųjų metų vienuoliktą mėnesį - Šebato mėnesį. 15Abubo sūnus priėmė juos klastingai tvirtovėje, vadinamoje Doku, kurią jis buvo pastatęs. Iškėlęs jiems šaunią puotą, jis ten paslėpė keletą vyrų. 16Kai Simonas ir jo sūnūs pasigėrė, Ptolemėjas ir jo vyrai pakilo ir, pačiupę ginklus, šoko ant Simono puotos menėje ir nužudė jį, abu jo sūnus, taip pat ir keletą tarnų. 17Taip jis padarė šlykštų išdavystės veiksmą ir atsilygino piktu už gera.

18Tada Ptolemėjas, parašęs apie tuos dalykus pranešimą, nusiuntė jį karaliui, prašydamas jį atsiųsti kariuomenę, kad padėtų jam perimti miestus ir kraštą. 19Kitą kareivių dalinį jis išsiuntė į Gazarą, kad nužudytų Joną; jis išsiuntinėjo laiškus tūkstantininkams, kviesdamas juos atvykti pas save, kad galėtų jiems įsiteikti sidabru, auksu ir dovanomis. 20O dar kitus kareivių dalinius jis pasiuntė Jeruzalės ir Šventyklos kalno užimti. 21Tačiau vienas vyras nubėgo pirma į Gazarą ir pranešė Jonui, kad jo tėvas ir broliai yra nužudyti ir kad "Ptolemėjas išsiuntė vyrus, kad ir tave nužudytų". 22Tai išgirdęs, Jonas buvo visiškai pritrenktas. Suėmęs atžygiavusius vyrus, juos nubaudė mirtimi, nes jau buvo įspėtas, kad jie atėjo jo nužudyti.

23 Kiti Jono žygiai, jo karai bei atlikti žygdarbiai, sienų statymas, kurį jis užbaigė, ir jo laimėjimai 24yra aprašyti jo vyriausiosios kunigystės metraščiuose nuo to laiko, kai jis tapo vyriausiuoju kunigu po savo tėvo.

ANTROJI MAKABĖJŲ KNYGA

A. LAIŠKAI ŽYDAMS EGIPTE

1Pirmasis laiškas

1"Jeruzalės ir Judo krašto žydai sveikina su džiaugsmu savo brolius Egipte ir linki jiems tikros ramybės!

2Tebūna Dievas jums geras ir teatsimena savo sandorą tarp Abraomo, Izaoko ir Jokūbo - savo ištikimųjų tarnų. 3Teduoda jums visiems širdį, kad jį garbintumėte visa širdimi ir noria dvasia vykdytumėte jo valią. 4Teatveria jūsų širdį savo Įstatymui ir įsakymams. Tesuteikia jums ramybę. 5Teišklauso jūsų maldų, tebūna jums taikus ir tenepalieka jūsų sunkią valandą. 6Čia net dabar mes už jus meldžiamės.

7Demetrijaus valdymo laiku, šimtas šešiasdešimt devintaisiais metais, mes, žydai, jums rašėme: 'Baisioje nelaimėje, kuri mus ištiko nuo to laiko, kai Jasonas ir jo šalininkai pakėlė maištą prieš šventąjį kraštą ir karalystę, 8uždegė Šventyklos vartus ir išliejo nekaltą kraują, mes meldėmės VIEŠPAČIUI ir buvome išklausyti. Mes atnašavome auką ir grūdų atnašą, uždegėme lempas ir išdėstėme duonos kepalus. 9Dabar tad prašome, kad švęstumėte Palapinių šventę Kislevo mėnesį!' Šimtas aštuoniasdešimt aštuntieji metai".

Antrasis laiškas

10"Žydai, gyvenantys Jeruzalėje bei Judėjoje,
Seniūnų taryba ir Judas
Aristobului, pateptųjų kunigų šeimos nariui,
karaliaus Ptolemėjo mokytojui,
ir visiems žydams Egipte.
Džiugus pasveikinimas ir geros sveikatos!

11Dievo išgelbėti iš didelių pavojų, mes jam didžiai dėkojame už atėjimą kovoti su karaliumi mūsų pusėje, 12nes pats Dievas išvarė kovojusius su šventuoju miestu. 13Iš tikrųjų, kai jų vadas pasiekė Persiją, lydimas kariuomenės, kuri atrodė nenugalima, jis buvo sukapotas Nanėjos šventykloje apgaule kunigų, tarnavusių deivei Nanėjai.

14 Dėdamasis norįs vesti deivę, Antiochas drauge su Bičiuliais atėjo į šventyklą, norėdamas gauti jos gausius turtus kaip kraitį. 15Nanėjos kunigams išdėsčius turtus, Antiochas tik su maža palyda atėjo prie šventyklos. Vos jam įėjus į šventyklą, kunigai užsklendė duris. 16Tada jie atidarė slaptą angą lubose, ir akmenų kruša užmušė vadą ir jo vyrus. Sukapoję lavonus, nukirto jam galvą ir išmetė lauke esantiems žmonėms. 17Tebūna visur pagarbintas mūsų Dievas, kuris nubaudė nedorėlius!

18 Kadangi Kislevo mėnesio dvidešimt penktą dieną mes švęsime Šventyklos išvalymą, todėl manome, jog dera pranešti jums, kad ir jūs švęstumėte Palapinių šventę ir dieną ugnies, kuri pasirodė, kai Nehemijas, Šventyklos ir aukuro atstatytojas, atnašavo aukas. 19Kai mūsų protėviai buvo vedami į nelaisvę Persijon, pamaldūs to meto kunigai paėmė ugnies iš aukuro ir nemačiom ją užslėpė sausoje vandens talpyklos duobėje, pasirūpindami, kad ta vieta nebūtų niekam žinoma. 20Praėjus daugeliui metų, kai Dievui patiko, Nehemijas, Persijos karaliaus įgaliotas, pasiuntė

palikuonis kunigų, paslėpusių ugnį, kad ją atneštų. Kai jie mums pranešė, kad rado ne ugnį, bet tirštą skystį, jis įsakė jo pasemti ir atnešti. 21Paruošus atnašas ant aukuro aukai, Nehemijas paliepė kunigams pašlakstyti tuo skysčiu malkas ir ant jų gulinčias atnašas. 22Kai tai buvo padaryta ir kai sušvito saulė, iki tol buvusi už debesų, suliepsnojo tokia didelė ugnis, kad visi stebėjosi. 23Tuo tarpu, aukai degant, kunigai ir visa sueiga kalbėjo maldą. Jonatanas vedė, o kiti atsakinėjo drauge su Nehemiju.

24Maldos žodžiai taip skambėjo:

'VIEŠPATIE, VIEŠPATIE Dieve,
visų daiktų Kūrėjau,
esi šiurpulingas ir galingas,
esi teisus ir gailestingas.
Tik tu esi karalius ir geradarys,
25 tik tu esi rūpintojėlis,
tik tu esi teisus ir visagalis, ir amžinas.
Iš viso pikto tu išgelbsti Izraelį;
išsirinkai mūsų protėvius
ir juos pašventinai.
26 Priimk šią auką už visą savo Izraelio tautą,
saugok ir pašventink savo paveldą.
27 Surink mūsų išblaškytą tautą,
išlaisvink vergaujančius pagonims,
maloniai pažvelk į užguituosius ir užgautuosius,
tesužino pagonys, kad tu esi mūsų Dievas.
28 Nubausk tuos, kurie mus engia,
ir tuos, kurie įžūliai su mumis elgiasi.
29 Pasodink savo tautą į šventąją vietą,
kaip Mozė pažadėjo'.

30Tada kunigai pradėjo giedoti giesmes. 31Aukos atnašoms sudegus, Nehemijas įsakė likusį skystį išlieti ant akmens luitų. 32Vos tai padarius, įsižiebė liepsna, bet jos šviesa pradingo aukuro šviesos spindesyje. 33Kai žinia apie tą įvykį pasklido ir persų karaliui buvo papasakota, kad toje vietoje, kur ištremtieji kunigai buvo paslėpę ugnį, buvo rastas skystis, kuriuo Nehemijas ir jo palydovai degino aukų atnašas, 34karalius, ištyręs įvykį, įsakė tą vietą aptverti ir paskelbė ją esant šventą. 35Karalius paėmė dideles sumas pinigų ir išdalijo juos Nehemijui ir jo palydovams. 36Nehemijas ir jo palydovai pavadino skystį neftaru, tai yra apvalymu, bet dauguma žmonių vadina jį nafta".

2 1"Įrašuose randame, kad pranašas Jeremijas liepęs į tremtį vedamiems tremtiniams pasiimti su savimi tos ugnies, kaip jums ką tik papasakojome. 2Įrašai taip pat rodo, kad pranašas davė ir Įstatymą vedamiems į tremtį žmonėms ir pamokė juos, kad neužmirštų VIEŠPATIES įsakymų ir kad, matydami auksinius ir sidabrinius stabus bei jų papuošalus, neleistų širdžiai paklysti. 3Ir kitais panašiais žodžiais jis primygtinai juos skatino neleisti Įstatymui pradingti iš savo širdžių. 4Tame pačiame rašte pasakojama, kaip pranašas, gavęs dievišką apreiškimą, įsakė, kad Padangtė ir Skrynia su juo eitų, ir kaip jis užlipo ant kalno, į kurį Mozė buvo užžengęs ir nuo kurio buvo pamatęs Dievo pažadėtą paveldą. 5Ten Jeremijas rado vietą oloje ir, įnešęs į ją Padangtę, Skrynią ir smilkalų

aukurą, užtaisė angą. 6Keletas žmonių, einančių iš paskos, užkopė norėdami pažymėti taką, bet olos rasti negalėjo. 7Jeremijas, apie tai išgirdęs, juos išbarė: 'Ta vieta turi likti nežinoma, - jis tarė, - kol Dievas vėl nesurinks savo tautos ir neparodys jiems savo gailestingumo. 8Tuomet VIEŠPATS atskleis visus tuos dalykus, ir VIEŠPATIES šlovė bei debesis bus matomi lygiai taip, kaip pasirodė virš Mozės ir kai Saliamonas meldėsi, kad ta Vieta būtų garbingai pašventinta'.

9Mums taip pat yra pasakyta, kaip Saliamonas savo išmintimi atnašavo auką Šventyklai pašventinti ir užbaigti. 10Kaip Mozė meldėsi VIEŠPAČIUI ir ugnis, nužengusi iš dangaus, sudegino aukas, lygiai taip ir Saliamonas meldėsi ir ugnis nužengusi sudegino deginamąsias aukas. 11 Mozė buvo sakęs: 'Jos buvo sudegintos, nes atnaša už nuodėmę nebuvo valgyta'. 12Ir Saliamonas šventė tą šventę panašiu būdu aštuonias dienas.

13Be šių dalykų, ir šiuose įrašuose, ir Nehemijo Atsiminimuose aprašyta, kaip Nehemijas surinko knygas apie karalius, pranašų ir Dovydo raštus bei karalių laiškus apie dovanas Šventyklai. 14Panašiai Judas surinko mums vėl visas knygas, išmėtytas per mus ištikusius karus, ir dabar mes jas turime. 15Jeigu jums kurios nors reikia, atsiųskite pasiuntinius jų parnešti.

16Kaip jau minėjome, rašome jums, kadangi rengiamės švęsti Šventyklos apvalymo šventę, prašydami ir jus tą šventę švęsti. 17Dievas yra tas, kuris išgelbėjo visą savo tautą ir sugrąžino jiems jų paveldą, karalystę, kunigystę bei šventąsias apeigas, 18kaip buvo pažadėjęs per Įstatymą. Mes pasitikime Dievu, kad jis veikiai pasigailės mūsų ir surinks mus iš po viso dangaus į savo šventąją Vietą, nes jis iš tikrųjų išgelbėjo mus iš didelių pavojų ir nuvalė savo Vietą".

B. AUTORIAUS ĮŽANGA

19Čia yra pasakojimas apie Judą Makabėją bei jo brolius, apie didingosios Šventyklos išvalymą, aukuro pašventinimą, 20 apie žygius prieš Antiochą Epifaną bei jo sūnų Eupatorą 21ir apie atėjusius iš dangaus pasirodymus didvyriams, taip narsiai kovojusiems už judaizmą, kad, nors būdami negausūs skaičiumi, jie paėmė visą kraštą, priversdami bėgti barbarų gaujas, 22atgavo visame pasaulyje garsią Šventyklą, išvadavo miestą ir atkūrė įstatymus, kuriems iškilo pavojus būti panaikintiems. Visa tai jie padarė, nes VIEŠPATS savo didžiu gerumu buvo jiems maloningas. 23Ką Jasonas iš Kirenės papasakojo penkiose knygose, mes mėginsime sutrumpinti į vieną veikalą. 24Turėdami prieš akis žodžių srautą ir sunkumus, su kuriais susiduria norintys nertis į istorijos pasakojimus, kai medžiagos yra apsčiai, 25mes stengėmės pateikti mėgstantiems paprastą skaitymą, palengvinti kruopštiesiems, linkusiems dalykus įsiminti, ir būti naudingi visiems. 26Mums, užsidėjusiems šį sunkų sutrumpinimo darbą, užduotis toli gražu nėra lengva, bet reikalauja daug prakaito ir nemigo naktų, 27lygiai kaip nėra lengva rengiančiam puotą ar ieškančiam naudos kitų labui. Nepaisant to, norėdami susilaukti daugelio dėkingumo, mes mielai pakelsime šį nelengvą triūsą, 28palikdami atsakomybę už smulkmenų tikrumą pradiniam autoriui, o patys apribodami savo pastangas duoti tik santraukos metmenis. 29Juk kaip naują namą statantis meistras turi kreipti dėmesį į visą pastatą, o tuo tarpu žmogus, kuris imasi jį dažyti ir puošti, teturi rūpintis tik tuo, kas reikalinga namui papuošti, taip, aš manau, yra ir mums. 30Istoriko pradinė pareiga yra leistis į dalykų tyrinėjimą, išsamiai juos apsvarstyti ir rūpintis smulkmenomis, 31betgi žmogui, perdirbančiam pasakojimą, turi būti leista siekti glaustos išraiškos ir vengti išsamaus dalyko svarstymo. 32Čia tad ir pradėsime pasakojimą, nepridėdami daugiau nieko prie to, kas jau pasakyta, nes pasakojimui rašyti ilgą įžangą, o patį pasakojimą sutrumpinti būtų neišmintinga.

C. HELIODORAS MĖGINA IŠNIEKINTI ŠVENTYKLĄ

3Simono išdavystė 1Vyriausiojo kunigo Onijo valdymo metu šventojo miesto gyventojai patyrė visapusišką ramybę ir tobulai laikėsi įstatymų, nes jis buvo pamaldus žmogus ir neapkentė visko, kas pikta. 2Būdavo, kad dažnai net karaliai pagerbdavo tą Vietą, paaukodami Šventyklos garbei brangias dovanas. 3Iš tikrųjų Azijos karalius Seleukas iš savo pajamų padengė visas išlaidas, susijusias su aukų liturgija.

4Bet Simonas, žmogus iš Bilgos klano, kuris buvo paskirtas Šventyklos valdytoju, susikirto su vyriausiuoju kunigu dėl miesto prekyvietės priežiūros. 5Neįstengdamas Onijo nugalėti, jis nuvyko pas Tarsėjo sūnų Apolonijų, tuo metu buvusį Koile-Sirijos ir Finikijos valdytoją, 6ir pranešė jam, kad iždas Jeruzalėje yra taip kupinas neapsakomų turtų, jog neįmanoma jų suskaičiuoti. Tos lėšos, jis sakė, nebuvo duotos kaip atnašos į aukų sąskaitą, užtat esą galima padaryti taip, kad jos visos atitektų karaliui.

Heliodoro žygis7Lankydamasis pas karalių, Apolonijus papasakojo jam, kas buvo pranešta apie pinigus. Karalius, parinkęs savo reikalų tvarkytoją Heliodorą, pasiuntė jį su įsakymu paimti anksčiau minėtus turtus. 8Taigi Heliodoras tuojau pat leidosi į kelionę tariamai apžiūrėti Koile-Sirijos ir Finikijos miestų, bet iš tikrųjų turėdamas mintyje įvykdyti jam duotą karaliaus užduotį. 9Atvykusį į Jeruzalę jį šiltai sutiko vyriausiasis kunigas ir miestas. Tada jis papasakojo jiems apie pranešimą, pareiškė savo atvykimo tikslą ir teiravosi, ar tokia iš tikrųjų yra padėtis. 10Vyriausiasis kunigas paaiškino, kad dalis pinigų yra indėliai, skirti našlėms bei našlaičiams, 11ir dalis yra nuosavybė Tobijo sūnaus Hirkano, žmogaus, užimančio labai aukštą vietą. Priešingai nedorojo Simono šmeižtams, iš viso keturi šimtai sidabrinių talentų ir du šimtai auksinių. 12Jis pridūrė, kad indėlininkai buvo pasitikį Vietos šventumu, visame pasaulyje gerbiamos Šventyklos orumu ir neliečiamumu. Sulaužyti jų pasitikėjimą apgaule, jis sakė, negalima net pagalvoti. 13Bet Heliodoras, elgdamasis pagal jam duotus karaliaus įsakymus, griežtai pareiškė, kad pinigai turi būti nusavinti karaliaus iždo naudai. 14Nustatęs tam tikslui dieną, jis įėjo į Šventyklą tų lėšų pamatyti.

Žmonės meldžiasi už Šventyklą Visas miestas buvo klaiko priblokštas. 15Kunigai gulėjo kniūbsčia prieš aukurą su savo kunigiškais apdarais ir garsiai maldavo Dangų, davusį indėlių įstatymą, kad išsaugotų juos tiems, kurie buvo juos pasidėję. 16Vyriausiojo kunigo išvaizda pervėrė širdį kiekvienam jį pamačiusiam, nes jo veido išraiška ir spalva atspindėjo jo dvasinį skausmą. 17Baimė ir šiurpas buvo jį taip apėmę, kad jam drebėjo visas kūnas. Visiems, jį matantiems, buvo aiškus jo širdies skausmas. 18O žmonės iš savo namų skubėjo būriuotis bendrai maldai, nes šventajai Vietai grėsė pavojus būti išniekintai. 19Moterys, po krūtine apsijuosusios ašutine, užpildė gatves. Kai kurios mergaitės, laikomos namuose, subėgo prie vartų, kitos prie miesto sienų, o dar kitos žiūrėjo pro langus. 20Keldamos į dangų rankas, jos siuntė prašymo maldą. 21Buvo gaila žiūrėti į žmones, besibūriuojančius pulti kniūbsčia maldai, ir vyriausiąjį kunigą, ištiktą didžio skausmo.

Pagalba iš Dangaus22Jiems maldaujant visagalį VIEŠPATĮ išsaugoti nepaliestus indėlius tiems, kurie pasitikėdami buvo juos pasidėję, 23Heliodoras ėmėsi vykdyti savo užduotį. 24Bet vos jam su asmens sargyba atėjus prie iždo, dvasių VIEŠPATS, turintis visą valdžią, pasireiškė tokiu pribloškiančiu būdu, kad visi, išdrįsę lydėti Heliodorą, buvo Dievo galybės apstulbinti. Apimti klaiko, jie sukniubo. 25Iš tikrųjų jiems pasirodė žirgas, dengtas prabangia gūnia, su šiurpą keliančiu raiteliu. Puldamas piestu tarsi pašėlęs, žirgas užgavo savo priešakinėmis kanopomis Heliodorą. Pats

raitelis atrodė vilkįs auksine apranga. 26Heliodorui pasirodė tuo pačiu metu ir du jauni vyrai, nepaprastai stiprūs, nuostabiai žvalūs ir prabangiai apsirengę. Atsistoję jam prie šonų, be perstojo jį plakė, ištikdami jį daugeliu smūgių. 27Staiga jis sukniubo ant žemės ir paskendo didelėje tamsoje. Jo vyrai, pakėlę jį, paguldė ant neštuvų. 28Taigi žmogus, ką tik įkėlęs koją į šį iždą su didžia palyda ir asmens sargyba, buvo nešamas laukan bejėgis net sau padėti. Visi aiškiai patyrė begalinę Dievo galybę!

29Heliodorui gulint Dievo galybės parblokštam, žado netekusiam ir be vilties išgyti, 30žydai šlovino VIEŠPATĮ, stebuklingai išaukštinusį savo šventąją Buveinę. Šventykla, ką tik prieš tai buvusi kupina baimės ir sąmyšio, dabar prisipildė džiaugsmo ir linksmybės, visagaliam VIEŠPAČIUI aiškiai apsireiškus.

31Kai kurie Heliodoro bičiuliai tuojau ėmė maldauti Oniją, kad šauktųsi Aukščiausiojo, prašydami suteikti tam žmogui, iš mirties besivaduojančiam, gyvastį. 32Vyriausiasis kunigas, bijodamas, kad karalius nepamanytų Heliodorą tapus žydų klastos auka, iš tikrųjų atnašavo auką už to žmogaus išgijimą. 33Vyriausiajam kunigui atliekant atlyginimo apeigas, tie patys jauni vyrai tais pačiais apdarais vėl pasirodė ir atsistojo prieš Heliodorą. "Būk labai dėkingas vyriausiajam kunigui, - jie tarė jam, - tik per jį VIEŠPATS išgelbėjo tavo gyvastį. 34Kadangi buvai Dangaus nuplaktas, skelbk visiems žmonėms Dievo galybės didingumą". Tai pasakę, jie pradingo.

Heliodoro liudijimas35Heliodoras, atnašavęs VIEŠPAČIUI auką ir padaręs didžiulius įžadus savo gyvasties Išgelbėtojui, atsisveikino su Oniju ir sugrįžo su savo kariuomene pas karalių. 36Visų akivaizdoje jis liudijo savo akimis regėtus aukščiausiojo Dievo darbus. 37Karaliaus paklaustas, koks žmogus būtų tinkamas siųsti į Jeruzalę kitu reikalu, Heliodoras atsakė: 38"Jeigu turi priešą ar sąmokslininką prieš valdžią, nusiųsk jį ten, ir gausi jį atgal, jeigu jis išvis dar gyvas išliks, gerai nuplaktą, nes ten tikrai yra ypatinga dieviška jėga, supanti tą Vietą. 39Tasai, kurio buveinė yra danguje, tą Vietą saugo, ją gina, parbloškia ir sunaikina ateinančius jai žalos daryti". 40Taip pasibaigė Heliodoro ir iždo apsaugojimo įvykis.

D. IŠNIEKINIMAS IR PERSEKIOJIMAS

4Onijas kreipiasi į karalių 1Mes papasakojome, kaip Simonas pranešė apie pinigus, kenkdamas savo tautai. Tas pats Simonas paskleidė šmeižtus apie Oniją, sakydamas, kad jis buvo sukurstęs Heliodorą ir užtraukęs tą baisią nelaimę. 2Simonas išdrįso apšaukti "sąmoksliininku prieš valdžią" vyrą, kuris buvo miesto geradarys, tautiečių gynėjas ir uolus įstatymų saugotojas. 3Šis priešiškumas taip įsiaudrino, kad vienas iš Simono ištikimų pakalikų net nusikalto žmogžudystėmis.

4Onijas suprato, kad šie tarpusavio vaidai buvo pavojingi, ir nuvokė, kad Koile-Sirijos ir Finikijos valdytojas Menestėjo sūnus Apolonijus buvo įsivėlęs ir skatino Simono nedorus kėslus. 5Jis tad nuvyko pas karalių ne savo tautiečių apskųsti, bet turėdamas širdyje visų žmonių gerovę - viešą ir asmeniška. 6Mat jis matė, kad be apdairaus karaliaus įsikišimo viešieji reikalai nebegalėjo būti taikingai sprendžiami ir kad Simonas niekad nesiliaus kvailiojęs.

Vyriausiasis kunigas Jasonas įveda helenizmą7Seleukui mirus ir Antiochui, kuris buvo vadinamas Epifanu, paveldėjus sostą, Onijo brolis Jasonas, paglemžęs vyriausiąją kunigystę, 8susitiko su karaliumi ir pažadėjo jam tris šimtus šešiasdešimt sidabrinių talentų ir iš kito pajamų šaltinio dar aštuoniasdešimt talentų. 9Be to, jis pažadėjo mokėti šimtu penkiasdešimt talentų daugiau, jeigu jam būtų duota teisė, kaip vyriausiajam kunigui, įsteigti gimnastikos mokyklą, burti

joje jaunimą ir įrašyti į sąrašą Jeruzalės gyventojus Antiochijos piliečiais. 10Karalius tam pritarė.

Užėmęs vyriausiojo kunigo vietą, Jasonas tuojau pat pradėjo mokyti savo tautiečius graikų gyvenimo būdo. 11Jis panaikino žydams karalių suteiktas lengvatas, gautas tarpininkaujant Eupolemo tėvui Jonui, buvusiam pasiuntiniu sudarant draugystės sutartį ir sąjungą su romėnais; jis atmetė teisėtą gyvenimo būdą ir įvedė naujus papročius, priešingus Įstatymui. 12Iš tikrųjų jam buvo malonu statyti gimnastikos mokyklą prie tvirtovės papėdės ir skatinti pačius kilniausius jaunuolius nešioti graikiškas kepures plačiais kraštais. 13Taigi per didelį Jasono - jis buvo bedievis ir netikras vyriausiasis kunigas - nedorumą vyko toks nepaprastas sugraikinimas ir pamėgdžiojimas svetimo gyvenimo būdo, 14kad ir kunigai nebenorėjo atlikti savo pareigų prie aukuro. Paniekinę šventovę ir palikę aukas, jie, suskambėjus ženklui mesti diską, skubėdavo į imtynių aikštę dalyvauti draudžiamoje pramogoje, 15nieku laikydami, kas buvo jų protėvių laikoma garbinga, ir be galo vertindami, kas graikams įprasta. 16Užtat juos ištiko sunki nelaimė. Tie, kurių gyvenimo būdas juos stebino, tapo jų priešais ir juos nubaudė. 17Ne juokai be pagarbos elgtis su dieviškais įstatymais! Tai parodys tolesni įvykiai.

18Kai karaliui dalyvaujant Tyre buvo švenčiami ketvirtųjų metų žaidimai, 19nedorasis Jasonas išsiuntė Jeruzalės antiochiečių atstovus, kad nuneštų tris šimtus sidabrinių drachmų - auką Herkului. Tačiau patys pinigų nešėjai nutarė neatiduoti jų aukai, nes tai, jų manymu, nepridera, bet paskirti juos kitam tikslui. 20Taigi pinigai, skirti siuntėjo paaukoti Herkului, iš tikrųjų jų nešėjų nutarimu buvo panaudoti triirkliams statyti.

21Kai Menestėjo sūnus Apolonijus buvo pasiųstas į Egiptą dalyvauti karaliaus Filometoro vestuvėse, Antiochas sužinojo, kad Filometoras yra tapęs priešiškas jo valdžiai. Tada jis pradėjo rūpintis savo saugumu. Apsilankęs Jopėje, jis pasuko į Jeruzalę. 22Jasonas ir miestas, sutikę labai iškilmingai, įvedė jį į miestą su deglais ir gyriaus šauksmais. Paskui jis nuvedė savo kariuomenę į Finikiją.

Menelajas išstumia Jasoną23Praėjus trejiems metams, Jasonas nusiuntė Menelają, anksčiau minėto Simono brolį, perduoti karaliui pinigų ir užbaigti derybas svarbiais reikalais. 24Bet Menelajas, pristatytas karaliui, meilikaudamas labai jį išgarbino ir dar, viršydamas Jasoną trimis šimtais sidabrinių talentų, įsigijo vyriausiąją kunigystę. 25Jis, tiesa, sugrįžo namo su karaliaus įgaliojimais, bet neturėjo reikalingų savybių, kad būtų vertas tapti vyriausiuoju kunigu, išskyrus žiauraus tirono karštą būdą ir laukinio žvėries įniršį. 26Taigi Jasonas, apgavęs savo brolį, buvo kito žmogaus apgautas ir turėjo tapti pabėgėliu Amono šalyje. 27Nors Menelajas ir buvo gavęs tą tarnybą, bet pažadėtų karaliui pinigų jis visiškai nemokėjo. 28Tvirtovės valdytojas Sostratas, kuriam buvo pavesta rinkti pinigus, pakartotinai reikalavo mokėti. Ilgainiui juodu abu buvo karaliaus pašaukti atvykti pas jį tuo reikalu. 29Menelajas paliko vyriausiosios kunigystės įgaliotiniu savo brolį Lysimachą, o Sostratas - kipriečių dalinių vadą Kratą.

Onijo nužudymas30Šiems įvykiams klostantis, atsitiko, kad Tarso ir Malo žmonės pradėjo maištauti, nes jų miestai buvo atiduoti kaip dovana karaliaus sugulovei Antiochei. 31Karalius, palikęs Androniką, vieną iš savo didikų, vietininku, tad išskubėjo sukilimo malšinti. 32Menelajas, manydamas, kad dabar yra gera proga, pavogė iš Šventyklos keletą auksinių indų ir įteikė juos Andronikui. Keletą kitų reikmenų jis buvo pardavęs Tyre ir aplinkiniuose miestuose. 33Onijas, gavęs tikrą žinią apie Menelajo darbus, jį apkaltino ir pasitraukė į prieglaudos vietą vietą Dafnėje prie Antiochijos. 34Tada Menelajas, pasivedęs Androniką į šalį, maldavo jį, kad pakeltų ranką prieš

Oniją. Andronikas tad, nuvykęs pas Oniją, įtikino jį ir, klastingai laiduodamas priesaika, paėmė jo dešinę ir padavė jam savąją. Nors Onijas jį ir įtarė, bet sutiko palikti šventovės prieglaudą. Tada Andronikas, nepaisydamas priesaikos, tuojau pat jį nužudė.

35Dėl tos priežasties ne tik žydai, bet ir daug žmonių iš kitų tautų buvo pasipiktinę ir susierzinę dėl neteisingo to žmogaus nužudymo. 36Karaliui sugrįžus iš Kilikijos srities, miesto žydai suėjo pas jį skųstis. Tiek jie, tiek graikai buvo perpykę, nes Onijas buvo nužudytas nepaisant teisingumo. 37Antiochas buvo labai sukrėstas ir kupinas užuojautos. Prisiminęs mirusiojo protingumą ir kilnų elgesį, jis apsiverkė. 38Degdamas pykčiu, jis nedelsė nuplėšti nuo Androniko jo purpurinės skraistės, išvilkti jį iš purpurinių drabužių ir, nuvedęs per visą miestą į tą vietą, kur jis buvo padaręs Onijui tą baisų nusikaltimą, nubaudė kraugerį mirtimi. Taip VIEŠPATS jam atmokėjo nupelnyta bausme.

Maištas prieš Lysimachą39Tuo tarpu Lysimachas, Menelajui pritariant, padarė daug šventvagiškų vagysčių mieste. Plačiai pasklidus žiniai, kad jau buvo išgabenta svetur daug auksinių reikmenų, žmonės susibūrė maištauti prieš Lysimachą. 40Kadangi įtūžusi minia darėsi pavojinga, Lysimachas, apginklavęs kone tris tūkstančius vyrų, pradėjo juos pulti. Jam vadovavo kažkoks Aranas, žmogus pažengusio amžiaus, bet ir nemažo kvailumo. 41Kai žydai pamatė, kad Lysimachas juos puola, vieni griebė akmenis, kiti rąstgalius, o dar kiti net sėmėsi saują ten buvusių pelenų. Įtūžę jie svaidė juos maišatyje ant Lysimacho ir jo vyrų. 42Dėl to jie daugelį jų sužeidė, keletą net užmušė, o visi kiti buvo priversti bėgti. Pats šventvagis buvo užmuštas prie iždo.

Menelajas išsiperka kyšiu43Dėl šio įvykio Menelajas buvo apkaltintas. 44Karaliui atvykus į Tyrą, Seniūnų taryba nusiuntė tris vyrus, įgaliotus vesti pas jį bylą. 45Bet Menelajas, matydamas, kad pralaimi, pažadėjo didoką kyšį Dorymeno sūnui Ptolemėjui, prašydamas, kad palenktų į jo pusę karalių. 46Tada Ptolemėjas, pasivedęs karalių į šalį kolonadoje tarsi atsikvėpti grynu oru, paveikė karalių pakeisti savo nuomonę. 47Dėl to tad karalius išteisino Menelajų, tos visos nelaimės kaltininką, ir pasmerkė mirti tuos nelaimingus vyrus, kuriuos būtų radę esant nekaltus, jeigu jiems būtų reikėję savo bylą ginti skitų krašte. 48Neteisinga bausmė negaišuojant buvo įvykdyta vyrams, gynusiems miesto, žmonių ir šventųjų indų bei reikmenų bylą. 49Kai kurie Tyro gyventojai buvo taip pasipiktinę tuo nusikaltimu, kad surengė jiems iškilmingas laidotuves. 50Tačiau Menelajas pasiliko savo pareigose per galingųjų gobšumą, ėmė vis nedoriau elgtis ir tapo didžiausiu sąmokslininku prieš savo tautiečius.

5Maištas ir Jasono mirtis 1 Maždaug tuo metu Antiochas pradėjo antrąjį karo žygį prieš Egiptą. 2Atsitiko, kad kone per keturiasdešimt dienų virš miesto buvo matyti raiteliai, šuoliuojantys oru, apsirengę auksu ataustais drabužiais, būriai, apsiginklavę ietimis ir iš makščių ištrauktais kalavijais, - 3raitijos daliniai kovos rikiuotėje, darantys puolimus ir priešpuolius vienu ar kitu keliu, - skydų užtvaros, iečių miškas, kalavijų švytavimas, strėlių kruša, auksinių pakinktų blizgesys ir visokiausi šarvai. 4Užtat visi meldėsi, kad šis regėjimas būtų geras būsimo įvykio ženklas.

5Bet, pasklidus netikram gandui apie Antiocho mirtį, Jasonas, sutelkęs ne mažiau kaip tūkstantį vyrų, nelauktai užpuolė miestą. Kai sienų gynėjai buvo priversti pasitraukti ir kai galų gale miestas jau buvo paimamas, Menelajas pabėgo į tvirtovę. 6O Jasonas tada žudė savo tautiečius be pasigailėjimo, nesuvokdamas, kad sėkmė savo žmonių kaina yra didžiausia nelaimė, ir manydamas, kad laimi pergalės grobį iš priešų, o ne iš savo tautiečių. 7Netgi taip valdžios paimti jis nepajėgė. Galop jis iš savo sąmokslo patyrė tik gėdą ir vėl pabėgo į amoniečių kraštą. 8Ilgainiui jis priėjo

liūdną galą. Apkaltintas arabų valdovui Aretui, bėgdamas iš miesto į miestą, visų vejamas, nekenčiamas kaip nusikaltęs įstatymams, prakeiktas kaip savo tėvynės ir tautiečių žudikas, jis atsirado Egipte kaip į jūros krantą išmestas medis. 9Galop žmogus, kuris buvo išvaręs daugelį iš savo krašto į tremtį, mirė tremtyje tada, kai įsėdo į laivą vykti pas lakedemoniečius, vildamasis rasti prieglobstį dėl savo ryšių su jais. 10Nebuvo nei kas gedėtų, nei kas palaidotų žmogų, kuris patsai paliko daugelį nepalaidotų. Protėvių kape vietos jam nebuvo.

Jeruzalė nuniokojama11Kai žinia apie šį įvykį pasiekė karalių, jis nusprendė, kad Judėja yra sukilusi. Todėl labai įtūžęs leidosi į žygį iš Egipto ir paėmė miestą antpuoliu. 12Savo kareiviams įsakė žudyti be pasigailėjimo visus sutiktus žmones ir skersti subėgusius į savo namus. 13Jauni ir seni buvo iššudyti, moterys ir vaikai sunaikinti, mergelės ir mažyliai išskersti. 14Per tris dienas buvo aštuoniasdešimt tūkstančių aukų, - keturiasdešimt tūkstančių krito nuo smurto ir tiek pat žmonių buvo parduota į vergiją.

Šventykla apiplėšiama15Dar tuo nepasitenkinęs, įstatymų ir tėvynės išdaviko Menelajo vedamas, Antiochas turėjo įžūlios drąsos įeiti į švenčiausią visame pasaulyje Šventyklą. 16Savo nešvariomis rankomis jis paėmė šventuosius indus, savo nedoromis rankomis jis sušlavė dovanas, kurias daug kitų karalių buvo atnešę, norėdami išaukštinti, pašlovinti ir pagerbti tą Vietą. 17Antiochas buvo taip pasipūtęs, kad nesuvokė, jog už miesto gyventojų nuodėmes VIEŠPATS buvo supykęs trumpą valandėlę ir todėl buvo abejingas šventajai Vietai. 18Bet jeigu jie nebūtų buvę įsipainioję į tokią daugybę nuodėmių, tas žmogus būtų buvęs nuplaktas ir sulaikytas nuo neapgalvoto žingsnio tą akimirką, kai tik įėjo į vidų, lygiai kaip buvo atsitikę Heliodorui, karaliaus Seleuko atsiųstam iždo patikrinti. 19 Tačiau ne Vietai VIEŠPATS išsirinko tautą; veikiau jis išsirinko Vietą tautai. 20Užtat pati Vieta, turėjusi dalį tautą ištikusiose nelaimėse, vėliau dalijosi su ja ir palaima. Vieta, apleista Visagalio pykčio akimirką, atgavo savo visą garbę didžiojo VIEŠPATIES atleidimo dieną.

21Taigi Antiochas, pagrobęs iš Šventyklos tūkstantį aštuonis šimtus talentų, išskubėjo į Antiochiją, per savo įžūlumą manydamas, kad jis gali sausumą padaryti plaukiojamą ir jūrą pereinamą kojomis. 22Jis paliko valdytojus gyventojams engti: Jeruzalėje - Pilypą, kilimo frygietį, o būdo nuožmesnio už žmogų, kuris jį paskyrė, 23o Gerizime - Androniką. Be šių - Menelajų, valdantį savo tautiečius žiauriau negu visi kiti. Iš neapykantos žydams 24Antiochas išsiuntė mysiečių vadą Apolonijų su dvidešimt dviejų tūkstančių kariuomene, įsakydamas iššudyti suaugusius vyrus, o moteris ir paauglius parduoti į vergiją. 25Kai tas žmogus atvyko į Jeruzalę, jis dėjosi esąs taikingai nusiteikęs ir laukė tik šventosios šabo dienos. Tada, būdamas tikras, kad žydai nėra prie darbų, jis įsakė savo kareiviams rikiuotis paradui su ginklais. 26Visus išėjusius pasižiūrėti iššudė. Paskui metėsi į miestą su ginkluotais vyrais ir nužudė daugybę žmonių.

27Bet Judas Makabėjas su maždaug devyniais kitais pasitraukė į dykumą. Jis ir jo vyrai gyveno kalnuose, kaip laukiniai gyvuliai. Ten jie gyveno ir, kad išvengtų nešvarumo, maitinosi augalais.

6Šventykla išniekinama 1Netrukus po to karalius atsiuntė Gerontą Atėnietį, kad priverstų žydus atsisakyti savo protėvių papročių ir liautis gyvenus pagal Dievo įstatymus. 2Be to, jis turėjo išniekinti Jeruzalės Šventyklą, pavadindamas ją Dzeuso Olimpiečio vardu, o Gerizimo šventyklą pavadindamas Dzeuso, Svetimtaučių globėjo, vardu, kaip čionykščiai gyventojai buvo paprašę.

3Pikto antplūdis buvo nuožmus ir visiškai nepakeliamas. 4Šventykla buvo pilna ūžaujančių bei ištvirkaujančių pagonių, besilinksminančių su prostitutėmis, lytiškai santykiaujančių su moterimis

net šventajame kieme. Be to, jie nešė į vidų aukai uždraustus dalykus. 5Aukuras buvo apkrautas bjauriomis, įstatymų draudžiamomis atnašomis.

Uždraudžiama gyventi pagal Įstatymą6Žmonės nebegalėjo nei laikytis šabo, nei švęsti savo protėvių iškilmių, nei net prisipažinti, kad buvo žydai. 7Be to, kas mėnesį, švenčiant karaliaus gimtadienį, žydai buvo varomi prievarta dalyvauti aukose, o švenčiant Dionyso iškilmę, jie buvo verčiami nešioti vijoklių vainikus ir žygiuoti eitynėse Dionyso garbei. 8Ptolemaidės gyventojams pasiūlius, buvo paskelbtas įsakas aplinkiniams miestams, kad jie taip pat elgtųsi su žydais, būtent: įpareigotų juos dalyvauti aukose 9ir baustų mirtimi atsisakančius elgtis pagal graikų gyvenimo būdą. Buvo aišku, kad atėjo nelaimių metas. 10Antai dvi moterys, suimtos už tai, kad apipjaustė savo vaikus, buvo vedžiojamos viešai po miestą su mažyliais, pakartais ant krūtinės, ir nustumtos stačia galva nuo miesto sienų. 11O kiti, kurie buvo susirinkę į netolimas olas švęsti šabo slapčiomis, buvo išduoti Pilypui ir visi drauge sudeginti. Gerbdami dienos šventumą, jie atsisakė gintis.

Apvaizdi persekiojimo reikšmė 12Nūn prašau šios knygos skaitytojus dėl tokių nelaimių nenustoti drąsos, bet pasvarstyti, kad šios bausmės buvo skirtos ne mūsų tautai pražudyti, bet pamokyti. 13Iš tikrųjų, jeigu nedorėliai ilgai tarp mūsų neišlieka, bet greitai patiria bausmę, tai yra didelio Dievo gerumo ženklas. 14Juk kai kitos tautos nusižengia VIEŠPATS jų nebausdamas kantriai laukia, kol jos pasiekia pilną savo nuodėmių saiką. Bet su mumis jis elgiasi skirtingai, 15idant jam nereikėtų mus vėliau bausti griežčiau, kai mūsų nuodėmės bus pasiekusios savo ribą. 16Užtat Dievas niekad visiškai neatitraukia nuo mūsų savo gailestingumo. Nors jis ir moko mus nelaimėmis, bet savo tautos neapleidžia. 17Tebūna tai, ką pasakėme, priminimas. Negaišdami tęskime pasakojimą.

Eleazaro kankinystė18 Eleazaras, vienas iš žymiausių Rašto žinovų, vyras senyvo amžiaus ir garbingos išvaizdos, buvo žiodomas, norint jį pamaitinti kiauliena. 19Jis tačiau rinkosi verčiau garbingai numirti, negu gyventi su gėda. Išspjovęs mėsą, pats savo noru užlipo ant kankinimo rato. 20Taip dera elgtis visiems, turintiems drąsos verčiau atsisakyti dalykų, kurių ragauti nėra leista, negu mylėti gyvastį.

21Žmonės, vadovavę tai Įstatymo uždraustai aukai, pasivedė tą vyrą į šalį ir dėl savo ilgos su juo pažinties asmeniškai ragino jį atsinešti savo tinkamos vartoti mėsos ir apsimesti, kad valgo mėsą aukos, kuri buvo įsakyta karaliaus, 22taip jis išvengtų mirties bausmės, o jie kaip seni draugai galėtų su juo gražiai elgtis. 23Bet Eleazaras padarė kilnų nuosprendį, vertą savo metų, senatvės kilnumo, garbingos žilos galvos ir pavyzdingo gyvenimo būdo nuo pat vaikystės. Taigi dėl ištikimybės šventajam paties Dievo duotam Įstatymui jis pasakė jiems, kad nedelsdami pasiųstų jį į mirusiųjų karalystę.

24"Toks apsimetimas nesiderina su mūsų amžiumi, - jis tarė, - nes daugelis jaunų žmonių pamanytų, kad Eleazaras savo devyniasdešimtaisiais metais perėjo į svetimą gyvenimo būdą. 25Jeigu apsimesčiau, norėdamas trumpa akimirka prailginti savo gyvenimą, jie būtų mano elgesio suvedžioti, o aš savo senatvei užtraukčiau gėdą ir negarbę. 26Net jeigu aš laikinai ir išvengčiau mirtingųjų bausmės, aš niekuomet neišsigelbėsiu, gyvas ar miręs, iš Visagalio rankos. 27Todėl, jeigu dabar turiu pakankamai drąsos skirtis su gyvenimu, aš parodau, kad esu vertas savo senatvės, 28ir palieku jauniems žmonėms kilnų pavyzdį, kaip noriai ir kilniai mirti gera mirtimi už gerbtinus ir šventus įstatymus".

Tai pasakęs, jis tuojau pat nuėjo prie kankinimo rato. 29O tie, kurie ką tik maloniai su juo buvo

elgęsi, dabar pyko už jo žodžius. Anot jų, tai esanti tikra beprotystė. 30Būdamas leisgyvis nuo rimbo smūgių, jis garsiai sudejavo ir tarė: "VIEŠPATS savo šventu žinojimu puikiai mato, kad, nors būčiau galėjęs išvengti mirties, aš ne tik pakeliu nuo šio plakimo baisų kūno skausmą, bet ir kenčiu jį sielos džiaugsmu, kad atsiduodu VIEŠPAČIUI".

31Taip jis mirė, palikdamas savo mirtimi kilnumo pavyzdį ir neužmirštamą drąsos liudijimą ne tik jaunimui, bet ir visai tautai.

7Septynių brolių kankinystė 1Atsitiko, kad ir septyni broliai bei jų motina buvo suimti. Karalius, liepęs plakti rimbais ir diržais, mėgino priversti juos pasielgti prieš Dievo Įstatymą - valgyti. 2Vienas brolių, kalbėdamas visų vardu, tarė: "Ką tu mėgini iš mūsų išgauti? Mes esame pasirengę verčiau mirti, negu nusikalsti savo protėvių įstatymams".

3Įtūžęs karalius įsakė įkaitinti keptuves ir katilus. 4Juos tuojau pat įkaitinus, jis įsakė, kitiems broliams ir motinai matant, išpjauti už visus kalbėjusiam liežuvį, nulupti jam galvos odą ir nukirsti rankas bei kojas. 5Kai jis buvo visiškai bejėgis, karalius įsakė nunešti jį dar kvėpuojantį ir kepti keptuvėje. Dūmai iš keptuvės plačiai pasklido, bet broliai ir jų motina vieni kitus drąsino, sakydami: 6"VIEŠPATS Dievas žvelgia į mus ir iš tikrųjų mūsų gailisi, kaip Mozė kalbėjo savo giesmėje, kur aiškiai sakė: 'Jis pasigailės savo tarnų'".

7Pirmajam broliui šitaip mirus, buvo atvestas antrasis pašaipiam kankinimui. Nuplėšę jo galvos odą su plaukais, klausė: "Ar verčiau valgysi kiaulienos, negu leisi savo kūną į dalis suplėšyti?" - 8"Niekad!" - jis atsakė jiems savo protėvių kalba. Taigi ir jis savo ruožtu patyrė tas pačias kančias, kaip ir pirmasis brolis. 9Paskutinį kartą atsikvėpdamas, jis tarė: "Nuožmusis niekše, tu atimi iš mūsų šį gyvenimą, bet pasaulio Karalius mus prikels naujam amžinam gyvenimui. Mes mirštame už jo įstatymus!"

10Po jo trečiasis buvo jų pašaipų auka. Kai jam buvo paliepta, jis iškišo liežuvį ir drąsiai ištiesė rankas. 11Jo žodžiai buvo kilnūs: "Iš Dangaus esu tai gavęs, dėl jo įstatymų jų nebranginu ir turiu viltį visa iš jo vėl gauti". 12Užtat net pats karalius ir jo tarnai stebėjosi drąsa jaunuolio, nieku laikančio kančią.

13Jam mirus, taip pat ir ketvirtasis buvo panašiai kankinamas ir žudomas. 14Būdamas arti mirties, jis tarė: "Aš pasirinkau mirti nuo žmonių rankos su viltimi, duota Dievo, kad jis mane sugrąžins į gyvenimą. Betgi tau prisikėlimo naujam gyvenimui nebus!"

15Nedelsiant buvo atvestas penktasis ir pradėta jį kankinti. 16Žiūrėdamas į karalių, jis tarė: "Kadangi turi valdžią mirtingiesiems, nors ir tu pats esi mirtingas, todėl darai, kaip tau patinka. Bet nemanyk, kad Dievas apleido mūsų tautą. 17Tik luktelk, ir tu pamatysi, kaip jo didinga galybė kankins tave ir tavo palikuonis!"

18Po jo buvo atvestas šeštasis. Būdamas arti mirties, jis tarė: "Savęs tuščiai neapgaudinėk! Mes turime pakelti šias kančias už savo kaltes, nes nusidėjome savo Dievui. Užtat ir ištiko mus stulbinantys įvykiai! 19Nemanyk tad, kad liksi nenubaustas, nes tu išdrįsai kovoti su Dievu!"

20Motina buvo ypač žavi ir verta garbingo atminimo. Tą pačią dieną ji matė savo septynis sūnus mirštančius vieną po kito ir drąsiai pakėlė jų mirtį, nes jos viltis buvo VIEŠPATYJE. 21Kiekvieną sūnų ji drąsino jų protėvių kalba. Kupina kilnaus ryžto, jungdama moters jautrumą su vyro drąsa, jiems kalbėjo: 22"Nežinau, kaip atėjote į gyvenimą mano įsčiose. Ne aš daviau jums gyvastį, ne aš

suteikiau jums gyvybės alsavimą, ne aš daviau jūsų sąnariams išvaizdą. 23Kadangi pasaulio Kūrėjas suteikė kiekvienam išvaizdą ir nustatė visų daiktų pradžią, jis savo gailestingumu duos jums vėl gyvastį ir gyvybės alsavimą, nes jūs dabar užmirštate save dėl jo Įstatymo".

24Antiochas jautė, kad į jį žiūrima su panieka. Priekaištingas balsas pažadino jo priešiškumą. Jauniausiajam broliui dar tebesant gyvam, Antiochas kreipėsi į jį ne tik žodžiais, bet ir žadėjo su priesaikomis, kad padarysiąs jį turtingą ir laimingą, jeigu jis atsisakytų protėvių gyvenimo būdo, kad paskirsiąs jį savo Bičiuliu ir pavesiąs jam tvarkyti viešuosius reikalus. 25Jaunuoliui visiškai nekreipiant į jį dėmesio, karalius pasišaukė motiną ir ragino ją, kad patartų jaunuoliui gelbėtis. 26Karaliui ilgokai ją raginus, galop ji sutiko įtikinti savo sūnų. 27Pasilenkusi prie jo, išjuokdama karalių, gimtąja kalba ji taip kalbėjo: "Mano sūnau, pasigailėk manęs. Tave nešiojau devynis mėnesius savo įsčiose ir tave žindžiau trejus metus, tave auginau, auklėjau ir tavimi rūpinausi iki šios tavo gyvenimo akimirkos. 28Maldauju tave, vaikeli, kad pažvelgtum į dangų bei žemę ir pasvarstytum apie visa, kas ten yra. Tada suvoksi, kad Dievas nepadarė jų iš pirma buvusių daiktų. Tokiu pat būdu žmonija atėjo į gyvenimą. 29Nebijok tad šio budelio, bet būk vertas savo brolių ir sutik mirtį, kad, pasigailėjimo metui atėjus, tave su jais atgaučiau".

30Vos jai pabaigus kalbėti, jaunuolis tarė: "Ko jūs dar laukiate? Atsisakau paklusti karaliaus įsakymui. Aš klausau įsakymo to Įstatymo, kuris buvo duotas mūsų protėviams per Mozę. 31O tu, kuris sugalvojai tiek daug pikta hebrajams, tikrai neišvengsi Dievo rankos. 32Mes iš tikrųjų kenčiame už savo nuodėmes. 33Nors mūsų gyvasis VIEŠPATS pyksta ant mūsų trumpą valandėlę, kad mus nubaustų ir pamokytų, jis, atėjus laikui, vėl su savo tarnais susitaikys. 34Bet tu, niekše ir nedoriausias visų mirtingųjų, kuo gali puikautis, puoselėdamas tuščią viltį ir pakeldamas ranką prieš Dangaus vaikus? 35Tu dar neišsigelbėjai iš visagalio ir visaregio Dievo teismo! 36Mano broliai, pakėlę skausmą trumpą valandėlę, paveldėjo pagal Dievo Sandorą amžinąjį gyvenimą. Bet tu Dievo teismu gausi už savo įžūlumą teisingą bausmę. 37O aš, kaip ir mano broliai, atiduodu kūną ir gyvastį už mūsų protėvių įstatymus, maldaudamas Dievą, kad greitai pasigailėtų mūsų tautos ir kad tu per kančią ir rykštes išpažintumei, jog tik jis vienas yra Dievas. 38Per mane ir mano brolius tepriveda prie galo Visagalio pyktį, kuriuo yra teisingai ištikęs visą mūsų tautą".

39Karalius įsiuto ir su šiuo elgėsi žiauriau, negu su kitais, nes jautėsi jaunuolio paniekos įskaudintas. 40Taip ir jauniausias sūnus mirė nepraradęs dorumo, visiškai pasitikėdamas VIEŠPAČIU.

41Galop po savo sūnų mirė ir motina.

42Tebūna tad gana papasakota apie aukų valgymą ir nuožmiuosius kankinimus.

E. JUDO PERGALĖS IR ŠVENTYKLOS IŠVALYMAS

8Judas Makabėjas 1Tuo tarpu Judas, žinomas ir Makabėjo vardu, bei jo vyrai slapta ėjo per gyvenvietes, telkdami tautiečius. Jie patraukė į savo pusę vyrus, likusius ištikimus žydų tikėjimui, ir sutelkė jų apie aštuonis tūkstančius. 2Jie maldavo VIEŠPATĮ pažvelgti į visų engiamą savo tautą, užjausti bedievių išniekintą Šventyklą, 3pasigailėti miesto, kuris buvo naikinamas ir turėjo būti tuojau sulygintas su žeme, išgirsti jo besišaukiantį kraują, 4atsiminti nekaltų vaikų žudynes bei savo vardui tartus piktžodžiavimus ir apreikšti, kad jis nekenčia pikta.

5Makabėjui sutelkus savo kariuomenę, pagonys nepajėgė jam priešintis, nes VIEŠPATIES pyktis

buvo virtęs gailestingumu. 6Be įspėjimo užpuldamas, Makabėjas padegdavo miestus ir gyvenvietes, užimdavo svarbias vietoves ir priversdavo bėgti stiprias priešų pajėgas. 7Tokius puolimus jis mėgo rengti ypač naktimis. Ilgainiui garsas apie jo narsumą plačiai pasklido.

Nikanoro ir Gorgijo žygis8 Pamatęs, kad tas vyras pamažu daro pažangą ir kad jo sėkmingi žygiai darosi vis dažnesni, Pilypas parašė Koile-Sirijos valdytojui Ptolemėjui, kad sustiprintų pajėgas karaliaus reikalams ginti. 9Ptolemėjas nedelsdamas paskyrė Patroklo sūnų Nikanorą, vieną karaliaus Pirmųjų bičiulių, ir išsiuntė jį vesti į žygį ne mažiau kaip dvidešimt tūkstančių pagonių iš įvairių tautų, įsakydamas sunaikinti visą Judėjos tautą. Nikanoro pavaduotoju Ptolemėjas paskyrė karvedį Gorgiją, vyrą, turintį didelę karybos patirtį. 10Nikanoras ketino nelaisvėn paimtus žydus parduoti į vergiją ir taip sudaryti karaliui dviejų tūkstančių talentų duoklę, kurią reikėjo mokėti romėnams. 11Jis tad tuojau pat davė žinią pajūrio miestams ir kvietė juos žydų vergų pirkti, žadėdamas duoti devyniasdešimt vergų už talentą. Mat jis nė sapnuoti nesapnavo, kad jį užklups Visagalio teismas.

12Žodis apie Nikanoro žygį pasiekė Judą. Kai jis pasakė savo vyrams apie kariuomenės atėjimą, 13bailieji ir nepasitikintys Dievo teisingumu traukėsi ir pabėgo. 14Bet kiti pardavę, kas jiems dar buvo likę, maldavo VIEŠPATĮ: "Išgelbėk mus, nes nedorasis Nikanoras net kariauti su mumis nepradėjęs jau pardavė į vergiją! 15Jeigu jau ne mūsų labui, tai dėl sandorų, sudarytų su protėviais, ir dėl tavo šiurpulingo ir garbingo vardo, kuriuo esame vadinami".

16Subūręs savo kareivius, šešis tūkstančius vyrų, Makabėjas juos ragino: "Neišsigąskite priešo, nebijokite neteisėtai mus puolančių pagonių antplūdžio, bet narsiai kovokite. 17Turėkite prieš akis pagonių neteisėtai padarytą smurtą šventajai Vietai, nuožmias nuniokoto miesto kančias ir, be to, protėvių gyvenimo būdo panaikinimą. 18Juk jie pasitiki ginklais ir drąsiais žygiais, - jis kalbėjo, - o mes pasitikime Visagaliu Dievu, kuris gali vienu mostelėjimu nugalėti ne tik tuos, kurie ateina mūsų pulti, bet, jeigu reikėtų, net visą pasaulį".

19Be to, jis papasakojo jiems apie įvykius, kai atėjo pagalba jų protėviams. Kaip Sancheribo dienomis, kai žuvo aštuoniasdešimt penki tūkstančiai, 20arba kaip Babilonijoje įvykusiame mūšyje su galatais, aštuoniems tūkstančiams žydų kovojant drauge su keturiais tūkstančiais makedoniečių, kai makedoniečiai jau buvo patekę į bėdą, tie aštuoni tūkstančiai žydų, atėjus pagalbai iš Dangaus, sunaikino šimtą dvidešimt tūkstančių galatų ir paėmė daug grobio.

21Tokiais pasakojimais juos drąsindamas, jis įkvėpė jiems ryžtą mirti už savo įstatymus ir tėvynę. Tada suskirstė savo kariuomenę į keturis dalinius. 22 Savo brolius Simoną, Juozapą ir Jonataną paskyrė dalinių vadais, kiekvienam pavesdamas po tūkstantį penkis šimtus vyrų. 23Be to, jis įsakė savo broliui Eleazarui skaityti garsiai šventąją Knygą ir davė slaptažodį "Dievo pagalba". Tada, pats vesdamas pirmąjį dalinį, pradėjo mūšį su Nikanoru.

24Turėdami Visagalį savo sąjungininku, jie nukovė daugiau negu devynis tūkstančius priešo kareivių, daug jų sužeidė ir, išvedę iš rikiuotės Nikanoro kariuomenę, privertė visus bėgti. 25Tų, kurie norėjo pirkti juos vergijon, pinigai pateko jiems į rankas. Tolokai vijęsi bėgančiuosius, jie buvo priversti grįžti, nes jau buvo vėlus laikas. 26Mat ta diena buvo šabo išvakarės. Užtat jie liovėsi juos vytis. 27Surankioję priešų ginklus ir paėmę iš jų grobį, jie šventė tą šabą, didžiai šlovindami VIEŠPATĮ ir dėkodami jam, išlaikiusiam juos gyvus iki tos dienos, kurią jis leido kristi ant jų pirmajai gailestingumo rasai. 28Po šabo jie išdalijo dalį grobio persekiojimo aukoms, našlėms ir

našlaičiams, o likusį pasidalijo tarpusavyje ir davė savo vaikams. 29Tai padarę, jie susivienijo bendram prašymui, maldaudami gailestingąjį VIEŠPATĮ visiškai susitaikyti su savo tarnais.

Pergalė prieš Timotėją ir Bakchidą30Susirėmimuose su Timotėjo ir Bakchido pajėgomis jie nukovė daugiau negu dvidešimt tūkstančių ir paėmė kai kurias labai aukštas tvirtoves. Jie išdalijo milžinišką kiekį grobio persekiojimo aukoms, našlaičiams bei našlėms ir net seneliams, skirdami tokią pat dalį, kaip ir sau patiems. 31Ta pačia proga jie rūpestingai surinko priešų ginklus ir pasidėjo juos svarbiose vietose. Likusį grobį nugabeno į Jeruzalę. 32Jie nukovė Timotėjo pajėgų vadą, labai nedorą žmogų, padariusį daug žalos žydams. 33Švęsdami savo pergalę protėvių mieste, jie sudegino mažajame name ieškojusius prieglobsčio Kalisteną ir vyrus, padegusius šventuosius vartus. Taip šie gavo teisingą atlygį už savo nedorumą.

Nikanoro pažeminimas34Trissyk prakeiktas Nikanoras, kuris atsivedė tūkstančius pirklių, kad pirktų žydus į vergiją, 35VIEŠPAČIUI padedant buvo pažemintas vyrų, kuriuos jis laikė nieku. Nusivilkęs savo puošnius drabužius, jis bėgo vienas per kraštą kaip pabėgęs vergas, kol pasiekė Antiochiją. Jam nuostabiai pasisekė sunaikinti savo kariuomenę! 36Taigi žmogus, kuris žadėjo parūpinti duoklę romėnams paimdamas į nelaisvę Jeruzalės žmones, sakė, kad žydai turėjo Gynėją ir kad žydai buvo nenugalimi dėl to, jog laikėsi jiems duotų savo Gynėjo įsakymų.

9Antiocho bausmė ir mirtis 1 Atsitiko, kad maždaug tuo metu Antiochas buvo pasitraukęs, kilus sąmyšiui, iš Persijos valdų. 2Jis buvo įžygiavęs į miestą, vadinamą Persepoliu, norėdamas apiplėšti šventyklas ir užimti miestą. Bet miesto gyventojams suskubus imtis ginklų, Antiochas ir jo kariuomenė buvo nugalėti. Taigi Antiochas buvo gyventojų priverstas bėgti ir pasitraukti su gėda. 3Atvykęs į Ekbataną, jis sužinojo, kas buvo įvykę su Nikanoro ir Timotėjo pajėgomis. 4Įniršęs jis užsimojo priversti žydus kentėti už gėdą, kurią buvo jam padarę žmonės, privertę jį bėgti. Jis tad įsakė savo kovos vežimo vežėjui važiuoti nesustojant, kol bus kelio galas. Tačiau su juo drauge keliavo Dangaus teismas! Mat, būdamas įžūlus, jis ištarė: "Kai į Jeruzalę nuvyksiu, ją paversiu žydų kapinėmis".

5Visaregis VIEŠPATS, Izraelio Dievas, ištiko jį nepagydomu ir nematomu smūgiu. Vos jam ištarus šiuos žodžius, jį surėmė nepagydomi vidurių skausmai ir aštrus vidinis mėšlungis, - 6ir labai teisingai, nes jis visokiausiais žiauriais būdais buvo draskęs kitų vidurius. 7Tačiau jis nesiliovė būti įžūlus, dabar jis buvo dar labiau pasipūtęs. Alsuodamas ugnimi iš pykčio žydams, jis liepė dar greičiau važiuoti. Atsitiko, kad tą akimirką, greitai riedančiam vežimui netikėtai pasvirus, jis iš jo iškrito. Nuo didelio sutrenkimo visi jo kūno sąnariai išėjo iš savo vietos. 8Taip žmogus, kuris anksčiau pilnas nežmoniško įžūlumo manė galėsiąs įsakinėti jūros bangoms ir vaizdavosi galėsiąs pasverti kalnų viršūnes svarstyklėmis, gulėjo paslikas ir turėjo būti nešamas neštuvais, visiems aiškiai parodydamas Dievo galybę. 9Iš tikrųjų šio nedoro žmogaus kūne knibždėjo kirmėlės, ir dar gyvas kentėdamas baisius skausmus, jis taip supuvo, kad visa kariuomenė šlykštėjosi to tvaiko, kurį kėlė puvimas. 10Prieš trumpą valandėlę tas žmogus tarėsi galįs paliesti dangaus skliauto žvaigždes, o dabar dėl nepakeliamo tvaiko niekas nepajėgė jo nešti.

11Galop palūžusia dvasia jis pradėjo atsisakyti savo didžio įžūlumo ir ateiti į protą, nes visą laiką buvo skausmų kankinamas. 12Nebegalėdamas daugiau pakelti savo paties tvaiko, jis ištarė šiuos žodžius: "Dievui paklusti yra teisinga. Mirtingieji neturi manyti, kad jie yra lygūs su Dievu".

13Tada šis niekšingas žmogus padarė įžadą VIEŠPAČIUI, bet nebesulaukė jo pasigailėjimo.

Antiochas tarė: 14"Aš paskelbsiu Jeruzalę laisvu miestu". Tą patį miestą, į kurį jis skubinosi, norėdamas jį sulyginti su žeme ir paversti kapinėmis! 15"Aš sulyginsiu žydus su Atėnų piliečiais". Tuos pačius žydus, iš kurių jis buvo sumanęs atimti teisę pasilaidoti; jis norėjo išmesti jų kūnus drauge su jų mažylių kūnais paukščiams ir žvėrims suryti! 16"Aš išpuošiu šventuosius Namus rinktinėmis įžado dovanomis, daugeriopai atsilyginsiu už šventuosius reikmenis ir parūpinsiu iš savo pajamų aukoms reikalingas lėšas". Tą pačią Šventyklą, kurią anksčiau buvo apiplėšęs! 17"Be to, aš tapsiu žydu ir apkeliausiu visą žmonių gyvenamą pasaulį, skelbdamas Dievo galybę".

18Tačiau visa tai jo kančios nepalengvino. Iš tikrųjų jį buvo ištikęs teisus Dievo teismas. Todėl jis, netekęs vilties, parašė žydams žemiau perrašytą laišką, kupiną maldavimo dvasios. Laiško turinys buvo toks:

19 "Žydams, gerbiamiems piliečiams, jų karalius ir karvedys Antiochas siunčia širdingą pasveikinimą ir geriausius linkėjimus jų sveikatai ir gerovei.

20Jeigu jūs ir jūsų vaikai esate sveiki ir jums einasi, kaip jūs norite, esu patenkintas. Pasitikėdamas dangumi, 21aš mielai atsimenu jūsų pagarbą ir gerą valią. Grįždamas iš Persijos valdų, aš susirgau nemalonia liga ir laikau reikalinga pasirūpinti bendra visų gerove. 22Dėl savo būklės aš nenusimenu, nes turiu daug vilties išgyti iš savo ligos, 23bet pastebėjau, kad mano tėvas tomis progomis, kai darydavo žygį į aukštutines valdas, paskirdavo savo įpėdinį, 24nes kitaip, jeigu įvyktų kas netikėta ar ateitų bloga žinia, visos karalystės žmonėms būtų rūpesčio, nes nežinotų, kam buvo patikėta jo valdžia. 25Be to, aš turiu omenyje, kad kaimynystės valdovai, ypač prie mūsų karalystės ribų, laukia progos ir nori matyti, kas įvyks. Todėl aš paskyriau karaliumi savo sūnų Antiochą, kuriam anksčiau ne sykį esu valdžią patikėjęs ir kurį daugumui jūsų esu gyręs, kai skubėdavau į aukštutines valdas. Aš jam parašiau, kas čia yra parašyta. 26Todėl aš raginu ir maldauju, kad atsimintumėte bendrą bei asmenišką naudą, kurią esate patyrę, ir kiekvienas jūsų palaikytumėte dabartinę gerą valią. 27Nes aš esu tikras, kad jis seks mano pėdomis ir elgsis su jumis saikingai ir maloniai".

28Taip tas žmogžudys ir piktžodžiautojas po baisių kančių, kokiomis jis buvo kankinęs kitus, pabaigė savo gyvenimą skaudžia mirtimi svetimo krašto kalnuose. 29Jo įbrolis Pilypas pargabeno jo kūną namo, bet, bijodamas Antiocho sūnaus, pasitraukė į Egiptą pas Ptolemėją Filometorą.

10Šventyklos ir miesto apvalymas 1Makabėjas ir jo vyrai, VIEŠPATIES vadovaujami, atkovojo Šventyklą ir miestą. 2Jie sugriovė prekyvietėje svetimšalių pastatytus aukurus ir sunaikino stabų aptvarus. 3Išvalę Šventyklą, jie padarė naują aukurą aukoms. Paskui, įžiebę titnagu ugnį, jie atnašavo aukas pirmą kartą po dvejų metų, degino smilkalus, uždegė lempas ir išdėliojo Artumo duoną. 4Visa tai padarę, jie puolė kniūbsčia, maldaudami VIEŠPATĮ, kad niekad daugiau nepatektų į tokias nelaimes. Verčiau, jei jie kada nors ir nusidėtų, būtų paties VIEŠPATIES gerumu pamokomi, bet nebūtų atiduodami į piktžodžiaujančių ir žiaurių pagonių rankas. 5Atsitiko, kad tą pačią dieną, kurią šventovė buvo svetimtaučių išniekinta, įvyko ir jos apvalymas, būtent dvidešimt penktąją devintojo mėnesio, tai yra Kislevo, dieną. 6Tarsi Palapinių iškilmę, jie su džiaugsmu šventė ją aštuonias dienas, atsimindami, kad neseniai, Palapinių iškilmės metu, jie klajojo po kalnus ir olas tarsi laukiniai žvėrys. 7Todėl, laikydami rankose vijokliais apipintas lazdeles, žalias šakas bei palmes, jie giedojo šlovės giesmes Tam, Kuris išvalė savo šventąją Vietą. 8Visuotiniu balsavimu buvo nustatyta, kad visa žydų tauta švęstų kasmet tas dienas.

F. VĖL SIAUČIA PERSEKIOJIMAS

Ptolemėjo mirtis9Toks buvo Antiocho, vadinamo Epifanu, galas. 10O dabar papasakosime, kas įvyko valdant Antiochui Eupatorui, ano nedoro karaliaus sūnui, ir duosime trumpą suvestinę didžiųjų nelaimių, kurias atnešė karai. 11Mat tas žmogus, tapęs karalystės valdovu, paskyrė kažkokį Lysiją Koile-Sirijos bei Finikijos valdžios galva ir karvedžiu. 12Ptolemėjas, vadinamas Makronu, buvo pirmasis valdovas, stengęsis teisingai valdyti žydus ir daręs ką galėjo, bandydamas išlaikyti su jais taiką ir norėdamas atlyginti už jiems padarytas skriaudas. 13Bet už tai jis buvo Karaliaus bičiulių apskųstas Eupatorui. Iš tikrųjų jis pats dažnai iš visų pusių girdėjo save vadinant išdaviku už tai, kad buvo palikęs jam Filometoro patikėtą Kiprą ir kad buvo perėjęs į Antiocho Epifano pusę. Nepajėgdamas garbingai atlikti savo pareigų, jis išgėrė nuodų ir užbaigė savo gyvenimą.

Pergalė prieš idumiečius14 Gorgijas, tapęs srities valdytoju, samdė svetimtaučių dalinius ir naudojo juos nuolatiniam karui su žydais. 15Tuo pačiu metu idumiečiai, turėdami savo rankose stiprias tvirtoves, irgi nedavė žydams ramybės. Jie priimdavo bėglius iš Jeruzalės, kurstydami tęsti karą. 16Makabėjas ir jo vyrai pasimeldę, maldaudami Dievą būti jų sąjungininku, leidosi į skubų žygį prieš idumiečių tvirtoves. 17Narsiai jas puldami, jie paėmė tas vietas ir, nuviję gynusius sienas, žudė visus, pakliuvusius į jų rankas, užmušdami ne mažiau kaip dvidešimt tūkstančių.

18Tačiau bent devyni tūkstančiai rado prieglaudą dviejuose ypač stipriuose bokštuose su viskuo, kas reikalinga priešintis apgulai. 19Makabėjas, palikęs Simoną ir Juozapą, dar ir Zachėją su jo daliniu, - pakankamą skaičių apgulai palaikyti, - pats leidosi į vietas, kur buvo skubiau reikalingas. 20Tačiau kai kurie vyrai iš Simono dalinio, mėgę pinigus, buvo papirkti keleto bokštuose buvusių vyrų ir, gavę septyniasdešimt drachmų, leido kai kuriems jų praslysti. 21Kai žinia apie tai pasiekė Makabėją, jis sušaukė visus dalinių vadus ir apkaltino tuos vyrus, kad jie pardavė savo brolius, paleisdami priešus už pinigus su jais kovoti. 22Nubaudęs išdavikais tapusius vyrus mirtimi, nedelsdamas paėmė abu bokštus. 23Jam sekantis visur su ginklu rankoje, jis sunaikino daugiau negu dvidešimt tūkstančių vyrų dviejuose bokštuose.

Judas nugali Timotėją ir užima Gezerį24Timotėjas, kuris jau anksčiau buvo žydų nugalėtas, pasitelkdamas nemažą skaičių raitininkų iš Azijos, surinko didžiulę samdinių kariuomenę. Jis atžygiavo, norėdamas ginklu užimti Judėją vienu mūšiu. 25Jam artėjant, Makabėjas ir jo vyrai apsibarstė galvą pelenais ir apsijuosė ašutine, maldaudami Dievą. 26Parpuolę kniūbsčia ant laiptų prie aukuro, jie maldavo, kad būtų ir jiems gailestingas, ir priešas jų priešams, ir nedraugas jų nedraugams, kaip pareiškia Įstatymas. 27Atsikėlę po maldos, jie apsiginklavo ir nužygiavo tolokai nuo miesto. Atžygiavę netoli priešo, jie apsistojo. 28Vos aušrai švintant, abi kariuomenės pradėjo mūšį. Viena, turinti sėkmės ir pergalės pažadu ne tik savo narsumą, bet ir pasitikėjimą VIEŠPAČIU, o kita, imanti savo vadu kovos įniršį.

29Mūšiui įsišėlus, priešui pasirodė iš dangaus penki didingi raiteliai ant žirgų su auksinėmis kamanomis, išsirikiavę žydų priešakyje. 30Du iš jų, apsupę Makabėją iš šonų, dengė jį savo šarvais ir ginklais, saugodami nuo sužeidimo. Jie paleido tokį strėlių ir žaibų lietų į priešus, kad šie, visiškai sumišę ir apakinti, dūmė į visas puses. 31Dvidešimt tūkstančių penki šimtai pėstininkų ir šeši šimtai raitininkų buvo užmušti.

32Pats Timotėjas pabėgo į tvirtovę, vadinamą Gazara, turinčią labai stiprią įgulą, kurios vadas buvo Chaereas. 33Keturias dienas Makabėjas ir jo vyrai gerai nusiteikę laikė apgulę tvirtovę. 34Gynėjai

viduje, pasitikėdami vietos saugumu, nesiliovė baisiai piktžodžiauti ir nepadoriais žodžiais spjaudyti. 35Bet penktajai dienai auštant, dvidešimt jaunų vyrų iš Makabėjo kariuomenės, įsiutę dėl piktžodžiavimo, narsiai užkopė siena ir su laukinių žvėrių įniršiu guldė kiekvieną, drįsusį pastoti jiems kelią. 36Taip gynėjus sugluminus ir jų dėmesį patraukus, kiti panašiai užkopė ir, aplenkę gynėjus, padegė bokštus. Jų laužuose piktžodžiautojai sudegė gyvi. Tuo tarpu pirmieji, pralaužę vartus, įleido visą likusią kariuomenę. Miestas buvo paimtas. 37Jie užmušė Timotėją, rastą pasislėpusį vandens talpykloje, jo brolį Chaereą ir Apolofaną. 38Atlikę šiuos žygdarbius, jie dėkingumo ir šlovės giesmėmis garbino VIEŠPATĮ, rodantį Izraeliui didelį gerumą ir suteikiantį jiems pergalę.

11Pergalė prieš Lysiją 1 Tuojau po to karaliaus auklėtojas ir giminaitis Lysijas, karalystės valdžios galva, tais įvykiais būdamas labai nepatenkintas, 2sutelkė apie aštuoniasdešimt tūkstančių pėstininkų bei visą savo raitiją ir leidosi į žygį prieš žydus. Jo užmojis buvo padaryti Jeruzalę graikų nausėdija, 3apdėti mokesčiais Šventyklą, kaip jis darė su kitų tautų šventomis vietomis, ir kasmet pardavinėti vyriausiąją kunigystę. 4Su Dievo galybe jis visiškai nesiskaitė, išdidžiai pasitikėdamas savo dešimtimis tūkstančių pėstininkų, tūkstančiais raitijos ir aštuoniasdešimčia dramblių. 5Taip jis įžygiavo į Judėją. Pasiekęs Bet-Zūrą, įtvirtintą vietą, esančią per penketą schoinų nuo Jeruzalės, jis pradėjo jį stipriai pulti. 6Kai Makabėją ir jo vyrus pasiekė žinia, kad Lysijas apgulė tvirtoves, jie ir visi gyventojai meldėsi su dejone ir ašaromis VIEŠPAČIUI, maldaudami, kad siųstų gerąjį angelą Izraelio gelbėti. 7Makabėjas buvo pats pirmasis, griebęsis ginklo. Jis ragino taip pat kitus statyti su juo savo gyvybę į pavojų ir eiti į pagalbą savo broliams. Vyrai tad ir išskubėjo, visi kaip vienas. 8Ūmai, dar jiems tebesant netoli Jeruzalės, jų priekyje pasirodė raitelis, apsirengęs baltais drabužiais ir mosikuodamas auksiniais ginklais. 9Tada jie drauge vienu balsu pagarbino gailestingąjį Dievą ir jų drąsa taip pakilo, kad jie buvo pasirengę smeigti savo ginklais ne tik mirtinguosius, bet ir plėšriausius žvėris bei geležines sienas. 10Jie žygiavo pirmyn kovos gretomis, turėdami savo dangiškąjį sąjungininką, nes VIEŠPATS buvo jiems gailestingas. 11Tarsi liūtai jie metėsi ant priešo, paguldydami vienuolika tūkstančių pėstininkų ir tūkstantį šešis šimtus raitelių, o kitus priversdami bėgti. 12Dauguma pabėgusiųjų buvo be ginklų ir sužeisti. Pats Lysijas turėjo gelbėtis negarbingai pabėgdamas.

13Bet Lysijas nebuvo kvailas žmogus. Apsvarstęs jį ištikusį pralaimėjimą, jis suprato, kad hebrajai buvo nenugalimi, nes galingasis Dievas kovojo jų pusėje. Užtat jis nusiuntė pasiuntinius, 14kad juos įtikintų spręsti reikalus teisingomis sąlygomis, pažadėdamas paveikti ir karalių, kad jis taptų jų draugu. 15Makabėjas, trokšdamas visų gerovės, sutiko su viskuo, ką Lysijas pasiūlė. Karalius savo ruožtu patenkino visus žydų prašymus, kuriuos Makabėjas įteikė Lysijui raštu.

Laiškai16Lysijo laiško žydams turinys buvo toks:

"Lysijas žydų tautai.
Džiugus pasveikinimas!
17Jonas ir Absalomas, jūsų pasiuntiniai, perdavė jūsų pasirašytą pranešimą ir teiravosi apie jame minimus reikalus. 18Aš pranešiau karaliui, kas tik buvo reikalinga jam pranešti, ir jis patenkino visus priimtinus prašymus. 19Jeigu jūs parodysite gerą valią karalystei, aš stengsiuosi rūpintis jūsų gerove ateityje. 20Minėtuosius reikalus bei jų smulkmenas aptarti su jumis pavedžiau savo atstovams ir jūsų pasiuntiniams. 21Likite sveiki! Šimtas keturiasdešimt aštuntieji metai, Dioskorinto mėnesio dvidešimt ketvirtoji".

22Karaliaus laiške buvo parašyta:

"Karalius Antiochas savo broliui Lysijui.
Džiugus pasveikinimas!

23Nūnai, mūsų tėvui užėmus savo vietą tarp dievų, mes norime, kad karalystės pavaldiniai nebūtų trukdomi tvarkyti savo reikalus. 24Mes suprantame, kad žydai nepritaria mūsų tėvui dėl graikų papročių, bet teikia pirmenybę savo gyvenimo būdui ir prašo, kad būtų leista jiems laikytis savo papročių. 25Kadangi norime, kad ši tauta, kaip ir kitos, nekeltų neramumų, todėl mes nutarėme, kad jų Šventykla būtų jiems sugrąžinta ir kad jie gyventų laikydamiesi savo protėvių papročių.
26Tebūna tad tavo rūpestis perduoti jiems žinią ir pareikšti jiems draugystės pažadus, kad jie, žinodami mūsų nusistatymą, būtų geros nuotaikos ir, būdami patenkinti, atsidėtų savo gyvenimui".

27Karaliaus laiškas žydų tautai buvo toks:

"Karalius Antiochas žydų Seniūnų tarybai ir visiems žydams.
Džiugus pasveikinimas!
28Mes tikime, kad jūs esate sveiki. To mes linkime. Ir mes esame sveiki.
29Menelajas man pranešė, kad norite grįžti namo ir rūpintis savo reikalais. 30Todėl visi tie, kurie sugrįš namo prieš Ksantiko mėnesio trisdešimtąją dieną, gali būti tikri, kad jiems nėra ko bijoti.
31Žydai gali valgyti savo maistą ir gyventi pagal savo įstatymus, kaip anksčiau. Nė vienas jų nebus kaip nors varginamas už kaltes, padarytas per nežinojimą. 32Aš parašiau Menelajui, kad jus padrąsintų. 33Likite sveiki! Šimtas keturiasdešimt aštuntieji metai, Ksantiko mėnesio penkioliktoji".

34Ir romėnai atsiuntė jiems laišką, kuris taip skamba:

"Kvintas Memijus ir Titas Manijus, romėnų pasiuntiniai, žydų tautai. Džiugus pasveikinimas!

35Su Lysijo, karaliaus giminaičio, jums suteiktomis lengvatomis ir mes sutinkame. 36Bet dėl dalykų, kurie jo nuosprendžiu turi būti perduoti karaliui, kai tik juos apsvarstysite, skubiai atsiųskite pasiuntinį, kad mes galėtume pateikti jums naudingus pasiūlymus, nes mes esame pakeliui į Antiochiją. 37Skubėkite tad atsiųsti pasiuntinius, kad praneštų apie jūsų nusistatymą. 38 Likite sveiki! Šimtas keturiasdešimt aštuntieji metai, Ksantiko mėnesio penkioliktoji".

12Vėl siaučia persekiojimas 1Padarius šiuos susitarimus, Lysijas sugrįžo pas karalių, o žydai atsidėjo ūkininkauti. 2Bet kai kurie vietiniai valdytojai, Timotėjas ir Genajaus sūnus Apolonijus, taip pat ir Hieronimas bei Demofonas, o be šių kipriečių, dar ir vadas Nikanoras, - nenorėjo leisti jiems ramiai ir taikiai gyventi. 3Jopės gyventojai padarė ypač nedorą nusikaltimą. Jie pasikvietė tarp jų gyvenančius žydus - vyrus, moteris ir vaikus - sėsti į prirengtus laivus, lyg neturėdami jokių piktų kėslų. 4Netgi kvietimas buvo duotas bendru miesto nutarimu. Žydai kvietimą priėmė, nes jie norėjo gyventi taikiai ir nieko neįtarė. Jopės gyventojai, nugabenę juos į atvirą jūrą, bent du šimtus paskandino.

Judo Makabėjo veikla5Kai Judas gavo žinią apie žiaurų savo tautiečių likimą, jis pasišaukė savo vyrus 6ir kreipėsi malda į Dievą, teisų teisėją. Tada leidosi į žygį prieš savo tautiečių žudikus. Puldamas nakčia, jis padegė uostą, sudegino laivus ir iššudė visus į juos subėgusius, ieškančius prieglaudos. 7Paskui, kadangi miesto vartai buvo uždaryti, Judas pasitraukė, ketindamas vėl atžygiuoti ir sunaikinti visus Jopės žmones. 8Bet sužinojęs, kad ir Jamnijos gyventojai nori tokiu

pat būdu sunaikinti tarp jų gyvenančius žydus, 9Judas užpuolė jamniečius nakčia, padegė jų uostą ir laivus. Liepsnų pašvaistė buvo matoma Jeruzalėje, už dviejų šimtų keturiasdešimties stadijų.

Žygis į Gileadą10Jiems žygyje prieš Timotėją paėjus iš ten maždaug devynias stadijas, juos užpuolė bent penki tūkstančiai arabų su penketu šimtų raitininkų. 11Po nuožmaus mūšio Judas ir jo vyrai, Dievo padedami, juos nugalėjo. Nugalėti klajokliai maldavo Judą daryti su jais taiką, pažadėdami duoti galvijų ir padėti jam bei jo vyrams ir kitais būdais. 12Judas, numatydamas, kad jie iš tikrųjų gali būti daug kuo naudingi, sutiko sudaryti su jais taiką. Gavę jo pažadus, klajokliai sugrįžo į savo palapines.

13... Jis užpuolė ir miestą, stipriai įtvirtintą pylimais bei sienomis, kuriame gyveno visokiausi pagonys. Jo vardas buvo Kaspinas. 14Miesto žmonės, pasitikėdami jo sienų stiprumu ir savo atsargų sandėliais, elgėsi su Judu bei jo vyrais labai įžūliai, užgauliodami ir net piktžodžiaudami bei rėkaudami šlykščius žodžius. 15Bet Judas ir jo vyrai, šaukdamiesi didžiojo pasaulio Šeimininko, sugriovusio Jozuės dienomis Jerichą be mūrdaužių ir karo pabūklų, metėsi kopti ant sienų su įniršiu. 16Paėmę miestą Dievo valia, jie padarė tokias neapsakomas skerdynes, kad gretimas dviejų stadijų platumo tvenkinys atrodė lyg kraujo pripildytas.

Karnajimų mūšis17Iš ten, norėdami pasiekti Charaksą ir žydus, kurie buvo vadinami "Tubijanais", jie nužygiavo septynis šimtus penkiasdešimt stadijų. 18Atžygiavę jie srities vado Timotėjo ten neberado, nes jis, nepasisekus savo tikslo pasiekti, buvo jau iš ten pasitraukęs. Nepaisant to, jis buvo palikęs vienoje vietoje labai stiprią įgulą. 19Dositėjas ir Sosipateris, du Makabėjo vyresnieji vadai, leidosi į žygį ir sunaikino daugiau negu dešimt tūkstančių vyrų, Timotėjo paliktų tvirtovėje. 20O Makabėjas, padalijęs savo kariuomenę į pulkus ir paskyręs jiems vadus, išskubėjo vytis Timotėjo, kuris turėjo su savimi šimtą dvidešimt tūkstančių pėstininkų ir du tūkstančius penkis šimtus raitininkų. 21Timotėjas, sužinojęs, kad Judas jį vejasi, nusiuntė moteris, vaikus ir mantą į vietą, vadinamą Karnajimais. Tą vietą paimti buvo sunku, nes dėl prieigų siaurumo ji buvo vargiai prieinama. 22Vis dėlto, pirmajam Judo pulkui pasirodžius, baimė ir klaikas ištiko priešą, nes aiškiai pajuto, kad į mūšį eina tas, kuris visa mato. Į visas puses blaškydamiesi, jie taip skubėjo bėgti, kad daugeliu atvejų vieni kitus žeidė ir buvo savųjų kalavijais nudurti. 23Judas juos vijosi iš visų jėgų ir, guldydamas nusidėjėlius kalaviju, sunaikino apie trisdešimt tūkstančių.

24Pats Timotėjas pateko į Dositėjo bei Sosipaterio ir jų vyrų rankas. Dideliu suktumu jis prašėsi, kad jį gyvą paleistų, nes jis turėjo nelaisvėje daugelio jų tėvus ir kai kurių brolius, kurių gyvasties nebūtų pasigailėta. 25Kai galop žodžių srautu juos įtikino, kad jis savo pažado laikysis ir atiduos belaisvius sveikus, tada norėdami išgelbėti savuosius, jį paleido.

26Tada Judas, pasiekęs Karnajimus ir Atargaties šventyklą, iššudė dvidešimt penkis tūkstančius žmonių.

Kitos pergalės27Juos nugalėjęs ir sunaikinęs, jis vedė savo kariuomenę ir prieš Efroną, įtvirtintą miestą, kuriame buvo Lysijo buveinė ir gyveno visokių tautų žmonės. Jauni stipruoliai užėmė savo vietas gretose sienų ginti. Jie kovojo narsiai. Mieste buvo dideli sandėliai su svaidymo pabūklais ir sviediniais. 28Bet žydai šaukėsi Visagalio, kuris savo galybe triuškina priešų jėgas, ir, paėmę miestą į savo rankas, paguldė apie dvidešimt penkis tūkstančius jo gyventojų.

29Pakilę iš ten, jie nuskubėjo į Skitopolį, esantį šešių šimtų stadijų atstu nuo Jeruzalės. 30Bet ten gyvenantys žydai paliudijo jiems parodytą Skitopolio gyventojų gerą valią ir jų draugišką elgesį su

jais net nelaimės metu. 31Todėl Judas ir jo vyrai padėkojo Skitopolio gyventojams, ragindami ir ateityje juos būti palankius jų tautai.

Pagaliau prieš pat Savaičių iškilmę jie parvyko į Jeruzalę.

Žygis prieš Gorgiją32Po iškilmių, vadinamų Sekminėmis, jie skubiai leidosi į žygį prieš Idumėjos valdytoją Gorgiją, 33atžygiavusį prieš juos su trim tūkstančiais pėstininkų ir keturiais šimtas raitininkų. 34Prasidėjus mūšiui, žuvo keletas žydų. 35Tačiau Dositėjas, vienas iš Bakenoro vyrų, būdamas raitas ir stiprus vyras, pagavo Gorgiją ir, sugriebęs už skraistės, vilko jį prievarta, norėdamas paimti tą prakeiktą vyrą gyvą, bet vienas iš Trakijos raitininkų jį užpuolė ir nukirto jam ranką prie peties. Gorgijas tad išsigelbėjo ir pabėgo į Marisą.

36Esdriui ir jo vyrams ilgai kovojus ir pavargus, Judas šaukėsi VIEŠPATIES, kad būtų mūšyje sąjungininkas ir vadas. 37Protėvių kalba kartodamas kovos šūkį ir giesmes, jis puolė Gorgijo vyrus ir, netikėtai juos užklupęs, privertė bėgti.

Auka už žuvusiuosius38Tada Judas, subūręs savo pajėgas, nužygiavo į Adulamo miestą. Kadangi turėjo tuojau pasibaigti savaitė, jie apsivalė pagal paprotį ir ten atšventė šabą. 39Kitą dieną, kadangi tai buvo reikalinga, Judas ir jo vyrai nuėjo paimti žuvusiųjų kūnų ir parnešti jų palaidoti su jų giminėmis protėvių kapuose. 40Po kiekvieno žuvusiojo tunika buvo rasta šventieji Jamnijos stabų atminai, kuriuos žydams Įstatymas draudžia nešioti. Visiems buvo aišku, kad tai buvo priežastis, dėl kurios tie vyrai žuvo. 41Visi tad šlovino kelius VIEŠPATIES, teisiojo teisėjo, kuris atidengia paslėptus dalykus, 42 ir atsidėjo maldai, prašydami, kad žuvusiųjų padarytoji nuodėmė būtų visiškai atleista. Paskui kilnusis Judas ragino žmones vengti nuodėmės, nes jie savo akimis matė, kas už nuodėmę buvo ištikę žuvusiuosius. 43Be to, jis, surinkęs iš savo kareivių du tūkstančius sidabrinių drachmų, nusiuntė į Jeruzalę, kad būtų parūpinta atnaša už nuodėmę. Tai darydamas, jis elgėsi gerai bei kilniai ir turėjo mintyje mirusiųjų prisikėlimą. 44 Iš tikrųjų, jeigu jis nebūtų laukęs, kad žuvusieji prisikels, būtų buvę nenaudinga ir kvaila melstis už mirusiuosius. 45Be to, jis suvokė, kad nepaprastai garbingas atlygis laukia tų, kurie užmiega dievotai - tai šventa ir dievota mintis. 46Todėl jis ir darė auką už mirusiuosius, kad jie būtų išvaduoti iš šios nuodėmės.

13Sirai įsiveržia į Judėją 1Šimtas keturiasdešimt devintaisiais metais Judą ir jo vyrus pasiekė žinia, kad Antiochas Eupatoras yra įsiveržęs į Judėją su didele kariuomene, 2su juo ir jo globėjas, valdžios galva, Lysijas. Jie vedė graikų kariuomenę, kurią sudarė šimtas dešimt tūkstančių pėstininkų, penki tūkstančiai trys šimtai raitijos, dvidešimt du drambliai ir trys šimtai pjautuvais ginkluotų karo vežimų.

Menelajo mirtis3Menelajas irgi prisidėjo. Slėpdamas savo užmačias, jis akstino Antiochą ne dėl savo krašto gerovės, bet vildamasis, kad bus sugrąžintas į savo tarnybą. 4Bet Karalių karalius sukėlė Antiocho pyktį ant to niekšo. Kai Lysijas pranešė karaliui, kad tas žmogus buvo visų bėdų priežastis, Antiochas įsakė, kad Menelajas būtų nuvestas į Beroeją ir nubaustas mirtimi pagal tenykštį įprastą būdą. 5Mat toje vietoje yra penkiasdešimties uolekčių aukščio bokštas, pilnas pelenų, su apskritu apvadu, iš visų pusių nuožulniu į pelenus. 6Nuo ten būdavo nustumiami į mirtį visi nusikaltę šventvagyste ar pagarsėję kitais nusikaltimais. 7Tokiu būdu tad buvo lemta mirti Įstatymui nusižengusiam Menelajui; jis nebuvo net palaidotas. 8Tai buvo labai teisinga. Kadangi Menelajas buvo nusikaltęs aukurui, kurio ugnis ir pelenai buvo šventi, pelenuose jis rado mirtį.

Susirėmimas prie Modeino9Karalius žygiavo į priekį su žiauriu įžūlumu, norėdamas ištikti žydus

baisesniais smūgiais, negu jie buvo ištikti jo tėvo dienomis. 10Tai girdėdamas, Judas įsakė žmonėms dieną ir naktį šauktis VIEŠPATIES, kad dabar labiau negu bet kada padėtų, nes jiems grėsė pavojus netekti Įstatymo, savo tėvynės ir šventųjų Namų; 11ir kad neleistų ką tik atgimusiai tautai patekti piktžodžiaujantiems pagonims į rankas. 12Visi prisidėjo prie tų maldavimų. Tris dienas ir verkdami, ir pasninkaudami, ir puldami kniūbsčia, jie be perstojo maldavo gailestingąjį VIEŠPATĮ. Tada Judas ragino juos neprarasti drąsos ir įsakė jiems būti pasirengusiems. 13Pasitaręs su seniūnais uždaroje sueigoje, jis nutarė nelaukti, kol karaliaus kariuomenė užpuls Judėją ir paims miestą, bet leistis į žygį ir Dievui padedant išspręsti reikalą. 14Taigi, patikėjęs sprendimą pasaulio Kūrėjui ir paskatinęs savo pajėgas kovoti narsiai iki mirties už įstatymus, Šventyklą, tėvynę bei gyvenimo būdą, jis pasistatė stovyklą prie Modeino. 15Davęs savo pajėgoms slaptažodį "Dievo pergalė", Judas su rinktiniu jaunų narsuolių būriu nakčia užpuolė karaliaus palapinę. Stovykloje buvo nukauta du tūkstančiai vyrų; jis nudūrė pagrindinį dramblį ir jo raitelį. 16Galop, pripildę stovyklą klaiko ir sąmyšio, jie nugalėję pasitraukė. 17Jau aušo diena, kai šitai buvo pasiekta VIEŠPAČIUI padedant ir globojant.

Sutartis su Antiochu V18Karalius, paragavęs žydų didvyriško narsumo, mėgino pulti jų žemę gudrybėmis. 19Jis nužygiavo pulti Bet-Zūro, stiprios žydų tvirtovės, bet buvo pakartotinai atmuštas, nugalėtas, pažemintas. 20Judas nesiliovė tiekti gynėjams, kas buvo reikalinga, 21bet Rodokas, vyras iš žydų gretų, išdavė priešui karines paslaptis. Jis buvo susektas, suimtas ir įmestas į kalėjimą. 22Karalius mėgino antrąkart vesti derybas su Bet-Zūro gyventojais, davė jiems pažadus, gavo pažadus iš jų, pasitraukė, puolė Judą ir jo vyrus, bet mūšį pralaimėjo. 23Jis gavo žinią, kad Pilypas, kuris buvo paliktas rūpintis valdžios reikalais, yra sukilęs Antiochijoje. Nerimo apimtas, Antiochas pradėjo derybas su žydais, nusileido jiems ir prisiekė suteikti jiems visas jų teises. Sudarius šią sutartį, jis atnašavo auką, pagerbė Šventyklą ir pripažino lengvatas šventajai Vietai.

24Karalius Makabėją maloniai priėmė. Palikęs Hegemonidą valdyti sritį nuo Ptolemaidės iki Geraros, 25nukeliavo į Ptolemaidę. Ptolemaidės gyventojai buvo pasipiktinę sutartimi - iš tikrųjų jie buvo taip įpykę, kad norėjo panaikinti jos sąlygas. 26Lysijas, palipęs ant kalbėtojo pakylos, gynė kaip galėdamas sutarties sąlygas, įtikino juos ir apraminęs laimėjo jų gerą valią ir iškeliavo į Antiochiją. Štai kaip ėjosi karaliui pulti ir pasitraukti.

14Alkimas priešinasi 1Po trejų metų Judas ir jo vyrai gavo žinią, kad Seleuko sūnus Demetrijus atplaukė į Tripolio uostą su galinga kariuomene bei laivynu 2ir, susidorojęs su Antiochu bei jo globėju Lysiju, tapo krašto šeimininku.

3Kažkoks Alkimas, anksčiau buvęs vyriausiasis kunigas ir sąmoningai tapęs nešvarus sąmyšio dienomis, suprato, kad jis nebegali būti nei saugus, nei atgauti tarnybos prie šventojo aukuro. 4Jis tad nuvyko pas karalių Demetrijų maždaug šimtas penkiasdešimt pirmaisiais metais ir padovanojo jam auksinį vainiką bei palmę ir, be šių, pagal paprotį, dar keletą alyvmedžio šakelių iš Šventyklos. Tą dieną Alkimas nieko nesakė. 5Bet jis rado gerą progą savo beprotiškam užmojui, kai buvo karaliaus Demetrijaus pakviestas į tarybos posėdį ir paklaustas apie žydų nuotaikas ir norus. Jis atsakė: 6"Žydai, vadinami hasidėjais, kurių vadas yra Judas Makabėjas, kursto karo liepsnas. Jie kelia maištą ir neleidžia karalystei sukurti ramybės. 7Užtat atsisakiau savo protėvių garbės - būtent vyriausiosios kunigystės - ir atvykau čia, 8pirma, dėl to, kad nuoširdžiai rūpinuosi karaliaus reikalais, ir antra, dėl to, kad gerbiu savo tautiečius. Juk visa mūsų tauta kenčia didelę nelaimę dėl ką tik suminėtų žmonių neprotingo elgesio. 9Kai būsi nuodugniai ištyręs šiuos dalykus, o karaliau,

prašyčiau tave pasirūpinti mūsų šalimi ir mūsų engiama tauta, kaip dera tavo atlaidžiam dosnumui, kurį visiems parodai. 10Juk kolei Judas yra gyvas, ramybės karalystėje niekad nebus".

11Alkimui taip pakalbėjus, kiti Judui priešiški Karaliaus bičiuliai skubėjo dar labiau pakurstyti Demetrijaus pyktį. 12Jis tuojau pat pasirinko dramblių dalinio vadą Nikanorą ir, paskyręs jį Judėjos valdytoju, išsiuntė 13nurodydamas, kad nubaustų Judą mirtimi bei išblaškytų jo pajėgas ir įvesdintų Alkimą į didingosios Šventyklos vyriausiojo kunigo tarnybą. 14Pabėgę nuo Judo, visos Judėjos pagonys spietėsi būriais prie Nikanoro, manydami, kad žydų nelaimės ir vargai jiems gerovę atneš.

Nikanoras ir Judas tampa draugais15Žydai, išgirdę apie Nikanoro atžygiavimą ir pagonių spietimąsi prie jo, barstėsi galvas dulkėmis ir maldavo tą, kuris buvo sukūręs sau amžiną tautą ir kuris savo paveldui visuomet akivaizdžiai ateina į pagalbą. 16Savo vado įsakymu jie tuojau pat pakilo į žygį ir susirėmė su priešu mūšyje prie Desau'o gyvenvietės. 17Judo brolis Simonas buvo susirėmęs su Nikanoru, bet dėl ūmaus priešo atvykimo buvo patyręs nežymų pralaimėjimą.

18Tačiau Nikanoras, girdėdamas apie Judo bei jo vyrų didvyriškumą ir jų didelę drąsą kovojant už savo tėvynę, vengė spręsti reikalą kraujo liejimu. 19Užtat jis nusiuntė Posidonijų, Teodotą ir Matatiją, kad pasiūlytų žydams draugystę ir gautų iš jų draugystės pažadą. 20Rūpestingai apsvarsčius sąlygas, vadas pranešė apie jas savo žmonėms, ir, visi aiškiai būdami vienminčiai, sutarčiai jie pritarė. 21Buvo nustatyta diena, kurią vieni vadai turėjo susitikti pasitarti. Iš vienos ir kitos pusės privažiavo puošnūs vežimai, buvo padėtos garbės kėdės. 22Judas, bijodamas netikėtos priešų klastos, išdėstė svarbiose vietose ginkluotus vyrus. Bet pasitarimas įvyko kaip pridera.

23Nikanoras pasiliko Jeruzalėje ir elgėsi be priekaišto. Jis paleido būrius prie jo susispietusių paprastų žmonių. 24O Judą jis visad laikė arti savęs, jis buvo jį nuoširdžiai pamėgęs. 25Nikanoras įkalbėjo Judą vesti žmoną ir turėti vaikų. Judas tad vedė, patyrė ramybę ir dalijosi gyvenimo palaima.

Alkimas grasina Judui26Bet kai Alkimas patyrė apie jų draugystę, jis, pasiėmęs jų sudarytą sutartį, nuvyko pas Demetrijų. Jis pranešė jam, kad Nikanoras rengiąs sąmokslą prieš karalystę ir net paskyręs Judą, sąmokslo prieš karalystę bendrą, savo įpėdiniu. 27Kurstomas to niekšo šmeižtų, karalius įtūžo. Jis parašė laišką Nikanorui, pareikšdamas, kad sutartimi nėra patenkintas, ir įsakė Makabėją nedelsiant atsiųsti kaip belaisvį į Antiochiją.

28Gavęs tą žinią, Nikanoras buvo labai prislėgtas, nes jis turėjo panaikinti sutartį su žmogumi, kuris nebuvo niekuo nusikaltęs. 29Tačiau, negalėdamas priešintis karaliui, jis ieškojo tinkamos progos įsakymą įvykdyti gudrumu. 30Bet Makabėjas, pastebėjęs, kad Nikanoras turėdamas su juo reikalų darėsi šaltas, o susitikęs elgėsi neįprastai šiurkščiai, nusprendė, kad tas atšalimas nežada nieko gera. Jis tad, sutelkęs didoką būrį savo vyrų, pradėjo slapstytis nuo Nikanoro.

31Kai Nikanoras suvokė, kad jį tas žmogus gudrumu apgavo, kunigams atnašaujant įprastines aukas nuėjo į didžiuosius šventuosius Namus ir įsakė tą vyrą jam perduoti. 32Jiems prisiekus, kad jie nežino, kur yra ieškomasis žmogus, 33jis pakėlė ranką šventovės link ir taip prisiekė: "Jeigu neperduosite man Judo kaip kalinio, šią jūsų Dievo šventovę aš sulyginsiu su žeme, išardysiu aukurą ir pastatysiu čia didingą šventyklą Dionysui".

34Tai pasakęs, jis išėjo. Tada kunigai pakėlė rankas į dangų, šaukdamiesi nuolatinio mūsų tautos Gynėjo šiais žodžiais: 35"Visatos VIEŠPATIE, nors tau ir nieko nereikia, bet tau patiko, kad tarp

mūsų būtų tavo Buveinė. 36Nūn tad, Šventasis, viso šventumo VIEŠPATIE, išsaugok amžinai nesuterštus šiuos Namus, kurie buvo taip neseniai išvalyti".

Pasakojimas apie Razį37 Kažkoks Razis, vienas iš Jeruzalės seniūnų, buvo apskųstas Nikanorui kaip žmogus, mylįs savo tautiečius, turįs labai gerą vardą ir dėl savo meilės žmonėms laikomas žydų tėvu. 38Iš tikrųjų pirmosiomis sukilimo dienomis jis buvo nuteistas už judaizmą ir, degdamas uolumu, buvo statęs už jį į pavojų savo kūną ir gyvastį. 39Nikanoras, norėdamas parodyti savo priešiškumą žydams, pasiuntė daugiau negu penkis šimtus kareivių jo suimti, 40nes manė, kad jį suimdamas suduosiąs jiems didelį smūgį.

41Kareiviai buvo jau beveik paėmę bokštą ir, verždamiesi pro išorines duris, šaukė atnešti ugnies durims padegti. Būdamas apsuptas, Razis puolė ant savo kalavijo, 42pasirinkdamas verčiau mirti kilnia mirtimi, negu patekti į tų niekšų nagus ir kentėti jo kilmei nederamą smurtą. 43Tačiau grumtynių įkarštyje jis tiesiai nepataikė, o minia jau veržėsi į vidų pro duris. Drąsiai užbėgęs ant sienos, jis didvyriškai metėsi žemyn ant minios. 44Bet, kareiviams greitai pasitraukus, atsirado tuščia vieta ir jis nukrito į tuščiosios vietos vidurį. 45Vis dar gyvas ir degdamas pykčiu, jis atsikėlė ir, nors iš jo sunkių žaizdų sunkėsi kraujas, perbėgo per minią. Atsistojęs ant stačios uolos, 46kraujui visiškai iš jo išsekus, jis perskrodė sau vidurius ir, abiem rankomis juos paėmęs, sviedė į minią, šaukdamasis gyvasties ir dvasios VIEŠPATIES, kad juos jam vėl jis sugrąžintų. Tokia buvo jo mirtis.

15Nikanoras meta iššūkį Dievui 1Kai Nikanoras išgirdo, kad Judas ir jo vyrai buvo Samarijos srityje, jis nutarė juos pulti poilsio dieną be jokio pavojaus sau. 2Žydai, priversti kartu žygiuoti, jo maldavo: "Taip jų nežudyk, laukinis barbaras nebūk! Parodyk verčiau pagarbą dienai, kurią Visaregis labiau pagerbė ir pašventino, negu kitas dienas". 3Trissyk prakeiktasis niekšas paklausė, ar danguje yra Valdovas, kuris įsakė švęsti šabo dieną. 4Kai jie pasakė: "Pats gyvasis VIEŠPATS, Dangaus Valdovas, įsakė mums švęsti septintąją dieną", - 5jis atsakė: "Betgi žemėje ir aš esu valdovas, įsakau tad jums imtis ginklų ir vykdyti karaliaus įsakymus". Nepaisant to, vykdant šį žiaurų užmojį sėkmė jo nelydėjo.

Judas drąsina savuosius6Nikanoras, jausdamasis be saiko pasipūtęs ir įžūlus, buvo nusprendęs pastatyti viešą paminklą, kad įamžintų Judo ir jo pajėgų nugalėjimą. 7O Makabėjas buvo tvirtai įsitikinęs ir visiškai pasitikėjo, kad VIEŠPATS atsiųs jam pagalbą. 8Jis drąsino savo vyrus, kad nebijotų pagonių, bet prisimintų jiems suteiktą Dangaus pagalbą praeities dienomis ir tikėtų pergale, kurią ir dabar jiems suteiks Visagalis. 9Drąsindamas juos žodžiais iš Įstatymo ir Pranašų ir primindamas jiems taip pat ir kovas, kurias jie buvo laimėję, jis uždegė juos nauju ryžtu. 10Pažadinęs jų drąsą, jis davė savo įsakymus, kartu parodydamas pagonių klastingumą ir priesaikų laužymą. 11Makabėjas juos apginklavo ne tiek pasitikėjimo skydais ir ietimis, kiek didvyriškų žodžių įkvėpimu. Be to, juos ir pradžiugino papasakodamas sapną, - tarsi tikrą regėjimą, - kuris buvo vertas tikėti.

12Jo regėjimas buvęs toks: Onijas, kadaise buvęs vyriausiasis kunigas, kilnus ir doras žmogus, kuklios išvaizdos ir švelnaus būdo, visad randantis tinkamą žodį, lavinęs dorybes nuo pat vaikystės, pakėlęs rankas į dangų meldėsi už visą žydų tautą. 13Paskui tokiu pat būdu pasirodė kitas vyras, žilais plaukais ir orus, spindintis nuostabiu ir įtaigojančiu didingumu. 14Tada Onijas prabilęs: "Tai vyras, - jis tarė, - kuris myli savuosius ir daug meldžiasi už tautą ir šventąjį miestą - tai Jeremijas, Dievo pranašas". 15Jeremijas ištiesęs dešinę ranką ir padavęs Judui auksinį kalaviją. Duodamas jį,

taip kalbėjęs: 16"Imk šį šventąjį kalaviją, dovaną iš Dievo, su juo sutriuškinsi savo priešininkus".

Nikanoro pralaimėjimas ir mirtis17Padrąsinti Judo žodžių, taip kilnių ir taip veiksmingų įkvėpti didvyriškumui ir pažadinti jaunų širdžių drąsai, jie nutarė nedelsti, bet narsiai pulti ir didvyriškai išspręsti reikalą durtynėmis, nes miestas ir Šventykla buvo pavojuje. 18Jie ne tik rūpinosi žmonomis ir vaikais, taip pat ir broliais, ir seserimis, ir giminėmis; pirmiausia ir labiausiai jie bijojo dėl pašventintųjų Namų. 19Mieste likusieji patyrė panašią kančią, rūpindamiesi būsimu mūšiu laukuose.

20Visi laukė lemiamos akimirkos. Priešo kariuomenė jau buvo čia pat - kareivių gretos kovos rikiuotėje, pastatyti svarbiose vietose drambliai, raitija, išdėstyta gretų sparnuose. 21Makabėjas, matydamas prieš save esančias minias, jų prašmatnią ginkluotę bei jų dramblių nuožmumą, pakėlė rankas į dangų ir šaukėsi VIEŠPATIES, kuris daro nuostabius darbus, žinodamas, kad ne ginklų jėga, bet savo nuosprendžiu VIEŠPATS suteikia pergalę tiems, kurie yra to verti. 22Makabėjas šaukėsi jo tokiais žodžiais: "Tu, VIEŠPATIE, atsiuntei savo angelą Judėjos karaliaus Hezekijo dienomis, ir jis iššudė šimtą aštuoniasdešimt penkis tūkstančius Sancheribo stovykloje. 23Nūn tad, Dangaus Valdove, siųsk gerąjį angelą mūsų priešaky, kad ištiktų juos baime ir klaiku. 24Tebūna parblokšti tavo rankos galybe piktžodžiautojai, einantys į mūšį su tavo šventa tauta". Tais žodžiais jis užbaigė savo maldą.

25Nikanoras ir jo pajėgų gretos žengė į priekį su trimitais ir kovos himnais, 26o Judas ir jo pajėgos pasitiko priešą mūšyje šaukdamies Dievo ir melsdamies. 27Taigi, kovodami rankomis bei melsdami Dievą širdimi, jie paguldė bent trisdešimt penkis tūkstančius ir buvo didžiai pradžiuginti Dievo galybės pasireiškimo.

28Užbaigę mūšį, eidami su džiaugsmu iš mūšio lauko, jie atpažino ten Nikanorą, gulintį su savo šarvais negyvą. 29Šaukdami iš susijaudinimo, jie šlovino visagalį VIEŠPATĮ savo protėvių kalba. 30Tada Judas, kuris visad kūnu ir siela buvo atsidavęs savo tautai ir išlaikęs tą meilę, kurią jautė net jaunystėje savo tautiečiams, įsakė jiems nukirsti Nikanoro galvą bei ranką ir nešti į Jeruzalę. 31Kai ten atvyko, jis liepė sušaukti tautiečius, pastatė kunigus prieš aukurą ir pasiuntė pakviesti esančius tvirtovėje. 32Jis parodė jiems Nikanoro galvą ir to piktžodžiautojo ranką, kurią tas buvo pasipūtėliškai pakėlęs prieš Visagalio šventuosius Namus. 33Paskui nukirto nedorojo Nikanoro liežuvį, sakydamas, kad pamaitinsiąs paukščius jo gabalais ir pakabinsiąs šiuos jo kvailystės atlygius priešais šventovę. 34Visi, žvelgdami į dangų, šlovino VIEŠPATĮ, parodžiusį savo dievišką galybę, tardami: "Tebūna pašlovintas Tas, Kuris išsaugojo savo šventąją Vietą nesuteršta!"

35Judas pakabino Nikanoro galvą ant tvirtovės sienos, kad būtų kiekvienam aiškus ir matomas VIEŠPATIES pagalbos ženklas. 36Viešu visų balsu buvo nutarta niekad nepraleisti tos dienos be iškilmių, o švęsti dvyliktojo mėnesio, - tai yra Adaro aramėjų kalba, - tryliktąją dieną prieš pat Mordekajo dieną.

G. EPILOGAS

Autoriaus žodis37Taigi toks buvo Nikanoro galas. Nuo to laiko miestas liko hebrajų rankose. Čia tad ir baigsiu savo pasakojimą.

38Jeigu pasakojimas buvo gerai parašytas ir yra prasmingas, to aš ir siekiau. Jeigu jis nėra visai geras ir tik vidutinis, tai tik tiek teįstengiau pasiekti. 39 Juk kaip lygiai žalinga gerti tik vieną vyną

arba netgi gerti tik vieną vandenį, o vynas, maišytas su vandeniu, yra ir saldus, ir nepaprastai skanus, ir suteikia malonumo, taip ir pasakojimo būdas teikia malonumo ausims tų, kurie veikalą skaito. Tokia tad tebūna jo pabaiga.

JOBO KNYGA

A. PROLOGAS

1Jobo turtai ir pamaldumas

1Kadaise Uzo šalyje gyveno žmogus, vardu Jobas. Tas žmogus buvo be priekaištų ir doras, buvo dievobaimingas ir šalinosi nuo pikto. 2 Jam buvo gimę septyni sūnūs ir trys dukterys. 3Jis turėjo septynis tūkstančius avių, tris tūkstančius kupranugarių, penkis šimtus jungų jaučių, penkis šimtus asilių ir labai didelę samdytą šeimyną. Tas žmogus buvo labiau pasiturintis negu bet kas kitas Rytuose.

4Jo sūnūs buvo įpratę kelti vaišes vieni pas kitus iš eilės ir kviesti savo tris seseris valgyti ir gerti kartu su jais. 5Pasibaigus vienam vaišių dienų ratui, Jobas, būdavo, susikviečia juos pas save ir pašventina, atsikeldamas anksti rytą ir atnašaudamas deginamąją auką už kiekvieną jų skyrium. Mat Jobas sau sakydavo: "Galbūt mano vaikai nusidėjo ir piktžodžiavo Dievui savo širdyje". Taip Jobas visuomet elgėsi.

6Tą dieną, kai dangiškieji gyvūnai suėjo tarnauti VIEŠPATIES akivaizdoje, su jais kartu atėjo ir Šėtonas. 7VIEŠPATS Šėtoną užklausė: "Kur tu buvai?" - "Klajojau po žemę, - atsakė VIEŠPAČIUI Šėtonas, - ėjau joje sargybą". 8VIEŠPATS tarė Šėtonui: "Ar atkreipei dėmesį į mano tarną Jobą? Juk kito kaip jis nėra žemėje! Tai žmogus be priekaištų ir doras, dievobaimingas ir šalinasi nuo pikto". - 9"Argi veltui Jobas bijo Dievo, - Šėtonas atsakė VIEŠPAČIUI. - 10Argi neaptvėrei iš visų pusių tvora apie jį patį, apie jo namus ir apie viską, ką tik jis turi? Tu palaiminai jo rankų darbą, ir jo galvijai padaugėjo žemėje. 11Betgi tik ištiesk ranką ir tik paliesk, kas yra jo, tuomet, esu tikras, jis iškeiks tave į akis". 12VIEŠPATS tarė Šėtonui: "Štai visa, ką jis turi, yra tavo rankoje. Tik prieš jį patį rankos nepakelk!" Šėtonas tad išėjo iš VIEŠPATIES akivaizdos.

Pirmasis Jobo išbandymas13Vieną dieną, kai jo sūnūs ir dukterys valgė ir gėrė vyną savo vyriausiojo brolio namuose, 14atbėgo pas Jobą pasiuntinys. "Jaučiai arė, o asilės ganėsi šalia jų ganykloje, - jis tarė, - 15sabėjai juos užpuolė ir pagrobė. Tarnus kalaviju iškapojo. Tik aš vienas pabėgau tau pranešti". 16Dar tam nebaigus kalbėti, atskubėjo kitas pasiuntinys. "Dievo ugnis, - jis tarė, - krito iš dangaus, sudegino ir avis, ir piemenis, paversdama juos pelenais. Tik aš vienas pabėgau tau pranešti". 17Dar tam nebaigus kalbėti, atskubėjo kitas pasiuntinys. "Kaldėjai, - jis tarė, - trys jų būriai, užpuolė kupranugarius ir pagrobė juos. Tarnus iššudė kalaviju. Tik aš vienas pabėgau tau pranešti". 18Dar tam nebaigus kalbėti, atskubėjo kitas pasiuntinys ir pranešė: "Tavo sūnūs ir dukterys valgė ir gėrė vyną savo vyriausiojo brolio namuose, - jis tarė, - 19tikėk manimi, atūžė iš dykumos baisi vėtra ir sukniuždino visas keturias namų kertes. Namai griuvo ant jaunųjų žmonių. Jie visi žuvo. Tik aš vienas pabėgau tau pranešti".

20Tada Jobas atsistojo, persiplėšė savo drabužius ir nusiskuto galvą.

Puolęs kniūbsčia, 21jis tarė:
"Nuogas išėjau iš motinos įsčių,

nuogas ten sugrįšiu;
VIEŠPATS davė, VIEŠPATS ir atėmė!
Tebūna pašlovintas VIEŠPATIES vardas!"

22Nepaisydamas visko, Jobas nei nusidėjo, nei Dievui priekaištavo.

2Antrasis Jobo išbandymas 1Tą dieną, kai dangiškieji gyvūnai suėjo tarnauti VIEŠPATIES akivaizdoje, su jais kartu atėjo ir Šėtonas tarnauti VIEŠPAČIUI. 2"Kur tu buvai?" - VIEŠPATS užklausė Šėtoną. "Klajojau po žemę, - atsakė Šėtonas VIEŠPAČIUI, - ėjau joje sargybą". 3VIEŠPATS paklausė Šėtoną: "Ar atkreipei dėmesį į mano tarną Jobą? Juk kito kaip jis nėra žemėje! Tai žmogus be priekaištų ir doras, dievobaimingas ir šalinasi nuo pikto. Jis vis laikosi savo dorumo. Vadinasi, be reikalo sukurstei mane jį sunaikinti". - 4"Oda už odą, - Šėtonas atsakė VIEŠPAČIUI. - Visa, ką žmogus turi, atiduos už savo gyvybę. 5Bet tik ištiesk ranką ir paliesk jo kaulus bei kūną, ir jis tikrai iškeiks tave į akis". 6VIEŠPATS tarė Šėtonui: "Štai jis tavo rankoje. Tik jo gyvybės neliesk!"

7Šėtonas tad išėjo iš VIEŠPATIES akivaizdos ir ištiko Jobą dvokiančiomis votimis nuo padų iki viršugalvio. 8Sėdėdamas pelenuose, jis šuke gramdė nuo savęs pūlius.

9Tada jo žmona jam tarė: "Argi dar laikaisi savo dorumo! Keik Dievą ir mirk!" 10Bet jis atsakė jai: "Kalbi kaip kvaila moteris. Nejau priimsime iš Dievo rankos, kas gera, ir nepriimsime, kas bloga?" Nepaisydamas to visko, Jobas nesakė nieko prieš Dievą.

Trys Jobo bičiuliai11 Trys Jobo bičiuliai, išgirdę apie visas nelaimes, kurios buvo jį ištikusios, kiekvienas leidosi į kelionę iš savo namų - Elifazas Temanietis, Bildadas Šuhietis ir Zofaras Naamatietis. Jie susitiko ir keliavo drauge pareikšti jam užuojautos ir paguodos. 12Pamatę jį iš tolo, jie negalėjo jo pažinti ir pradėjo garsiai verkti. Persiplėšę savo drabužius, jie barstėsi galvas dulkėmis. 13Jie sėdėjo ant žemės su juo septynias dienas ir septynias naktis. Jobui nei vienas netarė nė žodžio, nes jie matė, kad jis labai kenčia.

B. PIRMASIS POKALBIO RATAS

3Jobo dejonė 1 Tada Jobas atvėrė burną ir keikė savo gimtąją dieną.

2 Jis pertraukė tylą, tardamas:
3 "Tepranyksta diena, kurią gimiau,
naktis, kuri tarė: 'Pradėtas berniukas!'
4 Ta diena! Tebūna ji tamsa!
Tenesirūpina ja Dievas aukštybėse,
jai šviesa teneaušta!
5 Teaptemdo ją tamsa ir niūrus šešėlis,
teapniaukia ją debesys,
tegąsdina ją saulės užtemimas.
6 O, ta naktis! Tebūna ji niūri tamsa!
Tenebūna ji įskaityta į metų dienas,
tenepatenka ji nė į vieną jų mėnesį.
7 Taip! Ta naktis tebūna bevaisė,
teneaidi joje joks džiugus balsas.

8 Tekeikia ją, kurie keikia Jūrą,
kurie geba pažadinti Leviataną.
9 Teaptemsta aušros žvaigždė,
tesiilgi ji šviesos, bet tenesulaukia;
tenemato ji ryto spindulių dėl to,
10 kad nenorėjo užverti įsčių angos ir
paslėpti vargo nuo mano akių.

11 Kodėl aš nemiriau gimdamas,
kodėl, išėjęs iš įsčių, nepražuvau?
12 Kam gi turėjo būti keliai man laikyti
ar krūtys man žįsti?
13 Juk nūn gulėčiau ramybėje;
miegočiau ir ilsėčiausi
14 drauge su žemės karaliais ir patarėjais,
atstatančiais sau griuvėsius,
15 ar drauge su didžiūnais, turinčiais aukso,
pripildžiusiais savo rūmus sidabro.
16 Ar kodėl nebuvau palaidotas
tarsi nelaikšis kūdikis,
tarsi mažyliai, niekad nematę šviesos?
17 Ten, žemai, nedorėliai liaujasi siausti,
ten pavargusieji ilsisi.
18 Ten belaisviai nesupančioti šalipančiais,
jie nebegirdi engėjo balso.
19 Ten mažas ir didelis - lygūs;
vergas laisvas nuo savo šeimininko.

20 Kam gi jis duoda šviesą nelaimingiems
ir gyvybę apkartusiems?
21 Jie laukia mirties,
bet ji neateina,
jie ieško jos tarsi paslėpto lobyno;
22 jie labai džiūgauja
ir jaučiasi smagiai, suradę kapą.
23 Kam gi duota šviesa vyrui,
negalinčiam matyti kelio,
Dievo iš visų pusių apsuptam?
24 Juk dejonė yra man tarsi duona,
o aimanos plūsta man tarsi vanduo.
25 Ko tik bijau, mane pasiveja,
ir ko tik vengiu, mane ištinka.
26 Neturiu ramybės, nebegaliu ištylėti, -
užgriuvo kančia ir nebėra man poilsio".

4Elifazas priekaištauja 1 Tada Elifazas Temanietis atsakydamas tarė:

2 "Jeigu išdrįstų kas tarti tau žodį,
ar nesijausi užgautas?
Betgi kas dabar galėtų tylėti?
3 Tikėk manimi, tu mokei daugelį,
tu sustiprinai jų silpnas rankas,
4 tavo žodžiai drąsino svyruojančius,
tu sustiprinai drebančius kelius.
5 Betgi kai dabar tai nutinka tau,
netenki kantrybės,
kai tave patį tai paliečia,
esi priblokštas!
6 Argi tavo Dievo baimė nėra tavo laidas,
o tavo tobulas elgesys tavo viltis?

7 Atsimink, ar kas kada būdamas nekaltas pražuvo?
Ar buvo kur nors dorieji sunaikinti?
8 Kalbu iš patirties:
kas pikta aria ir bėdą sėja,
tą patį jie ir pjauna.
9 Nuo Dievo kvėptelėjimo jie pražūva,
nuo jo įniršio gūsio jie sunyksta.
10 Nutildo liūto riaumojimą,
žvėrių karaliaus staugimą
ir sutrupina liūtų jauniklių dantis.
11 Stiprus liūtas nugaišta, nes trūksta grobio,
ir jo jaunikliai išsisklaido.

Elifazas kalba apie regėjimą: nė vienas nėra teisus Dievo akyse

12 Man netyčia atėjo žodis,
mano ausis pagavo jo tylų šnabždesį.
13 Nuo minčių, kilusių iš nakties regėjimų,
kai kietas miegas apima mirtinguosius,
14 mane pagavo klaikas ir šiurpulys,
drebėjo visi mano kaulai.
15 Tuomet vėjas pūstelėjo į mane,
man ant kūno pasišiaušė plaukai.
16 Jis stabtelėjo,
bet jo išvaizdos nepažinau,
tik pavidalas prieš mano akis,
ir, tylai įsiviešpatavus,
išgirdau balsą:
17 'Argi gali žmogus
būti teisesnis už Dievą?

Argi gali mirtingasis
būti be priekaištų prieš savo Kūrėją?
18 Štai jis net savo tarnais nepasitiki
ir savo angelus kaltina klaida!
19 Ką tad sakyti apie gyvenančius molio namuose,
kurių pamatai yra dulkės?
Jie sutraiškomi lengviau negu kandys,
20 tarp ryto ir vakaro jie trinami į dulkes.
Jie žūva amžinai nepastebėti.
21 Kai iš jų išplėšiama jų palapinės virvelė,
argi jie nemiršta nepažinę išminties'".

5

1"Šaukis tad! Ar atsilieps tau kas nors?
Į kuriuos šventuosius gyvūnus kreipsies?
2 Iš tikrųjų širdgėla pražudo kvailąjį,
o pavydas užmuša lepšį.
3 Mačiau kvailąjį įleidžiant šaknis,
bet staiga ėmiau keikti jo buveinę.
4 Jo vaikai nėra saugūs -
jie mindžiojami miesto vartuose,
ir nėra kam jų apginti.
5 Jo pjūties derliumi naudojasi alkanieji,
grobdami jį net iš erškėčių,
jo turtų geidžia godieji.
6 Juk blogis nedygsta iš žemės,
vargas nesprogsta iš dirvos;
7 Ne! Iš tikrųjų žmogus gimsta vargti,
lygiai kaip žiežirbos spragsėti.

8 Kreipčiausi į Dievą tavim dėtas
ir Dievui pavesčiau savo bėdą.
9 Jo darbai didingi ir nesuvokiami,
nuostabūs ir be skaičiaus.
10 Žemei jis duoda lietaus,
o laukus jis palaisto vandeniu.
11 Kukliuosius jis išaukština,
o liūdintiems jis pakelia nuotaiką.
12 Sukčių užmačias jis taip sužlugdo,
kad jų rankos naudos neranda.
13 Gudruolius jis nutveria kėslaujančius,
jų suktus sumanymus niekais paverčia.
14 Dieną jiems darosi tamsu,
vidurdienį jie grabinėjasi tarsi naktį.

15 Bet jis gelbsti beturtį nuo jų nasrų,
nuo galingojo rankos.
16 Taigi neužges viltis nelaimingajam,
nelabumas turės užčiaupt savo burną.

17 Tikėk manimi: laimingas žmogus,
kurį Dievas pataiso!
Neniekink tad pamokos Visagalio!
18 Juk jis sužeidžia, bet ir aptvarsto;
jis nuplaka, bet jo rankos vėl pagydo.
19 Šešis kartus iš bėdos jis tave išgelbės,
o septintąjį kartą nelaimė tavęs nebepalies.
20 Badmečiu jis atpirks tave nuo mirties,
o kare - nuo kalavijo pavojaus.
21 Nuo ilgų liežuvių rykštės būsi apgintas,
negandai aplinkui siaučiant nedrebėsi.
22 Iš žūties ir bado juoksies,
žemės žvėrių nebijosi.
23 Dirvos akmenys bus tavo sąjungininkai,
laukiniai žvėrys bus tau taikūs.
24 Matysi, kad tavo palapinė saugi,
apžiūrėsi savo avidę ir nepasigesi nieko.
25 Matysi, kad tavo palikuonys dauginasi
ir tavo ainija auga kaip žolė laukuose.
26 Į kapą nueisi sulaukęs žilos senatvės,
kaip savo laiku įneštas kviečių pėdas.
27 Tikėk manimi! Tai ištyrėme.
Taip yra!
Būk atidus ir dėkis tai į galvą!"

6

Tik kenčiantis žino savo širdgėlą 1 Tada Jobas atsakė. Jis tarė:

2 "Ak, kad mano širdgėla būtų pasverta
ir visa mano neganda padėta ant
svarstyklių!
3 Juk jos nusvertų jūros smiltis;
užtat mano žodžiai buvo aštrūs.
4 Juk Visagalio strėlės susmigusios į mane,
mano dvasia čiulpia jų nuodus,
Dievo šiurpulys krečia mane.
5 Argi mykia laukinis asilas, turėdamas žolės?
Argi baubia jautis, turėdamas pašaro?
6 Argi valgo kas nesūdytą ir prėską valgį?
Argi turi skonį dedešvos sunka?

7 Toks maistas man koktus;
jis tarsi maistas ligonio.

8 O, kad mano prašymas būtų
patenkintas
ir Dievas suteiktų, ko trokštu!
9 Net jeigu patiktų Dievui mane sutrinti,
duoti laisvę savo rankai ir mane nušluoti,
10 tai būtų man paguoda!
Džiaugčiausi net veriančiu skausmu,
nes neatmečiau Šventojo žodžių.
11 Ar turėsiu tiek jėgų, kad galėčiau pakelti?
Ar ilgai man užteks kantrybės?
12 Nejau mano jėgos yra akmens stiprumo,
o mano trapi prigimtis žalvario?
13 Iš tikrųjų pats sau padėt negaliu;
man atimtos visos išgalės.
14 Šitokios bėdos ištiktam man reikia ištikimų bičiulių -
ar būčiau atmetęs Visagalio baimę, ar ne.
15 Bet mano bičiuliai nuvilia mane kaip srovės,
išdžiūstančios per sausrą.
16 Tirpstančio sniego ir ledų jos būna prigrūstos,
17 bet kaitrai užėjus jos pranyksta -
kai karšta, jos pasitraukia iš savo vietos.
18 Karavanai suka iš kelio jų ieškodami,
klajoja ir pražūva dykumoje.
19 Temos karavanai jų ieško,
vilkstinės iš Šebos viliasi.
20 Bet jie nusivilia, tuščiai tikėta,
pasiekia tas vietas ir apstulbsta.
21 Juk dabar man tokie esate:
pamatėte mano negandą ir išsigandote.
22 Argi prašiau: 'Duokite man dovaną'?
Ar: 'Duokite iš savo turtų kyšį už mane'?
23 Ar: 'Išgelbėkite mane iš priešo rankos'?
Ar: 'Išpirkite mane iš engėjų nagų'?

24 Mokykite mane, aš tylėsiu,
parodykite man, kur mano suklysta.
25 Kokie įtaigūs yra tiesūs žodžiai!
Bet ką reiškia jūsų įrodinėjimas?
26 Argi jūs neprasimanote tuščių žodžių įrodinėjimams
ir nelaikote bevilčio žmogaus žodžių tauškalais?
27 Jūs net kaulelius numestumėte dėl našlaičio
ir parduotumėte savąjį bičiulį.

28 Betgi nūn malonėkite pažvelgti į mane,
į akis jums nemeluosiu.
29 Prašyčiau pasvarstyti, tenebūna neteisybės;
apsvarstykite, aš vis dar tebesu teisus!
30 Ar ant mano liežuvio yra neteisybė?
Ar neatskiriu nelaimės, kai ją patiriu?"

7

1"Argi žmogaus gyvenimas žemėje nėra sunki tarnystė?
Argi žmogaus dienos nėra kaip samdinio dienos?
2 Tarsi vergas jis trokšta pavėsio,
tarsi samdinys jis nesulaukia savo atlygio.
3 Man paskirti mėnesiai, kupini nusivylimo,
mano dalia naktys, pilnos širdgėlos.
4 Guldamas aš klausiu: 'Kada atsikelsiu?'
Bet naktis ilga,
ligi aušros neramiai vartausi.
5 Mano kūną ėda kirmėlės ir purvas,
mano oda pleišėja, pūliuoja.
6 Mano dienos eiklesnės už audėjo šaudyklę,
be vilties jos skuba į savo galą.

7 Neužmiršk, {Dieve}, kad mano gyvenimas tik vėjas;
niekada daugiau nebematysiu laimės.
8 Akis, stebinti mane, manęs nebematys;
tavoji akis ieškos manęs, o manęs jau nebebus.
9 Kaip debesis pamažu plaukia ir pranyksta,
taip žengiantis žemyn į Šeolą niekad nebegrįžta.
10 Į savo buveinę jis nebesugrįš,
jo namai daugiau jo nebepažins.

11 Užtat negaliu leisti savo burnai tylėti:
kalbėsiu iš dvasios skausmo,
skųsiuos iš gyvasties kartėlio.
12 Argi aš Jūra, argi aš Jūros pabaisa,
kad tu pastatei prie manęs sargybą?
13 Kai pagalvoju: 'Mano lova mane paguos,
mano guolis pasidalys su manimi skausmu', -
14 tuomet gąsdini mane sapnais
ir man klaiką sukeli regėjimais,
15 idant geriau rinkčiausi pasmaugimą ir mirtį,
negu šiuos griaučius.
16 Daugiau nebegaliu! Juk amžinai negyvensiu!
Pasitrauk tad nuo manęs,
nes mano dienos tik rūkas.

17 Kas yra žmogus, kad jį taip aukštini?
Kodėl kreipi į jį savo akį?
18 Kasdien jį lankai,
kas akimirką jį bandai!
19 Kaip ilgai nenuleisi akių nuo manęs
ir nuo manęs neatstosi,
kol nurysiu savo seiles?
20 Jei ir nusidėjau,
ką tau padariau, žmogaus sarge?
Kodėl pasirinkai mane savo taikiniu?
Kodėl pasidariau tau našta?
21 Kodėl neatleidi mano nusižengimo
ir nepanaikini mano kaltės?
Juk netrukus gulėsiu dulkėse,
manęs ieškosi, bet manęs nebebus".

8Pirmoji Bildado kalba

1 Tada Bildadas Šuhietis atsakė, tardamas:
2 "Kaip ilgai dar tu taip kalbėsi?
Žodžiai iš tavo burnos tarsi smarki vėtra!
3 Argi Dievas iškraipys teisėtvarką?
Argi Visagalis iškraipys teisumą?
4 Kai tavo vaikai jam nusidėjo,
jis atlygino jiems už jų kaltę.
5 Kai tu ieškosi Dievo
ir Visagalį maldausi,
6 jeigu esi be priekaištų ir doras, -
tuomet jis tikrai tavimi pasirūpins
ir atstatys teisėtą tavo namų židinį.
7 Tavo pirmykštė būklė atrodys kaip niekas,
nes ateityje tu labai praturtėsi.

8 Paklausk senąją kartą
ir apsvarstyk protėvių patirtį.
9 Juk mes patys lyg tik vakar užgimę
ir nieko nežinome.
Mūsų dienos žemėje tik šešėlis!
10 Argi jie tavęs nepamokys, tau nepapasakos
ir netars žodžių iš grynos širdies?

11 Argi papirusas gali augti ten,
kur nėra pelkių?
Argi nendrės gali žaliuoti ten,
kur nėra vandens?
12 Būdamos žalios ir dar nekirstos,

jos vysta greičiau už kitus augalus.
13 Toksai likimas visų,
kurie užmiršta Dievą;
bedievio žmogaus viltis virsta niekais.
14 Tik voratinklio siūlelis yra jo viltis,
voratinklis jo pasitikėjimas.
15 Remsis savo namais, bet jie nepalaikys;
laikysis į juos įsikibęs, bet jie neišliks.
16 Nedorėlis klesti saulėje,
jo atžalos dygsta visame sode.
17 Jo šaknys apsiveja aplink akmenų krūvą,
jis gyvena tarp akmenų.
18 Kai jis išraunamas iš savo vietos,
ji pažinti jo nenori ir sako:
'Niekad nesu tavęs mačiusi!'
19 Tikėk manimi, toks yra jo kelio džiaugsmas,
juk dar kiti iš žemės išaugs.

20 Tikėk manimi, Dievas nei atmes doro žmogaus,
nei išties rankos nedorėliams.
21 Vis dėlto juoko vėl bus pilna tavo burna,
ir džiugesio šauksmų tavo lūpos.
22 Tavo priešai bus apvilkti gėda,
nedorėlių palapinė pradings".

9Jobas atsako Bildadui1Tada Jobas atsakė. Jis tarė:

2 "Taip, aš žinau, kad šitaip yra:
bet kaip gali žmogus būti teisus prieš Dievą?
3 Jei kas užsispirtų į teismą su juo stoti,
negalėtų atsakyti jam nė į vieną kaltinimą iš tūkstančio.
4 Jis yra išmintingos širdies, galingas savo jėga, -
kas kada nors jam priešinosi
ir išliko sveikas?
5 Jis perkelia kalnus jiems nežinant,
nuverčia juos, kai supyksta;
6 pajudina iš vietos žemę,
ir jos šulai sudreba.
7 Jis sako saulei: 'Netekėk!'
ir žvaigždėms: 'Nešvieskite!'
8 Jis vienas padėjo dangaus skliautą į vietą
ir žengia Jūros bangomis.
9 Jis padarė Grįžulo Ratus ir Šienpjovius,
Sietyną ir pietų skliauto žvaigždynus.
10 Jis nuveikia didžius darbus, -

suprasti jų neįmanoma, -
daugiau nuostabių darbų,
nei gali žmogus suskaičiuoti.
11 Štai jis praeina pro šalį,
bet aš jo nematau;
jis pražingsniuoja,
bet aš jo nepajuntu.
12 Tikėk manimi, jis atima -
ir kas gali jam uždrausti?
Niekas negali jo klausti: 'Ką tu darai?'

13 Dievas neslopina savo pykčio;
po juo kniūbsčia tebeguli Rahabo kariauna.
14 Kaip tad galiu aš jam atsakyti
ar žodžiais jam priešgyniauti?
15 Nors ir esu teisus, negaliu jam atsakyti;
aš maldaučiau savo teisėją pasigailėjimo.
16 Jeigu į jį kreipčiausi ir jis teiktųsi atsakyti,
netikiu, kad jis klausytųsi mano žodžių.
17 Juk mane jis audra plėšo
ir mane žaizdomis nusėja be priežasties.
18 Atsikvėpt man neleidžia,
aitrina mane kartėliu.
19 Jeigu tai jėgų išbandymas,
Dievas sako: 'Štai aš!'
Jei tai teismo klausimas -
kas gali pašaukt jį stoti į teismą?
20 Nors ir esu nekaltas,
mano burna pasmerktų mane;
nors esu be priekaištų,
jis durtų pirštu į mano ydas.
21 Esu be priekaištų? Nė pats to nebežinau;
aš nebenoriu gyventi!
22 Tai vis tiek pat! Užtat ir sakau:
'Abu - ir nekaltą, ir kaltą - jis sunaikina!'
23 Nelaimei staiga atnešus žūtį,
jis tyčiojasi iš nekaltojo negandos.
24 Žemė atiduota į nedorėlių rankas;
jos teisėjų rankas jis uždengia.
Jeigu ne jis, kas tad?

25 Mano dienos eiklesnės už bėgiką,
prabėga ir laimės man neatneša.
26 Jos praskuba kaip nendrinės valtelės,
kaip erelis, leisdamasis žemyn ant grobio.

27 Jei sakau: 'Užmiršiu savo skundą,
atsikratysiu savo liūdno veido
ir būsiu linksmas', -
28 baisu darosi dėl visos mano kančios,
nes žinau, kad tu manęs neišteisinsi.
29 Jeigu turiu būti laikomas kaltu,
kam tad turėčiau veltui stengtis?
30 Jei net apsiplaučiau sniegu
ir nusivalyčiau rankas šarmu,
31 tu taip panardintumei mane į purvus,
kad net mano drabužiai manimi bjaurėtųsi.

32 Juk jis nėra mirtingas, panašus į mane,
kad galėčiau jam atsakyti
ar stoti kartu į teismą!
33 O, kad atsirastų taikintojas
savo rankai uždėti ant mudviejų!
34 Tenuima nuo manęs savo rykštę,
tenegąsdina manęs daugiau jo klaikas.
35 Tada kalbėčiau jo nebijodamas,
nes žinau, kad šitoks nesu".

10Jobo skundas

1 "Aš nebenoriu gyventi!
Viešai išliesiu savo skundą,
išsakysiu savo širdies kartėlį.
2 Tarsiu Dievui: 'Nepasmerk manęs,
pasakyk man, kuo mane kaltini.
3 Argi gera tau atrodo engti,
niekinti savo rankų darbą
ir šypsotis nedorėlių užmačioms?
4 Nejau tavo akys kūniškos?
Argi ir tu matai taip, kaip mato žmonės?
5 Argi tavo dienos kaip dienos mirtingųjų
ir tavo metai kaip žmogaus metai,
6 kad ieškai mano kaltės
ir tyrinėji mano nuodėmę,
7 nors žinai, kad aš nesu kaltas
ir nėra kam manęs išgelbėti iš tavo rankos?
8 Tavo rankos sukūrė ir padarė mane,
o dabar apsisukęs naikini.
9 O, atsimink, kad sukūrei mane iš molio!
Nejau paversi vėl mane dulkėmis?
10 Argi neišpylei manęs kaip pieno

ir surauginai kaip sūrį?
11 Aprengei mane oda ir kūnu,
suaudei mane iš kaulų ir gyslų.
12 Suteikei man gyvybę ir ištikimą meilę,
rūpestingai saugojai kiekvieną mano atsikvėpimą.

13 Vis dėlto šiuos dalykus slėpei savo širdyje;
žinau, kad tai turėjai galvoj!
14 Jeigu nusidėčiau, tu mane seki
ir kaltės man neatleidi.
15 Jeigu esu kaltas, vargas man!
Jeigu teisus, nedrįstu galvos pakelti,
nes esu apimtas gėdos, apdujęs nuo skausmo.
16 Medžioji mane tarsi drąsus liūtas,
puoli ir puoli mane savo žygiais.
17 Iš naujo ir iš naujo mane puoli,
vis labiau ir labiau ant manęs pyksti,
vedi prieš mane vis naujus būrius.

18 Kam tad išvedei mane iš įsčių?
Verčiau būčiau miręs,
kol dar jokia akis nebuvo manęs mačiusi,
19 ir likčiau tarsi nebuvęs,
perkeltas iš įsčių tiesiai į kapą.
20 Argi dar maža tau mano gyvenimo dienų?
Atstok nuo manęs,
kad galėčiau rasti truputį paguodos
21 prieš negrįžtamai išeidamas
į tamsos ir niūrumo šalį,
22 į tamsią sąmyšio šalį,
kurios šviesa yra tarsi tamsa'".

11Zofaras atsako Jobui 1 Tada Zofaras Naamatietis atsakė, tardamas:

2 "Argi žodžių tvanas turėtų likti be atsako,
nejau plepus vyras turėtų būti teisus?
3 Argi tavo tauškalai turėtų mus nutildyti,
nejau, tau tyčiojantis, nebus kam tavęs sugėdinti?
4 Juk tu sakai: 'Mano mokymas yra tyras,
aš buvau nekaltas Dievo akyse!'
5 Betgi kad Dievas prakalbėtų,
atvertų tau jis pats savo lūpas
6 ir pasakytų tau savo išminties paslaptis!
Juk išmintis turi daug akių!
Žinok tad, kad Dievas iš tavęs mažiau reikalauja,
negu tavo kaltė užsitarnauja.

7 Argi gali suvokti Dievo paslaptį?
Argi gali įžvelgti gelmes Visagalio?
8 Aukštesnės už dangų - ką tu gali daryti?
Gilesnės už Šeolą - ką tu gali žinoti?
9 Ilgesnis jos mastas negu žemė
ir platesnis negu jūra.
10 Jeigu jis praeina ar uždaro į kalėjimą,
ar pašaukia į teismą,
kas gali jį sulaikyti?
11 Juk jis perpranta veidmainius
ir mato nedorybę.
Tad nejau jos neatpažins?
12 Bet kvailas žmogus įgis supratimą,
kai laukinė asilė pagimdys žmogų!

13 Jei tu savo širdį kreipsi teisingai,
tu savo rankas link jo tiesi.
14 Jei tu turi nedorybę, vyk šalin ją,
neleisk neteisybei gyventi savo palapinėje.
15 Iš tikrųjų tada pakelsi savo veidą be dėmės,
saugus būsi ir nebijosi.
16 Juk tada užmirši savo vargus
ar prisiminsi juos kaip nuslūgusius vandenis.
17 Tavo gyvenimas bus šviesesnis negu vidurdienis,
o tamsiausios gyvenimo valandos švies kaip aušra.
18 Tu jausiesi saugus, nes turėsi vilties;
Dievas saugos tave, ir saugiai ilsėsies.
19 Gulsiesi, ir nebus ko tau bijoti;
daugelis stengsis tau įtikti.
20 Bet akys nedorųjų apsiblaus,
kelio išsigelbėt rasti jie nepajėgs,
jų vienintelė viltis yra laukti mirties".

12Jobas atsako Zofarui 1Tada Jobas atsakė. Jis tarė:

2 "Iš tikrųjų esate ypatingi žmonės,
ir išmintis mirs jums numirus!
3 Bet ir aš, kaip jūs, turiu smegenis;
už jus nesu žemesnis.
Betgi tiek to, kas tų dalykų nežino!
4 Tapau pajuoka savo bičiuliams, -
'Tas, kurio Dievas išklauso, kai jo šaukiasi,
yra teisus ir be priekaištų žmogus', - pajuoka.
5 Savimi patenkintieji niekina nelaimę;
ji ištinka tuos, kurių kojos dreba.

6 Plėšikų palapinės yra ramios,
saugiai gyvena tie, kurie Dievą pykdo,
neša savo dievą rankose.

7 Bet paklausk gyvulių, jie tave pamokys,
ir padangių paukščių, jie pasakys.
8 Paklausk žemės augalų, jie tave paprotins,
ir jūros žuvų, jos tau paaiškins.
9 Kas iš jų visų nežino,
kad VIEŠPATIES ranka tai padarė?
10 Jo rankoje yra gyvastis visų gyvūnų
ir kiekvieno žmogaus gyvybės alsavimas.
11 Ar ne ausis svarsto žodžius,
kaip gomurys ragauja maistą?
12 Ar išmintį slepia žili plaukai
ir supratimą ilgas amžius?
13 Dievo yra išmintis ir galybė,
jam priklauso patarimas ir supratimas.
14 Kai jis nugriauna, kas gali atstatyti,
kai jis žmogų įkalina, kas gali jį išlaisvinti?
15 Kai sulaiko vandenis, ištinka sausra,
Kai pasiunčia juos, aptvindo žemę.
16 Jo yra jėga ir išmintis;
jis valdo ir tą, kuris klysta,
ir tą, kuris klaidina.
17 Patarėjus eiti basomis paleidžia,
o teisėjus išvaro iš proto.
18 Juostas karaliams nusega,
jiems strėnas diržu suvaržo.
19 Kunigus eiti basomis paleidžia,
o galinguosius sunaikina.
20 Patikimiems vyrams atima žadą,
o seniūnams sveiką protą.
21 Didžiūnus apipila gėda,
o stipruoliams nusega diržus.
22 Tamsybių gelmes atskleidžia,
mirusiųjų buveinės tamsą apšviečia.
23 Tautas išaukština, tada jas sunaikina,
tautas išaugina, paskui jas apleidžia.
24 Žemės valdovams atima protą
ir palieka juos klajoti tyruose be kelio.
25 Jie grabinėja tamsoje be šviesos,
į visas puses svirduliuodami tarsi girti".

1"Tikėk manimi, savo akimis visa tai regėjau,
savo ausimis tai girdėjau ir suvokiau.
2 Ką jūs žinote, tą ir aš žinau.
Už jus nesu menkesnis.
3 Vis dėlto kalbėsiu Visagaliui, -
aš noriu ginti savo bylą pas Dievą.
4 Juk jūs glaistote melu,
visi esate beverčiai gydytojai!
5 O, kad jūs išvis tylėtumėte,
tai būtų jūsų išmintis!
6 Išgirskite tad mano bylą,
išklausykite mano lūpų priekaištus.
7 Argi kalbėsite už Dievą jūs klaidingai,
kalbėsite už jį su apgaule?
8 Argi rodysite jam šališkumą, ginsite bylą už Dievą?
9 Argi išeis jums į gera, kai jus ištirs?
Nejau galite jį apgauti,
kaip žmogus žmogų apgauna?
10 Jis tikrai jus išbars,
jeigu jūs savo širdyje esate jam šališki.
11 Argi jo didybė jūsų nebaugins
ir jo klaikas jūsų neapims?
12 Jūsų pamokymai - patarlės, semtos iš pelenų,
o jūsų atsakymai - molio krūvos.

13 Tad patylėkite, išsakysiu, ką manau.
Nesvarbu, kas man atsitiks.
14 Dantyse nešiu savo kūną
ir ant delno pasidėsiu gyvastį.
15 Nors jis ir gali mane užmušti,
tačiau juo pasitikiu,
prieš jį savo kelius ginsiu.
16 Aš būsiu Dievo akivaizdoje, ir jis mane išgelbės,
nes nedoras žmogus nedrįstų stotis prieš Dievą.

17 Dėkitės tad į širdį mano žodžius,
tebūna jūsų ausyse tai, ką pasakiau.
18 Štai aš paruošiau savo bylą
ir žinau, kad būsiu išteisintas.
19 Kas nori stoti į teismą prieš mane?
Sutinku iš anksto būti nutildytas ir mirti!
20 Tik suteik man du dalykus,
tuomet nesislėpsiu nuo tavojo veido.
21 Atitolink savo ranką nuo manęs ir neleisk,
kad tavo klaikas mane gąsdintų.

22 Tada šauk, ir aš atsakysiu;
ar leisk man pirmam kalbėti ir tu
man atsakyk.
23 Kiek yra mano kalčių ir nuodėmių?
Parodyk man mano nusižengimą ir mano nuodėmę.
24 Kodėl slepi savo veidą
ir elgiesi su manimi kaip su priešu?
25 Nejau nori gąsdinti vėjo blaškomą lapą
ir pulti vieną sausą šiaudą?
26 Juk meti man karčius apkaltinimus
ir baudi mane už jaunystės kaltes.
27 Mano kojas įdėjai į trinką,
stebi visus mano takus
ir nustatai ribą mano pėdsakams.
28 Žmogus sudūlėja kaip puvėsis,
tarsi kandžių suėstas drabužis".

14

1"Mirtingasis , gimęs iš moters, trumpai tegyvena, bet vargo daug turi,
2 pražysta kaip gėlė ir nuvysta,
praskuba tarsi šešėlis ir nesustoja.
3 Vis dėlto į tokį įsmeigi savo akis
ir vedi į teismą su savimi.
4 Kas gali padaryti švarų daiktą iš nešvaraus?
Niekas negali.
5 Iš tikrųjų jo dienos yra suskaitytos,
tu žinai jo mėnesių skaičių
ir nustatei ribas, kurių jis negali peržengti.
6 Nusigręžk nuo jo, kad pasilsėtų,
kol jis, tarsi samdinys, baigs dienos darbą!

7 Juk medis turi vilties:
nukirstas jis vėl ataugs,
atžalų jam netrūks.
8 Nors jo šaknys žemėje pasensta
ir jo kelmas pelėja dulkėse,
9 tačiau vandens kvapo paliestas
jis atžels ir išskleis šakas kaip sodinukas.
10 Bet kai žmogus miršta, jis yra bejėgis;
kai mirtingasis atsikvepia paskutinį kartą,
tada kur jis?
11 Kaip vanduo išgaruoja iš ežero,
kaip upė nusenka ir išdžiūva,
12 taip žmogus gulasi ir daugiau nebeatsikelia.

Jis pabus tik tada, kai dangaus nebebus,
tik tada jis bus pažadintas iš miego.
13 O, kad paslėptum mane Šeole,
apsaugotum mane, kol atlėgs tavo įniršis,
nustatytum man laiką ir mane atsimintum!
14 Kai žmogus numiršta, ar bus jis vėl gyvas?
Per visas savo sunkios tarnystės dienas laukčiau,
kol ateis kas manęs paleisti.
15 Tu pašauktumei, o aš tau atsakyčiau,
ir ilgėtumeisi savo rankų kūrinio.
16 Juk tada mano žingsnių neskaičiuotumei,
nekreiptum akių į mano nuodėmę.
17 Mano nusižengimas būtų užantspauduotas maiše,
uždengtumei mano kaltę.
18 Deja! Kaip kalnas ilgainiui suyra ir sutrupa,
kaip uola pajuda iš savo vietos,
19 kaip vanduo išgraužia akmenis,
kaip staigi liūtis išplauna dirvos žemę,
taip tu sunaikini žmogaus viltį.
20 Įveiki jį amžinai, ir jis miršta,
pakeiti jo veidą ir išsiunti.
21 Jo vaikai pasiekia garbę, o jis to nežino;
jie patiria gėdą, o jis to nepastebi.
22 Tik savo paties kūno skausmą jis jaučia
ir tik dėl savęs jis kenčia".

C. ANTRASIS POKALBIO RATAS

15Elifazas bara Jobą 1Elifazas Temanietis atsakė. Jis tarė:

2 "Argi išmintingas žmogus turėtų atsakyti vėjų kalba
ir save pripūsti rytų vėjo?
3 Argi jis turėtų įrodinėti tauškalais,
jokios vertės neturinčiais žodžiais?
4 Tu net Dievo baimę atmeti
ir nuo maldos Dievui susilaikai.
5 Tavo kaltė moko tavo burną,
užtat tu ir renkiesi suktą kalbą.
6 Ne aš, bet tavo paties burna tave pasmerkia,
tavo lūpos prieš tave liudija.

7 Argi esi žmonijos pirmagimis?
Nejau buvai sukurtas anksčiau už kalvas?
8 Argi klauseisi Dievo taryboje?
Nejau vien sau skiri išmintį?
9 Ką tu žinai, ko mes nežinome,

ar ką supranti, kas mums neaišku?
10 Mūsų pusėje yra seni žilagalviai vyrai,
kur kas senesni už tavo tėvą.
11 Argi tau per maža Dievo paguodos - žodžio,
kad jis švelniai su tavimi elgiasi?
12 Kas atėmė iš tavęs širdį,
kodėl apsiblausė tavo akys,
13 kad atgręži savo dvasią prieš Dievą
ir leidi iš burnos tokią šneką?
14 Kas yra mirtingasis,
kad galėtų būti švarus apeigoms?
Ar gimusis iš moters,
kad galėtų būti teisus Dievo akyse?
15 Dievas nepasitiki net savo šventaisiais,
net dangus jam atrodo nešvarus.
16 O ką besakyti apie tą
nepakenčiamą sugedusį žmogų,
geriantį nedorybes kaip vandenį!
17 Aš tau parodysiu, jei manęs klausysies,
ir ką mačiau, tau paaiškinsiu.
18 Išminčiai mane išmokė,
o jie buvo ištikimi savo protėviams,
19 kuriems vieniems Dievas davė šį kraštą -
jokie svetimšaliai tarp jų nesimaišė.
20 Nedoras žmogus raitosi kančioje
per visas savo dienas,
engėjui skirti metai suskaičiuoti.
21 Klaiko klyksmas ūžia jo ausyse;
ramybės metu užklumpa jį plėšikai.
22 Vilties sugrįžti iš tamsybės jis neturi;
kalavijas įžūliai žiūri jam į akis.
23 Bastosi aplinkui duonos
ieškodamas, klausdamas: 'Kur ji?'
Žino, kad tamsybės diena jam parengta.
24 Nerimas ir skausmas klaiką jam kelia,
jį pribloškia,
kaip karalių, pasirengusį mūšiui.
25 Juk jis kėlė ranką prieš Dievą
ir drįso įžeist Visagalį,
26 įžūliai jį puldamas
su savo stambiu gaubtu skydu.
27 Nutukęs jo veidas,
nuo lašinių išsipūtęs juosmuo.
28 Jis gyvens sugriautuose miestuose -

namuose, kuriuose niekas nebegyvens,
nes jie skirti tapti griuvėsių krūvomis.
29 Turtingas jis nebus;
jo turtų neišliks,
nes jis neįleis šaknų į žemę.
30 Nuo mirties tamsybės nepabėgs;
jis bus kaip medis,
kurio atžalas liepsna nusvilins;
jis mirs nuo Dievo burnos kvėptelėjimo.
31 Tenepasikliauja jis tuščiais įsikalbėjimais
save apgaudinėdamas,
nes tuščia apgaulė bus jam atlygis.
32 Nuvys jis be laiko,
ir jo šakos daugiau nebesužaliuos.
33 Nubarstys jis savo neprinokusias vynuoges
tarsi vynmedis
ir numes savo žiedus
tarsi alyvmedis.
34 Juk nedorųjų giminė nėra vaisinga;
ugnis suryja kyšininkų palapines.
35 Juk jie sumano kėslus, daro pikta,
jų širdis rezga apgaulę".

16Jobas atsako Elifazui

1Tada Jobas atsakė. Jis tarė:
2 "Kaip dažnai tokių dalykų aš esu girdėjęs,
visi jūs esate apgailėtini guodėjai!
3 Argi nėra galo tuštiems žodžiams?
Kokia liga verčia tave taip save ginti?
4 Ir aš galėčiau kalbėti kaip jūs,
jei būtumėte mano vietoje.
Galėčiau jus priblokšti žodžiais
ir pakraipyti galvą iš užuojautos.
5 Galėčiau jus padrąsinti žodžiais,
ir mano lūpų paguoda palengvintų jūsų skausmą.

6 Nuo kalbų mano skausmas nepalengvėja,
o jeigu tylėčiau, ar jis kiek palengvėtų?
7 Iš tikrųjų nuvargino mane Dievas,
nusiaubė visus manuosius.
8 Mano odą jis ištiko raukšlėmis, -
jos yra tarsi liudytojai prieš mane;
mano liesumas ateina kaip liudytojas
ir liudija prieš mane.

9 Įpykęs jis mane drasko ir persekioja,
dantimis ant manęs griežia;
piktai akimis mane varsto mano priešininkas.
10 Išsižioję spokso į mane žmonės,
tyčiodamiesi kerta man į žandą
ir būriuojasi mane pulti.
11 Dievas atiduoda mane neteisiam žmogui,
meta mane į nedorųjų nagus.
12 Gyvenau ramybėje, kol jis manęs nesugurino;
nutvėręs už sprando, sutrupino į gabalus,
pasidėjo mane kaip taikinį
13 ir leidžia į mane strėles iš visų pusių.
Perduria mano inkstus
ir nerodo pasigailėjimo;
mano tulžį išlaisto žemėje.
14 Žeidžia mane žaizda prie žaizdos,
puola mane kaip galiūnas.
15 Užsivilkau ašutinę ant odos,
sėdžiu čia dulkėse nugalėtas.
16 Mano veidas paraudo nuo ašarų,
pajuodo mano akių vokai,
17 nors pikto nėra mano rankose
ir mano malda Dievui yra nuoširdi.

18 O, žeme, neuždenk mano kraujo,
teneranda ramios vietos mano šauksmas!
19 Štai net dabar mano liudytojas yra danguje, -
tas, kuris laiduoja už mane, yra aukštybėse.
20 Mano bičiuliai mane niekina;
mano akys lieja ašaras Dievui.
21 Tebūna jis žmogaus ir Dievo teisėju,
tarsi žmogaus ir jo bičiulio.
22 Juk dar praeis keletas metų,
ir aš nueisiu keliu, kuriuo nebegrįžtama".

17

1"Mano jėgos palaužtos, mano dienos baigiasi,
manęs laukia kapas!
2 Iš tikrųjų tik pajuoka lydi mane,
mano akys apkartusios naktį praleidžia.

3 Užsidėk užstatą už mane,
nes kas kitas paduos man ranką?
4 Tu taip užsklendei jų širdį,
kad jie nebegali galvoti,

todėl neleisk jiems manęs nugalėti.
5 Žmogus kviečiasi bičiulius į vaišes,
o tuo tarpu jo vaikų akys aptemusios nuo bado!

6 Jis visiems padarė mane priežodžiu,
esu tarsi žmogus, kuriam spjaunama į veidą.
7 Man akys aptemo nuo širdgėlos;
visi mano sąnariai yra kaip šešėlis.
8 Dorus žmones tai stebina;
nekaltasis piktinasi nedorėliu.
9 Tačiau teisusis laikosi savojo kelio;
žmogus švariomis rankomis vis stiprėja.
10 Eikite šen tad, jūs visi, vėl mane pulkite, -
išmintingo žmogaus tarp jūsų nerasiu nė vieno!
11 Pasibaigė mano dienos,
sudužo mano svajonės,
nutrauktos mano širdies stygos.
12 Tokie žmonės sako, kad naktis yra diena.
'Šviesa, - jie sako, - yra arti tamsos!'
13 Jei turiu laikyti Šeolą savo buveine,
jei klojuosi guolį tamsybėje,
14 jei sakau Duobei: 'Tu mano tėvas!'
ir kirmėlėms: 'Jūs mano motina!' 'Mano sesuo!' -
15 kur tad glūdi mano viltis?
Ar kas gali matyti už mane viltį?
16 Ar nužengs ji į Šeolą?
Ar nužengsime drauge į dulkes?"

18Bildadas bara Jobą

1 Tada Bildadas Šuhietis atsakė. Jis tarė:
2 "Kaip ilgai tu ieškosi žodžių?
Leisk liežuviui pasilsėti,
ir tada mes kalbėsime.
3 Kodėl žiūri į mus kaip į galvijus?
Kodėl mes esame kvaili tavo akyse?
4 Savo pykčiu tik save žaloji -
argi žemės darna dėl tavęs bus sugriauta
ar uola bus perkelta iš savo vietos?

5 Iš tikrųjų nedorėlio šviesa užgesinta,
jo ugnies liepsna nebešviečia.
6 Šviesa jo palapinėje aptemusi,
lempa virš jo galvos užgesinta.
7 Jo platūs žingsniai susiaurinti,
kiša jam koją jo paties kėslai.

8 Savo paties kojomis įžengia į vilkduobę,
užtaiko ant spąstų.
9 Spąstai nutveria jį už kojos,
kilpa jį pagauna.
10 Kilpa jam guli paslėpta žemėje,
spąstai jam ant tako.
11 Iš visų pusių gąsdina jį baidyklės,
vejasi jį iš paskos.
12 Alkis atima jam jėgas,
nelaimė stovi šalia ir laukia.
13 Liga naikina jo odą,
mirties pirmagimis
maitinasi jo sąnariais.
14 Mirtis paima jį iš palapinės,
kur gyveno saugus,
ir nutempia pas baidyklių karalių.
15 Nūn bet kas jo palapinėje gali gyventi;
siera išbarstoma tavo buveinė.
16 Apačioje jam šaknys padžiūva,
viršuje jo šakos nuvysta.
17 Visų užmirštas jis žemėje;
niekas daugiau nebeatsimena, kad jo būta.
18 Išvarytas iš šviesos į tamsybę,
išvytas iš gyvųjų pasaulio.
19 Be sūnaus, be vaikaičio savo tautoje,
nei išlikusio gyvo nė vieno jo buveinėje.
20 Vakarų šalių gyventojai baisisi jo likimu,
rytiečius apima klaikas.
21 Tikrai tokios buvo nedoro žmogaus buveinės,
tokia vieta žmogaus,
kuris Dievo
nežino".

19Jobas atsako Bildadui

1Tada Jobas atsakė. Jis tarė:
2 "Ar ilgai mane kankinsite
ir žeisite savo žodžiais?
3 Jau dešimtą kartą užgauliojate mane,
argi jums ne gėda mane skaudinti?
4 Netgi jei tikrai aš būčiau suklydęs,
mano klaida atsilieps man pačiam.
5 Jei jūs iš tikrųjų didžiuojatės prieš mane
ir prikaišiojate man dėl mano nelaimės,
6 žinokite tad, kad Dievas su manimi neteisingai pasielgė

ir užmetė ant manęs savo kilpą.
7 Netgi kai šaukiu: 'Smurtas!' - nėra kas atsakytų;
net kai rėkiu, nėra kas su manimi teisingai elgtųsi.
8 Jis taip užtvėrė man kelią, kad negaliu praeiti,
ir apgaubė mano taką tamsybe.
9 Jis nuvilko nuo manęs mano garbę
ir nuėmė vainiką man nuo galvos.
10 Jis triuškina mane iš visų pusių,
išrovęs mano viltį kaip medį.
11 Jis supyko ant manęs ir įniršo;
laiko mane vienu iš savo priešininkų.
12 Būriai jo kareivių vieningai artinasi,
taiso kelią mane užpulti
ir statosi stovyklą aplink mano palapinę.

13 Nuo manęs jis atitolino mano brolius,
visiškai atšalo nuo manęs mano pažįstami.
14 Mano giminaičiai
ir artimi draugai manimi nesirūpina.
15 Svečiai, viešėdavę mano namuose, mane pamiršo;
mano tarnaitės laiko mane svetimu,
tapau svetimšaliu jų akyse.
16 Kai šaukiu savo tarną, jis neatsiliepia,
nors ir nuoširdžiai prašau.
17 Mano žmona bjaurisi mano kvapu;
mano broliams darosi bloga nuo mano smarvės.
18 Net paaugliai iš manęs tyčiojasi;
kai atsistoju, jie iš manęs šaiposi.
19 Mano artimiausi bičiuliai šlykštisi manimi;
tie, kuriuos mylėjau, atsuko man nugarą.
20 Vien oda ir kaulai teliko iš manęs,
vos vos išsigelbėjau.
21 Pasigailėkite manęs!
Pasigailėkite manęs, mano bičiuliai,
nes mane ištiko Dievo ranka!
22 Kodėl turite mane persekioti, kaip daro Dievas?
Nejau jums dar negana mane kankinti?

23 O, kad mano žodžiai būtų užrašyti!
O, kad jie būtų į knygą surašyti!
24 O, kad geležiniu plaktuku ir švinu
jie būtų ant uolos amžinai iškalti!
25 Juk aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas;
galų gale jis pakils kaip liudytojas žemėje.
26 Net tada, kai liga bus suėdusi mano odą,

dar savo kūne regėsiu Dievą.
27 Aš pats jį regėsiu akimis savo, o ne kito!
To trokšta širdis mano krūtinėje!
28 Savęs klausiate: 'Kaip mes galime labiausiai priblokšti?'
ir: 'Jame glūdi nelaimės šaknys!' -
29 bijokitės tad patys kalavijo,
nes pyktis užsitarnauja kalavijo bausmę,
jog žinotumėte, kad yra kas teisia".

20Zofaras atsako Jobui

1Tada Zofaras Naamatietis atsakė. Jis tarė:
2 "Mano mintys verčia mane į tai atsakyti
ir dėl tos priežasties tiesiog nekantrauju.
3 Girdžiu pabarimą, kuris mane užgauna,
bet žinau, kaip tau atsakyti.
4 Argi nežinai, jog nuo senovės,
nuo to laiko, kai žmogus žemėje buvo sukurtas,
5 nedorėlių laimė trumpa
ir nusidėjėlių džiaugsmas yra tik akimirka?
6 Net jeigu ūgiu jis dangų pasiektų
ir galva debesis liestų,
7 jis pražus amžinai kaip dulkės.
Tie, kurie jį pažinojo, klaus: 'Kur jis dabar?'
8 Kaip sapnas išnyks nedorėlis, ir jo neberasi,
jis bus nuvytas kaip nakties regėjimas.
9 Akis, kuri jį matydavo, daugiau jo nebematys,
niekad nebeišvys jo savo buveinėje.
10 Vargšams atsiteisti turės jo sūnūs,
jų rankos sugrąžins jo turtus.
11 Jo kaulai, kadaise pilni jaunystės jėgų,
atguls su juo į dulkes.

12 Nors nedorai elgtis jam saldu kaip medus,
nors jis ir laiko saldumą paslėpęs po liežuviu,
13 nors ir nenori jo atsisakyti
ir visa laiko savo burnoje,
14 tačiau jo pilve maistas keičiasi,
angių tulžimi ten pavirsta.
15 Turtus nedorėlis prarijo ir vėl išvemia;
Dievas priverčia juos išvemti iš pilvo.
16 Angių nuodus nedorėlis čiulpia,
ir gyvatės liežuvis jį gelia.
17 Ne jam matyti upes aliejaus,
medum ir pienu tekančias upes.

18 Jis turės grąžinti savo triūso vaisius,
jų nesuris; savo verslo pelnu nesinaudos.
19 Juk jis engė ir blogai elgėsi su vargšais,
užgrobinėjo namus, kurių nebuvo statęs.

20 Nors jis buvo gobšus be soties,
tačiau turtais savęs neišgelbės.
21 Kadangi niekas neišvengė jo gobšumo,
jo laimė netvers.
22 Kai jis turės visko, ko tik nori,
užklups jį skurdas, apniks visokios nelaimės.
23 Tevalgo jis viską, ką tik nori!
Dievas siunčia jam savo pykčio liepsnas,
leidžia į jį strėlių lietų.
24 Kai jis bėgs nuo geležinio kalavijo,
pervers jį strėlės smaigalys.
25 Iš jo nugaros kyšo strėlė;
blizgantis strėlės smaigalys pervėrė tulžį.
Apims jį klaikas,
26 visiška tamsybė jo laukia,
žmogaus neįžiebta ugnis jį praris.
27 Dangus atidengs jo kaltę,
ir žemė prieš jį stosis piestu.
28 Potvynis nuneš jo namus vandens srovėmis,
kurios teka Dievo pykčio dieną.
29 Tokia Dievo duota dalis nedoram žmogui,
toks jam paskirtas iš Dievo paveldas".

21Jobas prašo klausytis

1 Tada Jobas atsakė. Jis tarė:
2 "Dėkitės į širdį mano žodžius,
ir tebūna tai jūsų paguoda man.
3 Kai kalbu, pakęskite mane,
kai pakalbėsiu, galėsite tyčiotis!
4 Argi mano skundas nukreiptas prieš žmogų?
Kodėl neturėtų trūkti man kantrybės?
5 Pažvelkite į mane ir apstulbkite,
užsiimkite rankomis sau burną!
6 Kai apie tai pagalvoju, išsigąstu;
drebulys nupurto mano kūną.
7 Kodėl nedorėliai ilgai gyvena,
sulaukia žilos senatvės ir tampa galingi?
8 Jų vaikai įsikuria jiems gyviems esant
ir mato savo vaikų vaikus.

9 Jų namai yra saugūs, be baimės;
Dievo rykštė jų neištinka.
10 Jų jautis užlipa ir apvaisina,
karvės atsiveda ir neišsimeta.
11 Savo mažylius jie siunčia bėgioti kaip avių kaimenę;
jų vaikai šoka,
12 dainuoja pritariant būgneliui su žvangučiais ir lyrai,
linksminasi aidint fleitos garsams.
13 Nedorėliai užbaigia savo dienas gerovėje
ir į Šeolą nužengia ramybėje.
14 Dievui jie sako: 'Atstok nuo mūsų!
Mes nenorime tavo kelių pažinti.
15 Kas yra Visagalis, kad jam tarnautume?
Kokia iš to mums nauda, jeigu jam melsimės?'
16 Argi jų gerovė iš tikrųjų nėra jų rankose?
Nedorėlių galvosena mane atstumia.

17 Ar dažnai atsitinka,
kad nedorėlių lempa būtų užgesinta
ar kad neganda juos ištiktų,
ar supykęs Dievas juos kančia apdalytų?
18 Ar dažnai jie yra kaip šiaudai vėjyje
ar kaip vėtros nešami pelai?
19 Sakote: 'Dievas savo bausmę jo sūnums tausoja'.
Tebūna atmokėta jam pačiam,
kad jis iš to pasimokytų!
20 Tepamato jo paties akys savo žūtį,
tegeria jis pats Visagalio pykčio vaisius!
21 Juk kas jam rūpi jo namai po mirties,
kai jo mėnesių skaičius bus pasibaigęs?
22 Argi gali kas nors pamokyti išminties Dievą -
tą, kuris teisia iš tokių aukštybių.
23 Vienas žmogus miršta pilnas jėgų,
visiškai ramus ir saugus;
24 jo šlaunys aptekusios taukais,
o smegenų kaulai švieži.
25 Kitas žmogus miršta apkartęs,
niekad laimės neparagavęs.
26 Jiedu drauge atgula į dulkes,
ir kirmėlės abu juos apninka.

27 O, žinau jūsų mintis
ir jūsų kėslus mane įskaudinti!
28 Juk sakote: 'Kur yra to didiko namai?
Kur ta palapinė, kurioje nedorėlis gyveno?'

29 Argi niekad nesiteiravote keleivių,
nejau netikite jų liudijimu,
30 kad nedoras žmogus negando dieną apsaugomas,
pykčio dieną išvaduojamas?
31 Kas jį apkaltins į akis už jo elgesį,
kas atmokės jam už jo darbus?
32 Jis nunešamas į kapines,
budima prie jo kapo.
33 Lengvas jam slėnio žvirgždas,
tūkstančiai eina laidotuvių eisenoje.
34 Kaip tad mane paguosite savo tauškalais?
Jūsų atsakymai yra tik melo likučiai".

D. TREČIASIS POKALBIO RATAS

22Elifazas kaltina Jobą

1Tada Elifazas Temanietis atsakė. Jis tarė:
2 "Argi gali žmogus būti Dievui naudingas?
Žinoma, išmintingas žmogus gali būti naudingas pats sau.
3 Ką Visagalis gauna, jei tu teisus,
kokia jam nauda, jei tu gyveni be priekaištų?
4 Argi jis už tavo pamaldumą tave kaltina
ir stoja prieš tave į teismą?
5 Argi ne dėl to, kad didelis tavo nedorumas,
kad tavo nuodėmėms nėra galo?
6 Juk tu neteisingai pasilaikydavai savo brolių užstatą,
palikdavai juos nuogus, nuvilkdavai jų drabužius.
7 Pavargusiam neduodavai vandens atsigerti,
išalkusiam atsisakydavai duoti duonos.
8 Tarsi stipriajam priklausytų žemė
ir tik išrinktieji joje tegyventų!
9 Išvarydavai našles tuščiomis rankomis,
atstumdavai našlaičių rankas.
10 Užtat spąstai ir tyko tave iš visų pusių,
žlugdo tave ūmus klaikas,
11 ar tokia tamsa, kad negali matyti,
ir potvynis tave skandina.
12 Argi Dievas negyvena dangaus aukštybėse?
Pažvelk į aukščiausias žvaigždes, kokios jos didingos!
13 O tu sakai: 'Ką Dievas gali žinoti?
Jį slepia tamsus debesis, kaip jis gali mus teisti?
14 Debesys jį taip dengia, kad jis nebemato
ir vaikšto jis ant dangaus skliauto'.
15 Argi laikysies senojo kelio,

kurį nedori vyrai pramynė?
16 Pirma laiko juos pagavo mirtis,
tarsi potvynis nunešė pastatą.
17 Dievui jie sakė: 'Atstok nuo mūsų!'
ir: 'Ką gali Visagalis mums padaryti?'
18 Tačiau jis pripildė jų namus gėrybių!
{Nedorėlių galvosena mane atstumia!}
19 Teisieji, tai matydami, džiaugiasi;
nekaltieji iš jų tyčiojasi:
20 'Iš tikrųjų jų turtai sunaikinti,
o liekanas prarijo ugnis'.

21 Taikykis su Dievu ir būk ramus;
taigi sulauksi gero.
22 Priimk pamokymą iš jo lūpų
ir dėkis jo žodžius į širdį.
23 Sugrįžk nusižeminęs pas Visagalį,
pašalink neteisingumą iš savo palapinių,
24 elkis su auksu kaip su dulkėmis
ir su Ofyro auksu kaip su upės vagos akmenėliais.
25 Tebūna Visagalis tavo auksas,
tebūna jis tau brangus sidabras!
26 Tada džiūgausi Visagalyje
ir pakelsi veidą į Dievą.
27 Kai jam melsiesi, jis tave išklausys,
ir savo įžadus įvykdysi.
28 Ką nuspręsi daryti, įvyks, -
tavo takas bus apšviestas.
29 Juk Dievas pažemina išdidžiuosius,
bet išgelbsti kukliuosius.
30 Netgi kaltąjį jis išgelbės;
dėl jo rankų švarumo jis bus išgelbėtas".

23Jobas ieško Dievo, bet rasti negali

1 Tada Jobas atsakė. Jis tarė:
2 "Mano skundas vis dar kartus.
Nepaisant mano dejonės, jo ranka sunki.
3 O, kad žinočiau, kur jį rasti,
kaip nueiti į jo buveinę!
4 Su juo vesčiau savo bylą,
išdėčiau jam visas savo kančias.
5 Noriu žinoti, kokiais žodžiais jis man atsakytų,
ir pasvarstyti, ką jis man sakytų.
6 Nejau byloje su manimi jis savo didžią jėgą naudotų?

Ne! Man kalbant, jis klausytųsi.
7 Ten doras žmogus galėtų su juo svarstyti,
ir mano teisėjas amžinai išteisintų.
8 Eidamas į priekį, jo nerandu;
einu atgal, negaliu jo pastebėti.
9 Kairėje jis slepiasi, tik negaliu jo rasti;
gręžiuosi į dešinę, bet negaliu jo matyti.
10 Betgi jis žino kiekvieną mano žingsnį!
Teištiria mane ugnimi: išeisiu tarsi grynas auksas.
11 Koja kojon ėjau su juo, nenukrypdamas į šalį,
laikiausi jo parodyto kelio.
12 Nepasitraukiau nuo jo lūpų įsakymų,
branginau širdyje jo burnos žodžius.
13 Nusprendžia jis vienas, kas gali jį atkalbėti?
Ką tik nori, tą daro.
14 Jis įvykdys, ką man lemia;
daug tokių užmojų jis gali turėti.
15 Užtat sutrinku nuo jo Artumo;
kai pamąstau, drebu iš baimės.
16 Dievas atėmė man drąsą,
Visagalis sukėlė man klaiką.
17 O, kad galėčiau pradingti tamsybėje
ir tamsus debesis uždengtų man veidą!"

24Jobas skundžiasi, kad Dievas nesielgia teisingai

1 "Kodėl Visagalis nepasakė atpildo meto
ir kodėl jo ištikimieji nemato jo dienų?
2 Žmonės perkelia ežių ženklus,
pagrobia kaimenes ir kerdžius.
3 Nusiveda našlaičių asilą,
paima našlės jautį kaip užstatą.
4 Beturčius nustumia nuo kelio,
priverčia visus vargšus slėptis.
5 Kaip laukiniai asilai dykumoje
jie išeina plušti, ieškodami maisto tyruose savo vaikams.
6 Jie derlių nuima ne savo lauke,
vėlyvas vynuoges nurenka nedorėlio vynuogyne.
7 Naktį praleidžia nuogi, be drabužių,
šaltyje antklodės neturi.
8 Jie, kalnų lietaus permerkti,
glaudžiasi prie uolos, nes neturi pastogės.

9 {Nedori žmonės pagrobia našlaitį nuo motinos krūtinės,
paima vargšo žmogaus kūdikį kaip užstatą.}

10 Jie vaikštinėja nuogi, be apdaro;
nors alkani, bet turi derlių nuimti;
11 tarp alyvmedžių eilių jie spaudžia aliejų;
mina vynuoges spaudykloje, bet kenčia troškulį.
12 Miestuose mirštantieji dejuoja,
sužeistųjų gyvastis šaukiasi pagalbos,
tačiau Dievas jų maldos negirdi".

Nedori žmonės mėgsta tamsą

13 "Yra žmonių, kurie kelia maištą prieš šviesą,
nežino nieko apie jos kelius
ir eiti jos takais atsisako.
14 Kai visur tamsu, žmogžudys keliasi
užmušti vargšo ir beturčio;
naktį jis eina vogti.
15 Ir svetimautojo akis laukia sutemos:
'Niekas manęs nematys', - jis murma,
gaubtuvu slėpdamas veidą.
16 Tamsoje vagys įsilaužia į namus,
dieną jie nesirodo;
kas yra šviesa, jie nežino.
17 Mirties tamsa jiems visiems yra rytas,
nes jie susidraugavę su mirties tamsa".

Nedoro žmogaus likimas

18 "Jie yra tik ant vandens plūduriuojantis šiaudas.
Prakeikta jų dalis žemėje,
tenepasuka joks darbininkas link jų vynuogyno!
19 Kaip sausra ir kaitra sunaikina sniego vandenis,
taip Šeolas tesuryja tuos, kurie nusidėjo!
20 Net motina juos užmiršta; kirmėlės jais smaguriauja;
užmirštas jų vardas; nedorybė palaužta tarsi medis.

21 Jie skriaudžia bevaikę moterį
ir nepadeda našlei.
22 Dievas savo jėga suvaldo engėjus, -
jis pakyla, ir nedoras žmogus miršta.
23 Dievas gali leisti jiems saugiai gyventi,
bet stebi visus jų kelius.
24 Išaukštinti trumpą valandėlę, vėl pranyksta;
nuvysta ir supleišėja kaip dedešvos žiedas,
nusvyra kaip javų varpos.
25 Argi ne taip? Kas paneigs, ką sakau,
ar įrodys, kad mano žodžiai nieko neverti?"

25Kas yra žmogus prieš Dievo didybę

1Tada Bildadas Šuhietis atsakė. Jis tarė:
2 "Viešpatavimas ir pagarbus šiurpulingumas jį ženklina;
jis paliko ramybę savo aukštajame danguje.
3 Kas gali suskaičiuoti jo pajėgų būrius?
Kam neužteka jo šviesa?
4 Kaip tad gali žmogus būti teisus prieš Dievą?
Kaip gali gimusis iš moters būti tyras?
5 Štai net mėnulis nėra šviesus
ir žvaigždės nėra tyros jo akyse.
6 Ką tad sakyti apie žmogų - tą kirminėlį,
žmogaus sūnų - tą žemės kirmį!"

26Jobas atsako Bildadui

1 Tada Jobas atsakė. Jis tarė:
2 "Kaip tu padėjai bejėgiam žmogui
ir palaikei ranką netekusiam jėgų!
3 Kaip tu patarinėjai neišmintingam žmogui
ir davei daug gero patarimo!
4 Kieno patariamas tu sakei žodžius
ir kieno alsavimas išėjo iš tavęs?
5 Mirusiųjų šešėliai dreba po žeme,
vandenys ir jų gyvūnai baimės apimti.
6 Nuogas guli prieš Dievą Šeolas,
uždangos neturi Prapulties vieta .
7 Dievas padeda šiaurinį skliautą į tuštumą,
pakabina žemę ant nieko.
8 Jis uždaro lietaus vandenis savo debesyse,
tačiau nuo jų debesis neperplyšta.
9 Jis paslepia mėnulio veidą,
išskleisdamas virš jo savo debesį.
10 Jis nubrėžė ratą ant vandenų veido,
užbrėžė ribą tarp šviesos ir tamsos.
11 Dangaus skliauto šulai dreba,
apstulbinti griausmingo jo pagrūmojimo.
12 Savo galybe jis nutildė jūrą,
savo sumanumu sunaikino pabaisą Rahabą.
13 Jo vėjas iššlavė padanges,
jo ranka pervėrė suktąjį slibiną.
14 Štai tik jo galybės užuominos,
mes tik jos šnabždesį teišgirstame.
Kas gali suvokti jo galybės griausmą?"

27Jobas prisiekia, kad jis nekaltas

1Jobas tęsė toliau savo kalbą. Jis tarė:
2 "Prisiekiu Dievu, atėmusiu man teisę,
Visagaliu, apkartinusiu man gyvenimą!
3 Kol dar turiu gyvastį
ir Dievo alsavimas mano šnervėse,
4 nekalbės mano lūpos netiesos,
neištars mano burna melo.
5 Jokiu būdu nelaikysiu jūsų teisiais,
kol mirsiu, neatsisakysiu savo nekaltumo.
6 Savo teisumą ginsiu ir to neatsižadėsiu;
mano širdis iki gyvos galvos neprikiš man nieko.

7 Teištinka mano priešą nedorėlio likimas,
mano užpuoliką piktadario likimas!
8 Kokią viltį turi nedoras žmogus tą valandą,
kai Dievas pareikalauja jo gyvasties?
9 Argi išgirs Dievas jo šauksmą,
kai ištiks jį nelaimė?
10 Argi jis ras džiaugsmo Visagalyje
ir šauksis visad Dievo?
11 Pamokysiu jus apie Dievo galybę,
Visagalio užmojo neslėpsiu.
12 Štai visi jūs tai matėte,
kodėl tad niekus tauškiate?!

13 Tokia yra nedoro žmogaus dalis pas Dievą,
engėjų paveldas, gautas iš Visagalio:
14 nors jis turėtų daug sūnų, jie teks kalavijui,
o jo palikuonys niekad neturės gana duonos.
15 Pergyvenusius jo vaikus palaidos maras,
jų našlės neraudos dėl jų mirties.
16 Nors jis susikrautų sidabro kaip dulkių,
pasirūpintų stirtą drabužių, -
17 nors jis ir apsirūpins, bet teisusis juos nešios,
nekaltasis sidabrą dalys.
18 Namai, kuriuos jis stato, kaip voratinklis,
kaip vynuogyno sargo statyta lūšnelė.
19 Jis atsigula turtingas, turtai nepaliesti,
o kai atveria akis - jie dingę.
20 Klaikas ištinka jį kaip staigus potvynis;
naktį jį nupučia vėtra.
21 Rytų vėjas jį pakelia ir nuneša toli,
išplėšia jį iš savo buveinės.
22 Be pasigailėjimo jį puola,
nors jis dar bando galvotrūkčiais gelbėtis.

23 Jam bėgant, iš paniekos staugia,
švilpia jam iš savo buveinės".

28Poema apie išmintį. Išmintis nepasiekiama

1 "Juk yra sidabro kasyklų
ir vietų auksui valyti.
2 Geležis paimama iš žemės,
o varis sodrinamas iš rūdos.
3 Žmogus įveikia tamsą,
kasa žemės gelmėse rūdą niūrioje tamsoje.
4 Įrengia kasyklas toli nuo gyvenvietės,
tuo keliu nekeliauja niekas,
toli nuo žmonių ten darbuojasi,
tabaluodami ant virvių.
5 Žemės, iš kurios ateina duona,
gelmės yra tarsi ugnies nuniokotos.
6 Jos akmenyse slypi safyrai
ir jos dulkės turi aukso.

7 Kelio ten nežino joks plėšrus paukštis,
sakalo akis jo nėra mačiusi.
8 Išdidūs žvėrys nėra juo takus mynę,
liūtas nėra juo vaikščiojęs.
9 Žmogus susidoroja su titnagu,
išgriauna kalnus iš pamatų.
10 Prakerta tunelius uolose,
jo akis pastebi visa, kas brangu.
11 Ištiria upių šaltinius,
visokias paslaptis išaiškina.

12 Bet iš kur ateina išmintis?
Kur slypi suvokimo galia?
13 Kaip žmogui rasti į ją kelią,
kad gyvųjų krašte jos nėra?
14 Bedugnė sako: "Čia jos nėra!"
Jūra sako: "Aš jos neturiu!"
15 Už auksą jos nenupirksi,
jos kainos sidabru nepasversi.
16 Jos neįperka nei Ofyro auksas,
nei brangieji oniksai, nei safyrai.
17 Auksas ir stiklas jai neprilygsta,
nei į auksinius indus neišmainoma.
18 Koralo ir krištolo neverta nė minėti,
nes išminties kaina viršija net ir perlus.
19 Etiopijos topazas negali su ja lygintis,

net gryniausias auksas jos neatsveria.

20 Iš kur tad ateina išmintis?
Kur yra supratimo buveinė?
21 Nuo visų gyvųjų akių ji uždengta,
nuo padangių paukščių ji paslėpta.
22 Prapultis ir Mirtis sako:
"Savo ausimis tik gandą apie ją tegirdėjome".

23 Vien Dievas kelią į ją težino,
jis težino josios buveinę.
24 Juk jis mato žemės pakraščius
ir stebi visa po dangumi.
25 Kai jis davė vėjams jėgą
ir padalijo vandenis saiku;
26 kai jis davė lietui įstatus
ir nustatė kelią perkūnijai,
27 tada jis matė ją ir jos vertę,
ją ištyrė ir davė jai vietą.
28 O žmogui jis tarė: "Tikėk manimi,
pagarbi Viešpaties baimė yra išmintis.
Gręžtis nuo pikto yra supratimas".

E. JOBO SUVESTINĖ

29Jobas prisimena savo praeitį

1 Jobas tęsė toliau savo kalbą. Jis tarė:
2 "O, kad būčiau kaip kadaise, praėjusiais mėnesiais,
kaip dienomis, kai Dievas mane globojo!
3 Kai švietė jo lempa virš mano galvos
ir jo šviesoje ėjau per tamsą;
4 kai buvo mano žydėjimo dienos
ir Dievas saugojo mano palapinę;
5 kai Visagalis dar buvo su manimi
ir mano vaikai dar supo mane;
6 kai mano kojos būdavo plaunamos piene
ir iš uolos man tekėjo srovės aliejaus!

7 Kai eidavau pro miesto vartus
užimti savo vietos aikštėje,
8 tada jauni vyrai, mane pamatę, duodavo kelią,
o senieji pakilę stovėdavo.
9 Kilmingieji paliaudavo kalbėję,
rankomis užsiimdavo burną.
10 Didžiūnai pritildavo,
liežuvis lipdavo jiems prie gomurio".

Jobas prisimena savo elgesį su vargšais

11 "Išgirdę apie mane, žmonės mane laimino,
mane pamatę, žmonės mane gyrė,
12 nes gelbėjau vargdienį, kuris šaukėsi pagalbos,
ir našlaitį, neturintį, kas jam padėtų.
13 Mirdami žmonės mane laimino,
džiuginau našlės širdį.
14 Teisumu gaubiausi, nes širdyje jį turėjau,
teisingumas buvo mano skraistė ir turbanas.
15 Buvau akys aklam,
kojos luošam.
16 Tėvas buvau beturčiui,
teisme nepažįstamo žmogaus teises gyniau.
17 Nedoram žmogui iltis nulaužiau,
priverčiau jį grobį iš nasrų paleisti.
18 Tada sakydavau: 'Mirsiu savo lizde,
savo dienas padauginsiu kaip smėlį.
19 Mano šaknys siekia vandenį,
ant mano šakų krinta rasa visą naktį.
20 Mano jėgos gaivios,
naujas lankas nuolat mano rankoje'.

21 Žmonės klausydavo manęs ir laukdavo,
tylėdami klausėsi, kai jiems patardavau.
22 Man pabaigus kalbėti, jie neturėjo ką sakyti,
tarsi rasos lašai krito ant jų mano žodis.
23 Jie laukdavo manęs kaip lietaus,
tarsi pavasario lietų gėrė mano žodžius.

24 Šypsodavausi jiems, kai netekdavo pasitikėjimo savimi,
mano veido šypsena jiems suteikdavo jėgų.
25 Buvau jų vadas ir rodžiau jiems kelią,
vedžiau juos kaip karalius savo karines pajėgas
ir guodžiau juos liūdinčius".

30Skaudi dabartis

1O dabar išjuokia mane vyrai,
amžiumi už mane jaunesni,
kurių tėvų nebūčiau laikęs
net tarp šunų, ganančių mano avių kaimenę.
2 Kokia nauda man iš jų rankų stiprumo?
Jų jėgos išsekusios.
3 Neturto ir bado nualinti,
jie graužia sausą ir apleistą dirvą,
4 skinasi dedešvą bei krūmų lapus

ir rauna karklų šaknis maistui.
5 Išvaryti iš žmonių tarpo,
vejami riksmais, tarsi būtų vagys.
6 Upės slėnių šlaituose jie priversti gyventi,
žemės urvuose ir tarp uolų.
7 Krūmuose jie tarsi gyvuliai bliauna,
po krūmokšniais buriasi į draugę.
8 Niekingi bevardžiai valkatos,
jie buvo botagu iš šalies išvaryti.

9 Bet dabar jie išjuokia mane dainomis;
aš esu tapęs jiems priežodžiu.
10 Manimi jie bjaurisi, nuo manęs traukiasi;
netgi nesidrovi spjauti man į veidą!
11 Kadangi Dievas nuginklavo mane ir padarė bejėgį,
jie nebesivaržo mano akivaizdoje.
12 Iš dešinės paauglių gauja mane užpuola,
parbloškia mane ir stato apgulos pylimus mano žūčiai.
13 Man taką jie užkerta,
jiems sekasi mane naikinti.
14 Jie puola mane tarsi pro išlaužtą sienoje spragą,
ritasi kaip šėlstančios bangos.
15 Klaikas mane pribloškia,
mano orumą lyg vėjas nupučia, -
tarsi debesis išnyksta mano gerovė".

Dievas negirdi mano šauksmo

16 "O dabar mano gyvastis senka,
užgriuvo mane skausmo dienos.
17 Naktį jaučiu sopę sukant man kaulus,
mane graužiantis skausmas niekad nemiega.
18 Jėga jis nutveria mano drabužį,
pagriebia mane už apsiausto apykaklės.
19 Jis įstūmė mane į liūną;
su dulkėmis ir pelenais esu sumaišytas.
20 Tavęs šaukiuosi, bet tu manęs neišklausai;
aš laukiu, bet tu į mane tik pasižiūri.
21 Man nuožmus pasidarei,
savo galinga ranka mane vargini.
22 Pakeli mane ir užsodini ant vėjo,
vėtai mane staugiančioje audroje.
23 Žinau, nuvesi mane į mirtį -
į namus, skirtus visiems gyviesiems.

24 Iš tikrųjų žmogus nekelia rankos prieš nuskurdusį,

kai tas, nelaimės prispaustas, šaukiasi pagalbos.
25 Argi aš neverkiau nelaimingųjų,
ar neplyšo man širdis dėl skurdžių?
26 Bet kai aš laukiau gero, atėjo pikta;
kai tikėjausi šviesos, atėjo tik tamsa.
27 Mano širdis sumišusi, neranda ramybės;
kasdien mane pasitinka kančia.
28 Paniuręs vaikštinėju be saulės;
sueigoje atsistoju ir šaukiuosi pagalbos.
29 Šakalams broliu pasidariau,
stručiams draugu.
30 Juoduoja ir pleišėja mano oda,
nuo karščio apdegė mano kaulai.
31 Mano lyra groja raudas,
o mano birbynė dejuoja su verkiančiais".

31Paskutiniai Jobo žodžiai

1 "Sudariau sandorą su savo akimis
niekad gašliai nežvelgti į mergelę.
2 Kokia dalis skirta aukštai iš Dievo,
paveldas iš Visagalio aukštybėse?
3 Argi nėra skirta pražūtis neteisiajam
ir nelaimė darančiam pikta?
4 Nejau Dievas nemato mano kelio
ir neskaičiuoja visų mano žingsnių?

5 Jeigu esu ėjęs drauge su melu
ir mano kojos skubinosi į apgaulę,
6 tepasveria mane teisingomis svarstyklėmis
ir težino Dievas mano dorumą!

7 Jeigu mano žingsniai nuklydo nuo kelio
ar mano širdis sekė mano akis;
ar kokia dėmė sutepė man rankas, 8 tada tebūna leista man pasėti,
o kitas tevalgo derlių.
Tebūna iš šaknų išrauti mano pasėliai!

9 Jeigu mano širdis yra buvusi moters suviliota
ar tykojau prie kaimyno durų,
10 tada mano žmona kitam tesuka girnas,
tegula su ja kiti.
11 Juk tai būtų ištvirkavimas,
tai būtų teisėjų baudžiama kaltė.
12 Juk tai būtų ugnis,
naikinanti iki Prapulties vietos, -
ji sudegintų iki šaknų visą mano derlių.

13 Jeigu būčiau atmetęs savo vergo ar vergės bylą,
kai jie apskundė mane,
14 ką tad turėčiau daryti, kai Dievas pakyla teisti?
Kai jis šaukia atsiskaityti, ką turėčiau jam atsakyti?
15 Argi tas, kuris padarė mane įsčiose, nepadarė ir jų?
Argi ne tas pats Dievas sukūrė mus įsčiose?

16 Jeigu esu buvęs nejautrus vargšų reikalams
ar įstūmęs našlę į neviltį;
17 ar esu valgęs pats vienas savo kąsnį,
juo su našlaičiu nesidalydamas, -
18 juk našlaitį nuo savo jaunystės auklėjau kaip tėvas
ir našlės reikalais nuo vaikystės rūpinausi.
19 Jeigu esu matęs ką nors mirštant iš skurdo
ar nuskurdusį žmogų, neturintį kuo užsikloti,
20 kurio sąnariai nebūtų manęs laiminę
ir kuris nebūtų susišildęs mano avių vilnomis?
21 Jeigu esu pakėlęs ranką prieš
našlaitį, žinodamas,
kad turiu svorio miesto vartuose,
22 tada teišnyra man mentikaulis iš peties,
tenulūžta man ranka virš alkūnės.
23 Juk bijojau, kad Dievas gali ištikti mane nelaime,
kad negalėsiu išsilaikyti prieš jo didybę.

24 Jeigu esu dėjęs savo viltis į auksą,
tardamas aukso grynuoliui: 'Tu esi mano apsauga', -
25 ar didžiavęsis, kad mano turtai dideli,
kad mano ranka yra daug įsigijusi;
26 ar esu žvelgęs į šviečiančią saulę
bei mėnulį, savo didybėje traukiantį padangėmis,
27 ir mano širdis buvo slapta susiviliojusi,
o ranka siuntusi jiems pagarbų bučinį,
28 tai irgi būtų teisėjų baudžiama kaltė,
nes būčiau atmetęs Dievą aukštybėse.

29 Jeigu esu džiaugęsis savo priešo žūtimi
ar džiūgavęs, kad jį ištiko nelaimė, -
30 juk neleidau savo burnai nusidėti,
prakeikimu linkėti jam mirties.
31 Argi mano palapinės vyrai nesistebėjo:
'Kas nėra buvęs pavalgydintas mėsa!'
32 Ateivis nepraleido nakties lauke,
keleiviui buvo atviros mano durys.

33 Jeigu esu užslėpęs savo nusižengimus kaip Adomas,

laikydamas savo kaltę giliai krūtinėje,
34 arba taip būčiau bijojęs minios šauksmo
ar klano panieka būtų kėlusi
man tokį klaiką,
kad būčiau tylėjęs ir neišėjęs
pro duris?!

35 O, kad kas nors mane išklausytų!
Štai ir viskas! Teatsako man Visagalis!
O, kad mano kaltintojas parašytų savo kaltinimą!
36 Nešiočiau jį ant savo peties,
užsidėčiau jį sau kaip vainiką,
37 apie visus savo žingsnius duočiau jam ataskaitą
pakelta galva jo Artume.

38 Jeigu mano dirvos yra manimi pasiskundusios
ar jų vagos drauge verkusios;
39 jeigu esu valgęs jų derliaus neužmokėjęs
ar buvęs jų savininkų mirties priežastis,
40 teauga ten erškėčiai vietoj kviečių,
piktžolės vietoj miežių!"
Jobo žodžių pabaiga.

F. ELIHU'O KALBOS

32Elihu'as įsikiša į pokalbį 1Taigi tie trys vyrai nustojo ginčytis su Jobu, kadangi jis laikė save teisiu. 2Tada Elihu'as, sūnus Barachelio Buzito, iš Ramo klano, nebepajėgė suvaldyti savo pykčio. Jis niršo ant Jobo, nes šis laikė teisiu save, o ne Dievą; 3jis niršo ir ant trijų Jobo bičiulių, nes jie nebuvo radę atsakymo, nors ir tvirtino, kad Jobas yra kaltas. 4Kadangi tie vyrai buvo vyresni už jį, Elihu'as nesiryžo kreiptis į Jobą. 5Betgi pamatęs, kad anų trijų vyrų burnos neranda atsakymo, nebepajėgė suvaldyti savo pykčio.

6Elihu'as, Barachelio Buzito sūnus, atsakė:

"Esu jaunas, o jūs esate seni.
Užtat nedrįsau ir bijojau
pasakyti jums savo nuomonę.
7 Maniau: 'Tekalba metai,
temoko žilagalviai išminties'.
8 Bet iš tikrųjų žmogaus dvasia,
Visagalio alsavimas suteikia jam supratimo.
9 Nei žili plaukai padaro išmintingą,
nei seniūnai visad supranta, kas teisinga.
10 Tad ir sakau: 'Pasiklausykite manęs,
ir aš pasakysiu savo nuomonę'.

11 Štai aš laukiau jūsų žodžių,
klausiausi jūsų išmintingų posakių,

jums stengiantis rasti teisingą atsakymą.
12 Sukaupiau visą savo dėmesį,
bet, tikėkit manimi,
nė vienas jūsų neparodė,
kad Jobas neteisus,
nė vienas jūsų nepaneigė, ką Jobas sakė.
13 Kaip tad galite sakyti: 'Radome išmintį?'
Dievas jam atsakys, o ne žmogus!
14 Ne man jis buvo išdėstęs savo bėdas,
bet aš jam neatsakysiu jūsų žodžiais".

15 Sutrikę daugiau ką pasakyti jie nebegali;
jiems trūksta žodžių.
16 Laukiau, kol jie nustos kalbėti, -
kol jie pabaigs ir nieko nebesakys.
17 Dabar aš atvirai išklosiu savo nuomonę
ir pareikšiu, ką aš žinau.
18 Juk man žodžiai liejasi per kraštus,
mano dvasia verčia mane.
19 Štai mano vidus kaip vynas,
ieškantis angos atsidvėsti,
kaip nauji vynmaišiai, gatavi plyšti.
20 Turiu kalbėti, kad galėčiau prasivėdinti,
atverti lūpas ir atsakyti.
21 Nebūsiu šališkas nė vienam,
negirsiu jokio žmogaus.
22 Juk girti aš nemoku, o jeigu girčiau -
mano Kūrėjas tikrai man galą padarytų!

33Elihu'as meta iššūkį Jobui

1"O dabar tad, Jobai, klausykis mano kalbos,
įsidėmėk kiekvieną mano žodį.
2 Štai aš atveriu burną,
mano liežuvis ir mano balsas taria žodžius.
3 Mano žodžiai eina iš doros širdies,
mano lūpos sąžiningai išreiškia mano įžvalgą.
4 Dievo dvasia mane sukūrė,
Visagalio alsavimas laiko mane gyvą.
5 Jei pajėgi, atsakyk man;
pasiruošk; kibk į mane!
6 Štai Dievo akyse esu kaip tu;
aš irgi buvau paimtas iš molio.
7 Nereikia tad tau manęs išsigąsti,
mano ranka nebus tau sunki.

8 Iš tikrųjų tu kalbėjai man girdint,
aš girdėjau tavo žodžių garsą.
9 Tu sakai: 'Esu tyras, nenusižengęs;
esu nekaltas, neturiu jokios kaltės.
10 Bet jis randa dingsčių prieš mane,
laiko mane savo priešu;
11 jis įdeda mano kojas į trinką,
stebi visus mano takus'.

12 Šiuo atveju nesi teisus, aš tau sakau,
nes Dievas yra didesnis negu žmogus.
13 Kam gi bylinėjiesi su juo,
kad jis tau neatsako žodis žodin?
14 Juk Dievas kalba daug kartų, -
nors žmonės to nesupranta, -
15 sapne, nakties regėjime,
žmonėms kietai įmigus ir snaudžiant lovoje.
16 Tuomet tad jis atveria žmonių ausis
ir, juos įspėdamas, sukelia klaiką,
17 kad užkirstų žmogui kelią pikta daryti,
kad apsaugotų jį nuo puikybės,
18 kad išgelbėtų jo gyvastį nuo Duobės,
o jo asmeniui neleistų žūt nuo kalavijo".

Elihu'as aiškina, kodėl žmonės kenčia

19 "Žmogus yra pamokomas ir skausmais savo lovoje,
ir nepaliaujama kaulų gėla.
20 Sergančiam žmogui koktu pasižiūrėti į maistą,
net skanėstai jį pykina.
21 Jo kūnas taip sunyksta, kad sunku į jį bežiūrėti,
o jo kaulai, kadaise nematomi, dabar kyšo.
22 Prie Duobės jis prieina,
jo gyvastis - prie mirusiųjų buveinės.
23 Tuomet jeigu ateitų prie jo angelas, -
tarpininkas, vienas iš Dievo tūkstančių, -
parodyti žmogui, kas jam yra teisu,
24 užjaustų jį ir sakytų:
'Neleisk jam žengti į Duobę,
jam išpirką radau.
25 Teatjaunėja jo kūnas,
tegrįžta jis į savo jaunystės dienas!'
26 Tuomet žmogus melstųsi Dievui, ir tas išklausytų,
eitų į jo Artumą su džiaugsmu,
nes Dievas atlygintų mirtingajam už jo teisumą.

27 Tas žmogus skelbtų kitiems ir sakytų:
'Nusidėjau, teisingai nesielgiau,
bet Dievas manęs nebaudė kaip buvau užsitarnavęs.
28 Jis išgelbėjo mano gyvastį nuo Duobės,
aš matau gyvenimo šviesą'.

29 Iš tikrųjų Dievas daro visa tai
žmogui kelis sykius,
30 norėdamas sugrąžinti jį iš Duobės,
kad jis pamatytų gyvenimo šviesą.
31 Dėmėkis tad, Jobai, klausykis manęs!
Tylėk, o aš kalbėsiu.
32 Jei turi ką pasakyti, atsakyk man;
kalbėk, nes man malonu tave pateisinti.
33 O jei ne, klausykis manęs;
tylėk, pamokysiu tave išminties".

34Elihu'as gina Dievo teisingumą

1 Tada Elihu'as toliau kalbėjo:
2 "Klausykitės jūs, išminčiai, mano žodžių,
atverkite jūs, žinovai, man ausį.
3 Juk ausis taip svarsto žodžius,
kaip gomurys maistą ragauja.
4 Pažinkime, kas mums teisinga,
nuspręskime tarp savęs, kas gera.
5 Juk Jobas pasakė: 'Esu teisus,
bet Dievas atėmė mano teisę.
6 Nepaisant mano teisingumo, esu
laikomas melagiu;
nepagydomai žaizdotas, nors esu be kaltės'.
7 Kas per žmogus yra Jobas?
Jis gurkšnoja pajuoką kaip vandenį,
8 bendrauja su piktadariais
ir susideda su nedorais vyrais.
9 Juk jis sako: 'Žmogui nėra jokios naudos
būti Dievo draugu'.

10 Taigi jūs, protingieji vyrai, klausykitės manęs!
Ne Dievui daryti tai, kas nedora,
ne Visagaliui daryti, kas pikta!
11 Juk jis atlygina pagal žmogaus darbą,
su kiekvienu elgiasi pagal jo elgesį.
12 Juk Dievas iš tikrųjų nedaro, kas nedora,
Visagalis nėra neteisingas.
13 Argi kas nors kitas patikėjo jam žemę

ir pavedė jam visą pasaulį?
14 Jei tik jis panorėtų
atšaukti savo dvasią ir gyvybės alsavimą,
15 visi gyvūnai tuojau pražūtų
ir žmonija sugrįžtų į dulkes.

16 Jei tad turi supratimo, išgirsk!
Klausykis, ką sakau.
17 Argi nekenčiantis teisingumo galėtų valdyti?
Nejau pasmerksi Teisųjį ir Galingąjį -
18 tą, kuris karaliui sako: 'Esi niekšas!'
ir kilmingiesiems: 'Esate nedori!' -
19 tą, kuris nerodo šališkumo nei didžiūnams,
nei gerbia turtuolį labiau už vargšą?
Juk jie visi yra jo rankų darbas.
20 Akies mirksniu jie miršta, net vidurnaktį;
žmonės parbloškiami ir išnyksta,
galingieji pašalinami ne žmogaus ranka.

21 Juk jo akys stebi mirtingojo kelią
ir mato kiekvieną jo žingsnį.
22 Nėra tamsos ar juodos nakties,
kurioje nedorėliai slėptis galėtų.
23 Juk jis nėra paskyręs nė vienam laiko
stoti prieš Dievo teismą.
24 Jis sutriuškina galinguosius be kvotimo
ir kitus pasodina jų vietoje.
25 Kadangi jis pažįsta jų darbus,
juos parbloškia ir sutriuškina nakčia.
26 Parbloškia juos už jų nedorumą
viešoje vietoje kaip nusikaltėlius,
27 nes jie buvo neištikimi jam
ir nepaisė nė kiek jo įsakymų.
28 Taip jie privertė vargšus šauktis Dievo,
ir jis išgirdo prislėgtųjų pagalbos šauksmą.
29 Jei jis tyli, kas gali jį smerkti?
Jei jis slėptų savo veidą, kas galėtų jį matyti,
ar tai būtų tauta, ar žmogus? -
30 Kad neviešpatautų nedoras žmogus
nei tie, kurie suvilioja žmones".

Elihu'as ragina Jobą daryti atgailą

31 "Tarkime, kas nors sakė Dievui:
'Atkentėjau bausmę, daugiau nebeužgausiu;
32 pamokyk mane, kad galėčiau matyti;

jei esu pikta padaręs, daugiau to nebedarysiu'?
33 Argi jis turėtų atlyginti, kaip tau patinka,
kadangi tu tai atmeti?
Juk tu turi rinktis, o ne aš;
užtat pasakyk, ką žinai.
34 Protingi žmonės man sakys
ir išmintingas vyras, mane išgirdęs, tars:
35 'Jobas kalba nežinodamas,
jo žodžiai be supratimo'.
36 O, kad Jobas būtų iki galo išmėgintas,
nes jis kalba kaip nedoras vyras!
37 Juk jis prideda maištą prie savo nuodėmės,
ploja rankomis mūsų akyse
ir vis labiau daugiažodžiauja prieš Dievą".

35Dievas viršija žmogaus akiračius

1Elihu'as tęsė kalbą ir tarė:
2 "Argi manai, kad teisinga sakyti:
'Esu teisus Dievo akyse?'
3 Jei tu klaustumei: 'Kokia man iš to nauda?
Ką laimėjau nenusidėdamas?'
4 Žinau, kokiais žodžiais tau atsakyti -
tau ir tavo bičiuliams, esantiems su tavimi.
5 Pasižiūrėk į dangų ir pamatyk!
Pastebėk, kaip aukščiau už tave yra debesys!
6 Jeigu nusidedi, ką jam pakenki?
Net jeigu tavo kalčių ir daug, kaip jį paveiki?
7 Jeigu esi teisus, ką jam duodi,
ką jis gauna iš tavo rankos?
8 Panašų į tave žmogų paveikia tavo nedorumas
ir kitus mirtinguosius tavo teisumas.

9 Ir jie dejuoja sunkios priespaudos slegiami,
šaukiasi pagalbos galingųjų engiami.
10 Bet nė vienas nesako: 'Kur yra Dievas, mano Kūrėjas,
kuris duoda jėgų tamsią naktį,
11 kuris pamoko mus daugiau negu žemės žvėris,
daro mus išmintingesnius už padangių paukščius?'
12 Nors jie šaukiasi, bet jis neatsako,
nes jie išdidūs ir nedori žmonės.
13 Bet tuščia sakyti, kad Dievas negirdi
ar kad Visagalis nepasižiūri.
14 Nors tu sakai, kad jo nematai,
prieš jį turi bylą ir jo lauki!

15 Bet dabar tu manai,
kad Dievas nebaudžia
ir mažai tekreipia dėmesio į nuodėmę.
16 Bergždžia tau, Jobai, aušinti burną;
aišku, kad nežinai, ką sakai".

36Elihu'as aiškina Jobo kančios prasmę

1Elihu'as tęsė kalbą ir tarė:
2 "Pakęsk mane dar šiek tiek, pamokysiu tave,
nes dar turiu šį tą pasakyti Dievo vardu.
3 Savo žinojimą atnešu iš toli
ir pateisinsiu savo Kūrėją.
4 Iš tikrųjų mano žodžiai - ne melas;
prieš save jūs matote žmogų, kuris tikrai žino.

5 Štai, Dievas yra galingas! Neniekina nė vieno;
galingas jis jėga ir širdimi.
6 Nedorėliui gyventi jis neleidžia,
bet kenčiantiems yra teisingas.
7 Akių nuo teisiųjų jis nenugręžia,
į sostą su karaliais juos amžiams sodina
ir išaukština juos.
8 Įsipainiojusiems į grandines
ir skausmo pinklių pagautiems
9 jis parodo, ką jie buvo padarę -
jų kaltes, - kad jie buvo įžūliai pasielgę.
10 Atveria ausis jų rūsčiam žodžiui,
įsako jiems gręžtis nuo pikto.
11 Jeigu paklauso ir jam tarnauja,
savo dienas jie užbaigia gerovėje
ir metus savo baigia laimingi.
12 Bet jeigu nepaklauso, jie žūva nuo kalavijo -
miršta, nes nesuvokia.

13 Nedorieji tik tūžta širdyje,
kai jis ištinka juos, ir pagalbos nesišaukia.
14 Jie miršta dar savo jaunystėje,
gėdingo gyvenimo pasendinti.
15 Bet Dievas išgelbsti kenčiantįjį per jo kančią
ir ausis jam atveria nelaime.
16 Ir tave jis viliojo iš kančios nasrų,
kai smaginaisi beribiu pertekliumi,
savo geriausiais valgiais apkrautu stalu.
17 Bet kai tu teisi kaip nedorėlis,
ištiks tave teismas ir teisingumas.

18 Saugokis, kad nebūtum pertekliaus suviliotas
ir kyšių didumas tavęs neišvestų iš kelio.
19 Argi ištikus bėdai tau padės tavo turtai
ir visos galingos pastangos?
20 Nelauk, kad ateitų naktis - laikas,
kai tautos staiga pranyks.
21 Saugokis, kad nesigręžtum į pikta!
Juk dėl to turėjai kentėti skausmą".

Elihu'as primena Jobui Dievo didybę

22 "Atsimink, kokia didinga yra Dievo galybė!
Kas gali taip pamokyti, kaip jis daro?
23 Kas gali pasakyti Dievui, kaip elgtis,
ar jam prikišti: 'Tu neteisingai pasielgei'?
24 Atsimink, kad turi šlovinti jo darbą,
apie kurį mirtingieji giedojo
giesmes.
25 Visa žmonija mato Dievo darbą,
kiekvienas žvelgia į jį iš toli".

Dievas valdo audras

26 "Iš tikrųjų Dievas yra didis, pranoksta mūsų žinojimą;
skaičius jo metų neištiriamas.
27 Juk jis buveinėje savo sukuria vandens lašus,
iš gausybės jie susiburia į lietų.
28 Debesys išpila lietų,
gausiai apipila mirtinguosius.
29 Argi gali kas suprasti debesų skleidimą,
perkūno griausmus iš jo buveinės?
30 Štai jis žaibuoja per visą padangę,
jūros gelmės yra jo sostas.
31 Juk taip jis maitina tautas,
parūpina apsčiai maisto.
32 Savo rankose jis laiko žaibą,
nurodo jam, kur trenkti.
33 Už jį kalba jo perkūnija
ir uždega pyktį nedorybei".

37

1"Ir dėl to man širdis dreba, iš savo vietos šoka.
2 Klausykitės jūs visi jo griausmingo balso
ir iš jo burnos einančio garso.
3 Visur po dangumi, lig žemės pakraščių,
jis paleidžia jį drauge su savo žaibu.

4 Tada trenkia riaumojantis garsas, -
Dievas griaudžia savo didingu balsu.
Savo žaibų jis nesulaiko,
kol nenutyla jo balsas.
5 Dievas nuostabiai griaudžia savo balsu,
daro nuostabius darbus, kurių suvokti negalime.
6 Juk jis sniegui įsako: 'Krisk ant žemės!'
o lietui ir liūčiai: 'Sodriai palyk!'
7 Jis sustabdo žmonių rankas nuo darbo,
kad kiekvienas žmogus pažintų, ką jis padaro.
8 Tada žvėrys lenda į savo urvą
ir atsigula savo lindynėje.
9 Vėtra išeina iš savo buveinės
ir iš šiaurės vėjų kandus šaltis.
10 Dievas atsikvepia, ir pasidaro ledas,
platūs vandenys greitai užšąla.
11 Jis debesis prikrauna drėgmės
ir skleidžia savo žaibo debesis.
12 Pagal jo užmojį jie plaukia iš visų pusių,
kad įvykdytų visa, ką jis jiems įsako,
visur gyvenamos žemės paviršiuje.
13 Ar kaip rykštė, ar kaip malonė savo žemei -
jis padaro, kad tai atsitinka".

Baigminis Elihu'o iššūkis Jobui

14 "Tai suvok, Jobai, stabtelėk akimirksnį
ir pamąstyk apie nuostabius Dievo darbus.
15 Argi tu žinai, kaip Dievas valdo debesis
ir padaro, kad žaibas plyksteli jo debesyje?
16 Argi tu žinai, kaip danguje jis pasveria debesis, -
nuostabius darbus to, kuris vienintelis viską žino?
17 Ne! Tu tik gali leipti nuo kaitros su savo drabužiais,
kai žemė yra apmirusi nuo pietų vėjo.
18 Argi tu gali jam padėti išskleisti dangaus skliautą,
tvirtą kaip nulietas veidrodis?
19 Pasakyk tad mums, ką turime jam sakyti;
mes negalime ginčytis, nes tūnom tamsoje.
20 Ar bus apie tai jam pasakyta, kai kalbėsiu?
Nejau žmogus kada nors norėjo būti sunaikintas?

21 Dabar tad žmonės negali žiūrėti į saulę,
per skaisčiai ji šviečia,
kai pakyla vėjas ir nuvalo padanges.
22 Iš šiaurės vėjas atpučia auksinę pašvaistę;

Dievą gaubia šiurpulinga didybė.
23 Visagalis - mums nepasiekiamas!
Jis didingas jėga ir teisingumu,
didelio teisumo jis nepažeis.
24 Todėl žmonės jo pagarbiai bijo;
jis negerbia žmogaus,
laikančio save išmintingu".

G. VIEŠPATIES KALBA

38Jobai, ar gali atsakyti į šiuos klausimus?

1 Tada VIEŠPATS kreipėsi į Jobą iš audros. Jis tarė:
2 "Kas yra tasai, kuris temdo {mano} užmojį,
kalbėdamas nieko nesupratęs?
3 Susijuosk diržu strėnas kaip vyras,
aš tavęs klausiu, o tu man atsakyk!

4 Kur buvai, kai dėjau žemės pamatus?
Pasakyk man, jeigu išmanai!
5 Kas nustatė jos matmenis - tikrai tu žinai!
Argi kas ištiesė ant jos matavimo virvę?
6 Į ką buvo jos šulai įleisti
ir kas padėjo jos kertinį akmenį,
7 kai drauge giedojo rytmetinės žvaigždės
ir visi dangaus gyvūnai net šaukė iš džiaugsmo?
8 Arba - kas uždarė jūrą už durų,
kai ji prasiveržė iš {žemės} gelmių;
9 kai apdengiau ją debesų apdaru
ir suvysčiau tiršto rūko vystyklais;
10 kai padariau bangų mūšą jos ribomis
ir įstačiau duris su skląsčiais,
11 tardamas: 'Iki čia ateik, bet ne toliau,
čia tavo galingos bangos suduš!'?
12 Argi kada nors savo gyvenime esi įsakęs,
kad aušra ateitų ir diena prasidėtų?
13 Argi esi įsakęs, kad aušra paimtų žemę už kampų
ir iškratytų iš jos nedorėlius?
14 Žemė pakeičiama kaip molis po antspaudu
ir nudažoma, tarsi būtų drabužis.
15 Nedorėliai nustoja savo šviesos,
palūžta pakeltoji ranka.

16 Argi esi įėjęs į jūros šaltinius,
vaikščiojęs po bedugnės gelmes?
17 Argi buvo tau atvertos mirties durys,
ar matei Šeolo vartus?

18 Argi išmatavai žemės plotą?
Jeigu visa tai žinai, - pasakyk man!

19 Kuris kelias veda į šviesos buveinę,
kur yra tamsos vieta,
20 kad galėtumei nuvesti jas į jųjų valdas
ir parodyti joms takus į jų namus?
21 Tikrai tu žinai, nes ten kadaise gimei,
ir tavo metų skaičius apstus!

22 Argi esi kada nors įėjęs į sniego sandėlius
ar matęs krušos išteklius,
23 kuriuos taupau nelaimės metui,
puolimo ir karo dienoms?
24 Kaip rasti kelią į vietas, iš kur siunčiama šviesa
ar iš kur rytys išsiskirsto po žemę?
25 Kas iškirto griovį lietaus srautams,
kelią perkūnijos debesiui,
26 kad palytų žemėje, kur niekas negyvena,
dykumoje, kur nėra jokio žmogaus,
27 kad pasotintų vienišus tyrus
ir žemė išželdintų žolę?

28 Argi lietus turi tėvą?
Argi rasos lašai buvo pradėti kaip vaikai?
29 Kas yra ledo motina?
Kas pagimdė dangaus šerkšną?
30 Vanduo tampa kietas kaip akmuo,
bedugnės paviršius užšąla.
31 Argi gali surišti Sietyno grandines
ar atrišti Šaulio diržą?
32 Argi gali išvesti laikui atėjus žvaigždes
ar parodyti kelią Grįžulo Ratams ir palydai?
33 Argi žinai dangaus skliauto įstatus,
ar gali padaryti, kad jie valdytų žemę?

34 Argi gali pakelti balsą debesyje
ir apsigaubti audros vandenimis?
35 Argi gali siųsti žaibus pagal užduotį,
ar jie tau sakys: 'Tavo paslaugoms!'
36 Kas pasako ibisui, kada Nilas patvins,
ar gaidžiui praneša, kad bus lietaus?

37 Kas išmintingai suskaičiuoja debesis,
išpila dangaus vandens ąsočius,
38 kai žemės dulkės sukietėja
ir grumstai sulimpa?

39 Argi gali sumedžioti grobį liūtei
ar numalšinti jauniklių alkį,
40 kai jie tykoja savo urve
ar guli pasalom savo lindynėje?
41 Kas aprūpina varną penu,
kai jos jaunikliai šaukiasi Dievo,
žiodami alkanus snapus?"

39

1"Ar tu žinai metą, kada kalnų ožkos vaikuojasi,
ar stebi, kai stirnos atsiveda?
2 Ar žinai mėnesių skaičių, kurį jos turi išnešioti,
ar nustatai joms metą vaikuotis,
3 kai jos susiriečia, gimdydamos savo vaisių,
ir atveda savo jauniklį?
4 Sustiprėja jų jaunikliai,
užauga po grynu dangumi,
išeina ir pas jas nebegrįžta.

5 Kas paleido laukinį asilą,
kas atrišo jam pančius?
6 Aš padariau dykumą jo namais,
druskingąsias žemes jo buveine.
7 Iš miesto sąmyšio jis šaiposi,
varovo šauksmų negirdi.
8 Klajoja po kalnus tarsi po savo ganyklą
ir susiieško ėsti, kas žalia.

9 Argi stumbras sutiktų tau tarnauti,
ar jis leistų naktį prie tavo ėdžių?
10 Argi galėtumei pririšti stumbrą virvėmis prie vagos,
ar jis tau suakėtų tavo slėnius?
11 Argi juo pasikliausi dėl jo didelės jėgos
ir patikėsi jam savo sunkų triūsą?
12 Argi esi tikras, kad jis sugrįš
ir parneš tau javus į tavo klojimą?

13 Stručio sparnai smagiai plazdena,
bet jie neturi plunksnų.
14 Juk jis palieka savo kiaušinius žemėje,
leidžia smiltims juos šildyti.
15 Užmiršta, kad koja gali juos sumindžioti
ar laukinis žvėris sutrypti.
16 Savo jauniklius jis šiurkščiai atmeta, tarsi ne jo būtų,
ir nesirūpina, kad jo pastangos buvo tuščios.
17 Juk Dievas padarė jį kvailą

ir nedavė jam supratimo.
18 Tačiau kai išskleidęs sparnus
metasi bėgti,
apjuokia arklį ir jo raitelį.

19 Argi tu duodi žirgui stiprybę,
ar tu apklojai sprandą jam karčiais?
20 Argi tu šokdini jį kaip žiogą
ir gąsdini žmones jo piktu prunkštimu?
21 Kanopa noriai jis kasa slėnio žemę,
visa savo stiprybe veržiasi į mūšį.
22 Iš baimės tyčiojasi nesutramdomas;
nešoka į šalį nuo kalavijo.
23 Ant jo barška strėlinė,
blizga iešmas ir ietis.
24 Virpėdamas iš nekantrumo, jis šuoliuoja;
išgirdęs rago gausmą, nebenustovi.
25 Kaskart ragui gaudžiant, jis prunkščia: 'Aha!'
Iš tolo jis girdi mūšį,
vadų įsakymus ir kareivių šauksmus.

26 Argi iš tavęs išmoko sakalas skraidyti
ir išskleisti sparnus pietų link?
27 Argi tavo įsakymu erelis sklando
ir aukštai suka lizdą?
28 Ant uolos jis gyvena,
įsitaiso stačios uolos tvirtovėje.
29 Iš ten jis žvalgosi grobio;
jo akys mato laimikį iš tolo.
30 Jo jaunikliai gurkia kraują;
kur yra užmuštųjų, ten ir jis".

40Jobai, jau metas, kad tu man atsakytum

1Atsakydamas Jobui, VIEŠPATS tarė:
2 "Argi priekaištų ieškotojas bylinėsis su Visagaliu?
Kas tik ginčijasi su Dievu, turi atsakyti".
3 Jobas atsakė VIEŠPAČIUI. Jis tarė:
4 "Štai esu menkutis! Ką galiu tau atsakyti?
Užsiimu sau ranka burną.
5 Nors kartą kalbėjau, nebekalbėsiu;
nors dusyk, daugiau to nebedarysiu".
6 Tada iš audros VIEŠPATS Jobui dar kartą atsakė:

7 "Susijuosk diržu strėnas kaip vyras;
aš tave klausiu, ir tu man atsakyk!
8 Argi tu paneigsi net mano teisingumą?

Nejau mane pasmerksi, kad pats būtum pateisintas?
9 Argi tavo ranka kaip Dievo
ir gali griausti tokiu balsu kaip jis?
10 Jei taip, pasipuošk didybe ir orumu,
apsirenk garbe ir spindesiu.
11 Duok valią savo pykčio įniršiui,
pažvelk į kiekvieną išdidų žmogų ir jį pažemink.
12 Taip, pažvelk į kiekvieną išdidų žmogų, pažemink jį;
sumindyk nedorėlius ten, kur jų yra.
13 Palaidok juos visus drauge žemėje,
užrakink juos tamsiajame mirusiųjų pasaulyje.
14 Tada ir aš pripažinsiu tau,
kad tavo dešinė gali tave išgelbėti.

15 Pagalvok apie Begemotą,
kurį padariau kaip ir tave;
jis ėda žolę kaip jautis.
16 Štai jo jėga šlaunyse,
jo galybė pilvo raumenyse.
17 Savo uodegą jis padaro kietą
kaip kedras,
raumenys jo šlaunų suausti į viena.
18 Jo kaulai yra kaip vario vamzdžiai,
galūnės tarsi geležinės lazdos.

19 Jis yra pirmasis didžiųjų Dievo darbų -
tik jo Kūrėjas gali traukti prieš jį kalaviją.
20 Juk žolės jam duoda kalnai,
kur visi laukų žvėrys smaginasi.
21 Po lotosais jis guli
pelkės nendrių prieglobstyje.
22 Lotosai slepia jį ūksme,
upelio gluosniai jį priglaudžia.
23 Net kai upė patvinsta, jis neišsigąsta;
išlieka ramus, nors Jordanas tekėtų į nasrus.
24 Kas gali pagauti jį kabliais
ar perverti jo šnerves vąšu?

25 Argi gali pagauti meškere Leviataną
ar surišti jo nasrus virve?
26 Argi gali įverti virvę jam į šnerves,
kabliu nasrus perdurti?
27 Argi jis maldaus tavęs, kad paleistum,
gerinsis tau švelniais žodžiais?
28 Argi jis sudarys sandorą su tavimi,

ar priimsi jį kaip amžiną vergą?
29 Argi žaisi su juo kaip su paukščiu,
ar laikysi jį pririštą savo merginų pramogai?
30 Argi derėsis dėl jo prekiautojai,
ar išsidalys jį pirkliai?
31 Argi gali prismaigstyti jam odą žeberklų
ar jo galvą žūklės iečių?
32 Kartą kėlęs prieš jį ranką,
atsimink kovą ir daugiau nebandyk!"

41

"Tikėk manimi, kas tik pamato Leviataną,
netenka drąsos ir puola ant žemės.
2 Argi jis nėra nuožmus tam, kas jį pažadina?
Kas galėtų prieš jį stoti?
3 Kas jam priešintųsi ir nenukentėtų?
Po visu dangumi, kas?

4 Vargu ar man reikia kalbėti apie jo kojas
bei jo žygdarbių smulkmenas ir grakštų sudėjimą.
5 Kas gali nuplėšti jo išorinę apdangą
ar perdurti jo dvigubus šarvus?
6 Kas gali priversti jį pražioti savo nasrus?
Klaiką kelia jo pliki dantys!
7 Jo nugarą dengia tarsi eilės skydų,
glaudžiai sukabintų ir kietų kaip akmuo.
8 Vienas skydas prišlijęs prie kito,
kad net oras negali tarp jų praeiti.
9 Sujungti vienas su kitu,
jie vienas kitą neatskiriamai apkabina.
10 Kai jis čiaudi, blyksteli šviesa;
jo akys tarsi aušros prošvaistė.
11 Iš jo nasrų šoka liepsnos,
lekia žėrinčios kibirkštys.
12 Iš jo šnervių eina dūmai,
tarsi iš verdančio puodo ant žabų ugnies.
13 Jo alsavimas uždega anglis,
liepsnos pliūpsi iš jo nasrų.
14 Jo sprande slypi jėga;
klaikas apima visus jį išvydusius.
15 Jo raumenų sluoksniai glausti,
standūs ir nepajudinami.
16 Jo širdis tvirtai nulieta kaip akmuo,
kieta kaip apatinė girnapusė.

17 Kai jis piestu stoja, net galiūnai dreba,
nustėrę iš klaiko traukiasi.
18 Kas jį pultų, nenugalėtų kalaviju;
nenugalėtų nei ietimi, nei sviediniu, nei iešmu.
19 Geležį jis laiko šiaudais,
sudūlėjusiu medžiu - varį.
20 Strėlė neprivers jo bėgti;
laidynės akmenys jam tarsi šapai.
21 Vėzdai laikomi šiaudais;
jis juokiasi iš iečių zvembimo.
22 Jo pilvas kaip aštrios šukės;
jis šliaužia purvu tarsi kūlimo šlajos.
23 Jis padaro, kad gelmė kunkuliuoja tarsi katilas,
sumaišo jūrą kaip tepalų puodą.
24 Paskui save jis palieka blizgantį taką;
galėtum pamanyti, kad gelmė yra žila.
25 Žemėje sau lygaus neturi;
jis yra kūrinys be baimės.
26 Jis apžiūri visa, kas didinga;
jis yra visų išdidžiųjų gyvūnų karalius".

42Jobas atšaukia savo žodžius

1Tada Jobas, atsakydamas VIEŠPAČIUI, tarė:
2 "Žinau, kad tu gali visa padaryti;
ką tik užsimoji, tu gali įvykdyti.
3 'Kas yra tasai, kuris temdo {mano} užmojį,
kalbėdamas be supratimo?'
Iš tikrųjų kalbėjau apie tai, ko nesupratau,
apie dalykus, pranokstančius mane savo nuostabumu,
kurių nežinojau.
4 'Klausykis, aš kalbėsiu;
aš tavęs klausiu, ir tu man atsakyk'.
5 Buvau girdėjęs gandus apie tave,
bet dabar mano akys regi tave;
6 todėl aš gėdinuos visko, ką esu pasakęs,
ir atgailauju dulkėse ir pelenuose".

H. EPILOGAS

Dievas pasako, kad Jobas yra teisus

7 VIEŠPATS, pabaigęs kalbėti Jobui, Elifazui Temaniečiui tarė: "Mane apėmė pyktis ant tavęs ir tavo dviejų bičiulių, nes nekalbėjote apie mane teisingai, kaip darė mano tarnas Jobas. 8 Dabar tad pasiimkite septynis jaučius bei septynis avinus, nueikite pas mano tarną Jobą ir atnašaukite už save deginamąją auką. Tegu meldžiasi mano tarnas Jobas už jus, nes atsižvelgsiu į jo maldą, kad nesielgčiau su jumis pagal jūsų kvailystę, kadangi nesakėte tiesos apie mane, kaip mano tarnas

Jobas padarė". 9Taigi Elifazas Temanietis, Bildadas Šuhietis ir Zofaras Naamatietis nuėjo ir įvykdė, ką VIEŠPATS buvo jiems paliepęs. VIEŠPATS atsižvelgė į Jobo maldą.

Naujoji Jobo laimė10VIEŠPATS pakreipė Jobo dalią, kai jis pasimeldė už savo bičiulius. VIEŠPATS davė Jobui dvigubai daugiau, negu jis buvo anksčiau turėjęs. 11Tada suėjo pas jį visi jo broliai bei seserys ir visi, kurie jį buvo anksčiau pažinoję. Jie valgė duoną jo namuose su juo, reikšdami jam užuojautą ir paguodą dėl tos nelaimės, kuria VIEŠPATS buvo jį ištikęs. Kiekvienas jų davė jam po vieną kesitą ir vieną auksinį žiedą. 12VIEŠPATS laimino vėlesnįjį Jobo gyvenimą labiau negu jo pradžią. Jobas turėjo keturiolika tūkstančių avių, šešis tūkstančius kupranugarių, tūkstantį jungų jaučių ir tūkstantį asilių. 13Jis turėjo taip pat septynis sūnus ir tris dukteris. 14 Pirmąją pavadino Jemima, antrąją Kezija ir trečiąją Keren-Kapucha. 15Visoje šalyje nebuvo gražesnių moterų už Jobo dukteris. Jų tėvas davė joms paveldą lygiai su broliais. 16Iš viso Jobas gyveno dar šimtą keturiasdešimt metų, matė savo sūnus ir savo vaikaičius iki ketvirtos kartos. 17Jobas mirė gerai įmetėjęs, sulaukęs žilos senatvės.

PSALMYNAS

A. PIRMOJI KNYGA

1Dvejopas kelias

I

1 Laimingas, kas atmeta nedorėlių patarimą,
kas neina nusidėjėlių keliu
ir nebendrauja su pašaipūnais,
2 bet VIEŠPATIES įstatymu džiaugiasi
ir šnabžda jo mokymą dieną ir naktį.

3 Jis yra lyg medis,
pasodintas prie tekančio vandens,
duodantis vaisių laikui atėjus,
tas kurio lapai nevysta.
{Ką tik daro, jam sekasi.}

II

4 Ne taip su nedorėliais, ne taip, -
jie kaip vėjo blaškomi pelai!
5 Užtat nedorėliai Teisme neatsilaikys
nei nusidėjėliai teisiųjų sueigoje,
6 nes VIEŠPATS globoja teisiųjų kelią,
nedorėlių kelias į pražūtį veda.

2Visuotinė Mesijo karalystė

1 Dėl ko niršta gentys,
kodėl tautos tuščiai maištauja?
2 Žemės karaliai ruošiasi mūšiui

ir valdovai išvien tariasi
prieš VIEŠPATĮ ir jo pateptąjį:
3 "Nūn veržkimės iš jų jungo grandinių
ir nusikratykime jų pančių!"

II

4 Bet aukštybių soste sėdintis juokiasi;
VIEŠPATS iš jų tyčiojas.
5 Paskui jis pratrūksta ant jų įniršęs,
sukeldamas klaiką savo pykčiu:
6 "Juk aš pasodinau soste savo karalių ant Ziono -
savo šventojo kalno!"

III

7 Aš paskelbsiu VIEŠPATIES įsaką:
VIEŠPATS man tarė: "Tu esi mano sūnus,
šiandien aš tave pagimdžiau.
8 Prašyk manęs, ir padarysiu tautas tavo valdomis,
visus žemės pakraščius tavo nuosavybe.
9 Geležiniu skeptru gali joms kirsti,
kaip molinius indus į šukes daužyti".

IV

10 Nūn tad, karaliai, supraskite;
žemės valdovai, būkite įspėti.
11 Tarnaukite VIEŠPAČIUI pagarbia baime,
drebėdami
12 reikškite pagarbą,
kad jis neįniršty, ir kelyje nežūtumėte,
nes jo pyktis ūmus.

Laimingi visi, kurie prie jo glaudžias!

3Pasitikėjimas Dievu pavojuje

1 Dovydo psalmė.
Kai jis bėgo nuo savo sūnaus Absalomo.

I

2 Ai, VIEŠPATIE, kiek daug yra mano priešų!
Daug tų, kurie mane puola!
3 Apie mane daugelis sako:
"Dievas jo neišgelbės!" {Sela}
4 Bet tu, VIEŠPATIE, esi man skydas nuo pavojaus;
mano garbė - tu pakeli mano galvą!

II

5 Šaukiuosi balsu VIEŠPATIES,
jis išklauso mane nuo savo šventojo kalno. {Sela}
6 Kai guluosi ilsėtis ir užmiegu,
atsibundu, nes visą naktį VIEŠPATS mane saugo.
7 Nebijau net dešimties tūkstančių priešų,
puolančių mane iš visų pusių.

III

8 Ateik, VIEŠPATIE!
Išgelbėk mane, mano Dieve!
Juk tu mano priešams antausius skaldai,
nedorėliams dantis išdaužai.
9 Išgelbėjimas VIEŠPATIES valioj;
tavo palaiminimas tebūna tavo tautai! {Sela}

4Pasitikėjimas Dievu

1Chorvedžiui. Su styginiais instrumentais.
Dovydo psalmė.

I

2 Kai šaukiuosi, išklausyk mane,
o mano teisusis Dieve!
Kai vargas spaudė, tu man padėjai.
Būk man maloningas ir išklausyk mano maldą!

II

3 O žmonės, kada liausitės teršę mano garbę?
Kodėl mėgstate, kas tuščia, ir griebiatės melo? {Sela}
4 Žinokite, kad VIEŠPATS sau atsirenka ištikimąjį, -
VIEŠPATS mane išklauso, kai jo šaukiuosi.
5 Drebėkite tad ir nenusidėkite!
Atsigulę apgalvokite širdimi ir tylėkite! {Sela}
6 Atnašaukite ištikimai aukas
ir pasitikėkite VIEŠPAČIU.

III

7 Daugelis sako: "O, kad sulauktume geresnių dienų!
VIEŠPATIE, tešviečia mums tavo veido šviesa!"
8 Tu suteiki mano širdžiai daugiau džiaugsmo,
negu grūdų derlius ir jauno vyno apstas.
9 Kai einu ilsėtis, ramiai užmiegu,
nes tu vienas, VIEŠPATIE, leidi be rūpesčio ilsėtis.

5Ryto malda

1Chorvedžiui. Su pučiamaisiais instrumentais.

Dovydo psalmė.

I

2 Išgirsk mano žodžius, VIEŠPATIE,
atkreipk akį į mano dejonę!
3 Klausykis mano maldos šauksmo,
mano Karaliau ir mano Dieve, nes tave maldauju!
4 VIEŠPATIE, auštant tu girdi mano balsą,
auštant į tave kreipiuosi su malda ir laukiu.

II

5 Juk tu esi Dievas, kuris nekenčia to, kas nedora;
pikta pas tave nevieši.
6 Kas puikuojasi, negali iškęsti tavo žvilgsnio;
tu neapkenti visų nedorėlių.
7 Melagiams tu leidi pražūti;
VIEŠPATS bjaurisi žudikais ir išdavikais.

III

8 Bet per tavo didžią ištikimą meilę
aš įeinu į tavo Namus
ir iš pagarbios baimės puolu kniūbsčia Šventykloje,
kur tu esi garbinamas.
9 Vesk mane, VIEŠPATIE, savo išganingu teisumu,
nepaisydamas mano budrių priešų!
Ištiesink man savo kelią!

IV

10 Juk tuo, ką mano priešai sako,
niekad negalima pasitikėti, -
jų širdis pilna piktų kėslų.
Gerklė - atviri kapai
ir liežuvis suktas.
11 Pasmerk ir nubausk juos, Dieve, -
tepražudo juos jų pačių kėslai.
Atmesk juos už jų nuodėmių daugybę,
nes prieš tave jie kėlė maištą.

V

12 Betgi visi, kas prie tavęs glaudžiasi,
tedžiūgauja ir iš džiaugsmo tegieda amžinai.
Taip juos globok,
kad mylintieji tavo vardą tavimi džiūgautų.
13 Juk, VIEŠPATIE, tu tikrai laimini teisųjį,

apsiauti jį savo malone lyg skydu.

6Malda bandymo metu

1Chorvedžiui. Su styginiais instrumentais. "Aštuntinė".
Dovydo psalmė.

I

2 VIEŠPATIE, nesmerk manęs įniršęs,
nebausk manęs pykdamas.
3 Būk man maloningas, VIEŠPATIE,
nes aš esu visiškai nusikamavęs;
gydyk mane, VIEŠPATIE,
nes mano kaulai klaiko sukrėsti.
4 Ir mano gyvastis klaiko priblokšta,
bet tu, VIEŠPATIE, - kaip ilgai?..

II

5 VIEŠPATIE, atsigręžk! Gelbėk mane!
Išvaduok mane dėl savo ištikimos meilės!
6 Juk tarp mirusiųjų nėra kas tave atsimintų,
Šeole kas gali tave šlovinti?

III

7 Esu aimanų nukamuotas,
ašaromis kasnakt laistau savo lovą
ir verksmu drėkinu savo guolį.
8 Skausmas temdo man akis,
nuo sunkių vargų jos silpnėja.

IV

9 Atsitraukite nuo manęs, visi piktadariai,
nes VIEŠPATS išgirdo mano verksmo balsą.
10 VIEŠPATS išklauso mano maldavimą;
VIEŠPATS priima mano maldą.
11 Visi mano priešai bus pažeminti
ir klaiko apimti.
Akimirksniu jie trauksis ir bus sugėdinti.

7Viešpats yra teisus Teisėjas

1Dovydo rauda, kurią jis giedojo VIEŠPAČIUI dėl Kušo Benjaminaičio.

I

2 VIEŠPATIE, mano Dieve, prie tavęs glaudžiuosi!
Saugok mane nuo visų, kurie mane persekioja,
ir gelbėk mane,

3 kad jie kaip liūtai, mane nusitempę,
nesuplėšytų į gabalus,
kadangi nėra kas gelbsti.

II

4 VIEŠPATIE, mano Dieve, jeigu tai padariau, -
jeigu kaltė suteršė mano rankas,
5 jeigu piktu atsilyginau savo bičiuliui, -
aš, kuris pasigailėjau tų,
kurie be priežasties buvo mano priešai -
6 tuomet mane priešas tepersekioja ir tepagauna,
mano gyvastį su žemėm tesutrypia
ir mano sielą su dulkėmis tesumaišo! {Sela}

III

7 VIEŠPATIE, pakilk įniršęs,
užstok mane nuo priešų šėlimo!
Mano Dieve, pabusk teismui, kurį esi paskelbęs.
8 Tesiburia aplink tave sueiga tautų,
ir viešpatauk joms iš aukštybių.
9 {VIEŠPATS teisia tautas.}
Teisk mane, VIEŠPATIE, pagal mano teisumą,
žiūrėdamas mano nekaltumo.
10 Padaryk galą nedorėlių kėslams,
sustiprink teisųjį!
Tu ištiri mūsų mintis ir norus,
o teisusis Dieve!

IV

11 Dievas yra man skydas,
kuris gelbsti doros širdies žmones.
12 Teisus teisėjas yra Dievas, -
Dievas, kuris gali kasdien bausti.
13 Jei žmogus nepakeis savo elgesio,
Dievas galąs savo kalaviją;
įtemps lanką, įdėjęs į jį strėlę;
14 nutaisys prieš jį savo mirtinus ginklus,
ugningas ietis padarys savo strėlėmis.

V

15 Štai kaip nedoras žmogus sumano pikta,
užsigeidžia kenkti ir sumano apgaulę.
16 Jis iškasa duobę, ją dar pagilina,
ir pats į savo iškastą duobę įpuola.

17 Jam ant galvos sugrįžta jo piktumas,
jo smurtas užkrinta jam ant pakaušio.
18 Dėkosiu VIEŠPAČIUI už jo teisumą,
giedosiu šlovės giesmę VIEŠPAČIUI Aukščiausiajam.

8Kūrėjo didybė ir žmogaus orumas

1 Chorvedžiui. Kaip "Gitita".
Dovydo psalmė.

I

2 VIEŠPATIE, mūsų Dieve,
koks nuostabus tavo vardas visoje žemėje!

Savo didingumu apklojai dangaus aukštybes.
3 Mažylių ir kūdikių lūpomis susikūrei šlovę
savo varžovams sutramdyti,
kad nutildytum priešą ir maištautoją.
4 Kai pasižiūriu į tavo dangų, -
tavo pirštų darbą, -
į mėnulį ir žvaigždes,
kuriuos tu pritvirtinai, -
5 kas yra žmogus, kad jį atsimeni,
kas yra mirtingasis, kad juo rūpiniesi?

II

6 Tu padarei jį tik truputį žemesnį už save
ir apvainikavai jį garbe ir didybe.
7 Tu padarei jį savo rankų darbų šeimininku,
padėjai visa prie jo kojų.
8 Avis ir jaučius - visus aliai vieno -
ir laukinius gyvulius,
9 padangių paukščius bei jūros žuvis
ir visa, kas tik keliauja jūrų takais.

10 VIEŠPATIE, mano Dieve,
koks nuostabus tavo vardas visoje žemėje!

9Padėka už pergalę

1Chorvedžiui. Melodija kaip giesmės "Mirtis sūnui".
Dovydo psalmė.

I

{'Alef} 2 Dėkosiu tau, VIEŠPATIE, iš visos širdies,
apsakysiu visus tavo nuostabius darbus.
3 Krykštausiu ir džiūgausiu tavyje, -
šlovės giesmę giedodamas tavo vardui, Aukščiausiasis.

{Bet} 4 Tau pasirodžius, mano priešai traukiasi,
parpuola ir miršta.

II

5 Nes tu gini mano teisę ir bylą,
sėdėdamas soste kaip teisus teisėjas.
{Gimel} 6 Tu grūmoji pagonims ir sunaikini nedorėlius,
jų vardą ištrini amžiams.
7 Priešo neliko - amžini griuvėsiai;
tu sugriovei jų miestus, -
net jų vardai pradingo.

III

{He } 8 Bet VIEŠPATS lieka amžinai, -
savo sostą jis pastatė teismui.
9 Jis teisia pasaulį teisumu;
tautas jis teisia bešališkai.
{Vau} 10 VIEŠPATS yra tvirtovė nuengtiesiems,
tvirtovė nelaimės metu!
11 Kas brangina tavo vardą, tavimi pasitiki,
nes tu, VIEŠPATIE, niekad neatmeti tų,
kurie ieško tavo pagalbos.

IV

{Zajin} 12 Giedokite šlovės giesmę VIEŠPAČIUI,
kuris gyvena Zione!
Skelbkite tautoms jo darbus!
13 Juk jis neužmiršta varguolių šauksmo, -
rūpinasi jais nekalto kraujo gynėjas.

V

{H.et} 14 Pasigailėk manęs, VIEŠPATIE!
Žiūrėk, ką aš kenčiu nuo tų,
kurie manęs neapkenčia.
Išgelbėk mane nuo mirties, VIEŠPATIE,
15 kad gražiojo Ziono vartuose
galėčiau paskelbti visus tavo šlovės darbus
ir džiaugtis tavo išganymu.

VI

{Tet} 16 Tautos įgriuvo į savo iškastą duobę,
jų kojos įkliuvo
į jų pačių paslėptas pinkles.
17 VIEŠPATS apsireiškia teisdamas, -

nedorą žmogų suraizgo jo paties kėslais.
{Higaion. Sela}

VII

{Jod} 18 Visi nedori žmonės yra pakeliui į Šeolą,
ir visi pagonys, kurie užmiršta Dievą.
{Kaf} 19 Ne visuomet varguolis bus užmirštas,
nei skurdžių viltis amžinai nežus.
20 Pakilk, VIEŠPATIE!
Neleisk mirtingajam paimti viršų, -
tebūna tautos teisiamos tavo akivaizdoje.
21 Įvaryk joms baimę, VIEŠPATIE!
Težino tautos, kad jos tik mirtingi žmonės! {Sela}

10Prašant pagalbos nuo engėjų

I

{Lamed} 1 Kodėl, VIEŠPATIE, taip nuošaliai laikaisi?
Kodėl slepiesi, kai kenčiu nelaimę?
2 Nedorėliai įžūliai kankina varguolius -
teįkliūva jie patys į savo sumanytus kėslus!

II

3 Juk nedorėlis puikuojasi savo širdies kėslais,
o gobšuolis keikia ir atmeta VIEŠPATĮ.
4 Įniršęs iš įžūlumo, nedorėlis sako:
"Atsiskaityti jis nešauks" -
anot jo širdies kėslų: "Dievo nėra!"
5 Nedorėliui visad klojasi, -
tavo nuosprendžiai jam tolimi,
jis šaiposi iš visų savo priešų.
6 Sau širdyje sako: "Nebūsiu parblokštas,
per kartų kartas vargo nepatirsiu".

{Pe} 7 Jo burna pilna keiksmų, melo ir grasinimų,
vargas ir piktumas jam ant liežuvio.
8 Pasalom sėdi pakaimėse,
namačiomis nužudo nekaltą žmogų.

Jo akys vogčiomis seka nelaimingąjį,
{'Ajin} 9 slapčiom sėlina lyg liūtas tankmėje.
Jis tyko, kad pagrobtų vargšą, -
čiumpa vargdienį ir velka į savo pinkles.

10 Jis prisišlieja prie žemės, puola pagūžom,
ir nelaimingasis parkrinta nuo jo jėgos.

11 Nedorėlis širdyje mano: "Dievui tai nerūpi.
Jis slepia savo veidą, jis niekad nežiūri".

III

{Qof} 12 Pakilk, VIEŠPATIE!
Dieve, pakelk ranką, neužmiršk skriaudžiamųjų!
13 Kodėl nedorėlis turėtų tyčiotis iš Dievo
ir širdyje sakyti: "Atsiskaityti nešauksi".
{Reš} 14 Bet tu juk matai!
Tikrai tu imi į širdį vargą ir skausmą,
visad esi pasirengęs padėti!
Tau nelaimingasis gali save patikėti, -
tu visad našlaičiui pagelbėjai.
{Šin} 15 Palaužk nedoro ir blogo žmogaus jėgą,
nubausk jų nedorumą, neleisk jiems išlikti.

IV

16 VIEŠPATS yra karalius per amžių amžius,
pagonys išnyks iš jo krašto.
{Tav} 17 VIEŠPATIE, tu išgirsi skriaudžiamųjų troškimą,
paguosi jų širdį, pakreipsi į juos ausį.
18 Našlaičio ir skriaudžiamojo bylą apginsi,
kad joks žemės mirtingasis nebekeltų baimės.

11Pasitikėjimas Dievu

1Chorvedžiui.
Dovydo psalmė.

I

Randu prieglobstį VIEŠPATYJE!
Kaip tad drįstate man sakyti:
"Paukšti, lėk į kalnus!
2 Juk štai nedorėliai deda strėlę ant virvyčios,
įtempia lanką, norėdami nušauti iš pasalų
doros širdies žmones.
3 Kai viskas griūva,
ką begali teisusis daryti?"

II

4 VIEŠPATS! Šventykla yra jo šventumo būstas;
VIEŠPATS! Danguje stovi jo sostas.
Jo akys viską apžvelgia,
įdėmus žvilgsnis tiria žmones.
5 VIEŠPATS ištiria teisųjį ir nedorėlį, -

kas mėgsta smurtą, iš visos širdies to nekenčia.
6 Ant nedorėlių jis siųs žarijų ir sieros lietų,
svilinanti vėtra bus jiems skirta taurė.
7 Juk teisus yra VIEŠPATS,
jis myli teisius darbus;
dorieji regės jo veidą.

12Pagalbos prašymas

1Chorvedžiui. "Aštuntinė".
Dovydo psalmė.

I

2 Gelbėk, VIEŠPATIE!
Nebėra nė vieno teisuolio,
nerasi ištikimo žmogaus tarp mirtingųjų.
3 Visi meluoja - kaimynas kaimynui šneka
pataikūniškomis lūpomis ir veidmaine širdimi.

II

4 Teužčiaupia VIEŠPATS pataikūniškas lūpas, -
tesulaiko kiekvieną pagyrūnišką liežuvį, -
5 sakantiems: "Liežuviu gausime, ko norime.
Mūsų ginklas - lūpos,
kas gali mums viešpatauti?"

III

6 "Kadangi jie apiplėšia vargšus
ir beturčiai aimanuoja, nūn aš pakilsiu, -
sako VIEŠPATS, -
suteiksiu jam saugią vietą, kurios ilgisi".

IV

7 VIEŠPATIES pažadai yra gryni, -
sidabras, grynintas tiglyje,
septynis kartus valytas.
8 Tu, VIEŠPATIE, mus ginsi,
saugosi mus nuo šios kartos per amžius.
9 Aplink visur nedorėliai bastosi,
visi giria, kas tarp žmonių nedora.

13Kenčiančiojo malda

1Chorvedžiui.
Dovydo psalmė.

I

2 Kaip dar ilgai, VIEŠPATIE?
Nejau amžinai mane užmirši?
Kaip dar ilgai slėpsi nuo manęs savo veidą?
3 Kaip ilgai turėsiu pakelti skausmus,
diena iš dienos širdgėlą kęsti?
Kaip ilgai mano priešas ant manęs viešpataus?
4 Pažvelk į mane ir išklausyk, VIEŠPATIE, mano Dieve!

II

Duok šviesos mano akims,
kad mirties miegu neužmigčiau!
5 Neleisk mano priešui didžiuotis: "Aš nugalėjau jį!"
Neleisk mano engėjams džiūgauti, kai suklumpu!

6 Bet aš pasitikiu tavo ištikimu gerumu,
mano širdis džiūgaus, nes tu
mane išgelbėsi.
Giedosiu VIEŠPAČIUI: "Jis man buvo geras!"

14Dejonė dėl dorovinio sugedimo

1 Chorvedžiui.
Dovydo.

I

Kvailys sau širdyje sako: "Dievo nėra!"
Tokie yra sugedę, bjaurasty paskendę
nėra nė vieno, kuris gera darytų.
2 VIEŠPATS žvelgia žemyn iš dangaus į žmoniją,
norėdamas pamatyti, ar yra kas protingas
ir Dievo ieškantis.
3 Visi yra nuklydę, visi panašiai sugedę;
nėra nė vieno, kuris gera darytų -
nė vienui vieno.

II

4 "Argi nežino jie, visi tie nedorėliai?
Jie ryja mano tautą, -
jiems ji tėra ryjama duona, -
ir VIEŠPATIES niekad nesišaukia".
5 Ten, kur nereikėtų bijoti,
jie drebės iš baimės,
nes VIEŠPATS yra su teisiąja karta.
6 Norite sužlugdyti vargšo viltis,
bet jo užuovėja yra VIEŠPATS.

III

7 Ak, kad ateitų iš Ziono išganymas Izraeliui!
Kai VIEŠPATS parves į namus savo tautą,
Jokūbas džiūgaus - Izraelis bus laimingas.

15Kas gali būti Dievo svečias

1 Dovydo psalmė.

I

VIEŠPATIE, kas gali svečiuotis tavo Palapinėje?
Kas gali gyventi Zione - tavo šventajame kalne?

II

2 Žmogus, kuris dorai gyvena,
daro, kas yra teisu,
ir kalba tiesą iš grynos širdies.
3 Kas nešmeižia nė vieno liežuviu,
kas nedaro nieko pikta bičiuliui
ir nejuodina kaimyno.
4 Kas laiko niekam tikusiu, ką Dievas atmeta,
o VIEŠPATIES bijančius gerbia,
kas net nuostolį patirdamas laikosi žodžio.
5 Kas be palūkanų skolina
ir yra nepaperkamas liudyti prieš nekaltą.

III

Kas šitaip elgiasi,
bus saugus per amžius.

16Tikėjimas ir viltis

1Giesmė.
Dovydo.

Apsaugok mane, Dieve,
nes pas tave ieškau užuovėjos.
2 Sakau VIEŠPAČIUI: "Tu mano VIEŠPATS.
Tik tu esi visa mano laimė".

3 Kokie šaunūs yra ištikimi VIEŠPATIES žmonės!
Būti su jais man didžiausias malonumas.
4 Kas skuba pas kitus dievus,
tik labiau save skaudina;
Kraujo liejamųjų atnašų jiems neliesiu
nei jų vardų savo lūpomis netarsiu.
5 VIEŠPATIE, tu esi man skirtoji dalis ir mano taurė,

mano likimas tavo rankoje!
6 Man matavimo virvė krito smagioje vietoje, -
iš tikrųjų nuostabus yra mano paveldas!

II

7 Kadangi VIEŠPATS mane moko, jį šlovinsiu, -
net naktį man širdis tai primena.
8 Nuolatos menu VIEŠPATIES Artumą, -
jam esant prie dešinės, niekad nedrebėsiu.
9 Užtat linksma mano širdis,
džiūgauja visa mano gyvastis
ir ramiai ilsisi mano kūnas.
10 Juk nepaliksi manęs Šeolui,
neleisi savo teisiajam matyti Duobės.
11 Tu parodysi man taką, kuris veda į gyvenimą.
Tavo Artume yra džiaugsmo pilnatvė,
tavo dešinėje rankoje amžina linksmybė.

17Prašymas gelbėti

1Malda.
Dovydo.

I

Klausykis, VIEŠPATIE, mano teisybės maldavimo,
atsižvelk į mano šauksmą!
Išgirsk mano maldą iš lūpų be vyliaus!
2 Iš tavęs teateina man nuosprendis,
nes tavo akys mato teisybę.
3 Nors mėgintum mano širdį,
tirtum mane naktį
ir bandytum mane ugnimi,
neteisybės manyje nerastum.
Nenusidėjau burna,
4 kaip daugelis žmonių kad daro.
Branginau žodį iš tavo lūpų
ir išvengiau smurto kelių.
5 Tavo įstatymo keliu ėjo mano žingsniai,
nuo jo mano kojos niekad nenuklydo.

II

6 Šaukiuosi tavęs, nes tu mane išgirsi, Dieve!
Atsuk man savo ausį, klausykis mano žodžių.
7 Parodyk savo ištikimą meilę nuostabiais darbais,
Gelbėtojau, ieškantiems užuovėjos

nuo užpuolikų prie tavo dešinės.
8 Saugok mane kaip savo akies vyzdį,
paslėpk mane savo sparnų paūksmėje
9 nuo nedorėlių, norinčių mane suplėšyti.

III

Apspinta mane mirtini priešai, -
10 be gailesčio jų kieta širdis,
įžūliai kalba jų burna.
11 Nūn jie aplink mane, kur tik pasisuku,
įbedę akis, laukdami progos mane parblokšti.
12 Lyg liūtai, išalkę grobio,
tartum liūtukai, iš pasalų sėlindami.

IV

13 Pakilk, VIEŠPATIE,
Stokis prieš juos ir parblokšk!
Išgelbėk mane savo kalaviju nuo nedorėlio -
14 savo ranka, VIEŠPATIE, nuo mirtingųjų -
nuo mirtingųjų, kurių dalis gyvenime tik praeinanti.
Jų pilvas teprisipildo to, ką esi jiems sutaupęs,
jų vaikai tegu sočiai sau glemžia ir
tepalieka ir savo mažyliams.

15 Betgi aš būdamas doras regėsiu tavo veidą,
o pabudęs būsiu laimingas dėl tavo Artumo.

18Padėkos giesmė

A

I

1 Chorvedžiui.

VIEŠPATIES tarno Dovydo, kuris šios giesmės žodžiais kreipėsi į VIEŠPATĮ tą dieną, kai VIEŠPATS išgelbėjo jį nuo visų jo priešų rankos ir Sauliaus kėslų.

2 Jis tad tarė:

"Myliu tave, VIEŠPATIE, mano stiprybe!
3 VIEŠPATIE, mano uola,
mano tvirtove, mano gelbėtojau!
Mano Dieve, mano uola, kur randu pastogę,
mano skyde ir mano išganymo jėga, mano tvirtove!
4 Šaukiausi VIEŠPATIES, Šlovingojo,
ir buvau išgelbėtas nuo visų priešų.

II

5 Mirties virvės mane pančiojo,
pražūties srautai mane skandino.
6 Šeolo pančiai mane apraizgė,
mirties pinklės mane pasitiko.
7 Skausmą kęsdamas šaukiausi VIEŠPATIES,
savo Dievo prašiau pagalbos.
Jis išgirdo mano balsą savo Šventykloje,
ir mano pagalbos šauksmas pasiekė jo ausis.

III

8 Tada sujudo ir sudrebėjo žemė,
kalnų pamatai suvirpo ir susvirduliavo,
kai jį apėmė pyktis.
9 Dūmai kilo jam iš šnervių,
ryjanti ugnis - iš jo burnos,
žarijos virto liepsnomis.
10 Pravėrė dangų ir nužengė,
audros debesys buvo jam po kojų.
11 Sėdosi ant kerubo ir skrido,
vėjo sparnais atskubėjo.
12 Tamsos skliautu jis apsiautė save,
vandens telkiniu,
audros debesimis.
13 Nuo jo Artumo spindesio prasiveržė
pro debesis kruša ir žarijos.
14 VIEŠPATS sugriaudė danguje,
Aukščiausiasis prabilo balsu,
kruša ir žarijomis.
15 Paleido savo strėles - žaibus
ir juos išvaikė,
privertęs bėgti.
16 Tada pasirodė jūros dugnas,
pasaulio pamatai atsivėrė,
VIEŠPAČIUI galingai prabilus
savo pykčio viesulu.

17 Jis ištiesė ranką iš aukštybių,
paėmė mane, -
jis ištraukė mane iš sraunių vandenų.
18 Jis išgelbėjo mane nuo stipraus priešo -
nuo tų, kurie manęs nekentė,
nes jie buvo stipresni už mane.
19 Negando dieną jie mane užpuolė,
bet VIEŠPATS buvo mano ramstis.

20 Jis išvedė mane iš pavojaus, -
išgelbėjo mane, nes yra mane pamėgęs.

IV

21 VIEŠPATS atlygino man pagal mano teisumą,
atmokėjo man pagal mano rankų švarumą,
22 nes laikiausi VIEŠPATIES kelių
ir nedoru darbu nuo savo Dievo neatsitraukiau,
23 nes visus jo įsakus turėjau sau prieš akis
ir nuo jo įstatų neatsimečiau.
24 Buvau jam taurus,
saugojausi kaltės.
25 Užtat VIEŠPATS ir atmokėjo man
pagal mano teisumą,
pagal mano rankų švarumą jo akyse.

26 Su ištikimu tu elgiesi ištikimai,
su tauriu žmogumi - tauriai.
27 Su nuoširdžiu tu elgiesi nuoširdžiai,
bet su sukčiumi - gudriai.
28 Juk tu išgelbsti nuolankiuosius,
bet išdidžiuosius pažemini.
29 Juk mano lempą, VIEŠPATIE, tu uždegei, -
VIEŠPATS, mano Dievas, apšviečia mano tamsybes.
30 Juk per tave galiu paimti užkardą, -
su savo Dievu galiu peršokti mūrą.
31 Šis Dievas - jo kelias yra tobulas, -
VIEŠPATIES žodis išgrynintas ugnimi.
Jis yra skydas visiems, ieškantiems pas jį pastogės.

B

I

32 Juk kas yra Dievas, jei ne VIEŠPATS?
Kas yra uola, jei ne mūsų Dievas? -
33 tas Dievas, kuris apjuosė mane jėga
ir padarė saugų mano kelią.
34 Kojas jis man davė kaip stirnų
ir nuvedė mane į saugias aukštumas.
35 Jis taip išlavino mano rankas kovai,
kad mano raumenys gali įtempti stipriausią lanką.

II

36 Tu davei man savo apsaugos skydą,
tavo dešinė man padėjo,

tavo pagalba padarė mane didį.
37 Tu leidai man išlikti laisvam,
ir mano kojos nepaslydo.
38 Vijau priešus ir juos sudorojau,
negrįžau, kol jie nebuvo sunaikinti.
39 Juos sunaikinau - taip juos parbloškiau,
kad jie daugiau nebepakilo -
jie krito man po kojų.

III

40 Juk tu apjuosei mane jėga kovai,
privertei priešus prieš mane klupti.
41 Tu privertei priešus - tuos,
kurie manęs nekenčia, - atsukti man nugarą,
ir juos sudorojau.
42 Jie žvalgėsi, bet nebuvo kam jų išgelbėti;
šaukėsi VIEŠPATIES, bet jis neatsakė.
43 Barsčiau juos kaip žemės dulkes vėjyje,
mindžiau juos kaip gatvių purvą.

IV

44 Tu išgelbėjai mane nuo kivirčo su tauta,
padarei mane tautų galva;
tauta, kurios nepažinau, tapo mano pavaldiniais.
45 Vos išgirdę apie mane, jie man pakluso;
svetimšaliai atėjo gūždamiesi pas mane.
46 Svetimšaliai neteko drąsos
ir drebėdami išėjo iš savo tvirtovių.

C

47 Tegyvuoja VIEŠPATS!
Tebūna pašlovinta mano Uola
ir išaukštintas Dievas, kuris mane išgelbėjo!
48 Tas Dievas, kuris suteikė man pergalę
ir pajungė man tautas,
49 kuris išgelbėjo mane nuo priešų,
net išaukštino prieš maištininkus
ir apsaugojo nuo nuožmiųjų!

50 Užtat, VIEŠPATIE, šlovinsiu tave tautoms,
tavo vardui giesmes giedosiu.
51 Tu duodi pergales savo karaliui,
rodai ištikimą meilę savo pateptajam, -
Dovydui ir jo palikuonims per amžius".

19Kūrinija skelbia Dievo garbę

A

1 Chorvedžiui.
Dovydo psalmė.

I

2 Dangūs apsakinėja Dievo garbę,
dangaus skliautas skelbia jo rankų darbą.
3 Apie tai diena dienai pasakoja
ir naktis nakčiai duoda žinią.
4 Be jokio kalbesio ir be jokių žodžių, -
negirdėti jų balso, -
5 betgi jų žinia skamba visoje žemėje,
jų žodžiai girdėti iki pat pasaulio pakraščių.

II

Danguose jis pastatė palapinę saulei, -
6 lyg nuotaka ji išeina
iš po savo jungtuvių užuolaidos
ir lyg galiūnė džiugiai bėga savo keliu.
7 Iš vieno dangaus skliauto galo ji pradeda žygį,
jos kelias veda prie kito galo, -
nuo jos kaitros pasislėpti niekas negali.

B

Viešpaties Mokymas

I

8 Tobulas yra VIEŠPATIES Mokymas, -
atnaujina gyvastį;
VIEŠPATIES įsakai yra teisingi, -
paprastus žmones daro išmintingus.
9 VIEŠPATIES įstatai yra teisūs, -
džiugina širdį;
VIEŠPATIES įsakymas yra aiškus, -
akims duoda šviesos.
10 Pagarbi Dievo baimė yra tyra, -
ištikima amžinai.
VIEŠPATIES sprendimai yra tikri
ir visiškai teisūs.
11 Brangintini labiau už auksą, -
net už rinktinį auksą, -
saldesni už medų -

už gryniausią korio medų.

II

12 Be to, jais tavo tarnas pamokomas, -
kas jų laikosi, gauna didelį atlygį.
13 Savo klaidas kas gali pastebėti?
Apvalyk mane nuo kalčių, kurių nejaučiu!
14 Apsaugok mane ir nuo tyčinių nuodėmių, -
neleisk joms manyje viešpatauti!
Tada aš būsiu tobulas
ir laisvas nuo sunkaus nusižengimo.
15 Tegu tau patinka mano žodžiai ir mano mintys,
VIEŠPATIE, mano Uola ir mano Atpirkėjau!

20Malda už karalių karo metu

1 Chorvedžiui.
Dovydo psalmė.

I

2 Teišklauso tave VIEŠPATS negandos dieną,
Jokūbo Dievo vardas tesaugo tave! {Sela}
3 Tesiunčia tau pagalbą iš šventovės,
iš Ziono tepalaiko tave!
4 Teatsimena visas tavo atnašas,
ir tavo deginamosios aukos jam tepatinka!
5 Tesuteikia tau, ko tavo širdis trokšta,
ir kiekvieną tavo užmojį teįvykdo.
6 Kad šauktume iš džiaugsmo dėl tavo pergalės
ir keltume vėliavas mūsų Dievo vardu.

Tepatenkina Dievas visus tavo prašymus!

II

7 Nūn žinau, kad VIEŠPATS padeda savo pateptajam, -
išklauso jo savo šventajame danguje
ir savo dešine suteikia jam didžių pergalių.
8 Vieni didžiuojasi savo karo vežimais,
o kiti - savo žirgais,
bet mes didžiuojamės vardu VIEŠPATIES, mūsų Dievo.
9 Anie suklups ir kris,
o mes pakylame ir stovime.

10 Suteik karaliui pergalę, VIEŠPATIE,
išklausyk mūsų, kai šaukiamės!

21Padėka ir malda už karalių

1 Chorvedžiui.
Dovydo psalmė.

I

2 Karalius yra linksmas, VIEŠPATIE,
nes tu davei jam jėgą; jis džiūgauja,
nes tu suteikei jam pergalę.
3 Ko troško jo širdis, jam suteikei, -
jo lūpų prašymo jam neatsakei. {Sela}
4 Juk pasitinki jį su didžia palaima,
uždedi jam ant galvos gryno aukso vainiką.
5 Prašė tavęs gyvenimo, -
tu davei jam ilgą dienų trukmę per amžių amžius.
6 Didi yra jo garbė per tavo pergalę, -
tu suteiki jam didybę ir garsą.
7 Juk tu suteiki jam amžinus palaiminimus,
linksmini jį savo Artumo džiaugsmu.
8 Juk karalius pasitiki VIEŠPAČIU
ir ištikimu Aukščiausiojo gerumu bus visad saugus.

II

9 Tavo ranka suras visus tavo priešus,
tavo dešinė suras tuos, kurie tavęs nekenčia.
10 Degink juos tarsi krosnies liepsna
tą dieną, kai tu pasirodysi.
Tesunaikina juos VIEŠPATS įniršęs;
ugnis juos tepraryja.
11 Išnaikink jų palikuonis žemėje,
jų vaikus iš žmonijos.
12 Jei jie kėsintųsi tau pikta daryti,
sumanytų tau pakenkti, jiems nepasiseks.
13 Tu priversi juos bėgti atsukęs savo
lankus jiems į veidus.

14 Būk išaukštintas, VIEŠPATIE, savo jėgos!
Giedosime, šlovindami tavo didžius darbus.

22Kančios šauksmas ir šlovės giesmė

1 Chorvedžiui. Kaip "Briedė auštant".
Dovydo psalmė.

A

I

2 Ai, mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane palikai?

Kodėl esi toks tolimas, - toli nuo mano maldos,
nuo mano dejonės šauksmo.
3 Mano Dieve, šaukiuosi dieną, bet tu neatsakai,
ir naktį, bet ramybės nerandu.
4 Betgi tu esi Šventasis, -
tavo sostas - Izraelio šlovės giesmės!
5 Tavimi mūsų protėviai rėmėsi, -
jie pasitikėjo, ir tu juos gelbėjai.
6 Tavęs šaukėsi ir buvo išgelbėti,
tavimi pasitikėjo ir nenusivylė.
7 Bet aš kirminas, o ne žmogus, -
vienų išjuoktas, kitų paniekintas.
8 Visi, kas mane mato, iš manęs tyčiojasi
ir šaipydamiesi kraipo galvas.
9 "Pasitikėjo VIEŠPAČIU, tegelbsti jį, -
tegu išvaduoja, jei juo gėrisi!"

10 Vis dėlto tu išvedei mane iš įsčių,
saugojai mane prie motinos krūtinės.
11 Tavo rūpesčiui buvau patikėtas nuo gimimo,
nuo motinos įsčių tu buvai mano Dievas.
12 Nesitolink nuo manęs, nes man sunku
ir nėra kas man padėtų!

II

13 Mano priešai apstoja mane lyg jaučiai,
stiprūs Bašano jaučiai apgula mane;
14 atveria plačiai į mane savo žiotis
lyg plėšrūs ir riaumojantys liūtai.

15 Esu lyg ant žemės išlietas vanduo,
visi mano kaulai išnarstyti;
lyg vaškas mano širdis, ištirpusi krūtinėje.
16 Gerklė man išdžiūvusi lyg molio šukė,
mano liežuvis limpa prie gomurio;
tu guldai mane į mirties dulkes.

17 Juk mane šunys apgula iš visų pusių,
nedorėlių gauja mane apspinta;
jie drasko man rankas ir kojas;
18 galiu suskaičiuoti visus savo kaulus.
Mano priešai spokso į mane ir džiaugiasi,
19 dalijasi tarp savęs mano drabužius
ir dėl mano apdaro kaulelius meta.

III

20 Betgi tu, VIEŠPATIE, nesitolink nuo manęs!
Mano stiprybe, skubėk man padėti!
21 Gelbėk mane nuo kalavijo,
mano brangią gyvastį iš šuns letenų!
22 Trauk mane iš liūto nasrų!
Nuo tų buivolų ragų gelbėk mane!

B

I

23 Tada aš skelbsiu tavo garsą broliams ir seserims,
šlovinsiu tave jų sueigose.
24 Jūs, pagarbiai VIEŠPATIES bijantieji,
jį šlovinkite!
Jūs, visi Jokūbo palikuonys,
garbę jam duokite!
Jūs, visi Izraelio vaikai,
prieš jį drebėkite!
25 Juk jis nepaniekino,
jis neatmetė vargšo maldavimo,
jis nenusuko nuo jo savo veido, -
išgirdo, kai varguolis šaukėsi.
26 Iš tavęs kyla mano šlovės giesmė didžiojoje sueigoje;
Ką tau pažadėjau, vykdysiu tarp tavęs pagarbiai bijančiųjų.
27 Vargšai valgys, kiek norės, ir bus sotūs,
šlovins VIEŠPATĮ jo ieškantieji.
Teatsigauna jų širdis amžinai!

II

28 Visi žemės pakraščiai atsimins ir gręšis į VIEŠPATĮ,
visų tautų žmonės puls prieš jį kniūbsčia.
29 Juk VIEŠPATS yra Valdovas, -
jis viešpatauja tautoms.
30 Jam iš tikrųjų žemai lenksis visi,
kurie miega žemėje,
prieš jį lenksis visi,
kurie žengia į dulkes.

III

Ir aš jam gyvensiu.
31 Mano palikuonys jam tarnaus;
apie Viešpatį bus pasakojama būsimai kartai,
jo teisūs darbai skelbiami dar negimusiai tautai.

23Jahvė - Ganytojas ir Šeimininkas

1 Dovydo psalmė.

I

VIEŠPATS yra mano Ganytojas, -
man nieko netrūksta.
2 Žaliose pievose mane paguldo,
prie ramių tvenkinių gano.
3 Jis atgaivina mano gyvastį,
veda teisumo takais, kaip dera jo vardui.
4 Nors einu per tamsiausią slėnį,
nebijau jokio pavojaus, nes tu su manimi.
Tavo ganytojo lazda ir vėzdas - jie mane apgins.

II

5 Tu padengi man stalą
mano priešų matomoje vietoje,
patepi dosniai mano galvą aliejumi -
sklidina mano taurė!
6 Tik gerumas ir ištikima meilė lydės mane
per visas mano gyvenimo dienas,
ir aš visados gyvensiu VIEŠPATIES Namuose.

24Prie Šventyklos vartų

1Dovydo psalmė.

I

Žemė ir visa, kas joje, yra VIEŠPATIES, -
pasaulis ir visi jo gyventojai,
2 nes jis pastatė jį ant gilių vandenų
ir įtvirtino virš požeminių upių.

II

3 Kas gali kopti į VIEŠPATIES kalną?
Kas gali įeiti į jo šventąją buveinę?
4 Tas, kurio rankos nekaltos ir širdis tyra,
kuris netrokšta to, kas tuščia,
ir neprisiekinėja apgaulingai artimui.
5 Jis gaus VIEŠPATIES palaiminimą,
teisų atlygį Dievo, savo Gelbėtojo.
6 Tokia yra bendrija tų, kurie į jį kreipiasi
ir ieško Jokūbo Dievo veido. {Sela}

III

7 Pakelkite savo sąramas, vartai!
Plačiai atsidarykite, amžinosios durys,

kad įžengtų Garbės karalius!
8 Kas gi tas Garbės karalius?
Tai VIEŠPATS, stiprus ir narsus,
VIEŠPATS, galingas mūšyje.
9 Pakelkite savo sąramas, vartai!
Plačiai atsidarykite, amžinosios durys,
kad įžengtų Garbės karalius!
10 Kas gi yra tas Garbės karalius?
Galybių VIEŠPATS -
jis yra tas Garbės karalius! {Sela}

25Malda gresiant pavojui

1Dovydo.

I

{'a} Į tave, VIEŠPATIE, keliu širdį.
{b} 2 O, mano Dieve, tavimi pasitikiu.
Neleisk man būti sugėdintam,
neleisk mano priešams džiūgauti.
{g} 3 Juk nė vienas nenueina niekais,
kas tavimi pasitiki;
nueina niekais neištikimieji - lengvabūdžiai.
{d} 4 Parodyk man savo kelius, VIEŠPATIE,
mokyk mane savo takų.
{h} 5 Vesk mane savo tiesa ir mokyk mane,
nes esi Dievas, mano Gelbėtojas.
{v} Tavimi visados pasitikiu.
{z} 6 VIEŠPATIE, neužmiršk savo gailestingumo
ir ištikimos meilės, -
jie taip seni kaip laikas.
{h.} 7 Mano jaunystės nuodėmes ir kaltes užmiršk, -
savo ištikima meile dėl savo gerumo
atsimink mane, VIEŠPATIE!

II

{t} 8 Teisus ir geras yra VIEŠPATS,
todėl jis moko klystančius kelio.
{j} 9 Jis veda kukliuosius teisingu taku
ir moko juos savo kelio.
{k} 10 Visi VIEŠPATIES takai yra
ištikima meilė ir tiesa visiems,
kurie laikosi jo Sandoros ir paklūsta jo įsakams.
{l} 11 Dėl savo vardo, VIEŠPATIE,
atleisk mano kaltę, nors ji ir didžiulė.

{m} 12 Kas tik pagarbiai VIEŠPATIES bijo,
sužino iš jo taką, kuriuo eiti turėtų.
{n} 13 Jis pats gyvens laimingai,
ir jo vaikai paveldės žemę.
{s} 14 VIEŠPATS yra pagarbiai jo bijančiųjų draugas
ir patvirtina jiems savo Sandorą.
{'a} 15 Mano akys visad atkreiptos į VIEŠPATĮ,
nes jis ištrauks mano kojas iš pinklių.

III

{p} 16 Atsigręžk į mane ir būk man gailestingas,
nes aš esu vienišas ir nuskurdęs.
{z.} 17 Palengvink man širdies rūpesčius
ir išgelbėk mane iš mano vargų.
{q} 18 Pažvelk į mano skurdą ir kančią
ir atleisk visas mano nuodėmes.
{r} 19 Pasižiūrėk, kiek daug mano priešų,
kaip baisiai jie manęs nekenčia.
{š} 20 Apsaugok mano gyvastį ir išgelbėk mane,
neleisk man nusivilti,
nes pas tave ieškau užuovėjos.
{t.} 21 Gerumas ir dorumas tepalaiko mane,
nes, VIEŠPATIE, tavimi pasitikiu.
22 O Dieve, atpirk Izraelį iš visų jo vargų!

26Nekalto žmogaus malda

1Dovydo.

I

Paskelbk, kad esu nekaltas, VIEŠPATIE!
Juk aš dorai elgiuosi
ir VIEŠPAČIU nedvejodamas pasitikiu.
2 Tirk mane, VIEŠPATIE, ir bandyk, -
išbandyk mano norus ir mintis.

II

3 Juk tavo ištikima meilė man akyse,
tavo ištikimybė mane veda.
4 Su nedorais žmonėmis nesusidedu,
su veidmainiais nesimaišau.
5 Pikta darančių draugės nekenčiu,
nedorų žmonių vengiu.
6 Plaunu rankas nekaltumo ženklan
ir einu aplink tavo aukurą, VIEŠPATIE,

7 balsu skelbdamas savo padėką
ir apsakydamas visus tavo nuostabius darbus.
8 VIEŠPATIE, aš myliu Namus, kuriuose gyveni,
tavo šlovės buveinę.

III

9 Nenušluok manęs drauge su nusidėjėliais
nei mano gyvasties su žmogžudžiais.
10 Jų rankose piktos užmačios,
pilna kyšių jų dešinė.
11 O aš darau, kas dora;
atpirk mane ir pasigailėk manęs.
12 Mano kojos stovi ant lygios žemės;
Sueigose šlovinsiu VIEŠPATĮ.

27Pasitikėjimas Dievu

1Dovydo.

A

I

VIEŠPATS yra mano šviesa ir išgelbėjimas,
ko turėčiau bijotis?
VIEŠPATS yra mano gyvenimo tvirtovė,
prieš ką turėčiau drebėti?
2 Kai nedori žmonės užpuola mane,
norėdami mane suėsti -
jie, mano užpuolikai ir priešai,
klumpa ir žūva.
3 Nors kariuomenė apgultų mane,
mano širdis nebijotų;
nors karas man būtų paskelbtas,
net tada pasitikėčiau.

II

4 Vieno teprašau iš VIEŠPATIES,
tik vieno tenoriu -
gyventi VIEŠPATIES Namuose
per visas savo gyvenimo dienas,
gėrėtis VIEŠPATIES žavumu
ir lankyti jojo Šventyklą.
5 Juk vargo dieną jis paslėps mane savo pastogėje,
suteiks man globą savo palapinėje,
užkels mane aukštai ant uolos.
6 Nūn keliu galvą prieš visus mane supančius priešus

ir atnašauju aukas jo palapinėje
su džiaugsmo šauksmais,
giedu giesmę, šlovindamas VIEŠPATĮ.

B

I

7 Išgirsk mano balsą, VIEŠPATIE, kai šaukiuosi,
būk man maloningas ir išklausyk mane!
8 "Eikš, - sako man širdis, - jo veido ieškok!"
Tavo veido, VIEŠPATIE, aš ieškau!
9 Neslėpk nuo manęs savo veido,
neatstumk supykęs savo tarno, -
tu buvai mano pagalba.
Neatmesk manęs, nepalik manęs,
Dieve, mano Gelbėtojau.
10 Nors mano tėvas ir motina mane paliktų,
tačiau VIEŠPATS mane priims.

II

11 Mokyk, VIEŠPATIE, mane savo kelio,
dėl mano budrių priešų vesk mane lygiu taku.
12 Neatiduok manęs priešininkų sauvalei,
nes melagingi liudytojai sukilo prieš mane
ir smurtu alsuoja.
13 Tikiu, kad patirsiu VIEŠPATIES gerumą
gyvųjų šalyje.
14 Pasitikėk VIEŠPAČIU ir būk stiprus!
Turėk drąsos ir pasitikėk VIEŠPAČIU!

28Prašymas ir padėka

1Dovydo.

I

Tavęs šaukiuosi, VIEŠPATIE,
mano Uola, nebūk man kurčias.
Juk, jeigu tylėsi, būsiu kaip tie,
kurie žengia į Duobę.
2 Išgirsk mano maldavimo balsą,
kai šaukiuosi tavo pagalbos,
tiesdamas rankas tavo šventosios buveinės link.
3 Nenutempk manęs su nedorėliais,
su pikta darančiais -
su žmonėmis, kurie kaimynus draugiškai sveikina,
o širdyje pikta puoselėja.

4 Atmokėk jiems pagal jų darbus -
už jų veiksmų piktumą.
Atmokėk jiems už jų rankų darbus,
atiduok jiems, ką jie užsidirbo!
5 Kadangi jie nepaiso VIEŠPATIES veiksmų
nei jo rankų darbo,
jis sužlugdys juos ir daugiau nebeatkurs.

II

6 Tebūna pašlovintas VIEŠPATS,
nes jis išgirdo mano pagalbos šauksmą.
7 VIEŠPATS yra mano stiprybė ir
mano skydas, -
pasitiki juo mano širdis.
Jis man padėjo, ir mano širdis džiūgauja, -
giesme aš jam dėkoju.

III

8 VIEŠPATS yra savo tautos stiprybė,
tvirtovė savo pateptajam išgelbėti.
9 Gelbėk savo tautą ir laimink savo paveldą!
Būk jų Ganytojas ir rūpinkis jais amžinai!

29Dievo didybė audroje

1Dovydo psalmė.

I

Garbinkite VIEŠPATĮ jūs, dangiškieji,
duokite VIEŠPAČIUI šlovę!
2 Duokite VIEŠPAČIUI jo vardo garbę,
šlovinkite didžiai šventą VIEŠPATĮ!

II

3 VIEŠPATIES balsas virš vandenų, -
didybės Dievas griaudžia,
VIEŠPATS virš vandenyno.
4 Galingas yra VIEŠPATIES balsas,
VIEŠPATIES balsas kupinas didybės.

5 VIEŠPATIES balsas trupina kedrus,
VIEŠPATS trupina Libano kedrus.
6 Jis šokdina Libaną lyg veršį
ir Hermono kalną lyg jauną buivolą.

7 VIEŠPATIES balsas blyksi žaibais.
8 VIEŠPATIES balsas supurto dykumą,

VIEŠPATS sudrebina Kadešo tyrus.

9 VIEŠPATIES balsas triuškina ąžuolus,
ir plikai nušluoja miškus,
o jo Šventykloje visi šaukia: "Šlovė!"

III

10 Savo soste virš tvano, -
VIEŠPATS karaliauja amžinai.
11 Tesuteikia VIEŠPATS stiprybės savo tautai!
Telaimina VIEŠPATS savo tautą ramybe!

30Padėka už išgelbėjimą nuo mirties

*1 Psalmė. Giesmė Šventyklos pašventinimo iškilmėms.
Dovydo.*

A

2 Skelbsiu tavo didybę, VIEŠPATIE, nes mane išgelbėjai
ir neleidai džiūgauti mano priešams.
3 Šaukiausi tavo pagalbos, VIEŠPATIE, mano Dieve,
ir tu mane išgydei.
4 VIEŠPATIE, tu ištraukei mano gyvastį iš Šeolo, -
juk su visais aš buvau pakeliui į Duobę,
bet tu sulaikei mane nuo mirties.
5 Giedokite šlovės giesmes VIEŠPAČIUI,
jūs - jo ištikimieji,
prisiminkite, koks jis šventas,
ir jam dėkokite!
6 Jo įniršis tetrunka akimirką,
o jo gerumas tęsiasi visą gyvenimą.
Ašaros gali lūkuriuoti per naktį,
bet džiaugsmas ateina su aušra.

B

I

7 Kai man sekdavosi, sakiau:
"Niekad nesvyrinėsiu!"
8 Savo gerumu, VIEŠPATIE,
tu buvai pastatęs mane kaip nenugalimą kalną,
bet kai nugręžei savo veidą, drebėjau iš baimės.

II

9 Tavęs, VIEŠPATIE, šaukiausi, -
savo Dievo pagalbos maldavau:
10 "Kokia tau nauda iš mano mirties,

iš mano žengimo į Duobę?
Nejau dulkės šlovins tave
ar skelbs tavo ištikimybę?
11 Išgirsk mane, VIEŠPATIE,
ir būk man maloningas!
VIEŠPATIE, padėk man!"

III

12 Tu pavertei mano liūdesį džiugesiu,
nuvilkai man ašutinę ir apjuosei mane džiaugsmu,
13 kad giedočiau tau be perstojo šlovės giesmę.
VIEŠPATIE, tu esi mano Dievas, -
tau dėkosiu per amžius!

31Malda nelaimės valandą

1Chorvedžiui.
Dvydo psalmė.

I

2 Pas tave, VIEŠPATIE, ieškau užuovėjos,
neleisk man niekados nusivilti!
Tu esi teisus, mane gelbėk!
3 Išgirsk mane, skubėk manęs gelbėti!
Būk užuovėjos uola - mano tvirtovė, -
galinga pilis man gelbėtis!
4 Juk esi man ir uola, ir tvirtovė, -
vesi ir saugosi mane dėl savo vardo.
5 Apsaugok nuo paspęstų man pinklių,
nes tu esi mano užuovėja.
6 Tau patikiu savo dvasią, -
tu mane atperki,
VIEŠPATIE, ištikimasis Dieve.
7 Nekenčiu tų, kurie kliaujasi tuščiais stabais,
o pasitikiu VIEŠPAČIU.
8 Leisk man džiūgauti ir būti linksmam
dėl tavo ištikimos meilės,
nes tu pažvelgei į mano kančią -
rūpinaisi manimi didžiame varge.
9 Tu neatidavei manęs į nagus priešui,
bet išvedei mane į laisvę.

II

10 Pasigailėk manęs, VIEŠPATIE, nes man sunku.
Nuo skausmo temsta man akys,

nyksta ir mano gyvastis, net kaulai.
11 Juk mano gyvenimą skausmas sekina
ir mano metus - dejonės,
nuo kančios man stinga jėgų.

12 Esu pajuoka visiems savo priešams,
pasibjaurėjimą keliu net kaimynams
ir klaiką - savo pažįstamiems, -
nuo manęs bėga, kas kelyje mane pamato.
13 Esu visų užmirštas, tarsi būčiau miręs, -
tapau lyg sukultas indas.
14 Juk girdžiu daugelį kuždomis šnekant -
klaikas iš visų pusių! -
Kai jie man rezga pinkles
ir kėsinasi atimti gyvastį.
15 Bet aš tavimi pasitikiu, VIEŠPATIE, -
sakau: "Tu esi mano Dievas".
16 Tavo rankoje mano likimas, -
gelbėk mane nuo priešų - nuo tų,
kurie mane persekioja.
17 Pažvelk į savo tarną gerumu,
gelbėk mane savo ištikima meile.
18 Tenebūna man gėdos, VIEŠPATIE,
nes aš tavęs šaukiuosi.
Tebūna sugėdinti nedorėliai,
težengia priblokšti į Šeolą.
19 Tebūna nutildytos melagingos lūpos,
įžūliai apie teisius žmones kalbančios
su puikybe ir panieka.

III

20 Koks nuostabus yra tavo gerumas,
sukauptas tiems,
kurie tavęs pagarbiai bijo,
ir teikiamas tiems,
kurie ieško tavo užuovėjos,
visiems žmonėms matant!
21 Savo Artumo užuovėjoje juos paslepi
nuo žmonių kėslų,
apsaugai juos savo pastogėje
nuo priekabių liežuvių.
22 Tebūna pašlovintas VIEŠPATS,
nes jis buvo man nuostabiai ištikimas -
įtvirtintas miestas.

23 Patirdamas nerimą, maniau:
"Esu išvaromas toli nuo tavo Artumo".
Bet tu išgirdai mano maldavimą,
kai šaukiausi tavo pagalbos.
24 Mylėkite VIEŠPATĮ, visi jo ištikimieji!
VIEŠPATS saugo ištikimuosius,
bet skaudžiai atmoka tam,
kuris išpuikusiai elgiasi.
25 Būkite stiprūs ir drąsios širdies visi,
kurie pasitikite VIEŠPAČIU!

32Nuoširdus nuodėmės išpažinimas

1 Dovydo. Poema.

I

Laimingas, kam nusižengimas atleistas,
kuriam nuodėmė dovanota.
2 Laimingas žmogus, kurio VIEŠPATS nelaiko kaltu,
kurio dvasioje nėra apgaulės.

II

3 Kol aš neišpažinau {nuodėmės},
mano kaulai dilo nuo mano nuolatinių dejonių.
4 Juk dieną ir naktį mane slėgė tavo ranka, -
man jėgos išseko kaip nuo vasaros karščių. {Sela}
5 Tada išpažinau tau savo nuodėmę,
nebeslėpiau savo kaltės.
Tariau: "Išpažinsiu savo nusikaltimus VIEŠPAČIUI", -
ir tu, atleisdamas man nuodėmę, pašalinai kaltę.
6 Užtat prireikus melsis tau
kiekvienas ištikimas žmogus;
nors grėsmingi vandens išsilies, jo nepasieks.
7 Tu esi mano pastogė, -
ištrauki mane iš vargo,
apsupi džiugiais išganymo šūkavimais. {Sela}

III

8 {VIEŠPATS sako}: "Mokysiu tave
ir rodysiu tau kelią, kuriuo turi eiti;
tau patarsiu, lydėdamas tave akimis.
9 Nebūk kaip arklys ar mulas, neturintis proto,
kurio narsas tramdomas žąslais ir kamanomis,
nes kitaip jis tau nepaklus".

10 Nedorėlis turės daug kentėti,

bet tą, kuris VIEŠPAČIU pasitiki,
lydės ištikima meilė.
11 Būkite linksmi VIEŠPATYJE
ir džiūgaukite, teisieji,
šūkaukite iš džiaugsmo,
visi doros širdies žmonės!

33Šlovės giesmė

I

1 Džiūgaukite, teisieji, VIEŠPATYJE, -
dera, kad dorieji jį šlovintų.
2 Šlovinkite VIEŠPATĮ lyra,
skambinkite jam dešimtstyge arfa.
3 Giedokite jam naują giesmę,
šmaikščiai lieskite stygas džiugiai šūkaudami.
4 Juk VIEŠPATIES žodis yra tiesus
ir visi jo darbai patikimi.
5 Jis myli, kas teisu ir teisinga;
ištikimos VIEŠPATIES meilės pilna žemė.

II

6 VIEŠPATIES žodžiu buvopadaryti dangūs
ir jo burnos alsavimu visos jų galybės.
7 Jis sutelkė jūros vandenis tartum į maišą,
uždarė gelmes į saugyklas.

III

8 Tebijo visa žemė VIEŠPATIES,
tegerbia jį visi pasaulio gyventojai.
9 Juk jis tarė, ir pasaulis pasidarė,
jis įsakė, ir visa atsirado.

10 VIEŠPATS vėjais paleidžia tautų užmojus,
niekais paverčia jų sumanymus.
11 VIEŠPATIES užmojis yra amžinas,
jo širdies sumanymai tęsiasi per visas kartas.
12 Laiminga tauta, kurios Dievas yra VIEŠPATS, -
ta tauta, kurią jis išsirinko paveldu.

IV

13 VIEŠPATS žvelgia iš dangaus, -
jis mato visą žmoniją.
14 Iš savo sosto, kur viešpatauja,
žvelgia į visus, kas gyvena žemėje, -

15 tas, kuris padarė jų visų širdį
ir stebi visus jųjų darbus.

V

16 Ne kariuomenės dydis apsaugo karalius,
nė galiūnai neišsigelbsti didele jėga.
17 Iš žirgų laukti pergalės - tuščia viltis,
kad ir ristūnai, jie negali išgelbėti.
18 Tikrai VIEŠPATS žiūri tų,
kurie pagarbiai jo bijo
ir jo ištikima meile pasitiki,
19 kad išgelbėtų nuo mirties jų gyvastį
ir išlaikytų gyvus bado metu.

VI

20 Mūsų viltis VIEŠPATYJE, -
jis yra mūsų pagalba ir skydas.
21 Juk jis linksmina mūsų širdį,
nes mes pasitikime jo šventuoju vardu.
22 Tebūna su mumis tavo ištikima meilė,
VIEŠPATIE, nes mes į tave žvelgiame.

34Padėka už išgelbėjimą iš pavojaus

1 Dovydo.
Kai apsimetė pamišėliu Abimelechui ir, jo išvarytas, pasišalino.

I

{'a} 2 Visuomet VIEŠPATĮ garbinsiu,
jo šlovė nuolat bus man ant lūpų.
{b} 3 Aš didžiuojuosi VIEŠPAČIU, -
kuklieji girdės ir džiaugsis.
{g} 4 Skelbkite su manimi VIEŠPATIES didybę,
aukštinkime jo vardą drauge!

II

{d} 5 Kreipiausi į VIEŠPATĮ, ir jis man atsakė;
mane jis išgelbėjo iš visų mano baimių.
{h] 6 Pažvelkit į jį ir pralinksmėkit, -
niekad jums gėdos nereikės kęsti.
{z} 7 Šis vargšas šaukėsi, ir VIEŠPATS išgirdo,
iš visų jo vargų išgelbėjo.
{h.} 8 VIEŠPATIES angelas saugo tuos,
kurie pagarbiai jo bijo, ir juos išgelbsti.
{t} 9 Išbandykite ir patirkite patys,

koks geras yra VIEŠPATS.
Laimingas žmogus, kuris randa pas jį užuovėją!
{j} 10 Pagarbiai bijokite VIEŠPATIES, visi jo šventieji,
nes kas pagarbiai jo bijo, nieko nestokoja!
{k} 11 Net liūtukai kenčia skurdą ir alkį,
bet einantiems pas VIEŠPATĮ nieko netrūksta.

III

{l} 12 Ateikite, vaikai, klausykitės manęs,
mokysiu jus pagarbios VIEŠPATIES baimės.
{m} 13 Kas iš jūsų trokšta gyvenimo
ir geidžia daug metų ir laimės?
{n} 14 Saugok tad liežuvį nuo pikto
ir lūpas nuo apgaulės.
{s} 15 Venk pikto ir daryk gera,
siek taikos iš visos širdies.
{'a} 16 VIEŠPATIES akys žvelgia į teisiuosius,
jo ausys girdi jų šauksmą.
{p} 17 VIEŠPATS priešinasi nedorėliams,
kad išnaikintų žemėje jų atminimą.
{z.} 18 Šaukiasi teisieji pagalbos, VIEŠPATS klausosi
ir išgelbsti juos iš visų vargų.
{q} 19 VIEŠPATS yra arti tų, kurie sielojasi,
ir gelbsti nevilties apimtuosius.
{r} 20 Daugel vargų ištinka teisųjį,
bet VIEŠPATS išgelbsti iš jų visų.
{š} 21 Saugo visus jo kaulus,
nė vienas jų nebus sulaužytas.
{t.} 22 Nelabumas varo į mirtį nedorėlį;
teisiojo priešai bus nubausti.
23 VIEŠPATS atperka savo tarnų gyvastį;
kas ieško jo užuovėjos, bus išgelbėtas.

35Malda prašant pagalbos

1 Dovydo.

I

Grumkis, VIEŠPATIE, su mano užpuolikais,
kovok su tais, kurie su manimi kovoja!
2 Tverk skydą ir ginklus,
pakilk manęs gelbėti!
3 Pakelk ietį ir alebardą
prieš tuos, kurie mane persekioja!
Sakyk man: "Aš tavo išgelbėjimas!"

4 Tesusigėsta suglumę tie,
kurie tyko mano gyvasties!
Tesitraukia apstulbę tie,
kurie kėsinasi man pikta daryti!
5 Tebūna kaip vėjo nešami pelai,
kai juos VIEŠPATIES angelas vaikys!
6 Tebūna kelias jiems tamsus ir slidus,
kai VIEŠPATIES angelas persekios!

II

7 Juk be priežasties paspendė man pinkles,
be priežasties iškasė gilią duobę mano gyvasčiai.
8 Teužklumpa juos nelauktai žūtis, -
jie patys teįkliūva į savo paspęstas pinkles,
teįgriūva jie patys į savo iškastą duobę!
9 Bet aš džiūgausiu VIEŠPATYJE,
laimingas būsiu, nes jis mane išgelbėjo.
10 Iš visos širdies sakysiu:
"VIEŠPATIE, kas gi gali tau prilygti?
Tu išgelbsti menką nuo galiūno,
vargšą ir beturtį nuo engėjo".
11 Pikti žmonės liudija prieš mane,
kaltina nusikaltimais, apie kuriuos nieko nežinau.
12 Jie atmoka man piktu už gera,
mane alindami.

III

13 Betgi, jiems susirgus, aš vilkėjau ašutinę,
varginau save pasninku.
Meldžiausi nulenkęs galvą,
14 tartum būčiau meldęsis už savo bičiulį ar brolį.
Klajojau neramus, lyg motiną apraudodamas,
gedulo prislėgtas.
15 Bet, man į vargą įpuolus, jie visi džiūgavo
ir būriavosi iš manęs pasijuokti, -
luošiai, kurių nepažinojau, rinkosi prieš mane, -
mane be perstojo užkabinėdami.
16 Pašiepdami ir išjuokdami,
ant manęs jie griežė dantimis.

IV

17 Kaip ilgai, VIEŠPATIE, tu tik stebėsi?
Gelbėk mane nuo laukinių žvėrių,
mano gyvastį nuo šių liūtų!

18 Tada dėkosiu tau tavo tautos sueigoje,
šlovinsiu tave didžiojoje spūstyje.
19 Neleisk mano priešams - tiems melagiams -
linksmintis dėl mano pralaimėjimo;
neleisk nekenčiantiems manęs be priežasties
vaipytis su džiaugsmu iš mano skausmo.
20 Juk jiems nerūpi ramybės linkėti,
bet sugalvoti kėslų prieš ramius žmones.
21 Jie apkaltina mane, šaukdami: "Aha! aha!
Savo akimis tai matėme!"

22 Tu matei, VIEŠPATIE! Tad netylėk!
Viešpatie, nebūk toli nuo manęs.
23 Pabusk! Skubėk manęs ginti!
Mano Dieve ir mano Viešpatie, gink mano bylą!
24 Viešpatie, mano Dieve, išteisink mane,
žiūrėdamas savo teisumo,
ir neleisk jiems dėl manęs džiaugtis.
25 Neleisk jiems sakyti: "Aha, savo padarėme!"
Neleisk jiems kalbėti: "Mes jį sunaikinome!"

26 Visi, kas džiūgauja dėl mano nelaimės,
tebūna sugėdinti ir apstulbinti;
kas aukštinosi prieš mane,
tebūna apsiaustas gėda ir negarbe.

27 Kas trokšta mano išteisinimo,
tešūkauja iš džiaugsmo ir tesilinksmina -
nuolatos tekartoja: "Didis yra tas VIEŠPATS,
kuris džiaugiasi savo tarno gerove!"
28 Tada apsakysiu tavo teisumą
ir šlovinsiu tave per visą dieną.

36Žmogaus nedorumas ir Dievo gerumas

1 Chorvedžiui.
Dovydo, VIEŠPATIES tarno, psalmė.

I

2 Nuodėmė šnabžda giliai širdyje nedoram žmogui,
kuris nepuoselėja Dievo baimės.
3 Kadangi apie save taip gerai mano,
jis tikisi, kad jo kaltė negali būti
aptikta ir nubausta.
4 Visa, ką jis sako, yra pikta ir apgaulinga, -
nebemoka išmintingai elgtis, gera daryti.
5 Sumano pikta dar lovoje,

eina kreivu keliu,
to, kas pikta, nevengia.

II

6 VIEŠPATIE, tavo gerumas siekia dangų,
tavo ištikimumas - debesis.
7 Tavo teisumas - kaip Dievo kalnai,
tavo sprendimai - kaip jūros gelmės.
VIEŠPATIE, tu rūpiniesi žmogumi ir gyvuliu!
8 Dieve, koks brangus tavo gerumas!
Tavo sparnų pavėsyje mes randame užuovėją.
9 Vaišinamės tavo Namų valgio gausa,
girdai mus iš savo gėrybių upės.
10 Tu esi gyvenimo šaltinis,
tavo šviesoje matome šviesą.

III

11 Teik savo ištikimą meilę tave pažįstantiems
ir teisumą doros širdies žmonėms.
12 Įžūlaus žmogaus koja tenepasiveja manęs,
nedorėlio ranka manęs tenestumdo
13 Antai, nedorėliai guli kniūbsti, -
parblokšti, atsikelt nebegali.

37Nusidėjėlių likimas ir teisiųjų atlygis

1 Dovydo.

{'a} Neapmaudauk dėl nedorėlių,
nepavydėk tiems, kurie daro pikta.
2 Juk jie veikiai išnyks kaip žolė
ir nuvys kaip vešlūs augalai.

{b} 3 Pasitikėk VIEŠPAČIU ir daryk gera, -
gyvensi krašte ir būsi saugus.
4 Džiaukis iš širdies VIEŠPAČIU,
ir jis suteiks tau, ko trokšta tavo širdis.

{g} 5 Pavesk VIEŠPAČIUI savo kelią,
pasitikėk juo, ir jis padės.
6 Tavo dorumą jis nušvies kaip dienos šviesą,
o tavo teisingumą padarys
kaip vidudienį.

{d} 7 Būk kantrus ir lauk VIEŠPATIES,
neapmaudauk dėl to, kuriam viskas sekasi, -
dėl žmogaus, rezgančio savo piktus kėslus.

{h} 8 Susilaikyk nuo įniršio, atsisakyk pykčio -
neapmaudauk, - tai tik į pikta veda.
9 Juk nedorėliai bus pakirsti,
bet tie, kurie laukia VIEŠPATIES, -
paveldės žemę.

{v} 10 Dar valandėlė, ir nedorėlio nebebus -
žvalgysies po vietą, kur jis buvo,
jis bus dingęs.
11 Bet kuklieji paveldės žemę,
gėrėsis gausia gerove.

{z} 12 Nedorėlis spendžia pinkles teisiajam
ir griežia ant jo dantimis.
13 Bet Viešpats iš jo juokiasi, nes mato jo būsimą dieną.

{h.} 14 Nedorėliai traukia iš makščių kalavijus
ir įtempia lankus,
kad parblokštų varguolį ir beturtį,
ir nužudytų dorai gyvenančius.
15 Bet jų kalavijai smigs jiems patiems į širdį,
jų lankai bus sutrupinti.

{t} 16 Tas truputis, kurį turi teisusis,
vertingesnis už daugelio nedorėlių turtą.
17 Juk bus sutrupinti nedorėlių ginklai,
o teisiuosius VIEŠPATS palaikys.

{j} 18 VIEŠPATS rūpinasi tais, kurie jo klauso,
ir paveldas amžinai jiems priklausys.
19 Nelaimės metu jie nebus apvilti
ir bado dienomis jie valgys iki soties.
{k} 20 Bet nedorėliai žus -
VIEŠPATIES priešai dings lyg pievų žolė,
išsisklaidys tartum dūmai.

{l} 21 Nedorėlis skolinasi ir negrąžina,
bet geras žmogus yra dosnus ir nesiliauja davęs.
22 Juk tie, kuriuos VIEŠPATS laimina,
paveldės žemę,
o tie, kuriuos jis keikia, bus išvaryti.
{m} 23 VIEŠPATS veda žmogaus žingsnius ir saugo tą,
kurio keliu džiaugiasi.
24 Nors ir sukluptų, jis neliks gulėti,
nes VIEŠPATS padės jam atsikelti.
{n} 25 Buvau jaunas, ilgai gyvenau,
bet nemačiau nei Dievo

palikto teisiojo,
nei jo vaikų, prašančių duonos.
26 Teisusis visad dosniai kitiems duoda ir skolina,
jo vaikai tikra palaima.

{s} 27 Venk pikta ir daryk gera,
kad gyventum amžinai,
28 nes VIEŠPATS myli, kas teisinga,
ir neapleidžia savo ištikimųjų.
{'a} Jis saugo juos amžinai,
bet nedorėlių palikuonys bus išvaryti.
29 Teisieji paveldės kraštą,
jame gyvens amžinai.

{p} 30 Išmintis ateina iš teisiojo lūpų,
jo liežuvis sako, kas teisinga.
31 Savo Dievo Mokymą jis laiko širdyje,
jo žingsniai nuo Mokymo nenuklysta.

{z.} 32 Nedorėlis teisiojo tyko,
mėgina jį nužudyti.
33 VIEŠPATS jo nepaliks priešo rankoje,
neleis būti pasmerktam teisme.

{q} 34 Pasitikėk VIEŠPAČIU ir laikykis jo kelio,
jis pagerbs tave, duodamas paveldėti žemę, -
tu matysi išvaromus nedorėlius.

{r} 35 Mačiau nedorėlį - valdingą, -
iškilusį virš visų lyg kedrą Libano.
36 Vėl ėjau pro šalį,
ir, tikėk manimi, ten jo nebebuvo.
Nors ir ieškojau, bet neberadau.

{š} 37 Brangink nuoširdų žmogų, įsižiūrėk į dorą,
nes taikus žmogus turi ateitį.
38 Bet nusidėjėliai bus visiškai sunaikinti,
nedorėlių palikuonys bus išnaikinti.

{t.} 39 Teisiųjų išgelbėjimas eina iš VIEŠPATIES, -
jis yra jų tvirtovė sunkumams užėjus.
40 VIEŠPATS jiems padeda ir iš bėdos
juos ištraukia, -
išgelbsti juos nuo nedorėlių ir išvaduoja,
nes jie ieško jame užuovėjos.

38Suvargusio nusidėjėlio malda

1 Dovydo psalmė.

Atminimo aukai.

I

2 VIEŠPATIE, nebausk manęs pykdamas,
neplak manęs niršdamas!
3 Juk tavo strėlės į mane giliai įsmigo
ir tavo rankos smūgiai mane ištiko.
4 Nėra nieko sveiko mano kūne nuo tavo įnykio,
braška mano kaulai, nes nusidėjau.
5 Virš galvos apsemtas nuodėmių,
jos slegia mane lyg sunkiausia našta.

II

6 Mano žaizdos dvokia ir pūliuoja
per mano kvailumą.
7 Susitraukęs ir jėgų netekęs,
slankioju niūrus per visą dieną.
8 Juk mano strėnos pilnos deginančio skausmo,
nėra nieko sveiko mano kūne.
9 Visiškai atbukęs ir nukamuotas vaitoju,
nes širdis man iš nerimo plyšta.

10 Viešpatie, tu žinai, ko aš trokštu,
tu girdi mano vaitojimą.
11 Mano širdis virpa, netekau jėgų,
mano akys migla apsitraukė.
12 Mano draugai ir bičiuliai laikosi atokiai
dėl mano ligos opų,
net mano artimieji iš tolo težiūri.
13 Tie, kurie mano gyvasties tyko,
spendžia spąstus,
tie, kurie nori mane nuskriausti, kalba apie smurtą
ir visą laiką brandina klastą.

III

14 O aš tarsi kurčias, negirdintis,
lyg nebylys, kuris žodžio ištarti negali.
15 Esu lyg žmogus, negalintis atsikirsti,
nes negali girdėti.
16 Bet tavimi aš pasitikiu, VIEŠPATIE,
ir tu, Viešpatie mano Dieve, man atsakysi.
17 Juk aš meldžiuosi:
"Tik neleisk jiems džiūgauti dėl mano nelaimės,
neleisk jiems didžiuotis, kai parpulsiu".

IV

18 Juk esu ant žūties slenksčio
ir nuolat kenčiu skausmą.
19 Išpažįstu savo kaltę,
gailiuosi už nuodėmę.
20 Bet mano mirtini priešai sveiki ir stiprūs;
daug tokių, kurie be priežasties manęs nekenčia.
21 Tie, kurie atmoka man piktu už gera,
mane kamuoja, nes aš siekiu to, kas gera.
22 Nepalik manęs, VIEŠPATIE!
Mano Dieve, nesitolink nuo manęs!
23 Skubėk man padėti,
Viešpatie, skubėk manęs gelbėti!

39Gyvenimas yra prabėgantis

1 Chorvedžiui.
Jedutūnui. Dovydo psalmė.

I

2 Tariau: "Apdairiai elgsiuos savo kelyje,
kad nenusidėčiau liežuviu;
savo burną užčiaupsiu,
kai nedorėliai būva arti".
3 Tylėjau, nesakiau nieko,
susilaikiau net nuo ko nors gero.
Bet mano skausmas tik pasunkėjo,
4 širdis man užkaito krūtinėje.
Bemąstant įsiliepsnojo ugnis -
nebegalėjau iškęst nekalbėjęs:

II

5 "Pasakyk man, VIEŠPATIE, kaip ilgai gyvensiu,
kokia yra mano dienų trukmė?
Leisk man pažinti, koks esu laikinas.
6 Tu padarei mano gyvenimą ilgumo tik per sprindį,
jo trukmė yra kaip niekas tavo akyse".
Iš tikrųjų žmogaus būvis tiktai kvėptelėjimas! {Sela}
7 Žmogus tik praeina kaip šešėlis,
tik rūkas yra jo visas triūsas, -
Kaupia turtus, bet nežino, kam jie atiteks!

III

8 "Nūn tad, Viešpatie, ko aš galiu tikėtis?
Tavyje visa mano viltis.

9 Išvaduok mane iš visų mano kalčių;
nepadaryk manęs kvailųjų pajuoka!

IV

10 Tyliu, burnos neatveriu,
nes tu tai padarei.
11 Nukreipk nuo manęs savo rykštę,
aš žūstu nuo tavo rankos smūgių.
12 Kai drausmini žmogų, bausdamas už nuodėmę,
tu lyg kandis sunaikini tai, kas jam brangu.
Iš tikrųjų žmogus tiktai vėjo dvelktelėjimas! {Sela)
13 Išgirsk mano maldą, VIEŠPATIE,
klausykis mano šauksmo, -
ateik į pagalbą, kai verkiu!
Juk esu tik laikinas svečias - praeivis -
kaip visi mano protėviai.
14 Nukreipk savo žvilgsnį nuo manęs, kad atsigaučiau
pirma, negu nueisiu ir pranyksiu.

40Padėka ir prašymas padėti

1 Chorvedžiui. Dovydo psalmė.

A

I

2 Kantriai laukiau VIEŠPATIES,
jis pasilenkė prie manęs ir išgirdo mano šauksmą.
3 Ištraukė mane iš klampios duobės - iš mirtinos pelkės,
pastatė mano kojas ant uolos
ir sutvirtino mano žingsnius.
4 Man į lūpas įdėjo naują giesmę -
šlovės mūsų Dievui giesmę.
Daugelis tai matys, -
pagarbiai bijos ir pasitikės VIEŠPAČIU.

II

5 Laimingas žmogus, kuris deda viltis į VIEŠPATĮ, -
jis nesikreipia į pagonių stabus
ar netikrų dievų garbintojus.
6 VIEŠPATIE, mūsų Dieve, tu daug mums padarei -
nuostabūs tavo darbai ir užmojai -
panašaus į tave nėra kito!
Niekad nepajėgčiau jų visų apsakyti, -
jų devynios galybės.

III

7 Tu davei man suprasti,
kad netrokšti kruvinos aukos ir grūdų atnašų,
neprašai deginamosios aukos ir atnašos už nuodėmę.
8 Tada tariau: "Štai ateinu!
Raštų ritinyje man viskas nurodyta, -
9 mano džiaugsmas - vykdyti tavo valią, mano Dieve,
tavo Mokymą turiu širdyje!"

10 Didžiojoje sueigoje skelbiau tavo išganymo rūpestį, -
netramdžiau savo lūpų, -
tai, VIEŠPATIE, tu turi žinoti.
11 Tavo išganymo rūpesčio širdyje neslėpiau, -
kalbėjau apie tavo ištikimybę ir išganymą.
Apie tavo meilę ir tiesą
didžiojoje sueigoje nenutylėjau.

B

I

12 VIEŠPATIE, neatsakyk man savo gailestingumo, -
tavo meilė ir tavo tiesa mane visad tesaugo!
13 Juk mane supa vargai be skaičiaus,
apniko mano nuodėmės mane, nebematau, -
jų daugiau nei plaukų man ant galvos, netekau drąsos.
14 Suteik man malonę, VIEŠPATIE, gelbėk mane!
VIEŠPATIE, skubėk man padėti!
15 Tebūna nugalėti ir apstulbinti visi,
kurie tyko man gyvastį atimti.
Tepasitraukia gėdos apimti tie,
kurie džiaugiasi mano nelaime.
16 Tebūna savo pralaimėjimo išgąsdinti,
kurie man sako: "Aha! Taip tau ir reikia!"
17 Tedžiūgauja ir tesilinksmina tavyje visi,
kurie tavęs ieško,
ir tavo išganymą mylintieji nuolat tekartoja:
"Koks didis yra VIEŠPATS!"
18 Nors esu silpnas ir beturtis,
tačiau Viešpats manęs nepamiršo.
Tu esi mano pagalba ir išgelbėjimas, -
mano Dieve, nedelsk!

41Ligonio malda

1Chorvedžiui.
Dovydo psalmė.

I

2 Laimingas, kas rūpinasi vargšais,
nelaimės dieną jį VIEŠPATS gelbės.
3 VIEŠPATS jį saugos ir stiprins,
padarys jį laimingą žemėje
ir nepaliks jo priešų rankose.
4 VIEŠPATS padės jam ligos patale, -
išgydys ligonio negalias.

II

5 Kartą tariau: "VIEŠPATIE, pasigailėk manęs,
išgydyk mane, nors esu tau nusidėjęs.
6 Mano priešai piktai kalba apie mane:
'Kada pagaliau jis numirs ir jo vardas išnyks?'
7 Kas mane lanko, nėra nuoširdus, -
jo širdis sklidina kėslų,
išėjęs laukan, apie juos kalba.
8 Kurie manęs nekenčia, tarp savęs šnibždasi,
linkėdami man to, kas blogiausia:
9 'Mirtina liga yra jį apėmusi'
ir: 'Šitaip paguldytas, daugiau nebekels'.
10 Net mano geriausias bičiulis - tas,
kuris dalijosi su manimi duona, taikėsi man įspirti.

III

11 Betgi tu, VIEŠPATIE, pasigailėk manęs,
pakelk mane, kad jiems atmokėčiau".
12 Tada žinosiu, kad tu man malonus,
kai mano priešas prieš mane nelaimės.
13 Tu padėsi man, nes darau tai, kas dora,
ir laikysi mane amžinai savo Artume.

14 Tebūna pagarbintas VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
nuo amžių per amžius! Amen! Amen!

B. ANTROJI KNYGA

42Tremtinio malda

1Chorvedžiui.
Koraho sūnų. Poema.

I

2 Kaip elnė ilgisi tekančio vandens,
taip aš ilgiuosi tavęs, Dieve.
3 Visa gyvastimi trokštu Dievo - gyvojo Dievo, -

kada nueisiu pamatyti Dievo veido?
4 Ašaros yra mano duona dieną ir naktį;
per visą dieną žmonės manęs klausia:
"Kurgi tavo Dievas?"
5 Išlieju savo širdį, prisimindamas tai,
kaip eidavau su būriu į Dievo Namus,
vesdamas juos iškilmės eitynių spūstyje,
aidint džiugiems šlovės šūksmams!
6 Kodėl tokia liūdna, mano širdie?
Kodėl taip nerimsti mano krūtinėje?
Turėk viltį Dieve!
Juk aš dar šlovinsiu jį -
savo Gelbėtoją, savo Dievą.

II

7 Mano Dieve, liūdna mano širdis,
todėl pas tave mintimis keliauju
iš Jordano krašto bei Hermono, nuo Mizaro kalno.
8 Bedugnė šaukia bedugnei tavo krioklių griausmu, -
visa tavo bangų mūša ir vilnys mane skandina.
9 Dieną VIEŠPATS tesuteikia savo malonę
naktį giedoti jam giesmę -
maldą savo gyvenimo Dievui.
10 Sakau Dievui, savo Uolai:
"Kodėl užmiršai mane?
Kodėl, priešų engiamas, turiu nusiminęs klajoti?"
11 Net kaulai man skauda,
kai mano priešai tyčiojasi, kasdien klausdami:
"Kurgi tavo Dievas?"
12 Kodėl tu tokia liūdna, mano širdie?
Kam gi taip nerimsti krūtinėje?
Turėk viltį Dieve!
Juk aš dar šlovinsiu jį -
savo Gelbėtoją, savo Dievą.

43

III

1 Išteisink mane, Dieve, apgink mano bylą
prieš nedorus žmones, -
nuo klastūno, nesąžiningo žmogaus gelbėk mane.
2 Juk tu esi Dievas - mano tvirtovė;
kodėl tad mane palikai?
3 Kam gi turiu vaikščioti nusiminęs,
engiamas priešo?

4 Siųsk savo šviesą ir savo tiesą,
teveda jos mane, -
teparveda mane prie tavo šventojo kalno -
į tavo buveinę!
5 Tada aš žengsiu prie Dievo aukuro -
pas savo didžio džiaugsmo Dievą -
ir šlovinsiu tave lyra, Dieve, mano Dieve.

6 Kodėl tu tokia liūdna, mano širdie?
Kodėl taip nerimsti mano krūtinėje?
Turėk viltį Dieve!
Juk aš dar šlovinsiu jį -
savo Gelbėtoją - Dievą.

44Tautos aimana

1Chorvedžiui.
Koraho sūnų. Poema.

I

2 Dieve, savo ausimis girdėjome, -
mūsų tėvai mums papasakojo apie didžius darbus,
kuriuos padarei jų laikais - senovės dienomis.
3 Tu savo ranka tautas išvarei,
o juos pasodinai;
ištikai nelaime kitas tautas,
bet savąją padarei sėkmingą.
4 Juk ne savo kalaviju jie paėmė kraštą,
ne jų ranka davė jiems pergalę,
bet tavoji dešinė - tavo petys ir Artumas,
nes tu juos mylėjai.
5 Tu esi mano Karalius ir mano Dievas, -
tu suteiki pergalę savo Jokūbui.
6 Per tave atmušame priešus,
tavo vardu trempiame užpuolikus.
7 Juk ne savo lanku aš pasitikiu,
nė mano kalavijas neneša man pergalės.
8 Bet tu išgelbėjai mus nuo priešų,
nugalėjai tuos, kurie mūsų nekenčia.
9 Dievu mes nuolat didžiuojamės
ir tavo vardą be perstojo šloviname. {Sela}

II

10 Betgi dabar atstūmei mus, nugalėti leidai, -
nebežygiuoji daugiau su mūsų kariuomene į mūšį.
11 Tu privertei mus bėgti nuo priešų, -

mūsų užpuolikai mus plėšia, kiek tinkami.
12 Tu paženklinai mus kaip avis pjauti,
išblaškei mus po tautas.
13 Tu pardavei savo tautą už niekus,
neturėjai pelno juos pardavęs.
14 Tu padarei mus pajuoka
kaimynams,
panieka ir pasityčiojimu visiems aplinkui.
15 Tu padarei mus pašaipos priežodžiu pagonims,
pajuokos daiktu tautoms.
16 Nuolatos jaučiu savo negarbę,
iš gėdos rausta man veidas
17 nuo dergiančių užgauliotojo žodžių,
nuo kerštingų priešo žvilgsnių.

III

18 Visa tai mus užgriuvo,
nors tavęs mes neužmiršome
nei buvome neištikimi tavo Sandorai.
19 Mūsų širdis nenusigręžė
nė mūsų žingsniai nenukrypo nuo tavojo kelio,
20 nors palikai mus bejėgius šakalų lindynėje
ir apgaubei mirtina tamsa.

21 Jei būtume užmiršę savo Dievo vardą
ar tiesę rankas į svetimą dievą,
22 argi Dievas būtų to neatskleidęs?
Juk jis žino širdies paslaptis!
23 Juk dėl tavęs mes esame nuolat žudomi,
su mumis elgiamasi,
kaip su pjovimui skirtomis avimis.

IV

24 Atsibusk! VIEŠPATIE, kodėl miegi?
Kelkis, neatmesk mūsų amžinai!
25 Kam gi slepi savo veidą?
Kodėl užmiršti mūsų skurdą ir
priespaudą?
26 Juk mes gulime kniūbsti dulkėse
ir nebegalime pakilti nuo žemės.
27 Stokis, ateik mums padėti,
atpirk mus dėl savo ištikimos meilės!

45Karalaičio vestuvės

1Chorvedžiui.

"Lelijų" melodija. Koraho sūnų. Poema. Meilės giesmė.

I

2 Širdis man tvinsta kilniais žodžiais, -
kai dedu šias eiles karaliui,
mano liežuvis - kaip įgudusio rašytojo plunksna.

II

3 Tu nustelbi visus vyrus savo grožiu,
tavo kalba sklidina malonės.
Taip Dievas suteikė tau amžiną palaiminimą!
4 Galiūne, sekis kalaviją prie juosmens
savo garbėje ir didybėje!

5 Savo didybėje žygiuok pergalingai
ginti tiesos ir teisumo.
Tavo dešinė tepamoko tave nuostabių darbų!
6 Aštrios tavo strėlės, -
perveria karaliaus priešų širdį, -
tautos puola tau prie kojų.
7 Tau Dievo duota karalystė
tvers per amžių amžius,
tavo karališkasis skeptras
yra teisingumo skeptras.
8 Tu brangini, kas teisu,
ir nekenti, kas nedora.
Todėl Dievas, tavo Dievas, patepė tave
džiaugsmo aliejumi labiau negu tavo bendrus.
9 Drabužiai tavo kvepia mira, alaviju ir kasija.
Iš dramblio kaulu išpuoštų rūmų
stygų garsai tave linksmina.
10 Tarp tavo dvaro didžiūnių yra karalaičių,
tavo sosto dešinėje stovi karalienė,
papuošta auksu Ofyro.

III

11 Klausykis, dukra, įsiklausyk ir įsidėmėk -
užmiršk savo tautą ir tėvo namus.
12 Karalius trokš tavo grožio,
nes jis yra tavo viešpats, -
jam tad turi paklusti.
13 Tyro žmonės neša tau dovanas,
šalies turtuoliai stengsis tau įtikti
14 visokiais turtais.

Karalaitė yra rūmuose - kokia ji graži!
Jos apdaras aukso siūlais siuvinėtas.
15 Savo spalvingu apdaru apsitaisiusi
ji vedama pas karalių;
pamergės - jos draugių palyda -
atvedamos prie tavęs.
16 Aidint džiūgavimams ir krykštavimams,
įeina į karaliaus rūmus.

IV

17 Tau tėvus atstos tavo sūnūs, -
padarysi juos didžiūnais visoje žemėje.
18 Garsinsiu tavo vardą per kartų kartas, -
užtat tautos girs tave per amžių amžius.

46Dievas su mumis

1Chorvedžiui.
Koraho sūnų. "Mergelių" melodija. Giesmė.

I

2 Dievas - mūsų prieglauda ir stiprybė,
visad arti pagalba varguose.
3 Todėl nebijome, nors ir žemė sverdėtų,
nors kalnai griūtų į jūrų gelmę;
4 net jei jų vandenys šėltų ir putotų,
kalnai drebėtų nuo jų šėlimo. {Sela}

II

5 Upės srovės linksmina Dievo miestą,
Aukščiausiojo šventą buveinę.
6 Dievas yra jame, jis nebus sunaikintas, -
rytui auštant, Dievas ateis jam į pagalbą.
7 Siautėja tautos, griūva karalystės, -
dundant jo griausmui, apmiršta žemė.

8 Su mumis Galybių VIEŠPATS,
Jokūbo Dievas - mūsų tvirtovė!

III

9 Ateikite ir pamatykite, ką VIEŠPATS padarė,
pasižiūrėkite į jo nuostabius darbus žemėje.
10 Karus visoje žemėje jis sustabdo, lankus sutrupina.
ietis sulaužo, skydus į ugnį sumeta.
11 "Taikykitės ir žinokite, kad aš esu Dievas!
Iškilus tautose, iškilus žemėje".

12 Su mumis Galybių VIEŠPATS,
Jokūbo Dievas - mūsų tvirtovė! {Sela}

47Dievas - Visatos Valdovas

1 Chorvedžiui.
Koraho sūnų. Psalmė.

I

2 Plokite iš džiaugsmo, visos tautos!
Šlovinkite Dievą džiaugsmo valiavimais!
3 Juk VIEŠPATS, Aukščiausiasis, šiurpą pagarbų kelia,
didis visos žemės karalius.
4 Tautas mums pavaldžias jis padarė,
gentis padėjo mums po kojų.
5 Paveldą mums jis išrinko, -
pasididžiavimą savo tautos, kurią jis myli. {Sela}

II

6 Dievas žengia, lydimas džiaugsmo šauksmų,
VIEŠPATS, lydimas ragų gaudesio.
7 Giedokite šlovės giesmes Dievui,
giedokite šlovės giesmes!
Giedokite šlovės giesmes mūsų Karaliui,
giedokite šlovės giesmes!

III

8 Juk Dievas yra visos žemės karalius, -
giedokite jam šlovės himną!
9 Dievas viešpatauja visoms tautoms;
Dievas sėdi savo šventajame soste.
10 Tautų didžiūnai renkasi
su tauta Dievo, kurį Abraomas garbino.
Juk žemės skydai priklauso Dievui, -
jis yra didžiai iškilus.

48Jeruzalė - Dievo miestas

1Giesmė. Psalmė. Koraho sūnų.

I

2 VIEŠPATS yra didis
ir labai vertas šlovės mūsų Dievo mieste.
Jo šventasis kalnas,
3 aukštas ir gražus, yra visos žemės džiaugsmas,
Ziono kalnas, Zafono viršūnė,
didžiojo karaliaus miestas.

4 Dievas parodė, kad saugu su juo
miesto tvirtovėse.

II

5 Juk štai karaliai sutelkė jėgas,
drauge atžygiavo pulti.
6 Vos tik jį pamatę, jie apstulbo;
klaiko apimti, jie metėsi bėgti.
7 Ten juos pagavo drebulys
lyg gimdančios moters skausmas,
8 lyg Taršišo laivai būtų buvę
ryčio audros skandinami.

III

9 Ką esame girdėję, tą pamatėme
Galybių VIEŠPATIES mieste - mūsų Dievo mieste,
kurį Dievas padaro amžinai saugų. {Sela}
10 Dieve, mes garbiname tavo ištikimą meilę
tavo Šventykloje.
11 Tavo garsas, Dieve,
lygiai kaip ir tavo šlovė, siekia žemės pakraščius.
Tavoji dešinė laiko teisumą!
12 Tesilinksmina Ziono kalnas,
tedžiūgauja Judo miestai, nes teisingai teisi.

IV

13 Apeik aplink Zioną, apsuk ratą;
suskaičiuok jo bokštus.
14 Atkreipk akį į jo pylimus,
pereik per jo tvirtoves,
kad galėtumei pasakyti būsimai kartai:
15 "Šis Dievas yra mūsų Dievas per amžių amžius.
Jis ves mus amžinai".

49Turtais pasitikėti neišmintinga

1 Chorvedžiui.
Koraho sūnų. Psalmė.

2 Pasiklausykite, visi žmonės, ką pasakysiu!
Klausykitės, visi pasaulio gyventojai -
3 didžiūnai ir prastuoliai,
turtuoliai ir vargšai!
4 Žodžiai, kuriuos tariu, išmintingi,
mano širdies kalba kupina įžvalgos.
5 Telksiuos į išminties posakį

ir, skambindamas arfa, aiškinsiu jo mįslę.

I

6 Kodėl turėčiau bijoti vargo dienomis,
kai mane apninka nedori priešai -
7 žmonės, kurie pasikliauja savo turtais
ir didžiuojasi savo lobių gausumu.
8 Ai, joks žmogus negali savęs atpirkti
ar mokėti Dievui savo išpirką.
9 Žmogaus gyvasties kaina per brangi, -
ką jis galėtų mokėti, niekad nebūtų gana,
10 kad sulaikytų jį nuo Duobės
ir leistų jam amžinai gyventi.
11 Juk žmogus mato, kad miršta net išmintingieji,
lygiai kaip kvaili ir nemokšos,
palikdami kitiems savo turtus.
12 Jų kapas yra jų amžini namai,
jų buveinė per kartų kartas,
nors jie praminė savo vardu šalis.
13 Mirtingasis negali išlikti savo didybėje, -
jis panašus į nugaištančius gyvulius.

II

14 Toks kelias tų, kurie yra išpuikę,
galas tų, kurie patenkinti savo turtais. {Sela}
15 Tarsi avys jie gūža į Šeolą,
mirtis bus jų piemuo.
Dorieji viešpataus jiems aušrai švintant,
ištirps jų išdidumas bemat.
Šešėlių pasaulis taps jų namais.
16 Betgi mano gyvastį Dievas atpirks
iš Šeolo nagų, nes jis teiksis mane pasiimti. {Sela}

III

17 Nesijaudink, jei kas turtėja,
jei jo turtai auga.
18 Juk su savimi pasiimt negalės nieko, kai mirs,
jo turtai neis kartu su juo į kapą.
19 Nors žmogus, gyvas būdamas, manytų esąs laimingas,
nors ir giriamas būtų, nes yra sėkmingas,
20 tačiau jis turi dėtis į būrį savo protėvių,
kurie daugiau niekad neberegės šviesos.
21 Mirtingasis nesupranta didybės, -
panašus jis į nugaištančius gyvulius.

50Dievui maloni auka

1Asafo psalmė.

I

Dievas, VIEŠPATS Dievas, kalba,
sušaukia visą žemę nuo Rytų lig Vakarų.
2 Iš Ziono, grožio viršūnės,
Dievas švyti.
3 Mūsų Dievas ateina, bet ne tyliai, -
pirma jo - ryjanti ugnis,
aplink jį - nuožmi audra.
4 Jis pasišaukia dangų ir žemę
savo tautos teismui.
5 "Atveskite man ištikimuosius,
kurie, atnašaudami auką, sudarė sandorą su manimi!"
6 Tada dangus skelbia jo teisumą,
nes pats Dievas yra teisėjas.

II

7 "Klausykis, mano tauta, aš kalbėsiu,
Izraeli, aš kaltinsiu tave.
Aš esu Dievas, tavo Dievas.
8 Peikiu jus ne dėl jūsų aukų,
nes jūsų deginamąsias aukas visuomet matau.
9 Neimu iš jūsų ūkio jokio jaučio
ar ožių iš jūsų gardų.
10 Juk man priklauso visi gyvūnai miške,
galvijai ant tūkstančio kalvų.
11 Žinau visus laukinius paukščius,
visa, kas laukuose juda, yra mano.
12 Jei būčiau alkanas, tau nesiskųsčiau,
nes mano yra pasaulis ir visa, kas jame.
13 Argi aš valgau jaučių mėsą,
ar geriu ožių kraują?
14 Atnašauk Dievui padėkos auką
ir tesėk savo įžadus Aukščiausiajam.
15 Šaukis manęs vargo dieną, -
tave išgelbėsiu, ir tu mane šlovinsi".

III

16 Bet nedorėliui Dievas sako:
"Kokią teisę turi kartoti mano įstatus
ir kalbėti apie mano sandorą?
17 Juk nekenti mano auklėjimo

ir atmeti mano įsakus.
18 Vagį pamatęs, tampi jo bendru
ir bičiuliaujies su tais, kurie svetimauja.
19 Savo burnai davei valią piktam,
tavo liežuvis skleidžia apgaulę.
20 Sėdi ir apkalbi savo brolį,
šmeiži savo motinos vaiką.
21 Visa tai padarei, ir aš nieko nesakiau, -
tu manei, kad aš esu kaip tu.
Nūn tad tave peikiu ir apkaltinu".

IV

22 "Susipraskite tad jūs, kurie užmirštate Dievą,
kitaip jus suplėšysiu,
ir nebus kas jus išgelbėtų.
23 Kas aukoja padėkos atnašą, mane pagerbia,
ir tam, kuris taiso savo kelią,
aš parodysiu Dievo išganymą".

51Atgailos malda

1Chorvedžiui. Dovydo psalmė.
2 Atėjus pas jį pranašui Natanui po jo nuodėmės su Batšeba.

A

3 Pasigailėk manęs, Dieve, iš savo gerumo,
iš savo begalinio gailestingumo
sunaikink mano maištingus darbus.
4 Vėl nuplauk ir nuplauk mano kaltę,
nuvalyk nuo manęs mano nuodėmę!

B

I

5 Savo maištingus darbus aš gerai pažįstu,
ir mano nuodėmė nuolat man prieš akis.
6 Tau nusidėjau - tiktai tau -
ir padariau, kas pikta tavo akyse.
Esi tad teisus, kai mane kaltini,
ir teisingas, kai savo teisme mane pasmerki.
7 Štai esu gimęs su kalte,
ir mano motina mane pradėjo su nuodėme.
8 Štai tu trokšti tiesos ir nuoširdumo, -
todėl mokyk mane išminties ligi širdies gelmių.

II

9 Apvalyk mane izopu, ir būsiu švarus,
Nuplauk mane, ir būsiu baltesnis už sniegą.
10 Leisk man išgirsti džiaugsmo ir linksmybės žinią, -
kaulai, kuriuos išvarginai, tepradžiunga.
11 Nugręžk savo veidą nuo mano nuodėmių
ir panaikink visas mano kaltes.

III

12 Sukurk man tyrą širdį, Dieve,
ir atnaujink manyje ištikimą dvasią.
13 Nevaryk manęs nuo savo Artumo,
nenuimk nuo manęs savo dvasios šventosios.
14 Leisk man vėl džiaugtis tavo išganymu,
tepalaiko mane nori dvasia.

IV

15 Mokysiu nedorėlius tavo kelių,
ir nusidėjėliai sugrįš pas tave.
16 Išlaisvink mane iš kraujo kaltės, Dieve, -
tu esi mano išganymo Dievas, -
tuomet mano liežuvis mėgausis tavo teisumu.
17 Viešpatie, praverk mano lūpas,
ir mano burna skelbs tavo šlovę.
18 Juk aukomis tu nesigėri, -
jei atnašaučiau deginamąją auką, jos nepriimtum.
19 Tikra auka Dievui yra sugrudusi dvasia, -
tu, Dieve, nepaniekinsi širdies,
sugrudusios ir atgailaujančios.

C

20 Būk dosnus Zionui iš savo gerumo, -
tebūna atstatytos Jeruzalės sienos.
21 Tada tau patiks teisios aukos, -
deginamosios atnašos ir deginamosios aukos, -
tada jaučiai bus atnašaujami ant tavo aukuro.

52Dievo teismas ir malonė

1Chorvedžiui. Dovydo poema.
2 Kai Doegas Edomietis atėjo ir pranešė Sauliui: "Dovydas buvo atėjęs į Ahimelecho namus".

I

3 Kodėl didžiuojies, negarbingas galiūne,
savo darbu nedoru?
Ištikima Dievo meilė yra amžina!

4 Tavo liežuvis lyg aštrus skustuvas, klastos meistre!
5 Tu labiau mėgsti pikta, negu gera,
meluoti, negu tiesą sakyti. {Sela}
6 Tu mėgsti visa, kas neša žūtį, -
tu, klastingasis liežuvi!

II

7 Bet pats Dievas pražudys tave amžinai;
jis parblokš tave ir ištrauks iš tavo palapinės,
išraus tave iš gyvųjų šalies.

III

8 Teisieji, tai matydami,
bus apimti pagarbios baimės,
jie juoksis, sakydami:
9 "Pasižiūrėkite į žmogų,
kuris neieškojo užuovėjos pas Dievą,
bet pasitikėjo savo didžiais turtais
ir rėmėsi nedorais darbais!"
10 Bet aš esu lyg vešlus alyvmedis,
augantis Dievo Namuose.
Aš pasitikiu ištikima Dievo meile
per amžių amžius.
11 Tau dėkosiu amžinai už visa,
ką tu padarei.
Ištikimųjų akivaizdoje skelbsiu tavo vardą,
nes jis yra geras.

53Dejonė dėl dorovinio sugedimo

1 Chorvedžiui.
"Mahalat{o}" melodija. Dovydo poema.

I

2 Kvailys sau širdyje sako: "Dievo nėra!"
Tokie yra sugedę, jie šlykščiai elgiasi;
nėra nė vieno, kuris gera darytų.
3 Dievas žvelgia iš dangaus į žmoniją,
žiūrėdamas, ar yra kas protingas
ir ieškantis Dievo.
4 Visi yra atsimetę, visi panašiai sugedę;
nėra nė vieno, kuris darytų gera, -
net nė vienui vieno.

II

5 "Argi nežino to nedorėliai?
Jie ryja mano tautą, -
ji yra jų ryjama duona, -
ir Dievo niekad nesišaukia".
6 Ten jie bus apimti klaiko -
tokio, kokio dar nėra buvę, -
nes Dievas išmėtys jus apgulusiųjų kaulus.
Jie bus nugalėti, nes Dievas juos atmetė.

III

7 Ak, kad ateitų iš Ziono išganymas Izraeliui!
Kai Dievas parves į namus savo tautą,
Jokūbas džiūgaus - Izraelis bus laimingas.

54Malda prašant užuovėjos pavojuje

1 Chorvedžiui. Styginiams. Dovydo poema, 2 kai zifitai, nuėję pas Saulių, pranešė: "Dovydas slapstosi pas mus".

I

3 Gelbėk mane savo vardu, Dieve,
apgink mane savo galybe!
4 Išgirsk, Dieve, mano maldą,
klausykis mano žodžių!
5 Įžūlūs žmonės pakilo prieš mane,
nuožmūs žmonės ieško mano gyvasties, -
žmonės, kurie Dievo nė kiek nepaiso. {Sela}

II

6 Štai Dievas yra mano pagalba,
Viešpats gina mano gyvastį!
7 Jis atmokės piktu budriems mano priešams, -
būdamas ištikimas, sunaikink juos!
8 Tada atnašausiu tau savanorišką auką,
šlovinsiu tavo vardą, VIEŠPATIE, nes tu geras.
9 Juk tu išgelbėjai mane iš visų rūpesčių
ir mačiau savo priešų žūtį.

55Malda žmogaus, kurį išdavė bičiulis

1 Chorvedžiui.
Styginiams. Dovydo poema.

I

2 Išgirsk mano maldą, Dieve,
nesislėpk nuo mano maldavimo!
3 Klausykis manęs ir atsakyk, -

blaškausi, išseko man jėgos.
4 Šiurpas ima nuo priešo riksmų,
nuo nedorėlių šauksmų.
Jie neša man pikta,
įnirtingai mane puldinėja.
5 Dreba man širdis krūtinėje;
mirties baimė slegia mane.
6 Baimė ir šiurpas mane purto;
esu klaiko parblokštas.
7 "O, kad turėčiau balandžio sparnus, -
sakau, - skrisčiau toli ir rasčiau ramybę!
8 Iš tikrųjų toli toli nulėkčiau;
apsigyvenčiau tyruose. {Sela}
9 Skubėčiau rasti sau užuovėją
nuo žvarbaus vėjo ir audros".

II

10 Sumaišyk jų kalbą, Viešpatie, sutrikdyk ją,
nes matau mieste smurtą ir maištus.
11 Dieną ir naktį jie sėlina jo sienomis,
jame klesti piktumas ir priespauda.
12 Žūtis jame;
sukčiavimas ir apgaulė
niekad neišnyksta iš turgavietės.

13 Ne priešas mane užgaulioja -
tuomet galėčiau pakęsti;
ne mano nedraugas su manimi įžūliai elgiasi -
tuomet galėčiau nuo jo pasislėpti.
14 Bet esi tu, mano bendras,
mano bičiulis, mano artimas draugas!
15 Tu, kurio draugyste mėgavausi,
mes drauge ėjome į Dievo Namus!

III

16 Teužklumpa juos mirtis,
težengia jie gyvi į Šeolą!
Juk kur jie gyvena, ten piktybės.
17 Bet aš šauksiuosi Dievo,
ir VIEŠPATS mane išgelbės.
18 Vakare, auštant ir vidudienį,
skųsiuosi ir vaitosiu, -
jis išgirs mano balsą.
19 Parves mane sveiką iš mūšių,
kuriuose kovoju su tokia daugybe priešų.

20 Dievas, amžinai viešpataujantis,
išklausys mane ir nugalės juos, {Sela}
nes jie atsisako taisytis ir Dievo nebijo.

21 Mano bičiulis užpuolė savo sąjungininką;
sulaužė savo sandorą.
22 Jo kalba buvo lipšnesnė už sviestą,
bet neapykanta jo širdyje;
jo žodžiai buvo švelnūs kaip aliejus,
bet kirto lyg aštrūs kalavijai.
23 Pavesk savo rūpesčius VIEŠPAČIUI,
ir tave jis palaikys, -
teisiajam palūžti jis niekad neleidžia.
24 Nes tu, Dieve, nugrūsi juos į giliausią Duobę -
tuos žmogžudžius ir apgavikus,
nė neįpusėjusius savo amžiaus -
aš pasitikiu tavimi.

56Pasitikėjimo malda

1Chorvedžiui.
"Balandis ant tolimų ąžuolų" melodija. Dovydo poema, filistinams Gate jį suėmus.

I

2 Būk man gailestingas, Dieve,
nes žmonės mane mindžioja,
visą laiką jie mane vargina.
3 Mano priešai puola mane visą dieną, -
daug yra mane puolančių, Aukščiausiasis.
4 Kai apima baimė, tavimi pasitikiu.
5 Pasitikiu Dievu, kurio pažadą šlovinu,
Dievu pasitikiu; aš nebijau;
ką gali mirtingasis man padaryti?

II

6 Visą laiką jie stengiasi pakenkti mano užmojams;
visos jų mintys - man ką pikta padaryti.
7 Sąmokslauja, iš pasalų tyko, mano žingsnius seka,
norėdami mane nužudyti.
8 Atmokėk jiems, Dieve, už jų nusikaltimą;
pažabok tuos žmones, Dieve.
9 Tu sužymėjai mano klajones;
supilk mano ašaras į savo ąsotį!
Argi jos nėra sužymėtos tavo knygoje?
10 Tuomet mano priešai trauksis,
kai tik tavęs šauksiuos;

nūn žinau, kad Dievas užstoja mane.
11 Pasitikiu Dievu, kurio pažadą šlovinu,
VIEŠPAČIU, kurio žodį garbinu,
12 Dievu pasitikiu; aš nebijau;
ką gali mirtingasis man padaryti?

III

13 Dieve, turiu padaryti, ką esu tau pažadėjęs;
aukosiu tau padėkos atnašas.
14 Juk išgelbėjai mane nuo mirties,
mano kojas nuo suklupimo.
Vaikščioju tad Artume Dievo -
šviesoje, kuri šviečia gyviesiems.

57Malda prašant pagalbos

1Chorvedžiui.
"Nesunaikink" melodija. Dovydo poema, kai pabėgo nuo Sauliaus į olą.

I

2 Pasigailėk manęs, Dieve, pasigailėk manęs,
nes pas tave ieškau prieglobsčio.
Tavo sparnų ūksmėje ieškau užuovėjos,
kol praeis šėlstančios audros.
3 Šaukiuosi Dievo, Aukščiausiojo, -
Dievo, kuris manimi rūpinasi.
4 Tesiunčia pagalbą iš dangaus ir mane teišgelbsti;
tesugėdina tuos, kurie mane mindo;
teatsiunčia Dievas savo gerumą ir ištikimybę.
5 Guliu kniūbsčia tarp priešų lyg ryjančių liūtų, -
jų dantys yra ietys ir strėlės,
o jų liežuviai aštrūs kalavijai.

6 Parodyk savo didybę aukštai danguje, Dieve,
ir savo šlovę visai žemei!

II

7 Jie paspendė pinkles mano kojoms,
norėdami mane pagauti;
man jie iškasė duobę, bet patys į ją įkrito. {Sela}
8 Ištikima mano širdis, Dieve;
mano širdis ištikima;
giedosiu ir tave šlovinsiu!
9 Pabusk tad, mano siela!
Pabuskite, lyra ir arfa!
Pažadinsiu aušrą.

10 Tau dėkosiu tautose, Viešpatie,
giedosiu tau šlovės giesmę tarp pagonių.
11 Juk tavo gerumas didis kaip dangus,
o ištikimybė siekia debesis.

12 Parodyk savo didybę aukštai danguje, Dieve,
ir savo šlovę visoje žemėje!

58Dievas , teisus Teisėjas

1Chorvedžiui.
"Nesunaikink" melodija. Dovydo poema.

I

2 Argi iš tikrųjų, galingieji,
jūs nusprendžiate, kas teisu?
Argi sąžiningai teisiate žmones?
3 Ne! Širdyje sumanote tai, kas nedora,
rankomis dalijate smurtą žemėje.
4 Nedorėliai neištikimi nuo pat kūdikystės,
nuo gimimo dienos klysta iš kelio ir meluoja.
5 Jų nuodai kaip nuodai gyvačių -
kurčios, ausis užsikimšusios angies,
6 kuri nebegirdi kerėtojų balso
ar įgudusio gyvačių žavėtojo kerų.

II

7 Dieve, sutrupink jiems dantis burnoje;
VIEŠPATIE, išrauk liūtams iltis!
8 Teišnyksta jie lyg nusenkantis vanduo;
įtempus jiems lanką, teatbunka jų strėlės.
9 Tebūna jie lyg sraigė, supliūkštanti purve;
lyg negyvas gimęs, saulės niekad nematęs kūdikis.
10 Nelauktai, lyg erškėčių krūmą ar usnis,
tenusiaubia juos viesulas.
11 Teisieji džiaugsis, matydami pelnytą bausmę;
jie mazgosis kojas nedorėlių krauju.
12 Žmonės sakys: "Tat yra atlygis teisiesiems;
iš tikrųjų yra Dievas, kuris teisia žemę!"

59Malda prašant apsaugoti nuo užpuolikų

1 Chorvedžiui.
"Nesunaikink" melodija. Dovydo poema, kai Saulius pasiuntė vyrų prie jo namų tykoti ir jį nužudyti.

I

2 Išgelbėk mane nuo mano priešų, o Dieve,

apsaugok mane nuo užpuolikų!
3 Išgelbėk mane nuo tų nedorėlių,
išvaduok mane nuo tų žmogžudžių!
4 Štai! Jie mano gyvasties tyko;
nuožmūs žmonės prieš mane būriuojasi.
Ne dėl kokio mano nusikaltimo
ar kokios mano nuodėmės, VIEŠPATIE,
5 ne dėl kokios mano kaltės
jie skuba į savo vietas.
Pabusk, ateik man padėti, pasižiūrėk!
6 VIEŠPATIE Galybių Dieve,
tu esi Izraelio Dievas.
Pakilk pašaukti atsiskaityti visas tautas,
nepasigailėk nė vieno iš pasalūnų. {Sela}
7 Kas vakarą jie sugrįžta, urgzdami lyg šunys,
ir vogčiomis sliūkina po miestą.
8 Štai! Jie kliedi savo burnomis,
burblendami lūpomis,
tačiau mano, kad niekas jų negirdi.
9 Bet tu, VIEŠPATIE, juokiesi iš jų;
tu išjuoki visus pagonis.
10 O mano Stiprybe, tavęs laukiu,
nes tu, Dieve, esi mano tvirtovė.

II

11 Dievas, kuris myli mane, ateis man padėti;
Dievas parodys man nugalėtus priešus.
12 Neišnaikink jų,
kad mano tauta neužmirštų pergalės tavo;
išblaškyk juos savo jėga ir nugalėk,
Viešpatie, mūsų skyde!
13 Nuodėmė yra jų lūpose,
visi jų žodžiai nuodėmingi;
tebūna jie pagauti savo pačių puikybės!
Kadangi jie keikiasi ir meluoja,
14 sunaikink juos įniršęs, -
sunaikink juos visiškai, -
jog būtų žinoma iki pat žemės pakraščių,
kad Dievas viešpatauja Jokūbui. {Sela}
15 Kas vakarą jie sugrįžta, urgzdami lyg šunys,
ir vogčiomis sliūkina po miestą.
16 Jie klajoja, ieškodami maisto,
ir inkščia, jei negauna iki soties.
17 O aš giedosiu apie tavo jėgą;

kas rytą garsiai giedosiu apie tavo gerumą.
Juk tu buvai mano tvirtovė,
užuovėja pavojaus metu.
18 O mano Stiprybe, giedosiu tau šlovės giesmes,
nes tu esi man tvirtovė - Dievas,
kuris mane ištikimai myli.

60Prašymas išgelbėti

1Chorvedžiui.
"Liudijimo lelija" melodija. Dovydo poema. Pamokymui.
2 Kai jis kovojo su Aram-Naharajimais ir Aram-Zoba, o Joabas sugrįžo ir nugalėjo Edomą - dvylika tūkstančių vyrų - Druskos slėnyje.

I

3 Dieve, tu mus atmetei, mūsų gretas suardei;
supykai ant mūsų - nūn sutelk mus!
4 Supurtei žemę, ir ji subiro;
užtaisyk jos plyšius, nes ji griūva.

5 Pagirdei savo tautą karčiu gėrimu,
davei mums gerti svaiginančio vyno.
6 Visiems, tavęs pagarbiai bijantiems,
iškelk ženklą, prie kurio telktis, kad nepralaimėtum. {Sela}
7 Duok pergalę savo dešine, išklausyk mūsų maldą,
kad būtų išgelbėti tavo mylimieji.

II

8 Dievas pažadėjo savo šventovėje:
"Džiaugdamasis pergale, padalysiu Šechemą
ir atmatuosiu Sukotų slėnį savo tautai.
9 Man priklauso Gileadas, taip pat ir Manasas;
Efraimas yra mano šalmas, Judas man skeptras.
10 Moabą naudosiu kaip praustuvę,
ant Edomo mesiu savo apavą;
Filistijoje aidės mano pergalės šauksmas".

III

11 Kas atves mane į įtvirtintąjį miestą?
Kas ves mane į Edomą?
12 Argi neatmetei mūsų, Dieve?
Su mūsų kariuomene, Dieve, tu nebežygiuoji!
13 Suteik mums pagalbą prieš mūsų priešus,
nes žmonių pagalba bejėgė.
14 Su Dievu savo pusėje būsime narsūs, -
jis sutryps mūsų priešus.

61Tremtinio malda

I

1 Chorvedžiui.
Styginiams. Dovydo.

2 O Dieve, išgirsk mano šauksmą,
klausykis mano maldos!
3 Iš žemės pakraščio šaukiuosi tavęs;
mano širdžiai alpstant,
tu užkeli mane ant uolos, aukštesnės už mane.
4 Juk tu esi mano apsauga,
stiprus bokštas gintis nuo priešo.
5 Leisk man gyventi amžinai tavo palapinėje,
rasti prieglaudą tavo sparnų užuovėjoje! {Sela}

II

6 O Dieve, iš tikrųjų tu išgirdai mano įžadus, -
suteik man paveldą tų,
kurie pagarbiai bijo tavo vardo.
7 Pridėk dienų prie karaliaus gyvenimo, -
tetveria jo metai per kartų kartas.
8 Tesėdi jis soste Dievo Artume,
tesaugo jį meilė ir ištikimybė.
9 Amžinai giesmėmis šlovinsiu tavo vardą,
kiekvieną dieną vykdysiu savo įžadus.

62Pasitikėjimas Dievu

1Chorvedžiui.
Pagal Jedutūną. Dovydo psalmė.

I

2 Tikrai mano siela ramiai laukia Dievo,
iš jo ateina man išgelbėjimas.
3 Tik jis yra mano uola ir mano išganymas -
mano užuovėja; niekad nedrebėsiu.
4 Kaip ilgai jūs visi puldinėsite žmogų,
norėdami jį sutriuškinti,
lyg jis būtų pašlijusi siena ar griūvanti tvora?
5 Tikrai jie sąmokslauja, taikydamiesi išstumti jį
iš jo aukštos vietos.
Jie mėgaujasi melais, -
burna laimina, bet širdimi keikia. {Sela}

II

6 Tikrai ramiai lauk Dievo, mano siela,
nes iš jo ateina man viltis.
7 Tik jis yra mano uola ir mano išganymas -
mano užuovėja; niekad nedrebėsiu.
8 Dievas mano išgelbėjimas ir garbė;
mano stiprybės uola;
mano užuovėja yra Dieve.

9 Pasitikėk juo visados, o manoji tauta!
Išliekite savo širdį jo Artume, -
jis yra mūsų užuovėja! {Sela}

III

10 Žmonės yra tik rūkas,
mirtingieji - tik regimybė.
Visi sudėti ant svarstyklių,
jie tesvertų mažiau už rūką.
11 Nepasitikėkite smurtu,
nesudėkite tuščių vilčių į plėšikavimą!
Net jeigu turtai ir didėtų,
neprisiriškite širdimi prie jų.
12 Kartą Dievas kalbėjo, dusyk girdėjau:
kad galybė yra Dievo,
13 kad ištikima meilė yra tavo, o Viešpatie.
Juk tu atlygini kiekvienam pagal jo darbus.

63Dievo ilgesys

1Dovydo psalmė.
Jam esant Judo dykumoje.

I

2 Dieve, tu esi mano Dievas,
tavęs aš ieškau, -
mano gyvastis tavęs ilgisi,
mano kūnas tavęs trokšta, -
kaip sausa, pavargusi ir perdžiūvusi žemė.
3 Leisk man pažvelgti į tave šventovėje;
leisk man pamatyti tavo galybę ir garbę!
4 Tavo ištikima meilė yra man brangesnė už gyvastį,
mano lūpos skelbia tavo šlovę.

II

5 Šlovinsiu tave, kol gyvensiu;
tiesiu rankas į tave, šauksiuosi tavo vardo.
6 Būsiu sotus kaip po turtingų vaišių,

džiaugsmingai giedosiu šlovės giesmes.
7 Gulėdamas guolyje, tave menu,
per kiaurą naktį mąstau,
8 kad tu esi mano pagalba,
ir tavo sparnų ūksmėje krykštauju iš džiaugsmo.
9 Glaudžiuosi prie tavęs,
tavo dešinė mane palaiko.

III

10 O tie, kurie stengiasi mane pražudyti,
težengia į žemės gelmes.
11 Tegu juos kalavijas sudoroja;
tebūna jie šakalų grobiu.
12 Bet karalius džiaugsis Dievu;
visi, kurie Dievu prisiekia, džiūgaus,
nes melagių lūpos bus užčiauptos.

64Prašymas apginti

1Chorvedžiui.
Dovydo psalmė.

I

2 Išgirsk mano balsą, Dieve, kai skundžiuosi;
saugok mano gyvastį nuo priešų keliamo klaiko.
3 Apgink mane nuo nedorėlių gaujos,
nuo pikta darančių minios.
4 Jie galanda savo liežuvius lyg kalavijus,
taiko lyg strėles karčius savo žodžius,
5 iš pasalų svaidydami į nekaltą žmogų, -
staiga į jį paleidžia, nieko nebijodami.
6 Jie drąsinasi savo kėslais,
susimoko, kur paspęsti spąstus,
tardami sau: "Kas gali mus pamatyti?"
7 Jie sumano nedorą kėslą
ir slepia tą savo sumanytą niekšybę;
žmogus - gelmė, o širdis jo - bedugnė.

II

8 Bet Dievas meta į juos savo strėles,
staiga jie sužeidžiami.
9 Liežuviu jie patys sau pražūtį lemia;
kas tai pamato, kraipo galvas.
10 Tuomet visus žmones apims pagarbi baimė;
jie skelbs, ką Dievas padarė,

ir apmąstys visus jo darbus.
11 Teisusis džiūgaus VIEŠPATYJE
ir ras jame užuovėją, -
visi dorieji giedos jam šlovės giesmę.

65Padėka už palaimą

1Chorvedžiui.
Dovydo psalmė. Giesmė.

I

2 Pridera tau, Dieve, šlovės giesmė Zione;
įžadai, tau duoti, bus išlaikyti,
3 nes tu išklausai maldas.
Žmonės iš visur ateis pas tave
4 su savo nuodėmėmis.
Mūsų kaltės mus palaužia, bet tu jas atleidi.
5 Laimingas žmogus, kurį tu išsirenki ir patrauki
gyventi savo kiemuose!
Sotinsimės tavo Namų palaima,
šventu tavo Šventyklos grožiu.

II

6 Atsakai mums, Dieve, mūsų Gelbėtojau,
pagarbią baimę keliančių darbų pergale.
Į tave viltis deda visi žemės pakraščiai
ir tolimosios jūros!
7 Pastatei kalnus į vietą savo jėga -
tu, kuris esi apsisiautęs galybe.
8 Tu nutildai jūrų šėlsmą -
audringas bangas ir sąmyšį tautų.
9 Tavo nuostabūs ženklai kelia
žemės pakraščių gyventojams pagarbią baimę;
tavo darbai neša
saulėtekio ir saulėlydžio šalims džiaugsmo šūksmus.

III

10 Tu žemę lankai ir palaistai,
padarai ją derlią ir turtingą.
Tavo upė, Dieve, yra pilna vandens,
žemė gali auginti pasėlius.
Juk tam ją parengi!
11 Gausiai palaistai jos vagas,
sutrupini jos grumstus,
suminkštini ją lietaus būriais,

laimini augantį jos javą.
12 Apvainikuoji metus savo gerumo derliumi;
tavo vežimų provėžos varva aliejumi;
13 tyrų ganyklos jo sklidinos,
ir kalvos gaubiasi džiūgavimu.
14 Pievose avių knibždynas,
slėniai - kviečių jūra, -
dainuojama ir giedama iš džiaugsmo.

66Maldos ir padėkos giesmė

1 Chorvedžiui.
Psalmė. Giesmė.

Šlovinkite Dievą džiaugsmo šauksmais, visa žeme,
2 giedokite šlovės giesmę jo vardui,
teikite jam iškilmingą garbę!
3 Kartokite Dievui: "Kokie nuostabūs tavo darbai!
Tavo jėga tokia didi,
kad tavo priešai gūžiasi prieš tave!
4 Tegarbina tave visa žemė,
tegieda tau šlovės giesmę, -
tegieda šlovės giesmę tavo vardui!" {Sela}

I

5 Ateikite ir pamatykite, ką Dievas padarė, -
savo darbais jis kelia pagarbią žmonių baimę.
6 Jūrą jis pavertė sausuma,
per upę mūsų protėviai perėjo pėsti.
Ten mes džiūgavom jam -
7 jis amžinai viešpatauja savo galybe,
jo akys stebi tautas -
tenesididžiuoja maištininkai. {Sela}
8 Tautos, garbinkite mūsų Dievą,
teskamba jo šlovės garsai.
9 Mums jis suteikė gyvenimą
ir neleido mūsų kojoms suklupti.
10 Juk, Dieve, tu mus išbandei!
Ištyrei mus, kaip ištiriamas ugnimi sidabras;
11 tu leidai mums įpult į pinkles,
mums ant pečių uždėjai sunkią naštą.
12 Tu leidai, kad žmonės jotų mums ant sprando, -
perėjome per ugnį ir vandenį, -
bet tu išvedei mus į saugią vietą.

II

13 Įeinu į tavo Namus nešdamas deginamąsias aukas,
vykdau tau padarytus įžadus, -
14 įžadus, kuriuos ištarė mano lūpos
ir tau davė, kai buvau nelaimėje.
15 Deginamosioms aukoms atnašauju tau peniukšlius
drauge su degančių avinų dūmais;
aukoju jaučius ir ožius. {Sela}
16 Ateikite ir klausykitės,
visi pagarbiai Dievo bijantieji,
kai skelbiu, ką jis man padarė.
17 Šaukiausi jo balsu,
šlovės giesmė buvo man ant liežuvio.
18 Jeigu būčiau turėjęs piktą mintį širdyje,
VIEŠPATS nebūtų klausęsis.
19 Bet Dievas išgirdo, -
jis klausėsi mano maldos balso.
20 Pagarbintas yra Dievas - tas,
kuris neatstūmė mano maldos
nei neatsakė man savo gerumo.

67Pjūties malda

1Chorvedžiui .
Styginiams. Psalmė. Giesmė.

I

2 Tebūna mums Dievas maloningas, telaimina mus
ir tešviečia mums jo veidas, {Sela}
3 kad tavo kelias būtų žinomas žemėje,
visoms tautoms tavo išgelbėjimas.
4 Dieve, tegarbina tave tautos, -
visos tautos tave tešlovina!

II

5 Žmonės džiūgaus ir krykštaus iš džiaugsmo,
nes tu valdai tautas teisingai, -
žemėje tu vesi žmones. {Sela}
6 Dieve, tegarbina tave tautos, -
visos tautos tave tešlovina!

III

7 Teduoda žemė savo derlių;
telaimina mus Dievas, mūsų Dievas!
8 Telaimina mus Dievas,
tebijo pagarbiai jo visa žemė.

68Viešpaties pergalės žygis

1Chorvedžiui.
Dovydo psalmė. Giesmė.

I

2 Dievui pakilus, pakrinka jo priešai;
tie, kurie jo nekenčia, bėga nuo jo
veido.
3 Kaip išblaškomi dūmai,
taip jie pradingsta;
kaip tirpsta vaškas prieš ugnį,
taip nedorėliai pražūva prieš Dievą.
4 Bet teisieji linksminasi;
jie džiūgauja Dievo Artume, -
jie laimingi ir krykštauja iš džiaugsmo.

II

5 Giedokite Dievui,
giedokite šlovės giesmes jo vardui;
aukštinkite tą, kuris joja ant debesų,
kurio vardas yra VIEŠPATS;
džiūgaukite jo Artume.
6 Našlaičių tėvas ir našlių gynėjas -
Dievas savo šventoje buveinėje.
7 Dievas duoda benamiams namus gyventi,
išlaisvina kalinius - gyvus ir sveikus;
vien maištingieji turi gyventi dykynėje.

III

8 Dieve, kai tu vedei savo tautą,
kai žygiavai per dykumą, {Sela}
9 žemė drebėjo, dangus lietumi prapliupo
Artume Dievo, Sinajaus Dievo,
Artume Dievo, Izraelio Dievo.
10 Siuntei gausų lietų, Dieve,
atgaivinai savo nualintą paveldą;
11 tavo šeima ten rado namus, -
iš savo gerumo, Dieve,
rūpiniesi vargstančiais.

IV

12 VIEŠPATS ištarė žodį;
moterys - didis būrys - neša gerą žinią:
13 "Bėga, bėga kariuomenių karaliai!

Moterys namie dalijasi grobiu,
14 nors jos likosi tarp avidžių -
pasidabruotais sparnais balandžio,
geriausiu auksu paauksuotomis jo plunksnomis.
15 Ten Šadajui blaškant karalius,
krito sniegas ant Zalmono kalno".

V

16 O didingasis kalne, Bašano kalne,
daugelio viršūnių kalne, Bašano kalne!
17 Daugelio viršūnių kalne,
kodėl žvairuoji į kalną,
kurį Dievas išsirinko savo buveine, -
kur VIEŠPATS gyvens amžinai?
18 Dievo kovos vežimų dusyk po dešimt tūkstančių -
tūkstančių tūkstančiai, -
VIEŠPATS žygiuoja iš Sinajaus į šventąją vietą.

19 Tu kopei į aukštąjį kalną,
vedeisi belaisvius su palyda,
priėmei dovanas iš žmonių -
net iš tų, kurie maištauja.
VIEŠPATS Dievas ten gyvens!

VI

20 Tebūna pagarbintas Viešpats!
Kas dieną jis neša mūsų naštas,
Dievas - mūsų išganymas. {Sela}
21 Mūsų Dievas yra Dievas, kuris išgano;
jis yra VIEŠPATS, mūsų Viešpats,
kuris gelbsti mus nuo mirties.
22 Dievas sutrupins savo priešams galvas,
gauruotą pakaušį einančio savo kaltės keliais.
23 VIEŠPATS tarė: "Parvesiu juos iš Bašano,
parvesiu juos iš jūros gelmių,
24 kad tu galėtumei braidyti jų kraujyje
ir kad tavo šunys prisilaižytų jo iki soties".

VII

25 Dieve, tavo pergalės eitynes visi mato,
Dievo, mano karaliaus, žygiavimą į savo šventovę.
26 Giesmininkai priekyje, muzikantai gale,
tarp jų merginos muša būgnelius su žvangučiais.
27 "Susirinkę į sueigą, garbinkite Dievą - VIEŠPATĮ jūs,
kurie esate iš Izraelio šaltinio!"

28 Antai Benjamino žmonės, mažiausiasis klanas, juos veda;
Judo didžiūnai savo būryje,
Zebuluno vadai, Naftalio didikai.

VIII

29 Siųsk, Dieve, savo jėgą, -
jėgą, Dieve, kurią parodei dėl mūsų
30 iš savo Šventyklos Jeruzalėje,
kur karaliai neša tau dovanas.
31 Drausk nendrių laukinį žvėrį, drausk tautas -
tą stiprių jaučių ir veršių bandą,
kol ateis gūždamiesi su sidabro luitais.
Išblaškyk tautas, kurios džiaugiasi karais!
32 Nešini duoklėmis ateis iš Egipto;
Kušas atskubės su dovanomis Dievui.

IX

33 O, visų tautų žmonės, giedokite Dievui,
giedokite šlovės giesmę, Viešpačiui - {Sela}
34 tam, kuris joja dangaus skliautu,
sukurtu pasaulio pradžioje.
Štai griaudžia jo balsas - galingas balsas:
35 "Pripažinkite Dievo galybę!"
Jo didybė gaubia Izraelį;
jo jėgos sklidinas dangaus skliautas.
36 Pagarbią baimę kelia savo šventovėje Dievas -
Izraelio Dievas, -
jis teikia galybę ir jėgą tautai.
Žmonės, garbinkite Dievą!

69Aimana

1Chorvedžiui.
"Lelijų" melodija. Dovydo.

I

2 Gelbėk mane Dieve,
nes vandenys man kaklą siekia!
3 Klimpstu į dumbliną gelmę,
nėra kur koja atsiremti.
Patekau į gilius vandenis,
ir bangos mane skandina.
4 Pavargau bešaukdamas pagalbos,
man gerklė išdžiūvo.
Akis pražiūrėjau,

belaukdamas tavo pagalbos.
5 Daugiau negu man ant galvos plaukų yra žmonių,
kurie nekenčia manęs be priežasties.
Mano priešai melais mane juodina;
jie stiprūs ir nori mane užmušti.
Argi turiu grąžinti, ko nesu pavogęs?

II

6 Dieve, tu pažįsti mano kvailystę,
mano nuodėmės tau ne paslaptis.
7 Lai nebūna sugėdinti dėl manęs tie,
kurie pasitiki tavimi, VIEŠPATIE, Galybių Dieve;
tenebūna gėdos dėl manęs tiems,
kurie tave garbina, Izraelio Dieve!
8 Juk dėl tavęs kentėjau užgaulę,
ir gėda dengė mano veidą.
9 Tapau benamis savo giminėms,
svetimas savo motinos vaikams.
10 Juk uolumas tavo Namams dega manyje lyg ugnis
ir tau metami užgauliojimai krinta ant manęs.
11 Už tai, kad verkiau ir pasninkavau,
žmonės mane šmeižia.
12 Kad padariau ašutinę savo drabužiu,
jie iš manęs juokiasi.
13 Vartuose žmonės skleidžia apie mane paskalas,
smuklės lankytojai tyčiojasi iš manęs dainomis.

III

14 Bet aš! Mano malda tau, VIEŠPATIE.
Suteik malonę, Dieve, išklausyk manęs,
žiūrėdamas savo didžio gerumo.
Savo ištikima pagalba
15 trauk mane iš liūno, kad
nenugrimzčiau,
gelbėk mane nuo priešų ir vandens gelmių.
16 Neleisk tvano bangoms manęs paskandinti;
neleisk gelmėms manęs praryti;
neleisk Duobei virš manęs užsiraukti.
17 Atsiliepk man, VIEŠPATIE,
nes gera tavo ištikima meilė;
atsigręžk į mane iš savo didžio gailestingumo.
18 Neslėpk veido nuo savo tarno;
kenčiu - skubėk man atsiliepti.
19 Prieik prie manęs, atpirk mane;

išvaduok mane nuo mano priešų!
20 Tu žinai mano užgaules, gėdą ir negarbę;
tau pažįstami visi mano priešai.
21 Užgaulės drasko širdį, esu nevilties pagautas;
laukiu užuojautos, bet nėr jokios,
ieškau paguodos, bet nerandu, kas paguostų.
22 Į mano maistą jie deda nuodų,
troškuliui numalšinti man jie duoda acto.

IV

23 Tebūna jų pačių stalas jiems spąstai,
net jų bendrams pinklės.
24 Teaptemsta jiems akys, kad nebegalėtų matyti;
tedreba nuolat jų strėnos.
25 Išliek ant jų savo pyktį, -
tepasiveja juos tavo degantis įniršis.
26 Tebūna nusiaubta jų stovykla,
neleisk niekam gyventi savo palapinėse.
27 Juk tą, kurį tu nubaudei, jie persekioja;
tam, kurį tu sužeidei, jie aitrina skausmą.
28 Krauk jiems kaltę ant kaltės, -
neduok jiems savo išganymo dalies.
29 Tebūna jie ištrinti iš gyvųjų knygos,
į teisiųjų sąrašą tenebūna įtraukti!

V

30 Bet aš esu nuskriaustas ir kenčiu;
pakelk mane, Dieve, ir gelbėk!
31 Šlovinsiu Dievo vardą giesme,
aukštinsiu jį ir dėkosiu.
32 Tai labiau patiks VIEŠPAČIUI negu galvijai,
negu raguoti jaučiai skeltanagiai.
33 Nuskriaustieji matys tai ir nudžiugs;
jūs, kurie ieškote Dievo, turėkite drąsos!
34 Juk vargšus girdi VIEŠPATS
ir neatstumia savųjų, esančių nelaisvėje.
35 Tešlovina jį dangus ir žemė,
jūros ir visa, kas jose gyva!

36 Tikrai Dievas išgelbės Zioną
ir atstatys Judo miestus.
Jo tarnai ten gyvens ir užvaldys kraštą;
37 jo tarnų vaikai jį paveldės
ir mylintys jo vardą ten gyvens.

70Prašymas Dievo pagalbos

1 Chorvedžiui.
Dovydo. Atminimui.

2 Teikis mane gelbėti, Dieve!
VIEŠPATIE, skubėk man padėti!
3 Tebūna nugalėti ir tepakrinka,
kurie kėsinasi į mano gyvastį.
Tesitraukia ir tebūna sugėdinti,
kurie nori man pakenkti.
4 Tebūna apstulbinti dėl savo pralaimėjimo,
kurie sako: "Še tau! Še tau!"

5 Bet tedžiūgauja ir tesilinksmina tavyje visi,
kurie tavęs ieško!
6 Tekartoja nuolat: "Koks didis yra Dievas!"
kurie brangina tavo išgelbėjimą!
7 Esu vargšas ir beturtis, -
skubėk man padėti, Dieve!
Tu mano pagalba ir gelbėtojas, -
VIEŠPATIE, nedelsk!

71Neatstumk manęs senatvėje

I

1 Tavyje, VIEŠPATIE, ieškau užuovėjos, -
neleisk man niekad nusivilti!
2 Kadangi esi teisus, ateik pagalbon ir išgelbėk;
atkreipk į mane savo ausį ir padėk man!
3 Būk mano užuovėjos uola,
stipri tvirtovė man išgelbėti,
nes tu esi mano uola ir tvirtovė.
4 Mano Dieve, išvaduok mane iš nedorėlio rankos,
iš neteisingo ir žiauraus žmogaus nagų.
5 Juk tu esi mano viltis, Viešpatie;
nuo pat jaunystės tavimi, VIEŠPATIE, pasitikiu.
6 Net dar negimęs, tau priklausiau;
mano motinos įsčiose tu buvai mano jėga.
Visada giedu tave šlovinančias giesmes.
7 Mano gyvenimas tapo daugeliui raiškus ženklas,
nes tu esi man stipri užuovėja.
8 Mano burna skelbia tavo šlovę,
visą dieną garbina tave.

II

9 Neatstumk manęs senatvėje;
mano jėgoms senkant, nepalik manęs.
10 Juk mano priešai kalba prieš mane,
tykodami mano gyvasties, tariasi.
11 Jie sako: "Vykitės ir pačiupkite jį,
nes nėra nė vieno, kuris jį gelbėtų!
Dievas jį apleido!"

12 Dieve, neatsitolink nuo manęs;
mano Dieve, skubėk man padėti!
13 Težūva mano užpuolikai nusivylę;
tesvilina panieka ir gėda tuos,
kurie trokšta mano pražūties!
14 O aš vilties niekad nenustosiu
ir nuolat didinsiu tavo šlovę.
15 Mano burna pasakos tavo teisius darbus,
visada kalbėsiu apie tavo išgelbėjimą,
nors ir nepajėgsiu apsakyti.
16 Ateisiu šlovindamas didžius Viešpaties DIEVO darbus;
minėsiu tavo gerumą - vien tavo.

III

17 Dieve, tu mokei mane nuo jaunystės,
ir iki nūdien skelbiu tavo nuostabius darbus.
18 Nepalik tad manęs, Dieve,
net žilos senatvės sulaukusio;
būk su manimi, kol skelbiu tavo galybę
visoms būsimoms kartoms. Tavo jėga
19 ir teisumas, Dieve, siekia dangų.
Tu padarei didžių dalykų;
Dieve, kas gali tau prilygti?
20 Tu siuntei man daug vargų ir kančios,
bet mane vėl atgaivinsi,
iš žemės gelmių mane iškelsi.
21 Suteiksi man daugiau garbės,
mane ir vėl paguosi.
22 Ir aš šlovinsiu tave arfa
už tavo ištikimybę, mano Dieve,
skambinsiu tau šlovės giesmę lyra, Izraelio Šventasis.
23 Džiūgaus mano lūpos,
kai giedosiu šlovės giesmę tau,
ir visa mano gyvastis, kurią tu atpirkai.
24 Per visą dieną mano liežuvis
pasakos

apie tavo teisumą - kaip ieškojusieji mano žūties
buvo nugalėti ir sugėdinti.

72Mesijo Karalystė

1Saliamono.

I

Dieve, suteik karaliui savo teisingumo
ir teisumo karaliaus sūnui,
2 kad teistų tavo tautą teisingai
ir tavo skriaudžiamuosius teisiai.
3 Teteikia kalnai gerovę tautai,
tepatiria kalvos teisumo atlygį.
4 Tegina jis skriaudžiamųjų bylą tautoje,
tegelbsti beturčių vaikus
ir tesutramdo engėjus.

II

5 Tetveria jis taip ilgai kaip saulė
ir lyg mėnulis per kartų kartas.
6 Jis bus tartum lietus jaunam atolui,
lyg laistantys žemę lietaus gūsiai.
7 Jo dienomis žydės teisumas ir visuotinė taika,
kol nebeliks mėnulio.

III

8 Teviešpatauja jis nuo jūros lig jūros,
ir nuo Upės lig žemės pakraščių.
9 Dykumos klajokliai klūpės prieš jį,
o jo priešai laižys žemės dulkes.
10 Taršišo ir Salų karaliai mokės duoklę,
o Arabijos ir Sebos karaliai neš dovanas.
11 Visi karaliai reikš jam pagarbą,
jam tarnaus visos tautos.

IV

12 Juk jis gelbsti beturtį, kai jo šaukiasi,
ir nuskriaustąjį, kuriam nėra kas padeda.
13 Jis rūpinasi vargšais ir beturčiais, -
gelbės beturčių gyvastį.
14 Atpirks jų gyvastį iš priespaudos ir smurto;
jo akyse brangus bus jų kraujas.

V

15 Tegyvuoja karalius!

Tebūna jam atiduotas Šebos auksas;
už jį turi būti visuomet meldžiamasi,
visą dieną reikia prašyti jam palaiminimo.
16 Tebūna kraštas pertekęs grūdų;
pasėliai tevilnija ant kalnų viršūnių;
tebūna krašto derlius lyg Libano;
žmonių teprisipildo miestai lyg laukai žolės.
17 Tebūna amžinas karaliaus vardas;
jo garsas tetveria ilgai, kaip saulė.
Tebūna juo palaiminti visi žmonės,
teskelbia jį laimingu visos tautos.
18 Garbinkite VIEŠPATĮ, Izraelio Dievą!
Tik jis vienas daro nuostabius darbus.
19 Garbinkite jo šlovingą vardą per amžius!
Jo garbė pripildo visą pasaulį.
Taip tebūna! Taip tebūna!
20 Dovydo, Išajo sūnaus, maldos baigiasi.

C. TREČIOJI KNYGA

73Dievas daro, kas teisu ir teisinga

1 Asafo psalmė.

Iš tikrųjų Dievas yra geras doriesiems -
tiems, kurių širdis tyra.
2 Betgi man beveik kojos buvo pradėjusios pintis,
mano žingsniai bemaž buvo ėmę slidinėti,
3 nes aš pavydėjau pagyrūnams,
matydamas jų gerovę, nors jie ir nedori.

I

4 Skausmo kęsti nedorėliams nereikia,
stiprus ir sveikas jų kūnas.
5 Mirtingųjų triūsas jų nevargina;
kaip kiti žmonės jie nesikamuoja.
6 Užtat išdidumas yra jų karoliai,
smurtu jie apsigaubia lyg drabužiu.
7 Per akis užgriuvusius lašinius jie vos matyti gali;
jų širdis tvinsta nedoromis užmačiomis.
8 Šaiposi jie ir pikta kalba;
įžūliai grasina kitus engti.
9 Prieš dangų jie burnoja,
jų liežuvis žemėje įžūliai įsakinėja.
10 Užtat net {Dievo} tauta į juos gręžiasi
ir noromis tiki, ką jie sako.

11 Tada sakoma: "Kaip gali Dievas žinoti?"
ir "Aukščiausiasis nesužinos, ką darome!"
12 Tokie tad yra nedorėliai,
nesukdami sau galvos jie kaupia turtus.

II

13 Argi ne veltui laikiau tyrą savo širdį
ir ploviau rankas parodydamas, kad esu nekaltas?
14 Juk diena iš dienos kenčiu vargą,
kas rytą tu mane nuplaki.
15 Jeigu būčiau taręs: "Kalbėsiu, kaip jie daro", -
būčiau buvęs neištikimas tavo vaikų būriui.
16 Nors mėginau tai suprasti,
vis tiek man atrodė beviltiška užduotis,
17 kol neįėjau į Dievo šventovę, -
tik įėjęs suvokiau, kas nutiks nedorėliams.

III

18 Iš tikrųjų tu užvedi juos ant slidaus šlaito;
tu pastumi juos į žūtį.
19 Kaip staiga jie tampa nelaimingi!
Jie, klaiko apimti, visiškai išnyksta.
20 Kaip sapnas žmogui atsibudus, VIEŠPATIE,
kai atsibundi, taip tu paniekini tuos vaiduoklius.
21 Kadangi mano širdis buvo apkartusi
ir mano jausmai užgauti,
22 kvailas buvau ir nesupratau -
buvau lyg keturkojis tavo Artume.

IV

23 Todėl su tavimi visad būsiu, -
tu laikai mane už dešinės rankos.
24 Tu vedi mane savo mokymu
ir galop priimsi mane į garbę.
25 Ką kitą turiu danguje?
Kadangi tave turiu,
ko kito trokščiau žemėje?
26 Nors mano trapus kūnas bei širdis ir silpnėja,
bet Dievas yra mano širdies uola
ir mano dalis per amžius.
27 Juk iš tikrųjų, kas atsitolina nuo tavęs, žūva;
tu padarai galą tiems, kurie nėra tau ištikimi.
28 O man gera būti arti Dievo;
padariau Viešpatį DIEVĄ savo užuovėja,

kad apsakyčiau visus jo darbus.

74Malda tautos nelaimėje

1Asafo poema.

I

Kodėl, Dieve, mus amžinai atstumi?
Kodėl tavo įniršis rusena ant tavo ganyklos avių?
2 Atsimink savo seniai įsigytą bendriją -
giminę, kurią atpirkai sau kaip paveldą,
Ziono kalną, kur apsigyvenai.
3 Atsisuk į begalinius griuvėsius -
į visus priešo smurto darbus šventovėje!
4 Tavo priešai rėkavo tavo sueigų vietoje;
sudėjo ten savo ženklus.
5 Jie atrodė lyg medkirčiai,
kirviais kertantys medžius.
6 Savo kirviais ir kūjais jie sudaužė
visus drožtus jos papuošimus.
7 Su žeme sulygino tavo Šventyklą ir padegė;
išniekino tavo Artumo buveinę.
8 Širdyje sau jie sakė:
"Paverkime juos visiškai!" -
sudegino visas Dievo sueigų vietas krašte.

9 Savo ženklų nebematome,
nėra daugiau jokio pranašo,
ir niekas iš mūsų nežino, kaip ilgai.
10 Dieve, kaip ilgai tas priešas tyčiosis,
nejau amžinai jie dergs tavo vardą?
11 Kodėl neištiesi mums rankos - savo dešinės?
Kodėl laikai rankas susidėjęs už nugaros?

II

12 Betgi, Dieve, mano karaliau iš seno;
tu laimėjai mums daug pergalių mūsų krašte.
13 Savo galybe tu perkirtai jūrą,
sutriuškinai jūros pabaisų galvas.
14 Tu sutraiškei Leviataną,
pašėrei jo kūnu tyrų žvėris.
15 Tau paliepus, ėmė trykšti šaltiniai ir srautai;
išdžiovinai neišsenkančias upes.
16 Tu sukūrei dieną ir naktį;
tu padėjai į vietą mėnulį ir saulę.
17 Tu nustatei visas žemės ribas;

padarei vasarą ir žiemą.

18 Bet atsimink, VIEŠPATIE, kaip priešas šaiposi,
kaip nedori žmonės niekina tavo vardą.
19 Neatiduok savo balandžio laukiniams žvėrims;
savo nuskriaustųjų neužmiršk amžinai.
20 Žvilgterk į savo Sandorą!
Pilni smurto lindynių mūsų krašto užkampiai.
21 Tenesitraukia šalin nusivylę nuskriaustieji;
tešlovina tavo vardą vargšai ir beturčiai.
22 Pakilk, Dieve, gink savo bylą;
atsimink, kaip nedori žmonės šaiposi
iš tavęs visą dieną.
23 Neužmiršk savo priešų rėkavimo;
ūžesys tų, kurie prieš tave maištauja, nenutyla.

75Dievas teisia nedorėlius

1Chorvedžiui.
"Nesunaikink". Asafo psalmė. Giesmė.

I

2 Dėkojame tau, Dieve, tikrai dėkojame tau,
šaukdamiesi tavo vardo,
apsakydami tavo nuostabius darbus.

II

3 "Atėjus metui, kurį aš pats paskirsiu,
surengsiu teisingą teismą.
4 Kai žemė ir visi jos gyventojai dreba,
aš palaikau jos tvirtus šulus. {Sela}
5 Pagyrūnams sakau: 'Nesigirkite!'
ir nedorėliams: 'Liaukitės kėlę savo ragus!'
6 Sakau jiems: 'Nekelkite ragų!
Liaukitės įžūliai kalbėti!'"

7 Juk ne iš rytų ir ne iš vakarų,
ne iš dykumos ir ne iš kalnų {ateina nuosprendis} -
8 bet Dievas yra teisėjas;
vieną jis pažemina, kitą išaukština.
9 Juk taurė yra VIEŠPATIES rankoje,
pilna stipraus jo pykčio vyno.
Jis pila iš jos po gurkšnį, -
visi žemės nedorėliai gers ją iki nuosėdų.

III

10 O aš amžinai džiūgausiu;
giedosiu šlovės giesmę Jokūbo Dievui.
11 Nulaušiu ragus visiems nedorėliams;
teisiųjų ragai bus išaukštinti.

76Padėka už pergalę

1Chorvedžiui.
Styginiams. Asafo psalmė. Giesmė.

I

2 Judo žmonės pažįsta Dievą
ir Izraelyje jį garbina.
3 Jo palapinė buvo pastatyta Saleme,
jis gyvena ant Ziono kalno.
4 Ten jis sulaužė ugningas lankų strėles,
skydus ir kalavijus - visus karo ginklus. {Sela}

II

5 Koks žėrintis esi tu, Dieve!
Koks didingas, grįžtantis iš kalnų,
kur nugalėjai savo priešus.
6 Jų drąsūs kareiviai neteko viso, ką turėjo,
ir nūn miega mirties miegu, -
visų galiūnų rankos buvo bejėgės.
7 Tau pagrasinus, Jokūbo Dieve,
ir raiteliai, ir jų ristūnai krito negyvi.

III

8 O tu! Tu keli pagarbų šiurpą!
Tau supykus, kas gali prieš tave atsilaikyti?
9 Iš dangaus tarei savo nuosprendį;
žemė nutirpo iš baimės ir tylėjo,
10 kai Dievas pakilo teisti,
gelbėti visų žemės kukliųjų. {Sela}

IV

11 Juk nuožmiausi žmonės pripažins tave,
kai apsijuosi pykčio likučiu.
12 Darykite įžadus VIEŠPAČIUI, savo Dievui,
ir vykdykite juos!
Visi, aplinkui esantieji, neškite duoklę tam,
kuris kelia pagarbų šiurpą.
13 Jis sutramdo didžiūnų išdidumą,
įkvepia pagarbią baimę žemės karaliams.

77Paguoda nelaimėje

1Chorvedžiui.
Pagal Jedutūną. Asafo psalmė.

I

2 Mano balsas kyla į Dievą, balsiai šaukiuosi;
mano balsas eina į Dievą, kad mane išgirstų.
3 Savo nelaimės dieną meldžiuosi Viešpačiui, -
visą naktį nepailsdamas tiesiu rankas,
bet mano širdis paguodos neranda.
4 Prisimenu Dievą, vaitoju;
kai pamąstau, prarandu viltį.

5 Akių man sudėti neleidi;
esu taip susirūpinęs, kad nebeištariu žodžio.
6 Mąstau apie senovės dienas,
seniai praėjusius metus.
7 Naktis praleidžiu kalbėdamas su savimi,
mąstau ir savęs klausiu:
8 "Argi amžinai atmes Viešpats mus
ir niekados mums nebus maloningas?
9 Nejau jis nustos mus mylėjęs
ir amžinai liks neištesėtas jo pažadas?
10 Argi užmiršo Dievas, kaip pasigailėti,
ir pykčio įniršyje savo gailestingumą nutildė?" {Sela}
11 Tuomet tariau: "Mano kaltė,
kad pasikeitė Aukščiausiojo dešinė".
12 Mąstau apie VIEŠPATIES darbus, -
taip, atsimenu tavo ankstesnius stebuklus.
13 Apmąstau visus tavo darbus
ir apsvarstau tavo veiksmus.

II

14 Visa, ką darai, Dieve, yra šventa;
kuris dievas yra toks didis kaip Dievas?
15 Tu esi Dievas, kuris daro nuostabius darbus;
savo galybę apreiškei tautoms.
16 Galingu mostu atpirkai savo tautą,
Jokūbo ir Juozapo vaikus. {Sela}
17 Dieve, vandenys tave pamatė,
vandenys pamatė tave ir pabūgo,
net jūros gelmės drebėjo.
18 Debesys prapliupo lietumi,
padangės aidėjo tavo griausmu,

žaibavo visur tavo strėlės.
19 Tavo perkūnas dardėjo lyg ratai,
tavo žaibai apšvietė pasaulį;
žemė drebėjo ir purtėsi.
20 Tavo kelias ėjo per jūrą,
tavo takas - per galingus vandenis,
bet pėdos tavo buvo matomos.
21 Tu vedei savo tautą lyg kaimenę
per Mozę ir Aaroną.

78Dievas ir jo tauta

1Poema. Asafo.

Klausykis, mano tauta, mano mokymo;
klausykis ištempus ausis mano burnos žodžių.
2 Atversiu burną prasmingais pavyzdžiais,
atskleisiu senųjų amžių paslaptis -
3 dalykus, kuriuos girdėjome ir žinojome,
apie kuriuos mums tėvai mūsų pasakojo.
4 Neslėpsime jų nuo savo vaikų,
bet būsimai kartai pasakosime
apie VIEŠPATIES galybę
ir jo darbus šlovingus, ir stebuklus, jo padarytus.
5 Jis davė įstatus Izraeliui,
Mokymą - Jokūbo palikuonims,
įsakydamas mūsų protėviams jį perteikti savo vaikams,
6 kad būsimoji karta jį pažintų -
jų vaikai, kurie dar gims, -
kad ir šie iš eilės pasakotų jį savo vaikams,
7 idant ir tie remtų savo viltį Dievu,
neužmirštų Dievo darbų,
bet laikytųsi jo įsakymų
8 ir netaptų, kaip buvo jų protėviai, -
užgaidi ir maištinga karta, -
karta, kurios širdis išgverusi
ir dvasia neliko ištikima Dievui.

I

9 Efraimo sūnūs, ginkluoti lankais ir strėlėmis,
pabėgo iš mūšio.
10 Jie nesilaikė Dievo sandoros,
atsisakė gyventi pagal jo Mokymą.
11 Jie buvo užmiršę, ką jis buvo padaręs, -
jiems apreikštus nuostabius darbus.
12 Jų protėvių akyse Dievas darė stebuklus

Egipto žemėje, Zoano lygumoje.
13 Jis padarė taką per jūrą ir vedė juos;
sutelkė tako vandenis tarsi į pylimą.
14 Dieną vedė juos debesiu,
o per visą naktį ugnies šviesa.
15 Jis perskėlė uolą dykumoje
ir davė jiems apsčiai vandens tarsi iš bedugnės.
16 Jis paliepė upeliams trykšti iš uolos
ir leido vandenį srautais.

II

17 Betgi jie nesiliovė Dievui nusidėję
ir maištą kėlę tyruose prieš Aukščiausiąjį.
18 Tyčia ėmė gundyti Dievą,
įnoringai reikalaudami maisto.
19 Jie kalbėjo prieš Dievą, sakydami:
"Argi galės Dievas padengti mums stalą dykumoje?
20 Tiesa, jis taip sudavė į uolą,
kad ištryško vanduo ir tekėjo srautais.
Bet argi jis galės parūpinti mums ir duonos,
ir duoti savo tautai mėsos?"
21 Tai girdėdamas, VIEŠPATS įpyko;
ugnis suliepsnojo ant Jokūbo,
kaupėsi jo pyktis ant Izraelio, -
22 nes jie netikėjo Dievu
nei pasitikėjo gelbstinčia jojo galybe.
23 Vis dėlto jis įsakė aukštoms padangėms
ir atidarė dangaus duris, -
24 lijo ant jų valgoma mana,
davė jiems grūdų iš dangaus.
25 Mirtingieji valgė galiūnų duoną,
Dievas davė jiems maisto lig soties.
26 Jis pabudino padangėse rytį,
savo galybe pietį išjudino;
27 jis lijo ant jų mėsa lyg dulkėm,
sparnuočiais - lyg pamario smėlio grūdeliais;
28 jis nutupdė juos jų stovykloje,
visur aplink jų palapines.
29 Žmonės valgė ir sotinosi,
nes Dievas buvo jiems davęs,
ko įnoringai jie troško.
30 Bet jiems dar nespėjus savo įnorių patenkinti, -
jiems dar tebevalgant, -
31 pakilo ant jų Dievo pyktis.

Jis užmušė jų stipruolius,
paguldė rinktinius Izraelio vyrus.

III

32 Ir visa tai matydami, žmonės darė nuodėmes;
nors ir tiek stebuklų Dievas buvo padaręs,
jie nepasitikėjo.
33 Užtat jis patvarkė, kad jų dienos pradingtų lyg rūkas
ir jų gyvenimo metai pasibaigtų staigia žūtimi.
34 Tik kai Dievas juos nubausdavo,
pas jį ieškodavo jie užuovėjos, -
atgailaudavo ir nuoširdžiai Dievo ieškodavo,
35 atsimindami, kad Dievas yra jų uola,
Dievas Aukščiausiasis jų atpirkėjas.
36 Bet jie apgaudinėjo jį savo burna,
melavo jam savo liežuviu.
37 Jų širdis nebuvo jam ištikima,
jie nebuvo nuoširdūs jo Sandorai.
38 Bet Dievas savo gailestingumu atleisdavo kaltę
ir jų nesunaikindavo;
dažnai jis sutramdydavo savo pyktį
ir viso savo įniršio neišliedavo.
39 Jis atsimindavo, kad jie tik trapūs žmonės,
lyg prabėgantis vėjo dvelktelėjimas.

IV

40 Kiek kartų jie maištavo prieš jį tyruose
ir liūdino jį dykumoje!
41 Jie gundė ir gundė Dievą,
Izraelio Šventajam uždavė širdį.
42 Jie užmiršo jo didžią galybę ir tą dieną,
kurią jis atpirko juos nuo engėjo,
43 kai parodė savo ženklus Egipte
ir nuostabius darbus Zoano lygumoje.
44 Jis pavertė krauju jų upes - tekantį vandenį, -
egiptiečiai nebeturėjo vandens atsigerti.
45 Jis ištiko juos spiečiais musių, kurios juos kamavo,
ir varlėmis, kurios nuniokojo jų kraštą.
46 Jis atidavė jų pasėlius vikšrams
ir jų triūso derlių skėriams.
47 Jis sunaikino jų vynmedžius ledų kruša
ir jų sikomoro medžius šalna.
48 Jis atidavė ledų krušai jų galvijus
ir jų kaimenes žaibams.

49 Jis ištiko juos savo degančiu įniršiu, -
pykčiu, apmaudu ir nelaime -
žūties nešėjų būriu.
50 Jis netramdė savo įniršio, -
nuo mirties jų negelbėjo, bet atidavė juos marui.
51 Jis paguldė visus Egipto pirmagimius,
Hamo palapinėse vyrijos pirmienas.
52 Tada jis išvedė savo tautą lyg avis,
vedė juos per dykumą tarsi kaimenę.
53 Jis vedė juos saugiai, -
nebuvo jiems ko bijoti, -
nes jų priešus paskandino jūra.
54 Jis atvedė juos į savo šventąją žemę,
prie kalno, kurį jo dešinė buvo įsigijusi.
55 Jiems įeinant, jis išvarė tautas,
jų palapinėse įkūrė Izraelio gimines
ir padalijo jų kraštą Izraelio giminėms,
paskirdamas joms dalį matavimo virve.

V

56 Bet jie maištavo prieš Dievą Aukščiausiąjį ir gundė jį -
nesilaikė jo įsakų.
57 Jie atsimetė ir buvo neištikimi kaip ir jų protėviai, -
sugniubo lyg nepatikimas lankas.
58 Jie pykino Dievą savo aukštumų šventovėmis,
žadino jo pavydą savo stabais.
59 Dievas matė ir buvo įniršęs, -
jis visiškai atmetė Izraelį.
60 Jis paliko savo Padangtę Šilo'e - Namus,
kuriuose buvo tarp žmonių gyvenęs;
61 jis leido savo galybei eiti į nelaisvę,
savo garbei patekti į priešo rankas.
62 Jis atidavė savo tautą kalavijui;
jis buvo įpykęs ant savo paveldo.
63 Ugnis surijo jų jaunuolius,
o merginos neturėjo už ko tekėti.
64 Kunigai krito nuo kalavijo,
jų našlės negiedojo raudų.

VI

65 Tada Viešpats pabudo kaip iš miego,
tarsi vyno išjudintas galiūnas.
66 Jis privertė savo priešus bėgti,
ilgam uždėjo jiems pralaimėjimo gėdą.

67 Juozapo palapinę jis atmetė, -
Efraimo giminės neišsirinko, -
68 bet pasirinko jis Judo giminę,
Ziono kalną, kurį labai myli.
69 Jis pastatė savo šventovę, lyg savo namus danguje,
įtvirtino ją lyg pačią žemę, amžinai tvirtą.
70 Jis išsirinko Dovydą, savo tarną,
ir pasiėmė jį nuo avių.
71 Atsivedė Dovydą nuo žindenių avių,
kad ganytų jo tautą Jokūbą, jo paveldą Izraelį.
72 Jis ganė juos dora širdimi,
vedė įgudusia ranka.

79Jeruzalės ir Šventyklos sunaikinimas

1 Asafo psalmė.

I

Dieve, tautos užpuolė tavo paveldą, -
suteršė tavo šventuosius Namus,
pavertė Jeruzalę griuvėsiais.
2 Tavo tarnų lavonus jie paliko plėšyti paukščiams,
tavo ištikimųjų kūnus - draskyti žemės žvėrims.
3 Jeruzalėje jų kraujas buvo liejamas kaip vanduo,
ir nebuvo kam palaidoti.
4 Tapome pasityčiojimu savo kaimynams, -
esame iš visų pusių niekinami ir išjuokiami.

II

5 Kaip ilgai, VIEŠPATIE? Nejau amžinai pyksi?
Nejau tavo pavydus pyktis degs lyg ugnis?
6 Išliek savo pyktį ant tautų, kurios tavęs nepripažįsta,
ir ant karalysčių, kurios tavo vardo nesišaukia.
7 Juk jos iššudė Jokūbo palikuonis
ir nuniokojo jų kraštą.

III

8 Nebausk mūsų už mūsų protėvių kaltes, -
teskuba tavo gailestingumas mūsų pasitikti,
nes esame nevilties apimti.
9 Padėk mums, Dieve, ir gelbėk mus
dėl savo vardo garbės!
Išgelbėk mus ir atleisk mūsų nuodėmes
dėl savo vardo!
10 Kam gi tautos turėtų sakyti: "Kurgi tas jų Dievas?"

Mums matant tepatiria tautos,
kad tu atkeršiji už savo tarnų kraujo išliejimą.

IV

11 Tepasiekia tave belaisvių vaitojimas, -
išlaisvink pasmerktuosius mirti,
kaip dera tavo didžiai galybei.
12 Viešpatie, atmokėk mūsų kaimynams septyneriopai
už visus tau mestus įžeidimus!
13 Tada mes - tavo tauta, tavo ganyklos kaimenė -
amžinai tau dėkosime,
per kartų kartas skelbsime tavo šlovę.

80Malda už tautą

1Chorvedžiui.
"Lelijų" melodija. Asafo liudijimas. Psalmė.

I

2 Klausykis, Izraelio Ganytojau,
kuris vedi Juozapą lyg kaimenę!
Tu, kuris sėdi soste ant kerubų, apsireikšk
3 Efraimo, Benjamino ir Manaso giminėms!
Parodyk savo galybę,
ateik mūsų gelbėti!
4 O Dieve, pastatyk mus vėl ant kojų!
Tešviečia mums tavo veidas,
ir mes būsime išgelbėti!

II

5 O VIEŠPATIE, Galybių Dieve, kaip ilgai degsi pykčiu,
kai tavo tauta tave maldauja?
6 Tu valgydinai juos skausmo duona,
girdei juos didele ašarų taure.
7 Tu padarei mus pajuoka kaimynams,
priešai tyčiojasi iš mūsų kiek nori.
8 O Galybių Dieve, pastatyk mus ant kojų!
Tešviečia mums tavo veidas,
ir mes būsime išgelbėti!

III

9 Tu perkėlei vynmedį iš Egipto
ir, išvaręs kitas tautas, jį pasodinai.
10 Tu paruošei vietą jam augti;
įleidęs giliai šaknis, jis paplito po visą kraštą.

11 Savo paūksme uždengė kalnus,
savo šakomis nustelbė galinguosius kedrus.
12 Savo šakas išskėtė iki Jūros
ir savo atžalas ligi Upės.

IV

13 Kodėl nugriovei vynmedžio aptvarą?
Nūn kiekvienas praeivis skinasi jo vynuogių,
14 šernai jį knisa
ir laukiniai gyvuliai aplink ganosi.
15 Atsigręžk vėl į mus, Galybių Dieve!
Pažvelk į mus iš dangaus ir pasižiūrėk,
rūpinkis tuo vynmedžiu.
16 Ateik ir globok, ką tavo dešinė pasodino,
jauną kamieną, kurį sau stiprų išauginai.

V

17 Mūsų priešai jį degino ir kapojo, -
pažvelk piktai į juos ir sunaikink juos!
18 Suteik pagalbą savo dešinės vyrui -
žmogaus sūnui, kurį sau stiprų išauginai!
19 Tada mes daugiau nebesitrauksime nuo tavęs;
laikyk mus gyvus, kad šlovintume tavo vardą!
20 O VIEŠPATIE, Galybių Dieve, pastatyk mus ant kojų!
Tešviečia mums tavo veidas,
ir mes būsime išgelbėti!

81Šventės giesmė

1Chorvedžiui.
Kaip "Gitita". Asafo.

A

2 Smagiai giedokite Dievui, mūsų gynėjui,
šaukite iš džiaugsmo Jokūbo Dievui!
3 Užveskite giesmę ir muškite būgnelius su žvangučiais,
pritarkite švelniai lyromis ir arfomis.
4 Pūskite ragą, kai jaunatis, kai pilnatis, -
mūsų šventės dieną.
5 Juk tai įstatas Izraeliui,
Jokūbo Dievo įsakas.
6 Jis davė jį Juozapo giminei,
jai išėjus iš Egipto žemės.

B

I

Girdžiu balsą, kurio nepažinojau:
7 "Nuėmiau naštą nuo tavo pečių,
tavo rankas išlaisvinau nuo pintinės.
8 Varge šaukeisi manęs, ir išgelbėjau tave;
nematomas atsakiau tau griaustiniu;
mėginau tave prie Meribos šaltinių. {Sela}
9 Klausykis, mano tauta, įspėju tave!
O Izraeli, kad tu manęs paklausytum!
10 Neturėsi jokio kito dievo,
prieš svetimą dievą kniūbsčia nepulsi!
11 Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas,
kuris išvedžiau tave iš Egipto žemės.
Atverk plačiai savo burną, aš ją pripildysiu".

II

12 "Bet mano tauta nenorėjo manęs klausyti;
Izraelis nenorėjo man paklusti.
13 Užtat leidau jiems sekti savo užkietėjusią širdį
ir elgtis pagal savo užmačias.
14 O, kad mano tauta manęs klausytų,
kad Izraelis eitų mano keliais!
15 Tučtuojau nugalėčiau jų priešus,
prieš jų engėjus kaskart ranką pakelčiau.
16 Tie, kurie nekenčia VIEŠPATIES, gūšis iš baimės, -
jų žūtis bus amžina.
17 Bet tave maitinčiau geriausiais kviečiais
ir uolų medumi tave džiuginčiau".

82Dievas - visagalis Valdovas

1 Asafo psalmė.

Dievas užima savo vietą
dieviškoje taryboje,
dievų sueigoje jis teisia:

I

2 "Kaip ilgai neteisingai teisite
ir būsite šališki nedorėliams?
3 Ginkite silpnuosius ir našlaičius,
saugokite vargdienių ir beturčių teises!
4 Gelbėkite silpnuosius ir beturčius,
gelbėkite juos iš nedorėlių nagų!"

II

5 "Kokie jie neišmanėliai! Kokie jie kvaili!
Jie vaikšto nedorais keliais, -
teisingumo pamatai žemėje griūva!
6 'Esate dievai, - aš sakiau, -
jūs visi Aukščiausiojo sūnūs'.
7 Tačiau mirsite kaip žmonės,
krisite kaip kiekvienas didžiūnas".
8 Pakilk, Dieve, teisk žemę,
nes tau priklauso visos tautos!

83Tautos malda gresiant priešų sąjungai

1 Giesmė. Asafo psalmė.

I

2 Dieve, netylėk!
Nebūk man kurčias ar tylus, Dieve!
3 Juk štai tavo priešai kelia maištą, -
pakėlė galvas, kurie tavęs nekenčia.
4 Jie rengia sąmokslus prieš tavo tautą,
tariasi prieš tavo globotinius.
5 "Eime, - jie sako, -
sunaikinkime juos kaip tautą;
Izraelio vardas nebus daugiau minimas!"

6 Tikrai, jie vieningai sąmokslauja,
prieš tave sudaro sąjungą -
7 Edomo ir išmaelitų tautos,
Moabas ir hagritai,
8 Gebalas ir Amonas, ir Amalekas,
Filistija ir Tyro gyventojai.
9 Asirija irgi prie jų prisidėjo, -
jie yra stipri Loto vaikų parama. {Sela}

II

10 Padaryk jiems, ką padarei Midjanui,
Siserai ir Jabinui prie Kišono upės.
11 Tu nugalėjai juos prie Ein-Doro, -
jų lavonai tapo mėšlu laukams.
12 Pasielk su jų didžiūnais, kaip su Orebu ir Zeebu;
su visais jų vadais, kaip su Zebahu ir Zalmuna.
13 "Užimkime Dievo pievas, -
sakė jie, - sau į paveldą!"
14 O mano Dieve, išblaškyk juos lyg dulkes,
lyg vėjo nešamus pelus.
15 Kaip ugnis, siaubianti mišką,

kaip liepsna, svilinanti kalnus,
16 taip savo audra sek juos įkandin
ir kelk jiems klaiką savo vėtra!

17 Taip teparausta jiems veidai iš gėdos,
kad jie imtų ieškoti tavo vardo, VIEŠPATIE!
18 Tebūna nugalėti ir amžinai išgąsčio apimti, -
težūva jie visiškai sugėdinti.
19 Težino, kad tu vienas, kurio vardas yra VIEŠPATS,
tesi Aukščiausias visoje žemėje.

84Šventyklos ilgesys

1Chorvedžiui.
Kaip "Gitita". Koraho sūnų psalmė.

I

2 Kokios mielos yra tavo buveinės,
Galybių VIEŠPATIE!
3 Trokštu, ilgiuosi VIEŠPATIES šventovės kiemų;
mano kūnas ir širdis gieda iš džiaugsmo gyvajam Dievui.
4 Net žvirblis randa namus
ir kregždė sau lizdą, kur laiko savo jauniklius,
prie tavo aukurų, Galybių VIEŠPATIE,
mano Karaliau ir mano Dieve.
5 Kokie laimingi, kurie gyvena tavo Namuose,
visad tave šlovindami giesme! {Sela}

II

6 Koks laimingas žmogus, kuris randa užuovėją tavyje,
kurio širdis yra vieškelyje į Ziono kalną.
7 Jie eina per Bakos slėnį,
laikydami jį šaltinių vieta,
tartum ankstyvasis lietus būtų jį pripildęs palaimos.
8 Eidami jie stiprėja;
jie matys dievų Dievą Zione.

III

9 O VIEŠPATIE, Galybių Dieve, išgirsk mano maldą;
klausykis, Jokūbo Dieve! {Sela}
10 Dieve, maloniai pažvelk į mūsų skydą,
pasižiūrėk į savo pateptojo veidą!
11 Juk viena diena tavo kiemuose yra vertesnė,
negu tūkstantis bet kur kitur.
Verčiau gulėčiau prie Dievo Namų slenksčio,
negu gyvenčiau nedorėlių palapinėse.

12 Juk VIEŠPATS Dievas yra ir saulė, ir skydas;
jis teikia malonę ir garbę.
VIEŠPATS nešykšti nieko tiems,
kurie gyvena dorai elgdamiesi.
13 Galybių VIEŠPATIE, koks laimingas žmogus,
kuris tavimi pasitiki!

85Malda už taiką

1Chorvedžiui.
Koraho sūnų psalmė.

I

2 Tu esi gailestingas, VIEŠPATIE, savo kraštui;
namo parvedi Jokūbo belaisvius.
3 Tu atleidi savo tautos kaltę,
sunaikini visas jų nuodėmes. {Sela}
4 Tu sutramdai visą savo pyktį,
malšini savo degantį įniršį.

II

5 Atgaivink mus vėl, mūsų išgelbėjimo Dieve,
atšauk savo apmaudą.
6 Argi amžinai ant mūsų pyksi?
Nejau nirši per kartų kartas?
7 Tikrai tu mus vėl atgaivinsi,
kad tavo tauta džiaugtųsi tavyje.
8 VIEŠPATIE, parodyk mums savo ištikimą meilę
ir išgelbėk mus!

III

9 Klausausi, ką Dievas, VIEŠPATS, kalba;
jis skelbia ramybę savo tautai - savo ištikimiesiems,
jeigu jie negrįš į savo kvailystę.
10 Tikrai jo išgelbėjimas ranka pasiekiamas tiems,
kurie jo pagarbiai bijo,
kad jo Garbė liktųsi mūsų krašte.
11 Ištikima meilė ir tiesa susitiks,
teisumas ir ramybė bučiuosis.
12 Tiesa žels iš žemės,
Dievo teisumas žvelgs iš dangaus.
13 Tikrai VIEŠPATS suteiks, kas yra gera,
ir mūsų žemė duos gausų derlių.
14 Teisumas žengs jo priekyje,
padarys taką jo žingsniams.

86Malda varge

1Dovydo malda.

I

Atsuk į mane ausį, VIEŠPATIE, ir išklausyk mane,
nes esu vargšas ir beturtis.
2 Apsaugok mano gyvastį, nes esu ištikimas;
Tu, mano Dieve, gelbėk savo tarną, kuris tavimi pasitiki.
3 Būk man gailestingas, Viešpatie,
nes per visą dieną šaukiuosi tavęs.
4 Pralinksmink savo tarną,
nes tau, Viešpatie, meldžiuosi.
5 Juk tu, Viešpatie, geras esi ir atlaidus,
pilnas ištikimos meilės visiems, kurie tavęs šaukiasi.
6 Klausykis, VIEŠPATIE, mano maldos,
išgirsk mano maldavimą pasigailėti.
7 Vargo dieną šaukiuosi tavęs,
nes mano maldą tu išklausai.

II

8 Nėra nė vieno, kaip tu, tarp dievų, Viešpatie,
nė vienas nėra padaręs, ką tu padarei.
9 Visos tautos, kurias tu sukūrei,
ateis ir lenksis tau, Viešpatie, -
jos šlovins tavo vardą.
10 Nes tu esi didis ir darai nuostabius darbus, -
tu vienas esi Dievas.

III

11 Mokyk mane savo kelio, VIEŠPATIE,
juo ištikimai pas tave eisiu;
mokyk mano širdį pagarbiai tavo vardo bijoti.
12 Dėkosiu tau visa širdimi, Viešpatie, mano Dieve,
ir šlovinsiu tavo vardą per amžius.
13 Juk didi yra man tavo ištikima meilė,
išgelbėjai mano gyvastį iš Šeolo gelmių.
14 Dieve, įžūlūs žmonės sukilo prieš mane,
niekšų būrys mano gyvasties tyko -
tai žmonės, kurie tavęs negerbia.
15 Bet tu, Viešpatie, esi gailestingas ir malonus,
visad kantrus, visad geras ir ištikimas.
16 Pažvelk į mane ir būk man gailestingas;
suteik jėgų savo tarnui
ir išgelbėk savo tarnaitės sūnų.

17 Parodyk man savo gerumo ženklą,
kad mano priešai matytų ir gėdytųsi,
nes tu, VIEŠPATIE, esi mano pagalba ir paguoda.

87Zionas - visų tautų namai

1 Koraho sūnų.
Psalmė. Giesmė.

Ant šventojo kalno stovi jo įkurtas miestas;
2 VIEŠPATS Ziono vartus myli labiau,
negu visas kitas Jokūbo žemės buveines.
3 Klausykis, Dievo mieste, nuostabiųjų dalykų,
kuriuos jis apie tave sako: {Sela}
4 "Tarp tų, kurie mane pripažįsta,
įrašysiu Rahabą ir Babiloną;
ir Filistijos, ir Tyro bei Kušo žmones
skaičiuosiu tarp Jeruzalės gyventojų".
5 Bet apie Zioną bus sakoma:
"Visos tautos gimė jame,
nes pats Aukščiausiasis jį įkūrė".
6 VIEŠPATS įrašys tautų sąraše:
"Ta yra ten gimusi". {Sela}
7 Ir visi, šokdami iškilmių šokį, giedos:
"Tavyje yra mano šaknys".

88Aimana ir malda sielvarte

1 Giesmė. Koraho sūnų psalmė.
Kaip "Mahalat leannot". Hemano Ezrahito poema.

I

2 VIEPATIE Dieve, mano Gelbėtojau,
dieną ir naktį tavęs šaukiuosi.
3 Išgirsk mano maldą,
klausykis mano pagalbos šauksmo,
4 nes tiek daug nelaimių mane apniko,
kad esu ant Šeolo slenksčio.
5 Žmonės mano, kad aš toks,
kuriam lemta žengti į Duobę;
esu lyg bejėgis žmogus,
6 tarsi paliktas tarp mirusiųjų,
lyg savo kape gulintys užmuštieji,
tarsi tie, kurių daugiau nebeatsimeni,
nes jie atskirti nuo tavo pagalbos.
7 Įstūmei mane į patį Duobės dugną,
į tamsią jos gelmių prarają.

8 Tavo pyktis mane baisiai slegia,
ant manęs virsta visos tavo mūšos bangos. {Sela}
9 Atstūmei nuo manęs visus mano pažįstamus, -
jiems padarei mane šlykštų.
Esu įkalintas ir negaliu beišeiti.

II

10 Mano akys temsta iš širdgėlos;
šaukiuosi tavęs, VIEŠPATIE, kas dieną,
su malda tiesiu į tave rankas.
11 Argi darai stebuklus mirusiesiems?
Nejau šešėliai kelsis tavęs šlovinti? {Sela}
12 Argi apie tavo gerumą bus pasakojama kape
ar apie tavo ištikimybę Abadone?
13 Nejau tavo stebuklai apsakomi mirties tamsybėse.
ir tavo teisumas - užmaršties šalyje?

III

14 O aš, VIEŠPATIE, šaukiuosi tavęs,
kas rytą tave sveikina mano malda.
15 O VIEŠPATIE, kodėl mane atstumi?
Savo veidą kodėl slepi nuo manęs?
16 Nuo jaunystės kenčiu ir esu arti mirties, -
tavo klaiko našta mane pribloškia.
17 Tavo įniršis mane sukrečia,
tavo siaubas mane naikina.
18 Lyg potvynis jie skandina mane visą dieną,
iš visų pusių jie mane apstoja.
19 Tu padarei, kad manęs vengia draugas ir kaimynas, -
kur tik esu aš, ten visuomet tamsu.

89Dievo sandora su Dovydu

1 Poema. Etano Ezrahito.

I

2 Giedosiu, VIEŠPATIE, apie tavo gerumo darbus amžinai,
savo burna apsakysiu visoms kartoms tavo ištikimybę.
3 Juk išpažįstu, kad tavo ištikima meilė yra amžina;
tvirta kaip dangaus skliautas - tavo ištikimybė.
4 Tu pasakei: "Aš sudariau sandorą su savo išrinktuoju,
prisiekiau savo tarnui Dovydui:
5 'Tavo palikuonis bus visuomet karalius;
patvirtinsiu tavo sostą visoms kartoms'". {Sela}

II

6 Dangus tešlovina tavo nuostabius darbus, VIEŠPATIE,
tavo ištikimybę šventųjų sueigoje!
7 Juk kas padangėse gali VIEŠPAČIUI prilygti,
kas tarp dangiškųjų būtybių yra panašus į VIEŠPATĮ?
8 Dievas šiurpą kelia šventųjų taryboje, -
visi jo pagarbiai bijo.
9 O VIEŠPATIE, Galybių Dieve, kas yra į tave panašus?
Galingas esi tu, VIEŠPATIE, ir visur ištikimas!
10 Tu valdai šėlstančią jūrą, -
įtūžusias bangas sutramdai.
11 Tu sutraiškei Rahabą lyg lavoną;
galinga ranka išblaškei savo priešus.
12 Tavo yra dangūs, tavo ir žemė;
pasaulis ir visa, kas jame, - tu tvirtai juos padėjai.
13 Šiaurė ir pietūs - tu juos sukūrei, -
Taboras ir Hermonas džiugiai šlovina tavo vardą.
14 Koks tu esi galingas!
Stipri yra tavo ranka, visa pasiekianti tavo dešinė!
15 Teisumas ir teisingumas tavo sosto pamatas,
gerumas ir tiesa tau tarnauja.
16 Kokie laimingi žmonės, žinantys džiugųjį šauksmą, -
jie gyvena, VIEŠPATIE, tavo Artumo šviesoje.
17 Per visą dieną jie džiūgauja dėl tavo vardo,
ir tavo teisumas juos išaukštino.
18 Tu teiksi mums didžias pergales,
tavo malone mūsų galybė išaukštinta.
19 Juk VIEŠPAČIUI priklauso mūsų skydas,
Izraelio Šventajam - mūsų karalius.

III

20 Tada kalbėjai regėjime
ir savo ištikimiesiems sakei:
"Galiūnui uždėjau vainiką,
išaukštinau išrinktąjį iš tautos.
21 Radau Dovydą, savo tarną;
patepiau jį savo šventuoju aliejumi;
22 mano ranka su juo bus visados
ir mano petys jį stiprins.
23 Joks priešas jo neengs
nei nedorėlis jo nenugalės.
24 Sunaikinsiu jo priešus,
parblokšiu visus, kurie jo nekenčia.
25 Jį lydės mano ištikimybė ir gerumas;
jo galybė per mano vardą bus išaukštinta.

26 Uždėsiu jo ranką ant Jūros, -
jo dešinę ant Upių.
27 Jis man sakys: 'Tu mano Tėvas,
mano Dievas, mano išganymo Uola!'
28 Padarysiu jį savo pirmagimiu,
iškiliausiu iš žemės karalių.
29 Per amžius remsiu jį savo ištikima meile,
mano sandora su juo liks visados tvirta.
30 Padarysiu jo palikuonis amžinus,
ir jo sostas bus kaip dangaus dienos.
31 Jei jo vaikai nusigręžtų nuo mano Mokymo
ir negyventų pagal mano įsakus,
32 jei jie laužytų mano įstatus
ir nesilaikytų mano įsakymų,
33 tada bausiu jų nusikaltimą rykšte
ir jų kaltę botago kirčiais.
34 Bet savo gerumo jam neatšauksiu,
savo ištikimybės nesulaužysiu.
35 Savo sandoros su juo laikysiuos,
savo lūpų pažado nekeisiu.
36 Kartą visiems laikams prisiekiau savo šventumu, -
Dovydui niekad nemeluosiu.
37 Per amžius gyvuos jo palikuonys,
jo sostas bus kaip saulė mano akyse.
38 Tarsi mėnulis, kuris visada yra -
ištikimas liudytojas dangaus skliaute". {Sela}

IV

39 Betgi nūn atmetei ir atstūmei,
įniršai ant savo pateptojo.
40 Atsisakei sandoros su savo tarnu,
numetei jo vainiką ant žemės.
41 Nugriovei visas jo miestų sienas,
visas jo tvirtoves pavertei griuvėsiais.
42 Visi, kas tik eina pro šalį, jį plėšia;
kaimynams pasityčiojimu jis tapo.
43 Jo priešų dešinę išaukštinai pergale, -
pradžiuginai jo priešus.
44 Net jo kalavijo ašmenis atšipinai,
mūšyje jam nepadėjai.
45 Atėmei jam iš rankos skeptrą,
jo sostą nuvertei ant žemės.
46 Sutrumpinai jo jaunystės dienas;
apdengei jį gėda.{Sela}

V

47 Kaip ilgai, VIEŠPATIE? Nejau slėpsies amžinai?
Kaip ilgai degs lyg ugnis tavo pyktis?
48 Atsimink, koks trumpas yra mano gyvenimas -
kokius trapius tu sukūrei visus mirtinguosius!
49 Koks žmogus gali gyventi ir niekad nemirti?
Kas gali išsigelbėti iš Šeolo galybės? {Sela}
50 Kurgi, Viešpatie, tavo senoji meilė,
kuria prisiekei Dovydui būdamas ištikimas?
51 Atsimink, Viešpatie, kaip iš tavo tarno tyčiojamasi,
kaip aš nešioju širdyje tautų užgaules,
52 kuriomis tavo priešai tyčiojosi, VIEŠPATIE,
kuriomis tyčiojosi iš tavo pateptojo žingsnių.

53 Tebūna pagarbintas VIEŠPATS per amžius!
Tebūna, tebūna!

D. KETVIRTOJI KNYGA

90Dievas amžinas, o žmogus trapus

I

1 Malda. Dievo žmogaus Mozės.

Viešpatie, tu buvai mūsų užuovėja per kartų kartas.
2 Pirma negu kalnai užgimė
ir žemę bei pasaulį pagimdei, tu esi tas,
kuris yra Dievas nuo amžių per amžius.
3 Tu sugrąžini mus į dulkes,
sakydamas: "Grįžkite, mirtingieji".
4 Juk tūkstantis metų tau lyg viena diena, -
tarsi vakarykštė diena, jau praėjusi,
lyg viena nakties sargyba.
5 Tu užbaigi žmonių gyvenimą miegu;
auštant jie yra lyg žolė, kuri atauga, -
6 auštant ji iš naujo sužaliuoja ir žydi, -
o vakare nuvysta ir nudžiūsta.

II

7 Juk mus tavo įniršis žudo,
dėl tavo pykčio mus apima baimė.
8 Tu pasidėjai mūsų kaltes prieš save,
savo veido šviesoje - slaptas mūsų nuodėmes.
9 Juk visos mūsų dienos praeina tau pykstant,
baigiame gyvenimo metus su atodūsiu.
10 Gyvename septynias dešimtis metų,

o jei tvirtesni - galbūt aštuonias.
Bet dauguma tų metų grynas triūsas ir vargas, -
jie greitai prabėga, ir mes išskubame.
11 Kas gali perprasti tavo įniršio jėgą?
Tavo pyktis prilygsta tavo pagarbiai baimei.

III

12 Mokyk tad mus skaičiuoti savo dienas,
kad įgytume išmintingą širdį.
13 Sugrįžk, VIEŠPATIE! Kaip ilgai?
Elkis gailestingai su savo tarnais!
14 Pasotink mus auštant savo gerumu,
kad giedotume iš džiaugsmo per
visas savo dienas.
15 Duok mums tiek laimės, kiek davei liūdesio
per visus mūsų nelaimių metus.
16 Leisk mums, tavo tarnams, regėti tavo didingus darbus,
leisk mūsų palikuonims matyti tavo garbingą galybę.
17 Tebūna Viešpaties, mūsų Dievo, malonė su mumis:
padaryk mums sėkmingą mūsų rankų darbą -
padaryk sėkmingą mūsų rankų darbą!

91Dievas - mūsų Užuovėja

I

1 Kas tik gyvena Aukščiausiojo pastogėje,
pasilieka Visagalio pavėsy,
2 sakys VIEŠPAČIUI: "Mano Dieve,
mano prieglauda ir tvirtove, tavimi pasitikiu!"
3 Juk jis yra tas,
kuris tave išgelbės nuo medžiotojo kilpos
ir nuo mirtį nešančio maro.
4 Savo sparnų plunksnomis jis tave uždengs, -
po jo sparnais rasi prieglaudą,
jo ištikimybė yra dengiantis skydas.
5 Nereikės tau bijoti nakties klaiko
nei strėlės, iššautos dieną,
6 nei maro, sėlinančio tamsoje,
nei rykštės, čaižančios vidudienį.
7 Nors tūkstantis kristų tavo kairėje
ir dešimt tūkstančių - dešinėje,
bet tavęs niekas nepasieks.
8 Tu žiūrėsi ir matysi,
kokia bausmė ištinka nedorėlius.
9 Tu pasirinkai VIEŠPATĮ savo prieglauda,

Aukščiausiąjį savo užuovėja,
10 užtat neištiks tavęs žala,
nepalies tavo palapinės nelaimė.
11 Juk jis palieps savo angelams,
kad saugotų tave visur, kur tik eitumei.
12 Savo rankomis jie neš tave,
kad kojos į akmenį neužsigautum.
13 Sumindžiosi liūtą ir gyvatę,
sutrypsi liūtuką ir slibiną.

II

14 "Kas mane myli, tą gelbėsiu, -
saugosiu jį, nes jis žino mano vardą.
15 Kai jis manęs šauksis, jo išklausysiu, -
su juo būsiu varge,
jį išgelbėsiu, pagerbsiu.
16 Pasotinsiu jį ilgu amžiumi,
pagirdysiu jį savo išganymu".

92Šlovės giesmė

1Psalmė. Giesmė šabo dienai.

I

2 VIEŠPATIE, kaip gera šlovinti tave,
giedoti šlovės giesmes
tavo vardui, Aukščiausiasis,
3 skelbti kas rytą tavo ištikimą meilę,
tavo ištikimybę kas naktį,
4 palydint dešimtstygei arfai,
su giesme ir lyra.
5 Juk tu, VIEŠPATIE, pradžiuginai mane savo darbais, -
su džiaugsmu apgiedu tavo rankų darbus.

II

6 Kokie didingi tavo darbai, VIEŠPATIE,
kokios gilios tavo mintys!
7 Bukas žmogus jų nežino,
kvailys to negali suprasti.
8 Nors nedorėliai želia kaip žolė
ir visi piktadariai klestėte klesti,
jų laukia amžinoji žūtis.

9 Bet tu, VIEŠPATIE, esi išaukštintas amžinai.

III

10 Juk štai, VIEŠPATIE, tavo priešai, -
tavo priešai tikrai pražus, -
visi piktadariai bus išblaškyti.
11 Bet man tu duodi stumbro jėgų;
suteikei man palaimą.
12 Savo akimis mačiau savo priešų sąmyšį,
savo ausimis girdėjau apie užpuolikų žūtį.

IV

13 Teisieji žaliuoja lyg palmės
ir auga lyg kedrai Libano.
14 Pasodinti VIEŠPATIES Namuose,
jie žaliuoja mūsų Dievo kiemuose.
15 Ir žiloje senatvėje jie neša vaisių, -
visad jie sodrūs ir sultingi,
16 liudydami, koks teisus yra VIEŠPATS -
mano Uola, nes jame nėra ydos.

93Dievo didybė

1VIEŠPATS yra karalius, - jisai apsisiautęs didybe;
VIEŠPATS apsisiautęs, - jisai apsijuosęs jėga.
Pasaulis tvirtai stovi, jis negali būti pajudintas.
2 Tavo sostas yra tvirtas nuo pradžios,
nuo amžinybės tu esi, VIEŠPATIE.

3 Vandenyno srovės tvinsta, VIEŠPATIE,
vandenyno srovės tvinsta ūžaudamos,
vandenyno srovės tvinsta riaumodamos.
4 Didesnis už galingų vandenų griausmą,
galingesnis už jūros mūšą
yra didingas VIEŠPATS aukštybėse!
5 Tavo įsakai iš tikrųjų amžini;
VIEŠPATIE, visiems laikams dera
šventumas tavo Namų.

94Įspėjimas Dievo tautos engėjams

A

I

1 Atpildo Dieve, VIEŠPATIE,
atpildo Dieve, pasirodyk!
2 Pakilk, žemės teisėjau,
duok įžūliesiems, ką jie užsidirbo!
3 VIEŠPATIE, kaip dar ilgai nedorėliai,
kaip dar ilgai nedorėliai džiūgaus?

4 Įžūliai kalba ir giriasi,
puikuojasi visi piktadariai.

II

5 VIEŠPATIE, jie mindžioja tavo tautą,
tavo paveldą engia.
6 Užmuša našlę ir ateivį,
žudo našlaitį,
7 ir jie mano: "VIEŠPATS to nemato,
Jokūbo Dievui tai nerūpi".

III

8 Būkite atidūs jūs, žmonijos bukapročiai!
Kvailiai, kada jūs įgysite išminties?
9 Nejau tas, kuris davė ausis, negirdės?
Nejau tas, kuris įdėjo akis, nematys?
10 Argi nebaudžia tas,
kuris drausmina tautas
ir moko žmoniją išminties?
11 VIEŠPATS žino žmonių užmojus, -
jis žino, kad jie tik kvėptelėjimas.

B

I

12 Laimingas žmogus, kurį tu, VIEŠPATIE, drausmini,
kurį mokai savo įsakymų,
13 norėdamas duoti jam ramybės varguose,
kol nedorėliui duobė kasama.
14 Juk VIEŠPATS neapleis savo tautos,
nepaliks paveldo savo.
15 Juk teismo nuosprendis bus vėl teisingas,
ir visi doros širdies žmonės jį vykdys.

II

16 Kas apgins mane nuo šių nedorėlių,
kas užstos mane prieš šiuos piktadarius?
17 Jei VIEŠPATS man nepadėtų,
netrukus gyvenčiau tyliame kape.
18 Kai manau: "Mano koja slysta", -
tavo gerumas, VIEŠPATIE, mane stiprina.
19 Kai esu neramus ir susirūpinęs,
tu mane paguodi ir pralinksmini.

III

20 Tu negali būti bičiulis nedorų teisėjų,
kurie sukuria naštas įstatų.
21 Jie sąmokslauja prieš teisiojo gyvastį
ir mirčiai pasmerkia žmogų nekaltą.
22 Betgi VIEŠPATS yra mano tvirtovė
ir mano Dievas - mano užuovėjos Uola.
23 Jis atmokės jiems už jų darbus nedorus,
už jų nedorumą juos sunaikins.
VIEŠPATS, mūsų Dievas, juos sunaikins.

95Kvietimas garbinti Dievą

I

1 Ateikite, džiaugsmingai giedokime VIEŠPAČIUI,
šaukime iš džiaugsmo mūsų išganymo Uolai!
2 Eikime į jo Artumą su padėka,
iš džiaugsmo traukime šlovės giesmes!
3 Juk VIEŠPATS yra didis Dievas,
galingas Karalius, kuris valdo visus dievus.
4 Jo rankoje visos žemės gelmės;
ir kalnų viršūnės jam priklauso.
5 Jo yra jūra, - jis ją padarė, -
ir sausuma, - ją sukūrė jo rankos.

II

6 Ateikime, pagarbinkime ir pulkime kniūbsčia,
klaupkimės prieš VIEŠPATĮ, mūsų Kūrėją!
7 Juk jis yra mūsų Dievas,
o mes esame tauta, kurią jis gano,
kaimenė, kurią jis veda.

III

O, kad šiandien išgirstumėte, ką jis sako!
8 "Nebūkite kietaširdžiai, kaip prie Meribos,
kaip Masos dieną dykumoje,
9 ten jūsų protėviai gundė mane, -
jie mane bandė, nors buvo matę mano darbus.
10 Per keturias dešimtis metų
kokti man buvo toji karta.
Tariau: 'Jie yra žmonės, kurių širdis klysta,
jie negerbia mano kelių'.
11 Užtat įniršęs prisiekiau:
'Į mano poilsio kraštą jie neįeis'".

96Viešpaties , Visatos Karaliaus, garbė

I

1 O, giedokite VIEŠPAČIUI naują giesmę,
visa žeme, giedok VIEŠPAČIUI!
2 Giedokite VIEŠPAČIUI, garbinkite jo vardą,
kasdien skelbkite jo išganymą!
3 Apsakykite tautoms jo garbę, -
visoms tautoms jo nuostabius darbus!

II

4 Juk didis yra VIEŠPATS ir vertas didžios šlovės, -
pagarbų šiurpą keliantis labiau už visus dievus.
5 Juk visi tautų dievai yra tik stabai,
bet VIEŠPATS dangus sukūrė.
6 Garbe ir didybe jis žėri;
jėga ir grožis jo šventovėje.

III

7 O, tautų šeimos, šlovinkite VIEŠPATĮ,
Garbinkite VIEŠPATIES galybę!
8 Duokite VIEŠPAČIUI jo vardo garbę,
nešini atnaša, ženkite į jo kiemus!
9 Pulkite kniūbsčia prieš VIEŠPATĮ, didingą šventumu;
visa žeme, sudrebėk nuo jo Artumo!
10 Skelbkite visoms tautoms: "VIEŠPATS yra karalius!"
Pasaulį jis padarė tvirtą - nepajudinamą;
teis tautas jis bešališkai.

IV

11 Dangūs tesilinksmina, žemė tedžiūgauja;
jūra ir visa, kas joje, teūžia!
12 Laukai ir visa, kas juose, tebūna smagūs!
Tada visi miško medžiai giedos iš džiaugsmo
13 VIEŠPATIES Artume, nes jis ateina, -
nes jis ateina valdyti žemės.
Teisiai jis valdys pasaulį
ir jo tautas - ištikimai.

97Viešpaties pergalė

I

1 VIEŠPATS yra karalius! Tesidžiaugia žemė,
tedžiūgauja net tolimosios salos!
2 Jį gaubia debesys ir tamsa,
ant teisumo ir teisingumo stovi jo sostas.

3 Pirma savęs jis siunčia ugnį
ir sunaikina visus savo priešus.
4 Nuo jo žaibų nušvinta pasaulis,
žemė tai mato ir dreba.
5 VIEŠPATIES Artume kalnai tirpsta lyg vaškas, -
visa žemė - nuo Viešpaties Artumo.
6 Dangūs skelbia jo teisumą,
ir visos tautos regi jo garbę.

II

7 Visi drožinių garbintojai sugėdinami, -
tie, kurie didžiuojasi savo beverčiais stabais;
visos dieviškos būtybės prieš jį puola kniūbsčios.
8 Zionas girdi ir džiaugiasi,
Judo miestai džiūgauja dėl tavo teismų, VIEŠPATIE.
9 Nes tu, VIEŠPATIE, esi aukščiausias visoje žemėje, -
didingesnis už visus dievus.

10 VIEŠPATS myli tuos, kurie nekenčia pikto,
saugo savo ištikimųjų gyvastį, -
gelbsti juos iš nedorėlių rankos.
11 Šviesa teka teisiajam,
džiaugsmas - doros širdies žmogui.
12 O jūs, teisieji, džiaukitės VIEŠPATYJE,
dėkokite jo šventajam vardui!

98Dievas valdo visas pasaulio tautas

1 Psalmė.

I

Giedokite VIEŠPAČIUI naują giesmę,
nes jis padarė nuostabių dalykų.
Jo dešinė ir šventumo petys laimėjo pergalę.
2 VIEŠPATS paskelbė savo išganymą,
tautoms parodė savo teisumą.
3 Jis atsiminė savo gerumą ir ištikimybę Izraelio namams,
visi žemės pakraščiai pamatė mūsų
Dievo išganymą.

II

4 Visos šalys, džiaugsmingai giedokite VIEŠPAČIUI, -
užveskite džiugias šlovės giesmes!
5 Giedokite šlovės giesmę VIEŠPAČIUI su lyra;
lyra pritarkite savo skambiai giesmei.
6 Trimitais ir rago gaudesiu

kelkite džiugųjį klegesį Karaliaus, VIEŠPATIES, Artume.

III

7 Teūžia jūra ir visa, kas joje,
pasaulis ir visi, kas jame gyvena.
8 Teploja rankomis upės;
iš džiaugsmo drauge tegieda kalnai
9 VIEŠPATIES Artume, nes jis ateina, -
jis ateina valdyti žemės.
Teisiai jis valdys pasaulį
ir tautas - kaip dera.

99Viešpats - šventasis Karalius

I

1 VIEŠPATS yra karalius, tesibaimina tautos!
Kerubų soste jis sėdi, tedreba žemė!
2 VIEŠPATS Zione yra didis,
virš visų tautų išaukštintas.
3 Tešlovina jos tavo didį ir baimę keliantį vardą.
Jis šventas!

II

4 Galingasis karaliau, tu mėgsti teisingumą, -
tu parodei, kas dora,
tu įvykdei, kas teisinga ir teisu Jokūbo žemėje.
5 Aukštinkite VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
pulkite kniūbsčia prie jo sosto pakojo.
Jis šventas!

III

6 Mozė ir Aaronas tarp jo kunigų,
ir Samuelis tarp tų, kurie šaukiasi tavo vardo.
Jie šaukėsi VIEŠPATIES, ir jis jų išklausė.
7 Kalbėjo jiems iš debesies stulpo;
jie laikėsi jo įsakų ir jiems duotų įstatų.
8 VIEŠPATIE, mūsų Dieve, tu jų išklausei, -
jiems tu buvai atlaidus Dievas,
nors reikalavai atpildo už nusikaltimus.
9 Aukštinkite VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
pulkite kniūbsčia prie jo šventojo kalno,
nes VIEŠPATS, mūsų Dievas, yra šventas.

100Šlovės himnas eitynėse

1 Padėkos psalmė.

Džiaugsmu klegėkite visos šalys!
2 Linksmi tarnaukite VIEŠPAČIUI,
Artinkitės prie jo su džiugia giesme.
3 Žinokite, kad VIEŠPATS yra Dievas.
Jis mus sukūrė, - mes esame jo, -
mes esame jo tauta, - jo kaimenės avys.
4 Dėkodami ženkite pro jo vartus,
į jo kiemus su šlovės giesme.
Dėkokite jam, šlovinkite jo vardą,
5 nes VIEŠPATS yra geras, -
jo meilė amžina
ir jo ištikimybė tveria per kartų kartas.

101Karaliaus pažadas Dievui

1 Dovydo. Psalmė.

Giedosiu apie ištikimybę ir teisingumą, -
tau, VIEŠPATIE, šlovės giesmę giedosiu.
2 Dorumo kelio laikysiuos. - Kada mane aplankysi?
Savo namų židinyje gyvensiu dora širdimi.
3 Žvilgsnio į nieką, kas žema, niekad nekreipsiu, -
nekęsiu žmogaus, kuris suktai elgiasi,
su juo nieko bendro neturėsiu.
4 Širdies nelabumo iš tolo vengsiu;
su tuo, kas pikta, nesusidėsiu.
5 Kas slapta šmeižtų savo artimą, nutildysiu;
nepakenčiu pasipūtėlio, įžūlios širdies žmogaus.
6 Akimis ieškau krašte ištikimų Dievui žmonių,
kad jie gyventų su manimi, -
kas laikosi doro kelio, bus mano tarnystėje.
7 Joks apgavikas negyvens mano namuose,
joks melagis mano akivaizdoje netarnaus.
8 Kas rytą tarsiu nuosprendį krašto nedorėliams,
kad išvalyčiau iš VIEŠPATIES miesto visus,
darančius pikta.

102Tremtinio skundas

1Malda nelaimingo žmogaus, esančio neviltyje ir liejančio savo skundą VIEŠPAČIUI.

I

2 Išgirsk mano maldą, VIEŠPATIE, -
mano šauksmas tepasiekia tave.
3 Neslėpk savo veido nuo manęs, kai man sunku,
atsuk man savo ausį -
tą dieną, kai tavęs šaukiuosi,

skubėki manęs išklausyti.
4 Juk mano dienos nyksta lyg dūmai
ir mano kaulai anglėja tarsi malkos židinyje.
5 Suvytusi ir nudžiūvusi lyg žolė mano širdis;
užmirštu net valgyti savo duoną.
6 Nuo didelio dejavimo
liko iš manęs tik kaulai ir oda.
7 Esu lyg paukštis tyruose,
tarsi pelėda nykiuose griuvėsiuose.
8 Guliu nemiegodamas ir skundžiuosi;
esu lyg vienišas paukštis ant stogo.
9 Visą dieną mano priešai mane užgaulioja;
mane išjuokiantieji keikiasi mano vardu.
10 Juk pelenus turiu valgyti vietoj duonos
ir ašaras maišyti su gėrimu
11 dėl tavo apmaudo ir pykčio,
nes mane paėmei ir nusviedei į šalį.
12 Mano dienos nyksta lyg vakaro šešėliai;
aš vystu tartum žolė.

II

13 Bet tu, VIEŠPATIE, amžinai viešpatauji,
ir visos kartos mini tavo vardą.
14 Tu pakilsi ir būsi gailestingas Zionui,
nes metas jo pasigailėti, -
skirtasis laikas jau atėjo.
15 Juk malonūs jo akmenys tavo tarnams,
ir jo dulkės kelia jiems užuojautą.
16 Tautos pagarbiai bijo VIEŠPATIES vardo
ir visi žemės karaliai - tavo garbės.
17 Juk VIEŠPATS atstatys Zioną;
apsireikš savo garbėje.
18 Jis atsigręš į skurdžių maldavimą,
jų maldos nepaniekins.

19 Tebūna užrašyta ateinančiai kartai,
kad ir dar nesukurta tauta garbintų VIEŠPATĮ:
20 "VIEŠPATS pažvelgė iš savo šventumo aukštybių,
iš dangaus VIEŠPATS pažiūrėjo į žemę,
21 kad, išgirdęs belaisvių dejavimą,
išlaisvintų pasmerktuosius mirti", -
22 idant VIEŠPATIES garsas būtų skleidžiamas Zione
ir jo šlovės giesmės - Jeruzalėje,
23 kai tautos susirinks drauge su karalystėmis

VIEŠPAČIUI tarnauti.

III

24 Jis išsekino man jėgas beeinančiam;
sutrumpino mano dienas.
25 "O mano Dieve, - sakau, -
nepaimk manęs iš čia įpusėjus dienoms -
tu, kurio metai trunka per visas kartas".
26 Kadaise tu padėjai žemės pamatus,
ir dangūs yra tavo rankų darbas.
27 Jie praeis, bet tu pasiliksi;
jie susidėvės kaip drabužis.
Kaip apdarą juos mainai, ir jie persimaino,
28 bet tu esi tas pats,
tavo metams nėra galo.
29 Tavo tarnų vaikai saugiai gyvens,
jų palikuonys bus tvirti tavo Artume.

103Dievas myli žmogų

1Dovydo.

I

Mano siela, šlovink VIEŠPATĮ,
ir visa, kas manyje, tešlovina jo šventąjį vardą!
2 Šlovink VIEŠPATĮ, mano siela,
ir neužmiršk, koks jis geras -
3 jis tas, kuris atleidžia visas tavo nuodėmes,
ir išgydo visas tavo ligas,
4 jis tas, kuris atperka tavo gyvastį iš Duobės
ir apsupa tave meile ir gailestingumu,
5 jis tas, kuris sotina tavo gyvenimą gėrybėmis,
kad būtum jaunas ir stiprus lyg erelis.

II

6 VIEŠPATS vykdo teisumo darbus,
daro, kas teisinga, visiems engiamiesiems.
7 Jis parodė savo kelius Mozei,
savo veiksmus Izraelio tautai.
8 VIEŠPATS yra gailestingas ir mylintis,
lėtas supykti ir kupinas ištikimos meilės.
9 Ne visą laiką jis barsis
nei bus supykęs per amžius.
10 Jis elgiasi su mumis ne pagal mūsų nuodėmių dydį
nei atmoka mums pagal mūsų kaltes.

III

11 Juk kaip aukštai nuo žemės yra dangūs,
taip didi yra jo ištikima meilė pagarbiai jo bijantiesiems;
12 kaip toli yra Rytai nuo Vakarų,
taip toli nuo mūsų jis išsklaido mūsų nuodėmes.
13 Kaip tėvas gailisi vaikų,
taip VIEŠPATS gailisi jo pagarbiai bijančiųjų.
14 Juk jis žino, kokie mes padarai, -
atsimena, kad mes esame dulkės.
15 Žmogaus dienos panašios į žolę, -
jis žydi tartum laukų gėlė.
16 Juk vos paliečia ją vėjas, ir jos nebėra, -
žymės nepalikdama ji išnyksta.
17 Betgi VIEŠPATIES gerumas
per amžių amžius tiems,
kurie pagarbiai jo bijo,
ir jo teisumas vaikų vaikams,
18 tiems, kurie laikosi jo Sandoros
ir ištikimai atsimena vykdyti jo įsakymus.

IV

19 VIEŠPATS padėjo savo sostą danguose,
ir jo karališka galybė visa valdo.
20 Šlovinkite VIEŠPATĮ, visi jo angelai, -
galingieji, vykdantys jo įsakymą,
paklusnūs jo tartam žodžiui.
21 Šlovinkite VIEŠPATĮ, visos jo galybės, -
jo tarnai, vykdantys jo valią.
22 Šlovinkite VIEŠPATĮ, visi jo darbai,
visose jo viešpatijos vietose.
Šlovink VIEŠPATĮ, mano siela!

104Šlovės himnas Kūrėjui

I

1 Šlovink VIEŠPATĮ, mano siela!
VIEŠPATIE, mano Dieve, esi be galo didis!
Apsisiautęs garbe ir didybe,
2 apsigaubęs šviesa lyg drabužiu.
Tu ištempei dangų tarsi palapinės dangą,
3 padėjai savo buveinės sijas viršum vandenų.
Iš debesų darai sau vežimą,
keliauji ant audros sparnų.
4 Vėjus imi savo pasiuntiniais,

žaibų liepsnas - savo tarnais.

II

5 Tu įkūrei žemę tvirtai ant jos pamatų,
ir ji ten stovės amžinai.
6 Vandenynu tarsi drabužiu ją apklojai;
vandenys tįsojo viršum kalnų.
7 Kai tu vandenims pagrūmojai, jie bėgo,
traukėsi, pasigirdus tavo griausmo balsui, -
8 kalnams iškylant, slėniams įdumbant, -
į vietą, kurią tu jiems skyrei.
9 Tu nubrėžei ribą, kurią peržengti uždraudei,
kad žemės vėl neapsemtų.

III

10 Tu liepi šaltiniams sruventi slėniuose,
upėms tekėt tarp kalvų.
11 Jie duoda vandens miško žvėrims;
laukiniai asilai ten malšina savo troškulį.
12 Pakrantėse padangių paukščiai lizdus kraunasi
ir čiulba ant medžių šakų.
13 Tu laistai kalnus iš savo aukštos buveinės;
žemė kupina tavo palaimos.
14 Tu želdai žolę galvijams
ir augalus žmonių reikalams,
kad augintų maisto iš žemės -
15 ir vyno, kuris linksmina žmogaus širdį,
ir alyvmedžių aliejaus, nuo kurio švyti veidai,
ir duonos, kuri stiprina gyvastį.
16 Gausiai laistomi yra VIEŠPATIES medžiai -
Libano kedrai, jo paties pasodinti.
17 Paukščiai juose sukasi gūžtas;
gandras medyje kraunasi lizdą.
18 Aukštieji kalnai yra laukinėms ožkoms;
uolos - slėptuvė olų barsukams.

IV

19 Tu padarei mėnulį mėnesiams žymėti;
saulė žino, kada nusileisti.
20 Tu siunti tamsą, ir ateina naktis, -
tuomet sujunda visi miško gyvūnai.
21 Liūtukai riaumoja grobio,
ieškodami sau maisto iš Dievo.
22 Saulei užtekėjus, jie pasitraukia

miegoti savo lindynėse.
23 Žmogus eina prie savo darbo
ir triūsia iki vakaro.

V

24 VIEŠPATIE, kokie įvairūs tavo kūriniai!
Kaip išmintingai juos visus sukūrei!
Tavo kūrinių pilna žemė.
25 Štai jūra, tokia bekraštė ir plati,
ten knibždėlynas be skaičiaus -
maži ir dideli gyvūnai.
26 Čia plaukioja laivai
ir žaidžia Leviatanas, kurį tu sukūrei.

VI

27 Visi jie laukia iš tavęs,
kad duotum jiems peno, kada reikia.
28 Kai tu jiems duodi, jie surenka {derlių},
kai ištiesi ranką, jie sotūs gėrybių.
29 Tau veidą paslėpus, jie nerimsta,
o alsavimą iš jų atėmus, jie miršta -
sugrįžta atgal į dulkes.
30 Tau atsiuntus savo dvasią, jie atgyja, -
tu atnaujini žemės veidą.

VII

31 Tebūna amžina VIEŠPATIES garbė,
tesidžiaugia Dievas savo kūriniais!
32 Jis pažvelgia į žemę, ji dreba;
jis paliečia kalnus, jie smilksta.
33 Giedosiu VIEŠPAČIUI, kolei gyvensiu, -
per visą gyvenimą šlovinsiu giesme savo Dievą.
34 Tepatinka jam mano malda,
nes aš džiūgauju VIEŠPATYJE.
35 Teišnyksta nusidėjėliai žemėje,
tenebūna daugiau nedorėlių.
Garbink VIEŠPATĮ, mano siela!
{Šlovinkite VIEŠPATĮ!}

105Dievas ištikimas savo pažadams

I

1 Dėkokite VIEŠPAČIUI, šaukitės jo vardo,
skelbkite jo darbus tautoms.
2 Giedokite jam, šlovinkite jį giesmėmis;

kalbėkite apie visus jo nuostabius darbus.
3 Didžiuokitės jo šventuoju vardu, -
tedžiūgauja VIEŠPATIES ieškančiųjų širdis!
4 Pagalbos ieškoti eikite pas VIEŠPATĮ,
visad ieškokite jo Artumo.
5 Atsiminkite jo padarytus nuostabius darbus,
jo stebuklus ir nuosprendžius jūs,
6 Abraomo palikuonys, jo tarnai,
Jokūbo vaikai, jo išrinktieji!
7 Jis, VIEŠPATS, yra mūsų Dievas;
visoje žemėje vykdomi jo įsakymai.

II

8 Amžiais jis laikosi savo sandoros,
tūkstančiui kartų duoto pažado, -
9 sandoros, sudarytos su Abraomu,
priesaikos žodžio Izaokui,
10 kurį jis patvirtino Jokūbui kaip įstatą,
Izraeliui kaip amžiną sandorą.
11 "Tau aš duosiu, - jis tarė, - Kanaano kraštą,
kaip tau skirtą paveldą".

III

12 Kad ir mažai jų tebuvo,
tik sauja ateivių tame krašte, -
13 klajojanti iš tautos į tautą,
iš karalystės į karalystę, -
14 jų engti niekam jis neleido,
karalius už juos barė:
15 "Nelieskite mano pateptųjų,
neskriauskite mano pranašų!"

IV

16 Kai užleido badą anai žemei
ir atėmė iš jų visus maisto išteklius,
17 anksčiau jis buvo nusiuntęs vyrą - Juozapą,
parduotą kaip vergą.
18 Jo kojos buvo supančiotos,
ant kaklo užkarta grandinė,
19 kol atsitiko, ką jis buvo pranašavęs,
ir VIEŠPATIES žodis jį bandė.
20 Karalius liepė jį paleisti;
tautų valdovas jį išlaisvino.
21 Jis padarė jį savo namų viešpačiu

ir visų turtų valdytoju,
22 kad lavintų jo pareigūnus būti kaip jis
ir mokytų didžiūnus išminties.

V

23 Tada Izraelis atėjo į Egiptą,
Jokūbas apsigyveno kaip ateivis Hamo žemėje.
24 VIEŠPATS padarė savo tautą labai gausią,
stipresnę už jos priešus,

VI

25 kurių širdį jis taip pakeitė,
kad jie ėmė nekęsti jo tautos
ir elgtis klastingai su jo tarnais.
26 VIEŠPATS tad pasiuntė savo tarną Mozę;
Aaroną, kurį buvo išsirinkęs.
27 Jiedu padarė jiems VIEŠPATIES ženklų
ir stebuklų Hamo žemėje.

VII

28 Jis užleido tamsą - aptemo žemę,
bet egiptiečiai priešinosi jo žodžiams.
29 Jis pavertė jų vandenis krauju,
ir nutroško jų žuvys.
30 Jų žemėje knibždėjo varlių,
užplūdo net egiptiečių karaliaus kambarius.
31 Jis tarė, ir apniko musių spiečiai
ir aibės uodų visą jų žemę.
32 Jis davė jiems krušą vietoj lietaus,
plieskė žaibais jų žemę.
33 Jis sunaikino jų vynmedžius bei figas
ir išvartė jų žemės medžius.
34 Jis tarė - užplūdo begalė
skėrių ir žiogų.
35 Visus augalus jie surijo jų žemėje
ir suėdė jų laukų derlių.
36 Jis sunaikino visus pirmagimius jų žemėje, -
visas jų jaunystės pirmienas.
37 Tada jis išvedė izraeliečius,
nešinus sidabru ir auksu, -
dvylikoje giminių nebuvo silpnuolio.
38 Egiptiečiai džiūgavo, jiems išeinant,
nes izraeliečiai jiems buvo įsipykę.

VIII

39 Jis supūtė debesį kaip dangą,
ugnimi švietė naktį.
40 Jiems prašant, jis siuntė putpelių
ir dangaus duona juos sočiai maitino.
41 Jis atvėrė uolą, ir ištryško vanduo, -
lyg upė tekėjo per dykumą.
42 Nes jis atsiminė savo šventąjį pažadą
ir savo tarną Abraomą.
43 Taip jis vedė besidžiaugiančią savo tautą,
giedančius džiugią giesmę savo išrinktuosius.

IX

44 Jis davė jiems kitų tautų žemes,
ir jie paveldėjo žmonių triūso vaisius,
45 kad paklustų jo įstatams
ir laikytųsi jo įsakymų!
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

106Dievo gerumas savo tautai

A

1 Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras,
jo gerumas amžinas.
2 Kas gali apsakyti didžius VIEŠPATIES darbus
ar pajėgti jį pašlovinti?
3 Laimingi, kas elgiasi teisingai,
ir visados daro, kas teisu.
4 Atsimink ir mane, VIEŠPATIE, kai padedi savo tautai,
lankyk ir mane malone, kai juos gelbsti,
5 kad galėčiau patirti tavo išrinktųjų gerovę,
dalytis tavosios tautos džiaugsmu
ir didžiuotis tavo paveldu.

B

I

6 Nusidėjome - mes ir mūsų protėviai, -
esame nusikaltę, nedorai elgėmės.
7 Mūsų protėviai Egipte nepaisė tavo nuostabių darbų,
pamiršo tavo gerumą
ir maištavo prieš Aukščiausiąjį prie Nendrių jūros.
8 Vis dėlto jis gelbėjo juos, kaip tinka jo vardui,
kad parodytų savo didžią jėgą.
9 Pagrūmojo Nendrių jūrai, ir ji išdžiūvo,

pervedė juos per gelmes kaip per dykumą.
10 Taip jis išgelbėjo juos iš tų, kurie jų nekentė,
atpirko juos iš priešo rankos.
11 Jūra paskandino jų priešus, -
neišliko jų nė vieno.
12 Tada izraeliečiai įtikėjo, -
jie šlovino VIEŠPATĮ giesme.

II

13 Betgi jie greitai užmiršo, ką jis buvo padaręs,
elgėsi nelaukdami, kol sužinos jo užmojį.
14 Dykumoje juos apėmė godus alkis,
ir tyruose jie pradėjo gundyti Dievą.
15 Jis davė jiems, ko jie reikalavo,
bet siuntė jiems ir alinančią ligą.

III

16 Stovykloje buvo pavydima Mozei
ir Aaronui, šventajam VIEŠPATIES tarnui.
17 Žemė atsivėrė ir prarijo Dataną,
palaidojo Abiramo šalininkus.
18 Ugnis užsiliepsnojo tame būryje;
liepsnos sunaikino nedorėlius.

IV

19 Prie Horebo žmonės pasidirbo veršį
ir garbino nulietą atvaizdą.
20 Jie sukeitė Dievo garbę
su žolę ėdančio jaučio atvaizdu.
21 Jie užmiršo Dievą - savo Gelbėtoją,
padariusį didžių dalykų Egipte.
22 Kokių nuostabių darbų jis padarė Hamo žemėje!
Kokių baisių dalykų prie Nendrių jūros!
23 Jis būtų juos sunaikinęs,
jeigu Mozė - jo išrinktasis - nebūtų užstojęs
ir nukreipęs nuo jų Dievo pykčio.

V

24 Betgi jie paniekino puikųjį kraštą
ir netikėjo jo pažadu.
25 Murmėjo savo palapinėse
ir nenorėjo klausyti VIEŠPATIES balso.
26 Užtat pakėlęs ranką jis prisiekė,
kad leis jiems žūti dykumoje

27 ir išblaškys jų palikuonis tautose,
išsklaidys juos po svetimas šalis.

VI

28 O jie prisidėjo prie Baal-Peoro apeigų
ir valgė mirusiesiems atnašautas aukas.
29 Jie pykino VIEŠPATĮ savo darbais,
todėl juos užpuolė maras.
30 Tada Finehas pakilęs užstojo,
ir maras liovėsi.
31 Tai pripažinta jam kaip teisus darbas
amžinai per kartų kartas.

VII

32 Jie pykino VIEŠPATĮ prie Meribos vandenų,
ir dėl jų Mozė nukentėjo,
33 nes jie taip apkartino jam dvasią,
kad jis neapgalvotai nukalbėjo.

VIII

34 Jie neišnaikino tautų,
kaip VIEŠPATS buvo jiems įsakęs,
35 bet susimaišė vedybomis su svetimtaučiais
ir mokėsi daryti, kaip šie darė.
36 Dievo tauta tarnavo stabams,
kurie tapo jiems pinklėmis.
37 Savo sūnus ir dukteris
jie aukojo demonams.
38 Liejo nekaltą kraują, -
kraują savo sūnų ir dukterų,
kuriuos aukojo Kanaano stabams, -
ir kraštą išniekino, išliedami kraują.
39 Taip jie teršėsi savo veiksmais
ir ištvirkavo savo darbais.

C

40 VIEŠPATS įniršo ant savo tautos
ir bjaurėjosi savo paveldu.
41 Jis atidavė juos tautoms į rankas, -
juos valdė tie, kurie jų nekentė.
42 Priešai juos engė,
ir jie tapo jiems visiškai pavaldūs.
43 Daugel sykių VIEŠPATS gelbėjo savo tautą,
bet jie ir toliau liko maištingi

ir buvo savo kalčių prislėgti.
44 Betgi VIEŠPATS atsižvelgdavo į jų kančią,
kai išgirsdavo jų šauksmą.
45 Jų labui atsimindavo savo sandorą
ir pasigailėdavo iš savo gerumo, -
46 gaudavo jiems pasigailėjimo iš tų,
kurie laikė juos nelaisvėje.

47 Gelbėk mus, VIEŠPATIE, mūsų Dieve,
ir surink mus iš visų tautų,
kad dėkotume tavo šventajam vardui
ir didžiuotumės tave šlovindami!
48 Tebūna pašlovintas VIEŠPATS, Izraelio Dievas.
nuo amžių per amžius!
Tesako visa tauta: "Amen!"

Šlovinkite VIEŠPATĮ!

E. PENKTOJI KNYGA

107Dievas - užuovėja nelaimėje

1 "Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras, -
jo ištikima meilė amžina".
2 Taip tesako VIEŠPATIES atpirktieji - tie,
kuriuos jis atpirko iš vargo,
3 surinko iš svetimų šalių -
iš Rytų ir Vakarų, iš Šiaurės ir Pietų.

A

I

4 Vieni klajojo dykumoje, tyruose, -
miesto, kuriame galėtų įsikurti, nerado.
5 Alkani ir ištroškę,
tik gyvastį nešiojo.
6 Tada jie, kęsdami vargą, šaukėsi VIEŠPATIES,
ir jis išgelbėjo juos iš jų bėdų.
7 Vedė juos tiesiu keliu,
kol jie pasiekė gyvenamą miestą.
8 Tedėkoja VIEŠPAČIUI už jo gerumą,
už jo nuostabius darbus žmonijai,
9 nes jis patenkino trokštančius
ir alkstantiems davė gėrybių.

II

10 Kiti sėdėjo niūrioje tamsoje,

belaisviai vargani, surakinti grandinėm,
11 nes buvo maištavę prieš VIEŠPATIES žodžius
ir paniekinę Aukščiausiojo užmojį.
12 Jų širdį sutramdė kančia, -
jie sukniubo, ir nebuvo kas padėtų.
13 Tada jie, būdami varge, šaukėsi VIEŠPATIES,
ir jis išgelbėjo juos iš jų nelaimės.
14 Išvedė juos iš niūriosios tamsos
ir sutraukė jų pančius.
15 Tedėkoja VIEŠPAČIUI už jo ištikimą meilę,
už nuostabius darbus žmonijai,
16 nes jis pralaužia varinius vartus
ir sunaikina jų geležines velkes.

III

17 Vieni buvo pasiligoję dėl savo nuodėmingo kelio
ir už savo kaltes turėjo kentėti.
18 Į maistą jie negalėjo net pažiūrėti, -
jie buvo arti mirties vartų.
19 Tada jie, būdami varge, šaukėsi VIEŠPATIES,
ir jis išgelbėjo juos iš bėdos.
20 Siuntė savo žodį jiems išgydyti
ir išgelbėti nuo žūties.
21 Tedėkoja VIEŠPAČIUI už jo ištikimą meilę,
už jo nuostabius darbus žmonijai.
22 Teatnašauja padėkos aukas
ir teskelbia jo darbus džiugesio giesmėmis.

IV

23 Kiti plaukė laivais į jūrą,
uždarbiavo didžiuose vandenyse.
24 Jie matė VIEŠPATIES darbus -
jo nuostabius veiksmus gelmėse.
25 Jam paliepus, įsišėlo audros
ir pašiaušė aukštas jūros bangas.
26 Jie kilo aukštyn lig dangaus, nėrė žemyn į gelmes, -
širdis jiems stiro iš baimės.
27 Tarsi girti jie svyravo ir svirduliavo -
suglumę nebežinojo, ką daryti.
28 Tada jie, būdami pavojuje, šaukėsi VIEŠPATIES,
ir jis išgelbėjo juos iš nelaimės.
29 Šėlstančią audrą jis nuramino,
ir jūros bangos buvo nutildytos.
30 Jie džiaugėsi nurimusia jūra,

ir jis nuvedė juos į jų prekybos uostą.
31 Tedėkoja VIEŠPAČIUI už jo ištikimą meilę,
už nuostabius darbus žmonijai.
32 Teaukština jį tautos sueigoje,
tešlovina jį seniūnų taryboje.

B

33 Jis pavertė upes dykuma,
vandens šaltinius - išdžiūvusia žeme,
34 vešlų kraštą - druskingais pelkynais
už jo gyventojų nedorumą.
35 Jis pavertė dykumą vandens tvenkiniais,
išdžiūvusią žemę - srūvančiais šaltiniais.
36 Alkanus žmones ten apgyvendino,
ir jie pasistatė sau miestą.
37 Jie sėjo laukus, veisė vynuogynus
ir nuėmė gausų derlių.
38 Jo laiminami jie labai dauginosi;
jų galvijų bandoms jis neleido sumažėti.

39 Jie sumenko ir buvo pažeminti
per priespaudą, skurdą ir kančią.
40 Betgi tas, kuris lieja panieką ant didžiūnų
ir varo juos klajoti po negyvą dykynę,
41 išgelbėjo beturčius iš skurdo
ir jų šeimas pagausino lyg kaimenes.

42 Dorieji tai mato ir džiaugiasi;
visų nedorėlių burna užsičiaupia.
43 Išmintingas žmogus pastebės šiuos dalykus, -
jis mąstys apie VIEŠPATIES
ištikimą meilę.

108Prašant pergalės

1Giesmė. Dovydo psalmė.

2 Mano širdis ištikima, Dieve,
mano širdis ištikima!
Giedosiu ir tave šlovinsiu giesme!
Pabusk, mano širdie!
3 Pabuskite, arfa ir lyra!
Pažadinsiu aušrą.
4 Dėkosiu tau, VIEŠPATIE, tautose,
giedosiu tau šlovės giesmes visur.
5 Juk tavo gerumas aukštesnis už dangų
ir tavo ištikimybė debesis siekia.

6 Apreikšk savo didybę aukštai danguje,
tesužimba tavo garbė visoje žemėje!
7 Savo dešine išgelbėk, išklausyk mane,
kad tie, kuriuos myli, būtų išlaisvinti.

8 Dievas kalbėjo savo šventovėje:
"Džiūgaudamas padalysiu Šechemą
ir atmatuosiu Sukotų slėnį.
9 Mano yra Gileadas ir mano yra Manasas;
Efraimas yra mano galvos šalmas,
Judas mano skeptras.
10 Moabas bus mano praustuvė,
Edomui mesiu savo apavą,
Filistija girdės mano pergalės šauksmą".

11 Kas įves mane į tą įtvirtintą miestą?
Kas ves mane į Edomą?
12 Argi, Dieve, iš tikrųjų esi mane atmetęs?
Tu, Dieve, nebežygiuoji su mūsų kariuomene.
13 Išgelbėk tu mus nuo priešo,
nes žmogus padėti nieko negali.
14 Su Dievu būsime narsuoliai;
jis nugalės mūsų engėjus.

109Žmogaus skundas varge

1 Chorvedžiui.
Dovydo psalmė.

I

O Dieve, kurį šlovinu, netylėk!
2 Mane užpuolė nedorėliai, -
meluodami jie mane persekioja.
3 Neapykantos žodžiais mane apniko
ir be priežasties mane puola.
4 Nors juos myliu, jie mane kaltina
net kai už juos meldžiuosi.
5 Taip jie piktu už gera man atlygina,
neapykanta - už mano meilę.

II

6 Parink nedorą teisėją jam teisti,
testoja kaltintojas jo dešinėje.
7 Tebūna teisme jis pasmerktas;
net jo malda tebūna laikoma nuodėme.
8 Trumpas tebūna jo gyvenimas,

kitas teužima jo vietą.
9 Jo vaikai telieka našlaičiai,
o jo žmona tenašlauja.
10 Tegul jo vaikai klajoja ir elgetauja;
iš pašiūrių, kur gyvena, tebūna išvaryti.
11 Tepasiglemžia skolintojas jo nuosavybę,
jo triūso vaisius teišgrobsto svetimieji.
12 Teneparodo nė vienas jam gerumo
nei užuojautos jo našlaičiams.
13 Težūva visi jo palikuonys, -
su antra karta teišnyksta jo vardas.
14 Teatsimena VIEŠPATS jo protėvių kaltę,
jo motinos nuodėmė telieka nepanaikinta.
15 Temato tai VIEŠPATS nuolatos,
kol jo atminimas užges žemėje.
16 Juk tas žmogus niekad nenori daryti gera,
tik kamuoja vargšą ir beturtį -
net užmušt kėsinasi prislėgtą bejėgį žmogų.
17 Prakeikti jis mėgo - tebūna jis pats prakeiktas!
Palaimos linkėti nemėgo - niekas jo tenelaimina!
18 Prakeikimu apsivilko kaip apsiaustu, -
tepersisunkia prakeikimas į jo kūną lyg vanduo,
į jo kaulus tartum aliejus.
19 Tebūna kaip drabužis, kuriuo jis apsidengia,
lyg kasdien jo nešiojama juosta!

III

20 Taip teatmoka VIEŠPATS mano kaltintojams -
tiems, kurie pikta man linki.
21 Bet tu, DIEVE, mano Viešpatie,
padėk man, kaip esi pažadėjęs,
išgelbėk mane dėl savo gerumo.
22 Juk vargšas esu ir beturtis,
raitausi iš širdgėlos.
23 Nykstu lyg šešėlis vakare;
esu lyg vėjo nešamas skėris.
24 Keliai man linksta nuo pasninko;
mano kūnas nusikamavęs.
25 Esu tapęs savo kaltintojams pasityčiojimu, -
mane pamatę, jie kraipo galvas.
26 Padėk man, VIEŠPATIE, mano Dieve!
Dėl savo ištikimos meilės,
gelbėk mane!
27 Tegu jie sužino, kad tai tavo ranka,

kad tu, VIEŠPATIE, tai padarei.
28 Tegu jie sau keikia, bet tu laimink.
Tegul dega iš gėdos mano užpuolėjai,
bet tesidžiaugia tavo tarnas.
29 Teapsivelka gėda mano kaltintojai,
teapsidengia sarmata lyg skraiste!
30 Visu balsu labai dėkosiu VIEŠPAČIUI,
šlovinsiu jį giesme žmonių spūstyje,
31 nes jis stovi beturčio dešinėje,
kad išgelbėtų nuo trokštančių
pasmerkti jį mirčiai.

110Mesijas - Karalius ir Kunigas

1 Dovydo psalmė.

I

VIEŠPATIES žodis mano viešpačiui:
"Sėskis mano dešinėje,
kol padėsiu tavo priešus tau po kojomis".

2 VIEŠPATS išplės tavo galybės skeptrą iš Ziono:
"Valdyk tave supančius priešus!"
3 Tu buvai karališkai orus nuo savo gimimo dienos,
šventoji garbė lydėjo nuo įsčių,
nuo tavo jaunystės aušros.

II

4 VIEŠPATS yra prisiekęs, ir jis nesigaili:
"Tu esi kunigas amžinai, kaip Melchizedekas".

III

5 VIEŠPATS yra prie tavo dešinės, -
karalius jis sutriuškins savo įniršio dieną.
6 Jis įvykdys teismą tautų
ir nuklos mūšio lauką lavonais, -
visoje žemėje nugalės karalius.

7 Savo žygyje iš upelio gers
ir pasistiprinęs bus pergalingas.

111Išminties pradžia

1 Šlovinkite VIEŠPATĮ!

{'a} Dėkosiu VIEŠPAČIUI visa širdimi
{b} doruų taryboje ir sueigoje.

{g} 2 Kokie nuostabūs VIEŠPATIES darbai!

{d} Visi, kurie jais žavisi, nori juos suprasti.

{h} 3 Visa, ką jis daro, pilna jo garbės ir didybės;
{v} jo teisumas amžinas.

{z} 4 VIEŠPATS neleidžia mums užmiršti savo nuostabių darbų, -
{h.} jis švelnus ir gailestingas.

{t} 5 Parūpina maisto tiems, kas jo pagarbiai bijo;
{j} niekad jis neužmiršta savo Sandoros.

{k} 6 Savo tautai apreiškė savo galybės darbus,
{l} atiduodamas jiems tautų paveldą.

{m} 7 Jo rankų darbas tiesa ir teisingumas,
{n} tvirti jo įsakai.

{s} 8 Patikimi amžių amžiais,
{'a} duoti tiesa ir teisumu.

{p} 9 Savo tautai siuntė atpirkimą,
{z.} sudarė su jais amžiną Sandorą.
{q} Šventas ir šiurpulingas jo vardas!

{r} 10 Pagarbi VIEŠPATIES baimė - išminties pradžia;
{š} gerai tai supranta, kurie ja gyvena.
{t.} Jo šlovė yra amžina.

112Doro žmogaus palaima

1 Šlovinkite VIEŠPATĮ!

{'a} Laimingas, kas VIEŠPATIES pagarbiai bijo,
{b} kas nuoširdžiai vykdo jo įsakymus.

{g} 2 Jo palikuonys bus galingi,
{d} palaiminta dorųjų karta.

{h} 3 Jo namuose bus gerovė ir turtai,
{v} amžinai tvers jo teisumas.

{z} 4 Jis yra lyg šviesa, šviečianti tamsoje doriesiems,
{h.} visados švelnus, gailestingas ir teisus.

{t.} 5 Gera žmogui, kuris yra dosnus ir skolina,
{j} sąžiningai tvarko savo reikalus.

{k} 6 Visad jis bus tvirtas;
{l} žmonės teisaus žmogaus niekad nepamirš.

{m} 7 Blogos žinios gauti jis nebijos, -
{n} jo širdis tvirta, pasitikinti VIEŠPAČIU.

{s} 8 Patvari jo širdis, - jis nesibaimina;

{'a} ilgainiui jo priešai bus nugalėti

{p} 9 Dosniai jis duoda beturčiams,
{z.} niekad neišsenka jo dosnumas.
{q} Jis bus didis ir gerbiamas.

{r} 10 Nedoras žmogus tai mato ir erzinasi,
{š} dantį galanda ir netenka drąsos.
{t} Nedorėlių norai niekais nueina.

113"Šlovinsiu VIEŠPATĮ, nes jisai geras"

I

1 Šlovinkite VIEŠPATĮ!

Šlovinkite, VIEŠPATIES tarnai,
šlovinkite VIEŠPATIES vardą.
2 Tebūna jo vardas šlovinamas
ir dabar, ir per amžius.
3 Nuo pat saulėtekio iki pat saulėlydžio
VIEŠPATIES vardas turi būti šlovinamas.

II

4 Virš visų tautų išaukštintas VIEŠPATS;
jo garbė aukštesnė už dangų.
5 Kas yra kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas,
kuris sėdi aukštybėse,
6 bet lenkiasi pamatyti,
kas žemai - danguje ir žemėje?

III

7 Jis pakelia silpną žmogų iš dulkių,
ištraukia elgetą iš šiukšlyno,
8 kad pasodintų su kilmingaisiais -
su savo tautos didžiūnais.
9 Suteikia namus bevaikei moteriai,
padaro ją laimingą vaikų motiną.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

114Išėjimas iš Egipto

1Kai Izraelis išėjo iš Egipto,
Jokūbo palikuonys - iš tautos,
šnekančios svetima kalba,
2 Judas tapo Dievo šventove,
Izraelis jo valda.
3 Jūra pamatė juos ir pradingo;
Jordanas atgal traukėsi.

4 Kalnai šokinėjo lyg avinai,
kalvos - lyg kaimenės ėriukai.
5 Kas gi tau, jūra, ko gi tu bėgi?
Jordanai, ko atgal traukies?
6 O kalnai, kodėl šokinėjate lyg avinai?
Ir jūs, kalvos, - lyg kaimenės ėriukai?
7 Drebėk, žeme, nuo Viešpaties Artumo,
nuo Jokūbo Dievo Artumo,
8 kuris paverčia uolas vandens tvenkiniais,
titnagą - tekančiais šaltiniais.

115Tikrasis Dievas - didis ir geras

I

1 Ne mums, VIEŠPATIE, ne mums,
bet savo vardui duok garbę
dėl savo gerumo ir ištikimybės.
2 Kam gi turėtų tautos klausti:
"Kurgi yra tas jų Dievas?"
3 Mūsų Dievas yra danguje;
visa, kas jam patinka, jis daro.

II

4 Jų stabai iš sidabro ir aukso,
padaryti žmonių rankomis.
5 Burnas jie turi, bet nekalba,
turi akis, bet nemato,
6 turi ausis, bet negirdi,
turi nosis, bet neužuodžia.
7 Rankas turi, bet lytėti negali,
turi kojas, bet nevaikšto.
8 Panašūs į juos bus,
kurie juos dirba ir kurie jais pasitiki.

III

9 Izraelio namai pasitiki VIEŠPAČIU, -
jis yra jų pagalba ir skydas.
10 Aarono namai pasitiki VIEŠPAČIU, -
jis yra jų pagalba ir skydas.
11 Kas pagarbiai VIEŠPATIES bijo,
VIEŠPAČIU pasitiki, -
tam jis yra pagalba ir skydas.

12 VIEŠPATS mumis rūpinasi - mus palaimins:
jis palaimins Izraelio namus,

jis palaimins Aarono namus.
13 Palaimins pagarbiai VIEŠPATIES bijančius -
ir prastuolius, ir didžiūnus.
14 Tepadaugina jus VIEŠPATS -
ir jus, ir jūsų palikuonis.
15 Būkite palaiminti VIEŠPATIES,
dangaus ir žemės Kūrėjo.

16 Dangus yra VIEŠPATIES dangus,
bet žemę jis davė žmogui.
17 Ne mirusieji šlovina VIEŠPATĮ,
ne tie, kurie nužengia į tylos buveinę.
18 Bet mes - gyvieji - garbinsime tave
ir dabar, ir per amžius.

Šlovinkite VIEŠPATĮ!

116Padėka Dievui už suteiktą pagalbą

A

I

1 Myliu VIEŠPATĮ, nes jis girdi,
klausosi mano maldavimų balso.
2 Jis girdi mane, -
šauksiuosi jo, kol tik būsiu gyvas.
3 Mirties kilpos apraizgė mane,
apėmė mane Šeolo kančios, -
buvau graužiamas sielvarto ir nerimo.
4 Tada šaukiausi VIEŠPATIES vardo:
"O VIEŠPATIE, maldauju tavęs,
gelbėk mano gyvastį!"

II

5 Maloningas VIEŠPATS ir teisus;
mūsų Dievas gailestingas.
6 VIEŠPATS gina bejėgius, -
kai buvau pavojuje, jis mane išgelbėjo.
7 Nusiramink, mano širdie,
nes Dievas buvo man geras.
8 Juk jis išgelbėjo mane nuo mirties,
nušluostė man ašaras,
neleido mano kojoms paslysti.
9 Todėl einu savo keliu VIEŠPATIES Artume
gyvųjų šalyje.

B

10 Pasitikėjau net kai skundžiaus:
"Esu baisiai kančios prislėgtas!" -
11 net kai nustėręs sakiau:
"Visi žmonės - melagiai!"

12 Kuo galiu atsilyginti VIEŠPAČIUI už visa,
ką jis dosniai yra man davęs?
13 Nešiu vyno atnašą VIEŠPAČIUI
ir šauksiuosi VIEŠPATIES vardo.
14 Savo įžadus VIEŠPAČIUI vykdysiu
visos jo tautos sueigoje.

15 Brangi VIEŠPATIES akyse
yra jo ištikimųjų mirtis.
16 O VIEŠPATIE, aš tavo tarnas, - tarnauju tau,
kaip tarnavo mano motina.
Mano pančius tu atrišai.
17 Atnašausiu tau padėkos auką
ir šauksiuosi VIEŠPATIES vardo.
18 Savo įžadus VIEŠPAČIUI vykdysiu
visos jo tautos sueigoje -
19 VIEŠPATIES Namų kiemuose,
tavo viduryje, Jeruzale!
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

117Žmonija kviečiama šlovinti Dievą

1 Šlovinkite VIEŠPATĮ, visos tautos!
Aukštinkite jį, visos šalys!
2 Tikrai didis mums jo gerumas
ir VIEŠPATIES ištikimybė amžina.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

118Padėkos už pergalę malda

A

1 Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras,
per amžius tveria jo ištikima meilė!

2 Tesako Izraelis:
"Jo ištikima meilė amžina".
3 Tesako Aarono namai:
"Jo ištikima meilė amžina".
4 Tesako visi, kurie pagarbiai VIEŠPATIES bijo:
"Jo ištikima meilė amžina".

B

I

5 Didelėje bėdoje šaukiausi VIEŠPATIES, -
VIEŠPATS išklausė ir mane išlaisvino.
6 Su manimi VIEŠPATS, aš nebijau,
ką gali man žmonės padaryti?
7 Su manimi VIEŠPATS, man pasirengęs padėti, -
matysiu savo priešus nugalėtus.
8 Geriau ieškoti pagalbos pas VIEŠPATĮ,
negu pasitikėti žmonėmis.
9 Geriau ieškoti užuovėjos pas VIEŠPATĮ,
negu pasitikėti didžiūnais.

II

10 Visos tautos apgulė mane;
VIEŠPATIES vardu nuo jų apsigyniau!
11 Jos apgulė mane, apsupdamos iš visų pusių,
VIEŠPATIES vardu nuo jų apsigyniau!
12 Jos apspito mane lyg bitės,
suliepsnojo lyg ugnis erškėtyne,
VIEŠPATIES vardu nuo jų apsigyniau.
13 Buvau nuožmiai puolamas ir beveik nugalėtas,
bet VIEŠPATS man padėjo.
14 Mano jėga ir drąsa yra VIEŠPATS, -
jis mane išgelbėjo.

III

15 Teisiųjų palapinės skamba džiugia pergalės giesme:
"VIEŠPATIES dešinė davė mums pergalę!
16 VIEŠPATIES dešinė išaukštinta!
VIEŠPATIES dešinė davė mums pergalę!"
17 Nemirsiu, bet gyvensiu
ir skelbsiu VIEŠPATIES darbus.
18 Nors VIEŠPATS iš tikrųjų mane plakė,
betgi mirčiai manęs neatidavė.

C

I

19 Atverkite man teisumo vartus,
kad, pro juos įėjęs, padėkočiau VIEŠPAČIUI.

20 Šie yra vartai pas VIEŠPATĮ, -
teisieji pro juos įeis.
21 Dėkoju tau, kad manęs išklausei
ir tapai mano išgelbėjimu.

22 Akmuo, kurį statytojai atmetė,
tapo kertiniu akmeniu.
23 Taip VIEŠPATIES padaryta, -
koks mums nuostabus reginys!

24 Ši diena yra VIEŠPATIES duota, -
linksminkimės ir džiūgaukime.
25 O VIEŠPATIE, prašome tave, gelbėk mus!
O VIEŠPATIE, prašome tave, suteik mums palaimą!

II

26 Kas įeina, tebūna palaimintas VIEŠPATIES vardu!
Laiminame jus iš VIEŠPATIES Namų.
27 VIEŠPATS yra Dievas, -
jis yra mūsų šviesa.
Su šakomis rankose pradėkite iškilmę,
žygiuodami eitynėse aplink aukurą.
28 Tu mano Dievas, aš tau dėkosiu;
tu mano Dievas, aš tave aukštinsiu.
29 Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras,
per amžius tveria jo ištikima meilė.

119Viešpaties Įstatymas

Alef

{'a} 1 Laimingi, kurių kelias be priekaišto,
kurie gyvena pagal VIEŠPATIES Mokymą.
2 Laimingi, kas laikosi jo įsakų,
ieško jo visa širdimi,
3 nedaro nieko pikto,
bet eina jo keliais.
4 VIEŠPATIE, tu davei savo įsakymus,
kad uoliai jie būtų vykdomi.
5 O, kad būčiau tvirtas,
laikydamasis tavo įstatų kelių!
6 Niekuomet nebūsiu sugėdintas,
jei įsižiūrėsiu į visus tavo įsakymus.
7 Dora širdimi tave šlovinsiu,
kai išmoksiu teisius tavo įsakus.
8 Laikysiuosi tavo įstatų,
niekad nepalik manęs!

Bet

{b} 9 Kaip gali jauni žmonės nepalūžti savo kelyje?
Laikydamiesi tavo žodžių.

10 Visa širdimi tavęs ieškau,
neleisk man nuklysti nuo tavo įsakymų.
11 Branginu širdyje tavo žodį,
kad tau nenusidėčiau.
12 Būk pašlovintas, VIEŠPATIE;
išmokyk mane savo įstatų.
13 Kartoju lūpomis
visus tavo burnos sprendimus.
14 Džiaugiuosi tavo kelio įsakais,
lygiai kaip visais turtais.
15 Gilinuosi į tavo įsakymus,
įsižiūriu į tavo kelius.
16 Mėgaujuosi tavo įstatais;
tavo žodžio paisysiu.

Gimel

{g} 17 Būk dosnus savo tarnui,
kad gyvenčiau laikydamasis tavo žodžio.
18 Atmerk man akis,
kad suprasčiau tavo Mokymo nuostabius vaisius.
19 Gyvenu tik kaip ateivis žemėje,
neslėpk nuo manęs savo įsakymų.
20 Širdis man alpsta nuo ilgesio, -
dieną ir naktį ieškau tavo sprendimų.
21 Tu grasini įžūliesiems - prakeiktiesiems,
kurie nuklysta nuo tavo įsakymų.
22 Išvaduok mane nuo pajuokos ir užgaulių,
nes laikausi tavo įsakų.
23 Nors didžiūnai suėję ir sąmokslauja prieš mane,
tavo tarnas rūpinsis tavo įstatais.
24 Tavo įsakai man žavūs, -
jie mano patarėjai.

Dalet

{d} 25 Nublokštas guliu dulkėse;
atgaivink mane, kaip esi pažadėjęs.
26 Kai parodžiau savo siekius, tu mane išklausei;
mokyk mane savo įsakų.
27 Padėk man suprasti tavo įsakų kelią,
ir aš žavėsiuos tavo nuostabiais darbais.
28 Esu skausmo žudomas, -
palaikyk mane, kaip esi pažadėjęs.
29 Neleisk man eiti klystkeliais, -
būk man geras ir mokyk savo Įstatymo.

30 Pasirinkau ištikimybės kelią, -
man kelrodis tavo sprendimai.
31 Tvirtai laikausi tavo įsakų;
neleisk man patirti gėdos.
32 Bėgu tavo įsakymų keliu,
nes tu man duodi imlią širdį.

He

{h} 33 Mokyk mane, VIEŠPATIE, savo įstatų kelio,
ir jo laikysiuosi ir dieną, ir naktį.
34 Suteik man įžvalgos laikytis tavo Mokymo
ir visa širdimi jam paklusti.
35 Vesk mane savo įsakymų taku,
nes tai man labai rūpi.
36 Palenk mano širdį į savo įsakus,
o ne į savanaudį pelną.
37 Nugręžk mano akis nuo to, kas tuščia;
laikyk mane gyvą savo keliuose.
38 Laikykis man, savo tarnui, duoto pažado -
pažado, kurį davei pagarbiai tavęs bijantiems.
39 Nugręžk nuo manęs užgaules - jų bijausi,
nes tavo sprendimai yra geri.
40 Juk žinai, kad ilgiuosi tavo įsakų;
suteik man naują gyvenimą, nes tu esi teisus!

Vau

{v} 41 Tepasiekia mane tavo, VIEŠPATIE, gerumas,
tavo išganymas, kaip esi pažadėjęs.
42 Tuomet galėsiu atsakyti savo užgauliotojams,
nes tavo žodžiu pasitikiu.
43 Padėk man visados tiesą sakyti,
nes mano viltis - tavo sprendimai.
44 Paklusiu tavo Mokymui visados -
per amžių amžius.
45 Eisiu erdviu keliu,
nes ieškojau tavo įsakų.
46 Kalbėsiu apie tavo įsakus
ir nesigėdinsiu karalių akivaizdoje.
47 Mėgaujuosi tavo įsakymais,
nes juos myliu.
48 Gerbiu ir myliu tavo įsakymus, -
gilinuosi į tavo įstatus.

Zajin

{z} 49 Atsimink savo pažadą man, savo tarnui,
kuriuo davei man vilties.
50 Net kančioje esu paguostas,
nes tavo pažadas mane gaivina.
51 Nors įžūlieji visados iš manęs šaiposi,
bet nuo tavo Mokymo nesigręžiu.
52 Kai prisimenu senuosius tavo sprendimus,
VIEŠPATIE, jais pasiguodžiu.
53 Kai matau nedorėlius, nepaisančius tavo Mokymo,
mane apima pyktis.
54 Tavo įstatai yra mano giesmės šerdis,
kur tik apsigyvenu.
55 Naktį atsimenu, VIEŠPATIE, tavo vardą
ir paklūstu tavo Mokymui.
56 Tai mano laimė,
nes laikiausi tavo įsakų.

Het

{h.} 57 VIEŠPATS mano dalis;
aš pasiryžau laikytis tavo žodžių.
58 Maldauju tave iš visos širdies, -
būk man gailestingas, kaip esi pažadėjęs!
59 Kai pergalvoju tavo kelius,
kreipiu savo kojas į tavo įsakus.
60 Skubu - nedelsiu
laikytis tavo įsakymų.
61 Nors nedorėlių virvės mane supančiojo,
tavo Mokymo nemetu.
62 Vidurnaktį keliuosi tavęs šlovinti
už tavo teisius sprendimus.
63 Esu bičiulis pagarbiai tavęs bijančiųjų -
visų tų, kurie laikosi tavo įsakų.
64 Tavo gerumo, VIEŠPATIE, kupina žemė, -
mokyk mane savo įstatų.

T.et

{t.} 65 Tu buvai geras man - savo tarnui,
VIEŠPATIE, kaip buvai pažadėjęs.
66 Mokyk mane sveikos nuovokos ir žinojimo,
nes pasitikiu tavo įsakymais.
67 Prieš nubaudžiamas nuklysdavau,
bet dabar laikausi tavo žodžio.
68 Geras esi ir gera darai,
mokyk mane savo įstatų.

69 Įžūlieji šmeižia mane melais,
aš visa širdimi laikausi įsakų tavo.
70 Jų širdis atbukusi ir nutukusi,
bet aš mėgaujuosi tavo Mokymu.
71 Gera man, kad mano bausmė buvo
išmokti tavo įstatų.
72 Tavo duotas Mokymas man brangesnis
už tūkstantį aukso ir sidabro luitų.

Jod

{j} 73 Tavo rankos padarė mane - sukūrė;
padėk man suvokti,
kad reikia mokytis tavo įsakymų.
74 Tavęs pagarbiai bijantieji,
matydami mane, džiūgaus,
kad aš dėjau viltį į tavo žodį.
75 Žinau, VIEŠPATIE,
kad teisūs tavo sprendimai,
dėl to mane nubaudei, kad esi ištikimas.
76 Tepaguodžia mane tavo gerumas,
kaip savo tarnui esi pažadėjęs.
77 Tepasiekia mane tavo gailestingumas,
kad būčiau gyvas,
nes tavo Mokymas mane traukia.
78 Tebūna sugėdinti įžūlieji,
nes melu jie nuskriaudė mane;
aš gilinsiuosi į tavo įsakus.
79 Tesueina pas mane pagarbiai tavęs bijantieji -
visi tie, kurie žino įsakus tavo.
80 Tebūna mano širdis be ydos pagal tavo įstatus,
kad nebūčiau sugėdintas.

Kaf

{k} 81 Mano širdis ilgisi tavo išganymo;
dedu viltį į tavo žodžius.
82 Akis pražiūrėjau belaukdamas, kas tavo žadėta;
klausiu: "Kada mane paguosi?"
83 Nors tapau panašus į sutrešusį vynmaišį,
bet tavo įstatų neužmiršau.
84 Kaip ilgai turės tavo tarnas kęsti?
Kada mano persekiotojus į teismą pašauksi?
85 Įžūlieji iškasė man duobes;
jie šaiposi iš tavo Mokymo.
86 Visi tavo įsakymai man tveria;

be priežasties mane persekioja, - padėk man!
87 Nors jie kone pribaigė mane žemėje,
aš neapleidau tavo įsakų.
88 Dėl savo gerumo leisk man gyventi,
idant laikyčiausi tavo duotų įsakų.

Lamed

{l} 89 Tavo žodis, VIEŠPATIE, tveria amžinai, -
tvirtai jis laikos danguje.
90 Ištikimybė tavo trunka per visas kartas;
tu padėjai žemę į vietą, ir ji tebestovi.
91 Visa tveria ligi šiol, kaip tavo nuspręsta,
nes visa tau tarnauja.
92 Jeigu tavo Mokymas nebūtų man džiaugsmo šaltinis,
būčiau pražuvęs varge.
93 Per amžius neužmiršiu įsakų tavo,
nes per juos išlaikei mane gyvą.
94 Tavo aš esu - gelbėk mane,
nes aš neatsidžiaugiu įsakais tavo.
95 Nedorėliai kėsinasi mane pražudyti,
bet aš gilinuos į tavo įsakus.
96 Pamačiau, kad visi dalykai yra riboti,
bet tavo įsakymas beribis.

Mem

{m} 97 O, kaip aš branginu tavo Mokymą!
Mąstau apie jį visą dieną.
98 Tavo įsakymas padaro mane išmintingesnį už priešus,
nes jis nuolat su manimi.
99 Įgijau daugiau įžvalgos už savo mokytojus,
nes nuo tavo įsakų neatsitraukiu.
100 Įgijau daugiau supratimo už seniūnus,
nes laikausi tavo įsakų.
101 Į jokį nedorą kelią kojos nekėliau,
idant laikyčiausi tavo žodžio.
102 Nuo tavo sprendimų nenutolau,
nes tu pats esi mano mokytojas.
103 Kokie malonūs tavo žodžiai mano gomuriui,
saldesni už medų mano burnai.
104 Iš tavo įsakų įgyju išminties,
užtat nekenčiu jokio sukto kelio.

Nun

{n} 105 Tavo žodis - žibintas man kojoms ir šviesa mano takui.

106 Laikysiuos savo iškilmingos priesaikos
paklusti tavo teisiems sprendimams.
107 Esu sielvarto baisiai nukamuotas;
VIEŠPATIE, atgaivink mane, kaip esi pažadėjęs.
108 Priimk mano laisvas šlovės atnašas, VIEŠPATIE,
ir mokyk mane savo įsakų.
109 Nors mano gyvasčiai nuolat gresia pavojus,
bet tavo Mokymo niekad neužmirštu.
110 Nedorėliai spendė man žabangus,
bet nuo tavo įsakų nenukrypau.
111 Tavo įsakai yra man amžinas paveldas,
nes jais gėrisi mano širdis.
112 Širdimi stengiuosi vykdyti tavo įstatus -
amžinai, iki pat galo.

Samech

{s} 113 Nepakenčiu suktos širdies žmonių,
bet branginu tavo Mokymą.
114 Tu esi mano užuovėja ir skydas,
mano viltis tavo žodyje.
115 Atstokite nuo manęs, piktadariai,
aš laikysiuos savo Dievo įsakymų.
116 Stiprink mane gyvenime, kaip esi pažadėjęs,
neleisk mano vilčiai niekais nueiti.
117 Padėk man, kad būčiau saugus
ir visad branginčiau įstatus tavo.
118 Tu atmeti visus, kurie nuklysta nuo tavo įstatų,
nes jų suktos užmačios yra tuščios.
119 Atliekomis laikai visus žemės nedorėlius,
užtat aš branginu tavo įsakus.
120 Iš tavo baimės šiurpas apima mano kūną, -
esu kupinas pagarbios baimės tavo sprendimams.

'Ain

{'a} 121 Dariau, kas teisinga ir teisu;
manęs nepalik mano engėjams.
122 Laiduok savo tarno gerovę, -
neleisk įžūliems žmonėms manęs engti.
123 Akis pražiūrėjau belaukdamas tavo išganymo
ir tavo teisaus pažado įvykdymo.
124 Elkis su savo tarnu pagal savo ištikimą meilę,
ir mokyk mane savo įstatų.
125 Esu tavo tarnas - suteik išminties,
idant pažinčiau įstatus tavo.

126 Veikti VIEŠPAČIUI jau metas,
nes tavo Mokymas žiauriai pažeidžiamas.
127 Tikrai aš branginu tavo įsakymus
labiau už auksą - labiau už gryną auksą.
128 Tikrai aš tvarkau savo žingsnius pagal tavo įsakus, -
nekenčiu jokio sukto kelio.

Pe

{p} 129 Nuostabūs tavo įsakai;
užtat jų laikausi.
130 Tavo žodžių aiškinimas apšviečia,
pamoko įžvalgos net neišmanėlius.
131 Atvira burna godžiai kvėpuoju,
nes ilgiuosi tavo įsakymų.
132 Pažvelk į mane ir būk man maloningas,
kaip darai visiems, kurie brangina tavo vardą.
133 Neleisk man suklupti, kaip esi pažadėjęs,
ir niekad neleisk, kad pikta mane nugalėtų.
134 Atpirk mane nuo žmonių, kurie mane engia,
kad laikyčiausi tavo įsakų.
135 Tešviečia tavo veidas tavo tarnui,
temoko mane tavo įstatų.
136 Mano akys liejo ašarų upelius dėl to,
kad žmonės nepaklūsta tavo Mokymui.

Z.ade

{z.} 137 Tu teisus, VIEŠPATIE,
teisūs tavo sprendimai.
138 Tu išleidai teisius įsakus, -
jie yra nepajudinamai tvirti.
139 Mane apmaudas degina lyg ugnis,
nes mano priešai nepaiso tavo žodžių.
140 Koks tikras yra tavo pažadas!
Tavo tarnas juo tiki.
141 Nors esu menkutis ir niekinamas,
bet tavo įsakų laikausi.
142 Tavo teisumas - amžinas teisumas,
ir tavo Mokymas - tiesa.
143 Nors vargas ir skausmas ištiko mane,
tavo įsakymais gėriuosi.
144 Tavo įsakai yra teisūs per amžius;
padėk suprasti, idant gyvenčiau.

Qof

{q} 145 Iš visos širdies šaukiu,
išklausyk mane, VIEŠPATIE!
Paklusiu tavo įstatams.
146 Šaukiuosi tavęs - išgelbėk mane,
kad laikyčiausi tavo įsakų.
147 Prieš aušrą keliuosi
šauktis pagalbos, -
sudedu savo viltis į tavo pažadą.
148 Kiekvieną nakties sargybą mano akys sveikina,
kai svarstau tavo žodį.
149 Kadangi tavo gerumas ištikimas,
išgirsk mano balsą, - VIEŠPATIE,
išlaikyk mane gyvą, nes esi teisingas.
150 Tie, kurie į mane kėsinasi, artinasi -
nutolę jie nuo Mokymo tavo.
151 Bet tu, VIEŠPATIE, esi arti,
ir tavo įsakymai yra tikri.
152 Seniai apie tavo įsakus patyriau,
kad tu juos skyrei būti per amžius.

Reš

{r} 153 Pažvelk į mano skausmą ir gelbėk mane,
nes aš neužmiršau Mokymo tavo.
154 Užstok mane ir atpirk;
išgelbėk mane, kaip esi pažadėjęs.
155 Nedorėliai nebus išgelbėti,
nes tavo įstatų jie neieško.
156 Didis tavo gailestingumas, VIEŠPATIE;
išgelbėk mane, kaip esi pažadėjęs.
157 Turiu daug priešų ir engėjų,
bet nuo tavo įsakų nenukrypau.
158 Žvelgiu į neištikimus žmones ir bjauriuosi,
nes jie nesilaiko tavo žodžių.
159 Žiūrėk, kaip aš branginu tavo įsakus;
išgelbėk mane, kaip dera tavo gerumui.
160 Tiesa yra tavo žodžio šerdis, -
kiekvienas tavo teisus sprendimus tveria amžinai.

Šin

{š} 161 Didžiūnai persekioja mane be priežasties,
bet mano širdis pagarbiai žiūri į tavo žodžius.
162 Mėgaujuosi tavo žodžiu,
kaip žmogus, paėmęs didelį grobį.
163 Nekenčiu melo, juo bjauriuosi,

bet branginu tavo Mokymą.
164 Šlovinu tave kasdien septynis kartus,
nes teisūs tavo sprendimai.
165 Didi ramybė mylintiems tavo Mokymą, -
jiems nėra suklupimo akmens.
166 Laukiu viltingai tavo išganymo, VIEŠPATIE,
ir vykdau tavo įsakymus.
167 Laikausi tavo įsakų;
nepaprastai juos branginu.
168 Laikausi tavo įsakų ir pamokymų,
nes tu matai kelius mano.

Tav

{t} 169 Tepasiekia tave, VIEŠPATIE, mano šauksmas, -
padėk man suprasti, kaip esi pažadėjęs.
170 Tepasiekia tave mano maldavimas, -
gelbėk mane pagal savo pažadą.
171 Iš mano lūpų plūs šlovės giesmė,
nes tu mokai mane savo įstatų.
172 Mano burna giedos apie tavo pažadą,
nes teisūs visi tavo įsakymai.
173 Tebūna tavo ranka pasiruošusi man padėti,
nes pasirinkau tavo įsakus.
174 Ilgiuosi tavo išganymo, VIEŠPATIE,
ir gėriuosi tavo Mokymu.
175 Leisk man gyventi ir tave šlovinti, -
tepalaiko mane tavo sprendimai.
176 Klajoju lyg paklydusi avis -
surask savo tarną,
nes aš neužmiršau tavo įsakymų.

120Tremtinio malda pavojaus valandą

1 Pakopų giesmė.

I

Būdamas pavojuje, šaukiausi VIEŠPATIES,
ir jis manęs išklausė.
2 VIEŠPATIE, išgelbėk mane nuo klastingų lūpų
ir apgaulingo liežuvio.

II

3 Melagiai, ką Dievas jums padarys?
Kaip jus nubaus?
4 Aštriomis galiūnų strėlėmis,

degančiomis žarijomis!

III

5 Vargas man, kad esu ateivis Mešeche
ir turiu gyventi tarp Kedaro palapinių!
6 Per ilgai man teko gyventi su tais,
kurie nekenčia taikos.
7 Esu visiškai taikus -
bet kai kalbu, jie nori karo.

121Dievas žmogų globoja

1Pakopų giesmė.

I

Keliu akis į kalnus -
iš kur ateis man pagalba?
3 Pagalba man ateina iš VIEŠPATIES,
kuris padarė dangų ir žemę.

II

2 Tavo kojai suklupti jis neleis, -
tas, kuris tave globoja, budi.
4 Štai Izraelio globėjas
nei snaudžia, nei miega!

III

5 VIEŠPATS tave saugo;
tavo dešinėje VIEŠPATS yra tavo užuovėja.
6 Dieną saulė neužgaus tavęs
nei mėnulis naktį.

IV

7 VIEŠPATS saugos tave nuo viso, kas pikta, -
jis saugos tavo gyvastį.
8 VIEŠPATS saugos tave išeinantį ir grįžtantį
ir dabar, ir amžinai.

122Piligrimo džiaugsmas

1Pakopų giesmė. Dovydo.

I

Man buvo smagu, kai man pasakė:
"Eime į VIEŠPATIES Namus!"
2 Nūn jau įkėlėme koją -
stovime tavo vartuose, Jeruzale!

3 Jeruzalė - pastatyta lyg miestas,
suaustas tvirtai į viena.

II

4 Kopia į ją giminės - VIEŠPATIES giminės, -
kaip įsakyta Izraeliui, -
kad padėkotų VIEŠPATIES vardui.
5 Nes ten pastatyti teismo sostai,
Dovydo namų sostai.

III

6 Melskitės už Jeruzalės gerovę:
"Tebūna saugūs, kurie tave myli!
7 Tebūna palaima tavo sienose
ir ramybė tavo pastatuose".
8 Savo giminių ir bičiulių labui
sakysiu: "Tebūna tavyje ramybė!"
9 Dėl VIEŠPATIES, mūsų Dievo, Namų
ieškosiu to, kas tau gera.

123Tikėjimo himnas

1Pakopų giesmė.

I

Keliu akis į tave -
į tave, kuris sėdi dangaus soste!
2 Kaip akys tarnų žvelgia į šeimininko ranką
ir akys tarnaitės į ranką šeimininkės,
taip mes žvelgiame į VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
laukdami, kol jis mūsų pasigailės.

II

3 Pasigailėk mūsų, VIEŠPATIE, pasigailėk mūsų,
nes jau pernelyg prisikentėjome didelio pažeminimo.
4 Pernelyg prisikentėjome įžūliųjų patyčių
ir išdidžiųjų paniekos.

124Padėkos giesmė

1Pakopų giesmė. Dovydo.

I

Jeigu VIEŠPATS nebūtų buvęs mūsų pusėje, -
nūn tesako Izraelis, -
2 jeigu VIEŠPATS nebūtų buvęs mūsų pusėje,
kai mus užpuolė priešai,

3 tuomet jie būtų mus gyvus prariję.
Kai jie užsidegė pykčiu ant mūsų,
4 potvynis būtų mus nunešęs,
vandenys būtų mus užlieję,
5 šėlstanti srovė būtų mus paskandinusi.

II

6 Tebūna pašlovintas VIEŠPATS,
kuris nepaliko mūsų grobiu jų dantims.
7 Ištrūkome lyg paukštis iš medžiotojo spąstų, -
spąstai sulaužyti, ir mes ištrūkome.
8 Mūsų pagalba varge yra VIEŠPATS,
kuris sukūrė dangų ir žemę.

125Dievas saugo savo tautą

1 Pakopų giesmė.

I

Kas VIEŠPAČIU pasitiki,
yra lyg Ziono kalnas, -
niekad nesvyruoja, tveria amžinai.
2 Kaip kalnai supa Jeruzalę,
taip VIEŠPATS saugo savo tautą
ir dabar, ir per amžius.

II

3 Nedorėlių skeptras niekad neslėgs krašto,
skirto teisiesiems,
idant teisieji netiestų rankų nedorumui.

III

4 Daryk gera, VIEŠPATIE, geriesiems
ir žmonėms doros širdies.
5 Bet tuos, kurie eina savo kreivais keliais,
nuvys VIEŠPATS kartu su nedorėliais.
Tebūna ramybė Izraeliui!

126Grįžtančių tremtinių giesmė

1 Pakopų giesmė.

I

Kai VIEŠPATS parvedė Ziono tremtinius,
mes buvome lyg sapne.
2 Kaip tuomet mes juokėmės
ir mūsų liežuvis spragėjo džiaugsmu!

Tuomet tautose buvo kalbama:
"VIEŠPATS padarė jiems didžių dalykų!"
3 Iš tikrųjų VIEŠPATS mums padarė didžių dalykų, -
kokie mes buvome laimingi!

II

4 VIEŠPATIE, padaryk mus vėl klestinčius,
lygiai kaip užtvindei sausas upių vagas Negebe.
5 Kas sėja ašarodamas,
ims derlių džiūgaudamas.
6 Nors žmogus išeitų verkdamas,
sėkla sėti nešinas,
jis sugrįš namo džiūgaudamas,
derliaus pėdais nešinas.

127Pasitikėjimas Apvaizda

1 Pakopų giesmė. Saliamono.

I

Jei VIEŠPATS nestato namo,
veltui triūsia tie, kurie jį stato.
Jei VIEŠPATS nesaugo miesto,
veltui budi sargai.
2 Tuščia jums anksti keltis
ir eiti vėlai gulti, -
jums, kurie valgote sunkiai uždirbtą duoną, -
nes VIEŠPATS, kuriuos myli,
pasirūpina jiems tebemiegant.

II

3 Vaikai iš tikrųjų yra VIEŠPATIES dovana,
įsčių vaisius - palaiminimas.
4 Lyg strėlės galiūno rankoje
yra jaunystėje žmogui gimę sūnūs.
5 Laimingas žmogus, turintis daug tokių strėlių;
jis niekad nebus nugalėtas,
kai susikirs su priešais vartuose.

128Tikrai laimingas žmogus

1 Pakopų giesmė.

I

Laimingi visi, kurie pagarbiai VIEŠPATIES bijo,
kurie jo keliais eina!
2 Maitinsies savo triūso vaisiais, -

būsi laimingas ir tau seksis.
3 Tavo žmona bus lyg vaisingas vynmedis
tavo namų židinyje,
o vaikai - lyg vynmedžio atžalos
prie tavo stalo.
4 Taip bus palaimintas žmogus,
kuris pagarbiai VIEŠPATIES bijo.

II

5 Telaimina tave VIEŠPATS iš Ziono!
Patirk Jeruzalės klestėjimą
per visas savo gyvenimo dienas;
6 pamatyk savo vaikų vaikus.

Tebūna ramybė Izraeliui!

129Trapi nedorėlių laimė

1Pakopų giesmė.

I

"Nuo pat jaunystės buvau labai priešų engiamas", -
nūn tesako Izraelis, -
2 buvau labai priešų puolamas nuo pat jaunystės,
bet jie manęs nenugalėjo.
3 Lyg artojai jie arė man nugarą,
arimais ją pavertė.
4 Teisus yra VIEŠPATS, -
jis sutraukė nedorėlių virves.

II

5 Tepasitraukia sugėdinti visi,
kas nekenčia Ziono.
6 Tebūna jie lyg stogų žolė,
kuri nuvysta anksčiau, negu užauga.
7 Pjovėjas jos nesurenka nė saujos,
nė pėdų rišėjas neturi ko neštis.
8 Tenesako praeiviai: "VIEŠPATIES palaiminimas jums!
Laiminame jus VIEŠPATIES vardu!"

130Prašymas atleisti ir pasigailėti

1 Pakopų giesmė.

I

Iš nevilties gelmių šaukiuosi tavęs, VIEŠPATIE!
VIEŠPATIE, išgirsk mano balsą!

2 Tegu tavo ausys atsiveria mano maldavimui;
išgirsk jį ir būk gailestingas.

II

3 Jei tu, VIEŠPATIE, paisysi nuodėmių, -
Viešpatie, kas išliks gyvas?
4 Bet tu turi galybę atleisti,
kad tavęs pagarbiai bijotume.

III

5 Nekantriai laukiu VIEŠPATIES pagalbos
ir jo žodžiu pasitikiu.
6 Laukiu VIEŠPATIES nekantriau,
negu sargybiniai laukia aušros. -

IV

Nekantriau negu sargybiniai laukia aušros,
7 Izraelis telaukia VIEŠPATIES,
nes VIEŠPATIES yra gerumas,
ir jis didžiai galingas atpirkti.
8 Jis tikrai atpirks Izraelį
iš visų nuodėmių.

131Pasitikėjimo malda

1Pakopų malda. Dovydo.

VIEŠPATIE, mano širdis nėra išdidi
nei mano žvilgsnis neišpuikęs.
Nesiimu didžių dalykų,
nei to, kas prašoksta mano jėgas.
2 Netgi esu patenkintas ir ramus, -
kaip vaikas ramus ant motinos kelių,
taip rami mano širdis mano krūtinėje.

3 Pasitikėk VIEŠPAČIU, Izraeli,
ir dabar, ir amžinai!

132Dievo sandora su Dovydu

1 Pakopų giesmė.

A

I

Neužmiršk, VIEŠPATIE, Dovydo
ir visų išvargtų jo vargų.
2 Jis prisiekė VIEŠPAČIUI

ir pažadėjo Jokūbo Galingajam:
3 "Į namus, kuriuose gyvenu, nežengsiu,
į lovos patalą negulsiu,
4 miego akims neduosiu,
akių nesumerksiu,
5 kol neparūpinsiu VIEŠPAČIUI vietos,
buveinės Jokūbo Galingajam".

II

6 Štai girdėjome apie ją Efratoje,
atradome ją laukuose Jaaro.
7 {Sakėme:} "Eikime į jo buveinę,
pulkime kniūbsčia prie jo pakojo".
8 Pakilk, VIEŠPATIE, ir ateik
į savo poilsio vietą,
tu ir tavo galybės Skrynia!
9 Teapsivelka tavo kunigai teisumu,
tavo ištikimieji tešaukia iš džiaugsmo.
10 Tu pažadėjai savo tarnui Dovydui, -
neatmesk, VIEŠPATIE, savo pateptojo.

B

I

11 VIEŠPATS prisiekė Dovydui
ir nuo savo pažado nesitrauks:
"Padarysiu vieną tavo sūnų karaliumi,
ir jis po tavęs viešpataus.
12 Jei tavo sūnūs bus ištikimi mano sandorai
bei mano įsakams, kuriuos jiems duodu,
tada ir jų sūnūs amžinai sėdės tavo soste".
13 Nes VIEŠPATS išsirinko Zioną, -
jis norėjo turėti jį savo Namais.

II

14 "Tai mano poilsio vieta amžinai, -
čia gyvensiu, nes toks mano noras.
15 Gausiai laiminsiu jo maisto išteklius,
vargšus pasotinsiu duona.
16 Jo kunigus aprengsiu teisumu,
ir jo ištikimieji šauks iš džiaugsmo.
17 Jame išželdinsiu Dovydo galybę;
parengiau žibintą savo pateptajam.
18 Jo priešus aprengsiu gėda,
bet ant jo švitės jo paties vainikas.

133Santaikos palaima

1Pakopų giesmė.

Štai kaip gera ir kaip malonu,
kur žmonės gyvena vienybėje!
2 Tai lyg brangus aliejus ant galvos,
varvantis į barzdą - Aarono barzdą,
kol nuteka ant apykaklės jo apdaro.
3 Tai lyg Hermoną gaivinanti rasa,
kuri krinta ant Ziono kalnų,
nes čia VIEŠPATS teikia savo palaiminimą -
amžinąjį gyvenimą.

134Vakaro malda

1Pakopų giesmė.

Nūn ateikite, šlovinkite VIEŠPATĮ, jo tarnai,
visi, kurie tarnaujate naktį VIEŠPATIES Namuose.
2 Tieskite rankas jo šventovės link
ir šlovinkite VIEŠPATĮ.
3 VIEŠPATS, dangaus ir žemės Kūrėjas,
tave tepalaimina!

135Šlovės himnas

A

1 Šlovinkite VIEŠPATĮ!

Šlovinkite VIEŠPATIES vardą!
Šlovinkite jį, VIEŠPATIES tarnai,
2 kurie tarnaujate mūsų VIEŠPATIES Namuose,
mūsų Dievo Namų kiemuose.
3 Šlovinkite VIEŠPATĮ, nes VIEŠPATS geras,
giedokite giesmę jo vardui, kurį mylime,
4 nes VIEŠPATS sau išsirinko Jokūbą -
Izraelį, kaip brangų turtą.

B

I

5 Juk žinau, kad VIEŠPATS didis, -
mūsų VIEŠPATS didingesnis už visus dievus.
6 Visa, ko tik VIEŠPATS nori, tą jis daro
danguje ir žemėje, jūrose ir visose gelmėse.
7 Audros debesis jis pakelia iš žemės pakraščių,
žaibuoti ir lietui lyti leidžia,
vėją išveda iš savo saugyklos.

II

8 Jis yra tas, kuris Egipte išklojo pirmagimius -
ir žmonių, ir gyvulių.
9 Jis siuntė ženklus ir darė nuostabius darbus
tavo žemėje, Egipte, -
ir faraonui, ir visiems jo tarnams.
10 Jis yra tas, kuris paguldė daug tautų
ir sugniuždė galingus valdovus -
11 Sihoną, amoriečių karalių,
Ogą, Bašano karalių,
ir visus Kanaano karaliukus,
12 atidavė jų žemę kaip paveldą -
paveldą Izraelio, savo tautos.
13 VIEŠPATIE, amžinai tveria tavo vardas,
tavo garsas, VIEŠPATIE per visas kartas,
14 nes VIEŠPATS gina savo tautą
ir gailisi savo tarnų.

III

15 Tautų stabai yra iš sidabro ir aukso, -
žmogaus rankų darbas.
16 Turi jie burnas, bet nekalba,
turi akis, bet nemato.
17 Turi jie ausis, bet negirdi, -
net alsavimo nėra jų burnose.
18 Panašūs į juos taps,
kas juos dirba ir kas jais pasitiki.

C

19 O Izraelio namai, šlovinkite VIEŠPATĮ,
o Aarono namai, šlovinkite VIEŠPATĮ!
20 O Levio namai, šlovinkite VIEŠPATĮ!
Jūs, kurie pagarbiai VIEŠPATIES bijote,
šlovinkite VIEŠPATĮ!
21 Tebūna šlovinamas Zione VIEŠPATS,
gyvenantis Jeruzalėje!

Šlovinkite VIEŠPATĮ!

136Padėkos himnas

1Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras,
nes jo ištikima meilė amžina.
2 Dėkokite dievų Dievui,
nes jo ištikima meilė amžina.

3 Dėkokite viešpačių VIEŠPAČIUI,
nes jo ištikima meilė amžina. -

I

4 Tam, kuris daro nuostabiai didingus darbus,
nes jo ištikima meilė amžina.
5 Tam, kuris savo išmintimi sukūrė dangus,
nes jo ištikima meilė amžina.
6 Tam, kuris patiesė žemę ant vandenų,
nes jo ištikima meilė amžina.
7 Tam, kuris padarė didžiuosius šviesulius,
nes jo ištikima meilė amžina.
8 Saulę - valdyti dienai,
nes jo ištikima meilė amžina,
9 Mėnulį ir žvaigždes - valdyti nakčiai,
nes jo ištikima meilė amžina.

II

10 Tam, kuris nugalėjo Egiptą
per jo pirmagimius,
nes jo ištikima meilė amžina,
11 ir išvedė Izraelį iš jų žemės,
nes jo ištikima meilė amžina;
12 stipria ranka ir galingu petim,
nes jo ištikima meilė amžina.
13 Tam, kuris perskyrė Nendrių jūrą,
nes jo ištikima meilė amžina,
14 ir pervedė per ją Izraelį,
nes jo ištikima meilė amžina,
15 bet paskandino faraoną
ir jo kariuomenę Nendrių jūroje,
nes jo ištikima meilė amžina.
16 Tam, kuris vedė savo tautą per dykumą,
nes jo ištikima meilė amžina.
17 Parbloškė didingus karalius,
nes jo ištikima meilė amžina,
18 sunaikino garsius karalius,
nes jo ištikima meilė amžina, -
19 Sihoną, amoriečių karalių,
nes jo ištikima meilė amžina,
20 Ogą, Bašano karalių,
nes jo ištikima meilė amžina, -
21 ir atidavė jų žemę kaip paveldą,
nes jo ištikima meilė amžina,

22 paveldą savo tarnui Izraeliui,
nes jo ištikima meilė amžina.

III

23 Tam, kuris mus atsiminė, kai buvome pažeminti,
nes jo ištikima meilė amžina,
24 ir išgelbėjo mus nuo priešų,
nes jo ištikima meilė amžina.
25 Tam, kuris duoda maisto visiems gyvūnams,
nes jo ištikima meilė amžina.

26 Dėkokite dangaus Dievui,
nes jo ištikima meilė amžina.

137Tremtinių giesmė

I

1 Prie Babilonijos upių -
ten mes sėdėjome verkdami,
Ziono kalną atsiminę.
2 Ant to krašto tuopų
pakabinome savo arfas,
3 nes mus į nelaisvę išvariusieji
ten liepė mums giedoti,
mūsų engėjai vertė mus džiūgauti,
sakydami: "Pagiedokite mums Ziono giesmių!"

II

4 Kaipgi galime mes giedoti VIEŠPATIES giesmę
svetimoje žemėje?
5 Jeruzale, jeigu tave užmirščiau,
tenuvysta mano dešinė!
6 Teprilimpa man liežuvis prie gomurio,
jei apie tave negalvočiau,
jei Jeruzalės didžiausiu džiaugsmu nelaikyčiau!

III

7 Atsimink, VIEŠPATIE, ką darė edomiečiai tą dieną,
kai Jeruzalė buvo paimta, kai jie šaukė:
"Griaukite! Išgriaukite ją iš pamatų!"
8 O tu, dukra Babilone, griovike!
Laimingi bus, kurie atmokės tau
už mums padarytą pikta!
9 Laimingi, kurie paims tavo mažylius
ir tėkš juos į uolą!

138Padėka Dievui už pagalbą

1 Dovydo.

I

Iš visos širdies dėkoju tau, VIEŠPATIE,
angelų artume giedu tau šlovės giesmę.
2 Puolu kniūbsčia prie tavo šventųjų Namų,
dėkoju tavo šventajam vardui
už tavo gerumą ir ištikimybę,
nes išaukštinai virš visų savo vardą ir pažadą.
3 Kai šaukiausi, manęs išklausei, -
suteikei man drąsos.

II

4 Visi žemės karaliai šlovins tave, VIEŠPATIE,
nes išgirdo tavo pažadus.
5 Jie giedos apie VIEŠPATIES kelius,
nes didinga yra VIEŠPATIES garbė.
6 Juk nors VIEŠPATS yra aukštybėse,
jis rūpinasi kukliaisiais,
o išpuikėliai negali nuo jo pasislėpti.

III

7 Nors man tenka bristi per didelį vargą,
tu mane palaikai gyvą.
Tu pakeli ranką prieš mano įtūžusius priešus,
išgelbsti mane tavo dešinė.
8 VIEŠPATS man įvykdys savo užmojį.
Tavo ištikima meilė, VIEŠPATIE, amžina, -
neatmesk savo rankų darbo.

139Visa žinantis ir visur esantis Dievas

1 Chorvedžiui.
Dovydo psalmė.

I

VIEŠPATIE, ištyrei mane ir pažįsti.
2 Žinai, kada atsisėdu ir kada atsistoju, -
iš tolo supranti mano mintis.
3 Stebi mano žingsnius ir mano poilsį, -
pažįsti visus mano kelius.
4 Net nespėjus mano liežuviui žodžio ištarti,
štai, VIEŠPATIE, tu jį visą žinai.
5 Iš visų pusių apsiauti mane,

lieti mane savo ranka.
6 Tavo žinojimas man per nuostabus, -
man per gilus, negaliu jo pasiekti.

II

7 Kurgi galėčiau pabėgti nuo tavo dvasios
ar atsitolinti nuo tavo Artumo?
8 Jei į dangų užžengčiau, tu būtum ten,
jei Šeole pasikločiau lovą, tu būtum ten.
9 Jei įgyčiau aušros sparnus
ir įsikurčiau prie tolimųjų jūros ribų,
10 net ten mane vestų tavo ranka
ir tvirtai laikytų tavo dešinė.
11 Jei sakyčiau: "Tamsa tikrai mane paslėps
ir naktis bus man šviesa", -
12 juk tau pati tamsa nėra tamsi
ir naktis šviečia kaip diena.
{Tamsa ir šviesa tau yra tas pat.}

III

13 Juk tu mano širdį sukūrei,
užmezgei mane motinos įsčiose.
14 Šlovinu tave,
nes esu nuostabiai padarytas.
Tavo visi darbai nuostabūs, -
tai žinau labai gerai.
15 Mano išvaizda tau buvo žinoma,
kai buvau slapta kuriamas,
rūpestingai sudėtas žemės gelmėse -
16 tavo akys matė mane dar negimusį.
Į tavo knygą buvo įrašytos
visos man skirtos dienos,
kai nė viena jų dar nebuvo prasidėjusi.

17 Kokios nesuvokiamos man tavo mintys, Dieve,
ir kiek jų daug!
18 Mėginu jas suskaičiuoti -
jų daugiau negu smėlio grūdelių.
Ir net jei ir jų galą pasiekčiau,
vis dar su tavimi tebebūčiau.

IV

19 O Dieve, kad tu sunaikintum nedorėlį
ir anie engėjai nuo manęs pasitrauktų!
20 Nedorai jie šaukiasi tavo vardo,

tavo priešai duoda melagingas priesaikas.
21 Argi aš nekenčiu tų,
kurie nekenčia tavęs, VIEŠPATIE?
Argi aš nesibjauriu tais,
kurie prieš tave maištauja?
22 Nekenčiu jų mirtina neapykanta,
laikau juos savo priešais.
23 Ištirk mane, Dieve, pažink mano širdį,
išmėgink mane ir žinok mano mintis.
24 Pažiūrėk, ar einu klystkeliu,
ir vesk mane amžinuoju keliu.

140Malda pavojams gresiant

1 Chorvedžiui. Dovydo psalmė.

I

2 Gelbėk mane, VIEŠPATIE, nuo nedorėlių,
apsaugok mane nuo smurtininkų, -
3 jų širdis ne tik rezga piktus kėslus,
bet netgi nuolat kursto vaidus.
4 Jų liežuviai kaip nuodingos gyvatės,
o ant jų lūpų angių nuodai. {Sela}

II

5 Neleisk man, VIEŠPATIE, patekti į nedorėlių nagus,
apsaugok mane nuo smurtininkų, -
jie surezgė kėslus man pražudyti.
6 Įžūlieji paspendė man žabangus su virvėmis,
išskleidė pinkles ant mano tako, -
jie man stato žabangus. {Sela}
7 Sakau VIEŠPAČIUI: "Tu esi mano Dievas!
Išgirsk tad, VIEŠPATIE, mano pagalbos šauksmą".
8 O DIEVE, mano Viešpatie, stiprusis mano Gynėjau,
tu apsaugojai mano galvą mūšio dieną.

III

9 Nepatenkink, VIEŠPATIE, nedorėlių norų,
neleisk jiems įvykdyti savo kėslų,
kad jie nebūtų išaukštinti. {Sela}
10 Tie, kurie yra mane apspitę, kelia galvas, -
ant jų pačių teužgriūva jų grasinimai!
11 Teapiberia VIEŠPATS juos žarijomis!
Tebūna sužerti į duobę, kad niekad nesikeltų!

IV

12 Tenebūna leista šmeižėjui klestėti krašte,
ūmi nelaimė teužklumpa smurtininką!
13 Žinau, kad VIEŠPATS gina vargšo reikalus
ir beturčių teises.
14 Teisieji tikrai dėkos tavo vardui,
dorieji gyvens tavo Artume.

141Vakaro malda

1Dovydo psalmė.

I

Šaukiuosi tavęs, VIEŠPATIE,
skubėk pas mane,
išgirsk mano balsą, kai tavęs šaukiuosi.
2 Priimk mano maldą kaip smilkalų atnašos dūmus
ir mano iškeltas rankas kaip vakarinę auką.

II

3 Pastatyk, VIEŠPATIE,
sargybą prie mano burnos,
budėtoją prie mano lūpų durų.
4 Neleisk mano širdžiai nukrypti į pikta,
įsivelti į nedorus darbus kartu su nedorėliais, -
neleisk man vaišintis jų skanėstais!
5 Teplaka mane teisusis iš gerumo,
ištikimas draugas mane tepamoko.
Neteps mano galvos niekad nedorėlių aliejus,
nes mano malda visad prieš jų nedorus darbus.
6 Kai jų valdovai bus stumiami žemyn nuo uolos,
žmonės suvoks, kaip draugiški buvo mano žodžiai.
7 Lygiai kaip ariant išvagojama žemė,
taip mūsų kaulai išmėtomi prie Šeolo angos.

III

8 Bet mano akys žvelgia į tave, DIEVE, mano Viešpatie,
pas tave ieškau užuovėjos, - nepalik manęs pavojuje.
9 Sulaikyk mane nuo man paspęstųjų žabangų
ir nedorėlių pinklių.
10 Leisk nedorėliams įpulti į savo pačių spąstus,
man vienam išsigelbėti.

142Dievas - žmogaus užuovėja

1 Dovydo poema. Kai jis buvo oloje. Malda.

I

2 Garsiai šaukiuosi VIEŠPATIES,
balsu VIEŠPATĮ maldauju.
3 Savo skundą jam išlieju,
jam išsakau savo kančią.
4 Kai visiškai nustoju drąsos,
žinai tu mano kelią.

II

Kelyje, kuriuo einu,
mano priešai paspendė man žabangus.
5 Žiūriu į dešinę ir dairausi -
neturiu draugo, kurs man padėtų,
nėra man kur rasti užuovėją,
niekas manimi nesirūpina.

III

6 Šaukiuosi tavęs, VIEŠPATIE,
sakau: "Tu mano užuovėja -
visa, ką turiu gyvųjų šalyje.
7 Išklausyk mano pagalbos šauksmą,
nes skęstu neviltyje!
Gelbėk mane nuo priešų,
nes man jie pernelyg stiprūs!
8 Išvesk mane iš kalėjimo,
kad šlovinčiau tavo vardą!
Teisieji bursis aplink mane vien todėl,
kad tu buvai man geras.

143Prašymas padėti

1Dovydo psalmė.

I

Išgirsk mano maldą, VIEŠPATIE!
Klausykis mano maldavimo, nes esi teisus,
išklausyk manęs, nes esi ištikimas!
2 Neteisk savo tarno,
nes prieš tave joks kūrinys nėra teisus.

II

3 Juk priešas mane persekioja, -
jis sutraiškė mane žemėje,
paliko mane sėdintį tamsoje lyg tuos,
kurie jau seniai yra mirę.
4 Užtat esu visiškai nustojęs drąsos,

širdis man sustingusi krūtinėje.
5 Prisimenu senąsias dienas,
pergalvoju visus tavo darbus,
svarstau, ką tavo rankos padarė.
6 Į tave tiesiu rankas, -
lyg išdžiūvusi žemė aš tavęs trokštu. {Sela}

III

7 Skubėk man atsakyti, VIEŠPATIE!
Neviltis mane apėmė!
Neslėpk savo veido nuo manęs,
kad netapčiau panašus į tuos, kurie žengia į Duobę.
8 Su aušra atskleisk man savo ištikimą meilę,
nes tavimi pasitikiu.
Parodyk man kelią, kuriuo turiu eiti,
nes į tave keliu savo širdį.
9 Išgelbėk mane, VIEŠPATIE, nuo priešų,
nes pas tave bėgu, ieškodamas užuovėjos.

IV

10 Mokyk mane vykdyti tavo valią,
nes tu mano Dievas.
Teveda mane lygiu taku
tavo maloningoji dvasia!
11 Dėl savo vardo, VIEŠPATIE,
apsaugok mano gyvastį;
dėl savo teisumo
išvaduok mane iš bėdų.
12 Savo ištikimo gerumo dėlei
padaryk galą mano priešams, -
sunaikink visus mano engėjus,
nes esu tavo tarnas.

144Karaliaus malda

1Dovydo .

I

Tebūna šlovinamas VIEŠPATS, mano uola!
Jis lavina mano rankas mūšiui
ir mano pirštus karybai.
2 Jis - mano užuovėja ir mano pilis,
mano tvirtovė ir mano Gelbėtojas,
mano skydas, kuriuo pasitikiu.
Jis - tas, kuris man paveda valdyti tautas.

II

3 VIEŠPATIE, kas yra žmogus, kad tu juo rūpiniesi,
mirtingas žmogus, kad kreipi į jį dėmesį?
4 Žmogus yra lyg vėjo dvelktelėjimas, -
jo dienos lyg dingstantis šešėlis.
5 VIEŠPATIE, praplėšk dangaus skliautą ir nuženk,
paliesk kalnus, ir jie ims rūkti.
6 Svaidyk žaibus ir išblaškyk mūsų priešus,
laidyk savo strėles ir priversk juos bėgti!
7 Tiesk ranką iš aukštybių -
išvaduok mane
ir ištrauk mane iš galingų vandenų,
iš svetimųjų rankos!
8 Visa, ką jie sako, yra melas, -
jie kelia dešinę kreivai prisiekti.

III

9 Tau, Dieve, naują giesmę giedosiu,
dešimtstyge arfa grosiu tau -
10 tam, kuris teikia pergalę karaliams,
gelbsti savo tarną Dovydą.
11 Išgelbėk mane nuo žiauraus kalavijo,
išvaduok mane iš svetimųjų rankos.
Visa, ką jie sako, yra melas, -
jie kelia dešinę kreivai prisiekti.

IV

12 Tebūna mūsų sūnūs lyg sodinukai,
gerai auklėti jaunystėje;
mūsų dukterys lyg šaunios kolonos,
nudailintos rūmams papuošti.
13 Tebūna mūsų svirnai kupini visokio derliaus,
mūsų avys, skaičiuojamos tūkstančiais,
net dešimtimis tūkstančių, tegausėja mūsų ganyklose,
14 tebūna gerai rūpinamasi mūsų galvijais.
Tenebūna niekados miesto sienos pralaužtos,
nei tremties, nei dejonių mūsų gatvėse tenesigirdi.

15 Laiminga ta tauta, kuriai taip klostosi,
laiminga ta tauta, kurios Dievas yra VIEŠPATS!

145Dievo didybė ir gerumas

1 Himnas. Dovydo.

{'a} Aukštinsiu tave, mano Dieve ir Karaliau,

tavo vardą garbinsiu per amžių amžius.
{b} 2 Kasdien tave garbinsiu
ir šlovinsiu tavo vardą per amžių amžius.
{g} 3 Didis yra VIEŠPATS ir vertas didžios šlovės, -
jo didybė yra nesuvokiama.

{d} 4 Viena karta girs kitai tavo darbus
ir skelbs tavo galybę.
{h} 5 Apie tavo didybės garbingą spindesį
ir apie tavo nuostabius darbus - aš mąstysiu.
{v} 6 Žmonės garsins tavo pagarbią baimę keliančius darbus,
ir aš skelbsiu tavo didybę.
{z} 7 Jie apsakys garsą tavo dosnaus gerumo
ir džiugiai giedos apie tavo teisumą.

{h.} 8 Atlaidus ir gailestingas yra VIEŠPATS,
lėtas pykti ir pilnas gerumo.
{t.} 9 Geras kiekvienam yra VIEŠPATS
ir gailestingas visiems savo kūriniams.

{j} 10 Tedėkoja tau, VIEŠPATIE, visi tavo kūriniai
ir visi tavo ištikimieji tave tegarbina.
{k} 11 Tepasakoja apie tavo karalystės garbę,
tavo galybę tegarsina,
{l} 12 kad paskelbtų visai žmonijai tavo žygius
ir garbingą tavo viešpatavimo spindesį.
{m} 13 Tavo viešpatavimas - amžinas viešpatavimas,
tavo valdžia tveria per visas kartas.
{n} VIEŠPATS yra ištikimas visais savo žodžiais
ir maloningas visais savo darbais.
{s} 14 VIEŠPATS prilaiko kiekvieną, kas klumpa,
pakelia visus gyvenimo palaužtus.
{'a} 15 Visų akys žvelgia į tave su viltimi, -
tu duodi jiems peno, kai reikia.
{p} 16 Atveri savo ranką,
patenkini kiekvieno gyvūno troškimą.
{z.} 17 Visi VIEŠPATIES keliai yra teisūs
ir gailestingi visi jo darbai.
{q} 18 VIEŠPATS yra arti kiekvienam, kas jo
šaukiasi -
visiems, kas jo nuoširdžiai trokšta.
{r} 19 Tenkina norus tų, kurie jo pagarbiai bijo, -
jų šauksmą girdi ir juos gelbsti.
{š} 20 VIEŠPATS saugo kiekvieną, kas jį myli,
bet nedorėlius jis sunaikins.

{t} 21 Teskelbia mano burna VIEŠPATIES šlovę,
ir visa, kas gyva, tešlovina jo vardą dabar ir per amžius!

146Laimingas , kas Dievu pasitiki

1 Šlovinkite VIEŠPATĮ!
Šlovink VIEŠPATĮ, mano siela!
2 Šlovinsiu VIEŠPATĮ visą gyvenimą,
giedosiu šlovės giesmes savo Dievui,
kol gyvas būsiu.

I

3 Nepasitikėkite didžiūnais -
mirtinguoju, kuris negali išgelbėti.
4 Kai dvasia jį palieka,
jis sugrįžta į dulkes, -
tą pačią dieną žūva visos jo svajonės.

II

5 Laimingas žmogus,
kurio pagalba yra Jokūbo Dievas, -
dedantis viltį į VIEŠPATĮ, savo Dievą,
6 kuris sukūrė dangų ir žemę,
jūrą ir visa, kas juose.
Jis amžinai laikosi savo pažadų, -
7 gina nuskriaustųjų teises,
alkaniems parūpina duonos.
VIEŠPATS išlaisvina kalinius,
8 VIEŠPATS atveria akis akliesiems.
VIEŠPATS pakelia gyvenimo palaužtuosius,
VIEŠPATS myli teisiuosius.
9 VIEŠPATS saugo ateivius,
padeda našlaičiui ir našlei,
bet suvingiuoja nedorėlių kelią.

10 VIEŠPATS amžinai viešpataus,
tavo Dievas, Zione, per visas kartas.

Šlovinkite VIEŠPATĮ!

147Dievo meilė ir galybė

I

1 Šlovinkite VIEŠPATĮ!

Gera giedoti šlovės giesmes mūsų Dievui,
nes malonu ir teisinga jį šlovinti giesme.
2 VIEŠPATS atstato Jeruzalę, -

jis surenka Izraelio tremtinius.
3 Jis gydo sužeistas širdis
ir aptvarsto jų žaizdas.
4 Jis nustatė žvaigždžių skaičių, -
kiekvieną jų vardu vadina.
5 Didis yra mūsų VIEŠPATS ir galingas, -
beribė jo išmintis.
6 VIEŠPATS duoda drąsos kukliesiems, -
nedorėlius nubloškia į dulkes.

II

7 Giedokite VIEŠPAČIUI dėkodami,
šlovės giesmę mūsų Dievui lyra palydėkite.
8 Debesimis jis apdengia dangų,
žemei parūpina lietaus, kalnuose želdina žolę.
9 Gyvuliams jis duoda pašaro
ir varnos jaunikliams lesalo.
10 Ne ristūno jėga jis mėgaujasi,
malonumo jam neteikia nei bėgiko greitumas.
11 VIEŠPATS gėrisi tais, kas jo pagarbiai bijo -
tais, kurie pasitiki jo ištikima meile.

III

12 Šlovink VIEŠPATĮ, Jeruzale!
Šlovink savo Dievą, Zione!
13 Juk jis stiprina tavo vartų skląsčius,
palaimą teikia tavo vaikams.
14 Sukuria taiką prie tavo ribų,
sotina tave geriausiais kviečiais.
15 Siunčia savo žodį žemei,
ir ką jis įsako, greitai įvyksta.
16 Apkloja žemę sniegu lyg vilna,
šalna apiberia lyg pelenais.
17 Meta žemėn krušos ledus kąsniais -
kas gali pakelti jo siunčiamą šaltį?
18 Pasiunčia savo žodį ir juos sutirpdo -
liepia vėjui pūsti, ir vanduo srovena.

19 Jis paskelbė savo žodį Jokūbui,
savo įstatus ir įsakus Izraeliui.
20 To jis nepadarė jokiai kitai tautai, -
jo įsakų jos nežino.

Šlovinkite VIEŠPATĮ!

148Visatos šlovės giesmė

I

1 Šlovinkite VIEŠPATĮ!

Šlovinkite VIEŠPATĮ iš dangaus -
šlovinkite jį aukštybėse!
2 Šlovinkite jį, visi jo angelai, -
šlovinkite jį, visos jo dangiškos galybės!
3 Šlovinkite jį, saule ir mėnuli,
šlovinkite jį, visos mirksinčios žvaigždės!
4 Šlovinkite jį jūs, dangaus aukštybės,
ir jūs, vandenys virš dangaus
skliauto!

5 Visa tešlovina VIEŠPATIES vardą,
nes jis tarė, ir visa buvo sukurta.
6 Į savo vietas viską padėjo amžių amžiams,
nustatė darną, kuri niekados nesikeis.

II

7 Šlovinkite VIEŠPATĮ nuo žemės -
jūs, jūros pabaisos ir vandenyno gelmės,
8 Jūs, ugnie ir ledų kruša, sniege ir šalna,
audros vėjau, vykdantis jo žodį!

9 Jūs, kalnai ir visos kalvos,
vaismedžiai ir visi kedrai!
10 Jūs, laukiniai žvėrys ir galvijai,
žemės šliužai ir padangių paukščiai!

III

11 Jūs, žemės karaliai ir visos tautos,
didžiūnai ir žemės teisėjai!
12 Jūs, vaikinai ir merginos,
ir seni žmonės, ir maži vaikai!

13 Tešlovina visi VIEŠPATIES vardą,
nes tik jo vieno vardas yra didingas, -
jo didybė dengia žemę ir dangų.
14 Savo tautos galybę jis išaukštino,
kad visi jo ištikimieji jį šlovintų -
taip brangi jam Izraelio tauta.

Šlovinkite VIEŠPATĮ!

149Šlovės giesmė

I

1 Šlovinkite VIEŠPATĮ!

Giedokite VIEŠPAČIUI naują giesmę,
jo šlovės giesmę ištikimųjų sueigoje.
2 Tesidžiaugia Izraelis savo Kūrėju,
tedžiūgauja Ziono vaikai, nes jis yra Karalius.
3 Tešlovina jo vardą šventišku šokiu
su būgnelio žvangučių ir lyros palyda,
tegieda jam šlovės giesmę.
4 Nes VIEŠPATS džiaugiasi savo tauta, -
kukliuosius papuošia pergale.
5 Tedžiūgauja ištikimieji, pasiekę garbės,
iš džiaugsmo tegieda visą naktį.

II

6 Tešaukia valio, šlovindami Dievą,
dviašmenį kalaviją rankoje telaiko,
7 kad suteiktų atpildą tautoms
ir padarytų teismą gentims,
8 sukaustydami jų karalius pančiais
ir jų didžiūnus grandinėmis,
9 vykdydami teismo sprendimą.
Tai yra garbė Dievo tautai!
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

150Šlovinkite Viešpatį!

1Šlovinkite VIEŠPATĮ!

Šlovinkite VIEŠPATĮ jo šventovėje,
šlovinkite jį dangaus skliauto galybėje!
2 Šlovinkite jį už jo didžius darbus,
šlovinkite jį dėl jo iškilios didybės!

3 Šlovinkite jį ragų gaudesiu,
šlovinkite jį arfa ir lyra!
4 Šlovinkite jį būgnelio žvangučiais ir šokiu,
šlovinkite jį stygomis ir dūdomis!
5 Šlovinkite jį skambiais cimbolais,
šlovinkite jį žvangančiais cimbolais!
6 Visi, kas gyvas, tešlovina VIEŠPATĮ!

PATARLIŲ KNYGA

A. ĮŽANGA: IŠMINTIES VERTĖ

1Saliamono patarlių tikslas

1 Saliamono, Dovydo sūnaus, Izraelio karaliaus, patarlės.

2 Kad žmonės brangintų išmintį ir
pamokymą,
suvoktų prasmingus posakius,
3 pratintųsi išmintingai elgtis
būdami teisūs, teisingi ir dori;
4 kad neišmanėliai būtų
pamokyti sumanumo,
jauni žmonės žinojimo ir
apdairumo.
5 Išmintingas žmogus, jų
klausydamasis, mokysis,
o protingas žmogus išmoks
gebėjimo
6 suprasti patarlę ir palyginimą,
išminčių posakius ir mįsles.
7 Pagarbi VIEŠPATIES baimė yra
žinojimo pradžia;
kvailieji niekina išmintį ir
pamokymą.

Nedorų žmonių kelias: gobšumas ir smurtas

8 Mano vaike, klausyk savo tėvo
pamokymo,
neatmesk savo motinos žodžių.
9 Jie bus tavo galvai grakštus
vainikas,
karoliai tavo kaklui.
10 Mano vaike, jei tave nusidėjėliai
viliotų,
neklausyk.
11 Jei sakytų: "Eikš su mumis,
surenkime kruvinas pasalas,
spęskime juokais spąstus
nekaltiems!
12 Prarykime juos gyvus, kaip
daro Šeolas,
žydint gyvenimui,
tarsi
žengiančius į duobę.
13 Pasiimsime visokių brangių daiktų,
prisikrausime savo namus grobio.
14 Susiek savo likimą su mumis,

visi turėsime vieną bendrą
piniginę!"
15 Mano vaike, nesileisk į kelią su jais,
nekelk kojos į jų takus,
16 nes jų kojos bėga į pikta,
jie skuba kraujo išlieti.
17 Juk veltui skleistum tinklą,
kai paukštis tai mato,
18 tačiau jie rengia sau kruvinas
pasalas,
spendžia spąstus savo gyvasčiai!
19 Toksai likimas visų gobšų,
pasigviešusių neteisingos naudos;
ji atima gyvastį žmogaus,
kuris
ją ima.

Išmintis įspėja

20 Išmintis garsiai šaukia gatvėje,
aikštėse kelia balsą.
21 Prie judriausių gatvės kampų ji
šaukia,
prie įėjimo vartų ir mieste ji kalba:
22 "Kaip ilgai, neišmanėliai,
būsite tokie nemokšos?
Kaip ilgai šaipūnai mėgausis
pašaipomis
ir kvailieji nekęs žinojimo?
23 Būkite atidūs mano
įspėjimui!
Štai išliesiu jums savo dvasią,
atversiu jums savo žodžius.
24 Kadangi jūs mane atmetėte,
kai
šaukiau,
nekreipėte dėmesio, kai tiesiau
ranką;
25 kadangi paniekinote bet
kokį
mano patarimą,
nepaisėte jokio mano įspėjimo,
26 aš savo ruožtu juoksiuos,
kai
ištiks jus nelaimė,

tyčiosiuos, kai užklups jus baimė.
27 Kai baimė užklups jus kaip audra
ir nelaimė ištiks jus kaip viesulas.
28 Tada jie šauksis manęs,
bet
aš neatsiliepsiu;
uoliai manęs ieškos, bet manęs
nesuras.
29 Kadangi jie nekentė žinojimo
ir neįsigijo pagarbios VIEŠPATIES
baimės,
30 nenorėjo jokio mano patarimo
ir nekentė mano įspėjimų,
31 užtat jie valgys savo kelio vaisius
ir bus savo kėslų pasotinti.
32 Juk užgaidos pražudo neišmanėlius
ir pasitenkinimas savimi
sunaikina kvailius.
33 Bet manęs klausantieji saugiai
gyvens,
nevargins jų nelaimės baimė.

2Išminties palaima

1 Mano vaike, jei priimsi mano
žodžius
ir branginsi širdyje mano įsakymus,
2 jei palenksi ausį klausytis išminties
ir atversi širdį norėdamas suprasti,
3 jei iš tikrųjų šauksiesi įžvalgos
ir pakelsi balsą norėdamas suprasti,
4 jei sieksi supratimo,
kaip
žmonės ieško sidabro,
ir ieškosi jo tarsi paslėptų lobių,
5 tada suprasi pagarbią VIEŠPATIES
baimę
ir sužinosi, ką reiškia pažinti Dievą.
6 Juk VIEŠPATS duoda išminties,
iš jo lūpų ateina žinojimas ir
supratimas.
7 Jis turi paruošęs sveikos
išminties doriesiems,
jis yra skydas tiems,
kurie

elgiasi be priekaišto,
8 jis saugo teisingumo takus
ir gina savo ištikimųjų kelią.
9 Tada suprasi, kas teisu ir
kas
teisinga, -
kievieną gerą taką, - kas dora,
10 nes išmintis ateis į tavo širdį
ir žinojimas džiugins tave.
11 Apdairumas tave auklės,
o supratimas gins.
12 Jis gelbės tave nuo nedorų
žmonių kelio,
nuo klastingai kalbančiųjų,
13 kurie išklysta iš dorumo kelio,
eina tamsybėmis,
14 kurie džiūgauja darydami pikta
ir gėrisi klasta pikta darančių
nedorų žmonių,
15 kurių takai vigiuoti
ir gyvenimo būdas suktas.

16 Būsi išgelbėtas ir nuo palaidūnės,
nuo vilionių svetimautojos,
17 kuri pameta savo jaunystės bendrą
ir užmiršta savo šventąją sandorą.
18 Iš tikrųjų jos namai yra ant
mirties šlaito
ir jos takai veda į šešėlių buveinę.
19 Kas pas ją įeina, nebegali
nei
sugrįžti,
nei gyvenimo takų pasiekti.

20 Eik tad gerųjų keliu,
laikykis teisių žmonių takų.
21 Juk dorieji gyvens žemėje,
klastingieji bus iš jos išrauti.

3Kaip įgyti išminties

1 Mano vaike, neužmiršk mano
mokymo,
tebrangina tavo širdis įsakymus
mano,
2 nes jie tau suteiks

daug dienų bei gyvenimo
metų
ir gerovės.

3 Nuolat su tavimi tebūna
gerumas ir ištikimybė, -
užsirišk juos sau ant kaklo,
įsirašyk savo širdies lentelėje.
4 Taip rasi malonę ir gerą vardą
Dievo ir žmonių akyse.

5 Visa širdimi pasitikėk VIEŠPAČIU
ir nesiremk vien tik įžvalga savo.
6 Pripažink jį visur, ką tik darai,
jis ištiesins tavo kelius.
7 Nebūk išmintingas tik sau;
pagarbiai bijok VIEŠPATIES ir venk
pikto.
8 Tai teiks sveikatą tavo kūnui
ir atgaivą tavo kaulams.

9 Gerbk VIEŠPATĮ viskuo, ką turi,
ir visomis savo derliaus
pirmienomis;
10 tuomet tavo svirnai bus pilni grūdų
ir jaunas vynas liesis per
statinių kraštus.

11 Mano vaike, neatmesk
VIEŠPATIES drausmės,
nesipiktink, kai jis tave pataiso,
12 nes ką myli, tą VIEŠPATS pataiso
kaip tėvas sūnų, kuriuo gėrisi.

Išminties dovanos

13 Laimingas žmogus,
kuris
išmintį randa,
kuris supratimo įgyja!
14 Juk jos nauda didesnė už
naudą sidabro
ir jos atlygis didesnis už
atlygį
auksu.
15 Ji vertesnė už brangakmenius,
visi tavo turtai negali jai prilygti.

16 Jos dešinėje ilgas gyvenimas,
jos kairėje turtai ir garbė.
17 Jos keliai yra malonūs,
o visi jos takai - ramūs.
18 Ji yra gyvybės medis ją
suvokiantiems;
laimingu vadinamas, kas
jos
laikosi.

Dieviška išminties kilmė

19 Išmintimi VIEŠPATS padėjo
žemės pamatus;
supratimu dangų padarė;
20 jo žinojimu prasiveržė vandenų
gelmės
ir debesys lašina rasą.
21 Mano vaike, tų dalykų neišleisk
iš
akių,
laikykis sveikos išminties
ir
apdairumo.
22 Jie bus tavo dvasios gyvenimas
ir papuošalas tau ant kaklo.
23 Tuomet saugiai eisi savo keliu,
ir tavo koja niekad nesuklups.
24 Kai gulsiesi miego, nereikės bijoti,
kai ilsėsies, miegas tau bus saldus.
25 Nebijok ūmaus klaiko
nei nelaimės, kuri užklumpa
nedorėlius,
26 nes VIEŠPATS bus tavo pasitikėjimas
ir sulaikys tavo koją nuo spąstų.

Laikysena su savo artimu

27 Neatsisakyk padėti žmogui,
kuriam reikia pagalbos,
kai turi jėgų jam tai padaryti.
28 Nesakyk savo artimui:
"Ateik vėliau"
arba: "Rytoj šitai gausi", -
kai gali jam tai duoti tuojau.
29 Nesikėsink daryti žalos savo

kaimynui,
gyvenančiam patikliai
šalia tavęs.
30 Nesiginčyk su niekuo be reikalo,
kai nebuvo tau žalos padaryta.
31 Nepavydėk smurtą mėgstančiam
žmogui,
nesek nė vienu jo poelgiu.
32 Juk suktu žmogumi bjaurisi
VIEŠPATS,
o dorieji yra VIEŠPATIES draugėje.
33 Nedorėlio namus VIEŠPATS
prakeikia,
o teisiojo buveinę laimina.
34 Pašaipūnams jis yra pašaipus,
bet kukliesiems rodo malonę.
35 Išmintingieji garbę paveldės,
užsispyrę kvailiai - gėdą.

4Išmintis - svarbiausias žmogaus vadovas

1 Vaikai, klausykitės tėvo pamokymo,
būkite atidūs, kad suprastumėte,
2 nes jums duodu gerą patarimą:
neužmeskite mano mokymo.
3 Kadaise aš buvau tėvo sūnus,
gležnas ir motinos numylėtinis,
4 jis mane mokė ir man sakė:
"Tebrangina tavo širdis,
ką aš
sakau;
laikykis mano įsakymų, ir gyvensi.
5 Įsigyk išminties, įsigyk supratimo!
Neužmiršk ir nenukrypk nuo
mano burnos žodžių.
6 Nepamesk jos, ir ji tave laikys,
mylėk ją, ir ji tave saugos.
7 Išminties pradžia yra tokia:
įsigyk išminties,
įsigyk supratimo, nors tai
kainuotų visa, ką turi.
8 Brangink ją labai,
ir ji
tave išaukštins,
tave ji pagerbs, jei tu ją apkabinsi.

9 Tau ant galvos ji uždės
grakštų vainiką,
apvainikuos tave garbinga karūna".

Gerasis ir blogasis kelias

10 Mano vaike, klausyk ir dėkis į
širdį mano žodžius,
kad ilgai gyventum.
11 Mokau tave išminties kelio,
vedu tave dorais takais,
12 kur nereikės tau žingsnių lėtinti
ir, net jei bėgtum jais, nesuklupsi.
13 Laikykis mano pamokymo,
neužmiršk jo,
brangink jį, nes jis tavo gyvybė.

14 Nekelk kojos ant nedorų
žmonių tako,
neik nedorėlių keliu.
15 Venk jo! Neženk juo,
sukis nuo jo, savo keliu eik.
16 Juk jie užmigti negali ko pikto
nepadarę;
jie neužmiega, jei nėra kam
kojos pakišę.
17 Juk nedorumas yra jų
valgoma
duona,
o smurtas - jų geriamas vynas.
18 Bet teisiųjų takas yra tarsi
aušros šviesa,
vis labiau švintanti iki skaisčios
dienos.
19 Nedorų žmonių kelias yra
visiškai tamsus,
jie nežino, ant ko suklumpa.

Apie savitvardą

20 Mano vaike, klausyk mano žodžių,
palenk ausį mano posakiams.
21 Neišleisk jų iš akių,
laikyk juos giliai savo širdyje.
22 Juk juos turintiems jie yra
gyvenimas
ir sveikata jų kūno.

23 Atsidėjęs saugok savo širdį,
nes iš jos teka gyvenimo šaltiniai.
24 Venk kalbėti apgaulingai,
suktas kalbas mesk šalin.
25 Težiūri tavo akys į priekį,
tiesus tebūna tavo žvilgsnis.
26 Žiūrėk, kur eini,
ir visi tavo keliai bus tikri.
27 Nesuk nei į dešinę, nei į kairę;
nukreipk savo koją nuo pikto.

5Įspėjimas apie svetimavimą

1 Mano vaike, klausyk mano
išminties,
palenk savo ausį mano supratimui,
2 kad brangintumei apdairumą
ir tavo lūpos saugotų žinojimą.
3 Juk palaidūnės lūpos medumi
varva,
ir jos burna slidesnė už aliejų.
4 Bet iš tikrųjų ji karti kaip metėlė,
tampa aštri kaip dviašmenis kalavijas.
5 Jos kojos žengia į mirtį,
o žingsniai veda taku į Šeolą.
6 Gyvenimo tako ji nepaiso,
jos keliai kreivi, ir ji to nežino.

7 Nūn tad, vaikai, klausykitės manęs
ir nenuklyskite nuo mano
burnos žodžių.
8 Laikykis kuo toliau nuo jos,
neik arti jos namų durų,
9 kad neatiduotumei savo garbės
kitiems
ir savo metų negailestingajam,
10 kad svetimieji nesurytų tavo turto
ir triūsas tavo neitų į svetimus
namus,
11 kad gyvenimo gale neapverktum
likimo,
kai būsi sunaikinęs savo jėgas bei
kūną,
12 ir nesakytum: "O, kaip priešinausi
pamokomas,

kaip nekentė mano širdis įspėjimų!
13 Nei savo auklėtojų balso klausiau,
nei lenkiau ausį savo mokytojams,
14 nūn tad esu arti visiškos žūties
viešame bendrijos sambūry".

15 Sakoma: "Gerk vandenį iš savo
talpyklos", -
tyrą vandenį iš savo šaltinio.
16 Nejau tavo šaltiniai turėtų
lietis
visur,
vandens srovės - į gatves?
17 Tebūna jie tau vienam,
o ne dalyboms su svetimaisiais.
18 Būk dėkingas už savo šaltinį,
rask džiaugsmo su savo
jaunystės žmona,
19 žavia gazele, grakščia kalnų ožkute!
Jos meilumas tenugirdo tave
visais laikais,
būk nuolat apsvaigęs jos meile.
20 Kam gi turėtumei alpti dėl
palaidūnės, mano vaike,
ir glamonėti svetimautojos krūtinę!
21 Juk kur žmonės eina, VIEŠPATS
aiškiai mato,
jis stebi visus jų kelius.
22 Nedorą žmogų pasivys jo kaltės,
jis bus savo nuodėmės pinklių
pagautas.
23 Turės mirti, nes nepaiso
drausmės, -
per savo kvailą galvą pražus.

6Įvairios patarlės

1 Mano vaike, jei žiravai
savo kaimynui,
jei kitam padavei ranką už jį,
2 esi įpainiotas savo lūpų pareiškimu,
esi pagautas savo burnos žodžių.
3 Daryk tad ką nors, mano vaike, ir
išsinarpliok,
nes esi patekęs į savo kaimyno

rankas:
eik keliais ir kaulyk iš savo kaimyno.
4 Neužmik,
neužmerk akių,
5 kol neišsigelbėsi kaip gazelė
nuo medžiotojo,
kaip paukštis nuo gaudytojo rankos.

6 Nueik pas skruzdėlę tu, dykaduoni,
patyrinėk jos kelius ir pasimokyk
išminties.
7 Neturėdama jokio vado
ar pareigūno, ar valdovo,
8 ji pripildo savo sandėlius vasarą
ir surenka sau peną per pjūtį.
9 Kaip ilgai tu ten tysosi, dykaduoni?
Kada kelsiesi iš miego?
10 "Truputį pamiegoti,
truputį pasnausti,
šiek tiek rankas susidėjus pailsėti", -
11 ir skurdas užklups tave
kaip
plėšikas,
bei nepriteklius - kaip kareivis
su
ginklu.

12 Sukčius, nedoras žmogus
gyvena suktai kalbėdamas,
13 mirksi akimis, nenustovi vietoje,
rodo pirštais,
14 sukta širdimi rengia pikta,
nuolat sėdamas vaidus.
15 Žūtis tokį žmogų ištiks staiga -
akimoju, be vilties atsitiesti.

16 Šeši yra dalykai,
kurių
VIEŠPATS nekenčia,
septyni, kurie jam yra
pasibjaurėtini:
17 išpuikusios akys, melagingas
liežuvis,
rankos, liejančios nekaltą kraują,
18 širdis, rezganti nedoras pinkles,

kojos, skubančios pikta daryti,
19 melagingas liudytojas,
liudijantis neteisingai,
ir žmogus, sėjantis vaidus šeimoje.

20 Mano vaike, laikykis savo tėvo
įsakymo
ir nepaniekink savo motinos
mokymo.
21 Laikyk juos nuolat pririštus arti
širdies,
pasikabink juos ant kaklo.
22 Ką tik darysi, jie tau padės,
kai gulsies miego, jie tave saugos,
kai atsibusi, su tavimi jie bendraus.
23 Juk įsakymas yra žiburys
ir mokymas - šviesa,
o drausmės pamokymai yra
gyvenimo kelias,
24 kad apsaugotų tave nuo
palaidos moters,
nuo svetimautojos vilionių.
25 Negeisk jos grožio savo širdyje,
nesileisk užburiamas jos žvilgsnių,
26 nes kekšės užmokestis yra tik
duonos kepalas,
o svetima žmona yra spąstai
žmogaus gyvasčiai.
27 Argi gali žmogus užsikurti
ugnį
skreite
nesudegindamas savo drabužių?
28 Argi gali vaikščioti ant žarijų
nenusvildamas kojų?
29 Taip yra žmogui, kuris miega su
savo kaimyno žmona;
kas ją paliečia, neliks nenubaustas.

30 Žmonės neniekina vagies,
kuris
vagia būdamas alkanas,
kad numalšintų alkį.
31 Tačiau pagautas jis turi
septyneriopai atmokėti;
turi atiduoti visą savo namų turtą.

32 Bet žmogus, kuris svetimauja,
sveiko proto neturi;
tai darydamas, pražudo patį save.
33 Susilauks antausių ir gėdos,
nebus ištrintos patyčios.
34 Juk pavyduliavimas sukelia
vyro įtūžį,
keršto pagautas jis nesivaldo.
35 Išpirkos jis nepriims,
kyšio, net didžiausio, atsisakys.

7

1Mano vaike, laikykis mano žodžių ir brangink įsakymus mano.
2 Laikykis mano įsakymų, kad
gyvenimą rastumei;
saugok mano mokymą, lyg jis būtų
tavo akies lėliukė.
3 Užsirišk juos sau ant pirštų,
įsirašyk juos savo širdies lentelėje.
4 Sakyk Išminčiai: "Tu mano sesuo", -
vadink supratimą artimu draugu,
5 kad apsaugotų tave nuo palaidūnės,
nuo svetimautojos vilionių.

6 Juk prie savo namų lango
žvalgiausi pro pinučius
7 ir pamačiau tarp neišmanėlių
bernioką be sveikos nuovokos.
8 Jis ėjo per gatvę netoli jos kampo,
žengdamas keliu jos namų link,
9 prieblandoje, dienai blėstant,
sutemose, nakčiai temstant.

10 Žiūriu, moteris eina prie jo,
išsipuošusi kaip kekšė, sukta širdimi.
11 Ji veržli ir įžūli,
namie jos kojos nenustovi.
12 Tai gatvėje, tai aikštėse
ir prie kiekvieno gatvės
kampo ji tykoja.
13 Pačiupusi bučiuoja jį
ir akiplėšišku žvilgsniu jam sako:
14 "Turėjau atnašauti bendravimo
auką,
šiandien įvykdžiau savo įžadus.

15 Todėl išėjau tavęs pasitikti,
tavęs ieškoti ir tave suradau!
16 Išpuošiau savo guolį užvalkalais,
spalvotomis egiptiečių lino
lovatiesėmis;
17 iškvėpinau savo lovą mira,
alaviju ir cinamonu.
18 Eime, pasinerkime į meilę iki ryto,
pasimėgaukim glamonėmis.
19 Juk mano vyro nėra namie -
jis išvykęs į tolimą kelionę.
20 Maišelį pinigų jis pasiėmė,
namo lig pilnaties negrįš".

21 Savo gundymais jį paveikia,
savo viliojančia šneka jį įtikina.
22 Tučtuojau jis seka paskui ją,
eina kaip veršis,
vedamas skersti, šuoliuoja kaip
elnias
į spąstus,
23 kol strėlė perveria jam vidurius.
Jis yra tarsi paukštis, skubantis į
kilpą
ir nežinantis, kad tai jam gyvastį
kainuos.

24 Nūn tad, vaikai, klausykitės manęs
ir dėkitės į širdį mano burnos
žodžius.
25 Neleiskite savo širdžiai sukti į jos
pusę,
nenuklyskite į jos takus,
26 nes ji daugelį pražudė,
aukų jos užtektinai.
27 Jos namai yra kelias į Šeolą,
vedantis žemyn į mirties kambarius.

8Išminties kalba

1 Argi nešaukia Išmintis,
ar nekelia supratimas savo balso?
2 Ant kalvų, palei kelią,
kryžkelėse atsistoja;
3 priešais miesto vartus,
prie įėjimo į vartus šaukia:

4 "Žmonės, aš jus šaukiu,
mano kvietimas yra visai žmonijai.
5 Neišmanėliai, mokykitės apdairumo,
bukapročiai, imkitės proto.
6 Klausykitės, nes kalbėsiu apie
kilnius dalykus,
iš mano lūpų ateis, kas teisinga,
7 mano burna tars tiesą.
Nedorumas yra pasibjaurėjimas mano
lūpoms.
8 Visi mano burnos žodžiai yra
teisūs;
juose nėra nieko sukto ar iškraipyto.
9 Visi jie aiškūs žmogui,
kuris
supranta,
teisingi išprususiam žmogui.
10 Imkite mano pamokymą, užuot
ėmę sidabrą,
ir žinojimą, užuot ėmę gryną
auksą.
11 Juk išmintis yra vertingesnė
už brangakmenius;
jokie rinktiniai turtai negali su
ja
lygintis.
12 Aš, Išmintis, gyvenu kartu su
protingumu
ir įgyju sveiko proto išmanymą.
13 Pagarbiai bijoti VIEŠPATIES yra
nekęsti to, kas pikta.
Puikybės, įžūlumo, blogo elgesio
ir suktos kalbos nekenčiu.
14 Turiu gero patarimo ir sveikos
nuovokos,
turiu supratimo, turiu jėgų.
15 Per mane karaliai viešpatauja
ir valdovai leidžia teisius įstatymus;
16 per mane didžiūnai valdo ir
kilmingieji -
visi teisūs valdytojai.

17 Aš myliu mane mylinčius,
manęs stropiai ieškantys mane

suranda.
18 Aš turiu turtus ir garbę,
išliekantį lobį ir gerovę.
19 Mano vaisius geresnis už auksą -
net
gryniausią,
o pelnas, kurį duodu, vertesnis už
rinktinį sidabrą.
20 Aš einu teisumo keliu,
teisingumo takais,
21 suteikti turtų mane mylintiems
ir pripildyti jų iždų".

Išmintis - Kūrėjo patikėtinė

22 "VIEŠPATS sukūrė mane savo kelių
pradžioje,
pirmąjį iš savo seniai atliktų darbų.
23 Prieš amžius buvau sukurta,
pačioje pradžioje, prieš žemės
pradžią.
24 Kai dar nebuvo gelmių,
buvau pagimdyta,
kai dar nebuvo tekančių šaltinių.
25 Prieš padedant kalnų pamatus,
prieš kalvas - aš gimiau.
26 Žemės ir laukų jis dar nebuvo
padaręs
nei pirmųjų pasaulio molio
grumstų.
27 Aš ten buvau, kada jis dėjo
dangaus skliautą į vietą,
kai jis nubrėžė ratą ant
bedugnės paviršiaus;
28 kada jis tvirtino aukštai
dangaus skliautą,
kai jis įrengė bedugnės šaltinius;
29 kada jis paskyrė jūrai ribas,
kad jos vandenys niekad
neperžengtų jo įsakymo,
kai jis nustatė žemės pamatus.
30 Tuomet aš buvau su juo kaip jo
Patikėtinė.
Kasdien buvau jo džiaugsmas,
visad prieš jį džiūgaudama,

31 džiūgaudama jo gyvenamame
pasaulyje,
rasdama džiaugsmo žmonijoje.

32 Dabar tad, mano vaikai,
klausykite manęs;
laimingi yra tie, kurie laikosi
mano
kelių.
33 Klausykitės pamokymo ir
būkite išmintingi;
jo neatmeskite!
34 Laimingas žmogus,
kuris
manęs klauso,
ateidamas kasdien anksti prie mano
vartų,
budėdamas prie mano durų.
35 Juk kas randa mane,
randa
gyvenimą
ir gauna malonę iš VIEŠPATIES.
36 Bet kas prasilenkia su manimi, daro
sau žalą.
Visi, kurie manęs nekenčia,
myli
mirtį".

9Šeimininkė Dama Išmintis

1 Išmintis pasistatė namus,
išsikirto septynis šulus.
2 Ji prirengė vaišes,
supilstė vyną, padengė net stalą.
3 Ji išsiuntė savo tarnaites paskelbti
miesto aukštumose:
4 "Teateina čionai neišmanėliai!"
Neturintiems sveikos nuovokos ji
sako:
5 "Ateikite, valgykite mano duonos,
gerkite vyną, kurio pripilsčiau.
6 Atsisakykite nesubrendimo,
kad gyventumėte
ir eitumėte suvokimo keliu.

7 Kas pašaipūną sudraudžia,

būna
išplūstamas,
kas nedorą žmogų išbara, nukenčia.
8 Nebark pašaipūno,
nes
jis tavęs nekęs;
pabark išmintingą žmogų,
ir jis
tave mylės.
9 Šviesk išmintingą žmogų,
kad
taptų išmintingesnis,
mokyk teisųjį, kad daugiau
išmoktų.
10 Pagarbi VIEŠPATIES baimė yra
išminties pradžia
ir Šventojo pažinimas yra įžvalga.
11 Taip, per mane tavo dienos bus
padaugintos
ir metų metai prie tavo
gyvenimo pridėti.
12 Ar esi išmintingas?
Esi
išmintingas savo naudai.
Ar esi pašaipūnas?
Naštą
tik tu neši".

13 Kvailoji moteris yra nepastovi,
ji nemokša ir nieko neišmano.
14 Sėdi savo namų tarpduryje
ar ant krėslo miesto aukštumose,
15 šaukdama praeivius,
einančius tiesiai savo keliu:
16 "Neišmanėliai, užsukite čionai!"
Neturintiems sveikos nuovokos ji
sako:
17 "Vogtas vanduo yra saldus,
o duona, valgoma vogčiomis, skani".
18 Bet kvailasis nežino,
kad
ten nutįsę šešėliai, -
jos svečiai jau Šeolo gelmėse.

B. PIRMASIS SALIAMONO PATARLIŲ RINKINYS

10

1 Saliamono patarlės.
Išmintingas vaikas neša tėvui
džiaugsmą,
o paikas vaikas motinai
tik
skausmas.

2 Nedorai įgyti turtai neneša naudos,
o teisumas gelbsti nuo mirties.

3 VIEŠPATS neleis teisiajam badauti,
o nedorėliams neduos, ko trokšta.

4 Tingi ranka neša skurdą,
o darbščiųjų rankos turtą.

5 Vaikas, kuris vasarą pripildo
aruodus, yra protingas,
o vaikas, miegantis per pjūtį, neša
gėdą.

6 {VIEŠPATIES} palaiminimai yra
teisiojo galvai,
o nedorėlių burnoje slypi smurtas.
7 Teisiojo vardas bus laiminamas,
o nedorėlių vardas sutrūnys.

8 Išmintingos širdies žmogus
rūpestingai laikysis įstatymų,
o kvailai kalbantis įkliūva į bėdą.

9 Kas elgiasi dorai, tas saugiai gyvena,
o kas eina suktu keliu,
tam
blogai išeis.
10 Kas pro pirštus žiūri į kaltę,
padaro skausmo,
o žmogus, kuris atvirai išbara,
skleidžia ramybę.
11 Teisiojo burna yra gyvenimo
versmė,
o nedorėlių burnoje slypi smurtas.

12 Neapykanta sukelia vaidus,
o meilė uždengia visas kaltes.
13 Protingo žmogaus lūpose
glūdi

išmintis,
o bukapročio nugarai lieka tik lazda.

14 Išmintingieji brangina savo
žinojimą,
o kvailojo plepėjimas priartina
pavojų.

15 Turtingajam turtai yra jo tvirtovė,
o skurdžiui neturtas - jo pražūtis.

16 Teisiojo uždarbis veda į gyvenimą,
o nedorėlio pelnas - į nuodėmę.

17 Kas paiso pamokymo, eina
gyvenimo taku,
o kas atmeta įspėjimą, paklysta.

18 Melagio lūpos slepia neapykantą,
o kas apkalbas leidžia, yra kvailys.

19 Kur daug kalbama,
ten
kaltės netrūksta,
o protingo žmogaus kalba yra
santūri.

20 Teisiojo liežuvis yra rinktinis
sidabras;
nedorėlių širdis - nieko verta.

21 Teisiojo lūpos maitina daugelį,
o kvailieji miršta neturėdami
sveikos nuovokos.

22 VIEŠPATIES palaiminimas
praturtina,
triūsas negali jo padidinti.

23 Kaip kvailajam daryti pikta -
pramoga kvailajam,
taip išmintis - supratingam žmogui.

24 Ko nedorėlis bijo, tas jį užklumpa,
o ko teisieji ilgisi, tai bus jiems
suteikta.
25 Audrai praėjus, nedorėlio nebelieka,
o teisusis tveria amžinai.

26 Kaip actas dantims ir dūmai akims,
taip tingus žmogus siunčiantiems

jį su
užduotim.

27 Pagarbi Dievo baimė prailgina
gyvenimą,
bet nedorėlių metai bus sutrumpinti.

28 Teisiųjų viltis neša jiems
džiaugsmą,
o nedorėlių lūkesčiai niekais
nueina.

29 Dorajam VIEŠPATIES kelias
yra tvirtovė,
o piktadariams - pražūtis,

30 Teisusis niekad nesvyruos,
o nedorėliai neišliks krašte.

31 Iš teisiojo burnos plaukia išmintis,
o klastingas liežuvis bus išpjautas.

32 Teisiojo lūpos žino, kas gera,
nedorėlių burna - kas apgaulinga.

11

1Neteisingos svarstyklės yra pasibjaurėjimas VIEŠPAČIUI,
o sąžiningas svarstis jam
malonumas.

2 Puikybę lydi gėda,
o išmintis eina su kukliaisiais.

3 Dorųjų sąžiningumas juos veda,
o klastinguosius suktumas pražudo.

4 Atpildo dieną turtai
nepadės,
o teisumas gelbės nuo mirties.

5 Doro žmogaus teisumas išlygina jo
kelią,
o nedorėlis pargriūva per savo
nedorumą.
6 Sąžiningųjų teisumas juos gelbsti,
o klastinguosius jų kėslai pagauna.

7 Nedoro žmogaus viltys su mirtim
pražūva;
į turtus sudėta viltis niekais nueina.

8 Teisus žmogus ištraukiamas iš vargo,
o nedorėlis užima jo vietą.

9 Savo burna bedievis žmogus
kaimynui prapultis,
o teisieji išgelbstimi sumanumu.

10 Dėl teisiųjų sėkmės džiūgauja
miestas,
o nedorėliams žuvus, šaukiama iš
džiaugsmo.

11 Dorųjų laiminimu miestas
yra
statomas,
o nedorėlių burna - griaunamas.

12 Kas niekina savo kaimyną,
tam
trūksta širdies,
o protingas žmogus tyli.

13 Liežuvautojas vaikštinėja,
išplepėdamas paslaptis,
o ištikimas asmuo paslaptį laiko.

14 Kur nėra kam vadovauti, tauta žūva;
saugumą laiduoja patarėjų
gausumas.

15 Svetimam žiruoti neša žalą,
o kas atsisako tai daryti,
neturės rūpesčių.
16 Maloninga moteris - pelno
pagarbą,
{o tą, kuri nekenčia dorybės,
apgaubia gėda.
Drovus žmogus tampa
skurdžiumi},
o aršieji įsigyja turtų.

17 Žmogaus gerumas daro jam
pačiam gera,
o negailestingas žmogus
daro
sau žalą.

18 Nedoras žmogus užsidirba
apgaulingą užmokestį,

o sėjantys teisumą gauna
tikrąjį atlygį.

19 Teisumas yra gyvenimo ramstis,
o pikto ieškojimas veda į mirtį.

20 VIEŠPATS bjaurisi suktos širdies
žmogumi,
o tie, kurių elgesys be priekaišto,
jam
patinka.

21 Būk tikras - nedoras žmogus
neliks nenubaustas,
o teisiųjų palikuonys išsigelbės.

22 Kaip auksinis žiedas, įvertas
kiaulei į snukį,
tokia yra graži moteris, neturinti
sveikos nuovokos.

23 Ko teisūs žmonės trokšta,
gali
būti tik gera;
ko nedorėliai viliasi, sukelia pyktį.
24 Vieni dalija dosniai, tačiau turtėja.
o kiti šykštauja daryti, kas teisu,
ir
skursta.

25 Dosnus žmogus praturtinamas,
o kas pagirdo kitus, bus pats
pagirdytas.

26 Kas kaupia grūdų atsargas,
tą žmonės keiks,
o palaiminimas galvai to,
kuris
juos dalija.

27 Kas stengiasi daryti gera,
užsitarnaus malonės,
o kas ieško pikta, ištiks jį pikta.

28 Žmogus, kuris pasitiki savo turtais,
nuvys,
o teisieji vešės kaip žali lapai.

29 Kas kamuoja savo šeimą tas

paveldi vėją;
kvailys yra išmintingųjų vergas.

30 Teisus elgesys yra gyvenimo medis,
o smurtas atima gyvenimą.

31 Jeigu teisus žmogus žemėje gauna
savo atpildą,
juo labiau gaus jį nedorėlis ir
nusidėjėlis!

12

1Kas mielai priima pamokymą, tas mėgsta žinojimą,
bet kas niekina pamokymą, tas yra tamsuolis.
2 Geras žmogus užsitarnauja
VIEŠPATIES malonę,
o klastūnas - jo
pasmerkimą.
3 Nedorumas žmogaus nesaugo,
o teisiųjų šaknys nebus išrautos.
4 Sumani žmona yra savo vyro
vainikas,
o apsileidusi žmona -
kaip kaulų
puvinys.
5 Teisiųjų užmojai yra teisingi;
nedorėlių užmačios yra klastingos.
6 Nedorėlių žodžiai yra kruvinos
pasalos,
o doruųjų kalba juos išgelbsti.
7 Parblokšk nedorėlius, -
nieko
iš jų nelieka,
o teisių žmonių namai tvirtai stovi.
8 Už protingumą žmogus laimi
pagyrimą,
o sukto proto žmogus tik paniekos
susilaukia.
9 Geriau būti paprastu žmogumi,
turinčiu darbą,
negu išdidžiai laikytis ir
neturėt ką valgyti.
10 Teisus žmogus rūpinasi savo gyvuliais,
o nedorų žmonių širdis yra žiauri.

11 Kas dirba savo žemę, turės

duonos iki soties,
o kas vaikosi vėjų,
neturi sveikos nuovokos.
12 Nedorų žmonių tvirtovė bus
nugriauta,
o teisiųjų šaknis yra išliekanti.
13 Blogas žmogus patenka į
pinkles per savo liežuvį,
o teisus žmogus išsivaduoja iš vargo.
14 Žmogus sotinasi gėrybėmis iš savo
lūpų vaisiaus,
ir rankų darbas yra atlyginamas.

15 Kvailo žmogaus kelias jam
pačiam atrodo teisingas,
o išmintingas žmogus klauso
patarimo.
16 Kvailas žmogus tuojau parodo pyktį,
o gudrus užgaulę nutyli.
17 Kas kalba tiesą, sąžiningai liudija,
o melagingas liudytojas kalba
apgaulingai.
18 Neapgalvoti žodžiai yra kaip
kalavijo smūgiai,
o išmintingųjų liežuvis gydo.
19 Teisingos lūpos išlieka amžinai,
o melagingas liežuvis tik akimirką.

20 Apgaulė yra širdyse tų, kurie
rengia pikta,
o duodantiems taikingą
patarimą - džiaugsmas.
21 Teisaus žmogaus neištinka
jokia
žala,
o nedorėliai yra nelaimių priblokšti.
22 Melagingos lūpos yra
pasibjaurėjimas VIEŠPAČIUI,
o kas ištikimai elgiasi, jam patinka.
23 Gudrus žmogus slepia savo
išmanymą,
o kvailojo širdis skelbia savo
kvailumą.

24 Darbščioji ranka valdo,

o tingiąją reikia versti dirbti.
25 Nerimas apsunkina žmogaus širdį,
o geras žodis ją pralinksmina.
26 Teisusis duoda gerą patarimą savo
artimui,
o nedorėlių kelias klaidina.
27 Tingus žmogus niekad nekepa
sumedžiotos mėsos,
o darbštus žmogus turi brangių turtų.
28 Ant teisumo tako yra gyvenimas;
žengiant jo taku nėra mirties.

13

1Išmintingas vaikas brangina tėvo pamokymą,
o pašaipūnas nesiklauso,
kai
yra baramas.
2 Iš savo žodžių vaisių žmogus valgo
gerą valgį,
o apgaulingas žmogus alksta
darydamas niekšybes.
3 Kas saugo savo liežuvį,
apsaugo savo gyvastį,
o plepus žmogus prieina liepto galą.

4 Dykaduonis alksta ir nieko neturi,
o darbštus žmogus vaišinsis prie
turtingo stalo.
5 Teisus žmogus nekenčia melo,
o nedoras melu ir gyvena.
6 Teisumas saugo žmogų, kuris
eina doru keliu,
o nuodėmė pražudo nedorėlį.

7 Vieni dedasi turtingais,
bet
nieko neturi,
kiti dedasi vargšais, bet turi
didelius turtus.
8 Turtingas žmogus turi turtų
savo gyvasčiai išpirkti,
o vargšas niekad negirdi grasinimo.
9 Teisiųjų šviesa džiūgauja,
o nedorėlių lempa gęsta.
10 Kvailas žmogus įžūlumu sėja

vaidus,
o išmintis tenka priimantiems
patarimą.
11 Iš karto įsigyti turtai sunyks,
o kas po truputį kaupia, juos didina.
12 Atidėta viltis susargdina širdį,
o įgyvendintas troškimas
yra
gyvybės medis.
13 Kas paniekina žodį,
užsitraukia
pražūtį,
o kas gerbia įsakymą, bus
jam atlyginta.
14 Išminčiaus mokymas yra gyvenimo
šaltinis,
leidžiantis išvengti mirtinų pinklių.
15 Sveika nuovoka laimi palankumą,
o sukčių kelias veda į pražūtį.
16 Gudrus žmogus visur elgiasi
protingai,
o kvailas parodo savo kvailumą.
17 Nedoras pasiuntinys padaro vargo,
o patikimas atstovas atneša ramybę.
18 Neturtas ir gėda tam, kuris
nepaiso pamokymo,
o kas klauso įspėjimo, yra
gerbiamas.
19 Įgyvendintas troškimas -
malonus širdžiai,
o gręžtis nuo pikta -
pasibjaurėjimas kvailiems.
20 Bendrauk su išmintingu,
ir
tapsi išmintingas,
o kvailųjų bičiulis pateks į bėdą.
21 Nusidėjėliams iš paskos seka
nelaimė,
o teisiuosius pasiveja gerovė.
22 Geras žmogus palieka paveldą savo
vaikaičiams,
o nusidėjėlio turtas paskiriamas
teisiajam.
23 Bylinėjimasis suryja įdirbtą

vargšo lauką
ir neteisybė nušluoja jo buveinę.
24 Kas gailisi rykštės, nekenčia
savo vaiko,
o kas jį myli, rykšte pataiso.
25 Teisusis valgo sočiai iki valios,
nedorėlių pilvas tuščias.

14

1Išmintinga moteris statosi namus,
o kvailoji savuosius nugriauna savo
rankomis.
2 Kas dorai elgiasi, garbina VIEŠPATĮ,
o kas eina suktais keliais, jį niekina.
3 Kvailojo burnoje yra lazda jo
nugarai,
o teisaus žmogaus lūpos jį apsaugo.
4 Kur nėra jaučių, ten tuščios ėdžios;
gausi pjūtis ten, kur stiprus jautis.
5 Sąžiningas liudytojas nemeluoja,
o melagingas melais alsuoja.
6 Pašaipūnas mėgina būti sumanus,
bet negali,
o žmogus, kuris turi nuovoką,
žinojimą lengvai įgyja.
7 Laikykis atokiai nuo kvailo
žmogaus,
nes ten neišmoksi išmintingai
kalbėti.
8 Gudraus žmogaus išmintis
padeda jam protingai elgtis,
o bukapročio kvailumas jį
suklaidina.
9 Kvailiai tyčiojasi iš aukos už
nuodėmę,
o dori žmonės patiria Dievo
malonę.
10 Vien širdis pažįsta savo kartumą,
ir joks pašalietis jos džiaugsmu
negali dalytis.
11 Nedorėlių namai sunaikinami,
o teisiųjų palapinė klesti.
12 Žmogui jo kelias gali atrodyti
teisingas,

bet galų gale jis nuveda į mirtį.
13 Net kai žmogus juokiasi, jam širdį
gali skaudėti,
o džiaugsmas gali baigtis širdgėla.
14 Suktos širdies žmogus gauna, ką
elgesiu užsitarnauja,
o dosnus žmogus pjauna savo gerus
darbus.
15 Neišmanėlis tiki viskuo, ką girdi,
o gudrus žmogus apsvarsto savo
žingsnius.
16 Išmintingas žmogus yra atsargus
ir
vengia pikta,
o kvailas negali susilaikyti
ir yra
neatsargus.
17 Kas yra ūmus, kvailai pasielgia,
o sukčius yra nekenčiamas.
18 Neišmanėlių papuošalas yra
kvailumas,
o gudrieji apsivainikuoja žinojimu.
19 Blogi žmonės turi nusilenkti
geriesiems,
o nedorėliai - prie teisiųjų vartų.
20 Beturčio nemėgsta net jo artimieji,
o turtuolis turi daug bičiulių.
21 Kas niekina savo artimą, nusideda,
o gera darantis vargšui
yra
laiminamas.
22 Argi neklysta darantys pikta?
Gerumo ir ištikimybės įgyja
darantys gera.
23 Kiekvienas triūsas duoda naudos,
o vien plepėjimas veda į skurdą.
24 Išmintingųjų vainikas -
jų
sumanumas,
o kvailųjų girlianda - kvailumas.
25 Teisingas liudytojas išgelbsti
gyvastį,
o kas liudija melus, skleidžia
apgaulę.

26 Pagarbi VIEŠPATIES baimė
yra
tvirtovė,
žmogaus vaikams ji bus prieglauda.
27 Pagarbi VIEŠPATIES baimė yra
gyvenimo šaltinis,
kad žmogus galėtų išvengti
mirtinų pinklių.
28 Karaliaus didybė - gausi tauta;
be tautos valdovas yra niekas.
29 Kas lėtai supyksta, turi daug
supratimo,
o kas yra ūmaus būdo, išaukština
kvailumą.
30 Ramus protas duoda kūnui gyvastį,
o pavydas pūdo kaulus.
31 Kas skriaudžia vargšą, įžeidžia
jo
Kūrėją,
o kas pasigaili beturčio,
teikia
jam garbę.
32 Nedoras žmogus pražūva per savo
nedorumą,
o teisusis yra saugus dėl savo
dorumo.
33 Išmintis ilsisi protingo
žmogaus širdyje,
bet kvailieji jos nepažįsta.
34 Teisumas išaukština tautą,
o nuodėmė ją žemina.
35 Sumaniam tarnui suteikiama
karaliaus malonė,
niekam tikęs jo pyktį užsitraukia.

15

1Švelnus atsakymas nuramina pyktį,
o šiurkštus žodis sukelia įniršį.
2 Išmintingųjų liežuvis dalija
žinojimą,
o kvailųjų burna išlieja kvailumą.
3 Dievo akys yra visur,
jos stebi blogus ir gerus žmones.
4 Švelnus liežuvis yra gyvybės medis,

o suktas - versmė beprotybės.
5 Kvailasis niekina tėvo pamokymą,
o kreipiąs dėmesį į pataisą
yra
protingas.
6 Gero žmogaus namai pilni išteklių,
o nedoro žmogaus uždarbis
kupinas rūpesčių.

7 Teisiųjų lūpos sėja žinojimą,
o kvailųjų širdis - netiesą.
8 Nedorėlių auka VIEŠPATS bjaurisi,
o teisiųjų malda džiaugiasi.
9 Nedoro žmogaus elgesiu
VIEŠPATS bjaurisi,
o žmogų, kuris laikosi teisumo
reikalavimų, myli.
10 Sunki bausmė laukia žmogaus, kuris
atmeta kelią,
o kas paniekina pataisą, miršta.
11 Šeolas ir Prapulties vieta atviri
VIEŠPAČIUI,
juo labiau - žmonių širdys!
12 Pašaipūnas nemėgsta būti
pataisomas;
užtat į išmintinguosius nesikreips.

13 Laiminga širdis pralinksmina veidą,
o kenčianti - dvasią palaužia.
14 Protingo žmogaus širdis ieško
žinojimo,
o kvailųjų burna maitinasi
kvailumu.
15 Visos vargšo dienos yra sunkios,
o linksmaširdžiui gyvenimas - visad
šventė.
16 Geriau mažai turėti su pagarbia
VIEŠPATIES baime,
negu būti turtingam ir gyventi be
ramybės.
17 Geriau daržovių pietūs su meile,
negu riebi jautiena su neapykanta.
18 Karšto būdo žmogus vaidus sukelia,
o kantrusis ginčus nuramina.
19 Tinginio kelias apaugęs

erškėčiais,
o darbštuolio takas - lygus
vieškelis.
20 Išmintingas vaikas padaro tėvą
laimingą,
o kvailas žemina savąją motiną.
21 Kvailai elgtis smagu
tuščiagalviam žmogui,
o protingasis eina tiesiu keliu.
22 Užmojai be pasitarimo
niekais nueina,
o pasitarus su daugeliu,
jie
būna sėkmingi.
23 Žmogui malonu duoti deramą
atsakymą;
o kaip smagu girdėti tinkamą žodį!

24 Protingą žmogų gyvenimo takas veda
aukštyn,
kad išvengtų Šeolo gelmių.
25 VIEŠPATS nugriauna išpuikėlių
namus,
o našlės nuosavybės ribas išlaiko.
26 Nedoro žmogaus mintimis
VIEŠPATS bjaurisi,
o padoriųjų žodžiai jam patinka.
27 Kas iš gobšumo ieško neteisėtos
naudos, kenkia savo šeimai,
o kas nepriima kyšių, ilgai gyvens.
28 Teisus žmogus apmąsto, kaip
atsakyti,
o nedorėlių burna išpila pikta.
29 VIEŠPATS yra toli nuo nedorėlių,
o maldas teisiųjų išklauso.
30 Linksmas žvilgsnis pradžiugina
širdį,
o gera žinia duoda stiprumo
kaulams.
31 Žmogus, kurio ausis klauso
sveiko pamokymo,
bus namie tarp išmintingųjų.

32 Kas nepaiso įspėjimo, savęs
nekenčia,

o kas klauso sveiko pamokymo, įgyja
supratimo.
33 Pagarbi VIEŠPATIES baimė yra
išminties lavybos;
pirma - nusižeminimas,
paskui - garbė.

16

1Žmogus savo širdyje gali daug užsimoti,
bet ką liežuvis ištaria,
tai
yra iš VIEŠPATIES.
2 Visi žmogaus keliai gali būti jo
akyse
tyri,
o VIEŠPATS pasveria širdį.
3 Pavesk savo darbą VIEŠPAČIUI,
ir tavo užmojai bus sėkmingi.
4 VIEŠPATS padarė visa su tikslu,
net nedorėlį nelaimės dienai.
5 VIEŠPATS bjaurisi kiekviena
širdies puikybe;
žinok, tai nebus dovanota.

6 Gerumu ir ištikimybe
atsilyginama už kaltę,
o pagarbia VIEŠPATIES baime
išvengiama pikta.
7 Kai VIEŠPATS yra patenkintas
žmogaus elgesiu,
jis sutaiko su juo net jo priešus.
8 Geriau turėti mažai,
įsigyta sąžiningai,
negu dideles neteisėtas pajamas.
9 Žmogus širdyje sumano, ką jis
darys,
bet jo žingsnius valdo VIEŠPATS.

10 Nenuginčijama tiesa karaliaus
lūpose;
jo burna nenusideda, kai
nusprendžia.
11 Tikros svarstyklės ir svarstyklių
lėkštės yra VIEŠPATIES,
visi svarsčiai maišelyje jam priklauso.

12 Karaliai bjaurisi nusikaltimais,
nes sostas tvirtėja teisumu.
13 Sąžiningos lūpos yra
malonios
karaliui, -
žmogų, kuris sako tiesą, jis myli.
14 Karaliaus pyktis yra tarsi mirties
pasiuntinys,
o išmintingas žmogus gali jį
numalšinti.
15 Karaliaus šypsulys reiškia gyvenimą;
jo malonė yra kaip lietaus debesis
pavasarį.

16 Nepalyginamai geriau yra įsigyti
išminties, negu aukso!
Verčiau rinktis įsigyti įžvalgos,
negu
gauti sidabro.
17 Dorų žmonių kelias vengia pikta;
kas atsargiai žengia savo keliu,
išsaugo gyvastį.
18 Puikybė apima prieš žūtį,
įžūlumas veda į nesėkmę.
19 Geriau būti kukliam tarp vargšų,
negu dalytis grobiu su išdidžiais.
20 Kas supranta dalyką, kurio mokosi,
puikiai gyvens,
o kas pasitiki VIEŠPAČIU,
bus
laimingas.
21 Kas yra išmintingos širdies,
laikomas protingu žmogumi,
o patraukli kalba yra papildomas
laimėjimas.
22 Išmintis ją turinčiam yra
gyvenimo šaltinis,
o kvailieji išmoksta gyventi tik
kvailumu.

23 Išmintingo žmogaus širdis teikia
jo
kalbai lakumą
ir stiprina jo žodžių patrauklumą.
24 Taiklūs žodžiai yra kaip medaus

korys,
saldumas gomuriui ir sveikata
kūnui.
25 Kartais kelias gali atrodyti
žmogui tiesus,
bet galų gale jis nuveda į mirtį.
26 Triūsiančio noras už jį triūsia,
nes jo alkis jį verčia.

27 Niekšas ieško, kaip padaryti
žalos kitiems,
o jo kalba yra kaip svilinanti ugnis.
28 Piktas žmogus sukelia vaidus,
o liežuvautojas išskiria
artimus draugus.
29 Piktos valios žmogus suvilioja savo
kaimyną
ir nuveda jį negeru keliu.
30 Kas primerkia akį, tikriausiai
slapta rezga niekšybę;
kas sučiaupia lūpas, yra sumanęs
pikta.
31 Žili plaukai yra garbės vainikas,
laimėtas doru gyvenimu.

32 Geriau būti kantriu žmogumi, negu
galiūnu;
apvaldyti save yra geriau,
negu
užkariauti miestą.
33 Burtai metami į skraitą,
bet nuosprendis priklauso nuo
VIEŠPATIES.

17

1Geriau sausa pluta su ramybe, negu namai, kupini vaišių su
vaidais.
2 Sumanus tarnas valdys nemokšą sūnų
ir dalysis paveldu kaip vienas jo
brolių.

3 Tiglis - sidabrui, krosnis - auksui,
o širdį išbando VIEŠPATS.
4 Nedorėlis klauso nedorų lūpų,
o melagis pikto liežuvio.
5 Kas tyčiojasi iš vargšo, įžeidžia jo

Kūrėją;
kas juokiasi iš nelaimės,
neišvengs bausmės.
6 Vaikaičiai yra senųjų vainikas,
o vaikų pasididžiavimas - jų tėvai.
7 Kilnūs žodžiai netinka kvailajam,
dar mažiau - melas kilmingajam!
8 Duodančiam kyšis atrodo kaip kerai:
kur tik jis pasisuka, jam sekasi.
9 Kas atleidžia nuoskaudą,
puoselėja draugystę,
o kas vis primena ginčą,
atstumia draugą.
10 Protingą žmogų papeikimo
žodis
labiau paveikia,
negu šimtas smūgių kvailį.

11 Vien maištauti yra linkęs
piktas žmogus;
jam bus atsiųstas negailestingas
pasiuntinys.
12 Geriau susidurti su jauniklių
netekusia meška,
negu susitikti su kvailiu dėl
nesąmonių.
13 Kas už gera piktu atsilygina,
nelaimės iš savo namų niekad
neišvarys.
14 Kivirčo pradžia yra kaip užtvankos
atidarymas;
užtat ginčą užgniaužk dar jam
neprasidėjus.
15 Kas pateisina nedorėlį ir kas
pasmerkia teisųjį,
jais abiem lygiai bjaurisi VIEŠPATS.
16 Kokia nauda iš pinigų kvailo
žmogaus rankoje
išminčiai pirkti, jei jis proto neturi?
17 Bičiulis visados yra bičiulis,
o brolis - gimęs vargu dalytis.
18 Neprotingai elgiasi,
kas
rankas sumuša laiduoti,

kas tampa užstatu savo kaimynui.
19 Žmogus, mėgstantis nusikaltimą,
kelia
kivirčus;
kas deda namuose aukštą slenkstį,
užsitraukia nelaimę.
20 Suktos širdies žmogui nesiseka,
o kuris melagingai kalba,
įpuola į bėdą.
21 Kas pagimdo kvailį, turi vargo;
avigalvio tėvui nėra džiaugsmo.
22 Linksma širdis yra geras vaistas,
o niūri dvasia džiovina kaulus.
23 Nedoras žmogus traukia kyšį iš
skraito,
kad iškreiptų teisingumo taką.
24 Protingas žmogus žiūri į išmintį,
o kvailio akys žvalgosi po žemės
pakraščius.

25 Kvailas vaikas yra apmaudas savo
tėvui,
ir širdgėla moteriai, kuri jį
pagimdė.
26 Uždėti baudą nekaltam žmogui tikrai
neteisinga
ar nuplakti kilmingą žmogų už jo
dorumą.
27 Kas yra taupios kalbos,
tas
tikrai išmintingas,
o sveiko proto žmogus yra
santūrus.
28 Net kvailys yra laikomas
išmintingu, jei tyli;
protingu, jeigu laiku užsičiaupia.

18

1Uždaras žmogus rūpinasi tik savo įnoriais,
niekina kiekvieną sveikos
nuovokos žmogų.
2 Kvailas žmogus netrokšta suprasti,
o tetrokšta pareikšti savo nuomonę.
3 Atėjus nedorumui,

ateina ir panieka,
o su negarbe ateina ir nemalonė.
4 Žodžiai iš žmogaus burnos yra gilus
vanduo,
o išminties šaltinis - tekanti srovė.
5 Negera būti šališkam nedoro
žmogaus atžvilgiu
ir teisme nuskriausti nekaltą
žmogų.
6 Kvailio žodžiai veda į ginčą,
o jo kalba rykštės prašosi.
7 Kvailio burna yra jo pražūtis,
o jo lūpos spąstai jo gyvasčiai.
8 Liežuvautojo žodžiai yra tarsi
skanėstai, -
jie giliai nueina.

9 Žmogus, suglebęs savo darbe,
yra tikras brolis kenkėjo.
10 VIEŠPATIES vardas yra tvirtas bokštas;
teisusis gali bėgti į jį ir būti
jame
saugus.
11 Turtuolio lobis yra jo įtvirtintas
miestas;
jis tėra tarsi aukšta siena jo
vaizduotėje.
12 Žmogaus širdis puikuojasi
prieš
žūtį,
o prieš garbę eina nusižeminimas.
13 Duoti atsakymą žmogui jo
neišklausius
yra ir kvaila, ir užgaulu.
14 Gaji dvasia palaiko žmogų ligos
patale,
o kai dvasia suserga,
kas
gali ją pagydyti?
15 Protinga širdis įgyja žinojimo,
o išmintingųjų ausis jo budriai
ieško.
16 Žmogaus dovana atidaro duris
ir praskina jam kelią pas didžiūnus.

17 Tas atrodo teisus, kas pirmasis
kreipiasi į teismą,
kol ateina jo priešininkas ir
būna
apklaustas.
18 Burtų metimas išsprendžia bylas
ir nulemia ginčą tarp galingųjų.

19 Įžeistą brolį yra sunkiau laimėti,
negu stiprų miestą,
ir jo priešiškumas - kaip tvirtovės
užkardas.
20 Žmogaus pilvas pasotinamas jo
burnos vaisiais;
jis turi būti patenkintas savo lūpų
derliumi.
21 Mirtis ir gyvenimas yra liežuvio
galioje,
ir kas su juo sutaria,
valgys jo
vaisius.
22 Žmogus, kuris randa gerą žmoną,
randa laimę,
ir gauna iš VIEŠPATIES malonę.
23 Vargdienis turi kalbėti kaip
maldautojas,
o turtuolis atsako šiurkščiai.
24 Žmogus turi bičiulių laikui
praleisti,
o tikras draugas yra jam už brolį
artimesnis.

19

1Geriau vargšas, kuris dorai gyvena,
negu kvailas, kuris suktai kalba.
2 Be žinojimo net uolumas nėra geras
dalykas,
nes žmogus, kuris skuba, suklumpa.
3 Paties žmogaus kvailumas veda į
pražūtį,
tačiau jo širdis niršta ant
VIEŠPATIES.

4 Turtai sutelkia daug bičiulių,
o beturtis lieka be draugo.

5 Melagingas liudytojas neliks
nepasmerktas,
o kas sumeluoja, neišsigelbės.
6 Daugelis pataikauja kilmingam
žmogui,
o duodančiam dovaną kiekvienas yra
draugas.
7 Visi vargšo artimieji jį niekina,
o dar labiau jo vengia draugai.
Kai jų šaukiasi, jų nėra.
8 Kas įgyja išminties,
tampa sau geriausiu draugu;
kas brangina supratimą, tam seksis.
9 Melagingas liudytojas neliks
nepasmerktas,
o kas liudija melagingai, pražus.
10 Nedera, kad kvailys gyventų
prabangiai,
o dar labiau, kad vergas valdytų
didžiūnus.
11 Sumanus žmogus yra lėtas pykti,
atleisti įžeidimą jam garbė.
12 Karaliaus pyktis yra kaip liūto
riaumojimas, o jo malonė tarsi rasa ant žolės.
13 Kvailas vaikas yra neviltis tėvui,
o niurnanti žmona - nuolat
lašantis vanduo.
14 Namai ir turtas yra iš tėvų paveldas,
o sumani žmona ateina iš
VIEŠPATIES.
15 Tingumas panardina žmogų
giliai
į miegą;
apsileidėlis turi kentėti alkį.
16 Kas gerbia savo gyvastį, laikosi
įsakymo;
nesirūpinti savo elgesiu yra
mirtina klaida.
17 Kas yra dosnus vargšui,
skolina VIEŠPAČIUI, -
VIEŠPATS atmokės jam už jo gerą
darbą.
18 Savo vaiką griežtai pamokyk, nes
tai neša viltį,

bet netrokšk jo mirties.
19 Smurtingo būdo žmogus
užsitraukia bausmę;
jeigu bandytum jį gelbėti,
dalyką pablogintum.
20 Klausyk patarimo ir priimk
pamokymą,
kad ilgainiui taptum išmintingas.
21 Žmogaus širdis pilna visokių norų,
bet išsipildys tik
VIEŠPATIES užmojis.
22 Žmogiška trokšti naudos,
bet geriau būti vargšu,
negu
melagiu.
23 Pagarbi VIEŠPATIES baimė veda į
gyvenimą,
žmogus valgo ir ilsisi,
nebijodamas pikta.
24 Tinginys kiša ranką į dubenį;
bet jos net prie savo burnos
jis nepakels.
25 Apmuši pašaipūną, neišmanėlis gaus
pamoką;
pamokysi protingą žmogų,
jis
įgis žinojimo.
26 Kas blogai elgiasi su savo tėvu
ar
išvaro motiną,
yra gėdingas vaikas ir negarbė.
27 Mano vaike, jeigu nebeklausysi
pamokymo,
greitai nuklysi ir nuo to,
ką
jau esi išmokęs.

28 Niekšiškas liudytojas tyčiojasi
iš
teisingumo,
o nedorėlių burna ryja nedorybę.
29 Lazda yra parengta pašaipūnams
ir rykštės kvailių nugarai.

1Vynas yra užgaulus, svaigusis gėrimas mušeika,
kas girtas nuo jų svirduliuoja,
nėra
išmintingas.

2 Karaliaus sukeltas klaikas yra kaip
liūto riaumojimas;
kas jį supykdo, savo gyvastį stato
į pavojų.
3 Garbinga žmogui vengti ginčų,
o kiekvienas kvailys leidžiasi į
kivirčus.
4 Sėjos metu tinginys nearia;
pjūčiai atėjus, jis ieško,
bet
nieko neranda.
5 Žmogaus širdies užmojai
yra
gilūs vandenys,
o protingas žmogus gali jų semtis.
6 Daugelis laiko save geros
valios
žmonėmis,
bet kas gali rasti žmogų,
kuriuo galėtum pasitikėti?
7 Teisus žmogus dorai elgiasi, -
laimingi jo vaikai,
gavę
tokį paveldą!
8 Kai karalius atsisėda į teismo sostą,
jis gali išsijoti visa pikta savo
akimis.
9 Kas gali sakyti: "Nuvaliau savo
širdį.
Esu švarus, be nuodėmės"?
10 Dvejopais svarsčiais ir dvejopais
saikais,
abejais bjaurisi VIEŠPATS.
11 Savo veiksmais net jaunuolis parodo,
ar jo elgesys sąžiningas ir doras.
12 Ir ausį girdinčią, ir akį reginčią -
Abi jas VIEŠPATS padarė.
13 Nepamėk miego, kad netaptum
skurdžiumi;

laikyk plačiai atvertas akis,
ir
turėsi ko valgyti.
14 "Niekam verta, niekam verta", -
sako
pirkdamas,
o nueidamas didžiuojasi.
15 Yra aukso ir brangakmenių gausybė,
bet išmintingos lūpos -
brangiausias papuošalas.
16 Paimk drabužį žmogaus, žiravusio
už atėjūną;
pasilaikyk užstatą, duotą kaip laidą
už svetimšalius!
17 Duona, gauta per apgaulę, yra saldi,
bet vėliau burna taps pilna žvyro.
18 Užmojai subręsta pasitarimais,.
kariauk protingai apsvarstydamas.
19 Kas nuolat išduoda paslaptis, yra
liežuvautojas;
užtat nebendrauk su tuščiu plepiu.
20 Kas keikia savo tėvą ir motiną,
jo lempa užges visiškoje tamsoje.
21 Nuosavybė, greitai įsigyta pradžioje,
galų gale nebus palaiminta.
22 Nesakyk: "Aš atlyginsiu už pikta!"
Pasitikėk VIEŠPAČIU, ir
jis tau
padės.
23 Skirtingais svarsčiais VIEŠPATS
bjaurisi,
nesąžiningos svarstyklės yra
negeros.
24 VIEŠPATS lemia žmogaus žingsnius;
kaip tad gali žmogus suvokti savo
kelią?
25 Spąstai žmogui neapgalvotai sakyti:
"Pašventinta!"
ir paskui imti gailėtis padarius
tokį
įžadą.
26 Išmintingas karalius išsijoja
nedorėlius
ir kulia juos kuliamuoju ratu.

27 Žmogaus gyvybės alsavimas yra
VIEŠPATIES lempa,
apreiškianti visas jo būties gelmes.

28 Gerumas ir ištikimybė apsaugo
karalių,
o jo sostas yra teisumo palaikomas.
29 Jaunuoliais didžiuojamasi už jų
jėgas,
o senieji gerbiami už jų žilą galvą.
30 Mėlynės ir žaizdos yra užmokestis
už pikta,
smūgiai, siekiantys žmogaus gelmes.

21

1Karaliaus širdis yra vandens srovė VIEŠPATIES rankoje;
jis nukreipia ją, kur tik nori.
2 Ką žmogus daro, yra teisinga jo
paties akyse,
o VIEŠPATS pasveria širdį.
3 Vykdomas teisumas ir teisingumas
VIEŠPAČIUI labiau patinka
negu
auka.
4 Išpuikusios akys ir išdidi širdis -
nedorėlių lempa - yra nuodėmė.
5 Darbščiojo užmojai tikrai rodo
perteklių,
bet kas per daug skuba -
turi
nuostolį.
6 Turtai, įsigyti apgaulingu liežuviu,
yra praeinantis rūkas ir mirties
spąstai.
7 Nedorėlių plėšikavimas juos pražudo,
nes jie atsisako daryti tai,
kas
teisinga.
8 Nusikaltėlio kelias yra kreivas,
o nekaltojo elgesys doras.
9 Geriau gyventi kampe ant stogo,
negu erdviuose namuose su
priekabinga žmona.
10 Nedoro žmogaus širdis trokšta

daryti pikta,
kaimynas jo akyse malonės
neranda.
11 Kai pašaipūnas nubaudžiamas,
neišmanėlis pasimoko;
kai protingas žmogus pamokomas,
jis įgyja įžvalgos.
12 {Dievas} - Teisusis - stebi
nedorėlio namus, -
nubloškia nedorėlius į pražūtį.
13 Kas užsikemša ausis vargšo
šauksmui,
tas pats šauksis ir nebus išgirstas.
14 Slapta dovana sušvelnina pyktį,
o vogčiomis duotas kyšis -
stiprų įniršį.
15 Daryti, kas teisinga, teisiam
žmogui džiaugsmas,
o nedorėliams - pražūtis.
16 Žmogus, nuklydęs nuo sveikos
nuovokos kelio,
ilsėsis šešėlių sueigoje.
17 Kas mėgsta malonumus,
kentės skurdą;
kas mėgsta vyną ir kvepalus,
nepralobs.
18 Nedoras žmogus tampa išpirka už
teisųjį,
o apgavikas už dorąjį.
19 Geriau gyventi dykumos šalyje,
negu su irzlia ir priekabinga
žmona.
20 Išmintingas žmogus palieka
brangaus lobio ir aliejaus,
bet kvailys netrunka juos išeikvoti.
21 Kuris stengiasi daryti, kas teisu
ir
gera,
ras gyvenimą, teisumą ir pagarbą.
22 Vienas išmintingas žmogus
užpuola galiūnų miestą
ir sugriauna tvirtovę,
kuria jie
pasitiki.

23 Kas užsičiaupia burną ir
prikanda liežuvį,
apsaugo save nuo daug bėdų.
24 Išdidus įžūlus žmogus,
vadinamas "Pašaipūnu",
elgiasi su akiplėšiška puikybe.
25 Tinginio alkis jį nužudo,
nes jo rankos atsisako dirbti.
26 Per visą dieną nedorėlis geidžia,
o teisusis duoda nešykštėdamas.

27 Nedorėlių atnašaujama auka yra
pasibjaurėjimas;
dar labiau, kai atnašaujama
gėdingu tikslu.
28 Melagingas liudytojas bus
sutrikdytas,
bet kas tikrai žino, paliudys
sėkmingai.
29 Nedoras žmogus yra įžūlus,
o doras kreipia dėmesį į savo kelią.
30 Nėra nei išminties, nei supratimo,
nėra nei patarimo prieš VIEŠPATĮ.
31 Žirgas yra balnojamas mūšio dienai,
bet pergalė priklauso nuo
VIEŠPATIES.

22

1Geriau turėti gerą vardą, negu didelius turtus,
ir malonė yra verčiau, negu
sidabras ar auksas.
2 Turtuolis ir vargšas turi bendrą
ryšį:
jų abiejų Kūrėjas yra VIEŠPATS.
3 Gudrus žmogus nuvokia pavojų ir jo
vengia,
o neišmanėliai eina priekin ir
nukenčia.
4 Nusižeminimo ir pagarbios
VIEŠPATIES baimės atlygis
yra turtai, pagarba ir gyvenimas.
5 Erškėčiai ir spąstai auga ant sukto
žmogaus kelio;
atokiai nuo jo laikysis,

kas
vertina savo gyvastį.

6 Mokyk jaunuolį, kuriuo keliu
jis turėtų eiti,
jis nenukryps nuo jo, net kai
pasens.

7 Turtuolis valdo vargšus,
o kas skolinasi, tampa skolintojo
vergu.
8 Kas sėja pikta, pjaus nelaimę,
ir bausmė, kurią užsitrauks,
jį pribaigs.

9 Dosnus žmogus bus laiminamas,
nes jis dalijasi savo duona su
beturčiu.
10 Išvaryk pašaipūną, išeis nesantaika;
liausis kivirčai ir užgaulės.

11 VIEŠPATS myli tyros širdies žmogų;
patraukliai kalbantis žmogus
bičiuliu turės karalių.
12 VIEŠPATIES akys apsaugo tiesą,
bet paneigia apgaviko žodžius.
13 Tinginys: "Liūtas lauke!
Jeigu išeisiu į gatvę,
būsiu
sudraskytas!"
14 Palaidūnės burna yra gili duobė;
tas, ant kurio VIEŠPATS supyksta,
į ją įpuola.
15 Jei kvailumas įsikeroja
jaunuolio širdyje,
tik pamokymo rykštė jį išvarys.
16 Skriaudimas vargšų
norint praturtėti
ir davimas turtuoliui baigiasi neturtu.

C. IŠMINČIŲ POSAKIAI

Pratarmė

17 Išminčių žodžiai.

Palenk ausį ir klausykis mano
žodžių,

dėkis į širdį mano mokymą,
18 nes gera branginti juos širdyje
ir turėti juos nuolat ant savo lūpų.
19 Kad tu pasitikėtum VIEŠPAČIU,
aš paaiškinsiu juos šiandien tau -
taip, tau.
20 Argi neparašiau tau trisdešimties
įsakų
apie išmintingą patarimą ir
žinojimą,
21 kad pamokyčiau tave, kas
teisinga ir tikra,
ir tu galėtumei duoti tikrą
atsakymą tave siuntusiam?

Trisdešimt išminčių įsakų

22 Neskriausk vargšo,
nes
jis yra vargšas,
ir nestumdyk elgetos miesto
vartuose,
23 nes VIEŠPATS gina jų bylą
ir atima gyvastį tų,
kurie
juos skriaudžia.
24 Nesibičiuliauk su piktu žmogumi,
nebendrauk su karštakošiais,
25 kad kartais neišmoktumei jų elgesio
ir neįpultum į spąstus.
26 Nebūk žmogumi, neapgalvotai
sumušančiu rankomis,
vienu iš tų, kurie tampa užstatu
už
skolas.
27 Jeigu neturi kuo užmokėti,
bus paimta tavo lova.
28 Neperkelk ežią ženklinančio
senojo akmens,
kurį padėjo tavo protėviai.

29 Matai žmogų, turintį savo
darbo
įgūdžių?
Jis tarnaus karaliui;

paprastiems žmonėms jis netarnaus.

23

1Kai atsisėdi pietauti su valdovu, rūpestingai stebėk,
kas yra prieš tave.
2 Jeigu labai nori valgyti,
dėk peilį sau prie gerklės!
3 Nebūk godus valdovo skanėstų,
nes tai apgaulingas maistas.
4 Nenuvargink savęs norėdamas
pralobti;
turėk sveikos nuovokos liautis.
5 Vos spėji užmesti akį į turtus, -
jų
nebėra!
Juk ūmai jie bus įgavę sparnus
ir tarsi erelis nuskridę į padanges.
6 Nevalgyk šykštuolio maisto,
netrokšk jo skanėstų.
7 Juk kaip plaukas gerklėje, taip ir jis!
"Valgyk ir gerk!" - jis tau sako,
nors jo širdis nėra su tavimi.
8 Suvalgytą kąsnį išvemsi
ir burną tuščiai aušinsi mandagiais
žodžiais.
9 Nekalbėk su bukapročiu,
nes jis iš tavo protingų žodžių
tik
pasityčios.
10 Neperkelk ežią ženklinančio
senojo akmens
ir nė nesikėsink į našlaičių laukus,
11 nes jų Atpirkėjas yra galingas, -
jis apgins jų bylą prieš tave.
12 Palenk savo širdį pamokymui,
o ausis išmintingiems posakiams.
13 Nedvejok bausti vaiko -
nes nuo plakimo rykšte jis nemirs.
14 Iš tikrųjų tu turi jį plakti rykšte,
kad išgelbėtum jo gyvastį nuo Šeolo.

15 Mano vaike, jeigu tavo širdis
yra išmintinga,
ir mano širdis džiaugsis.

16 Džiūgausiu visa širdimi,
kai tavo lūpos dorai kalbės.
17 Nepavydėk savo širdyje
nusidėjėliams,
verčiau būk uolus kasdien
pagarbia VIEŠPATIES baime.
18 Iš tikrųjų tada turėsi ateitį,
ir tavo viltys nenueis niekais.
19 Klausykis tad, mano vaike,
būk
išmintingas
ir vesk savo širdį tikru keliu.
20 Nesusidėk su tais,
kurie
godžiai geria vyną,
nė su tais, kurie persivalgo mėsos.
21 Juk girtuoklis ir rijūnas taps
skurdžiais,
o dykaduoniavimas aprengia
žmogų skarmalais.
22 Klausyk tėvo, iš kurio tu gimei,
ir neniekink motinos, kai ji pasens.
23 Pirkis tiesos, neparduok jos;
pirkis išminties, pamokymo
ir supratimo.
24 Doro žmogaus tėvas yra
kupinas džiaugsmo;
laimingas bus tas, kuriam gimė
išmintingas sūnus.
25 Tebūna laimingi tavo tėvas ir motina;
tedžiūgauja ta, kuri tave pagimdė.
26 Mano vaike, duok man savo širdį,
tesilaiko tavo akys mano kelių.
27 Juk kekšė yra gili duobė,
o svetimautoja - ankštas šulinys.
28 Be to, ji tyko iš pasalų savo grobio
ir daugina neištikimųjų skaičių.
29 Kas dūsauja: "Deja!"? Kas šaukia:
"Vargas man!"?
Kas įsivėlę į vaidus? Kas skundžiasi?
Kas žaizdotas be priežasties?
Kieno miglotos akys?
30 Tų, kurie ilgai užsisėdi prie vyno,
tų, kurie eina tuštinti maišytų

vynų.
31 Nežvilgčiok į tą raudoną vyną,
kai jis švyti taurėje!
Kaip švelniai žemyn jis teka!
32 Betgi galų gale jis kanda
kaip
gyvatė
ir gelia kaip angis.
33 Tavo akys matys keistus vaizdus
ir tavo širdis kalbės kvailus niekus.
34 Tu jausiesi kaip žmogus,
miegantis plačioje jūroje,
tarsi žmogus, užmigęs burių
stiebo viršūnėje.
35 "Buvau paveiktas, - sakysi, - bet
man
neskaudėjo;
buvau sumuštas, bet to nejaučiau!
Kai tik pabusiu, ir vėl vyno
prašysiu!"

24

1Blogiems žmonėms nei pavydėk,
nei su jais bendrauti norėk,
2 nes jų širdis mąsto apie smurtą,
jų lūpos kalba apie žalą.
3 Namai yra statomi išmintimi,
sutvirtinami supratimu,
4 o žinojimu jų kambariai pripildomi
visokiausių brangių ir gražių
daiktų.
5 Būti išmintingam yra geriau, negu
būti stipriam;
žinojimas yra svarbesnis už jėgą.
6 Juk tik išmintingai vadovaujant
gali
kariauti,
o pergalė priklauso nuo daug
patarėjų.

7 Išminties posakiai yra per
gilūs
kvailiui;
prie miesto vartų jis neišsižioja.

8 Kas yra įnikęs nuolat daryti pikta,
bus pramintas sukčiumi.
9 Sukčiaus kėslas yra nuodėmė,
o pašaipūnu žmonės bjaurisi.
10 Jeigu, susidūręs su sunkumais,
netenki drąsos,
nes trūksta jėgų;
11 jeigu susilaikai gelbėti
pasmerktuosius mirti
ir apginti vedamus į žūtį;
12 jeigu sakai: "Žiūrėk, mes nieko
apie
tai nežinojome!" -
argi tas, kuris sveria širdis,
to
nepastebi?
Tas, kuris saugo tavo gyvastį, žinos
ir atlygins kiekvienam pagal
jo darbus.
13 Mano vaike, valgyk medaus,
nes jis geras,
ir medaus lašai iš korio saldūs
tavo
gomuriui.
14 Tokia, žinok, yra išmintis
tavo
gyvasčiai.
Jeigu ją įgysi, turėsi ateitį,
ir tavo troškimai nenueis niekais.

15 Nerenk pasalų kaip plėšikas
teisiojo buveinei,
nenuniokok pirkios,
kur
teisusis gyvena.
16 Juk nors teisusis septynis
kartus puola,
jis vėl atsikelia,
o nedorėlį užklumpa nelaimė.
17 Nesidžiauk, kai krinta tavo
priešas,
tenedžiūgauja tavo širdis,
kai
jis parpuola,

18 kad VIEŠPATS, tai matydamas,
nebūtų nepatenkintas tavimi
ir neatitrauktų savo pykčio nuo
tavo
priešo.
19 Nesikarščiuok dėl piktadarių,
nepavydėk nedorėliams,
20 nes nedoras žmogus neturi ateities;
nedorėlių lempa užgęsta.
21 Mano vaike, bijok VIEŠPATIES ir
gerbk karalių;
nesusidėk su tais, kurie prieš
juos maištauja,
22 nes nelaimė iš jų ateina ūmai,
ir kas gali žinoti, ar ta pražūtis
iš
vieno, ar iš kito?

D. KITI IŠMINČIŲ POSAKIAI

23 Ir šie yra išminčių posakiai:
rodyti šališkumą teisme negera.
24 Kas sako kaltam: "Tu esi nekaltas", -
tą žmonės keiks, tautos juo bjaurėsis;
25 o kas pasmerkia kaltą, tą sups
pagarba,
ant jo nužengs palaiminimas ir
gerovė.
26 Kas sąžiningai atsako,
tas bučiuoja į lūpas.
27 Atlik savo darbus lauke,
parenk, kas reikalinga, dirvoje,
tada statykis namus.
28 Neliudyk prieš savo artimą
be
rimto reikalo
ir neapgauk jo savo lūpomis.
29 Nesakyk: "Jam darysiu, ką jis
man darė.
Atmokėsiu tam žmogui už jo
darbus!"
30 Praėjau pro tinginio lauką,
pro vynuogyną žmogaus, kuris
buvo kvailas.
31 Žiūriu, jo laukas apaugęs erškėčiais,

jo žemė pilna dilgėlių
ir akmeninė tvora išgriauta.
32 Stebėjau ir dėjaus į širdį;
žvalgiausi ir pasimokiau.
33 "Truputį pamiegoti,
truputį pasnausti,
truputį rankas sudėjus pailsėti" -
34 ir neturtas užpuls tave kaip plėšikas
bei skurdas - kaip ginkluotas
karys.

E. ANTRASIS SALIAMONO PATARLIŲ RINKINYS

25

1Ir šios yra Saliamono patarlės.
Jas surinko Judo karaliaus

Hezekijo vyrai.

2 Paslėpti dalykus yra Dievo garbė,
o ištyrinėti dalykus yra karalių garbė.
3 Kaip dangaus aukštybės,
kaip
žemės gelmės,
taip karalių širdis yra neištiriama.
4 Pašalinęs nuodegas nuo sidabro,
sidabrakalys turi medžiagos indui.
5 Pašalinus nedorėlį nuo karaliaus,
jo sostas bus pagrįstas teisumu.
6 Nesiaukštink karaliaus akivaizdoje
ir neužimk didžiūnų vietos.
7 Juk geriau, kad būtų tau sakoma:
"Slinkis aukščiau!" -
negu būti pažemintam
kilmingųjų akivaizdoje.

Ką tavo akys yra mačiusios,
8 neskubėk nešti į teismą, bet pagalvok,
ką vėliau darysi, kai tavo artimas
tave sugėdins.
9 Svarstyk savo atvejį su artimu,
bet kito žmogaus paslapties
neatskleisk,
10 kad jis, tai nugirdęs,
tavęs
nesugėdintų

ir tu neįgytum blogo vardo amžinai.
11 Mintis, šmaikščiai laiku išreikšta,
yra kaip sidabru inkrustuoti
auksiniai obuoliai.
12 Kaip auksinis žiedas ar auksinė
puošmena
yra išminčiaus papeikimas
paklusniai ausiai.
13 Kaip sniego vėsumas pjūties
meto kaitroje
yra patikimas pasiuntinys jį
siuntusiam.
Jis pakelia šeimininko dvasią.
14 Kaip debesys ir vėjas, kurie
neatneša lietaus,
toks yra žmogus, kuris pažada
dovaną, bet jos neduoda.
15 Kantrumu teisėjas gali būti palenktas,
o lipšnus liežuvis gali perlaužt
kaulą.
16 Kai užtinki medaus, valgyki
tik tiek, kiek tau gana,
nes kitaip, juo persisotinus,
reikės jį išvemti.
17 Į savo kaimyno namus kojos
dažnai nekelk,
kad jam neįgristum ir neimtų tavęs
nekęsti.
18 Kaip vėzdas ar kalavijas,
ar
aštri strėlė
yra žmogus, melagingai liudijantis
prieš artimą.
19 Kaip klibąs dantis ar raiša koja
yra pasitikėjimas apgaviku
nelaimėje.

20 Kaip actas ant žaizdos
yra žmogus, dainuojantis dainas
kenčiančiai širdžiai.
Kaip kandis drabužį ar
kirmėlė medį,
taip skausmas graužia
žmogaus širdį.

21 Jei tavo priešas yra alkanas,
pavalgydink jį duona;
jei jis yra ištroškęs,
pagirdyk jį vandeniu;
22 nes taip krausi jam žarijų ant
galvos,
ir VIEŠPATS tau atlygins.
23 Šiaurys supučia lietų,
o apkalbantis liežuvis -
piktus žvilgsnius.
24 Geriau gyventi kampe ant stogo,
negu erdviuose namuose su
priekabinga žmona.
25 Kaip šaltas vanduo išdžiūvusiai

gerklei,
taip yra gera žinia iš tolimo krašto.
26 Doras žmogus, krūpčiojantis
prieš nedorėlį,
yra kaip sudrumsta versmė ar
užterštas šaltinis.
27 Negera valgyti per daug medaus
nei ieškoti vis didesnės garbės.
28 Kaip atviras miestas, be apsaugos,
toks yra žmogus, kuriam trūksta
savitvardos.

26

1Kaip sniegas vasarą ar lietus pjūties metu,
taip nevietoje yra garbė kvailiui.

2 Kaip žvirblis turi lakioti,
o
kregždė skraidyti,
taip nepelnytas prakeikimas
nenutupia.
3 Botagas arkliui, kamanos asilui,
o lazda kvailių nugarai!
4 Neatsakyk kvailiui pagal jo
kvailumą,
kad netaptumei į jį panašus.
5 Atsakyk kvailiui pagal jo kvailumą,
kad jis taptų išmintingas
savo
akyse.

6 Žmogus, kuris siunčia žinią
per
kvailį,
pjauna savo koją ir daro sau
nuostolį.
7 Patarlė kvailio burnoje
klebetuoja kaip luošo žmogaus kojos.
8 Duoti kvailiui garbės vietą
tolygu,
kaip tvirtai įrišti
akmenuką į mėtyklę.

9 Patarlė kvailio burnoje
panaši į erškėčio šaką,
mojuojamą kvailio ranka.
10 Samdyti kvailį ar girtuoklį
tas pat kaip kalaviju sužeisti
praeivius.
11 Kaip šuo vėl grįžta prie savo vėmalo,
taip kvailys kartoja savo kvailystę.
12 Ar esi matęs žmogų, kuris
tariasi esąs išmintingas?
Daugiau vilties kvailiui, negu jam!
13 "Ant kelio liūtukas! - sako
dykaduonis, -
lauke gatvėse liūtas!"
14 Durys vartosi ant savo vyrių,
o tinginys savo lovoje.
15 Tinginys kiša ranką į dubenį,
bet yra per daug pavargęs, kad
pakeltų ją sau iki burnos.
16 Tinginys tariasi esąs išmintingesnis
už septynis žmones, duodančius gerą
patarimą.

17 Praeivis, kuris kišasi į svetimą
ginčą,
yra panašus į žmogų,
griebiantį
šunį už ausų.
18 Kaip pamišėlis,
kuris leidžia mirtinus
nuodėgulius ir strėles,
19 taip elgiasi žmogus,
kuris

apgauna artimą
ir paskui sako: "Aš tik pajuokavau!"

20 Nepridedant malkų, užgęsta ugnis,
o nesant liežuvautojo, nutyla ginčas.
21 Anglys žarijoms, malkos ugniai,
o priekabingas žmogus
kivirčui užkurti.
22 Liežuvautojo žodžiai yra tarsi
skanėstai, -
jie giliai nueina.

23 Kaip glazūra, dengianti molinį indą,
tokios yra lipšnios nedoros
širdies lūpos.
24 Žmogus, kupinas neapykantos, jos
žodžiais nerodo,
bet širdyje jis slepia apgaulę.
25 Kai jo kalba yra pataikaujanti,
juo
nepasitikėk,
nes jo širdyje glūdi septynios
baisenybės;
26 nors jo neapykanta yra gudriai
paslėpta,
bet nedorumas atsivers sueigoje.
27 Kas kasa duobę {kitam},
į ją
{pats} įkris;
akmuo užrieda ant to, kuris
jį parita.
28 Melagingas liežuvis nekenčia savo
aukų,
o pataikaujanti burna veda į
pražūtį.

27

1Nesididžiuok rytdiena, nes nežinai, ką rytojus gali
atnešti.

2 Tegu kitas giria, o ne tavo
paties burna, -
kas nors kitas, o ne tavo paties
lūpos.

3 Akmuo turi svorį,

smėlis yra sunkus;
o už abu sunkesnis - kvailio
apmaudas.
4 Pyktis yra nuožmus, įtūžis
nenugalimas,
bet kas gali pavydui atsispirti?
5 Geriau atviras papeikimas,
negu slepiama meilė.
6 Draugo smūgiai siekia gero,
o priešo bučiniai yra kaip peiliai.
7 Sotus žmogus niekina medų,
o alkanam žmogui net kartus
dalykas atrodo saldus.
8 Kaip paukštis, skraidantis toli nuo
savo lizdo,
toks yra žmogus, klajojantis toli
nuo
savo namų.
9 Kaip kvepalai ir smilkalai
džiugina širdį,
taip draugo nuoširdumas stiprina
žmogaus dvasią.

10 Neužmiršk savo draugo ar
tėvo
bičiulio;
ištikus nelaimei, neik į savo brolio
namus:
"Geriau artimas kaimynas,
negu
tolimas brolis".
11 Mano vaike, įgyk išminties ir
pradžiugink mano širdį,
kad turėčiau ką atsakyti tam, kuris
iš manęs šaiposi.
12 Gudrus žmogus mato pavojų ir jo
vengia,
o neišmanėlis žengia į pavojų ir
nukenčia.

13 Paimk drabužį žmogaus,
žiravusio už atėjūną;
pasilaikyk užstatą, duotą
kaip
laidą už svetimšalius!

14 Kas keldamasis anksti rytą sveikina
garsiai savo kaimyną,
bus laikomas panašiu į žmogų, kuris
keikiasi.
15 Nuolatinis lašėjimas lietingą dieną
ir priekabinga žmona yra panašūs;
16 nutildyti ją yra kaip nutildyti vėją
ar dešine ranka pačiupti aliejų.
17 Kaip geležis paaštrina geležį,
taip žmogus paaštrina savo
artimo nuovoką.
18 Kas prižiūri figos medį,
valgo
jo vaisius,
o kas rūpinasi savo šeimininku,
susilauks pagarbos.
19 Lygiai kaip vanduo atspindi veidą,
taip vieno žmogaus širdis
atspindi kitą.
20 Šeolas ir Prapulties vieta yra
nepasotinami,
nė žmogaus akys niekad nepasisotina.
21 Kaip krosnis išbando sidabrą, o
liejykla auksą,
taip žmogus išbandomas gyrimu.

22 Nors grūstuvėje sutrintumei kvailį
grūstuvu drauge su grūdais,
kvailumo iš jo neišvarysi.

23 Rūpinkis savo kaimenėmis,
gerai prižiūrėk savo bandas;
24 nes turtai nėra amžini,
net vainikas neišlieka per
visas
kartas.
25 Kai žolė nušienauta,
atolas
pasirodo
ir pašaras - suneštas nuo kalvų
šlaitų,
26 avys parūpins tau drabužių,
o pinigų laukui pirkti - ožiai.
27 Bus pakankamai ožkų pieno
maitintis tau, -

maitinti savo šeimą
ir išlaikyti savo tarnaites.

28

1Nedorėlis bėga, nors niekas jo nesiveja,
o teisusis yra drąsus kaip liūtas.

2 Kai kraštas maištauja, jame
yra daug valdovų;
tik su protingu ir patyrusiu
žmogumi bus saugu.
3 Nedoras žmogus,
engiantis beturčius,
yra kaip siaubingas lietus,
naikinantis derlių.
4 Kas laužo įstatymą, nedorėlį giria,
o kas laikosi įstatymo, nedorėliui
priešinasi.
5 Blogi žmonės nesupranta,
ką
reiškia teisingumas,
o tie, kurie ieško VIEŠPATIES, viską
supranta.
6 Geriau vargšas žmogus, kuris
dorai gyvena,
negu nesąžiningas turtuolis.
7 Protingas vaikas laikosi įstatymo,
o bendraująs su lėbautojais
daro
gėdą savo tėvui.
8 Kas krauna turtus lupikaudamas ir
plėšdamas palūkanas,
sukaupia juos vargšų globėjo
naudai.
9 Kai žmogus atsuka kurčią ausį
įstatymui,
net jo maldos tampa
pasibjaurėtinos {Dievui}.
10 Žmogus, kuris veda dorus
žmones į blogą kelią,
pats įpuls į savo duobę,
o nekaltieji gaus didelį paveldą.
11 Turtuolis yra gudrus savo akyse,
bet įžvalgus beturtis jį

kiaurai permato.
12 Kai vyrauja dori žmonės,
viskas yra puiku,
kai nedorėliai paima viršų,
žmonės bėga slėptis.
13 Kas slepia savo kaltes,
nesusilauks sėkmės,
o kas jas išpažįsta ir nebenusikalsta, ras
gailestingumo.
14 Laimingas žmogus, kuris visad
pagarbiai bijo {Dievo},
o kas sukietina {jam} savo širdį,
pakliūva į nelaimę.
15 Kaip riaumojantis liūtas ir
ir raji
meška,
toks yra vargingos tautos valdovas.
16 Valdovas, kuriam trūksta supratimo,
nuožmiai engia,
o tas, kuris bjaurisi neteisinga
nauda, ilgai gyvens.
17 Žmogus, vejamas dėl kraujo kaltės,
bėgs iki kapo;
tenepadeda jam niekas.
18 Kas dorai elgiasi, yra saugus,
o kas eina kreivais keliais,
įpuola į Duobę.

19 Kas dirba savo žemę, turės duonos
iki soties,
o kas dykinėja, kęs neišbrendamą
skurdą.
20 Patikimą žmogų lydi gausi palaima,
o kas skuba pralobti,
neišliks be
kaltės.
21 Negera būti šališkam,
tačiau net už duonos riekę
žmogus nusikalsta.
22 Šykštuolis skuba pralobti
ir nežino, kada skurdas jį užklups.
23 Kas pataiso žmogų, galop susilauks
daugiau padėkos,
negu tas, kuris jam liežuviu

meilikauja.
24 Kas apiplėšia tėvą ar motiną ir
sako:
"Tai ne nuodėmė!" -
tas yra plėšikų sėbras.
25 Šykštuolis sukelia ginčus,
o kas pasitiki VIEŠPAČIU,
tam
seksis.
26 Kas pasitiki savo protu, yra kvailys,
o kas gyvena pagal išmintį,
tas
saugus.
27 Kas duoda vargšui,
pats
nieko nestokos,
o kas užmerkia akis, bus labai
apkeiktas.
28 Kai nedorėliai paima viršų,
žmonės bėga slėptis,
kai jie pragaišta, teisieji vėl klesti.

29

1Tas, kuris dažnai įspėtas įsižeidžia ir užsispiria,
bus staiga galutinai palaužtas.
2 Kai teisieji vyrauja, tauta džiaugiasi,
o kai nedorėliai valdo, tauta dejuoja.
3 Žmogus, mėgstantis išmintį,
neša savo tėvui laimę,
o kas bendrauja su kekšėmis,
išeikvoja savo turtą.
4 Karalius teisingumu padaro
savo
kraštą saugų,
o tas, kuris užkrauna didelius
mokesčius, jį pražudo.
5 Žmogus, kuris pataikauja savo
artimui,
spendžia pinkles jo kojoms.
6 Nedorėlis nusižengimais
patenka į spąstus,
o teisusis dainuoja ir džiaugiasi.
7 Teisusis rūpinasi beturčių teisėmis,
o nedorėlis negali tokio

rūpinimosi suprasti.
8 Pašaipūnai sukelia mieste sąmyšį,
o išmintingieji numalšina žmonių
įniršį.
9 Jei išmintingas žmogus eina su
kvailiu į teismą,
kvailys tik niršta ir juokiasi
be saiko.
10 Kraugeriai nekenčia
doro
žmogaus,
o dorieji rūpinasi jo gyvastimi.
11 Kvailys išlieja visą savo įniršį,
o išmintingas žmogus santūriai
susilaiko.
12 Jei valdovas klausosi melo,
visi jo pareigūnai taps nedori.
13 Vargšas ir jo engėjas turi bendrą
ryšį:
abiejų akims VIEŠPATS duoda
šviesos.
14 Jei karalius teisia beturčius
sąžiningai,
jo sostas bus tvirtas amžinai.
15 Rykštė ir pabarimas duoda
išminties,
bet vaikas, sau paliktas,
yra
motinos gėda.
16 Kai nedori žmonės paima viršų,
padaugėja nusikaltimų,
bet teisieji matys jų žlugimą.

17 Mokyk {rykšte} savo vaiką,
jis
tave paguos
ir tavo širdžiai duos džiaugsmo.
18 Kai nėra svajonės,
tauta
praranda savitvardą,
o tie, kurie laikosi įstatymo,
yra laimingi.
19 Tarno vien žodžiais neišprusinsi, -
nors jis ir suprastų, ką sakai,

bet nekreipia dėmesio.
20 Ar matei žmogų, skubantį
neapgalvotai kalbėti?
Daugiau galima tikėtis iš kvailio,
negu
iš jo!
21 Vergas, lepintas nuo mažens,
galų gale taps neklaužada.
22 Pikto būdo žmogus kursto ginčą,
o karštakošis padaro daug
nusikaltimų.
23 Žmogaus puikybė jį pažemins,
o nuolankios dvasios žmogus bus
pagerbtas.
24 Nekenčia savo gyvasties,
kas
sėbrauja su vagimi,
girdi nuskriaustojo keiksmą,
bet nutyli.
25 Bijoti žmonių yra spąstai,
o kas pasitiki VIEŠPAČIU,
yra
apsaugomas.
26 Daugelis ieško malonės pas valdovą,
bet tik iš VIEŠPATIES žmogus
gauna teises.
27 Nedoru žmogumi bjaurisi teisieji,
o doro kelio žmogumi bjaurisi
nedorėlis.

F. AGUR{O} ŽODŽIAI

30

1 Žodžiai Aguro, Jakės Masiečio sūnaus.

Ištarmė mirtingo žmogaus:
"Ne Dievas aš,
ne Dievas esu, kad pajėgčiau.
2 Juk esu per kvailas būti žmogumi;
net žmogiško supratimo man
trūksta.
3 Nei aš mokiausi išminties,
nei turiu Šventojo pažinimo.
4 Kas užžengė į dangų ir vėl
nužengė?

Kas pagavo vėją savo sauja?
Kas susėmė vandenis savo
drabužiu?
Kas sužymėjo žemės ribas?
Kuo jis vardu? Kuo vardu jo sūnus?
Iš tikro tu žinai!

5 Kiekvienas Dievo žodis yra
ugnimi išmėgintas!
Jis yra skydas juo pasitikintiems.
6 Nieko prie jo žodžių nepridėk,
kad jis tavęs nepapeiktų ir
nelaikytų melagiu".

G. SKAITMENINĖS PATARLĖS

7 Dviejų dalykų iš tavęs prašau,
neatsisakyk suteikti juos man dar
prieš mirtį:
8 atitolink nuo manęs vylių ir melą,
neduok man nei skurdo, nei turtų,
9 tik suteik man kasdienės duonos,
kad, būdamas sotus,
neišsiginčiau tavęs
ir nesakyčiau: "Kas yra tas
VIEŠPATS?" -
arba, būdamas skurde, nevogčiau
ir nepaniekinčiau savo Dievo vardo.

10 Neskųsk tarno jo šeimininkui,
kad tarnas tavęs nekeiktų ir tu
nenukentėtum.

11 Yra tokių, kurie keikia savo tėvus
ir neneša palaimos savo motinoms.
12 Yra tokių, kurie tariasi esą švarūs,
tačiau savo purvų nėra apsivalę.
13 Yra tokių žmonių - kokios
išpuikusios jų akys,
koks valdingas jų žvilgsnis!
14 Yra tokių žmonių,
kurių
dantys kalavijai,
kurių nasrai peiliai
šalies beturčiams, žmonijos
vargšams suryti.

15 Siurbėlė turi dvi dukteris:
"Duok!" ir "Duok!"
Trys niekad nėra sotūs,
o ketvirtas niekad nesako: "Gana".
16 Šeolas, bevaisės įsčios,
nuolat vandens trokštanti žemė
ir niekad "Gana" nesakanti ugnis.

17 Akis, kuri tyčiojasi iš savo tėvo
ir niekina savo seną motiną,
bus slėnio kranklių iškapota
ir erelio jauniklių sulesta.

18 Trys dalykai yra man perdėm
nuostabūs,
keturių iš tikrųjų negaliu suprasti:
19 kaip erelis skrenda padangėmis,
kaip žaltys šliaužia statmena uola,
kaip laivas plaukia plačia jūra
ir kaip vaikinas randa kelią su
mergina.
20 Toks yra svetimautojos elgesys:
ji pavalgo, nusišluosto burną ir
sako:
"Nieko pikto nepadariau!"
21 Trys dalykai sudrebina žemę,
keturių ji jau nebegali pakelti:
22 vergo, kai jis tampa karaliumi,
nepagydomo kvailio, kai
jis yra
sotus,
23 bjaurios moters, kai ji išteka,
ir vergės, kai ji užima
šeimininkės vietą.
24 Keturi gyviai žemėje yra maži,
bet nepaprastai išmintingi:
25 skruzdės yra bejėgė tauta,
bet apsirūpina maistu vasarą;
26 barsukai nėra galinga padermė,
tačiau statosi sau namus uolose;
27 skėriai neturi karaliaus,
bet jie leidžiasi į žygį pulkais;
28 driežą galima pagauti rankomis,
tačiau jis randa kelią į
karalių rūmus.

29 Trys gyvūnai yra didingi savo eisena,
keturi didingi savo žingsniu:
30 liūtas, žvėrių galiūnas,
niekam nenuolaidus,
31 gaidys, išdidžiai žingsniuojantis,
ožys
ir karalius, kai nėra kas jam
priešintųsi.
32 Jeigu buvai toks kvailas,
kad
įžūliai elgeisi,
ar esi buvęs pinklių spendėjas,
stabtelk ir pagalvok!
33 Juk kaip grietinę mušant
susisuka sviestas
ir kaip duodant į nosį
išsilieja
kraujas,
taip žadinant pyktį kyla vaidas.

H. LEMUEL{IO} ŽODŽIAI

31

1Masos karaliaus Lemuelio žodžiai.
Pamokymas, kurį
jam davė jo motina:

2 "Ne, mano sūnau! Ne,
mano įsčių
sūnau!
Ne, sūnau mano įžadų!
3 Nedalyk savo stiprybės moterims
nei savo jėgų karalių naikintojoms.
4 Vynas ne karaliams, Lemueli!
Ne karaliams gerti vyną
ar valdovams mėgautis svaigiuoju
gėrimu,
5 kad gerdami nepamirštų,
ką
įstatas liepia,
ir nepažeistų visų vargo
žmonių teisių.
6 Verčiau duok svaigųjį gėrimą
žūstančiam,
o vyną žmogui, kuriam

gyvenimas apkarto.
7 Tegul jie geria, teužmiršta savo
skurdą
ir tenebegalvoja apie savo nelaimę.
8 Kalbėk už tą, kuris pats už save
negali kalbėti,
ir už skurdžių teises.
9 Atverk burną! Tark teisų
nuosprendį,
gink vargšus ir beturčius!"

I. IDEALI ŽMONA

{'a} 10 Koks retas radinys sumani žmona,
brangesnė už perlus yra jos vertė!
{b} 11 Savo širdį jai patiki jos vyras,
ir turi tikrą lobį.
{g} 12 Ji gerumu atsilygina, o ne piktumu,
per visas savo gyvenimo dienas.
{d} 13 Ji pasirūpina vilnų bei linų
ir pluša įgudusiomis rankomis.
{h} 14 Kaip pirklio laivai,
ji pargabena iš toli maisto atsargas.
{v} 15 Ji keliasi, kai dar tamsu,
paskiria maistą namams
ir dienos nurodymus tarnaitėms.
{z} 16 Ji apžiūri ūkį ir jį nuperka;
iš savo rankų uždarbio įveisia vynuogyną.
{h.} 17 Ji yra apsijuosusi jėga;
stiprios yra jos rankos.
{t} 18 Ji mato, kad jos verslas klesti;
naktį jos lempa niekad neprigęsta.
{j} 19 Ji ima į rankas ratelį,
o jos pirštai stveriasi verpstės.
{k} 20 Ji dosniai duoda vargšui
ir ištiesia ranką elgetai.
{l} 21 Jai nereikia rūpintis savo šeima, kai sninga,
nes visi jos namiškiai yra šiltai aprengti.
{m} 22 Ji pati išsiaudžia antklodžių;
plona drobė ir purpuras yra jos drabužiai.
{n} 23 Jos vyras yra įžymus miesto vartuose,
kur jis sėdi tarp šalies seniūnų.
{s} 24 Ji siuva lininius drabužius ir juos parduoda;
pirkliams tiekia juostas.
{'a} 25 Stiprybė ir orumas yra jos drabužis;

su šypsniu ji žiūri į ateitį.
{p} 26 Kai atveria burną, ji kalba išmintingai,
o ant jos liežuvio malonus pamokymas.
{z.} 27 Ji atidžiai prižiūri savo šeimos elgesį,
niekad nevalgo dykaduonio duonos.
{q} 28 Pakilę jos vaikai ją giria;
jos vyras - ir jis liaupsina ją:
{r} 29 "Daug yra sumanių moterų,
bet tu viršiji jas visas!"
{š} 30 Žavumas - apgaulingas,
o grožis - rūkas;
moteris turi būti giriama
už jos pagarbią VIEŠPATIES baimę.
{t.} 31 Duokite jai atlygį už jos triūsą, -
teaidi miesto vartai jos darbų gyriumi!

KOHELETO KNYGA

A. ĮVADAS: AUTORIAUS TEIGINYS

1

1Koheleto, Dovydo sūnaus, Jeruzalės karaliaus, žodžiai.

Žmogaus triūsas beprasmis

2 Rūkų rūkas! - sako Koheletas. -
Rūkų rūkas! Viskas yra rūkas!
3 Kokia nauda žmogui iš viso jo sunkaus triūso,
kuriuo jis triūsia po saule?
4 Viena karta nueina, kita ateina,
bet žemė amžinai ta pati lieka.
5 Saulė teka ir saulė leidžiasi,
skubėdama į vietą, iš kurios pateka.
6 Vėjas pučia į pietus,
paskui sukasi šiaurės link.
Sukasi ir sukasi vėjas,
vis grįždamas į tą patį suktinį.
7 Visos upės nuolat teka į jūrą,
tačiau jūra niekad nėra pilna.
Į vietą, iš kurios išteka,
upės vėl nuteka.
8 Visi dalykai yra labiau varginantys,
negu žmogus gali apie juos pasakyti.
Akis žiūrėdama nepasisotina,
ausis girdėdama neprisipildo.

9 Kas buvo, vėl bus;
kas įvyko, vėl įvyks.
Po saule nėra nieko nauja!
10 Kartais yra dalykas, apie kurį sakoma:
"Žiūrėk, tai šis tas nauja!"
Betgi tas dalykas jau buvo
šimtmečiais prieš mus.
11 Kaip dabar neatsimenama buvusių dalykų,
taip pat ateities dienomis būsiančių dalykų
neatsimins vėliau gyvensiantys žmonės.

B. DUOMENYS IŠ GYVENIMO PATIRTIES

Iš Saliamono gyvenimo12Aš, Koheletas, buvau Izraelio karaliumi Jeruzalėje. 13Visa širdimi atsidėjau išmintingai tyrinėti ir nagrinėti visa, kas vyksta po dangumi. Kokia varginanti užduotis, kurią Dievas yra davęs žmonėms spręsti! 14Mačiau visa, kas daroma po saule. Tikėk manimi, visa yra tik rūkas ir vėjų vaikymas.

15 Kas yra kreiva,negali būti ištiesinta;
ko trūksta, negali būti priskaičiuota.

16Tariau širdyje: "Štai įsigijau didelę išmintį, didesnę už visus prieš mane gyvenusius Jeruzalėje. Mano širdis uoliai kaupė visokią išmintį ir žinojimą". 17Tačiau kai ėmiau širdimi pažinti išminties bei žinojimo prigimtį ir kvailystę bei paikystę, supratau, kad ir tai yra vėjų vaikymas.

18 Juk su didele išmintimi ateina ir daug rūpesčių;
kuo daugiau žinai, tuo labiau kankinies.

2Iš malonumų ieškojimo

1 Tariau širdyje: "Puiku! Leisiu sau mėgautis malonumais. Paragauk malonumų!" Bet, tikėk manimi, ir tai buvo trapus rūkas. 2Apie juoką sakiau: "Kvailystė!" Apie džiaugsmą: "Kas iš to?" 3Sumaniau ištirti, kaip paskatinti savo kūną vynu, nors mano širdis ir buvo užsiėmusi išmintimi; ryžausi atsiduoti kvailystei, norėdamas suprasti, ar gera tai mirtingiesiems daryti per jų keleto dienų gyvenimą po dangumi.

4Ėmiausi didelių darbų. Stačiausi namų, veisiausi vynuogynų. 5Įsirengiau sodų bei parkų ir pasisodinau juose visokių rūšių vaismedžių. 6Įsitaisiau vandens tvenkinių savo augančio miško medžiams laistyti. 7Įsigijau vergų ir vergių. Vergai gimė ir mano namuose. Turėjau taip pat ir didžiules galvijų bandas bei avių kaimenes, didesnes negu visų kitų, buvusių prieš mane Jeruzalėje. 8Susikroviau sidabro bei aukso ir karalių bei valdų turtus. Apsirūpinau dainininkais - vyrais ir moterimis, visais mirtingųjų malonumais ir daugybe sugulovių.

9Taip tapau didis. Viršijau visus, buvusius prieš mane Jeruzalėje. Be to, ir išmintis manęs nepaliko. 10Nieko, ko mano akys norėjo matyti, joms neatsakiau. Nei savo širdžiai neatsakiau jokio malonumo. Iš tikrųjų mano širdžiai suteikė malonumo visas mano triūsas, ir tai buvo atlygis už visą mano triūsą. 11Tuomet apsvarsčiau visa, ką mano rankos buvo padariusios, ir sunkų triūsą, kurį buvau įdėjęs. Tikėk manimi, visa buvo tik rūkas ir vėjų vaikymas! Nebuvo nieko naudingo po saule!

Išmintis ir kvailystė12Ėmiausi svarstyti vertindamas išmintį, kvailystę ir paikystę, nes ką darys žmogus, atėjęs po to karaliaus? Tik tai, ką karalius buvo daręs!

13 Suvokiau, kad išmintis prašoka kvailystę,
kaip šviesa kad prašoka tamsą.
14 Išmintingasis turi akis kaktoje,
bet kvailasis grabaliojasi tamsoje.

Tačiau ir žinojau, kad juodu abu ištinka toks pat likimas. 15Tariau sau širdyje: "Jeigu kvailojo likimas ištiks ir mane, kodėl tad turėčiau būti išmintingas? Kokia man iš to nauda?" Taigi suvokiau širdyje, kad ir tai yra tik rūkas! 16Juk nėra nei išmintingųjų, nei kvailųjų išliekančio atminimo, nes ateities dienomis vieni ir kiti bus užmiršti. Kaip tad gali išmintingasis lygiai taip mirti, kaip miršta kvailasis! 17Pradėjau tad bodėtis gyvenimu, nes, kas vyksta po saule, man kelia nerimą. Visa tai yra tik rūkas ir vėjų vaikymas!

Mirtis atima žmogaus triūso vaisius18Matydamas, kad turiu juos palikti žmogui, ateinančiam po manęs, bodėjausi visais savo triūso vaisiais, kuriuos buvau sukaupęs po saule. 19Kas žino, koks jis bus, ar išmintingas, ar kvailas? Tačiau jis tvarkys visus mano triūso ir išminties vaisius po saule! Taigi ir tai yra rūkas! 20Vėl mano širdis puolė į neviltį dėl visų triūso vaisių, kuriuos buvau sukaupęs po saule. 21Juk ne sykį žmogus, išmintingai triūsęs, kupinas žinojimo ir įgūdžių, turi palikti visa, ką turi, jokio darbo į tai neįdėjusiam žmogui. 22Kokia tad nauda mirtingajam iš viso jo triūso ir rūpinimosi, kurį turėjo pakelti po saule? 23Juk visos jo dienos yra kupinos skausmo ir jo užsiėmimas - apmaudas; net naktį jo širdis neturi ramybės. Ir tai yra rūkas!

24 Nieko tad nėra geresnio žmogui, kaip valgyti bei gerti ir rasti pasitenkinimo savo triūse. Net tai, pastebėjau, ateina iš Dievo rankos. 25Juk kas be jo turės ką valgyti ir ras pasitenkinimo? 26Iš tikrųjų žmogui, kuris Dievui patinka, jis suteikia išminties, žinojimo ir džiaugsmo. Bet nusidėjėliui jis uždeda vargą rinkti ir kaupti nuosavybę, kad būtų atiduota tam, kuris Dievui patinka. Ir tai yra rūkas ir vėjų gaudymas!

3Žmogaus laikai ir Dievo amžinybė

1Viskam yra metas, ir kiekvienam reikalui tinkamas laikas po dangumi.

2 Laikas gimti ir laikas mirti;
laikas sodinti ir laikas rauti, kas pasodinta.
3 Laikas žudyti ir laikas gydyti;
laikas griauti ir laikas statyti.
4 Laikas verkti ir laikas juoktis;
laikas gedėti ir laikas šokti.
5 Laikas išmėtyti akmenis ir laikas juos surinkti;
laikas glamonėtis ir laikas
nesiglamonėti.
6 Laikas ieškoti ir laikas pamesti;
laikas turėti ir laikas išmesti.
7 Laikas perplėšti ir laikas susiūti;
laikas tylėti ir laikas kalbėti.
8 Laikas mylėti ir laikas nekęsti;

laikas karui ir laikas taikai.

9Kokia tad nauda dirbančiajam iš jo triūso? 10Stebėjau užsiėmimus, kuriuos Dievas žmonėms lėmė. 11Viskas, ką jis daro, yra tinkama savo laikui. Be to, jis taip įdiegė amžinybę į jų širdį, kad žmogus negali perprasti nei pradžios, nei galo to, ką Dievas daro.

12Taip tad suvokiau, kad žmogus neturi nieko geresnio, kaip būti laimingas ir patirti malonumo savo gyvenime. 13Iš tikrųjų, kai žmogus gali valgyti, gerti ir iš savo užsiėmimo rasti pasitenkinimo, tai yra Dievo dovana. 14Suvokiau, kad visa, ką Dievas daro, išliks amžinai: nieko negalima prie to pridėti, nieko negalima nuo to atimti. Taip Dievas veikia, kad žmonės jam pagarbą jaustų. 15Tai, kas jau buvo, dabar vyksta; tai, kas dar turi būti, jau seniai yra buvę. Dievas pasirūpina tuo, kas reikalauja jo dėmesio.

Keliama atpildo problema16Be to, mačiau po saule, kad teisingumo vietoje buvo nedorybė ir teisumo vietoje buvo nedorybė. 17Širdyje sau tariau: "Ir teisuolį, ir nedorėlį teis Dievas, nes yra paskirtas laikas kiekvienam reikalui ir kiekvienam įvykiui". 18Tada apie žmones širdyje sau tariau: "Tai Dievo kelias juos ištirti ir parodyti, kad savyje jie yra tik gyvuliai. 19Juk likimas žmonių ir likimas gyvulių yra toks pat. Ir vieni, ir kiti miršta, nes jie turi tą patį gyvybės alsavimą. Žmogus neviršija gyvulio, nes abu yra nykstantis rūkas. 20Abu eina į tą pačią vietą, abu yra iš dulkių ir į dulkes jiedu abu sugrįžta. 21Kas žino, ar žmogaus gyvybės alsavimas kyla aukštyn, ar gyvulio gyvybės alsavimas nueina į žemę? 22Suvokiau tad, kad nėra nieko geresnio žmogui, kaip rasti pasitenkinimą iš savo užsiėmimo, nes tai yra jo dalia. Kas jam leis pamatyti, kas po jo bus?

4Triūsti - tuščios pastangos

1Tada ėmiausi svarstyti visus smurto veiksmus, esančius po saule. Mačiau ašaras nuskriaustųjų. Nebuvo kas juos paguostų! Iš jų engėjų rankos ateina smurtas, ir nėra kam juos paguosti! 2Mirusiuosius, jau seniai susitikusius su mirtimi, laikiau laimingesniais už tuos, kurie dar turi gyventi. 3Laimingesnis už vienus ir kitus yra tas, kuris dar nėra gimęs ir nėra matęs nedorų darbų, daromų po saule.

4Pastebėjau, kad visas triūsas ir darbo įgūdžiai kyla iš žmogaus pavydo artimui. Ir tai yra rūkas bei vėjų vaikymas!

5 {Sakoma}
kvailasis susideda rankas
ir minta savo kūnu.
6 Geriau viena sauja su poilsiu,
negu dvi saujos su triūsu
ir vėjų vaikymu!

Bičiuliai ir įpėdiniai7Mačiau dar kitą pavyzdį rūko po saule - 8vienišą žmogų be jokio bičiulio, be sūnaus ir be brolio. Tačiau visam jo triūsui nėra galo, ir jo akys nepasisotina turtais. "Kam gi triūsiu, - save jis klausia, - atsisakydamas pasitenkinimo?" Ir tai yra tuščias ir vargingas užsiėmimas!

9Dviem yra geriau negu vienam, nes jie gauna didesnį atlygį už savo triūsą. 10Jei vienas iš jų suklumpa, kitas padeda bičiuliui atsikelti. Vargas vienišam žmogui! Juk kai suklumpa, nėra kas jį pakeltų. 11Panašiai, kai dviese kartu miega, jie šildo vienas kitą. Bet kaip gali vienas miegodamas šiltai jaustis? 12Vienišą žmogų lengva įveikti, du gali vienam sėkmingai pasipriešinti. Trilinką virvę

nutraukti nelengva.

13Geriau būti jaunuoliu - vargšu, bet išmintingu, negu karaliumi - senu ir sukvailėjusiu, nebekreipiančiu dėmesio į patarimą. 14Juk pirmasis gali net iš kalėjimo išeiti, kad taptų karaliumi, o tuo tarpu pastarasis, net gimęs karaliumi, gali tapti elgeta. 15 Stebėjau visus gyvenančius po saule būriuojantis prie to jauno įpėdinio, turinčio žengti į karaliaus vietą. 16Bet neapsakoma žmonių daugybė ateityje juo visiškai nesidžiaugs. Ir tai yra rūkas ir vėjų vaikymas!

Tylint eiti į Dievo Namus17Būk apdairus, kai keli kojį į Dievo Namus. Artintis su mintimi klausytis yra geriau nei atnašauti auką, kurią kvailieji atnašauja. Juk jie nežino, kaip susilaikyti nuo pikta.

5

1Nebūk niekad skubus lūpomis, neleisk nei savo širdžiai imtis žodžio Dievo akivaizdoje, nes Dievas yra danguje, o tu esi žemėje. Būk tad taupus savo žodžiais.

2 Kaip slogučiai ateina po didelių rūpesčių,
taip kvailą šneką lydi žodžių srautas.

3Kai padarai įžadą Dievui, nedelsk jo vykdyti, nes kvailas neteikia jam malonumo. Įvykdyk, ką pažadi. 4Geriau įžado visiškai nedaryti, negu daryti įžadą ir jo nevykdyti. 5Neleisk savo lūpoms tavęs į kaltę vesti ir nesakyk Dievo atstovo akivaizdoje: "Tai buvo klaida!" Kam gi Dievas turėtų pykti ant tavęs už tuos žodžius ir sunaikinti tavo rankų darbus? 6Su sapnų gausa ateina ir tuščias rūkas bei žodžių srautas. Užtat turėk pagarbios Dievo baimės!

Priespauda7Kai kurioje nors valdoje matai vargšų priespaudą, teisių ir teisumo pažeidimą, nenustebk dėl to. Juk kiekvieną pareigūną prižiūri aukštesnis pareigūnas, o virš jų yra dar aukštesni. 8 Visa apsvarsčius - nauda kraštui, kad yra dirbamos žemės karalius.

Pinigai9Kas mėgsta pinigus, niekad nepasisotina pinigais, nei kas mėgsta turtus, - pelnu. Tai irgi rūkas! 10Kur daugėja gėrybių, ten daugėja ir jas valgančiųjų. O kur pelnas savininkui, nebent savo akis juo paganyti? 11Darbininko miegas yra saldus, ar jis mažai, ar daug valgė, bet turtuolio perteklius jam miegoti neleidžia.

12Skaudus blogis, kurį mačiau po saule, buvo šis: turtai, sukrauti savininko, mokančio didelę kainą. 13Verslas nenusisekė, ir tie turtai prarasti. Gimė jam sūnus, ir jis nebeturi nieko jam palikti. 14Kaip nuogas jis buvo atėjęs iš motinos įsčių, taip turi ir iškeliauti. Iš savo triūso vaisių jis negali nieko pasiimti neštis. 15Iš tikrųjų tai yra skaudus blogis! Kaip atėjo, taip jis ir iškeliaus. Kokia tad nauda triūsti vėjams? 16Be to, per visas savo gyvenimo dienas jis valgo tamsoje, su dideliu apmaudu, širdgėla ir pykčiu.

17Štai ką suvokiau iš tikrųjų esant gera: žmogus turėtų valgyti, gerti ir mėgautis visais savo triūso vaisiais po saule per tas suskaičiuotas gyvenimo dienas, kurias Dievas jam yra davęs. Juk tokia yra jo dalia! 18Be to, kada tik Dievas suteikia žmogui turtų ar nuosavybės, jis leidžia jam ir mėgautis jais, sutikti su savo dalia ir džiaugtis savo triūso vaisiais. Tai yra Dievo dovana! 19Toks žmogus vargu niūriai žvelgs į savo gyvenimo dienas, nes Dievas leidžia jam užsiimti savo širdies džiaugsmu.

6Ribota pasitenkinimo vertė 1 Dar yra ir kitas žmogų labai slegiantis blogis, kurį mačiau po saule.

2Dievas kartais suteikia žmogui tiek turtų, nuosavybės ir garbės, kad jam netrūksta nieko, ko jis trokšta, tačiau Dievas jam neleidžia iš to patirti malonumo. Jo vietoje svetimas žmogus patiria malonumą iš to. Tai irgi rūkas ir skaudus blogis! 3 Net jeigu žmogui gimtų šimtas vaikų ir jis gyventų daug metų, sulaukdamas senyvo amžiaus, bet jeigu jis pats savo turtais iki soties nepasinaudotų, man rodos, negyvas gimęs kūdikis būtų už jį laimingesnis. 4Nors jis tik kaip rūkas ateina ir į tamsą išeina, nors jo vardą dengia tamsa ir jis neturi kapo, 5nors jis saulės niekad nematė ir nieko nepažino, vis vien negyvas gimęs kūdikis ilsisi ramiau už aną. 6Net jeigu žmogus ir dusyk po tūkstantį metų gyventų, bet nerastų pasitenkinimo: argi neina abu į vieną, tą pačią vietą?

7Visi žmogaus triūso vaisiai yra jo burnai, tačiau jo troškimas niekad nebūna patenkintas. 8Kuo tad geriau išmintingajam negu kvailajam? Kas vargšui iš to, kad jis moka gerai apsieiti su žmonėmis? 9 Geriau tai, ką akimis matai, negu tai, ką troškimu apčiuopi. Tai irgi rūkas bei vėjų vaikymas!

C. AUTORIAUS IŠVADOS

10Kas tik įvyksta, jau seniai buvo numatyta ir buvo žinoma, kad įvyks. Žmogus tad negali ginčytis su stipresniu už save. 11Dažnai kuo daugiau žodžių, tuo daugiau rūko. Kokia tad žmogui iš to nauda? 12Kas gali žinoti, kas yra geriausia žmogaus gyvenime, per tas kelias jo gyvenimo dienas, kurios dingsta tarsi šešėlis? Arba kas gali pasakyti žmogui, kas po jo bus po saule?

7Įspėjimai

1Geras vardas vertesnis, negu kvapus aliejus,
mirties diena vertesnė už gimimo dieną.
2 Verčiau eiti į namus, kuriuose gedulas,
negu į namus, kur puotaujama,
nes toks yra kiekvieno žmogaus galas,
ir gyvieji tesideda tai į širdį.
3 Verčiau liūdėti negu juoktis,
nes po liūdnu veidu gali slėptis linksma širdis.
4 Išmintingųjų širdį patraukia gedulo namai,
o kvailųjų širdis yra pramogų namuose.
5 Verčiau klausytis išmintingo žmogaus papeikimo,
negu klausytis kvailo žmogaus pagyrimo.
6 Juk kaip erškėčiai spragsi po katilu,
taip yra ir su kvailųjų vėjavaikiškumu.
Tai irgi rūkas!
7 Iš tikrųjų priespauda
net išmintingąjį gali padaryti kvailą,
o kyšis - sugadinti širdį.

8 Reikalo galas vertesnis už jo pradžią;
kantri dvasia vertingesnė, negu išpuikusi.
9 Neskubėk supykti,
nes pyktis glaudžiasi prie kvailojo krūtinės.

10Nesakyk: "Kaip tad gali būti, kad seniau buvo geriau, negu dabar?" - nes nėra išmintinga kelti tokį klausimą.

11Išmintis yra lygiai taip vertinga, kaip yra vertingas paveldas, ir naudinga tiems, kurie mėgaujasi saule. 12Juk išminties teikiama ūksmė yra kaip pinigų ūksmė, o žinojimo nauda yra ši: išmintis ją turinčiam teikia gyvastį.

13Apsvarstyk Dievo darbą! Kas gali ištiesinti, ką jis padarė kreiva? 14Gerą dieną džiaukis gerove, o nelaimės dieną svarstyk: abi - viena ir kita - yra Dievo darbas. Taigi žmogus negali jam dėl ko nors skųstis.

Žmogus nėra tobulas15Savo trumpalaikiame gyvenime mačiau šiuos du dalykus: kartais teisus žmogus pražūva, nepaisant jo teisumo, ir kartais nedorėlis išlieka, nepaisant jo nedorumo. 16 Neperdėk būdamas teisus ir neperdėk būdamas išmintingas. Kam gi turėtum save pražudyti? 17Neperdėk būdamas nedoras ir nebūk kvailas. Kam gi turėtumei mirti prieš laiką? 18Geriausia, kad vieno laikytumeis, bet ir nuo kito rankos neatitrauktum, nes kas bijo Dievo, tam su abiem seksis.

19Išmintis yra didesnė gynyba išmintingajam, negu dešimt esančių mieste didžiūnų. 20 Iš tikrųjų nėra žemėje nė vieno žmogaus, kuris būtų taip teisus, kad tik gerai elgtųsi ir niekad nenusidėtų. 21Pagaliau nekreipk dėmesio į visa, ką žmonės kalba, kad neišgirstum savo vergą tave keikiant. 22Juk savo širdyje žinai, kad kitus dažnai esi keikęs.

Išminties ieškojimas nepatenkina23Visa tai tyriau išmintimi. Tariau: "Būsiu išmintingas". Bet išmintis liko toli nuo manęs. 24Toli yra visa, kas buvo, ir giliai giliai palaidota. Kas gali tai išaiškinti? 25Atsidėjau širdimi pažinti, ištirti, ieškoti išminties bei dalykų pagrindo, norėdamas suprasti, kad nedorumas yra kvailas, o kvailystė yra beprotystė.

26Kartesnė už mirtį man buvo patirtis su moterimi. Ji yra spąstai, jos širdis - žabangos, o rankos - pančiai. Kas patinka Dievui, tas jos išvengia, bet nusidėjėlis yra jos pagaunamas. 27Štai ką radau, sako Koheletas, kai dėjau vieną dalyką prie kito, ieškodamas jų pagrindo. 28 To dar tebeieškau, nors nesėkmingai: tik vieną žmogų iš tūkstančio užtikau {išmintingą}, bet moters tarp jų niekad neradau. 29Vien tai, tikėk manimi, atradau: Dievas padarė žmoniją dorą, bet žmonės leidosi į savo svarstymus.

8Išminčiai ir karalius

1Kas gali lygintis su išminčiumi?
Kas kitas žino, kaip paaiškinti dalykus?

"Žmogaus išmintis taip apšviečia jo veidą,
kad sušvelnėja kieti jo veido bruožai".

2Kaip esi prisiekęs Dievui, vykdyk, ką karalius įsako. 3Neskubėk išeiti iš karaliaus akivaizdos, nors tau reikalas ir labai nemalonus būtų, nes jis daro, kas tik jam patinka. 4Kadangi karaliaus žodis yra galingas, tai kas jam gali sakyti: "Kodėl taip darai?" 5Kas paklūsta įsakymui, nepatiria jokios žalos. Išminčiaus širdis žino laiką ir nuosprendį, 6nes kiekvienam dalykui yra ir laikas, ir nuosprendis. Savo didelei nelaimei žmogus 7nežino to, kas įvyks, ir kas jam gali pasakyti, kaip tai įvyks? 8Kaip žmogus negali suvaldyti vėjo ar pasilaikyti gyvybės alsavimo, taip jis negali nustatyti savo mirties dienos. Tas mūšis yra neišvengiamas, o nedorumas yra bejėgis išgelbėti savo šeimininką.

9Visus tuos dalykus suvokiau svarstydamas visa, ką žmonės po saule daro, kai žmogus užvaldo kitą

žmogų jo nenaudai.

Atpildo problema10 Arba vėl, mačiau nedorėlius, išeinančius iš šventosios Vietos ir nešamus laidoti. Tuo tarpu tie, kurie dorai elgdavosi, buvo pamiršti. Tai irgi rūkas! 11Kadangi bausmė už nedorus darbus ne tuoj ištinka, žmogaus širdis įsidrąsina daryti pikta. 12Nusidėjėlis gali daryti pikta šimtą kartų ir vis tiek, ilgai gyventi. Žinau, kad bus gera bijantiems Dievo, nes jie garbina jo Artumą, 13bet nebus gera nedorėliui. Savo dienų jis nepailgins kaip šešėlio, nes Dievo negarbina.

14Žemėje pasitaiko ir kita paklaida. Doras žmogus kartais atlyginamas pagal nedorėlio darbus, o nedorėlis kai kada atlyginamas pagal gero žmogaus darbus. Tariau, kad tai irgi yra rūkas!

15 Užtat labai vertinu malonumą. Juk žmogui po saule nėra nieko geresnio kaip valgyti, gerti ir mėgautis gyvenimu, nes tai lydės jį triūsiant per visas jo gyvenimo dienas, kurias Dievas jam suteiks po saule.

Žmogaus likimas paslaptingas 16Kai atsidėjau iš širdies mokytis išminties ir stebėti užsiėmimus, atliekamus žemėje, - apsieidamas net be miego dieną ir naktį, - 17tada pamačiau, kad visa yra Dievo darbas. Iš tikrųjų žmogus negali išaiškinti viso vyksmo po saule. Nors ir stropiai triūstų ieškodamas, jis niekaip neišaiškins. Juk išminčiai, nors ir tariasi žiną, negali to išaiškinti.

9 1Iš tikrųjų, svarstydamas visa tai širdimi, supratau, kad net teisiųjų ir išmintingųjų darbai yra Dievo rankoje. Ar tai yra meilė, ar tai yra neapykanta, žmogus nepajėgia suprasti! 2Juk toks pat likimas ištinka visus: teisųjį ir nedorėlį, gerąjį ir blogąjį, švarųjį apeigoms ir nešvarųjį, atnašaujantį auką ir neatnašaujantį aukos. Kaip dorąjį, taip ir nusidėjėlį, kaip žmogų, kuris prisiekia, taip ir žmogų, kuris bijo prisiekti. 3Tarp blogybių, vykstančių po saule, užvis blogiausia yra tai, kad toks pat likimas ištinka visus. Vadinasi, žmonių širdis yra kupina nedorumo ir, kolei jie gyvi, kvailystė tyko jų širdyje, o paskui jie nueina pas mirusiuosius! 4Iš tikrųjų, juk žmogus gyvųjų draugėje turi viltį: verčiau būti gyvu šunimi, negu negyvu liūtu! 5Juk gyvieji žino, kad jie turės mirti, o mirusieji nebežino nieko. Nebėra jiems daugiau atlygio, net jų atminimas yra užmirštas. 6Jų meilė, jų neapykanta, jų pavydas jau seniai pradingo. Niekad daugiau jie nebeturės dalies tame, kas vyksta po saule.

7Taigi eikš, su džiaugsmu valgyk savo duoną ir linksma širdimi gerk savo vyną, nes Dievas jau seniai patvirtino, ką darai. 8Tebūna tavo drabužiai visuomet šviežiai išplauti, tenestokoja tavo galva kvapaus aliejaus! 9Mėgaukis gyvenimu su žmona, kurią myli, per visas savo trapaus gyvenimo dienas, kurias jis tau po saule suteikia, - per visas savo trapias dienas! Tai yra tavo dalis gyvenime ir tame triūse, kuriuo triūsi po saule. 10Visa, ką tik tavo ranka imasi daryti, daryk visomis jėgomis, nes nebus jokios veiklos, jokių sumanymų, jokio žinojimo, jokios išminties Šeole, į kurį esi pakeliui.

11Be to, pastebėjau po saule, kad greitieji ne visuomet laimi lenktynes, narsuoliai ne visuomet nugali kovoje, išmintingieji ne visuomet užsidirba sau pragyvenimą, gudrieji ne visuomet tampa turtingi ir mokytieji ne visuomet įgyja palankumą, nes nesėkmės metas ištinka juos visus. 12Mat žmogus savo nesėkmės meto net žinoti negali. Tarsi žuvis, pagauta lemtingu tinklu, tarsi paukščiai, patekę į kilpas, taip mirtingieji būna pagauti nesėkmės, kai ji staiga juos užklumpa.

13Be to, mačiau po saule ir šį išminties atvejį. Man jis pasirodė labai reikšmingas. 14Buvo vienas mažas miestas. Nedaug jame tebuvo gyventojų. Jo užpulti atžygiavo galingas karalius. Pastatęs

aukštus apgulos bokštus, jį apsupo. 15Tame mieste gyveno beturtis išminčius. Savo išmintimi jis išgelbėjo miestą. Bet vėliau šio beturčio žmogaus niekas neatsiminė. 16Tad tariau: "Išmintis yra veiksmingesnė už pliką jėgą, tačiau beturčio žmogaus išmintis nėra vertinama ir jo žodžių nepaisoma".

17Išmintingo ramiai tartų žodžių mieliau paisoma, negu kvailių valdovo riksmo!

18Išmintis yra vertesnė už karo ginklus, bet vienui vienas sukčius daug gera sugadina.

10 1Viena negyva musė gali sugadinti kvepalų dirbėjo tepalą! Maža kvailystė nusveria išmintį ir pagarbą.

2Išmintingo žmogaus širdis veda jį į dešinę, o kvailojo į kairę. 3Kvailasis ir kelyje būdamas stokoja nuovokos, nes skelbia visiems be išimties, kad jis kvailas.

4Jei sukiltų ant tavęs valdovo pyktis, nepasitrauk iš savo vietos, nes, pykčiui aprimus, atleidžiamos didelės kaltės.

5 Mačiau po saule kitą blogį tarsi klaidą, kylančią iš paties valdovo: 6kvailystė iškelta į daugį aukštų vietų, o turtingieji turi ant žemų krėslų sėdėti. 7Mačiau raitų vergų, o didžiūnų einant pėsčiomis, tarsi jie būtų vergai.

8 Kas kasa duobę, įpuls į ją;
kas ardo akmeninę tvorą, tą įgels gyvatė.
9 Kas skaldo akmenis, tą jie sužeis;
kas kerta rąstus, tam jie sukels pavojų.
10 Jei kirvis būtų atšipęs ir žmogus prieš tai jo nepagaląstų,
reikėtų įtempti jėgas. Išmintis padeda pelnyti sėkmę.
11 Jei gyvatė įgelia dėl to, kad ji nebuvo apkerėta,
tuomet nėra jokios naudos gyvatės kerėtojui.
12 Išmintingo žmogaus žodžiai laimi jam palankumą,
o ką kvailasis sako, tai jį pražudo.
13 Jo žodžiai prasideda nesąmone,
o jo šneka baigiasi visiška kvailyste.
14 Kvailasis daugiažodžiauja!
Niekas nežino, ką ateitis atneš,
ar gali bent vienas kitam pasakyti, kas po jo įvyks?

15 Kvailojo triūsas taip jį nuvargina,
kad jis net nebežino, kaip nueiti į miestą.

16 Vargas tau, šalie, kurios karalius yra jauniklis,
kurios didžiūnai pradeda puotauti ryto metą!

17 Laiminga tu, šalie, kurios karalius yra iš kilmingųjų,
kurios didžiūnai puotauja tinkamu laiku
santūriai, ne kaip girtuokliai!

18 Dėl tingumo įlinksta sijos,
dėl tingių rankų laša į trobą.

19 Puota keliama pramogai,
vynas daro gyvenimą linksmesnį,
bet pinigai visur praverčia.

20 Net tarp savo artimųjų neniekink karaliaus,
net savo miegamajame nekeik turtuolio,
nes padangių paukščiai gali nunešti tavo balsą,
sparnuotis gali pasakyti, ką tu šnekėjai.

11 1Mesk savo duoną ant vandens, nes po daugelio dienų ją atrasi.

2 Išdalyk, ką turi, septyniems
ar net aštuoniems, nes nežinai,
kokia nelaimė gali ištikti žemę.
3 Kai debesys pritvinkę,
jie palaisto lietumi žemę;
kur tik medis kristų - į pietus ar į šiaurę,
toje vietoje, kur krinta,
ten jis ir gulės.
4 Kas žiūri vėjo, niekad nesės,
o kas stebi debesis, niekad nepjaus.
5 Lygiai kaip nežinai,
kokiu keliu ateina gyvybės alsavimas
į kaulus motinos įsčiose,
taip nežinai,
kaip Dievas elgiasi Visatoje.
6 Rytą sėk savo sėklą,
iki vakaro neleisk savo rankai ilsėtis,
nes niekad nežinai,
ar šis ar anas darbas pasiseks,
ar galbūt abu bus sėkmingi.

Gyvenimo vakarą

7 Smagi yra dienos šviesa,
malonu akims matyti saulę.
8 Taip, nors ir daugel metų žmogus gyventų,
tesimėgauja jais visais nepamiršdamas,
kad apsčiai bus ir tamsių dienų.
Tai, kas ateina, yra rūkas!
9 Džiūgauk, jaunuoli, kol esi jaunas!
Leisk savo širdžiai mėgautis
savo jaunystės dienomis.
Eik, kur veda tavo širdies troškimai,
daryk, kas patinka tavo akims,
bet žinok, kad dėl viso to
tave Dievas pašauks į teismą.

10 Išmesk rūpestį iš savo širdies,
savęs neapsunkink,
nes jaunystė ir gyvenimo aušra yra rūkas!

12

1Atsimink Kūrėją savo jaunystės dienomis,
dar skausmo dienoms neatėjus
ir tavęs dar nepasiekus metams,
apie kuriuos sakysi: "Man jie nemalonūs!"
2 Pirm negu užtemsta saulė -
šviesa, mėnulis, žvaigždės -
ir debesys, lietų nešdami, sugrįžta.
3 Tai dienai atėjus, namų sargai drebės
ir galiūnai sukniubs,
malėjos, viena po kitos, ims dykinėti,
o žvelgiantys pro langą matys tamsą.
4 Kai durys į gatvę bus uždaromos
ir girnų užesys prislopęs.
Kai paukščių giesmė vis silpnėja,
skambūs garsai aptyla.
5 Bijomasi aukštumų ir pavojų kelyje.
Kai migdolas pražysta, o žiogas vos bepasivelka
ir kapario uoga tampa bejėgė.
Kadangi žmogus eina į savo amžinuosius namus,
raudotojai būriuojasi gatvėje laukdami,
6 kol bus nutrauktas sidabrinis siūlas
ir sudaužytas aukso dubuo;
ąsotis sukultas prie šaltinio
ir vandens ratas sulaužytas prie talpyklos.
7 Dulkės sugrįš į žemę,
kaip jos kadaise buvo,
o gyvybės alsavimas sugrįš pas Dievą,
kursai jį davė.

8 Rūkų rūkas! - sako Koheletas.
Visa yra rūkas!

D. EPILOGAS: REDAKTORIAUS PASTABOS

9Koheletas buvo išmintingas žmogus. Be to, jis ir žmones mokė to, ko pats buvo išmokęs sverdamas bei tyrinėdamas, ir sudarė daug patarlių. 10Koheletas stengėsi rasti tinkamų posakių ir teisingus aiškiai užrašė.

11Išminčių posakiai yra tarsi akstinai, tarsi giliai įkaltos į akstinus vinys. Jie buvo duoti vieno mokytojo. 12O kas daugiau virš to, mano vaike, būk įspėtas! Knygos dauginamos be galo, daug mokslo nuvargina kūną.

13Visa tai išklausius, toks yra paskutinis žodis: bijok Dievo ir laikykis jo įsakymų, nes tai saisto visą žmoniją. 14Juk Dievas pašauks atsakyti už kiekvieną darbą, net slaptą - ir gerą, ir blogą.

GIESMIŲ GIESMĖS KNYGA

A. PIRMOJI GIESMĖ

1

1Gražiausioji Saliamono giesmė. 2 {Mi] Tebučiuoja jis mane
savo lūpų bučiniais!
Malonesnė tavo meilė, negu
vynas,
3 negu tavo brangiojo aliejaus kvapas!
Tavo vardas - palieti kvepalai, -
užtat tave mergaitės myli.
4 Imk mane su savimi! Skubėkime!
Vesk mane, karaliau, į savo
kambarius.

{JD} Tavimi mes džiaugsimės ir
linksminsimės,
skonėsimės tavo meile labiau negu
vynu.
Teisingai daro, kad tave myli!

5 {Mi} Esu juodbruvė, bet graži,
o Jeruzalės dukros!
Kaip Kedaro palapinės,
kaip Salmos palapinių dangos.
6 Nežiūrėkite iš aukšto į mane,
kad aš tamsiaveidė, -
saulė mane įdegino.
Mano motinos sūnūs supyko ant
manęs:
padarė mane vynuogynų
prižiūrėtoja.
Savo pačios vynuogyno
neprižiūrėjau.
7 Pasakyk tad man,
mano
tikroji meile,
kur ganai savo kaimenę,
kur guldai ją vidudienį poilsio?
Kad nebereikėtų man daugiau
klaidžioti kaip bastūnei

palei tavo draugų kaimenes.

8 {Ms} Jeigu tu nežinai vietos,
o gražiausia tarp moterų,
eik avių pėdomis
ir ganyk savo ožiukus
šalia piemenų palapinių.
9 Tu, mano meile, jaudini vyrus,
kaip kumelaitė jaudina
faraono kovos vežimų žirgus.
10 Žavūs tavo skruostai, dabinti
pintomis grandinėlėmis,
tavo kaklas - karoliais.
11 Iš aukso nukalsim tau grandinėles,
išpuošime jas sidabru.
12 {Mi} Kol karalius ilsisi savo
kambary,
mano nardas pripildo orą
kvepėjimo.
13 Mano mylimasis yra man
miros ryšulys,
prigludęs tarp mano krūtų.
14 Mano mylimasis yra man
henos žiedų puokštė
En-Gedžio vynuogių soduose.
15 {Ms} Ak, kokia tu graži,
mano
mylimoji,
ak, kokia graži esi,
tavo akys kaip balandžių!
16 {Mi} Ak, koksai tu gražus,
mano
mylimasis -
iš tikrųjų gražus!
Mūsų guolis pavėsinėje;
17 mūsų namų sijos iš kedrų,

gegnės iš kiparisų.

2

1Aš esu Šarono gėlė, slėnių lelija. 2{Ms} Kaip lelija tarp
erškėčių -
mano mylimoji tarp merginų!
3 {Mi} Kaip obelis tarp miško
medžių -

mano mylimasis tarp vaikinų.
Kaip smagu sėdėti jo paūksmėje,
ir jo vaisiai man saldūs.
4 Mane jis įvedė į pokylio menę,
ir jo ženklas viršum manęs
buvo
meilė.
5 Stiprink mane razinų tešlainiu,
atgaivink mane obuoliais,
nes aš sergu meile.
6 Jo kairė ranka buvo man
po
galva,
o dešiniąja jis mane apkabino!
7 Prisaikdinu jus, Jeruzalės dukros,
gazelėmis ar laukų stirnomis:
nebudinkite, nežadinkite meilės,
kol ji pati neprabus!

B. ANTROJI GIESMĖ

8 {Mi} Klausykis! Mano mylimasis!
Štai jis ateina,
šokinėdamas per kalnus,
liuoksėdamas per kalvas.
9 Mano mylimasis panašus į gazelę
ar jauną briedį.
Štai jis stovi už mūsų sienos,
žvelgia vidun pro langus,
bando įžiūrėti pro pinučius.
10 Mylimasis mane kalbina!
Jis
man taria:
"Kelkis, mano meile, mano
gražioji,
eikš!
11 Juk žiema jau pasibaigė,
lietūs praėjo ir nuščiuvo.
12 Žemė nuberta žiedais,
tuojau metas vynmedžius genėti,
ir purplelis jau burkuoja mūsų šalyje.
13 Figmedis augina žalias figas,
ir vynmedžių žiedai tvinsta
maloniais kvapais.
Kelkis, mano meile, mano gražioji,

eikš!
14 O mano balande uolų plyšyje,
uolos prieglobstyje,
leisk man pamatyti tavo veidą
ir išgirsti tavo balsą,
nes tavo balsas toks mielas
ir tavo veidas gražus".

15 Sugaudykit mums lapes -
tas laputes,
kenkiančias vynuogynams.
Juk mūsų vynuogynai žydi!

16 Mylimasis man, aš jam;
jis gano savo kaimenę tarp lelijų.
17 Kol atvės diena ir ištįs šešėliai,
klajok, mano mylimasis,
kaip gazelė ar jaunas briedis
ant Betero kalnų.

3

1{Mi} Savo guoly per naktis ieškojau to,
kurį myli mano širdis;
ieškojau, bet jo neradau.
2 "Turiu tad keltis ir
išvaikščioti miestą -
gatves ir aikštes, -
turiu ieškoti to,
kurį myli
mano širdis".
Ieškojau, bet jo neradau.
3 Užtikau panaktinius,
apeinančius miestą.
"Ar nematėte to,
kurį
myli mano širdis?"
4 Vos pro juos praėjusi,
radau tą, kurį myli mano širdis.
Tvirtai jį apkabinau ir nepaleidau,
kol neįsivedžiau į savo
motinos namus,
į kambarį tos, kuri mane pagimdė.
5 Prisaikdinu jus, Jeruzalės dukros,
gazelėmis ar laukų stirnomis:
nebudinkite, nežadinkite meilės,

kol ji pati neprabus!

C. TREČIOJI GIESMĖ

6 {JD} Kas ten ateina iš dykumos
tarsi dūmų stulpas,
persmelktas miros, smilkalų
ir visų kvepiančių pirklio miltelių?
7 Žiūrėk, tai Saliamono neštuvai!
Juos supa šešiasdešimt vyrų,
Izraelio galiūnų:
8 kalavijais visi ginkluoti
ir įgudę kovoti.
Prie kiekvieno juosmens kalavijas
apsiginti nuo pavojų nakties
sargyboje.
9 Karalius Saliamonas
pasidirbdino nešamą sostą
iš Libano medžių.
10 Jo šulai pasidabruoti,
atlošas paauksuotas,
o sėdynė iš raudono
vilnonio audeklo.
Vidus jo buvo su meile
Jeruzalės dukrų išdabintas.
11 Ziono dukros, išeikite ir
pasižiūrėkite
į karalių Saliamoną,
į vainiką, motinos jam uždėtą per
vestuves -
jo širdies džiaugsmo dieną.

4

1{Ms} A, kokia tu graži, mano meile, kokia tu graži!
Tavo akys kaip balandžiai,
slepiamos šydo!

Tavo garbanos plasta kaip
kaimenė ožkų,
besileidžiančių žemyn Gileado
šlaitais.

2 Tavo dantys kaip kaimenė
nukirptų avių,
lipančių iš maudyklos;
kiekviena jų turi po dvynę,

nė vienos nėra vienišos.

3 Tavo lūpos tarsi raudonas kaspinas,
o tavo burna graži.
Tavo skruostai kaip dvi granato
pusės,
slepiamos šydo.

4 Tavo kaklas tarsi Dovydo bokštas,
pastatytas ginklams laikyti.
Tūkstančiai skydų jame kabo, -
visi jie - galiūnų skydai.

5 Tavo krūtys tarsi du stirniukai -
gazelės dvyniai, -
besiganantys tarp lelijų.

6 Kol diena atvės ir ištįs šešėliai,
aš nuskubėsiu prie miros kalno,
prie smilkalų kalvos.
7 Visa tu graži, mano meile,
jokios neturi dėmės.

8 Ateik iš Libano, mano sužadėtine,
ateik iš Libano.
Nusileisk nuo Amano viršūnės,
nuo Seniro ir Hermono viršūnių,
išeik iš liūtų urvų,
iš leopardų kalnų.

9 Tu sužavėjai mano širdį,
mano sesuo sužadėtine!
Sužavėjai mano širdį
vienu savo akių žvilgsniu,
vienu savo karolių brangakmeniu.
10 Kokia graži tavo meilė,
mano sesuo sužadėtine!
Tavo meilė saldesnė už vyną,
o tavo tepalai kvapesni
už
visus kvepalus!
11 Tavo lūpos, sužadėtine,
laša
medumi,
medus ir pienas po tavo liežuviu,
o tavo drabužiai kvepia Libano
dvelksmu.

12 Mano sesuo sužadėtinė yra
uždaras sodas.
Uždaras sodas, užantspauduotas
šaltinis.
13 Tu esi malonumų sodas, kuris
želdina
granatmedžius ir geriausius vaisius;
henos gėles ir nardo žiedus,
14 nardą ir kroką,
kvapiąją nendrę ir cinamoną
su visais kvapiais medžiais;
mirą ir alaviją
su visais rinktiniais kvepalais.
15 Tu esi sodo šaltinis,
gyvojo vandens versmė
iš Libano tekančios srovės!

16 {Mi} Pabusk, šiaurės vėjau!
Atpūsk pietų vėjau!
Padvelk į mano sodą,
tepasklinda plačiai jo kvapai!

Teateina mylimasis į savo sodą,
tevalgo jo geriausius vaisius.

5

{Ms} Atėjau į savo sodą, mano sesuo sužadėtine.
Skinuosi savo mirą ir kvepalus,
valgau savo korį su medumi,
geriu savo vyną su pienu.

{JD} Valgykite, bičiuliai, gerkite!
Apsvaikite iš meilės!

D. KETVIRTOJI GIESMĖ

2 {Mi} Aš miegojau,
bet
mano širdis budėjo.
Klausyk! Mano mylimasis beldžiasi!
"Įleisk mane, mano sesuo,
mano
meile,
mano balande, mano tobuloji!
Juk mano galva permirkusi
nuo
rasos,

o garbanos nuo nakties miglos".
3 Buvau jau nusirengusi, -
kaip apsirengti man iš naujo?
Buvau jau kojas nusiplovusi, -
kaip man ir vėl jas purvinti?
4 Mano mylimasis įkišo ranką
pro skląsčio skylę,
ir mano širdis jo troško.
5 Atsikėliau atidaryti savo
mylimajam,
lašant nuo rankų mirai,
varvant nuo pirštų geriausiai mirai
ant skląsčio rankenos.
6 Atidariau savo mylimajam,
bet jis buvo nusisukęs ir nuėjęs.
Apmiriau, kad jis nuėjo!
Ieškojau, bet negalėjau rasti;
šaukiau, bet jis neatsišaukė.
7 Užtiko mane panaktiniai,
apeidami miestą;
jie sumušė ir sužeidė mane, -
tie sienų panaktiniai
atėmė man skraistę!

8 Prisaikdinu jus, Jeruzalės dukros!
Jeigu sutiksite mano mylimąjį,
pasakykite jam, kad aš sergu
iš meilės.
9 {JD} Kuo tavo mylimasis skiriasi
nuo
kitų,
o gražiausioji iš moterų?
Kuo tavo mylimasis skiriasi
nuo
kitų,
kad tu mus taip prisaikdini?

10 {Mi} Mano mylimasis visas spindi
visas saulėje įdegęs, -
jį pažinsi tarp dešimties tūkstančių.

11 Jo galva - gryno aukso,
plaukai garbanoti,
juodi kaip varnas.

12 Jo akys kaip balandžiai,

besipliuškenantys tekančio vandens
pursluose,
tupintys ant šaltinio krašto.

13 Jo skruostai tarsi lysvės kvepalų,
skleidžiančios kvapus.
Jo lūpos kaip lelijos,
iš kurių srūva mira.
14 Jo rankos kaip auksinės lazdos,
brangakmeniais nusagstytos.
Jo liemuo lyg iš dramblio kaulo,
išdabinto safyrais.

15 Jo kojos alebastro stulpai,
pastatyti ant stovų iš gryno aukso.
Jis toks didingas kaip Libanas
ir dailus tarsi jo kedrai.

16 Jo žodžiai gryna saldybė,
ir visas jis - malonumas!
O Jeruzalės dukros,
toks yra mano mylimasis,
toks yra mano numylėtinis!

6

{JD}1 Kur nuėjo tavo mylimasis, o visų moterų gražiausioji?
Kuriuo keliu pasuko tavo
mylimasis,
kad galėtume jo ieškoti
kartu
su tavimi?
2 {Mi} Mano mylimasis nusileido į savo
sodą,
prie kvapiųjų augalų lysvių,
ganyti kaimenės soduose
ir pasiskinti lelijų.
3 Aš esu mylimojo,
ir mano mylimasis yra mano.
Jis ganosi tarp lelijų.

F. PENKTOJI GIESMĖ

4 {Ms} Mano meile, tu tokia
graži kaip
Tirza,
daili kaip Jeruzalė,
pagarbią baimę kelianti kaip

pulkas su vėliavomis.
5 Nugręžk savo akis nuo manęs,
nes jos mane gniuždo!

Tavo garbanos plasta tarsi
kaimenė ožkų,
besileidžiančių žemyn Gileado
šlaitais.

6 Tavo dantys kaip kaimenė avių,
lipančių iš maudyklos;
kiekviena jų turi po dvynę,
nė vienos nėra vienišos.
7 Tavo skruostai kaip dvi
granato pusės,
slepiamos šydo.

8 Šešiasdešimt karalienių,
aštuoniasdešimt sugulovių
ir merginų be skaičiaus.
9 Tik ji viena yra mano balandė,
mano tobuloji,
tik ji viena motinos numylėtinė -
džiaugsmas tos, kuri ją pagimdė.
Merginos matė ją ir gyrė;
ir karalienės, ir sugulovės
kėlė
ją į padanges.

10 {JD} Kas yra ta, kuri sušvinta tarsi
aušra,
graži kaip mėnulis,
šviesi tartum saulė,
pagarbią baimę kelianti
lyg
pulkas su vėliavomis?

11 {Mi} Nusileidau į lazdynų miškelį
slėnio žiedų pažiūrėti, -
sužinoti, ar vynuogės jau
išsprogusios,
ar granatmedžiai jau pražydę.
12 Net nepajutau ... kaip
troškimas
įkėlė mane
į vežimą šalia mano didžiūno.

7

{JD} Sukis, sukis, mergaite iš Šulamo!
Sukis, sukis,
kad galėtume į tave pasižiūrėti!

{Ms} Kodėl norite pasižiūrėti į
Šulamo mergaitę,
šokančią tarp dviejų šokėjų eilių?
2 {JD} Kokios grakščios tavo kojos,
apautos sandalais,
didžiūno dukra!
Tavo dailios šlaunys tarsi
brangakmeniai,
nugludinti meistro rankų.
3 Tavo bamba tarsi apvali taurė,
visuomet pilna vyno.
Tavo pilvas tarsi kviečių krūva,
apsodinta lelijomis.
4 Tavo krūtys tarsi du stirniukai -
gazelės dvyniai.
5 Tavo kaklas tarsi dramblio kaulo
bokštas.
Tavo akys tarsi Hešbono tvenkiniai
prie Bat-Rabimų vartų.
Tavo nosis tarsi Libano bokštas,
žvelgiantis Damasko link.
6 Tavo galva iškyla kaip Karmelis,
tavo plaukų sruogos tarsi purpuras -
jų kasos karalių padaro belaisvį.

7 {Ms} Kokia tu graži, kokia maloni!
O meile, mano džiaugsme!
8 Esi daili kaip palmė,
o tavo krūtys kaip kekės.
9 Tariau: "Įlipsiu į palmę,
įsitversiu į jos šakas".
Tebūna tavo krūtys kaip vynuogių
kekės,
tavo alsavimas tarsi obuolių
dvelksmas,
10 o tavo lūpos kaip geriausias vynas!

{Mi} Teteka tad vynas švelniai mano
mylimajam,
bėgdamas pro lūpas ir dantis!

11 Aš priklausau mylimajam,
ir jis manęs geidžia.
12 Eikš, mano mylimasis,
skubėkime į laukus,
nakvokime kaimuose!
13 Eikime anksti į vynuogynus,
pažiūrėkime, ar vynmedžiai jau
išsprogo,
ar jų žiedai jau užmegzti,
ar granatmedžiai jau pražydo.
Ten savo meilę tau dovanosiu.
14 Mandragora jau kvepia,
patys geriausi vaisiai prie
mūsų
durų, -
tau išsaugojau, mano mylimasis,
šviežius ir džiovintus.

8

{Mi} 1O, kad tu būtum man kaip brolis,
žindęs mano motinos krūtis!
Sutikusi tave lauke, išbučiuočiau,
ir niekas man neprikaišiotų.
2 Vesčiausi tave,
parsivesčiau į savo motinos namus,
į kambarį tos, kuri mane pagimdė.
3 Duočiau tau gerti kvapaus vyno
ir savo granatų sulčių.

4 O, kad jo kairioji būtų man po galva
ir dešinioji mane apkabintų!
Prisaikdinu jus, Jeruzalės dukros:
nebudinkite ir nežadinkite meilės,
kol ji pati neprabus!

F. ŠEŠTOJI GIESMĖ

5 {JD} Kas yra ta, kuri ateina iš
dykumos,
pasirėmusi į mylimąjį?

{Ms} Po obelimi žadinau tave.
Ten tavo motina kentė gimdymo
skausmus su tavimi,
ten kentė gimdymo skausmus ta, kuri
tave pagimdė.

6 {Mi} Dėk mane kaip antspaudą ant
savo širdies,
kaip antspaudą ant savo rankos!
Juk meilė stipri kaip mirtis,
aistra nuožmi kaip Šeolas.
Jos kaitra kaip ugnies kaitra,
nenumaldoma liepsna.
7 Giliausi vandenys negali
užgesinti meilės
nei potvyniai jos paskandinti.
Jeigu žmogus siūlytų už meilę visą
savo turtą,
būtų tik paniekos vertas.

8 "Mūsų sesuo dar maža,
ir jos krūtys dar mažos.
Kaip mes padėsime savo
seseriai tą dieną,
kai ji bus pažadėta?
9 Jeigu ji yra siena,
statysime ant jos sidabrinį pylimą,
o jeigu ji yra durys,
apmušime kedro lentelėmis".

10 Aš esu siena,
ir mano krūtys yra kaip bokštai,
todėl jo akyse radau tikrą ramybę.

11 Saliamonas turėjo vynuogyną Baal-
Hamone, -
jį patikėjo prižiūrėtojams.
Kiekvienas už jo vaisius turėjo
mokėti
po tūkstantį sidabrinių.
12 Savo vynuogyną aš pati prižiūriu!
Tu, Saliamonai, gali turėtis
tą
tūkstantį,
o vaisių prižiūrėtojai du šimtus!

13 {Ms} O sodo gyventoja,
mano bičiuliai laukia tavo balso!
Leisk man jį išgirsti!
14 {Mi} Skubėk, mano mylimasis,
būk panašus į gazelę ar
jauną

briedį
kvapiuose kalnuose.

IŠMINTIES KNYGA

A. TEISUMAS IR ŽMOGAUS LIKIMAS

1Ieškoti Dievo ir vengti pikta

1Mylėkite teisumą, žemės valdovai,
būkite atviri VIEŠPAČIUI gerumu,
ieškokite jo tyra širdimi.
2 Juk suranda jį tie, kurie jo
negundo, -
jis pats apsireiškia tiems,
kurie
juo pasitiki.
3 Juk sukti svarstymai atitolina
žmones nuo Dievo,
o kai jo galybė bandoma, -
ji
apstulbina kvailius.
4 Juk išmintis niekad neis į
piktavalę sielą
nei gyvens nuodėmės pavergtame
kūne.
5 Juk šventoji auklėjimo dvasia bėgs
nuo apgaulės,
pasitrauks nuo kvailų svarstymų, -
bus ateinančios neteisybės išguita.

6 Juk išmintis yra žmogų mylinti
dvasia,
tačiau ji neatleidžia
piktažodžiautojo
nuo jo žodžių kaltės,
nes Dievas yra jo slapčiausių
minčių liudytojas, -
tikrai stebi žmogaus širdį ir
klausosi jo liežuvio.
7 Juk VIEŠPATIES dvasia
pripildo pasaulį,
ir tas, kuris visa palaiko,
žino,
ką žmogus sako,
8 užtat nė vienas, kalbantis pikta,
neliks neišgirstas,
ir neaplenks jo teisingumas.
9 Juk nedorėlio kėslai bus ištirti,

ir pranešimas apie jo žodžius
pasieks Viešpatį,
paliudydamas jo nusikaltimus.
10 Juk budri ausis girdi visa,
net niurnėjimas pakuždom
neliks neišgirstas.
11 Saugokitės tad tuščio niurnėjimo,
sulaikykite liežuvį nuo šmeižtų,
nes ir slaptai tartas žodis turi
atgarsių,
o meluojanti burna sunaikina sielą.

12 Nesipirškite mirčiai savo
gyvenimo paklydimu
nei neužsitraukite žūties savo
rankų darbais.
13 Juk Dievas mirties nepadarė
ir nesidžiaugia gyvųjų žūtimi, -
14 tam, kad būtų, jis sukūrė visa.
Visi pasaulio kūriniai savaime yra
sveiki,
jie neturi mirtinų nuodų,
Hadas žemėje neviešpatauja.
15 Juk teisumas yra nemarus.

Nedorėliai atmeta ir nemarumą, ir teisumą

16 Bet nedori žmonės darbu ir
žodžiu prisišaukė mirtį,
laikydami ją draugu,
jos ilgėjosi ir sudarė su ja sandorą,
nes jiems dera būti kartu su ja.

2

Juk jie klaidingai samprotavo, sau sakydami:
"Trumpas ir liūdnas yra mūsų
gyvenimas,
nėra jokio vaisto nuo mirties,
ir nežinoma, kad kas būtų
sugrįžęs iš kapo.
2 Juk tik atsitiktinai esame gimę
ir ilgainiui būsime tarytum
niekad nebuvę,
nes alsavimas mūsų šnervėse
tik dūmai,
o protas - žiežirba, mūsų širdies

plakimo įžiebta.
3 Kai ji užgęsta, kūnas pavirsta
pelenais,
o dvasia išsisklaido kaip skystas
oras.
4 Ilgainiui net mūsų vardas bus
užmirštas,
niekas nebeatsimins, ką mes
padarėme;
mūsų gyvastis pradings kaip
debesies likučiai
ir ištirps tarsi migla,
kurią nuveja saulės spinduliai
ir išsklaido jos šiluma.
5 Juk mūsų gyvenimas tetrunka kiek
šmėstelėjęs šešėlis,
iš mirties nėra kelio atgal;
užantspauduota, ir nė vienas
nebegrįžta".

6 "Eime tad, mėgaukimės
esamomis gėrybėmis
ir jaunatviška aistra godžiai
naudokimės kūriniais.
7 Teteka mums sočiai brangus
vynas ir kvapūs tepalai,
tedžiugina širdį kiekviena
pavasario gėlė, -
8 vainikuokimės žiedais rožių,
kol jos nevysta.
9 Niekas mūsiškių tenesišalina iš
mūsų
ūžavimo,
palikime visur savo malonumų
pėdsakus,
nes tai mūsų dalis ir mūsų
paveldas.
10 Išnaudokime neturtingą teisų
žmogų,
nesigailėkime nė našlių,
negerbkime seno ilgaamžio
žmogaus žilų plaukų.
11 Mūsų nuoga jėga tenustato,
kas

teisu,
nes kas silpna - nenaudinga".

12 "Patykokime tad teisiojo žmogaus,
nes jis mus varžo ir priešinasi
mūsų
darbams, -
prikaišioja mums nusižengimais
Įstatymui
ir kaltina mus už netikusį mūsų
auklėjimą.
13 Jis skelbiasi pažįstąs Dievą
ir save vadina VIEŠPATIES vaiku.
14 Mums jis gyvas mūsų sumanymų
priešas, -
vien jį pamačius, darosi nemalonu,
15 nes jo gyvenimo būdas ne kaip visų
žmonių
ir jo keliai labai keisti.
16 Jam mes esame lyg netikri pinigai,
ir mūsų kelių jis vengia kaip purvo.
Jis skelbia, kad teisiųjų likimas
yra
laimė,
ir giriasi, kad Dievas yra jo tėvas.
17 Pažiūrėkime tad, ar jo žodžiai yra
tikri,
sužinokime, kas jam atsitiks
sulaukus gyvenimo galo.
18 Juk jeigu teisusis yra Dievo vaikas,
Dievas padės jam, išgelbės jį iš
priešų rankos.
19 Ištikime jį užgaule ir kančia,
kad pažintume jo būdo švelnumą
ir išmėgintume jo kantrybę.
20 Pasmerkime jį gėdingai mirčiai,
nes, jo paties žodžiais tariant,
Dievas juo pasirūpins".

Nedorėliai klysta

21 Taip jie samprotavo, bet jie klydo,
nes juos apakino jųjų piktumas.
22 Jie nepažino Dievo paslapčių,
nei vilties dėjo į šventumo atlygį,

nei tikėjo nekaltų sielų garbe.
23 Juk Dievas sukūrė žmogų,
kad
būtų nemarus,
padarė jį savo amžinybės paveikslu.
24 Bet per velnio pavydą mirtis atėjo
į pasaulį,
ir jo bičiuliai draugėje tai patiria.

3Dievo užmojo paslaptys. Apie kančią

1 Betgi teisiųjų sielos yra Dievo
rankoje,
ir kančia jų nepalies.
2 Kvailų žmonių akimis atrodė, kad
jie mirė, -
jų išėjimas buvo laikomas nelaime,
3 jų kelionė iš mūsų gyvenimo -
visiška žūtimi,
tačiau jie yra ramybėje.
4 Juk net jeigu žmonių akimis
jie ir buvo nubausti,
tačiau jų viltis yra kupina
nemarumo.
5 Buvę truputį pavarginti,
jie
bus labai laimingi,
nes Dievas juos išmėgino ir rado
savęs
vertus.
6 Kaip auksą aukštakrosnėje juos
išmėgino
ir kaip deginamosios aukos atnašą
juos priėmė.
7 Jųjų aplankymo metu jie švytės;
tarsi kibirkštys šokinės po ražieną.
8 Teis tautas ir valdys žmones,
o VIEŠPATS bus jų karalius amžinai.
9 Kas juo pasitiki, supras tiesą,
ištikimieji patirs jo meilę,
nes malonė ir gailestingumas
laukia jo šventųjų,
jis rūpinasi savo išrinktaisiais.

10 O nedorėliai už savo užmačias bus

deramai nubausti,
nes jie nepaisė teisingumo ir
nusigręžė nuo VIEŠPATIES.
11 Juk kas niekais laiko išminties
drausmę, yra nelaimingas:
tuščia tokių žmonių viltis,
bevaisis jų triūsas
ir nenaudingi jų darbai;
12 jų žmonos yra kvailos,
jų vaikai niekam tikę,
jų palikuonys prakeikti.

Geriau būti bevaisei, negu gimdyti nedorą vaiką

13 Laiminga iš tikrųjų yra bevaisė
moteris, -
nekalta išlikusi
ir neteisėtos lovos nepažinusi,
nes ji bus vaisinga sielų teismo
dieną.
14 Laimingas ir tas eunuchas,
kuris nėra neteisėtai elgęsis
ar VIEŠPATĮ plūdęs,
nes jam bus suteikta ypatinga
malonė už ištikimybę
ir didžio džiaugsmo vieta
VIEŠPATIES Šventykloje.
15 Juk sąžiningo triūso vaisius yra
garbingas
ir išminties šaknis nemari.
16 O svetimautojų vaikai nesubręs,
ir neteisėtos lovos palikuonys
pražus.
17 Net jeigu ir ilgai jie gyventų,
nieku
jie bus laikomi,
ir galų gale jų senatvė bus be
garbės.
18 Jeigu jie anksti mirtų, neturės
nei
vilties,
nei paguodos teismo dieną.
19 Nedoros kartos galas yra
skausmingas.

4

1Geriau neturėti vaikų, bet būti doram, -
kadangi nemarumas įamžina
atminimą dorybės,
ją pripažįsta ir Dievas, ir žmonės.
2 Jeigu ji dabar akivaizdi,
žmonės ja seka,
o kai ji dingusi, josios ilgisi.
Pergale vainikuota ji amžinai
žygiuoja,
pergalinga varžybose dėl
kilnaus laimikio.
3 O nedorėlių jauniklių spiečius
niekam netiks,
nė vienas jų neteisėtų daigų
neįleis giliai šaknų
nei atsistos ant tvirto pagrindo.
4 Net jeigu jų šakos kuriam
laikui
ir sužaliuotų,
tačiau, būdami netvirti,
jie
svirduliuos vėjyje
ir bus viesulų audros išrauti.
5 Jų šakos ne laiku bus nulaužtos,
jų vaisiai nenaudingi,
neprinokę valgyti ir niekam netikę.
6 Iš neteisėtos lovos gimę jų vaikai
teisiami liudija savo tėvų
nedorumą.

Apie pirmalaikę mirtį

7 Bet teisusis, nors ir pirma
laiko
mirtų,
ras poilsį.
8 Juk ne ilgas gyvenimas teikia
garbingą senatvę,
ji negali būti matuojama metais.
9 Žmogaus išmintis yra jo žili
plaukai
ir gyvenimas be dėmės yra
tikra

senatvė.
10 Tapęs brangus Dievui, jis buvo jo
mylimas,
kadangi gyveno tarp nusidėjėlių,
jis
buvo paimtas.
11 Išplėštas, kad pikta neiškraipytų
jo
supratimo
ar apgaulė nesuviliotų jo sielos.
12 Juk pikto žava užtemdo tai,
kas gera,
ir negeri norai sugadina nekaltą
protą.
13 Tapęs tobulas per trumpą laiką,
jis pasiekė ilgo gyvenimo pilnatvę;
14 VIEŠPAČIUI patiko jo siela,
todėl jis išskubino jį iš nedoros
aplinkos.
Bet žmonės, tai matydami,
nesuprato,
toks dalykas neatėjo jiems į širdį.
15 Juk malonė ir gailestingumas
laukia išrinktųjų,
jis rūpinasi savo šventaisiais.

16 Miręs teisusis
pasmerks gyvenančius nusidėjėlius,
ir per trumpą laiką ištobulėjusi
jaunystė
pasmerks ilgą nedorėlio senatvę.
17 Tie žmonės mato išmintingo
žmogaus galą,
nesupranta, ką VIEŠPATS jam skyrė
ir kodėl jį apsaugojo.
18 Nedorėliai matys jį ir niekins,
bet VIEŠPATS iš jų juoksis.
19 Paskui jie bus paniekinti lavonai,
amžina pašaipa tarp mirusiųjų.
Tikrai Dievas parblokš juos
nebylius,
išplėš juos iš šaknų;
jie bus visiškai sunaikinti,
kentės širdgėlą,

pražus jų atminimas.

Nedorėliai bus teisiami

20 Jie ateis drebėdami iš baimės,
kai jų nuodėmės bus
skaičiuojamos ,
ir jų nusikaltimai pasmerks juos,
žiūrėdami jiems į akis.

5

1Tuomet teisusis iškelta galva stosis priešais savo engėjus
ir tuos, kurie niekais laikė jo
darbus.
2 Tai matydami, jie drebės baisiai
išsigandę
ir bus apstulbinti dėl netikėto
teisiojo išgelbėjimo.
3 Pilni sąžinės graužimo,
jie
kalbės tarp savųjų
ir, dejuodami iš dvasios skausmo,
sakys:
4 "Tai žmogus, kurį mes kadaise
išjuokėme
ir laikėme patyčių priežodžiu.
Kokie neišmanėliai buvome!
Jo gyvenimą laikėme pamišimu,
o jo mirtį - negarbe.
5 Kaip jis galėjo būti įskaičiuotas į
Dievo
vaikus?
Kodėl turi jis dalį tarp šventųjų?
6 Vadinasi, mes išklydome iš
tiesos
kelio,
mums nešvietė teisumo šviesa
ir neužtekėjo mums niekad saulė!
7 Sotinomės pikto ir žūties keliuose,
keliavome per neįžengiamus tyrus,
o VIEŠPATIES kelio nepaisėme.
8 Kokia nauda mums buvo iš
įžūlumo?
Ką mums atnešė turtai ir
didžiavimasis?

9 Visa tai pradingo tarsi šešėlis,
kaip pasklidęs gandas;
10 kaip laivas, plaukiantis per
kylančias bangas,
kurio nė pėdsako jam praplaukus
nelieka
nei jo kilio tako bangose
nebegalima rasti;
11 arba kaip paukščiui praskridus
nerandama jokio jo skrydžio
ženklo -
skystas oras, užgaunamas jo
sparnų kirčiais
ir praplėšiamas jo skrydžio
veržlia jėga,
sparnais plasnojant yra
perskrendamas,
o po jo skrydžio nelieka ten
jokio ženklo;
12 arba kaip, paleidus strėlę į taikinį,
oras, jos perskrostas oras,
tučtuojau vėl taip susilieja,
kad niekas neberanda strėlės tako.
13 Taip ir mes, vos gimę, išėjome
niekais,
neturėjome parodyti jokio
dorybės ženklo,
bet buvome per savo nedorumą
visiškai sunaikinti!"

14 Juk nedorėlių viltis yra lyg vėjo
nešamas usnies pūkelis,
kaip lengva šalna, audros nupūsta;
ji išblaškoma lyg dūmai vėjyje
ir išblėsta kaip vienos dienos
svečio atsiminimas.
15 Bet teisieji gyvena per amžius;
jiems atlygina VIEŠPATS, -
jais rūpinasi Aukščiausiasis.
16 Užtat jie gaus karališką vainiką
ir grožiu spindinčią karūną iš
VIEŠPATIES rankos,
nes jis globos juos savo dešine,
gins juos iš peties.

17 VIEŠPATS ginkluosis pavydžia meile
ir kūriniją pavers ginklu
savo
priešams nubausti;
18 jis užsivilks teisumą kaip šarvus
ir užsidės tikrą teisingumą
kaip
šalmą;
19 jis pasiims šventumą kaip
nenugalimą skydą,
20 perkals didelį pyktį į kalaviją,
ir Visata drauge su juo stos
prieš
neišmanėlius.
21 Taiklios žaibų strėlės išlėks,
puls taikinį iš debesų
kaip iš gerai įtempto lanko,
22 ir pilna pykčio kruša lėks kaip
iš
mėtyklės.
Juos daužys įšėlę jūros vandenys,
ir patvinusios upės užlies juos
nesigailėdamos.
23 Pakils prieš juos galingas vėjas,
ir audra vėtys juos kaip pelus.
Taip neteisingumas nuniokos visą
žemę,
ir nedorumas sugriaus
galiūnų sostus.

6Raginimas ieškoti išminties

1Klausykitės tad, karaliai,
ir supraskite;
mokykitės jūs, plačiosios žemės
viešpačiai!

2 Išgirskite jūs, kurie valdote
gyventojų mases
ir didžiuojatės tautų daugybe!
3 Juk VIEŠPATS jums davė jūsų
valdžią,
Aukščiausiasis suteikė
savarankiškumą;
jis pats tirs jūsų darbus ir tyrinės

jūsų užmojus,
4 nes, jo karalystės tarnai būdami,
jūs nevaldėte teisingai,
nesilaikėte įstatymo
ir negyvenote pagal Dievo valią.
5 Ūmai ir baisiai tad jis ateis pas jus,
nes griežtas teismas užklumpa
valdančiuosius.
6 Paprastam žmogui gali būti
atleista iš pasigailėjimo,
bet galingieji bus griežtai teisiami.
7 Juk visų Valdovas nesigūžia
nė prieš vieną,
nerodo pagarbos kieno nors
didybei,
nes jis padarė mažą ir didelį
ir visais lygiai rūpinasi,
8 bet galingiesiems parengtas
reiklus ištyrimas.
9 Jums tad, valdovai, skirti šie
mano žodžiai,
kad mokytumėtės išminties ir
nenusižengtumėte.
10 Juk tik tie bus išrinkti į
šventuosius,
kurie šventų įsakų pagarbiai laikosi;
tik tie ras paruoštą apsigynimą,
kurie bus iš jų pasimokę.
11 Dėkitės tad į širdį mano žodžius,
trokškite ir būsite pamokyti.

Kas ieško išminties, tas randa

12 Spinduliuojanti ir neblėstanti yra
išmintis,
lengvai pastebima tų, kurie ją myli,
ir surandama tų, kurie jos ieško.
13 Ji skuba atskleisti save tiems,
kurie jos trokšta.
14 Kas anksti keliasi jos ieškoti,

tas nepavargs,
nes ras ją sėdinčią prie savo durų.
15 Apie ją mąstyti yra protingiausia, -
kas dėl jos budi, greitai bus be

rūpesčio.
16 Juk ji pati eina ieškoti tų,
kurie
jos verti,
geraširdiškai jiems pasirodo
jų takuose
ir pasitinka juos prie kiekvieno jų
užmojo.

17 Išminties pradžia yra nuoširdus
noras
mokytis,
o atsidėjimas mokymuisi - meilė.
18 Meilė yra laikymasis jos įstatų,
laikymasis įstatų - nemarumo
pagrindas,
19 o nemarumas priartina žmogų prie
Dievo;
20 taigi ieškojimas išminties
paruošia karalystei.

21 Užtat jūs, tautų valdovai,
jeigu jums malonūs jūsų sostai ir
skeptrai,
gerbkite išmintį,
kad galėtumėte amžinai karaliauti.

B. SALIAMONAS IR IŠMINTIES IEŠKOJIMAS

Įžanga

22 Jums paskelbsiu, kas yra išmintis
ir kaip ji atsirado;
neslėpsiu nuo jūsų jokių paslapčių,
bet papasakosiu apie ją nuo
kūrimo pradžios,
neprasilenkdamas su tiesa,
paskleisiu jos pažinimą.
23 Žlugdančio pavydo su savimi
neimsiu,
nes jis neturi nieko bendro su
išmintimi.
24 Pasaulio išgelbėjimas -
turėti
daug išminčių,
o išmintingas karalius - tautos
gerovė.

25 Mokykitės tad iš mano žodžių, -
tai jums pravers.

7Saliamonas yra mirtingas kaip visi žmonės

1 Ir aš iš tikrųjų esu marus žmogus,
kaip visi kiti,
palikuonis pirmojo sukurto
žmogaus, žemės vaikas.
Motinos įsčiose gavau trapią
prigimtį,
2 per dešimt mėnesių - kūną ir
kraują,
iš vyro sėklos ir malonumo,
kuris lydi vedybas.
3 Ir aš vos gimęs įkvėpiau visiems
bendro oro,
atsirėmiau į tą pačią,
visiems
bendrą, žemę;
pravirkdamas išrėkiau tą patį
pirmąjį garsą, kaip visi.
4 Buvau rūpestingai auginamas
vystykluose.
5 Juk joks karalius kitokios gyvenimo
pradžios nėra turėjęs, -
6 visi panašiai ateina į gyvenimą
ir visi panašiai išeina.

Saliamono pagarba išminčiai

7 Todėl meldžiausi,
ir man buvo suteiktas supratimas,
šaukiausi {Dievo} pagalbos,
ir atėjo pas mane išminties dvasia.
8 Ją vertinau labiau, negu skeptrą
ir
sostą,
o turtus palyginti su ja laikiau
niekais.
9 Nelyginau jos net su brangakmeniu,
nes visas auksas prieš ją
tėra tik žiupsnis smilčių,
o sidabras prieš ją vien tik molis.
10 Mylėjau ją labiau už sveikatą ir
grožį,

vertinau ją daugiau negu dienos
šviesą,
nes jos spindesys niekad negęsta.
11 Drauge su ja atėjo man visa,
kas gera,
ir iš jos rankų - nesuskaičiuojami
turtai.
12 Visa tai mane džiugino,
nes išmintis mokė juos tinkamai
panaudoti,
nors ir nesupratau, kad ji buvo
jų
ištaka.
13 Atvira širdimi mokiausi ir
norom dalijuosi, -
jos turtų neslepiu.
14 Juk ji - neišsemiamas lobis
mirtingiesiems, -
visi, kas įgyja šį lobį,
laimi
draugystę su Dievu,
jos mokymo dovanomis
geriau jį pažįsta.

Išminties šaltinis yra Dievas

15 Teišmoko tad mane Dievas
išmintingo kalbėjimo
ir protavimo kaip verta man
suteiktomis dovanomis.
Juk jis pats yra ir išminties vadovas,
ir išmintinguosius pataiso.
16 Juk ir mes, ir mūsų žodžiai
esame jo rankoje,
taip pat ir visas supratimas
bei
gebėjimai.
17 Juk jis suteikė man tikrą esamų
dalykų pažinimą,
kad suvokčiau pasaulio sandarą ir
pradmenų jėgą,
18 ir laikų pradžią, ir pabaigą,
ir
vidurį,
saulėgrąžų keitimąsi ir metų

laikų seką,
19 metų laikų ratą ir žvaigždynų
išdėstymą,
20 gyvulių prigimtį ir žvėrių būdą,
vėjų galybę ir žmonių mąstyseną,
augalų rūšis ir vaistingas
šaknų savybes.
21 Sužinojau tai, kas slaptinga, ir tai,
kas aišku,
22 nes mane mokė išmintis,
visų
dalykų išradėja.

Išminties prigimtis ir savybės

Juk ji turi dvasią -
protingą, šventą, vienatinę,
visokeriopą, jaudrią, judrią,
skaidrią, tyrą, aiškią,
nepažeidžiamą, mylinčią gerumą,
įžvalgią,
23 nenugalimą, geranorišką, labdaringą,
ištikimą, saugią, ramią,
visagalę, visa prižiūrinčią
ir pripildančią visas dvasias,
protingas, tyras ir jautriausias.
24 Juk išmintis judresnė už visa, kas
juda, -
ji apgaubia visus daiktus ir
pripildo savo tyrumo.
25 Juk ji yra Dievo galybės alsavimas
ir tyras Visagalio šlovės išsiliejimas;
užtat niekas, kas sutepta, į ją
neįeina.
26 Juk ji yra amžinosios šviesos
atspindys,
kuriamosios Dievo galybės
veidrodis be dėmės
ir jo gerumo paveikslas.
27 Nors ji viena, bet gali visa aprėpti;
pati nesikeisdama, ji visa atnaujina.
Per kartų kartas ji įeina į
šventas sielas,
padarydama jas Dievo draugais ir
pranašais.

28 Juk Dievas myli tik tą,
kuris bendrauja su išmintimi.
29 Ji yra puikesnė už saulę
ir nustelbia visus žvaigždynus.
Palyginta su dienos šviesa,
ji
atrodo šviesesnė,
30 nes dieną išstumia naktis,
o išminties joks nedorumas
nenugali.

8

1Ji galingai siekia nuo vieno žemės krašto iki kito
ir veiksmingai visa valdo.

Saliamonas myli išmintį

2 Ją mylėjau ir jos ieškojau
nuo
jaunystės;
troškau padaryti ją savo nuotaka
ir buvau sužavėtas jos grožio.
3 Dalydamasi Dievo gyvenimu, ji
puošia savo kilnų gimimą,
nes Visatos Valdovas ją visad
mylėjo.
4 Juk jai atsiskleidžia Dievo
žinojimas,
ji - jo darbų bendrininkė.
5 Jeigu turtai yra tai,
ko
gyvenime trokštame,
tai koks turtas gali būti didesnis
už
išmintį,
kuri visa tai padaro?
6 Jeigu protingumas našus -
kas pasaulyje yra nagingesnis už ją
išradėjas.
7 Arba jeigu kas myli teisumą -
išminties darbų vaisiai yra dorybės.
Juk ji moko savitvardos ir
protingumo,
teisumo ir drąsos, -
gyvenime nieko nėra žmonėms

vertingesnio.
8 Jeigu kas trokšta daug žinoti iš
patirties -
ji žino praeitį ir numato ateitį,
ji supranta posakius ir atspėja
mįsles,
ji iš anksto žino ženklus bei
stebuklus
ir laikotarpių bei amžių padarinius.

Išmintis - gyvenimo draugė

9 Tad nutariau parsivesti ją į
namus kaip draugę,
nes žinojau, kad ji gerai man patars
ir padrąsins mane ištikus
rūpesčiams bei širdgėlai.
10 Per ją manimi minios gėrėsis
ir būsiu gerbiamas seniūnų,
nors esu tik jaunuolis.
11 Teisme jie matys mano įžvalgumą,
ir valdovų akyse būsiu nuostabus.
12 Man nutilus, jie manęs palauks,
man kalbant, įdėmiai klausysis.
Jeigu ilgiau kalbėsiu,
jie užsiims rankomis burnas.
13 Per ją tapsiu nemarus
ir paliksiu palikuonims
patvarų atminimą.
14 Valdysiu žmones,
ir man bus pavestos tautos.
15 Nuožmūs didžiūnai, išgirdę apie
mane, išsigąs manęs;
žmonių sueigoje būsiu kilnus,
o mūšyje - drąsus.
16 Parėjęs namo, rasiu joje ramybę,
nes su ja bendraujant negali
jausti kartėlio,
gyvenant su ja nėra širdgėlos,
o veikiau tik linksmumas ir
džiaugsmas.

Išmintis yra Dievo dovana

17 Apsvarstęs protu bei apmąstęs
širdyje, supratau,

jog giminystė su išmintimi
teikia
nemarumą,
18 draugystė su ja - tyras malonumas,
jos rankų triūsas duoda
neišsemiamus turtus,
lavybos jos draugėje - supratimą
ir pokalbis su ja - pagarsėjimą.
Leidausi jos ieškoti, kad jos
įsigyčiau.
19 Aš buvau iš tiesų gabus vaikas,
man buvo tekusi kilminga siela;
arba veikiau, būdamas kilmingas,
gavau nesuteptą kūną.
20 Bet suvokiau, kad neįsigysiu
išminties,
jeigu Dievas man jos neduos -
tai buvo ženklas suprasti,
kas
gali tą dovaną duoti, -
kreipiausi į VIEŠPATĮ, maldavau jį
ir iš visos širdies tariau:

9Saliamono malda

1 "Mano protėvių Dieve ir
gailestingumo VIEŠPATIE,
kuris visa padarei savo žodžiu
2 ir savo išmintimi sukūrei žmogų
būti tavo padarytų kūrinių
šeimininku,
3 valdyti pasaulį šventumu ir teisumu
ir dora širdimi tarti nuosprendį,
4 suteik man išminties, tavo sosto
tarnaitės,
ir neišmesk manęs iš savo
vaikų
skaičiaus.
5 Juk aš esu tarnas, sūnus tavo
tarnaitės,
silpnas žmogus ir trumpaamžis,
menkai tenutuokiantis apie teismą
ir įstatymus.
6 Juk iš tikrųjų net tobulas
žmogus mirtingųjų

bus laikomas nieku be tavo
išminties.
7 Tu išrinkai mane būti savo
tautos karaliumi
ir tavo sūnų bei dukterų teisėju.
8 Tu įsakei statyti Šventyklą ant
savo
šventojo kalno
ir aukurą savo buveinės mieste,
atvaizdą tavo šventosios Padangtės,
kurią tu prirengei nuo pat pradžios.
9 Su tavimi yra išmintis - ta,
kuri žino tavo darbus
ir kuri buvo, kai padarei pasaulį;
ji suvokia, kas malonu tavo akyse
ir kas teisinga pagal tavo įsakymus.
10 Atsiųsk ją iš šventojo dangaus,
siųsk ją nuo savo šlovės sosto,
kad ji triūstų su manimi
ir žinočiau, kas tau malonu.
11 Juk ji visa žino ir supranta,
santūriai man vadovaus
ir apsaugos mane savo didingumu.
12 Tada mano darbai bus tau malonūs,
aš valdysiu teisingai tavo tautą
ir būsiu vertas savo tėvo sosto.
13 Juk kas gali žinoti Dievo užmojį?
Kas gali suvokti, ko VIEŠPATS nori?
14 Juk mirtingųjų svarstymai
nieko
verti
ir mūsų sumanymai nepatikimi,
15 nes mūsų irus kūnas nusveria sielą
ir ši molinė pastogė slopina
neramų protą.
16 Mes sunkiai atspėjame, kas
yra žemėje,
ir tik triūsdami randame tai,
kas po ranka,
bet kas ištyrė tai, kas yra danguje?
17 Kas būtų sužinojęs tavo užmojį,
jeigu tu nebūtum davęs išminties
ir siuntęs savo šventosios dvasios
iš aukštybių?

18 Taip įvyko, kad žemės vaikų
takai buvo ištiesinti,
žmonės išmokyti, kas tau malonu,
ir išgelbėti išmintimi".

10Išganinga išminties jėga istorijoje

0 Nuo Adomo iki Mozės

1 Išmintis globojo pirmąjį padarytą
pasaulio tėvą,
kai jis buvo sukurtas vienui vienas.
Jinai pakėlė jį iš jo paties
nupuolimo
2 ir davė jam galią visa valdyti.
3 Bet neteisus žmogus, atsitolinęs
nuo
jos per savo pyktį,
žuvo dėl to, kad įniršęs užmušė
brolį.
4 Kai dėl jo žemė buvo aptvindyta,
išmintis vėl atėjo gelbėti jos,
plukdydama teisųjį žmogų
mediniu laivu.
5 Tautas užvaldžius visuotiniam
nedorumui,
išmintis atpažino teisųjį žmogų,
išlaikė jį be dėmės Dievui,
stiprino net ir tada, kai buvo gaila
savo vaiko.

6 Nedorėliams žūvant,
išmintis gelbėjo teisųjį žmogų,
jis išbėgo nuo ugnies,
nužengusios ant Penkių miestų.
7 Dar tebėra jų nedorumo liudijimas:
nuolat rūkstantys tyrai,
augalai, vedantys vaisius,
kurie
nenunoksta,
ir druskos stulpas,
stovintis kaip paminklas
smalsiai sielai.
8 Juk, apsilenkdami su išmintimi,
jie ne tik sau pakenkė,
nepažindami, kas gera,

bet ir paliko pasauliui savo
kvailystės įspėjimą,
kad jų kaltės neliktų nepastebėtos.

9 Išmintis išgelbėjo savo tarnus iš jų
vargų.
10 Teisiajam žmogui bėgant
nuo
savo brolio pykčio,
jinai vedė jį tiesiais takais,
parodė jam Dievo karalystę
ir mokė jį šventų dalykų.
Jinai praturtino jį sėkmingu jo
triūsu
ir gausino jo pastangų vaisius.
11 Jinai gynė jį nuo engėjų gobšumo
ir padarė jįjį turtingą.
12 Jinai uoliai saugojo jį nuo priešų
ir gynė nuo pasalų;
jo sunkiose grumtynėse ji davė jam
pergalę,
kad žinotų, jog pagarbi Dievo
baimė
galingesnė už visa kita.

13 Kai teisusis žmogus buvo parduotas,
išmintis jo nepaliko,
bet nuo nuodėmės jįjį išgelbėjo.
14 Su juo nužengė ji į kalėjimą
ir nepaliko jo grandinėm
sukaustyto,
bet suteikė jam karalystės skeptrą
ir galią valdyti savo engėjus.
Įrodžiusi, kad jo kaltintojai yra
melagiai,
ji suteikė jam amžiną garbę.

Išėjimas iš Egipto

15 Šventą tautą ir taurią giminę
išmintis išlaisvino iš žemės engėjų.
16 Ji įėjo į VIEŠPATIES tarno sielą
ir
pasipriešino
siaubingiems karaliams ženklais
ir

stebuklais.
17 Ji atlygino šventųjų žmonių darbus,
vedė juos nuostabiu keliu,
buvo jiems paunksnė dieną
ir žvaigždžių šviesa naktį.
18 Ji pervedė juos per Raudonąją jūrą,
vesdama per gilius vandenis,
19 o jų priešus paskandino,
vėl išspjaudama juos iš gelmių
dugno.
20 Užtat dorieji apiplėšė nedorėlius;
jie giedojo giesmes, VIEŠPATIE,
tavo
vardui šventajam
ir šlovino sutartinai tavo
ginančią ranką.
21 Juk išmintis atvėrė nebylių burnas
ir leido mažylių liežuviams
aiškiai kalbėti.

11

1Išmintis davė sėkmę jų žygiams šventojo pranašo ranka.

C. YPATINGA DIEVO APVAIZDA IŠĖJIMO METU

2 Jie keliavo per negyvenamą dykumą
ir statėsi savo palapines
nuošaliose vietose;
3 jie atsilaikė prieš užpuolikus
ir atsigynė nuo priešų.
4 Kai ištrokšdavo, jie šaukdavosi tavęs,
ir buvo jiems duota vandens iš
aukštos uolos,
iš kieto akmens
jų
troškuliui numalšinti.
5 Tai, kas buvo įrankiu jų priešams
bausti,
tapo jiems palaima ištikus
sunkumams.

Vandens stebuklas

6 Vieton sudrumsto ir krauju
išniekinto,
amžinai tekančio vandens šaltinio,

7 kaip įspėjimą dėl įstato žudyti
kūdikius,
tu davei izraeliečiams netikėtai
apsčiai vandens,
8 parodydamas troškuliu, kurį
jie tuomet buvo patyrę,
kaip griežtai tu baudei jų priešus.
9 Juk tiktai būdami išbandyti,
nors tik nuplakei juos gailestingumu,
jie suprato, kaip kentėjo nedorėliai
baudžiami pykčiu.
10 Juk tu bandei savuosius įspėdamas,
kaip daro tėvas,
o nedorėlius dorojai pasmerkdamas,
kaip daro reiklus karalius.
11 Namie ar toli nuo namų
egiptiečiai buvo panašiai nualinti,
12 nes juos persmelkė dviguba širdgėla
ir apėmė vaitojimas atsiminus, kas
buvo įvykę.
13 Juk sužinoję, kad per jų nubaudimą
izraeliečiai buvo gavę naudos,
jie suprato, jog tai buvo
VIEŠPATIES darbas.
14 Juk, nors ir tyčiojosi jie atmesdami tą,
anksčiau išmestą ir įstumtą į
pavojų,
galų gale juo stebėjosi,
nes jie troško kitaip negu teisieji.

Su Egiptu Dievas elgiasi gailestingai

15 Atmokėdamas už jų kvailą ir
nedorą mąstymą,
skatinusį juos garbinti nebylius
žalčius ir beverčius žvėris,
tu siuntei spiečius nebylių
gyvūnų jiems nubausti,
16 kad sužinotų, jog tuo pačiu
žmogus baudžiamas, kuo nusideda.
17 Juk tavo visagalė ranka,
sukūrusi pasaulį iš padrikos
medžiagos,
lengvai galėjo pasiųsti prieš juos
būrius meškų ar drąsių liūtų,

18 ar naujai sukurtų, įtūžusių
nežinomų žvėrių,
ar tokių, kurie prunkščia ugnimi,
ar tokių, kurių akys baisias
kibirkštis svaido.
19 Ne tik jų daroma žala galėtų
sunaikinti,
bet ir vien klaiką keliantis jų
pasirodymas
galėtų užmušti kiekvieną.
20 Tačiau net be viso to,
teisingumo vejami ir tavo
galybės blaškomi,
jie vienu atsikvėpimu galėjo
būt išguldyti.
Betgi tu sutvarkei visa,
žiūrėdamas ir saiko, ir skaičiaus,
ir
svorio.
21 Juk tu visad gali parodyti savo
didžią jėgą,
ir kas galėtų priešintis tavo
rankos galybei?
22 Juk prieš tave visas pasaulis yra
kaip
dulkelė,
nusverianti svarstykles,
ir kaip ryto rasos lašas,
nukrintantis ant žemės.
23 Bet tu esi gailestingas visiems,
nes tu visa gali;
tu nepaisai žmonių nuodėmių,
kad jie galėtų atgailauti.
24 Juk tu myli visa, kas yra,
ir nesišlykšti niekuo, ką esi padaręs,
nes nebūtumei padaręs,
jeigu būtum nekentęs.
25 Kaip būtų galėjęs kas nors
išsilaikyti,
jeigu tu nenorėtumei?
Ar būti išlaikytas,
jeigu nebūtų buvęs tavo pašauktas?
26 Tu pasigaili visų,
nes jie yra tavo, VIEŠPATIE, -

tavo, kuris myli visa, kas gyva.

12

1Juk tavo nemari dvasia yra visur! 2Užtat tu pataisai
nusižengiančius pamažėle,
įspėji ir primeni jiems dalykus,
kuriais nusideda,
kad jie paliktų savo nedorumą
ir dėtų viltį į tave, VIEŠPATIE!

Ir kanaaniečiams Dievas buvo gailestingas

3 Ir senųjų savo šventojo krašto
gyventojų
4 tu nekentei dėl jų bjaurių
nusikaltimų,
dėl jų kerėjimų ir palaidų apeigų,
5 dėl negailestingo kūdikių žudymo
ir dėl aukos puotų
vaišinantis žmogaus kūnu ir krauju.
Tuos pagonių apeigų dalyvius,
6 tuos tėvus, žudančius bejėgius
kūdikius,
tu norėjai sunaikinti mūsų protėvių
rankomis,
7 idant tas kraštas, iš visų kraštų
tau
brangiausias,
priimtų garbingą Dievo vaikų
nausėdiją.
8 Bet netgi ir jų tu pasigailėjai,
nes jie buvo tik žmonės,
ir siuntei širšes, kaip savo
kariuomenės šauklius,
kad juos pamažėle išnaikintų.
9 Ne dėl to, kad nebūtum galėjęs
atiduoti nedorėlių
į teisiųjų rankas mūšyje
ar sunaikinti jų iš karto užsiundęs
žvėris,
ar savo lemtingu žodžiu.
10 Bet, teisdamas juos pamažėle,
tu davei jiems progą daryti atgailą,
nors žinojai, kad jų giminė yra
nedora,

jųjų piktumas jiems įgimtas
ir jų nusiteikimas niekad
nepasikeis,
11 nes nuo pat pradžios jie buvo
prakeikta giminė.

Kodėl Dievas gailestingai elgiasi

Ne ko nors bijodamas
tu palikai juos nebaustus
už jų
nuodėmes.
12 Juk kas gali tau sakyti:
"Ką
padarei?"
Argi gali kas priešintis tavo
nuosprendžiui?
Kas gali kaltinti tave už
sunaikinimą tautų,
kurias tu pats sukūrei?
Argi gali kas stoti prieš tave
kaip nedorų žmonių gynėjas?
13 Juk, be tavęs, nėra kito Dievo,
kuris viskuo rūpintųsi
ir kuriam turėtumei įrodyti,
kad tu nesi neteisingai pasmerkęs;
14 nėra nei karaliaus, nei valdovo,
kuris tau prieštarautų dėl
tavo
nubaustųjų.
15 Tu esi teisus ir visa valdai teisingai,
laikydamas svetima savo galybei
pasmerkti bausmės neužsitraukusį
žmogų.
16 Juk tavo jėga yra teisumo šaltinis, -
visa valdydamas, tu gali visų ir
pasigailėti.
17 Juk tu parodai savo jėgą,
kai netikima tavo visagalybe,
ir baudi įžūlumą tų,
kurie ją
pažįsta.
18 Nors esi visavalės jėgos,
teisi
atlaidžiai

ir didžiu atlaidumu mus valdai,
nes, kai panori, jėga tau tarnauja.

Dievo pamokos savo tautai

19 Tokiais darbais tu pamokei
savo
tautą,
kad teisus žmogus turi
mylėti žmones,
ir savo vaikams davei gerą viltį,
nes suteiki vietos atgailai už
nuodėmes.
20 Juk jeigu savo vaikų priešus,
vertus mirties,
baudei taip atžvalgiai ir atlaidžiai,
suteikdamas jiems laiko ir vietos,
kad paliktų savo nedorumą,
21 kaip reikliai tu teisei savo vaikus,
kurių protėviams prisiekei sandoras,
kupinas gerų pažadų!
22 Mus tad tu pataisai,
o mūsų priešus nuplaki dešimt
tūkstančių kartų smarkiau,
kad mes, kai teisiame, pamąstytume apie
tavo gerumą
ir, kai esame teisiami,
tikėtumės
gailestingumo.

Laipsniškas egiptiečių nubaudimas

23 Užtat ir tuos, gyvenusius nedorą
kvailą gyvenimą,
kankinai jų pačių bjauriomis
klaikybėmis.
24 Juk jie nuėjo toli klaidos takais,
laikydami dievais tai, ką net gyvuliai
niekina ir kuo šlykštisi, -
jie apsigaudinėjo kaip neprotingi
kūdikiai.
25 Užtat tarsi neprotaujantiems
vaikams
tu siuntei jiems savo nuosprendį
kaip
patyčias.

26 Bet tie, kurie nenorėjo paisyti
įspėjimo,
gauto per tokią pašaipią bausmę,
greitai turėjo patirti Dievo vertą
pasmerkimą.
27 Juk per tas gyvuliškas dievybes,
kuriomis jie buvo nusivylę dėl savo
pačių kančios,
ir nubausti tų pačių kūrinių,
kuriuos dievais laikė,
jie pamatė ir pažino tikrąjį Dievą,
suvokdami jį, kurį anksčiau
buvo
paneigę.
Taip ant jų nužengė griežtas
pasmerkimas.

13Gamtos garbinimas

1 Juk iš prigimties kvaili
buvo visi žmonės,
kurie gyveno Dievo nepažindami
ir kurie, matydami gerus dalykus,
nepajėgė pažinti To, Kuris yra,
nei pripažinti menininko,
stebėdamiesi jo darbais!
2 O laikė dievais arba ugnį,
arba
vėją, judrų orą,
arba žvaigždžių ratą,
galingą
potvynį,
arba didžiuosius dangaus
šviesulius -
pasaulio valdytojus.
3 Jei, gėrėdamiesi jų grožiu,
žmonės manė, kad jie dievai,
leisk jiems sužinoti,
kaip daug didingesnis už juos yra
jų Šeimininkas,
nes pradinis grožio šaltinis juos
sukūrė.
4 Ir jei žmones stebino tų kūrinių
galybė ir grožis,
leiski suvokti per juos,

kaip daug galingesnis yra tas, kuris
juos padarė.
5 Juk iš kūrinių didingumo ir grožio
panašiai suvokiamas ir jų Kūrėjas.
6 Tačiau tų žmonių nereikia
per
daug peikti,
nes jie turbūt paklysta
ieškodami Dievo ir norėdami jį
rasti.
7 Juk jie nesiliauja jo ieškoję,
gyvendami tarp jo kūrinių,
ir pasitiki tuo, ką mato,
nes matomi daiktai yra gražūs.
8 Betgi vėl - net jie negali būti
pateisinami,
9 juk jeigu jie įstengė būti
tokie
sumanūs,
jog galėjo spėlioti apie Visatą, -
kodėl tad buvo taip lėti atrasti
jos
VIEŠPATĮ?

Stabų garbinimas

10 Bet nelaimingi yra sudėjusieji viltis
į negyvus daiktus,
tie, kurie "dievais" vadina žmogaus
rankų darbus,
meniškai apdorotą auksą, sidabrą
ir gyvulių atvaizdus
ar nenaudingą akmenį, senovės
rankos tašinį.

Dailidė ir mediniai stabai

11 Įgudęs dailidė, tarkim,
nusikerta tinkamą medį,
dailiai nulupa visą jo žievę
ir patrauklia apdaila padirba
naudingą reikmenį
namų apyvokoj naudoti.
12 Nuo rankdarbio atlikusiais šipuliais
jis išsiverda valgyti
ir prisivalgo iki soties.

13 Bet, tarkim, vieną tokį niekam tikusį
šipulį,
kreivą ir gumbuotą pagalį,
jis pasiima ir atspėjamu laiku
kruopščiai drožia.
Tą medį jis drožia įsigytu įgūdžiu,
duodamas jam žmogaus panašumą,
14 ar išdrožia jį panašų į kokį nors
bevertį gyvūną.
Apglaistęs jį ryškiai raudonais
dažais,
nudažęs jo paviršių raudonai
ir užtepęs visas jo dėmes,
15 jis padaro jam tinkamą nišą ir,
įstatęs jį, pritvirtina
prie
sienos vinimi.
16 Juo rūpinasi, kad kartais
nenukristų nuo sienos,
kadangi žino, kad pats sau
jis
padėt negali.
Juk iš tikro jis tėra tik paveikslas,
ir jam reikia juo rūpintis.
17 O tačiau žmogus, norėdamas
melstis jam
dėl nuosavybės ar savo vedybų, ar
vaikų,
nesigėdi kalbėtis su negyvu daiktu.
18 Dėl sveikatos jis šaukiasi to,
kas silpna;
dėl gyvybės jis meldžiasi
negyvam daiktui;
pagalbos maldauja visiškai
bejėgį pagalį,
laimingos kelionės - daiktą,
negalintį paeiti;
19 dėl pelno, užsiėmimo ir kad
sektųsi amatas,
jis prašo įgūdžių iš daikto,
kuris negali rankų pakelti.

14

1Vėl - koks kitas žmogus, rengdamasis leistis

į kelionę per šėlstančias
jūros
bangas,
šaukiasi medžio gabalo,
dužlesnio už jį vežantį laivą.
2 Juk noras pasipelnyti sugalvojo
tą
laivą
ir išmintis buvo amatininkas, kuris
jį pastatė,
3 bet tavo apvaizda, Tėve, jį valdo.
Juk tu parūpinai jam net
jūroje
kelią
ir saugų taką per bangas,
4 parodydamas, kad gali taip išgelbėti
iš bet kokio pavojaus, jog
net
neįgudęs žmogus
gali sėsti į laivą.
5 Tu nori, kad tavo išminties
darbai neliktų bevaisiai,
užtat žmonės patiki savo gyvastį
net menkiausiam medžio gabalui ir
perkirtę bangų mūšą ant plausto
saugiai atkeliauja.
6 Juk net pačioje pradžioje,
išdidiems milžinams žūstant,
Visatos viltis išsigelbėjo ant sielio
ir, tavo rankos vedama,
paliko pasauliui naujos kartos sėklą.
7 Juk palaimintas yra tas medis,
per kurį ateina teisumas.
8 O rankomis padarytas stabas ir pats
yra prakeiktas,
ir prakeiktas tas, kas jį padarė -
dirbėjas už tai, kad jį padarė,
o dūlėjantis daiktas už tai,
kad
buvo pavadintas dievu.
9 Juk Dievui lygiai šlykštūs
ir nedoras žmogus, ir jo nedorumas.
10 Kas žmogaus padaryta, bus
nubausta drauge su žmogumi,

kuris tai padarė.
11 Užtat dieviškas teismas užklups
ir
pagonių dievus,
nes, kad ir būdami dalis Dievo
kūrinijos,
jie yra tapę pasibjaurėjimu,
pinklėmis žmonių sieloms
ir spąstais kvailųjų kojoms.

Stabų garbinimo kilmė ir padariniai

12 Juk mintis daryti stabus buvo
ištvirkimo pradžia,
ir jų išradimas gadino gyvenimą.
13 Pradžioje jų nebuvo,
amžinai jie neišliks.
14 Juk jie atėjo į pasaulį
per tuščias
žmonių viltis,
ir todėl jų laukia staigus galas.

15 Tėvas, tarkim, priblokštas
ne
laiku ištikusio gedulo,
pasidarė netikėtai atimto vaiko
paveikslą;
nūn jis garbino kaip dievą tą,
kuris vakar buvo tik negyvas
žmogus,
ir perdavė paslaptis bei apeigas
savo
valdiniams.
16 Ilgainiui tas nedoras paprotys
įsigalėjo
ir virto įstatymu.
17 Ir valdovų įsakymu drožiniai buvo
garbinami.
Žmonės, negalėdami pagerbti
asmeniškai
toli gyvenančių valdovų,
įsivaizdavę jų išvaizdą iš tolo,
pasidarė matomą paveikslą karaliaus,
kurį norėjo pagerbti,
pataikaudami savo uolumu

nesančiam tarsi esančiam.
18 Bet menininko noras išgarsėti
skatino net karaliaus nepažinojusius
jam dievišką garbinimą pareikšti.
19 Juk jis, galbūt norėdamas patikti
savo
valdovui,
triūsė prie panašumo, duodamas jam
gražiausią išvaizdą.
20 O minios, suviliotos jo darbo
žavesio,
nūnai laikė vertu garbinimo tą,
kurį ką tik neseniai gerbė kaip
žmogų.
21 Ir tai pasidarė užtaisyti spąstai
žmonijai,
nes, patekę į nelaimės ar
priespaudos vergystę,
žmonės suteikė netartinąjį Vardą
daiktams iš akmens ar iš medžio.
22 Šitų Dievo pažinimo klaidų
jiems
dar neužteko,
bet, ištikti didelio sąmyšio,
kilusio iš nežinojimo,
jie tas baisias blogybes ramybe
vadina.
23 Juk ar atlikdami apeiginį
vaikų
žudymą,
ar švęsdami slaptas apeigas,
ar keldami beprotiškas keistų
papročių vaišes,
24 jie nebesilaiko dorumo nei
gyvenime, nei santuokoje,
bet klastingai žudo savo kaimyną
ar skaudina jį svetimavimu.
25 Visur šėlsta kruvinas maištas ir
žmogžudystės,
vagystės ir apgaulės,
papirkinėjimas, neištikimybė,
sąmyšis, kreiva priesaika,
26 gerų žmonių stumdymas,
nedėkingumas,

sielų purvinimas, lytiniai
iškrypimai,
vedybinė nedarna, svetimavimas ir
ištvirkavimas.
27 Juk nelabųjų stabų garbinimas yra ir
pradžia,
ir priežastis, ir viso pikto tikslas.
28 Juk jų garbintojai arba kraustosi
iš
proto džiūgaudami,
arba pranašauja melus,
arba gyvena nedorai,
arba su noru kreivai prisiekia.
29 Kadangi pasitiki negyvais stabais,
melagingai prisiekdami jie
nebijo bausmės.
30 Betgi už tai juos ištiks
teisinga bausmė,
nes, atsiduodami stabams, jie
klaidingai manė apie Dievą
ir, niekindami šventumą,
jie su
apgaule kreivai prisiekė.
31 Juk ne jėga tų daiktų,
kuriais
žmonės prisiekia,
bet teisinga nusidėjėlių bausmė
visad lydi nedorėlių nusižengimą.

15Izraelis stabų negarbina

1 O tu, mūsų Dieve, esi
geras ir ištikimas,
kantrus ir neskubantis pykti.
2 Juk net ir tada, kai nusidedame,
pripažindami tavo galybę,
esame tavo.
Betgi nenusidėsime,
nes
pripažįstame,
kad tau priklausome.
3 Juk tave pažinti yra teisumo viršūnė
ir pripažinti tavo galybę yra
šaknis nemarumo.
4 Juk mūsų nesugundė nei žmonių

vaizduotės kūryba,
nei bevaisiu tapytojų triūsu
įvairiomis spalvomis nutapytas
pavidalas.
5 Jo išvaizda pažadina kvailų
žmonių ilgesį
trokšti vien to paveikslo
gyvybės ir alsavimo.
6 Blogio mylėtojai ir tokios vilties
verti
yra žmonės,
kurie ar juos daro,
ar jų ilgisi,
ar juos garbina.

Moliniai puodžiaus stabai

7 Juk puodžius iš tikrųjų,
kruopščiai išminkęs minkštą šlyną,
iš jo nulipdo mums visokių indų.
Iš to paties molio jis lipdo indus,
tarnaujančius kilniam vartojimui,
ir
tokius,
kurie skiriami priešingam tikslui, -
visus lipdo panašiai.
O kaip kas juos naudos,
pats puodžius nusprendžia.
8 Tuščiai įdėdamas triūsą,
iš
tokio pat molio
jis nulipdo niekingą dievą,
nors jis pats taip neseniai buvo
padarytas iš žemės
ir netrukus, atėjus laikui sugrąžinti
jam paskolintą gyvastį,
turės eiti ten, iš kur jis pats

buvo paimtas.
9 Jam nekyla rūpesčio, kad turės mirti
ir kad jo gyvenimas trumpas.
Verčiau jis stengiasi pralenkti
auksakalius
ir sidabrakalius, pamėgdžioja
varkalius

ir didžiuojasi lipdydamas
netikrus dievus.
10 Pelenai - jo širdis,
niekingesnė už dulkes jo viltis,
kaip molis jo gyvenimas!
11 Jis nepažino to, kuris jį padarė,
įkvėpė jam veiklią sielą
ir davė jam gyvybės alsavimą.
12 Verčiau mūsų gyvenimą jis
laikė
tuščiu žaidimu
ir mūsų buvimą - pelningu
prekymečiu.
Jis sako: "Žmogus turi pasipelnyti
visom išgalėm,
nors ir nedoru būdu".
13 Juk tas žmogus geriau už visus žino, kad
nusideda,
kai lipdo iš tos pačios žemės šlyno
ne tik dužlius puodus, bet ir stabus.

Egiptiečių stabų garbinimo kvailystė

14 Bet užvis kvailiausi,
už
aklus kūdikius skurdesni,
yra tavo tautos priešai ir engėjai.
15 Juk jie laikė visų tautų stabus
dievais,
nors šie negali naudotis akimis, kad
regėtų,
nei nosimi, kad kvėpuotų,
nei ausimis, kad girdėtų,
nei rankų pirštais, kad lytėtų,
ir kojomis, kad vaikščiotų.
16 Juk žmogus juos padarė.
Tas, kuriam dvasia tik paskolinta,
juos nulipdė;
žmogus negali nulipdyti
į save
panašaus dievo.
17 Žmogus yra marus, ką jis padaro
nežabotomis rankomis,
visa tai negyvas daiktas.
Jis pats yra vertingesnis už daiktus,

kuriuos garbina,
nes turi gyvastį, o stabai jos
niekada neturėjo.

18 Be to, jis garbina
net
šlykščiausius gyvulius,
iš jų žvėriškumo sprendžiant,
už visus kitus blogesnius.
19 Net kaip gyvuliai jie neatrodo tokie
gražūs,
kad galėtų žmogui teikti
malonumo;
jie pabėgo nuo Dievo gyriaus ir
palaiminimo.

16Varlės ir putpelės

1 Todėl tie žmonės buvo
vertai nubausti
per panašius kūrinius ir daugybės
kenkėjų kankinti.
2 Užuot taip baudęs, tu darei gera
savo
tautai
ir, norėdamas numalšinti jų
didelį alkį,
parūpinai jiems valgyti putpelių
mėsos - retą skanėstą.
3 Iš tikrųjų dėl to, kad egiptiečiai,
nors
ir išalkę,
bjaurėdamiesi prieš juos
siųstais gyvūnais,
netektų net įprasto noro valgyti,
o tavo tauta, trumpai kentusi
stygių, mistų skanėstais.
4 Juk reikėjo, kad anuos engėjus
ištiktų negailestingas alkis,
o tavo tautai pakako tik parodyti,
kaip jų priešai buvo kankinami.

Skėriai ir varinis žaltys

5 Net tada, kai juos užklupo baisus
žvėrių šėlsmas
ir jie buvo naikinami pasalių

gyvačių įgėlimais,
tu nepykai iki galo.
6 Tik valandėlę, tik dėlei įspėjimo
jie
patyrė klaiką,
nors turėjo išganantį ženklą,
kad jiems primintų tavo
įstatymo įsaką.
7 Juk kas gręždavosi jo link,
būdavo išgelbėtas
ne per daiktą, į kurį žvelgė,
bet per tave, visų Gelbėtojau.
8 Tuo tu įtikinai mūsų priešus,
kad esi tas, kuris išgelbsti nuo viso,
kas pikta.
9 Juk skėrių ir musių įkandimai anuos
žudė,
vaisto jų gyvasčiai išgelbėti
rasta
nebuvo,
nes jie buvo nusipelnę bausmės
tokiais kūriniais.
10 Bet tavo vaikai nebuvo nugalėti
net nuodingų gyvačių geluonių,
nes tavo gailestingumas
jiems
pagalbon atėjo
juos gydydamas.
11 Juk kad atsimintų tavo žodžius,
jie buvo įgelti ir greitai išgelbėti,
idant nenugrimztų į baisią užmarštį
ir netaptų abejingi tavo gerumui.
12 Juk iš tikrųjų negydė jų nei žolės,
nei šuteklis,
o tavo, VIEŠPATIE, visa gydantis
žodis!
13 Tu esi gyvybės ir mirties Valdovas;
tu nuvedi mirtinguosius prie Hado
vartų
ir juos atgal parvedi!
14 Žmogus, tiesa, žudo savo
nedorumu,
bet negali sugrąžinti iškvėpto
gyvybės alsavimo

ar išvaduoti mirties paimtos sielos.

Kruša ir mana

15 Pabėgti iš tavo rankos niekas negali;
16 juk anie nedorėliai, atsisakę
tave pažinti,
buvo nuplakti tavo rankos galybe,
kankinti neįprastų liūčių,
krušos bei perkūnijos
ir visiškai ugnies nuniokoti.
17 Ir - nuostabiausia - vanduo,
kuris gesina visa,
ugnį dar labiau kurstė,
nes Visata gina teisiuosius.
18 Vienu metu liepsna buvo
sutramdyta,
kad nesudegintų kūrinių,
siųstų pulti nedorėlių,
idant nedorėliai, tai matydami,
žinotų,
kaip jie Dievo teismo buvo ištikti.
19 Kitą kartą net pačiame vandenyje
ji įsiliepsnojo dar galingiau
už
save pačią,
kad sunaikintų nedoros šalies
derlių.
20 O savo tautą tu maitinai
angelų maistu
ir nepailsai tiekti jiems iš
dangaus duonos,
paruoštos be jų triūso,
labai gardžios ir tinkamos
kiekvienam skoniui.
21 Juk maistas, kurį davei,
parodė tavo švelnumą savo vaikams,
nes jis prisitaikė prie skonio to,
kas jį
valgė,
ir persimainė į tai,
kas
valgančiajam patiko.
22 Sniegas ir ledas ištvėrė ugnį
netirpdami;

tai įvyko, kad tavo vaikai žinotų,
jog jų priešų derlius buvo
naikinamas ugnies,
kuri liepsnojo krušoje ir
žaibavo liūtyje.
23 Betgi ši ugnis, kad būtų
teisieji pamaitinti,
užmiršo net savo įgimtą jėgą.
24 Juk kūrinija, tarnaudama tau, savo
Kūrėjui,
nuožmėja, kad būtų nubausti
nedorėliai,
ir sušvelnėja tiems, kurie tavimi
pasitiki.
25 Užtat ir tuomet, prie visko
prisitaikydama,
ji tarnavo tavo visa maitinančiam
dosnumui
pagal tai, ko kam reikėjo ir ko
kas
troško,
26 idant tavo vaikai, kuriuos,
VIEŠPATIE, tu mylėjai,
žinotų, kad ne derliaus įvairovė
maitina žmoniją,
bet tavo žodis išlaiko tuos,
kurie
tavimi pasitiki!
27 Juk kas nebuvo ugnies sunaikinta,
vos pašildytas praskubančio
saulės spindulio ištirpo,
28 idant būtų žinoma, kad dar
saulei netekėjus
žmogui reikia keltis tau dėkoti
ir šauktis tavęs auštant,
29 nes nedėkingo žmogaus viltis
sutirps
kaip atšiauri šalna
ir išsilies kaip pamazgos.

17Tamsa ir ugnies stulpas

1 Dideli ir neišpasakojami tavo
nuosprendžiai;
užtat paklydo neimlios sielos.

2 Juk nors nedori žmonės manė,
kad galės pavergti šventąją tautą,
patys būdami tamsos pančiuose
ir ilgos nakties kaliniai,
jie tūnojo užsidarę savo pastogėje,
amžinosios Apvaizdos nuvyti.
3 Manydami, kad jų slaptos
nuodėmės užklotos
tamsia užmaršties danga,
jie buvo išsisklaidę, klaiko apimti
ir šmėklų apstulbinti.
4 Juk net slapti namų užkaboriai,
į kuriuos jie buvo subėgę,
negalėjo apginti jų nuo baimės,
nes griaudė visur baisus triukšmas
ir rodėsi tylūs, paniurę
vaiduokliai.
5 Netgi ugnies jėga neįstengė šviesti,
nesiteikė nei ryškus žvaigždžių
spindesys
nutvieksti tą klaikią naktį.
6 Vienintelė šviesa jiems buvo
didžiulės
savaiminės liepsnos - baisios
pažiūrėti!
Reginiui išnykus, klaiko apimtiems
jiems matyti daiktai atrodė
dar
baisesni.
7 Tada būrimo apgaulės pasirodė
neveiksmingos
ir iš jų pagyrūniškos išminties
buvo
pasityčiota.
8 Mat tie, kurie žadėjo išvaryti
iš sergančios sielos baimę ir sąmyšį,
patys sirgo juokingu išgąsčiu.
9 Juk nors jokia baisenybė
jų
negąsdino,
tačiau, išgąsdinti sėlinančių žvėrių
ir šnypščiančių roplių,
jie mirė drebėdami iš baimės,
nenorėdami pažvelgti net į orą,

kurio niekur išvengti negalima.
10 Juk nedorumas yra bailus,
savo paties liudijimu pasmerktas;
dėl savo iškankintos sąžinės
jis visad padidina nelaimes.
11 Juk baimė iš tikrųjų yra ne kas kita,
kaip atsisakymas priimti proto
teikiamą pagalbą,
12 o vidinio tuštumo užgožta viltis
yra
linkusi
užsimerkti prieš tai, kas sukelia
kančią.
13 Bet tą naktį, iš tikrųjų buvusią
bejėgę
ir juos užklupusią iš bejėgio
Hado gelmių,
visi jie miegojo tuo pačiu miegu,
14 kartais varginami baisių šmėklų,
o kartais sielos alpėjimo sukaustyti,
nes juos užklupo ūmi ir
nelaukta baimė.
15 Vis tiek, kas tik tenai buvo,
įpuolė į tą kalėjimą be grotų ir
buvo įkalintas.
16 Juk ir artojas, ir piemuo,
ir dykumoje triūsiantis darbininkas, -
jie buvo užklupti ir laukė
neišvengiamo likimo,
nes siejo juos visus viena
tamsos grandinė.
17 Ar tai buvo švilpiantis vėjas,
ar skambi paukščių giesmė
tankiose šakose,
ar smarkiai tekančio vandens
kriokimas,
ar uolų griūties baisus bildesys,
18 ar nematomos šokinėjančių
gyvulių lenktynės,
ar plėšriųjų žvėrių riaumojimas,
ar aidas, grįžtantis kalnų dauboje, -
juos sukaustė baimė.
19 Mat visas pasaulis švytėjo
dienos šviesa

ir plušėjo nekliudomas;
20 vien tik anie žmonės buvo
užkloti tamsia naktimi,
atvaizdu tamsybės,
kuri
turėjo juos užklupti.
Betgi dar tamsesni negu tamsybė
jie buvo sau patiems.

18

1O tavo šventiesiems švietė skaisti šviesa.
Egiptiečiai, girdėdami jų balsus,
bet jų nematydami, laikė juos esant
laimingus,
nes anie nekentėjo,
kaip
kenčia jie patys.
2 Jie buvo dėkingi, kad tavo šventieji,
nors pirma skriausti, jiems
nekeršijo,
todėl prašė jų, kad atleistų
jiems
už piktą valią.
3 Vietoj tamsos tu parūpinai
liepsnojantį ugnies stulpą,
kad vestų tavo tautą
nenužymėtu keliu,
ir švelnią saulę davei jų
garbingai kelionei.
4 Juk anie buvo verti netekti šviesos
ir būti įkalinti tamsoje,
nes jie laikė įkalintus tavo vaikus,
per kuriuos tavo amžinoji
įstatymo šviesa
pasauliui turėjo būti duota.

Pirmagimių mirtis ir Išėjimo naktis

5 Jiems nusprendus žudyti tavo
šventųjų kūdikius, -
vienas berniukas , paliktas
mirčiai, buvo išgelbėtas, -
tu nubaudei, atimdamas daugybę jų
vaikų,
sunaikindamas juos visus kaip vieną

nuožmiu užsimojimu.
6 Apie tą naktį mūsų protėviams buvo
pranešta iš anksto,
kad, tikėdami gautais pažadais,
būtų
drąsūs.
7 Tavo tauta laukė teisiųjų išgelbėjimo
ir savo priešų žūties.
8 Juk kuo baudei mūsų priešus,
tuo mus šaukei prie savęs ir
mus pagerbei.
9 Juk pamaldūs gerų žmonių vaikai
slapčia atnašavo aukas
ir vieningai įsipareigojo
dieviškajam įstatymui,
kad šventieji dalytųsi ir palaima,
ir
pavojumi lygiai,
pirma pagiedoję protėvių šlovės
giesmes.
10 Bet atsakė ausis rėžiąs jų priešų
klyksmas,
ir visur buvo girdėti gailiai raudant
mirusių vaikų.
11 Vergas buvo nubaustas tokia pat
bausme
kaip ir šeimininkas,
prasčiokas kentėjo tokią pat netektį
kaip ir karalius.
12 Visi jie, tokios pat mirties ištikti,
turėjo mirusiųjų be skaičiaus.
Juk gyvųjų neužteko net
jiems
palaidoti,
nes jų brangiausi palikuonys
buvo sunaikinti
vienu akimirksniu.
13 Juk nors jie niekuo kitu netikėjo,
kaip
tik savo kerais,
tačiau kai jų pirmagimiai buvo
sunaikinti,
jie pripažino tautą esant Dievo
vaiku.

14 Juk kai visa buvo apgaubusi
švelni tyla
ir naktis jau buvo įpusėjusi,
15 tavo visagalis Žodis žengė iš
dangaus,
nuo karališkojo sosto,
į vidurį šalies, skirtos pražūčiai,
tarsi nepermaldaujamas galiūnas,
16 nešinas tavo tikrojo įsako
aštriu kalaviju.
Kai nusileido, jis visa pripildė
mirties;
stovėdamas ant žemės, jis
lietė dangų.

17 Ūmai baisūs sapnų regėjimai ėmė
juos gąsdinti
ir apniko netikėtos baimės.
18 Vieni čia, kiti ten,
pusgyviai ant žemės parblokšti,
pasakė, kodėl jie miršta.
19 Mat juos gąsdinę sapnai apie tai iš
anksto įspėjo,
kad nežūtų nežinodami, dėl
ko jie kenčia.

20 Vienu metu mirties patyrimas
palietė ir teisiuosius, -
dykumoje maras užklupo daugelį, -
bet dieviškas pyktis neilgai tetruko.
21 Mat vyras be priekaišto
atskubėjo jų ginti,
nešinas savo tarnybos skydu -
malda ir permaldavimo smilkalais.
Jis atsilaikė prieš pyktį ir
sustabdė nelaimę,
parodydamas, kad tavo tarnas jis
buvo.
22 Jis nugalėjo pyktį ne kūno jėga,
ne
ginklo galybe, -
savo žodžiu jis numalšino
baudėją, primindamas
mūsų protėviams duotas
priesaikas ir sandoras.

23 Mat kai mirusieji jau gulėjo
vieni
ant kitų krūvomis,
jis įsiterpė ir pyktį sulaikė,
užkirsdamas jam kelią pas
gyvuosius.
24 Juk ant jo ilgo apdaro buvo
atvaizduotas visas pasaulis,
ant keturių brangakmenių
eilių
buvo įraižyti
garbingi protėvių vardai,
o diademoje ant jo galvos - tavo
didybė.
25 Tiems naikintojas nusileido,
jųjų pabūgo;
to vieno pykčio protrūkio
buvo
gana.

19Raudonoji jūra

1Bet nedorėlius persekiojo
negailestingas pyktis iki galo,
nes Dievas žinojo iš anksto,
ką jie
toliau darys:
2 žinojo, kad, nors patys buvo leidę
tavo tautai išeiti
ir skubiai juos buvo išvarę,
jie pakeis savo mintį ir juos vysis.
3 Juk dar tebegedėdami
ir prie mirusiųjų kapų
teberaudodami,
jie padarė kitą kvailą nuosprendį
ir vijosi kaip bėglius tuos,
kuriuos buvo maldavę ir
privertę išeiti.
4 Juk pelnytas likimas vedė juos prie
tokio galo
ir padarė, jog jie užmiršo,
kas
buvo įvykę,
kad nauja bausme papildytų, ko
dar jų kančioms trūko,

5 ir tavo tauta atliktų nuostabią
kelionę,
o anie rastų nepaprastą mirtį.

6 Juk visa kūrinijos prigimtis
buvo
iš naujo kuriama
vykdyti tavo įsakams,
kad tavo vaikai nuo pavojų būtų
apsaugoti.
7 Buvo matyti debesis, dengiantis
jųjų stovyklą,
ir sausa žemė, kylanti ten, kur
pirma tyvuliavo vanduo -
kelias be kliūčių iš Raudonosios
jūros
ir žolėta lyguma iš nuožmios
bangų mūšos, -
8 per kurią perėjo visa tauta,
tavo
rankos globojama,
stebėdamasi nuostabiais stebuklais.
9 Jie laigė kaip arkliai po ganyklą
ir šokinėjo kaip ėriukai,
šlovindami tave, VIEŠPATIE,
savo Išgelbėtoją.
10 Jie vis dar prisiminė
savo išgyvenimus svetimoje šalyje,
kai žemėje vietoj galvijų
knibždėjo uodų
ir upė vietoj žuvų
kirbėjo daugybe varlių.
11 Vėliau jie matė ir naują
paukščių rūšį,
kai, geismo verčiami,
reikalavo
skanėstų
12 ir jiems patenkinti
putpelės atskrido iš už jūros.

Egiptas kaltesnis už Sodomą

13 Betgi bausmės nusidėjėlių
neužklupo
be įspėjimo ženklų,

duotų
baisia perkūnija.
Jie pelnytai kentėjo už savo
nedorus darbus,
nes iš tikrųjų svetimšaliams
jie buvo parodę didelę neapykantą.
14 Juk anie buvo atsisakę priimti
pas juos atvykusius svetimšalius,
o šie vergais pavertė svečius,
kurie buvo jų geradariai.
15 Ir to negana! Žinoma, ir anuos
ištiks
galutinė bausmė,
nes jie svetimšalius buvo
nedraugiškai priėmę,
16 o šie svečius, iškilmingai priimtus,
vėliau nuožmiu lažu engė,
nors tie jau turėjo lygias teises.
17 Užtat ir jie buvo apakinti,
lygiai kaip anie prie teisiojo
vyro durų,
kai, juodos tamsos apsupti,
kiekvienas grabinėjosi,
norėdamas rasti savo duris.

Nauja gamtos darna

18 Juk {gamtos} pradmenys keitėsi
vietomis,
kaip skambinant arfa gaidos
keičia savo ritmą,
nors kiekviena išlaiko savo garsą.
Tai tegalima suvokti tik žvelgiant
į tai, kas įvyko.
19 Juk žemės gyvūnai buvo paversti
vandeniniais,
o plaukiojantys išlipo į krantą.
20 Ugnis išlaikė savo jėgą net
vandenyje,
o vanduo pamiršo savo
gesinančią prigimtį.
21 Atvirkščiai, liepsnos nepajėgė nei
sudeginti
jose vaikščiojančių trapių
gyvūnų,

nei ištirpdyti to, panašaus į ledą
ir lengvai ištirpdomo maisto
iš dangaus.

22 Juk visais būdais tu, VIEŠPATIE,
aukštinai bei pagerbei savo tautą,
jai visad ir visur padėdamas!

SIRACIDO KNYGA

PRAKALBA

A 1Daug svarbių tiesų buvo mums perduota per Įstatymą, Pranašus ir vėlesnius autorius; dėl jų Izraelio auklėjimas ir išmintis yra verti gyriaus. 2Nūn žmonės, kurie yra susipažinę su tomis tiesomis, turi ne tik patys jas suprasti, bet, būdami išminties mylėtojai, turi būti pajėgūs padėti žodžiu bei raštu ir tiems, kurie jas mažiau pažįsta. 3Užtat mano senelis Jėzus, kuris ilgą laiką atsidėjęs lukšteno Įstatymą, Pranašų ir kitų mūsų protėvių raštus bei iš pagrindų juos pažino, ir pats jų paskatintas parašė šį tą apie auklėjimą ir išmintį. 4Jis tai darė norėdamas, kad mylintys išmintį, susipažinę su jo knyga, darytų didesnę pažangą, mokydamiesi gyventi pagal Įstatymą.

5Nūn tad esate kviečiami skaityti ją su dėmesiu, gera valia bei atlaidumu dėl bet kokio pastebėto trūkumo, nepaisant mūsų kruopščių pastangų atsiradusį verčiant kai kuriuos posakius. 6Juk kas iš pradžių buvo pasakyta hebrajiškai, nebeturi lygiai tos pačios prasmės, kai tampa išversta į kitą kalbą. 7Ne tik ši knyga, bet netgi pats Įstatymas, Pranašai ir kitos knygos nemaža skiriasi, kai yra skaitomi pirmine kalba.

8Kai trisdešimt aštuntaisiais karaliaus Euergeto viešpatavimo metais atvykau į Egiptą, tai čia būdamas užtikau raštus, iš kurių galima daug ko pasimokyti. 9Užtat laikiau pareiga skirti šiek tiek kruopštumo ir triūso šiai knygai išversti. Nuo to tad laiko naudojausi savo įgūdžiais dieną ir naktį, stengdamasis atlikti darbą ir parengti knygą svetur gyvenantiems, kurie nori įgyti išminties ir yra pasiryžę gyventi pagal Įstatymą.

A. IŠMINTIES KILMĖ

1

1Visa išmintis ateina iš VIEŠPATIES,
ir jame ji pasilieka amžinai.
2 Pajūrio smiltis, lietaus lašus,
amžinybės dienas - kas gali juos
suskaičiuoti?
3 Dangaus aukštį, žemės plotį,
bedugnės gelmes - kas gali
juos
ištirti?
4 Anksčiau už visa kita išmintis buvo
sukurta;
nuo amžių jos išmani įžvalga.
{ 5 Išminties šaltinis - aukštybių Dievo
žodis,
ir jos upeliukai - amžini įsakymai.}
6 Išminties šaknis - kam buvo
apreikšta?
Kas žino jos išmaningumą?
7 Tėra tik vienas, išmintingas,
šiurpą keliantis,

savo soste sėdintis
8 VIEŠPATS. Jis sukūrė ją,
apžiūrėjo ją ir apsvarstė.
9 Jis paskleidė ją ant visų
savo
darbų -
ant kiekvieno gyvo kūrinio pagal
savo
dosnumą,
apliejo ja jį mylinčius.

Pagarbi Dievo baimė

10 Pagarbi VIEŠPATIES baimė yra garbė
ir pasididžiavimas,
laimė ir šventės džiugesio vainikas.
11 Pagarbi VIEŠPATIES baimė
sušildo širdį,
duodama ir linksmumo, ir
džiaugsmo, ir ilgą gyvenimą.
12 Kas pagarbiai bijo VIEŠPATIES, tam
viskas gerai baigsis;
mirties dieną jis bus laimingas.
{13 Pagarbi VIEŠPATIES baimė yra
VIEŠPATIES dovana;
meilei jis padaro tvirtus takus.}
14 Pagarbiai bijoti VIEŠPATIES yra
pradžia išminties, -
sukuriama ji ištikimiesiems
dar jų motinos įsčiose.
15 Ji yra žmonijos amžini pamatai
ir jų palikuonims ji liks ištikima.
16 Išminties pilnatvė yra pagarbi
VIEŠPATIES baimė;
mirtinguosius savo vaisiais ji
apsvaigina.
17 Visus savo namus ji pripildo
rinktinių valgių
ir svirnus - savo pjūties derliaus.
18 Pagarbi VIEŠPATIES baimė yra
išminties vainikas:
ji leidžia klestėti ramybei ir
sveikatai.
19 Ji apipila žinojimu ir ir
įžvalgiu

supratimu
didžiai pagerbia tuos, kurie jos
laikosi.
20 Išminties šaknis - pagarbiai
bijoti VIEŠPATIES,
o jos šakos - ilgas gyvenimas.
{21 Pagarbi VIEŠPATIES baimė toli nuveja
nuodėmę;
būdama su žmogumi, ji
nugręžia
{Dievo} pyktį.}

Kantrumas ir savitvarda

22 Neteisingas pyktis negali būti
pateisintas,
nes pyktis stumia žmogų į pražūtį.
23 Kantrus žmogus palaukia ramiai
valandėlę,
ir tuomet jam sugrįžta rimtis.
24 Valandėlę jis susilaiko netaręs
žodžio,
o paskui daugelio lūpos skelbia jo
sveiką nuovoką.

Išmintis ir dorumas

25 Išminties aruoduose yra
išmintingų patarlių,
bet nusidėjėlis bjaurisi pagarbia
VIEŠPATIES baime.
26 Jei trokšti išminties, laikykis

įsakymų,
ir VIEŠPATS jos tau dosniai suteiks.
27 Juk pagarbi VIEŠPATIES baimė yra
išmintis ir drausmė,
o patiklus nusižeminimas
jį
džiugina.
28 Nebūk neklusnus pagarbiai
Dievo
baimei
ir nesiartink prie jo dviveidiška
širdimi.
29 Nesielk veidmainiškai su žmonėmis
ir saugok savo lūpas.

30 Neaukštink savęs, kad nenupultum
ir neužsitrauktum gėdos.
VIEŠPATS apreikš tavo paslaptis
ir parblokš tave bendruomenės
sueigoje,
nes tu neatėjai su pagarbia
VIEŠPATIES baime
ir tavo širdis buvo pilna vyliaus.

2Pasitikėjimas Dievu

1 Mano vaike, jei nori tarnauti
VIEŠPAČIUI,
būk pasiruošęs bandymui.
2 Būk nuoširdus ir tvirtas,
nesikarščiuok nelaimės ištiktas.
3 Lik jam ištikimas ir nesigręžk nuo
jo;
tuomet tavo ateitis bus puiki.
4 Priimk visa, kas tau nutiks,
būk kantrus didelėje nelaimėje.
5 Juk auksas išbandomas ugnyje,
o žmonės, kuriuos Dievas laiko
vertais,
pažeminimo krosnyje.
6 Pasitikėk Dievu, ir jis tau padės;
ištiesink savo kelius ir turėk
jame vilties.

7 Jūs, pagarbiai bijantys VIEŠPATIES,
pasitikėkite jo gailestingumu
ir nenutolkite, kad nenupultumėte.
8 Jūs, pagarbiai bijantys VIEŠPATIES,
pasitikėkite juo, neprarasite atlygio.
9 Jūs, pagarbiai bijantys VIEŠPATIES,
laukite jo gerų dovanų -
ilgai tveriančio džiaugsmo ir
gailestingumo.
10 Pažiūrėkite į praėjusias kartas
ir
pasvarstykite:
ar kas nors, pasitikėjęs VIEŠPAČIU,
buvo apviltas?
Ar kas, buvęs ištikimas, pagarbiai
jo bijodamas,

buvo paliktas?
Ar kas nors, šaukęsis jo pagalbos,
buvo atstumtas?
11 Užjaučiąs ir gailestingas yra
VIEŠPATS;
jis atleidžia nuodėmes,
jis
padeda nelaimėje.

12 Vargas bailioms širdims ir
nuleistoms rankoms,
ir nusidėjėliui, einančiam dviem
takais!
13 Vargas bailiai širdžiai,
kuri
nepasitiki,
nes dėl to neras pastogės!
14 Vargas jums, praradusiems viltį!
Ką darysite, kai reikės duoti
VIEŠPAČIUI ataskaitą?

15 Pagarbiai bijantys VIEŠPATIES
neniekina jo žodžių,
jį mylintys laikosi jo kelių.
16 Pagarbiai bijantys VIEŠPATIES
stengiasi jam patikti,
jį mylintys sotinasi jo įstatymu.
17 Pagarbiai bijantys VIEŠPATIES
paruošia savo širdis ir prieš jį
nusižemina.

18 Pulkime į rankas VIEŠPAČIUI,
bet ne mirtingiesiems,
nes tolygus jo didybei yra jo
gailestingumas
ir tolygūs jo vardui - jo darbai.

3Vaikų pareigos tėvams

1 Vaikai, gerbkite tėvo teises;
taip elkitės, kad gyventumėte.
2 Juk VIEŠPATS pagerbia tėvą
per jo vaikus
ir patvirtina motinos teises
į jos
sūnus.
3 Kas gerbia savo tėvą, atsilygina

už
nuodėmes;
4 kas gerbia savo motiną,
kraunasi lobį.
5 Kas gerbia savo tėvą,
džiaugsis
savo vaikais,
ir kai melsis, jis bus išklausytas.
6 Kas gerbia tėvą, ilgai gyvens;
paklūsta VIEŠPAČIUI, kas neša
paguodą savo motinai.
7 Kas pagarbiai bijo VIEŠPATIES,
gerbia savo tėvą
ir tarnauja tėvams kaip
šeimininkams.
8 Gerbk savo tėvą žodžiu ir darbu,
kad ateitų tau jo palaiminimas;
9 nes tėvo palaiminimas stiprina vaikų
namus,
o motinos prakeikimas
išgriauna jų pamatus.
10 Neieškok sau garbės, nuplėšdamas
garbę savo tėvui,
nes tėvo gėda nėra tau jokia garbė!
11 Juk žmogui garbė, kai gerbia savo
tėvą,
ir gėda vaikams negerbti
savo
motinos.

12 Mano vaike, rūpinkis savo
tėvu
jo senatvėje,
neužduok jam širdies per visą
gyvenimą.
13 Net jeigu jam ir protas susilpnėtų,
būk jam kantrus;
nepaniekink jo būdamas
pilnas jėgų.
14 Juk gerumas tėvui nebus
užmirštas, -
jis tarnaus tau kaip atnaša už
nuodėmę -
įleis išliekančią šaknį.

15 Tavo nelaimės dieną jis bus
prisimintas tavo naudai, -
ištirps tarsi šalna šiltame ore
tavo nuodėmės.
16 Piktžodžiauja, kas savo tėvu
nesirūpina,
VIEŠPATĮ pykdo, kas savo
motinai širdį užgauna.

Nusižeminimas

17 Mano vaike, būk kuklus
atlikdamas užduotis,
ir būsi mylimas labiau negu
dovanų davėjas.
18 Kuo esi didesnis, tuo labiau
nusižemink,
ir rasi malonės pas VIEŠPATĮ.
19 Daug yra didžių ir kilmingų
žmonių,
bet savo užmojį jis apreiškia
nusižeminusiems.
20 Juk didi yra VIEŠPATIES galybė,
bet nusižeminusieji jį garbina.
21 Nei ieškok, kas tau per sunku,
nei tyrinėk, kas viršija tavo jėgas.
22 Rūpinkis tuo, kas tau įsakyta,
nes tai, kas paslėpta, tau nesvarbu.
23 Nesikišk į dalykus,
kurie
tave viršija,
nes daugiau tau parodyta,
nei
gali tu suprasti.
24 Juk žmonių pasipūtimas daugelį
nuvedė į klystkelius,
ir klaidingas galvojimas
iškraipė jų sprendimą.
25 Be akies lėliukės nėra šviesos,
be žinojimo nėra išminties.

Imlumas

26 Užsispyrusi širdis ilgainiui
prieis
liepto galą,

o kas mėgsta pavojų, nuo
pavojaus ir žus.
27 Užsispyrusi širdis patirs daug
skausmo,
o nusidėjėlis krauna nuodėmę ant
nuodėmės.
28 Žmogaus išdidumo ligai nėra vaisto,
nes jame piktas augalas
įsišaknijęs.
29 Išmintingo žmogaus širdis
brangina patarles;
atidi ausis yra išmintingo
žmogaus džiaugsmas.

Išmalda vargšams

30 Kaip vanduo užgesina ugnies
liepsnas,
taip išmalda atlygina už nuodėmes.
31 Kas atsilygina už gera,
numato ateitį, -
nelaimės metu jis ras ramstį.

4

1Mano vaike, neatsakyk vargšui išteklių pragyventi:
neversk beturčio akims
veltui
laukti!
2 Nenuvilk alkano žmogaus,
neužgauk žmogaus,
nelaimės užklupto!
3 Nedidink bevilčio žmogaus vargo,
nedelsk duoti išmaldos suvargusiam.
4 Neatmesk elgetos prašymo,
nenugręžk žvilgsnio nuo vargšo.
5 Nenukreipk akių nuo žmogaus,
kenčiančio skurdą,
neduok niekam progos tave keikti,
6 nes jei iš savo kartėlio skausmo
jis
tave keiktų,
jo Kūrėjas išgirs jo skundo maldą.

Visuomeninis elgesys

7 Elkis taip, kad taptumei mylimas

bendrijoje;
nulenk žemai galvą prieš didžiūnus.
8 Išklausyk vargšų,
draugiškai atsakyk į jų sveikinimą.
9 Gelbėk engiamą žmogų iš
engėjo rankos;
teisingas nuosprendis tenebūna tau
nemalonus.
10 Būk tėvas našlaičiams,
o jų motinai - atstok jos vyrą.
Tuomet būsi tarsi Aukščiausiojo
sūnus, -
ir jis tave mylės labiau,
negu tave myli tavo motina.

B. IŠMINTIES
ATLYGIS IR ĮSPĖJIMAI

Mokytoja Išmintis

11 Išmintis moko savo vaikus
ir rūpinasi tais, kurie jos ieško.
12 Kas ją myli, tas myli gyvenimą,
o tie, kurie nuo ankstyvo ryto jos
ieško,
bus kupini džiaugsmo.
13 Kas jos laikosi, paveldi garbę;
kad ir kur jis būtų,
Savo palaiminimą suteikia VIEŠPATS.
14 Kas jai tarnauja, tarnauja
Šventajam;
kurie ją myli, tuos VIEŠPATS myli.
15 Kas jai paklūsta, valdys tautas;
o kas jos klausosi, gyvens saugiai.
16 Kas jai save patiki, ją turės;
ir jo palikuonys ją paveldės.
17 Juk iš pradžių ji veda žmogų
vingiuotais takais,
neša jam baimę ir baikštumą,
vargina jį savo drausme
ir jį bando savo įsakais,
kad jo širdis būtų visiškai su ja.
18 Tada ji užveda jį vėl ant tiesaus
tako,
atneša jam laimę

ir apreiškia jam savo paslaptis.
19 Bet jei jis nueina klaidingu keliu,
jinai palieka jį, atiduoda pražūčiai.

Apie bailumą

20 Mano vaike, kreipk dėmesį į
laiko aplinkybes,
bijok to, kas negera,
ir nesigėdyk būti tas, kas esi.
21 Juk yra gėdos jausmas,
vedantis į nuodėmę,
ir gėda, nusipelnanti garbę
ir
pagarbą.
22 Nebūk per griežtas pats sau,
neleisk gėdai vesti tave į pražūtį.
23 Nesusilaikyk nuo kalbėjimo,
kai reikia kalbėti,
ir neslėpk savo išminties.
24 Juk išmintis reiškiasi per kalbą,
o išsilavinimas per liežuvį.
25 Tiesai niekad neprieštarauk,
verčiau parausk dėl savo kvailumo.
26 Nesigėdyk išpažinti savo kaltės,
nebandyk sustabdyti tekančios upės.
27 Nešliaužiok prieš kvailį,
nerodyk šališkumo didžiūnui.
28 Už tiesą kovok net lig mirties,
ir VIEŠPATS Dievas už tave kovos.

29 Nebūk pagyrūnas savo žodžiais
nei tingus ar lėtas savo darbais.
30 Nebūk kaip liūtas savo namuose
nei suktas ar įtarus su savo tarnais.
31 Tenebūna tavo ranka ištiesta imti
ir sugniaužta, atėjus laikui duoti.

5Apie perdėtą pasitikėjimą savimi

1 Nepasitikėk savo turtais
ir nesakyk: "Turiu, ko man reikia!"
2 Nepasikliauk savimi ir savo
jėgomis,
kai stengiesi patenkinti širdies
troškimus.
3 Nesakyk: "Kas gali mane nugalėti?" -

nes VIEŠPATS tikrai tave nubaus.

4 Nesakyk: "Nusidėjau, ir man
nieko neatsitiko", -
nes VIEŠPATS pyksta iš lėto.
5 Nebūk per daug tikras, kad
bus atleista,
kai krauni nuodėmę ant nuodėmės.
6 Nesakyk: "Jo gailestingumas
yra didelis.
Visas mano nuodėmes jis
man
atleis", -
nes didelis ir jo gailestingumas,
ir
pyktis, -
jo pyktis kris ant nusidėjėlių.

7 Negaišuok grįžti pas VIEŠPATĮ,
neatidėliok diena po dienos,
nes staiga užklups tave VIEŠPATIES
pyktis
ir bausmės metu pražūsi.
8 Nepasitikėk neteisingai
įgytais turtais,
nes jie neduos naudos pykčio
dieną.

Kalbos nuoširdumas

9 Nevėtyk kiekviename vėjyje
ir neik visais takais.
10 Būk tvirtų įsitikinimų
bei nuoseklus savo žodžiais.
11 Būk greitas klausytis,
bet lėtas atsakyti.
12 Jeigu žinai, ką sakyti,
atsakyk savo artimui,
bet jeigu nežinai,
ranka užčiaupk savo burną.

13 Per kalbėjimą ateina garbė,
per jį
ir negarbė!
Žmogaus liežuvis - jo prapultis.
14 Nebūk vadinamas dviveidžiu;
nepaleisk liežuvio apkalbai,

nes vagiui gėda buvo sukurta,
o dviveidžio laukia griežtas
pasmerkimas.
15 Nieko žalingo netark
svarbiu ar mažu reikalu

6

1ir netapk priešu, užuot buvęs draugu,
nes blogas vardas užtraukia
gėdą ir panieką.
"Taip atsitinka dviveidžiui
nusidėjėliui!" -
sakys žmonės apie asmenį,
kurio melagingas liežuvis
užtraukė jam gėdą.

Maištingos aistros

2 Nepulk į aistros glėbį,
kad ji kaip ugnis nesudegintų tavo
jėgų.
3 Tavo lapus ji rys,
tavo vaisius naikins, -
tartum sausas medis būsi paliktas.
4 Juk nedora aistra sunaikina
savo
savininką,
padarydama jį pramoga jo
priešams.

Draugystė

5 Švelni kalba gausina draugus,
mandagios lūpos skatina
draugišką pasveikinimą.
6 Tebūna daug pažįstamų, kurie
tave sveikina,
bet vienas iš tūkstančio tavo
artimas draugas.
7 Jei nori turėti draugą,
išbandyk jį
suartėdamas
ir neskubėk juo pasitikėti.
8 Juk kai kas yra draugas, kai jam
patogu būti draugu,
bet su tavimi jis nebus

tavo
nelaimės metu.
9 Kitas yra draugas,
kuris
tampa priešu
ir tavo gėdai iškelia aikštėn
turėtą ginčą.

10 Kitas yra draugas, kuris sėdi
prie tavo stalo,
bet su tavimi jis nebus
tavo
nelaimės metu.
11 Kai tau sekasi, jis tampa tavo
antrasis "aš"
ir elgiasi kaip šeimininkas su tavo
tarnais.
12 Bet jeigu užklumpa tave nelaimė,
jis atšoksta nuo tavęs ir
vengia tave sutikti.

13 Laikykis atokiai nuo savo priešų
ir būk atsargus su savo draugais.
14 Ištikimas draugas yra tvirta
priebėga, -
kas tokį randa, suranda lobį.
15 Ištikimas draugas - neįkainojamas, -
jokia suma neatsveria jo vertės.
16 Ištikimas draugas - gyvenimo
balzamas, -
kas pagarbiai VIEŠPATIES bijo, jį
randa.
17 Juk kas pagarbiai VIEŠPATIES bijo,
palaiko tvirtą draugystę,
nes koks jis pats, toks bus ir
jo draugas.

C. PADRĄSINIMAS IEŠKOTI IŠMINTIES

Išminties dovanos

18 Mano vaike, nuo pat jaunystės
mokykis drausmės;
per ją dar rasi išminties
net
pražilęs.
19 Artinkis prie jos tartum artojas

bei
sėjėjas
ir lauk geros jos pjūties.
Juk ją puoselėdamas,
visai mažai
triūso teįdėsi
ir veikiai ragausi jos derliaus.

20 Ji atrodo labai sunki
nedrausmingam, -
kvailys nuo jos traukiasi.
21 Jam išbandyti ji bus tarsi
sunkus akmuo,
ir jis nedels pastumti į šalį.
22 Juk išmintis yra kaip ir jos vardas, -
daugeliui neprieinama.

23 Klausykis, mano vaike,
priimk mano išmintį,
neatmesk mano patarimo.
24 Leiskis jos supančiojamas
ir ant kaklo uždedamas antkaklį.
25 Palenk pečius ir nešk ją,
nesibodėk jos saitų.
26 Artinkis prie jos visa siela,
visiškai pasiduok jai.
27 Ieškok jos, atrask ją;
ieškok ir surasi;
o kai surasi, nepaleisk.
28 Taip galop tu rasi joje ramybę,
ir ji taps tavo džiaugsmu.
29 Jos pančiai pavirs tau didybės sostu,
jos antkaklis - auksinių gijų
apdaru.
30 Jos jungas yra auksinis papuošalas
ir jos saitai - purpurinė virvė.
31 Vilkėsi ją tarsi savo garbės apdarą,
užsidėsi ją kaip nuostabų vainiką.

32 Jeigu nori, mano sūnau,
tu
gali būti mokytas,
jei tam atsidėsi, būsi gudrus.
33 Jeigu mėgsti klausytis,
daug

sužinosi,
jei domėsiesi, būsi išmintingas.
34 Mielai dalyvauk seniūnų sueigoje;
kas tik išmintingas, dėkis prie jo!
35 Noriai klausykis kiekvienos
rimtos kalbos;
tenepraspr̄usta pro ausis
joks
išmintingas posakis.
36 Jeigu pamatai protingą žmogų,
stenkis jį pažinti;
tenudilina tavo kojos jo durų
slenkstį!
37 Apgalvok VIEŠPATIES įsakus
ir visad mąstyk apie jo įsakymus.
Tuomet jis duos įžvalgos tavo
protui,
ir išmintis, kurios trokšti,
bus
tau suteikta.

7Elgesys viešajame gyvenime

1Nedaryk pikta,
ir pikta tavęs niekad neužklups.
2 Venk nedorumo,
ir jis nuo tavęs tolinsis.
3 Mano vaike, nesėk į vagas

neteisingumo,
kad nereikėtų nuimti
septyneriopo derliaus.
4 Neprašyk iš VIEŠPATIES aukštų
pareigų
ar garbingo krėslo iš karaliaus.
5 Nesipuikauk savo dorumu prieš
VIEŠPATĮ
ir nerodyk savo išminties
prieš
karalių.
6 Nesistenk tapti teisėju,
jeigu neturi jėgų neteisingumą rauti,
idant neliktumei šališkas
didžiūnams
ir tuo nesuterštumei savo dorumo.

7 Nenusikalsk miesto bendruomenei
nei neužsitrauk sueigoje gėdos.

8 Nepadaryk nuodėmės dukart;
juk net už vieną neliksi
nenubaustas.
9 Nesakyk: "Jis brangins mano
dovanų gausybę;
Aukščiausiasis priims mano
atnašas".
10 Nebūk nusiminęs, kai meldiesi;
nebūk nerangus, kai duodi išmaldą.
11 Nesijuok iš apkartusios
širdies žmogaus;
pagalvok apie Tą, kuris pažemina
ir išaukština.
12 Nesumanyk skriausti savo brolio
nei savo draugo ar bendro.
13 Nelaikyk malonumu žerti melą po
melo,
nes tai niekad gerai nesibaigia.
14 Nepostringauk seniūnų sueigoje
ir nekartok žodžių, kai meldiesi.

15 Nevenk sunkių darbų ar
žemdirbio triūso,
kuris buvo Aukščiausiojo sukurtas.
16 Nelaikyk savęs geresniu už savo
bendrus;
atsimink, jo pyktis nedels.
17 Vis labiau nusižemink,
nes ugnis ir kirmėlės laukia
mirtingųjų.

Pareigos šeimai, religijai ir labdarai

18 Nemainyk draugo į pinigus
ar tikro brolio į auksą Ofyro.
19 Nesiskirk nuo išmintingos ir geros
žmonos,
nes jos malonus artumas
vertesnis už auksą.
20 Nesielk blogai su sąžiningai
dirbančiu vergu
ar savo užduočiai atsidavusiu
samdiniu.

21 Mylėk protingą vergą - kaip
save patį;
neatsisakyk jam duoti laisvės.

22 Turi galvijų? Rūpinkis jais;
jeigu jie tau naudingi, laikyk juos.
23 Turi sūnų? Drausmink juos,
sprandus lenk jiems nuo mažens.
24 Turi dukterų? Laikyk jas skaisčias,
nebūk joms nuolaidus.
25 Išleisk dukterį už vyro, ir
užbaigsi didelį darbą;
bet išleisk ją už protingo vyro.
26 Turi žmoną, kuri tau patinka?
Nesiskirk nuo jos;
žmonai, kurios nemėgsti, savęs
nepatikėk.

27 Visa širdimi gerbk savo tėvą,
neužmiršk savo motinos
gimdymo skausmų.
28 Atsimink, kad iš šių tėvų esi gimęs;
ką gali jiems duoti už visa,
ką jie
tau yra davę?

29 Visa siela pagarbiai bijok
VIEŠPATIES
ir gerbk jo kunigus.
30 Visomis jėgomis mylėk savo
Kūrėją
ir rūpinkis jo tarnais.
31 Pagarbiai bijok VIEŠPATIES ir gerbk
kunigą;
atiduok jam jo dalį, kaip tau yra
įsakyta:
pirmienas, atnašas už nuodėmę,
peties dovaną,
pašventinimo auką ir pirmienas
šventųjų atnašų.

32 Ir vargšui ištiesk ranką,
kad tavo paties palaima būtų sklidina.
33 Dosnus būk kiekvienam gyvajam,
neatsisakyk būti geras net

mirusiesiems.
34 Nesišalink nuo verkiančių,
bet liūdėk su liūdinčiais.
35 Nedelsk aplankyti ligonį,
nes už tokius darbus būsi mylimas.
36 Ką tiktai darytum,
visad atsimink savo gyvenimo galą,
ir tu niekad nenusidėsi.

8Taktas ir sveika nuovoka

1 Nesigalynėk su didžiūnu,
kad kartais nepakliūtum jam į
rankas.
2 Nesileisk į ginčą su turtuoliu,
kad kartais jis neužmokėtų už tavo
pražudymą.
Juk auksas daugelį yra apakinęs
ir karaliams protą sumaišęs.

3 Nesibark su patauška,
nekrauk malkų ant jo ugnies.
4 Nejuokauk su neišauklėtu
žmogumi,
kad kartais jis neįžeistų tavo
protėvių.
5 Neužgauliok atgailaujančio;
atsimink, kad visi mes esame kalti.
6 Nežiūrėk iš aukšto į seną žmogų,
nes juk ir mes kai kurie
pasensime.
7 Nesidžiauk kito žmogaus mirtimi;
atsimink, kad visi mes turime mirti.

8 Neniekink išminčių kalbų,
bet susipažink su jų patarlėmis,
nes iš jų išmoksi drausmės
ir meno tarnauti didžiūnams.
9 Neatmesk to, ką seniūnai sako,
nes jie buvo savo tėvų mokomi,
iš jų išmoksi, kaip galvoti,
ir, kai prireiks, mokėsi atsakyti.

10 Nekurstyk nusidėjėlio žarijų,
kad pats jo ugnies liepsnoje
nesudegtum.
11 Nesileisk įžūlaus žmogaus

įbauginamas;
kitaip jis ims tavęs iš pasalų tykoti.
12 Neskolink žmogui,
galingesniam už save;
jeigu ką nors skolini, laikyk tai
nuostoliu.
13 Nelaiduok daugiau, negu tavo
ištekliai leidžia;
jeigu laiduoji, būk pasiruošęs
sumokėti.
14 Nesikreipk į teismą prieš teisėją,
nes dėl jo padėties nuosprendis
bus
jam palankus.
15 Nesileisk į kelionę su nuotykių
ieškotoju,
kad jis kartais neužtrauktų
tau
nelaimės.
Juk jis elgsis, kaip jam patinka,
o tu per jo kvailystę kartu pražūsi.
16 Nesiginčyk su karšto būdo
žmogumi
nei nekeliauk su juo per tyrus,
nes kraują išlieti jam vieni niekai
ir, nesant arti pagalbos, jis
tave nudobs.
17 Neieškok patarimo iš neišmanėlio,
nes jis negali išlaikyti paslapties.
18 Prie svetimo žmogaus nedaryk
nieko,
kas turėtų būti laikoma slapta,
nes nežinai, kaip tai vėliau atsilieps.
19 Neatverk savo širdies kiekvienam;
nenuvyk nuo savęs laimės.

9Patarimas apie moteris

1 Nebūk pavydulingas
savo mylimai žmonai,
kad neišmokytum jos tau
pikta
daryti.
2 Neatsiduok moteriai
ir neleisk jai trypti savo orumo.

3 Nesilankyk pas palaidūnę,
kad neįpultum į jos pinkles.
4 Nebendrauk su dainuojančia šokėja,
kad nebūtumei jos vylių apkerėtas.
5 Nesvajok apie mergelę,
kad netektų mokėti jai už žalą.
6 Neatiduok širdies kekšėms,
kad neprarastumei savo paveldo.
7 Nesidairyk miesto gatvėse
ir neklaidžiok po jo tuščius
užkampius.
8 Gręžk akis nuo patrauklios moters;
nespoksok į grožį, kuris tau
nepriklauso.
Dėl moters grožio daugelis
pametė galvą,
nes jis uždega aistrą tartum ugnį.
9 Su ištekėjusia moterimi
nesėsk prie stalo
nei mėgaukis su ja prie vyno,
kad tavo širdis į ją nepalinktų
ir tu nenulinktum kraujyje į kapą.

10 Neatmesk seno draugo,
nes naujas negali jam prilygti.
Naujas draugas yra kaip jaunas
vynas, -
tik kai jis pasensta, geri su
malonumu.

11 Nepavydėk nusidėjėliui jo garso,
nes nežinai, kokia nelaimė jo
laukia.
12 Nesižavėk tuo, kas nedorėliams
patinka;
atsimink, jie Hado nepasieks
nenubausti.

13 Laikykis toli nuo žmogaus,
kuris turi galią užmušti,
ir tau nesivaidens mirties baimė.
Bet jeigu pas jį eini, jo neužgauk,
kad neatimtų iš tavęs gyvybės.
Žinok, kad žengi tarp pinklių
ir žingsniuoji dantyta miesto siena.

14 Kiek tik tau įmanoma,
stenkis suprasti savo kaimynus
ir bendrauk su išmintingaisiais.
15 Pasikeisk mintimis su
protingais
žmonėmis,
o visas tavo pokalbis
tebūna apie Aukščiausiojo Įstatymą.
16 Teisieji tebūna tavo stalo bendrai,
o tavo garbė - pagarbi Dievo
baimė.

Apie valdovus

17 Įgudę amatininkai yra gerbiami už jų
sumanumą,
o savo tautos valdovas yra įgudęs
išminčius.
18 Patauškos bijomasi
mieste,
o kalbančio neapgalvotai -
nekenčiama.

10

1Išmintingas valdovas auklėja savo tautą,
ir protingo žmogaus valdymas yra
gerai sutvarkytas.
2 Koks tautos valdovas,
tokie ir jo
pareigūnai;
koks miesto valdytojas,
tokie
ir visi jo gyventojai.
3 Neišauklėtas karalius žudo savo
tautą,
o didžiūnų sumanumu
miestas auga.
4 Žemės valdymas yra VIEŠPATIES
rankoje, -
jis pažadina jai kiekvienu laiku
tinkamą valdovą.
5 Žmogaus laimė yra VIEŠPATIES
rankoje,
jis suteikia savo didybę įstatymų
leidėjui.

6 Kad ir kokią patirtum skriaudą,
nedaryk artimui žalos, neik
įžūlumo taku.
7 Įžūlumas yra šlykštus
VIEŠPAČIUI ir žmonėms,
smurto nusikaltimu abu bjaurisi.
8 Valdžia perkeliama iš tautos į tautą
dėl neteisingumo, įžūlumo ir turtų.
9 Kaip gali dulkės ir pelenai
būti
išdidūs?
Net gyvam esant žmogaus
kūnas irsta.
10 Menka liga - gydytojas juokauja;
šiandien karalius, o rytoj negyvas.
11 Žmogus miręs paveldi puvimą:
puvėsius, gniūsus, kirmėles.

12 Žmogaus puikybės pradžia yra
nusisukimas nuo VIEŠPATIES
ir širdies nugręžimas nuo savo
Kūrėjo.
13 Juk puikybės jūra yra nuodėmė,
kas jos laikosi, skleidžia bjaurias
ydas.
Užtat VIEŠPATS siunčia jiems
negirdėtas nelaimes
ir juos visiškai sunaikina.
14 VIEŠPATS sugriauna valdovų sostus,
jų vietoje nusižeminusius sodina
į
sostą.
15 VIEŠPATS išrauna tautas iš šaknų
ir jų vietoje pasodina kukliuosius.
16 VIEŠPATS tyrais paverčia tautų žemę
ir sunaikina jas iš pačių pamatų.
17 Kai kurias sunaikinti jis perkelia
kitur, -
jis išdildo jų prisiminimą žemėje.
18 Mirtingųjų puikybė nebuvo sukurta
nei gimusių iš moterų - nuožmus
pyktis.

Tikroji garbė

19 Kieno palikuonys yra verti pagarbos?
Žmonių palikuonys.
Kurie palikuonys yra verti
pagarbos?
Tie, kurie pagarbiai VIEŠPATIES bijo.
Kieno palikuonys nėra verti
pagarbos?
Žmonių palikuonys.
Kurie palikuonys nėra verti
pagarbos?
Tie, kurie laužo įsakymus.
20 Šeimos nariams jų galva yra
vertas pagarbos,
o pagarbiai VIEŠPATIES bijantys -
verti pagarbos jo akyse.
{ 21 Pagarbiai bijok VIEŠPATIES,
būsi priimtas;
būk užsispyręs ir išpuikęs,
būsi
atmestas.}
22 Ar tai būtų įnamis, ar pakeleivis,
svetimšalis ar vargšas, -
jų garbė yra pagarbi VIEŠPATIES
baimė.
23 Neteisinga niekinti žmogų,
kuris yra išmintingas, bet vargšas,
nei tinka gerbti žmogų,
kuris
yra nusidėjėlis.
24 Didžiūnas, teisėjas ir valdovas
yra
gerbiami,
bet nė vienas jų nėra didesnis už
žmogų,
kuris pagarbiai VIEŠPATIES bijo.
25 Kai laisvi žmonės patarnaus
protingam vergui,
protingas žmogus dėl to nesiskųs.

26 Nevaidink išmintingo,
darydamas kas užeina,
nesigirk, įpuolęs į vargą.
27 Geriau darbštus žmogus,
kuris

visko apsčiai turi,
negu pagyrūnas, kuriam
trūksta duonos.

28 Mano vaike, gerbk save nuolankiai,
vertink save, kaip užsitarnauji.
29 Kas teisins žmogų,
kuris
save pasmerkia?
Kas gerbs žmogų, kuris save teršia?
30 Vargšas yra gerbiamas už
savo išmintį,
kaip turtuolis yra gerbiamas
dėl savo turtų.

31 Gerbiamas vargšas,
o dar labiau turtais pertekęs žmogus!
Niekinamas turtais pertekęs
žmogus,

dar labiau vargšas!

11

1Neturtingo žmogaus išmintis jam pakelia galvą
ir pasodina jį tarp didžiūnų.
2 Negirk žmogaus už jo gražią
išvaizdą
ir neniekink jo vien dėl jo išorės.
3 Bitė yra mažutė tarp sparnuočių,
bet ji surenka visų saldžiausią derlių.
4 Neišjuok skarmalus vilkinčio,
nesišaipyk iš skurstančio
žmogaus,
nes neįprasti yra VIEŠPATIES darbai,
nuo mirtingųjų paslėpti jo
veiksmai.
5 Daug karalių buvo pasodinti ant
žemės,
o tas, apie kurį niekas nepamanė,
nešiojo vainiką.
6 Daug įtakingų žmonių dažnai
patenka į visišką nemalonę,
ir įžymūs žmonės atiduodami
priešams į rankas.

Apvaizda ir pasitikėjimas Dievu

7 Neištyręs reikalo nesikabinėk;
pirma apsvarstyk, tik tada pasmerk.
8 Neišklausęs neduok atsakymo,
nenutrauk kito pusiau žodžio.
9 Nesileisk į ginčą apie dalyką, kuris
tavęs neliečia,
ir nesikišk į įžūliųjų kivirčą.

10 Mano vaike, nebūk užsiėmęs
daugeliu dalykų, -
apsivertęs reikalais,
neišliksi be kaltės.
Net jeigu vysies, niekad nepasivysi,
o nuo jų bėgdamas, neištrūksi.
11 Vienas žmogus ir triūsia,
ir
grumiasi, ir skuba,
bet vis vien labiau ir labiau
nusivilia.
12 O kitas eina savo keliu sugniužęs -
bejėgis ir neturto slegiamas, -
tačiau į jį VIEŠPATIES akys
maloniai žiūri.
Jis ištraukia jį iš bjaurios

klampynės,
13 pakelia jo galvą ir išaukština jį
daugelio nustebimui.

14 Geri dalykai ir blogi,
gyvybė ir
mirtis,
neturtas ir turtai ateina iš
VIEŠPATIES.
{ 15 Išmintis, supratimas ir Įstatymo
pažinimas,
meilė ir dori takai ateina iš
VIEŠPATIES.
16 Klaida ir tamsybė buvo sukurtos
kartu
su nusidėjėliais;
blogis pasensta kartu su
besididžiuojančiais piktu.}
17 VIEŠPATIES dovana pasilieka su
teisiaisiais;

jo malonė neša tvirtą sėkmę.
18 Žmogus gali pralobti būdamas
baisus šykštuolis,
ir toks yra jam skirtas atlyginimas:
19 kai jis sako: "Galiu pailsėti,
nūn puotausiu, nes visko turiu", -
nežino, kaip ilgai truks,
kol paliks viską kitiems ir numirs.

20 Mano vaike, atlik savo pareigas,
atsidėk joms,
pasenk atlikdamas savo užduotį.
21 Nesižavėk nusidėjėlio laimėjimais,
bet pasitikėk VIEŠPAČIU ir
lauk
iš jo šviesos,
nes lengva VIEŠPAČIUI
vargšą padaryti turtingą staiga,
vienu
akimirksniu.
22 VIEŠPATIES palaiminimas yra
teisiajam atlyginimas,
ir laikui atėjus jo viltis duos vaisių.
23 Nesakyk: "Ko man reikia?
Ko man betrūksta?"
24 Nesakyk: "Esu nepriklausomas!
Kokia bėda gali mane beužgulti?"
25 Gerovės dieną žmogus užmiršta
nelaimes,
nelaimės dieną žmogus gerovės
nebeatsimena.
26 Lengva VIEŠPAČIUI mirties dieną
atlyginti žmogui pagal jo elgesį.
27 Trumpa kančia užgožia praėjusius
malonumus,
o gyvenimo gale atskleidžiami
žmogaus darbai.
28 Nevadink nė vieno laimingu prieš
jo mirtį,
nes žmogus pažįstamas tik
gyvenimo gale.

Atsargumas renkantis draugus

29 Nekviesk kiekvieno į savo namus,

nes apgaulus žmogus turi daug veidų.
30 Kaip medžioklinis sakalas narve
yra
niekšo širdis,
ar kaip šnipas jis ieško tavo
silpnų vietų.
31 Juk jis budriai tykoja,
paverčia
gera į pikta
ir pagyrimo vertas tavo elgesys
jam
atrodo ydingas.
32 Židinys prisipildo žarijų iš
vienos kibirkšties,
o piktadarys tykoja iš pasalų
kraują išlieti.
33 Saugokis nedoro žmogaus,
kuris
sumano pikta,
kad nepražudytų amžinai tavo gero
vardo.
34 Priglausk svetimą žmogų savo
namuose,
ir tavo gyvenimo būdą jis
sutrikdys,
o tave svetimą jis padarys tavo
šeimai.

12Taisyklės darant gera

1 Jei darai gera, žinok,
kam tai darai,
ir bus tau dėkojama už tavo
gerus darbus.
2 Daryk gera teisiajam ir gausi
atlyginimą -
jei ne iš jo paties, tai tikrai iš
VIEŠPATIES.
3 Be padėkos lieka žmogus,
kuris
remia nedorėlius,
ir žmogus, kuris neduoda išmaldos.
4 Duok pamaldžiam žmogui,
bet nepadėk nusidėjėliui.
5 Daryk gera niekinamam žmogui,

bet neduok nieko įžūliam.
Sulaikyk jam ginklus,
neapginkluok jo mūšiui,
nes jais tave jis pavergtų.
Tuomet gautumei dvigubai
pikto
už visa gera,
kurį jam darai.
6 Juk ir Aukščiausiasis nekenčia
nusidėjėlių
ir bausme ištiks nedorėlius.
7 Duok geram žmogui,
bet nepadėk nusidėjėliui.
8 Gerovėje draugų negalima pažinti,
nelaimės dieną priešas neišliks
pasislėpęs.
9 Žmogaus priešai yra draugiški, kai
jam sekasi,
bet nelaimės dieną žmogaus
draugas dingsta.
10 Niekad nepasitikėk savo priešu,
nes jo nedorumas yra kaip
rūdys
ant bronzos.
11 Net jeigu jis ir nusižemina bei
ateina nusilenkęs,
būk su juo santūrus ir atsargus.
Elkis su juo, tarsi šveistum
bronzinį veidrodį,
kad rūdys jo visai neaptrauktų.
12 Neleisk jam šalia savęs stovėti,
kad jis tavęs nenustumtų ir
tavo
vietos neužimtų.
Neleisk jam sėstis savo dešinėje,
kad jis kartais neužsigeistų
tavo
kėdės,
o tu pagaliau mano žodžių
tiesą
suvoktum
dejuodamas, kad įspėjimo nepaisei.

13 Kas gailisi gyvatės įgelto kerėtojo

ar prie laukinių žvėrių lendančių
žmonių?
14 Taip yra ir su žmogumi,
kuris bendrauja su nusidėjėliu
ir įsivelia į jo nuodėmes.
15 Kurį laiką tave jis paremia,
bet jei tu paslystum,
prie tavęs
neliks.
16 Lūpomis priešas maloniai kalba,
bet širdyje jis rengiasi tave
įstumti į duobę.
Nors priešas rodo pilnas ašarų akis,
bet, progai pasitaikius,
jam tavo kraujo niekad nebus gana.
17 Jei nelaimė tave ištinka,
po
ranka jį rasi,
bet, apsimesdamas norįs padėti,
jis
tau koją pakiš.
18 Tada jis galvą kraipys,
rankomis plos,
pakartotinai švilptelės ir
savo
tikrą veidą parodys.

13Turtuoliai ir vargšai

1 Kas paliečia dervą, susitepa;
kas bendrauja su įžūliu žmogumi,
išmoksta jo kelių.
2 Kam gi imtis naštos,
kuri tau
per sunki;
kam gi bendrauti su žmogumi,
kuris yra už tave galingesnis ir
turtingesnis?
Kaipgi gali molinis puodas
bendrauti su geležiniu katilu?
Kai jiedu vienas į kitą atsimuš,
iš
puodo liks šukės.
3 Turtuolis pasielgia nedorai ir giriasi,
vargšas patiria skriaudą ir turi

atsiprašyti.
4 Kol būsi turtuoliui naudingas, jis
tavimi pasinaudos,
bet kai tu būsi pervargęs,
jis
tave pamirš.
5 Kol tu šį tą turi, jis maloniai
kalbėsis su tavimi
ir šypsniu laimės tavo
pasitikėjimą.
6 Kai tu būsi jam reikalingas,
jis
tave apgaus,
tau šypsosis ir tave drąsins,
tau mandagiai kalbės ir klaus: "Ko
tau reikia?"
7 Jis paikins tave savo skanėstais,
kol paliks tave be nieko
du ar
tris kartus,
o galop jis pasijuoks iš tavęs.
Jei paskui jam pasitaikys tave sutikti,
jis praeis pro šalį ir kraipys galvą:
kas tu toks.

8 Saugokis, kad nebūtumei apgautas
ir pažemintas per savo kvailumą.
9 Kai esi didiko kviečiamas,
būk
santūrus,
ir tave jis kvies primygtiniau.
10 Nebūk su juo per įkyrus,
kad
nenusibostumei;
nebūk nei per daug atokus,
kad
neliktumei užmirštas.
11 Nebandyk elgtis su juo kaip
su sau lygiu
ir nepasitikėk jo ilgom šnekom,
nes jis tave bandys,
traukdamas iš tavęs žodį,
ir, nors šypsodamas, jis tave tirs.
12 Negailestingas žmogus,

neišlaikantis tavo paslapčių,
jis nepagailės tau nei žalos,
nei
kalėjimo.
13 Būk atsargus ir rūpinkis,
nes bendrauji su savo pražūtimi.
{ 14 Jei miegodamas girdi šiuos dalykus,
atsibusk!
Visa gyvastimi mylėk VIEŠPATĮ
ir šaukis jo, kad išsigelbėtumei.}

15 Kiekvienas gyvūnas myli į save
panašų
ir kiekvienas žmogus - žmogų kaip
save patį.
16 Visi gyvūnai bendrauja su
panašiais į save,
ir žmonės laikosi išvien su
panašiais į save.
17 Ką bendra turi su ėriuku?
Ne daugiau bendra turi
nusidėjėlis su teisiuoju.
18 Argi gali būti santaika tarp
hienos ir šuns?
Ir kokia bičiulystė tarp turtingo
ir
vargšo?
19 Laukiniai asilai dykumoje yra liūto
grobis;
panašiai vargšai yra ganykla
turtingiesiems.
20 Išdidus žmogus bjaurisi
nusižeminimu;
panašiai turtuolis bjaurisi vargšais.
21 Kai turtuolis suklumpa,
jį
pakelia draugai,
o kai vargšas parpuola,
jį net
draugai atstumia.
22 Kai turtuolis kalba,
daugelis jam pritaria,
nors ir nesąmones paistytų,
jis

yra giriamas.
Kai vargšas kalba, iš jo juokiamasi,
nors jis protingai šneka,
nekreipiama į jį dėmesio.
23 Turtuolis kalba, visi tyli,
jo išmintį jie kelia į padanges.
Vargšas kalba, klausiama:
"Kas
jis per vienas?"
Jei jis sukluptų, jį dar pastums.
24 Turtai yra geri, jeigu jie
nėra
nuodėmingi;
neturtas yra blogis pagal
išpuikėlių matą.

25 Žmogaus širdis atmaino jo veidą
arba į gera, arba į pikta.
26 Laimingos širdies ženklas
yra
linksmas veidas;
kurti patarles -
varginanti
užduotis.

14

1Laimingas žmogus, kuris nenusikalsta lūpomis,
kuriam nereikia jausti širdgėlos
dėl
nuodėmių.
2 Laimingas žmogus,
kurio
sąžinė nesmerkia,
kuris nėra praradęs vilties.

Pavydas ir gobšumas

3 Turtai neneša nieko gero
siauraširdžiam žmogui;
kokia nauda iš aukso šykštuoliui?
4 Ko pats atsisako, jis kitiems krauna, -
jo gėrybėmis svetimi prabangiai
ūžaus.
5 Kam bus dosnus tas žmogus, kuris
yra šykštus sau
ir nesinaudoja savo paties turtais?

6 Nėra šykštesnio žmogaus
už
šykštų sau pačiam, -
jį nubaudžia jojo šykštumas.
7 Jei kada jis būna dosnus,
tai
įvyksta per klaidą, -
galų gale jis parodo savo gobšumą.
8 Šykštuolis yra nedoras žmogus:
nusigręžia nuo artimo ir
nesirūpina savimi.
9 Šykštuolio akys nėra patenkintos
jo dalimi,
gobšus neteisingumas sustingdo jam
širdį.
10 Nors šykštuolio akys godžiai
žiūri į duoną,
bet ant savo stalo jis deda
supelėjusią.

11 Mano vaike, jeigu turi iš ko,
vaišinkis
ir aukok vertingas atnašas
VIEŠPAČIUI.
12 Atsimink, kad mirtis nelūkuriuoja, -
tau nebuvo parodyta Hado sutartis.
13 Daryk gera draugams, kol dar gyvas,
ištiesk ranką ir dalykis dosniai tuo,
ką turi.
14 Neatsakyk sau šios dienos gėrybių;
neleisk praeiti pro šalį savo
rinktinei daliai.
15 Argi nepaliksi turtų kitiems
ir savo triūso vaisių padalyti
kaulelių metimu?
16 Duok, imk ir būk sau vaišingas,
nes Hade žmogus negali
džiaugsmo ieškoti.
17 Visi gyvūnai sensta kaip drabužis,
nes saisto amžinas įsakas:
visi
turi mirti.
18 Kaip lapai, sprogstantys ant
žalio

medžio, -
vienam nukrintant, kitas išsprogsta, -
taip kūno ir kraujo kartos, -
vienai išmirštant, kita užgimsta.
19 Visi žmogaus darbai sudūlėja,
ir tas, kuris juos padarė, su jais
nebūtin nueina.

D. IŠMINTIES IEŠKOJIMAS IR PALAIMA

Išminčiaus laimė

20 Laimingas žmogus, kuris mąsto apie
Išmintį
ir protingai samprotauja:
21 kuris svarsto jos kelius savo širdyje
ir gilinasi į jos paslaptis,
22 vydamasis ją kaip žvalgas
ir tykodamas jos prie jos tarpdurių;
23 kuris žiūri į ją pro jos langus
ir klausosi prie jos durų;
24 kuris apsigyvena arti jos namų
ir įkala savo palapinės kuolelį
jos
pasieny;
25 kuris statosi palapinę šalia jos
ir gyvena kaip jos mielas kaimynas;
26 kuris pasidaro lizdą jos lapijoje
ir nakvoja jos šakose;
27 kuris randa pastogę nuo kaitros
jos
ūksmėje
ir jos garbėje randa sau namus.

15

1Kas pagarbiai bijo VIEŠPATIES, tai darys,
ir kas laikosi Įstatymo,
ateis
pas Išmintį.
2 Ji išeis kaip motina jo pasitikti
ir tartum jauna nuotaka jį priims.
3 Penės jį supratimo duona
ir girdys jį išminties vandeniu.
4 Ja jis remsis ir neparpuls,
ja pasitikės ir nebus sugėdintas.
5 Jinai išaukštins jį virš jo bendrų,

atvers jam burną sueigoje.
6 Džiaugsmo ir džiugesio vainiką jis ras
ir amžiną vardą jis paveldės.
7 Neverti žmonės jos neįsigis
nei nusidėjėliai jos nematys.
8 Toli nuo nedorėlių ji laikosi,
melagiai niekad apie ją neprisimins.
9 Prastai skamba šlovės giesmė
nusidėjėlio lūpose,
nes ji nebuvo jam VIEŠPATIES
suteikta.
10 Juk išmintingųjų liežuviu šlovės
giesmė
turi būti tariama,
ir pats VIEŠPATS ją įkvepia.

Laisva valia ir atsakomybė

11 Nesakyk: "VIEŠPATS kaltas,
kad aš nusidėjau", -
nes jis nedaro, ko nekenčia.
12 Nesakyk: "Jis mane paklaidino", -
nes jam nusidėjėlių nereikia.
13 Visko, kas nedora, VIEŠPATS
nekenčia;
nė vienas to nenori,
kas
pagarbiai bijo Dievo.
14 Kai Dievas pradžioje žmogų
sukūrė,
jis davė jam galią laisvai pasirinkti.
15 Jei pasirenki, tu pajėgi laikytis
įsakymų
ir ištikimai vykdyti jo valią.
16 Jis padėjo prieš tave ugnį ir
vandenį;
tiesk ranką į tą, kurį tu pasirenki.
17 Prieš kiekvieną žmogų yra
gyvenimas ir mirtis,
ką žmogus pasirenka, tai
bus jam
duota.
18 Juk didi yra VIEŠPATIES išmintis;
jis galingas darbais ir regi visa.
19 Dievo akys regi visa, ką

jis yra
sukūręs,
jis supranta kiekvieną žmogaus
veiksmą.
20 Nė vienam jis nėra įsakęs
nedorai elgtis,
niekam jis nėra leidęs nusidėti.

16

1Netrokšk turėti daug niekam tikusių vaikų
ir nesidžiauk nedorais
palikuonimis.
2 Nors ir daug jų būtų,
nesidžiauk
jais,
jeigu jie neturi pagarbios
VIEŠPATIES baimės.
3 Nepasitikėk jų ilgu gyvenimu,
nedėk vilčių į jų ateitį,
nes vienas gali būti geriau
už
tūkstantį
ir verčiau mirti bevaikiui,
negu turėti nedorų vaikų!
4 Juk per vieną protingą žmogų
miestas gali būti apgyvendintas,
bet per maištininkų klaną
jis
tampa tyrais.
5 Daug tokių dalykų mano akis yra
regėjusi,
ir dar daugiau mano ausis yra
girdėjusi.
6 Nusidėjėlių sueigoje užkuriama ugnis,
ir neklusnioje tautoje įsiliepsnoja
pyktis.
7 Jis neatleido senovės milžinams,
sukilusiems savo galybėje;
8 jis nepasigailėjo Loto kaimynų,
kurių įžūlumu jis bjaurėjosi;
9 jis neparodė gailestingumo
pasmerktai tautai,
išrautai iš šaknų už jų nuodėmes,
10 nei šešiems šimtams tūkstančių

pėstininkų,
žuvusių dėl jų širdies įžūlumo.

11 Net jei tebūtų buvęs tik vienas
kietasprandis,
nuostabu būtų, jei jis būtų
likęs
nenubaustas.
Juk gailestingumas ir pyktis
vienodai priklauso VIEŠPAČIUI, -
jis nebaudžia ir atleidžia,
bet ir
pyktį išlieja.
12 Didelis yra jo gailestingumas,
kaip ir jo bausmės rykštė, -
jis teisia žmogų, kiekvieną
pagal
jo darbus.
13 Nusidėjėlis neišsigelbsti pagrobtu
turtu,
o teisiojo vilties Dievas nepalieka
neišsipildžiusios.
14 Kas daro gera, turi savo atlygį,
kurį kiekvienas gauna pagal
savo darbus.
{15 VIEŠPATS taip sukietino faraono širdį,
kad jis nepažino jo,
idant VIEŠPATIES darbai būtų
pažinti po dangumi.
16 Jo gailestingumas yra akivaizdus visai
kūrinijai.
o jo šviesa ir jo tamsa buvo
paskirstyta žmonijai.}

17 Nesakyk: "Pasislėpsiu nuo
VIEŠPATIES.
Kas danguje apie mane pagalvos?
Tarp tokios daugybės žmonių
nebūsiu pastebėtas,
nes kas aš tarp beribės kūrinijos?
18 Štai dangus ir dangaus aukštybės,
bedugnė ir žemė dreba jam
apsilankius.
19 Patys kalnai ir žemės pamatai,
vos jam pažvelgus, virpa ir dreba.

20 Apie mane jis nepagalvos;
kas rūpinsis manimi?
21 Jei nusidedu, jokia akis
manęs nemato;
jei visiškai slaptai esu neištikimas,
kas apie tai sužinos?
22 Kas jam pasako apie teisius darbus
ir ko aš galiu už juos tikėtis,

kai laikausi įsakymo?"
23 Tokios yra neišmanėlio
žmogaus mintys;
neprotingas ir suklydęs žmogus
kvailai galvoja.

Dieviškosios išminties atspindys kūrinijoje

24 Klausykis, mano vaike, ir
mokykis išminties,
brangink visa širdimi mano
žodžius.
25 Tiksliai paaiškinsiu auklėjimo
drausmę
ir rūpestingai perteiksiu žinojimą.

26 Kai pradžioje VIEŠPATS sukūrė savo
kūrinius
ir, juos sukurdamas, paskyrė
jiems užduotis,
27 visam laikui jis nustatė
jų valdas ir jų veiklą.
Jie nei išalksta, nei pavargsta,
jie niekad nenukrypsta nuo
savo
užduočių.
28 Niekad vieni su kitais nesistumdo
ir visad laikosi jo žodžio.
29 Tada VIEŠPATS pažvelgė į žemę
ir pripildė ją savo gėrybių.
30 Jos paviršių jis pripildė visokių
rūšių
gyvūnų,
ir jie turi į ją vėl sugrįžti.

17

1VIEŠPATS žmogų sukūrė iš žemės,

ir jį vėl į žemę sugrąžina.
2 Jis davė jiems ribotą dienų skaičių,
bet suteikė galią valdyti viską
žemėje.
3 Jis apvilko juos jėga, panašia į savo, -
padarė juos pagal savo paveikslą.
4 Jis įdiegė jų baimę visiems
gyvūnams
ir leido jiems viešpatauti žvėrims
ir paukščiams.
{ 5 VIEŠPATS davė jiems naudotis
penkiomis galiomis,
dalytis supratimu jiems buvo duota
kaip šeštoji
ir septintoji protas - jų galių
aiškintojas.}
6 Nuožiūrą ir liežuvį, ir akis,
ausis ir suprantančią širdį
davė
jiems.
7 Išminties ir žinojimo juos pripildė,
gera ir pikta jiems nurodė.
8 Kad parodytų savo darbų didybę,
į jų širdis jis įdiegė pagarbią

VIEŠPATIES baimę.
{ 9 Jis davė jiems teisę
jo nuostabiais darbais amžinai
didžiuotis.}
10 Kad skelbtų jo nuostabius darbus
ir šlovintų jo šventąjį vardą.
11 Jis paklojo jiems žinojimą,
gyvenimo įstatymą kaip paveldą.
12 Jis sudarė su jais amžiną sandorą
ir apreiškė jiems savo įsakymus.
13 Jo didingą šlovę matė jų akys,
ir jo garbingą balsą girdėjo jų
ausys.
14 Jiems tarė: "Venkite viso,
kas
pikta!" -
ir davė kiekvienam jų įsakymus apie
artimą.
15 Jų keliai visad jam žinomi;

nuo jo akių jie negali būti paslėpti.
{ 16 Jų keliai nuo pat jaunystės
veda
į pikta,
ir savo akmeninės širdies jie
nepajėgia
permainyti į jautrią širdį.}
17 Jis paskyrė valdovą kiekvienai
tautai,
bet Izraelis yra jo paties dalis.
{ 18 Izraelį, kaip savo pirmagimį,
jis auklėja rykšte ir,
skirdamas jam savo meilės šviesą,
jo nepalieka.}
19 Visi jų darbai yra jam aiškūs
kaip saulė,
ir jo akys nuolat stebi jų kelius.
20 Jų nedorieji darbai nėra nuo jo
paslėpti,
ir visos jų nuodėmės įžeidžia
VIEŠPATĮ.
{ 21 Bet VIEŠPATS yra geras ir pažįsta
savo kūrinius,
jų nesunaikina ir neapleidžia,
o verčiau jų pasigaili.}
22 Žmogaus išmalda yra jam
tartum antspaudo žiedas,
jis brangina žmogaus gerumą kaip
akies vyzdį.
23 Vieną dieną jis pakils ir jiems
atlygins, -
atmokės kiekvienam jų, kaip yra
užsitarnavę.
24 Tiems, kurie daro atgailą,
jis
leidžia grįžti
ir drąsina tuos, kurie yra netekę
vilties.

Raginimas grįžti - daryti atgailą

25 Grįžk pas VIEŠPATĮ,
palik
savo nuodėmes,
melskis jo Artume ir mažink savo

kaltes.
26 Gręžkis vėl į Aukščiausiąjį
ir
šalinkis nuodėmės,
nuoširdžiai nekęsk to, kuo
jis bjaurisi.
27 Kas giedos šlovės giesmes
Aukščiausiajam Hade,
jeigu jo negarbiname gyvi būdami?
28 Mirusių pasaulyje,
kaip
ir niekad nebuvusių,
nutyla šlovės giesmė, tik tie,
kurie yra gyvi ir sveiki,
šlovina VIEŠPATĮ.
29 Koks didelis yra VIEŠPATIES
gailestingumas -
jo atlaidumas pas jį grįžtantiems!
30 Nieko panašaus nerandama
tarp
žmonių,
nes joks žmogus nėra nemirtingas.
31 Argi yra kas už saulę šviesesnio?
Betgi ir ji gali užtemti.
Kokios tamsios tad kūno ir
kraujo mintys!
32 Dievui yra atsakingos dangaus
aukštybių galybės,
o mirtingieji - visi dulkės
ir
pelenai.

18Dievo galybė ir gailestingumas

1 Amžinasis sukūrė visą pasaulį;
2 vien VIEŠPATS yra teisus,
{nėra kito, išskyrus jį.
3 Mažuoju savo rankos pirštu
jis valdo pasaulį,
visa jam paklūsta,
nes savo galybe jis yra karalius visų,
atskiriantis, kas šventa,
nuo
nešventa.}
4 Ką jis yra leidęs apsakyti jo

darbus,
ir kas gali ištirti jo didžius
veiksmus?
5 Kas gali išmatuoti jo didingą galybę
ar nupasakoti jo gailestingumo
darbus?
6 Neįmanoma žmogui nei juos
sumažinti, nei padidinti,
VIEŠPATIES stebuklų neįmanoma
permanyti.
7 Žmogus baigdamas vos tik pradeda
ir sustodamas vis dar yra suglumęs.

8 Kas yra žmogus ir ko jis vertas?
Gera ir pikta jis apima, kas tai?
9 Žmogaus gyvenimo dienų skaičius
yra didžiulis,
jei jis šimtą metų pasiekia.
10 Kaip jūros vandens lašas,
kaip smėlio grūdelis,
tokie yra tie keleri metai prieš
amžinybės dienas.
11 Užtat VIEŠPATS yra kantrus su
žmonėmis
ir apipila juos savo gailestingumu.
12 Jis mato ir žino, kad jų mirtis
skausminga,
užtat juo labiau jiems ir atleidžia.
13 Žmogus gali būti gailestingas savo
artimui,
bet VIEŠPATIES gailestingumas -
visiems žmonėms.
Juos pabara, auklėja, pamoko ir
susigrąžina,
kaip piemuo savo kaimenę.
14 Gailestingas tiems, kurie
nusilenkia jo drausmei
ir uoliai vykdo jo įsakus.

Reikia protingai elgtis

15 Mano vaike, neatmiešk savo gerų
darbų priekaištu
ir negadink savo dovanos piktais
žodžiais.

16 Argi nesumažina rasa deginančios
kaitros?
Taip ir žodis geriau už dovaną.
17 Argi iš tikrųjų žodis pranoksta dovaną?
Geras žmogus ir viena, ir
kita duoda.
18 Tik kvailas žmogus priekaištauja
prieš
duodamas;
šykštaus davėjo dovana nuliūdina
laukiančias akis.

19 Prieš kalbėdamas pasimokyk;
prieš ligą rūpinkis sveikata.
20 Ištirk save anksčiau,
negu
būsi teisiamas,
ir aplankymo metu rasi atleidimą.
21 Nusižemink anksčiau, negu susergi,
o kai esi nusidėjęs, daryk atgailą.
22 Tenekliudo tau niekas nedelsiant
vykdyti įžadą,
nelauk iki mirties,
kad
būtum nuo jo atleistas.
23 Prieš darydamas įžadą, pergalvok jį;
nebūk žmogumi, kuris
bando VIEŠPATĮ.
24 Pagalvok apie jo pyktį mirties
valandą
ir atlygio metą, kai jis nugręš
savo
veidą.
25 Kai visko apstu, atsimink
alkio
metą,
o turtingą dieną pagalvok
apie
neturtą ir skurdą.
26 Nuo ryto iki vakaro oras keičiasi;
visa greitai praskuba pro VIEŠPATĮ.

27 Išmintingas žmogus yra
visados atsargus;
kai visur pilna nuodėmės,

jis
vengia pikta.
28 Mokytas žmogus turėtų
mokyti išminties;
kas jos įgyja, turėtų skelbti
jos
šlovę.
29 Galį protingai kalbėti
turi parodyti savo išmintį,
rūpestingai skleisdami tinkamas
patarles.

Savitvarda

30 Nesek paskui savo geismus,
tvardyk savo geidulius.
31 Jeigu leidi sau patenkinti užgaidas,
jos padarys tave pajuoka tavo
priešams.
32 Neūžauk tenkindamas
akimirkos geismą,
nes dvigubai sunkus bus neturtas.
33 Netapk elgeta, puotaudamas
svetimais pinigais,
kai neturi nieko piniginėje.

19

1Kas taip elgiasi, nebus turtingas; kas niekais laiko mažus dalykus,
palengva pražus.
2 Vynas ir moterys išveda iš kelio
protingus vyrus,
o žmogus, bendraujantis su
kekšėmis,
praras gėdos jausmą.
3 Puvimas ir kirmėlės jį apims,
ir praradęs gėdos jausmą žmogus
neteks gyvasties.

4 Kas kitais per greitai pasitiki,
tas
yra nerimtas,
o kas nusideda, sau pačiam
pakenkia.
5 Kam nedoras darbas teikia
malonumo, bus pasmerktas,
{bet kas atsispiria malonumams,

apvainikuoja savo gyvenimą.
6 Kas suvaldo liežuvį, gyvens be
barnių},
bet kas nekenčia paskalų,
patirs
mažiau pikta.
7 Niekados nekartok,
kas
tau buvo pasakyta,
ir iš to neturėsi jokio nuostolio.
8 Nei draugui, nei priešui
apie
tai nekalbėk;
niekam nepasakyk, nebent tai
nuslėpti būtų nuodėminga.
9 Juk kas tai išgirs, tavimi
nebepasitikės
ir ilgainiui ims tavęs nekęsti.
10 Ką nors girdėjai? Temiršta
tai su
tavimi.
Būk tikras, tavęs tai nesusprogdins!
11 Ką nors sužinojęs, kvailys kenčia
gimdymo skausmus
tartum kūdikį gimdanti moteris.
12 Kaip strėlė, įstrigusi žmogaus
šlaunyje,
taip smygso paskala kvailio
krūtinėje.

13 Įspėk savo draugą - galbūt jis to
dar
nėra padaręs;
o jei padarė, kad daugiau to
nedarytų.
14 Įspėk savo kaimyną - galbūt jis
to
dar nėra pasakęs;
o jei pasakė, kad daugiau to
nekartotų.
15 Įspėk savo draugą - dažnai tai gali
būti šmeižtas;
tikėti kiekvienu pasakojimu
neturėtumei.

16 Žmogus gali suklupti netyčiomis.
Kas nėra nusidėjęs liežuviu?
17 Paklausk savo kaimyną prieš jį
sudrausdamas, -
taip tu skaitysies su Aukščiausiojo
Įstatymu.

Kaip pažinti tikrą išmintį

{ 18 Pagarbi VIEŠPATIES baimė yra kelias
į jo gerumą,
o išmintis laimi jo meilę.
19 VIEŠPATIES įsakymų žinojimas -
gyvastį teikiantis mokymas,
darantieji tai, kas jam patinka,
valgys vaisius nuo medžio
nemirtingumo.}
20 Visa išmintis yra pagarbi
VIEŠPATIES baimė;
visapusiška išmintis yra Įstatymo
vykdymas
{ir jo visagalybės supratimas.
21 Kai vergas savo šeimininkui sako:
"Nedarysiu to, ko tu nori", -
nors jei vėliau tai ir darytų,
jis pykdytų tą, kuris jį išlaiko}.
22 Mokėti daryti pikta nėra išmintis,
ir nusidėjėlių patarimas nėra
protingas.
23 Esama apsukrumo, kuris yra
bjaurus,
yra ir kvailių, kurie nieko pikta
nedaro.
24 Geriau dievobaimingas žmogus maža
žinantis,
negu labai protingas, bet
laužantis Įstatymą.
25 Esama apsukrumo reiklaus,
bet
nesąžiningo, -
yra žmonių, išnaudojančių gerumą,
kad pasiektų savo.
26 Pasitaiko nedoras žmogus,
kuris dedasi širdgėlos prislėgtas,
bet jo vidus yra pilnas apgaulės.

27 Nuleidžia akis ir dedasi kurčias,
bet jei jo kaukės niekas nenuplėš,
jis tave išnaudos.
28 Nors jėgų stoka jį sulaiko nuo
nuodėmės,
jis, nepaisydamas to, radęs progą
padarys žalos.
29 Žmogus pažįstamas iš išvaizdos,
o protingas žmogus - veidu į veidą
susitikus.
30 Žmogaus apdaras, jo nuoširdus
juokas ir jo eisena
tau parodo, kas jis yra.

20Protingo ir kvailo žmogaus elgesys

1 Įspėjimas kartais gali būti ne laiku,
ir tyla kartais gali apreikšti
protingą žmogų.
2 Kaip daug geriau įspėti,
negu erzintis iš pykčio!
3 Kas prisiima savo kaltę,
bus apsaugotas nuo nesėkmės.
4 Kaip eunuchas, mėginantis
išniekinti mergaitę,
toks yra žmogus, prievarta
verčiamas
daryti, kas teisinga.
5 Vienas žmogus tyli ir yra laikomas
išmintingu,
o kitas, būdamas plepus,
yra
nemėgstamas.
6 Vienas žmogus tyli,
nes
neturi nieko pasakyti,
o kitas tyli, laukdamas tinkamos
progos kalbėti.
7 Išmintingas žmogus tyli,
kol
ateina tinkamas laikas,
o kvailas pagyrūnas tinkamo laiko
nepastebi.
8 Kas per daug kalba,
sukelia koktumą,

o kas nori kitą nukalbėti,
bus
nekenčiamas.

9 Nelaimėje gali žmogui
glūdėti laimė,
ir nuostolis gali atnešti nelauktą
sėkmę.
10 Būna dovana, kuri tau neneša jokios
naudos,
būna ir dovana, kuri tau dvigubai
atlygina.
11 Būna nuostolių dėlei garbės,
esti žmonių, pakėlusių galvas iš
sunkių bėdų.
12 Būna, kad žmogus daug perka už mažą
kainą,
bet užmoka už tai septyneriopai.
13 Išmintingas žmogus keliais
žodžiais įgyja palankumą,
bet kvailieji savo meilikavimą veltui
švaisto.
14 Sukto žmogaus dovana nebus tau
naudinga,
nes jis laukia, kad atsilygintum
septyneriopai.

15 Jis mažai duoda, bet daug barasi,
pračiaupia burną, kaip miesto
šauklys.
Šiandien jis paskolina,
o
rytoj reikalauja grąžinti, -
iš tikrųjų toks žmogus yra šlykštus.
16 Kvailys sako: "Draugų neturiu.
Už mano gerus darbus niekas
nedėkoja".
17 Visi, kurie valgo jo duoną,
turi
piktą liežuvį.
Kaip kiekvienas iš jo tyčiojasi,
ir
kaip dažnai!

18 Geriau ant grindinio paslysti negu

ant liežuvio;
užtat greitai ateina nedorėlių žūtis.
19 Kaip beskonis skanėstas yra
pasakojimas ne vietoje,
nuolat neišmanėlių kartojamas.
20 Patarlė iš kvailio lūpų negerbiama,
nes jis nepasako jos tinkama proga.

21 Būna, kad skurdas sulaiko
žmogų nuo nuodėmės;
užtat kai ilsisi, jis nejaučia
sąžinės graužimo.
22 Būna, kad žmogus iš gėdos
nusižudo
ar stumia save į pražūtį,
žiūrėdamas, ką kiti apie jį pamanys.
23 Būna, kad žmogus pažada draugui,
žiūrėdamas, ką jis apie jį pamanys,
ir be reikalo pasidaro sau priešą.

24 Melas yra bjauri, gėdą žmogui
daranti dėmė,
tačiau jis yra nuolat ant
neišmanėlių lūpų.
25 Geriau vagis negu nepataisomas
melagis,
tačiau abiejų likimas yra žūtis.
26 Melagio kelias veda į negarbę,
jo gėda nuolat jį lydi.

27 Išmintingas žmogus pranoksta kitus
savo žodžiais,
o protingas patinka didžiūnams.
28 Kas dirba žemę,
kaupia
savo pjūties derlių,
o kas patinka didžiūnams,
gali
atsilyginti už kaltę.
29 Paslaugos ir dovanos apakina
išmintingųjų akis;
kaip apynasris ant burnos,
jos
nutildo priekaištus.
30 Paslėpta išmintis ir nematomas lobis

-
kokia iš vieno ir kito nauda?
31 Geriau žmogus, slepiantis
savo
kvailumą,
negu tas, kuris slepia savo išmintį.

21Reikia vengti nuodėmės

1 Mano vaike, nusidėjai?
Daugiau to nebedaryk,
bet prašyk atleidimo už savo
praeities nuodėmes.
2 Bėk nuo nuodėmės kaip nuo
gyvatės,
nes jeigu prisiartinsi prie
nuodėmės, ji tau įkąs.
Jos dantys - liūto dantys,
ji gali sunaikinti žmogaus gyvastį.
3 Kiekviena kaltė yra dviašmenis
kalavijas;
jos žaizda nepagydoma.

4 Smurtas ir įžūlumas išsekina
turtus;
taip bus nualinti išdidžiųjų namai.

5 Malda iš vargšo lūpų eina
tiesiai į Dievo ausį, -
jo nuosprendis nelūkuriuoja.
6 Kas nekenčia įspėjimo, eina
nusidėjėlio taku,
bet kas pagarbiai bijo VIEŠPATIES,
gailisi savo širdyje.
7 Sklandus kalbėtojas yra
plačiai žinomas,
bet protingas žmogus pastebi, kai
jis paslysta.

8 Kas stato namus kitų žmonių
pinigais,
tas panašus į žmogų,
renkantį akmenis savo kapo
kauburiui.
9 Nusikaltėlių gauja yra kaip
pakulų ryšulys;
jie gaus galą ugnies liepsnose.

10 Lygiais akmenimis grįstas
nusidėjėlių kelias,
bet jo gale yra Hado duobė.

11 Kas laikosi Įstatymo,
apvaldys
savo potraukius;
pagarbi VIEŠPATIES baimė yra
tobula išmintis.
12 Kas nėra sumanus,
negali būti išmokytas,
bet esti ir sumanumo,
kuris įneša
kartėlio.
13 Išminčiaus žinojimas yra
kaip
tvinstanti upė,
o jo patarimas kaip gyvybės
šaltinis.
14 Kvailio protas yra kaip
sukultas ąsotis, -
nebegali talpinti jokio mokslo.

15 Kai protingas žmogus girdi
prasmingą posakį,
jam pritaria ir prie jo kitą prideda;
kai lengvapėdis tai girdi,
jis pasijuokia iš jo ir atsuka jam
nugarą.
16 Kvailio plepėjimas yra kaip
našta
kelionėje,
bet protingo žmogaus kalbos
malonu klausytis.
17 Sueigoje ieškoma protingo
žmogaus nuomonės, -
į širdį imami jo žodžiai.

18 Kvailiui išmintis yra tarsi
namų
griuvėsiai,
bukapročiui mokslas yra padriki
tauškalai.
19 Neprotingam žmogui auklėjimas
yra pančiai ant kojų

ir kaip antrankiai ant jo dešinės.
20 Kvailys juokiasi visu balsu,
o išmintingas žmogus
kukliai
šypsosi.
21 Protingam žmogui auklėjimas
yra kaip auksinis papuošalas,
kaip apyrankė jam ant dešinės.

22 Kvailys skuba kelti koją į namus,
o gerai išauklėtas žmogus
kukliai laukia.
23 Neišauklėtas žmogus dirsčioja pro
tarpdurį į vidų,
o išauklėtas žmogus laukia lauke.
24 Nemandagu žmogui klausytis prie
durų;
išauklėtą žmogų apimtų gėda.

25 Plepių lūpos kartoja kitų žodžius,
bet išmintingųjų žodžiai
rūpestingai pasveriami.
26 Kvailių protas yra jų burnoje,
o išmintingųjų burna yra jų prote.
27 Kai nedoras žmogus keikia
savo
priešą,
iš tikrųjų jis keikia save patį.
28 Šmeižikas save patį juodina
ir yra kaimynų nekenčiamas.

22Apie tingumą ir kvailumą

1Tinginys yra panašus į
purviną akmenį;
tyčiodamiesi iš jo gėdos,
visi
švilpteli.
2 Tinginys yra kaip mėšlo luitas;
kas jį pakelia, nusiplauna rankas.

3 Nevykėlis sūnus yra tėvo gėda,
o {nevykusi} duktė užtraukia
nešlovę.
4 Protinga duktė praturtins
savo
vyrą,

o begėdė yra tėvo širdgėla.
5 Įžūli mergina yra gėda savo
tėvui ir vyrui;
abudu jos išsižada.

6 Daina gedulo metu yra
netinkamas poelgis,
bet {rykštės} pyla ir drausmė visad
yra išmintis.
{7 Vaikai, kurių auklėjimas veda į
sveiką gyvenimą,
paslepia kuklią savo tėvų kilmę.
8 Vaikai, pasipūtę ir šiurkščiai
išdidūs,
suteršia savo šeimos kilmingumą.}
9 Mokyti kvailį - tai kaip
klijuoti sudužusį puodą,
ar drumsti saldžiai miegančio
žmogaus ramybę.
10 Kas kalbasi su kvailiu,
kalbasi su snaudaliumi,
nes pokalbio gale šis paklaus: "Kas
tad atsitiko?"
11 Verk mirusiojo, nes užgeso
jo
šviesa;
verk kvailio, nes jį paliko protas.
Mirusiojo verk mažiau, nes
jis ilsisi ramybėje;
blogesnis už mirtį yra kvailio
gyvenimas.
12 Gedulas mirusio tęsiasi septynias
dienas,
o kvailių ar nedorėlių - visą jų
gyvenimą.

13 Su kvailu žmogumi daug nekalbėk,
su šiurkščiu žmogumi
nesibičiuliauk.
Saugokis jo, kad nepatektum į bėdą
ir nebūtum apdrabstytas,
kai
jis ims purtytis.
Šalinkis jo ir turėsi ramybę,
niekad nereikės kęsti apmaudo per jo

beprotystę.
14 Kas yra sunkesnis už šviną? -
Kas gi kitas, jeigu ne tas,
kurio
vardas - "Kvailys"?
15 Smėlio, druskos ir geležies luitas
yra mažesnė našta,
negu
kvailas žmogus.

16 Kaip medinės sijos,
tvirtai įręstos į pastatą,
neišjudina žemės drebėjimas;
taip širdis, apsisprendusi po
rimtų svarstymų,
pervartos metu nebus palaužta
baimės.
17 Širdis, kuri remiasi protingu
samprotavimu,
yra tarsi sieną išlyginantis tinkas.
18 Tvoros atviroje aukštumoje
nebus atsparios vėjui;
baili širdis su kvailio ryžtu
nebus atspari baimei.

Draugystė

19 Užgauk akį, išspausi ašarų,
užgauk širdį, apreikši jos jausmus.
20 Kas meta akmenį į paukščius, juos
nuveja,
kas įžeidžia draugą, sunaikina
draugystę.
21 Net jeigu pakeltum kalaviją
prieš
draugą,
nenustok vilties, nes yra kelias
atgal.
22 Jeigu atvertum burną prieš
savo
draugą,
nesirūpink, gali susitaikyti.
Betgi nuo įžeidimo, nuo įžūlumo
ir paslapčių atskleidimo ar
pasalaus smūgio -

tais atvejais - pabėgs kiekvienas
draugas.

23 Laimėk kaimyno pasitikėjimą, kai
jis skursta,
kad galėtumei drauge su juo
džiaugtis jo gerove.
Būk jam ištikimas nelaimės metu,
kad galėtumei su juo dalytis jo
paveldu.
24 Kaip pirma liepsnų iš krosnies kyla
garai ir dūmai,
taip įžeidimas eina prieš kraujo
išliejimą.
25 Nesigėdysiu priglausti bičiulį bėdoje
ir nuo jo nesislėpsiu.
26 Bet jeigu per jį man kas pikta
atsitiktų,
tai išgirdę, visi jo saugosis.

Malda

27 Kas apsaugos mano burną
ir tvirtai užantspauduos mano lūpas,
kad per jas nenupulčiau
ir mano liežuvis
manęs nepražudytų?

23

1VIEŠPATIE, Tėve ir mano gyvenimo Valdove,
nepalik manęs jų užgaidoms
ir neleisk man per jas nupulti!
2 Kas laikys paruoštą botagą
mano
mintims
ir drausmės rykštę mano širdžiai,
kad nereikėtų gailėtis manęs
klystančio
ir neliktų nepastebėtos mano
nuodėmės?
3 Tuomet mano klaidų nepadaugėtų
ir mano nuodėmių nesusikauptų;
tuomet neparpulčiau prieš
savo
priešininkus
ir nedžiūgautų dėl to mano priešas.

4 VIEŠPATIE, Tėve ir mano
gyvenimo Dieve,
neleisk man turėti išpuikėlio akių,
5 atitolink nuo manęs pikto geismą.
6 Teneapima manęs nei noras
apsiryti, nei geiduliai,
teneužvaldo manęs gėdingi norai.

Liežuvio valdymas

7 Klausykitės, mano vaikai,
pamokymo apie kalbėjimą,
nes kas jo laikosi, nepateks
į
pinkles.
8 Nusidėjėlis sugaunamas jo paties
lūpomis;
suklumpa jomis keikūnas ir
akiplėša.
9 Nepratink savo burnos prisiekinėti
nei be reikalo Šventojo vardą tarti.
10 Juk kaip nuolat prižiūrimas
vergas nebus be randų,
taip žmogus, nuolat prisiekinėjantis
ir tariantis Vardą,
niekad nebus apvalytas nuo
nuodėmės.
11 Kas dažnai prisiekia,
kaupia sau
kaltę;
rykštė nepaliks jo namų.
Jei neteisingai prisiekia,
užsitraukia kaltę;
o jei nepaiso savo įsipareigojimo,
dvigubai nusideda.
Jei kreivai prisiekia, negali būti
pateisintas,
ir jo namai neatsigins negandų.

12 Yra žodžių, kurie nusipelno
mirties;
tegu jie niekad nebūna girdimi
Jokūbo pavelde!
Juk tokie žodžiai yra svetimi
pamaldiems žmonėms:

nuodėmėje jie niekad nesivolios.
13 Neleisk savo burnai apsiprasti su
storžieviška kalba,
nes joje glūdi nuodėmingi žodžiai.
14 Atsimink savo tėvą ir motiną,
kai sėdi tarp didžiūnų,
kitaip gali jų akivaizdoje užsimiršti
ir elgtis kaip kvailys iš blogo

įpročio,
paskum norėtum, kad verčiau
nebūtumei gimęs,
ar keiktum savo gimimo dieną.
15 Kas yra įpratęs vartoti
keiksmažodžius,
nesudrausmins savęs per visą savo
gyvenimą.

16 Dvi žmonių rūšys gausina
nuodėmes,
o trečioji užsitraukia pyktį.
Deganti aistra yra liepsnojanti
ugnis -
neužgesinama, kol visiškai
neperdega;
žmogus, atsidavęs gašlumui
su giminėmis, -
niekad nesiliaus, kol ta ugnis jo
nesudegins.
17 Ištvirkėlis, kuriam kiekviena
duona saldi, -
niekad nesiliaus, kol nenumirs.

Ištvirkavimas

18 Žmogus, išniekinantis savo
vedybinį guolį,
sako sau: "Kas gali mane matyti?
Tamsa mane supa, sienos mane
slepia.
Niekas manęs nemato. Kam
gi man rūpintis?
Aukščiausiasis mano nuodėmių
neatsimins".
19 Jo baimė ribojasi žmonių akimis,
ir jis nesupranta, kad VIEŠPATIES

akys
yra dešimt tūkstančių kartų
šviesesnės už saulę,
mato visus žmogaus kelius
ir įžvelgia į slapčiausius užkampius.
20 Tas, Kuris pažįsta kūrinius
dar
prieš jų buvimą,
pažįsta juos visus ir tada,
kai
jie buvo sukurti.
21 Toks žmogus bus apkaltintas
miesto gatvėse;
ten, kur mažiausiai įtars,
jis
bus sugautas.

Svetimautoja

22 Taip yra ir moteriai,
kuri
neištikima savo vyrui
ir apdovanoja jį įpėdiniu,
savo
sūnumi iš svetimo.
23 Juk visų pirma ji nepakluso
Aukščiausiojo Įstatymui;
antra, ji nusikalto savo vyrui;
trečia, savo palaidu elgesiu
nusikalto svetimavimu
ir pagimdė kito vyro vaikus.
24 Ji pati bus atvesta į
bendruomenės sueigą,
ir jos vaikai turės dėl to kentėti.
25 Jos vaikai neįleis šaknų,
ir jos šakos neduos vaisių.
26 Ji paliks prakeiktą atminimą,
ir jos gėda niekad nebus ištrinta.

27 Taip visi ją pergyvenusieji supras,
kad nėra nieko geresnio už
pagarbią VIEŠPATIES baimę
ir nieko saldesnio už klusnumą
VIEŠPATIES įsakymams.
{28 Dievo sekimas - neša didelę garbę;

ir būti jo priimtam reiškia ilgą
gyvenimą.}

E. IŠMINTIES ŠLOVĖ

24Išminties šlovės giesmė

1 Išmintis pati gieda savo
šlovės giesmę
ir savimi didžiuojasi savo tautoje.
2 Aukščiausiojo bendrijoje
atveria burną
ir didžiuojasi jo Galybių artume:
3 "Išėjau iš Aukščiausiojo burnos
ir tarsi migla apdengiau žemę.
4 Gyvenau dangaus aukštybėse,
ir mano sostas buvo debesies
stulpe.
5 Apėjau dangaus skliautą pati viena
ir išvaikščiojau bedugnės gelmes.
6 Valdžiau jūros bangas ir visą žemę,
visas tautas ir gentis.
7 Visur ieškojau poilsio vietos,
kurioje turėčiau gyventi.

8 Tada Visatos Kūrėjas davė man savo
įsakymą,
ir mano Kūrėjas parinko vietą mano
padangtei,
tardamas: 'Jokūbe turi statytis
buveinę,
Izraelyje turi turėti savo paveldą'.
9 Pradžioje, prieš visus amžius,
jis mane sukūrė,
ir per visus amžius nenustosiu būti.
10 Šventojoje Padangtėje jam tarnavau
ir tada Zione užėmiau savo vietą.
11 Taip mieste, kurį jis myli,
man davė poilsio vietą, -
Jeruzalėje yra mano valda.
12 Įleidau šaknis garbingoje tautoje,
VIEŠPATIES dalyje yra mano
paveldas.

13 Išaugau kaip kedras Libane,
lyg kiparisas ant Hermono kalno.
14 Išaugau kaip palmė En-Gedyje,

lyg oleandrų krūmai Jeriche;
kaip dailus alyvmedis lygumoje,
išaugau lyg platanas prie vandens.
15 Kvepėjau kaip cinamonas ar
sotvaras
ir lyg rinktinė mira skleidžiau
savo
malonų kvapą;
kaip galbanas, onychai ir
mastikmedžio derva -
tarsi smilkalų kvapas Padangtėje.
16 Skleidžiau savo šakas kaip
terebintas,
taip garbingos ir dailios yra
mano
šakos.
17 Kraunu dailius pumpurus kaip
vynmedis,
ir mano žiedai duoda garbingų ir
gausių vaisių.
{18 Gimdau kilnią meilę, pagarbą ir šventą
viltį;
būdama amžina, esu duota
visiems savo vaikams -
tiems, kurie yra jo paskirti.}
19 Ateikite pas mane visi,
kurie
manęs trokštate,
valgykite iki soties mano vaisių.
20 Atsiminti mane yra saldžiau
už medų,
geriau turėti mane,
negu
medaus korį.
21 Kas mane valgo,
labiau
manęs alksta,
kas mane geria,
labiau
manęs trokšta.
22 Kas manęs klauso, niekais nenueis,
kas elgiasi, kaip aš liepiu,
niekad nenusidės".

Išmintis ir Dievo žodis

23 Visa tai yra Aukščiausiojo -
Dievo
- Sandoros knyga,
Įstatymas, kurį mums Mozė davė
kaip paveldą Jokūbo bendrijai.
{24 Nepavark stengdamasis su
VIEŠPATIES pagalba,
būk arti prie jo, kad jis tave
pastiprintų.
Vien tik visagalis VIEŠPATS tėra
Dievas,
be jo, nėra kito Gelbėtojo.}
25 {Įstatymas} yra sklidinas išminties,
kaip Pišonas {vandens}
ir kaip Tigris pirmųjų vaisių metu.
26 Jis išsilieja supratimu
kaip Eufratas {vandeniu}
ir kaip Jordanas pjūties metu.
27 Jis patvinsta žinojimu
kaip Nilas {vandeniu}
ir kaip Gihonas vynuogių
rinkimo metu.
28 Pirmasis žmogus išminties
niekad gerai nepažino,
nepasiseks nei paskutiniam jos
suprasti.
29 Gilesnės už jūrą yra jos mintys,
o jos patarimai - gilesni už
didžiąją bedugnę.

30 Nūnai aš kaip upelis iš jos srovės,
tekinantis vandenį į sodą,
31 sau tariau: "Palaistysiu savo sodą
ir priliesiu savo gėlių lysves".
Nuostabu, šis mano upelis
tapo
upe,
o tada ši mano srovė - jūra.
32 Vėl siųsiu savo pamokymą
kaip
ryto aušrą
ir skleisiu jo šviesą toli.
33 Vėl išliesiu mokymą kaip

pranašystę
ir paliksiu jį ateinančioms kartoms.
34 Žiūrėkite, aš netriūsiau vien tik sau,
bet visiems, kurie ieško išminties.

25Patarlės

1 Trys dalykai mane džiugina,
nes jie yra malonūs VIEŠPAČIUI ir
žmonėms:
darna tarp brolių ir seserų,
bičiulystė tarp kaimynų
bei žmonos ir vyro abipusė meilė.
2 Trijų rūšių žmonės yra man
nepakenčiami,
jų gyvenimo būdu iš tikrųjų
bjauriuosi:
beturtis, kuris puikuojasi,
turtuolis, kuris meluoja,
ir senas ištvirkėlis, kuris svetimauja.

3 Jeigu netaupei nieko jaunystėje,
kaipgi gali rasti ką nors savo
senatvėje?
4 Kaip pritinka žilai galvai
sveikas sprendimas
ir žmonėms, atėjusiems į metus, -
žinoti, kaip patarti!
5 Kaip pritinka seniems išmintis,
o garbingo amžiaus žmonėms
supratimas ir protingumas!
6 Senyvo amžiaus žmonių vainikas
yra plati patirtis,
o jų garbė - pagarbi VIEŠPATIES
baimė.

7 Galiu suskaičiuoti širdimi devynis,
kuriuos vadinčiau laimingais,
o dešimtąjį mano liežuvis skelbia:
laimingas, kas džiaugiasi savo
vaikais
ir kas patiria savo priešų žūtį.
8 Laimingas, kas gyvena su
protinga žmona
ir kas nearia jaučiu ir asilu
viename junge.

Laimingas, kas nenusideda liežuviu
ir kas netarnauja žemesniam
už save.
9 Laimingas, kas randa draugą
ir kas kalba atidiems klausytojams.
10 Koks laimingas žmogus, kuris
randa išmintį!
Bet niekas nėra laimingesnis
už žmogų,
kuris pagarbiai bijo VIEŠPATIES!
11 Pagarbi VIEŠPATIES baimė
pranoksta viską;
su kuo galima lyginti žmogų, kuris
ją turi?
{12 Pagarbi VIEŠPATIES baimė yra pradžia jo
meilės,
o tikėjimas - pradžia jo
ištikimybės.}

13 Nors ir kokia būtų žaizda,
kad
tik ne širdies!
Nors ir koks būtų piktumas, kad
tik ne moters!
14 Nors ir kokia būtų kančia, kad
tik ne
kančia nuo tų,
kurie nekenčia!
Nors ir koks būtų kerštas,
kad
tik ne kerštas priešų!
15 Nėra stipresnių nuodų už
gyvatės nuodus,
nėra didesnio pykčio už moters pyktį.

16 Verčiau su liūtu ir slibinu gyvenčiau,
negu su pikta moterimi.
17 Moters piktumas pakeičia jos
išvaizdą
ir padaro ją kaip apkartusią mešką.
18 Kai jos vyras sėdasi prie stalo
su
kaimynais,
jis negali susilaikyti nuo karčių
atodūsių.

19 Moters piktumui neprilygsta joks
kitas piktumas;
teištinka ją nusidėjėlio likimas!
20 Kaip kopimas smėlėtu šlaitu
senoms kojoms,
taip besiplūstanti žmona tyliam
vyrui.
21 Nebūk moters grožio apgautas,
netrokšk moters dėl jos turtų.
22 Būna pykčio, įžūlumo ir
didelės gėdos,
kai žmona turi išlaikyti savo vyrą.
23 Apkartusi širdis, niūrus veidas,
širdgėla -
visa ateina iš piktos žmonos.
Nuleistos rankos, drebantys keliai -
nuo vyrui laimės neteikiančios
žmonos.
24 Nuodėmė prasidėjo su moterimi,
per ją visi mirštame.
25 Neleisk vandeniui išsilieti
ir piktai žmonai liežuvio paleisti.
26 Jeigu ji nesielgia, kaip tu liepi,
atskirk ją nuo savęs.

26

1Laimingas geros žmonos vyras, jo gyvenimo dienos bus
dvigubai pailgintos.
2 Sumani žmona neša džiaugsmą savo
vyrui,
ramus ir visapusiškas yra jo
gyvenimas.
3 Gera žmona yra didelė dovana,
skirta žmogui, kuris pagarbiai bijo
VIEŠPATIES.
4 Nesvarbu koks jis būtų - turtingas
ar vargšas -
jo širdis yra pilna džiaugsmo
ir jo veidas visados linksmas.

5 Man širdis dreba nuo trijų dalykų,
o nuo ketvirto krūpčioju iš baimės:
nuo viešo apšmeižimo, nuo
minios teismo

ir melagingo apkaltinimo -
visi šie yra blogiau už mirtį.
6 Bet pavyduliaujanti žmona
yra ir sielvartas, ir skausmas, -
o aštrus liežuvis - kaip anie
trys kartu.
7 Bloga žmona yra blogai
pakinkytas jaučių jungas;
tokią vesti - tai apglėbti skorpioną.
8 Girta žmona sukelia didelį pyktį;
savo gėdos paslėpti ji negali.
9 Palaida žmona išsiduoda
įžūliais žvilgsniais;
ją pažinsi iš akių vartymo.

10 Griežtai valdyk savavalę dukterį,
kad, pajutusi laisvę,
ja
nepasinaudotų.
11 Prižiūrėk jos akiplėšiškus žvilgsnius
ir nenustebk, jei ji tau nepaklus.
12 Kaip ištroškęs keleivis išsižioja
ir
geria
bet kokį užtiktą vandenį,
taip ji sėsis priešais kiekvienos
palapinės kuolelį
ir savo strėlinę atvers kiekvienai
strėlei.

13 Maloni žmona džiugina savo vyrą,
jos išmonė gaivina jo sąnarius.
14 Tyli žmona - VIEŠPATIES dovana,
brangesnio nėra nieko kaip
jos
savitvarda.
15 Kukli žmona yra dvigubai maloni,
jos drovumo negali atsverti
jokios
svarstyklės.
16 Kaip graži tekanti saulė
VIEŠPATIES danguje,
lygiai taip gera žmona tvarkingoje
šeimoje.
17 Kaip šviesi šventosios

žvakidės šviesa,
lygiai taip gražus veidas ant
grakštaus liemens.
18 Kaip auksiniai šulai ant
sidabrinių papėdžių,
taip lygiai jos gražios kojos ant
tvirtų
padų.

{ 19 Mano vaike, saugok sveiką savo
jaunystės žydėjimą,
neatiduok savo jėgų svetimiems.
20 Išsirink iš viso krašto vešlų lauką
ir apsėk jį savo sėkla,
pasitikėdamas savo gera kilme.
21 Taip tavo palikuonys klestės ir,
pasitikėdami savo gera kilme, taps
stiprūs.
22 Moteris, samdyta už pinigus, yra
laikoma spjūviu,
o ištekėjusi moteris - mirties
bokštu savo meilužiams.
23 Nedora žmona skiriama
nusižengėliui kaip likimas,
o dora moteris - tam, kuris
pagarbiai bijo VIEŠPATIES.
24 Begėdė moteris visados elgiasi
gėdingai,
o drovi duktė varžysis net
savo
vyro.
25 Maištinga moteris bus laikoma kale,
o moteris,
turinti gėdos jausmą,
pagarbiai
bijos VIEŠPATIES.
26 Moteris, gerbianti savo vyrą,
atrodys visiems išmintinga,
o moteris, kuri išdidžiai
savo
vyrą paniekina,
bus žinoma visiems kaip nedora.
Laimingas yra geros žmonos vyras;
kiekvieni jo gyvenimo metai bus

dvigubi.
27 Barni ir rėksnė žmona yra
kaip mūšio trimitas,
šaukiantis pulti.
Kas tik priima tą iššūkį,
visą gyvenimą praleis karo
audroje.}

Įvairūs įspėjimai

28 Dėl dviejų dalykų liūdi
mano
širdis,
o dėl trečio apima mane pyktis:
dėl turtingo žmogaus,
tapusio
skurdžiumi,
dėl protingų žmonių,
kurie nieku
laikomi,
ir dėl žmogaus, nusigręžusio
nuo teisumo į nuodėmę, -
jį VIEŠPATS paruoš kalavijui!
29 Sunku pirkliui išlikti doram
ir prekiautojui išvengti
nuodėmės.

27

1Daugelis yra nusidėję, ieškodami sau naudos,
žmonės, norintys tapti turtingi,
nugręš akis.
2 Kaip pleištas, įkaltas tvirtai
į
plyšį tarp akmenų,
nuodėmė yra įsispraudusi tarp
pardavimo ir pirkimo.
3 Jei žmogus nesilaiko tvirtai
pagarbios VIEŠPATIES baimės,
jo namai bus greit sugriauti.

4 Sijojant rėčiu, atsiskiria pelai;
žmogui kalbant, atsiskleidžia
jo ydos.
5 Krosnis išmėgina puodžiaus
molinius indus;
žmogus ištiriamas pokalbiu.

6 Medžio vaisiai atskleidžia,
kaip
juo buvo rūpintasi,
žmogaus kalba parodo jo
širdies polinkius.
7 Negirk nė vieno, kol neišgirdai jo
kalbant,
nes tik tuomet žmonės yra
išmėginami.

8 Jei trokšti teisumo, pasieksi jį
ir apsivilksi juo lyg garbingu
drabužiu.
9 Paukščiai suka lizdus su
panašiais į save,
ir ištikimybė apsistoja pas tuos,

kurie ja gyvena.
10 Liūtas tyko grobio iš pasalų,
ir nuodėmė taip daro su nedorėliais.

11 Visad išmintingi yra teisiojo
pokalbiai,
o kvailys keičiasi kaip mėnulis.
12 Kvailų žmonių būrelyje ilgai
neužtruk,
o tarp išminčių būk ir būk.
13 Kvailųjų šneka yra atstumianti,
o jų kimus juokas atkarus
savo
nuodėmingu smagumu.
14 Nuo jų keiksmų ir priesaikų
pilnos šnekos
žmogui stojasi plaukai ant galvos,
o nuo jų kivirčų kiti turi ausis
užsikimšti.
15 Išdidžiųjų barniai baigiasi
kraujo išliejimu,
o jų keikimasis nepakeliamas
ausims.

Nuoširdumas

16 Kas išduoda paslaptį,
netenka
pasitikėjimo, -
artimo draugo jis niekad neras.

17 Brangink draugą ir būk jam
ištikimas;
jeigu išduosi jo paslaptį,
nebesekiok jo.
18 Juk kaip žmogus sunaikina
savo
priešą,
taip tu sunaikinai draugystę su
savo
artimu.
19 Kaip paleidi paukštį nuskristi nuo
rankos,
taip pametei savo artimą ir
daugiau jo nebepagausi.
20 Neik jam iš paskos, nes jis per toli, -
jis ištrūko lyg gazelė iš spąstų.
21 Juk žaizdą galima aptvarstyti,
po barnio įmanoma susitaikyti,
bet kas išdavė paslaptį, tam nėra
vilties.

Veidmainiškas elgesys

22 Kas suktai merkia akį,
taisosi daryti žalą,
ir kas tokį pažįsta,
atokiai nuo jo laikysis.
23 Į akis jis saldžiai šneka
ir gėrisi tavo žodžiais,
bet vėliau jis pakeičia savo
laikyseną
ir tavo žodžiais pakiš tau koją.
24 Daug ko esu nekentęs, bet
nieko taip labai kaip jo;
net VIEŠPATS jo nekenčia!
25 Kas meta akmenį tiesiai į viršų,
meta jį sau ant galvos,
o klastingas smūgis atveria
daug
žaizdų.
26 Kas kitam duobę kasa, pats į
ją įpuls,
kas spendžia spąstus,
pats bus
jais pagautas.

27 Kas daro pikta, pats nuo jo
nukentės,
ir nežinos, iš kur jam tai ateina.
28 Pajuoka ir plūdimasis yra
išpuikėlio žymė,
bet kerštas jo tykoja lyg liūtas.
29 Kas džiaugiasi teisiųjų nupuolimu,
pateks į spąstus,
ir sielvartas juos sunaikins
prieš
jų mirtį.

Apmaudas

30 Apmaudas ir pyktis - šie taip pat
yra
bjaurūs dalykai,
tik nusidėjėlis laiko juos apsiglėbęs.

28

1Kurie keršija, patirs VIEŠPATIES kerštą,
nes jis atsimena tiksliai jų
nuodėmes.
2 Atleisk savo artimui už padarytą
skriaudą,
tuomet, kai melsies,
nuodėmės bus tau atleistos.
3 Argi galėtų žmogus puoselėti pyktį
ant artimo
ir laukti iš VIEŠPATIES išgydymo?
4 Argi atsisakytų žmogus atleisti į
save
panašiam,
tačiau ieškotų savo nuodėmių
atleidimo?
5 Jei žmogus, būdamas tik trapus,
puoselės pyktį,
kas atleis jam nuodėmes?
6 Atsimink savo paskutines dienas,
atmesk nesantaiką;
atsimink mirtį bei supuvimą
ir būk ištikimas jo įsakymams!
7 Atsimink įsakymus ir neširsk ant
artimo;
atsimink Aukščiausiojo Sandorą ir

atleisk kaltę!

Barniai

8 Susilaikyk nuo rietenų,
sumažės tavo nuodėmės,
nes priekabus žmogus sukelia
kivirčą,
9 o nusidėjėlis suardo draugystes
ir tarp taikingų žmonių pasėja
nesantaiką.
10 Kuo daugiau malkų, tuo
didesnė bus ugnis,
kuo didesnis užsispyrimas,
tuo
labiau didės kivirčas;
kuo didesnė žmogaus jėga,
tuo
didesnė bus jo rūstybė,
kuo didesni jo turtai, tuo
didesnis bus jo pyktis.
11 Sakai ir derva padeda ugniai
įsiliepsnoti,
o primygtiniai kivirčai veda į
kraujo liejimą.

Liežuvis

12 Jeigu puti žariją, ji įsiliepsnoja,
jeigu į ją spjauni, ji užgęsta.
Betgi viena ir kita išeina iš
tavo
burnos!
13 Tebūna prakeikti apkalbinėtojas
ir
dviliežuvis,
nes jie suardo ramybę ne vienam.
14 Šmeižtas sukrėtė daugelį
ir išblaškė kaip bėglius po
svetimas šalis;
jis sunaikino įtvirtintus miestus
ir išardė didžiūnų rūmus.
15 Šmeižtas išvarė sumanias
moteris iš namų
ir iš jų atėmė jų triūso vaisius.
16 Kas kreipia dėmesį į šmeižtą,

neturės nei poilsio,
nei galės gyventi ramybėje.
17 Botago kirtis padaro randą,
bet liežuvio kirtis sutrupina kaulus.
18 Daug yra kritę nuo aštraus kalavijo,
bet ne tiek, kiek yra kritusių nuo
liežuvio.
19 Laimingas, kas yra nuo jo
apsaugotas, -
kas nėra patyręs jo pykčio,
kas nėra nešęs jo jungo
ir kas nėra buvęs jo pančiuose.
20 Juk jo jungas yra geležies jungas,
o jo pančiai - vario pančiai!
21 Baisi yra mirtis, kuria jis ištinka,
palyginti su ja net Hadas
nebaugina.
22 Jis neturi galybės tarp teisiųjų;
jo liepsnoje jie nebus sudeginti.
23 Kas nusigręžta nuo VIEŠPATIES, taps
liežuvio aukomis,
kai jis tarp jų degs neužgesinamai!
Jis mesis ant jų lyg liūtas,
draskys juos į gabalus lyg leopardas.
24a Kaip aptveri savo nuosavybę
erškėčiais,
25b taip padaryk savo burnai duris su
skląsčiu.
24b Kaip užantspauduoji savo sidabrą ir
auksą,
25a taip pasverk savo žodžius
svarstyklių svarsčiais.
26 Saugok savo liežuvį, kad
nesukluptum
ir netaptum auka iš pasalų
tykojančio priešo.

29Paskolos

1 Kas savo artimui skolina,
gailestingai elgiasi,
kas tiesia pagalbos ranką,
laikosi įsakymų.
2 Skolink savo artimui, kai jis varge,
laiku grąžink paskolą, paimtą iš

savo
artimo.
3 Laikykis savo žodžio, būk
sąžiningas artimui,
ir visados turėsi, ko tau reikia.
4 Daugelis skolininkų prašo paskolos,
o vėliau apsunkina jiems
padėjusius žmones.
5 Kai skolinasi, jis bučiuoja
skolintojui ranką
ir pagarbiai kalba apie jo turtą.
Bet, atėjus laikui sugrąžinti,
jis uždelsia, teisinasi ir prašo

daugiau laiko.
6 Net jei jis ir gali grąžinti,
jo skolintojas pajėgs atgauti
vos
pusę,
ir tai laikys radiniu.
Bet jei jis negali grąžinti, -
skolininkas išviliojo iš skolintojo
pinigus,
ir be jokio reikalo skolintojas
įsigijo
priešą.
Skolininkas atmokės jam
keiksmais bei priekaištais
ir, užuot pagerbęs, išplūs.
7 Daugelis atsisako skolinti
ne iš
širdies kietumo,
bet iš baimės būti be reikalo
apgautiems.

Išmalda

8 Nepaisydamas to,
būk
dosnus vargšui;
neversk jo tavo išmaldos laukti.
9 Pagal įsakymą padėk beturčiui,
nepavaryk jo skurstančio
tuščiomis rankomis.
10 Naudok savo pinigus broliui

ar bičiuliui,
neslėpk jų rūdyti po akmeniu.
11 Kaupk savo lobį pagal
Aukščiausiojo įsakymus,
ir turėsi daugiau naudos,
negu
iš aukso.
12 Krauk išmaldą savo iždе, -
ji išgelbės tave nuo visa pikta.
13 Geriau už tvirtą skydą ar
sunkią ietį
ji kovos už tave su priešais.

Užstatas

14 Geras žmogus laiduoja už
savo
artimą,
ir tik begėdis norėtų jį apgauti.
15 Neužmiršk savo laiduotojo gerumo,
nes už tave jis savo gyvastį užstatė.
16 Nedorėlis nesirūpina laiduotojo
nuosavybe,
17 nedėkingas žmogus užmiršta savo
geradarį.
18 Laidavimas yra pražudęs daugelį
pasiturinčių žmonių
ir blaškęs juos, kaip mėto jūros
bangos;
įžymius žmones yra iš namų
išvaręs
ir išsiuntęs juos klajoti po
svetimus kraštus.
19 Nusidėjėlis per laidavimą
įkrinta į bėdą;
kas per daug įsipareigoja,
įsivelia į ieškinius.
20 Laiduok už artimą pagal savo
išgales,
bet žiūrėk, kad pats neįpultum į
skurdą.

Taupumas

21 Pirmutinės reikmės žmogaus
gyvenime

yra vanduo, duona ir drabužis;
taip pat ir pastogė,
kad
turėtų užuovėją.
22 Geresnė vargšo buitis savo
saugioje pastogėje,
negu prabangios puotos tarp
svetimų.
23 Mažai ar daug turėtum,
pasitenkink tuo, ką turi,
kad nereikėtų klausytis priekaištų,
reiškiamų veltėdžiui.
24 Liūdnas gyvenimas eiti iš namų į
namus,
nes kur esi svečias,
ten
negali burnos atverti.
25 Toks svečias nesulauks padėkos už
taurių pripildymą;
be to, girdėsi šiuos šiurkščius
žodžius:
26 "Eikš šen, atėjūne! Parenk stalą!
Paduok man valgyti, ką
turi po
ranka!
27 Pradink, atėjūne, nes atėjo
garbingas svečias!
Mano brolis atėjo į svečius,
man
reikia kambario!"
28 Skaudu išauklėtam žmogui
būti
apšauktam veltėdžiu
ir pakelti skolintojų įžeidimą.

30Vaikų auklėjimas

1 Kas myli savo vaiką,
plaks jį dažnai,
kad galėtų juo džiaugtis, kai užaugs.
2 Kas elgiasi griežtai su savo sūnumi,
iš jo turės naudos
ir girs jį savo pažįstamiems.
3 Kas auklėja savo vaiką,
kelia

priešams pavydą,
o savo bičiuliams pasididžiavimą.
4 Net po savo mirties, tėvas
neatrodys miręs,
nes palieka po savęs savo atvaizdą.
5 Gyvas būdamas, jis mato
jį bei
džiaugiasi
ir net mirdamas neliūdi.
6 Savo priešams jis palieka
keršytoją už skriaudas,
o bičiuliams atlygintoją už gerumą.

7 Kas lepina savo vaiką, turės
tvarstyti žaizdas
ir kentės širdies skausmą su
kiekviena aimana.
8 Neišjodinėtas arklys yra aikštingas,
nežabojamas sūnus užauga
maištingas.
9 Lepink savo vaiką,
jis
įvarys tau klaiką;
pataikauk jam, jis durs tau į širdį.
10 Nejuokauk, kad nereikėtų
tau
su juo kentėti
ir galų gale griežti dantimis.
11 Neleisk jam laisvai elgtis jaunystėje,
į jo kvailystes nežiūrėk pro pirštus!
12 Lenk jam sprandą nuo jaunumės,
plak jam šonus, kol jis mažas,
nes kitaip užaugs kietasprandis
ir
nepaklusnus,
o tu turėsi per jį širdies skausmo.
13 Drausmink savo sūnų ir
sunkink jo jungą,
kad neįžeistų tavęs begėdišku
elgesiu.

Sveikata

14 Geriau beturtis, sveikas ir stiprus,
negu ligų kankinamas turtuolis.

15 Gera sveikata yra brangiau
ir už
auksą,
o stiprus kūnas - už
nesuskaičiuojamus turtus.
16 Nėra didesnio turto
už
kūno sveikatą;
širdies džiaugsmui neprilygsta jokia
laimė.
17 Geriau mirtis negu kartus
gyvenimas,
amžinas miegas negu nuolatinė liga.

Apie valgius

18 Skanėstai, paduoti žmogui,
kuris
negali valgyti,
yra tarsi ant kapo padėtos
maisto atnašos.
19 Kokia nauda iš atnašos stabui,
kuris negali nei valgyti, nei užuosti?
Taip yra su žmogumi,
turinčiu
turtų,
bet negalinčiu jais naudotis.
20 Akimis jis mato ir sunkiai dūsauja,
kaip dūsauja eunuchas,
glamonėdamas merginą!

Gera nuotaika

21 Nepasiduok sielvartui
ir nekankink savęs slogiais
svarstymais.
22 Linksma širdis yra žmogaus
gyvenimo šerdis,
o džiugesys prailgina jo dienas.
23 Išsiblaškyk, pasidrąsink,
nuvyk apmaudą toli nuo savęs.
Juk sielvartas yra sunaikinęs
daugelį,
naudos jis niekad neatneša.
24 Pavydas ir pyktis trumpina
gyvenimą,

o krimtimasis be laiko
pasendina.
25 Kas yra gyvas ir linksmas prie stalo,
patirs malonumo iš vaišių.

31Požiūris į turtą

1 Nemiga dėl turto alina
žmogaus kūną,
o nerimas dėl jo išblaško miegą.
2 Bemiegis nerimas labiau
neduoda poilsio,
negu sunki liga.
3 Turtuolis triūsia,
kad
susikrautų turtų,
o kai ilsisi, smaguriauja
iki
soties skanėstais.
4 Beturtis nuolat triūsia,
vos sudurdamas galą
su galu,
o jei kada ilsisi, tampa skurdžiumi.
5 Kas myli auksą, nuodėmės
lengvai neišvengs;
kas ieško turtų, bus jų suklaidintas.
6 Daugelis yra pražuvę dėl aukso,
ir jų pražūtis nebuvo jiems
staigmena netikėta.
7 Tai kelmas užkliūti kvailiams -
juo bet koks neišmanėlis
susivilioja.
8 Laimingas turtuolis,
rastas be dėmės,
nevergaująs savo turtams!
9 Kas jis, kad galėtume jį pasveikinti?
Juk jis padarė nuostabių
darbų saviesiems!
10 Kas yra buvęs išmėgintas
auksu ir rastas tobulas?
Tebūna už tai pagirtas!
Kas yra galėjęs nusižengti ir
nenusižengęs,
galėjęs daryti pikta ir nepadaręs?
11 Jo nuosavybė bus tvirtai pagrįsta,

ir bendrija skelbs jo dosnumą.

Elgesys prie stalo

12 Esi pasodintas prie didžiūno stalo?
Neatsinešk prie jo godžios
stemplės!
Nesakyk: "Kokios gausios vaišės!"
13 Atsimink, kad godi akis yra
blogas dalykas.
Kas buvo už akį godesnio sukurta?
Užtat kiekviena proga ji ir ašaroja.
14 Netiesk rankos į visa, ką matai,
nenustumk savo kaimyno nuo
dubens.
15 Rūpinkis savo kaimynu, kaip
pačiu savimi,
ir galvok apie visa, kas tau
nepatinka.
16 Kaip išauklėtas žmogus valgyk, kas
prieš tave padėta,
ir godžiai nežiaumok, kad
kiti
nepasibjaurėtų.
17 Pirmas liaukis, kaip dera
gerai
elgsenai,
ir neryk kaip išbadėjęs, kad kitų
neįžeistum.
18 Jeigu esi pasodintas prie
stalo
tarp daugelio žmonių,
netiesk pirmas savo rankos.

19 Argi negana išauklėtam žmogui
trupučio?
Nereikia atsigulusiam pūkšti.
20 Saikingas valgymas laiduoja
sveiką miegą
ir aiškų protą keliantis kitą dieną.
Rijūno laukia nemigos,
šleikštulio ir skrandžio bėdos.
21 Jeigu norom nenorom esi
persivalgęs,
atsikelk nusivemti,

ir tau
palengvės.
22 Klausykis, mano vaike,
manęs nepaniekink,
ilgainiui mano žodžius tu
branginsi.
Ką tik darytum, būk santūrus,
ir joks blogas įprotis tavęs
neužklups.
23 Kas dosniai dalija maistą,
tą
žmonės giria,
ir jų liudijimas apie jo dosnumą
yra
patikimas.
24 Miestas skundžiasi žmogumi,
kuris šykšti maisto,
ir jų liudijimas apie jo šykštumą
yra
gryna teisybė.

Vynas

25 Nemėgink įrodyti savo jėgų
gerdamas vyną,
nes vynas daugelį yra pražudęs.
26 Kaip žaizdras išbando kalvio darbą,
taip vynas išbando širdis,
kai
įžūlieji ginčijasi.
27 Vynas žmonėms yra
gyvasties šerdis,
jei geriamas su saiku.
Koks gyvenimas žmogui be vyno?
Iš pradžių jis buvo sukurtas
žmonių džiaugsmui.
28 Širdies džiaugsmui, gerai
nuotaikai ir malonumui
pakaks vyno, jeigu jis geriamas
saikingai tinkamu laiku.
29 Galvos skausmą, kartėlį ir
gėdą
sukels vynas,
geriamas be saiko, pykstant ir
barantis.

30 Daugiau ir daugiau vyno -
tikri
raizgai kvailiui, -
jam jėgas sumažina ir žaizdas
padaugina.
31 Gerdamas vyną, nesikabinėk
prie kaimyno,
nepašiepk jo, kai jis linksmas.
Nedaryk jam priekaištų
ir nesiginčyk su juo prie žmonių.

32Vaišės

1Jeigu esi išrinktas vaišėms
vadovauti, nesipūsk,
bet būk su svečiais kaip vienas
iš jų.
Pasirūpink pirma jais prieš pats
atsisėsdamas -
2 kai būsi atlikęs visas savo pareigas,
užimk savo vietą,
kad dalyvautumei jųjų džiaugsme
ir gautum vainiką už savo
svetingumą.

3 Kadangi esi vyresnis, turi teisę
pradėti kalbėti,
betgi tramdyk savo išmintį ir
nepertrauk dainos.
4 Visiems linksminantis, neberk
žodžių, -
nesipuikuok ne laiku savo išmintimi.
5 Kaip rubino antspaudas
auksiniame įtvare,
toksai yra dainuojančių sambūris
vaišėse su vynu.
6 Kaip smaragdo antspaudas
auksiniame aptaise,
tokie yra muzikos garsai
vaišinantis rinktiniu vynu.

7 O tu, jaunuoli, kalbėk tik tada,
kai
reikia, -
tik prašomas ir ne daugiau
kaip

dusyk.
8 Kalbėk trumpai, bet taupiais
žodžiais daug pasakyk;
elkis kaip žmogus, kuris žino
ir vis dėlto gali suvaldyti liežuvį.
9 Tarp didžiūnų nesielk, tarsi
būtum lygus su jais;
kitam kalbant, daug nevapaliok.
10 Kaip žaibas blyksteli prieš
griaustinį,
taip pagarba eina priešais
kuklų
žmogų.
11 Atėjus laikui, išeik ir nebūk
paskutinis;
eik greitai namo ir nelūkuriuok.
12 Ten juokauk ir elkis,
kaip tau
patinka,
bet nenusidėk iš aukšto
kalbėdamas.
13 Betgi visų pirma šlovink savo
Kūrėją,
pradžiuginusį tave savo dovanomis.

Dievo Apvaizda

14 Kas pagarbiai bijo VIEŠPATIES,
turi priimti jo auklėjimą,
kas anksti keliasi jo ieškoti,
ras
malonę.
15 Kas mokosi Įstatymo,
supranta jo vertę,
bet veidmainis ant jo suklups.
16 Kas pagarbiai bijo VIEŠPATIES, žinos,
koks elgesys yra teisingas, -
jų geri darbai teiks šviesos.
17 Nusidėjėlis vengia įspėjimų
ir iškraipo Įstatymą pagal savo
reikalą.

18 Protingas žmogus niekad
neniekins įžvalgos;
išpuikusio ir įžūlaus žmogaus

niekas nebaido.
19 Nedaryk nieko neapsvarstęs;
o paskui, jau padaręs,
neapgailestauk.
20 Neik keliu, kuris yra kupinas pavojų,
ir nesuklupk du sykius prie tos
pačios kliūties.
21 Nebūk per daug tikras net ant
lygaus kelio
22 ir apgalvok visus savo žingsnius.
23 Ką tik darai, būk budrus,
nes taip laikysies įsakymų.

24 Kas laikosi Įstatymo, apsaugo save,
ir kas pasitiki VIEŠPAČIU,
nepatirs nuostolio.

33

1Žmogaus, kuris pagarbiai bijo VIEŠPATIES,
neištiks jokia nelaimė,
bet jis bus ir vėl iš mėginimų
išgelbėtas.
2 Kas nekenčia Įstatymo, nėra
išmintingas
ir yra blaškomas kaip laivas
audroje.
3 Protingas žmogus pasitiki
VIEŠPATIES žodžiu,
nes jam Įstatymas yra taip
patikimas, kaip pranašystė.

4 Apsvarstyk, ką turi sakyti,
tuomet tavęs klausysis;
semk iš savo auklėjimo ir
duok
savo atsakymą.
5 Kvailio širdis yra kaip vežimo ratas,
o jo mąstysena lyg išklibusi ašis.
6 Kandus draugas yra kaip
smarkus eržilas,
kuris žvingauja nepaisydamas, kas
ant jo jotų.

Skirtumai

7 Kodėl viena diena yra svarbesnė

už
kitą,
kai ta pati saulė apšviečia
kiekvieną metų dieną?
8 Jos skiriasi VIEŠPATIES išmintimi, -
jis nustatė metų laikus ir šventes.
9 Kai kurias dienas jis išaukštino
ir
pašventino,
o kai kurias padarė
šiokiadieniais.
10 Visi mirtingieji yra iš molio,
ir žmonija buvo sukurta iš žemės.
11 Savo žinojimo pilnatvėje
VIEŠPATS padaro tarp jų skirtumą
ir nustato jiems skirtingus kelius.
12 Kai kuriuos jis laimina bei išaukština
ir kai kuriuos pašventina bei
traukia prie savęs,
bet kai kuriuos jis prakeikia
bei nužemina
ir išvaro juos iš savo buveinės.
13 Kaip puodžiaus rankose molis,
kurį jis minko, kaip jam patinka,
taip žmonės yra rankose jų Kūrėjo,
kuris atlygina jiems pagal savo
nuosprendį.
14 Kaip pikta yra gero priešybė
ir mirtis - gyvybės,
taip nusidėjėliai yra teisiųjų
priešybė.
15 Pažvelk tad į visus Aukščiausiojo
darbus:
jie visi yra poromis sukurti
ir vienas kitą atitinka.

16 Nūn aš pradedu paskutinis budėti,
kaip parinkų rinkėjas po
vynuogių rinkėjų.
17 VIEŠPATIES palaiminimu
atvykau pirmas
ir lyg vynuogių rinkėjas pripildžiau
savo vyno spaudyklą.
18 Pastebėkite, kad aš ne vien

dėl
savęs triūsiau,
bet dėl kiekvieno, kuris ieško
išminties.
19 Klausykitės tad manęs,
žmonijos didžiūnai,
ir jūs, bendrijos vadovai,
įsidėmėkite!

F. NUOSAVYBĖ IR TARNAI

20 Sūnui ar žmonai,
broliui ar bičiuliui
neleisk savęs valdyti, kol esi gyvas;
neatiduok niekam to, ką turi,
idant kartais nesigailėtum ir
nereikėtų prašyti,
kad grąžintų.
21 Kol tik esi gyvas ir gali alsuoti,
neleisk niekam užimti tavo vietos.
22 Juk geriau, kad tavo vaikai tavęs
prašytų,
negu kad tu žiūrėtum į savo
vaikų rankas.
23 Būk visų savo reikalų
šeimininkas,
tenesuteršia niekas tavo garbės!
24 Tą dieną, kai tavo gyvenimas bus
prie galo -
mirties valandą - išdalyk
savo
paveldą.

25 Pašarą, lazdą ir naštas - asilui;
duoną, drausmę ir darbą - vergui.
26 Pristatyk savo vergą prie darbo,
turėsi
ramybę,
duok jam laisvas rankas,
ieškos laisvės.
27 Jungas ir diržas palenkia sprandą,
o blogam vergui yra trinka
ir
bausmės.
28 Varyk jį dirbti, kad nebūtų be darbo,

29 nes buvimas be darbo išmoko daug
pikta.
30 Pristatyk jį dirbti, kaip jam dera,
o jeigu jis nepaklūsta,
jam uždėk
grandines.
Tačiau niekad neviešpatauk
nė vienam
ir nedaryk nieko, kas neteisinga.

31 Jeigu turi tik vieną vergą,
elkis su juo kaip su pačiu savimi,
nes jį krauju nusipirkai.
Jeigu turi tik vieną vergą,
elkis su juo kaip su broliu,
nes tau jo reikės, kaip reikia
gyvasties.
32 Jeigu blogai su juo elgsies
ir jis, tave palikęs, pabėgs,
33 kuriuo keliu eisi jo ieškoti?

34Pasitikėk Viešpačiu, o ne sapnais

1 Tuščios ir apgaulios
neprotingo žmogaus viltys,
sapnai duoda sparnus kvailiams.
2 Kaip žmogus, kuris gaudo
šešėlį
ar vejasi vėją,
taip elgiasi tas, kas tiki sapnais.
3 Kas sapnuose matoma, yra
tik atspindys -
panašumas veido, žiūrinčio
į patį
save.
4 Argi gali nešvarus duoti švarų?
Argi gali melagis kada pasakyti
tiesą?
5 Būrimai, ženklų aiškinimas
ir
sapnai yra niekai;
ko tu tikiesi, tą protas
pavaizduoja.
6 Nebent tai būtų ypatingas
regėjimas,

Aukščiausiojo siųstas, kitaip
neimk jų į širdį.
7 Juk sapnai suklaidino daugelį,
ir žmonės, sudėję į juos savo viltį,
įkliuvo į bėdą.
8 Įstatymo vykdymas nereikalauja
tokių apgaulių;
išmintis yra tobula laikydamasi
tiesos.

Kelionė daug išmoko

9 Išsilavinęs žmogus daug žino,
ir kas yra daug patyręs,
kalba
protingai.
10 Žmogus, neturintis patirties,
maža težino,
bet kas yra keliavęs, įgyja
daug
gudrumo.
11 Daug mačiau savo kelionėse,
išmokau daugiau,
negu
galėčiau pasakyti.
12 Dažnai buvau mirties pavojuje,
bet išsigelbėjau ta patirtimi.

13 Gaji yra drąsa pagarbiai bijančių
VIEŠPATIES,
nes jų viltis yra tas,
kuris
juos gelbsti.
14 Pagarbiai bijančiam VIEŠPATIES nėra
ko bijoti, -
jis nepasiduos baimei, nes
VIEŠPATS yra jo viltis.
15 Laiminga siela pagarbiai
bijančio VIEŠPATIES!
Kuo jis pasitiki? Kas yra jo ramstis?
16 VIEŠPATIES akys tiems, kurie
jį myli,
galingas skydas
ir stiprus ramstis,
užuovėja nuo dykumos vėjo

ir paunksmė nuo
vidurdienio saulės,
apsauga nuo suklydimo
ir pagalba nuo nuopuolio.
17 Jis teikia džiaugsmo širdžiai,
spindesio akims -
duoda ir sveikatos,
ir
gyvasties, ir palaimos.

Aukų atnašos

18 Suteršia savo dovanas,
kas atnašauja aukai neteisėtai
įgytus daiktus!
Nedorėlių atnašos Dievui
nėra
malonios.
19 Aukščiausiajam nepatinka
neteisiųjų atnašos,
jiems neatleidžia nuodėmių,
nors aukų būtų ir daugybė.
20 Atnašauti auką iš beturčių indėlių
yra lygiai nedora,
kaip ir užmušti sūnų jo tėvo akyse.
21 Labdaros duona yra vargšų gyvastis,
kas ją iš jų atima, išlieja kraują.
22 Kas atima iš artimo pragyvenimą,
padaro žmogžudystę;
kas neišmoka samdiniui jo algos,
išlieja kraują.

23 Jeigu vienas stato, o kitas griauna,
juk iš to abiem būna tik vargo.
24 Jeigu vienas meldžiasi,
o kitas keikiasi,
katro balsą VIEŠPATS girdės?
25 Jeigu žmogus, palietęs lavoną,
apsiplauna
ir vėl jį paliečia,
kokia jam nauda iš apsiplovimo?
26 Taip ir su žmogumi,
kuris pasninkauja už savo
nuodėmes,
o paskui eina ir daro tą patį:

kas išgirs jo maldą
ir ką jis laimėjo savo pasninku?

35Mozės Įstatymas ir atnašos aukoms

1 Žmogus, kuris laikosi Įstatymo,
atnašauja daug aukų,
kas paklūsta įsakymams, aukoja
bendravimo atnašas.
2 Dėkingumo ženklan žmogus
atnašauja geriausių miltų,
o duodamas išmaldą, atnašauja
šlovės auką.
3 Šalintis nuo pikto patinka
VIEŠPAČIUI,
vengti neteisingumo yra
išpirkimo darbas.
4 Nesirodyk prieš VIEŠPATĮ
tuščiomis rankomis,
nes visa, ką atnašauji,
yra
įsakymo vykdymas.
5 Teisiojo atnaša praturtina aukurą
ir maloniu kvapu pasiekia
Aukščiausiąjį.
6 Teisiojo auka yra maloni,
ir ji niekad nebus užmiršta.
7 Dosnia širdimi garbink VIEŠPATĮ, -
nešykštėk savo rankų triūso
pirmienų.
8 Visas savo dovanas atnašauk
su šypsena,
ir dešimtines atskirk su džiaugsmu.
9 Duok Aukščiausiajam, kaip
jis tau yra davęs,
taip dosniai, kaip išgali.

10 Juk VIEŠPATS yra tas, kuris
atlygina, -
jis atlygins tau septyneriopai.
11 Neatnašauk jam kyšių, jų jis
nepriims!
Nepasitikėk auka iš skriaudos
vaisių,
12 nes jis yra Teisėjas, -

jis nėra šališkas.
13 Jis niekad nebūna šališkas,
skriausdamas silpnuosius,
bet išklauso nuskriaustojo maldą.
14 Jis nėra kurčias našlaičio verksmui
ar našlės, kai ji lieja savo skundą.
15 Argi našlės skruostais
tekančios ašaros
neapkaltina žmogaus,
privertusio
jas lietis?
16 Kas nuoširdžiai tarnauja Dievui,
bus
išklausytas;
jo maldavimas pasiekia dangų.
17 Nuolankiojo malda prasiskverbia
pro
debesis
ir nenurimsta, kol nepasiekia savo
tikslo, -
18 ji neatsitrauks, kol Aukščiausiasis
neatsilieps,
nepažadės teisingai spręsti ir to
nepadarys.

19 Dievas iš tikrųjų neuždels
ir tarsi galiūnas nenurims,
20 kol nepalauš negailestingųjų
sprando
ir neatmokės kerštu tautoms;
21 kol nesunaikins įžūliųjų minios
ir nesutrupins neteisiųjų skeptro;
22 kol neatlygins mirtingajam
pagal
jo veiksmus
ir neatmokės už darbus žmonių pagal
jų mintis;
23 kol neapgins savo tautos reikalų
ir nepradžiugins jos gailestingumu.
24 Malonus jo gailestingumas
nelaimėje,
kaip lietaus debesys per sausrą.

36Malda už Dievo tautą

1Ateik mums į pagalbą,
visų Dieve,
ir siųsk savo klaiką tautoms!
2 Pakelk ranką prieš pagonis,
kad pamatytų tavo galingus darbus.
3 Kaip esi mus panaudojęs,
kad parodytum jiems savo šventumą,
taip nūn panaudok juos, kad
parodytum mums savo šlovę.
4 Tuomet jie žinos, kaip mes žinome,
jog nėra kito Dievo, tik tu vienas,
VIEŠPATIE.

5 Duok naujų ženklų, daryk
naujų
nuostabių darbų,
iš peties parodyk savo dešinės garbę.
6 Pažadink savo narsą ir išliek
savo pyktį;
pažemink nedraugus ir
parblokšk priešus.
7 Paskubink tą dieną,
atsimink paskirtąjį laiką,
kai tavo galingi darbai turi
būti
paskelbti.
8 Tesunaikina ugningas pyktis bėglį,
ir tavo tautos engėjai tebūna
pragaišinti.
9 Sutraiškyk galvas priešiškų valdovų,
kurie sako: "Esame tik mes!"
10 Surink visas Jokūbo gimines,
kad jos paveldėtų žemę kaip
anais laikais.
11 Būk gailestingas, VIEŠPATIE,
tavo vardu vadinamai tautai -
Izraeliui, kurį tu pavadinai
savo
pirmagimiu.
12 Užjausk savo šventąjį miestą -
Jeruzalę,
tavo sosto buveinę.
13 Pripildyk Zioną savo šlovės giesmių
ir savo Šventyklą savo garbės.

14 Paliudyk tuos, kuriuos
sukūrei pradžioje,
ir įvykdyk tavo vardu tartas
pranašystes.
15 Atlygink tiems, kurie tavęs
laukia, -
tebūna tavo pranašų teisybė.
16 Išklausyk, VIEŠPATIE,
maldą savo tarnų,
nes tu visad esi malonus
savo
tautai.
17 Tada bus žinoma visiems žemės
pakraščiams,
kad tu - VIEŠPATS - esi visų
amžių Dievas.

Artimų draugų pasirinkimas

18 Stemple nueina bet koks
maistas,
bet vienas valgis yra gardesnis
už
kitą.
19 Kaip gomurys atskiria žvėrienos
rūšis,
taip aštrus protas pažįsta melus.
20 Sukto būdo žmogus pridaro
keblumų kitiems;
reikia būti patyrusiam,
kaip
jam atmokėti.
21 Nors bet kuris vyriškis
gali
būti moteriai,
tačiau viena mergina gali
būti
geresnė už kitą.
22 Moters grožis padaro jos vyro veidą
spindintį,
nes pranoksta visa, kas žavi jo akis.
23 O jeigu dar ir jos kalba maloni,
jos vyras yra laimingesnis
už
visus mirtinguosius.

24 Žmona didžiausias savo vyro
turtas,
panaši į jį pagalbininkė, ištikima
parama.
25 Vynuogynas be tvoros būna
išmindytas;
vyras be žmonos pasidaro
benamis klajūnas.
26 Juk kas pasitikėtų vikriu plėšiku,
klajojančiu iš miesto į miestą?
Kas tad pasitikės vyru,
neturinčiu lizdo,
nakvojančiu, kur jį naktis
užklumpa?

37

1Kiekvienas draugas sako: "Ir aš esu tavo bičiulis";
tačiau kai kurie jų tik pasivadina
draugais.
2 Argi tai ne mirtinas skausmas,
kai širdies draugas tampa priešu?
3 Deja, palinkime į pikta!
Kodėl
buvai sukurtas
apgaule apdengti žemės veidą?
4 Būna bičiulių, kurie sveikina
draugą, lydimą laimės,
bet, ištikus vargui, nuo jo nusisuka.
5 Būna bičiulių, kurie dalijasi
draugo triūsu dėl valgio,
bet mūšyje jie neša jo skydą.
6 Neužmiršk savo bičiulio
mūšio metu
ir grobį dalydamas jo neaplenk.

Patarėjai

7 Kiekvienas patarėjas nurodo kelią,
bet kai kurie jų pataria tik sau.
8 Klausykis patarėjo atsargiai,
sužinok iš pradžių, kokia jam iš to
nauda,
nes save patį jis turi galvoje.
Jis gali mesti kaulelius tavo nenaudai
9 ir tau sakyti: "Tavo kelias geras",

o paskui laikytis nuošalėje,
žiūrėdamas, kas tau nutiks.
10 Nesitark su žmogumi, kuris
į tave
šnairomis žiūri;
slėpk savo ketinimus nuo tau
pavydinčių.
11 Nesitark su moterimi apie
jos
varžovę
ar su bailiu apie karą,
su pirkliu apie verslą
ar su pirkėju apie prekės vertę,
su šykštuoliu apie dosnumą
ar su negailestingu žmogumi apie
gerumą,
su tinginiu apie bet kokį darbą
ar su tų metų samdiniu apie kitų
metų
sėją,
su tingiu vergu apie didelę užduotį -
nekreipk jokio dėmesio į jų
duodamą patarimą!
12 Geriau bendrauk su teisiu žmogumi,
kuris tikrai įsakymų laikosi,
kuris yra tos pačios minties kaip tu
ir kuris tau padės, jeigu suklupsi.
13 Tuomet įsiklausyk ir į savo
širdies patarimą,
nes nėra nė vieno kito, tau
ištikimesnio už ją.
14 Juk kartais žmogaus širdis
gali daugiau pasakyti apie jo būklę,
negu sargybos bokšte sėdintys
septyni sargai.
15 Bet visų pirma melskis
Aukščiausiajam,
kad vestų tave tiksliu tiesos keliu.

Tikra ir klaidinga išmintis

16 Žodis yra kiekvieno darbo pradžia,
o svarstymas - kiekvieno veiksmo.
17 Viso elgesio šaknis yra širdis, -
keturias šakas ji želdina:

18 gėrį ir blogį, gyvenimą ir mirtį, -
jų vispusis valdovas yra liežuvis.
19 Žmogus gali būti sumanus ir
daugeliui naudingas,
tačiau sau pačiam kvailas.
20 Ir sumanus žmogus skurs,
neturėdamas ko valgyti,
jeigu jo žodžiai bus atmetami.
21 Kadangi VIEŠPATS nesuteikė
jam dovanos patraukti,
jam trūksta vispusės išminties.
22 Kai žmogus yra išmintingas
savo naudai,
jo sveiko proto vaisiai bus jame
matomi.
23 Kai išmintingas žmogus moko savo
tautą,
jo sveiko proto vaisiai yra ilgalaikiai.
24 Išmintingas žmogus bus apibertas
gyriumi,
kas tik jį matys, vadins laimingu.
25 Žmogaus gyvenimo dienos yra
ribotos,
bet Izraelio dienos be skaičiaus.
26 Žmogus, išmintingas savo
tautos naudai,
laimi garbės paveldą, ir jo vardas
gyvas
amžinai.

Nuosaikumas prie stalo

27 Mano vaike, valdyk save per visą
gyvenimą;
žiūrėk, kas tau kenksminga, ir sau
to neleisk.
28 Juk ne kiekvienas maistas yra
visiems geras,
ne visi valgiai tinka kiekvienam
skoniui.
29 Nesigodėk kiekvieno skanėsto
ir nevalgyk be saiko geriausių valgių.
30 Juk persivalgymas atneša ligą,
o besaikis valgymas sukelia
vėmimą.

31 Nuo persivalgymo daugelis
nusigalavo,
bet saikus žmogus prailgina savo
gyvenimą.

38Liga ir mirtis

1 Brangink gydytoją, nes jis
tau svarbus;
juk VIEŠPATS jį sukūrė.
2 Juk iš Aukščiausiojo eina jo
gydymo dovana
ir iš karaliaus jis gauna
pragyvenimą.
3 Gydytojo žinojimas daro jį įžymų,
ir didžiūnai jam pagarbą reiškia.
4 VIEŠPATS išželdina iš žemės
vaistažoles,
kurių protingas žmogus neturėtų
niekinti.
5 Argi vanduo nebuvo pasaldytas
šakele medžio,
kad būtų pažinta jo jėga?
6 Jis suteikia mirtingiesiems
žinojimą,
kad būtų pašlovintas savo
nuostabiais darbais.
7 Vaistažolėmis gydytojas gydo ir
malšina skausmą,
o vaistininkas iš jų gamina savo
vaistus.
8 Dievo darbai niekad nebus užbaigti,
iš jo sveikata sklinda visoje žemėje.

9 Mano vaike, kai sergi, nelūkuriuok,
bet melskis VIEŠPAČIUI,
kuris
tave išgydys.
10 Atsisakyk savo ydų,
laikyk savo rankas švarias
ir apvalyk savo širdį nuo visų
nuodėmių.
11 Atnašauk maloniai kvepiančią auką
ir geriausių miltų paminėjimo dalį, -
dosnią atnašą pagal savo išgales.

12 Betgi ir gydytojui leisk ateiti,
nes VIEŠPATS jį sukūrė;
neleisk jam nuo tavęs pasitraukti,
juk tau jo reikia.
13 Būna atvejų,
kai išgijimas yra gydytojo rankose,
14 nes ir jis meldžiasi VIEŠPAČIUI,
kad suteiktų jam sėkmę
nustatant ligą
ir gydymas išgelbėtų ligonio
gyvastį.
15 Kas nusideda savo Kūrėjui,
bus įžūlus ir savo gydytojui.
16 Mano vaike, liek ašaras dėl
mirusiojo
ir užvesk raudą, kaip žmogus,
kenčiantis didelį skausmą.
Įvyniok į maršką jo kūną,
kaip
yra priimta,
ir nesišalink iš laidotuvių.
17 Verk karčiai ir muškis į krūtinę, -
vertas mirusiojo tebūna tavo
gedulas.
Gedėk vieną ar dvi dienas,
kaip
reikalauja paprotys,
ir tada nusiramink,
užmiršk širdgėlą.
18 Juk širdgėla gali baigtis mirtimi,
o liūdinti širdis išsekina
žmogaus jėgas.
19 Nelaimėje ilgai nesiliauja skausmas,
širdgėlos išgyvenimą sunku pakelti.
20 Neatiduok savo širdies sielvartui,
varyk jį šalin;
verčiau pagalvok apie savo galą.
21 Neužmiršk - juk atgal niekas
nesugrįžta, -
mirusiajam gero nepadarai,
o sau
pakenki.
22 Atsimink jo likimą, nes tavasis
yra

panašus;
vakar jis ištiko jį, o šiandieną
ištiks
tave.
23 Mirusiajam ilsintis, tesiilsi
ir jo
atminimas;
sukaupk savo drąsą
jo
gyvasčiai užgesus.

G. AMATININKO IR IŠMINČIAUS PAŠAUKIMAS

Raštų žinovo užduotis ir vieta

24 Raštų žinovo išmintis praturtina
žinojimą;
tik kas laisvas nuo triūso,
gali
tapti išmintingas.
25 Kaipgi gali tapti išmintingas
žmogus,
kuris laiko rankose arklą,
didžiuojasi botkočiu jungui
raginti,
varo jaučius ir rūpinasi galvijais?
26 Jo širdis užimta vagų arimo
rūpesčiu,
ir jis rūpestingai peni gyvulius
tvarte.

27 Panašiai ir amatininkas bei
meistras,
kuris, triūsdamas dieną naktį,
antspaudų žiedus kala,
nuolat rūpindamasis sumanyti
naują pavyzdį.
Jo širdis užimta rūpesčiu pagaminti
tartum gyvą atspaudą,
ir jis nori rūpestingai atlikti darbą.

28 Panašiai ir su kalviu, stovinčiu
prie
priekalo,
įnikusiu kalti geležį.
Ugnies liepsna svilina jo kūną,
bet jis galynėjasi su krosnies

karščiu.
Kūjo poškėjimas kurtina jam ausis,
o jo akys įsmeigtos į daromo
daikto pavyzdį.
Jo širdis užimta rūpesčiu pabaigti
savo rankų darbą,
ir jis nori rūpestingai užbaigti jo
apdailą.

29 Panašiai ir su puodžiumi,
sėdinčiu prie darbo
ir kojomis minančiu savo ratą.
Jis visad labai susirūpinęs savo
dirbiniais
ir jų daug pagamina.
30 Rankomis jis minko molį
ir kojomis mina.
Jo širdis užimta rūpesčiu užbaigti
glazūravimą,
ir jis nori rūpestingai užkurti savo
degimo krosnį.

31 Visi šie yra pasitikintys savo
rankomis,
kiekvienas jų yra įgudęs savo darbe.
32 Be jų negalėtų būti įkurtas joks
miestas,
jie nealksta, kad ir kur gyventų.
Betgi jie nėra kviečiami į
tautos tarybą,
33 nėra įžymūs viešoje sueigoje.
Jie nesėdi nei teisėjo kėdėje,
nesupranta teismų nuosprendžių;
jie negali paaiškinti išminties
mokymo,
nei juos rasi tarp didžiūnų.
34 Betgi jie palaiko pasaulio sandarą
ir stengiasi panaudoti savo įgūdžius.

39Rašto žinovas

1Koks nepaprastas yra žmogus,
kuris atsideda tyrinėti
Aukščiausiojo Įstatymą!
Jis ištiria visų protėvių išmintį
ir užsiima pranašystėmis;

2 jis brangina garsiųjų žmonių
posakius
ir skverbiasi į palyginimų gelmes;
3 jis tyrinėja paslėptą patarlių prasmę
ir užsibūna su palyginimų
mįslėmis.
4 Jo paslaugomis naudojasi didžiūnai,
jis dalyvauja valdovo sueigoje.
Jis keliauja po svetimas šalis,
kad patirtų, kas gera ir pikta kitur.
5 Jis mėgsta anksti keltis,
norėdamas ieškoti VIEŠPATIES, savo
Kūrėjo,
ir melstis Aukščiausiajam.
Jis garsiai meldžiasi,
prašydamas atleisti jam nuodėmes.
6 Tada, jeigu VIEŠPATS - Visagalis -
nori,
jis bus pripildytas supratimo
dvasios, -
bers savo išminties žodžius
ir šlovins VIEŠPATĮ malda.
7 VIEŠPATS parodys kelią,
ką
patarti ir ką žinoti,
mąstant apie Dievo paslaptis.
8 Užtat jis skelbs išmintį to,
ką
yra išmokęs,
ir didžiuosis VIEŠPATIES
Sandoros įstatymu.
9 Daugelis girs jo supratimą,
niekad jis nebus užmirštas.
Neišblės jo atminimas, -
per kartų kartas bus gyvas jo vardas.
10 Tautos kalbės apie jo išmintį
ir bendrija skelbs jam pagyrimus,
11 Kol gyvena, jis yra vienas iš
tūkstančio,
o kai miršta, jis palieka gerą vardą.

Kvietimas šlovinti Kūrėją

12 Širdyje turiu daugiau ką pasakyti,
esu taip pilnas, kaip mėnulis

pilnaties metu.
13 Klausykitės manęs, mano
ištikimieji vaikai,
ir išskleiskite vainiklapius lyg rožė,
pasodinta prie tekančio vandens.
14 Skleiskite savo malonų smilkalų
kvapą,
pražyskite tarsi lelija.
Teikite kvapą ir giedokite šlovės
giesmę,
garbinkite VIEŠPATĮ už visus jo
darbus.
15 Skelbkite jo vardo didingumą
ir, jį šlovindami, dėkokite
giesme, arfa ir visais styginiais
instrumentais!
Skelbdami giedokite
džiaugsmingai:

16 "Kokie nuostabūs visi VIEŠPATIES
darbai!
Ką tik jis įsako, įvyksta skirtu
laiku.
Nereikia tad klausti:
'Kas tai?' ar
'Kodėl tai?' -
nes atėjus laikui į tokius
klausimus bus atsakyta.
17 Jo žodžiu susikaupė jūra tartum
pylimas
ir jo įsakymu buvo padarytos
vandens saugyklos.
18 Užtenka jam įsakyti, ir vykdoma
jo
valia,
niekas negali apriboti jo galios
išgelbėti.
19 Prieš jį atsiskleidžia visi žmonijos
darbai,
niekas negali būti paslėpta nuo
jo
akių.
20 Jo žvilgsnis apima visa nuo
amžių pradžios iki galo,

nieko nėra, kas būtų jam netikėta.
21 Nėra tad reikalo klausti:
'Kas
tai?' ar 'Kodėl tai?' -
nes visa, kas sukurta, turi savo
paskirtį.

22 Jo palaiminimas užtvindo
išdžiūvusią žemę lyg Nilas,
kaip Eufratas pagirdo žemės
paviršių.
23 Vėlgi, jo pyktis išvaro ištisas tautas,
kaip kad vešlią lygumą pavertė
druskinga dykuma.
24 Doriesiems jo keliai yra lygūs,
nedorėliams jie pilni akmenų.
25 Iš pat pradžių gera buvo sukurta
geriesiems,
bet nedoriesiems - gera ir pikta.
26 Būtiniausi žmogaus gyvasčiai yra
vanduo ir ugnis, geležis ir druska,
kviečių miltai, pienas ir medus,
vynuogių kraujas, aliejus ir
drabužis.
27 Geriems žmonėms visi šie yra geri
dalykai,
bet nusidėjėliams jie pasidaro blogi.

28 Būna vėtrų, skirtų nubausti,
kurios savo šėlimu gali perkelti
kalnus.
Atėjus atsiteisimo dienai,
jos
parodys savo jėgą
ir numalšins savo Kūrėjo pyktį.
29 Ugnis ir kruša, badas ir maras -
ir šie visi buvo sukurti bausmei.
30 Plėšrūs žvėrys, skorpionai ir gyvatės,
keršijantis kalavijas nedorėliams
sunaikinti -
visi šie buvo sukurti duodant
paskirtį,
ir yra laikomi jo svirne skirtam
laikui.
31 Jam įsakius, jie džiūgauja,

visados pasiruošę jam tarnauti
žemėje;
atėjus laikui, jie paklus jo žodžiui".

32 Užtat iš pat pradžių buvau
tuo
įsitikinęs,
išmąstęs ir palieku užrašęs:
33 "Visi VIEŠPATIES darbai yra geri", -
nes jis pasirūpina kiekvienu
reikalu jam skirtu laiku.
34 Nėra tad reikalo sakyti: "Tai yra
blogiau kaip anas", -
visa įrodo savo vertę skirtu laiku.
35 Nūn tad skelbk šlovės giesmę visa
širdimi ir balsu,
garbink VIEŠPATIES vardą!

40Blogis pasaulyje

1Didelis nerimas yra Dievo
skirtas kiekvienam,
ir sunkus jungas slegia Adomo
vaikus
nuo dienos, kurią jie išėjo iš
motinos įsčių,
iki tos dienos, kai jie sugrįžta
pas
visų motiną.
2 Juos vargina keblios mintys,
baimė širdyje,
nerimą kelianti mirties dienos
mintis.
3 Nuo žmogaus, kuris sėdi iškiliame
soste,
iki žmogaus, sėdinčio dulkėse ir
pelenuose,
4 nuo žmogaus, kuris nešioja
purpurą ir karūną,
iki žmogaus, vilkinčio ašutinę, -
visus užplūsta mintys - pykčio ir
pavydo,
rūpesčio ir nerimo,
mirties baimės ir įniršio bei
kivirčų.

5 Net besiilsinčiam savo lovoje
žmogui
naktį rūpesčiai trukdo miegoti.
6 Trumpas yra jo poilsis,
tartum nebuvęs,
kol savo sapnuose grumiasi
kaip
ir dieną.
Žmogų vargina vaizduotės reginiai,
lyg jis būtų iš mūšio lauko ištrūkęs.
7 Tą akimirką, kai pasijunta saugus,
jis pabunda stebėdamasis,
kad
nebuvo ko bijoti.
8 Visiems kūriniams, nuo žmonių iki
gyvulių, -
o nusidėjėliams septynis
kartus daugiau, -
9 ateina mirtis ir kraujo išliejimas,
kivirčas ir kalavijas,
nelaimės ir badas, žūtis ir rykštė.
10 Visi šie buvo sukurti nedorėliams,
dėl jų atėjo ir tvanas.
11 Kas yra iš žemės, sugrįžta į žemę,
o kas iš aukštybių, - į aukštybes.

Įvairios patarlės

12 Visa, kas kyla iš kyšio ar
neteisingumo, bus sunaikinta,
o ištikimybė išliks amžinai.
13 Neteisėtai įgytas turtas išseks
kaip
upė
ir nudundės kaip perkūno
griausmas per audrą.
14 Kaip dosnus žmogus turi dėl ko
džiaugtis,
taip laužantys Įstatymą prieis liepto
galą.
15 Nedorėlių vaikai mažai šakų
teišskleidžia,
nes jų nesveikos šaknys yra ant
stačios uolos.
16 Jie yra lyg paupių nendrės,

kurios nudžiūva greičiau
už
kitus augalus.
17 Gerumas yra tarsi vešlus sodas,
o išmalda išlieka amžinai.
18 Turtas ar uždarbis pasaldina
gyvenimą,
betgi geriau už abu - rasti lobį.
19 Palikuonys ir miesto įkūrimas
įamžina žmogaus vardą,
bet geriau už abu yra žmogui, kuris
įgyja išminties.
Galvijai ir sodai žmogų praturtina,
bet geriau už abu - ištikima
žmona.
20 Vynas ir muzika džiugina širdį,
bet geriau už abu - draugų meilė.
21 Fleita ir arfa pagražina dainą,
bet geriau už abu - malonus balsas.
22 Meilumas ir grožis džiugina akį,
bet labiau už abu - dirvos derlius.
23 Draugas ar bičiulis yra visad
mėgstami,
bet geriau už abu - protinga
žmona.
24 Giminaitis ar padėjėjas yra
naudingi bėdoje,
bet išmalda padeda geriau už abu.
25 Auksas ir sidabras žmogų ant kojų
pastato,
bet geras patarimas už abu
labiau vertinamas.
26 Turtas ir jėga drąsina širdį,
bet geriau už abu - pagarbi
VIEŠPATIES baimė.
Pagarbiai VIEŠPATIES bijančiam nėra
skurdo;
ja gyvenančiam nėra reikalo
ieškoti pagalbos.
27 Pagarbi VIEŠPATIES baimė tarsi
vešlus sodas, -
ji saugo žmogų geriau, negu bet
kokie
turtai.

Apie elgetavimą

28 Mano vaike, negyvenk iš
elgetavimo!
Geriau mirti, negu elgetauti.
29 Kai žmogus turi žiūrėti į kito stalą,
jo buitis nėra verta vadintis
gyvenimu.
Kitų žmonių skanėstai užteršia
stemplę;
protingas, išauklėtas žmogus nuo
to
saugosis.
30 Begėdžio burnai elgetavimas yra
saldus,
bet jo viduje dega kaip ugnis.

41Mirtis

1O mirtie! Kaip kartu
yra apie tave pagalvoti
žmogui, ramiai gyvenančiam savo
namuose,
vyrui, neturinčiam jokio rūpesčio,
visur sėkmės lydimam
ir dar stipriam smagintis
gyvenimo malonumais!
2 O mirtie! Koks geras tavo
nuosprendis
žmogui, esančiam skurde ir
bejėgiam,
palaužtam metų naštos ir
besirūpinančiam viskuo,
nusivylusiam ir netekusiam vilties!
3 Nebijok mirties nuosprendžio;
atsimink, kad jis apima ir tavo
protėvius, ir palikuonis.
4 Toks yra VIEŠPATIES nuosprendis
visiems kūriniams;
kodėl tad tu turėtum atmesti
Aukščiausiojo valią?
Ar žmogus gyvena dešimt metų, ar
šimtą, ar tūkstantį,
Hade nesiskundžiama dėl
gyvenimo trukmės.

Nedorėlių likimas

5 Neapkenčiami vaikiščiai yra
nusidėjėlių vaikai,
kvailos išperos gyvena nedorėlių
namuose.
6 Nusidėjėlių vaikų paveldas sunyks,
o jų palikuonys patirs amžiną gėdą.
7 Vaikai keiks savo nedorą tėvą,
nes per jį jie kenčia gėdą.
8 Vargas jums, nedorėliai,
kurie atmetėte Aukščiausiojo
Įstatymą!
9 Jeigu turite vaikų, juos ištiks
neganda;
jeigu tapsite tėvu, tai bus tik
dejonė.
Jums suklupus, ilgai netils
džiaugsmas,
o jums numirus, jūsų daliai teks
prakeikimas.
10 Visa, kas iš žemės, sugrįžta į žemę,
taip nedorėliai eina iš prakeikimo
į žūtį.

11 Žmogaus kūnas yra tik kvapas,
bet doras vardas niekad nebus
sunaikintas.
12 Gerbk savo vardą, nes jis tave
pergyvens ilgiau,
negu tūkstantis aukso sankaupų.
13 Laimingo gyvenimo dienos yra
suskaičiuotos,
bet geras vardas išlieka amžinai.

Gėdos jausmas

14 Mano vaikai, likite ištikimi savo
auklėjimui
ir būkite ramūs;
kokia gali būti nauda iš paslėptos
išminties
ir paslaptyje laikomo lobio?
15 Geriau žmogus,
slepiantis
savo kvailumą,

negu žmogus, slepiantis savo
išmintį.
16 Užtat gerbk mano žodžius,
nes negera visa ko gėdytis
nei kiekvienam gėdos pajutimui
pritarti.

17 Prieš tėvą ar motiną gėdykis
ištvirkavimo,
prieš didžiūną ar valdovą - melo.
18 Prieš teisėją ar pareigūną
gėdykis nusikaltimo,
prieš bendriją ir žmones - Įstatymo
laužymo.
19 Prieš savo bendrininką ar draugą
gėdykis apgaulės,
o vietoje, kur apsigyveni, - vagystės.
20 Gėdykis sulaužyti priesaiką ar
sutartį
ir alkūnėmis atsiremti prie stalo.
21 Gėdykis šiurkštumo priimant ar
duodant,
tylos prieš tuos, kurie tave sveikina,
22 žvilgsnių į palaidūnę,
atsisakyti padėti giminaičiui,
23 pasisavinti kito dalį ar dovaną,
spoksoti į kito vyro žmoną,
24 lengvabūdiškai elgtis su jo tarnaite -
neik prie jos lovos, -
25 sakyti užgaulių žodžių draugams -
nepalydėk dovanos pajuoka, -
26 pakartoti, ką esi girdėjęs,
ir išduoti patikėtas paslaptis.
27 Tada žinosi, kas yra tikra gėda,
ir būsi visų mėgstamas.

42

1Šių dalykų nesigėdyk, kad nenusidėtumei,
norėdamas išvengti gėdos:
2 Aukščiausiojo Įstatymo bei jo įsakų,
nuosprendžio, išteisinančio bedievį;
3 atsiskaityti su bendrininku ar
pakeleiviais
ir pasidalyti bičiulių paveldo;

4 svarstyklių ir svarsčių tikslumo,
ar įsigyti daug, ar mažai dalykų;
5 dėrėtis su pardavėju dėl kainos
ar dažnai vaikus drausminti rykšte,
ar tingų vergą kruvinai nuplakti;
6 antspaudo, kad laikytum namie
neprotingą žmoną,
ir rakto, kur yra daug rankų;
7 suskaičiuoti kiekvieną indėlį
ir užrašyti visa, kas duota ir gauta,
8 sudrausti nemokšas bei kvailuosius
ar senius, nusikaltusius ištvirkavimu.

Tada būsi tikrai taurus,
ir visi laikys tave santūriu.

Duktė kelia tėvui rūpestį

9 Duktė yra lobis, kuris verčia
tėvą budėti,
rūpestis dėl jos neleidžia jam
užmigti.
Kol jauna, baisu, kad ji neištekės,
o jai ištekėjus, ima baimė,
kad ji
bus nemylima.
10 Kol ji dar mergelė, gąsdina mintis,
kad gali būti suviliota
ir tapti nėščia savo tėvo namuose;
o jai turint vyrą, baisu,
kad nebus ištikima,
ir, nors jau ištekėjusi, neramu,
kad ji bus bevaisė.
11 Mano sūnau, griežtai saugok savo
dukterį,
kad nepadarytų tavęs pajuoka tavo
priešams,
priežodžiu mieste bei tautos
sueigoje
ir neužtrauktų tau gėdos miesto
vartuose.
Žiūrėk, kad nebūtų pinučių jos
kambaryje
nei vietos, iš kurios matytųsi
priėjimas prie namų.

12 Neleisk jai puikautis savo grožiu
prieš
jokį vyrą
ir leisti laiką tarp ištekėjusių

moterų.
13 Juk kaip iš drabužių išlenda kandys,
taip iš moters išeina jos
nedorumas.
14 Geriau nedraugiškas vyras negu
draugiška moteris,
bet geriau sąžininga duktė
negu
begėdis sūnus.

Dievo darbai Kūrinijoje

15 Nūn prisiminsiu VIEŠPATIES darbus
ir apsakysiu, ką esu matęs.
Žodžiu VIEŠPATIES darbai atsirado;
visi kūriniai vykdo jo valią.
16 Kaip saulė savo šviesa žvelgia
žemyn į visa,
taip VIEŠPATIES šlovė pripildo jo
darbus.
17 VIEŠPATS nėra leidęsis net
šventiesiems
apsakyti visus jo nuostabius darbus,
nors VIEŠPATS Visagalis yra
davęs savo galybėms
jėgų ištverti jo garbėje.
18 Jis ištiria bedugnę ir žmogaus širdį,
supranta jų gelmių paslaptis.
Juk Aukščiausiasis žino visa,
kas gali būti žinoma;
jis mato visus dalykus,
kurie
turi įvykti.
19 Jis atskleidžia, kas yra buvę ir
kas
dar įvyks,
apreiškia paslėptų dalykų pėdsakus.
20 Jokios įžvalgos jam netrūksta,
niekas nuo jo nepasislepia.
21 Jis tvarko galingus savo išminties

darbus;
nuo amžinybės jis yra vienas ir
tas
pats.
Nieko nepridėta, nieko neatimta;
patarėjo jam nereikia!
22 Kokie gražūs yra visi jo darbai,
žavūs pasižiūrėti ir džiugūs regėti!
23 Visa tai gyvena ir lieka amžinai;
kūriniai yra išlaikomi,
kad
atliktų savo paskirtį.
24 Visi jie ateina po du,
vienas tinkantis kitam;
nė vieno iš jų nepadarė be reikalo.
25 Kiekvienas pasikeičia savo
ypatingu geru su kitu.
Kas galėtų prisižiūrėti ligi valiai
jo
garbės?

43Saulė

1Aukštųjų valdų grožis,
giedrasis padangių skliautas
ir pats dangus yra šlovės reginys.
2 Saulė pasirodo ir tekėdama skelbia,
koks ji nuostabus spinduolis -
Aukščiausiojo kūrinys.
3 Vidudienį ji išdegina žemę,
ir kas gali pakelti jos ugningą
kaitrumą?
4 Tartum liepsnojanti kieto metalo
krosnis,
ji savo spinduliais padega kalnus.
Ugningu liežuviu kaitina pasaulį,
savo spindesiu apžilpina akis.
5 Taip, didis yra VIEŠPATS,
jos
Kūrėjas,
kurio žodžiu siųsta ji skuba savo
keliu.

Mėnulis

6 Mėnulis žymi metų laikų kaitą,

viešpatauja laikams
ir tarnauja kaip jų amžinas ženklas.
7 Iš mėnulio ateina ženklas
iškilmių dienoms,
iš šviesos davėjo, išblėstančio
po
pilnaties.
8 Jaunatis, kaip rodo jos vardas,
atsinaujina.
Koks jis nuostabus, kai keičiasi, -
švyturys galybėms aukštybėse,
šviečiantis dangaus skliaute!

Žvaigždės

9 Dangaus grožis ir puikybė yra
žvaigždės,
puošiančios savo mirgėjimu
VIEŠPATIES aukštybes.
10 VIEŠPATIES įsakymu jos stovi sau
skirtose vietose
ir niekad nepailsta budėdamos.

Vaivorykštė

11 Pažvelk į vaivorykštę! Tada
šlovink jos Kūrėją,
nes ji nepaprastai graži
savo
puošnumu.
12 Ji apglėbia dangaus skliautą savo
didingu lanku;
Aukščiausiojo rankos jį galingai
įtempė.

Gamtos stebuklai

13 Savo žodžiu jis siunčia pūgą
ir išskubina savo nuosprendžio
žaibus.
14 Užtat atidaromos saugyklos
ir debesys išskuba kaip paukščiai.
15 Savo galybe jis duoda audros
debesims jėgą
ir sutrupina krušos gabalus.
16 Jo balso griausmas priverčia
raitytis žemę,

savo galybe jis supurto kalnus.
17 Jo valia pietys pučia,
šiaurys atpučia audrą ir atūžia
viesulas.
18 Sniegą jis barsto lyg plasnojančius
paukščius;
snaigės krinta ant žemės lyg
skėrių spiečiai.
Jų baltumo grožis apakina akis,
joms dulksnojant, neatsistebi širdis.
19 Jis beria šerkšną žemėje kaip
druską;
varvekliai sušąla kaip erškėčių
dygliai.
20 Jis pasiunčia šaltus šiaurio gūsius,
ir vandenį sukausto ledas,
apdengdamas visas kūdras,
tartum vanduo apsišarvuotų.
21 Kai kalnų augmeniją išdegina
kaitra,
o žydinčios lygumos tarsi liepsnoja,
22 lašantys debesys visa greitai pagydo,
o krintanti rasa atgaivina
išdžiūvusią žemę.

23 Savo minties galybe jis
numalšino Bedugnę
ir apsodino ją salomis.
24 Žmonės, plaukę jūra, pasakoja apie
jos pavojus,
jų klausydamies esame lyg
perkūno trenkti.
25 Joje yra keistų ir nuostabių
kūrinių,
visokiausių gyvūnų ir milžiniškų
jūros
pabaisų.
26 Per jį kiekvienas jo pasiuntinių
sėkmę patiria
ir jo įsakymu įvykdo jo valią.

27 Kad ir kiek pasakotume,
negalėtume visko apsakyti;
tebūna tad paskutinis žodis:
"Jis yra visas visur!"

28 Kur galime rasti jėgų jam
pašlovinti?
Juk jis yra didingesnis už visus
savo
kūrinius.
29 Iš tikrųjų šiurpą keliantis ir
didingas yra VIEŠPATS,
nuostabi jo galybė.
30 Garbinkite VIEŠPATĮ ir aukštinkite jį,
kiek tik galite.
Aukštindami jį, sukaupkite
visas
jėgas
ir nuovargiui nepasiduokite,
nors ir negalite jo suprasti.
31 Juk kas yra jį matęs ir kas
gali jį
apsakyti?
Ar kas gali pašlovinti jį,
kaip
jam dera?
32 Daug dalykų, didesnių už šiuos,
yra
paslėpta,
nes aš esu matęs tik nedaug jo
kūrinių.
33 Juk VIEŠPATS padarė visus kūrinius
ir jį garbinantiems suteikia
išminties.

H. TIKĖJIMO PROTĖVIŲ ŠLOVĖ

44"Giesmė mūsų protėvių garbei"

1 Nūn šlovinkime garbingus vyrus,
savo protėvius - kiekvieną
savo
kartoje.
2 Daug garbės VIEŠPATS išdalijo,
daug iš savo didybės, nuo
senųjų
laikų.
3 Kai kurie valdė savo karalystes
ar įgijo gerą vardą savo žygiais;
kiti davė patarimų,

nes
buvo įžvalgūs;
dar kiti regėjo visa pranašystėje.
4 Kai kurie vedė tautą savo
patarimais
ir tautos Įstatymo žinojimu, -
jie buvo išminčiai savo mokymu.
5 Kai kurie sukūrė melodijų
giesmėms
ar parašė giesmių žodžius.
6 Kiti buvo apdovanoti turtais ir
jėgomis,
gyvendami ramiai savo ūkiuose.
7 Visi jie įgijo vardą savo kartoje
ir buvo savo meto pasididžiavimas.
8 Kai kurie paliko vardą,
kad kiti skelbtų jų šlovę.
9 Betgi apie kitus neliko atminimo,
nes jie tapo užmiršti lyg
niekad
nebūtų buvę,
tartum jie nebūtų gimę,
lygiai kaip ir jų vaikai.
10 Tačiau ir šie buvo teisūs žmonės,
kurių dori darbai nebus užmiršti.
11 Jų šeimose lieka jų turtas,
jų palikuonims - jų paveldas.
12 Jų dėka palikuonys laikosi
Sandoros,
kaip ir jų vaikai per savo tėvus.
13 Amžinai išsilaikys jų palikuonys,
ir jų šlovė niekad nebus išdildyta.
14 Jų kūnai palaidoti ramybėje,
bet jų vardas gyvas kartų kartose.
15 Sueigose bus pasakojama
apie
jų išmintį
ir bendrija skelbs jų šlovę.

Enochas

16 Enochas ėjo savo kelią su
VIEŠPAČIU
ir buvo paimtas {į dangų}, -
kad būtų grįžimo {pas Dievą}

ženklas visoms kartoms.

Nojus

17 Teisusis Nojus buvo rastas be
priekaištų,
pražūties metu jis išlaikė gyvą
žmoniją.
Užtat, Tvanui ištikus,
likutis buvo išsaugotas žemėje.
18 Amžina sandora buvo su juo
sudaryta,
kad gyvūnai niekad daugiau
nebūtų Tvanu sunaikinti.

Abraomas

19 Abraomas buvo didis daugelio tautų
tėvas,
nebuvo kito, šlove panašaus į jį.
20 Jis laikėsi Aukščiausiojo įsako
ir įėjo su juo į sandorą.
Jis patvirtino įsaką savo
paties kūne
ir bandomas buvo rastas ištikimas.
21 Užtat VIEŠPATS ir laidavo
jam
priesaika,
kad laimins tautas per jo
palikuonis,
padarys jį taip gausų,
kaip žemės
dulkės,
išaukštins jo palikuonis
kaip
žvaigždes
ir duos jiems paveldą nuo
jūros
iki jūros -
nuo Upės iki žemės pakraščių.

Izaokas ir Jokūbas

22 Taip pat ir Izaokui jis atnaujino
tą
pažadą
dėl Abraomo - jo tėvo.

23 Sandora su visais jo protėviais
buvo
patvirtinta,
ir palaiminimą jis paskyrė
Jokūbo galvai.
Dievas pripažino jį kaip pirmagimį
ir davė jam savo paveldą;
jis nustatė ribas giminėms
ir jų padalą į dvylika.

45Mozė

1 Iš Jokūbo VIEŠPATS leido
kilti teisiam vyrui,
kuris rado malonės visų akyse
ir buvo brangus Dievui bei
žmonėms, - Mozei.
Palaiminimu tebūna jo atminimas!
2 Dievas padarė jį garbe prilygstantį
šventiesiems
ir stiprino jį klaiką keliančia jėga.
3 Mozės žodžiais jis darė ūmius
stebuklus
ir aukštai iškėlė Mozę karalių akyse.
Per jį davė įsakymus savo tautai
ir apreiškė jam savo šlovę.
4 Už jo patikimumą ir kuklumą jį
pašventino,
išsirinkdamas iš visos žmonijos.
5 Leido jam išgirsti savo balsą,
įvedė jį į tamsų debesį
ir veidas į veidą davė jam
įsakymus -
gyvenimo ir supratimo įstatymą,
kad mokytų Jokūbą Sandoros
ir Izraelį jo įsakų.

Aaronas

6 Jis išaukštino ir Aaroną,
šventą vyrą kaip Mozė,
jo brolį iš Levio giminės.
7 Su juo sudarė amžiną sandorą
ir suteikė jam savo tautos kunigystę.
Apdovanojo jį didingumu
ir apgaubė didybės dvelkimu.

8 Aprengė jį prabangiu puošnumu,
papuošė garbingais drabužiais -
kelnėmis, tunika ir skraiste.
9 Jos apvadą apkabinėjo
granatmečio obuoliais
bei daugybe auksinių varpelių,
kad skambėtų jam einant,
garsiai aidėdami Šventykloje
kaip priminimas jo tautai.
10 Davė jam ir šventuosius apdarus
iš aukso, mėlyno ir tamsiai
raudono purpuro, -
meistriškai išsiuvinėtus;
nuosprendžio krūtinės dėklą, efodą
ir juostą
11 iš raudonų siūlų, - audėjo
dirbinius.
Davė jam brangakmenių, įraižytų
kaip antspaudų žiedai,
įrėmintų aukso rėmeliais, -
auksakalio dirbinį, -
kad įraižytomis raidėmis būtų
paminėta
kiekviena Izraelio giminė.
12 Įdėjo auksinę diademą į jo turbaną -
juostelę, įraižytą kaip antspaudo
žiedas,
su įrašu: "Šventas" -
garbės ženklą, nuostabų dirbinį,
malonų reginį akims, tobulą
pasigrožėti!
13 Tokių gražių dalykų prieš jį nebuvo;
joks pašalietis jų nevilkėjo,
bet vien tik jo sūnūs ir palikuonys
visais laikais.
14 Jo javų atnaša yra deginama,
kaip nustatyta auka,
kasdien du sykius.
15 Mozė jį pašventino, patepdamas
šventuoju aliejumi,
kad būtų amžina Sandora su juo ir jo
palikuonimis, -
taip amžina, kaip amžinas
dangus, -

jie tarnautų VIEŠPAČIUI ir
būtų
kunigais,
laimintų jo vardu jo tautą.
16 {Dievas} išrinko jį iš visų gyvųjų,
kad
atnašautų
deginamąsias aukas ir rinktines
atnašas VIEŠPAČIUI,
kad degintų atminimui malonaus
kvapo atnašas
ir atliktų permaldavimą už
Izraelio tautą.
17 {Dievas} patikėjo jam savo
įsakymus
su galia įsakyti ir teisti, -
pamokyti jo įsakų Jokūbą
ir apeigų Izraelio palikuonis.
18 Išsišokėliai susimokė prieš jį
dykumoje,
jam pavydėdami, -
Datanas ir Abiramas bei jų sekėjai
ir iš pykčio įniršęs Koraho
sambūris.
19 Bet VIEŠPATS pamatė ir supyko, -
sunaikino juos savo degančiu
pykčiu.
Jis padarė jiems nuostabių darbų,
prarydamas juos ugnies liepsnomis.
20 Jis padaugino Aarono šlovę
ir suteikė jam paveldą;
jam paskyrė šventąsias atnašas
su Artumo duona, kaip jo dalį.
21 Juk jie valgo iš VIEŠPATIES aukų,
kurias jis suteikė jam ir jo
palikuonims.
22 Betgi tautos žemėje paveldo jis
neturi, -
dalies tarp žmonių neturi, -
nes pats VIEŠPATS yra jo
dalis
ir paveldas.

Finehas

23 Finehas, Eleazaro sūnus,
yra
trečias šlove
dėl savo uolumo gyventi
pagarbia VIEŠPATIES baime
ir ištverme, žmonėms nuo jo
nusigręžus.
Savo kilnios širdies padrąsintas,
jis atliko permaldavimą už
Izraelio tautą.
24 Užtat draugystės sandora buvo su
juo sudaryta,
kad jis būtų šventovės ir jo
tautos vadovas
ir kad jo palikuonys amžinai
turėtų kunigystės garbę.
25 Kaip buvo sudaryta sandora
su Dovydu,
Jesės sūnumi iš Judo giminės,
kad karaliaus paveldas eitų
tik iš
sūnaus jo sūnui,
lygiai taip Aarono paveldas
yra
vien tik jo palikuonims.

26 Nūn tad garbinkite VIEŠPATĮ,
jus šlove apvainikavusį!
Tesuteikia jums širdies išmintį
taip valdyti jo tautą teisumu,
kad jų gerovė neišblėstų
ir kad jų šlovė išliktų per
kartų
kartas.

46Jozuė ir Kalebas

1 Jozuė, Nuno sūnus,
buvo narsus mūšyje
ir Mozės padėjėjas pranašo
tarnyboje.
Sukurtas būti, kaip jo vardas
leidžia suprasti,
didžiu Dievo išrinktųjų gelbėtoju, -
bausti priešus

ir duoti izraeliečiams jų paveldą.
2 Koks didis jis buvo,
kai
pakėlė ranką
kirsti kalaviju miestams!
3 Kas galėjo jam priešintis,
kai kovojo VIEŠPATIES mūšius?
4 Argi ne jo ranka saulė sustojo,
kad viena diena tapo lyg dvi?
5 Jis šaukėsi Dievo - Aukščiausiojo,
kai priešai apgulė jį iš visų pusių,
ir visagalis VIEŠPATS atsakė jam
nuožmia akmenų krušos audra.
6 Mūšyje jis nugalėjo tą tautą
ir šlaite sunaikino priešus,
kad tautos pripažintų jo
narsą ir
žinotų,
jog VIEŠPATS stebi savo tautos
kovas.
7 Kadangi jis visur atsidavė
Galingajam
ir Mozės dienomis įrodė savo
ištikimybę -
jis ir Jefūnės sūnus Kalebas,
jiedu pasipriešino maištininkų
sueigai,
sulaikė tautą nuo nuodėmės
ir nutildė jų nedorą murmėjimą.
8 Užtat vien tik jiedu buvo
apsaugoti
iš šešių šimtų tūkstančių
pėstininkų,
kad vestų izraeliečius į jų paveldą -
į kraštą, tekantį pienu ir medumi.
9 Jėga, kurią VIEŠPATS suteikė
Kalebui,
pasiliko su juo net žilos senatvės
sulaukusiu,
taigi jis galėjo užimti krašto
aukštumas,
ir jo vaikai gavo jas savo paveldui,
10 idant visi izraeliečiai matytų,
kaip gera būti atsidavusiu

VIEŠPATIES sekėju.

Teisėjai

11 Taip pat ir teisėjai, -
kiekvienas pagal savo pašaukimą, -
buvo žmonės, kurių širdis
nebuvo stabų suviliota
ir kurie neatsimetė nuo VIEŠPATIES -
tebūna palaimintas jų
atminimas!
12 Jų kaulai teželdina naują
gyvastį ten, kur jie guli,
šlovė šių įžymių žmonių
teatgyja per jų vaikus!

Samuelis

13 Žmonių gerbiamas, brangus savo
Kūrėjui,
įžadu pažadėtas dar motinos įsčiose
ir pašventintas VIEŠPAČIUI
kaip pranašas
buvo Samuelis - teisėjas,
kuris
atnašavo auką.
Dievo žodžiu jis įvedė karalystę
ir patepė didžiūnus,
kad
valdytų jo tautą.
14 VIEŠPAČIUI pavedus, jis
teisė bendriją,
lankydamas Jokūbo stovyklas.
15 Savo ištikimybe jis pasirodė
tikras pranašas
ir savo žodžiais patikimas regėtojas.
16 Jis šaukėsi visagalio VIEŠPATIES,
priešams apstojus iš visų pusių,
ir atnašavo žinduklį ėriuką.
17 Tada VIEŠPATS sugriaudė
iš
dangaus,
ir nuaidėjo šiurpą keliantis
jo
balsas.
18 Jis nugalėjo priešo valdovus

ir sunaikino visus filistinų
didžiūnus.
19 Artindamasis prie savo
gyvenimo galo,
prieš VIEŠPATĮ ir jo pateptąjį jis
paliudijo:
"Jokio kyšio ar slaptos dovanos
nesu paėmęs nė iš vieno!"
Ir niekas neišdrįso jo apkaltinti.
20 Net jam mirus,
žmonės ieškojo jo patarimo;
jis pranešė karaliui apie jo mirtį
ir iš kapo pakėlė balsą
pranašaudamas,
kad padarytų galą tautos
nedorumui.

47Natanas ir Dovydas

1 Po jo atėjo Natanas
pranašauti
Dovydo dienomis.
2 Kaip taukai yra atskiriami iš
bendravimo atnašos,
taip Dovydas buvo išrinktas iš
izraeliečių.
3 Jis žaidė su liūtais,
tarsi
jie būtų ožiukai,
ir su meškomis, tarsi jos būtų
kaimenės ėriukai.
4 Argi savo jaunystėje jis
neužmušė milžino
ir neišvadavo tautos nuo gėdos,
kai jo ranka paleido iš mėtyklės
akmenį
ir paguldė pagyrūną Galijotą?
5 Juk Dovydas šaukėsi
VIEŠPATIES - Aukščiausiojo,
ir šis suteikė jėgų jo dešinei,
kad paguldytų įgudusį galiūną
ir išaukštintų savo tautos galybę.
6 Užtat moterys jį ir apdainavo,
šaukdamos: "Dešimt tūkstančių jis
nukovė!"

Dėl VIEŠPATIES suteiktų
palaiminimų buvo giriamas,
kai jam buvo duota karališka karūna.
7 Juk jis nugalėjo visur priešus
ir sunaikino savo priešininkus -
filistinus, -
sutriuškino jų galybę iki mūsų
dienos.
8 Kiekviename žygyje dėkojo
Šventajam - Aukščiausiajam,
skelbdamas jo garbę,
mylėjo savo Kūrėją iš visos širdies
ir kasdien jį šlovino giesmėmis.
9 Arfininkams nurodė stovėti
prieš aukurą
ir malonia melodija palydėti
šlovės giesmes.
10 Iškilmių apeigoms suteikė spindesio
ir nustatė visam laikui šventųjų
dienų
seką,
kad šventas VIEŠPATIES vardas būtų
šlovinamas
ir šventovė skambėtų nuo ryto iki
vakaro.
11 VIEŠPATS atleido jam nuodėmes
ir išaukštino jo galybę amžinai;
suteikė jam karalystės sandorą
ir garbingą sostą Izraelyje.

Saliamonas

12 Už savo nuopelnus įpėdinių
Dovydas turėjo
išmintingą sūnų, galėjusį
saugiai gyventi.
13 Saliamonas karaliavo taikos
laikotarpiu,
nes Dievas nuramino visas
krašto sienas,
kad šis pastatytų Namus jojo
vardui
ir parūpintų amžiną šventovę.
14 Koks išmintingas buvai, kai jaunas,
liejaisi per kraštus su pamokymu,

kaip patvinęs Nilas!
15 Tavo didelė išmintis sklido žemėje, -
tu pripildei ją gilios prasmės
patarlėmis.
16 Tavo garsas pasiekė tolimas salas, -
tu buvai mylimas už taikų valdymą.
17 Savo giesmėmis,
patarlėmis, mįslėmis -
atsakymais, kuriuos davei, -
tu stebinai tautas.
18 Tu buvai vadinamas tuo
garbingu vardu,
kuris buvo duotas Izraeliui.
Tu kaupei auksą tarsi geležį
ir sidabrą gausinai kaip šviną.
19 Bet tu atsidavei moterims
ir leidai joms viešpatauti savo
kūnui.
20 Tu sutepei savo garbę
ir padarei gėdą savo šeimai.
Užtraukei bausmę savo vaikams
ir savo kvailyste suteikei jiems
sielvarto.
21 Taip karališkasis skeptras
buvo
padalytas
ir iš Efraimo kilo maištinga
karalystė.
22 Bet VIEŠPATS nenustoja būti
gailestingas
ir nepalieka neįvykdyto nė vieno
savo
žodžio.
Jis niekad neišraus savo
išrinktojo vaikų
nei sunaikins jį mylėjusiojo
palikuonių.
Užtat jis suteikė Jokūbui likutį
ir Dovydui - šaknį iš jo paties
šeimos.

Rehabeamas

23 Saliamonas užmigo su savo
protėviais

ir paliko įpėdiniu vieną savo
sūnų - Rehabeamą,
platų kvailumu, stokojantį
nuovokos,
kuris savo elgesiu pavertė žmones
maištininkais.

Jeroboamas

24 Tada atėjo Nabato sūnus
Jeroboamas,
suvedžiojęs Izraelį nuodėme,
ir užvedė Efraimą ant nedoro kelio.
Nuo tada jų nuodėmės vis
labiau daugėjo,
kol pagaliau buvo ištremti iš
savo krašto,
25 nes jie atsidavė visokiam
nedorumui,
kol juos ištiko bausmė.

48Elijas

1 Tada pakilo Elijas,

pranašas lyg ugnis,
jo žodis buvo lyg liepsnojanti
krosnis.
2 Jis sukėlė jiems badą
ir savo uolumu privertė juos
skursti.
3 VIEŠPATIES žodžiu jis aklinai
uždarė dangų
ir tris kartus pašaukė žemyn ugnį.
4 Koks garbingas esi, Elijau,
savo nuostabiais darbais!
Kieno garbė gali tavajai prilygti?
5 Tu prikėlei mirusį vaiką iš
mirties ir Hado
Aukščiausiojo žodžiu.
6 Tu siuntei karalius į žūtį
ir kėlei kilminguosius iš jų
ligos
lovų.
7 Tu girdėjai grasinimus prie
Sinajaus
ir bausmės nuosprendžius prie

Horebo.
8 Tu patepei karalius bausmėms
įvykdyti
ir pranašą būti tavo įpėdiniu.
9 Tu buvai paimtas aukštyn
ugnies viesule,
vežime su ugningais žirgais.
10 Tau skirta, kaip yra parašyta, ateityje
sušvelninti Dievo pyktį dar
jam
neįniršus,
atgręžti tėvų širdį į jų vaikus
ir atkurti Jokūbo gimines.
11 Laimingi tie, kurie tave matys,
ir tie, kurie yra užmigę meilėje!
Juk ir mes tikrai gyvensime.

Eliša

12 Kai Elijas buvo viesulo paimtas,
Eliša buvo jo dvasios pripildytas.
Dusyk tiek ženklų jis padarė
ir daug nuostabių darbų visais savo
burnos žodžiais.
Savo gyvenime jis niekad
nedrebėjo prieš jokį valdovą,
joks žmogus nepajėgė jo įbauginti.
13 Nebuvo nieko, kas jam būtų buvę
per sunku;
jo kūnas pranašavo iš ten,
kur
gulėjo palaidotas.
14 Gyvenime darė stebuklų,
ir po mirties jo darbai buvo
nuostabūs.

15 Nepaisant viso to, žmonės
negrįžo {pas Dievą}
ir nuo savo nuodėmių nesitraukė,
kol nebuvo išvaryti iš savo krašto
ir išblaškyti po visą žemę.
Bet Judas paliko, mažutė tauta,
su savo valdovu iš Dovydo namų.
16 Kai kurie jų darė, kas buvo
teisinga,

o kiti buvo be galo nedori.

Hezekijas

17 Hezekijas įtvirtino savo miestą,
įvesdamas į jo vidų vandenį, -
geležiniais įrankiais prakirto uolas
ir padarė vandens talpyklas.
18 Jam valdant, Sancheribas
įsiveržė į kraštą
ir atsiuntė Rab-Šakę iš Lachišo, -
jis grūmojo kumščiu Zionui ir
įžūliai didžiavosi.
19 Tuomet žmonių širdis apmirė ir
rankos drebėjo, -
jie buvo skausmo apimti lyg
gimdančios moterys.
20 Bet jie šaukėsi VIEŠPATIES,
kuris yra gailestingas,
tiesdami į jį rankas.
Greitai Šventasis iš dangaus
juos išgirdo
ir išgelbėjo juos per Izaiją.
21 VIEŠPATS parbloškė asirų stovyklą,
ir jo angelas juos sunaikino.

Izaijas

22 Nes Hezekijas darė,
kas
patiko VIEŠPAČIUI,
ir tvirtai laikėsi savo protėvio
Dovydo kelio,
kaip jam buvo įsakyta didžiojo
pranašo Izaijo,
mačiusio tą tiesą savo regėjimuose.
23 Izaijo dienomis saulė atgal paėjėjo,
ir jis prailgino karaliaus gyvenimą.
24 Savo bebaime dvasia jis
žvelgė į ateitį
ir guodė liūdinčius Zione.
25 Jis pranašavo apie tai,
kas bus iki to laiko pabaigos, -
apie paslėptus dalykus,
kurie
turės dar įvykti.

49Jošijas ir pranašai

1 Jošijo vardas yra lyg
smilkalų mišinys,
parengtas prityrusio kvepalų
gamintojo.
Jo atminimas yra taip saldus,
kaip medus kiekvienam skoniui
ir kaip muzika puotoje.
2 Juk jis kentėjo dėl mūsų išdavysčių
ir sunaikino bjauriuosius stabus.
3 Jis buvo nuoširdžiai ištikimas
VIEŠPAČIUI
ir nedoru laikotarpiu dorai elgėsi.

4 Išskyrus Dovydą, Hezekiją ir Jošiją,
visi {karaliai} buvo nedori,
nes jie pamesdavo Aukščiausiojo
Įstatymą:
Judo karaliai priėjo liepto galą.
5 Juk jie atidavė savo galybę kitiems
ir savo garbę svetimai tautai.
6 Svetimieji sudegino šventąjį miestą
ir nusiaubė jo gatves,
7 kaip Jeremijas buvo pranašavęs.
Juk jie buvo blogai elgęsi su juo,
jau įsčiose pašventintu pranašu,
kad išrautų, nugriautų bei
sunaikintų
ir tada atstatytų bei atsodintų.

8 Ezekielis regėjo Šlovę,
kurią Dievas parodė jam kerubų
vežime.
9 Jis užsiminė ir apie Jobą,
kuris visad ištikimai laikėsi
teisumo kelio.

10 Be to, ir Dvylika Pranašų -
tesuklesti jų kaulai iš savo vietos
nauja
gyvastimi! -
nes jie davė jėgų Jokūbo tautai
ir gelbėjo juos viltingu tikėjimu.

Zerubabelis ir Ješua

11 Kaip galime išgirti Zerubabelį?
Jis buvo lyg antspaudo žiedas ant
dešinės,
12 kaip ir Jozadako sūnus Ješua.
Jiedu savo dienomis atstatė aukurą,
pastatė Šventyklą - šventą
VIEŠPAČIUI,
skirtą amžinai garbei.

Nehemijas

13 Taip pat ir Nehemijo atminimas yra
amžinas:
jis vėl mums atstatė išgriautąsias
sienas,
įtaisė vartus su skląsčiais
ir atstatė sunaikintus mūsų namus.

Žvilgsnis į praeitį

14 Mažai žemėje tėra buvę tokių kaip
Enochas, -
juk jis buvo paimtas iš žemės į
aukštybes.
15 Argi gimė kada kitas vyras kaip
Juozapas?
Net jo kaulais buvo pasirūpinta!
16 Taip pat ir Šemas, Setas ir Enošas
buvo garbingi,
bet Adomas garbingumu viršija visus
žmones.

50Vyriausiasis kunigas Simonas

1 Didis tarp savo brolių savo
tautos šlove
buvo kunigas Simonas,
Johanano sūnus, -
jam gyvenant buvo atnaujinti Dievo
Namai
ir jo dienomis buvo įtvirtinta
Šventykla.
2 Jis padėjo pamatus aukštai
dvigubai sienai,
aukštai atraminei Šventyklos
aptvaro sienai.
3 Jo dienomis buvo iškasta vandens

talpykla -
tvenkinys savo dydžiu lyg jūra.
4 Jis rūpinosi, kaip apsaugoti savo
žmones nuo plėšikų,
ir įtvirtino savo miestą prieš apgulą.
5 Koks jis buvo didingas,
kai pažvelgdavo iš Padangtės,
kai išeidavo iš uždangos Namų!
6 Lyg aušrinė tarp debesų,
lyg mėnulio pilnatis iškilmių metu;
7 lyg saulė, šviečianti ant
Aukščiausiojo Šventyklos,
lyg vaivorykštė, suspindinti
padangių debesyse;
8 lyg rožės pirmienų dienomis,
lyg lelijos prie tekančio šaltinio,
tarsi Libano žaluma vasarą;
9 lyg ugnis ir smilkalai smilkytuve,
tarsi plakto aukso indas,
nusagstytas visokiais brangakmeniais;
10 lyg vešlus alyvmedis, pilnas vaisių,
ir lyg kiparisas, iškilęs virš debesų.
11 Kai jis užsivilkdavo savo
garbingą apdarą
ir nešiodavo savo didingus
drabužius,
kai pakildavo prie šventojo aukuro,
šventovės kiemui jis suteikdavo
didingumo.

12 Kai imdavo atnašų dalis iš
kunigų rankų,
stovėdamas prie aukuro žaizdro,
apsuptas brolių kunigų lyg
vainiku aplinkui,
jis būdavo tarsi jaunas
Libano kedras
palmių kamienų draugėje.
13 Visi Aarono sūnūs didingai
laikydavo rankose VIEŠPATIES
atnašą
prieš visą Izraelio bendriją.
14 Kai būdavo atlikęs tarnybą
prie

aukurų
ir sutvarkęs aukos žaizdrą
Aukščiausiajam - Visagaliui,
15 jis ištiesdavo ranką paimti taurės
ir atnašaudavo liejamąsias
atnašas - vynuogių kraują.
Jis išliedavo jį prie aukuro papėdės,
malonų kvapą Aukščiausiajam - visų
karaliui.
16 Tada Aarono sūnūs sušukdavo
ir pūsdavo kalto metalo trimitus,
kad prieš Aukščiausiąjį
galingai nuskambėtų šauksmai kaip
priminimas.
17 Tada visi žmonės kartu skubiai
puldavo kniūbsčia,
garbindami savo VIEŠPATĮ,
Visagalį, Aukščiausiąjį.

18 Tada giesmininkai užtraukdavo
šlovės giesmes,
ir virš minios aidėdavo malonios
šlovės melodijos.
19 O visi VIEŠPATIES Aukščiausiojo
žmonės džiūgaudavo,
melsdamiesi Gailestingajam,
kol vyriausiasis kunigas atlikdavo
tarnybą prie aukuro,
atnašaudamas Dievui skirtą auką.
20 Tada Simonas, nulipęs žemyn,
ištiesdavo rankas
virš visos izraeliečių bendrijos,
tardamas savo lūpomis
VIEŠPATIES palaiminimą
ir pašlovindamas jo vardą.
21 Tada žmonės antrą sykį
puldavo kniūbsčia
priimti palaiminimo iš Aukščiausiojo.

Paskatinimas

22 Nūn tad garbinkite visų Dievą,
kuris daro nuostabius darbus žemėje,
taurina mus nuo pat motinos įsčių
ir elgiasi su mumis gailestingai.

23 Tesuteikia jis mums širdies
linksmumo,
ir tebūna ramybė mūsų
dienomis Izraelyje
kaip senovėje.
24 Tepasilieka jo gerumas nuolat su
mumis
ir teišgelbsti jis mus mūsų
dienomis!

I. PABAIGA

Judo kaimynai

25 Dviejų tautų nemėgstu visa
gyvastimi,
o trečioji nėra net tauta:
26 gyvenančios Seire, filistinų
ir gyvenančių Šecheme
kvailųjų žmonių.

Baigiamasis autoriaus žodis

27 Išminties ir supratimo pamokas
šioje knygoje surašiau aš, Jėzus,
Siracho sūnaus Eleazaro sūnus iš
Jeruzalės,
kuris išliejo savo širdies išmintį.
28 Laimingas žmogus, kuris jas
apmąsto,
išmintingas bus, kas paims jas į
širdį!
29 Juk kas laikysis, viskam
turės
jėgų,
nes pagarbi VIEŠPATIES baimė yra
jų turinys.

51Siracho malda

1 Dėkoju tau, VIEŠPATIE
ir Karaliau,
ir šlovinu tave, Dieve,
mano
Gelbėtojau.
Šlovinu tavo vardą,
2 nes buvai man apsauga ir parama,
išgelbėjai mane nuo žūties,

nuo piktų liežuvių rykštės
ir neištikimų melagio lūpų.
Man susidūrus su priešais,
tu
atėjai man padėti
3 ir savo gailestingumo ir vardo
pilnatve
išgelbėjai mane
iš nasrų, norėjusių mane praryti,
iš mano gyvasties tykojusiųjų
letenos,
iš mane apgulusiųjų išbandymų,
4 nuo dusinančios kaitros,
kuri
mane supo,
nuo liepsnojančios ugnies, kurios
nebuvau užkūręs,
5 nuo gelmių Hado pilve,
nuo nepadoraus liežuvio ir melo
žodžių -
6 nuo klastingo liežuvio šmeižto
karaliui.
Aš buvau arti mirties
ir mano gyvastis stovėjo
ant
Hado slenksčio.
7 Buvau apsuptas iš visų pusių,
ir nebuvo, kas man padėtų.
Nors ieškojau žmonių pagalbos, bet
jos neradau.
8 Tada aš atsiminiau tavo
gailestingumą, VIEŠPATIE,
ir tavo gerumą praeities amžiais,
nes tu gelbsti tuos, kurie
tavimi pasitiki,
ir išvaduoji juos iš priešų rankos.
9 Užtat pakėliau balsą iš žemės
ir maldavau išgelbėti nuo mirties.
10 Šaukiau: "Tu, VIEŠPATIE,
esi
mano tėvas!
Nepalik manęs vargo prispausto,
kai esu bejėgis gintis nuo įžūliųjų.
11 Visados šlovinsiu tavo vardą

ir giedosiu padėkos giesmes".
Mano malda buvo išklausyta,
12 nes tu išgelbėjai mane nuo žūties
ir išvadavai mane iš vargo.
Užtat ir dėkoju tau bei šlovinu
ir garbinu VIEŠPATIES vardą.

Šlovės giesmė
Priedas hebrajiškajame tekste

Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes
jis yra geras,
nes jo gailestingumas amžinas.

Dėkokite šlovės giesmių Dievui,
nes jo gailestingumas amžinas.

Dėkokite Izraelio globėjui,
nes jo gailestingumas amžinas.

Dėkokite Visatos Kūrėjui,
nes jo gailestingumas amžinas.

Dėkokite Izraelio Atpirkėjui,
nes jo gailestingumas amžinas.

Dėkokite tam, kuris surinko
išblaškytą Izraelį,
nes jo gailestingumas amžinas.

Dėkokite tam, kuris atstatė savo
miestą ir šventovę,
nes jo gailestingumas amžinas.

Dėkokite tam, kuris želdina
galybę Dovydo namams,
nes jo gailestingumas amžinas.

Dėkokite tam, kuris išrinko
Zadoko sūnus būti kunigais,
nes jo gailestingumas amžinas.

Dėkokite Abraomo Skydui,
nes jo gailestingumas amžinas.

Dėkokite Izaoko Uolai,
nes jo gailestingumas amžinas.

Dėkokite Jokūbo Galingajam,
nes jo gailestingumas amžinas.

Dėkokite tam, kuris išsirinko Zioną,

nes jo gailestingumas amžinas.

Dėkokite Karaliui - karalių
Karaliui,
nes jo gailestingumas amžinas.

Jis pažadino savo tautos galybę,
šlovinkite jį už visus jo
ištikimuosius.

Už visus Izraelio vaikus, jam
artimą tautą.
Šlovinkite VIEŠPATĮ!

Poema apie išminties ieškojimą

{'Alef} 13 Kai dar buvau jaunas
ir ne klajūnas,
maldoje atvirai prašiau

išminties.
{Bet} 14 Ji atėjo pas mane savo
grožiu,
ir iki pat galo jos ieškosiu.
{Gimel} 15 Kaip žiedai davė
sirpstančias vynuoges -
širdies džiaugsmą,
{Dalet} taip mano kojos ėjo
tiesiu keliu,
nes nuo pat mažumės
sekiau jos žingsnius.

{He} 16 Palenkiau tik truputį ausį

ir priėmiau ją,
bet radau sau daug

pamokymo.
{Vav} 17 Kadangi tuo keliu eidamas
turėjau naudos,
todėl savo mokytojui

dėkingai duosiu garbę.

{Zajin} 18 Kad apsisprendžiau
gyventi pagal išmintį
ir uoliai dariau gera, -
niekad nesigailėsiu.
{H.et} 19 Grūmiausi su savimi,
norėdamas įgyti

išminties,
uoliai laikiausi jos

mokymo.
{T.et} Pasišvenčiau jai,
niekad nepailsau ją

gerbti.
{Jod} Tiesiau rankas dangaus
link
ir pažinau jos paslaptis.
{Kaf} 20 Nukreipiau į ją savo

gyvastį
ir, laikydamasis tyrumo,

ją radau.
{Lamed} Iš pat pradžių per ją
įgijau įžvalgos;
užtat niekad nuo jos

nesitrauksiu.

{Mem} 21 Visa mano gyvastis buvo
sutelkta jos ieškoti;
užtat nūn ir įsigijau ją

kaip brangų turtą.
{Nun} 22 VIEŠPATS davė man
liežuvį kaip atlygį,
savo lūpomis ją šlovinsiu.

{Samech} 23 Užeikite pas mane jūs,
nemokytieji,
ir pagyvenkite mano

mokykloje!
{'Ajin} 24 Kaip ilgai dar jūs
stokosite išminties maisto,
kaip ilgai dar pakęsite tą

didelį troškulį?
{Pe} 25 Atvėriau savo burną ir
pasakiau:
"Įsigykite išminties, tai

pinigų nekainuoja!"

{Z.ade} 26 Palenkite sprandą jos
jungui,
tepriima jūsų širdis

mokymą, -
{Qof} jos ieškantiems

išmintis yra arti,
ir kas rimtai ieško,

ją randa.
{Reš} 27 Pasižiūrėkite savo akimis!
Triūsiau tik truputį,
bet radau sau daug

ramybės.
{Šin} 28 Pasiklausykite tik truputį

mano mokymo,
ir per jį įgysite sidabro

ir aukso.

{Tav} 29 Dievo gailestingumu
tesidžiaugia jūsų širdis,
niekad nesigėdykite jo
šlovinti.
{Pe} 30 Atlikite savo užduotį

skirtu laiku,
ir laikui atėjus Dievas

jums atlygins.

{Tebūna šlovinamas VIEŠPATS per
amžius,
tebūna visados garbinamas jo
vardas!
Išmintis Jėzaus,
Eleazaro sūnaus Siracho sūnaus.
Tebūna šlovinamas VIEŠPATIES
vardas
dabar ir visados.}

IZAIJO KNYGA

A. TEISMO KNYGA

I. Izraelio ir Judo karalysčių kaltinamasis aktas

1Izraelio nuodėmingumas

1 Regėjimas, kurį turėjo Izaijas, Amozo sūnus, apie Judą ir Jeruzalę Uzijo, Jotamo, Ahazo ir Hezekijo, Judo karalių, dienomis.

2 Klausykitės, dangūs, išgirsk, žeme,
nes VIEŠPATS kalba:
"Užauginau, išauklėjau vaikus,
o jie sukilo prieš mane!
3 Jautis pažįsta savo savininką
ir asilas žino savo šeimininko ėdžias;
tik Izraelis nežino,
mano tauta nesupranta".
4 Ai! Nuodėminga tauta,
žmonės apsikrovę nedorybėmis,
piktadarių palikuonys,
ištvirkę vaikai!
Jie paliko VIEŠPATĮ,
atmetė Izraelio Šventąjį,
atsuko jam nugarą.
5 Kodėl vis dar norite būti mušami, -
kodėl nesiliaujate erzinti?
Visa galva pasiligojusi,
visa širdis alpstanti.
6 Nuo kojos pado iki viršugalvio
neturite jūs sveikos vietos.
Mėlynės, randai ir pūliuojančios žaizdos, -
nevalytos, netvarstytos, aliejumi nepateptos.

7 Jūsų šalis - tyrai,
jūsų miestai ugnimi sunaikinti;
svetimieji jums regint ryja jūsų žemės
derlių, -
tyrai lyg sunaikintoji Sodoma.
8 Ziono dukra yra dabar
lyg trobelė vynuogyne,
kaip pašiūrė moliūgų sklype,
lyg priešų apgultas miestas.

9 Jeigu Galybių VIEŠPATS
nebūtų palikęs mums skurdaus likučio ,
mes būtume tarsi Sodoma,
į Gomorą būtume panašūs.
10 Klausykitės VIEŠPATIES žodžio,
Sodomos valdovai,
išgirskite, ko mūsų Dievas moko,
jūs, Gomoros žmonės!
11 "Negi man reikia jūsų aukų
gausybės?" -
sako VIEŠPATS.

"Man jau įgriso jūsų deginami avinai
ir peniukšlių taukai;
neteikia man malonumo
jaučių, avių ir ožių kraujas.
12 Kada ateinate pamatyti mano veido,
ar to kas prašo iš jūsų?
13 Netrypkite daugiau mano
prieangių!
Liaukitės aukoję bevertes atnašas,
smilkalai kelia man pasibjaurėjimą.
Mėnulio jaunaties ir šabo, sueigų šaukimo -
iškilmių su piktais darbais negaliu aš pakęsti.
14 Jūsų mėnulio jaunatimis ir
iškilmėmis aš šlykščiuosi, -
jie man našta,
kurią pailsau nešti.
15 Kai jūs tiesite rankas,
aš nugręšiu savo akis nuo jūsų.
Net jei ir ilgai melsitės,
aš jūsų negirdėsiu.
Jūsų rankos visos kruvinos!
16 Nusiplaukite ir būkite švarūs!
Pašalinkite savo darbų blogį man
iš akių,
liaukitės darę pikta,
17 mokykitės gera daryti.
Atsidėkite teisingumui,
padėkite engiamajam,
užstokite našlaitį,
ginkite našlės bylą".
18 VIEŠPATS sako:
"Eikit šen, drauge pasvarstykime:
esate paraudę nuo nuodėmių, aš jus išbaltinsiu
kaip sniegą.
Nors jūsų nuodėmės ir yra raudonos it
kraujas,
jos gali tapti baltos kaip vilna.
19 Jeigu jūs dėsitės į širdį ir paklusite,
valgysite krašto gėrybes,
20 bet jeigu atsisakote paklusti,
sudoros jus kalavijas". -
Juk pats VIEŠPATS kalbėjo!
21 Deja, ištikimasis miestas, kupinas
teisingumo,

tapo kekše!
Kur teisumas klestėjo,
dabar žmogžudžiai.
22 Tavo sidabras pavirto išdagomis,
tavo vynas atskiestas vandeniu.
23 Tavo vadai yra sukčiai,
vagių bičiuliai, -
kiekvienas jų mėgsta kyšius
ir vaikosi dovanų.
Jie negina našlaičio,
našlės byla jų niekuomet nepasiekia.
24 Todėl sako Valdovas, Galybių
VIEŠPATS, Izraelio Galingasai:
"Oi, aš atsiskaitysiu su priešgynomis,
nugiešiu apmaudą ant savo priešų!
25 Pakelsiu ranką prieš tave,
išlydysiu tavo išdagas žaizdre,
sunaikinsiu visą tavo šlaką.
26 Atkursiu jums teisėjus, kokie jie
buvo
senovėje,
ir patarėjus, kaip jie buvo pradžioje.
Tada tu būsi vadinama Teisumo miestu, -
ištikimuoju miestu".
27 Zionas bus išgelbėtas teismu
ir atgailautojai - teisumu.
28 O maištininkai ir nusidėjėliai bus
drauge sunaikinti - tie,
kurie palieka VIEŠPATĮ, žus.
29 Tikrai jūs gėdysitės dėl ąžuolų,
kuriuos garbinote,
ir rausite dėl giraičių, kurias buvote
pamėgę.
30 Nes būsite kaip ąžuolas,
nuvytusiais lapais,
kaip sodas be vandens.
31 Sukrauti turtai bus kaip pakulos,
o jų krovėjas - kibirkštis.
Abu sudegs kartu, nebus kam užgesinti.

2Zionas - Mesijo sostinė

1 Žodis, kurį Izaijas, Amozo sūnus, matė
Judo ir Jeruzalės regėjime.
2 Ateityje įvyks -

VIEŠPATIES Namų kalnas
stovės tvirtai iškilęs virš kalnų
ir bus už kalvas aukštesnis.
Visos tautos plūs jo linkui;
3 daug tautų ateis ir sakys:
"Ateikite, kopkime į VIEŠPATIES kalną,
į Jokūbo Dievo Namus,
kad jis pamokytų mus savo kelių,
kad mes eitume jo takais".
Nes iš Ziono ateis mokymas
ir VIEŠPATIES žodis iš Jeruzalės.
4 Taip jis išspręs ginčus tarp tautų,
nuspręs daugelio žmonių bylas;
jie perkals savo kalavijus į arklus,
o ietis - į geneklį medžiams genėti.
Viena tauta nebekels kalavijo prieš kitą,
nebebus mokomasi kariauti.

5 O Jokūbo namai!
Ateikite, gyvenkime VIEŠPATIES šviesoje.
6 Palikote savo tautos kelius,
o
Jokūbo namai!
Juk jie pilni kerėtojų iš Rytų,
žynių kaip filistinų krašte, -
jie priėmė svetimšalių papročius!
7 Jų kraštas pilnas sidabro ir aukso,
nėra galo jų lobiams;
jų kraštas pilnas žirgų,
nėra skaičiaus jųjų vežimams.
8 Jų kraštas pilnas stabų, -
garbina savo rankų darbą -
tai, ką jų pačių pirštai padarė.
9 Taip marusis pažeminamas,
žmogus suniekinamas, -
neatleisk jiems!

10 Lįsk giliai tarp uolų,
užsidenk dulkėmis
nuo VIEŠPATIES siaubo
ir jo šlovės žėresio.
11 Įžūlus marusis turės nuleisti akis,
žmonių išdidumas bus nužemintas.
Tik vienas VIEŠPATS tą dieną bus
aukštinamas.

12 Nes Galybių VIEŠPATS turi parengęs savo
dieną
prieš visa, kas išdidu ir įžūlu.
Visa, kas išpuikę, bus nužeminta.
13 Taip, prieš visus Libano kedrus,
aukštus ir didingus,
ir visus Bašano ąžuolus;
14 prieš visus aukštus kalnus
ir visas didingas kalvas;
15 prieš kiekvieną tvirtą bokštą
ir kiekvieną galingą sieną;
16 prieš visus Taršišo laivus
ir visas eiklias valtis.
17 Tada bus sutramdytas mariųjų
pasipūtimas,
nužemintas žmonių išdidumas.
Tik vienas VIEŠPATS tą dieną bus
išaukštintas.

18 Stabai pranyks tarsi nebuvę.

19 Žmonės slėpsis kalnų olose
ir žemės urvuose
nuo VIEŠPATIES siaubo
ir žėresio jo šlovės,
kai pakils jis sudrebinti žemės.

20 Tą dieną žmonės numes
kurmiams ir šikšnosparniams
sidabro ir aukso stabus,
kurių buvo prisidarę garbinti.
21 Jie lįs į uolų urvus
ir skardžių plyšius
nuo VIEŠPATIES siaubo
ir žėresio jo šlovės,
kai pakils jis sudrebinti žemės.

22 O liaukitės kliautis mariuoju, -
juk jis teturi tik gyvybės alsavimą!
Kuo gi jis pagarbos nusipelnė?

3Judo karalystės ir Jeruzalės teismas

1 Valdovas, Galybių VIEŠPATS, atims
iš Jeruzalės ir Judo paramą ir paspirtį, -
visas maisto ir vandens atsargas,
2 karžygį ir karį,

teisėją ir pranašą,
žynį ir seniūną,
3 penketo dešimčių vadą ir didžiūną,
patarėją, įgudusį amatininką ir išmanų raganių.

4 Berniūkščius duosiu jiems
valdovais, -
viešpataus savivalė, užgaida.
5 Žmonės engs vieni kitus,
kiekvienas skriaus savo artimą, -
paaugliai įžūliai elgsis su senukais,
niekšai - su garbiais asmenimis.

6 Jeigu kas nors ir stvertų savo brolį
savo tėvo namuose, sakydamas:
"Tu turi drabužių! Būk mūsų valdovas,
tebūna šie griuvėsiai tavo rankoje!" -
7 Tada, tą pačią dieną, anas ginsis,
sakydamas:
"Netvarstysiu žaizdų!
Mano namuose nei duonos nėra, nei drabužių.
Nepadarysite manęs tautos valdovu".

8 Jeruzalė klumpa,
ir Judas krinta,
nes savo žodžiais ir darbais
jie užgauna VIEŠPATĮ,
nepaiso jo šlovingo Artumo.
9 Pats jų pasipūtimas juos smerkia,
savo nuodėmėmis jie didžiuojas kaip Sodoma, -
jų neslepia.
Vargas jiems!
Nelaimę jie patys sau užsitraukia.
10 Laimingi teisieji,
nes jiems bus gerai -
jie maitinsis savo darbų vaisiais.
11 Vargas nedorėliui!
Jam visiškai nesiseks, -
pagal jo rankų darbus jam bus atmokėta.
12 Mano tauta! Vaikai ją niokoja,
moterys ją valdo!
O mano tauta, tave vadai suvedžioja,
nes sunaikina takus, kuriais žengti turėtum.

13 VIEŠPATS pakyla ir užveda bylą,
stojas teisti savo tautos.

14 VIEŠPATS ateis ir apkaltins
savo tautos seniūnus ir vadus:
"Jūs tie, kurie prarijote vynuogynus,
ką pavogėte iš varguolių, tebėra jūsų namuose.
15 Kaip jūs drįstate niokoti mano tautą,
šerti vargšams per veidus?" -
klausia Valdovas, Galybių VIEŠPATS.

16 VIEŠPATS kalbėjo:
"Kadangi Ziono dukros
yra tokios išdidžios
ir vaikšto ištempusios kaklus,
akimis vylingai šaudydamos,
kojom žvangindamos apavų papuošalus
ir meilindamosi kiekvienu žingsniu..."
17 Viešpats nubers Ziono dukrų
viršugalvius šašais, -
VIEŠPATS apnuogins jų galvas.

18Tą dieną VIEŠPATS atims grožį ir kojų papuošalų, ir plaukų tinklelių, ir mėnulėlių, 19ir auskarų, ir apyrankių, ir šydų, 20ir kepuraičių, ir rankogalių, ir juostų; ir kvepalinių, ir talismanų, 21ir žiedų, ir nosies grandinėlių; 22ir išeigos drabužių, ir apsiaustų, ir skarų, ir rankinukų; 23ir skraisčių, ir lino liemenių, ir turbanų, ir skepetų.

24 Vietoj kvepalų - pelėsiai,
vietoj prijuostės - virvė,
vietoj šukuosenos - plikė,
vietoj išeigos drabužių - maišas.
Gėda vietoj grožio!
25 Tavo vyrai kris nuo kalavijo,
karžygiai kris mūšyje.
26 Aimanuos ir liūdės jos vartai,
nuniokota ji sėdės ant žemės.

4

1Septynetas moterų nusitvers vieną vyrą tą dieną, šaukdamos: "Savo pačių maistą mes valgysime, savo pačių drabužius dėvėsime, tik leisk mums vadintis tavo vardu! Tik išvaduok mus nuo gėdos!"

Mesijinė Atžala

2 Tą dieną
VIEŠPATIES atžala
bus graži iš šlovinga,
o krašto vaisius - Izraelio likučių
pažiba ir šlovė.
3 O tas, kuris išlikęs Zione,
ir tas, kuris paliktas Jeruzalėje, -

visi, kurie įrašyti gyventi Jeruzalėje,
bus vadinami šventaisiais.
4 Kada Viešpats plaus
nuo Ziono dukrų puvėsius,
skalaus ugnies ir teismo vėtra
Jeruzalės gatvių kraujo dėmes,
5 tada VIEŠPATS užleis virš viso Ziono
kalno
ir virš jo sueigų vietos
dienos metu debesį ir dūmus,
o nakčia - ugnies liepsnų žėresį.
Iš tikro jo šlovė bus pastogė ir apsauga:
paunksmė dieną nuo kepinančios kaitros,
prieglauda ir priedanga nuo audros ir lietaus.

5Giesmė apie vynuogyną

1Tebūna man leista giedoti savo mylimajam mano meilės giesmę apie jo vynuogyną:

Mano mylimasis turėjo vynuogyną
derlingos kalvos atšlaitėse.
2 Jis išpureno žemę, išrinko iš jos
akmenis
ir apsodino rinktinėmis vynuogėmis.
Viduryje pastatė bokštą sargui,
įsirengė jame net vyno spaudyklą.
Tada tikėjosi, kad jis augins vynuoges,
bet priaugino rūgštuogių.

3 Dabar tad, Jeruzalės gyventojai ir
Judo
vyrai, prašau jus
spręsti mano ir mano vynuogyno bylą.
4 Ką dar turėjau padaryti savo
vynuogynui,
ko aš jame nepadariau?
Kodėl jis priaugino rūgštuogių,
nors aš tikėjausi, kad jis ves vynuoges?

5 Dabar jums pasakysiu,
ką ketinu daryti su savo vynuogynu:
išrausiu gyvatvorę, ir jis bus nuniokotas,
nugriausiu sieną, ir jis bus ištryptas.
6 Taip! Paversiu jį dykviete:
nebus jis genimas nei purenamas,
apžels erškėčiais ir usnimis.
Debesims įsakysiu,

kad nelietų ant jo lietaus.
7 Galybių VIEŠPATIES vynuogynas
yra Izraelio namai,
o daigai, kuriais jis gėrėjosi,
yra Judo vyrai.
Jis laukė teisingumo,
ir štai kraujo liejimas!
Jis laukė teisumo,
ir štai klyksmas!

Neteisiųjų likimas

8 Vargas jums, kurie namus prie namų
statote,
kurie lauką su lauku jungiate,
kol vietos telieka tik jums vieniems
gyventi žemėje!
9 Galybių VIEŠPATS, man girdint,
prisiekė:
"Tikrai, daug namų bus palikta, -
erdvūs ir prabangūs namai liks be gyventojų.

10 Nes dešimt zemedų
vynuogyno duos tik vieną batą,
o homeras sėklų duos
tik vieną efą derliaus.

11 Vargas tiems, kurie, keldamiesi
ankstų rytą,
negali apsieiti be svaigaus gėrimo,
ir prasėdi iki išnaktų, kol įkaušta nuo vyno!
12 Lyros ir arfos,
tambūrino ir fleitos lydimi,
jie mėgaujasi pokyliuos vynu,
o apie VIEŠPATIES darbus
jie nieko nenuvokia
ir nemato jo rankų užmojo.
13 Todėl, stokodama nuovokos,
mano tauta eina į tremtį,
jos didžiūnai miršta badu,
o varguoliai alpsta nuo troškulio.
14 Todėl Šeolas plačiai atvėrė
savo
ryklę,
pražiojo savo bedugnę burną,
prasmegs joje tautos didžiūnai ir varguoliai,

jų pokyliai ir pramogos.

15 Taip! Marusis pažeminamas,
žmogus suniekinamas,
puikuoliai nuleidžia akis.

16 Bet Galybių VIEŠPATS išaukštinamas
savo teismu,
o Dievas - Šventasis reiškiasi
savo šventu teisumu.
17 Tada ėriukai rupšnos ten tarsi savo
lankose,
o riebūs ožiukai ganysis turtuolių rūmų
griuvėsiuose.

18 Vargas tiems, kurie traukia ant
savęs
kaltę
melo virvėmis,
nuodėmę - tarsi valkčio lynais!
19 Tiems, kurie sako:
"Tesiskubina,
tepagreitina VIEŠPATS savo veikimą,
jeigu nori, kad jį matytume;
teįvyksta,
teišsipildo Izraelio Šventojo užmojis,
jeigu nori, kad jį pažintume".
20 Vargas vadinantiems piktą geru, o gerą piktu,
keičiantiems tamsą į šviesą, o šviesą į
tamsą,
laikantiems karčius dalykus saldžiais,
o saldžius dalykus - karčiais!
21 Vargas tiems, kurie savo akyse yra
išmintingi,
kurie, savo pačių manymu, gudrūs!
22 Vargas tiems, kurie yra didvyriai prie vyno
ir narsūs prie svaigaus gėrimo!
23 Tiems, kurie išteisina
nedorėlį už kyšį
ir pamina nekaltojo teises!

24 Tikrai, kaip ugnies liežuviai
praryja ražienas,
kaip šienas paskęsta liepsnose,
lygiai taip jų šaknys virs puvėsiais,
o jų žiedai bus nupūsti lyg dulkės,

nes jie paniekino Galybių VIEŠPATIES mokymą
ir apšmeižė Izraelio Šventojo žodį.
25 Tikrai, pyktis kyla VIEŠPAČIUI ant
savo tautos,
jis kelia prieš ją savo ranką, kad
smogtų.
Kalnams drebant,
jų lavonai bus lyg atmatos gatvėse...
Tačiau jo pyktis dar neatlyžo
ir jo ranka dar vis pakelta.

Asirijos įsibrovimas į Judo karalystę

26 Jis iškels karo vėliavą tolimai tautai,
švilptelėjimu ją pasišauks iš žemės pakraščių.
Tikrai, ji atskubės žaibo greitumu!
27 Tarp jų nebus klupinėjančių iš
nuovargio,
snūduriuojančių ar miegančių.
Nė vienam iš jų nuo juosmens diržas nekrinta,
nė vienam nėra sutrūkę sandalų dirželiai.
28 Jų strėlės yra nusmailintos,
lankai įtempti,
žirgų kanopos atrodo lyg titnagas,
vežimų ratai - lyg viesulas.
29 Jie riaumoja lyg liūtas,
lyg liūto jaunikliai, -
jie kaukia ir stveria grobį,
neša jį, ir niekas jau jo neišgelbės.

30 Tą dieną riaumojimas virš jo aidės
lyg šėlstančios jūros šniokštimas.
Tada, jei kas mes žvilgsnį žemėn, -
ten tik klaikas, tamsa,
o šviesa - debesų aptemdyta.

2. Pranašystės apie Emanuelį

6Izaijo pašaukimas būti pranašu

1 Karaliaus Uzijo mirties metais
regėjau Viešpatį, sėdintį aukštame ir didingame soste, - Šventykla buvo kupina jo apdaro. 2Aplinkui stovėjo jam tarnauti pasiruošę serafimai. Kiekvienas turėjo šešis sparnus: dviem dengė savo veidus, dviem dengė kojas ir dviem plasnojo ore.

3 "Šventas, šventas, šventas yra Galybių VIEŠPATS!
Visa žemė pilna jo šlovės!" -

šaukė jie nepaliaudami vienas kitam. 4Nuo to jų šauksmo drebėjo durų staktos ir Šventykla prisipildė dūmų. 5O aš tariau sau: "Vargas man, nes esu žuvęs! Aš - žmogus, kurio lūpos suteptos, gyvenu tautoje, kurios lūpos suteptos, o savo akimis regiu Karalių, Galybių VIEŠPATĮ". 6Tuomet vienas iš serafimų priskrido prie manęs, laikydamas rankoje žėruojančią žariją, kurią buvo paėmęs žnyplėmis nuo altoriaus. 7Ja palietė mano burną. "Štai, - tarė jis, - žarija palietė tavo lūpas, tavo kaltė yra panaikinta ir tavo nuodėmė nuvalyta". 8Tada išgirdau Viešpaties balsą: "Ką man siųsti? Kas gi bus mūsų pasiuntinys?" O aš atsiliepiau: "Štai aš, siųsk mane!"

9 Jis man atsakė:
"Eik ir pasakyk šitai tautai:
'Ir vėl girdėsite, ir nesuprasite,
Ir vėl regėsite, ir niekad
nepažinsit'
10 Atbukink širdį šios tautos, -
jų ausys tokios kurčios,
jų akys tokios aklos,
jog jie negali pamatyti akimis
nei išgirsti ausimis,
nei suprasti širdimi,
kad sugrįžtų ir būtų pagydyti".

11 "Kaip ilgai, Viešpatie?" - paklausiau. Jis
atsakė:
"Kol miestai netaps griuvėsiais ir
nebus ištuštėję,
namai palikti be žmonių
ir kol žemė nevirs dykviete.
12 Kol VIEŠPATS neišvarys žmonių toli
toli,
kol visas kraštas neliks tuščias ir negyvenamas.
13 Bet jei nors dešimtadalis dar
jame lieka,
jis grįš pas Dievą,
nors ir bus nuniokotas kaip liepa ar
ąžuolas,
kurių kelmas lieka net nukirtus medį".
Šventoji sėkla - jo kelmas.

7Emanuelio gimimas

1Ahazui, Jotamo sūnui, Uzijo vaikaičiui, esant Judo karaliumi, Rezinas, Aramo karalius, ir Pekahas, Remalijo sūnus, Izraelio karalius, pakilo karo žygiui prieš Jeruzalę, tačiau nepajėgė jos pulti. 2Kai pasiekė žinia Dovydo namus, kad "Aramas jau įsitaisė Efraimo valdose", - karaliaus širdis ir žmonių širdis sudrebėjo, kaip dreba miško medžiai, vėjo blaškomi. 3Bet VIEŠPATS tarė Izaijui: "Pasitikti Ahazo su savo sūnumi Šear-Jašubu nueik ant Velėtojo lauko kelio, prie Aukštutinio tvenkinio kanalo galo, 4ir pasakyk jam: "Būk tvirtas, laikykis ramiai! Nebijok! Tenedreba tavo

širdis dėl tų dviejų smilkstančių nuodėgulių, dėl Rezino bei Aramo ir Remalijo sūnaus įniršio.
5Kadangi Aramas su Efraimu ir Remalijo sūnumi surengė sąmokslą prieš tave, tardami:
6'Užpulkime Judą, palaužkime jo dvasią, užkariaukime jį ir paskirsime ten karaliumi Tabeelio sūnų'",

7 taip sako Viešpats DIEVAS:
"Tai neįvyks! Taip nebus!
8 Damaskas - Aramo sostinė,
o Damasko galva yra Rezinas.
9 Samarija - Efraimo sostinė,
o Samarijos galva yra Remalijo sūnus.
Po šešiasdešimt penkerių metų
Efraimas bus sunaikintas, - liausis buvęs tauta.
Tik tvirtai tikėdami, tvirtai stovėsite!"

10VIEŠPATS vėl kalbėjo Ahazui: 11"Prašyk VIEŠPATĮ, savo Dievą, sau ženklo, - tebūna jis ar iš Šeolo gelmių, ar iš padangės aukštybių". 12Ahazas atsakė: "Ne! Neprašysiu ir negundysiu VIEŠPATIES!" 13Tuomet jis atsakė:

"Klausykitės, Dovydo namai! Negi per maža
jums varginti žmones, kad jūs varginate ir
mano Dievą?!
14 Todėl pats Viešpats duos jums
ženklą:
Štai ta mergelė laukiasi, -
ji pagimdys sūnų
ir pavadins jį Emanuelio vardu.
15 Varške ir medumi jis maitinsis,
kai mokės atmesti, kas pikta,
ir rinktis, kas gera.
16 Nes anksčiau nei tas berniukas
išmoks atmesti, kas pikta,
ir rinktis, kas gera,
kraštas anų dviejų karalių,
kurie tau kelia siaubą, bus nuniokotas.
17 VIEŠPATS padarys, kad jus
ir jūsų tautą, ir jūsų tėvo namus
užkluptų dienos,
kokių nesate patyrę nuo tos dienos,
kai Efraimas atsiskyrė nuo Judo.
{Tai reiškia Asirijos karalių.}

18 Tą dieną
VIEŠPATS švilptelės musėms
Egipto upės deltoje ir
bitėms Asirijos šalyje.

19 Jos atskris ir nutūps
tarpeklių šlaituose, uolų plyšiuose, -
ant kiekvieno erškėčių krūmo
ir visose ganyklose.

20 Tą dieną
Viešpats skus skustuvu,
pasamdytu iš anapus Upės {Eufrato} -
Asirijos karaliumi -
galvą ir plaukus nuo rietų.
Jis nuskus ir barzdą.

21 Tą dieną
žmogus augins jauną karvę ir porą avių.
22 Jis gaus tiek daug pieno,
kad maitinsis varške.
Varškė ir medus bus maistas visų,
likusiųjų krašte.

23 Tą dieną
vietos, kur būdavo tūkstančiai vynmedžių,
tūkstančio sidabrinių vertės,
užžels erškėčiais ir usnimis.
24 Žmonės eis į jas
tik medžioti strėlėmis ir lanku,
nes visas kraštas bus užžėlęs
erškėčiais ir usnimis.
25 Bijodamas erškėčių ir usnių,
nekelsi nė kojos ant kalvų atšlaičių,
kurias kadaise išdirbdavai kauptuvu.
Čia bus ganykla galvijams
ir vieta avims trypti".

8Izaijo sūnus 1VIEŠPATS man liepė: "Imk į rankas didelę rašymo lentą ir parašyk ant jos aiškiomis raidėmis: "Maher-šalal-haš-baz nuosavybė". 2Aš pasirūpinau gauti patikimų liudytojų - kunigą Uriją ir Zechariją, Jerebechijo sūnų, kad jie man paliudytų. 3Paskui suėjau su pranaše, ji pastojo ir pagimdė sūnų. O VIEŠPATS man tarė: "Duok jam Maher-šalal-haš-baz vardą, 4nes daug anksčiau, negu kūdikis išmoks tarti 'tėti' ir 'mama', Damasko turtai ir Samarijos grobiai bus Asirijos karaliaus išplėšti". 5VIEŠPATS vėl man kalbėjo ir sakė: 6"Kadangi ši tauta paniekino ramiai tekančius Šiloaho vandenis ir nutirpo iš baimės prieš Reziną ir Remalijo sūnų, 7todėl VIEŠPATS tvindo jiems Upės {Eufrato} vandenis, sraunius ir galingus, - Asirijos karalių ir visą jo galybę. Ji užtvindys visus kanalus, išsilies per visus krantus. 8Ji užlies Judą - išplaus ir nutekės, bus apsėmusi net iki kaklo...

Emanueli, jis išties savo sparnus
ant viso tavo plačiojo krašto!
9 Žinokite, tautos, ir baisėkitės!

Klausykitės, visos tolimos šalys!
Ginkluokitės, bet būsite nualintos!
Ginkluokitės, bet būsite nusiaubtos!
10 Tarkitės dėl sumanymo, bet jis nueis vėjais;
spręskite, ką daryti,
bet savo sprendimo neįvykdysite,
nes "Su-mumis-yra-Dievas!"

Izaijo mokiniai 11 Nes šitaip man kalbėjo VIEŠPATS, paėmęs mane už rankos ir įspėdamas, kad taip nesielgčiau, kaip elgiasi ši tauta: 12"Nevadinkite sąmokslu visa to, ką ši tauta vadina sąmokslu; nei bijokite to, ko ji bijo, nei nuogąstaukite. 13Tik su vienu Galybių VIEŠPAČIU darykite sąmokslą, nes jis - jūsų baimė ir nuogąstavimas. 14Vis dėlto jis bus žabangos, pažaidos akmuo ir nuopuolio priežastis abiem Izraelio namams, kilpa ir žabangos Jeruzalės gyventojams. 15Daugelis suklups ant jų, puls ir susižalos, į žabangas įsipainios ir bus pagauti".

Viešpaties laukiant16Suvyniok liudijimo raštą, užantspauduok mokymą ir laikyk tarp mano mokinių! 17Nes aš pasitikiu VIEŠPAČIU, kuris slepia savo veidą nuo Jokūbo namų. Taip, aš jo lauksiu! 18Žiūrėkite į mane ir į mano vaikus, kuriuos VIEŠPATS man davė: mes esame ženklai ir įspėjimas Izraeliui iš Galybių VIEŠPATIES, gyvenančio ant Ziono kalno. 19O dabar, kada žmonės jums sakys: "Kreipkitės į vėles ir būrėjus, kurie šnabžda ir dūsauja! Argi neturėtų tauta klausti savo dievų, tartis su mirusiaisiais dėl gyvųjų 20mokymo ir liudijimo?" Be abejo, taip kalbantieji neregės aušros! 21Jie pereis per kraštą niūrūs ir alkani. Nuo to jie taps pikti, keiks savo karalių ir savo dievus. Jie žvelgs į padanges, bet ten bus tik tamsa be jokios aušros, 22susikaupę žiūrės į žemę, bet čia bus vargas, tamsybės, nes debesys šviesos nepraleidžia.

Taikos Kunigaikštis23Tačiau patyrusieji vargą neliks tamsoje. Kaip seniau {VIEŠPATS} buvo pažeminęs Zebuluno kraštą ir Naftalio kraštą, taip ilgainiui jis išaukštins Pajūrio vieškelį, kraštą į vakarus nuo Jordano, tautų Galilėją.

9

1 Tauta, gyvenusi tamsoje, išvydo didžią šviesą,
gyvenusiems nevilties šalyje
užtekėjo šviesybė.
2 Tu išaukštinai tą tautą,
suteikei jai didį džiaugsmą.
Tavo akivaizdoje jie džiūgauja
lyg pjūties džiaugsmu,
lyg dalydamiesi grobiu.
3 Nes tu sutriuškinai juos slėgusį
jungą,
jų pečius lenkusią kartį,
jų nuožmaus prievaizdo lazdą,
kaip anuomet, Midjano dieną.
4 Nes visi sandalai karių,
trypusių mūšio maišatyje,
visos jų skraistės, išvoliotos kraujyje,

bus sudeginta, pamaitins ugnį.
5 Nes kūdikis mums gimė!
Sūnus duotas mums!
Jis bus mums valdovas.
Jo vardas bus
"Nuostabusis Patarėjas,
Galingasis Dievas,
Amžinasis Tėvas,
Ramybės Kunigaikštis".
6 Jo viešpatavimas be ribų,
o taika begalinė.
Jis viešpataus Dovydo soste
ir valdys jo karalystę:
tvirtins ir palaikys ją
teismu ir teisumu
dabar ir per amžius.

Galybių VIEŠPATIES narsa tai įvykdys!

Šiaurinės karalystės galas

7 Viešpats pasiuntė žodį prieš
Jokūbą, -
jis krito ant Izraelio.
8 Visi žmonės žino, -
Efraimas ir gyvenantys Samarijoje, -
visi, kurie išdidžiai, įžūlia širdimi kalba:
9 "Plytos subiro,
bet mes statysime iš tašytų akmenų;
platanai iškirsti,
bet mes vietoj jų imsime kedrus".
10 Tačiau VIEŠPATS žadina jų priešus
eiti prieš juos,
kursto jų priešininkus imtis žygių.
11 Aramas iš rytų pusės, o
filistinai iš vakarų
ryja Izraelį godžiais nasrais.

Dėl viso to pyktis jo neatlyžo,
jo ranka vis dar pakelta!

12 O tauta negrįžo prie to, kuris ją
mokė
plakdamas,
nei ieškojo Galybių VIEŠPATIES.
13 Taip VIEŠPATS nukirto Izraeliui
galvą ir uodegą,

palmę ir nendrę
tą pačią dieną.
14 Seniūnai ir kilmingieji - tai galva,
o pranašas, kuris moko melo, - uodega.
15 Šios tautos vadai - suvedžiotojai,
o tie, kuriuos jie veda, pasuka
klystkeliais.
16 Todėl Viešpats netausos jų vyrų,
neparodys pagailos jų našlėms ir našlaičiams,
nes visi jie - bedieviai ir nedorėliai,
visų burnose nešvankūs plepalai.

Dėl viso to jo pyktis neatlyžo,
jo ranka vis dar pakelta!

17 Nedorumas liepsnoja lyg ugnis,
rydama erškėčius ir usnis;
jis įsiliepsnoja miškų tankmėse,
paversdamas jas aukštais dūmų stulpais.
18 Nuo Galybių VIEŠPATIES pykčio žemė
dreba,
žmonės virsta prakurais ugniai.
Nė vienas nesigaili savo brolio,
kiekvienas ryja savo brolį.
19 Nors ir griebtų iš dešinės,
jie liktų alkani,
nors ir rytų iš kairės,
jie dar nepasisotintų.
20 Manasas ryja Efraimą,
o Efraimas Manasą.
Abu jie ryja Judą.

Dėl viso to jo pyktis neatlyžo,
jo ranka vis dar pakelta!

10

1 Vargas neteisingų įstatų leidėjams,
tiems, kurie rašo neteisėtus potvarkius,
2 užkirsdami skurdžiams kelią į
teismą,
varžydami vargdienių teises
mano tautoje,
paversdami našles savo grobiu
ir našlaičius - savo laimikiu.
3 Ką darysite bausmės dieną,
kada pražūtis ateis iš toli?

Pas ką bėgsite ieškoti pagalbos
ir kur paliksite savo turtus?
4 Belieka tik slinkti su belaisviais
arba tysoti tarp užmuštųjų.

Dėl viso to jo pyktis neatlyžo,
jo ranka vis dar pakelta!

5 Vargas Asirijai -
mano pykčio spragilui,
mano įniršio lazdai!
6 Prieš bedievę tautą aš ją siunčiu,
prieš tautą, kuri mane pykdo, -
pavedu jai pasigrobti ir pasiplėšti,
sutrypti ją kaip gatvių purvą.
7 Bet jai ne tas galvoje,
ne apie tai ji mąsto širdimi.
Ji užsimojusi naikinti,
nušluoti nuo žemės daug tautų
8 ir sako:
"Argi mano karo vadai nėra visi
karaliai?
9 Ar nėra Kalno'as toks,
kaip
Karkemišas?
Ar Hamatas ne kaip Arpadas,
o Samarija ar ne kaip Damaskas?
10 Kaip mano ranka pasiekė
stabmeldes karalystes,
turėjusias daugiau stabų,
negu Jeruzalė ir Samarija,
11 kaip aš pasielgiau su
Samarija ir
jos stabais,
argi taip nepadarysiu su Jeruzale ir
josios
stabais?"

12 {Užbaigęs savo užmojį prieš Zioną,
Viešpats nubaus Asirijos karalių už jo širdies
puikybę ir įžūlų išdidumą.
13 Jis juk sako:}

"Savo rankų jėga aš tai padariau,
savo išmintimi, -
nes esu sumanus.

Nušlaviau sienas tarp tautų,
išplėšiau jų turtus,
ištrėmiau daug jų gyventojų.
14 Mano rankos galėjo plėšti tautų
turtus
lyg paukščių lizdą.
Kaip tas, kuris susirenka paliktus kiaušinius,
aš susirinkau visą žemę.
Nebuvo kam ginti sparnais,
niekas nepražiojo snapo, neklykė".
15 Argi kirvis pūsis prieš tą,
kuris juo kerta,
argi pjūklas didžiuosis prieš tą,
kuris juo pjauna?
Nejau lazda mosuos tuo,
kuris paima ją į ranką,
nejau pagalys pakels tą,
kas nėra medis!
16 Todėl Dievas, Galybių VIEŠPATS,
suliesins liga jo rubuilius,
po jo garbe pakurs ugnį -
gaisro ugnį.
17 Izraelio Šviesa virs ugnimi,
jo Šventasis bus liepsna.
Per vieną dieną ji sudegins ir suris
jo usnis ir erškėčius.
18 Jo puikieji miškai ir derlingieji
sodai
bus visiškai sunaikinti, -
sutirps, kaip lydinys kad sutirpsta.
19 Medžių likutis jo miške
bus toks menkas,
jog net vaikas pajėgs juos suskaityti.

20Tą dieną Izraelio likutis ir Jokūbo namų bėgliai nebesikliaus tąja tauta, kuri jų vos nesunaikino, bet sudės viltį į VIEŠPATĮ, Izraelio Šventąjį. 21Likutis sugrįš, Jokūbo likutis sugrįš prie galingojo Dievo. 22Nors tavoji tauta, Izraeli, būtų tokia gausi kaip marių smiltys, jos tik likutis sugrįš. Pražūtis nuspręsta, - atplūs ji teisumo potvyniu. 23Taip! Dievas, Galybių VIEŠPATS, naikinte sunaikins visą kraštą. 24Todėl Dievas, Galybių VIEŠPATS, ir sako:

"O mano tauta, kuri gyveni Zione,
nebijok asiro, nors muša jis tave spragilu,
kelia prieš tave lazdą,
kaip kadaise darė Egiptas.
25 Nes tik trumpą valandėlę tetruks

manasis įniršis ant tavęs,
greit juos aš sunaikinsiu savo pykčiu".

26Tada Galybių VIEŠPATS kirs jiems botagu, kaip jis kirto Midjanui ties Orebo uola, išties savo lazdą viršum jūros, kaip jis padarė Egiptui. 27 Tą dieną jo našta bus nuimta nuo tavo pečių, jo jungas nukeltas nuo tavo sprando.

Sancheribo įsiveržimas

Jis atžygiavo nuo Rimono,
28 užėmė Ajatą!
Pražygiavo pro Migroną!
Prie Michmašo paliko savo
gurguoles!
29 Peržygiavo per kalnų perėją:
"Geba bus mūsų nakties būstinė!"
Ramos gyventojai pastiro iš siaubo,
Gibeos, Sauliaus miesto, žmonės išbėgiojo.
30 Šauk visu balsu, Galimų dukra!
Įsiklausyk, Lajiša! Atsiliepk jai,
Anatote!
31 Ištuštėjo Madmena, Gebimų
gyventojai
gelbėdamies padus pasipustė.
32 Šiandien pat priešas apsistos prie
Nobo,
grūmos kumščiais Ziono kalnui,
Jeruzalės miestui!

33 Štai Valdovas, Galybių VIEŠPATS,
baisia jėga nublokš juos,
kaip nukirstas šakas nuo medžio.
Išdidžiausi ir aukščiausi
bus nukirsti ir pažeminti.
34 Miško tankynes kirvis iškirs,
ir didingieji Libano medžiai kris.

11Emanuelio - Mesijo valdymas

1 Iš Išajo kelmo išaugs atžala,
iš jo šaknies pražys pumpuras.
2 Ant jo ilsėsis VIEŠPATIES dvasia:
dvasia išminties ir įžvalgos,
dvasia patarimo ir narsumo,
dvasia pažinimo ir VIEŠPATIES baimės -
3 jo džiugesys bus VIEŠPATIES baimė.
Jisai ne pagal išorę teis,

ne pagal nuogirdas spręs.
4 Pagal teisumą teis jis vargšus,
nešališkai išspręs krašto vargdienių
bylas.
Savo burnos rykšte nuplaks žemę,
savo lūpų pūstelėjimu atneš mirtį nedorėliui.
5 Teisumas bus jo juosmens diržas,
ištikimybė - jo strėnų juosta.

6 Tada vilkas viešės pas avį,
leopardas gulsis su ožiuku.
Veršis ir liūtukas ganysis kartu, -
juos prižiūrės mažas vaikas.
7 Karvė ir lokys bus kaimynai,
kartu gulės jų jaunikliai.
Liūtas ės šiaudus kaip jautis.
8 Kūdikis žais prie angies lindynės,
mažylis kiš ranką į gyvatės urvą.
9 Visame mano šventajame kalne
nebus vietos jokiai skriaudai
nei jokiai niekšybei,
nes žemė bus kupina VIEŠPATIES pažinimo,
tarsi jūros vandenų apsemta.

Efraimo ir Judo susijungimas10Tą dieną Išajo šaknies, padarytos ženklu tautoms, ieškos pagonys, nes jos buveinė bus šlovinga. 11Tą dieną Viešpats vėl išties ranką atsiimti savo tautos likučio, išlikusio nuo Asirijos ir Egipto, Patro, Kušo, Etiopijos, Elamo, Šinaro, Hamato ir jūros salų.

12 Jis duos ženklą tautoms,
surinks Izraelio tremtinius.
Judo išblaškytuosius sutelks
iš keturių pasaulio šalių.
13 Išgaruos Efraimo pavydas,
Judo priešai bus sunaikinti.
Efraimas nebepavydės Judui,
o Judas nebebus priešas Efraimui.
14 Jie petys į petį mesis ant filistinų
vakaruose,
kartu apiplėš kedemiečius.
Edomas ir Moabas bus jų valdos,
o amoniečiai - jų valdiniai.
15 VIEŠPATS nusausins Egipto jūros
liežuvį,
grūmos kumščiu virš Eufrato,
savo deginančiu vėju

padalys jį į septynias vagas.
Jį bus galima pereiti su sandalais.
16 O mano tautos likučiui,
išlikusiam nuo Asirijos,
bus vieškelis, kaip yra buvęs Izraeliui,
kai jis atėjo iš Egipto žemės.

12Padėkos giesmė

1Tą dieną tu sakysi:
"Dėkoju tau, VIEŠPATIE,
nors buvai įpykęs ant manęs,
savo įniršį nugręžei
ir mane paguodei.
2 Dievas tikrai yra mano išganymas.
Aš juo pasitikiu ir esu be baimės,
nes jis yra mano tvirtybė ir mano giesmė, -
jis buvo gelbėtojas mano!"
3 Džiaugdamiesi semsite vandenį iš
versmių išganingų.
4 Tą dieną sakysit:
"Dėkokite VIEŠPAČIUI, šaukitės jo
vardo!
Garsinkite tautoms jo darbus,
skelbkite, koks iškilus yra jo vardas!
5 Giedokite VIEŠPAČIUI šlovės giesmę,
nes jis padarė nuostabų darbą.
Težino tai visa žemė!
6 Krykštauk ir džiūgauk, Ziono
mieste,
nes iškilus tarp jūsų
yra Izraelio Šventasis!"

3. Pranašavimai pagonių tautoms

13Babilonui

1Ištarmė apie Babiloną - Amozo sūnaus Izaijo regėjimas.
2 Ant plikos kalvos iškelkite ženklą,
garsiai šaukite jiems,
mokite jiems ranka,
tegu jie eina į Didžiūnų vartus.
3 Savo pašventintiems kariams
daviau įsakymą,
savo šauniuosius gynėjus - galiūnus pašaukiau,
kad įgyvendintų mano įniršį.
4 Įsiklausykite! Dundesys kalnuose,

tarsi plauktų minios žmonių!
Įsiklausykite! Ūžesys karalystėse, -
renkasi tautos!
Galybių VIEŠPATS rikiuoja pulkus karui!
5 Jie atžygiuoja iš tolimo krašto,
iš anapus akiračio, -
VIEŠPATS ir jo pykčio įrankiai -
nuniokoti visos žemės.
6 Vaitokite, nes VIEŠPATIES diena
jau arti,
ji ateis kaip sunaikinimas iš
Visagalio.
7 Dėl to visų rankos svyra,
kiekviena širdis tirpsta
8 iš siaubo. Skausmai ir kančios juos
apims,
raitysis kaip gimdyvė.
Apstulbę vienas į kitą žvelgs,
jų veidai degs iš gėdos.
9 Tikrai! VIEŠPATIES diena ateina,
pilna įniršio ir degančio pykčio,
pavers kraštą tyrlaukiais,
sunaikins jame nusidėjėlius!
10 Nes dangaus žvaigždės ir
žvaigždynai
šviesos nebeduoda,
teka saulė užtemusi,
nebešvyti mėnulis.
11 Nubausiu pasaulį už jo blogį
ir nedorėlius už jų kaltę.
Sutramdysiu įžūliųjų didystę,
pažeminsiu tironų įžūlybę.
12 Padarysiu mariuosius retesnius nei
grynasis auksas,
žmones - retesnius negu auksas Ofyro.
13 Tada aš sudrebinsiu dangų, -
žemė bus išjudinta iš savo vietos
nuo Galybių VIEŠPATIES įniršio
tą jo degančio pykčio dieną.
14 Tada lyg gazelė, medžiotojo vejama,
kaip banda be kerdžiaus jai ganyti, -
kiekvienas atsigręš į savo tautą,
kiekvienas bėgs į savo kraštą.
15 Kas tik bus pagautas, bus

nudurtas, -
visi, kurie bus pagauti, kris nuo
kalavijo.
16 Jų kūdikiai bus sutraiškyti
jųjų
akyse,
jų namai bus išplėšti,
jų žmonos išniekintos.

17 Štai aš kurstau prieš juos medus, -
jiems sidabras neturi vertės,
auksu jie nesidžiaugia.
18 Jų lankai išguldys jaunus vyrus,
jiems kūdikių nebus gaila,
jie nepaliks gyvų vaikų.
19 Babilonas, karalysčių pažiba,
kaldėjų šlovė ir pasididžiavimas,
bus Dievo sunaikintas
kaip Sodoma ir Gomora.
20 Niekas jame nebeįsikurs,
niekas jame nebegyvens per kartų
kartas.
Ten joks arabas neskleis palapinės,
ten piemenys neguldys savo kaimenių.
21 Vien dykumų žvėrys ten gulsis,
namai bus pilni pelėdų.
Ten veisis stručiai,
ten šokinės satyrai.
22 Dykumų žvėrys stūgaus jo rūmuose,
šakalai kauks jo puošniose menėse.
Jo valanda jau čia pat,
jo dienos jau suskaitytos.

14Babilonijos karalius 1Kai VIEŠPATS pasigailės Jokūbo, - jis vėl išsirinks Izraelį ir juos apgyvendins jų pačių žemėje. Tada prie jų dėsis svetimšaliai ir glausis prie Jokūbo namų. 2Izraelis juos pasiims, parsives į savo tėviškę ir turės juos kaip vergus ir verges VIEŠPATIES žemėje, - paims į nelaisvę tuos, kurie juos laikė belaisviais, valdys savo engėjus. 3Tą dieną, kai VIEŠPATS suteiks tau atilsį nuo kančios ir baimių, nuo nuožmios vergijos, kurią kentei, 4tada tu užtrauksi patyčių iš Babilonijos karaliaus giesmę:

Tai priėjo liepto galą engėjas!
Tai jo įnirtis nutilo!
5 VIEŠPATS sutrupino nedorėlių lazdą,
tironų skeptrą,
6 kuris pliekė žmones įtūžęs

be
perstojo,
smaugė tautas žiauria priespauda.
7 Visa žemė ramiai ilsisi,
linksmai valiuoja.
8 Dėl tavo likimo džiūgauja
net kiparisai ir Libano kedrai:
"Nuo tada, kai buvai paguldytas,
nesikėsina niekas mūsų kirsti".

9 Šeolas po žeme ruošias tave
priimti, -
pabudina šešėlius visų žemės
valdovų tavęs pasveikinti
ir pakildina nuo sostų visų tautų karalius.
10 Visi prabyla ir sako tau:
"Dabar esi bejėgis, kaip ir mes!
Tu esi toks pat, kaip mes!
11 Tavo didybė ir visa tavo arfų muzika
nugramzdinta į Šeolą.
Tavo guolis yra lervos,
o tavo apklotas - kirmėlės".

12 Tai nupuolei iš dangaus,
Aušrini, aušros sūnau!
Kaip tave sukniubdė ant žemės, -
tave, kuris išguldei tautas!

13 Kadaise manei savo širdyje:
"Užlipsiu į dangų,
viršum Dievo žvaigždžių
iškelsiu savo sostą.
Atsisėsiu ant kalno, kur renkasi dievai,
pačiuose Šiaurės pakraščiuose.
14 Užlipsiu ant aukščiausių debesų, -
prilygsiu Aukščiausiajam!"

15 Bet buvai nugramzdintas žemyn
į Šeolą -
į patį Duobės dugną.
16 Visi, kai tik pamatys tave, sutriks, -
žvelgs į tave ir klaus:
"Nejaugi čia tasai žmogus,
kurs sudrebino žemę,
sunaikino karalystes?
17 Kurs pasaulį pavertė dykuma,

miestus išgriovė,
savo belaisviams niekuomet
neatvėrė kalėjimo vartų?
18 Visi tautų karaliai guli garbingai,
kiekvienas savo kape.
19 O tu neturi kapo,
tavo lavonas išmestas pūti, -
užverstas kūnais kareivių, kritusių
mūšyje,
įmestas su jais į uolėtą duobę ir sutryptas.
20 Kadangi nusiaubei savo kraštą
ir žudei savuosius žmones,
tu nebūsi palaidotas kaip kiti
karaliai!
Per amžius tenebūna minimi
nedorėlio palikuonys!
21 Ruoškitės iššudyti jo sūnus
už tėvo kaltes,
kad nebepakiltų ir neužvaldytų žemės, -
nepristatytų pasaulyje miestų!

22Pakilsiu prieš juos, - kalba Galybių VIEŠPATS, - sunaikinsiu Babilono ir vardą, ir jo likutį, - ir vaikus, ir palikuonis, - kalba VIEŠPATS! 23Paversiu jį ežių valda, pažliugusia bala, nušluosiu jį pražūties šluota, - kalba Galybių VIEŠPATS!

Asirijai

24 Galybių VIEŠPATS prisiekė,
sakydamas:
"Ką sumaniau, tas ir bus,
ką nusprendžiau, tas ir įvyks.
25 Sutriuškinsiu Asiriją savajame krašte,
sutrypsiu ją savo kalnuose.
Tada jos jungas nukris nuo jų,
našta - nuo jų pečių".
26 Tai yra užmojis, pateiktas
visai žemei,
tai yra ranka, pakelta
prieš visas tautas.
27 Ką Galybių VIEŠPATS nusprendė,
kas galės panaikinti?
Kai jo ranka pakelta,
kas galės ją atitraukti?

Filistijai

28 Tais metais, kai mirė karalius

Ahazas,
buvo pateikta ši ištarmė:
29 Filistijos gyventojai,
jus plakęs vėzdas yra sulaužytas,
bet jums nėra dėl ko džiūgauti.
Iš nugaišusio žalčio šaknies išdygs
dar piktesnė angis -
jo palikuonis skrajojantis slibinas!
30 Vargšai ras mano ganyklose
sau peną,
saugią užeigą ras vargšai,
bet tavo palikuonis išmarinsiu badu, -
badas sunaikins net patį tavo likutį.
31 Vaitokite, vartai! Šaukis pagalbos,
mieste!
Drebėk, visa Filistijos žeme!
Nes iš šiaurės atkyla dūmai, -
jo gretose nerasi atsilikusio kario.

32 O kokį atsakymą gaus tos tautos
pasiuntiniai?
"Zionas - VIEŠPATIES įkurtas,
jame randa prieglobstį jo tautos varguoliai".

15Moabui

1Ištarmė apie Moabą:
Ai, tą naktį, kai Aro miestas
buvo apiplėštas,
Moabas buvo sunaikintas;
ai, tą naktį, kai Kiro miestas buvo apiplėštas,
Moabas buvo sunaikintas.
2 Dibono gyventojai lipa verkti į
kalvos šventovę.
Moabo žmonės klykia iš širdgėlos
dėl Nebo ir Madebos likimo.
Visų galvos plikos,
visų barzdos nukirptos.
3 Žmonės gatvėse vilki ašutinę,
dejuoja ir verkia, -
ant stogų ir aikštėse
visi plūsta ašaromis.
4 Hešbonas ir Elealė šaukiasi pagalbos,
jų šauksmas girdėti net Jahaze.
Dėl to net Moabo kareiviai virto bailiais, -

jų drąsa dingo.
5 Mano širdis verkia dėl Moabo!
Jo bėgliai pasiekia net Zoarą {Eglat-Šelišiją},
vieni Luhito keliu lipa verkdami,
kiti ant kelio į Horonajimus klykia iš sielvarto.
6 Ai, Nimrimų vandenys
tyrlaukiais virto!
Pievos išdžiūvusios,
žolė nuvytusi, nebėra jokios žalumos.
7 Todėl žmonės savo labą gabena,
visą susikrautą turtą
gabena į kitą Gluosnių sausvagės pusę.
8 Ai, visame Moabo krašte
girdėti klyksmo aidai!
Lig pat Eglajimų miesto tas
verksmas,
net lig Beer-Elimų miesto tas
dejavimas.
9 Ai, krauju plūsta Dimono vandenys!
Bet aš užleisiu dar didesnį negandą ant
Dimono:
Liūtus ant bėglių iš Moabo
ir ant pasiliekančiųjų krašte!

16

1Siųskite ėriukų krašto valdovui
iš Selos dykumoje į

Ziono dukters kalną.
2 Moabo dukterys būriuojasi prie
Arnono brastų
kaip išbaidyti paukščiai,
kaip jaunikliai, išmesti iš lizdo.
3 "Duoki patarimą, užjauski:
Tebūna tavo šešėlis jiems it vėsi naktis
vidurdienio karštyje, -
suteik pastogę benamiams,
neišduoki pabėgėlių.
4 Tegyvena Moabo benamiai
pas
tave,
būk jiems prieglobstis nuo grobiko".

Kai pasibaigs siautėjimas,
liausis plėšimas

ir niokotojai pasitrauks iš krašto,
5 tada sostas bus saugus dėl
ištikimos meilės
{Dovydo palapinėje}.
Jame sėdės ištikimas teisėjas,
ieškąs teisingumo
ir stropus vykdydamas teisumą.
6 Prisiklausėme apie Moabo
išdidumą, -
kaip be saiko buvo išdidus, -
apie jo išpuikusį, pasipūtusį įžūlumą.
Tai tiktai tušti plepalai!

7 Terauda Moabo žmonės Moabo, -
terauda visas kraštas!
Kir-Hareseto razinų plokštainių
jie liūdi, širdgėlos apimti.
8 Hešbono atšlaičių vynuogynai,
Sibmos vijokliniai vynmedžiai sunaikinti,
nors jų raudonos kekės kadaise
ir nugirdė tautų viešpačius,
nors kadaise jie ir buvo nusiraizgę
iki pat Jazerio ir driekėsi per dykumą,
nors kadaise jų šakos ir plėtojos,
ir nusidriekė anapus jūros.
9 Todėl verkiu Sibmos vynmedžių,
lygiai kaip verkiu Jazerio.
Laistau tave ašaromis, Hešbone ir Elealėje,
nes tavuosius vasaros vaisius ir pjūtį
užgožė kovos šūkiai.
10 Iš sodų
prapuolė džiaugsmas ir linksmybė,
vynuogynuose
nebėra dainų ir smagaus klegesio,
vyno spaudyklose
nėra kam traiškyti kekių, -
nutilo vynuogių rinkėjų garsai.
11 Todėl dėl Moabo
mano širdis rauda tarsi lyra,
aš dejuoju dėl Kir-Hareseto.

12Kai Moabo žmonės pavargs savo kauburių šventovėse, jie eis į savo šventyklą melstis. Bet iš to nebus jiems jokios naudos.

13Šis yra žodis, kurį anksčiau yra ištaręs VIEŠPATS Moabui. 14Dabar VIEŠPATS sako: "Per trejus

metus, kaip samdinys skaičiuoja laiką, Moabo didybė bus nužeminta. Nors jis ir turi daug gyventojų, liks tik likutis - menkas ir silpnas".

17Damaskui

1Ištarmė Damaskui:
Tikėk manimi, Damaskas
liausis buvęs miestas, -
jis virs griuvėsiais.
2 Aroerio miestai bus ištuštėję, -
priklausys jie kaimenėms,
ten jos ramiai gulinės,
nebus kam jų baidyti.
3 Efraimas praras savo tvirtoves,
o Damaskas - karalystę.
Aramo likutis turės tą pačią didybę,
kaip ir izraeliečiai, -
tai Galybių VIEŠPATIES žodis!
4 Tą dieną
Jokūbo didybė sunyks,
jo apkūnumas bus suliesintas.
5 Tarsi tik glėbys šiaudų pjovėjui,
kai jis ims pjūties metu dirvos derlių
ar kai bus renkamos varpos Refajimų
slėnyje.
6 Iš jo liks tik parinkos!
Panašiai kaip raškant alyvmedį,
užsilieka dvi ar trys alyvos pačioje viršūnėje,
keturios ar penkios žemiau ant šakų, -
tai žodis VIEŠPATIES, Izraelio Dievo.

7Tą dieną žmonės kreips žvilgsnį į savo Kūrėją, jų akys kryps į Izraelio Šventąjį. 8Jie nebežvelgs į aukurus, savo rankų darbus, nebesikliaus tuo, ką jų pirštai padarė šventaisiais stulpais ar smilkalų aukurais.

9Tą dieną jų galingieji miestai bus tušti, kaip miestai, kuriuos paliko amoriečiai ir hivitai, pabūgę izraeliečių. Nusiaubti bus visi!

10 Nes pamiršai Dievą, kuris tave
gelbsti,
neatsimeni Uolos, savo priebėgos.
Todėl veiski, jeigu nori, šventuosius
sodus
ir sodink juose svetimų vynuogių atžalas!
11 Nors ir užaugintum jas tą pačią
dieną,
kai sodinai,

ir padarytum, kad kitą rytą
tavo daigai pražystų,
derlius pradings baisios nelaimės ir
tikros pražūties dieną.

12 Ai, koks ūžmas nesuskaitomų
tautų,
jų šniokštimas tarsi marių mūša!
Triukšmauja, ūžia tautos kaip
galingos bangos -
toks ūžmas tautų!
13 {Nerimsta, ūžia tautos, kaip
šėlstantis potvynis},
bet VIEŠPATS pagrūmos joms, ir visos išlakstys,
išsklaidytos bus, kaip išsklaido vėjas šapus kalnuose,
kaip dulkių verpetą nuneša vėtra.
14 Koks klaikas vakare!
Nors
rytas dar neišaušo -
jo jau nėra!
Tokia dalia bus tų, kurie mus siaubia,
toks likimas tų, kurie mus plėšia.

18

1Ai, dūzgiančių vabzdžių žeme anapus Kušo
upių,
2 siunčianti pasiuntinius per jūrą,
papiruso laivais per vandenis!
Keliaukite atgal, eiklieji pasiuntiniai,
pas žmones aukštaūgius ir švelniaodžius,
pas gentį, kurios bijoma arti ir toli,
pas stiprią ir pergalingą tautą,
kurios valdas vagoja upės.
3 Visi jūs, kurie esate pasaulyje,
visi žemės gyventojai,
kai ženklas bus iškeltas ant kalno, -
žiūrėkite!
Kai sugaus ragas, -
klausykite!
4 Nes taip man kalbėjo VIEŠPATS:
"Aš stebėsiu iš savojo būsto ramus,
kaip kaitra saulės blizgesyje,
tarsi rasos garai pjūties kaitroje.
5 Dar prieš vynuogių rinkimą,

žiedams nužydėjus
ir vynuogių kekėms ėmus sirpti,
jis genekliu apgenės šakeles
ir nugenėtas metūges šalin numes.
6 Visi jie bus palikti plėšrūnams
kalnų
paukščiams
ir laukų žvėrims.
Plėšrūnai paukščiai maitinsis jais vasarą,
o žiemą - laukų žvėrys".

7Tuomet Galybių VIEŠPAČIUI tauta žmonių, aukštaūgių ir švelniaodžių, gentis, kurios bijomasi arti ir toli, stiprioji ir pergalingoji tauta, kurios kraštą vagoja upės, atneš dovanų į Ziono kalną, - vietą, kurioje būna Galybių VIEŠPATIES vardas.

19

Ištarmė Egiptui: Štai! VIEŠPATS, keliaudamas
ant greito debesies,
ateina į Egiptą.
Egipto stabai dreba prieš jį,
apmiršta širdis krūtinėje egiptiečiams.
2 Sukelsiu egiptiečius aš prieš
egiptiečius, -
jie stos į kovą viens prieš kitą:
brolis prieš brolį, kaimynas prieš kaimyną,
miestas prieš miestą, karalystė prieš karalystę.
3 Blėsta drąsa egiptiečių širdyse, -
jų planus aš paversiu niekais.
Jie kreipsis į stabus ir kerėtojus,
prišaukiančius mirusiųjų vėles
ir buriančius žmogui ateitį.
4 Egiptą atiduosiu į rankas nuožmaus
valdovo,
žiaurus karalius jiems viešpataus, -
žodis Valdovo, Galybių VIEŠPATIES.
5 Jūros vandenys nuseks, išdžius
nuslūgęs Nilas.
6 Dvoks jo kanalai, Egipto upės
nuseks ir išdžius.
Nuvys nendrės ir meldai,
7 liūnsargės Nilo pakrantėse,
pasėliai laukuose palei Nilą -
viskas nudžius, pakils su vėjais ir išnyks.
8 Dejuos ir aimanuos žvejai, -

visi, kas merkia meškerę į Nilą,
ir kas meta vandenin tinklus,
vilties netekę skųsis.
9 Ir linų apdirbėjai bus nevilties
pagauti,
linų plūkėjos ir audėjai iš liūdesio
pabals.
10 Audėjai bus sužlugdyti,
visi samdiniai prislėgti.

11 Tikri pakvaišėliai - tie Zoano
valdovai!
Išmintingiausieji faraono patarėjai
duoda kvailą patarimą.
Kaip drįstate sakyti faraonui:
"Aš - sūnus išminčių,
aš - sūnus senovės karalių"?
12 Kur jie? Kur tie tavieji išminčiai?
Tepasako jie tau, kad žinotumėte,
ką Galybių VIEŠPATS Egiptui yra lėmęs.
13 Zoano valdovai tapo pakvaišėliais,
Nofo {Memfio} valdovai patys
save prigavo.
Klanų vadai nuvedė Egiptą į klystkelius.
14 VIEŠPATS juos apkvaišino
svaigulio dvasia, -
jie padarys, kad Egiptas šlitinės
savo žygiuose,
kaip girtas šlitinėja savo vėmaluose.
15 Egipte nebus ką daryti
nei galvai, nei uodegai,
nei palmei, nei nendrei.

16Tą dieną egiptiečiai bus kaip moterys, drebės iš baimės, kai Galybių VIEŠPATS pakels ranką prieš juos. 17Ir Judo kraštas žadins egiptiečiams siaubą. Kada tik jie prisimins Judą, sudrebės iš baimės dėl užmojo, kurį Galybių VIEŠPATS bus jiems sumanęs.

18Tą dieną Egipto krašte bus penki miestai, kurie kalbės Kanaano kalba ir prisieks Galybių VIEŠPATIES vardu. Vienas jų vadinsis Saulės miestas.

19Tą dieną Egipto krašto viduryje stovės aukuras Galybių VIEŠPAČIUI, o prie krašto sienų akmens stulpas VIEŠPAČIUI. 20Tai bus ženklas ir liudijimas Galybių VIEŠPAČIUI, kai jie šauksis VIEŠPATIES prieš savo engėjus, kad atsiųstų jiems gelbėtoją ir gynėją jų išvaduoti. 21VIEŠPATS apsireikš Egipte, ir egiptiečiai pripažins VIEŠPATĮ tą dieną. Jie tarnaus {jam} kruvinosiomis aukomis bei atnašomis, duos įžadus VIEŠPAČIUI ir juos vykdys. 22Tada, nors VIEŠPATS ir bus smarkiai nuplakęs Egiptą, jį pagydys. Egiptiečiai kreipsis į VIEŠPATĮ, jis išgirs jų maldas ir juos

pagydys.

23Tą dieną iš Egipto į Asiriją eis vieškelis, - asirai juo į Egiptą, o egiptiečiai į Asiriją keliaus. Tada egiptiečiai su asirais drauge garbins {VIEŠPATĮ}.

24Tą dieną Izraelis bus su Egiptu ir Asirija kaip trečioji šalis, - palaima žemėje, 25nes ją Galybių VIEŠPATS laimina, sakydamas: "Tebūna palaiminta tauta manoji - Egiptas ir manųjų rankų darbas - Asirija, ir manasis paveldas - Izraelis".

20Egipto ir Etiopijos nelaisvė 1Buvo metai, kai Tartanas atžygiavo į Ašdodą, pasiųstas Asirijos karaliaus Sargono, užpuolė Ašdodą ir jį užėmė. 2Pirma VIEŠPATS buvo kalbėjęs Izaijui, Amozo sūnui: "Eik, nusijuosk ašutinę nuo juosmens ir nusiauk sandalus nuo kojų". Taip jis ir padarė, - vaikščiojo nuogas ir basas. 3Dabar tarė VIEŠPATS: "Tai yra ženklas ir įspėjimas Egiptui ir Kušui. Kaip mano tarnas Izaijas trejus metus vaikščiojo nuogas ir basas, 4lygiai taip Asirijos karalius varys belaisvius iš Egipto ir tremtinius iš Kušo, jaunus ir senus, - nuogus, basus, plikais užpakaliais - Egipto gėdai!" 5Tada jūs patirsite išgąstį ir gėdą dėl Kušo, į kurį buvote sudėję viltis, ir dėl Egipto, kuriuo didžiavotės. 6Tą dieną šio pajūrio gyventojai sakys: "Žiūrėkite, kas atsitiko tiems, kuriais pasitikėjome ir pas kuriuos bėgome, ieškodami išgelbėjimo nuo Asirijos karaliaus! Kaip išsigelbėti dabar?"

21Babilono žlugimas

1Ištarmė tyrams prie jūros:
Kaip vėtros, šėlstančios Negebe,
taip negandos atūžia iš dykumos,
iš klaiko krašto.
2 Rūstus regėjimas buvo man duotas:
išdavikas išduoda, niokotojas niokoja.
"Pakilk, Elame!
Pirmyn, Medija! Pradėk apsiaustį!
Vaitojimams aš galą padarysiu!"
3 Dėl to man dreba strėnos,
sopuliai surėmė mane,
kaip gimdyvę skausmai suremia mane.
Esu taip sukrėstas,
kad girdėti nebegaliu,
taip pritrenktas,
kad matyti nebegaliu.
4 Mano širdis virpa, mane drebulys
krečia.
Sutemų vėsumas, kurio
troškau - man kraupus.
5 Stalas padengtas, kilimai pakloti.
Jie valgo, jie geria...
"Kelkitės, vadai! Patepkite aliejumi skydus!"

6 Šitaip kalbėjo Viešpats man:

"Eik, pastatyk sargybinį.
Tegu, ką mato, praneša".
7 Kada vežimą pamatys jis,
pakinkytą porą žirgų,
raitelius ant asilų ar raitelius ant kuprių,
nenuleidžia akių, testebi atidžiai".
8 Ir sargybinis ėmė šaukti: "Viešpatie!
Stoviu sargybos bokšte visą dieną,
sargyboje praleidžiu naktį po
nakties...
9 Štai atskuba dabar - vyras vežime,
pakinkytame pora žirgų,
Girdėti šauksmas: 'Krito, krito Babilonas!
Ant žemės guli sudaužytos statulos jų dievų!'"

10 Manoji tauta, buvai iškulta
ir išvėtyta mano kluono laite!
Ką girdėjau iš Galybių VIEŠPATIES, Izraelio
Dievo,
tą ir paskelbiau jums.

Edomas

11 Ištarmė Dumui {Edomui}:
Iš Seiro šaukia man:
"Sarge, kiek ilgai dar truks naktis?
Sarge, kiek ilgai dar truks naktis?"
12 Sargas atsiliepia:
"Ateina rytas, ateina ir naktis.
Jei norite paklausti, klauskite.
Ateikite vėl!"

Arabija

13 Ištarmė Arabijai:
Brūzgyne, klajoklių žemėje, nakvokite,
dedaniečių karavanai.
14 Sutikite ištroškusius su vandeniu;
su duona pasitikite bėgančius,
Temos šalies gyventojai.
15 Nuo kalavijų bėga jie, nuo
išgaląsto kalavijo;
nuo įtempto lanko, nuo karo
pavojų.

16Mat šitaip pasakė Viešpats man: "Dar metai, - metai samdinio vieneri, - ir visa Kedaro šlovė prieis liepto galą. 17Mažai beliks šauniųjų kilpininkų jo". Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas.

22Jeruzalė

1Ištarmė apie Regėjimo slėnį:
Kas gi tau atsitiko,
kad visas sulipai tu ant stogų,
2 triukšmingasis, gyvasis,
netveriąs džiaugsmu mieste?
Tavo žuvusieji ne kalavijo nukirsti,
ne kritę kovoje.
3 Tavo vadai visi būriu pasitraukė,
pabėgo toli;
Visi likusieji nelaisvėn buvo paimti, -
nepaleidę nė strėlės, paimti nelaisvėn.
4 Todėl aš sakau:
"Palikite mane, kad galėčiau raudoti, -
nebrukite man paguodos dėl žūties mano
tautos dukters".

5 Šis yra klaiko, pralaimėjimo ir
sąmyšio metas
Regėjimo slėnyje, -
jis iš Dievo, Galybių VIEŠPATIES.
Sienos mūsų miesto pralaužtos,
pagalbos šauksmai aidi tarp kalvų.
6 Elamas griebiasi strėlinių,
Aramas kinko žirgus, ir
Kiras iš įmautės skydus traukiasi.
7 Derlingieji tavo slėniai pilni
vežimų,
prieš tavo vartus išrikiuoti raiteliai, -
8 Judo gynyba pralaužta.

Tą dieną patikrinote ginklus Miško rūmų sandėlyje, 9pamatėte, kiek daug plyšių yra Dovydo miesto sienose, ir sutelkėte žemutinio tvenkinio vandenis. 10Tada jūs, apžiūrėję namus Jeruzalėje, nugriovėte kai kuriuos iš jų miesto sienoms lopyti 11ir miesto viduje vandens saugyklą įtaisėte senojo tvenkinio vandeniui telkti. Bet jūs nekreipėte dėmesio į miesto Statytoją nei paisėte to, kuris jį seniai pastatė.

12 Tą dieną Dievas, Galybių
VIEŠPATS, kreipėsi į jus,
šaukdamas verkti ir liūdėti,
galvas nusiskusti ir ašutinę vilkėti.
13 Bet štai! Linksmybė ir džiaugsmas, -
jaučius skerdžiate ir avis pjaunate,
valgote mėsą ir geriate vyną:
"Valgykim ir gerkim, nes rytoj mirsime!"

14 Paties Galybių VIEŠPATIES
apreikšta man:
"Šita kaltė lig mirties nebus jiems atleista!"
Šis yra žodis Dievo, Galybių
VIEŠPATIES.

Šebna ir Eljakimas

15 Dievas, Galybių VIEŠPATS, tarė:
"Kelkis, eik pas aną pareigūną,
pas Šebną, rūmų prievaizdą,
16 kuris iškirsdino sau kapą aukštai,
uoloje būstą išsiskobė, ir jam sakyk:
'Ką tu čia darai ir kas tu esi,
kad kapą čia sau išsikirsdinai?'
17 VIEŠPATS nusvies tave greitai
žemyn,
marusis žmogau!
Jis suspaus tave į gniužulą,
18 į gniūžtę suvynios tave
ir tarsi kamuolį nusvies į platų kraštą,
kad ten pražūtum, -
tu ir vežimai, kuriais didžiuojiesi,
tavo valdovo namų gėdai!
19 Išvarysiu tave iš užimamos vietos,
atleisiu tave iš tarnybos.
20 Tą dieną pasišauksiu savo tarną
Eljakimą, Hilkijo sūnų,
21 apvilksiu jį tavo drabužiais,
apjuosiu tavąja juosta,
į jo rankas perduosiu tavo valdžią,
idant jis būtų
lyg tėvas Jeruzalės gyventojams ir Judo
namams.
22 Jam ant peties uždėsiu Dovydo namų
raktą:
kai jis atrakins - niekas negalės uždaryti,
kai jis užrakins - niekas negalės atidaryti.
23 Tvirton vieton įkalsiu jį lyg stulpą,
kad būtų garbės krėslas visai savo šeimai.
24 Ant jo pakibs visa jo šeimos garbė,
pakibs ant jo palikuonys ir
giminės, -
karos jie, kaip ant stulpo kad karo visokie
indai -

mažučiai, puošnios taurės ir prasti ąsočiai.
25 Tą dieną, - sako Galybių
VIEŠPATS, - į tvirtą vietą
įkaltasis stulpas neišlaikys. Jis pasvirs ir
pargrius, - subyrės visa ant jo karojusi našta.
VIEŠPATS taip pasakė!

23Tyras ir Sidonas

1Ištarmė Tyrui:
Taršišo laivai, vaitokite,
nes jūsų uostas sugriautas!
Tą žinią gavo jie iš Kitimų krašto grįždami.
2 Nutilkite, pajūrio gyventojai,
jūs - Sidono pirkliai,
kurių įgaliotiniai perplaukė jūrą
3 ir skrodė vandenis plačius.
Jums pajamas davė Nilo pjūties derlius -
Šihoro grūdai, -
pardavinėjote juos tautoms.
4 Susigėsk, Sidone, tvirtove jūroje,
nes jūra sako: "Aš nesiraičiau iš skausmo, -
negimdžiau, sūnų neauginau, dukrų
neauklėjau".
5 Net egiptiečiai, išgirdę apie
Tyro likimą,
bus baimės pritrenkti.
6 Vaitokite iš širdgėlos, pajūrio
gyventojai!
Kelkitės į Taršišą!
7 Ar tai jūsų puikusis miestas,
senų senovėje įkurtas?
Ar tai tas,
kurio kojos vedė jį į tolimas šalis
įkurti savo nausėdijų?
8 Kas šitaip lėmė Tyrui, dalintojui
karūnų,
kurio pirkliai yra kaip valdovai,
o verteivos - kaip žemės didžiūnai?
9 Galybių VIEŠPATS lėmė,
kad būtų sugėdintas visas jo išpuikimas,
nužemintas visų žemės didžiūnų išdidumas.
10 Plauk į savąjį kraštą, Taršišo laive, -
tau uosto nebėra.
11 Savo ranką VIEŠPATS ištiesė

virš marių,
išgąsdino karalystes ir paliepė,
kad būtų sugriautos Kanaano
tvirtovės.
12 Ir jis tarė: "Nebedžiūgausi daugiau,
mergele, Sidono dukra, esi patekusi
priespaudon.
Nors pakiltum ir nukeliautum į Kitimų kraštą,
ir ten tu neturėsi ramybės.
13 {Kaldėja - ne Asirija buvo ta tauta,
kuri užsimojo
Sidoną paversti dykumos žvėrių buveine. Kaldėjai
statydinosi apsiausties bokštus, nugriovė Tyro
rūmus ir miestą pavertė griuvėsiais.}

14 Taršišo laivai, vaitokite,
nes jūsų uostas yra sunaikintas!

15Nuo tos dienos Tyras bus užmirštas septyniasdešimt metų, - kiek karaliaus amžius tveria. Pasibaigus septyniasdešimčiai metų, su Tyru bus, kaip giesmėje giedama apie patvirkėlę:

16 Imk arfą, valkiokis po miestą,
kekše užmiršta!
Gražiai skambink, išdainuok
visas savo dainas,
kad jie tave galėtų prisiminti.

17Ateityje, po septyniasdešimties metų, VIEŠPATS aplankys Tyrą. Šis vėlei imsis kekšės amato ir su visomis žemės karalystėmis ištvirkaus. 18Bet jo prekės ir kekšės uždarbis priklausys VIEŠPAČIUI kaip šventos atnašos. Jos nebus kraunamos į sandėlius ar taupomos, bet bus duodamos tiems, kurie gyvena VIEŠPATIES artumoje, kad jie turėtų sočiai pavalgyti ir puošniai apsirengti.

4. Izaijo apokalipsė

24Pasaulio nuniokojimas: likutis išlieka

1 Štai VIEŠPATS niokoja žemę ir daro
ją dyką,
apverčia aukštyn kojomis,
išblaško jos gyventojus.
2 Ir bus kaip prastuoliui, taip ir

kunigui,
kaip tarnui, taip ir šeimininkui,
kaip pirkėjui, taip ir pardavėjui,
tarnaitei, kaip ir jos šeimininkei,
kaip paskolos davėjui, taip ir jos ėmėjui,

kaip skolintojui, taip ir skolininkui.
3 Žemė bus siaubte nusiaubta ir
niokote nuniokota,
nes taip VIEŠPATS yra ištaręs.
4 Kraštas liūdi ir vysta,
pasaulis nuleido galvą ir nyksta, -
rinktiniai tautos žmonės krenta prapultin.
5 Žemė suteršta jos gyventojų,
nes jie nesilaikė įstatymų,
pažeidė įstatus,
sulaužė amžinąją Sandorą.
6 Dėl to ryja žemę prakeiksmas,
jos gyventojai kenčia bausmę už savo kaltes.
Dėl to jie bąla iš baimės, -
gyvų žmonių liks tik nedaugelis.
7 Vynmedžiai vysta, jauno vyno
trūksta,
kam džiūgavo širdis, dabar dūsauja.
8 Paliovė būgnų dundesys smagus,
nusčiuvo lėbautojų triukšmas,
neskamba žavioji arfa.
9 Nutilo dainos linksmosios prie vyno;
girtuokliai bjaurisi svaigiuoju gėrimu.
10 Sąmyšio miestas - griuvėsiai,
namų durys visur užsklęstos,
kad į vidų kas neįeitų.
11 Rėkaujama gatvėse,
kad
nebėra vyno;
džiaugsmas dingo, linksmumas kraštą paliko.
12 Iš miesto liko vien krūva griuvėsių;
jo vartai išgriauti ir apleisti.
13 Visur žemėje ir tarp tautų yra taip,
kaip su alyvmedžiu alyvų derlių nukrėtus,

kaip su parinkomis vynuogių
derlių nuėmus.

14 Šitie pakelia balsą,
džiugiai skelbia VIEŠPATIES didybę.
15 Iš vakarų jie krykštauja,
rytuose jie džiūgauja,
pamariuose jie šlovina vardą
VIEŠPATIES, Izraelio Dievo.
16 Nuo žemės pakraščių mes girdime

juos giedant:
"Tebūna šlovė Teisiajam!"
Bet aš tariau: "Galas man! Galas man!
Ai, vargas man!
Išdavikai nesiliauja išdavinėti.
Klasta išdavikai išdavė!
17 Klaikas, duobė, pinklės laukia jūsų,
žemės gyventojai!
18 Kas nuo siaubo bėgs, duobėn įpuls;
kas iš duobės išlips, į pinkles įsipainios,
nes dangaus langai aukštai bus atidaryti,
ir žemės pamatai sudrebės.
19 Žemė aižės ir suskils,
žemė plyš ir šokinės,
žemė siūbuote siūbuos.
20 Žemė kaip girta svyruos,
sverdės kaip sargo pašiūrė.
Jos nuodėmės ją slegia,
parpuls po jų našta
ir nepajėgs atsikelti".
21 Tą dieną VIEŠPATS nubaus galybes
dangaus skliaute,
o žemėje - žemės karalius.
22 Jie bus į krūvą suvaryti,
tarsi belaisviai duobėje.
Kalėjiman jie bus uždaryti,
po ilgo laiko bausmę gaus.
23 Tada mėnulis paraus, saulė susigės,
nes Galybių VIEŠPATS
ant Ziono kalno ir Jeruzalėje
viešpataus
šlovingas tarp savo seniūnų.

25

1VIEŠPATIE, tu - mano Dievas,
garbinsiu tave, šlovinsiu tavo vardą,
nes tu įvykdei nuostabius užmojus, -
visokeriopai ir ištikimai įvykdei tai,
ką prieš amžius nutarei.
2 Miestus pavertei akmenų krūvomis,
jų tvirtoves - griuvėsiais.
Nedorėlių rūmai jau ne miestas,
niekuomet jie nebus atstatyti.
3 Šlovins tave dėl to galingos

tautos žmonės,
prieš tave drebės miestai
žiauriųjų tautų.
4 Silpnieji ir bejėgiai bėgo
prie
tavęs, -
prieglauda vargšams varge tu
buvai, -
pastogė nuo lietaus, paunksmė nuo kaitros.
Nors žiauriųjų siautulys yra kaip žiemos liūtis,
5 tu, kaip kaitra sausros metu,
nutildai nedorėlių triukšmą;
kaip debesies šešėlis kaitrą švelnina,
taip tu nutildai žiauriųjų pergalės
šauksmus.
6 Galybių VIEŠPATS surengs šiame
kalne visoms tautoms
puotą su skaniausiais valgiais,
puotą su rinktiniais vynais, -
pokylį su gardumynais
ir grynais, geriausiais vynais.
7 Šiame kalne jis nukels tą šydą,
kuris dengia visas gimines,
tą nuometą, kuris gobia visas tautas.
8 Jis visiems laikams sunaikins mirtį.
Viešpats DIEVAS nušluostys ašaras nuo visų
veidų.
Savo tautos gėdą jis pašalins visur žemėje.
Tikrai tai įvyks, nes taip kalbėjo VIEŠPATS!
9 Tą dieną bus sakoma:
"Štai šis yra mūsų Dievas!
Mes juo pasitikėjome, ir jis mus išgelbėjo!
Šis yra VIEŠPATS, juo mes pasitikėjome!
Džiūgaukime, linksminkimės, kad jis mus
išganė!"
10 VIEŠPATIES ranka ant šio kalno
ilsėsis,
bet Moabas bus vietoje sumintas
kaip šiaudai į liūną.
11 Išskės jis savo rankas Moabe,
kaip plaukikas skečia rankas
plaukti, ir
kiekvienu savo rankų mostu jo puikybę mažins.
12 Tvirtovę su aukštais mūrais jis

nugriaus,
su žeme sulygins, dulkėmis pavers.

26

1Tą dieną Judo šalyje ši giesmė bus giedama:
"Tvirtas mūsų miestas!
Mūsų apsaugai pastatė jis mūrus ir pylimą!
2 Atverkite vartus, teįeina tauta
teisioji, -
ta, kuri yra ištikima.
3 Nesvyruojantiems duodi ramybę,
teiki jiems gerovę,
nes jie tavim pasitiki".

4 Pasitikėkite VIEŠPAČIU amžiais,
nes VIEŠPATS - amžiais tverianti Uola!
5 Jis nuverčia galiūnus iš aukštybių,
sugriauna saugų miestą, -
sulygina su žeme, paverčia dulkėmis.
6 Trypia jį kojos, -
kojos beturčių, kojos varguolių.
7 Takas teisiojo be duobių,
teisiajam tu padarai lygų kelią.
8 Taip! Tavo teismų takuose,
VIEŠPATIE,
mes tavęs laukiame.
Tavo vardą minėti ir tavo mokymo laikytis -
vienatinis mūsų troškimas.
9 Ilgiuosi tavęs naktimis,
net rytą mano dvasia dėl tavęs budi,
nes kai tavo teismai žemėje vyksta,
pasaulio gyventojai teisumą pažįsta.
10 Nors ir elgiamasi gailestingai su
nedorėliu,
tačiau teisumo jis neišmoksta,
dorumo šalyje daro jis darbus nedorus,
VIEŠPATIES didybės nemato.
11 VIEŠPATIE, ranka tavoji pakelta,
bet jie to nemato.
Tesusigėsta, kai mato tavo uolumą savo tautos
labui, -
ugnis, tavo priešams paruošta, juos tepraryja.
12 VIEŠPATIE, tu skiri mums gerovę, -
nes juk tu atlikai dėl mūsų visus mūsų darbus!

13 VIEŠPATIE, mūsų Dieve,
kiti valdovai, be tavęs, yra mus valdę,
bet mes vien tavo vardą atsimename.
14 Jie - mirę, niekuomet neatgis,
jie - šešėliai, niekuomet neprisikels,
nes nubaudei juos, -
sunaikinai ir bet kokį jų atminimą
išdildei.
15 Padidinai tu savo tautą, VIEŠPATIE,
pagausinai tautą savo paties šlovei,
į visas puses krašto ribas praplatinai.
16 VIEŠPATIE, savo nelaimėje ieškojo
jie tavęs,
iš skausmo šaukė, kai buvo
baudžiami.
17 Kaip moteris nėščia, artėjant
gimdymui,
iš skausmo raitosi ir šaukia,
tokie, VIEŠPATIE, mes buvom prieš tave.
18 Mes buvome nėšti, raitėmės
skausmuos,
tačiau pagimdėm vėją, -
išgelbėjimo žemei neatnešėm,
nė vienas negimsta gyventi
pasaulyje.
19 Tavo mirusieji gyvens, kūnai jų
prisikels,
nes tavo rasa - rasa švytinti šviesa,
todėl ir šešėlių šalis mirusiuosius atiduos.
Pabuskite ir šaukite iš džiaugsmo visi,
kurie gulite dulkėse!

20 Kelkis, tauta manoji, eiki į savo
kambarius
ir užsklęsk paskui save duris.
Valandėlę patūnok, kol pyktis praeis.
21 Žiūrėk, VIEŠPATS ateina iš savo
būsto
bausti žemės gyventojų už jų kaltes.
Žemė atidengs kraują,
kuris buvo ant jos išlietas,
ir savo užmuštųjų nebeslėps.

1Tą dieną VIEŠPATS savo kietu, galingu ir aštriu kalaviju nubaus Leviataną, tą pirmykštį slibiną,
Leviataną, tą suktą slibiną. Jis sunaikins slibiną, kuris yra jūroje.

2 Tą dieną giedokite giesmę apie
šaunų vynuogyną!
3 Aš, VIEŠPATS, jį prižiūriu ir
nuolatos palaistau,
kad jam kas žalos nepadarytų,
saugau jį naktį ir dieną.
4 Pykčio mano širdy nebėra.
Bet jei pasirodytų jame erškėčių ir dagių,
aš pakilčiau prieš juos, sudeginčiau juos kartu.
5 O jei užuovėjos jis pas mane
ieškos?
Tedaro taiką su manimi!
Taip! Taiką tedaro su manimi!
6 Ateityje Jokūbas vėl įleis šaknis,
Izraelis pražys ir suklestės,
vaisių visą pasaulį pripildys.

7 Ar jis buvo muštas taip,
kaip buvo muštas jo mušėjas?
Ar jis patyrė tokias pat žudynes,
kaip jo žudytojai?
8 Išvarymu ir tremtimi turėčiau
kovoti su juo,
išblokšdamas jį savo nuožmiu vėju audros
dieną.

9 Todėl šitaip Jokūbo kaltė bus
išpirkta,
šis bus brandus atvadavimo iš nuodėmės
vaisius, -
kai jis visus aukurų akmenis sutrupins,
kaip kalkės sutrupa, ir nepaliks stovėti
šventųjų stulpų ar aukurų smilkalams.

10 Įtvirtintasis miestas liks be
žmonių,
lyg apleista ganykla, tuščia kaip dykuma.
Galvijai ten ganysis ir gulės.

Jo šakelės žus,
11 šakos nudžius ir bus nulaužtos,
ateis moterys ir pasikurs ugnį jomis,
nes ši tauta - tauta be išmanymo.
Todėl jos Kūrėjas nepasigailės jos, -

tas, kurs ją sukūrė, nebus jai
maloningas.

12 Tą dieną VIEŠPATS kuls javus
nuo Eufrato lig Egipto upės,
o jūs, izraeliečiai, būsite surinkti vienas po kito.
13 Tą dieną nuaidės didysis ragas,
ir dingusieji Asirijos šalyje,
ir išblaškytieji Egipto krašte
rinksis ir garbins VIEŠPATĮ
ant šventojo kalno Jeruzalėje.

5. Tik Viešpats gali išganyti Izraelį ir Judą

28Samarijos likimas

1Vargas Efraimo girtuoklių
išpuikos vainikui,
jo didingo grožio vystančiai gėlei,
žydėjusiai ant kalvos derlingame slėnyje!
Vargas vyno įveiktiesiems!
2 Štai Viešpats siunčia drąsų
galiūną, -
kaip audra su kruša, kaip
nusiaubianti vėtra,
kaip potvynio vandenys, išsilieję per krantus,
jis viską su žeme sulygina.
3 Kojomis sutryps jisai Efraimo
girtuoklių išpuikos vainiką,
4 o jo didingo grožio vystančiajai
gėlei
ant derlingojo slėnio kalvos
bus taip pat, kaip tai per anksti
prisirpusiai figai:
kas ją pastebės, tasai ją suris,
vos spėjęs paimti į ranką.
5 Tą dieną Galybių VIEŠPATS savosios
tautos likučiui
bus šlovingas vainikas ir puiki diadema,
6 o teismo krėsle sėdinčiam duos
teisingumo dvasios
ir miesto vartus ginantiems nuo priešų -
narsumo.

Judo karalystei

7 Bet ir šitie svirduliuoja perimti

vyno,
klupinėja įkaušę nuo svaigaus
gėrimo.
Kunigas ir pranašas nuo stipraus gėrimo
šlitinėja,
gerai įsikaušę nuo vyno.
Šlitinėdami nuo stipraus gėrimo,
jie klysta ką regėdami, suklumpa bylą spręsdami.
8 Taip, visur stalai šlykščiai apvemti, -
švarios vietos nėra.
9 {Jie skundžiasi dėl manęs.
Sako jie:}
"Ką nori jis pamokyti?
Kam savo apreiškimą nori
paaiškinti?
Mažyliams, ką tik nujunkytiems,
vos tik nuo krūties atitrauktiems?
10 Veblena vis jisai: 'Įsakymas po
įsakymo,
taisyklė po taisyklės,
čionai truputį, tenai truputį!'"
11 Taip veblendamas ir svetima kalba
kalbės jis šitai tautai,
12 kuriai buvo sakęs:
"Tai yra atilsis, leiskite atsikvėpti nuvargusiems!
Tai yra atgaiva!"
Bet nenorėjo jie girdėti.
13 Taigi jiems VIEŠPATIES žodis bus:
"Įsakymas po įsakymo, taisyklė
po taisyklės,
čionai truputį, tenai truputį!" -
kad eitų ir griūtų aukštielninki, -
būtų sugniuždyti,
įvilioti į spąstus ir pagauti.
14 Todėl išgirskite žodį VIEŠPATIES,
jūs pašaipūnai,
kurie valdote šitą tautą, esančią Jeruzalėje.
15 Kadangi sakote:
"Sandorą sudarėme su mirtimi,
sutartį padarėme su Šeolu,
kai nuožmusis tvanas atšniokš,
jis mūsų nepasieks,
nes mele radome prieglaudą,
apgaulėje - mūsų slėptuvė..."

16 Dėl to Viešpats DIEVAS
šitaip sako:
"Štai ant Ziono dedu aš akmenį,
išmėgintą akmenį, brangų
kertinį akmenį,
kaip tvirtą pamatą:
'Kas pasitiki juo, nedreba iš baimės'.
17 Teisingumas - mano matavimo virvė,
teisumas - man svambalas.
Nušluos ledų kruša melo prieglaudą,
išplaus vandenys slėptuvę".
18 Jūsų sandora su mirtimi bus
panaikinta,
o jūsų sutartis su Šeolu
nebeturės galios.
Kai nuožmusis tvanas atšniokš,
jis jus nuniokos.
19 Kai tik jis atšniokš,
kas kartą jus pastvers, -
atšniokš jis kas labą rytą,
atšniokš dienos metu ir naktį.
Suvokus, ką tai reiškia, apims klaikas.
20 Per trumpas bus guolis,
kad
išsitiesti galėtum,
per siauras apklotas, kad juo
užsiklotum.
21 VIEŠPATS pakils, kaip pakilo ant
Perazimų kalno,
rūstaus, kaip rūstavo Gibeono slėny,
kad įvykdytų tai, ką turi įvykdyti, -
savo nepaprastą užmojį, -
kad užbaigtų savo darbą, -
sau neįprastą darbą!
22 Dabar jau liaukitės šaipęsi,
kad nesuveržtų jūsų pančiai dar stipriau,
nes išgirdau iš Viešpaties, paties Galybių
DIEVO,
jog visam kraštui lemta būti
sunaikintam.
23 Atidžiai klausykitės ir išgirskite
mano
balsą,
atkreipkite dėmesį ir klausykitės mano žodžių:

24 Ar visą laiką artojas aria sėjai,
ar visą laiką jis purena ir
akėja savo dirvą?
25 Juk kai dirva jau supurenta,
ar neberia krapo jis ir kmyno,
ar nesėja kviečių ir miežių biržės,
o pakraščiais - kitų javų?
26 Jis išmoko atlikti savo darbą,
nes Dievas jį pamokė!
27 Ir krapų nekulia dantytais volais,
ant kmynų nevolioja kuliamojo veleno,
nes krapai išbloškiami vytimi,
o kmynai nudaužomi lazda.
28 Argi javai sutrupinami kuliant? Ne!
Niekas nekulia per ilgai, -
neleidžia velenui riedėti
nei arkliams trypti, kol grūdai sutrupės.
29 Ir tai ateina iš Galybių
VIEŠPATIES, -
jis nuostabus patarimais,
didingas išmintimi!

29Jeruzalės likimas

1Ai, Arieli, Arieli,
mieste, kurį apsupęs buvo Dovydas!
Metus leiskite po metų,
vieną po kitos šventes švęskite.
2 Aš suvarginsiu Arielį,
bus jame dejonių ir raudų, -
Jeruzalė bus man lyg Arielis.
3 Apsupsiu ją kaip Dovydas,
apstatysiu ją saugų bokštais,
apjuosiu apgulos pylimu.
4 Parblokšta ant žemės kalbėsi,
iš dulkių aidės tavieji žodžiai.
Tarytum iš po žemės bylotų vėlė -
toks girdėsis tavo balsas,
o tavo žodžiai bus tarsi šnabždesys iš
dulkių.
5 Vis dėlto tavo priešų pulkai
bus kaip smulkios dulkės,
o gausieji engėjai - it vėjo blaškomi pelai.
Kai netikėtai - vienu akimoju -
6 Galybių VIEŠPATS aplankys tave

perkūnija, žemės drebėjimu, galingu
ūžesiu,
viesulu, audra ir liepsna rajos ugnies,
7 tada kaip sapnas, kaip nakties
regėjimas
bus minia visų tautų,
kovojančių su Arieliu,
su visais jų apgulos įtvirtinimais.
8 Kaip alkanas sapnuoja, kad valgo,
tačiau nubunda toks pat alkanas,
arba kaip trokštantis sapnuoja, kad geria,
tačiau nubunda pavargęs ir troškulio
kamuojamas, -
taip bus ir tautų miniai,
kovojančiai su Ziono kalnu.

Aklumas ir užsispyrimas

9 Būkite neryžtingi, pečiais
gūžčiokite,
apakinkite save ir būkite akli!
Būkite girti, bet ne nuo vyno,
svyruokite, bet ne nuo svaigaus gėrimo!
10 Gilaus snaudulio dvasią
VIEŠPATS išliejo ant jūsų.
Jisai aptemdė jūsų akis - pranašus
ir jūsų galvas - regėtojus.

11Viso šito regėjimas jums yra tarsi užantspauduotos knygos žodžiai. Kai ją paduoda mokančiam skaityti ir sako: "Paskaityk ją!" - jisai atsako: "Negaliu, nes ji užantspauduota!" 12O kai ją paduoda skaityti nemokančiam ir sako: "Paskaityk ją!" - tas atsako: "Nemoku skaityti!"

13 Viešpats ištarė: "Kadangi ši tauta
tik
liežuviu
tesiartina prie manęs, vien tik lūpomis
tegarbina mane, -
jos širdis yra nutolusi nuo manęs, -
tik žmonių išmoktu įstatymu tesiremia mano
garbinimas,
14 todėl aš vėl nustebinsiu šią tautą
taip
nepaprastai,
kad jos išminčių išmintis nueis niekais
ir protingųjų įžvalgumas pradings".

15 Vargas tiems, kurie nuo VIEŠPATIES

slepia giliai savo planus!
Patamsy daro savo darbus, tardami:
"Kas mus mato? Kas mus pažįsta?"
16 Jūs dalykus aukštyn kojomis
verčiate!
Argi puodžius yra lygus moliui?
Tarsi dirbinys sakytų apie
savo dirbėją:
"Jis manęs nepadarė!"
Arba kūrinys tartų apie savo kūrėją:
"Nieko jis neišmano!"

Išpirkimas

17 Ar ne tiesa, kad netrukus
pavirs Libanas vešliais laukais,
o vešlieji laukai bus sodu laikomi?
18 Tą dieną kurčiai išgirs knygos
žodžius,
iš savo niūrios tamsybės aklieji praregės.
19 Kuklieji vėl džiaugsis VIEŠPAČIU,
vargšai džiūgaus dėl Izraelio
Šventojo.
20 Engėjų nebebus, šaipūnai prapuls,
sunaikinti bus piktanoriai, -
21 tie, kurie žodžiu padaro žmogų
nusikaltėliu,
spęsdami vartuose pinkles jo gynėjui,
palikdami teisųjį tuščiomis rankomis.

22Tikrai, šitaip kalba VIEŠPATS, Jokūbo namų Dievas, kuris išpirko Abraomą:

"Dabar Jokūbui gėdytis nebereikės,
jo veidas iš baimės nebebals.
23 Kai matys jis - jo vaikai,
ką mano rankos jiems padarė,
šlovins mano vardą, garbins Jokūbo
Šventąjį,
pagarbiai pripažins galybę Izraelio Dievo.
24 Tuomet klaidžiojantiems dvasia
grįš išmanymas,
murmantieji leisis pamokomi".

30Sąjunga su Egiptu - bevertė

1"Vargas maištingiems vaikams, -
sako VIEŠPATS, -

kurie vykdo užmojį, tačiau ne mano,
ir daro sąjungas, tačiau ne mano dvasios,
kraudami nuodėmę ant nuodėmės.
2 Jie leidžiasi keliauti į Egiptą,
tačiau manęs nepasiklausia.
Jie pasitiki faraono apsauga,
ieško prieglaudos Egipto šešėlyje.
3 Faraono apsauga gėdą jiems
užtrauks,
dangstymasis Egipto šešėliu juos pažemins.
4 Nors jo didikai yra Zoane
ir jo pasiuntiniai pasiekia Chanesą,
5 visi gėdisi tautos,
kuri jiems nenaudinga, -
jokios pagalbos, jokios naudos,
vien tik gėda ir priekaištai."

6 {Ištarmė apie Negebo gyvūnus}

Per kraštą, pavojingą ir neramų,
ten, kur liūtė ir riaumojantis liūtas,
kur angis ir skraidančioji gyvatė,
jie gabena savo turtą ant asilų nugarų
ir lobius savus ant kuprių keterų tautai,
iš kurios jiems nėra naudos, -
7 į Egiptą, kurio pagalba bevertė
ir tuščia -
užtat ir vadinu jį "numalšintu Rahabu".
8 O dabar eik ir užrašyk tai jųjų akyse
lentoje,
pažymėk tvirtai knygoje,
kad būtų liudijimas ateities laikams,
visad ir per amžius.
9 Tai maištinga tauta, melagiai
vaikai, - vaikai,
kurie atsisako paklusti
VIEŠPATIES įstatymui.
10 Regėtojams jie sako: "Neturėkite
jokių
regėjimų!"
O pranašams: "Nepranašaukite mums tiesos,
bet kalbėkite apie tai, kas mums malonu,
pranašaukite apie dausas!
11 Krypkite iš kelio, sukite į šoną
nuo tako!

Šalin mums iš akių su Izraelio Šventuoju!"
12 Todėl taip sako Izraelio Šventasis:
"Kadangi šitą žodį atmetate,
kliaunatės ir viliatės jėga ir apgaule,
13 užtat ši jūsų kaltė bus jums
kaip pralaužtas plyšys aukštame mūre.
Platėdamas nuo viršaus iki jo pamatų,
sugniuždo plyšys mūrą staiga -
akimoju.
14 Subyra it ąsotis,
kurį puodžius taip be gailesčio sudaužo,
kad tarp trupinių nerasi net šukės
žarijoms pasižerti iš židinio
ar vandeniui pasisemti iš tvenkinio.
15 Viešpats DIEVAS, Izraelio
Šventasis, šitaip pasakė:
"Grįžimu ir atsidavimu būsite išgelbėti,
ramybė ir pasitikėjimas yra jūsų jėga".
Bet nenorėjote jūs to!
16 "Ne! - jūs tarėte. - Mes ant žirgų
pabėgsime!"
Puiku, bėkite!
"Ristūnais mes nuskriesime!"
Jūsų persekiotojų žirgai bus eiklesni!
17 Tūkstantis drebės, kai vienas
pagrasys.
Kai grasys penki, visi šoksite bėgti ir
bėgsite tol,
kol jūsų likutis bus kaip
vėliavakotis ant
kalno,
kaip ženklas ant kalvos.
18 O vis dėlto VIEŠPATS delsia,
kad parodytų jums malonę,
o vis dėlto jis pakils,
kad jums atleistų,
nes VIEŠPATS yra teisingumo Dievas.
Palaiminti visi, kurie pasitikėdami jo laukia!

19O, Ziono tauta, tau, gyvenančiai Jeruzalėje, nebereikės daugiau verkti! Jis bus maloningas tau, kai pagalbos jo šauksies, jis atsilieps, kai tik išgirs tave. 20 VIEŠPATS duos jums duonos, kurios jums reikia, ir vandens, kurio trokštate. Daugiau nebesislėps tavasis Mokytojas, - akimis regėsi savo Mokytoją. 21Jeigu nuklystum nuo kelio į dešinę ar į kairę, jo balsą iš už nugaros girdėsi tau sakantį: "Štai tikrasis kelias! Juo eikite!" 22Laikysite netyrais savo sidabruotus stabus ir savo auksu dengtas

statulas, - meskite juos šalin it nešvarius skudurus, tardami: "Lauk iš čia!"

Būsima Ziono gerovė23Tuomet jis duos lietaus pasėliams, kada tik pasėsi sėklą dirvoje. Kviečiai, pribrendę dirvoje, bus maistingi ir gausūs. Plačiose ganyklose tą dieną ganysis tavo galvijai. 24Jaučiai ir asilai, padedą įdirbti laukus, gaus ėsti pašaro sūdyto, jiems pažerto bertuve ir šake. 25Visur - ant aukštų kalnų, ant didelių kalvų sruvės vandens pilni upeliai. Didžiųjų žudynių dieną, kai bokštai grius, 26mėnulio šviesa bus tokia šviesi kaip saulės, o saulės šviesa bus septyniskart šviesesnė, - kaip šviesa septynių dienų. Tą dieną VIEŠPATS aptvarstys žaizdą savo tautos, jis išgydys mėlynes, padarytas jo smūgių.

Dievas nubaus Asiriją

27 Žiūrėk! Vardas VIEŠPATIES
ateina iš toli,
degdamas rūstybe,
ant žemę gaubiančių debesų!
Jo lūpos pilnos pykčio,
o jo liežuvis - it viską ryjanti ugnis.
28 Jo alsavimas kaip potvynis kalnų
upelio,
staiga apsėmęs iki kaklo,
vėtys tautas pražūtingu rėčiu
ir pažabos tautų nasrus
apgaulingais žąslais,
vedančiais iš teisingo kelio.

29O jūs giesmes giedosite, kaip naktį tą, kai šventė švenčiama, džiaugsitės iš širdies it maldininkai, kai, fleitos garsų lydimi, į VIEŠPATIES kalną - į Izraelio Uolą žengia. 30Pakels didingą savo balsą VIEŠPATS, parodys rankos savosios triuškinantį smūgį šėlstančiu įniršiu, ryjančia ugnies liepsna, liūtimi, audra ir kruša. 31Asirai siaubo bus apimti, girdėdami VIEŠPATIES balsą ir lazda mušami. 32Kas kartą, kai jiems kirs bausmės rykštė, kuria juos VIEŠPATS plaks, - būgnai dundės ir lyros skambės. Grakščiu šokio judesiu jis kovoja su asirais! 33Seniai jau sukrautas laužas, jis karaliui skirtas, aukštas tas laužas ir platus. Ugnies daug ir malkų krūva, VIEŠPATIES alsavimas kaip sieros upė jį padega.

31Prieš sąjungą su Egiptu

1Vargas tiems, kurie leidžiasi
į Egiptą
sau pagalbos ieškoti,
kliaujasi žirgais,
kurie pasitiki vežimais, nes jų daug,
ir raiteliais, nes jų pulkai stiprūs,
tačiau į Izraelio Šventąjį nekelia akių
nei tariasi su VIEŠPAČIU!
2 Bet juk ir jis yra išmintingas!
Jis sukėlė nelaimę,

savo žodžių neatsiėmė!
Jis pakils prieš nedorėlių namus
ir prieš tuos, kas padeda piktadariams.
3 Egiptiečiai - žmonės, o ne Dievas,
jų žirgai - kūnas, ne dvasia.
Kai VIEŠPATS savo ranką tik išties,
gynėjas parpuls, drauge su juo kris jo ginamasis,
-
juodu abu kartu pražus.

4 VIEŠPATS man kalbėjo taip:
"Kaip liūtas ar liūtukas urzgia dėl savo grobio
ir, susitelkus prieš jį būriui piemenų,
nei išsigąsta jų šauksmų,
nei dreba dėl jų daromo triukšmo,
toks bus Galybių VIEŠPATS, kai
nužengs kovoti
ant Ziono kalno ir jo kalvos.
5 Kaip sparnus išskėtę paukščiai gina
jauniklius,
taip Galybių VIEŠPATS gins Jeruzalę,
saugos ir vaduos, globos ir gelbės ją.

6Sugrįžkite pas jį, Izraelio vaikai, pas tąjį, kurį taip baisiai įžeidėte. 7Tą dieną kiekvienas iš jūsų atmes su panieka savo sidabrinius ir auksinius stabus, kurių savo nuodėmingomis rankomis prisidarėte.

Asirijos žlugimas

8 Asiras kris nuo kalavijo,
kuris
bus ne žmogaus, -
ne žmogaus kalavijas jį paguldys.
Jis bėgs nuo kalavijo,
o jo jauni kariai eis į lažą.
9 Jo uola iš baimės pasitrauks,
o jo didžiūnai paklaikę vėliavas paliks.
Tai žodis VIEŠPATIES, kurio liepsna
Zione,
žaizdras Jeruzalėje!

32Teisingumo karalystė

1Štai karalius, kuris pagal
teisumą viešpataus,
ir didžiūnai, kurie valdys pagal teisingumą.
2 Kiekvienas jų bus pastogė

nuo
vėjo,
prieglobstis nuo audros.
Jie bus lyg vandens srovės dykumoje,
kaip milžinės uolos šešėlis saulės
tviskinamoje šalyje.
3 Tuomet akys tų, kurie mato, nebus
užmerktos,
ausys tų, kurie girdi, bus klusios.
4 Silpnadvasių širdis išmoks suprasti,
švepluojančiųjų liežuvis kalbės be vargo ir
aiškiai.
5 Paikasis nebebus laikomas
pagarbos vertu,
sukčiaus garbingu niekas nebevadins.
6 Paikasis kalba vien kvailystes,
jo širdis piktų sumanymų pilna:
elgtis nedorai, kalbėti prieš VIEŠPATĮ
klaidingai,
alkano nepapenėti, ištroškusiam vandens
nepaduoti.
7 Sukčiaus suktybės - blogos,
jisai galvoja vis, ką pikta padaryti,
kaip melu vargšus prapultin įstumti,
neleisti beturčiams teisybės ieškoti.
8 Bet kilnusis visados gero ieško, -
dėl gerų siekių galvą deda.

Jeruzalės moterys

9 Kelkitės, nerūpestingos moterys,
ir išgirskite mano balsą,
dukterys, pasitikinčios savimi,
atidžiai klausykitės mano žodžio!
10 Nors nūn jūs patenkintos savimi,
bet ateinančiais metais drebėsite.
Vynuogių rinkimo nebus, - pjūtis be
derliaus!
11 Drebėkite, nerūpestingosios!
Baisėkitės, tikros dėl savęs!
Nusirenkite nuogai,
tik strėnas prisidenkite juosta,
12 muškitės sau į krūtinę dėl
gražiųjų laukų,
dėl derlingų vynmedžių,

13 dėl manosios tautos žemės, -
apžels ji erškėčiais ir usnimis, -
dėl visų namų, nesitveriančių džiaugsmu
išdidžiai besilinksminančiame mieste.
14 Rūmai ištuštėję liks,
o ūžmo miestas bus tuščias.
Tvirtovės kalnas
ir sargybos bokštas amžiams pavirs
dykviete, -
smagia vieta laukiniams asilams,
ganykla kaimenėms.
15 Bet kai tik iš aukštybių Dvasia
bus
išlieta ant mūsų,
tada dykuma pavirs sodais,
o sodai suvešės kaip miškas.
16 Tada dykumoje apsigyvens
teisingumas,
o teisumas soduose įsikurs.
17 Teisumo poveikis bus taika,
o teisumo vaisius - ramybė ir apsauga,
amžiais tverianti.
18 Mano tauta taikos buveinėje
gyvens,
saugiuose namuose, ramiose
gyvenvietėse.
19 {Miškas nugrims į pražūtį,
kai miestas bus niokojamas.}
20 Laimingi jūs, kai galite sėti prie
kiekvienos upės,
savo asilams ir jaučiams leisti laisvai
bėgioti!

33Asirijos galas

1Vargas tau, niokotojau,
kad pats nebuvai nuniokotas!
Tau, klastingasis išdavike,
kad pats nebuvai klastos auka!
Kai užbaigsi niokoti, būsi pats nuniokotas,
kai pailsi klastauti, pats tapsi
klastos auka.

2 VIEŠPATIE, būk maloningas mums,
nes tavimi viliamės!

Būk mus kas rytą gelbstinti ranka,
mūsų išgelbėjimas atėjus pavojui!
3 Nuo sąmyšio ūžesio gentys bėga,
kai tu pakyli, tautos sklaidosi
į visas puses.
4 Žmonės grobį šluoja, kaip
šluojami skėriai, -
tarsi žiogai jie šoka grobio imti.
5 VIEŠPATS prakilnus, gyvena jis
aukštybėse,
Zioną pripildo teisingumo ir teisumo.
6 Tai, kas jo laikams patvarumą
duoda,
lobiai, kurie išgelbsti,
yra išmintis ir žinojimas.
Baimė VIEŠPATIES yra jo turtas!
7 Štai Arielio žmonės vaitoja gatvėse,
Šalemo pasiuntiniai graudžiai verkia.
8 Vieškeliai visur tušti,
nebėra, kas jais keliautų,
Sandoros sulaužytos, liudytojai paniekinti,
tačiau dėl to niekas nesisieloja.
9 Džiūsta iš liūdesio šalis,
Libanas vysta iš gėdos,
Šaronas yra lyg dykuma,
Bašanas ir Karmelis numetė lapus.

10 "Dabar aš atsistosiu, - sako
VIEŠPATS, -
dabar aš išaukštinsiu save,
dabar aš aukštai pakilsiu.
11 Jūs esate nėšti šienu, pagimdysite
šiaudus,
mano dvasia praris jus kaip ugnis.
12 Tautos bus išdegintos lyg kalkinėje,
tarsi erškėčiai iškirsti, kad sudegtų
ugnyje.
13 Išgirskite, kas esate toli, apie

mano darbus,
o kas arti - išpažinkite mano galybę!"

14 Nusidėjėliai dreba Zione,
šiurpulys krečia bedievius:
"Iš mūsų kas valios ištverti ugnį

pleškančią,
iš mūsų kas atlaikys amžinas liepsnas?"
15 Tas, kuris gyvena pagal teisumą
ir
tiesą sako,
kas per skriaudą sau pelno išspausti
nenori,
kas papirkas priimti atsisako,
kas užsikemša ausis,
kad negirdėtų kalbant apie žudymą,
ir kas užmerkia savo akis,
kad neregėtų pikta.
16 Toks žmogus gyvens aukštybėse,
neprieinamų uolų tvirtovė bus jo pilis,
jam duona bus tiekiama, jam netrūks vandens.

Ziono atstatymas

17 Tavo akys regės puošnųjį karalių,
matys aplinkui kraštą platų.
18 Tavo širdis mąstys apie klaiko metą:
"Kur tas, kuris galėjo skaičiuoti?
Kur tas, kuris galėjo sverti?
Kur tas, kuris galėjo suskaityti visus tuos
bokštus?"
19 Nebematysi jau išdidžiosios tautos,
svetimkalbės tautos, kurios nesuprasi,
mikčiojančios liežuviu, kurio nesupaisai.
20 Pažvelki į Zioną, mūsų švenčių
miestą!
Temato tavo akys Jeruzalę kaip saugią buveinę,
nejudamą palapinę,
kurios nei kuolai niekad nebus išrauti,
nei nė viena iš jos virvių nenutrūks.
21 Tikrai ten VIEŠPATS mūsų
buvimui, - Galingasai!
Tarsi sritis upių ir plačių srovių,
jomis joks irklinis laivas nesiiria
nei didingi laivai neskleidžia burių.
23a Jų laivavirvės išsivijusios neišlaiko
stiebo,
todėl negali burių pakelti.
22 Taip! VIEŠPATS yra mūsų teisėjas
ir mūsų įstatymų davėjas,
VIEŠPATS yra mūsų karalius, -

jisai yra tas, kuris mus išvaduos.
23b Tuomet dalysis turtingą laimikį
net
aklieji,
net šlubiai grobio pasiplėš.
24 Nebus ten žmogaus, kurs sakytų:
"Aš
ligotas!"
Žmonėms, kurie gyvena ten, kaltė bus
atleista.

6. Teismas Edomui

34

1Ateikite, tautos, ir išgirskite, klausykitės atidžiai, gentys!
Teišgirsta žemė ir tai, ko ji pilna,
pasaulis ir visi jo kūriniai.
2 VIEŠPATS yra įpykęs ant visų tautų
ir įšėlęs ant visų jų galybių.
Paliko prapulčiai jas,
atidavė sunaikinti kaip atnašą.
3 Jų užmuštieji bus metami į gatves -
jų lavonai maitos tvaiku dvoks,
kalnai permirks jų krauju,
4 visos kalvos bus juo paplūdę.
Kaip knyga užsiskleis dangus,
kris jo visos galybės,
kaip krinta lapai nuo vynmedžio
ar nuo figos medžio.
5 Kai mano kalavijas bus iškeltas
danguje,
staiga jis kris ant Edomo, ant tautos,
kurią aš palikau prapulčiai, teismui.
6 Laiko VIEŠPATS rankoje kalaviją,
kruviną visą,
aptekusį riebalais,
ėriukų ir ožių krauju, avinų inkstų
taukais,
nes VIEŠPAČIUI kruvina auka Bozroje,
didelis kraujo liejimas
Edomo krašte.
7 Buivolai kris kartu su jais,
jautukai - kartu su jaučiais.
Nuo kraujo jų kraštas bus girtas,

jų žemė persunkta atnašų taukais.
8 VIEŠPAČIUI priklauso diena kerštо,
atpildo metai už Zioną.
9 Edomo upėse vanduo pasrus
degutu,
dulkės jame virs siera,
jo kraštas taps liepsnojančios
dervos žeme.
10 Neužges nei naktį, nei dieną,
be paliovos kils dūmų debesys.
Žemė per kartų kartas bus tuščia,
per amžių amžius niekas per ją neis.
11 Kuosa ir ežys ją užvaldys,
apsigyvens apuokas ir varnas.
VIEŠPATS matuos ją sąmyšio mastu
ir dykynės svambalu, -
satyrai ten jausis kaip namie.
12 Edomo kilmingųjų daugiau nebeliks,
nebebus ką skelbti karaliumi, -
didžiūnų jau nebėra.
13 Užžels jų rūmai brūzgynais,
usnimis ir šilojais - jų pilys.
Kraštas virs šakalų valdomis,
taps stručių lindyne.
14 Laukinės katės susitiks su hienomis,
satyrai vienas kitam šūkaus.
Netgi Lilita ilsėsis ten, -
ji ras sau poilsiui vietą.
15 Šokli angis ten sau lizdą kraus,
dės kiaušinius, išperės vaikus ir
augins savo paunksmėje.
Būriuosis ten netgi pesliai,
kiekvienas jų su savo patele.

16 Suraskite knygoje VIEŠPATIES ir
paskaitykite,
ką ji sako: "Nė vienas tų gyvūnų atsirasti
nedels,
nes taip paliepė lūpos VIEŠPATIES ir
jo dvasia visus ten surinks.
17 Jis pats jiems likimą paskyrė ir
rankos savosios mastu jų dalį žemėje atidalijo".
Amžinai ji priklausys jiems,
gyvens jie ten per kartų kartas.

35

1Pradžiugs dykuma ir tyrlaukiai, krykštaus pražysdama dykvietė.
Kaip lelija
2 jinai žydėte sužydės
ir džiūgaute džiūgaus laiminga.
Jai suteikta bus Libano šlovė,
Karmelio ir Šarono didingumas.
Jie VIEŠPATIES šlovę matys, didingumą
mūsų Dievo.
3 Duokite jėgų pavargusioms
rankoms,
paremkite drebančius kelius,
4 sakykite tiems, kurių širdis
baiminasi:
"Būkite stiprūs! Nebijokite!
Štai jūsų Dievas, - kerštas ateina!
Su baisiu atlyginimu jis ateina jūsų
išgelbėti".
5 Tada atmerktos bus akliesiems akys,
atvertos kurtiesiems ausys.
6 Tada raišasis šokinės tarytum
elnias,
dainuos iš džiaugsmo nebylio liežuvis.

Dykumoje ištrykš vandens srovės,
tyrlaukiuose tekės upės.
7 Išdeginti smėlynai ežeru pavirs,
ištroškusi žemė taps šaltiniais vandens.
Kur šakalų guoliai, ten dygs žolė,
žaliuos nendrės, žels meldai.
8 Ir vieškelis ten eis.
Jis bus vadinamas šventuoju Keliu.
Kas netyras, negalės juo eiti,
ištvirkėliai nesuklaidins tų, kurie juo
žengia.
9 Nebus ten jokio liūto,
joks plėšrus žvėris juo nesibastys, -
nė vieno jų ten neužtiksi.
Juo keliaus tik atpirktieji.
10 Kuriuos VIEŠPATS išlaisvino,
tie sugrįš
ir įžengs į Zioną su giesme,
amžinu džiaugsmu vainikuoti.
Linksmumas ir džiaugsmas juos pasitiks,

pasibaigs vargas ir liūdesys.

7. Istorinis intarpas

36Sancheribo žygis į Jeruzalę 1Keturioliktais karaliaus Hezekijo metais Asirijos karalius Sancheribas užpuolė visus įtvirtintuosius Judo miestus ir juos paėmė. 2Asirijos karalius pasiuntė iš Lachišo į Jeruzalę prieš karalių Hezekiją Rab-Šakę su stipriomis pajėgomis. Kai jis išsirikiavo mūšiui ties aukštutinio tvenkinio vandentiekiu ant kelio į Velėtojo lauką, 3išėjo pas jį rūmų prievaizdas Eljakimas, Hilkijo sūnus, karalystės raštvedys Šebna ir metraštininkas Asafo sūnus Joahas.

4Rab-Šakė kreipėsi į juos: "Praneškite Hezekijui: Taip sako didysis karalius, karalius Asirijos: 'Kuo pasitiki tu, kad jautiesi toks tikras? 5Nejau manai, kad tušti žodžiai atstoja karybą ir jėgą kare? Tad kuo gi tu pasitiki, kad sukilai prieš mane? 6Tas Egiptas - lazda, kuria tu pasitiki, - yra iš tikrųjų palūžusi nendrė, perverianti ranką kiekvienam, kuris ja remiasi. Toks yra faraonas, karalius Egipto, visiems, kurie juo pasitiki. 7O jeigu jūs man sakysite: 'VIEŠPAČIU, savo Dievu, mes pasitikime', - ar jis nėra tas, kurio alkus kalnuose ir aukurus išgriovė Hezekijas, įsakydamas Judo karalystei ir Jeruzalei garbinti tik prie šito aukuro?

8O dabar eikš lažybų su mano valdovu, Asirijos karaliumi: 'Aš duosiu tau du tūkstančius žirgų, jei susirasi jiems šitiek raitelių'. 9Kaipgi tu gali priversti pasitraukti šį vieną iš mažiausių mano valdovo tarnų? Atseit tu pasitikėjai, kad vežimų ir raitelių duos Egiptas! 10Pagaliau argi be VIEŠPATIES valios atžygiavau aš nusiaubti šio krašto? Pats VIEŠPATS man įsakė: 'Žygiuok prieš tą kraštą ir nusiaubk jį!'"

11Tuomet Eljakimas, Šebna ir Joahas kreipėsi į Rab-Šakę: "Prašom kalbėti su savo tarnais aramėjiškai. Mes suprantame. Nekalbėki mums hebrajiškai, kai žmonės štai klausosi ant mūrų". 12Bet Rab- Šakė jiems atsakė: "Nejaugi manai, jog mano valdovas siuntė mane, kad pasakyčiau šiuos dalykus vien tavo valdovui ar tau? Priešingai, argi nesiuntė manęs tam, kad tai pasakyčiau ir žmonėms, sėdintiems ant mūrų, kurie turės kartu su jumis valgyti savo pačių išmatas ir gerti savo šlapimą?" 13Paskui Rab-Šakė žengė priekin ir sušuko garsiu balsu hebrajiškai: "Klausykite didžiojo karaliaus, karaliaus Asirijos, žodžių! 14Taip sako karalius: 'Nesiduokite mulkinami Hezekijo, nes jis išgelbėti jūsų negali! 15Neleiskite Hezekijui, kad jus suvedžiotų, liepdamas pasitikėti VIEŠPAČIU ir sakyti: 'VIEŠPATS tikrai išgelbės mus! Šitas miestas nebus atiduotas į Asirijos karaliaus rankas!' 16Neklausykite Hezekijo, nes Asirijos karalius sako: 'Sudarykite sutartį su manimi ir pasiduokite! Tada galės kiekvienas jūsų valgyti nuo savo paties vynmedžio ir nuo savo paties figos, gerti vandenį iš savo paties talpyklos, 17kol aš ateisiu ir perkelsiu jus į kraštą, panašų į jūsiškį, - į grūdų ir gero vyno kraštą, į duonos ir vynuogynų kraštą. 18Tenesuvedžioja jūsų Hezekijas, sakąs: "VIEŠPATS išgelbės mus!" Ar bent vienas iš tautų dievų išgelbėjo savąjį kraštą nuo Asirijos karaliaus rankos? 19Kur Hamato ir Arpado dievai? Kur dievai Sefarvajimų? Kur yra Samarijos dievai? Ar išgelbėjo jie Samariją nuo manęs? 20Kuris gi iš visų šių kraštų dievų yra išgelbėjęs kada nors savąjį kraštą? Ar gali išgelbėti VIEŠPATS nuo manęs Jeruzalę?'"

21Bet jie tylėjo ir atsakymo jam nedavė, nes karalius buvo jiems įsakęs: "Neatsakykite jam nė žodžio". 22Paskui rūmų prievaizdas Eljakimas, Hilkijo sūnus, karalystės raštvedys Šebna ir metraštininkas Asafo sūnus Joahas perplėšė savo drabužius, nuėjo pas Hezekiją ir jam pranešė, ką Rab-Šakė buvo pasakęs.

37

1Tai išgirdęs, karalius Hezekijas persiplėšė drabužius, apsivilko ašutine ir nuėjo į VIEŠPATIES Namus. 2O prievaizdą Eljakimą, karalystės raštvedį Šebną ir kunigijos seniūnus, apsivilkusius ašutine, pasiuntė pas pranašą Izaiją, Amozo sūnų. 3Jie kreipėsi į pranašą: "Taip kalba Hezekijas: 'Ši diena yra nelaimės, bausmės ir gėdos diena. Kūdikiams atėjo metas gimti, bet nėra jėgų juos pagimdyti! 4Teišgirsta VIEŠPATS, tavo Dievas, žodžius Rab-Šakės, kurį jo valdovas, Asirijos karalius, atsiuntė, kad įžeistų gyvąjį Dievą! Tenubaudžia jį VIEŠPATS, tavo Dievas, už žodžius, kuriuos girdėjo! Sukalbėk maldą už likutį, kuris yra čia...'"

5Karaliaus Hezekijo tarnai atėjo pas Izaiją. 6Izaijas jiems atsakė: "Valdovui savo pasakykite: 'Taip kalba VIEŠPATS. Neišsigąsk girdėtų žodžių, kuriais Asirijos karaliaus tarnai tyčiojosi iš manęs. 7Štai įkvėpsiu aš jam dvasią tokią, kad, išgirdęs žinią, jisai grįš į savo kraštą. Ten aš padarysiu, kad jis žus nuo kalavijo'".

8Rab-Šakė sugrįžo ir rado Asirijos karalių kariaujantį su Libna. Jis sužinojo, kad karalius buvo palikęs Lachišą. 9Tuo tarpu Asirijos karalius gavo žinią apie Tirhaką, Etiopijos karalių: "Jis pakilo karo žygiui prieš tave!" Išgirdęs apie tai, jis vėl siuntė pasiuntinius pas Hezekiją, kad pasakytų: 10"Taip sakysite Hezekijui, Judo karaliui: 'Nesiduok savo Dievo, kuriuo pasitiki, apgaunamas, esą Jeruzalė Asirijos karaliaus rankose neatsidurs. 11Juk tu pats esi girdėjęs, ką Asirijos karaliai yra padarę su kitais kraštais, sunaikindami juos visiškai! O tu būsi išgelbėtas? 12Argi tautas, kurias sunaikino mano protėviai, vadavo jų dievai - Gozaną, Haraną, Rezefą ir edeniečius Telesare? 13Kur nūnai karalius Hamato, karalius Arpado ar karalius Sefarvajimų miesto, karalius Henos ar karalius Ivos?'"

14Hezekijas paėmė laišką iš pasiuntinių rankų ir jį perskaitė. Tuomet palipo į VIEŠPATIES Namus ir, išskleisdamas jį, 15kreipėsi malda į VIEŠPATĮ: 16"Galybių VIEŠPATIE, Izraelio Dieve, virš kerubų soste sėdintis! Tu vienas esi Dievas virš visų žemės karalysčių. Tu sukūrei dangus ir žemę. 17Palenk man savo ausį, VIEŠPATIE, ir išklausyk! Savo akis atverki, VIEŠPATIE, ir pamatyk! Išgirsk visus žodžius laiško, kurį atsiuntė Sancheribas, kad pasityčiotų iš gyvojo Dievo. 18Iš tikrųjų, VIEŠPATIE, Asirijos karaliai nusiaubė visas tautas ir jų kraštus, 19o jų dievus į ugnį sumetė, - jie sunaikino juos, nes jie nebuvo dievai, bet tik žmogaus rankų padarai, medis ir akmuo. 20Nūnai, VIEŠPATIE, mūsų Dieve, gelbėk mus iš jo rankų, kad žinotų visos karalystės žemėje, jog tu, VIEŠPATIE, vienas teesi Dievas!"

Sancheribo nubaudimas21Tada Izaijas, sūnus Amozo, pasiuntė Hezekijui šitokį žodį: "Taip kalba VIEŠPATS, Izraelio Dievas, atsakydamas į tavo maldą dėl pagalbos prieš Sancheribą, Asirijos karalių. Tai žodis, kurį VIEŠPATS ištarė jam:

22 "Niekina tave, tyčiojasi iš tavęs
mergelė, Ziono dukra;
kraipo galvą tau už nugaros
dukra Jeruzalė.
23 Ką tu įžeidei ir kam piktžodžiavai,
prieš ką pakėlei savo balsą,
įžūliomis akimis žvelgei? -
Prieš Izraelio Šventąjį!

24 Per savo tarnus tu įžeidei Viešpatį.
Sakei: "Su aibe savųjų vežimų
kalnų viršūnes pasiekiau,
pačias Libano kalnų atšlaites;
iškirtau aukštuosius jo kedrus,
puošniuosius kiparisus;
pasiekiau aukščiausią viršūnę,
jos miško patį tankumyną.
25 Kasiau šulinius
ir gėriau vandenį svetimuose kraštuose;
savo kojų padais išdžiovinau visas upes
Egipto".
26 "Argi tu negirdėjai,
kad tai esu patvarkęs nuo senų laikų?
Tai, ką esu nulėmęs nuo senų senovės,
tai dabar įvykdžiau!
Dėl to miestus tvirčiausius tu sugriauti galėjai,
krūvomis griuvėsių juos pavertei.
27 Bejėgiai buvo jų gyventojai,
išgąsčio ir gėdos apimti,
tarsi žolės laukuose,
kaip gležna žaluma,
kaip žolė ant stogų pučiant rytų vėjui.
28 Ar ilsies tu,
ar ateini, ar išeini,
ar esi įniršęs ant manęs -
viską aš žinau!
29 Todėl, kad niršai tu ant manęs
ir tavo įtūžimas pasiekė mano ausis,
įversiu savo kablį tau į šnerves,
pažabosiu savo žąslais tau nasrus.
Tuo pačiu keliu, kuriuo čion atėjai,
tave atgal aš parvarysiu".

30 "{Hezekijau,} šis tau bus ženklas:
šiais metais valgysi, ką duos atolas,
o kitais - kas užaugs nesėta,
o trečiaisiais metais vėlei sėsite ir pjausite,
veisite vynuogynus ir gardžiuositės jų vaisiais!
31 Judo namų likučiai įleis vėlei
žemėn šaknis,
vėlei neš vaisius aukštai šakose.
32 Iš Jeruzalės sklis likutis,
nuo Ziono kalno išlikusieji.

Uolumas Galybių VIEŠPATIES tai padarys!"

33Todėl apie Asirijos karalių VIEŠPATS sako: "Jis neįsiverš į šitą miestą, nei vienos strėlės prieš jį nepaleis, nei dengdamasis skydu jo nepuls, nei apgulos pylimo aplink jį nesupils. 34Keliu, kuriuo atėjo, išsinešdins, neįsiveržęs į šitą miestą. Tai yra VIEŠPATIES žodis! 35Aš apginsiu jį dėlei savęs ir dėl savo tarno Dovydo".

36VIEŠPATIES angelas atėjo į asirų stovyklą ir užmušė šimtą aštuoniasdešimt penkis tūkstančius. Išaušus rytui, visur gulėjo lavonai. 37Sancheribas, Asirijos karalius, pasitraukė ir grįžo į Ninevę. 38 Vieną dieną, jam meldžiantis savo dievo Nisrocho šventovėje, nužudė jį kalaviju du jo sūnūs - Adramelechas ir Šarezeris. Abu pabėgo į Ararato kraštą. Karaliumi vietoj jo tapo jo sūnus Esarhadonas.

38Hezekijo liga ir išgijimas

1Tomis dienomis Hezekijas sunkiai susirgo ir buvo prie mirties. Pranašas Izaijas, Amozo sūnus, pas jį atėjo ir jam tarė: "Šitaip kalba VIEŠPATS: 'Sutvarkyk savo reikalus, nes mirsi tu tuojau, nebeišgysi'". 2Hezekijas nusigręžė veidu į sieną ir meldėsi VIEŠPAČIUI:

3"Atsimink, meldžiu, VIEŠPATIE, kaip ištikimai ir nuoširdžiai elgiausi tavo akivaizdoje, darydamas tai, kas tau patinka!" Ir ėmė Hezekijas graudžiai verkti.

4Tada Izaijas išgirdo VIEŠPATIES žodį: 5"Eik pas Hezekiją ir jam pasakyk: 'Taip kalba VIEŠPATS, tavo tėvo Dovydo Dievas: girdėjau tavo maldą ir tavo ašaras mačiau. Pagydysiu tave: po trejeto dienų tu jau pajėgsi nueiti į VIEŠPATIES šventyklą, - penkiolika štai metų aš pridėsiu prie tavųjų dienų! 6Be to, tave ir šitą miestą nuo Asirijos karaliaus išgelbėsiu. Aš būsiu skydas šitam miestui!'"

7{Izaijas kalbėjo:} "Ženklas iš VIEŠPATIES, kad VIEŠPATS padarys tai, ką tau pažadėjo, bus šitoks: 8žiūrėk! Šešėliui, jau nusileidusiam dešimčia pakopų ant laiptų į Ahazo prieangį, leisiu vėl grįžti dešimčia pakopų". Ir saulė grįžo dešimčia pakopų, kuriomis ji buvo nusileidusi.

Hezekijo padėkos giesmė9Giesmė, kurią Judo karalius Hezekijas sudėjo pasveikęs iš savo ligos.

10 Aš pagalvojau:
"Patį savo dienų vidurdienį
turiu iškeliauti!
Vartai Šeolo atims man likusius metus".
11 Aš tariau:
"Nebematysiu VIEŠPATIES niekad daugiau
gyvųjų šalyje,
nebežvelgsiu niekad daugiau į jokį žemėje
gyvenantį žmogų".
12 Pastogė manoji lyg piemenų
palapinė nugriauta
ir numesta šalin nuo manęs.
Mano gyvenimą tu austi pabaigei kaip audėjas,
nukirpai mane it paskutinį siūlą nuo šeivos. Dieną ir naktį tu vedi mane
į pabaigą, -
13 lig aušros šaukiuosi pagalbos.

Tarsi liūtas jis visus mano
kaulus triuškina, -
{dieną ir naktį tu vedi mane
į pabaigą}.
14 Čiršku tarsi parskridusi kregždė,
dejuoju tarsi balandis.
Nuvargsta man akys, žvelgdamos aukštyn į
dangų:
esu aš skurdžius, Viešpatie!
Užstok mane!
15 Ką galiu aš jam sakyti? Jis
kalbėjo man!
Jis pats tai padarė!
Eisiu pirmyn žingsniukais
per visus metus savo,
nors mano siela ir yra pilna kartėlio.
16 Tie gyvuoja, kuriuos Viešpats
globoja. -
tau {priklauso} mano gyvenimo dvasia.
Tu man davei sveikatą ir gyvybę,
17 todėl mano kartėlis pavirto ramybe.
Tu apsaugojai mane nuo mirties bedugnės,
nes mano nuodėmėms visoms atsukai nugarą.
18 Juk Šeole niekas tau nedėkoja,
nei Mirtis tavęs nešlovina, -
kas eina į giliąją duobę, nebesitiki tavo
gerumo.
19 Gyvasis - tiktai gyvasis tau
tedėkoja,
kaip šiandien kad aš darau.
Apie ištikimybę tavąją tėvai
pasakos vaikams.
20 VIEŠPAČIUI patiko mus išgelbėti!
Giedosime ir kankliuosime mes VIEŠPATIES
namuose
visas savo gyvenimo dienas.
21Kai Izaijas pasakė: "Tegu jie nuneša figų košės, tepatepa ja
išbėrimą, ir jis pagis", Hezekijas paklausė: "O koks gi ženklas, kad
vėlei pakilsiu aš į VIEŠPATIES namus?"

39Pasiuntiniai iš Babilono 1Tuo metu Babilono karalius Baladano sūnus Merodach-Baladanas, išgirdęs apie Hezekijo ligą ir išgijimą, atsiuntė jam laišką ir dovanų. 2Hezekijas dėl to apsidžiaugė ir pasiuntiniams aprodė savo iždą, sidabrą ir auksą, prieskonių ir rinktinio aliejaus atsargas, ginklų sandėlius, - visus turtus, kokius tik rūsiuose turėjo. Neliko nieko nei jo rūmuose, nei visoje

karalystėje, ko nebūtų jiems parodęs.

3Tada pranašas Izaijas atėjo pas karalių Hezekiją ir jį paklausė: "Ką sakė tau tie vyrai? Iš kur jie atėjo pas tave?" Hezekijas atsakė: "Jie iš tolimo krašto atėjo pas mane, iš Babilono".

4"Ką jie matė tavo rūmuose?" - klausė jį toliau Izaijas. Hezekijas atsakė: "Jie matė visa, kas tik yra mano rūmuose. Neliko nieko mano turtų rūsiuose, ko nebūčiau jiems parodęs".

5Tada Izaijas pasakė Hezekijui: "Išgirski Galybių VIEŠPATIES žodį: 6'Štai ateis dienos, kai visa, kas tik yra tavo rūmuose, visa, ką tavo protėviai yra sukrovę iki šios dienos, - visa bus išgabenta į Babiloną. Nieko neliks, - sako VIEŠPATS! 7Ir iš tavųjų palikuonių, kurių susilauksi, kai kurie bus paimti, - bus eunuchai Babilono karaliaus rūmuose!'" 8Hezekijas atsakė Izaijui: "VIEŠPATIES žodis, kurį man pasakei, yra palankus". Mat pagalvojo sau: "Tai reiškia, kad mano dienomis dar tvers taika ir saugumas".

B. PAGUODOS KNYGA

1. Viešpaties šlovė išvaduojant Izraelį

40Išganymo pažadas

1"Paguoskit manąją tautą, - sako
jūsų Dievas, - guoskite ją!
2 Prabilkit į širdį Jeruzalei ir
šaukite jai,
kad jos tarnybos lažas pasibaigė,
jos kaltė išpirkta,
nes ji dvigubai priėmė iš
VIEŠPATIES rankų
už visas savo nuodėmes".

3 Pasigirsta balsas:
"Per dykumą tieskite VIEŠPAČIUI kelią!
Tyruose ištiesinkite mūsų Dievui vieškelį!
4 Kiekvienas slėnis tegu būna
užpiltas,
kiekvienas kalnas bei kalva
tebūna nukasta.
Uolėta žemė pavirs lyguma,
kalvotos apylinkės - slėniais.
5 Tada VIEŠPATIES šlovė bus
apreikšta!
Visa žmonija drauge ją išvys,
nes pats VIEŠPATS savo lūpomis pažadėjo!"

6 Pasigirsta balsas: "Skelbki!"
Atsakiau: "O ką man skelbti?" -
"Visa žmonija - kaip žolė,
jos gražumas - kaip laukų gėlės.

7 Žolė nudžiūsta, gėlė nuvysta,
kai tik VIEŠPATS pasiunčia ant
jųjų vėją".
{Tikrai! Žmonės tėra tik žolė.}
8 Žolė nudžiūsta, gėlė nuvysta,
bet Dievo žodis tveria amžiais.
9 Užlipk ant aukšto kalno,
džiugiosios žinios skelbėjau Zionai!
Galingai pakelk savo balsą,
gerosios naujienos skelbėja Jeruzale!
Skelbk, nebijok!
Sakyk Judo miestams: "Štai jūsų Dievas!"
10 Štai Viešpats DIEVAS ateina su
galybe,
jojo ranka - valdinga.
Atlygį štai jis turi su savimi,
o algą moka į priekį.
11 Ganys kaip piemuo jis savo
kaimenę,
savomis rankomis surinks ėriukus,
nešios juos prie krūtinės
ir švelniai vedžios vedekles.

Kūrėjo galia išganyti savo tautą

12 Kas savo rieškučiomis marių
vandenis paseikėjo,
kas pamatavo dangaus skliautą sprindžiu?
Žemės dulkes saiku kas atseikėjo,
kas kalnus pasvėrė svarstyklėmis
ir kalvas - svertuvu?
13 Kas gali pasakyti VIEŠPAČIUI,
ką jam daryti,
jį pamokyti ar duoti jam patarimą?
14 Su kuo jis tarias, kad žinotų,
ką daryti?
Kas išmokė jį teisingumo tako
ar parodė jam išminties kelią?
15 Štai tautos jam - lyg lašas kibire,
kaip dulkės ant svarstyklių.
Tolimosios salos sveria ne daugiau kaip
krislai.
16 Libano medžių neužtektų
aukurui pakurti,
nei jo gyvulių - deginamosioms aukoms.

17 Visos tautos jo Artume -
niekų niekas;
laiko jas Dievas visiškai nieku!

18 Į ką laikysit Dievą panašiu
ir kokį jo paveikslą susikursit?
19 Į stabų statulą, meistro nulietą,
auksakalio paauksuotą
ir sidabro grandinėlėmis apvedžiotą?
20 Kas nuskurdęs, nepuvų šilkmedį
pasirinks,
nagingą meistrą susiras,
kad pastatytų nedūlėjantį stabą.

41,6 Kiekvienas jų padeda kitiems,
kiekvienas drąsina savo bičiulį.
41,7 Meistras skatina auksakalį,
svidintojas - kalvį prie priekalo.
"Išliedinta gerai", - jis sako
ir sutvirtina kniedėmis,
kad nesvyruotų į šalis.

21 Ar jūs nežinot? Argi negirdėjot?
Argi tai jums neskelbta nuo pradžios?
Ar jūs nesupratot?
Nuo tada, kai žemės pamatai
buvo padėti,
22 jis sėdi soste anapus dangaus
skliauto virš žemės,
jos gyventojai jam atrodo lyg
žiogai.
Jis tas, kuris dengia žemę dangumi tarsi
užuolaida,
išskleidžia jį lyg palapinę gyventi.
23 Didžiūnus padaro jis nieku,
o valdovus žemės - tuščiu burbulu.
24 Jie vos tepasodinti, vos tepasėti,
kamienai jų vos žemėn šaknis
įleido, -
jis kvėpteli ant jų, ir jie nudžiūva,
viesulas kaip šapus juos nuneš.
25 "Su kuo palyginsit mane?
Su
kuo aš jums lygus?" -
sako Šventasis.

26 Akis pakelkit ir pasižiūrėkit
į aukštybes!
Kas jąsias sukūrė?
Tasai, kuris atveda jų pulkus,
jas suskaičiuoja
ir šaukia kiekvieną jų vardu.
Dėl jo didžios galybės ir beribės jėgos
nė viena nedrįsta neateiti!
27 Jokūbai, kaipgi gali sakyti,
kaip, Izraeli, skųstis drįsti:
"Mano kelias paslėptas nuo
VIEŠPATIES,
mano Dievas į mano teises
dėmesio nekreipia"?
28 Nagi, ar nežinai, ar nesi girdėjęs?
VIEŠPATS - amžinasis Dievas,
kūrėjas visų žemės šalių.
Nepailsta jisai nei pavargsta,
neištiriama jo išmintis.
29 Jis duoda nuvargusiam jėgų,
bejėgiui gyvastį atšviežina.
30 Net jaunuoliai pailsta ir pavargsta,
vaikinai klupte klumpa,
31 bet tie, kurie pasitiki VIEŠPAČIU,
atgaus jėgas,
pakils tarsi arų sparnais, -
nepavargs bėgdami, nepails eidami.

41Izraelio vaduotojas

1Tylėkite, tolimosios salos,
prieš mane,
laukite mano žodžių, tautos!
Teateina ir tepareiškia jos
savo skundą, -
draugėn rinkimės teismui.

2 Kas išjudino iš Rytų kovotoją
už teisumą
ir pašaukė jį būti savo tarnu?
Jis atiduoda jam tautas
ir sutrypia jų karalius.
Savo kalaviju jis paverčia
juos dulkėmis,
savo lanku - vėjo nešamais pelais.

3 Juos vejasi jis įkandin,
pralenkia nepažeistas,
vos kelią kojomis siekdamas.
4 Kas tai nuveikė ir padarė?
Kas pašaukė kartas nuo pat pradžios?
Tai aš, VIEŠPATS,
kurs esu pirmasis
ir su paskutine jų Tas pats.
5 Išvydo tolimosios salos, apėmė
jas baimė,
dreba žemės pakraščiai:
artėja, jie čia pat!

8 Tu, mano tarne Izraeli,
Jokūbai, mano išsirinktasis,
bičiulio mano Abraomo palikuoni!
9 Iš žemės pakraščių tave pasiėmiau,
iš tolimiausių užkampių
pasišaukiau tave.
Aš tau tariau: "Tu esi mano
tarnas, -
aš išsirinkau tave, neatmesiu tavęs!"
10 Nebijok, nes aš su tavimi esu,
nebūgštauk, nes aš esu tavo Dievas!
Tave stiprinsiu, - padėsiu tau,
remsiu tave savo teisumo dešine.

11 Nūn nešlovę ir gėdą užsitrauks visi,
kas niršta ant tavęs.
Taps nieku ir prapultin eis visi,
kas kovoja su tavimi.
12 Ieškosi jų, tačiau neberasi tų,
kur vaidijosi su tavimi.
Galą gaus ir nieku taps,
kas kėlė karą prieš tave,
13 nes aš, VIEŠPATS, tavo Dievas,
laikau tavo dešinę.
Aš Tas, kuris tau sako:
"Nebijok, aš tau padėsiu!"
14 Nebijok tu, kirmine Jokūbai!
Tu, kirminėli Izraeli, "Aš tau
padėsiu!" -
sako VIEŠPATS.
Tavo atpirkėjas yra Izraelio
Šventasis.

15 Tu būsi mano kuliamasis velenas,
aštrus, su nauju volu ir
daugeliu dantų, -
kulsi kalnus ir juos triuškinsi,
kalvas paversi tu pelais.
16 Kai vėtysi, vėjas juos nuneš,
audra juos išblaškys.
O tu džiaugsies VIEŠPAČIU,
šlovinsi Izraelio Šventąjį.

17 Užguitieji ir vargšai ieško vandens,
o jo nėra,
liežuvis džiūsta jiems nuo troškulio.
Aš, VIEŠPATS, juos išgirsiu,
aš, Izraelio Dievas, jų nepaliksiu.
18 Ant plikų kalvų atversiu upes
ir šaltinius slėniuose.
Dykumą paversiu tvenkiniais
ir išdžiūvusią žemę - versmėmis vandens.
19 Prisodinsiu kedrų dykumoje -
akacijų, mirtų ir alyvmedžių.
Auginsiu kiparisus tyrlaukiuose
drauge su guobomis ir pušimis,
20 kad matytų ir žinotų,
stebėtų ir suprastų,
jog ranka VIEŠPATIES padarė
visa tai, -
jog tai sukūrė Izraelio Šventasis.

Viešpaties iššūkis pagonių dievams

21 "Pateikit savo bylą, - sako
VIEŠPATS, -
Dėstykit savo įrodymus", -
sako Karalius Jokūbo.
22 Teprieina ir tepranašauja jie
mums, kas įvyks!
Mums pasakykit, kas įvyko
žiloje senovėje,
kad atkreiptume dėmesį į tai
ir suvoktume, kuo tai baigsis,
arba mums apreikškit, kas
dar turi įvykti!
23 Pranašaukit, kas bus ateityje,
kad žinotume, jog jūs esate dievai!

Padarykit ką nors - gera ar pikta,
kad būtume nustebinti ir įbauginti.
24 Kodėl ne! Jūs niekis esate
ir jūsų darbai - niekai!
Pasibjaurėjimą renkasi, kas jus pasirenka.

25 Išjudinau aš jį iš šiaurės, ir jis
ateina,
iš krašto, kur saulė teka, aš jį pašaukiau
vardu.
Galiūnus jis ištryps it molį,
kaip puodžius šlyną išminko.
26 Kas iš anksto tai paskelbė,
kad žinotume?
Prieš laiką, kad galėtume sakyti: "Tai tiesa!"?
Niekas neapskelbė to, niekas
neapgarsino,
niekas negirdėjo jūsų žodžių.
27 Įvykiai, kadaise pranašauti
Zionui, -
štai, štai jie vyksta!
Ir Jeruzalei šauklį su džiugia
naujiena siunčiu.
28 Žvalgausi, tačiau nėra nė vieno, -
nėra tarp jų kam duoti patarimą,
kad galėtų atsakyti, kai keliu klausimus.
29 Štai visi jie - niekas,
niekas jų darbai, -
jų stabai - tušti vėjai!

42Viešpaties tarnas

1"Štai mano tarnas, kurį
aš remiu, -
mano išrinktasis, kuriuo aš gėriuosi.
Apgaubiau jį savo dvasia,
kad neštų tautoms teisingumą.
2 Ne šauksmu ar pakeltu balsu, -
gatvėje nesigirdės jo balso.
3 Net palaužtos nendrės nelauš
nei blėstančio dagčio negesins.
Jis tikrą neš teisingumą.
4 Nepails ir nevilčiai nepasiduos,
teisingumą kurdamas žemėje.
Jo mokymo lauks tolimosios salos".

5 Šitaip kalba Dievas, VIEŠPATS,
kuris sukūrė ir išskleidė dangų,
patiesė žemę su visais pasėliais,
žmonėms joje duoda gyvybę
ir dvasią joje gyvenantiems:
6 "Aš, VIEŠPATS, pašaukiau tave
teisumo pergalei,
paėmiau tave už rankos.
Aš sukūriau tave ir padariau tave
Tautos sandora, Tautų šviesa,
7 kad neregių akis atvertum,
belaisvius iš kalėjimo išvestum,
sėdinčius belangės tamsybėse išvaduotum.
8 Aš esu VIEŠPATS, tai mano vardas.
Savo garbės kitam neperleisiu
nei savo šlovės stabams.
9 Štai, kas buvo pranašauta, jau
įvyko,
dabar skelbiu naujus dalykus, -
pirmiau, negu tai atsitiks,
skelbiu juos tau".

Pergalės giesmė

10 Naują giesmę užtraukit VIEŠPAČIUI,
jo šlovę skelbkit visur žemėje.
Jūra tedžiūgauja ir visa, kas
jos gelmėse,
tolimos salos ir jų gyventojai.
11 Teskelbia dykuma bei jos miestai
ir žmonės Kedaro kaimuose.
Tedžiūgauja Selos gyventojai,
tešaukia nuo kalnų viršūnių.
12 Duokite garbę VIEŠPAČIUI,
skelbkite jo šlovę tolimose salose.
13 Į kovą VIEŠPATS žygiuoja kaip
karžygys,
tarsi kareivis žadina savo narsą, -
jis šaukia, pakeltu balsu surinka kovos šūkį,
pergalinga jėga stoja prieš savo priešus.

Dievas pažada padėti savo tautai

14 Ilgai tylėjau, ilgai lūkuriavau
ir susilaikiau,
bet dabar aš šaukiu kaip gimdyvė,

dūstu ir aikčioju.
15 Sunaikinsiu kalnus ir kalvas,
žolę visur nuvytinsiu.
Upes paversiu pelkėmis,
ir pelkes išdžiovinsiu.
16 Aš vesiu keliaujančius akluosius, -
keliais nežinomais juos vesiu.
Tamsą jiems šviesa paversiu,
vingiuotus kelius ištiesinsiu.
Visa tai darau dėl jų, -
aš jų neapleisiu.
17 Trauksis į šalį visi susigėdę,
kas tiki stabais, -
kas sako nulietoms statuloms:
"Jūs esate mūsų dievai".

Izraelis atsisako mokytis iš klaidų

18 Klausykitės jūs, kurtieji,
pažvelkit ir išvyskit jūs, aklieji!
19 Kas aklesnis už mano tarną
ir kurtesnis už pasiuntinį, kurį siunčiu?
Kas toks aklas, kaip mano siųstasis,
ir toks kurčias, kaip VIEŠPATIES
tarnas?
20 Žiūrėti jis žiūri, bet neima į širdį,
ausys jo atviros, bet nieko negirdi.
21 Dėl teisumo patiko VIEŠPAČIUI
savąjį įstatymą padaryti didingą
ir šlovingą.
22 Tačiau ši tauta yra apiplėšta ir
nusiaubta:
visi uždaryti rūsiuose, paimti
į kalėjimus.
Jie yra tapę grobiu, nėra kam
užstoti,
jie yra apiplėšiami, nėra kam sakyti: "Grąžink atgal!"
23 O kad jūs tai išgirstumėt, -
išgirskit ir dėkitės nuo šiol į širdį!
24 Kas atidavė Jokūbą, kad jis būtų
apiplėštas, -
kas atidavė Izraelį plėšikams?
Ar tai nebuvo VIEŠPATS, kuriam mes nusidėjome?
Jo keliais eiti jie atsisakė,
neklausė jo įstatymo.

25 Dėl to jis leido jiems pajusti
savo pykčio jėgą, -
įniršį ir karo baisumus.
Apsiautė juos liepsnomis, bet jie nesuprato,
nudegino juos gaisru, bet ir to jie nepaėmė į
širdį.

43Dievas pažada išpirkti savo tautą

1 O dabar šis yra žodis VIEŠPATIES,
tavo kūrėjo, Jokūbai, -
žodis to, kuris tave sukūrė, Izraeli:
"Nebijok, nes aš išpirkau tave,
pašaukiau tave vardu -
tu esi mano.
2 Kai brisi per gilius vandenis,
būsiu su tavimi, -
upėse tu nepaskęsi.
Kai eisi per ugnį, nesudegsi, -
liepsnos tavęs nepraris,
3 nes aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas,
Izraelio Šventasis, kuris tave gelbsti.
Tavo išpirkai Egiptą atiduodu,
Kušą ir Sebą mainais už tave.
4 Kadangi esi man brangus
ir vertingas, ir mylimas mano,
todėl atiduodu kraštus už tave
ir tautas už tavo gyvybę mainais.
5 Tu nebijok, nes aš su tavimi!
Palikuonis tavo iš rytų parvesiu,
iš vakarų tave surinksiu.
6 Pasakysiu šiaurei: 'Atiduok juos!'
ir pietums: 'Nesulaikykit!'
Parveski mano sūnus iš tolimų kraštų
ir mano dukras iš žemės pakraščių,
7 kiekvieną, kuris vadinamas
mano vardu, -
kiekvieną, kurį aš savo garbei
ir sukūriau, ir pašaukiau, ir
parengiau".

Viešpats yra vienintelis Dievas

8 Išvesk tautą aklą, nors ir turinčią akis,
kurčią, nors ir turinčią ausis.
9 Tegu susirenka apžiūrai visos

tautos,
draugėn tesueina gentys!
Kas iš jų kada nors tai paskelbė
ar pranašavo apie tai praeityje?
Tegu stato savo liudytojus, kad jiems
paliudytų,
teišgirsta juos žmonės ir tepasako: "Tai tiesa!"
10 "Jūs esate mano liudytojai, -
sako VIEŠPATS, -
mano tarnai, kuriuos išsirinkau,
idant žinotumėte, mane tikėtumėte
ir suprastumėte, jog aš Tas pats.
Nebuvo kito dievo prieš mane
ir nebus jo po manęs.

11 Tai Aš, - aš esu VIEŠPATS,
be manęs, kito gelbėtojo nėra.
12 Aš pats apreiškiau, aš pats gelbėjau,
aš pats paskelbiau,
o ne koks svetimas jūsų dievas, -
jūs mano liudytojai.
Aš esu Dievas,
13 amžinai Tas pats!
Nėra kas išvaduotų iš mano rankos:
ką aš darau, kas gali pakeisti?"

Išėjimas iš Babilono

14 Taip kalba VIEŠPATS, jūsų
atpirkėjas,
Izraelio Šventasis:
"Dėl jūsų siunčiu kariuomenę
prieš Babiloną,
skląsčius kalėjimų visų nukelsiu,
o kaldėjai apsipils aimanomis.
15 Aš - VIEŠPATS, jūsų Šventasis,
Izraelio kūrėjas, jūsų karalius".
16 Taip kalba VIEŠPATS,
kuris per jūrą nutiesia kelią,
per galingus vandenis padaro taką,
17 kuris išveda į žygį vežimus
ir žirgus, -
galingą kariuomenę.
Jie krinta parblokšti ir nebepakyla, -
užgesę, išblėsę kaip dagtis:

18 "Daugiau nebesiremkite tuo,
kas buvo,
nebemąstykite apie tai, kas
seniai praėjo.
19 Štai aš kuriu naują dalyką!
Jis dabar jau reiškiasi, negi
nematote?
Net per dykumą tiesiu kelią,
net tyruose atveriu upes.
20 Man teiks garbę laukiniai žvėrys,
šakalai ir stručiai,
nes aš duodu vandens dykumoje
ir upes atveriu tyruose,
kad būtų ko atsigerti mano
išrinktajai tautai.
21 Jie - tauta, kurią sau sukūriau,
kad skelbtų mano šlovę".

Izraelio nuodėmė ir Dievo gerumas

22 "Tu nešlovinai manęs, Jokūbai,
tau nusibodau aš, Izraeli!
23 Ėriukų deginamųjų aukų man
neaukojai
nei garbinai mane kruvinosiomis aukomis.
Neverčiau tavęs dėti man duonos atnašas
nei varginau tave dėl smilkalų aukos.
24 Nepirkai man savo pinigu
kvapniųjų šaknų
nei savųjų aukų taukais negaivinai.
Ne! Tu savo nuodėmėm mane apkrovei,
nusikaltimais varginai mane.
25 Aš, aš - tas, kuris dėlei savęs
naikina tavo nusižengimus, -
aš tavo nuodėmių neatsiminsiu.
26 Primink man, stokime drauge
prieš teismą!
Teisinkis, įrodyk savo nekaltumą!
27 Man nusidėjo tavo protėvis,
sukilo prieš mane tavo gentainiai,
28 suteršė mano Šventyklą tavo
didžiūnai,
todėl Jokūbą ir atidaviau pražūčiai,
Izraelį išstačiau paniekai".

44Viešpats yra vienintelis Dievas

1 "O dabar klausyk, Jokūbai,
mano tarne,
Izraeli, kurį išsirinkau!"
2 Taip kalba VIEŠPATS, tavo kūrėjas,
kuris auklėjo tave nuo pat gimimo
ir tau padėjo:
"Nebijok, Jokūbai, mano tarne,
Numylėtini, kurį išsirinkau!
3 Apipilsiu vandeniu ištroškusią
žemę,
srovėmis sausumą palaistysiu;
išliesiu savo dvasią ant tavo palikuonių
ir savo palaiminimą ant
tavųjų vaikų.
4 Jie sužels it žolė,
kaip gluosniai paupiuose.
5 Vieni sakys: 'Aš VIEŠPATIES esu!' -
kiti vadinsis Jokūbo vardu,
o dar kiti ant rankos užsirašys
'VIEŠPATIES', -
didžiuosis Izraelio vardu".

Tikrasis Dievas ir stabai

6 Taip kalba VIEŠPATS, Izraelio
karalius ir atpirkėjas,
Galybių VIEŠPATS:
"Aš esu pirmas, aš - paskutinis,
kito dievo, be manęs, nėra.
7 Kas prilygsta man? Tegu pasirodo, -
tegu pasako, pareiškia ir paaiškina man tai!
Kas žiloje senovėje tautą sukūrė?
Tai, kas turi įvykti, jiems tepasako!
8 Nenusigąskite, nebijokite!
Argi aš jau seniai to nepaskelbiau
ir neapreiškiau?
Jūs gi mano liudytojai:
Argi yra kitas Dievas, be manęs?
Ar yra kokia nors Uola , be manęs?"

9Niekingi tie visi, kurie daro stabų statulas, - jų branginamieji negali jiems nieko padėti. Jų garbintojai yra akli, stinga jiems išmanymo, - tik patys save kvailina. 10Kas dievą daro ar liedina stabą nenorėdamas užsidirbti? 11Stebėk, kaip jo garbintojai bus sugėdinti, nes jų meistrai tik marūs žmonės! Kai jie visi susirinks ir stosis prieš mane teismui, juos pagaus ir baimė, ir gėda apims.

12Kalvis daro jį iš geležies, įpučia anglis, kūju kala stabą. Tvirta ranka jį doroja, kol išalksta ir pavargsta. Vandens negeria, todėl visiškai nusilpsta.

13Stalius pamatuoja medį virvute ir nubraižo stabą rašikliu. Jis obliuoja medį obliumi, aprėžia jį skriestuvu ir išskobia iš jo atvaizdą vyro - dailaus žmogaus, tinkamą stovėti šventovėje. 14Jis kertasi kedrus, pasirenka dar kiparisą ar ąžuolą iš medžių miške, o gal net kedrą pasodina, kad lietus jį užaugintų. 15Dalį kamieno žmogus sunaudoja kurui: šildosi prie degančių malkų ir jomis pakuria ugnį krosnyje duonai kepti. Žmogus iš rąsto išsidrožia net dievą ir garbina jį, iš medžio pasidaro stabą ir kniūbsčias puola prieš jį. 16Rąstgalį žmogus sudegina ugny, ant jos žarijų kepasi mėsą, sotinasi kepsniu, vis šildydamasis prie ugnies ir kartodamas: "O, kaip šilta man, net karšta darosi!" 17O kas dar liko iš medžio, dievą - savąjį stabą - droždinasi, klupčioja ir kniūbsčias puola prieš jį, maldaudamas: "Gelbėk, nes tu esi mano dievas!"

18Stabai nieko nežino, nieko negalvoja, nes jų akys apvilktos, - nemato jie akimis, nesupranta jie širdimi. 19Tačiau niekas nesusiprotėja, neturi supratimo nei išmanymo pasakyti: "Rąstgalį į ugnį įmečiau, ant jo žarijų duonos išsikepiau, mėsos pasispirginau, pasisotinau. Nejaugi iš jo liekanos sau bjaurų stabą darysiu ir rąstgalį garbinsiu?"

20Kas maitinasi pelenais, tą bus širdis apgavusi ir suvedžiojusi. Neišgelbės jis savęs ir nesakys: "Ar tas daiktas, kurį savo dešinėje laikau, nėra apgavystė?"

Viešpats - Kūrėjas ir Atpirkėjas

21 Nepamiršk šitų dalykų, Jokūbai,
ir tu, Izraeli,
nes tu mano tarnas!
Sukūriau tave būti mano tarnu,
nepamiršiu niekad tavęs, Izraeli!
22 Išsklaidysiu tavuosius
nusižengimus kaip debesį,
tavąsias nuodėmes kaip miglą.
Sugrįžki pas mane, nes tave išpirkau.
23 Dangūs, džiūgaukite, nes VIEŠPATS
tai padarė,
valiuokite, žemės gelmės!
Kalnai, šokite giedodami
drauge su miškais ir visais jų medžiais!
Nes VIEŠPATS išpirko Jokūbą, -
per Izraelį parodys šlovę savo.

Viešpaties galybė

24 Taip kalba VIEŠPATS,
tavo atpirkėjas,
kuris tave sukūrė motinos įsčiose:
"Aš - VIEŠPATS, kuris sukūrė visatą
ir vienas pats dangus ištempė...
Kai klojau žemę, ar dar kas buvo

su manimi?
25 Aš - tas, kuris nieku paverčia
ženklus kerėtojų
ir burtininkus padaro žiopliais.
Aš - tas, kuris išminčius priverčia viską
pergalvoti,
padaro jų žinojimą kvailą.
26 Aš - tas, kuris tarno savojo
žodį patvirtina,
įvykdo paskelbtą jo pasiuntinių užmojį.
Aš sakau Jeruzalei: 'Būk
apgyvendinta!'
Judo miestams: 'Būkite atstatyti!'
Aš prikelsiu jų griuvėsius!
27 Aš - tas, kuris sako marių
gelmėms: 'Išdžiūkite!
Aš išsekinsiu jūsų šaltinius!'
28 Aš - tas, kuris taria Kyrui: 'Tu -
mano
kerdžius!'
Visa, ką aš noriu, jis įvykdys.
Jis tars Jeruzalei: 'Būk atstatyta!' -
o apie Šventyklą sakys: 'Tebūna dedami
pamatai!'"

45Kyras - Dievo pateptasis

1Taip kalba VIEŠPATS Kyrui,
savo pateptajam,
kurį jis paėmė už dešinės rankos,
kad pajungtų jam tautas ir
karalius nuginkluotų,
kad atvertų jam duris ir vartai
liktų atsklęsti:
2 "Aš pats žygiuosiu pirma tavęs
ir kalvas sulyginsiu.
Vario duris sutrupinsiu,
nukaposiu skląsčius geležies.
3 Tau atiduosiu paslėptus turtus,
slaptas sankaupas,
kad žinotumei, jog aš VIEŠPATS, Izraelio
Dievas,
kurs šaukia tave vardu.
4 Dėl Jokūbo, savojo tarno,
dėl Izraelio, savo išrinktojo,

pašaukiau tave vardu, duodamas
tau garbę,
nors tu manęs ir nepažinojai.
5 Aš esu VIEŠPATS ir nėra kito, -
be manęs, nėra Dievo!
Aš - tas, kurs tave apginkluoju,
nors tu manęs ir nepažįsti,
6 kad nuo saulės tekėjimo iki
jos laidos būtų žinoma,
jog kito, be manęs, nėra.
Aš esu VIEŠPATS, ir nėra kito!
7 Darau šviesą ir kuriu tamsą,
sukuriu gerovę ir sukeliu negandas, -
aš - VIEŠPATS - visa tai padarau.
8 Rasokite, dangūs, iš aukštybių
ir, debesys, išlykite teisumą.
Žemė teprasiveria, tedygsta
išganymas,
drauge tegu išželdina teisumą.
Aš, VIEŠPATS, tai padariau.

Dievas - Visatos ir istorijos Viešpats

9 Vargas tam, kurs bylinėjas
su savo Kūrėju,
būdamas šukė tarp žemės šukių!
Argi molis sako puodžiui: 'Ką tu
iš manęs darai?'
arba 'Tavo dirbinys neturi ąsos'?
10 Vargas kūdikiui, kurs tėvui sako:
'Ką
gimti tu pašauki?'
arba motinai: 'Ką tu gimdai?'"

11 Taip kalba VIEŠPATS,
Izraelio Šventasis ir Kūrėjas:
"Ar man priekaištausit dėl mano vaikų likimo
ir nurodysit man, koks turi būti mano rankų
darbas?
12 Aš sukūriau žemę,
žmoniją žemėje sukūriau.
Dangus savo rankomis ištempiau,
suteikiau darną visoms jų galybėms.
13 Aš jį dėl teisumo pergalės
išjudinau,

visus kelius jam lygius padariau.
Ne dėl algos ar dovanų
jis mano miestą atstatys
ir mano tremtinius išlaisvins,
sako Galybių VIEŠPATS".

14 Taip kalba VIEŠPATS:
"Egipto turtai, Kušo prekės
ir aukštaūgiai sabiečiai
ateis pas tave ir tau priklausys.
Paskui tave jie eis grandinėmis apkalti,
parpuls jie prieš tave, maldaudami:
'Tik su jumis yra Dievas,
niekur kitur!
Kitų dievų nėra!'"

15 Tikrai, tu esi pasislėpęs Dievas,
Izraelio Dieve, Išvaduotojau!
16 Gėda ir nemalonė kris ant jų visų,
stabų dirbėjai nemalonėje pražus.
17 Izraeli, esi VIEŠPATIES išvaduotas
amžinu išganymu!
Gėda ir nemalonė niekad
nekris ant jūsų
per amžių amžius.

18 Nes šitaip kalba VIEŠPATS,
kuris sukūrė dangų, -
jis - Dievas,
kuris paruošė ir padarė žemę, -
davė jai pradžią, -
jis - tas,
kuris nesukūrė jos tyrlaukių,
bet padarė gyvenamą:
"Aš VIEŠPATS, be manęs, nėra kito!
19 Nekalbėjau nei paslapčiomis,
nei iš buveinės tamsybės šalyje
ir Jokūbo palikuonims nesakiau:
'Ieškokite manęs dykvietėje'.
Aš, VIEŠPATS, teisumą apreiškiu, -
paskelbiu, kas teisinga".

20 "Susirinkite ir ateikite,
prieikite arčiau jūs, tautų likučiai!
Neišmano nieko tie,
kurie nešiojasi stabus iš medžio

ir meldžiasi dievui,
kurs išgelbėt negali.
21 Eikit šen, drauge pasitarę,
pasakykite!
Kas paskelbė tai kadaise,
išpranašavo tai iš anksto?
Argi tai ne aš, VIEŠPATS,
be kurio, nėra kito Dievo?
Tik aš vienas - teisingas ir išvaduojantis
Dievas!
22 Gręžkitės manin ir būsite išgelbėti,
visi žemės pakraščiai,
nes Dievas aš, - kito nėra!
23 Prisiekiau savim,
mano lūpos ištarė tiesą -
neatšaukiamą žodį:
'Kiekvienas kelis klaupsis prieš mane,
manim prisieks kiekvienas liežuvis'.
24 Man sakys: 'Tik per VIEŠPATĮ
rasime pergalę ir jėgą'.
Gėdydamiesi ateis pas jį visi,
kurie ant jo niršta.
25 Tik per VIEŠPATĮ visi Izraelio
palikuonys
ras teisumą ir šlovę".

46Babilono dievai

1Belis sukiužo, Nebas
susigūžia, -
jų stabai pakrauti ant asilų
ir galvijų.
Tie, kurie turėtų nešti jus,
dabar kaip naštos kraunami ant nuvargusių
gyvulių.
2 Gūžiasi, kiūžta ir jie drauge,
nuo naštos išsigelbėt negali, -
jie patys eina į nelaisvę.
3 Klausykitės manęs, Jokūbo namai,
ir jūs, kas likote gyvi iš Izraelio namų,
nuo pat gimimo esate mano našta,
išlaikiau jus nuo pat vaikystės.
4 Liksiu vis tas pats,
kai jūs pasensite,
kai jūs pražilsite,

nešiosiu ir tada.
Aš - tas, kuris nešiojau,
aš - tas, kuris nešios, -
aš - tas, kuris jus neš ir išgelbės.
5 Ką sugretinsite su manimi
ir laikysite man lygiu?
Arba ką sulyginsite su manimi,
ir būtume panašūs?
6 Dosnieji iš kapšo auksą išpila,
svarstyklėmis sidabrą atsveria
ir auksakalį pasisamdo,
kad iš to jiems padarytų dievą,
kurį jie garbintų, žemėn
kniūbsčiom puldami.
7 Dedas jį ant savo pečių,
nešiojas visur,
kai pastato jį vieton,
ten stovi sustingęs,
iš vietos nepajuda.
Nors jie šaukiasi,
negali jis atsiliepti
nei jų iš nelaimės išgelbėti.

8 Atminkite tai ir būkite ryžtingi,
dėkitės į širdį, nusidėjėliai!
9 Atminkite, kas buvo anksčiau,
senų senais laikais:
Aš esu Dievas,
nėra kito;
Aš - Dievas,
nėra tokio kaip aš.
10 Apreiškiu pabaigą nuo pat pradžios,
iš anksto paskelbiu,
kas dar įvyks.
Tariu: "Mano užmojis bus
įvykdytas!"
Aš įvykdysiu visa,
kas sumanyta.
11 Šaukiu iš rytų plėšrų paukštį,
iš tolimos šalies žmogų,
kad įvykdytų manąjį užmojį.
Kaip kalbėjau, taip ir įvykdysiu,
ką užsimojau, tą ir padarysiu.
12 Klausykitės manęs, jūs -

užsispyrėliai,
esate toli nuo teisumo pergalės.
13 Aš pats įgyvendinu savąjį teisumą,
jis nebėra toli, mano išganymas nevėluos.
Aš pats suteiksiu išganymą Zione,
Izraeliui duosiu savo šlovę.

47Babilonijos teismas

1"Lipk žemyn, sėskis į dulkes,
mergele, - dukra Babilono!
Tau sosto nebėra,
atsisėsk ant žemės, kaldėjų dukra!
Dailiąja ir gašliąja nebūsi
daugiau vadinama.
2 Imk girnas ir grūdus malk!
Nuo veido šydą nusidenk!
Skraistę nusimesk, blauzdas
apsinuogink,
braidyk po vandenį upėse.
3 Tavo nuogumas bus aikštėn iškeltas,
matysis tavoji gėda.
Atkeršysiu ir nepagailėsiu", -
4 sako mūsų Atpirkėjas.
Jo vardas - Galybių VIEŠPATS, Izraelio
Šventasis.

5 Sėdėk tyli, pasitrauk į patamsį,
kaldėjų dukra!
Karalysčių viešpate nebūsi
daugiau vadinama.
6 Buvau įpykęs ant savo tautos,
savąjį paveldą buvau išniekinęs,
į tavo rankas jį buvau atidavęs.
O tu jam pagailos neparodei, -
krovei ant senelių labai sunkų jungą.
7 Sakei tu sau: "Amžinai viešpatausiu!"
Sau neėmei šių dalykų į širdį,
negalvojai, kuo tai galės pasibaigti.
8 Dabar išgirski šitą, išlepintoji,
besijaučianti jaukiai, galvojanti širdy:
"Aš, ir niekas kitas!
Niekad našle netapsiu
nei vaikų netekties neišgyvensiu..."
9 Bet ir viena, ir kita ištiks tave

staiga, tą pačią dieną.
Vaikų netektis ir našlystė
užgrius ant tavęs visu svoriu,
nepaisant tavųjų užkeikimų
gausybės
ir visų tavo grasių kerėjimų galios.
10 Kadangi nedora būdama jauteisi saugi
ir sakei sau: "Niekas manęs
nemato!" -
tavo išmintis ir žinojimas išvedė tave iš kelio.
Užtat ir sakei sau: "Aš, ir niekas kitas!"
11 Užguls tave vargas,
nemokėsi jo šalin nužavėti;
užpuls tave nelaimė,
nepajėgsi jos nuvyti.
Staiga užklups tave galas,
apie kurį nepagalvojai.
12 O dabar smaginkis savo kerėjimais
ir gausybe savų užkeikimų,
kuriais varginai save nuo pat
jaunystės.
Gal dar vis galvoji, kad jie bus
tau naudingi?
Gal jais baimę įvarysi!
13 Prisidarei daug vargo turėdama
tiek patarėjų!
Teateina ir tegelbėja dabar tave
dangaus tyrinėtojai ir žvaigždžių stebėtojai,
kurie per kiekvieną jaunatį
numato, kas tau atsitiks.
14 Štai jie šiaudais pavirto,
ugnis juos ryja, -
neišgelbės jie net savęs nuo
rajų liepsnų.
Tai ne žarijos, prie kurių
pasišildyti galėtum,
tai ne židinys, prie kurio žmonės susėstų!
15 Šitaip tau tarnauja tavieji kerėtojai,
su kuriais prekiavai nuo pat
jaunystės.
Kiekvienas jų savo keliu klajoja, -
nėra nė vieno, kurs tave išgelbėtų.

1Klausykitės štai ko, Jokūbo namai,
vadinami Izraelio vardu,
kilusieji iš Judo sėklos, -
jūs, kurie VIEŠPATIES vardu prisiekiate
ir šaukiatės Izraelio Dievo
be ištikimybės ir be teisumo,
2 nors vadinatės Šventąja tauta
ir kliaujatės Dievu Izraelio,
kurio vardas yra Galybių VIEŠPATS.
3 Kas jau įvyko, seniai buvau
apreiškęs,
iš mano lūpų tai išėjo,
aš pats tai paskelbiau.
Nelauktai ėmiau vykdyti,
ir visa įvyko.
4 Žinau, kad užsispyręs esi,
nes tavo sprandas - tarsi sausgyslė iš geležies,
o tavoji kakta - iš vario,
5 todėl tai iš anksto seniai tau
apreiškiau
ir paskelbiau pirmiau, negu įvyko,
idant nesakytum: "Mano
stabas visa tai padarė,
mano statula - drožtoji ar lietoji - tai sutvarkė".
6 Dabar, kai visa išgirdai, pagalvok!
Ar neturi visa tai pripažinti?
Nuo dabar kai ką visiškai nauja skelbiu tau,
paslaptingus įvykius, ko tu nežinai.
7 Dabar, o ne seniai prieš dienų
dienas, jie prasidėjo,
anksčiau apie juos negirdėjai,
kad nesakytum: "Aš jau žinojau apie juos!"
8 Tu apie juos nei ką nors esi
girdėjęs,
nei ką žinojęs, -
tavo ausys juk nuo seno buvo kurčios.
Žinojau, koks tu apgaulingas,
juk nuo motinos įsčių buvai vadinamas
sukčiumi.
9 Bet dėl savo vardo valdau pyktį,
savosios šlovės dėlei susilaikau,
kad tavęs nesunaikinčiau.
10 Štai išgryninau tave,
tačiau ne kaip sidabrą,

tave išmėginau skausmo žaizdre.
11 Dėl savęs, savo paties dėlei, -
kad mano vardas nebūtų
paniekintas, nūn tai darau.
Savo šlovės kitam neperleisiu!

Kyras - Viešpaties įgaliotinis

12 "Išgirsk mane, Jokūbai, -
Izraeli, kurį vardu pavadinau!
Aš esu Tas pats, -
aš pirmasis, aš ir paskutinis!
13 Mano rankos padėjo žemės
pamatus,
mano dešinioji išskleidė dangus.
Kada juos pašaukiu,
tuojau pat ateina.
14 Sueikite jūs visi ir klausykitės!
Kas iš jų {dievų} kada paskelbė ką nors
panašaus?
VIEŠPATIES bičiulis įvykdys jo
valią Babilonui
ir Kaldėjos palikuonims.
15 Aš, aš tai paskelbiau,
aš jį pašaukiau,
aš jį atvedžiau, -
jam seksis kely!
16 Prieikite arčiau prie manęs
ir klausykitės, ką sakau!
Nuo pat pradžios aš nekalbėjau apie tai
paslapčiom,
nuo to laiko, kai tai prasidėjo, esu čia".

{"Nūnai Viešpats DIEVAS ir jo Dvasia pasiuntė mane"}

Pamoka iš praeities

17 Taip kalba VIEŠPATS,
tavo Atpirkėjas,
Izraelio Šventasis:
"Aš, VIEŠPATS, tavo Dievas,
mokau tave, kas tau naudinga,
ir vedu tave keliu,
kuriuo tau dera eiti.
18 O, kad klausytumei mano įsakymų!
Tavoji gerovė būtų kaip upė,
o tavo teisumas kaip marių bangos.

19 Tavo palikuonių būtų kaip smilčių,
o gimusiųjų iš tavosios giminės - kaip smėlio
grūdelių.
Jų vardas nežūtų ir neišdiltų
mano akyse".

Išėjimas iš Babilono

20 Eikite iš Babilono,
bėkite iš Kaldėjos!
Tai su džiaugsmu garsiai skelbkite,
kad būtų žinoma;
neškite žinią lig žemės pakraščių,
sakykite:
"Jokūbą, savo tarną, VIEŠPATS išpirko!
21 Troškulio jie nekentėjo,
kai vedė juos per sausas dykynes.
Vandeniui ištrykšti iš uolos
jis liepė, -
praskėlė uolą, ir tryško vandenys".

22 {"Nedorėliai ramybės neturės", - sako VIEŠPATS.}

2. Išpirkimas iš nuodėmės, Izraelio išvadavimas

49Viešpaties Tarnas

1Išgirskite mane, salos,
atkreipkite dėmesį, tolimosios
tautos!
Mane VIEŠPATS pašaukė dar negimusį, -
dar motinos įsčiose tebesantį,
jis ištarė manąjį vardą.
2 Jis padarė iš manęs aštrų kalaviją,
paslėpė mane savo rankos šešėlyje.
Jis padarė mane aštria strėle
ir įdėjo į savąją strėlinę.
3 "Tu esi mano tarnas, -
man pasakė, -
Izraeli, per tave savo šlovę apreikšiu!"
4 Bet aš pagalvojau:
"Veltui aš triūsiau,
tuščiai ir be naudos jėgas eikvojau;
tačiau mano byla pas VIEŠPATĮ,
ir mano atlygis manojo Dievo rankoje.
5 Dabar tvirtai nusprendė VIEŠPATS,
kuris mane savuoju tarnu dar motinos

įsčiose padarė,
kad aš Jokūbą jam parvesčiau, -
Izraelis pas jį būtų surinktas.
Aš esu pagerbtas VIEŠPATIES akyse,
mano Dievas - manoji jėga!"
6 "Per maža, - sako jis, - tau būti
mano
tarnu,
prikelti Jokūbo gimines
ir sugrąžinti Izraelio likučius.
Aš padarysiu tave taip pat ir tautų šviesa,
kad mano išganymas pasiektų žemės
pakraščius".

7 Taip kalba VIEŠPATS,
Izraelio Atpirkėjas, jo Šventasis, paniekintajam,
tam, kuriuo bjaurisi tautos,
valdovų tarnui:
"Karaliai atsistos, kai tave pamatys,
didžiūnai, ir tie lenksis tau iki žemės
dėl VIEŠPATIES, kuris yra ištikimas,
dėl Izraelio Šventojo, kuris tave išrinko".

Išvadavimas ir Ziono atstatymas

8 Taip kalba VIEŠPATS: "Malonės metu
tave išklausau,
išganymo dieną tau padedu.
Sukūriau tave, paskyriau tave sandora tautai,
kad atstatytum kraštą
ir išdalytum nuniokotus paveldus.
9 Sakyk kaliniams: 'Išeikite!'
ir tiems, kurie tamsybėse: 'Eikite į
šviesą!'
Pakelėse jie ganysis,
ant plikų kalvų visur jie ras ganyklų.
10 Nekęs nei alkio, nei troškulio,
nekenks jiems nei dykumų vėjas, nei saulė,
nes gailestingasis juos veda
ir nuveda prie čiurlenančių šaltinių.
11 Padarysiu jiems kelią per visus
savo
kalnus,
mano vieškeliai bus išlyginti.
12 Štai! Šitie ateina iš toli,

vieni iš šiaurės ir vakarų,
o kiti iš Syenės šalies".

13 Dangūs, džiūgaukite!
Iš džiaugsmo šokinėk, žeme!
Tegu plyšta kalnai nuo džiaugsmo giesmės!
Nes VIEŠPATS paguodė savąją tautą,
pasigailėjo savo varguolių.

14 Bet Zionas sako: "Paliko mane
VIEŠPATS,
užmiršo mane Dievas".
15 "Ar gali moteris užmiršti savo
mažylį,
būti nešvelni savo įsčių sūnui?
Net jeigu ji ir užmirštų,
aš tavęs niekad neužmiršiu.
16 Štai! Įrėžiau tavo vardą savo
rankos delne;
tavo mūrus prieš akis turiu nuolat.
17 Tavo atstatytojai čion atskuba,
o kas niokojo ir alino tave,
atsitraukė nuo tavęs.
18 Pakelk akis ir apsidairyk aplinkui:
draugėn jie renkasi ir eina pas tave.
"Kaip gyvas aš, - tai VIEŠPATIES žodis, -
visais jais pasidabinsi kaip puošmenomis,
pasidabinsi jais kaip nuotaka.

19 Tikrai tu buvai nualinta ir
nusiaubta, -
griuvėsių kraštas, -
bet dabar būsi per ankšta savo naujakuriams,
nors tavo engėjai ir bus pasitraukę toli.
20 Vaikai, kurių buvai netekusi,
vis dėlto tau sakys:
'Čia man per ankšta, man reikia daugiau vietos,
kad galėčiau įsikurti!'
21 Tada tu sakysi savo širdy:
'Kas man pagimdė juos?
Juk aš buvau bevaikė ir bevaisė,
{ištremta ir atstumta},
kas juos man išaugino?
Štai! Juk buvau aš likusi vienų viena,
o šitie iš kur?'"

22 Taip kalba Viešpats DIEVAS:
"Štai pakelsiu savo ranką tautoms
ir duosiu savąjį ženklą gentims, -
jos pargabens ant rankų tavo sūnus,
o dukras parneš ant savo pečių.
23 Karaliai bus tavųjų vaikų įtėviais,
o karalienės jų įmotėmis.
Veidu į žemę puldami, jie tave pagerbs
ir laižys dulkes nuo tavo kojų.
Tuomet tu tikrai žinosi, kad aš esu
VIEŠPATS, -
tie, kurie pasitiki manimi, nebus sugėdinti".
24 "Ar išplėšia kas nors grobį iš
galiūno?
Ar galima belaisvius atimti iš tirono?"
25 Šitaip VIEŠPATS atsako: "Žinoma!
Belaisviai bus atimti iš galiūno
ir grobis išplėštas iš tirono!
Tavo reikalo gynėjas esu aš pats, -
aš pats išvaduosiu tavo vaikus.
26 Priversiu tavo engėjus maitintis
savo
pačių kūnu,
pasigers jie savo pačių krauju kaip saldžiu
vynu.
Visa žmonija žinos, kad aš esu VIEŠPATS,
tavo išvaduotojas, tavo Atpirkėjas, -
Jokūbo Galingasis".

50Išganymas tik per Viešpaties Tarną

1 Taip kalba VIEŠPATS:
"Kur yra jūsų motinos skyrybų raštas,
kuriuo aš ją paleidau?
Ir kuriam savo skolintojui pardaviau aš
jus?
Tik dėl savo nuodėmių buvote parduoti,
tik dėl savo nusižengimų buvo paleista jūsų
motina.
2 Kodėl nebuvo nė vieno, kai atėjau?
Kodėl niekas neatsiliepė, kai šaukiau?
Nejau mano ranka per trumpa, kad išpirkčiau?
Argi stinga man jėgų, kad išvaduočiau?
Štai vien pagrūmojimu išdžiovinu jūrą,
paverčiu dykuma upes!

Jose žuvys, netekusios vandens,
dvokia ir gaišta nuo troškulio.
3 Apgaubiu dangus tamsybe,
aptraukiu juos ašutine".

4 "Viešpats DIEVAS man davė
iškalbų liežuvį,
kad gebėčiau žodžiu stiprinti nuvargusius.
Kas rytą jis žadina mano ausį,
kad klausyčiausi tarsi mokinys.
5 Viešpats DIEVAS atvėrė man ausis;
aš nemaištavau, atgal nesitraukiau.
6 Atsukau nugarą mane plakantiems,
atkišau žandus raunantiems man barzdą,
nuo užgauliojimo ir spjūvių neslėpiau
veido.
7 Viešpats DIEVAS man padeda,
todėl aš nesu pažemintas.
Nutaisiau savo veidą kietą kaip titnagas,
žinau, kad nebūsiu sugėdintas.
8 Mano gynėjas yra arti, -
kas drįs su manimi bylinėtis?
Stokime vienas prieš kitą teisme!
Kas turi bylą prieš mane?
Tegu man prisistato!
9 Štai Viešpats DIEVAS man padeda, -
tad kas mane bepasmerks?
Štai jie visi sutrūnys kaip drabužis, -
kandys juos suės".

10 Kas iš jūsų bijosi VIEŠPATIES
ir paklūsta jo tarno balsui,
kas gyvena nakty be šviesos,
pasitiki VIEŠPATIES vardu
ir neabejoja savo Dievu?
11 Štai jūs - visi, kurie ugnį kuriate
ir žiebiatės deglus,
gyvenkite pagal savo ugnies šviesą
ir pagal deglus, kuriuos įsižiebėte!
Nuo mano rankos tai pareina: gulsitės į
skausmo patalą.

51Raginimas pasitikėti Viešpačiu

1 "Klausykitės manęs, kas siekiate
teisumo

ir ieškote VIEŠPATIES.
Pagalvokite apie uolą, iš kurios buvote
iškirsti,
apie žvyrduobę, iš kurios buvote iškasti.
2 Pagalvokite apie Abraomą, savo tėvą,
ir Sarą, jus pagimdžiusią.
Jis buvo tik vienas, kai jį pašaukiau,
laiminau jį ir padariau iš jo daugybę.
3 VIEŠPATS užjaučia Zioną,
visiems jo griuvėsiams yra maloningas.
Jo dykumą paverčia Edenu
ir jo tyrlaukius - VIEŠPATIES sodu.
Linksmybės ir džiaugsmo,
padėkos giesmių ir muzikos skambesio
pilna jame.

4 Klausykitės manęs, tautos,
atkreipkite dėmesį, gentys,
nes aš duosiu mokymą ir teisingumą, -
šviesą tautoms.
Vienu akimirksniu
5 įvykdysiu savo pergalę,
mano išganymas ateis kaip šviesa
ir mano rankos teis tautas, -
salos manimi pasitikės,
manosios rankos jos lauks.

6 Pakelkite akis į dangus,
pagalvokite apie žemę po kojomis!
Nors dangūs ir išnyktų kaip dūmas,
o žemė susidėvėtų kaip drabužis
ir žmonės kristų kaip musės,
mano išganymas tvers per amžius,
manasis teisumas niekad nesusidėvės.
7 Klausykite manęs jūs, žinantieji
teisumą, -
tauta, imanti mano mokymą širdin:
Nebijokite žmonių užgaulės,
jų patyčių neišsigąskite!
8 Juos kaip drabužį sues kirminai,
kaip vilną sukapos juos kandys.
Bet mano teisumas tvers per amžius
ir mano išganymas plūs iš kartos į kartą".

9 Pabusk, pabusk,

apsivilk tvirtybe, VIEŠPATIES ranka!
Pabusk, kaip senovės dienomis,
praėjusiais amžiais!
Argi ne tu Rahabą sukapojai,
nudūrei slibiną?
10 Argi ne tu išdžiovinai jūrą,
vandenis didžiosios bedugnės?
Kas padarė kelią iš jūros dugno,
kad išpirktieji pereiti galėtų?
11 VIEŠPATIES išpirktieji sugrįš ir,
amžinu džiaugsmu vainikuoti,
įžengs į Zioną.
Juos lydės džiaugsmas ir linksmybė,
liūdesys ir aimanos pasitrauks.

12 "Tai aš, aš esu Tas, kuris jus
guodžiu, -
ko tu bijai?
Žmogaus? - jis marus!
Žmogaus sūnaus? - jis ne daugiau kaip
žolė!
13 Kodėl užmiršai VIEŠPATĮ, savo
Kūrėją,
kuris dangus išskleidė ir pamatus žemės
padėjo?
Kiaurą dieną tave kankina baimė
dėl engėjo įtūžio,
norinčio tave sunaikinti.
Bet kurgi tas engėjo įtūžis?
14 Pančiais surakintieji greit bus
išvaduoti,
nemirs ir neis į Duobę,
nei duonos jie nestokos.
15 Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas,
kuris įaudrinu jūrą,
jog bangos ima šėlti". -
Galybių VIEŠPATS yra jo vardas!
16 "Savo žodžius įdėjau tau į lūpas
ir savosios rankos šešėliu apdengiau tave.
Aš - tas, kuris išskleidė dangus ir padėjo
pamatus žemės,
sakiau Zionui:Tu esi mano tauta!'"

Viešpaties taurė - Jeruzalės skausmas

17 Atsibusk, atsibusk!
Atsikelk, Jeruzale!
Tu gėrei pykčio taurę, kurią laikė VIEŠPATIES
ranka,
išgėrei iki dugno indą - svaigią taurę!
18 Iš visų jos pagimdytų sūnų
nėra kas ja rūpintųsi,
iš visų jos išaugintų sūnų
nėra kas paimtų ją už rankos!
19 Abi šios nelaimės prislėgė tave!
Kas tave užjaus?
Nuniokojimas ir sunaikinimas,
badas ir kalavijas!
Kas tave paguos?
20 Tavieji sūnūs nualpę, -
guli visur gatvių kampuose,
kaip stirna medžiotojo pinklėse,
apsvaigę nuo VIEŠPATIES pykčio,
tavo Dievo įniršio įveikti.

21 Bet dabar klausykis, nelaimingoji, -
esi apsvaigusi, bet ne nuo vyno!
22 Taip kalba VIEŠPATS, tavasis
Valdovas ir Dievas,
ginantis savąją tautą:
"Štai aš imu tau iš rankos svaigiąją
taurę.
Iš mano pykčio indo daugiau nebegersi.
23 Paduosiu ją į rankas tavo
kankintojams, sakiusiems tau:
'Gulkis ant žemės, kad galėtume sutrypti
tave!'
Savąją nugarą padarei grindiniu, - gatve
praeiviams".

52Tedžiūgauja Zionas

1Atsibusk, atsibusk!
Apsivilk savąja stiprybe, Zione!
Vilkis savosios šlovės drabužiais,
Jeruzale, šventasis mieste,
nes neapipjaustytieji ir netyrieji
nebemindžios daugiau tavęs!
2 Nusipurtyk nuo savęs dulkes,
sėskis į savąjį sostą, Jeruzale!

Nusimesk grandinę nuo kaklo,
belaisve tu, Ziono dukra!
3 Nes VIEŠPATS sako taip:
"Ne už kainą buvote parduoti
ir ne už pinigus būsite atpirkti".
4 Šitaip Viešpats DIEVAS kalba:
"Kadaise manoji tauta išėjo į Egiptą,
kad ten gyventų kaip svetimšaliai.
Asirija apiplėšė juos,
nieko už tai neduodama.
5 O dabar, ką aš turiu daryti?" -
žodis VIEŠPATIES.
"Manoji tauta buvo pagrobta už nieką,
o jų engėjai staugia iš
džiaugsmo..." -
žodis VIEŠPATIES.
"...Mano vardas užgauliojamas kasdien be
paliovos.
6 Todėl manoji tauta patirs mano šlovę
tą dieną,
nes aš Tas - Viešpats, kurs tai sako. Štai aš
esu!"

7 O kokios dailios kalnuose
šauklio kojos, -
to, kuris ateina su linksmąja žinia,
skelbdamas ramybę, nešdamas gerąją naujieną,
garsindamas išganymą, sakydamas Zionui:
"Viešpatauja tavo Dievas!"
8 Klausykis! Tavo sargybiniai šaukia,
džiūgauja drauge,
nes jie mato savo pačių akimis
VIEŠPATĮ, grįžtantį į Zioną.
9 Drauge pratrūkite džiaugsmo
giesme,
Jeruzalės griuvėsiai,
nes VIEŠPATS paguodė savo tautą,
atpirko Jeruzalę.
10 VIEŠPATS iškėlė savo šventąją ranką
visų tautų akyse.
Visi žemės pakraščiai išvys
mūsų Dievo išganymą.

11 Išeikite, išeikite!
Palikite tą vietą, nelieskite nieko nešvaraus!

Lauk iš ten!
Jūs, kurie nešate VIEŠPATIES rykus,
išlikite švarūs!
12 Tačiau neskubėkite eidami,
neišeikite kaip bėgliai,
nes VIEŠPATS eina jūsų priešakyje,
o jūsų užnugaris yra Izraelio
Dievas.

Viešpaties Tarno kančia ir pergalė

13 "Iš tikrųjų mano tarnui seksis,
jis bus aukštai iškeltas ir didžiai išaukštintas.
14 Kaip daugelis juo baisėjosi, -
jo išvaizda buvo nežmoniškai sudarkyta,
o jo pavidalas nebepanašus į žmogų, -
15 taip jis nustebins daugelį tautų,
dėl jo karaliai stovės netekę žado.
Jie išvys, ko niekad nebuvo jiems apsakyta,
suvoks, ko niekad nebuvo girdėję".

53

1"Kas galėtų patikėti, ką mes girdėjome?
Kam buvo apreikšta VIEŠPATIES ranka?
2 Jis išaugo nelyginant atžala
jo
akivaizdoje,
kaip šaknis iš sausos žemės.
Jis nebuvo nei patrauklus, nei gražus:
matėme mes jį, bet nepamėgome.
3 Jis buvo paniekintas,
žmogaus
vardo nevertas,
skausmų vyras, apsipratęs su negalia, -
toks, kuris prieš žmones užsidengia
veidą.
Jis buvo paniekintas, laikėme mes jį nieku.

4 Tačiau jis mūsų negalias prisiėmė,
mūsų skausmus sau užsikrovė.
O mes laikėme jį raupsuotu, -
Dievo nubaustu ir nuvargintu.
5 Bet jis buvo sužalotas dėl mūsų
nusižengimų,
ant jo krito kirčiai už mūsų kaltes.
Bausmė ant jo krito mūsų

išganymui,
mes buvome išgydyti jo žaizdomis.

6 Visi mes lyg avys pakrikome,
kiekvienas eidamas savuoju keliu,
o VIEŠPATS uždėjo ant jo kaltę mūsų visų.
7 Nors ir buvo žiauriai kankinamas,
bet pakluso, - burnos nepravėrė.
Kaip tyli ėriukas, vedamas pjauti,
kaip tyli avis kerpama,
taip jis nepratarė žodžio.

8 Prievarta ir teismu jis buvo
nušalintas,
ir kas bebūtų galvojęs apie jo likimą?
Kai jis buvo atskirtas nuo gyvybės krašto
ir pasmerktas mirti už mano tautos nuodėmę,
9 kapas jam buvo skirtas tarp
nedorėlių,
laidojimo vieta su piktadariais,
nors jis nebuvo padaręs nieko bloga
nei ištaręs melagingo žodžio.
10 {Bet VIEŠPATS norėjo, kad jis
kentėtų negalią.}
Kai save atiduos kaip auką už nuodėmę,
matys palikuonių ir gyvens ilgai.
Per jį klestės VIEŠPATIES užmojis.
11 Už savo vargus jis matys šviesą
dienų
pilnatvėje,
per savo kančią mano tarnas nuteisins
daugelį,
prisiims jų bausmę už kaltes.
12 Aš duosiu jam dalią tarp didžiūnų,
su galiūnais grobiu jis dalysis,
nes jis save atidavė mirčiai
ir buvo priskirtas prie nusidėjėlių.
Jis prisiėmė daugelio nuodėmę
ir užsistojo už nusidėjėlius.

54Naujasis Zionas

1"Džiaukis, bevaike, niekad
negimdžiusi!
krykštauk ir ratuok, gimdymo skausmuose
negulėjusi!

Juk pamestoji turi daugiau vaikų,
negu turinti vyrą", - sako VIEŠPATS.
2 Praplatink savo palapinės aikštę,
ištempk savo pastogės uždangas nešykštėdama,
pailgink palapinės virves, tvirtai įkalk kuolus!
3 Prasiplėsi tu į dešinę ir į kairę, -
tavo palikuonys užvaldys tautas
ir įsikurs apleistuose miestuose.
4 Nebijok, nebūsi sugėdinta,
nerausk iš kuklumo, nepateksi į nemalonę.
Savo jaunystės gėdą pamirši
ir nebeprisiminsi našlystės negarbės,
5 nes tavasis vyras - tavo Kūrėjas, -
"Galybių VIEŠPATS" jo vardas.
Tavasis Atpirkėjas - Izraelio Šventasis, -
vadinasi jis "Dievas visos žemės".
6 VIEŠPATS šaukia tave atgal
kaip nelaimingą ir pamestą žmoną.
"Ar gali vyras atmesti jaunystėje pamiltą
žmoną?"
-
sako tavasis Dievas.
7 "Trumpai valandėlei palikau aš tave,
bet su didele meile vėl tave pasiimsiu.
8 Ūmai supykęs, valandėlę slėpiau
nuo
tavęs savo veidą,
bet amžina meile tavęs pagailėjau", -
sako VIEŠPATS, tavasis Atpirkėjas.
9 "Ir dabar elgiuosi kaip Nojaus
dienomis:
kaip tuomet prisiekiau,
jog Nojaus vandenys niekad daugiau
nebetvindys žemės,
taip dabar prisiekiau ant tavęs nebepykti
nei tau nebepriekaištauti.
10 Nors kalnai imtų kilnotis
ir kalvos svirduliuoti,
tačiau manoji meilė niekada nuo
tavęs nesitrauks,
manoji ramybės sandora nesusvyruos", -
sako VIEŠPATS, -
Tas, kuris tavęs pagailėjo.

Ateities Jeruzalė

11 "Nelaimingoji, audros nukamuota,
esi be paguodos!
Štai sutvirtinsiu tavo akmenis rinktinėmis
kalkėmis,
o tavo pamatus apdėsiu safyrais.
12 Tau bokštus pastatysiu iš rubinų,
vartus - iš ugnim žėrinčių akmenų,
o tavo sienas - iš brangakmenių.
13 Visi tavo sūnūs bus VIEŠPATIES
mokomi, -
tavo vaikai mėgausis didžia gerove.
14 Tu būsi pagrįsta teisumu,
toli nuo priespaudos, - jos nebereikės
bijoti,
toli nuo pražūties, - ji prie tavęs nesiartins.
15 Jei kas nors tave pultų,
jam nepavyks, nes tai darys be mano
valios, -
kas puls tave, tas kris kovoje su tavimi.
16 Štai! Aš sukūriau kalvį, -
jis įpučia anglyse ugnį
ir nukala sau įrankį, tinkamą darbui.
Aš sukūriau ir niokotoją,
kad sunaikintų.
17 Joks ginklas, nukaltas tau pulti,
nebus sėkmingas,
liežuvį, kuris bylos prieš tave
teisme,
nugalėsi.
Toks yra VIEŠPATIES tarnų paveldas,
mano rankoje jų pergalė", - sako VIEŠPATS.

55Kvietimas prie malonės

1Nagi, visi, kurie trokštate,
ateikite prie vandens!
Net jei ir pinigų neturite,
ateikite, pirkite duonos ir valgykite!
Ateikite, pirkite vyno ir pieno -
be pinigų ir be kainos!
2 Kodėl mokate pinigus už tai, kas
nėra
duona,

ir savo uždarbiu - už tai, kas nepasotina?
Paklausykite manęs, ir valgysite tai, kas gera,
gardžiuositės skanėstais.
3 Ateikite pas mane, rūpestingai
klausykitės,
kad turėtumėte gyvenimą.
Aš amžinąją sandorą su jumis sudarysiu,
remdamasis savo ištikima meile Dovydui.
4 Štai liudytoju tautoms aš jį padariau,
vadu ir tautų valdovu.
5 Ir tu pašauksi tautą, kurios
nepažinai,
o tautos, kurios tavęs nepažino, bėgs pas tave
dėl VIEŠPATIES, tavojo Dievo,
ir dėl Izraelio Šventojo,
kuris tau suteikė tokią garbę.

6 Ieškokite VIEŠPATIES, kai galima jį
rasti,
šaukitės jo, kai jis yra arti.
7 Tepalieka nedorėlis savąjį kelią
ir nusidėjėlis - savuosius kėslus!
Tegrįžta jis pas VIEŠPATĮ, kad jo pasigailėtų,
pas mūsų Dievą, nes jis labai atlaidus.
8 "Nes mano mintys - ne jūsų mintys,
o mano keliai - ne jūsų keliai", -
VIEŠPATIES žodis.
9 "Kaip aukštas dangus viršum
žemės,
taip mano keliai viršija jūsų kelius
ir mano mintys - jūsų mintis.
10 Nes kaip lietus ir sniegas nukrinta
iš dangaus
ir negrįžta atgalios,
kol nepalaisto žemės,
kad dygtų ir želtų joje augalai,
kad neštų sėklą sėjėjui ir duoną
alkanam,
11 taip ir žodis, išeinantis iš mano
burnos:
jisai nesugrįš pas mane bergždžias,
bet įvykdys, ko trokštu,
ir atliks, ko siųstas".

12 Taip! Kupina džiaugsmo širdimi

išeisite
ir būsite saugiai vedami į namus.
Kalnai ir kalvos, jus išvydę, pratrūks
džiaugsmo giesme,
visi medžiai laukuose jums ims ploti.
13 Erškėčių vietoj augs kiparisai,
mirtos - vietoj dilgėlių.
Ir bus visa tai VIEŠPATIES šlovei,
kaip ženklas amžiais nemarus.

3. Pirmųjų tremtinių grįžimas

56Viešpaties Namai yra atviri visiems

1Taip sako VIEŠPATS:
"Laikykitės teisingumo ir būkite dori,
nes greitai ateis mano išganymas,
greitai ims reikštis manasis teisumas.
2 Palaimintas žmogus, kuris tai daro,
ir žmogaus sūnus, kuris to laikosi:
švenčia šabą, jo neišniekina,
ranką savo sergsti nuo bet kokio pikto darbo".

3 Svetimšalis, atėjęs pas VIEŠPATĮ,
tegu nesako:
"VIEŠPATS tikrai išskirs mane iš savosios
tautos".
Eunuchas tenekalba: "Štai aš - medis
nudžiūvėlis".
4 Juk VIEŠPATS sako taip:
"Eunuchams, švenčiantiems mano šabus,
noriai darantiems tai, kas man patinka,
ir užlaikantiems manąją sandorą,
5 duosiu aš savuose Namuose ir savo
mūruose
paminklą ir vardą,
vertingesnį už sūnus ir dukteris, -
duosiu jiems vardą, amžiną ir nemarų.
6 Ir svetimšalius, ateinančius pas
VIEŠPATĮ,
kad man tarnautų,
kad mylėtų mano vardą
ir taptų mano tarnais, -
visus, kurie švenčia šabą ir jo neišniekina,
visus, kurie laikosi mano sandoros, -
7 aš nuvesiu į savo šventąjį kalną

ir savo maldos Namuose juos pradžiuginsiu.
Malonios man bus jų deginamosios atnašos
ir skerdžiamosios aukos ant mano altoriaus,
nes manieji Namai bus vadinami
maldos namais visoms tautoms".
8 Tai žodis Viešpaties DIEVO,
kuris renka Izraelio išblaškytuosius:
"Aš surinksiu per jį ir daugiau, -
kitus, be jūsų, kurie jau esate surinkti".

Akli vadai

9 Jūs visi lauko žvėrys, ateikite
praryti!
Jūs visi miško žvėrys!
10 Mano sargai - akli, jie visi nieko
nepastebi.
Visi jie - kurti šunys, negalintys
loti, -
tik sapnuoja, tyso ir mėgsta snausti.
11 Rajūs jie šunys, - niekad jiems
negana,
jie yra piemenys be išmanymo, -
savais keliais visi jie eina,
kiekvienas jų žiūri vien savo naudos.
12 "Ateikite, - sako, - aš atnešiu vyno!
Paūžkime, gerdami stiprų gėrimą,
kaip yra šiandien, bus taip ir rytoj,
ir net dar smagiau".

57

1Teisusis žūva, bet niekas to neima į širdį.
Geri žmonės paglemžiami,
ir niekas nesuvokia,
kad teisųjį paglemžė siautėjantis blogis.
2 Teisieji pasiekia ramybę, - randa
poilsį
ant savųjų gultų, kas eina teisingu keliu.

Neištikima tauta

3 Bet jūs, burtininkės sūnūs,
svetimautojo ir pasileidėlės palikuonys,
ateikite čionai!
4 Iš ko jūs šaipotės,
prieš ką jūs laidote gerklę,

kam rodote liežuvį?
Argi jūs ne nuodėmės vaikai, melo išperos?
5 Jūs, kurie degate gašla ąžuolyne
ir po kiekvienu žaliu medžiu;
jūs, kurie pjaunate vaikus upių vagose
ir uolų plyšiuose?
6 Tavo dalis yra tarp slidžiųjų upės
akmenų, -
taip, jie yra tavo dalia.
Jiems liejai liejamąsias aukas ir aukojai
atnašas!
Ar dėl šitų aukų aš galiu pasigailėti?
7 Ant aukšto ir didingo kalno sau
gultą
įsitaisei,
ir ten kopdavai aukos aukoti.
8 Už durų ir staktų
pasistatei savo nešvankųjį ženklą.
Atmesdama mane, pasiklojai sau gultą,
į jį lipai ir jį padidinai.
Su jais, gultą mėgdama, sandėrį padarei,
kad jie būtų tau dažni priegulai, -
ir taip tenkinai savo gašlumą.
9 Tu ėjai pas Molechą nešina aliejumi
ir gausiai liejai kvapius tepalus.
Tu siuntei savo pasiuntinius toli,
vertei juos eiti net į patį Šeolą.
10 Nuo tolimo kelio labai pavargai,
bet niekados nepratarei: "Liausiuos!"
Surasdavai patenkinimo savo gašlumui,
todėl niekuomet ir nesisielojai.
11 Ir ko taip pabūgai?
Ko bijojai, kad tapai melagė?
Kodėl manęs neatsiminei, į širdį manęs neėmei?
Ar ne todėl, kad aš tylėjau ir dėjausi neregįs,
manęs tu nebijojai?
12 Aš parodysiu, koks yra tavo
teisumas
ir kokie yra tavo darbai, -
tau jie nenaudingi.
13 Kai šauksies pagalbos,
tepadeda tau tavasis pulkas stabų!
Visus juos vėjas išnešios,
vėjelio dvelktelėjimas juos nupūs.

Kas pasitiki manimi, tas valdys kraštą,
paveldės mano šventąjį kalną.

Bausmė ir atleidimas

14 Pasigirsta balsas:
"Tieskite, tieskite vieškelį!
Taisykite kelią, pašalinkite kliūtis
nuo kelio mano tautai!"
15 Juk aukščiausiasis, prakilnusis,
amžinasis,
kurio vardas - Šventasis, sako taip:
"Šventose aukštybėse gyvenu
ir su sugniuždytaisiais bei
prislėgtaisiais
buvoju,
kad pakelčiau prislėgtųjų dvasią
ir atgaivinčiau sugniuždytųjų drąsą.
16 Aš nekaltinsiu amžinai,
nei visuomet pyksiu,
nes mano akivaizdoje dvasia išblėstų,
net ir gyvybės alsavimas, kurį aš pats sukūriau.
17 Dėl jo {Izraelio} kaltės pykau kurį
laiką,
plakiau jį, iš pykčio paslėpęs savo veidą,
bet jis nesiliovė eiti savo maištingu keliu.
18 Mačiau, kuriuo keliu jis eina,
bet aš jį pagydysiu ir vesiu, -
paguosiu jį gausiai. Jo raudotojams
19 aš, Kūrėjas, sukuriu lūpų vaisių.
Ramybė, ramybė tolimiems ir artimiems! -
sako VIEŠPATS, - aš jį pagydysiu!"
20 Nedorėliai - kaip jūra, audros
pašiaušta
ir negalinti nurimti.
Jos bangos išmeta dumblą ir
nešvarumus.
21 "Neras ramybės nedorėliai!" -
sako mano Dievas.

58Tikras pasninkas

1"Visa gerkle šauk, nesitausok!
Teskardi tavo balsas kaip trimitas!
Parodyk manajai tautai jų nedorybę,
Jokūbo namams - jų nuodėmes.

2 Tiesa, ieško jie manęs diena
dienon,
trokšta pažinti manuosius kelius,
lyg jie būtų tauta, įvykdžiusi, kas teisu,
ir savojo Dievo įsako nesulaužiusi.
Jie prašo iš manęs teisumo nuosprendžių
ir trokšta, kad Dievas būtų arti jų.
3 "Kodėl mes pasninkaujame - ir tu
nematai?
Kodėl mes darome atgailą - ir tu nepastebi?

Štai pasninko dieną jūs ieškote sau malonumo
ir engiate visus savo darbininkus!
4 Štai jūsų pasninkas baigiasi
rietenomis ir muštynėmis, -
tvojate kumščiu iš visų jėgų.
O, kad šiandien jūs taip
pasninkautumėte,
idant jūsų balsas būtų išgirstas aukštybėse!
5 Argi man prie širdies šitoks
pasninkas -
diena, kai marusis nusižemina?
Kai nuleidžia savo galvą kaip nendrė,
guli apsivilkęs ašutine pelenuose?
Ar tu tai vadini pasninku,
VIEŠPAČIUI malonia diena?
6 Ne! Pasninkas, kokio aš noriu,
tai - nuimti neteisėtai uždėtus pančius,
atrišti jungo valkčius,
pavergtiesiems duot laisvę,
sulaužyt bet kokį jungą.
7 Dalytis su alkstančiu savo duona,
priglobti vargšą ir benamį,
aprengti, ką pamačius, nuogą,
neatsukti nugaros saviesiems.
8 Tada tartum aušra užtekės tavo
šviesa,
tavoji žaizda bus greitai užgydyta.
Tavasis teisumas žengs pirma tavęs,
o VIEŠPATIES šlovė palydės iš paskos.
9 Tada šauksies, ir VIEŠPATS atsilieps,
kai pagalbos prašysi, jis tars: "Aš čia!"
Kai tarp savųjų pašalini priespaudą,
nedarai skriaudos, ko blogo nekalbi,

10 paduodi alkstančiam duonos,
palengvini varguolio gyvenimą,
tada tavoji šviesa užtekės tamsoje, -
tamsa bus tau šviesi kaip dienovidis.
11 VIEŠPATS visuomet bus tau vadovas,
sausros išdegintoje šalyje tave pasotins.
Jis atnaujins tavo jėgas, -
būsi tu nelyginant laistomas sodas,
kaip niekad neišsenkantis šaltinis.
12 Dėl tavęs bus prikelti senieji
griuvėsiai,
tu atstatysi praeities amžių mūrus.
"Spragų taisytoju, nugriautų sodybų
atstatytoju"
būsi vadinamas.
13 Jei šabo dieną nekelsi kojos iš
namų,
mano šventą dieną neužsiimsi savo reikalais;
jei šabą laikysi žavesio diena,
VIEŠPATIES šventą dieną - šlovinga;
jei švęsi ją, neidamas savo keliais
ir neieškodamas, kas tau naudinga,
ar gaišdamas laiką tuščioms šnekoms,
14 tada džiaugsies tu VIEŠPATYJE,
tada aš pakelsiu tave virš žemės aukštumų.
Pamaitinsiu tave tavojo tėvo Jokūbo
paveldu", -
taip kalbėjo VIEŠPATIES lūpos.

59Kaltė ir teismas

1Štai VIEŠPATIES ranka nėra
sutrumpėjusi,
kad negalėtų gelbėti,
nei jo ausis apkurtusi,
kad neišgirstų.
2 Bet jūsų kaltės atskyrė jus nuo Dievo,
jūsų nuodėmės uždengė jo veidą,
kad jūsų negirdėtų.
3 Nes jūsų rankos suteptos krauju,
jūsų pirštai - kalte.
Jūsų lūpos kalba melagystes,
jūsų liežuvis šnabžda apgaulę.
4 Nėr kas keltų balsą už teisų reikalą,
nėr kas teisingai gintųsi teisme.

Visi remiasi niekybėmis ir meluoja,
vaikšto nešiodami negandas, gimdo
vargą.
5 Gyvačių peri kiaušinius,
audžia voratinklius.
Kas jų kiaušinius valgo - mirs;
iš pradaužto kiaušinio išropos angis.
6 Jų voratinkliai netinka drabužiams,
savaisiais audiniais jie neapsiklos.
Jų darbai - nedori darbai, -
smurto darbai ateina iš jų rankų.
7 Paskui blogį jie bėga tekini,
greiti lieti nekaltą kraują.
Jų mintys - nedoros mintys, -
nuniokojimas ir griuvėsiai jų vieškeliuose.
8 Ramybės kelio jie nepažino,
nėra teisingumo jų takuose.
Vėžes pasidarė sau kreivas, -
kas jomis eina, ramybės nepažįsta.

9 Todėl nuo mūsų taip toli
teisingumas,
nepasiekia mūsų teisumas.
Laukiame šviesos, bet štai tamsu;
laukiame ryškumo, bet vaikštome patamsy!
10 Kaip akli palei sieną einame
apgraibomis,
tarsi žmonės be akių, dvejodami dėl kelio.
Pargriūvame vidudienį, lyg būtų prieblanda;
gyvename tamsybėse kaip numirėliai.
11 Visi urzgiam kaip meškos,
vaitojam lyg burkuojantys balandžiai,
tikimės teisingumo, bet jo čia nėra,
laukiame išganymo, bet jis toli nuo mūsų.
12 Nes mūsų nusižengimai jau be
skaičiaus,
mūsų nuodėmės liudija prieš mus, -
mūsų nusižengimai nepaneigiami,
kaltes savąsias mes žinome:
13 maištas, neištikimybė VIEŠPAČIUI,
atsimetimas nuo savojo Dievo,
paskalos apie išdavystę ir sukilimą,
skleidimas širdyje gimusių melagysčių.
14 Teisingumas paneigtas,

teisumas laikosi atokiai,
nes teisybė klumpa gatvėje,
o dorumui uždrausta įeiti.
15 Teisybės nėra:
kas vengia blogai elgtis, tas
apiplėšiamas.

Atpirkėjas Zione

VIEŠPATS matė, nepatiko jam,
kad nebėra teisingumo.
16 Matė, kad nebuvo nė vieno,
kas
pagelbėtų,
baisėjosi, kad niekas nesikišo.
Tada jam padėjo jo paties ranka,
parėmė jį jo paties teisumas.
17 Teisumu apsivilko kaip šarvais,
išganymo šalmą užsidėjo ant galvos.
Rūstybės drabužiai - jo apdaras,
pykčio įkarščiu apsigaubė jis kaip
skraiste.
18 Kiekvienam pagal darbus jis
atlygins:
pykčiu - varžovams, atpildu - priešams.
Salas pasieks jo atpildas!
19 Vakaruose bijos VIEŠPATIES vardo
ir rytuose - jo šlovės,
nes jis ateis kaip upės sraunuma,
genama VIEŠPATIES vėjo.
20 Į Zioną jis ateis kaip Atpirkėjas -
"pas tuos Jokūbo vaikus,
kurie nusigręžė nuo nuodėmės", -
tai VIEŠPATIES žodis.
21 "Tai sandora, kurią aš pats
sudariau su jais", -
sako VIEŠPATS.
"Mano dvasia, esanti virš tavęs,
nuo tavęs nepasitrauks
ir mano žodžiai, įdėti tau į lūpas,
liks tavo lūpose, vaikų tavųjų lūpose
ir tavo palikuonių lūpose, - sako
VIEŠPATS, -
dabar ir per amžių amžius!"

60Naujojo Ziono šlovė

1Kelkis, nušviski! Tavoji
šviesa atėjo,
VIEŠPATIES šlovė virš tavęs sušvito.
2 Nors žemę štai sutemos gaubia
ir tautas tamsybės dengia,
bet virš tavęs VIEŠPATS šviečia,
virš tavęs jo šlovė apsireiškia.
3 Tautos ateis prie tavosios šviesos
ir karaliai - prie tavojo tekančio spindesio.
4 Pakelki akis, pažvelki aplinkui!
Visi renkasi eiti pas tave:
tavieji sūnūs ateis iš toli,
tavosios dukros bus atneštos ant rankų.
5 Tai matydama, spindėsi iš
džiaugsmo,
tavoji širdis virpės ir džiūgaus,
nes tau bus išpilti jūros lobiai,
pas tave suplūs tautų turtai.
6 Apguls tave kupranugarių vilkstinės,
Midjano ir Efos vienkupriai.
Atvyks visi iš Šebos, auksu ir smilkalais nešini,
-
jie paskelbs VIEŠPATIES šlovingus darbus.
7 Kedaro kaimenės visos bus tau
surinktos,
Nebajotų avinai tau tarnaus.
Kaip maloni atnaša jie žengs ant mano
aukuro, -
jais išpuošiu šlovinguosius savo Namus.
8 Kas gi tie, kurie atskrenda
kaip
debesis,
kaip karveliai į savąsias karvelides?
9 Tikrai, laivai plauks pas mane,
Taršišo didlaiviai priekyje,
kad pargabentų tavuosius sūnus iš toli
drauge su jų auksu ir sidabru,
dėl VIEŠPATIES, tavojo Dievo,
ir Izraelio Šventojo, kuris tave išaukštino.
10 Svetimšaliai tau mūrus atstatys,
jų karaliai tau tarnaus,
nors nuplakiau tave pykčio valandą,

tačiau malonės valandą pasigailėsiu.
11 Tavieji vartai visuomet bus atverti,
nebus jie užkelti nei dieną, nei naktį,
kad galėtų įeiti nešantieji tau turtus tautų
ir jųjų karaliai eitynėse.
12 Nes tauta ir karalystė,
kuri tau netarnauja, - pražus, -
tokios tautos bus tikrai sunaikintos.
13 Libano šlovė ateis pas tave
drauge su kiparisais, klevais ir pušimis,
kad papuoštų mano Šventyklą
ir suteiktų grožį vietai,
kur ilsėsis mano kojos.
14 Lenkdamies žemai, ateis pas tave
tavo engėjų sūnūs,
visi, kas niekino tave, parpuls tau po kojų.
Jie vadins tave "VIEŠPATIES miestu"
ir "Izraelio Šventojo Zionu".
15 Dėl to, kad kadaise buvai apleistas,
nekenčiamas ir bejėgis,
dabar padarysiu aš tave
amžių pasididžiavimu, džiugesiu kartų kartoms.
16 Tu tautų penėsies pienu,
žįsi karališkas krūtis.
Tuomet tu žinosi, kad aš, VIEŠPATS,
esu tavasis išvaduotojas, tavasis Atpirkėjas, -
Jokūbo Galingasis.
17 Vietoj žalvario teiksiu auksą,
vietoj geležies - sidabrą,
vietoj medžių - žalvarį,
o vietoje akmenų - geležį.
Taiką pastatysiu tavo prižiūrėtoju,
o teisumą - tavo valdytoju.
18 Nebebus girdėti apie smurtą tavo
šalyje,
niokojimą ar griovimą tavo valdose.
Savuosius mūrus vadinsi tu "Išganymu",
o savuosius vartus - "Šlove".
19 Tau dienos šviesa nebebus saulė
nei nakties metu nebešvies tau mėnulis,
bet VIEŠPATS bus tau amžina šviesa,
tavo Dievas - tavasis spindesys.
20 Tavoji saulė niekad nebenusileis
nei tavasis mėnulis nesudils,

nes VIEŠPATS bus tau amžina šviesa,
tavo gedulo dienos pasibaigs.
21 Tavoji tauta bus vien iš teisiųjų, -
jie amžiams paveldės žemę.
Jie - mano daigyno pumpurai,
mano rankų kūrinys, kad mane papuoštų.
22 Mažiausias taps tūkstančiu,
jauniausias - galinga tauta.
Aš, VIEŠPATS, padarysiu tą bemat,
kai laikas tam ateis.

61Geroji žinia apie išvadavimą

1Viešpaties DIEVO dvasia su
manimi,
nes VIEŠPATS patepė mane,
kad neščiau gerąją naujieną
vargdieniams.
Pasiuntė mane paguosti prislėgtųjų,
paskelbti belaisviams laisvės
ir atidaryti kalėjimo durų kaliniams.
2 Paskelbti VIEŠPATIES malonės metų,
-
mūsų Dievo atpildo dienos,
paguosti visų liūdinčiųjų.
3 Suteikti liūdintiems Zione
vainiką vietoj pelenų,
džiugesio aliejaus vietoj gedulo,
šlovės skraistę vietoje bailumo,
kad galėtų vadintis teisumo
ąžuolais
- daigynu,
VIEŠPATIES sodintu, kad
apreikštų jo
šlovę.

4 Jie atstatys senuosius griuvėsius,
atkurs seniai apleistas gyvenvietes,
atnaujins nuniokotus miestus,
tuščius nuo neatmenamų laikų.
5 Svetimieji jums tarnaus
ir gins ganyklon jūsų kaimenes,
svetimšaliai bus jūsų artojai ir vynininkai.
6 O jūs būsite pavadinti VIEŠPATIES
kunigais, -

sakys jums į akis: "Mūsų Dievo tarnai".
Tautų nuosavybe naudositės,
ūžausite jųjų turtuose.
7 Kadangi jų gėda buvo dviguba,
užgaulės ir pajuoka buvo jų dalis,
todėl dvigubą paveldą gaus savoje šalyje,
amžiną džiaugsmą jie patirs.
8 Nes aš, VIEŠPATS, mėgstu
teisingumą,
nekenčiu grobimo ir nusikaltimo.
Atiduosiu jiems atlygį,
sudarysiu su jais amžiną sandorą.
9 Jų giminė bus įžymi tarp tautų
ir jų palikuonys tarp žmonių.
Kas tik juos regės,
suvoks, jog tai giminė,
kurią VIEŠPATS palaimino.
10 Iš visos širdies džiaugsiuosi
VIEŠPAČIU,
džiūgausiu Dievu savuoju,
nes jis mane aprengė išganymo drabužiais
ir apsupo teisumo skraiste
kaip jaunikį, besipuošiantį vainiku,
lyg nuotaką, besidabinančią vėriniais.
11 Kaip žemė išaugina savąsias ataugas,
kaip sodas suželdina savąsias sėklas,
taip Viešpats DIEVAS suželdins teisumą ir šlovę
visų tautų akivaizdoje.

62Jeruzalė - šlovingasis Viešpaties miestas

1 Dėl Ziono aš netylėsiu,
dėl Jeruzalės aš nenurimsiu,
kol jos teisumas kaip aušra nesušvis
ir jos pergalė kaip deglas nesuliepsnos.
2 Išvys tuomet tautos tavo teisumą,
visi karaliai - tavo šlovę.
Tu būsi vadinama nauju vardu,
kurį pats VIEŠPATS tau suteiks.
3 Tu būsi puošni karūna VIEŠPATIES
rankoje,
karališka diadema savo Dievo dešinėje.
4 Tavęs daugiau nebevadins "Paliktąja"
ir tavo šalies - "Nuniokotąja".
Bet tu būsi vadinama "Ji mano žavesys",

o tavoji šalis - "Ištekėjusia",
nes VIEŠPATS tavimi žavisi,
už jo yra ištekėjusi tavoji šalis.
5 Kaip tuoktųsi vaikinas su mergele,
taip tavasis Statytojas susituoks su tavimi.
Kaip džiaugiasi nuotaka jaunikis,
taip tavimi džiaugsis tavasis Dievas.

6 Ant tavo mūrų, Jeruzale, sargus
pastačiau, -
niekuomet, nei dieną, nei naktį, jie nenutils.
O jūs, kurie primenat VIEŠPAČIUI,
neduokite sau ramybės!
7 Ir jūs neduokite ramybės jam,
kol jis neatstatys Jeruzalės
ir nepadarys jos žemės pasididžiavimu.

8 VIEŠPATS prisiekė savo dešine,
savo galingąja ranka:
"Nebeduosiu tavųjų grūdų misti tavo
priešams,
nebegers daugiau svetimšaliai tavojo vyno,
dėl kurio tu sunkiai triūsei.
9 Ne! Kas į klėtį nešė grūdus,
tie
juos valgys,
šlovindami VIEŠPATĮ.
Kas rinko vynuoges, tie vyną gers
mano šventuose kiemuose".

10 Eikite pro vartus, eikite,
taisykite kelią tautai!
Tieskite, tieskite vieškelį,
nurinkite nuo jo akmenis!
Iškelkite ženklą tautoms!
11 Štai VIEŠPATS paskelbė iki pat
žemės pakraščių:
"Sakykite Ziono dukrai:
'Štai tavo Gelbėtojas ateina!'
Štai jo atlygis drauge su juo,
jo atpildas pirma jo.
12 Jie bus vadinami 'Šventąja tauta' -
VIEŠPATIES atpirktaisiais,
o tu vadinsies 'Lankoma' -
'Neužmirštasis miestas'".

63Edomo teismas

1Kas tasai, kuris ateina iš Edomo,
raudonais drabužiais iš Bozros?
Spindinčiu apdaru,
žengia visoje savo didybėje:
"Tai aš - skelbiantis teisumą,
galingasis gelbėtojas".
2 Bet kodėl tavasis apdaras toks
raudonas,
o tavo drabužiai lyg traiškančio spaudykloje
vynuoges?
3 "Aš vienas traiškiau vynuoges
spaudykloje,
iš tautų nė viena nebuvo su manimi.
Jas traiškiau pagautas narso,
mindžiojau pykčio pilnas.
Jų trykštantis kraujas aptaškė man drabužius
ir sutepė manąjį apdarą.
4 Nes kerštо diena buvo mano
širdyje, -
atpirkimo metai buvo atėję.
5 Dairiausi aplinkui, bet nebuvo kas
man padėtų,
ir sutrikau, kad nebuvo nė vieno, kas mane
paremtų.
Vien manoji ranka atnešė pergalę,
mano paties pyktis buvo atspara.
6 Savo narsu sutrypiau tautas,
sutriuškinau jas savo pykčiu,
kraują jų išliejau ant žemės".

Malda į Dievą maloningą

7 Pasakosiu apie VIEŠPATIES
maloningumą,
šlovingus VIEŠPATIES darbus, -
apie visa, ką VIEŠPATS mums padarė,
begalinį gerumą Izraelio namams,
kurį jis suteikė mums
iš savo gailestingumo ir didžios malonės.
8 Juk jisai tarė: "Jie - manoji tauta,
vaikai, kurie manęs neapvils".
Taip jis tapo jų gelbėtoju, -
9 visose jųjų nelaimėse jis buvo

nelaimingas.
Ne koks pasiuntinys ar koks angelas,
bet jo Artumas išgelbėjo juos,
iš meilės ir iš pagailos juos atpirko.
Jisai globojo juos
ir nešė nuo amžių per visas dienas.
10 Ogi jie kėlė maištą
ir liūdino jo šventą dvasią.
Todėl jis tapo priešu jiems,
ėmė pats su jais kovoti.

11 Tada prisiminė jie praeities dienas
ir Mozę, savo tarną.
Kurgi tas, kuris išvedė per jūrą savo kaimenės
ganytoją?
Kurgi tas, kuris jam įkvėpė savo šventą
dvasią, -
12 padaręs, kad šlovingoji jo ranka
žygiuotų su Mozės dešiniąja,
perskyręs vandenis prieš juos,
kad įgytų sau amžiną vardą,
13 pervedęs juos per jūros gelmes?
Kaip žirgas dykumoje, jie nesuklupo.
14 Tartum kaimenę, besileidžiančią
į
slėnį,
VIEŠPATIES dvasia juos vedė.
Taip vedei tu savąją tautą,
kad suteiktum savo vardui šlovę.
15 Žvilgtelėk iš dangaus ir pasižiūrėk
į mus
iš savo švento ir šlovingo būsto!
Kur tavo uolus rūpinimasis ir tavo galybė,
tavo pagailos antplūdis ir
gailestingumas?
{Viešpatie,} nesusilaikyk,
16 nes tu gi mūsų tėvas!
Nors Abraomas mūsų nepažintų
nei Izraelis nenorėtų nieko apie mus žinoti,
tu, VIEŠPATIE, mūsų tėvas, -
"Mūsų Atpirkėju" esi pavadintas amžiams.
17 Kodėl gi, VIEŠPATIE, leidi nuo
tavųjų kelių mums nuklysti,
užkietini mūsų širdį tavęs nebijoti?

Sugrįžk dėlei savųjų tarnų,
dėl genčių - tavos nuosavybės.
18 Kodėl nedorėliai mindžiojo tavo
šventovę,
mūsų priešai sutrypė tavo Šventyklą?
19 Mūsų dalia tokia,
lyg tu nebūtum niekad mūsų valdovu buvęs,
tartum niekad mes tavuoju vardu nebūtume
vadinęsi.
O, kad perplėštum dangus ir
nužengtum, -
kalnai prieš tave sudrebėtų!

64

1Kaip liepsna uždega žabus, kaip liepsna užvirina vandenį,
kad taip tu apreikštum savąjį vardą priešams,
tautos prieš tave drebėtų!
2 Kai darei baisius darbus,
kurių mes nesitikėjome,
tu nužengei, ir kalnai drebėjo prieš tave.
3 Nuo amžių nėra niekas patyręs, -
ausis negirdėjo, akis neregėjo,
kad be tavęs būtų kitas Dievas,
darantis tokius darbus tiems,
kurie juo pasitiki.
4 O, kad sutiktumei mus,
vykdančius teisumą,
o, kad neužmirštume mes tavęs savo keliuose!
Štai tu pyksti, o mes esame nuodėmingi, -
5 visi mes tapome lyg nešvarūs,
mūsų teisūs darbai tarsi suteršti skudurai.
Nuvytome mes visi kaip lapai,
ir mūsų blogi darbai tartum vėjas mus neša.
6 Nėra kas šauktųsi tavojo vardo,
kas stengtųsi tvirtai tavęs laikytis.
Tu paslėpei savąjį veidą nuo mūsų
ir mus atidavei mūsų blogiesiems darbams į
rankas.
7 O vis dėlto, VIEŠPATIE, tu - mūsų
tėvas.
Esame mes molis, o tu - mūsų puodžius:
visi mes esame tavųjų rankų darbas.
8 Nepyk taip smarkiai ant mūsų,
VIEŠPATIE,

mūsų kaltės neminėk amžinai.
Pažvelgti teikis: štai mes visi - tavo tauta.
9 Šventieji tavo miestai dykuma virto, -
Zionas - tyrai, Jeruzalė - dykynė.
10 Mūsų didi ir šlovingoji Šventykla,
kurioje mūsų tėvai tave garbindavo,
pavirto liepsnų grobiu, -
visa, kas mums buvo miela, griuvėsiai.
11 Ar po viso to gali susilaikyti,
VIEŠPATIE?
Ar vis dar gali tylėti
ir taip baisiai mus skaudinti?

65Viešpats kaltina stabų garbintojus

1 "Aš buvau pasirengęs atsakyti tiems,
kurie manęs neklausė,
leistis surandamas tų, kurie manęs neieškojo.
Tautai, kuri nesišaukė manojo vardo,
tolydžio kartojau: 'Aš čia! Aš čia!'
2 Nuolatos tiesiau savo rankas
maištingai tautai,
blogu keliu pasukusiai su savo užmačiomis.
3 Tautai, kuri akiplėšiškai be
perstojo pykdo mane, -
jie aukoja kruvinas atnašas alkuose ir
degina smilkalus ant plytų.
4 Jie sėdi kapų nišose,
naktis praleidžia olose;
valgo kiaulieną su dvėsenos viralu savo
induose.
5 "Stovėk, kur stovi! - jie šaukia, -
Nedrįsk manęs paliesti! Tau esu per
šventas!"

"Šitokie dalykai aitrina mano pyktį
kaip be perstojo degančią ugnį.
6 Štai visa tai man prieš akis,
nebetylėsiu, kol neatsiskaitysiu.
Atmokėsiu jiems, kaip jie užsitarnavo,
7 drauge už jųjų kaltes ir jų tėvų
kaltes", - sako VIEŠPATS.
"Kadangi jie degino smilkalus kalnuose
ir įžeidinėjo mane ant kalvų,
aš jiems tuojau atseikėsiu, ko jie nusipelnė".

Gerųjų ir blogųjų likimas

8 VIEŠPATS sako taip:
"Kai sultys yra išspaustos iš vynuogių kekės,
žmonės sako:
'Neišmeskite jos, nes joje yra dar šis tas
gera', -
taip aš darysiu savo tarnams, - neatmesiu jų
visų.
9 Iš Jokūbo pagimdysiu palikuonių,
manųjų kalnų paveldėtojus iš Judo.
Mano išrinktieji kraštą perims,
manieji tarnai ten gyvens.
10 Mano tautai, ieškančiai manęs,
Šarono lyguma bus ganyklos
kaimenėms,
Achoro slėnys - žardiena galvijams.

11 Bet jus, kurie palikote VIEŠPATĮ,
užmiršdami mano šventąjį kalną,
kurie padengėte stalą Laimės dievui
ir atmiešėte ąsotį vyno Lemties deivei, -
12 jus aš lemsiu kalavijui,
visi jūs krisite žudynėse.
Kadangi šaukiau, ir neatsiliepėte,
kalbėjau, nesiklausėte,
o darėte, kas bloga mano akyse,
ir rinkotės, kas man nepatinka".
13 Todėl taip kalba Viešpats DIEVAS:
"Štai mano tarnai valgys, o jūs
kentėsite
alkį,
mano tarnai gers, o jūs kęsite
troškulį,
mano tarnai džiaugsis, o jūs turėsite
gėdytis,
14 mano tarnai dainuos iš
širdies
džiaugsmo,
o jūs verksite iš širdgėlos,
aimanuosite iš sielvarto.
15 Jūs paliksite vardą,
kuriuo mano išrinktieji keiksis:
'Tekrinta ant tavęs VIEŠPATIES Dievo bausmė!'
Bet manieji tarnai kitą vardą gaus.

16 Kas tik krašte laimės sau norės,
palaimos Dievo, kurio vardas 'Amen', sau
linkės,
kas tik krašte priesaiką duos,
Dievu, kurio vardas 'Amen', prisieks,
nes praeities sielvartai yra užmiršti,
prapuolę man iš akių.

Atnaujintas pasaulis

17 Štai aš jau kuriu naują dangų ir
naują
žemę.
O to, kas buvo, niekas neatsimins,
nei į galvą niekam nebeateis.
18 Džiaukitės ir linksminkitės
amžinai tuo,
ką aš kuriu.
Štai aš kuriu Jeruzalę 'Džiaugsmu',
o jos žmones - 'Linksmybe'.
19 Aš džiaugsiuosi Jeruzalėje
ir linksminsiuosi savo tautoje.
Nebebus joje girdėti graudaus verksmo
nei gailių dejonių.
20 Nebebus joje naujagimio,
kuris tegyventų vos kelias dienas,
ir senuko,
kuris nesulauktų žilo amžiaus.
Kas šimto metų mirs, bus tik jaunu laikomas,
o kas šimto metų nesulauks, tą laikys prakeiktu.

21 Statysis namus ir patys juose
gyvens,
ir vynuogynus veis, ir patys valgys jų vaisius.
22 Statys ne tam, kad kiti gyventų jų
namuose,
sodins ne tam, kad vaisius valgytų kiti.
Kaip ilgaamžis yra medis,
taip ilgaamžė bus manoji tauta.
Mano išrinktieji ilgai naudosis
savųjų rankų darbo vaisiais.
23 Nebeis jų triūsas perniek,
nebegimdys jie vaikų staigiai mirčiai,
nes jie drauge su savo palikuonimis
yra VIEŠPATIES palaimintųjų giminė.

24 Atsiliepsiu pirmiau,
negu
jie šauksis,
išklausysiu dar jiems tebekalbant.
25 Ganysis vilkas draug su ėriuku,
liūtas šiaudus šlėmš kaip jautis,
{o angies penas bus dulkės}.
Nebebus užgavimo nei niokojimo
visame mano šventajame kalne", - sako
VIEŠPATS.

66Dievas teisia tautas

1VIEŠPATS taip kalba:
"Dangus - mano sostas, o žemė - man kojoms
suolelis.
Kur yra tie namai, kuriuos galėtumėte man
pastatyti?
Kur yra ta mano poilsio vieta?
2 O mano ranka visa tai sukūrė,
visa tai yra mano", - toksai VIEŠPATIES
žodis.
"Aš rūpinuosi žmogumi,
suvargusiu ir sielvartaujančiu, -
tuo, kuris dreba nuo mano žodžio.

3 Aukoti jautį ar užmušti žmogų,
skersti aviną ar sukti šuniui sprandą,
aukoti grūdus ar lieti kiaulės kraują,
deginti smilkalus ar garbinti stabą, -
tai dalykai taip mėgstami žmonių,
kuriems malonios jų pačių bjaurios
apeigos.
4 Bet aš jiems parinksiu sunkius
išbandymus
ir užleisiu ant jų, ko jie bijo.
Dėl to, kad niekas neatsiliepė, kai šaukiau,
nesiklausė, kai jiems kalbėjau,
dėl to, kad jie darė, kas yra bloga mano akyse,
ir rinkosi, kas yra prieš mano valią", -
5 klausykitės VIEŠPATIES žodžio jūs,
kurie drebate nuo jo balso:
"Jūsų tautiečiai, kurie jūsų neapkenčia
ir atstumia dėl manojo vardo, sako:
'Teparodo VIEŠPATS savo šlovę,

kad galėtume jūsų džiaugsmu pasidžiaugti'.
Tačiau jie bus sugėdinti".
6 Griausmas veržiasi iš miesto,
balsas iš Šventyklos.
Tai balsas VIEŠPATIES,
atsilyginančio priešams už jų darbus.

Motina Jeruzalė

7 Dar nesuremta skausmų, ji gimdo.
Pirmiau, negu ją užklumpa gimdymo
skausmai,
saugiai pagimdo sūnų.
8 Kas girdėjo tokį dalyką,
kas regėjo ką nors panašaus?
Ar gali kraštas įsikurti per vieną dieną,
ar tauta gimti vienu akimirksniu?
Tačiau Zionas, gimdymo skausmams vos
prasidėjus,
pagimdė savo vaikus!
9 "Argi aš, atveriantis gimdą,
nepagimdysiu?" - sako VIEŠPATS.
"Arba aš, leidęs pradėti,
uždarysiu įsčias?" - sako tavo Dievas.

10 Drauge su Jeruzale džiaukitės
ir būkite dėl jos linksmi visi,
kurie ją mylite!
Džiūgaukite kartu su ja visi,
kurie dėl jos liūdėjote!
11 Kad jūs penėtumėtės ir
pasisotintumėte
jos krūtų paguoda,
kad jūs gertumėte su džiaugsmu
iš jos šlovingų krūtų.
12 "Nes VIEŠPATS taip sako:
"Užliesiu jus gerove kaip upe,
tautų turtais tarsi išsiliejusia srove.
Kaip mažyliai būsite nešiojami ant jos rankų,
sūpuojami ant jos kelių.
13 Kaip motina guodžia savo sūnų,
taip aš paguosiu jus, -
Jeruzale būsite paguosti".

14 Kada tai išvysite, pradžiugs jūsų
širdys,

jūsų kaulai sužaliuos nelyginant žolė.
Savo tarnams VIEŠPATS apreikš savo ranką,
bet savo priešams - savąjį pyktį.

15 Štai VIEŠPATS ateis kaip ugnis,
jo vežimai bus tarsi viesulas,
kad išlietų savo pyktį deginančia kaitra,
savo bausmę ugnies liepsnomis.
16 Ugnimi ir kalaviju VIEŠPATS teis
žmoniją, -
daug bus VIEŠPATIES aukų.

17"Visi, kas pasišvenčia ir apsivalo, eidami į alkus kaip sekėjai jų stabo, kas valgo kiaulieną, roplius ir peles, pražus drauge su savo darbais ir užmojais", - sako VIEŠPATS.

18Ateinu surinkti visų tautų ir giminių. Jos ateis ir išvys mano šlovę. 19Duosiu ženklą jiems ir tuos, kurie iš jų bus išlikę, pasiųsiu pas tautas: į Taršišą, Putą ir Ludą, Mešechą, Tubalą ir Javaną, - į tolimąsias salas, kurios niekuomet negirdėjo garso apie mane, neregėjo mano šlovės. Jie paskelbs tautoms mano garbę. 20Ir iš visų tautų, - sako VIEŠPATS, - jie pargabens jūsų brolius kaip atnašą VIEŠPAČIUI - ant arklių ir vežimuose, neštuvais, ant mulų ir kupranugarių. Atgabens juos į Jeruzalę, mano šventąjį kalną, - sako VIEŠPATS, - kaip izraeliečiai kad neša savo atnašą švariuose induose. 21Kai kuriuos iš jų padarysiu kunigais ir levitais, - sako VIEŠPATS.

22 "Kaip naujieji dangūs ir naujoji
žemė,
kuriuos aš kuriu, gyvuos mano akivaizdoje, -
tai VIEŠPATIES žodis, -
taip gyvuos tavoji giminė ir tavasis vardas.
23 Kiekvieną jaunatį ir kas šabą
visa žmonija ateis manęs pagarbinti,
- sako
VIEŠPATS.-
24 Jie išeis pasižiūrėti lavonų tų,
kurie kėlė maištą prieš mane, -
juos griaužiantis kirminas nemirs, jų ugnis
niekad nebus užgesinta,
bjaurastis bus jie visai žmonijai".

JEREMIJO KNYGA

1 1Žodžiai Hilkijo sūnaus Jeremijo, iš kunigų šeimos Anatote, Benjamino žemėje. 2VIEŠPATIES žodis atėjo jam Amono sūnaus Judo karaliaus Jošijo dienomis - tryliktaisiais jo valdymo metais. 3Atėjo taip pat ir Jošijo sūnaus Judo karaliaus Jehojakimo dienomis iki vienuoliktųjų Jošijo sūnaus Judo karaliaus Zedekijo metų galo, - iki pat Jeruzalės tremties penkto mėnesio.

A. PRANAŠO ŽODŽIAI IŠ DIEVO SU PASAKOJIMAIS APIE PATĮ PRANAŠĄ

1. Pranašavimai karaliaus Jošijo dienomis

Jeremijo pašaukimas būti pranašu

4 Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
5 "Dar prieš sukurdamas įsčiose,
tave
aš pažinau,
dar prieš gimimą tave aš pašventinau, -
pranašu tautoms tave aš paskyriau".
6 "Ai ai ai, Viešpatie DIEVE! -
sudejavau,
-
Štai aš nemoku kalbėti! Esu tik
vaikas!"
7 Bet VIEŠPATS man atsakė:
"Nesakyk: 'Esu tik vaikas!'
Kur tik tave siųsiu, tu eisi,
ką tik tau liepsiu, - kalbėsi!
8 Nebijok nieko, nes aš esu
su
tavimi
ir tave apsaugosiu, - VIEŠPATIES žodis".

9 Tuomet VIEŠPATS
ištiesė savo ranką
ir palytėjo mano lūpas, tardamas:
"Štai aš dedu savo žodžius į tavo lūpas!
10 Įsidėmėk! Šią dieną tave paskiriu
tautų ir karalysčių prievaizdu,
kad išrautum ir nugriautum,
sunaikintum ir nuverstum,
atstatytum ir atsodintum".

11VIEŠPATS toliau kalbino mane, klausdamas: "Ką matai, Jeremijau?" - "Budriojo medžio šaką", - atsakiau. 12Tuomet VIEŠPATS tarė man: "Matai labai gerai! Nes aš budžiu, kad įvykdyčiau savo žodį".

13Antrą kartą VIEŠPATS kalbino mane, klausdamas: "Ką matai?" - "Matau verdantį katilą, svyrantį iš šiaurės", - atsakiau.

14Tuomet VIEŠPATS tarė man: "Iš šiaurės išsilies nelaimė ant visų krašto gyventojų!"

15 "Štai aš šaukiu visas šiaurės
karalystes, -
VIEŠPATIES žodis. -
Jos ateis, ir kiekvienas karalius pasistatys
savąjį sostą prie Jeruzalės vartų,

priešais jos mūro sienas
ir prieš visus Judo miestus.
16 Taip aš ištarsiu jiems savąjį
nuosprendį
už visą jų nedorumą, -
už tai, kad jie mane paliko,
degino smilkalus kitiems dievams
ir garbino savo pačių rankų dirbinius".

17 "Ogi tu - susijuosk savo strėnas!
Stokis ir skelbk jiems visa, ką tau liepiu!
Nepalūžk nuo jų,
kad tavęs nepalaužčiau jų akyse!
18 O aš - štai padariau tave šiandien
sutvirtintu miestu,
geležiniu šulu ir vario siena,
kad būtum prieš visą kraštą:
prieš Judo karalystės karalius ir didžiūnus,
prieš jos kunigus ir visą liaudį.
19 Prieš tave jie kovos, bet tavęs
neįveiks,
nes aš esu su tavimi, kad tave išgelbėčiau", -
tai VIEŠPATIES žodis.

2Neištikimoji tauta

1Man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2 "Eik ir paskelbk Jeruzalei taip,
kad ji
išgirstų:
'Tai VIEŠPATS pasakė:
aš atsimenu ištikimą tavo jaunystės meilę,
kaip tu mylėjai mane, būdama sužadėtine,
sekdama paskui mane per dykumą,
nesėjamą žemę.
3 Šventa VIEŠPATIES nuosavybė buvo
Izraelis,
jo pjūties pirmasis derlius.
Ryjantieji jį užsitraukia kaltę,
nelaimė juos ištinka, - tai VIEŠPATIES
žodis'".

4 Klausykitės VIEŠPATIES žodžio,
Jokūbo namai!
Jūs - visos Izraelio namų giminės,
5 VIEŠPATS taip kalba:

"Kokią mano ydą surado jūsų tėvai,
kad jie atsitraukė nuo manęs taip toli?
Eidami paskui beverčius stabus,
pasidarė beverčiai jie patys?
6 Jie niekuomet nepaklausė:
'Kurgi
tas VIEŠPATS,
išvedęs mus iš Egipto žemės,
dykumoje mums rodęs kelią
per tyrlaukius ir smėlio daubas,
per sausą ir pavojingą kraštą,
per kraštą, kuriuo niekas nekeliauja,
kuriame negyvena joks žmogus?'

7 Kai atvedžiau jus į sodų kraštą,
kad mistumėte jo vaisių gausa,
jūs įžengėte ir suteršėte mano kraštą,
mano nuosavybę padarėte
pasibjaurėtiną.
8 Kunigai neklausė: 'Kur yra
VIEŠPATS?'
Įstatymo aiškintojai manęs nepaisė,
ganytojai maištavo prieš mane.
Pranašai kalbėjo Baalo vardu
ir vaikėsi bejėgius stabus.
9 Todėl dar kartą šauksiu aš jus į
teismą, -
sako VIEŠPATS, -
net jūsų vaikų vaikus šauksiu aš į teismą.
10 Nukeliaukite į Kitimų pajūrį ir
pasižvalgykite,
pasiųskite ką nors į Kedarą
ir atidžiai apsvarstykite,
ar buvo kur kas nors panašaus į tai padaryta?
11 Ar pakeitė kuri nors tauta savo
dievus?
Nors iš tikrųjų jie nėra jokie dievai!
O manoji tauta išmainė mano Šlovę
į bejėgius stabus!
12 Išsigąskite dėlei to, dangūs,
drebėkite iš siaubo, - tai VIEŠPATIES žodis!
13 Nes manoji tauta nusikalto
dvigubai:
mane, gyvojo vandens šaltinį, jie paliko

ir išsikasė vandens talpyklas -
kiauras talpyklas, nelaikančias vandens".

14 "Ar Izraelis yra vergas? Ar jis
gimė
vergijoje?
Jei ne, tai kodėl jis pavirto grobiu?
15 Kodėl prieš jį riaumoja ir urzgia
liūtai?
Jie pavertė jo kraštą tyrais, -
jo miestai - dyki apanglėję griuvėsiai.
16 Net Nofo ir Tahpanhėso žmonės
skuta tavo viršugalvį.
17 Ar ne todėl, kad tu VIEŠPATĮ, savo
Dievą, palikai?
18 O dabar, kas tau iš to,
jei bėgtum
į Egiptą
ir gertum Šihoro {Nilo} vandenį?
Kas tau iš to, jei eitum į Asiriją
ir gertum vandenį iš {Eufrato} Upės?
19 Tavo paties nedorumas nubaus tave,
tavasis atsimetimas nuo manęs pasmerks tave.
Taigi apsvarstyk ir praregėk,
kaip baisiai kartu tau VIEŠPATĮ, savo Dievą,
palikti ir neturėti mano baimės, -
sako VIEŠPATS, Galybių DIEVAS".

20 "Tu jau seniai sulaužei savo jungą,
sutraukei savo pančius,
tardama: 'Netarnausiu!'
Ant kiekvienos aukštos kalvos,
po bet kokiu kupliu medžiu
tu kaip kekšė tysojai.
21 Ogi aš buvau tave pasodinęs
it rinktinį vynmedį,
tikrai taurios rūšies!
Kaip tu galėjai man pavirsti bjauriu,
laukiniu vynmedžiu?
22 Nors tu ir šarmu šveistumeisi,
ir muilo nešykštėtum,
tavo kaltės dėmė dar vis mano akyse, -
tai Viešpaties DIEVO žodis.
23 Kaipgi gali sakyti: 'Aš nesu suteršta!
Paskui Baalus nelaksčiau'?

Pažvelk į savo elgesį Slėnyje!
Suprask, ką padarei!
Tu - ūmi, jauna kupranugarė,
lakstanti šuoliais be tikslo,
24 {laukinė asilė, įjunkusi į dykumą},
uostydama vėją savo įkarštyje, -
pagautą geismo, kas gali ją sulaikyti?
Visi, kas jos geidžia, be vargo ją suras,
kai vaikymosi metas jai užeis.
25 Tausok savo kojas, jos kone basos,
o savo gerklę gelbėk nuo troškulio!
Bet tu sakai: 'Ne! Nė nesitikėk!
Aš myliu svetimus dievus ir paskui juos
seksiu'.
26 Kaip sučiuptas vagis susigėsta,
taip bus sugėdinti Izraelio žmonės:
jie patys, jų karaliai ir didžiūnai,
kunigai ir pranašai.
27 Tie, kurie sako medžio gabalui:
'Tu -
mano tėvas!'
ir akmeniui: 'Mane tu pagimdei!' -
nugarą man atgręžė, bet ne veidą,
tačiau bėdos ištikti jie šaukia: 'Ateik ir
gelbėk
mus!'
28 Kurgi nūn tavo dievai, kurių sau
prisidirbai?
Tegu ateina jie!
Ar išgelbės jie tave, kai patekai į bėdą?
Juk kiek tavo miestų,
tiek tavo dievų, Judai!
{Kiek gatvių Jeruzalėje,
tiek aukurų pastatėte Baalui.}
29 Kaip galite dar drįsti maldauti
manęs?
Jūs visi kėlėte maištą prieš mane, -
sako VIEŠPATS.
30 Veltui plakiau jūsų vaikus, -
mokomi jie nesileido.
Jūsų pačių kalavijas surijo jūsų pranašus
lyg plėšrus liūtas".
31 O jūs - ši karta,
imkite į širdį VIEŠPATIES žodį:

"Argi Izraeliui aš tarsi dykuma buvau,
lyg tamsybių šalis?
Kodėl manoji tauta sako: 'Esame laisvi!
Daugiau pas tave neateisim'?
32 Ar gali pamiršti mergaitė
savo
puošmenas
ir nuotaka savo kaspinus?
Tačiau manoji tauta mane pamiršo
jau kadai kada.
33 Kaip lengvai tu kelią surandi,
kai ieškai meilužių!
Savo nedorumu mokei tu savojo elgesio
net pačias nedoriausias moteris!

34 Net tavųjų drabužių kraštai
apskretę krauju
nekaltų varguolių!
Ne vagys jie, pagauti įsilaužiant,
35 o vis dėlto sakai: 'Aš esu nekalta!
Jo pyktis tikrai manęs nepalietė!'
Štai teisiu aš tave dėl to,
kad sakei: 'Nenusidėjau'".

36 Ko taip bėginėji,
kaitaliodama savo kelius!
Tu būsi ir Egipto apvilta,
kaip turėjai apsivilti Asirija.
37 Ir iš ten išeisi susiėmus
rankomis galvą,
nes VIEŠPATS atmetė tuos, kuriais tu
pasitiki.
Gero iš jų nesulauksi!

3

1 {Mane pasiekė šitoks VIEŠPATIES žodis:}
"Jei vyras paleistų žmoną
ir jeigu ji, nuo jo išėjusi, ištekėtų už
kito,
ar galėtų pirmasis vyras grįžti pas ją?
Argi tas kraštas nebūtų teršte
suterštas?
Tu juk su tiek meilužių svetimavai,
ir dar norėtum sugrįžti pas mane!

2 Pakelk savo akis į aukštas,

plikas kalvas ir pagalvok,
ar dar yra vieta, kur vyrai nebūtų mėgavęsi
su tavimi?
Jų laukdama, sėdėjai pakelėse kaip arabas
dykumoje.
Savo nedoru svetimavimu suteršei
kraštą.
3 Todėl buvo sulaikyti lietaus būriai,
nebeužėjo pavasario lietūs.
Bet kadangi tavoji kakta įžūli it kekšės,
tu nė nemanei rausti iš gėdos.

4 Net dabar argi nesišauki manęs:
'Tėve mano! Tu - mano jaunystės sužadėtinis!
5 Nejau jis neapykantą jaus amžinai,
niekuomet nesiliaus pykti?'
Šitaip tu kalbėjai, bet darei pikta,
kiek įstengei!"

Dvi seserys: Judo ir Izraelio karalystės6Karaliaus Jošijo dienomis VIEŠPATS kalbėjo man: "Ar matei, ką padarė maištingoji Izraelio karalystė? Ji lipo ant kiekvieno aukšto kalno ir ten po bet kokiu kupliu medžiu elgėsi kaip ištvirkėlė! 7Aš maniau: 'Po to, kai visa tai padarė, galop sugrįš ji pas mane'. Bet ji negrįžo. Ana neištikimoji jos sesuo, Judo karalystė, tai matė. 8Dar ji matė, kad Izraelį, tą maištingąją karalystę, paleidau kaip tik už svetimavimą, duodamas skyrybų raštą. Bet tai neištikimosios Judo karalystės neišgąsdino, - ji ėjo sau, elgdamasi kaip ištvirkėlė. 9Iš tikrųjų savo palinkimu ištvirkauti ji suteršė kraštą, svetimaudama su akmenimis ir medžio gabalais. 10Viso to nepaisydama, ta neištikimoji sesuo, Judo karalystė, grįžo pas mane ne iš tikros širdies, apsimetusi, - tai VIEŠPATIES žodis".

Izraelio atkūrimas11Tada VIEŠPATS pasakė man: "Maištingoji Izraelio karalystė yra mažiau kalta, negu neištikimoji Judo karalystė. 12Eik, paskelbk šiaurei šiuos žodžius ir tark:

'Sugrįžk, maištingoji Izraelio tauta, -
tai VIEŠPATIES žodis, -
nebūsiu tau piktas,
nes esu maloningas, -
tai VIEŠPATIES žodis, -
neapykantos amžinai aš nejaučiu.
13 Tik prisipažink,
kad esi
kalta,
nes juk prieš VIEŠPATĮ, savo Dievą,
maištavai,
savo palankumą švaistei svetimiems
dievams
{po bet kokiu kupliu medžiu}

ir mano balso klausyti nenorėjai, - tai
VIEŠPATIES žodis'".

14 "Sugrįžkite, atsimetėliai vaikai, -
sako VIEŠPATS, -
nes aš esu jūsų VIEŠPATS.
Paimsiu jus po vieną iš miesto,
po du iš šeimos ir atvesiu į Zioną.
15 Ten duosiu jums ganytojų
pagal
savo širdį, -
jie ganys jus išmintingai ir protingai.
16 Kai pagausėsite ir būsite
vaisingi krašte, -
sako VIEŠPATS, -
tomis dienomis žmonės daugiau
nebesakys:
'VIEŠPATIES Sandoros Skrynia!'
Į galvą niekam ji nebeateis,
niekas jos nebeminės,
nepasiges ir naujos nebedarys".

17Tuo metu Jeruzalė bus vadinama 'VIEŠPATIES sostas', visos tautos ten susirinks, kad pašlovintų VIEŠPATIES vardą Jeruzalėje. Savo nedorų širdžių potraukių daugiau jos nebetenkins. 18 Tomis dienomis Judo namai susijungs su Izraelio namais ir abeji drauge ateis iš šiaurės šalies į kraštą, kurį jūsų tėvams daviau kaip palikimą.

Atleidimo sąlygos

19 "Tuomet aš sau maniau:
kaip būtų smagu įsūnyti tave kaip vaiką,
duoti tau malonų kraštą,
visų gražiausią palikimą tarp tautų!
Vadintum mane 'Mano Tėve!' - maniau, -
ir nuo manęs nenusigręžtum.
20 Tačiau kaip moteris dėl meilužio
darosi neištikima,
taip tu buvai man neištikima, Izraelio tauta, -
tai VIEŠPATIES žodis".

21 Girdėti balsas nuo plikų aukštumų!
Maldaujantis Izraelio vaikų verksmas,
nes jie pasiklydo, eidami savo keliais,
ir pamiršo VIEŠPATĮ, savąjį Dievą.
22 "Sugrįžkite, maištingieji vaikai,
jūsų atsimetimą aš pagydysiu".

"Mes čia! Dabar mes einame pas tave,
nes tu VIEŠPATS, mūsų Dievas!
23 Išties kalvos - apgaulė, -
klegesys aukštumose!
Tik VIEŠPATYJE, mūsų Dieve, tėra Izraelio
išganymas.
24 Tas Gėda-dievas nuo mūsų
jaunų dienų rijo visa,
ką mūsų tėvai pelnė, -
jų avis ir galvijus,
jų sūnus ir dukteris.
25 Sau mes gėdą pasiklojome ir
nešlove apsiklojome,
nes VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui, nusidėjom
nuo savo jaunystės iki šios dienos
ir mes, ir mūsų tėvai, -
neklausėme VIEŠPATIES, savo Dievo,
balso".

4 Šaukimas grįžti

1"Jei nori sugrįžti, Izraeli, -

VIEŠPATIES žodis, -
pas mane turi sugrįžti.
Jei pašalintum savo bjaurastį iš mano akivaizdos
ir neišklystum iš doro kelio,
2 ir prisiektum:
'Kaip gyvas
VIEŠPATS!'
pagal teisybę, teisingumą ir teisumą.
Tuomet tautos jo vardu sau palaimos
linkėtų
ir patys juo didžiuotųsi".
3 Nes Judo vyrams ir Jeruzalei
VIEŠPATS sako:
"Išarkite dirvonus, nesėkite tarp
erškėčių!
4 Apipjaustykite savo širdis
VIEŠPAČIUI,
teatsileidžia surambėjusios jūsų širdys,
Judo vyrai ir Jeruzalės gyventojai,
idant mano pyktis neužsipliekstų kaip ugnis
ir nesileistų užgesinamas dėl jūsų nedorų
darbų".

Judo karalystei grasina priešas iš šiaurės

5 Paskelbkite Judo karalystėje,
praneškite Jeruzalėje!
Sakykite: "Pūskite ragą visame krašte!"
Šaukite ir raginkite:
"Rinkitės! Skubėkim į miestus su mūrais!"
6 Iškelkite ženklą: "Į Zioną!"
Bėkite į saugią vietą! Negaišuokite!
Nes nelaimę siunčiu iš šiaurės,
didį nusiaubimą.
7 Pakilo liūtas iš savo tankmės,
tautų naikintojas atžygiavo, -
atėjo iš savųjų namų,
kad tavąjį kraštą paverstų dykuma.
Tavo miestai bus sugriauti ir liks be
žmonių.
8 Dėl to apsivilkite ašutinę,
dejuokite ir aimanuokite:
"Liepsnojantis VIEŠPATIES pyktis
nenusigręžė nuo mūsų".

9 "Tą dieną, - sako VIEŠPATS, -
apstulbs karalius nusigandęs, apmirs
širdis didžiūnams,
kunigai pastirs iš baimės
ir pranašai bus priblokšti.
10 'Deja! Viešpatie DIEVE, -
jie
sakys, -
kaip baisiai apgavai šią tautą ir Jeruzalę,
sakydamas jiems: 'Visa išeis jums į
gera!' -
tuo tarpu kalavijas mums jau prie gerklės".

Teismo viesulas

11 Tuo metu šiai tautai ir Jeruzalei
bus
sakoma:
"Nuo nuožmių aukštumų per dykumą
kyla svilinantis vėjas prieš dukrą manosios
tautos.
Ne vėtymo, ne dulkinimo vėjas, -
12 man paliepus, papučia vėjas
stipresnis negu šie.

Dabar aš pats juos apkaltinsiu!"

13 Štai jis pakyla tarsi audros debesis,
jo vežimai tarsi viesulas.
Greitesni už erelius jo žirgai:
"Vargas mums! Prapultis!"
14 Jeruzale, nuplauk nedorumą nuo savo
širdies,
kad dar galėtum būti išgelbėta!
Kaip ilgai tu laikysies savo pražūtingų
užmačių?
15 Klausykis! Žinia ateina iš Dano,
negandą skelbia iš Efraimo kalnų:
16 "Praneškite tai tautoms,
skelbkite Jeruzalėje:
'Apgulėjai ateina iš tolimo krašto,
žygiuoja prieš Judo miestus, karingai
šaukdami'.
17 Kaip laukų sargai jie apsupo ją
iš
visų pusių,
nes ji kėlė maištą prieš mane, - sako VIEŠPATS".
18 Tavo elgesys, tavieji darbai tai
tau
padarė, -
tavo nedorumas yra kaltas,
kartėlis gula tau ant širdies!
19 "Mano širdie! Mano širdie!
Raitausi iš skausmo!
Netelpa krūtinėje mano širdis!
Man širdis plyšta, negaliu tylėti,
nes girdžiu rago garsus, mūšio šauksmus.
20 'Nelaimė vejasi nelaimę', -
pranešama.
Visas kraštas niokojamas, -
kaipmat sunaikintos mano palapinės,
akimirksniu - manosios pastogės.
21 Kaip ilgai turėsiu regėti tą karo
vėliavą,
klausytis tų rago garsų?"

22 "Deja, manoji tauta paika!
Manęs jie nepažįsta!
Jie - neprotingi vaikai,
be jokios nuovokos.

Jie gudrūs vien pikta daryti,
o gera daryti nemoka".
23 Pažiūrėjau į žemę, ir štai -
ji nualinta ir dyka!
Žvelgiau į dangų - jame nebuvo šviesos!
24 Pažiūrėjau į kalnus, ir štai -
jie drebėjo,
o visos kalvos svyravo pirmyn ir atgal!
25 Žvalgiausi, ir štai -
nebuvo žmonių;
net padangių paukščiai buvo išskridę!
26 Pažiūrėjau, ir štai -
derlinga žemė buvo tapusi dykuma,
visi jos miestai - griuvėsiai
prieš
VIEŠPATĮ,
sunaikinti jo aitraus pykčio.

27Ak, šitaip VIEŠPATS sakė: "Tyrlaukiais pavirs visas kraštas, tačiau nesunaikinsiu jo visai".

28 "Dėl to dejuos žemė,
ir dangūs viršum jos apsigaubs juoda skraiste,
nes aš pasakiau ir nesigailiu,
aš nutariau ir neatšauksiu".

29 Raitelių ir šaulių šauksmus išgirdę,
išbėgioja visų miestų gyventojai.
Jie šliaužia į urvus,
slepiasi miškų tankmėse,
kopia ant uolų:
visi miestai ištuštėję, niekas ten nebegyvena.

30 O tu, pasmerktoji pražūčiai,
ką tu manai, rengdamasi purpuru,
puošdamasi aukso pašvitais,
tepdama savąsias akis dažais?
Veltui gražiniesi!
Tavieji meilužiai tave paniekina, -
tavo gyvybės jie ieško!
31 Tarsi dejuotų gimdyvė, - girdžiu, -
tarsi šauktų pirmąkart gimdanti motina.
Tai šaukia Ziono dukra.
Kvapą vos atgaudama, ji tiesia rankas:
"Ak, vargas man!
Alpstu nuvargusi, sugriebta

žudikų!"

5Jeruzalės nuodėmė

1"Paklajokite Jeruzalės gatvėmis,
žvalgykitės ir stebėkite!
Ieškokite jos aikštėse,
ar rasite žmogų -
bent vieną
žmogų,
vykdantį teisingumą ir ieškantį teisybės,
idant galėčiau jai atleisti! - sako VIEŠPATS.
2 Nors jie ir sakytų:
'Kaip
gyvas VIEŠPATS!' -
jų priesaika būtų kreiva".
3 VIEŠPATIE, argi tavo akys
neieško teisybės?
Tu juos plakei, bet skausmo jie nejautė,
tu juos mažne sunaikinai, bet jie
nesileido
mokomi.
Jie tapo kietesni už uolą, - sugrįžti
atsisakė.
4 Tariau sau: "Jie yra tik varguoliai,
užtat paikai ir elgiasi,
nes nežino VIEŠPATIES kelio
nei savojo Dievo teisingumo.
5 Geriau pas didžiūnus eisiu,
jiems
kalbėsiu,
nes jie žino VIEŠPATIES kelią
ir savojo Dievo teisingumą".
Tačiau ir jie, visi iki vieno, buvo sulaužę
jungą,
nutraukę ryšius.
6 Todėl miškų liūtas juos plėšo,
tyrų vilkas juos pjauna,
ir leopardas sėlina apie jų miestus ir visus,
kas tik iš jų išeina, sudrasko į gabalus.
Gausūs buvo jų nusikaltimai,
be skaičiaus jų atsimetimai.

7 "Kodėl turėčiau visa tai tau atleisti?
Tavieji vaikai mane paliko

ir prisiekinėjo stabais, nors jie ne Dievas.
Pasotinau juos, bet jie svetimavo,
į kekšės namus grūdosi.
8 Eržilai jie, nusipenėję ir gašlūs,
kiekvienas žvengia savo artimo žmonos.
9 Kaip už tokius darbus nebausiu? -
tai VIEŠPATIES žodis. -
Kaip tokiai tautai nekeršysiu?"

10 Kopkite į jos vynmedžių
lysves atšlaitėse,
nuniokokite jas! Tik nesunaikinkite
visiškai!
Nugenėkite nukarusias šakas,
nes jos nepriklauso VIEŠPAČIUI.
11 "Ai, su manim abeji elgėsi
labai
neištikimai, -
ir Izraelio, ir Judo namai, -
tai VIEŠPATIES žodis".
12 VIEŠPATIES išsigynė, sakydami:
"Nė būti jo nėra!
Neištiks mūsų jokia nelaimė, -
nematysime nei kalavijo, nei bado.
13 Pranašai tik vėjus gaudo,
ne žodis iš Dievo jų kalba.
Teištinka jų grasinimai juos pačius!"

14 Todėl VIEŠPATS, Galybių Dievas, taip
prabilo:
"Kadangi jie tai pasakė,
štai savo žodžius tavo lūpose paversiu
ugnimi.
Šita tauta yra malkų krūva,
kurią ugnis suris!
15 Žiūrėkit! Aš sukeliu prieš jus tautą
iš toli,
Izraelio namai, - tai VIEŠPATIES
žodis! -
Tvirtą tautą,
ilgaamžę tautą,
tautą, kurios kalbos nemoki, -
nesupranti, ką jie sako.
16 Jų strėlinės - kaip kapų atviros
duobės, -

visi jie - šaunūs kovotojai.
17 Jie suris tavo pjūtį ir tavo maistą,
suris tavo sūnus ir dukteris,
suris tavo avis ir galvijus,
suris tavo vynmedžius ir figas.
Jie sutriuškins ir įtvirtintus miestus,
kuriais tu pasitiki, - kalaviju".

18"Tačiau net ir tomis dienomis, - tai VIEŠPATIES žodis, - jūsų nesunaikinsiu visiškai. 19Kai jie klaus: 'Kodėl gi VIEŠPATS, mūsų Dievas, taip pasielgė su mumis?' - atsakysi: 'Kaip jūs mane palikote ir svetimiems dievams tarnavote savame krašte, taip tarnaukite dabar svetimiems dievams nesavame krašte'".

20 Jokūbo namams tai pasakyk
ir Judo karalystei tai paskelbk:
21 "Klausykis, paika ir nenuovoki tauta,
-
jūs turite akis, bet nematote,
jūs turite ausis, bet negirdite.
22 Argi neturėtumėte manęs garbinti, -
tai VIEŠPATIES žodis, -
argi neturėtumėte drebėti prieš mane?
Juk aš padariau smėlį jūros siena,
amžina riba, kurios jai peržengt
nevalia.
Nors ji ir ūžauja, bet veltui,
nors ir riaumoja jos bangos, ant ribos turi
sulūžti.
23 Maištingą ir neklusnią širdį turi
ši
tauta, -
nusigręžė nuo kelio ir nuėjo sau.
24 Nepagalvojo širdimi:
'Garbinkime VIEŠPATĮ, savo Dievą,
kuris duoda mums lietų -
ankstyvąjį ir vėlyvąjį atėjus metui,
kuris palaiko mūsų labui pjūties savaičių
seką'.
25 Jūsų kaltės suardė šitą seką,
jūsų nuodėmės nukreipė jus nuo kelio į palaimą.
26 Mano tautoje daug yra nedorėlių,
metančių savo tinklus.
Jie spendžia spąstus lyg medžiotojai,
bet sugauna žmones.
27 Kaip medžiotojo krepšys

prikimštas paukščių,
taip jų namai - pilni klastų.
Šitaip jie turtėja ir darosi galingi,
28 išplersta ir nutunka.
Jų nedori darbai - nuodėmė ant nuodėmės, -
teisingumo nė paisyt nepaiso,
našlaičių bylų negina, vargšų skundų
negirdi.
29 Kaip už tokius darbus nebausiu? -
tai VIEŠPATIES žodis. -
Kaip tokiai tautai nekeršysiu?
30 Baisus ir šlykštus dalykas atsitiko
krašte:
31 pranašai pranašaudami meluoja,
kunigai valdo, kaip
pranašai liepia,
o mano tautai tas patinka!
Bet ką darysite, kai ateis galas?"

6Priešas apgula Jeruzalę

1Bėkite, Benjamino vaikai,
iš Jeruzalės!
Pūskite ragą Tekooje, Bet-haKereme duokite
ženklą,
nes iš šiaurės grasina nelaimė ir baisi pražūtis.
2 Gražioji ir trapioji Ziono dukra,
tu
žuvusi!
3 Prieš ją ateina piemenys su savo
kaimenėmis,
statosi aplinkui savo palapines,
kiekvienas gano kur nori.
4 "Pasiruoškite mūšiui su ja!
Būkite pasiruošę!
Mes pulsime vidudienį!
Deja, bėda mums! Diena jau temsta,
ilgėja vakaro šešėliai.
5 Būkite pasiruošę! Užpulsime ją
nakčia
ir griuvėsiais paversime jos tvirtoves!"

6 Nes štai ką Galybių VIEŠPATS
pasakė:
"Iškirskite jos medžius

ir supilkite apgulos pylimą prieš Jeruzalę.
Ji yra miestas, paskirtas bausmei, -
jos gatvėse visur tik priespauda!
7 Kaip iš šaltinio trykšta vandenys,
taip iš josios plūsta nedorumas.
Smurtas ir plėšimas joje siaučia,
ligos ir žaizdos visuomet man prieš akis.
8 Leiskis pamokoma, Jeruzale,
kad neatsitraukčiau nuo tavęs pasibjaurėjęs
ir nepaverščiau tavęs tyrais, -
žeme, kurioje niekas negyvena".

9 Galybių VIEŠPATS taip kalbėjo:
"Surink, tarsi vynuoges surink
Izraelio likutį!
Tarsi vynuogių raškytojas
rankomis keliskart pereik jo šakas".

10 Į ką aš kreipsiuos?
Per ką įspėsiu, kad mane jie išgirstų?
Štai jų ausys neapipjaustytos, -
jie negali girdėti.
Štai VIEŠPATIES žodis pasidarė jiems pajuoka, -
į jį polinkio jie neturi.
11 Todėl aš pilnas VIEŠPATIES pykčio,
išvargintas pastangų jį suvaldyti.
Išliesiu jį ant mažylių gatvėje,
taip pat ir ant vaikinų būrių!
Visi bus paimti į nelaisvę,
vyras ir žmona, seniai ir karšinčiai.
12 Jų namai atiteks kitiems,
ir jų laukai, ir žmonos,
kai aš pakelsiu savo ranką
prieš šio krašto gyventojus, -
tai VIEŠPATIES žodis.
13 Nuo mažiausio iki didžiausio, jie
visi iki vieno -
gobšūs savanaudžiai;
nuo pranašo iki kunigo, jie visi - apgavikai.
14 Mano tautos žaizdas jie tik apgydo,
kartodami: "Viskas gerai! - Viskas
gerai!" -
nors nėra gerai.
15 Turėtų gėdytis dėl savo bjauraus
darbo,

tačiau jie nesidrovi
nei nežino, ką reiškia iš gėdos parausti.
Todėl jie kris tarp žūvančiųjų,
jie sukniubs, kai aš juos bausiu, - sako VIEŠPATS.

16 Šitaip VIEŠPATS kalbino:
"Stokitės ant kryžkelių ir pasižvalgykite!
Pasiklauskite senovės takų,
kur yra gerasis kelias?
Eikite juo ir rasite sau ramybę.
Bet jie atsakė: 'Juo mes neisime!'
17 Daviau jums ir sargus:
'Paklausykite rago garso!'
Bet jie atsakė: 'Neklausysime!'
18 Todėl išgirskite, tautos,
ir žinok, bendrija, kas jų laukia!
19 Girdėk, žeme!
Šitai tautai štai siunčiu nelaimę,
jų pačių piktų pinklių vaisių,
nes jie neklausė manųjų žodžių,
atmetė manąjį įstatymą.
20 Kam gi man smilkalai iš Šebos
ir kvapieji meldai iš tolimo krašto?
Man ne prie širdies jūsų deginamosios
aukos,
nemalonios man jūsų atnašos.
21 Todėl, - taip kalbėjo VIEŠPATS, -
štai padėsiu kliūčių ant šitos tautos
kelio,
kad ji ant jų sukluptų.
Tėvai ir vaikai,
kaimynai ir bičiuliai drauge pražus".

22 Taip VIEŠPATS kalbėjo:
"Štai atžygiuoja tauta iš
šiaurės
krašto,
didelė tauta, pažadinta nuo žemės
pakraščių.
23 Ginkluoti lankais ir ietimis,
žiaurūs ir nežinantys pasigailėjimo, -
tarsi jūros šniokštimas jų ūžesys.
Raiti ant žirgų, mūšio rikiuotės gretose,
prieš tave, Ziono dukra!"

24 "Išgirdome žinią apie juos,
rankas nuleidome,
pagavo mus baimė
ir kančios kaip gimdyvės.
25 Neik iš namų į laukus,
nesileisk į kelionę vieškeliu,
nes priešo kalavijas - klaikas visur!
26 Ai, mano tautos dukra, vilkis
ašutinę,
voliokis pelenuose,
gedėk kaip vienatinio sūnaus,
liek gailias ašaras,
nes staiga mus užklumpa žudikas".

Dievas paskiria pranašą vertinti tautą

27 Vertintoju savo tautoje
paskyriau tave, -
valytoju, -
kad ištirtum ir vertintum jų elgesį.
28 Jie - varis ir geležis:
visi jie - užkietėję maištininkai,
šmeižtų nešiotojai - elgiasi nedorai.
29 Dumplės šniokščia,
šviną suryja ugnis.
Veltui valytojas valė, -
nedorieji nebuvo atskirti.
30 "Atmestuoju sidabru" jie bus
vadinami,
nes VIEŠPATS juos atmetė.

2. Pranašavimai karaliaus Jehojakimo dienomis

7Pamokslas Šventyklos vartuose 1Žodis, kurį gavo iš VIEŠPATIES Jeremijas: 2"Atsistok VIEŠPATIES Namų vartuose ir ten paskelbk šį žodį: 'Visi Judo gyventojai, kurie einate pro vartus pagarbinti VIEŠPATIES, išgirskite VIEŠPATIES žodį!'" 3Štai ką Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, sako: "Taisykite savo kelius ir savo darbus, kad galėčiau būti su jumis šioje vietoje. 4Nepasikliaukite nepagrįsta viltimi, 5sakydami: 'Tai VIEŠPATIES Šventykla! Tai VIEŠPATIES Šventykla!' Tik tuomet, jei jūs visiškai pakeisite savo kelius ir darbus, jei vykdysite teisingumą tarp žmonių, 6jei neskriausite svetimšalio, našlaičio ir našlės, jei neišliesite nekalto kraujo šioje vietoje ir nedarysite sau žalos, sekdami paskui svetimus dievus, 7aš būsiu su jumis šioje vietoje - krašte, kurį daviau senovėje tavo tėvams amžiams.

8Štai! Pasikliaujate nepagrįsta viltimi - beverčiu melu! Iš to tik žalos turėsite! 9Kaipgi? Jūs vagiate ir žudote, svetimaujate ir kreivai prisiekiate, aukojate Baalui atnašas ir sekate paskui kitus dievus, kurių net nepažįstate, 10 paskui, atėję pas mane į šiuos Namus, kurie vadinasi mano vardu, sakote: 'Esame apsaugoti! Galime vėl daryti visus šiuos nedorus darbus!' 11Argi tie Namai, kurie vadinasi

mano vardu, nevirto jūsų akyse plėšikų lindyne? Žiūrėkite, juk ir aš matau, kas darosi! - tai VIEŠPATIES žodis. 12Taip! Nueikite, jei norite, į Šilo'ą, kurį buvau padaręs savo vardo vieta pradžioje. Pasižiūrėkite, ką aš padariau jam už nedorus darbus, kurių pridarė mano tauta - Izraelis. 13Ir dabar, kadangi jūs padarėte šias visas nuodėmes, - sako VIEŠPATS, - kadangi jūs neklausėte, nors ir kalbėjau jums taip primygtinai, kadangi jūs neatsiliepėte, nors ir šaukiau jus, 14todėl su šiais Namais, vadinamais mano vardu, - jais jūs pasitikite, - ir su vieta, kurią jums ir jūsų tėvams daviau, pasielgsiu lygiai taip, kaip su Šilo'u pasielgiau.

15Atstumsiu jus nuo savęs, kaip atstūmiau visus jūsų giminaičius, visus Efraimo palikuonis".

Tauta neklauso16"O tu nesimelsk už šitą tautą, neužtark jų maldavimu! Neįtikinėk manęs, nes aš tavęs neišklausysiu. 17Argi nematai, ką jie daro Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse? 18Vaikai malkas rankioja, jų tėvai pakuria ugnį, o motinos minko tešlą paplotėliams Dangaus karalienei. Mane įskaudinti norėdami, jie lieja geriamąsias atnašas svetimiems dievams. 19Argi jie mane įskaudina? - sako VIEŠPATS. - Ne! Argi ne save pačius, savo pačių gėdai? 20Tikrai, - Viešpats DIEVAS taip pasakė, - mano liepsnojantis pyktis išsilies ant šitos vietos, ant žmonių ir ant gyvulių, ant lauko medžių ir dirvų derliaus. Jis degins, ir nebus kam jį užgesinti".

21Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, kalba taip: "Dėkite savo deginamąsias aukas ant skerstinių atnašų ir suvalgykite paaukotą mėsą! 22Kalbėdamas jūsų tėvams tą dieną, kai išvedžiau juos iš Egipto žemės, jiems nieko neįsakiau apie deginamąsias ar skerstines aukas. 23Bet šį vieną įsakymą daviau jiems. Klausykite mano balso! Tada aš būsiu jūsų Dievas, o jūs būsite mano tauta. Eikite visur tik tuo keliu, kuriuo jums įsakau, idant jums sektųsi.

24Bet jie nei paklausė, nei paisė. Jie sekė paskui savo pačių užmačias, savųjų nedorų širdžių užsispyrimą, atsukdami man nugarą, o ne veidą. 25Nuo tos dienos, kai jūsų tėvai išėjo iš Egipto žemės, ligi šiandien primygtinai siunčiau ir siunčiau jums savuosius tarnus - pranašus. 26Tačiau manęs jie nepaklausė ir nepaisė, bet darėsi dar atkaklesni kietasprandžiai ir elgėsi dar pikčiau negu jųjų tėvai.

27Nors ir sakysi jiems visus šiuos dalykus, tavęs jie neklausys, nors juos ir šauksi, tau jie neatsilieps. 28Todėl pasakyk jiems: 'Štai tauta, kuri neklausė VIEŠPATIES, savo Dievo, balso ir nesileido jo mokoma. Ištikimybė mirusi, net pats žodis dingo nuo jų lūpų'".

Stabų garbinimas Ben-Hinomo slėnyje

29 Nusikirpk plaukus ir mesk juos šalin!
Kalvose užtrauk liūdną raudą!
Nes VIEŠPATS atmetė ir paliko kartą,
sukėlusią jo pyktį.

30Judo žmonės padarė nedorybę mano akyse, - sako VIEŠPATS. - Jie suteršė Namus, kurie vadinasi mano vardu, statydami juose savo šlykščius stabus. 31Ben-Hinomo slėnyje jie pasistatė Tofetą - aukurą deginti savo sūnums ir dukterims kaip aukai. To aš niekuomet neįsakiau, tai man niekuomet neatėjo į mintį. 32Dėl to, tikėkite manimi, - tai VIEŠPATIES žodis, - ateis dienos, kai nebebus minimas Tofetas ir Ben-Hinomo slėnis, bet Žudynių slėnis. Tofete bus kapinės, nes kitur nebebus vietos laidoti. 33Tada šitos tautos žuvusiųjų lavonai bus mitalas padangių paukščiams ir laukų žvėrims, - nebus kam jų nuvaikyti. 34Aš nutildysiu Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse džiaugsmo

ir iškilmių garsus, jaunikio ir nuotakos balsą, nes visas kraštas taps tyrlaukiais.

8 1Tuo metu, - tai VIEŠPATIES žodis, - kaulai Judo karalių, kaulai jo didžiūnų, kaulai kunigų, kaulai pranašų ir kaulai Jeruzalės gyventojų bus iškasti iš kapų 2ir išbarstyti ant žemės prieš saulę, prieš mėnulį, prieš visas dangaus galybes , kurias jie mylėjo, tarnavo ir sekė, į kurias jie kreipėsi ir kurias garbino, puldami kniūbsčiom ant žemės. Jie nebus surinkti ir palaidoti, bet gulės kaip mėšlas dirvoms patręšti. 3Visi, kurie išliko iš tos nedoros šeimos, nors ir kur juos ištremčiau, labiau norės mirti negu gyventi, - sako Galybių VIEŠPATS.

Nusikaltimas ir bausmė

4 Pasakyk jiems:
"Taip kalbėjo VIEŠPATS:
'Kai žmonės pargriūva, argi jie vėl nesikelia?
Kai žmonės paklysta, argi atgal negrįžta?'
5 Kodėl tat ši tauta - Jeruzalė - yra
amžinai neklusni?
Kodėl jie laikosi apgaulingų stabų,
atsisako sugrįžti?
6 Klausiausi atidžiai ir neišgirdau
nė vieno tiesos žodžio.
Niekas neapgaili savo nedorumo, -
nesako: 'Ką aš padariau!'
Visi veržiasi į priekį savo
neklusniuoju keliu
tarsi ristūnai, besiveržiantys į mūšį.
7 Net gandras padangėse žino,
kada keliauti,
burkuolis, kregždė ir gervė nujaučia
laiką,
kada sugrįžti,
bet mano tauta nežino
VIEŠPATIES teisingumo!"
8 Kaip galite sakyti: "Mes išmintingi!
Mes turime VIEŠPATIES įstatymą"?
Juk iš tikrųjų pavertė jį melu
melaginga žinovo plunksna!
9 Išminčiai sugėdinti,
apstulbinti, įkliuvę į spąstus.
Štai VIEŠPATIES žodį jie atmetė, -
iš kurgi jų išmintis?

10 "Todėl jų žmonas atiduosiu
kitiems,
o jų laukus užkariautojams.
Juk jie visi, nuo mažiausio lig didžiausio,

godžiai ieško savo naudos,
nuo pranašo lig kunigo, jie visi - veidmainiai.
11 Dukters, mano tautos, žaizdas jie
nerūpestingai apgydo,
kartodami: 'Viskas gerai! Viskas
gerai!' -
nors nėra gerai.
12 Turėtų gėdytis dėl savo
bjauraus elgesio!
Tačiau jie nei gėdos jaučia,
nei žino, ką reiškia iš gėdos parausti.
Tikrai jie kris tarp žuvusiųjų,
jie sukniubs, kai aš juos bausiu", - sako
VIEŠPATS.

13 "Tikrai surengsiu jų pjūtį! -
tai
VIEŠPATIES žodis".
Nebus vynuogių ant vynmedžio
nei figų ant figmedžio,
net lapai bus nuvytę!
Visa, ką jiems buvau davęs, išnyko.
14 Ko gi dar sėdime?
Susirinkime! Eime į miestus su įtvirtinimais,
kad ten žūtume,
nes VIEŠPATS, mūsų Dievas, lėmė mums
žūti.
Jis davė mums gerti nuodų,
nes mes nusidėjome VIEŠPAČIUI.
15 Laukėme taikos, bet nėra pagerėjimo,
laukėme pagalbos, bet vietoj jos ateina klaikas!
16 Nuo Dano girdėti, kaip prunkščia
jo
ristūnai,
nuo jo eržilų žvengimo dreba visas kraštas.
Jie atėjo ir nusiaubė visą kraštą,
miestus ir jų gyventojus.

17 "Pasiųsiu prieš jus nuodingų
gyvačių,
angių, kurių joks užkerėjimas neveiks.
Jos gels jus mirtinai! - Tai VIEŠPATIES
žodis".

Pranašo sielvartas dėl tautos kančios

18 Mano liūdesys nepagydomas,
manoji širdis pasiligojusi.
19 Štai vargšės mano tautos šauksmas
aidi skersai išilgai per kraštą:
"Nejau VIEŠPATIES nėra Zione?
Argi nebėra ten jo karaliaus?
{Kodėl jie skaudina mane savo stabais,
savo beverčiais svetimais dievais?}
20 Pjūtis jau praėjo,
vasara pasibaigė,
bet mes dar tebesam neišgelbėti!"
21 Dukters - mano tautos -
žaizdos sukrėtė mane,
esu baisiai nusiminęs, net paklaikęs.
22 Ar nėra balzamo Gileade,
ar nėra ten gydytojo?
Kodėl neužgyja dukters, mano tautos,
žaizda?
23 O, kad manoji galva būtų
vandens šulinys,
mano akys ašarų šaltinis!
Dieną ir naktį apverkčiau
dukters, mano tautos, užmuštuosius.

9Dorovinis tautos sugedimas

1O, kad galėčiau rasti dykumoje
pakelės pastogę!
Tada palikčiau savo tautą, -
galėčiau nuo jų atsitraukti.
Visi jie - svetimautojai,
sukčiai.
2 Liežuvis yra jų ginklas,
įtemptas lankas;
melas, o ne tiesa, viešpatauja krašte.
Nuo vienos nuodėmės jie skuba prie
kitos,
bet manęs nepažįsta, - tai VIEŠPATIES
žodis.
3 Būkite budrūs kiekvienas su
savo kaimynu,
nepasitikėkite nė vienu broliu!
Kiekvienas brolis gudrauja kaip Jokūbas,
kiekvienas kaimynas skleidžia šmeižtus.
4 Visi apgaudinėja vienas kitą,

tiesos nesako.
Savo liežuviais jie įgudo meluoti,
elgiasi nedorai, nebegali gailėtis.
5 Smurtas ant smurto, apgaulė ant
apgaulės:
manęs pripažint jie nenori, -
tai VIEŠPATIES žodis.

6 Todėl, - taip sakė Galybių
VIEŠPATS, -
valysiu juos ir bandysiu,
ką kita man daryti su jų nedorumu?
7 Jų liežuvis - mirtina strėlė,
apgaulios jų lūpos, apgauli ir jų kalba.
Lūpomis kalba artimui draugiškai,
bet savo širdyje rengia jam pasalas!
8 Kaip jų už tai nebausiu? -
tai
VIEŠPATIES žodis. -
Tokiai tautai kaip ši kaip
nekeršysiu?

Rauda dėl nuniokoto krašto

9 Dėl kalnų aš imu verkti ir vaitoti,
dėl ganyklų tyruose pradedu raudą,
nes jie yra nusiaubti, -
į juos niekas kojos nebekelia,
nebegirdėti kaimenių bliovimo.
Ir padangių paukščiai, ir žvėrys pabėgo,
pradingo.

10 "Jeruzalę paversiu griuvėsių krūva,
šakalų lindyne.
Judo miestus - baisiais tyrlaukiais,
kur niekas negyvena".

11 Kas yra toks išmintingas,
kad
visa tai suprastų?
Tegu paaiškina tas,
kuriam paties VIEŠPATIES lūpos kalbėjo:
"Kodėl taip nuniokotas kraštas,
išdegintas kaip dykuma,
per kurią niekas nebekeliauja?"

12VIEŠPATS atsakė: "Dėl to, kad jie atmetė mano įstatymą, kurį aš jiems daviau, neklausė mano

balso ir nesielgė pagal jį, 13bet verčiau elgėsi pagal savo atkaklią širdį ir sekė Baalais, kaip jų tėvai buvo juos išmokę". 14Todėl, - Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, taip kalbėjo: "Štai dabar maitinsiu šitą tautą kiečiais ir girdysiu nuodingu gėralu. 15Išsklaidysiu juos tarp tautų, kurių nei jie, nei jųjų tėvai nežinojo, ir siųsiu jiems kalaviją, kad juos visiškai sunaikintų".

16 Šitaip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
"Nagi! Pašaukite raudotojas, kad ateitų.
Kvieskite pačias geriausias.
17 Teskuba ateiti ir pradėti
raudą
už mus,
kad mūsų akys plūstų ašaromis,
nuo blakstienų sravėtų kaip vanduo".
18 Iš Ziono girdėti rauda:
"Kaip baisiai mes nuniokoti!
Kokia mums gėda!
Palikome kraštą, nes nugriovė mūsų sodybas!"
19 Klausykitės, moterys, VIEŠPATIES
žodžio,
teišgirsta jūsų ausys jo lūpų žodį.
Pamokykite savo dukteris aimanuoti,
tepamoko viena kitą tos raudos.
20 Mirtis įlipo pro mūsų langus,
įsilaužė į mūsų pilis.
Ji nušluoja vaikus nuo gatvių,
jaunuolius nuo miesto aikščių.

21 Sakyk: "Taip kalbėjo VIEŠPATS.
Užmuštųjų lavonai guli kaip mėšlas
dirvoje,
tarsi pėdai, kurių nėra kam surinkti,
paskui pjovėją".

Tikroji šlovė

22 VIEŠPATS taip kalbėjo:
"Išminčius tenesididžiuoja savo išmintimi,
nei stipruolis tenesigiria savuoju
stiprumu,
nei turtuolis tenesipuikauja savo turtais.
23 Bet jei kas didžiuotųsi, tesididžiuoja,
kad turi išminties pažinti mane, -
pripažinti, kad aš esu VIEŠPATS,
kuris myli ištikimai,
vykdo teisingumą ir teisumą žemėje.
Tokiais žmonėmis aš mėgaujuosi, - tai

VIEŠPATIES žodis".

Apipjaustymas neturi vertės24"Štai! Ateis dienos, - tai VIEŠPATIES žodis, - kai aš pašauksiu ataskaiton visus apipjaustytuosius tik kūnu: 25Egiptą, Judą, Edomą ir amoniečius, Moabą ir dykumos gyventojus, skutančius savo smilkinius. Juk visos tautos - neapipjaustytos, bet visi Izraelio namai turi neapipjaustytą širdį".

10Stabai ir tikrojo Dievo garbinimas 1Klausykite žodžio, kurį VIEŠPATS pasakė apie jus,
Izraelio namai!

2 VIEŠPATS šitaip kalbėjo:
- Nemėgdžiokite tautų kelio,
nenuogąstaukite dėl ženklų dangaus
skliaute,
nors dėl jų tautos ir nuogąstauja.
3 Ką tautos tiki - gryna apgaulė,
nes stabai - tik rąstgalys iš miško medžio,
išskobtas meistro skaptuku,
4 auksu ar sidabru papuoštas.
prikaltas plaktuku ir vinimis,
kad nepargriūtų.
5 It paukščių baidyklė melionų
darže, -
kalbėti jie negali.
Juos reikia nešioti, -
mat patys nepaeina.
Nebijokite jų, nes jie negali
nei žalos padaryti, nei naudos atnešti.

6 Tokio kaip tu, VIEŠPATIE,
kito
nėra!
Didingas tu, didinga tavojo vardo galybė!
7 Kas gali tavęs nebijoti,
tautų
Karaliau?
Tai pridera tau,
nes tarp visų išminčių tautose,
visų tautų valdose,
tokio kaip tu kito nėra!

8 Visi jie kaip vienas yra be žado
ir be
jausmo, -
taigi ką gali jie išmokti iš medinių stabų?
9 Jie - iš Taršišo atvežtas,

plaktuku kaldintas sidabras,
ir auksas iš Ufazo!
Jie - meistro išmonė
ir auksakalio rankdarbis.
Violetinis ir purpurinis yra jų apdaras, -
visi lig vieno jie - nagingų amatininkų
dirbinys.

10 VIEŠPATS - tikrai Dievas,
jis - gyvasis Dievas, amžinasis Karalius.
Nuo jo pykčio dreba žemė,
tautos jo apmaudo pakelt nepajėgia.

11 {Taip sakysite jiems: "Dievai, kurie
nei dangaus, nei žemės
nesukūrė, pradings nuo žemės ir iš po dangaus
skliauto!}

12 Jis sukūrė žemę savo galybe,
padėjo pamatus pasauliui savo išmintimi,
išskleidė dangaus skliautą savo išmone.
13 Kai sugriaudžia jo balsas,
šniokščia vandenys dangaus skliaute.
Jis atpučia debesis nuo žemės pakraščių,
padaro tviskančius žaibus lietui,
išleidžia viesulus iš aptvarų.
14 Kiekvienas žmogus kvailas,
be
supratimo, -
sau pačiam gėdą daro auksakalys savaisiais
stabais,
nes nuliejo apgaulę, be gyvybės
alsavimo.
15 Jie niekam tikę, vien juoko verti.
Atėjus jų bausmės metui, išnyks kaip
nebuvę.
16 Nepanaši į juos yra Jokūbo dalis, -
jis yra visa ko kūrėjas,
Izraelis - jo paveldo gentis,
jo vardas - Galybių VIEŠPATS.

Klaikas krašte

17 Susidėk sau ryšulį ir traukis iš
krašto,
apgultasis mieste!
18 Nes VIEŠPATS šitaip kalbėjo:

"Štai šį kartą tikrai gyventojus iš krašto
išblokšiu,
taip prislėgsiu, kad jie pajus!"
19 Vargas man! Esu žuvęs!
Mano žaizda nepagydoma.
O aš tariau: "Tai tik liga,
aš galiu ją ištverti".
20 Mano palapinė nusiaubta,
visos jos virvės nutrauktos.
Manieji vaikai paliko mane, jų nebėra, -
niekas mano palapinės nebestatys,
nėra kas išskleistų mano
palapinės dangas.
21 Nes ganytojai buvo kvaili,
neieškojo VIEŠPATIES.
Dėl to ir nelydėjo jų sėkmė,
visos jų kaimenės buvo išvaikytos.
22 Klausykis! Girdėt ūžesys!
Artėja iš šiaurės baisus sąmyšis,
kad paverstų Judo miestus tyrais,
šakalų lindyne.

Jeremijo malda

23 Aš žinau, VIEŠPATIE,
kad ne žmogus sau kelią nulemia.
Gyvenimo kelio žmogus negali nei pasirinkti,
nei gyvenime savuosius žingsnius pakreipti.
24 Pataisyk mus, VIEŠPATIE,
tačiau su saiku,
ne su pykčiu, idant mūsų niekais
nepaverstum.
25 Savo pyktį išliek ant tautų,
kurios tavęs nepripažįsta,
ir ant tų karalijų,
kurios tavojo vardo nesišaukia.
Juk jos surijo Jokūbą - sunaikino jį,
nusiaubė jo sodybas!

11Ištikimybė sandorai su Dievu 1Žodis, kurį Jeremijas gavo iš VIEŠPATIES: "Klausykite šios sandoros nuostatų! 2Paskelbk juos Judo žmonėms ir Jeruzalės gyventojams, 3sakydamas: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: prakeiktas žmogus, kuris nesilaiko šios sandoros nuostatų, 4 - nuostatų, kuriais įpareigojau jūsų tėvus tą dieną, kai išvedžiau juos iš Egipto žemės, iš tos geležies liejyklos', - būtent: 'Pakluskite man ir laikykitės jų, kaip įsakiau, kad būtumėte mano tauta, o aš būčiau jūsų Dievas, 5idant galėčiau ištesėti priesaiką, kurią daviau jūsų tėvams, jog paskirsiu jiems

kraštą, plūstantį pienu ir medumi, - tą kraštą, kurį šiandien turite'". - "Tikrai taip, VIEŠPATIE!" - aš atsakiau.

6Po to VIEŠPATS kalbėjo man: "Paskelbk visus šiuos nuostatus Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse, sakydamas: 'Klausykite šios sandoros nuostatų ir jų laikykitės. 7Juk aš primygtinai, ne kartą, įspėjau jūsų tėvus paklusti man, kai išvedžiau juos iš Egipto žemės, ir nesilioviau įspėjinėti iki šios dienos'. 8Bet jie neklausė, nekreipė nė dėmesio. Visi kaip vienas elgėsi pagal savo nedoros širdies polinkius. Todėl užleidau juos visomis bausmėmis, pagal šios sandoros nuostatus, kurių jie nesilaikė, kaip buvau jiems įsakęs".

9VIEŠPATS tarė man: "Judo žmonės ir Jeruzalės gyventojai padarė sąmokslą. 10Jie grįžo prie nusikaltimų savo protėvių, kurie atsisakė klausyti mano žodžių. Be to, jie nuėjo pas svetimus dievus jų garbinti, o sandorą, kurią buvau sudaręs su jų tėvais, Izraelio namai ir Judo namai sulaužė". 11Todėl šitaip VIEŠPATS kalbėjo: "Tikėk manimi, siųsiu jiems nelaimę, kurios jie nepajėgs išvengti. Nors jie manęs šauksis, bet aš negirdėsiu. 12Kai Judo miestai ir Jeruzalės gyventojai šauksis dievų, kuriems jie degina aukas, kad gelbėtų, šitie dievai nelaimės valandą jiems nieko nepadės.

13 Judai, tu turi tiek dievų, kiek miestų!
Kiek Jeruzalėje gatvių,
tiek aukurų pasistatėte Gėdai -
aukurų aukoms Baalui deginti.

14O tu nesimelsk už šią tautą! Neužtark jų nei prašymu, nei malda! Aš negirdėsiu, kai jie šauksis manęs savo nelaimės valandą".

Negana atnešti auką į Šventyklą

15 Kokią teisę turi mano mylimoji būti
mano Namuose,
kai ji daro bjaurius darbus?
Ar gali įžadai ir aukų mėsa atitolinti
tavąją nelaimę nuo tavęs?
Argi per juos pabėgsi nuo pavojaus?
16 "Žaliuojantis alyvmedis,
malonus akims", -
taip VIEŠPATS praminė tave.
Bet dabar jis tarsi didžiu perkūno
trenksmu
padega jo lapus, - liepsnoja jo šakos.

17Galybių VIEŠPATS, kuris tave pasodino, nutarė siųsti tau nelaimę už nedorus Izraelio ir Judo namų darbus. Degindami aukas Baalui, jie įpykdė mane.

Sąmokslas prieš Jeremiją

18 VIEŠPATS man tai apreiškė,
aš buvau įspėtas.
Tik tada leidai tu man jų užmačias

permatyti!
19 Aš mat buvau lyg patiklus avinėlis,
vedamas pjauti,
ir net nenujaučiau,
kad jie prieš mane slapta mezga sąmokslus:
"Sunaikinkime medį su jo vaisiais,
išraukime jį iš gyvųjų žemės,
kad jo nė vardas nebebūtų minimas".
20 Bet tu, Galybių VIEŠPATIE,
sprendi teisingai,
ištiri jausmus ir širdį!
Leisk man pamatyti, kaip tu jiems
atkeršysi,
nes tau patikėjau savąjį reikalą!

21Todėl šitaip kalbėjo VIEŠPATS Anatoto žmonėms, ieškantiems mane užmušti ir sakantiems: "Nepranašauk VIEŠPATIES vardu, jeigu nenori mirti nuo mūsų rankos". 22Taigi štai ką Galybių VIEŠPATS pasakė: "Tikėk manimi, nubausiu juos! Jų jauni vyrai kris nuo kalavijo, jų sūnūs ir dukterys mirs iš bado. 23Neliks jiems jokio likučio, nes sukelsiu nelaimę Anatoto žmonėms - jų žūties metą".

12Jeremijas skundžiasi ir klausinėja Dievą

1 Teisus tu liktum, VIEŠPATIE,
jeigu su tavimi eičiau į ginčus.
O vis dėlto turiu skundą ant tavęs.
Kodėl sėkmė lydi nedorėlius?
Kodėl visi sukčiai tarpsta?
2 Tu juos pasodinai, ir jie šaknis
įleido, -
vešliai sau auga ir net vaisių neša.
Tu esi jų lūpose,
bet toli nuo jų širdies.
3 VIEŠPATIE, tu tikrai mane pažįsti,
permatai mane,
ištiri mano širdį
ir žinai, kad ji tavo rankose.
Išgaudyk juos kaip avis skerdimui,
atskirk juos nuo kitų žudymo dienai.
4 Kaip ilgai dar turės kraštas liūdėti
ir žolė visur laukuose vysti?
Argi turi gaišti gyvuliai ir paukščiai
dėl to,
kad nedorai elgiasi jo gyventojai?
O jie sau sako: "Dievas nemato, ką mes darome!"

Dievas atsako Jeremijui

5 Jei lenktynės su pėsčiais tave
nuvargino,
kaip galėsi varžytis su raiteliais?
Jei tu jautiesi saugus tik ramiame krašte,
tai ką gi darysi Jordano brūzgynuose?
6 Juk net tavo broliai ir tavieji

namiškiai
pasielgė klastingai su tavimi.
Net jie pakeltu balsu rėkia tau už nugaros.
Tu nepasitikėk jais,
nors jie ir kreiptųsi draugiškai į tave.

Viešpaties rauda dėl savo tautos nelaimės

7 Palikau savo Namus, atmečiau savąjį
paveldą.
Savo numylėtinę atidaviau į jos priešų
rankas.
8 Mano paties tauta prieš mane
atsigręžė
kaip liūtas miške.
Kadangi ji pakėlė savo balsą prieš
mane,
todėl elgiuosi su ja kaip su priešu.
9 Manoji tauta yra lyg paukštis,
iš visų pusių plėšriųjų paukščių puolamas.
Eikite šen! Rinkitės, visi laukų žvėrys!
Ateikite ir rykite!
10 Daug piemenų nusiaubė
manąjį vynuogyną,
nutrypė kojomis mano paveldą.
Jie pavertė mano žavųjį lauką
apleista dykyne.
11 Padarė jį niūria dykyne, -
nuniokotas jis guli prieš mane.
Visas kraštas nuniokotas,
bet nė vienas to neima į širdį.
12 Ant visų dykynės kalvų įsikūrė
plėšikai,
nes VIEŠPATIES kalavijas ryja žemę
nuo vieno krašto iki kito.
Nėra ramybės žmonėms.
13 Pasėjo kviečius, o pjauna erškėčius,

nusiplūkė be jokios naudos.
Jie kenčia dėl savo pjūties,
dėl liepsnojančio VIEŠPATIES pykčio.

Judo karalystės kaimynai 14Taip kalbėjo VIEŠPATS: "Turiu šį tą pasakyti visiems savo nedoriems kaimynams, naikinantiems paveldą, kurį daviau Izraeliui - savajai tautai kaip nuosavybę. Štai išrausiu juos iš jų žemių, o Judo namus išrausiu iš jų tarpo. 15Bet tada, kai būsiu juos išrovęs, vėl jų pasigailėsiu ir parvesiu kiekvieną į savąjį paveldą ir į savąjį kraštą. 16Ir tuomet, - jeigu jie iš tikrųjų mokysis eiti mano tautos keliu, prisieks mano vardu: 'Kaip gyvas VIEŠPATS!' - jie, kurie pirma buvo mokę mano tautą prisiekti Baalu, - turės vietos mano tautoje. 17Bet jeigu nepaklausys, - tą tautą išrausiu ir visiškai ją sunaikinsiu, - tai VIEŠPATIES žodis".

13Palyginimai ir įspėjimai 1VIEŠPATS į mane kreipėsi taip: "Eik ir nusipirk lininį juosmens aprišalą, nešiok jį ant savo strėnų. Nemerk jo į vandenį". 2Nusipirkau juosmens aprišalą, kaip VIEŠPATS liepė, ir nešiojau jį ant strėnų. 3Antrąkart atėjo man VIEŠPATIES žodis: 4"Pasiimk juosmens aprišalą, kurį nusipirkai ir nešioji, nueik prie 'Parato' ir ten paslėpk jį uolos plyšyje". 5Nuėjau prie 'Parato', kaip VIEŠPATS buvo man paliepęs, ir paslėpiau jį ten uolos plyšyje. 6Po kurio laiko VIEŠPATS vėl kreipėsi į mane: "Dabar vėl eik prie 'Parato' ir parnešk juosmens aprišalą, kurį buvau tau liepęs ten paslėpti". 7Nuėjau vėl prie 'Parato', suieškojau ir paėmiau juosmens aprišalą iš tos vietos, kurioje buvau jį paslėpęs. Žinoma, juosmens aprišalas buvo sutrūnijęs ir niekam tikęs! 8Tada atėjo man VIEŠPATIES žodis: 9"Taip sako VIEŠPATS: 'Lygiai taip supūdysiu įžūlųjį Judo išdidumą ir įžūlųjį Jeruzalės išdidumą. 10Nedoroji tauta, atsisakanti klausyti mano žodžių, besielgianti pagal savo širdies užsispyrimą, einanti paskui svetimus dievus, jiems tarnaudama ir juos garbindama, liks kaip šis juosmens aprišalas, kuris niekam nebetinka. 11Nes kaip juosmens aprišalas priglūsta žmogui prie strėnų, taip aš buvau priglaudęs visus Izraelio namus ir visus Judo namus prie savęs, - tai VIEŠPATIES žodis, - idant jie būtų mano tauta, skelbtų mano vardą, garbę ir didingumą. Tačiau jie nenorėjo klausyti'".

12"Perduok jiems ir šitą žodį: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: vynui skirti ąsočiai pripildomi vyno! Jeigu jie tau atsakys: 'Argi mes patys nežinome, kad vynui skirti ąsočiai turėtų būti pripildomi vyno?' - 13pasakyk jiems: 'VIEŠPATS taip kalbėjo: saugokitės! Nugirdysiu iki girtumo visus šito krašto gyventojus - karalius, Dovydo soste sėdinčius, kunigus ir pranašus, visus Jeruzalės žmones. 14Sudaužysiu juos vienas į kitą, senus ir jaunus drauge, - tai VIEŠPATIES žodis. Nei gailestingumas, nei užuojauta, nei švelnumas - niekas manęs nesulaikys, kad jų nesunaikinčiau'".

Paskutinis įspėjimas

15 Klausykite ir įsidėmėkite!
Nesipuikuokite, nes VIEŠPATS kalbėjo!
16 Duokite šlovę VIEŠPAČIUI,
savo
Dievui,
kol dar nesutemo,
kol dar prieblandoje jūsų kojos neklupinėja
ant
kupstų,
kol dar jūsų lauktoji šviesa nepavirto

niūria
tamsa,
nepasikeitė į tamsius debesis.
17 Bet jeigu jūs į tai nekreipsite
dėmesio,
išliesiu slapta daug ašarų dėl jūsų
išdidumo.
Be perstojo plūs mano akys ašaromis,
nes VIEŠPATIES kaimenė yra genama į
tremtį.

Tremtis

18 Sakykite karaliui ir karaliaus
motinai:
"Lipkite žemyn nuo savo sostų,
sėskitės žemai,
nes nukrito nuo jūsų galvos
jūsų puikiosios karūnos".
19 Negebo miestai yra apgulti,
nėra kam jų gelbėti.
Visi Judo žmonės nušluoti į tremtį, -
visi ištremti.

Jeruzalės gėda

20 Pakelk savo akis, Jeruzale!
Pasižiūrėk, kaip jie ateina iš šiaurės!
Kurgi kaimenė, kuri buvo tau patikėta, -
kaimenė, kuria taip didžiuojies?
21 Ką tu sakysi, kai užpuls tave kaip
užkariautojai tie,
kuriuos tu pati mokei būti meilužiais?
Ar nesurems tavęs skausmai,
kaip suremia gimdančią moterį?
22 Kai klausi širdyje: "Kodėl man taip
atsitiko?" -
žinok, kad už savo didžią kaltę esi apnuoginta
ir esi prievartaujama.

23 Argi gali etiopas pakeisti savo odą,
o leopardas savo dėmes?
Tad, ar įgudę blogai elgtis,
galėtumėte daryti gera?
24 Tarsi vėtomus pelus išblaškysiu juos,
dykumos vėjui papūtus!
25 Toks bus tavasis likimas -

mano tau atseikėta dalia, - tai VIEŠPATIES
žodis, -
dėl to, kad mane pamiršai
ir pasitikėjai melu.
26 Aš pats užversiu tavo sijoną
tau ant galvos,
kad pasirodytų tavoji gėda.
27 Tavąjį svetimavimą, tavo gašlų
žvengimą,
tavąjį begėdišką pasileidimą, -
jūsų gėdingus darbus aš matau ant kalvų ir
laukuose.
Ai, vargas tau, Jeruzale, nes nenori būti švari!
Iki kolei gi?

14Didžioji sausra

1Žodis, kurį VIEŠPATS davė
Jeremijui, apie sausrą:
2 "Judo karalystė liūdi,
jos miestų vartai sunykę,
žmonės guli ant žemės iš sielvarto,
o iš Jeruzalės kyla šauksmas.
3 Jos didžiūnai siunčia tarnus
vandens, -
nueina prie talpyklų, bet vandens neranda
ir sugrįžta tuščiais ąsočiais.
Nusigandę ir sumišę užsidengia galvas.
4 Sustojo darbas laukuose,
nes krašte nebuvo lietaus.
Artojai nusigandę, - jie užsidengia galvas.
5 Net briedė laukuose pameta
savo atvestą jauniklį,
nes žolės nėra.
6 O laukiniai asilai stovi
ant
plikų kalvų,
dvėsuodami kaip šakalai, -
jų akys apsiblaususios, nes trūksta
pašaro".

7 "Nors mūsų kaltės ir liudija
prieš
mus,
tačiau gelbėk, VIEŠPATIE, dėl savojo

vardo!
Nors mūsų atsimetimai be skaičiaus,
nors mes nusidėjome tau...
8 Tu - Izraelio viltis, VIEŠPATIE,
jo gelbėtojas nelaimėje!
Kodėl esi lyg svetimas šiame krašte,
tarsi pakeleivis, užėjęs vien
pernakvoti?
9 Kodėl esi lyg staigmenos
pritrenktas žmogus,
tarsi galiūnas, negalintis išgelbėti?
Juk tu esi tarp mūsų, VIEŠPATIE,
tavuoju vardu mes vadinami:
neapleisk mūsų!"
10 Apie šią tautą VIEŠPATS taip
kalbėjo:
"Iš tikrųjų jie taip mėgsta klaidžioti,
kad net savųjų kojų netausoja".
Dėl to jie nemieli VIEŠPAČIUI.
Dabar jis atsimins jų kaltę ir nubaus už jų
nuodėmes.

11Tada VIEŠPATS tarė man: "Nesimelsk už šitą tautą ir gerovės jai neprašyk! 12Kai jie pasninkaus, aš negirdėsiu jų maldavimo, kai jie aukos deginamąsias aukas ir maisto atnašas, aš jų nepriimsiu. Kalaviju, badu ir maro rykšte jiems galą padarysiu".

13Atsakiau: "Ai, Viešpatie DIEVE! Pranašai jiems žada: 'Jūs nematysite kalavijo, badas jūsų neužpuls, nes amžiną taiką duosiu jums šioje vietoje'". 14"Ką pranašai skelbia mano vardu, yra melas! - atsakė man VIEŠPATS. - Jų aš nesiunčiau, įgaliojimo jiems nedaviau, nieko jiems nekalbėjau. Prasimanytus regėjimus, tuščius būrimus, savo pačių vaizduotės apgaulę jie skelbia jums!" 15Šitaip VIEŠPATS toliau kalbėjo: "Pranašai, pranašauja mano vardu, nors aš jų nesiunčiau, nesiliaujantys skelbti: 'Kalavijas ir badas neištiks šio krašto', - patys galą gaus nuo kalavijo ir bado. 16O žmonės, kuriems jie pranašauja, tysos išmesti Jeruzalės gatvėse, tapę bado ir kalavijo auka. Nebus kam jų laidoti, - nei jų pačių, nei jų žmonų, jų sūnų, jų dukterų, - nes ant jų išliesiu jų pačių nedorumo atpildą".

17 "O tu perduosi jiems šitą žodį:
tesrūva mano akys ašaromis
nakčia ir dieną, be perstojo,
nes baisus nuniokojimas ir nepagydoma
žaizda
nukankino mergelę dukrą, manąją tautą.
18 Išeinu į laukus - štai kritę nuo
kalavijo!
Ateinu į miestą - štai pasiligoję iš bado!

Net ir pranašas, ir kunigas klajoja po
kraštą,
-
sutrikę, nežino ką daryti".

Tautos maldavimas

19 Nejau tu visiškai atmetei Judą?
Ar Zionas tapo tau bjaurus?
Nejau mus taip pribloškei,
kad jau nebėra mums išgydymo?
Tikėjomės taikos, bet nieko gera
nematyti;
laukėme išgydymo, ir štai vien
klaikas!
20 Išpažįstame, VIEŠPATIE,
savo
nedorumą
ir kaltę mūsų tėvų, -
nes tikrai nusidėjome tau.
21 Savojo vardo dėlei tu mūsų
neatmesk,
nepadaryk negarbės savosios
šlovės
sostui!
Atmink savo sandorą su mumis
ir jos nenutrauk!
22 Ar gali kuris iš tautų stabų
duoti
lietaus?
Ar gali pats dangus atsiųsti būriais lietų?
Argi tai ne tu vienas, VIEŠPATIE?
Mūsų Dieve, mes dedame viltis į tave,
nes tik tu visa tai padarei.

15Galutinis Dievo atsakymas 1VIEŠPATS man tarė: "Net jei pats Mozė ir Samuelis man juos užtartų, - ir tai mano širdis į šitą tautą nelinktų. Varyk juos man iš akių, tegu eina sau! 2Jeigu jie klaustų: 'Kur mes eisime?' - atsakyk jiems: 'Štai ką pasakė VIEŠPATS: kas paženklintas marui - mirs maru, kas paženklintas kalavijui - žus nuo kalavijo, kas paženklintas badui - nuo bado mirs, kas paženklintas nelaisvei - išeis į nelaisvę! 3Keturias rykštes nutariau jiems skirti, - sako VIEŠPATS: - kalaviją, kad mirtį neštų, šunis, kad kūnus tąsytų, padangių paukščius ir lauko žvėris, kad surytų ir sudraskytų. 4Padarysiu juos siaubu visoms karalystėms žemėje kaip bausmę už tai, ką Judo karalius Manasas, Hezekijo sūnus, padarė Jeruzalėje'".

Jeruzalės galas

5 Kam tavęs bus gaila, Jeruzale,

kas tave paguos?
Kas sustos tavęs paklausti,
kaip gyvuoji?
6 Tu pati mane atmetei, -
tai
VIEŠPATIES žodis, -
tu pati man atgręžei nugarą.
Todėl pakėliau prieš tave savo ranką,
kad tave sunaikinčiau, -
pavargau besigailėdamas.
7 Išvėčiau juos vėtykle po
žemės gyvenvietes.
Atėmiau vaikus, sunaikinau savo tautą,
nes jie atsisakė pasukti iš savo kelių.
8 Jų našlių buvo daugiau negu jūros
smilčių.
Atvedžiau jiems - motinoms ir
jaunuoliams -
niokotoją vidury dienos.
Leidau, kad juos staiga užkluptų
sąmyšis ir klaikas.
9 Septynetą pagimdžiusioji alpsta,
merdi gaudydama orą.
Jos saulė nusileido dienai nesibaigus, -
sugėdinta ji, apimta nevilties.
Jų likutį atiduosiu kalavijui,
į jų priešų rankas, - tai VIEŠPATIES
žodis.

Jeremijo skundas

10 Vargas man, motina mano,
kad
mane pagimdei, -
žmogų, kuris kaltina ir teisia visą
kraštą!
Aš nei kam skolinau, nei esu kam skolingas,
tačiau keikia mane visi.
11 Bet prisiekiu tau, VIEŠPATIE,
dėl jų labo tau tarnavau,
užtariau prieš tave priešą,
pavojaus ir nelaimės ištiktą.

{12 Ar gali kas sutrupinti geležį,
ypač geležį iš šiaurės, geležį,

maišytą
su variu?
13 Tavo turtus ir iždus atiduosiu
išgrobti,
kaip atpildą už tavo nuodėmes,
padarytas visose tavo valdose.
14 Padarysiu tave vergu
tavo priešų
krašte,
kurio tu nepažįsti, -
mano pyktis užkūrė ugnį,
kuri jus sudegins.}

15 Ai, tu žinai! VIEŠPATIE,
atmink mane!
Pasirūpink manimi!
Už mane atkeršyk mano persekiotojams!
Nepasiduok savo kantrybei!
Neleisk man pražūti, atmink,
jog dėl tavęs kenčiu užgauliojimus!
16 Kai tavieji žodžiai buvo man duoti,
juosius ryte prarijau, -
tavasis žodis atnešė man džiaugsmą
ir širdies linksmybę,
nes aš tapau tavo, VIEŠPATIE, Galybių Dieve!
17 Ne man sėdėti minioje,
juokauti ir linksmintis.
Tavosios rankos paliestas, vienišas
sėdėjau,
nes mane pripildei apmaudo.
18 Kodėl mano skausmui nėra galo,
o manoji žaizda tokia pikta, jog negyja?
Ai, iš tikrųjų tu man esi klastingas
upokšnis, -
vandenys, kuriais negali pasitikėti!

19 Į tai VIEŠPATS man atsakė:
"Jei atsigręši, atnaujinsiu tave,
vėl būsi mano tarnas.
Jei tu skelbsi, kas brangu, o ne kas be
vertės,
vėl būsi tarsi mano lūpos.
Tegu jie gręžiasi į tave,
nesigręžk tu į juos!
20 Tuomet padarysiu tave šiai

tautai tvirtu vario mūru.
Nors jie ir puls tave, bet tavęs neįveiks,
nes aš esu su tavimi,
tau padėti ir tave gelbėti, -
tai VIEŠPATIES žodis.
21 Išgelbėsiu tave iš nedorėlių rankų,
iš negailestingų nagų tave išvaduosiu.

16Jeremijo gyvenimas - įspėjimas 1Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 2"Tu neimk sau žmonos ir neturėk nei sūnų, nei dukterų šioje vietoje, 3nes VIEŠPATS taip kalbėjo apie sūnus ir dukteris, kurie gims šioje vietoje, ir apie motinas, kurios juos pagimdys, ir apie tėvus, iš kurių jie gims šiame krašte: 4jie mirs baisia mirtimi! Neapraudoti ir nepalaidoti jie gulės kaip mėšlas dirvoms patręšti. Kalavijas ir badas juos sudoros. Jų lavonais mis padangių paukščiai ir laukų žvėrys.

5Neužeik į namus, - tęsė VIEŠPATS, - kur yra gedulas, - nedalyvauk jų raudoje, nereikšk jiems užuojautos, nes aš atėmiau iš šios tautos savo ramybę, - tai VIEŠPATIES žodis, - atėmiau malonę ir pasigailėjimą. 6Didžiūnai ir varguoliai mirs šiame krašte be laidotuvių ir be raudų. Niekas dėl jų nei draskysis iki kraujų, nei galvą skusis. 7Nebus kas laužytų duoną su liūdinčiu, idant liūdesyje dėl mirusio jį paguostų, nebus kas pripiltų jam paguodos taurę, kad galėtų išgerti net tėvo ar motinos netekęs.

8Nekelki kojos į namus, kur žmonės puotauja, kad sėstumeis už stalo su jais valgyti ir gerti. 9Nes Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, taip kalbėjo: 'Štai jūsų akyse ir jūsų dienomis nutildysiu šioje vietoje garsus linksmumo ir džiaugsmo, balsus jaunikio ir nuotakos'.

10Kai paskelbsi visa tai šitai tautai ir kai jie ims klausti: 'Kodėl VIEŠPATS nutarė mus taip baisiai bausti? Kuo mes nusikaltom? Kokia yra mūsų nuodėmė, kuria nusidėjom VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui?' - 11tu jiems atsakysi: 'Dėl to, kad jūsų tėvai mane paliko, - tai VIEŠPATIES žodis. - Jie sekė svetimais dievais, jiems tarnavo ir juos garbino, bet mane jie paliko ir nesilaikė manojo įstatymo. 12O jūs savo ruožtu elgėtės blogiau negu jūsų tėvai. Taip! Pasižiūrėkite į save: visi kaip vienas elgiatės pagal savo nedoros širdies palinkimus, atsisakydami manęs klausyti. 13Išvarysiu jus iš šito krašto į šalį, kurios nei jūs, nei jūsų tėvai nepažinojo. Ten dieną naktį tarnausite kitiems dievams, nes aš tikrai jūsų daugiau nebepasigailėsiu.

Grįžimas iš tremties{14Tačiau štai ateina dienos, - tai VIEŠPATIES žodis, - kada nebebus sakoma: 'Kaip gyvas VIEŠPATS, kuris išvedė Izraelio vaikus iš Egipto žemės', 15bet mieliau bus tariama: 'Kaip gyvas VIEŠPATS, kuris išvedė Izraelio vaikus iš Šiaurės krašto ir iš visų kraštų, į kuriuos buvo juos išvaręs'. Parvesiu juos atgal į jų žemę, kurią daviau jų tėvams.}

Dviguba bausmė16Štai siunčiu daug žvejų, - tai VIEŠPATIES žodis, - kad juos sužvejotų. Po to pasiųsiu daug medžiotojų, kad juos sumedžiotų visuose kalnuose ir kalvose ir visų uolų urvuose. 17Nes visi jų keliai yra man prieš akis, - nuo manęs jie negali pasislėpti, jų kaltė negali būti paslėpta nuo mano akių. 18Atlyginsiu už jų kaltę ir nuodėmę dvigubai, nes jie suteršė mano kraštą savo šlykščiais stabų griaučiais ir pripildė manąjį paveldą savo netikrų dievų".

Pagonių atsivertimas

19 VIEŠPATIE, mano stiprybe, mano

tvirtove,
mano priebėga pavojaus dieną!
Tautos pas tave ateis nuo žemės pakraščių
ir tars:
"Mūsų tėvų palikimas yra vien apgaulė,
tušti stabai, niekam nenaudingi.
20 Argi gali žmogus pasidaryti
sau dievų?
Ne! Tai nėra dievai!"
21 "Tad štai! Aš juos pamokysiu,
visiems laikams jiems parodysiu
savo ranką ir savo galybę,
kad jie žinotų, jog mano vardas yra VIEŠPATS".

17Judo karalystės nuodėmė ir bausmė

1 Judo nuodėmė įrašyta geležine
plunksna,
įrėžta deimanto antgaliu
jų širdies plokštėje ir jų aukurų raguose.
2 Kai jų sūnūs atmena
savo aukurus ir šventuosius stulpus
po kiekvienu ūksmingu medžiu
ir ant aukštų kalvų -
3 kalnuose ir laukuose.
Tavo turtus ir visus tavo iždus
atiduosiu išgrobti,
kaip atpildą už visas tavo nuodėmes,
padarytas visose tavo valdose.
4 Savo elgesiu prarasi paveldą,
kurį aš tau daviau.
Padarysiu tave vergu priešų krašte,
kurio tu nepažįsti,
nes mano pyktis užkūrė ugnį,
kuri degs amžinai.

Tikroji išmintis

5 VIEŠPATS taip kalbėjo:
"Prakeiktas žmogus, kuris žmonėmis
pasitiki
ir ieško stiprybės trapiame žmoguje,
kai jo širdis nuo VIEŠPATIES nusigręžia.
6 Toks žmogus - tarsi skurdus tyrų
krūmokšnis,
be vilties sulaukti ko nors gero,

skursta sausoje dykumoje,
sūrioje žemėje, kur niekas negali gyventi.
7 Laimingas žmogus,
kuris
VIEŠPAČIU pasitiki,
kurio viltis yra tik VIEŠPATS.
8 Toks žmogus yra kaip medis,
pasodintas prie vandens,
leidžiantis savo šaknis srovės link, -
nebijo kaitros, kai ji užeina,
jo lapai nuolat žaliuoja,
sausros metų nepabūgsta,
vaisių duoti nenustoja.
9 Širdis yra už viską vylingesnė
ir nepataisomai pasiligojusi.
Kas gali ją perprasti?
10 Tik aš, VIEŠPATS, tiriu širdį,
išbandau jausmus,
kad kiekvienam atlyginčiau pagal jo
kelią,
pagal jo darbų vaisius".
11 Žmogus, kraunantis
sau
turtus neteisėtai,
yra kaip kurapka, perinti ne savo dėtus
kiaušinius.
Turtai paliks jį gyvenimo
pusiaukelėje, -
amžiaus pabaigoje jis bus laikomas
mulkiu.

Gyvenimo šaltinis

12 Šlovės sostas, išaukštintas nuo
pat
pradžios,
tokia yra mūsų Šventovės vieta!
13 O Izraelio viltie, tu VIEŠPATIE!
Visi, kurie tave palieka,
bus sugėdinti;
visi, kurie šiame krašte maištauja prieš tave,
bus nužeminti,
nes jie paliko {VIEŠPATĮ,} gyvojo vandens
šaltinį.

Jeremijo malda

14 Gydyk mane, VIEŠPATIE,
kad tikrai būčiau išgydytas;
gelbėk mane, kad aš būčiau išgelbėtas,
nes tu - mano gyrius.
15 Girdi, ką jie man sako:
"Kurgi tas VIEŠPATIES žodis?
Teišsipildo!"
16 Bet aš nevengiau būti ganytoju tavo
tarnyboje,
nelaimės dienos aš netroškau.
Tu pats gerai žinai, kas buvo mano lūpose, -
aišku tau, ką sakiau.
17 Nebūk man klaikas,
tu - priebėga nelaimės dieną!
18 Tebūna sugėdinti mano
persekiotojai, o ne aš!
Tenustoja drąsos jie, o ne aš!
Siųsk jiems nelaimės dieną,
triuškink juos ir triuškink!

Šabo šventimas19Taip VIEŠPATS kalbėjo man: "Nueik ir pastovėk Tautos vartuose, pro kuriuos įeina ir išeina Judo karaliai, ir kituose Jeruzalės vartuose 20ir sakyk: 'Klausykite VIEŠPATIES žodžio, Judo karaliai, ir jūs, visa Judo šalis ir Jeruzalės gyventojai, einantys pro šiuos vartus!'" 21Taip VIEŠPATS kalbėjo: "Dėl savęs pačių žiūrėkite, kad neneštumėte nešulių šabo dieną ir nevilktumėte jų pro Jeruzalės vartus. 22Neneškite jokio nešulio nė iš savo namų šabo dieną ir nesiimkite jokio darbo, bet švęskite šabo dieną, kaip jūsų tėvams įsakiau, 23nors jie ir neklausė nei nekreipė dėmesio, bet sąmoningai užsispyrę atsisakė klausyti ar būti pamokomi. 24O dabar, jeigu manęs nuoširdžiai paklausysite, - tai VIEŠPATIES žodis, - ir šabo dieną nešulio pro šio miesto vartus nenešite, švęsite šabą ir susilaikysite nuo bet kokio darbo, 25tuomet pro šio miesto vartus ir toliau žygiuos karaliai, sėdintys Dovydo soste, karietose ar ant arklių, drauge su savo didžiūnais, Judo žmonėmis ir Jeruzalės gyventojais. Šis miestas amžiais bus gyvenamas. 26Čionai ateis žmonės iš Judo miestų ir Jeruzalės apylinkių, iš Benjamino krašto, iš Šefelos, iš kalnų ir iš Negebo su deginamosiomis ir skerdžiamosiomis aukomis, su javų atnašomis, smilkalais ir padėkos atnašomis VIEŠPATIES namams. 27Bet jeigu jūs neklausote manęs, liepusio švęsti šabą, jeigu jūs velkate nešulius ir einate pro Jeruzalės vartus šabo dieną, aš padegsiu jos vartus ugnimi, kuri sunaikins Jeruzalės rūmus ir niekad neužges".

18Puodžiaus indo palyginimas

1Žodis, kuris atėjo Jeremijui iš VIEŠPATIES: 2"Kelkis, eik į puodžiaus dirbtuvę. Ten perduosiu tau, ką noriu pasakyti". 3Taigi aš ir nuėjau į puodžiaus dirbtuvę. Jis kaip tik triūsė prie savo žiestuvo. 4Jei žiedžiamasis puodas išeidavo nevykęs, - kaip tai atsitinka, kai molis yra puodžiaus rankose, - jis perdirbdavo molį į kitą puodą, tokį, koks jam labiausiai patikdavo. 5Tuomet atėjo man VIEŠPATIES žodis: 6"Argi negaliu ir su jumis, Izraelio namai, daryti, kaip šis puodžius daro?" - tai

VIEŠPATIES žodis. "Iš tikrųjų kaip molis puodžiaus rankose, taip mano rankoje esate jūs, Izraelio namai. 7Kartais pagrasinu kuriai nors tautai ar karalystei, kad ją išrausiu iš šaknų, suardysiu ir sunaikinsiu, 8bet jei ta tauta, kuriai grasinau, nusigręžia nuo savo nedorumo, aš pakeičiu savo mintį apie bausmę, kuria maniau ją nubausti. 9O kartais pažadu kuriai nors tautai ar karalystei, kad ją stiprinsiu ir duosiu žemės, 10bet jeigu ši tauta elgiasi nedorai mano akyse, neklausydama mano balso, aš pakeičiu savo mintį apie gera, kuriuo žadėjau ją laiminti.

11Taigi dabar pasakyk Judo žmonėms ir Jeruzalės gyventojams: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS: būkite budrūs! Aš rengiu jums nelaimę ir turiu užmojį. Grįžkite kiekvienas iš savo nedoro kelio, taisykite savo kelius ir darbus'. 12Tačiau jie atsakys: 'Tuščios pastangos! Laikysimės savųjų užmačių, - kiekvienas mūsų elgsis pagal savo nedoros širdies užsispyrimą'".

Tauta atmeta savo Viešpatį

13 Todėl VIEŠPATS šitaip kalbėjo:
"Klauskite tautų,
ar kas yra girdėjęs ką panašaus?
Tikrai pasibaisėtinai pasielgė
mergelė Izraelio tauta!
14 Ar akmenys pasitraukia iš dirvų,
Libano sniegynai iš uolėtų aukštumų?
Ar išsenka trykštančios versmės,
šalto vandens kalnų upės?
15 Tačiau manoji tauta mane pamiršo:
degina smilkalus niekingiems stabams!
Jie išklysta iš savojo kelio,
iš seniai pramintų takų,
nori eiti šunkeliais, o ne vieškeliu.
16 Jie pavertė savo kraštą siaubo vieta,
amžina pajuoka, -
kas tik keliaus per jį, pasibaisės,
linguos galvą.
17 Kaip vėjas iš rytų išblaškysiu juos
priešų akivaizdoje.
Nugarą, ne veidą aš jiems atgręšiu
jų nelaimės dieną".

Sąmokslas prieš Jeremiją18"Eikit šen! - sakė jie, - susitarkime prieš Jeremiją, nes ir be jo niekad nestigs nei kunigų mokymo, nei išminčių patarimo, nei pranašų žodžio. Eikit šen! Sunaikinkime jį jo paties liežuviu, - dėmėkimės visa, ką jis sako".

19 Atkreipk dėmesį į mane, VIEŠPATIE!
Klausykis, ką sako mano priešai!
20 Ar galima už gera atlyginti piktu?
Jie man duobę iškasė, kad mane nužudytų.
Atmink, kaip aš stovėjau prieš tave
kalbėdamas jų labui,

nukreipdamas nuo jų tavąjį pyktį!
21 Todėl atiduok jų vaikus badui,
sunaikink juos pačius kalaviju.
Tebūna jų žmonos bevaikės ir našlės!
Teišguldo jų vyrus maras,
o jų jaunuolius kalavijas kare.
22 Teaidi šauksmai iš jų trobų,
kai tu staiga atvesi niokotojų gaują,
nes jie iškasė duobę man pagauti,
jie paspendė spąstus mano kojoms.
23 Bet tu, VIEŠPATIE, gerai žinai
visus jų kėslus mane nužudyti.
Atgailos už jų nusikaltimą nepriimk,
neištrink jų nuodėmės iš savo akių!
Parblokšk juos savo akivaizdoje,
elkis su jais be gailesčio pagautas pykčio!

19Sudaužytas ąsotis 1VIEŠPATS į mane taip kreipėsi: "Eik ir nusipirk iš puodžiaus molinį ąsotį ir, pasiėmęs keletą tautos seniūnų ir keletą vyresnių kunigų, 2eik į Ben-Hinomo slėnį, esantį prie pat Šukių vartų. Tenai paskelbk žodžius, kuriuos tau sakau. 3Sakyk: 'Klausykite VIEŠPATIES žodžio, Judo karaliai ir Jeruzalės gyventojai! Šitaip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: štai pasiųsiu šiai vietai tokią nelaimę, jog kiekvienam, kas apie ją išgirs, ims spengti ausyse. 4Tai įvyks dėl to, kad jie mane paliko, man šią vietą padarė svetimą, degindami joje smilkalus kitiems dievams, kurių nei jie, nei jų tėvai nepažinojo. O Judo karaliai šią vietą pripildė nekaltųjų kraujo. 5Jie pastatė Baalui aukurus, kad galėtų sudeginti savo sūnus ugnyje kaip deginamąsias aukas Baalui. Tokios aukos aš niekuomet neįsakiau, niekuomet apie ją nekalbėjau, niekuomet jos net mintyje neturėjau'. 6Todėl štai ateis dienos, - tai VIEŠPATIES žodis, - kada ši vieta nebebus vadinama Tofetu ar Ben-Hinomo slėniu, bet Žudynių slėniu. 7Šioje vietoje sutrupinsiu Judo ir Jeruzalės užmačias, padarysiu, kad jie kris nuo kalavijo, kovodami su savo priešais, kris nuo rankos žmonių, norinčių atimti jiems gyvybę. Jų lavonus atiduosiu kaip mitalą padangių paukščiams ir laukų žvėrims. 8Šį miestą padarysiu siaubo ir paniekos vieta, - kiekvienas praeivis baisėsis, švilps, regėdamas jį ištikusias nelaimes. 9Priversiu juos misti jų sūnų ir dukterų kūnais. Taip! Jie mis ir vieni kitų kūnais, verčiami nuožmios apgulos, kuria uždarys juos mieste priešai ir visi kiti, trokštantys juos sunaikinti'.

10Tuomet sudaužyk ąsotį akivaizdoje vyrų, atėjusių su tavimi, 11ir sakyk jiems: 'Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS: šitą tautą ir šitą miestą aš sutrupinsiu, kaip sutrupina puodžius indą, jog nebeįmanoma vėl jo sulipdyti. Mirusieji bus laidojami Tofete, nes kitur vietos kapams nebebus. 12Taip pasielgsiu su šita vieta ir su jos gyventojais: padarysiu šį miestą kaip Tofetą, - tai VIEŠPATIES žodis. - 13Namai Jeruzalėje ir Judo karalių rūmai, - visi namai, ant kurių stogų žmonės degino smilkalus visoms dangaus skliauto galybėms ir liejo vyno aukas kitiems dievams, - bus suteršti kaip Tofeto vieta'". 14Kai Jeremijas sugrįžo iš Tofeto, kur VIEŠPATS buvo jį pasiuntęs pranašauti, jis nuėjo ir atsistojo Dievo Namų kieme ir kreipėsi į visą tautą: "Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Tikrai atsiųsiu šiam miestui visas nelaimes, kuriomis jam grasinau, nes jis atstatė savo kietą sprandą ir manęs nenorėjo klausyti'".

20 1 Jeremiją pranašaujant šiuos dalykus išgirdo kunigas Pašhūras, Imero sūnus ir vyriausiasis VIEŠPATIES Namų prievaizdas. 2Pašhūras Jeremiją nuplakdino ir įrakino į trinką, stovėjusią prie Aukštutinių Benjamino vartų VIEŠPATIES Namuose. 3Kitą rytą Pašhūras paleido Jeremiją iš trinkos. Jeremijas tarė jam: "VIEŠPATS pavadino tave ne Pašhūru, bet 'Klaikas visur!'" 4Nes šitaip VIEŠPATS kalbėjo: "Tikėk manimi, atiduosiu tave klaikui, - tave ir visus tavo artimuosius. Savo akimis matysi juos krintant nuo priešų kalavijo. O visą Judo kraštą atiduosiu į rankas Babilono karaliui, - jis ištrems juos į Babiloną ar užkapos kalaviju. 5Ir visus šio miesto turtus, visa, ką savo triūsu jis įsigijo ir brangina, visus Judo karalių iždus atiduosiu jų priešams, kad išplėštų, pasigrobtų ir neštųsi į Babiloną. 6Pašhūrai, tu ir visi tavo namiškiai eisite į tremtį! Keliausi į Babiloną, ten ir mirsi, ten būsi palaidotas, tu ir visi tavo artimieji, nes pranašavai jiems melagingai".

Jeremijas skundžiasi Dievui

7 Tu mane suvedžiojai, VIEŠPATIE, -
aš leidausi suvedžiojamas.
Tu buvai stipresnis už mane, -
tu nugalėjai.
Nuolat esu traukiamas per dantį, -
kiekvienas šaiposi iš manęs.
8 Kada tik kalbu, turiu rėkti, -
turiu šaukti: "Smurtas ir skriauda!"
VIEŠPATIES žodis man atnešė
nuolatinę užgaulę ir pajuoką.
9 Bet kai sakau: "Užmiršiu jį!
Jo vardu daugiau nebekalbėsiu!" -
tada jis yra kaip ugnis,
įsiliepsnojusi mano širdyje,
užsklęsta mano kūne.
Visomis jėgomis stengiuosi jį nuslopinti,
bet nepajėgiu.
10 Girdžiu minioje šnabždant:
"Klaikas visur!
Įskųskite jį! Įskųskime jį!"
Juk visi mano {tariami} bičiuliai
laukia,
kad padaryčiau klaidingą žingsnį.
"Galbūt jis įsipainios į pinkles,
tada jis bus mūsų rankose, -
galėsime jam atsikeršyti!"
11 Bet VIEŠPATS su manimi tarsi
galingas gynėjas,
todėl mano persekiotojai suklups, jie
nelaimės.
Baisi gėda juos lydės, nes jiems negali pavykti!
Vien amžiną, nepraeinančią negarbę

užsitraukė.
12 Galybių VIEŠPATIE, tu ištiri teisųjį,
tu permatai jausmus ir širdį,
leisk man matyti, kaip jiems atkeršysi,
nes tau patikėjau savąją bėdą.
13 Giedokite VIEŠPAČIUI,
šlovinkite VIEŠPATĮ,
nes jis išgelbėjo vargšo gyvybę
iš nedorėlių rankų!

14 Tebūna prakeikta diena,
kurią aš gimiau!
Diena, kurią motina mane pagimdė,
tenebūna palaiminta!
15 Tebūna prakeiktas žmogus,
kuris mano tėvui žinią pranešė:
"Berniukas tau gimė! Tu turi
sūnų!" -
jį didžiai pradžiugindamas.
16 Tebūna tas žmogus kaip miestai,
kuriuos išgriovė VIEŠPATS be pasigailėjimo!
Tegirdi jis karo šauksmus rytą
ir mūšio balsus vidudienį
17 dėl to, kad jis nenužudė
manęs įsčiose.
Mano motina būtų buvusi mano kapas,
jos įsčios būtų likusios amžinai
nėščios.
18 Kam gi iš įsčių išėjau?
Kad matyčiau vien vargą ir skausmą,
užbaigčiau savo dienas gėdingai?

3. Pranašavimai paskutiniais metais prieš Jeruzalės žlugimą

21Zedekijo ir Jeruzalės likimas 1Žodis, kurį VIEŠPATS tarė Jeremijui, kai karalius Zedekijas atsiuntė pas jį Malkijo sūnų Pašhūrą ir Maasėjo sūnų Zefaniją, kad paprašytų: 2"Prašom pasiteirauti VIEŠPATĮ už mus, nes Babilono karalius Nebukadnezaras mus puola. Rasi VIEŠPATS pasielgs su mumis laikydamasis visų savo nuostabiųjų darbų ir Nebukadnezaras nuo mūsų pasitrauks". 3Jeremijas jiems atsakė: "Perduokite šitą atsakymą Zedekijui: 4'Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas. Atgręšiu prieš jus jūsų pačių ginklus, kuriais priešinatės Babilono karaliui ir kaldėjams, apgulusiems jūsų mūrus. Atvesiu juos į patį miestą. 5Aš pats kovosiu su jumis sugniaužtu kumščiu ir galinga ranka, degdamas iš pykčio ir apimtas didžio įniršio! 6Parblokšiu šio miesto gyventojus, žmones ir gyvulius, - visi išmirs nuo nuožmaus maro. 7Paskui, - tai VIEŠPATIES žodis, - atiduosiu Judo karalių Zedekiją, jo dvariškius ir žmones, išlikusius šiame mieste po maro, kalavijo ir bado, į Babilono karaliaus Nebukadnezaro rankas, į rankas jų priešų, rankas tų, kurie nori juos sunaikinti.

Iššudys juos kalaviju be gailesčio, be pasigailėjimo, be užuojautos'. 8O šitai tautai sakysi: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS: žiūrėkite! Duodu jums pasirinkti arba gyvenimo kelią, arba mirties kelią. 9Kas tik liksis tame mieste, mirs nuo kalavijo, bado ir maro. Bet kas išeis pasiduoti kaldėjams, kurie jus supa, išliks gyvas, išgelbės bent savo gyvybę'. 10Atsigręžiau į tą miestą jo nelaimei, ne jo gerovei, - tai VIEŠPATIES žodis. Jis bus atiduotas į rankas Babilono karaliaus, kuris sunaikins jį ugnimi".

Pranašavimas karaliams

Įžanginis pranašavimas

11 Judo karaliaus namams:
12 "Klausykite VIEŠPATIES žodžio,
Dovydo namai!
Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Vykdykite kasdien
teisingumą,
Gelbėkite nuskriaustąjį iš skriaudiko
nagų.
Antraip mano pyktis suliepsnos tarsi ugnis, -
liepsnos ir niekas jo neužgesins, -
už jūsų nedorus darbus.
13 Aš esu prieš tave, Slėnio gyvenviete,
prieš tave, Uola lomoje! - tai VIEŠPATIES
žodis.
Esu prieš jus, kurie sakote: 'Kas gali mus
užpulti?
Kas gali įsiveržti į mūsų olas?'
14 Aš nubausiu jus pagal jūsų darbus! -
tai VIEŠPATIES žodis.
Jo miške užkursiu ugnį,
kuri suris viską, kas tik yra aplinkui".

22 1Taip kalbėjo VIEŠPATS: "Nueik į Judo karaliaus rūmus ir ten perduok šį žodį. 2Sakyk: 'Judo karaliau, sėdintis Dovydo soste, klausyki VIEŠPATIES žodžio: tu pats, tavo dvariškiai ir tavo valdiniai, įeinantys pro šiuos vartus! 3Taip kalbėjo VIEŠPATS: darykite, kas teisinga ir teisu! Gelbėkite iš skriaudiko nagų nuskriaustąjį! Nesielkite neteisingai ir neskriauskite svetimšalio, našlaičio ir našlės, neišliekite nekalto kraujo šioje vietoje. 4Nes jei tikrai jūs tą įsakymą vykdysite, tuomet pro šiuos rūmų vartus visuomet žygiuos karaliai, sėdintys Dovydo soste. Važiuoti karietose, raiti ant žirgų jie patys, jų dvariškiai ir jų valdiniai. 5Bet jei jūs šių žodžių neklausysite, - prisiekiu pats savimi! - tai VIEŠPATIES žodis, - šie rūmai pavirs griuvėsių krūva'".

6 Nes šitaip kalbėjo VIEŠPATS apie
Judo karaliaus rūmus:
"Nors esi tu man kaip Gileadas,
kaip Libano kalnų viršūnė,
tačiau paversiu tave dykuma,
negyvenamu miestu.
7 Prieš tave pasiųsiu naikintojus,

ginkluotus savo įnagiais, -
jie nukirs tavo rinktinius kedrus
ir sumes juos į liepsnas.

8Kai daug pagonių pro šitą miestą eidami klausinės vieni kitus: 'Kodėl gi taip padarė VIEŠPATS tokiam puikiam miestui?' - 9jie gaus atsakymą: 'Dėl to, kad jie atsimetė nuo sandoros su VIEŠPAČIU, savo Dievu, garbino kitus dievus ir jiems tarnavo'".

Pranašavimas karaliui Jehoahazui {Šalumui}

10 Neverkite mirusiojo,
jo neraudokite!
Geriau verkite to, kuris išeina,
nes jis niekuomet nebegrįš
nei savo gimtojo krašto nebematys.

11Taip kalbėjo VIEŠPATS apie Jošijo sūnų Judo karalių Šalumą, kuris buvo savo tėvo Jošijo sosto įpėdinis: "Jis išėjo iš tos vietos niekad nebegrįžti. 12Toje vietovėje, į kurią buvo ištremtas, jis mirs. Šito krašto jis niekad nebematys".

Pranašavimas Jehojakimui

13 "Vargas tam, kuris stato sau
namus neteisumu,
menes - neteisingumu,
kuris verčia savo bičiulį jam dirbti be
atlygio,
neatiduoda jam jo algos!
14 Kuris sako: "Pasistatysiu erdvius
rūmus
su vėsiomis menėmis", -
platina jų langus, išmuša jų sienas kedro
lentomis
ir nudažo juos skaisčiai raudonai.
15 Argi esi karališkesnis,
kai kedru varžaisi su karaliais?
O tavo tėvas - argi nevalgė ir negėrė?
Tačiau jis vykdė ir tai, kas teisu ir teisinga,
užtat ir lydėjo jį sėkmė.
16 Jis gynė vargšų ir skurdžių teises,
dėl to jam ir sekėsi.
Ar tai nebuvo tikras manęs pažinimas? -
tai VIEŠPATIES žodis.
17 O tavo akims ir širdžiai rūpi vien
savo nauda,
tiktai lieti nekaltųjų kraują,
naudoti prievartą ir smurtą".

18Todėl taip kalbėjo VIEŠPATS apie Jošijo sūnų, Judo karalių Jehojakimą:
"Vargas šiam vyrui!
Jo niekas neraudos:
'Ai, mano broli! Ai, sese!'
Jo niekas neraudos:
'Ai, valdove! Ai, didenybe!'
19 Jo laidotuvės bus kaip asilo, -
išvilks jį ir išmes už Jeruzalės vartų".

Pranašavimas karaliui Jehojachinui {Konijui}

20 "Užlipk ant Libano kalnų ir klyk,
tesigirdi tavo balsas Bašane!
Klyk nuo Abarimų,
nes visi tavo meilužiai sunaikinti!
21 Kai klestėjai, kreipiausi į tave,
tačiau tu atsakei: "Neklausysiu!"
Toks buvo tavo kelias nuo pat tavo jaunystės, -
mano balso tu neklausei!
22 Visus tavo ganytojus vėjas ganys,
tavieji meilužiai eis į tremtį.
Tada tikrai būsi sugėdinta ir pažeminta
už visus savo nedorus darbus.
23 Tu, Libane tupintis, kedruose lizdą
susisukęs,
vaitosi, kai užpuls tave kančios,
kai surems tave skausmai, kaip suremia
gimdyvę!"

24"Kaip aš gyvas, - tai VIEŠPATIES žodis, - net jeigu Jehojakimo sūnus Konjahus, Judo karalius, būtų antspaudo žiedas ant mano dešinės, - net nuo ten jį nuplėščiau. 25Tave atiduosiu į rankas tų, kurie ieško tavo gyvybės, į rankas tų, kurie tau kelia siaubą, - į rankas Babilono karaliaus Nebukadnezaro ir kaldėjų. 26Nublokšiu tave drauge su tavo motina, kuri tave pagimdė, į 'kitą kraštą', kuriame negimėte, ir ten jūs mirsite. 27Į kraštą, į kurį jie trokš grįžti, jie nebesugrįš.

28 Ar šitas žmogus, Konjahus,
nėra
puodas, -
šlamštas, skirtas sudaužyti,
indas, kurio niekas nenori?
Tai kodėl jis ir jo palikuonys yra išbloškiami?
Kodėl nubloškiami į kraštą,
kurio jie nepažįsta?
29 O, šalie, šalie, šalie!
Išgirski VIEŠPATIES žodį!
30 Taip kalbėjo VIEŠPATS:

"Įrašykite šitą žmogų kaip bevaikį, -
nevykėlį visą gyvenimą!
Nes nė vienam iš jo palikuonių nebepavyks
vėl atsisėsti į Dovydo sostą
ir valdyti Judo karalystę".

23Mesijo karalystė 1"Vargas ganytojams, kurie klaidina ir išblaško mano ganyklos avis! - tai VIEŠPATIES žodis". 2Todėl taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas, - ganytojams, ganantiems jo tautą: "Jūs - tie, kurie išblaškėte mano kaimenę! Jūs išblaškėte ją ir ja nesirūpinote! Tikėkite manimi, aš bausiu jus už jūsų nedorus darbus, - tai VIEŠPATIES žodis. 3Aš pats surinksiu savo kaimenės likutį iš visų kraštų, į kuriuos buvau juos nubloškęs, ir sugrąžinsiu į jų ganyklą. Čia jie bus vaisingi ir dauginsis. 4Paskirsiu jiems ganytojus, kurie juos ganys. Nebereikės jiems daugiau bijoti ir nuogąstauti, - nė vienas iš jų nepradings, - tai VIEŠPATIES žodis".

5 "Tikėkite manimi, - tai
VIEŠPATIES žodis, -
ateina metas, kai išauginsiu Dovydui
teisią Atžalą.
Kaip karalius jis viešpataus ir sumaniai
vykdys krašte, kas teisinga ir teisu.
6 Jo dienomis Judas bus išgelbėtas,
ir Izraelis saugiai gyvens.
Jis bus vadinamas šitokiu vardu:
'VIEŠPATS mūsų teisumas'".

7"Todėl žiūrėkite, - tai VIEŠPATIES žodis, - ateina metas, kada nebebus sakoma: 'Kaip gyvas VIEŠPATS, kuris išvedė izraeliečius iš Egipto!' - 8o tik: 'Kaip gyvas VIEŠPATS, kuris parvedė Izraelio namų palikuonis iš šiaurės krašto ir iš visų kraštų, į kuriuos buvau juos išbloškęs, kad jie vėl gyventų savo pačių žemėje'".

Klaidingi pranašai
9 Apie pranašus.
Plyšta man širdis krūtinėje,
dreba visi mano kaulai.
Esu kaip girtas,
kaip žmogus, įveiktas vyno,
dėl VIEŠPATIES ir dėl jo šventų žodžių.
10 Kraštas yra pilnas svetimautojų, -
dėl jų suskirdo žemė,
išdžiūvo tyrlaukių ganyklos.
Jie eiklūs daryti, kas nedora,
ir savo narsa piktnaudžiauja.
11 "Net kunigai ir pranašai - bedieviai!
Net savo Namuose atradau jų nedorybes, -
tai VIEŠPATIES žodis.
12 Dėl to jų kelias pavirs jiems

slidžiu šunkeliu.
Tamsoje jie slidinės ir pargrius,
nes aš siųsiu jiems nelaimę,
kai ateis jų atpildo metas, -
tai VIEŠPATIES žodis.
13 Tarp Samarijos pranašų
mačiau bjaurastį:
jie pranašavo Baalo vardu
ir vedė iš kelio mano tautą, Izraelį.
14 Bet ką matau tarp Jeruzalės
pranašų,
yra baisenybė:
svetimauja, veidmainiauja,
drąsina nedorėlius, - daro visa,
kad niekas nesigręžtų nuo savo nedorumo.
Man jie visi kaip Sodoma,
{Jeruzalės} gyventojai kaip Gomora".

15 Todėl taip kalbėjo Galybių
VIEŠPATS apie pranašus:
"Štai maitinsiu juos metėlėmis
ir girdysiu juos vandeniu su nuodais,
nes nuo Jeruzalės pranašų
bedievybė pasklido po visą kraštą".
16 Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
"Neklausykite, ką tie pranašai jums pranašauja!
Apgaudinėja jie jus!
Savo pačių vaizduotės regėjimus skelbia,
o ne žodžius iš VIEŠPATIES lūpų.
17 Be perstojo kartoja mane
niekinantiems, kad 'VIEŠPATS kalbėjo:
taika garantuota!' -
visiems, sekantiems savavale širdim, teigia:
'Neištiks jūsų jokia nelaimė!'"

18Bet kas dalyvavo VIEŠPATIES taryboje, kad jį regėtų ir jo žodžio klausytųsi? Kas rūpestingai klausėsi jo žodžio, kad jį paskelbtų?

19 Žiūrėkite! Atūžia VIEŠPATIES audra!
Jo įniršis prasiveržia baisiu viesulo
siautuliu,
kad išsilietų ant nedorėlių galvų.
20 VIEŠPATIES narsas nesulėtės,
kol jis savo užmojų neįvykdys ir neužbaigs.
Kai ta diena praeis,

jūs tai aiškiai suvoksite.

21 "Šitų pranašų aš nesiunčiau,
tačiau jie atskubėjo!
Aš jiems nieko nekalbėjau,
tačiau jie pranašavo!
22 Jei būtų jie dalyvavę mano taryboje,
jie būtų galėję skelbti manajai tautai mano
žodžius,
būtų grąžinę juos iš nedoro kelio,
nuo jų nedorų darbų.
23 Nejau aš Dievas tik tada, kai esu
ranka
pasiekiamas? -
tai VIEŠPATIES žodis, -
ir ne Dievas, kai toli?
24 Ar gali pasislėpti žmogus
pakampyje,
kad aš jo nematyčiau? - tai VIEŠPATIES
žodis.
Argi aš ne tas, kurio pilnas ir dangus, ir
žemė? -
tai VIEŠPATIES žodis".

25"Girdėjau, ką sako pranašai, skelbiantys melus mano vardu. 'Aš sapnavau! - šaukia jie. - Aš sapnavau!' 26Kaip ilgai tai tęsis? Ar turi mano vardą širdyje pranašai, skelbiantys melus ir savo pačių apgaulingas užgaidas? 27Savo sapnais, kuriuos pasakoja vienas kitam, jie nori, kad manoji tauta užmirštų mano vardą, kaip jų tėvai kad užmiršo mano vardą dėl Baalo. 28Pranašas, kuris sapnavo sapną, tepasakoja savo sapną! O tas, kuris turi manąjį žodį, teskelbia jį ištikimai!

Ką bendra turi kviečio grūdas su pelais?
29 Ar mano žodis nėra kaip ugnis? -
tai VIEŠPATIES žodis, -
kaip trupinantis uolą kūjis?

30Todėl aš esu prieš tuos pranašus, - tai VIEŠPATIES žodis, - kurie vagia mano žodžius vienas iš kito. 31Taip, esu prieš tuos pranašus, - tai VIEŠPATIES žodis, - kurie liežuviais mala, kartodami: 'Taip kalbėjo Viešpats'. 32Taip, esu prieš pranašus, kurie skelbia apgaulingus sapnus, - tai VIEŠPATIES žodis, - ir suvedžioja mano tautą, kartodami savo melus ir tuščiai girdamiesi. Nei juos siunčiau, nei juos įgaliojau! Jie neduoda šiai tautai jokios naudos, - tai VIEŠPATIES žodis".

Viešpaties "Našta"33"O jei ši tauta, - ar pranašas, ar kunigas, - imtų klausti tave: 'Kas yra ta VIEŠPATIES našta?' - atsakyk jiems: 'Jūs esate ta našta, ir aš jus numesiu!' - tai VIEŠPATIES žodis. 34Jei pranašas ar kunigas, ar kas nors kitas kalbėtų apie 'VIEŠPATIES naštą', tą žmogų ir jo šeimą aš nubausiu. 35Kalbėdami tarpusavyje, jūs šitaip klauskite: 'Kokį atsakymą davė VIEŠPATS?' ar 'Ką VIEŠPATS kalbėjo?' 36Bet posakio 'VIEŠPATIES našta' daugiau nebeminėkite, nes jis skirtas žmogui, kuriam VIEŠPATS patiki savo žodį. Jei jį minite, iškraipote gyvojo Dievo, Galybių

VIEŠPATIES, mūsų Dievo, žodžius. 37Šitaip tu klausi pranašą: 'Ką tau VIEŠPATS atsakė?' ar 'Ką kalbėjo VIEŠPATS?' 38Bet jeigu klausiate apie 'VIEŠPATIES naštą', tai šitaip atsako VIEŠPATS: "Kadangi jūs vartojate posakį 'VIEŠPATIES našta', nors aš jums liepiau nevartoti, 39todėl aš pats nešiu jus kaip naštą ir atstumsiu nuo savo veido jus ir miestą, kurį daviau jums ir jūsų tėvams. 40Paženklinsiu jus amžina gėda, - amžina nešlove, kuri niekad nebus užmiršta".

24Dvi pintinės figų 1 VIEŠPATS man parodė dvi figų pintines, padėtas prieš VIEŠPATIES Šventyklą. Tai buvo po to, kai Babilono karalius Nebukadnezaras ištrėmė iš Jeruzalės ir nugabeno į Babiloną Jehojakimo sūnų Judo karalių Jekoniją ir Judo didžiūnus, amatininkus bei meistrus. 2Vienoje pintinėje figos buvo labai geros - ankstyvosios, o kitoje pintinėje figos buvo labai prastos, - tokios prastos, jau nebevalgomos. 3Kreipėsi į mane VIEŠPATS: "Ką tu matai, Jeremijau?" - "Figas, - atsakiau, - gerosios figos - labai geros, bet prastosios - labai blogos, tokios blogos, jog jau nebevalgomos". 4Tuomet išgirdau VIEŠPATIES žodį: 5"Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Aš laikau Judo tremtinius, kuriuos išsiunčiau iš šitos vietos į kaldėjų kraštą, tokiais gerais, kaip šios gerosios figos. 6Aš rūpinsiuos jų gerove ir grąžinsiu juos į šitą kraštą. Aš atstatysiu juos, o ne griausiu, atsodinsiu juos, o ne rausiu. 7Aš duosiu jiems širdį, kad pripažintų mane, jog esu VIEŠPATS. Jie bus mano tauta, o aš būsiu jų Dievas, nes jie visa širdimi sugrįš pas mane. 8Bet Judo karalių Zedekiją, jo didžiūnus, Jeruzalės likutį, - išlikusį krašte ir apsigyvenusį Egipte, - aš laikysiu prastomis figomis, tokiomis prastomis, jog jau nebevalgomos, - taip kalbėjo VIEŠPATS. 9Aš padarysiu juos siaubo reginiu visoms žemės karalystėms, gėda, patarle, pajuoka, keiksmu visose vietovėse, į kurias juos nublokšiu. 10Siųsiu jiems kalaviją, badą ir marą, kol jie visiškai pradings iš krašto, kurį daviau jiems ir jų tėvams'".

25Septyniasdešimties metų tremtis 1Žodis apie visus Judo gyventojus, kuris atėjo Jeremijui ketvirtaisiais Jošijo sūnaus Jehojakimo, Judo karaliaus, metais. Tai buvo pirmieji Babilono karaliaus Nebukadnezaro metai. 2Tuo žodžiu pranašas Jeremijas kreipėsi į visus Judo žmones ir Jeruzalės gyventojus: 3"Nuo tryliktųjų Amono sūnaus Jošijo, Judo karaliaus, metų iki šios dienos - taigi per dvidešimt trejus metus - man buvo duotas VIEŠPATIES žodis. Nesiliaudamas jį skelbiau jums, bet jūs neklausėte. 4Nors jūs atsisakėte klausyti ir nenorėjote girdėti, VIEŠPATS nuolat ir be perstojo siuntė pas jus savuosius tarnus pranašus su šiuo žodžiu: 5'Prašom grįžtis visi kaip vienas nuo savo nedoro kelio ir nuo savo piktų darbų, kad galėtumėte per amžius gyventi žemėje, kurią VIEŠPATS seniai davė jums ir jūsų tėvams. 6Nesekiokite paskui kitus dievus, - jiems netarnaukite ir jų negarbinkite! Neveskite manęs iš kantrybės savo rankų darbais, kad jūsų neužgaučiau. 7Bet manęs jūs neklausėte, - tai VIEŠPATIES žodis, - ir vedėte mane iš kantrybės savaisiais rankų darbais savo pačių skriaudai. 8Todėl, - taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, - kad mano žodžių neklausėte, 9štai aš pasikviesiu visas šiaurės gentis, - tai VIEŠPATIES žodis, - pasikviesiu Babilono karalių Nebukadnezarą, savo tarną. Aš atvesiu jas prieš tą kraštą, prieš jo gyventojus ir prieš visas šias kaimynines tautas. Sunaikindamas jas, paversiu jas klaiko ir pajuokos reginiu, užtrauksiu joms amžiną gėdą. 10Nutildysiu visas jų linksmumo ir džiaugsmo dainas, jaunikio ir jaunosios balsus, girnų ūžesį, užgesinsiu visus žibintus. 11Visas kraštas bus nusiaubtas ir liks šiurpi dykynė. Visos tos tautos vergaus Babilono karaliui septyniasdešimt metų. 12O kai bus praėję septyniasdešimt metų, aš nubausiu Babilono karalių ir tautą, kaldėjų kraštą, už jų kaltę, - tai VIEŠPATIES žodis. Paversiu jų kraštą amžinais tyrlaukiais. 13Įvykdysiu tame krašte visa, kuo esu grūmojęs, - visa, kas užrašyta šioje knygoje, ką pranašavo Jeremijas toms tautoms. 14Ir jie taps daugelio tautų ir galingų karalių aukomis. Taip atlyginsiu jiems pagal jų darbus ir pagal jų pačių elgesį'".

Dievas teisia tautas15VIEŠPATS, Izraelio Dievas, man taip kalbėjo: "Imk šią pykčio vyno kupiną taurę iš mano rankos ir priversk gerti iš jos visas tautas, pas kurias tave siųsiu. 16Jos gers, svirduliuos ir eis iš proto dėl kalavijo, kurį aš joms siųsiu". 17Aš paėmiau taurę iš VIEŠPATIES rankos ir pagirdžiau iš jos visas tautas, pas kurias mane siuntė VIEŠPATS: 18Jeruzalę ir Judo karalystės miestus drauge su jos karaliais ir didžiūnais, kad paverščiau juos griuvėsiais, klaiko ir pajuokos reginiu, keiksmažodžiu, kaip nūdien jie yra tapę; 19faraoną, Egipto karalių, jo dvariškius, jo didžiūnus ir visą jo tautą 20 - vietinius ir svetimtaučius; visus Uzo krašto karalius; visus filistinų krašto karalius: Aškelono, Gazos, Ekrono, ir Ašdodo likutį; 21Edomą, Moabą ir amoniečius; 22visus Tyro karalius, visus Sidono karalius, taip pat ir salų anapus jūros karalius; 23Dedaną, Temą ir Buzą, visus dykumos gyventojus, kurie skutasi smilkinius, 24{tai yra visus Arabijos karalius, visus maišytų tautų karalius} ir gyvena dykumoje; 25visus Zimrio karalius, visus Elamo karalius, visus medų karalius; 26visus šiaurės karalius, artimus ir tolimus, vieną po kito; visas karalystes ant žemės veido. O Šešako karalius gers paskutinis. 27"Tada sakyk jiems: 'Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: gerkit! Pasigerkit ir vemkit, kol pargriūsite ir daugiau nebeatsikelsite nuo kalavijo, kurį jums pasiųsiu!' 28O jeigu jie atsisakytų taurę iš tavo rankos imti ir gerti, sakyk jiems: 'Taip sakė Galybių VIEŠPATS: jūs turite gerti! 29Pagalvokit! Jei miestui, kuris vadinamas mano vardu, siunčiu bausmę, ar jūs galite manyti, kad liksite nenubausti? Ne! Jūs neliksite nenubausti! Pašauksiu kalaviją visiems žemės gyventojams, - tai Galybių VIEŠPATIES žodis'".

30"O tu, kaip pranašas, visus šiuos žodžius paskelbk jiems ir pasakyk:

- Sugriaudžia VIEŠPATS iš aukštybių,
iš savo šventojo būsto jis griaudžia.
Garsiai aidi jo griausmas savo kaimenei,
tarsi vynuoges traiškančiųjų šauksmas.
31 Visus žemės gyventojus,
lig
pačių jos pakraščių,
pasiekia sąmyšis,
nes VIEŠPATS apkaltina tautas, -
teis visą žmoniją:
nedorėliai bus atiduoti kalavijui, -
tai VIEŠPATIES žodis".

32 Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
"Štai! Nelaimė sėlina iš tautos į tautą,
galinga audra kyla nuo žemės pakraščių".

33Tą dieną tie, kuriuos VIEŠPATS nužudė, gulės išmėtyti po visą pasaulį, nuo vieno krašto iki kito. Niekas jų neraudos, niekas nerankios jų nuo žemės ir nelaidos. Gulės jie kaip mėšlas dirvoje.

34 Vaitokite jūs, ganytojai,
ir
aimanuokite!
Dulkėse raitykitės jūs, kaimenės
vadai,
nes atėjo jūsų skerdynių metas, -

krisite kaip rinktiniai avinai.
35 Jokios užuovėjos nebus ganytojams
nei kur gelbėtis kaimenės vadams.
36 Klausykit! Ganytojai aimanuoja,
kaimenės vadai vaitoja,
nes VIEŠPATS niokoja jų ganyklą,
37 nustėro jų ramios ganyklos nuo
VIEŠPATIES įniršio.
38 Tarsi liūtas jis paliko savo guolį,
ir jų kraštas tapo klaiko reginiu
nuo nuožmaus kalavijo, - nuo VIEŠPATIES
pykčio liepsnų.

B. PASAKOJIMAI APIE PRANAŠĄ SU VIENUR KITUR ĮTERPTAIS ŽODŽIAIS IŠ DIEVO

1. Jeruzalės sunaikinimas ir viltis

26Pranašui gresia mirtis

1Jošijo sūnaus Jehojakimo, Judo karaliaus, valdymo pradžioje šis VIEŠPATIES žodis atėjo Jeremijui: 2"Taip kalbėjo VIEŠPATS: stovėk VIEŠPATIES Namų kieme. Skelbk visiems Judo miestų žmonėms, ateinantiems melstis į VIEŠPATIES Namus, visa, ką tau įsakau paskelbti. Nieko nepraleisk! 3Galbūt jie paklausys ir kiekvienas sugrįš iš savo nedoro kelio. Tuomet apgailėsiu ir aš savo mintį apie nelaimę, kuria ketinu juos bausti už nedorus darbus. 4Sakyk jiems: taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Jei neklausysite manęs, nesielgsite pagal mokymą, kurį jums daviau, 5neklausysite žodžių mano tarnų pranašų, kuriuos siunčiu primygtinai ir be perstojo, - nors jų ir niekad neklausėte, - 6tąsyk pasielgsiu su šiais Namais, kaip su Šilo'u, o šitą miestą padarysiu keiksmažodžiu visoms žemės tautoms'".

7Kunigai, pranašai ir visi žmonės klausėsi Jeremijo, skelbiančio visus žodžius VIEŠPATIES Namuose. 8Jeremijui pabaigus skelbti visa, ką jam buvo įsakęs VIEŠPATS visai tautai paskelbti, kunigai ir pranašai drauge su žmonėmis pastvėrė jį, šaukdami: "Tu esi vertas mirties! 9Kaip drįsti pranašauti VIEŠPATIES vardu: 'Šitiems Namams bus kaip Šilo'ui!' ir 'Tas miestas bus sunaikintas, liks be gyventojų'?" Žmonių minia spietėsi apie Jeremiją VIEŠPATIES Namuose.

10Išgirdę apie visa tai, Judo didžiūnai palipo iš karaliaus rūmų į VIEŠPATIES Namus ir susėdo savo krėsluose teisti Naujuosiuose VIEŠPATIES Namų vartuose. 11Kunigai ir pranašai pasakė didžiūnams ir visai miniai: "Tas žmogus turi būti nubaustas mirtimi, nes, kaip jūs patys savo ausimis girdėjote, jis pranašavo šitam miestui!" 12Jeremijas atsakė didžiūnams ir visiems žmonėms: "Pats VIEŠPATS pasiuntė mane, kad pranašaučiau šiems Namams ir šiam miestui visa, ką jūs girdėjote. 13O dabar taisykite savo kelius ir darbus, klausykite VIEŠPATIES, savojo Dievo, balso, kad VIEŠPATS apgailėtų savo mintį apie nelaimę, kuria jums grasina. 14Žinoma, esu jūsų rankose. Darykite su manimi, kas atrodo gera ir teisinga jūsų akyse. 15Tačiau gerai pagalvokite, - nužudydami mane, užtraukiate nekaltą kraują patys sau, miestui ir jo gyventojams, nes VIEŠPATS iš tikrųjų siuntė mane pas jus, kad išgirstumėte visus šiuos žodžius".

16Tada didžiūnai ir minia tarė kunigams ir pranašams: "Tas žmogus neturi būti baudžiamas mirties

bausme! VIEŠPATIES, mūsų Dievo, vardu jis mums kalbėjo!" 17Dabar pakilo keletas krašto seniūnų ir kreipėsi į visą susirinkusią minią, sakydami: 18"Kadaise Judo karaliaus Hezekijo dienomis, Mikėjas iš Morešeto, pranašavo ir skelbė visai Judo tautai: 'Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:

- Zionas bus nuartas kaip dirva,
Jeruzalė virs griuvėsių krūvomis,
o Šventyklos kalnas - gūbriu miške'.

19Argi Hezekijas, Judo karalius, ir kas nors Judo karalystėje pasmerkė jį mirčiai? Juk jie verčiau pabijojo VIEŠPATIES ir stengėsi rasti jo malonę, idant VIEŠPATS pergalvotų savo mintį apie nelaimę, kuria jis buvo jiems grasinęs? O mes juk darome sau patiems mirtiną skriaudą!"

Pranašo Ūrijo likimas20Tuomet buvo ir kitas žmogus, pranašaujantis Dievo vardu, Šemajo sūnus Ūrijas iš Kirjat-Jearimų. Jis pranašavo visai tą patį, kaip Jeremijas tam miestui ir tam kraštui. 21Kai karalius Jehojakimas drauge su visais savo pareigūnais ir didžiūnais išgirdo apie jo žodžius, norėjo jį nubausti mirtimi. Bet Ūrijas, tai sužinojęs, iš baimės pabėgo į Egiptą. 22O karalius Jehojakimas pasiuntė Egiptan Akboro sūnų Elnataną su būriu vyrų. 23Jie paėmė Ūriją iš Egipto ir parvedė pas karalių Jehojakimą, kuris įsakė nukirsdinti jį kalaviju, o jo kūną išmesti į prastuomenės kapines.

24Ir tik dėl to, kad Šafano sūnus Ahikamas parėmė Jeremiją, jis nebuvo atiduotas miniai į rankas užmušti.

27"Tarnauk Babilonui arba žūk!" 1Jošijo sūnaus Zedekijo, Judo karaliaus, valdymo pradžioje šis žodis atėjo Jeremijui iš VIEŠPATIES: 2"Taip kalbėjo man VIEŠPATS: pasidaryk pavalkus ir jungą ir užsidėk juos ant sprando. 3Tada pasiųsk juos Edomo, Moabo, amoniečių, Tyro ir Sidono karaliams per pasiuntinius, atvykusius pas Judo karalių Zedekiją. 4Įpareigok juos savo valdovams pranešti: 'Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, taip jūs kalbėsite savo valdovams. 5O aš tas, kuris didžia jėga ir rankos galybe sukūrė žemę drauge su žmonija ir gyvūnija ant žemės veido, ir duodu ją, kam noriu. 6Ir nūn aš tas, kuris šiuos visus kraštus atidaviau į savo tarno, Babilono karaliaus Nebukadnezaro rankas. Atidaviau net lauko žvėris, kad jam tarnautų. 7Visos tautos bus pavaldžios jam, jo sūnui ir jo vaikaičiui, kol ateis ir jo kraštui laikas, kai jį patį daug tautų ir galingi karaliai pavergs. 8Tuo tarpu jei kuri tauta ar karalystė nenorės būti pavaldi Babilono karaliui Nebukadnezarui ir savo sprando po Babilono karaliaus jungu nenulenks, tą tautą siaubsiu, - tai VIEŠPATIES žodis, - kalaviju, badu ir maru, kol juos sunaikinsiu jo ranka.

9O jūs neklausykite savo pranašų, savo žynių ir sapnuotojų, savo burtininkų ir raganių, kurie nesiliauja jums sakę: 'Nebūkite pavaldūs Babilono karaliui!' 10Jie melagystę jums pranašauja, idant atstumtų jus nuo savos žemės, nes aš išblokšiu jus, ir jūs žūsite. 11O tautą, kuri palenks savo sprandą po Babilono karaliaus jungu ir bus jam pavaldi, - tą tautą paliksiu jos žemėje, - tai VIEŠPATIES žodis, - ją dirbti ir joje gyventi'".

12Ir Judo karaliui Zedekijui kalbėjau visai tais pačiais žodžiais: "Palenkite savo sprandus po Babilono karaliaus jungu, būkite pavaldūs jam ir jo tautai, kad išliktumėte gyvi. 13Kodėl gi tu ir tavo tauta turėtumėte žūti nuo kalavijo, bado ir maro, kaip VIEŠPATS grasė tautai, kuri nepasiduoda Babilono karaliui? 14Neklausykite žodžių tų pranašų, kurie nesiliauja sakę: 'Nebūkite pavaldūs Babilono karaliui!' - nes jie melagystę jums pranašauja. 15Ne! Jų aš nesiunčiau! - tai VIEŠPATIES žodis. Pranašaudami mano vardu, jie meluoja, tad turėsiu jus ištremti. Jūs pražūsite. Jūs ir pranašai,

kurie jums pranašauja".

16Kunigams ir visai tautai sakiau: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: neklausykite žodžių savo pranašų, kurie jums skelbia: 'VIEŠPATIES namų indai jau netrukus bus sugrąžinti iš Babilono', - nes ką jie skelbia - melas. 17Neklausykite jų! Būkite pavaldūs Babilono karaliui, kad išliktumėte gyvi. Kam tas miestas turi virsti griuvėsiais? 18Jeigu jie būtų pranašai ir jeigu VIEŠPATIES žodis būtų tikrai su jais, jie užtartų pas Galybių VIEŠPATĮ, kad indai, likę VIEŠPATIES namuose, Judo karaliaus rūmuose ir bet kur Jeruzalėje, irgi nepatektų į Babiloną. 19 Galybių VIEŠPATS šitaip kalbėjo apie šulus, Varines marias, pastovus ir apie šiame mieste užsilikusius rykus, 20kurių Babilono karalius Nebukadnezaras nepaėmė, ištremdamas Jehojakimo sūnų Judo karalių Jekoniją drauge su Judo ir Jeruzalės diduomene į Babiloną. 21Tikrai taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, apie indus, užsilikusius VIEŠPATIES namuose, Judo karaliaus rūmuose ir Jeruzalėje: 'Į Babiloną jie bus išnešti. Ten jie ir pasiliks iki tos dienos, kada jais pasirūpinsiu, - tai VIEŠPATIES žodis. Tada juos pargabensiu atgal ir į šią vietą sugrąžinsiu'".

28Du jungai 1Tais pačiais metais, Judo karaliaus Zedekijo valdymo pradžioje, ketvirtųjų metų penktą mėnesį, pranašas Hananijas, Azūro iš Gibeono sūnus, VIEŠPATIES Namuose, kunigų ir visų žmonių akivaizdoje, sakė Jeremijui: 2"Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Sulaužiau Babilono karaliaus jungą! 3Dar dveji metai, ir sugrąžinsiu į šią vietą visus VIEŠPATIES Namų reikmenis, kuriuos Babilono karalius Nebukadnezaras paėmė iš šios vietos ir išgabeno į Babiloną. 4Jehojakimo sūnų Jekoniją, Judo karalių, ir visus Judo tremtinius, išvarytus į Babiloną, parvesiu į šią vietą, - tai VIEŠPATIES žodis, - nes Babilono karaliaus jungą sulaužysiu'".

5Pranašas Jeremijas, atsakydamas Hananijui kunigų ir visų žmonių akivaizdoje, 6 tarė: "Tebūnie taip! Tepadaro tai VIEŠPATS! Teįvykdo tavo pranašystės žodžius, sugrąžindamas VIEŠPATIES Namų rykus ir visus tremtinius iš Babilono į šią vietą! 7Betgi dabar klausykis atidžiai, ką pasakysiu tau ir visiems žmonėms. 8Nuo senų senovės pranašai, gyvenę prieš mane ir tave, pranašavo daugeliui kraštų ir galingoms karalystėms karą, nelaimę ir marą. 9Taigi pranašas, skelbiantis taiką, gali būti pripažintas tikrai VIEŠPATIES siųstu pranašu tiktai tada, kai jo pranašystė išsipildo".

10Tąsyk pranašas Hananijas nuėmė jungą ir pavalkus nuo pranašo Jeremijo kaklo, sulaužė 11ir visų žmonių akivaizdoje pasakė: "Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Taip sulaužysiu slegiantį visų tautų sprandus Babilono karaliaus Nebukadnezaro jungą per dvejus metus'".Pranašas Jeremijas nuėjo savo keliu.

12Praėjus kuriam laikui po to, kai pranašas Hananijas sulaužė nuimtą pranašui Jeremijui nuo kaklo jungą, atėjo Jeremijui VIEŠPATIES žodis: 13"Eik, pasakyk Hananijui: 'Šitaip kalbėjo VIEŠPATS: laužydamas medinį jungą, kali jungą iš geležies!'" 14Nes šitaip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: "Geležinį jungą ant sprando uždėsiu visoms tautoms, kad būtų pavaldžios Babilono karaliui Nebukadnezarui. Jos bus jam pavaldžios. Atidaviau jam net laukinius žvėris".

15Pranašui Hananijui pranašas Jeremijas tarė: "Klausyk, Hananijau! VIEŠPATS tavęs nesiuntė! Nūn per tave ši tauta pasitiki melu. 16'Tikėk manimi, - taip kalbėjo VIEŠPATS, - 'išsiųsiu' tave nuo žemės veido! Kadangi skelbei maištą prieš VIEŠPATĮ, dar šiais metais mirsi'". 17Tais pačiais metais, septintą mėnesį, mirė pranašas Hananijas.

29Jeremijas rašo laišką Babilono tremtiniams 1Tai žodžiai laiško, kurį pranašas Jeremijas pasiuntė iš Jeruzalės seniūnams, išlikusiems tarp tremtinių, kunigams, pranašams ir visiems žmonėms, kuriuos Nebukadnezaras buvo ištrėmęs iš Jeruzalės į Babiloną. 2Tai įvyko, kai karalius

Jekonijas ir karalienė motina, dvariškiai, Judo ir Jeruzalės didžiūnai drauge su amatininkais ir kalviais buvo ištremti iš Jeruzalės. 3Laišką jis pasiuntė per Šafano sūnų Elasą ir Hilkijo sūnų Gemariją, kuriuos Judo karalius Zedekijas siuntė į Babiloną pas Babilono karalių Nebukadnezarą. Laiške buvo rašoma:

4"Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, visiems tremtiniams, ištremtiems iš Jeruzalės į Babiloną: 5'Statykitės namus, įsikurkite. Veiskite sodus, valgykite jų vaisius. 6Veskite žmonas, gimdykite sūnus ir dukteris, raskite žmonas savo sūnums ir leiskite dukteris už vyrų, kad ir jie gimdytų sūnus ir dukteris. Jūs privalote daugėti tenai, o ne mažėti. 7Rūpinkitės gerove miesto, į kurį jus ištrėmiau, ir melskitės už jį VIEŠPAČIUI, nes jo gerovė - jūsų gerovė'.

8Nes šitaip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Nesiduokite suvedžiojami savo pranašų, esančių su jumis, nei savo žynių. Nekreipkite dėmesio į sapnus, kuriuos jie nuolat sapnuoja. 9Ką jie pranašauja jums mano vardu, yra melas! Aš jų nesiunčiau! - tai VIEŠPATIES žodis'.

10Nes šitaip kalbėjo VIEŠPATS: 'Tik pasibaigus septyniasdešimčiai Babilono metų, jus aplankysiu ir ištesėsiu savo malonės pažadą sugrąžinti jus į šią vietą. 11Garantuoju, kad aš tikrai žinau savo užmojį jums, - tai VIEŠPATIES žodis, - užmojį jūsų labui, o ne jūsų žalai! Noriu jums suteikti sklidiną vilties ateitį. 12Kai jūs šauksitės manęs, kai ateisite ir kreipsitės į mane malda, aš jus išklausysiu. 13Kai manęs ieškosite, mane rasite. Taip, jeigu visa širdimi manęs ieškosite, 14surasite mane čia pat su jumis, ir aš jus sugrąžinsiu į jūsų kraštą, - tai VIEŠPATIES žodis. Aš surinksiu jus iš visų tautų ir iš visų vietų, kur tik buvau jus išblaškęs, ir sugrąžinsiu į tą vietą, iš kurios buvau jus ištrėmęs, - tai VIEŠPATIES žodis.'

15Bet kadangi sakėte: 'VIEŠPATS davė mums pranašų Babilone', - 16taip kalbėjo VIEŠPATS apie karalių, sėdintį Dovydo soste, ir apie visus žmones, gyvenančius šiame mieste, - jūsų tautiečius, neišėjusius drauge su jumis į tremtį: 17taip pasakė Galybių VIEŠPATS: 'Siunčiu jiems kalaviją, badą ir marą. Padarysiu juos panašius į supuvusias figas, nebetinkamas valgyti. 18Gainiosiu juos kalaviju, badu ir maru, padarysiu juos klaiko reginiu visoms žemės karalystėms, - prakeiksmu, apstulbimu, pajuoka ir patyčiomis tautų, po kurias juos išblaškysiu. 19Lygiai kaip jie neklausė mano žodžių, - tai VIEŠPATIES žodis, - kai be perstojo siunčiau pas juos savo tarnus pranašus, taip ir jūs nenorėjote klausyti, - tai VIEŠPATIES žodis'".

20O dabar jūs išgirskite VIEŠPATIES žodį, - jūs, visi tremtiniai, kuriuos išsiunčiau iš Jeruzalės į Babiloną... 21"Taip kalbėjo galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, apie Kolajo sūnų Ahabą ir Maasėjo sūnų Zedekiją, pranašus, kurie skleidžia melą jums mano vardu: 'Štai atiduosiu juos į Babilono karaliaus Nebukadnezaro rankas. Jis nužudys juos jūsų akyse. 22Per juos tarp visų Judo tremtinių Babilone kils prakeiksmas: Tepadaro VIEŠPATS tau kaip Zedekijui ir Ahabui, kuriuos Babilono karalius iškepino ugnyje! 23Mat jie Izraelyje elgėsi begėdiškai, svetimaudami su savo artimo žmonomis ir skelbdami mano vardu melo žodžius, kurių jiems nebuvau liepęs skelbti. Aš tas, kuris žino, ir esu liudytojas, - tai VIEŠPATIES žodis'".

Laiškas netikram pranašui Šemajui24Šemajui iš Nehelamo pasakysi: "Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 25 kadangi tu pasiuntei savo paties vardu laiškus visiems Jeruzalės žmonėms, visiems kunigams ir Maasėjo sūnui kunigui Zefanijui, sakydamas, 26kad VIEŠPATS tave paskyrė kunigu, vietoj kunigo Jehojados būti prižiūrėtoju VIEŠPATIES Namuose, idant įrakintum bet kokį pakvaišėlį, laikantį save pranašu, į trinką ir antkaklį. 27Kodėl tad dabar tu nesudraudi

Jeremijo iš Anatoto, besireiškiančio tarp jūsų pranašu? 28Jis net mums į Babiloną atsiuntė žinią: 'Jūsų tremtis bus ilga! Statykitės namus, įsikurkite! Veiskite sodus, valgykite jų vaisius...'"

29Kai kunigas Zefanijas perskaitė šį laišką pranašui Jeremijui, 30Jeremijui atėjo VIEŠPATIES žodis: 31"Pasiųski žinią visiems tremtiniams. Taip kalbėjo VIEŠPATS apie nehelamietį Šemają: 'Kadangi Šemajas pranašavo jums, nors aš nebuvau jo siuntęs, ir viliojo jus pasitikėti melu, 32todėl, - taip kalbėjo VIEŠPATS, - nubausiu nehelamietį Šemają ir jo palikuonis! Nė vienas iš jų neišgyvens tarp šių žmonių, kad pamatytų gerumą, kurį padarysiu savajai tautai, - tai VIEŠPATIES žodis, - nes skelbė maištą prieš VIEŠPATĮ'".

30Viešpaties pažadas savo tautai 1Žodis, kuris atėjo Jeremijui iš VIEŠPATIES: 2"Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Surašyk visa, ką tau kalbėjau, į knygą. 3Štai ateina dienos, - tai VIEŠPATIES žodis, - kai aš sugrąžinsiu savo tautos {Izraelio ir Judo, - sakė VIEŠPATS} - tremtinius, sugrąžinsiu juos į kraštą, kurį daviau jų tėvams. Jie paveldės jį'".

4Tie yra žodžiai, kuriuos pasakė VIEŠPATS apie Izraelį ir Judą: 5{taip kalbėjo VIEŠPATS:}

- Klaiko šauksmą girdėjome, -
baimė viešpatauja, ramybės nėra.
6 Prašom klausyti ir pagalvoti:
argi gali vyras gimdyti?
Tai kodėl gi matau visus vyrus
tarsi gimdyves su rankomis ant savo
šlaunų?
Kodėl jų visų veidai mirtinai išbalę?
7 Nelaimė! Toji diena yra taip didinga,
kad jokia kita jai neprilygs!
Ji - nelaimės metas Jokūbui,
bet nuo jos bus jis išgelbėtas.

8"Tą dieną, - tai Galybių VIEŠPATIES žodis, - sulaužysiu jų kaklo jungą ir sutraukysiu jų pančius". Svetimieji daugiau jų nebepavergs. 9O jie tarnaus VIEŠPAČIUI, savo Dievui, ir savam karaliui Dovydui, kurį aš jiems išauginsiu.

10 "Taigi tu, mano tarne Jokūbai,
nebijok, -
tai VIEŠPATIES žodis, - nei
nenuogąstauk, Izraeli!
Tik pasižiūrėk! Aš išgelbėsiu tave iš
tolimosios vietos
ir tavuosius palikuonis iš jų tremties
krašto.
Tada Jokūbas sugrįš ir ras ramybę,
gyvens saugiai, nebus kam baimę jam
kelti,
11 nes aš esu su tavimi, kad tave
išgelbėčiau, -

tai VIEŠPATIES žodis.
Padarysiu galą visoms tautoms,
kuriose tave išblaškiau,
bet tau galo nepadarysiu.
Tačiau ir tavęs nebausto nepaliksiu, -
nuplaksiu tave teisingu saiku".

12 Juk taip kalbėjo VIEŠPATS:
"Tavo sužalojimas mirtinas,
tavoji žaizda nebepagydoma!
13 Nėra kam tave gydyti, -
nėra vaisto tavajai ligai,
tu niekad nebeišgysi.
14 Tave užmiršo visi tavo meilužiai,
neberūpi jiems, kaip tau sekasi.
Taip, smogiau tau, kaip priešas kad smogtų,
pamokiau nuožmia bausme
{už tavo didelę kaltę ir nuodėmių
gausybę}.
15 Ko gi aimanuoji dėl savo sužalojimo,
dėl savo nepagydomo skausmo?
Už tavo didelę kaltę ir nuodėmių gausybę
tau visa tai padariau.
16 Tačiau visi ryjantys tave bus suryti,
o tavieji priešai - visi eis į tremtį.
Visi niokojantys tave bus nuniokoti,
o visus apgrobiančius tave atiduosiu
grobimui.
17 Nes aš grąžinsiu tau sveikatą,
tavąsias žaizdas aš užgydysiu, -
tai VIEŠPATIES žodis. -
Nors jie tave ir vadino 'Atmestąja' -
'Zionu, kuris niekam nerūpi'".
18 Taip kalbėjo VIEŠPATS:
"Štai! Atstatysiu Jokūbo palapines,
pasigailėsiu jo trobų.
Miestas bus atstatytas ant savosios kalvos
ir rūmai stovės ant savųjų pamatų.
19 Iš tenai skambės padėkos giesmės
ir džiaugsmo balsai.
Padidinsiu jų skaičių, - bus jų nemažai,
Padarysiu juos garbingus, - nebebus jie
menki.
20 Jo vaikai bus kaip buvę senovėje,

o jo bendruomenė tvirtai gyvuos mano malone.
Bausmę siųsiu visiems jų engėjams.
21 Jųjų vadas bus vienas iš jų pačių,
jųjų valdovas kils iš jų tarpo.
Jam leisiu artintis prie manęs laisvai,
nes kas kitas būtų toks drąsus,
kad išdrįstų artintis prie manęs? -
tai VIEŠPATIES žodis. -
22 Taip jūs būsite mano tauta,
o aš būsiu jūsų Dievas".
23 Štai! VIEŠPATIES audra!
Jo įniršis veržiasi viesulu,
šėlstančiu viršum nedorėlių galvos.
24 Degingas VIEŠPATIES pyktis nesiliaus,
kol neatbaigs ir neįvykdys jo širdies užmojų.
Kai ateis dienų pabaiga, aiškiai
suprasite.

31Geroji naujiena apie grįžimą iš tremties

1 "Tuo metu, - tai VIEŠPATIES žodis, -
aš būsiu visų Izraelio šeimų Dievas,
ir jos bus mano tauta".
2 {Taip kalbėjo VIEŠPATS:}
- Tauta, išlikusi nuo kalavijo,
rado malonę dykumoje.
Kai Izraelis ieškojo ramybės,
3 iš tolo man pasirodė VIEŠPATS:
"Amžina meile aš pamilau tave,
todėl nesiliauju tau reikštis ištikima meile.
4 Vėl tave atkursiu, -
mergele Izraelio tauta, būsi
atgaivinta!
Vėl išsipuošusi, būgneliais nešina,
žengsi, šoksi linksmuolių ratelyje.
5 Vėl veisi vynuogynus Samarijos
kalnuose, -
sodintojai gardžiuosis jų vaisiais.
6 Taip! Diena ateis,
kai sargai ant Efraimo aukštumų šauks:
'Kelkitės! Eikime į Zioną,
pas VIEŠPATĮ, savo Dievą'".

Grįžimo kelias

7 Taip kalbėjo VIEŠPATS:

"Džiaugdamiesi giedokite Jokūbui,
valiuokite pirmajai tarp tautų!
Skelbkite, garbindami ir sakydami:
'Savo tautą, likutį Izraelio,
išgelbėjo VIEŠPATS!'
8 Štai aš parvesiu juos iš šiaurės krašto,
surinksiu juos iš žemės pakraščių.
Tarp jųjų akli ir raiši,
moterys su vaikais ir gimdyvės,
visi drauge sugrįš kaip didi bendrija!
9 Verkdami jie eis namo,
bet aš vesiu juos guosdamas.
Vesiu juos prie tekančių upokšnių,
lygiu keliu, kad niekas jame
neklupinėtų,
nes esu Izraelio tėvas,
o Efraimas yra mano pirmagimis".

10 "Klausykitės, tautos,
VIEŠPATIES žodžio!
Skelbkite jį tolimuose pajūriuose!
Sakykite: 'Tas, kurs išblaškė Izraelį,
surinks ir ganys jį kaip kerdžius savo kaimenę.
11 Taip, nes VIEŠPATS išpirko Izraelį,
atpirko jį iš galingesnės už jį rankos.
12 Jie ateis ir džiūgaus ant Ziono
aukštumų,
suplauks prie VIEŠPATIES dovanų:
grūdų, jauno vyno ir šviežio aliejaus,
avių ir jaučių prieauglio.
Patys jie bus kaip gerai laistomas
sodas, -
turės visko, ko jiems reikia.
13 Merginos tuomet linksmai šoks
drauge su jaunais ir senais,
nes jų gedulą pakeisiu džiaugsmu,
guosiu juos ir džiuginsiu kenčiančius.
14 Kunigus valgydinsiu geriausia
atnašų dalimi,
o manoji tauta sotinsis mano dovanomis, -
tai VIEŠPATIES žodis'".

Viešpaties gailestingumas savo tautai

15 {Taip kalbėjo VIEŠPATS:}

"Nuaidėjo aimanos šauksmas Ramoje,
raudojimas ir graudus verksmas!
Rachelė rauda savo vaikų, -
ji nesileidžia paguodžiama,
nes jų nebėra".
16 Taip kalbėjo VIEŠPATS:
"Nustok aimanavusi,
nusišluostyk ašaras,
nes laukia atpildas už tavo vargą, -
tai VIEŠPATIES žodis, -
jie sugrįš iš priešų krašto!
17 Yra vilties tavo ateičiai, -
tai VIEŠPATIES žodis, -
tavo vaikai sugrįš į savo tėvynę!

18 Tikrai girdėjau Efraimą raudant:
'Tu mane plakei, aš priėmiau plakimą.
Aš buvau kaip neprijaukintas veršis.
Sugrąžink mane, leisk man sugrįžti,
nes tu VIEŠPATS, mano Dievas.
19 Nors ir nutrūkau nuo saito, bet
gailėjausi, -
atėjęs į protą, sudaviau į šlaunį.
Esu sugėdintas ir raustu, -
priekaištauju sau už savo jaunystės
nuodėmes'.

20 Argi Efraimas man vis dar
brangus sūnus,
mano numylėtas vaikas?
Juk kada tik nuo jo nusigręžiu,
aš vis menu jį su ilgesiu.
Manoji širdis dėl jo plaka, -
tikrai aš jo pasigailėsiu, - tai VIEŠPATIES
žodis".

Kvietimas sugrįžti

21 "Pasistatyk ant kelio rodykles,
nužymėk pati sau kelią ženklais,
įsidėmėk vieškelį - kelią,
kuriuo atėjai.
Sugrįžk, mergele Izraelio tauta,
sugrįžk atgal į šiuos savuosius miestus.
22 Kaip ilgai dar svyruosi,
maištingoji dukra?

Juk VIEŠPATS sukūrė naują dalyką
žemėje:
moteris apkabins vyrą {su meile}".

23Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: "Kai sugrąžinsiu jų tremtinius, Judo krašte ir jo miestuose vėl bus kartojamas šis pasveikinimas: 'Telaimina tave VIEŠPATS, teisumo buveine, šventasis kalne!' 24Judo krašte ir jo miestuose drauge gyvens žemdirbiai ir klajokliai su kaimenėmis, 25nes aš atgaivinsiu pavargusius ir pasotinsiu bejėgius". 26Dabar aš pabudau ir žvalgausi, nes mano miegas buvo malonus.

27"Tikėk manimi, ateina dienos, - tai VIEŠPATIES žodis, - kai Izraelio namuose ir Judo namuose pasėsiu žmonių pasėlį ir gyvulių pasėlį. 28Kaip anuomet budėjau juos išraudamas, griaudamas, naikindamas, žlugdydamas ir siųsdamas pražūtin, taip budėsiu jų labui, kad atgaivinčiau ir iš naujo pasodinčiau, - tai VIEŠPATIES žodis. 29Tomis dienomis žmonės nebesakys: 'Tėvai valgė rūgščias vynuoges, o dantys atšipo vaikams!' 30Ne! Kiekvienas mirs už savo paties kaltę: dantys atšips tam, kuris valgo rūgščias vynuoges".

Naujoji Sandora 31"Tikėkite manimi, ateina dienos, - tai VIEŠPATIES žodis, - kada sudarysiu naują sandorą su Izraelio namais ir Judo namais. 32Ne tokią sandorą, kokią buvau sudaręs su jų tėvais tą dieną, kada paėmęs juos už rankos išvedžiau iš Egipto žemės. Nors aš buvau jų Valdovas, o jie sulaužė manąją sandorą, - tai VIEŠPATIES žodis. 33O štokia yra sandora, kurią sudarysiu su Izraelio namais, atėjus toms dienoms, - tai VIEŠPATIES žodis, - įdiegsiu jiems savo įstatymą, jį įrašysiu jiems į širdį. Tada aš būsiu jų Dievas, ir jie bus mano tauta. 34Ir nebereikės bičiuliui raginti savo bičiulį ar broliui savo brolį: 'Pažinkit VIEŠPATĮ!' Visi, maži ir dideli, pažins mane, - tai VIEŠPATIES žodis, - nes jų kaltę atleisiu ir jų nuodėmės daugiau nebeatminsiu".

35 Taip kalbėjo VIEŠPATS - tas,
kuris duoda saulę, kad šviestų
dieną,
liepia mėnuliui ir žvaigždėms, kad šviestų
nakčia,
kuris pažadina jūros bangų šniokštimą,
kurio vardas yra Galybių VIEŠPATS:
36 "Tik jei tie įstatai
pranyktų be mano valios, - tai VIEŠPATIES
žodis, -
tuomet Izraelio palikuonys
amžinai liautųsi buvę tauta mano akyse".
37 Taip kalbėjo VIEŠPATS:
"Tik jei aukštybėse dangūs bus išmatuoti
ar gelmėse žemės pamatai ištirti,
tuomet ir aš atmesiu visus Izraelio
palikuonis už visa,
ką jie yra padarę, - tai VIEŠPATIES
žodis".

Naujoji Jeruzalė38"Tikėk manimi, ateina dienos, - tai VIEŠPATIES žodis, - kai VIEŠPATIES

miestas bus atstatytas nuo Hananelio bokšto lig Kampo vartų. 39Matavimo virvė sieks dar toliau: tiesiai iki Garebo kalvos ir tada pasuks Goato link. 40O visas slėnis {būtent vieta, kur buvo išmetami lavonai ir pelenai}, visi šlaitai viršum Kidrono slėnio, iki pat Žirgo vartų kampo rytų pusėje, bus paskirti VIEŠPAČIUI. Miestas niekuomet nebebus nuniokotas ar sunaikintas".

32Apgulos metu Jeremijas perka žemės 1Žodis atėjęs Jeremijui iš VIEŠPATIES dešimtaisiais Judo karaliaus Zedekijo metais, kurie buvo aštuonioliktieji Nebukadnezaro metai... 2Tuo metu Babilono karaliaus kariuomenė buvo apgulusi Jeruzalę, o pranašas Jeremijas įkalintas Judo karaliaus rūmų sargybos būste. 3Judo karalius Zedekijas buvo jį ten įkalinęs. Karalius sakė: "Kaip tu drįsti pranašauti: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS: tikėk manimi, šį miestą atiduosiu Babilono karaliui, - jis užims jį. 4Nė Judo karalius Zedekijas neištrūks iš kaldėjų nagų, nes jis bus tikrai atiduotas į Babilono karaliaus rankas. Veidas į veidą su juo susitiks, akis į akį su juo matysis. 5Zedekijas bus išvarytas į Babiloną. Tenai jis pasiliks, kol aš juo pasirūpinsiu, - tai VIEŠPATIES žodis. Kovodami su kaldėjais, jūs negalite laimėti'!" -

6 Jeremijas atsakė: "Žodis iš VIEŠPATIES atėjo man šitoks: 7'Štai! Tavo dėdės Šalumo sūnus Hanamelis ateis pas tave su prašymu: 'Nusipirk mano lauką Anatote, nes turi giminaičio teisę jį atpirkti'. 8Ir, kaip VIEŠPATS buvo sakęs, mano pusbrolis Hanamelis atėjo pas mane į sargybos būstą ir man sakė: 'Prašom pirkti mano lauką Anatote, Benjamino žemėje, nes, būdamas artimiausias giminaitis, turi paveldėjimo ir atpirkimo teisę. Nusipirk jį sau'. Tuomet aš supratau, kad tai buvo tikrai VIEŠPATIES žodis. 9Taigi aš ir nupirkau lauką Anatote iš savo pusbrolio Hanamelio, atsverdamas jam pinigus, septyniolika sidabro šekelių.

10Kai buvo sudaryta pirkimo sutartis ir uždėtas antspaudas, pasišaukiau liudytojus ir atsvėriau sidabrą svarstyklėmis. 11Tada paėmiau pirkimo sutartį, - užantspauduotąją, apimančią sutartį bei sąlygas, ir atvirąją, - 12ir, matant mano pusbroliui Hanameliui, matant visiems pirkimo sutartį pasirašiusiems liudytojams ir matant visiems judėjams, kuriems tuo metu pasitaikė būti sargybos būste, įdaviau ją Baruchui, Mahsėjo sūnaus Nerijo sūnui.

13Jų akivaizdoje daviau Baruchui šį įpareigojimą: 14'Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Paimk šias sutartis, - tai yra šitą, užantspauduotąją pirkimo sutartį, ir atvirąją, - įdėk jas į molinį indą, kad jos ilgai išliktų, 15nes Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, taip kalbėjo: 'Namai, dirvos ir vynuogynai bus vėl perkami šitame krašte!'

Jeremijo malda16Pirkimo sutartį įdavęs Nerijo sūnui Baruchui, meldžiausi VIEŠPAČIUI: 17'Ai, VIEŠPATIE DIEVE! Štai! Tu padarei dangus ir žemę didžia savo galybe, savo pakelta ranka. Nėra tau negalimo dalyko! 18Tu lydi ištikima meile iki tūkstantosios kartos ir atmoki už tėvų kaltę pilnu saiku jų vaikams. Tu didis ir galingas Dievas, kurio vardas - Galybių VIEŠPATS, 19didis užmoju ir galingas darbais, kurio akys atviros viskam, ką marūs žmonės daro, kad atlygintum kiekvienam žmogui pagal jo elgesį ir jo darbų vaisius! 20Tu parodei ženklų bei stebuklų Egipto žemėje ir nūdien darai Izraelyje bei žmonijai. Laimėjai sau vardą, kurį nūnai turi! 21Tu savąją tautą Izraelį išvedei iš Egipto ženklais ir stebuklais, galinga ranka, neapsakoma galybe ir didžiu klaiku. 22Atidavei jiems šį kraštą, kaip buvai su priesaika pažadėjęs jų tėvams, kraštą, plūstantį pienu ir medumi. 23Jie atėjo ir paveldėjo jį, bet tavojo balso neklausė ir tavojo įstatymo nesilaikė. Ką buvai jiems įsakęs daryti, jie nedarė. Todėl tu siuntei jiems visą šitą nelaimę...

24Štai! Apgulos pylimai jau paruošti miestui paimti. Dabar per kalaviją, badą ir marą miestas jau

yra jį puolančių kaldėjų rankose. Kuo grasinai, - įvyko. Tikrai tu tai matai! 25O tačiau man sakei: 'Nusipirk lauką, užmokėk už jį, pasikviesk liudytojus!..' - nors miestas jau yra kaldėjų rankose!"

26Tada VIEŠPATIES žodis atėjo Jeremijui: 27"Štai aš VIEŠPATS, visos žmonijos Dievas! Argi yra man kas neįmanoma?" 28Todėl taip kalbėjo VIEŠPATS: "Tikėk manimi, atiduosiu tą miestą į kaldėjų rankas ir Babilono karaliui Nebukadnezarui, kad jisai jį paimtų. 29Kariaujantys su šiuo miestu kaldėjai įsiverš, ji padegs, pavers pelenais, supleškės namai, ant kurių stogų buvo deginami smilkalai Baalui ir aukojamos liejamosios aukos svetimiems dievams, kad mane supykintų. 30Juk ir izraeliečiai, ir judėjai nuo pat jaunystės tedarė vien tai, kas pikta mano akyse. Tikrai, izraeliečiai tik pykdė mane savo rankų darbais, - tai VIEŠPATIES žodis. 31Šis miestas nuo savo įkūrimo lig šios dienos kėlė man pyktį ir įniršį, todėl turiu jį pašalinti iš savo akių 32už visas blogybes, kurias padarė, kad pykdytų mane, izraeliečiai ir judėjai, - jie, jų karaliai, jų didžiūnai, jų kunigai, jų pranašai, Judo ir Jeruzalės gyventojai. 33Nugarą jie man atsuko, o ne savo veidą! Nors mokiau juos be perstojo ir primygtinai, tačiau jie nei klausė, nei priėmė pamokymo. 34Anaiptol, jie suteršė Namus, kurie vadinami mano vardu, pasistatydami juose savo bjaurius stabus. 35Jie pastatė Baalo kauburių aukurus Ben-Hinomo slėnyje, kad turėtų kur paaukoti savo sūnus ir savo dukteris Molechui ir užtrauktų ant Judo nuodėmę, nors aš to jiems niekad neįsakiau. Man net į mintį neatėjo, kad jie darytų tokias baisybes!

36Todėl dabar taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas, apie šį miestą, kuris, kaip jūs sakote: 'Kalaviju, badu ir maru yra atiduodamas į Babilono karaliaus rankas'. 37Štai! Aš surinksiu juos iš visų kraštų, po kuriuos buvau išblaškęs savo pykčiu, įniršiu ir didžiu užsidegimu. Aš parvesiu juos į šią vietą ir čia saugiai apgyvendinsiu. 38Jie bus mano tauta, o aš būsiu jų Dievas. 39Vieną širdį ir vieną kelią duosiu jiems, kad jie mane visuomet garbintų savo pačių labui ir po jų savo vaikų gerovei. 40Sudarysiu su jais amžiną sandorą, niekuomet nuo jų nenusigręšiu ir nesiliausiu daryti jiems gera. Į širdį jiems įdiegsiu pagarbą man, kad jie nuo manęs nesigręžtų. 41Džiaugsiuosi jais, - man bus džiugu daryti jiems gera: visa savo širdimi ir siela atsodinsiu juos tvirtai šitame krašte.

42Juk taip kalbėjo VIEŠPATS: lygiai kaip siunčiau šią visą baisią nelaimę tai tautai, taip siųsiu jiems visa gera, kurį jiems pažadu. 43Vėl bus perkami laukai šitame krašte, apie kurį sakote: 'Tai apleisti tyrai, be žmonių ir gyvulių, atiduoti į kaldėjų rankas'. 44Kai sugrąžinsiu jų tremtinius, laukai bus perkami už pinigus, pirkimo sutartys sudaromos ir užantspauduojamos, kviečiami liudytojai Benjamino žemėje, Jeruzalės priemiesčiuose, Judo miestuose, - miestuose aukštumų, miestuose Šefelos ir miestuose Negebo, - tai VIEŠPATIES žodis".

33Kitas išgelbėjimo pažadas Jeruzalei 1VIEŠPATIES žodis atėjo antrąkart Jeremijui, kai jis vis dar buvo įkalintas sargybos būste: 2"Taip kalbėjo VIEŠPATS, - tas, kuris padarė žemę, duodamas jai pavidalą ir padėdamas jai pamatus, kurio vardas yra VIEŠPATS. 3Šaukis manęs, tau atsiliepsiu! Pasakysiu tau nuostabių dalykų, paslapčių, kurių nežinojai. 4Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas, apie šio miesto namus ir Judo karalių rūmus, kurie buvo nugriauti palengvinti gynybai nuo apgulos pylimų bei kalavijo, 5ir apie tuos, kurie dabar kovoja su kaldėjais vien tam, kad užverstų miestą lavonais tų, kuriuos užmušu pykdamas ir niršdamas. Už visus jų nedorus darbus paslėpiau savo veidą nuo šio miesto.

6Štai! Aš atnešiu jai vaistą ir išgijimą, - pagydysiu juos ir apreikšiu jiems tikros gerovės perteklių. 7Aš sugrąžinsiu Judo tremtinius ir Izraelio tremtinius, - atkursiu juos, kaip buvo pradžioje. 8Aš apvalysiu juos nuo visų nuodėmių, kuriomis jie nusikalto man, - atleisiu jiems visas jų kaltes,

kuriomis jie man nusidėjo ir kėlė maištą prieš mane. 9Ir šis miestas bus man džiaugsmo vardas, šlovė ir pasididžiavimas prieš visas žemės tautas, kai jos išgirs apie visa gera, ką aš jiems darau. Apims jas baimė, ir drebės jos dėl visokeriopo pertekliaus ir gerovės, kuria juos aprūpinsiu".

10Taip kalbėjo VIEŠPATS: "Šitoje vietoje, apie kurią jūs sakote: 'Tai apleisti tyrai, nes nėra žmonių nei gyvulių!' - Judo miestuose ir tuščiose Jeruzalės gatvėse, kur dabar nėra nei žmonių, nei gyventojų, nei gyvulių, vėl skambės 11džiaugsmo balsai ir linksmybės šauksmas, jaunikio balsas ir jaunosios balsas, balsai tų, kurie, nešdami padėkos aukas į VIEŠPATIES namus, gieda: 'Dėkokite Galybių VIEŠPAČIUI, nes VIEŠPATS yra geras, - jo ištikima meilė tveria amžinai!' Aš atkursiu tą kraštą, kaip jis buvo pradžioje, - pasakė VIEŠPATS".

12Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS: "Šitoje vietoje, nūnai tuščioje, be žmonių ir gyvulių, ir visuose jos miestuose vėl bus piemenims žardų suleisti savo kaimenes. 13Aukštumų miestuose, Šefelos miestuose ir Negebo miestuose, Benjamino šalyje, Jeruzalės apylinkėse ir visuose Judo miestuose kaimenės vėl pereis per rankas to, kuris jas skaičiuoja, - pasakė VIEŠPATS".

Teisioji Atžala ir sandora su Dovydu14 "Štai! Ateina dienos, - tai VIEŠPATIES žodis, - kai aš ištesėsiu pažadą, duotą Izraelio namams ir Judo namams. 15Tomis dienomis, atėjus laikui, atželdinsiu Dovydui teisumo atžalą. Jis įvykdys krašte teisingumą ir teisumą. 16Tomis dienomis Judas bus išgelbėtas ir Jeruzalė gyvens saugiai. Štai yra vardas, kuriuo ji bus vadinama: 'VIEŠPATS yra mūsų teisumas'. 17Nes taip kalbėjo VIEŠPATS: Dovydui niekad nepritrūks įpėdinio Izraelio namų soste 18ir kunigams iš Levio giminės niekad nepritrūks mano tarnyboje įpėdinių, idant aukotų deginamąsias aukas, degintų grūdų atnašas ir kasdien pjautų aukas".

19VIEŠPATIES žodis atėjo Jeremijui: 20"Taip kalbėjo VIEŠPATS: jei kas iš jūsų galėtų sulaužyti mano sandorą su diena ir mano sandorą su naktimi taip, kad diena ir naktis nebeateitų joms skirtu laiku, 21tik tuomet ir manoji sandora su Dovydu galėtų būti sulaužyta taip, kad jis neturėtų sūnaus, valdančio jo soste, ir galėtų būti sulaužyta sandora su mano tarnais, Levio giminės kunigais. 22Kaip yra neišmatuojama dangaus skliauto galybė ir nepaseikėjamas pajūrio smėlis, taip aš padauginsiu savo tarno Dovydo palikuonis ir man tarnaujančius levitus".

23VIEŠPATIES žodis atėjo Jeremijui: 24"Taip kalbėjo VIEŠPATS. Argi nepastebėjai, ką šie žmonės sako: 'Abidvi šeimos, kurias VIEŠPATS išsirinko, dabar yra jo atmestos', - ir kaip jie niekina manąją tautą, tarsi jų akyse ji nebebūtų tauta? 25Taip pasakė VIEŠPATS. Tik jei neturėčiau sandoros su diena ir naktimi, tik jei nebūčiau davęs įstatų dangui ir žemei, tuomet Jokūbo palikuonis ir savo tarną Dovydą atmesčiau taip, kad iš jo palikuonių neimčiau valdovų Abraomo, Izaoko ir Jokūbo palikuonims. Sugrąžinsiu jų tremtinius ir būsiu jiems gailestingas".

34Zedekijo likimas 1Žodis, kuris atėjo iš VIEŠPATIES Jeremijui, kai Babilono karalius Nebukadnezaras, visa jo kariuomenė, jam pavaldžios žemės karalystės bei kitos tautos kariavo su Jeruzale ir visais jos miestais. 2"Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas. Eik ir kalbėk su Judo karaliumi Zedekiju, pasakyk jam: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS. Tikėk manimi, aš atiduodu šį miestą į Babilono karaliaus rankas, jis sunaikins jį ugnimi. 3Ir tu pats neišvengsi jo rankos. Tikrai tu būsi pagautas ir atiduotas į jo nagus. Akis į akį su juo susitiksi, veidas į veidą su juo kalbėsies. Tada būsi išvestas į Babiloną'.

4Tik paklausyk VIEŠPATIES žodžio, Judo karaliau Zedekijau! Taip apie tave VIEŠPATS kalbėjo: 'Nuo kalavijo tu nemirsi. 5Tu mirsi ramybėje. Žmonės apraudos tave, šaukdami: 'Vargas, valdove!' -

ir degins smilkalus tavo laidotuvėse taip pat, kaip jie darė tavo tėvams, karaliams, buvusiems prieš tave. Aš tas, kuris tai pažada, - tai VIEŠPATIES žodis'".

6Pranašas Jeremijas pakartojo visus šiuos žodžius Judo karaliui Zedekijui Jeruzalėje, 7Babilono karaliaus kariuomenei kovojant su Jeruzale ir dar išlikusiais Judo miestais Lachišu ir Azeka, nes iš įtvirtintų miestų buvo beišlikę tik tie miestai.

Vergų išlaisvinimo sutartis sulaužyta8 Žodis, kuris atėjo iš VIEŠPATIES Jeremijui po to, kai karalius Zedekijas sudarė sandorą su visais Jeruzalės gyventojais paskelbdamas jiems išlaisvinimo įsaką. 9Taigi kiekvienas privalėjo duoti laisvę savo vergams judėjams, vyrui ir moteriai. Niekam nevalia laikyti savo tautiečio judėjo vergijoje. 10Visi didžiūnai ir žmonės, sudariusieji sandorą, sutiko duoti laisvę savo vergams, vyrams ir moterims, ir nebelaikyti jų daugiau vergais. Tačiau nors sutiko ir juos išlaisvino, 11ilgainiui pakeitė savo nuomonę ir pradėjo imti atgal savo išlaisvintuosius vergus ir verges, priversdami juos vėl vergauti.

12Tada atėjo žodis iš VIEŠPATIES: 13"Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: ir aš sudariau sandorą su jūsų tėvais, kai išvedžiau juos iš Egipto žemės, iš vergijos namų, įsakydamas: 14'Kas septinti metai kiekvienas jūsų duos laisvę savo tautiečiui judėjui, tau save pardavusiam. Šešerius metus jis bus tau vergas, o tada tu duosi jam laisvę'. Tačiau jūsų tėvai neklausė ir į mane nekreipė dėmesio. 15O jūs neseniai buvote atsivertę ir darėte tai, kas mano akyse teisinga, paskelbėte išlaisvinimą vienas kitam ir mano akivaizdoje sudarėte sandorą Namuose, kurie vadinami mano vardu. 16O dabar apsigalvojote ir išniekinote mano vardą, kiekvienas imdamas atgal savo vergus ir verges, kuriems buvote davę laisvę. Jūs privertėte juos vėl vergauti. 17Todėl, - taip kalbėjo VIEŠPATS, - jūs man nepaklusote, nedavėte laisvės kiekvienas savo broliui ir savo kaimynui. Tikėkite manimi! Dabar aš skelbiu jus laisvus, - tai VIEŠPATIES žodis, - laisvus kalavijui, marui ir badui! Padarysiu jus klaiko reginiu visoms žemės karalystėms. 18 Su vyrais, sulaužiusiais mano sandorą ir nesilaikiusiais mano akivaizdoje sudarytos sutarties įpareigojimų, pasielgsiu kaip su veršiu, kurį jie perskrodė pusiau ir praėjo tarp abiejų pusių. 19Judo ir Jeruzalės didžiūnus, dvariškius, kunigus ir paprastus žmones, praėjusius tarp abiejų veršio pusių, 20aš atiduosiu, visus iki vieno, į rankas jų priešams ir tiems, kurie tyko jų gyvybės. Jų lavonais mis padangių paukščiai ir lauko žvėrys.

21Ir Judo karalių Zedekiją drauge su jo didžiūnais atiduosiu jų priešams ir tiems, kurie tyko jų gyvybės, - Babilono karaliaus kariuomenei, kuri dabar yra nuo jūsų pasitraukusi. 22Tikėk manimi, aš duosiu įsakymą, - tai VIEŠPATIES žodis, - ir sugrąžinsiu juos prie šio miesto. Jie puls ir jį užims, ugnimi jį sunaikins. Judo miestus paversiu tyrais, kur negyvena joks žmogus".

35Ištikimieji rechabiečiai 1Žodis, kuris atėjo Jeremijui iš VIEŠPATIES Judo karaliaus Jošijo sūnaus Jehojakimo dienomis: 2"Kreipkis į rechabiečius, kalbėk su jais. Nuvesk juos į VIEŠPATIES Namus, į vieną iš jų kambarių, ir pasiūlyk jiems vyno". 3Taigi pasiėmiau Habazinijo sūnaus Jeremijo sūnų Jaazaniją drauge su jo broliais ir visais jo sūnumis, visą rechabiečių šeimyną, 4ir nusivedžiau juos į VIEŠPATIES Namus, į Dievo vyro Igdalijo sūnaus Hanano sūnų kambarį, greta didžiūnų kambario, viršum Šalumo sūnaus, durininko Maasėjo, kambario. 5Tada padėjau šiems rechabiečių vyrams pilnus ąsočius vyno bei taures, tardamas: "Išgerkit vyno!" - 6"Mes vyno negeriame, - jie man atsakė, - nes mūsų tėvas Rechabo sūnus Jonadabas mums įsakė: 'Vyno niekad negersit nei jūs, nei jūsų vaikai. 7Be to, nei statysit namų, nei sėsit pasėlių, nei veisit ar turėsit vynuogynų. Jūs turit pragyventi visą savo amžių palapinėse, idant galėtumėt ilgai tarpti žemėje,

kurioje gyvenat kaip praeiviai'. 8Mes visai paklusome mūsų tėvo Rechabo sūnaus Jonadabo įsakymui, negėrėme vyno visą savo gyvenimą nei mes, nei mūsų žmonos, nei mūsų sūnūs ir dukterys, 9nesistatėme namų gyventi. Neturime nei vynuogynų, nei dirvų, nei pasėlių. 10Mes gyvename palapinėse. Mes paklusome ir darėme visa, ką mūsų protėvis Jonadabas mums įsakė. 11Ir tiktai kai Babilono karalius Nebukadnezaras įsiveržė į šitą kraštą, sakėme: 'Pakilkim! Eikim į Jeruzalę, kad nebūtume kaldėjų ir aramėjų kariuomenei ant kelio'. Dėl to dabar ir gyvename Jeruzalėje".

12Tada atėjo Jeremijui žodis iš VIEŠPATIES: 13"Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: eik ir sakyk Judo vyrams ir Jeruzalės gyventojams: 'Nejau nepasimokysit ir nepaklausysit mano žodžių? - tai VIEŠPATIES žodis. 14Žodžių, kuriais Rechabo sūnus Jonadabas uždraudė savo vaikams gerti vyną, buvo laikomasi. Iki šios dienos jie negėrė vyno, nes klausė savo protėvio įsakymo. Nors aš ir kalbėjau jums primygtinai be perstojo, jūs manęs neklausėte. 15Be perstojo siunčiau pas jus savo tarnus pranašus, kad sakytų jums: 'Grįžkite visi iš savo nedoro kelio, taisykite savo elgesį, neikite svetimų dievų garbinti, kad išliktumėte krašte, kurį daviau jums ir jūsų tėvams'. Bet jūs nei kreipėte dėmesio, nei manęs paklausėte'. 16Taip, Rechabo sūnaus Jonadabo vaikai laikėsi įsakymo, kurį jiems davė jų protėvis, bet ši tauta manęs nepaklausė! 17Todėl, - taip kalbėjo VIEŠPATS, Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, - tikėk manimi, užtrauksiu Judui ir visiems Jeruzalės gyventojams visą nelaimę, kuria jiems grasinau, dėl to, kad jie nepaklausė manęs, kai jiems kalbėjau, nei, kai juos šaukiau".

18O rechabiečiams Jeremijas pasakė: "Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Kadangi jūs paklausėte savo tėvo Jonadabo įsakymo, likdami ištikimi visiems jo pamokymams, ir darėte visa, kaip jis buvo jums įsakęs', - 19todėl taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Rechabo sūnus Jonadabas niekad nepritrūks palikuonio, kuris man tarnautų!'"

2. Jeremijo kančia

36Baruchas užrašo Jeremijo pranašavimus 1Ketvirtaisiais Judo karaliaus Jošijo sūnaus Jehojakimo metais šis žodis iš VIEŠPATIES atėjo Jeremijui: 2"Paimk ritinį ir surašyk jame visus žodžius, kuriuos tau kalbėjau apie Izraelį ir apie Judą, ir apie visas tautas, nuo to laiko, kai pirmąkart tau kalbėjau Jošijo dienomis, iki šiandien. 3Gal Judo namai, išgirdę apie visas nelaimes, kurias manau jiems padaryti, gręšis visi iki vieno iš savo nedoro kelio, idant galėčiau atleisti jų nedorumą ir nuodėmę". 4Jeremijas pasišaukė Nerijo sūnų Baruchą. Baruchas surašė į ritinį iš Jeremijo lūpų visus žodžius, kuriuos VIEŠPATS buvo jam kalbėjęs.

5Po to Jeremijas davė Baruchui nurodymus: "Aš nebegaliu eiti į VIEŠPATIES Namus, - man tai nebeįmanoma. 6Taigi eiti turi tu ir pasninko dieną žmonėms girdint VIEŠPATIES Namuose perskaityti iš šito ritinio VIEŠPATIES žodžius, kuriuos užrašei iš mano lūpų. Perskaityk juos taip pat ir girdint visiems Judo žmonėms, ateinantiems iš savųjų miestų. 7Gal jų maldavimas pasieks VIEŠPATĮ, ir jie visi iki vieno gręšis iš savo nedoro kelio, nes didis yra pykčio įniršis, su kuriuo VIEŠPATS kreipėsi į šią tautą". 8Nerijo sūnus Baruchas padarė visa, kaip jam buvo liepęs pranašas Jeremijas apie VIEŠPATIES žodžių skaitymą VIEŠPATIES Namuose.

9Atsitiko, kad penktaisiais Judo karaliaus Jošijo sūnaus Jehojakimo metais, devintą mėnesį, buvo paskelbtas pasninkas visiems Jeruzalės gyventojams ir visiems žmonėms, atėjusiems į Jeruzalę iš Judėjos miestų. 10Tada raštvedžio Šafano sūnaus Gemarijo kambaryje, aukštutiniame VIEŠPATIES

Namų kieme, prie įėjimo į Naujuosius VIEŠPATIES Namų vartus, Baruchas, visiems žmonėms girdint, perskaitė iš knygos VIEŠPATIES žodžius.

11Šafano sūnaus Gemarijo sūnus Mikajas girdėjo visus VIEŠPATIES žodžius, kai jie buvo skaitomi iš knygos. 12Jis nuėjo į raštvedžio kambarį karaliaus rūmuose, kur kaip tik tuo metu tarėsi visi didžiūnai: raštvedys Elišama, Šemajo sūnus Delajas, Achboro sūnus Elnatanas, Šafano sūnus Gemarijas, Hananijo sūnus Zedekijas ir visi kiti pareigūnai. 13Mikajas jiems pranešė visa, ką buvo išgirdęs, kai Baruchas skaitė žmonėms iš knygos.

14Tuomet didžiūnai nusiuntė pas Baruchą Kušio sūnaus Šelemijo sūnaus Netanijo sūnų Jehudį su įsakymu: "Pasiimk į rankas ritinį, kurį skaitei žmonėms girdint, ir ateik!" Nerijo sūnus Baruchas atėjo pas juos su ritiniu rankoje. 15"Prašom sėstis, - tarė jie jam, - ir jį mums perskaityti". Ir Baruchas jiems perskaitė jį. 16Išgirdę visus jo žodžius, ėmė nuogąstauti ir sakyti vienas kitam: "Mes tikrai privalome visa tai pranešti karaliui". 17Tada jie Baruchą klausinėjo: "Prašom mums pasakyti, kaip užrašei visus šiuos žodžius? Ar tai buvo iš jo lūpų?" 18Baruchas atsakė: "Pats Jeremijas sakė visus šiuos žodžius, ir aš į knygą užrašiau juos rašalu". 19Tuomet didžiūnai sakė Baruchui: "Eik ir pasislėpk, tu ir Jeremijas! Tenežino niekas, kur judu esate!"

20Padėję ritinį į saugią vietą raštvedžio Elišamos kambaryje, jie nuėjo į rūmus pas karalių ir pranešė jam viską. 21Karalius pasiuntė Jehudį atnešti ritinio. Jehudis atnešė jį iš raštvedžio Elišamos kambario ir perskaitė klausant karaliui bei visiems aplink karalių stovintiems didžiūnams. 22Tuo metu karalius sėdėjo žiemos rūmuose priešais kaitrią ugnį žarijų puode, nes buvo devintasis mėnuo. 23Kai tik Jehudis perskaitydavo tris ar keturias skiltis, karalius raštvedžio peiliu nupjaudavo tą gabalą ir nusviesdavo į ugnį žarijų puode, kolei visas ritinys sudegė žarijų puodo ugnyje. 24Karalius ir dvariškiai, klausydamiesi visų tų žodžių, nei baiminosi, nei persiplėšė savo drabužius. 25Nors Elnatanas, Delajas ir Gemarijas puolė maldauti karalių nedeginti ritinio, jis jų nepaklausė. 26Be to, karalius įsakė karaliaus sūnui Jerahmėeliui, Azrielio sūnui Serajui ir Abdėelio sūnui Šelemijui suimti raštininką Baruchą ir pranašą Jeremiją. Bet VIEŠPATS juos paslėpė.

27Karaliui sudeginus ritinį su žodžiais, kuriuos Baruchas buvo užrašęs iš Jeremijo lūpų, VIEŠPATIES žodis atėjo Jeremijui: 28"Paimk kitą ritinį ir užrašyk jame žodžius, buvusius pirmajame ritinyje, kurį sudegino Judo karalius Jehojakimas. 29O apie Judo karalių Jehojakimą pasakysi: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS. Tu drįsai sudeginti ritinį, sakydamas, kodėl jame parašei: 'Babilono karalius tikrai ateis ir šitą kraštą nuniokos, nepalikdamas jame nei žmogaus, nei gyvulio?' 30Todėl taip kalbėjo VIEŠPATS apie Judo karalių Jehojakimą: 'Nebus jam palikuonio, sėdinčio Dovydo soste! Jo paties lavonas bus išmestas dienos kaitrai, nakties šalčiui per naktį. 31Nubausiu jį, jo palikuonis ir dvariškius už jų nedorumą, užtrauksiu jiems, visiems Jeruzalės gyventojams ir Judo žmonėms visas nelaimes, kuriomis jiems grasinau, nes jie nenorėjo klausyti!'"

32Jeremijas paėmė kitą ritinį ir padavė jį savo raštininkui, Nerijo sūnui Baruchui. Tasai užrašė jame iš Jeremijo lūpų visus žodžius knygos, kurią Judo karalius Jehojakimas sudegino ugnyje. Prie jų buvo pridėta daug panašių žodžių.

37Jeremijas kalėjime 1Dabar karaliavo Jošijo sūnus Zedekijas. Karaliumi Judo krašte vietoj Jehojakimo sūnaus Konijo jį padarė Babilono karalius Nebukadnezaras. 2Tačiau nei jis pats, nei jo dvariškiai, nei krašto žmonės neklausė žodžių, kuriuos kalbėjo VIEŠPATS per pranašą Jeremiją.

3Vis dėlto karalius Zedekijas pasiuntė pas Jeremiją Šelemijo sūnų Jehukalą ir kunigo Maasėjo sūnų

Zefaniją su šiuo prašymu: "Prašom pasimelsti VIEŠPAČIUI, mūsų Dievui, už mus". 4Tuo metu Jeremijas dar nebuvo įmestas į kalėjimą, - tebevaikščiojo laisvas tarp žmonių. 5Be to, faraono kariuomenė buvo iššygiavusi iš Egipto, ir Jeruzalę supusieji kaldėjai, apie tai išgirdę, nuo miesto buvo pasitraukę.

6Tada VIEŠPATIES žodis atėjo Jeremijui: 7"Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Duokite šį atsakymą Judo karaliui, atsiuntusiam jus manęs pasiteirauti. Štai! Faraono kariuomenė, žygiavusi jums į pagalbą, sugrįš į savo kraštą - į Egiptą. 8O kaldėjai sugrįš ir kovos su šiuo miestu, - paims jį ir sunaikins ugnimi'.

9Taip VIEŠPATS kalbėjo: 'Neapsigaudinėkite, manydami: 'Kaldėjai visiškai atsitrauks nuo mūsų', - nes jie nepasitrauks! 10Net jeigu nugalėtumėte visą su jumis kovojančią kaldėjų kariuomenę ir būtų išlikę tik sunkiai sužeistieji savo palapinėse, net tie atsikėlę galėtų sunaikinti šitą miestą ugnimi'".

11Kai kaldėjų kariuomenė, išsigandusi faraono kariuomenės, pasitraukė nuo Jeruzalės, 12Jeremijas, norėdamas dalyvauti padalijant savo šeimos paveldą, pakilo iš Jeruzalės eiti į Benjamino žemę. 13Kai pasiekė Benjamino vartus, tenai buvęs sargybinis, Hananijo sūnaus Šelemijo sūnus, vardu Irijas, nutvėrė pranašą, rėkdamas: "Pas kaldėjus tu nori perbėgti!" 14Jeremijas atsakė: "Tai netiesa! Pas kaldėjus aš neperbėgu!" Bet Irijas nenorėjo jo net girdėti, suėmė Jeremiją ir nuvedė jį pas didžiūnus.

15Didžiūnai, įtūžę ant Jeremijo, įsakė jį nuplakti ir įkalinti raštvedžio Jonatano namuose, kuriuos jie buvo pavertę kalėjimu. 16Taip Jeremijas pateko į vandens talpyklos namą, į vienutę, ir ten išbuvo daug dienų.

17Kartą karalius Zedekijas slaptai atsivesdino jį į savo rūmus ir klausė: "Gal turi žodį iš VIEŠPATIES?" Jeremijas atsakė: "Taip! Tu būsi atiduotas į Babilono karaliaus rankas". 18Paskui Jeremijas karalių paklausė: "Kuo nusidėjau tau, tavo dvariškiams ir šitiems žmonėms, kad mane įmetėte į kalėjimą? 19Kur yra dabar jūsų pranašai, 20skelbusieji jums, kad Babilono karalius neužpuls nei jūsų, nei šito krašto? O dabar maldauju, mano valdove, karaliau, išklausyk mano maldavimą. Negrąžink manęs į raštvedžio Jonatano namus numirti".

21Karalius Zedekijas davė įsakymą, kad Jeremijas būtų uždarytas sargybos kiemo būste ir jam kasdien iš Kepėjų gatvės būtų duodama kepalas duonos, kol duona mieste visiškai išsibaigs. Taip Jeremijas ir liko sargybos kiemo būste.

38Jeremijas vandens talpykloje 1Matano sūnus Šepatijas, Pašhūro sūnus Gedalijas, Šelemijo sūnus Juchalas ir Malkijo sūnus Pašhūras klausėsi žodžių, kuriuos Jeremijas kalbėjo visiems žmonėms: 2"Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Kas liksis šitame mieste, tas mirs nuo kalavijo, bado ir maro. O kas išeis pas kaldėjus, tas išliks gyvas, - bent jo gyvybė bus išgelbėta kaip karo belaisvio ir išliks gyvas'. 3Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Šis miestas tikrai bus atiduotas į Babilono karaliaus kariuomenės rankas ir bus paimtas'". 4Didžiūnai kreipėsi į karalių, sakydami: "Prašom nubausti šį vyrą mirties bausme, nes jis, kalbėdamas tokius dalykus, silpnina rankas kareivių ir visų žmonių, pasilikusių šitame mieste. Iš tikrųjų jis nesirūpina mūsų žmonių gerove, bet daro jiems žalą". 5Karalius Zedekijas atsakė: "Gerai! Jis jūsų rankose! Juk karalius prieš jus yra bejėgis!" 6Jie paėmė Jeremiją ir įmetė jį į karaliaus sūnaus Malkijo vandens talpyklą, buvusią sargybos kieme, nuleisdami jį virvėmis į dugną. Vandens talpykloje nebuvo, tik dumblas. Jeremijas įklimpo į dumblą.

7Bet kušitas Ebed-Melechas, karaliaus rūmų dvariškis, išgirdo, kad jie įmetė Jeremiją į vandens talpyklą. Pasitaikė, jog karalius kaip tik tuo metu sėdėjo Benjamino vartuose. 8Ebed-Melechas nuėjo ten iš rūmų ir kreipėsi į jį: 9"Mano valdove, karaliau! Šitie vyrai kalti dėl visko, ką padarė pranašui Jeremijui. Jie įmetė jį į vandens talpyklą ten mirti badu, nes duonos mieste nebėra". 10Tuojau karalius kušitui Ebed-Melechui įsakė: "Pasiimk su savim iš čia trejetą vyrų ir iškelk pranašą Jeremiją iš vandens talpyklos, kad nenumirtų". 11Ebed- Melechas pasiėmė su savim vyrus, nuėjo pirma į drabužių podėlį karaliaus rūmuose, paėmė iš ten senų skudurų bei sudėvėtų drabužių ir juos nuleido virvėmis Jeremijui į vandens talpyklą. 12Kušitas Ebed-Melechas šūktelėjo Jeremijui: "Pasikišk senus skudurus ir sudėvėtus drabužius po pažastimis, kad virvės nepjautų". Jeremijui tai padarius, 13jie ėmė traukti jį aukštyn virvėmis ir iškėlė iš vandens talpyklos. Jeremijas liko sargybos kiemo būste.

Zedekijas vėl kreipiasi į Jeremiją14Tuomet karalius Zedekijas pasiuntė, kad atvestų Jeremiją pas jį prie trečiojo įėjimo į VIEŠPATIES Namus. Zedekijas kreipėsi į Jeremiją: "Noriu tavęs šio to paklausti. Neslėpk nieko nuo manęs!" 15Jeremijas Zedekijui atsakė: "Jei tau pasakyčiau, juk įsakytum nubausti mane mirtimi, ar ne? Jei tau duočiau patarimą, vis vien manęs neklausytum?" 16Tada karalius Zedekijas slapta prisiekė Jeremijui: "Kaip gyvas VIEŠPATS, kuris davė mums šią gyvybę, tavęs mirtimi aš nebausiu nei neatiduosiu į rankas žmonių, ieškančių tavo gyvybės".

17Dabar Jeremijas atsakė Zedekijui: "Taip kalbėjo VIEŠPATS, Galybių Dievas, Izraelio Dievas: 'Jei pasiduosi Babilono karaliaus pareigūnams, išgelbėsi savo gyvybę, - šitas miestas nebus sunaikintas ugnimi, o tu pats ir tavo šeima išliks. 18Bet jei nepasiduosi Babilono karaliaus pareigūnams, miestas bus atiduotas kaldėjams į rankas, - sunaikins jį ugnimi, o tu pats neištrūksi jiems iš nagų'".

19Karalius Zedekijas tarė Jeremijui: "Baiminuosi dėl perbėgusių pas kaldėjus žydų, nes galiu būti jiems išduotas ir jie su manimi blogai pasielgs". 20Bet Jeremijas atsakė: "Jie neišduos! Tik paklusk VIEŠPATIES balsui ir daryk, ką aš sakau, kad tau būtų gerai ir tavo gyvybė būtų išgelbėta. 21Bet jeigu atsisakai išeiti ir pasiduoti, štai ką VIEŠPATS parodė man: 22"Žiūrėk! Visos moterys, likusios Judo karaliaus rūmuose, bus varomos pas Babilono karaliaus didžiūnus. Eidamos jos kalbės:

'Suvedžiojo tave, įveikė tave
tavo ištikimieji bičiuliai!
Nūn, kai tavo kojos į liūną įklimpo,
jie traukias šalin'.

23Ir visos tavo žmonos, ir visi tavo vaikai bus išvaryti pas kaldėjus. Nei tu pats neištrūksi iš jų nagų, - būsi Babilono karaliaus sugautas. O šitas miestas bus sunaikintas ugnimi".

24Tada Zedekijas tarė Jeremijui: "Neprasitark niekam apie šį pokalbį, jeigu nenori mirti! 25O jei didžiūnai išgirstų, kad aš kalbėjau su tavimi, ateitų ir tau sakytų: 'Prašom pasakyti, ką tu kalbėjai karaliui, neslėpk nuo mūsų, antraip - užmušime tave!' arba: 'Ką tau pasakė karalius?', 26tuomet atsakyk jiems: 'Maldavau karalių, kad nebesiųstų manęs atgal į Jonatano namus tenai numirti'". 27Iš tikrųjų pas Jeremiją atėjo visi didžiūnai, jį kamantinėjo, o jis atsakė jiems taip, kaip karalius buvo paliepęs. Jie liovėsi jį klausinėję, nes pokalbio niekas nebuvo nugirdęs. 28O Jeremijas pasiliko sargybos kiemo būste lig tos dienos, kai Jeruzalė buvo paimta.

39Jeruzalės kritimas ?{Kai Jeruzalė buvo paimta...} 1Devintaisiais Judo karaliaus Zedekijo metais, dešimtą mėnesį, Babilono karalius Nebukadnezaras su visa savo kariuomene atžygiavo prie

Jeruzalės ir ją apgulė. 2O vienuoliktaisiais Zedekijo metais, ketvirto mėnesio devintą dieną, buvo pralaužtos miesto sienos. 3{Kai Jeruzalė buvo paimta}, visi Babilono karaliaus pareigūnai atėjo ir įsikūrė Viduriniuose vartuose: Nergal-Šarezeris, Samgar-Nebas, Sar- Sechimas Rab-Saris , Nergal-Šarezeris Rab-Magas ir visi kiti Babilono karaliaus pareigūnai. 4Judo karalius Zedekijas ir visi jo kareiviai, pamatę juos, pabėgo iš miesto nakčia karaliaus sodo keliu pro vartus tarp dviejų sienų. Jie spruko keliu Arabos link. 5Bet kaldėjų būrys juos vijosi ir tyrlaukiuose prie Jericho pasivijo Zedekiją. Paėmę į nelaisvę, nuvedė jį į Riblą, Hamato krašte, pas Babilono karalių Nebukadnezarą, ir šis padarė jam sprendimą. 6Ribloje Babilono karaliaus įsakymu buvo nužudyti Zedekijo sūnūs jo paties akyse. Babilono karalius įsakė nubausti mirtimi taip pat ir visus Judo didikus. 7Tada, išlupdinęs Zedekijui akis ir apkaldinęs jį grandine, įsakė išvesti į Babiloną.

8Tuo tarpu kaldėjai sudegino karaliaus rūmus bei gyventojų namus ir nugriovė Jeruzalės sienas. 9Galų gale karaliaus asmens sargybos vadas Nebuzaradanas išvarė į Babilono tremtį gyventojus, išlikusius mieste, drauge su perbėgusiais pas jį ir įgudusių amatininkų likučiais. 10Bet kai ką iš vargšų, neturinčių jokios nuosavybės, karaliaus asmens sargybos vadas Nebuzaradanas paliko Judo krašte, tuo pačiu metu paskirdamas jiems vynuogynų ir laukų.

11O dėl Jeremijo Babilono karalius Nebukadnezaras buvo davęs karaliaus asmens sargybos vadui Nebuzaradanui tokį įsakymą: 12"Surask ir gerai jį prižiūrėk. Nedaryk jam nieko pikta, bet elkis su juo, kaip jis pageidaus". 13Taigi karaliaus asmens sargybos vadas Nebuzaradanas drauge su Rab-Sariu Nebušazbanu, Rab-Magu Nergal-Sarezeriu ir visais Babilono karaliaus didikais pasiuntė žmonių, 14įsakydami paimti Jeremiją iš sargybos kiemo būsto. O šie patikėjo Šafano sūnaus Ahikamo sūnui Gedalijui grąžinti jį namo. Taip jis likosi tarp savų tautiečių.

Paguodos žodis Ebed-Melechui 15Tuo metu, kai Jeremijas kalėjo sargybos kiemo būste, atėjo jam VIEŠPATIES žodis: 16"Eik ir pasakyk kušitui Ebed-Melechui: 'Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: tikėk manimi! Aš tuojau įvykdysiu žodžius, kuriuos kalbėjau tam miestui, - jo nelaimei, o ne palaimai. Tą dieną viskas įvyks tavo paties akivaizdoje. 17Bet tą dieną tave išgelbėsiu, - tai VIEŠPATIES žodis, - tu nebūsi atiduotas į rankas žmonių, kurių bijai. 18Būk tikras, kad aš tave išgelbėsiu, - nuo kalavijo tu nežūsi! Tavoji gyvybė bus išgelbėta kaip karo laimikis, nes tu manimi pasitikėjai, - tai VIEŠPATIES žodis'".

40Jeremijas pasilieka užimtame krašte 1Žodis, kuris atėjo Jeremijui iš VIEŠPATIES tada, kai karaliaus asmens sargybos vadas Nebuzaradanas grąžino jam laisvę Ramoje. Kai Nebuzaradanas surado jį, Jeremijas buvo sukaustytas grandinėmis kalinys tarp Jeruzalės ir Judo belaisvių, varomų į Babiloną. 2Karaliaus asmens sargybos vadas, išlaisvinęs Jeremiją, tarė jam: "VIEŠPATS, tavo Dievas, grasino šiai vietai tokia nelaime. 3Dabar tai įvykdė, - VIEŠPATS padarė taip, kaip kalbėjo. Dėl to, kad nusidėjote VIEŠPAČIUI, neklausydami jo balso, ši nelaimė ištiko jus. 4O dabar štai! Šiandien išlaisvinau tavo rankas iš grandinių. Jei nori eiti su manimi į Babiloną, gali eiti, - globosiu tave rūpestingai. Bet jei nenori eiti su manimi į Babiloną, tau nėra reikalo eiti. Štai prieš tave visas kraštas, - eik ten, kur tau atrodo geriausia ir tinkamiausia eiti". 5Jeremijui nespėjus nueiti, pridėjo: "Arba eik atgal pas Šafano sūnaus Ahikamo sūnų Gedaliją, kurį Babilono karalius paskyrė Judo miestų valdytoju. Gyvenk pas jį tarp tautiečių arba eik, kur tik tau tinkamiausia atrodo". Karaliaus asmens sargybos vadas davė jam maisto bei dovaną ir jį paleido. 6Jeremijas nuėjo pas Ahikamo sūnų Gedaliją į Mizpą ir gyveno tarp krašte paliktų žmonių.

7Kai krašte išblaškytų kariškių vadai, - jie patys ir jų vyrai, - išgirdo, kad Babilono karalius paskyrė

Ahikamo sūnų Gedaliją krašto valdytoju ir pavedė jo valdžiai vyrus, moteris, vaikus ir tuos krašto beturčius, kurie nebuvo išvaryti į Babilono tremtį, - 8jie atėjo su savo vyrais pas Gedaliją į Mizpą. Tarp jų buvo Netanijo sūnus Išmaelis, Kareaho sūnūs Johananas ir Jonatanas, Tanhumeto sūnus Serajas, Efajo iš Netofos sūnūs, maakatiečio sūnus Jezanijas. 9Šafano sūnaus Ahikamo sūnus Gedalijas garantavo jiems bei jų vyrams, sakydamas: "Nebijokite tarnauti kaldėjams. Pasilikite krašte, tarnaukite Babilono karaliui, ir bus jums gerai. 10Štai aš pats pasiliksiu Mizpoje pasirūpinti kaldėjais, kurie tik pas mus ateis. O jūs nuimkite vyno, vasaros vaisių bei aliejaus derlių, pripilkite savo sandėlių indus ir gyvenkite miestuose, kuriuos esate užėmę". 11Taip pat ir visi Judo žmonės Moabe bei gyvenusieji tarp amoniečių, Edome ir kituose kraštuose išgirdo, kad Babilono karalius buvo palikęs likutį Judo krašte ir paskyręs Šafano sūnaus Ahikamo sūnų Gedaliją jų valdytoju. 12Ir visi tie žydai grįžo iš visų vietų, kur tik buvo išblaškyti, ėjo į Judo kraštą pas Gedaliją Mizpoje ir nusiėmė gausų vyno ir vasaros vaisių derlių.

Gedalijo nužudymas13Tada Kareaho sūnus Johananas ir visi krašte išblaškytų kareivių vadai atėjo pas Gedaliją Mizpoje. 14Jie paklausė jį: "Argi tu nežinai, kad amoniečių karalius Baalis pasiuntė Netanijo sūnų Išmaelį tavęs nužudyti?" 15Bet Ahikamo sūnus Gedalijas nenorėjo jais patikėti. Tuomet Kareaho sūnus Johananas Gedalijui Mizpoje slapčiomis kalbėjo: "Leisk man eiti ir nudobti Netanijo sūnų Išmaelį. Nė šuo apie tai nesulos! Kodėl jis turi tave nužudyti? Visi žydai, kurie dabar spiečiasi apie tave, turės vėl pakrikti ir Judo likutis turės žūti". 16Bet Ahikamo sūnus Gedalijas Kareaho sūnui Johananui atsakė: "Nedaryk nieko panašaus, nes tu apmeluoji Išmaelį!"

41

1Atsitiko, kad septintą mėnesį Elišamos sūnaus Netanijo sūnus Išmaelis, karališkos kilmės vyras ir vienas svarbių karaliaus pareigūnų, atėjo su dešimties vyrų palyda į Mizpą pas Ahikamo sūnų Gedaliją. Ir Mizpoje, jiems ten esant drauge prie stalo, 2Netanijo sūnus Išmaelis ir drauge buvusieji dešimt vyrų pakilo nuo vaišių stalo, puolė kalavijais Šafano sūnaus Ahikamo sūnų Gedaliją ir nužudė jį už tai, kad Babilono karalius buvo paskyręs jį krašto valdytoju. 3Be to, Išmaelis iššudė visus žydus, buvusius su Gedaliju Mizpoje, ir kaldėjų kareivius, kuriems pasitaikė ten būti.

4Kitą dieną po Gedalijo nužudymo, kai niekas apie tai dar nebuvo sužinojęs, 5atkeliavo aštuoniasdešimt vyrų iš Šechemo, Šilo'o ir Samarijos, nuskustomis barzdomis, perplėštais drabužiais ir pilni įsipjautų, gilių žaizdų, nešini grūdų atnašomis ir smilkalais VIEŠPATIES Namams. 6Jų pasitikti iš Mizpos išėjo, be perstojo raudodamas, Netanijo sūnus Išmaelis. Pasitikdamas juos, kvietė: "Ateikite pas Ahikamo sūnų Gedaliją!" 7Bet kai jie atėjo į miesto vidurį, Netanijo sūnus Išmaelis ir jo vyrai juos iššudė ir sumetė jų lavonus į vandens talpyklą. 8Tarp jų buvo dešimt vyrų, kurie maldavo Išmaelį: "Nežudyk mūsų, nes mes turime paslėptas laukuose kviečių ir miežių, aliejaus ir medaus atsargas!" Šituos jis paliko, jų nenužudė su kitais jų bičiuliais. 9O vandens talpykla, į kurią Išmaelis sumetė visus nužudytųjų vyrų lavonus, buvo talpi, - ta pati didžioji vandens talpykla, kurią karalius Asa buvo įtaisęs gindamasis nuo Izraelio karaliaus Baašos. Netanijo sūnus Išmaelis ją pripildė lavonų tų, kuriuos buvo nužudęs.

10Tuomet Išmaelis paėmė į nelaisvę visus žmones, buvusius Mizpoje, - karaliaus dukteris ir visus žmones, paliktus Mizpoje, karaliaus asmens sargybos vado Nebuzaradano patikėtus Ahikamo sūnui Gedalijui. Netanijo sūnus Išmaelis paėmė juos į nelaisvę ir iššygiavo, norėdamas pereiti pas amoniečius.

Pabėgimas į Egiptą11Tačiau kai Kareaho sūnus Johananas ir kiti su juo buvę kariškių vadai sužinojo apie Netanijo sūnaus Išmaelio padarytą niekšybę, 12jie subūrė visus savo vyrus ir iššygiavo į mūšį prieš Netanijo sūnų Išmaelį. Jie pasivijo jį prie Didžiųjų vandenų Gibeone. 13Išmaelio į nelaisvę paimtieji žmonės, pamatę Kareaho sūnų Johananą ir kitus kariškių vadus, apsidžiaugė. 14Visi žmonės, kuriuos Išmaelis buvo paėmęs į nelaisvę Mizpoje, perėjo pas Kareaho sūnų Johananą. 15Tačiau Netanijo sūnus Išmaelis drauge su aštuonetu savo vyrų paspruko nuo Johanano ir pabėgo pas amoniečius.

16Tuomet Kareaho sūnus ir kiti su juo buvę kariškių vadai subūrė visą likutį žmonių, kuriuos Netanijo sūnus Išmaelis buvo paėmęs į nelaisvę iš Mizpos tada, kai nužudė Ahikamo sūnų Gedaliją, - ir kariškius, ir moteris, ir vaikus, ir eunuchus, kuriuos Johananas atsiėmė Gibeone. 17Jie pasitraukė ir apsistojo Gerut-Kimhame prie Betliejaus, norėdami pasprukti į Egiptą 18nuo kaldėjų. Žinoma, jie kaldėjų bijojo, nes Netanijo sūnus Išmaelis buvo nužudęs Ahikamo sūnų Gedaliją, kurį Babilono karalius buvo paskyręs krašto valdytoju.

42Jeremijas pataria nebėgti į Egiptą 1Tuomet visi kariškių vadai, Kareaho sūnus Johananas, Hošaijo sūnus Azarijas drauge su visais žmonėmis, nuo mažo iki didelio, kreipėsi 2į pranašą Jeremiją ir sakė: "Prašom išgirsti mūsų maldavimą! Melski už mus VIEŠPATĮ, savo Dievą, už šį visą likutį, nes likome tik keletas, kaip pats savo akimis matai, o kadaise buvo daug! 3Teparodo mums VIEŠPATS, tavo Dievas, kuriuo keliu turėtume eiti, ką turėtume daryti!" 4Pranašas Jeremijas atsakė: "Labai gerai! Melsiu VIEŠPATĮ, jūsų Dievą, kaip jūs prašote. Kad ir koks būtų VIEŠPATIES atsakymas, pasakysiu jums, nuo jūsų nenuslėpdamas nė žodžio". 5Tuomet jie laidavo Jeremijui: "Tebūna VIEŠPATS tikras ir ištikimas liudytojas prieš mus! Prisiekiame, kad tiksliai vykdysime kiekvieną žodį, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, atsiųs mums per tave. 6Malonus ar nemalonus, mes paklusime balsui VIEŠPATIES, mūsų Dievo, pas kurį tave siunčiame, idant mums gerai klotųsi. Taip! Mes paklusime VIEŠPATIES, mūsų Dievo, balsui".

7Dešimčiai dienų praslinkus, VIEŠPATIES žodis atėjo Jeremijui. 8Tuomet jis susikvietė Kareaho sūnų Johananą, visus su juo esančius kariškių vadus bei visus žmones, nuo mažo iki didelio, 9ir pasakė jiems: "Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas, pas kurį mane siuntėte pareikšti jūsų maldavimą: 10'Jeigu tik ramiai pasiliksite šitame krašte, jus statysiu, o ne griausiu, sodinsiu jus, o ne rausiu, nes gailiuosi, kad jums siunčiau nelaimę. 11Nebijokite Babilono karaliaus, dėl kurio jūs dabar drebate! Nebebijokite jo, - tai VIEŠPATIES žodis, - nes aš esu su jumis, kad jus išgelbėčiau ir išvaduočiau iš jo nagų. 12Kadangi aš esu jums gailestingas, jis elgsis su jumis gailestingai ir leis jums grįžti į jūsų gimtąją žemę'. 13Bet jeigu nepaklusite VIEŠPATIES, jūsų Dievo, balsui ir nutarsite nepasilikti šitame krašte, 14sakydami: 'Ne! Mes eisime į Egiptą, kur nebematysime karo, nebegirdėsime rago gausmo, nebealksime duonos. Ten mes gyvensime!' 15Tuomet klausykis VIEŠPATIES žodžio, Judo likuti! Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Jeigu jūs tikrai esate apsisprendę eiti į Egiptą ir eisite tenai įsikurti, 16kalavijas, kurio bijotės, pasivys jus Egipto žemėje, o badas, dėl kurio baiminatės, seks jums įkandin į Egiptą. Ten jūs mirsite! 17Visi žmonės, kurie apsisprendė eiti į Egiptą ir ten kurtis gyventi, mirs nuo kalavijo, bado ir maro. Nė vienas neišliks, nė vienas nepabėgs nuo nelaimės, kurią jiems siųsiu. 18Nes taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Kaip buvo išlietas mano įniršis ir pyktis ant Jeruzalės gyventojų, taip bus išlietas mano pyktis ant jūsų, kai jūs ateisite į Egiptą. Būsite prakeiksmo ir klaiko reginiu, keiksmažodžiu ir pajuoka! Šitos vietos niekad nebematysite!'

19Judo likuti, VIEŠPATS jums sakė: 'Neikite į Egiptą!' Įsidėmėkite gerai, nes šiandien aš jus įspėjau. 20Jūs nebuvote nuoširdūs, kai mane siuntėte pas VIEŠPATĮ, savo Dievą, sakydami: 'Užtark mus pas VIEŠPATĮ, mūsų Dievą! Ką tik VIEŠPATS, mūsų Dievas, tau sakys, pasakyk mums, ir mes vykdysime'. 21Šiandien pasakiau jums, bet jūs neklausote VIEŠPATIES, savo Dievo, ir visiškai nepaisote, ką jis man pavedė jums pasakyti. 22O dabar galite būti tikri, kad mirsite nuo kalavijo, bado ir maro toje vietoje, kur trokštate eiti ir kurtis gyventi."

43

1Atsitiko, kad, Jeremijui pakartojus žmonėms visus šiuos VIEŠPATIES, jų Dievo, žodžius, su kuriais VIEŠPATS buvo jį atsiuntęs pas juos, 2Hošaijo sūnus Azarijas, Kareaho sūnus Johananas ir visi kiti įžūlūs vyrai šaukė Jeremijui: "Tu meluoji! Ne VIEŠPATS, mūsų Dievas, atsiuntė tave pasakyti mums: 'Neikite į Egiptą, kad tenai įsikurtumėte gyventi'. 3Ne! Nerijo sūnus Baruchas sukurstė tave prieš mus, kad išduotum mus į kaldėjų nagus, idant būtume iššudyti ar ištremti į Babiloną".

4Nei Kareaho sūnus Johananas, nei bet kas iš kariškių vadų, nei bet kas iš žmonių nepakluso VIEŠPATIES balsui pasilikti Judo krašte. 5Užuot pasilikę, Kareaho sūnus Johananas ir visi kariškių vadai išsivedė visą Judo likutį, tuos, kurie buvo sugrįžę iš įvairių tautų, tarp kurių jie buvo išblaškyti, ir buvo apsigyvenę Judo krašte, - 6vyrus, moteris ir vaikus, karaliaus dukteris ir visus žmones, kuriuos karaliaus asmens sargybos vadas Nebuzaradanas buvo palikęs Šafano sūnaus Ahikamo sūnui Gedalijui, drauge ir pranašą Jeremiją bei Nerijo sūnų Baruchą. 7Neklausydami VIEŠPATIES balso, jie ėjo į Egiptą ir atkeliavo prie Tahpanhėso.

Jeremijas Egipte8Tahpanhėse VIEŠPATIES žodis atėjo Jeremijui: 9"Pasiimk į rankas keletą didelių akmenų ir regint Judo vyrams paslėpk juos po kalkėmis verandoje prie įėjimo į faraono rūmus Tahpanhėse. 10Paskui jiems paaiškink: 'Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: tikėkite manimi, pasiųsiu ir atvesiu čionai savo tarną Babilono karalių Nebukadnezarą. Ant akmenų, kuriuos paslėpiau, padėsiu jo sostą, ir viršum jų jis pastatys savo karališkąją palapinę. 11Jis ateis ir nuniokos Egipto kraštą: mirtimi - skirtus mirčiai, tremtimi - skirtus tremčiai, kalaviju - skirtus kalavijui. 12Padegsiu Egipto dievų namus, jis sudegins juos ir nelaisvėn dievus paims. Egipto žeme jis apsisups, kaip apsisupa piemuo savuoju apdaru, ir saugiai iš ten iššygiuos. 13Sutrupins obeliskus Heliopolio šventykloje, kuri yra Egipte, ir ugnimi sunaikins egiptiečių dievų šventyklas'".

44Viešpaties žodžiai Judo žmonėms Egipte 1Žodis, kuris atėjo Jeremijui, skirtas visiems Judo žmonėms, gyvenantiems Egipto žemėje, - Migdole, Tahpanhėse, Nofe ir Patroso krašte: 2"Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas: jūs patys matėte, kokią nelaimę aš siunčiau Jeruzalei ir kitiems Judo miestams. Šiandien jie griuvėsiai ir be gyventojų 3už savo nedorus darbus, kuriais jie mane erzino, eidami aukoti smilkalų ir tarnauti svetimiems dievams, kurių nei jie patys, nei jūs, nei jūsų tėvai nepažinojo. 4Nors aš primygtinai ir be perstojo siunčiau jums visus savo tarnus pranašus, prašydamas jūsų: 'Ak, nedarykite to bjauraus dalyko, kurio aš nekenčiu!' - 5bet jie nei klausė, nei paisė, kad gręžtųsi nuo savojo nedorumo ir liautųsi aukoję smilkalus svetimiems dievams. 6Mano pyktis ir įniršis išsiliejo liepsnomis Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse, paversdamas juos griuvėsiais ir dykyne, kaip nūdien yra".

7"Dabar, - taip kalbėjo VIEŠPATS, Galybių Dievas, Izraelio Dievas, - kodėl jūs darote sau patiems mirtiną žalą, išraudami iš Judo save, vyrus ir žmonas, vaikus ir kūdikius, nepalikdami net savo

likučio? 8Kodėl erzinate mane savo rankų darbais, aukodami svetimiems dievams Egipto žemėje, kur atėjote įsikurti? Nejau jūs norite būti išrauti ir tapti keiksmažodžiu bei pajuoka žemės tautoms? 9Nejaugi pamiršote nusikaltimus savo protėvių, Judo karalių ir jų žmonų, - jūsų pačių ir jūsų žmonų nusikaltimus, padarytus Judo krašte ir Jeruzalės gatvėse? 10Iki šios dienos jie nedarė atgailos, - nei jie bijo, nei jie laikosi mano mokymo ir įsakymų, kuriuos daviau jums ir jūsų tėvams".

11"Todėl, - taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas. - Tikėkite manimi, atgręžiau jums savo veidą nelaimei, - išrausiu visą Judą! 12Pagriebsiu Judo likutį, - tuos, kurie žūtbūt veržėsi eiti į Egipto žemę ir ten įsikurti, - jie visi pražus. Egipto žemėje jie kris nuo kalavijo arba bus badu sunaikinti. Nuo mažo iki didelio mirs jie nuo kalavijo ir bado, taps neapykantos ir klaiko reginiu, keiksmažodžiu ir pajuoka. 13Gyvenančius Egipto žemėje bausiu taip, kaip nubaudžiau Jeruzalę: kalaviju, badu ir maru. 14Iš Judo likučo, atėjusio kurtis Egipto žemėje, nė vienas neištrūks, neišliks ir nesugrįš į Judo kraštą. Nors jie ir trokštų grįžti ir ten gyventi, nesugrįš. Tik tie, kurie pabėgs, sugrįš".

15Tuomet vyrai, kurie žinojo, kad jų žmonos aukoja smilkalus svetimiems dievams, kaip ir ten stovėjusios moterys - didžiulė minia {ir visi žmonės, gyvenusieji Patrose, Egipto žemėje}, Jeremijui atsakė: 16"Mes nesame linkę klausyti žodžio, kurį tu mums pasakei VIEŠPATIES vardu. 17Verčiau mes kruopščiai vykdysime tą žodį, kuris išėjo iš mūsų lūpų - mes ir toliau deginsime smilkalus Dangaus karalienei ir liesime jai atnašas, kaip darėme mes ir mūsų tėvai, mūsų karaliai ir didžiūnai Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse. Tuomet turėjome ir maisto iki soties, ir puikiai gyvenome, vargo nematėme. 18Bet nuo to laiko, kai liovėmės deginti smilkalus Dangaus karalienei ir lieti jai atnašas, mums visko trūksta ir žūvame nuo kalavijo ir bado". 19O moterys pridūrė: "Taip! Mes ir toliau smilkalus deginsime Dangaus karalienei ir atnašas jai liesime! Argi be savo vyrų žinios kepėme jai papločius su jos atvaizdu ir jai liejome aukas?"

20Visiems žmonėms, - vyrams, moterims, visiems asmenims, davusiems šį atsakymą, Jeremijas tarė: 21"Argi neatsiminė VIEŠPATS tos smilkalų aukos, kurią aukojote jūs ir jūsų protėviai, jūsų karaliai ir didžiūnai, ir žmonės Judo miestuose ir Jeruzalės gatvėse? Argi jis nepaėmė jos į širdį? 22Kai VIEŠPATS nebegalėjo daugiau pakelti jūsų nedorų įpročių ir pasibjaurėtinų darbų, kuriuos jūs darėte, jūsų kraštas virto griuvėsiais, tyrais ir prakeiksmu, - be gyventojų, kaip kad yra šiandien. 23Dėl to, kad deginote smilkalus ir nusidėjote VIEŠPAČIUI, neklausydami VIEŠPATIES balso ir nepaklusdami jo mokymui, įstatams bei potvarkiams, ištiko jus ši dabartinė nelaimė".

24Jeremijas dar kreipėsi į visus žmones, ypač į visas moteris: "Klausykite VIEŠPATIES žodžio, visi Judo žmonės, gyvenantys Egipto žemėje: 25taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas. Jūs ir jūsų žmonos padarėte rankomis, ką pažadėjote lūpomis, būtent: 'Mes tikrai tesėsime savo įžadus deginti smilkalus Dangaus karalienei ir liesime atnašas jai'. Trūks plyš laikykitės savo įžadų ir vykdykite savo nuosprendžius! 26Bet šiuokart klausykitės VIEŠPATIES žodžio, visi Judo žmonės, gyvenantys Egipto žemėje. Štai prisiekiu savo didinguoju vardu, - kalbėjo VIEŠPATS, - kad niekas iš Judo žmonių visoje Egipto žemėje niekuomet nebesišauks manojo vardo, sakydamas: 'Kaip gyvas VIEŠPATS DIEVAS!' 27Štai budžiu prie jų nelaimei, o ne palaimai. Visi Judo vyrai Egipto žemėje žus nuo kalavijo ar bado, - bus išnaikinti. 28Tik saujelė pabėgėlių nuo kalavijo tesugrįš iš Egipto žemės į Judo kraštą. Visas Judo likutis, - atėjusieji įsikurti Egipto žemėje, - sužinos, kieno žodis išsipildys - manasis ar jųjų!"

29"Šis bus jums ženklas, - tai VIEŠPATIES žodis, - kad bausiu jus šitoje vietoje, idant suvoktumėte,

jog tikrai išsipildys jums mano žodžiai - jūsų pražūčiai. 30Taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Žiūrėkite! Atiduosiu Egipto karalių faraoną Hofrą į jo gyvybės ieškančių priešų rankas taip pat, kaip atidaviau Judo karalių Zedekiją į jo mirtino priešo Babilono karaliaus Nebukadnezaro rankas'".

45Viešpaties žodis Baruchui 1Žodis, kurį pranašas Jeremijas kalbėjo Nerijo sūnui Baruchui, kai jis užrašė knygoje pranašavimus iš Jeremijo lūpų ketvirtaisiais Judo karaliaus Jošijo sūnaus Jehojakimo metais: 2"Taip VIEŠPATS, Izraelio Dievas, kalbėjo tau, Baruchai. 3Kadangi tu sakei: 'Vargas man! Mano kančią VIEŠPATS širdgėla pasunkino. Pavargau dejuodamas, atilsio sau rasti negaliu', - 4pasakysi jam, - taip kalbėjo VIEŠPATS: 'Žiūrėk! Griaunu, ką pastačiau, išraunu, ką pasodinau! Net visą kraštą! 5O tu - tu lauki sau didelių dalykų? Nelauk jų! Štai aš sukelsiu nelaimę viskam, kas mirtinga, - tai VIEŠPATIES žodis, - bet tau paliksiu tavo gyvybę kaip karo laimikį, kur tik tu eitum'".

C. PRANAŠAVIMAI TAUTOMS

46 1Jeremijui atėjo šis VIEŠPATIES žodis apie tautas.

Egipto pralaimėjimas prie Eufrato

2Egiptui.

Apie Egipto karaliaus faraono Neko'o kariuomenę, stovėjusią ties Karkemišu prie Eufrato, kurią sumušė Babilono karalius Nebukadnezaras ketvirtaisiais Judo karaliaus Jošijo sūnaus metais.

3 Pasiruoškit skydus ir priedangas!
Pirmyn į mūšį!
4 Žabokite žirgus!
Raiteliai, sėskit į balnus!
Šalmuoti rikiuokitės į gretas,
šveiskite ietis,
vilkitės šarvus!
5 Kodėl regiu juos klaiko apimtus?
Jie atgal traukiasi!
Sutriuškintos galiūnų gretos, -
jie bėga kiek įkabindami,
atgal nesidairydami.
Klaikas visur, - tai VIEŠPATIES žodis!
6 Greituolis neįstengia pabėgti,
galiūnas neįstengia pasprukti, -
šiaurėje, prie Eufrato upės,
jie svirduliuoja ir krinta.
7 Kas yra tasai, kuris tvinsta
tarsi
Nilas,
kurio vandenys tarsi patvinusios
upės?
8 Egiptas tvinsta tarsi Nilas,
jo vandenys tarsi patvinusios upės.

Jis sako: "Pakilsiu ir apsemsiu žemę,
sunaikinsiu miestus ir jų gyventojus".
9 Pirmyn, žirgai!
Riedėkite su įniršiu, vežimai!
Žygiuokite, galiūnai!
Kušas ir Putas, skydais nešini,
Ludo vyrai, įtemptais lankais.

10Bet ta diena yra diena VIEŠPATIES, Galybių DIEVO, - jo atpildo diena, kai jis atmokės savo priešams. Kalavijas ris, bus pasotintas ir girtas nuo jų kraujo, nes VIEŠPATS, Galybių DIEVAS, švenčia auką šiaurės krašte, prie Eufrato upės.

11 Pasikelk į Gileadą ir pasiimk
balzamo,
Egipte, mergele, dukra!
Veltui visi tavo vaistai -
tu neišgysi!
12 Tautos girdėjo apie tavąjį
sugėdijimą, -
tavo dejonės pripildė žemę,
nes galiūnas klupo prieš galiūną,
ir abu žuvo drauge.

Babilonija užpuls Egiptą13 Žodis, kurį VIEŠPATS kalbėjo pranašui Jeremijui apie Babilono karaliaus atėjimą užpulti Egipto krašto:

14 - Praneškit Egipte,
paskelbkit Migdole,
paskelbkit Nofe ir Tahpanhėse!
Sakykit: "Stok į gretas! Būk pasiruošęs
gintis!
Kalavijas jau ryja visus aplink tave.
15 Kodėl pabėgo Apis?
Kodėl jūsų galingasis nesigynė?
Dėl to, kad VIEŠPATS jį parbloškė.
16 Daugybė jūsų svirduliavo ir krito,
sakydami kits kitam:
"Stokimės! Grįžkime pas savuosius,
į savo gimtąjį kraštą,
šalin nuo nuožmaus kalavijo".
17 Vadinkit Egipto faraoną pravarde:
"Pagyrūnu, prasnaudusiu progą".

18 "Kaip aš gyvas, - tai žodis Karaliaus,
kurio vardas yra Galybių VIEŠPATS, -
kaip tikrai Taboras yra tarp kalnų
ir Karmelis prie jūros,

taip tikrai tai įvyks.
19 Pasidaryk ryšulius tremčiai,
dukters Egipto {tautos} sostine!
Nes Nofas {Memfis} virs dykuma,
liks apleistas, negyvenamas".
20 Egiptas - puiki telyčia,
sparva iš šiaurės nutupia ant jos.
21 Net samdiniai jo gretose
kaip garde penėti veršiai.
Ir jie atsuko nugarą,
savo gretų negindami drauge pabėgo,
nes jiems atėjo pavojinga diena,
užklupo juos bausmės laikas.
22 Jis {Egiptas} šnypščia kaip
šalin
šliaužianti gyvatė,
nes galingai atžygiuoja jo priešai,
stoja prieš jį su kirviais, kaip
medžių kirtėjai.
23 Jie iškirs jo mišką, - tai
VIEŠPATIES žodis, -
nors jis ir būtų neįžengiamas,
nes jų daugiau nei skėrių, -
jie nesuskaičiuojami.
24 Sugėdinta bus dukra Egiptas,
atiduota į nagus tautai iš šiaurės.

25Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, pasakė: "Ak! Aš nubausiu No'o {Tebų} Amoną, Egiptą, jo dievus ir karalius, faraoną ir visus, kurie juo pasitiki. 26Aš atiduosiu juos į rankas tų, kurie ieško jų gyvybės, - į rankas Babilono karaliaus Nebukadnezaro ir jo pareigūnų. Paskui Egiptas bus vėl gyvenamas kaip senovėje, - tai VIEŠPATIES žodis".

27 "O tu, mano tarne Jokūbai, nebijok,
Izraeli, nenuogąstauk,
nes, tikėk manimi, išgelbėsiu tave iš tolimų
vietų,
tavo palikuonis - iš jų tremties krašto!
Jokūbas sugrįš ir ras ramybę,
bus saugus, - nebus kam jo gąsdinti.
28 Taigi tu, mano tarne Jokūbai, -
tai
VIEŠPATIES žodis, -
nebijok, nes aš esu su tavimi!
Padarysiu galą visoms tautoms, pas kurias tave
išvariau,

bet tau galo nepadarysiu.
Nebausto tavęs palikti negaliu, -
nuplaksiu tave pagal teisingą saiką".

47Filistinams 1VIEŠPATIES žodis apie filistinus, kuris Jeremijui atėjo faraonui dar neužpuolus Gazos. 2 Taip kalbėjo VIEŠPATS:

"Štai! Vandenys atplūsta iš šiaurės, -
jie virs šėlstančiu srautu,
apsems kraštą ir visa, kas jame,
miestą ir jo gyventojus.
Žmonės šauks,
visi krašto gyventojai klyks.
3 Jie girdi ristūnų kanopų bildesį,
vežimų dundėjimą ir jų ratų dardėjimą.
Tėvai nebesidairo, kur vaikai,
jie kaip be rankų
4 nuo tos dienos, kuri atėjo, kad
sunaikintų visus filistinus,
kad atkirstų nuo Tyro ir Sidono paskutinį jų
sąjungininką.
Taip! VIEŠPATS sunaikina filistinus,
likutį iš Kaftoro pajūrio.
5 Gaza nupliko,
Aškelonas neteko žado.
O, jų galybės likučiai!
Kaip ilgai save žalosite?"

6 "Ak, VIEŠPATIES kalavijau!
Ar ilgai dar siautėsi?
Grįžk į savąją makštį,
liaukis, nurimk!"
7 Kaip gali jis nurimti,
jei VIEŠPATS jam davė įsakymą?
Prieš Aškeloną ir prieš pajūrį
jis ten jį pasiuntė.

48Moabui 1Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, apie Moabą:

"Vargas Nebui, nes jis nuniokotas!
Kirjatajimai nužeminti ir paimti,
jų tvirtovė sugėdinta ir sunaikinta, -
2 žuvo Moabo gyrius!
Hešbone jie susimokė prieš jį:
'Ateikit! Padarykime jam galą, kad nebebūtų
tauta!'
Madmena, ir tu būsi nutildyta, -

kalavijas sėlins tau iš paskos.
3 Klausykitės! Klyksmas iš
Horonajimų:
'Viskas suniokota ir baisiai sunaikinta!'
4 'Moabas sunaikintas!' -
klykia jo mažieji.
5 Jie kopia į Luhito kalvą,
graudžiai be perstojo verkdami,
nes jie girdėjo sunaikinimo klyksmą
nuo Horonajimų atšlaičių.
6 'Bėkit! Gelbėkit savo gyvybę!
Dykumoje būkit kaip laukiniai asilai!'"

7 "Kadangi pasitikėjai savo laime
ir
turtais,
tikrai ir tu būsi užimtas.
Chemošas išeis į nelaisvę
drauge su savo kunigais ir didžiūnais.
8 Niokotojas užpuls kiekvieną miestą.
Nė vienas miestas neišsigelbės.
Slėnis bus sunaikintas,
Lyguma nuniokota taip, kaip sakė
VIEŠPATS.
9 Parūpinkit druskos Moabui,
nes jis tikrai kris.
Jo miestai virs griuvėsiais,
neliks juose gyventojų".
{10Tebūna prakeiktas, kas nerangiai VIEŠPATIES darbą vykdo!
Tebūna prakeiktas, kas sulaiko savo kalaviją nuo kraujo!}
11 Nuo jaunystės Moabas buvo
saugus,
ramus savo užuovėjoje.
Niekad nebuvo perpiltas iš indo į indą,
niekad į tremtį nėjo.
Todėl išlaikė savo skonį,
jo kvapas nepakito.

12"Todėl, tikėkit manimi, ateina dienos, - tai VIEŠPATIES žodis, - kai atsiųsiu pas jį perpilstytojus, kad jį perpiltų, ištuštintų jo indus ir sudaužytų jo ąsočius. 13Tuomet Moabas gėdysis Chemošo, kaip Izraelio namai gėdijosi Betelio, kuriuo jie pasitikėjo.

14 Kaip galite sakyti: 'Esame
narsuoliai,
mūšyje nenugalimi'?

15 Moabas nuniokotas,
jo
miestai paimti,
rinktiniai jauni jo vyrai krito žudynėse, -
tai žodis Karaliaus, jo vardas - Galybių
VIEŠPATS!
16 Moabo nelaimė čia pat,
jo žūtis atskuba risčia.
17 Apraudokite jį, kaimynai,
visi, kurie žinote jo vardą!
Sakykite: 'Oi, kaip sulaužytas galingasis
skeptras,
garbingoji lazda!'"

18 "Lipk žemyn tu, garbės soste
sėdinčioji dukra Dibone,
ir sėskis asloje!
Nes Moabo niokotojas atžygiavo prieš tave,
sunaikino tavąsias tvirtoves.
19 Stokis prie kelio ir stebėk tu,
gyvenančioji Aroeryje!
Klausk bėglį vyrą ir ištrūkusią moterį,
sakydama: 'Kas atsitiko?'
20 Moabas nužemintas, netgi
sutriuškintas.
Klyk ir šauk!
Praneškite Arnonui,
kad Moabas nuniokotas!"

21Teismas atėjo į Lygumos kraštą: į Holoną, Jahazą, Mefaatą, 22Diboną, Nebo'ą ir Bet-Diblatajimus, 23Kirjatajimus, Bet-Gamulą ir Bet-Meoną, 24Kerijotą ir Bozrą, - į visus Moabo miestus, tolimus ir artimus.

25 "Moabo ragas nulaužtas,
jo ranka sutriuškinta, - tai VIEŠPATIES
žodis".

26Nugirdykite jį, nes jis didžiavosi prieš VIEŠPATĮ! Tesivolioja Moabas savo vėmaluose, tetampa ir jis pajuokos daiktu! 27Izraelis buvo tau pajuokos daiktu, nors ir nebuvo pagautas su vagimis, - kada tik kalbėjai apie jį, purtei galvą!

28 "Pasitraukti iš miestų, apsigyvenkit
tarp uolų,
Moabo gyventojai!
Būkit kaip balandis, kraunantis sau lizdą
gilaus tarpeklio šonuose".

29 Girdėjom mes apie Moabo
išdidumą, -
žiūri į kitus iš aukšto, -
girdėjom apie jo puikybę,
įžūlų išdidumą, širdies pasipūtimą.

30 "Aš pats pažįstu, - tai VIEŠPATIES
žodis, - jo įžūlumą:
meluoja jis pagyromis, meluoja ir
darbais".

31 Todėl raudu Moabo,
dėl Moabo aimanuoju,
Kir-Hereso vyrų liūdžiu.
32 Verkiu tavęs, Sibmos vynuogyne,
daugiau negu Jazerio!
Tavo atžalos nusidriekė anapus jūros,
nusiraizgė iki pat Jazerio.
Tavo vasaros pjūtį ir vynuogių derlių
užpuolė niokotojas.
33 Džiaugsmas ir džiūgavimas
pradingo
iš Moabo krašto vaisingų sodų.
Sustabdžiau vyną iš vyno spaustuvų,
nėra kam linksmai dainuojant traiškyti
vynuogių,
nutilo vynuogių rinkimo džiaugsmas.

34Nuo Hešbono ir Elealės iki pat Jahazo sklinda riksmai. Klyksmai aidi nuo Zoaro iki Horonajimų ir Eglat-Šelišijos. Netgi Nimrimų vandenys virsta tyrais. 35"Padarysiu Moabe galą, - tai VIEŠPATIES žodis, - tiems, kurie atnašauja aukas aukštumų aukuruose ar degina smilkalus savo dievams".

36Todėl mano širdis kaip fleita rauda Moabo, mano širdis kaip fleita rauda Kir-Hereso žmonių, nes pražuvo jų susikrautieji turtai. 37Taip! Kiekviena galva nuskusta ir kiekviena barzda nukirpta; ant kiekvienos rankos įsipjautos žaizdos, ašutinė ant kiekvieno juosmens. 38"Ant kiekvieno stogo Moabe ir visose jo aikštėse vien tik aimanos. Sudaužiau Moabą kaip puodą, kurio niekas nebenori, - tai VIEŠPATIES žodis". 39O kaip jis sutriuškintas! Kaip jie aimanuoja! Kaip Moabas iš gėdos palenkė sprandą! Moabas tapo pajuoka ir siaubo reginiu visiems savo kaimynams! 40Taip! Nes šitaip kalbėjo VIEŠPATS:

- Žiūrėk! Jis puls žemyn kaip erelis,
išskleidęs sparnus prieš Moabą.
41 Miestai bus paimti, tvirtovės
nugalėtos.
Tą dieną Moabo galiūnų drąsa bus
kaip drąsa moters gimdymo

skausmuose.
42 Moabas bus sunaikintas, -
neišliks tauta,
nes didžiavosi prieš VIEŠPATĮ.
43 "Klaikas, duobė ir spąstai
užklupo jus,
Moabo gyventojai! - tai VIEŠPATIES žodis.
44 Nuo klaiko kas paspruks,
duobėn įpuls,
iš duobės kas išlips, į spąstus paklius.
Taip! Visa tai padarysiu Moabui jų bausmės
metais, -
tai VIEŠPATIES žodis".

45 Hešbono paunksnėje nuilsę bėgliai
trumpam stabtelėjo, - ugnis
veržėsi iš
Hebrono,
liepsna - iš Sihono namų.
Ji surijo Moabo kaktą,
triukšmadarių galvą.
46 Vargas tau, Moabai!
Pražuvai, Chemošo tauta, -
tavo sūnūs tremtin išvedami
ir tavo dukterys - į nelaisvę.

47"Tačiau aš sugrąžinsiu Moabo tremtinius dienų pabaigoje, - tai VIEŠPATIES žodis". Kol kas toks teismas Moabui.

49Amoniečiams

1Apie amoniečius.
Taip kalbėjo VIEŠPATS:
"Argi neturi sūnų Izraelis?
Nejau jam nėra įpėdinio?
Kodėl gi Milkomas atėmė paveldą iš Gado
ir jo tauta apsigyveno Gado miestuose?
2 Todėl, tikėk manimi, ateina
dienos, -
tai VIEŠPATIES žodis, -
kai aš paskelbsiu karo šūkį
prieš amoniečių Rabatą.
Ji virs griuvėsių krūva,
jos kaimai supleškės ugnyje.
Izraelis paveldės tuos,
kurie buvo atėmę iš jo paveldą, -

pasakė VIEŠPATS.
3 Klyk, Hešbone, nes Ai buvo
sunaikintas,
šaukit, Rabatos dukterys!
Apsijuoskit ašutine, raudokit,
čaižykit save rimbais,
nes Milkomas išeina į tremtį
drauge su savo kunigais ir didžiūnais.
4 Kam didžiuojiesi savo galybe?
Gęsta tavoji galybė, maištingoji dukra!
Tu pasitikėjai savo turtais, sakydama:
'Kas išdrįs žygiuoti prieš mane?'
5 Tikėk manimi, atvesiu tau klaiką
iš visų pusių, -
tai žodis VIEŠPATIES, Galybių DIEVO, -
būsite išblaškyti, kiekvienas sau,
nebus kam pabėgėlių suburti.

6 Bet vėliau aš sugrąžinsiu
amoniečių tremtinius, -
tai VIEŠPATIES žodis".

Edomui

7 Apie Edomą.
Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
"Argi nebėra išminties Temane,
nejau protingieji nebežino ką patarti,
nejau išseko jų išmintis?
8 Bėkit, traukitės atgal,
slėpkitės
giliai olose,
Dedano gyventojai!
Nes atsiųsiu jam Esavo pražūtį,
kai ateisiu jo nubausti.
9 Jei vynuogių rinkėjai ateitų
pas
tave,
argi nepaliktų jie išrankų?
Jei vagys ateitų nakčia,
net ir jie vogtų tik kiek ko norėjo!
10 Bet aš - aš pats apnuoginau Esavą,
atidengiau jo slaptuosius guolius, -
jam nebėra kur slėptis.
Išnaikinti ir jo palikuonys, ir giminės,

ir kaimynai, - jo nebėra!
11 Palik savo našlaičius, aš
juos
išlaikysiu,
tavo našlės tepasitiki manimi".

12Nes taip kalbėjo VIEŠPATS: "Net tie, kurie nenusipelnė gerti taurę, turės ją išgerti! Nejau tu liksi nenubaustas? Nenubaustas tu neliksi, turi ją gerti! 13Netgi pats savimi prisiekiau, - tai VIEŠPATIES žodis, - Bozra taps klaiko reginiu ir pajuokos daiktu, tyrais, keiksmažodžiu, o visi jos miestai amžinais griuvėsiais".

14 Gavau žinią iš VIEŠPATIES,
pasiuntinys buvo pasiųstas tautoms:
"Rinkitės! Žygiuokit
prieš šitą
tautą!
Stokit į mūšį!"
15 Ai, tikėk manimi, padarysiu
tave mažiausią tarp tautų,
paniekintą tarp žmonių!
16 Klaikas, kurį sukėlei,
ir tavo įžūli širdis apgavo tave, -
tave, gyvenančią Uolos plyšiuose,
įsikibusią į kalno viršūnę.
Nors kaip aras aukštai sau lizdą krauni,
nulaipinsiu tave, žemyn - tai VIEŠPATIES
žodis.

17Edomas taps klaiko reginiu. Kiekvienas praeivis, regėdamas visas jo žaizdas, baisėsis ir neteks žado. 18"Kaip po Sodomos ir Gomoros bei jų kaimyninių miestų sunaikinimo, - kalbėjo VIEŠPATS, - nebeliks ten jokio gyventojo. Joks marusis nebesikurs ten gyventi!

19 Štai! Bus kaip su liūtu, kuris ateina
iš tankmės palei Jordaną į saugią
ganyklą:
aš staiga juos iš ten išvaikysiu
ir pavesiu ją savo išrinktajam!
Nes kas man lygus?
Kas patrauks mane į teismą?
Koks ganytojas galėtų prieš mane
atsilaikyti?"

20 Todėl klausykitės apie
VIEŠPATIES užmojį,
kaip jis užsimojo prieš Edomą,
apie nutarimus, kuriuos padarė Temano
gyventojams:

"Ai, tikrai jie išvarys net kaimenės
jauniklius,
net jų pačių avidė apstulbs dėl jų
likimo!"
21 Nuo jų kritimo trenksmo
drebės žemė
ir jų klyksmo aidas bus girdėti prie Nendrių
jūros.
22 Tikėk manimi! Kaip aras jis pakils
ir šaus žemyn, išskleisdamas sparnus,
virš Bozros.
Tą dieną Edomo galiūnų drąsa bus
kaip drąsa moters gimdymo
skausmuose.

Damaskui

Apie Damaską.
23 Hamatas ir Arpadas priblokšti,
nes juos pasiekė bloga žinia.
Jie blaškosi, tirpdami iš baimės,
kaip negalinti nurimti jūra.
24 Damaskas nusilpo, apsigręžė bėgti,
apėmė jį siaubas.
Jį pagavo nerimas
ir skausmai kaip moterį gimdant.
25 Nors apleistas tas mano šlovės
miestas,
ta mano linksmybės tvirtovė!
26 "Tikrai jo jauni vyrai kris jo
aikštėse
ir visi jo kariai bus nutildyti tą dieną, -
tai Galybių VIEŠPATIES žodis.
27 Ant Damasko sienų užkursiu ugnį,
ji praris Ben-Hadado tvirtoves".

Arabijai 28Apie Kedarą ir Hazoro karalystes, kurias nugalėjo Babilono karalius Nebukadnezaras, taip VIEŠPATS kalbėjo:

"Pakilkit, žygiuokit prieš Kedarą,
sunaikinkit rytiečius!
29 Pasigrobkit jų palapines
ir
kaimenes,
palapinių dangas ir reikmenis.
Išsiveskit jų kupranugarius, šaukit:

'Siaubas visur!'
30 Bėkit! Sprukite toli, slėpkitės
giliai
olose,
Hazoro gyventojai, - tai VIEŠPATIES žodis,
-
nes Babilono karalius Nebukadnezaras užsimojo prieš
jus,
nusprendė eiti prieš jus!
31 Pakilkit! Žygiuokit prieš tautą,
gyvenančią jaukiai ir saugiai, - tai VIEŠPATIES
žodis, -
ji neturi nei vartų, nei velkių,
gyvena viena atokiai.
32 Jų kupranugariai taps grobiu
ir jų gausios galvijų bandos - karo laimikiu.
Vėjams atiduosiu tuos skustais smilkiniais
vyrus,
pražūtį jiems siųsiu iš visų pusių! - tai
VIEŠPATIES žodis.
33 Hazoras taps šakalų lindyne,
amžina dykyne.
Niekas ten nebegyvens,
joks marusis nebesikurs ten gyventi".

Elamui 34VIEŠPATIES žodis apie Elamą , Jeremijui atėjęs Judo karaliaus Zedekijo valdymo pradžioje:

35 "Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
'Tikėk manimi! Sulaužysiu Elamo lanką,
jų galybės pamatą.
36 Sušauksiu Elamui keturis vėjus
iš keturių dangaus skliauto kraštų.
Vėtysiu juos šiais visais vėjais,
kol neliks tautos,
neturinčios Elamo benamių.
37 Padarysiu, kad Elamas drebės nuo
savo priešų,
nuo ieškančių jų gyvybės.
Siųsiu jiems nelaimę,
savo degantį įniršį, - tai VIEŠPATIES žodis,
-
O jiems iš paskos kalaviją,
kol juos visiškai sunaikinsiu.
38 Elame sau pasistatysiu sostą,

sunaikinsiu jų karalių ir didžiūnus, -
tai VIEŠPATIES žodis.
39 Bet dienų pabaigoje aš sugrąžinsiu
Elamo tremtinius, -
tai VIEŠPATIES žodis'".

50Pirmasis pranašavimas Babilonui 1 Žodis, kurį kalbėjo VIEŠPATS apie Babiloną, apie kaldėjų kraštą, per pranašą Jeremiją:

2 "Praneškite ir paskelbkite tautoms,
iškelkit ženklą, paskelbkit!
Neslėpkit, bet sakykit:
'Babilonas paimtas,
Belis nužemintas,
Merodachas sudaužytas, -
Babilono dievų statulos sugėdintos,
sudaužyti jo stabai'.
3 Nes iš šiaurės prieš jį atžygiavo
tauta,
-
jis pavers jo kraštą tyrais
Niekas jame nebegyvens, -
žmonės ir gyvuliai išlakstys.

4 Tomis dienomis ir tuo metu, - tai
VIEŠPATIES žodis, -
Izraelio tauta drauge su Judo tauta ateis
ir verkdami eis ieškoti VIEŠPATIES, savojo
Dievo.
5 Jie klaus kelio į Zioną,
gręš savo veidus ten link.
Jie ateis ir glausis prie VIEŠPATIES
amžinąja sandora, kuri niekad nebus užmiršta.
6 Manoji tauta buvo pasiklydusios
avys,
-
jų piemenys juos paklaidino,
išgindami į kalnus klajoti.
Klajodami nuo kalno prie kalvos,
jie užmiršo savąją avidę.
7 Rijo juos visi, kas tik sutiko,
o jų priešai sakė:
'Mes nenusikalstame,
jie nusidėjo VIEŠPAČIUI, teisumo buveinei,
VIEŠPAČIUI, savo tėvų vilčiai'.

8 Bėkit iš Babilono, traukitės iš
kaldėjų krašto,
būkit kaip ožiai kaimenės
priešakyje!
9 Nes štai sukelsiu ir atvesiu
prieš
Babiloną
būrį galingų tautų iš šiaurės krašto.
Jos išsirikiuos mūšiui su juo, -
jis bus jųjų paimtas.
Jų strėlės kaip strėlės įgudusio galiūno,
kuris niekad negrįžta tuščiomis rankomis.
10 Kaldėja virs grobiu,
ir visi jos grobėjai bus sotūs, - tai VIEŠPATIES
žodis.
11 Nors jūs džiaugiatės, nors jūs
smaginatės,
mano paveldo grobikai,
nors jūs šokinėjate kaip veršiukas
pievoje
ir žvengiate kaip eržilai,
12 didžiai sugėdinta bus jūsų motina,
jus pagimdžiusioji raudonuos iš gėdos.
Tikėk manimi! Jinai bus tarp tautų
paskučiausia,
dykuma, išdžiūvusi ir nevaisinga!
13 Nuo VIEŠPATIES pykčio Babilonas
ištuštės, -
liks tyrų tyrais.
Kas tik pro jį eis - baisėsis,
neteks žado pamatęs jo žaizdas.
14 Rikiuokitės aplinkui Babiloną
mūšiui, kilpininkai,
leiskite strėles į
jį, strėlių netausokite,
nes jis nusidėjo VIEŠPAČIUI.
15 Iš visų pusių rėkite jam kovos
šūkius!
Jis pasidavė, -
krito jo pylimai,
nugriauti jo sienų mūrai!
Juk tai VIEŠPATIES kerštas:
keršykit jam, -
darykit jam, kaip jis jums darė!

16 Atimkit iš Babilono sėjėją
ir laikantį pjautuvą per pjūtį!
Bijodami žudančio kalavijo,
kiekvienas grįš pas savo tautą
ir kiekvienas bėgs į savąjį kraštą.

17Izraelis - išblaškyta kaimenė, vaikoma liūtų. Pirma jį rijo Asirijos karalius, o galop Babilono karalius Nebukadnezaras graužė jo kaulus. 18'Todėl, - taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, Izraelio Dievas, - tikėk manimi! Nubausiu Babilono karalių ir jo kraštą, kaip nubaudžiau Asirijos karalių. 19Bet Izraelį sugrąžinsiu į jo ganyklą, - ganysis ant Karmelio ir Bašane, numalšins savo alkį Efraimo kalvose ir Gileade. 20Tomis dienomis ir tuo metu, - tai VIEŠPATIES žodis, - bus ieškoma Izraelio kaltės, tačiau jos nebebus, ir Judo nuodėmių, tačiau jų neberas, nes atleisiu tam likučiui, kurį išgelbėjau'.

21 Žygiuok į Meratajimų kraštą,
žygiuok į jį,
užpulk Pekodo gyventojus!
Žudyk ir paskirk sunaikinti, - tai VIEŠPATIES
žodis, -
padaryk visa, ką tau įsakiau.
22 Krašte mūšio sąmyšis,
viskas sunaikinta!
23 Kaip sumažintas ir sutrupintas visos
žemės kūjis!
Kokiu klaiko reginiu tapo Babilonas
tautoms!
24 Tu spąstus sau pačiam pasistatei
ir į juos įkliuvai, Babilone,
bet tu to nesuvokei.
Tu buvai pastebėtas ir pagautas,
nes drįsai mesti iššūkį VIEŠPAČIUI.
25 VIEŠPATS atidarė savo ginklų
sandėlį
ir pasiėmė savosios rūsties ginklus,
nes Valdovas, Galybių VIEŠPATS,
turi darbo kaldėjų krašte.
26 Žygiuokite į jį iš visų pusių,
atverkite jo svirnus!
Supilkite jį tarsi grūdus į krūvas
ir visiškai sunaikinkite!
Nepalikite jam nė kruopelės!
27 Išpjaukite visus jo jaučius,
tebūna jie visi paskersti.
Vargas jiems, nes atėjo jų diena,
jų bausmės metas!

28 Klausykitės!
Bėgliai ir pabėgėliai iš Babilono krašto atskuba
paskelbti VIEŠPATIES, mūsų Dievo, kerštо, -
kerštо už jo Šventyklą.

29 Sušaukit kilpininkus prieš
Babiloną,
visus pajėgiančius įtempti lanką.
Jį iš visų pusių apsupkit,
niekam ištrūkti neleiskit.
Atmokėkit jam pagal jo darbus,
elkitės su juo, kaip jis elgėsi su kitais,
nes jis įžeidė VIEŠPATĮ, Izraelio Šventąjį.
30 Taip Babilono aikštėse kris
jo
jauni vyrai
ir tą dieną bus sunaikinti visi jo kariai, -
tai VIEŠPATIES žodis.

31 Štai! Aš esu priešingas tau,
įžūlusis žmogau, -
tai Valdovo, Galybių VIEŠPATIES, žodis, -
nes atėjo tavo diena,
tavo bausmės metas.
32 Įžūlusis žmogus svirduliuos
ir parkris,
niekas jo nepakels.
Užkursiu ugnį jo miestuose,
ir jinai suris visa aplink jį.

33 Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
'Izraelio žmonės engiami,
drauge ir Judo žmonės.
Visi, išvariusieji į nelaisvę, juos kietai laikė,
atsisakė juos paleisti'.
34 Galingas jų Atpirkėjas,
jo vardas - Galybių VIEŠPATS!
Jis tikrai juos gins,
kad duotų ramybę žemei
ir sąmyšį Babilono gyventojams.

35 Kalavijas kaldėjams, - tai VIEŠPATIES žodis,
-
Babilono gyventojams,
jo didžiūnams ir išminčiams!
36 Kalavijas jo žiniūnams, -

tesukvailėja!
Kalavijas jo galiūnams, - teapima juos
klaikas!
37 Kalavijas jo žirgams ir vežimams,
samdiniams jo gretose, - tebūna jie
kaip
moterys!
Kalavijas jo turtams, - tebūna jie
išgrobti!
38 Kalavijas jo vandenims, -
teišdžiūva!
Nes tas kraštas pilnas stabų, -
dėl pamėklių jie sukvailėjo.
39 Taigi gyvens ten laukiniai
žvėrys su hienomis,
ten ir stručiai kursis gyventi.
Niekad jame nebegyvens žmonės,
niekas nebesikurs jame per amžius.

40Kaip Dievas sugriovė Sodomą ir Gomorą bei jų kaimynus, - tai VIEŠPATIES žodis, - taip ir ten nebegyvens nei žmogus, nei neapsistos jame gyventi joks marusis.

41 Štai! Ateina tauta iš šiaurės,
galinga tauta,
ir daug karalių pašaukiama iš žemės pakraščių.
42 Ginkluoti lanku ir ietimi,
jie yra žiaurūs ir kietaširdžiai.
Jų ūžmas kaip jūros šniokštimas, -
joja ant ristūnų,
išsirikiavę mūšio gretomis,
prieš tave, dukra, Babilono tauta!
43 Babilono karalius išgirdo apie juos
žinią, -
nuleido rankas,
jį ištiko išgąstis ir skausmai
tarsi gimdančią moterį.
44 Štai! Bus kaip su liūtu, kuris ateina
iš tankmės palei Jordaną į saugią
ganyklą:
aš juos staiga iš ten išvaikysiu
ir pavesiu ją savo išrinktajam.
Nes kas man gali prilygti?
Kas patrauks mane į teismą?
Kur tas ganytojas, kuris galėtų prieš mane
atsilaikyti?

45 Todėl klausykitės apie
VIEŠPATIES užmojį,
ko jis griebėsi prieš Babiloną,
ko nusprendė imtis prieš kaldėjų
kraštą:
'Ai, tikrai jie išvarys net kaimenės
jauniklius,
net jų pačių avidė apstulbs nuo jų likimo!'
46 Nuo riksmo: 'Babilonas paimtas!' -
drebės žemė,
jos šauksmas nuaidės tarp tautų.

51Antrasis pranašavimas Babilonui

1 Taip kalbėjo VIEŠPATS.
Štai! Pakelsiu Babilonui nuožmų vėją
ir Leb-Kamai gyventojams.
2 Pasiųsiu vėtytojus į Babiloną,
kad jį išvėtytų ir nuniokotų jo kraštą.
Ai, jie puls jį nelaimės dieną iš visų pusių!
3 Tenetempia kilpininkas savojo lanko
ir tenesigiria savo krūtinės šarvais!
Nesigailėkit jo jaunų vyrų,
sunaikinkit visą jo kariuomenę!
4 Nukauti jie gulės Kaldėjos krašte,
sužeisti - jo gatvėse.
5 Izraelio ir Judo karalystės
nebuvo paliktos jų Dievo, Galybių
VIEŠPATIES, našlėmis,
nors jų kraštas buvo pilnas nusikaltimų
Izraelio Šventajam.

6 Bėkite iš Babilono,
tegelbsti kiekvienas savo gyvybę!
Nežūkit dėl jo kaltės,
nes dabar yra VIEŠPATIES kerštо metas, -
jis atmoka jam, ko užsipelnė.
7 Babilonas buvo auksinė taurė
VIEŠPATIES rankoje,
nugirdanti visą žemę.
Tautos gėrė jos vyno
ir todėl išėjo iš proto.
8 Staiga krito Babilonas
ir buvo sutriuškintas: apraudok jį!
Atneškit balzamo jo žaizdai,

galbūt ji dar išgydoma.
9 'Mėginome Babiloną gydyti,
bet jis nepagydomas.
Palikit jį!
Grįžkim kiekvienas į savo kraštą!'
Taip, jo teismas pasiekė dangų,
pakilo iki pat debesų.
10 VIEŠPATS parodė mūsų teisumą, -
ateikit, paskelbkime Zione,
ką padarė VIEŠPATS, mūsų Dievas.

11 Aštrinkite strėles, pripildykite
strėlines!

VIEŠPATS pažadino Medijos karalių dvasią, nes nutarė sunaikinti Babiloną. Ai, tai VIEŠPATIES kerštas, - kerštas už jo Šventyklą.

12 Iškelkite mūšio vėliavą prie
Babilono sienų!
Padidinkite sargybą, pastatykite sargybinius,
ruoškit pasalas,
nes VIEŠPATS nutarė ir įvykdė,
ką buvo kalbėjęs apie Babilono gyventojus.
13 Tu, kuri gyveni prie galingų
vandenų,
esi paskendusi turtuose,
atėjo tavo galas, - tavo gyvenimo siūlas
nutrauktas.
14 Galybių VIEŠPATS prisiekė pats
savimi:
'Ai, užleisiu tave kareiviams kaip
skėriais, -
tave drebins jų pergalės šauksmai'.

Himnas Dievui

15 ... Savo galybe jis padarė žemę,
savo išmintimi pasaulį sukūrė
ir savo išmanymu išskleidė dangų.
16 Jam sugriaudus, kyla vandenų
sąmyšis danguje;
jis pakelia garus nuo žemės pakraščių.
Lietų jis pripildo žaibų,
vėją paleidžia iš savo svirnų.
17 Kiekvienas marusis yra kvailas ir
neišmanėlis;
visus auksakalius gėdina jų stabai,

nes ką jie nulieja, yra melas, - neturi gyvybės.
18 Jie yra nieko neverti,
juoko darbas, -
jų bausmės metu jie žus.
19 Ne kaip šitie - {VIEŠPATS}
Jokūbo dalia,
nes jis yra tas, kuris visa padarė, -
Izraelis yra gentis jo paveldo,
Galybių VIEŠPATS - jo vardas.

Viešpaties vėzdas ir kalnas

20 "Tu esi mano vėzdas,
manasis kovos ginklas:
tavimi daužau tautas,
tavimi triuškinu karalystes.
21 Tavimi daužau žirgą ir raitelį,
tavimi daužau kovos vežimą ir vežiką.
22 Tavimi daužau vyrą ir žmoną,
tavimi daužau senį ir vaiką,
tavimi daužau jaunuolį ir merginą.
23 Tavimi daužau piemenį ir jo
kaimenę,
tavimi daužau artoją ir jo jaučių jungą,
tavimi daužau valdytoją ir jo parankinius.

24Aš atmokėsiu jūsų akyse Babilonui ir visiems Kaldėjos gyventojams už visas blogybes, kurias jie padarė Zione, - tai VIEŠPATIES žodis.

25 Tikėk manimi! Aš esu prieš tave,
niokotojų kalne,
visos žemės niokotojau, -
tai VIEŠPATIES žodis. -
Aš ištiesiu savo ranką į tave,
nuritinsiu tave nuo uolų
ir paversiu perdegusiu kalnu.
26 Iš tavo griuvėsių nebus imamas nei
kertinis akmuo,
nei akmuo pamatams.
Liksi amžina dykyne, -
tai VIEŠPATIES žodis".

Tautos žygiuoja į Babiloną

27 "Duokite ženklą kraštui,
pūskite ragą tautoms!
Pašventinkite tautas karui su juo,

pašaukite prieš jį visas karalystes -
Araratą, Minį ir Aškenazą!
Paskirkite jo priešams vadą,
rikiuokite žirgus kaip skėrių knibždynę.
28 Pašventinkite tautas karui su juo:
Medijos karalių
drauge su jo valdytojais bei visais jų
parankiniais
ir kiekvieną jam pavaldų kraštą.
29 Žemė dreba ir raitosi,
nes išsipildo VIEŠPATIES užmojis
Babilonui
paversti Babilono kraštą tyrlaukiais,
kur nėra nė gyvos dvasios.
30 Babilono galiūnai liovėsi kovoję,
lindi savo tvirtovėse.
Išseko jų drąsa, elgiasi kaip moterys.
Dega jo pastatai, sulaužyti jo vartų skląsčiai.
31 Lekia pasiuntinys paskui
pasiuntinį,
šauklys paskui šauklį pranešti karaliui,
kad visas jo miestas paimtas:
32 brastos užimtos,
pelkės padegtos
ir kareiviai apimti klaiko.
33 Nes taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS,
Izraelio Dievas:
'Dukra Babilonas yra kaip klojimas per
kūlę,
dar truputis, ir ateis jos pjūties
metas'".

Babilono nusikaltimas Jeruzalei

34 "Babilono karalius Nebukadnezaras
surijo mane,
sugriovė mane,
padarė iš manęs tartum tuščią indą.
Kaip slibinas prarijo mane,
pripildė savo pilvą mano skanėstų,
mane išvarė...
35 'Tebūna atkeršyta Babilonui už mano
žaizdas!' -
sakys Ziono miestas.
'Tebūna atkeršyta Kaldėjos žmonėms už mano

kraują!'" -
sakys Jeruzalė.
36 O dabar taip kalbėjo VIEŠPATS:
"Tikėk manimi! Aš ginsiu tavąją bylą,
atkeršysiu už tave.
Nusausinsiu jo jūrą,
išsekinsiu jo šaltinį, -
37 Babilonas virs griuvėsių krūva,
šakalų lindyne,
siaubo reginiu ir pajuoka,
be gyvo žmogaus.

38 Kaip liūtai jie drauge riaumos,
kaip liūtukai jie urgs.
39 Jiems nerimstant, aš sutaisysiu
gėrimą
ir girdysiu juos, kol pralinksmės.
Tuomet jie užmigs amžinu miegu
ir niekad neatsibus, - tai VIEŠPATIES
žodis.
40 Nuvesiu juos į skerdynių vietą kaip
ėriukus,
kaip avinus ir ožius".

Babilono likimas

41 Taip Šešakas buvo užimtas,
į nelaisvę paimtas visos žemės gyrius!
Kokiu pasibaisėjimu tapo Babilonas
tautoms!
42 Jūra apsėmė Babiloną, -
šniokščiančios bangos jį užliejo.

Jo miestai virto siaubo reginiu,
sausros šalim ir tyrais,
kur niekas negyvena
nei joks marusis nekelia kojos.
/43/ 44 "Aš nubausiu Babilone Belį
ir ištrauksiu iš jo nasrų, ką buvo
prarijęs.
Daugiau niekad tautos pas jį nebeplūs, -
sugriuvo Babilono siena!
45 Išeik iš jo, mano tauta!
Gelbėkit kiekvienas savo gyvybę
nuo VIEŠPATIES degančio pykčio!"

46Nuo šiol nenustokit drąsos ir nenuogąstaukit dėl gandų, kurie sklinda krašte, nes vienoks gandas

ateina vienais metais, kitoks kitais, gandai apie smurtą krašte ir apie valdovą, kuris kovoja su valdovu.

47 "Tikėk manimi! Jau artėja dienos,
kai aš nubausiu Babilono stabus.
Jo visas kraštas bus sugėdintas,
ir visi jo užmuštieji gulės jame.
48 Tuomet dangus ir žemė, -
jie ir visa, kas juose, -
džiūgaus dėl Babilono žuvimo,
kai iš šiaurės ateis jo niokotojai", -
tai VIEŠPATIES žodis.
49 Taip, Babilonas turi žūti
už Izraelio užmuštuosius,
kaip visos žemės užmuštieji kad žuvo
per Babiloną.

50 Jūs, pabėgėliai nuo kalavijo,
skubėkit, negaiškit!
Prisiminkit VIEŠPATĮ iš tolo,
Jeruzalė teateina jums į širdį.
51 Esame sugėdinti,
nes patyrėme pajuoką.
Veidai iš gėdos mums kaista,
nes svetimieji įėjo
į mūsų VIEŠPATIES Namų šventovę.

52 "Todėl, tikėk manimi, ateina
dienos, -
tai VIEŠPATIES žodis, -
kai aš nubausiu jo stabus
ir visame jo krašte dejuos sužeistieji.
53 Nors Babilonas ir pakiltų į dangų,
nors ir įsitvirtintų galingoj aukštybėj,
tačiau mano niokotojai jį pasieks, -
tai VIEŠPATIES žodis".

54 Klausykitės! Sklinda riksmas
iš Babilono,
baisus bildesys iš Kaldėjos krašto!
55 Ai, VIEŠPATS niokoja Babiloną,
tildo jo siaubingą ūžesį.
Šniokščia jo bangos kaip galingi vandenys,
plinta jų siautėjantis ūžmas,
56 nes niokotojas atėjo į jį -
į Babiloną.

Jo galiūnai paimti nelaisvėn,
lankai jų sulaužyti,
nes VIEŠPATS yra atpildo Dievas, -
jis tikrai atlygins.
57 "Taip nugirdysiu jo didžiūnus ir
išminčius,
jo valdytojus, parankinius ir galiūnus,
kad jie užmigs amžinu miegu
ir niekad nepabus, - tai žodis Karaliaus,
kurio vardas - Galybių VIEŠPATS".

58 Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
"Plačioji Babilono siena bus sulyginta su
žeme,
jo aukštieji vartai bus sudeginti ugnimi.
Taigi tautos veltui triūsia
ir gentys dėl liepsnų varginasi".

Pranašavimas pasiunčiamas į Babiloną59Reikalas, kurį pranašas Jeremijas patikėjo Mahsėjo sūnaus Nerijo sūnui Serajui, kai tas ėjo į Babiloną drauge su Judo karaliumi Zedekiju ketvirtaisiais jo valdymo metais. Serajas buvo stovyklų tvarkytojas. 60 Jeremijas atskiroje knygoje buvo aprašęs visas nelaimes, kurios turėjo ištikti Babiloną, ir visus anuos žodžius, kurie buvo užrašyti Babilonui. 61Jeremijas tarė Serajui: "Kai pasieksi Babiloną, žiūrėk, kad perskaitytum garsiai visus šituos žodžius. 62Tada tarsi: 'VIEŠPATIE, tu pats grasinai sunaikinti tą vietą taip, kad nei žmonės, nei gyvuliai joje nebegyventų, kad ji amžinai liktų tyrais'. 63Pabaigęs skaityti knygą, pririšk prie jos akmenį, įmesk į Eufratą 64ir tark: 'Taip Babilonas nuskęs! Nebepakils iš nelaimės, kurią jam atsiųsiu'".

{Iki "varginasi" yra Jeremijo žodžiai.}

D. ISTORINIS PRIEDAS

52Jeruzalės sunaikinimas 1Zedekijas buvo dvidešimt vienerių metų, kai tapo karaliumi, ir valdė Jeruzalę vienuolika metų. Jo motina, Jeremijo iš Libnos duktė, vadinosi Hamutala. 2Jis darė, kas buvo pikta VIEŠPATIES akyse, lygiai kaip buvo daręs Jehojakimas. 3Iš tikrųjų kas buvo daroma Jeruzalėje ir Jude, taip pykino VIEŠPATĮ, kad jis atstūmė juos nuo savęs.

Zedekijas sukėlė maištą prieš Babilono karalių. 4Devintaisiais jo valdymo metais, dešimto mėnesio dešimtą dieną , atsitiko, kad Babilono karalius Nebukadnezaras su visa savo kariuomene atžygiavo prieš Jeruzalę ir apsupo ją, pastatydamas aplinkui apgulos įtvirtinimus. 5Miesto apgula tęsėsi iki vienuoliktųjų karaliaus Zedekijo metų. 6O tų metų ketvirto mėnesio devintą dieną, kai badas buvo prispaudęs miestą ir žmonės nebeturėjo duonos, 7buvo pralaužta miesto siena. Visi kareiviai pabėgo iš miesto nakčia pro vartus tarp dviejų sienų prie karaliaus sodo, nors kaldėjai ir buvo visur aplink miestą. Jie metėsi eiti Arabos linkui. 8Bet kaldėjų kariuomenė vijosi karalių ir sugavo Zedekiją lygumose prie Jericho, kai visa jo kariuomenė pakriko ir jį paliko.

9Sugavę karalių, jie nuvedė jį į Riblą, Hamato krašte, pas Babilono karalių, ir šis surengė jam teismą. 10Babilono karalius nubaudė mirtimi Zedekijo sūnus jo akyse. Taip pat Ribloje jis nužudė ir

visus Judo didžiūnus. 11Tada Babilono karalius įsakė išlupti Zedekijui akis, uždėti grandines, išvaryti į Babiloną ir laikyti jį kalėjime lig mirties.

12Penkto mėnesio dešimtą dieną, - devynioliktaisiais Babilono karaliaus Nebukadnezaro metais, - karaliaus asmens sargybos vadas ir Babilono karaliaus palydos narys Nebuzaradanas atvyko į Jeruzalę. 13Jis sudegino VIEŠPATIES Namus, karaliaus rūmus ir visus Jeruzalės pastatus, - kiekvieno svarbesnio asmens namus. 14Be to, kaldėjų kariuomenė, buvusi su karaliaus asmens sargybos vadu, išgriovė visas sienas aplink Jeruzalę. 15Tada karaliaus asmens sargybos vadas Nebuzaradanas išvarė į tremtį kai ką iš beturčių, saujelę gyventojų, išlikusių mieste, ir perbėgusius pas Babilono karalių drauge su amatininkų likučiu. 16Tik kai ką iš kaimo žmonių karaliaus asmens sargybos vadas Nebuzaradanas tepaliko kaip vynuogynų darbininkus ir žemdirbius.

17Žalvario šulus, stovėjusius prie VIEŠPATIES Namų, pastovus su ratais ir žalvarinę jūrą, buvusią VIEŠPATIES Namuose, kaldėjai sulaužė į gabalus ir išgabeno visą žalvarį į Babiloną. 18Jie paėmė ir ąsočius, bertuves, žnyples, dubenis, semtuvus bei visus žalvarinius rykus, naudotus šventyklos apeigoms. 19Be to, karaliaus asmens sargybos vadas paėmė taures, smilkytuvus, dubenis, ąsočius, žvakides, semtuvus ir dubenis liejamosioms aukoms, padarytus iš aukso ir sidabro. 20Abiejų šulų, žalvarinės jūros bei dvylikos žalvarinių jaučių, ant kurių ji stovėjo, ir pastovų su ratais, kuriuos Saliamonas buvo padirbęs VIEŠPATIES Namams, - visų šitų rykų žalvario nė pasverti nebūtų buvę galima. 21Kiekvienas šulas buvo aštuoniolikos mastų aukščio ir turėjo dvylikos mastų apskritimą. Sienos buvo keturių pirštų storumo, o vidus tuščias. 22Šulo viršuje buvo penkių mastų aukščio žalvarinė galvena, kurią supo pinučiai ir granatai, - viskas iš žalvario. Ir kitas šulas buvo lygiai toks pat, su granatais. 23Granato obuolių buvo ant visų šonų devyniasdešimt šeši. Iš viso aplinkui pinučius buvo šimtinė granato obuolių.

24Be to, karaliaus asmens sargybos vadas suėmė vyriausiąjį kunigą Serają, kunigo padėjėją Zefaniją ir tris Slenksčio sargus. 25Iš miesto jis suėmė vieną karaliaus rūmų dvariškį, vadovavusį kareiviams, septynis asmeninės karaliaus tarybos vyrus, kurie buvo rasti mieste, kariuomenės vado raštvedį, telkusį gyventojus į karinę tarnybą, ir šešiasdešimt paprastų vyrų, kuriems pasitaikė būti mieste. 26Tuomet karaliaus asmens sargybos vadas Nebuzaradanas paėmė juos ir nuvarė į Riblą pas Babilono karalių. 27Ribloje, Hamato krašte, Babilono karalius juos parbloškė ir nubaudė mirtimi.

Taip Judas buvo ištremtas iš savo žemės. 28 Toks yra skaičius žmonių, kuriuos Nebukadnezaras išvarė į tremtį: septintaisiais savo valdymo metais, - tris tūkstančius ir dvidešimt tris judėjus, 29aštuonioliktaisiais Nebukadnezaro metais, - aštuonis šimtus trisdešimt du asmenis iš Jeruzalės, 30dvidešimt trečiaisiais Nebukadnezaro metais karaliaus asmens sargybos vadas Nebuzaradanas ištrėmė septynis šimtus ir keturiasdešimt penkis judėjus, - iš viso keturis tūkstančius šešis šimtus asmenų.

Jehojachinas pagerbiamas tremtyje31 Atsitiko, kad trisdešimt septintaisiais Judo karaliaus Jehojachino tremties metais, dvylikto mėnesio dvidešimt penktą dieną, Babilono karalius Evil-Merodachas pirmaisiais savo valdymo metais atkreipė dėmesį į Judo karalių Jehojachiną ir paleido jį iš kalėjimo. 32Jis kalbėjosi su juo taikingai ir paskyrė jam sostą, šaunesnį už sostus kitų karalių, buvusių pas jį Babilone. 33Jehojachinas nusivilko kalėjimo drabužius ir visą likusį savo gyvenimą valgė prie karaliaus stalo. 34Jo išlaikymui Babilonijos karalius skyrė nuolatinį aprūpinimą diena iš dienos, gyveno ligi pat jo gyvos galvos.

RAUDŲ KNYGA

A. JERUZALĖS SKAUSMAS

1Pirmoji rauda

1 **Alef** O, kokia nūn vieniša stovi
sostinė,
kurioje kadaise knibždėjo
žmonių minios!
Kadaise didinga tarp tautų,
dabar ji yra lyg našlė!
Kadaise šalių valdovė,
dabar ji tapo verge!

2 **Bet** Karčiai verkia nakčia,
ašaros vilgo jos skruostus.
Tarp visų jos meilužių nėra,
kas ją paguostų.
Visi jos bičiuliai pasielgė su ja
klastingai
ir tapo jos priešais.

3 **Gimel** Judo tauta išėjo į tremtį
vargui ir kietai vergijai.
Gyvendama išblaškyta
tautose,
ji poilsiui vietos neranda.
Visi jos persekiotojai ją
pasivijo
kenčiančią.

4 **Dalet** Keliai į Zioną - {Jeruzalę}

liūdi,
nes nėra kam eiti į šventes.
Visi jos vartai išgriauti,
jos kunigai dejuoja.
Visos jos mergaitės
sielvartauja,
karti yra jos dalia.

5**He** Jos engėjai dabar

šeimininkauja,
jos priešai puikiai gyvena,
nes VIEŠPATS užliejo ją skausmu
už gausius jos nusikaltimus.

Jos mažutėliai išėjo į
nelaisvę
engėjų varomi.

6 **Vau** Išėjo iš Ziono dukters
visa jos didybė.
Jos didžiūnai tarsi elniai,
nerandantys sau ganyklos, -
jie vos galėjo paeiti
persekiotojų priešakyje.

7 **Zajin** Jeruzalė atsimena visus
brangumynus,
priklausiusius jai senovėje,
savo skausmo ir klajonių

dienomis.
Kai jos žmonės pateko
į engėjo rankas,
nesant nė vieno, kas jai

pagelbėtų,
engėjai piktdžiugiavo, -

tyčiodamiesi iš jos
žlugimo.

8 **H.et** Jeruzalė sunkiai nusidėjo,
todėl ji tapo pajuoka.
Visi, kas ja gėrėjosi, ją niekina,
nes pamatė jos gėdą.
Net ji pati vaitoja,
negali į save pažiūrėti.

9 **T.et** Jos nešvarumai lipo jai prie

sijono,
apie savo ateitį ji nepagalvojo.
Jos žlugimas buvo baisus,
nebuvo, kas ją paguostų.
"VIEŠPATIE, pažvelk į mano skausmą,
nes priešas puikuojasi!"

10 **Jod** Engėjas ištiesė ranką į visa,
kas jai brangu.
Ji net matė į jos šventovę
įeinant pagonis,
kuriems tu uždraudei
įeiti į savo bendriją.

11 **Kaf** Visi jos žmonės dejuoja,
ieškodami duonos.
Jie maino savo brangumynus
į valgį
gyvasčiai palaikyti.
"Pažvelk, VIEŠPATIE,

ir pamatyk,
kaip aš esu suniekinta!"

12 **Lamed** Jums taip niekad tenebūna!
Visi, kurie einate šiuo keliu,
pažvelkite ir
pamatykite,
ar yra toks skausmas,

kaip tas skausmas,
kuris ištiko mane,
kai VIEŠPATS man kirto
savo degančio pykčio dieną?

13 **Mem** Jis iš aukštybių pasiuntė ugnį
giliai į mano kaulus.
Mano kojoms paspendė
pinkles,
parvertė mane.
Mane paliko apstulbusią,
sielvartaujančią visą laiką.

14 **Nun** Mano nusikaltimai buvo
į jungą surišti,
jo ranka jie buvo supinti.
Uždėtas man ant kaklo,
jis išsekina mano jėgas.
Viešpats atidavė mane
į rankas,
kurioms esu bejėgė priešintis.

15 **Samech** Visus galiūnus, kuriuos
turėjau,
VIEŠPATS atmetė.
Jis pašaukė prieš mane
kariuomenę
mano jaunų vyrų sunaikinti.
Viešpats traiškė mergelę,

Judo dukrą,
tarsi vynuogių spaudykloje.

16 **Ajin** Dėl šių dalykų aš verkiu,
mano akys ašaromis plūsta.
Toli nuo manęs, kas galėtų

paguosti
ir atgaivinti mano dvasią.
Mano vaikai bejėgiai,
nes priešas nugalėjo.

17 **Pe** Zionas grąžo rankas,
bet jį paguosti nėra kam.
VIEŠPATS pašaukė Jokūbui
jo kaimynus pasidaryti jam

priešais.
Tarp jų Jeruzalė liko
nešvarus skuduras.

18 **Z.ade** VIEŠPATS yra teisus,
nes aš kėliau maištą prieš jo
žodį.
Betgi klausykitės jūs, visos tautos,
pasižiūrėkite į mano skausmą.
Mano jaunuolės ir jaunuoliai
išėjo į nelaisvę.

19 **Qof** Šaukiausi savo meilužių,
bet jie mane apvylė.
Mano kunigai ir seniūnai
žuvo mieste,
ieškodami valgyti,
norėdami gyvi išlikti.

20 **Reš** Pasižiūrėk, VIEŠPATIE,
kaip man skaudu!
Esu baisiai sukrėsta,
širdis blaškos krūtinėje,
nes aš labai maištavau.
Lauke kalavijas neša mirtį,
viduje - maras.

21 **Šin** Kai jie girdėjo mane
vaitojant,
nebuvo kam manęs paguosti.
Visi mano priešai girdėjo apie mano nelaimę,
jie džiaugiasi, nes tu tai padarei.
Siųsk tą dieną, kurią kadaise
paskelbei,

tebūna jiems kaip man.

22 **Tav** Teiškyla tavo akivaizdon
visas
jų nedorumas!
Pasielk su jais,
kaip pasielgei su manimi
dėl visų mano nusikaltimų,
nes aš dejonėje gyvenu,
serga mano širdis.

B. JERUZALĖS BAUSMĖ

2Antroji rauda

1 **Alef** O, kaip pažemino Viešpats
Ziono dukterį pagautas
įniršio!
Jis nubloškė iš dangaus

žemėn
Izraelio didybę,
neatsiminė savo įniršio dieną
savo Pakojos.

2 **Bet** Viešpats sunaikino

be gailesčio
visas Jokūbo buveines.
Įniršęs sulygino su žeme
Judo dukters tvirtoves.
Parbloškė žemėn sugėdintą
karalystę ir jos didžiūnus.

3 **Gimel** Degdamas pykčiu, jis nulaužė
Izraelio ragus.
Atitraukė nuo jų savo dešinę
priešų akivaizdoje.
Niokojo Jokūbą tarsi ugnies

liepsna,
visa visur surydama.

4 **Dalet** Savo lanką įtempė

lyg priešas,
pakėlė savo dešinę

kaip engėjas.
Iššudė visus,
kuriais mes didžiavomės

Ziono dukters palapinėje.
Tarsi ugnį išliejo savo pyktį.

5 **He** Viešpats elgėsi kaip priešas,
sunaikino Izraelį.
Sunaikino visus jo rūmus,
griuvėsiais pavertė
jo tvirtoves,
padidino Judo dukters
verksmą ir raudą.

6 **Vau** Jis išgriovė savo buveinę

kaip sodo pašiūrę,
sunaikino savo Padangtę.
VIEŠPATS panaikino Ziono
iškilmę ir šabą.
Iš pykčio įniršio
atmetė karalių ir kunigą.

7 **Zajin** Viešpats paniekino savo

aukurą,
išsižadėjo savo šventovės.
Atidavė į priešų rankas
jos rūmų sienas.
Jie šūkavo VIEŠPATIES
namuose
kaip iškilmių dieną.

8 **H.et** VIEŠPATS nutarė paversti

griuvėsiais
Ziono dukters sieną.
Ištempė matavimo virvę,
nesulaikė naikinančios
rankos.
Sieną ir pylimą privertė
raudoti,
riogso abiejų griuvėsiai.

9 **Tet** Žemėn įgrimzdo jos vartai, -
jis nuėmė ir sulaužė jos

skląsčius.
Ištremti į kitas tautas jos

karaliai ir didžiūnai,
nebėra kunigų,

kurie
mokytų.
Ir jos pranašai nebegauna
regėjimo iš VIEŠPATIES.

10 **Jod** Ziono dukters seniūnai
sėdi tylėdami ant žemės.
Dulkėmis pasibarstė sau

galvą
ir apsijuosė ašutine.
Jeruzalės mergaitės
galvą žemyn nuleido.

11 **Kaf** Nuo ašarų aptemo man akys,
esu baisiai sukrėstas.
Širdis man plyšta
dėl mano tautos dukters

sunaikinimo.
Vaikai ir kūdikiai alpsta
miesto aikštėse.

12 **Lamed** Savo motinų jie nesiliauja
klausti:
"Kur grūdai ir vynas?" -
kai jie alpsta kaip sužeistieji
miesto gatvėse,
kai iškvepia gyvastį
savo motinų rankose.

13 **Mem** Ką galiu tau pasakyti,
su kuo tave palyginti,

dukra Jeruzale?
Su kuo galiu tave lyginti,
kad galėčiau tave paguosti,

mergele Ziono dukra?
Platūs kaip jūra tavo

griuvėsiai:
Kas gali tave išgydyti?

14 **Nun** Tavo pranašų tau skelbti

regėjimai
buvo tušti ir apgaulingi.
Jie neatskleidė tavo kaltės,
idant sugrąžintų tau palaimą.

Jie regėjo dėl tavęs ištarmes,
tuščias ir klaidinančias.

15 **Samech**Kas tik praeina tavo keliu,
matydami tave ploja
rankomis.
Jie švilpia ir kraipo galvas,
žvelgdami į dukterį Jeruzalę.
"Nejau tai miestas, laikytas

gražiausiu,
visos žemės džiugesiu?"

16 **Pe** Visi tavo priešai
atveria burnas prieš tave.
Jie švilpia, griežia dantimis,
šaukia: "Mes ją prarijome!
Tai tikrai mūsų lauktoji

diena!
Jos sulaukėme, pamatėme!"

17 **'Ajin** VIEŠPATS padarė, ką buvo

užsimojęs,
ištesėjo savo žodį,
ištartą labai seniai.
Jis sunaikino be gailesčio,
leido tavo priešui džiaugtis

pergale,
išaukštino tavo engėjų galybę.

18 **Z.ade** Šaukis širdimi Viešpaties,
dejuok, Ziono dukra!
Liek ašaras upeliais
dieną ir naktį.
Neleisk sau atsikvėpti
nei akims ilsėtis!

19 **Qof** Atsikelk, šaukis naktį
kiekvienos sargybos
pradžioje!
Išliek savo širdį kaip vandenį
Viešpaties akivaizdoje!
Pakelk į jį rankas
dėl gyvasties savo vaikų,
{mirštančių iš bado kiekvienos
gatvės kertėj}.

20 **Reš** Pažvelk, VIEŠPATIE, ir
pasižiūrėk,
su kuo esi taip pasielgęs?
Nejaugi moterys turi valgyti
savo vaisių,
savo naujagimius kūdikius?
Nejaugi kunigas ir pranašas
turi būti užmušti

Viešpaties šventovėje?

21 **Šin** Jauni ir seni guli
gatvėse sukritę.
Mano merginos ir vaikinai
žuvo nuo kalavijo.
Savo įniršio dieną juos

užmušei,
iššudei be gailesčio.

22 **Tav** Sukvietei mano priešus iš
visų
pusių
tarsi iškilmėms.
Ir VIEŠPATIES įniršio dieną
nė vienas nepabėgo ir neišliko.
Mano priešas sunaikino tuos,
kuriuos pagimdžiau
ir išauginau.

C. BAUSMĖ IR VILTIS

3Trečioji rauda

1 **Alef** Aš esu žmogus, matęs
skausmą
nuo Dievo pykčio lazdos.
2 Jis varė mane giliau ir giliau
į tamsybes be jokios šviesos.
3 Tik prieš mane jis kelia
ir kelia ranką be perstojo.

4 **Bet** Jis sunešiojo mano kūną ir

odą,
sutrupino man kaulus.
5 Jis apgulė ir apsupo mane
kartėliu ir vargais.
6 Jis uždarė mane

tamsybėse,
kaip tuos, kurie seniai
numirė.

7 **Gimel** Jis aptvėrė mane siena,
negaliu ištrūkti,
prislėgė mane sunkiomis

grandinėmis.
8 Nors aš šaukiuosi ir maldauju,
jis užgožia mano maldą.
9 Jis aptvėrė mano kelius
tašytais akmenimis,
iškraipė mano takus.

10 **Dalet** Tykojanti meška jis man,
liūtas iš pasalų.
11 Jis nutempė mane nuo
mano kelio ir sudraskė,
paliko mane priblokštą.
12 Jis įtempė savo lanką ir
padarė iš manęs
taikinį savo strėlėms.

13 **He** Jis paleido strėles iš savo
lanko,
susmigusias giliai į mano
kūną.
14 Pajuoka tapau visiems
žmonėms,
jie visą dieną dainomis
tyčiojasi iš manęs.
15 Jis pripildė mane kartybių,
pasotino metėlėmis.

16 **Vau** Jis nubrūžino man dantis
žvyru,
privertė mane gūžtis
pelenuose.
17 Mano gyvenimas neteko
ramybės,
užmiršau, kas yra laimė.
18 Sau tariau: "Praėjo mano
garbė ir visa,
ko tikėjausi iš VIEŠPATIES".

19 **Zajin** Atsiminti savo skausmą ir

klajones man
yra metėlės ir tulžis!
20 Aš apie tai nuolat galvoju,
prislėgta yra mano dvasia.
21 Bet viltis sugrįžta,
atsiminus, kad

22 **H.et** ištikimoji VIEŠPATIES
meilė niekad neišsenka,
gailestingumo jam niekad
nestinga.
23 Kas rytą jie nauji -
didelė tavo ištikimybė!
24 "VIEŠPATS yra mano dalis, -
sakau sau, -
todėl į jį dėsiu viltį".

25 **Tet** Geras yra VIEŠPATS tiems,
kurie jo laukia,
žmogui, kuris jo ieško.
26 Gera laukti kantriai,
kol išgelbėjimas ateis iš
VIEŠPATIES.
27 Gera žmogui jaunystėje
nešti jungą.

28 **Jod** Tesėdi jis tyloje vienas,
kai jungas jam sunkus.
29 Teliečia dulkes burna -
rasi dar yra vilties.
30 Teatsuka žandą mušančiam,
tesisotina užgaule.

31 **Kaf** Nes VIEŠPATS
neatmeta amžinai.
32 Nes jei ir plaka, jis vėl pasigaili
dėl savo ištikimos meilės
gausybės.
Nes jis žmogaus tyčia
33 nei plaka, nei liūdina.

34 **Lamed** Kai visi krašto belaisviai
trypiami kojomis,
35 kai žmogaus teisės mindomos
Aukščiausiojo akivaizdoje,
36 kai, sprendžiant bylą,
skriaudžiamas žmogus, -

nejau to VIEŠPATS nemato?

37 **Mem** Kieno įsakas buvo kada nors
įvykdytas,
jei VIEŠPATS nebuvo
to norėjęs?
38 Argi ne iš Aukščiausiojo
valios ateina tai,
ką atneša nelaimės ir laimė?
39 Kodėl tad žmogus, kol gyvas,
skundžiasi dėl bausmės už
savo nuodėmes?

40 **Nun** Ištirkime ir patikrinkime
savo kelius,
grįžkime pas VIEŠPATĮ!
41 Pakelkime savo rankas ir širdis
į Dievą danguje!
42 Mes nusikaltome ir kėlėme
maištą,
tu neatleidai.

43 **Samech**Tu užsidegei įniršiu ir
mus persekiojai,
žudei ir nepasigailėjai.
44 Tu pridengei save debesim,
kad jokia malda
neprasiskverbtų.
45 Tu padarei mus
atmatomis ir šiukšlėmis
tarp tautų.

46 **Pe** Visi mūsų priešai
išsižiojo mūsų praryti.
47 Klaikas ir duobė mūsų
laukia,
nuniokojimas ir sunaikinimas.
48 Mano akys plūsta ašarų
upėmis
dėl savo tautos pražūties.

49 **'Ajin** Mano akys plūs ašaromis be
perstojo,
neras paguodos,
50 kolei VIEŠPATS nepažvelgs
iš dangaus
ir nepamatys.

51 Mano akys kankina mane
dėl likimo visų dukterų
mano mieste.

52 **Z.ade** Mano priešai be jokios
priežasties
pagavo mane kilpa kaip
paukštį.
53 Jie įstūmė mane gyvą į duobę,
užvertė ant manęs akmenis.
54 Vandenys tvino man
virš galvos, -
tariau: "Man galas!"

55 **Qof** Šaukiausi tavo vardo,
VIEŠPATIE,
iš duobės gelmių.
56 Tu girdėjai mano šauksmą:
"Tenebūna kurčia tavo ausis
mano pagalbos
šauksmui!"
57 Tu atėjai man pagalbon, kai
tavęs šaukiausi,
tu tarei: "Nebijok!"

58 **Reš** Tu užsistojai už mane,
VIEŠPATIE,
išpirkai mano gyvastį.
59 Tu, VIEŠPATIE, matei
padarytą neteisybę,
apgink mano teises!
60 Tu matai visą jų kerštingumą,
visus jų kėslus prieš mane.

61 **Šin** Tu, VIEŠPATIE, girdėjai jų
užgaules,
visus jų kėslus prieš mane, -
62 mano priešų kalbas ir
užmačias
be perstojo prieš mane.
63 Pasižiūrėk! Ar jie sėdi, ar
stovi,
aš esu jų patyčių daina.

64 **Tav** Tu, VIEŠPATIE, atmokėk
jiems,
žiūrėdamas jų rankų darbų!

65 Tejaučia jie širdgėlą, -
Tekrinta ant jų tavo
prakeikimas!
66 Su įniršiu persekiok juos
ir išnaikink iš VIEŠPATIES
padangės!

D. JERUZALĖS GRIUVĖSIAI

4Ketvirtoji rauda

1 **Alef** Kaip nublanko auksas,
kaip pakitėjo aukso grynuolis!
Kaip išmėtyti guli šventieji
akmenys
kiekviename gatvės kampe!

2 **Bet** Brangieji Ziono vaikai,
kadaise vertingi kaip grynas
auksas,
kaip jie nūn laikomi moliniais
indais,
puodžiaus rankų darbu!

3 **Gimel** Net šakalai duoda tešmenį
žįsti savo jaunikliams,
bet dukra mano tautos tapo
žiauri,
panaši į dykumos stručius.

4 **Dalet** Kūdikio liežuvis limpa
jam prie gomurio nuo
troškulio;
maži vaikai prašo duonos,
bet niekas nė kąsnelio jiems
neduoda.

5 **He** Lepintieji skanėstais
guli išbadėję gatvėse;
išaugintieji purpuro
drabužiuose
laikosi prie šiukšlyno.

6 **Vau** Kaltė dukters mano tautos
buvo didesnė
už Sodomos nuodėmę.
O ji buvo sugriauta vienu
akimirksniu,

nepakėlus prieš ją rankos.

7 **Zajin** Jos nazirai buvo tyresni už
sniegą,
baltesni už pieną;
jų kūnai rausvesni už koralą,
kaip safyro spalvos.

8 **H.et** Nūnai jų veidas juodesnis už
suodžius,
gatvėse jų nebeatpažinsi.
Jų oda, dengianti kaulus,
susiraukšlėjusi,
išdžiūvusi kaip medis.

9 **Tet** Geriau žūti nuo kalavijo,
negu nuo bado.
Išsenka jų gyvastis, tarsi
sužeistųjų,
stokojant laukų derliaus.

10 **Jod** Geraširdės moterys pačios
išvirė
savo vaikus, -
jie tapo joms maistu,
kai duktė mano tautos buvo
sunaikinta.

11 **Kaf** VIEŠPATS išsėmė visą savo
pyktį,
išliejo visą degantį įniršį
ir Zione užkūrė ugnį,
surijusią jo pamatus.

12 **Lamed** Niekad netikėjo nei žemės
karaliai,
nei kas nors iš pasaulio
gyventojų,
kad engėjas ar priešas
įsiveržtų
pro Jeruzalės vartus.

13 **Mem** Už nuodėmes jos pranašų
ir už kaltes jos kunigų,
išliejusių joje
teisiųjų kraują.

14 **Nun** Aklai jie klajojo po gatves,

taip susitepę krauju,
kad žmonės negalėjo paliesti
net jų drabužių.

15 **Samech**"Eikit šalin! Nešvarieji! -
jiems
žmonės šaukė. -
Šalin! Šalin! Nelieskite!"
Todėl jie tapo bėgliai ir
klajokliai,
nes tautose buvo sakoma:
"Čia jie daugiau
nebegyvens!"

16 **Pe** Pats VIEŠPATS juos išblaškė,
į juos daugiau neatsižvelgs.
Jie nerodė pagarbos kunigams
nei malonės seniūnams.

17 **'Ajin** Akis pražiūrėjome
laukdami pagalbos, bet
tuščiai.
Laukte laukėme tautos,
kuri negalėjo mūsų išgelbėti.

18 **Z.ade** Mūsų žingsnius įkandin
sekiojo,
nebegalėjome net savo
gatvėmis eiti.
Artinosi mūsų galas.
Mūsų dienos buvo suskaitytos,
tikrai buvo atėjęs mums
galas.

19 **Qof** Mūsų persekiotojai buvo
greitesni
už padangių arus.
Jie vijosi mus per kalnus,
dykumoje tykojo mūsų.

20 **Reš** Mūsų gyvasties alsavimas,
VIEŠPATIES pateptasis,
buvo pagautas jų spąstais,
o mes apie jį sakėme:
"Jo paunksnėje gyvensime
tarp tautų".

21 **Šin** Džiūgauk ir linksminkis,

Edomo dukra,
gyvenanti Uzo šalyje!
Bet ir tau teks taurė, -
pasigersi ir apsinuoginsi.

22 **Tav** Tavo kaltė, Ziono dukra,
išpirkta,
tavęs tremtyje jis daugiau
nebelaikys.
Bet už tavo kaltę,
Edomo dukra, jis nubaus,
parodys tavo nuodėmes.

E. MALDA PRAŠANT PASIGAILĖTI

5Penktoji rauda

1Atsimink, VIEŠPATIE, kas mums
nutiko,
pažvelk ir išvysk mūsų gėdą!

2 Mūsų paveldas buvo perduotas
svetimiems,
mūsų namai - ateiviams.

3 Mes tapome našlaičiais, esame be tėvo,
mūsų motinos tarsi našlės.
4 Vandenį, kurį geriame, turime pirkti,
už savo malkas turime mokėti.

5 Ant mūsų sprando varovų jungas, -
esame išvargę, neduoda mums pailsėti.

6 Mes tiesiame ranką Egiptui, Asirijai,
kad gautume pavalgyti duonos.

7 Mūsų tėvų, kurie nusidėjo, nebėra,
mes turime nešti jų kaltes.

8 Vergai mus valdo,
ir nėra kam mūsų iš jų išvaduoti.

9 Duonos sau parsinešame statydami
pavojun gyvybę
nuo dykumos kalavijo.

10 Mūsų oda kaip krosnis
nuo deginančio bado karščio.

11 Zione jie prievartauja moteris,
Judo miestuose - mergaites.

12 Didžiūnus pakaria jie savo rankomis,
nerodo pagarbos seniūnams.

13 Jaunuoliai priversti sukti girnas,
paaugliai kniumba po malkų nešuliu.
14 Seniūnai pasitraukė nuo miesto vartų,
jaunuoliai nuo savo muzikos.

15 Dingo mūsų širdies džiaugsmas,
gedulu pavirto mūsų šokiai.

16 Vainikas nukrito mums nuo galvos:
vargas mums, nes nusidėjome!

17 Dėl to mūsų širdys serga,
nuo šių dalykų mūsų akys aptemo,

18 Ziono kalnas tyso nuniokotas,
šakalai ant jo bastosi.

19 O tu, VIEŠPATIE, viešpatauji
amžinai,
tavo sostas tveria per visas kartas.

20 Kodėl mus visiškai užmiršai?
Kodėl mus palikai taip ilgai?

21 Susigrąžink mus, VIEŠPATIE,
kad galėtume sugrįžti!
Atnaujink mūsų dienas kaip anksčiau!

22 Nebent jau būtumei mus visiškai
atmetęs,
ant mūsų įpykęs be saiko?!

BARUCHO KNYGA

A. TREMTINIŲ MALDA

1Jeruzale, jeigu tave užmirščiau 1Tokie yra žodžiai knygos, kurią parašė Hilkijo sūnaus Hasidijo sūnaus Maasajo sūnaus Nerijo sūnus Baruchas Babilone 2penktais metais, septintą mėnesio dieną, - tada, kai kaldėjai paėmė Jeruzalę ir sunaikino ją ugnimi. 3Baruchas perskaitė šios knygos žodžius klausantis Judo karaliaus Joakimo sūnui Jekonijui, klausantis visiems žmonėms, atėjusiems išgirsti skaitymo, 4klausantis visiems didikams ir karalių sūnums, klausantis seniūnams ir klausantis visai bendrijai, nuo mažiausio lig didžiausio, - taigi klausantis visiems, gyvenusiems Babilone prie Sūdo upės. 5Išgirdę jie verkė, pasninkavo ir meldėsi Viešpačiui. 6O paskui surinko lėšų pagal kiekvieno išgales 7ir pasiuntė jas į Jeruzalę Šalumo sūnaus Hilkijo sūnui kunigui Joakimui, kunigams ir visai bendrijai, buvusiai su juo Jeruzalėje. 8 {Tai įvyko, kai jis Sivano mėnesio dešimtą dieną gavo pargabenti į Judo žemę Viešpaties Namų indus, paimtus iš Šventyklos. Šiuos sidabro indus buvo padirbdinęs Judo karalius Jošijo sūnus Zedekijas 9po to, kai Babilono karalius Nebukadnezaras Jekoniją, didikus, amatininkus, pareigūnus ir paprastus žmones paėmė kaip belaisvius iš Jeruzalės ir nuvarė į Babiloną.}

10Jie liepė pasakyti: "Štai mes siunčiame jums lėšų nupirkti deginamųjų aukų, atnašų už nuodėmę bei smilkalų ir paruošti grūdų atnašų. Paaukokite visa ant Viešpaties, mūsų Dievo, aukuro 11ir melskitės už Babilono karaliaus Nebukadnezaro gyvenimą ir jo sūnaus Belšazaro gyvenimą, kad jų dienos būtų taip ilgos, kaip dangaus dienos žemėje. 12Tesuteikia mums Viešpats jėgų ir mūsų akims šviesos, kad galėtume saugiai gyventi Babilono karaliaus Nebukadnezaro paunksnėje ir jo sūnaus Belšazaro paunksnėje, kad ilgai jiems tarnautume ir rastume malonę jų akyse.

Kaltės išpažinimas13Melskitės taip pat ir už mus Viešpačiui, mūsų Dievui, nes mes nusidėjome Viešpačiui, mūsų Dievui, ir jo įniršis bei pyktis neatlėgo ant mūsų lig šios dienos. 14Todėl šią knygą, kurią mes siunčiame jums, skaitykite viešai Viešpaties Namuose šventės dieną ir sueigų dienomis.

15Taigi sakykite: 'Viešpačiui, mūsų Dievui, teisumas'. O mes šiandien raustame iš gėdos, - mes, Judo žmonės ir Jeruzalės gyventojai, 16kad mes drauge su savo karaliais, didikais, kunigais, pranašais ir su savo tėvais 17nusidėjome Viešpaties akyse 18ir jam nepaklusome. Mes nei Viešpaties, savo Dievo, balso paisėme, nei laikėmės įsakymų, kuriuos Viešpats mums buvo davęs. 19Nuo tos dienos, kai Viešpats išvedė mūsų tėvus iš Egipto žemės, iki šiolei maištavome prieš Viešpatį, savo Dievą, ir tyčia vengėme klausyti jo balso. 20Todėl net šiandien sekioja mus nelaimės ir prakeiksmas, kurį Viešpats paskelbė per savo tarną Mozę tuomet, kai išvedė mūsų tėvus iš Egipto žemės, žadėdamas duoti mums kraštą, tekantį pienu ir medumi. 21Mes nepaisėme Viešpaties, savo Dievo, balso, visų mums per pranašus siųstų žodžių, 22bet visi kaip vienas elgėmės pagal savo nedoros širdies užmačias, garbinome kitus dievus ir darėme pikta Viešpaties, savo Dievo, akyse".

2 1 "Todėl Viešpats įvykdė savo žodį, kurį buvo ištaręs mums: mūsų teisėjams, valdžiusiems Izraelį, mūsų karaliams, mūsų didikams, Izraelio ir Judo žmonėms. 2Jis atsiuntė mums tokių baisių nelaimių, jog niekur po dangumi nėra įvykę to, kas buvo daroma Jeruzalėje, kaip yra parašyta Mozės įstatyme, 3 kad mes turėsime valgyti savo pačių sūnų ar dukterų kūną. 4Be to, jis atidavė juos visoms mūsų kaimynų karalystėms, padarė juos pasityčiojimu ir panieka visur visoms tautoms, kuriose tik Viešpats juos buvo išblaškęs. 5Mes esame nužeminti, o ne išaukštinti, nes nusidėjome

Viešpačiui, savo Dievui, nepaklausydami jo balso.

6Viešpats, mūsų Dievas, teisus. O mes, kaip mūsų tėvai, net šiandien raustame iš gėdos. 7Visos tos nelaimės, kuriomis mus įspėjo Viešpats, užpuolė mus, 8bet mes nemaldavome Viešpaties, neatsisakėme - kiekvienas iš mūsų - savo nedoros širdies kėslų. 9Viešpats stebėjo mūsų nusikaltimus ir atsiuntė mums nelaimę, nes teisūs yra visi Viešpaties darbai, kuriuos jis įsakė mums atlikti. 10Bet mes nepaisėme jo balso ir nesilaikėme mums duotų įsakymų".

Išgelbėk mus dėl savo meilės! 11"Dabar, Viešpatie, Izraelio Dieve, kuris galinga ranka, ženklais ir nuostabiais darbais, didžia galybe ir pakelta dešine išvedei savo tautą iš Egipto žemės ir pasidarei vardą, kurį ir šiandien turi, 12mes nusidėjome, buvome nedorėliai ir sulaužėme, Viešpatie, mūsų Dieve, visus tavo įstatus. 13Tenusigręžia nuo mūsų tavo įniršis, nes mažai mūsų beliko tose tautose, po kurias tu mus išblaškei. 14Išgirsk, Viešpatie, mūsų prašymo maldą ir gelbėk mus dėl savęs paties! Suteik mums malonę tų, kurie mus išvarė iš namų, 15kad visa žemė sužinotų, jog tu esi Viešpats, mūsų Dievas, nes Izraelis ir jo palikuonys vadinami tavo vardu. 16Pažvelk į mus, Viešpatie, iš savo šventosios buveinės ir atsimink mus! Palenk savo ausį, Viešpatie, ir išklausyk! 17Atmerk savo akis, Viešpatie, ir pasižiūrėk, nes mes ne mirusieji, esantys mirusiųjų buveinėje, iš kurių kūno buvo atimtas alsavimas, bet tie, kurie duos garbę ir pripažinimą Viešpačiui. 18Kas naštos slegiamas dejuoja, kas vaikšto palinkęs ir bejėgis, kieno akys išvargo ir kas yra alkanas, tas skelbs tavo garbę ir teisumą, Viešpatie!

19Ne mūsų tėvų ir karalių gerais darbais pasitikėdami ateiname pas tave maldauti gailestingumo, Viešpatie, mūsų Dieve, 20bet dėl to, kad atsiuntei ant mūsų galvų savo įniršį ir pyktį, kaip buvai įspėjęs mus per savo tarnus pranašus: 21'Taip kalbėjo Viešpats: palenkite savo pečius ir tarnaukite Babilono karaliui, - pasiliksite žemėje, kurią aš daviau jūsų tėvams. 22Bet jei nepaklausysite Viešpaties balso tarnauti Babilono karaliui,

23 nutildysiu Judo miestuose
ir Jeruzalės gatvėse
džiaugsmo ir linksmybės garsus,
jaunikio balsą ir nuotakos balsą.
Visa šalis taps tyrais,
liks be gyventojų'.

24Bet mes nei paklausėme tavo balso, nei tarnavome Babilono karaliui, todėl tu ir įvykdei, ką buvai grasinęs per savo tarnus pranašus, kad kaulai mūsų karalių ir kaulai mūsų tėvų bus iškasti iš jų kapų. 25 Ir iš tikrųjų jie guli numesti dienos kaitrai ir nakties šalnai. Jie mirė kęsdami didelį skausmą nuo bado, kalavijo ir maro. 26Taip pat dėl Izraelio karalystės ir Judo karalystės nedorumo pavertei Namus, kurie buvo vadinami tavo vardu, tuo, kas jie yra šiandien".

Prisimenami Dievo pažadai27"Betgi su mumis tu, Viešpatie, mūsų Dieve, pasielgei pagal visą savo gerumą ir begalinį gailestingumą, 28kaip buvai įspėjęs per savo tarną Mozę tą dieną, kai įsakei jam surašyti tavo įstatymą Izraelio vaikų akivaizdoje: 29'Jei neklausysite mano balso, tikrai ši didelė ir gausi minia taps menka saujele tautose, kur juos išblaškysiu'. 30Aš gerai žinau, kad jie manęs nepaklausys, nes jie yra kietasprandė tauta. Betgi savo tremties šalyje jie paims tai į širdį 31ir supras, kad aš, Viešpats, esu jų Dievas. Aš duosiu jiems širdį ir jautrias ausis, - jie garbins mane savo tremties šalyje ir šauksis mano vardo. /32/ 33Tuomet jie liausis buvę kietasprandžiai ir,

prisimindami savo tėvų, nusidėjusių Viešpačiui, likimą, gręšis nuo savo nedorų darbų. 34O aš parvesiu juos į kraštą, kurį prisiekdamas pažadėjau jų tėvams - Abraomui, Izaokui ir Jokūbui. Jie vėl jį valdys. Aš juos padauginsiu, - nemažės jų skaičius. 35Aš sudarysiu su jais amžiną sandorą, aš būsiu jų Dievas, ir jie bus mano tauta, - niekad daugiau nebevarysiu savo tautos Izraelio iš krašto, kurį jiems daviau".

3 1 "Visagali Viešpatie, Izraelio Dieve, siela, prislėgta sielvarto, ir dvasia, prislėgta baimės, šaukiasi tavęs! 2Išgirsk, Viešpatie, ir pasigailėk, nes tau mes nusidėjome! 3Tu viešpatauji amžinai, tuo tarpu mes žūstame amžinai. 4Visagali Viešpatie, Izraelio Dieve, išgirsk maldą Izraelio likučio - vaikų tų, kurie nepaklausė Viešpaties, savo Dievo, balso ir tau nusidėjo. Užtat ir persekioja mus nelaimės. 5Neprisimink dabar mūsų tėvų nedorųjų darbų, bet prisimink savo ranką ir vardą, 6nes tu esi Viešpats, mūsų Dievas. Tave, Viešpatie, mes norime šlovinti! 7Juk tu įdiegei savo baimę į mūsų širdis šauktis tavo vardo. Šlovinsime tave savo tremtyje. Pašalinome iš savo širdžių visą nedorumą mūsų tėvų, kurie tau nusidėjo. 8Štai mes šiandien vargstame tremtyje, kur tu mus išblaškei užgauliojimui, prakeikimui ir bausmei už nedorybes mūsų tėvų, kurie paliko Viešpatį, mūsų Dievą".

B. POEMA APIE IŠMINTĮ

9 "Klausyk, Izraeli, gyvenimo įsakymų,
dėmėkis, kad žinotumei, kas išmintinga.
10 Kas atsitiko, Izraeli,
kad esi savo priešų žemėje,
sensti svečioje šalyje,
11 susiteršęs mirusiais,
priskirtas prie žengiančiųjų į Požemį?
12 Nusigręžei tu nuo išminties šaltinio!
13 Jei būtumei ėjęs Dievo keliu,
gyventumei ramybėje per amžius.
14 Suvok, kur glūdi išmanymas,
kur stiprybė,
kur supratimas,
kad tada suvoktum,
kur ilgas gyvenimas ir gyvastis, kur akių šviesa ir ramybė.

15 Kas rado išminties buveinę,
kas įsiveržė į jos lobynus?
16 Kur yra tautų valdovai
ir tie, kurie viešpatavo net žemės žvėrims,
17 žaidė su padangių paukščiais?
Kur tie, kurie krovė sidabrą ir auksą,
žmonių taip branginamą,
ir jų turtams nebuvo galo?
18 Kur tie, kurie rūpestingai kalė, apdirbdami sidabrą,
bet nepaliko savo darbo ženklo?
19 Jie pradingo, nužengė į Požemį,
o jų vietoje kiti iškilo.

20 Naujosios kartos matė šviesą,
gyveno krašte,
betgi kelio į išmintį nesurado.
21 Jos takų jie nesuvokė
ir jos neieškojo, -
netgi jų palikuonys turi būti toli nuo kelio į ją.
22 Apie ją nebuvo kalbama Kanaane,
ji nebuvo matoma Temane.
23 Netgi Hagaros vaikai,
ieškantys pažinimo žemėje,
Midjano ir Temano pirkliai - pasakų sekėjai,
ieškantys išmanymo,
nežinojo kelio į išmintį,
jos takų neėmė į širdį.

24 O Izraeli, kaip dideli yra Dievo Namai,
kaip beribė yra jo viešpatystės vieta.
25 Didelė ir bekraštė,
erdvi ir neišmatuojama.
26 Ten gimė garsieji senovės laikų milžinai,
be galo aukšti, įgudę kariauti.
27 Ne juos Dievas išsirinko,
ne jiems davė kelią į išmintį:
28 jie žuvo, stokodami išmanymo,
žuvo dėl savo kvailumo.
29 Kas gi užžengė į dangų ir jos pasiėmė
ar parsinešė jos nuo debesų?
30 Kas gi perplaukė jūrą, ją susirado
ir nusipirko už gryną auksą?
31 Niekas nežino į ją kelio,
niekas nesuvokia jos takų.

32 Bet tas, kuris visa žino, pažįsta ją,
ištyrė ją savo žinojimu.
Jis sukūrė žemę visiems laikams,
pripildė ją keturkojų gyvulių;
33 jis siunčia šviesą - ir ji sklinda,
atšaukia ją - virpėdama ji paklūsta.
34 Žvaigždės džiugiai žėri joms nustatytu laiku,
35 kada jas pasišaukia, jos atsako: "Mes čia!" -
su džiaugsmu šviesdamos savo Kūrėjui.

36 Jis yra mūsų Dievas,
joks kitas negali jam prilygti
: 37 jis ištyrė visą išminties kelią,

padovanojo ją savo tarnui Jokūbui,
savo mylimam sūnui Izraeliui.
38 Paskui jis pasirodė žemėje
ir gyveno tarp žmonių".

4

1 Ji yra Dievo įsakymų knyga,
amžinai tveriantis įstatymas.
Kas tik jo laikosi, atras gyvenimą,
kas jo nesilaiko, mirs.
2 Sugrįžk, Jokūbai, stverkis jos,
eik jos nušviestas į spindesį.
3 Savo garbės kitam neatiduok
nei savo pirmumo teisės - svetimai tautai.
4 Izraeli, mes esame laimingi,
nes mums apreikšta, kas Dievui patinka".

C. JERUZALĖ GUODŽIA TREMTINIUS

5 Drąsos, mano tauta,
tu, Izraelio likuti!
6 Buvote parduoti tautoms
ne sunaikinimui.
Buvote atiduoti priešams,
nes rūstinot Dievą.
7 Užrūstinot savo Kūrėją,
dėdami atnašas demonams,
o ne Dievui.
8 Užmiršot amžinąjį Dievą,
kuris jus penėjo,
ir nuliūdinot Jeruzalę,
kuri jus auklėjo.
9 Juk ji, matydama užgriūvantį jus Dievo pyktį,
sakė: "Klausykitės jūs, Ziono kaimynai,
atsiuntė man Dievas didelį skausmą.
10 Juk aš mačiau nelaisvę,
kurią Amžinasis atsiuntė
mano sūnums ir dukterims.
11 Su džiaugsmu juos auklėjau,
bet su verksmu ir skausmu juos išleidau.
12 Tenedžiūgauja nė vienas,
kad aš našlė, netekusi daugelio.
Dėl savo vaikų nuodėmių
likau nelaiminga, -
dėl to, kad jie nuklydo nuo Dievo įstatymo,

13 nepaisė jo įstatų,
nėjo Dievo įsakymų keliais
ir nežengė jo teisumo nurodytais takais.

14 Ateikite, Ziono kaimynai,
prisiminkite mano sūnų ir dukterų nelaisvę,
siųstą jiems Amžinojo.
15 Jis atvedė prieš juos tautą iš toli,
nuožmią tautą, šnekančią svetima kalba,
neturinčią pagarbos senam
nei pasigailėjimo vaikui.
16 Mylimus sūnus jie atėmė iš šios našlės,
paliko mane vienišą, be dukterų.
17 Kuo gi aš galiu jums padėti?
18 Tik tas, kuris sukėlė jums tiek nelaimių,
tegali jus išgelbėti iš priešų rankos.
19 Eikite, mano vaikai, eikite:
pasiliksiu nelaiminga.
20 Nusivilkau ramybės drabužį,
apsivilkau ašutine prašymo maldai
ir, kol būsiu gyva, šauksiuos Amžinojo.

21 Drąsos, mano vaikai!
Šaukitės Dievo,
kuris išgelbės jus iš priespaudos -
iš priešų rankos.
22 O aš patikėjau Amžinajam jūsų išgelbėjimą,
atėjo man džiaugsmas iš Šventojo
dėl gailestingumo, kuris greitai pasieks jus
nuo Amžinojo, jūsų Gelbėtojo.
23 Su verksmu ir skausmu aš jus
išleidau, bet Dievas jus man parves
su linksmybe ir džiaugsmu amžiams.
24 Kaip Ziono kaimynai neseniai matė jūsų nelaisvę,
taip veikiai jie matys jums Dievo duotą išgelbėjimą,
ateinantį su didžia Amžinojo garbe ir žėresiu.

25 Vaikai, kantriai kęskite pyktį,
kuris atėjo jums iš Dievo.
Priešai tave persekiojo,
veikiai matysi jų sunaikinimą
ir lipsi jiems ant sprando.
26 Mano išlepinti vaikai žengė duobėtu keliu,
priešų varomi it pagrobta kaimenė.
27 Būkite drąsūs, vaikai!

Šaukitės Dievo,
nes tas, kuris jums tai atsiuntė,
jus prisimins!
28 Kaip buvote nuolat nusiteikę nuklysti nuo Dievo,
taip dabar dešimt kartų labiau jo ieškokite,
29 nes tas, kuris atsiuntė jums nelaimes,
sugrąžins su išgelbėjimu jums ir amžiną džiaugsmą".

D. JERUZALĖ PAGUODŽIAMA

30 "Drąsos, Jeruzale!
Tas, kuris tau vardą davė, tave paguos.
31 Baiminasi tie, kurie tave skriaudė
ir džiūgavo dėl tavo žlugimo.
32 Baiminasi miestai, kur tavo vaikai vergavo,
baiminasi miestas, paėmęs tavo sūnus.
33 Kaip anas miestas džiaugėsi dėl tavo žlugimo
ir džiūgavo dėl tavo griuvėsių,
taip jis sielvartaus dėl savo sunaikinimo.
34 Atimsiu jam džiaugsmą turėti aibę gyventojų, -
virs gedulu jo džiūgavimas.
35 Amžinojo ugnis ant jo kris ilgą laiką,
ir nuo tada jame apsigyvens demonai.

36 Pažvelk į rytus, Jeruzale!
Pamatyk džiaugsmą,
kuris tau sklinda iš Dievo.
37 Štai! Džiūgaudami Dievo šlove,
pareina tavo vaikai,
kuriuos kadaise išleidai,
Šventojo žodžiu surinkti iš rytų ir vakarų.

5

1Jeruzale, nusivilk savo gedulo ir skurdo drabužį,
apsivilk amžinu Dievo šlovės grožiu.
2 Apsigaubk Dievo teisumo skraiste,
užsidėk ant galvos Amžinojo šlovės gaubtuvą,
3 nes Dievas parodys tavo spindesį visai žemei.
4 Tu būsi amžinai Dievo vadinama
'Ramybe per Teisumą' ir 'Šlove per Dievo garbinimą'.
5 Kelkis, Jeruzale!
Atsistok aukštumoje, pažvelk į rytus
ir pasižiūrėk į savo vaikus,
surinktus iš rytų ir vakarų Šventojo žodžiu
ir džiūgaujančius, nes Dievas juos atsiminė.
6 Priešų varomi, jie išėjo pėsti iš tavęs,

bet Dievas parves juos tau,
nešamus su pagarba tarsi karališkame soste.
7 Nes Dievas nutarė,
kad aukšti kalnai ir amžinos uolos būtų sulyginti,
daubos ir slėniai užpilti, sulyginant su žeme,
idant Izraelis galėtų saugiai žygiuoti gaubiamas Dievo šlovės.
8 Dievo liepimu miškai ir visi kvapūs medžiai
teiks Izraeliui pavėsį,
9 nes Dievas džiaugsmingai ves Izraelį,
nušviestą savo šlovės,
gailestingumo ir teisumo".

E. JEREMIJO LAIŠKAS

6 1Nuorašas laiško, Jeremijo siųsto belaisviams, kurie turėjo būti babiloniečių karaliaus išvaryti į Babiloną, skelbiančio jiems, ką Dievas buvo jam įsakęs. Už nuodėmes, kuriomis jūs nusidėjote Dievui, esate babiloniečių karaliaus Nebukadnezaro išvaromi kaip belaisviai į Babiloną. 2Taigi, pasiekę Babiloną, ten jūs išbūsite daugel metų - ilgą laiką, septynias kartas. Po to aš parvesiu jus iš ten ramybėje. 3O dabar Babilone jūs matysite ant žmonių pečių nešamus dievus, padirbtus iš sidabro, aukso ir medžio, keliančius pagonims baimę. 4Užtat būkite budrūs! Nepasidarykite panašūs į pagonis ir neturėkite jokios jų dievų baimės, 5kai matote minią prieš juos ar už jų puolant kniūbsčia. Verčiau sakykite sau: "Tu, Viešpatie, turi būti garbinamas!" 6O mano angelas yra su jumis, jis jūsų gyvasties sargas.

7Juk jų liežuvis dailidės nulygintas, o jie patys aptraukti auksu ir sidabru, tačiau jie yra apgaulė ir kalbėt negali. 8Tarsi mergaitei, mėgstančiai puošmenis, žmonės atneša aukso 9ir pina vainikus savo dievų galvoms. Kartais kunigai pasiima sidabrą ir auksą nuo savo dievų ir sunaudoja sau, net dalį jo duoda kekšėms prieangyje. 10Jie aprengia šiuos dievus sidabro, aukso ir medžio drabužiais tarsi žmones, tačiau tie dievai nei nuo rūdžių, nei nuo kandžių išsigelbėt negali. 11Apvilkus juos purpuro drabužiu, vis tiek reikia nušluostyti nuo jų veido šventyklos dulkes, kurios ant jų storai nusėda. 12Kiekvienas turi skeptrą, kaip srities valdovas žmogus, tačiau nepajėgia nubausti mirtimi to, kas jį užgauna. 13Kiekvienas laiko dešinėje kirvį ar durklą, tačiau nepajėgia pats išsigelbėti nuo karo ar plėšikų. 14Iš to aišku, kad jie jokie dievai. Todėl jų nebijokite!

15Lygiai kaip molio puodas, kartą žmogaus sudaužytas, niekam neduoda naudos, taip ir tie, pastatyti jų šventyklose. 16Jų akys pilnos dulkių nuo praeivių kojų. 17Lygiai kaip visur užrakinamos durys žmogui, kuris nusikalto karaliui ir nuteistas mirti, taip kunigai apsaugo jų šventyklas vartais, skląsčiais ir užkaiščiais, kad jų neišneštų plėšikai. 18Jiems daugiau lempų jie uždega negu sau patiems, o dievai negali nė vieno jų matyti. 19Jie yra lyg šventyklos sienojai, kurie, sakoma, iš vidaus sugraužiami. Nors iš žemės atšliaužusios kinivarpos sugraužia juos ir jų apdarus, jie nieko nejaučia. 20Jų veidai pajuodę nuo šventyklos dūmų. 21Šikšnosparniai, kregždės ir visokie paukščiai nutupia ant jų kūno ir galvos, po juos laipioja katės. 22Žinokite tad, jog jie nėra dievai, ir jų nebijokite!

23Net auksas, kuriuo jie yra aptraukti dėl gražumo, žiba tik tuomet, kai kas nors nuvalo jo paviršių. Netgi kai buvo liejami, jie nejautė nieko. 24Kad ir kiek būtų buvę už juos sumokėta, gyvybės alsavimo neturi. 25Kadangi yra be kojų, žmonėms reikia juos nešti ant pečių, tuo visiems parodant

jų niekybę. Ir juos garbinantieji turi gėdytis, nes kai jie parpuola ant žemės, patys nebegali atsikelti. 26Jie patys negali pajudėti, jei kas juos ir pastato, negali patys atsistoti, kai parpuola. Atnašos padedamos šalia jų tarsi šalia mirusiųjų. 27 Jų kunigai uždarbiauja, pardavinėdami atnašas savo naudai. Net jų žmonės susūdo dalį mėsos sau, nesidalija niekuo nei su vargšais, nei su ligoniais. 28Moterys savo kraujoplūdžio metu ir gimdyvės liečia jų atnašas. Žinodami tad, jog jie nėra dievai, jų nebijokite.

29Kaipgi jie gali būti vadinami dievais? Juk net moterys aukoja atnašas tiems dievams iš sidabro, aukso ir medžio! 30Jų šventyklose kunigai tupi su nuplyšusiais drabužiais, nukirptais plaukais bei barzdomis ir nedengtomis galvomis. 31Jie šaukia ir rėkia savo dievų akivaizdoje, kaip kiti kad daro laidotuvių puotoje. 32Kunigai paima kai ką iš dievų drabužių ir jais apvelka savo žmonas ir vaikus. 33 Ar jie patiria iš ko nors ką pikta, ar ką gera, negali už tai atsilyginti; jie negali padaryti žmogaus karaliumi nei jo nušalinti. 34Lygiai taip jie niekam negali duoti nei turtų, nei pinigų. Jei kas, davęs jiems įžadą, neištesės, jie negali iš jo išreikalauti. 35Negelbsti žmogaus nuo mirties nei vaduoja silpnojo nuo galingojo. 36Aklam žmogui regėjimo jie nesugrąžina nei žmogaus, esančio bėdoje, negelbsti. 37Jie nei našlės pasigaili, nei našlaičiui padeda. 38Šie mediniai dievai, aptraukti sidabru ir auksu, panašūs į atkirstus nuo kalno akmenis. Jų garbintojai bus sugėdinti. 39Kaipgi tad galima manyti ar tvirtinti, kad jie yra dievai?

40Netgi patys kaldėjai jų negerbia. Užtikę kurčnebylį - žmogų, negalintį kalbėti, jį tempia prie Belio ir reikalauja, kad dievas prakalbėtų, lyg tas žmogus suprastų. 41Jie patys nepajėgia apsigalvoti ir pamesti šiuos dievus, nes stokoja supratimo. 42 O jų moterys, apsijuosusios virvelėmis, sėdi pakelėse, degindamos sėlenas vietoj smilkalų. 43Kai kuri iš jų, pasirinkta kokio nors praeivio, su juo paguli, ji šaiposi iš savo kaimynės, kad toji nebuvo taip pagerbta, kaip jinai, ir kad jos virvelė tebėra nepertraukta. 44Visa, kas daroma su anais dievais, yra apgaulė. Kaipgi tat galima manyti ir tvirtinti, kad jie dievai?

45Jie yra dailidžių bei auksakalių padirbti ir tėra tik tas, kuo šie amatininkai norėjo, kad jie būtų. 46Jų dirbėjai patys ilgai negyvena. Kaipgi gali jų padirbti daiktai būti dievais? 47Jie savo įpėdiniams paliko apgaulę ir gėdą. 48Juk kai karas ar nelaimės juos užklumpa, kunigai tariasi tarpusavyje, kur pasislėpti drauge su jais. 49Kaipgi tat gali kas nesuvokti, kad tai jokie dievai, kai jie patys nepajėgia apsisaugoti nuo karo ar nelaimių? 50Juk jie yra iš medžio, auksu ir sidabru aptraukti! Ilgainiui jie bus žinomi kaip apgaulė. Visoms tautoms ir karaliams bus aišku, kad jie nėra dievai, o žmogaus rankų darbai, ir jie neturi jokios dieviškos galios.

51Kam gi dar nėra aišku, kad jie ne dievai? 52Krašto karaliaus jie nepaskiria nei duoda žmonėms lietaus. 53Nei savo pačių teisių jie negina, nei atgauna, kas buvo neteisėtai paimta, nes jie bejėgiai. Jie yra tarsi varnos tarp dangaus ir žemės. 54Juk kilus gaisrui šių medinių, auksu ir sidabru aptrauktų dievų šventykloje, kunigai, tiesa, bėga ir išsigelbsti, o patys dievai sudega ugnyje drauge su sienojais. 55Pasipriešinti karaliui ar priešams jie negali. 56Kaipgi tad galima įsivaizduoti ar manyti, kad jie yra dievai?

57Nei nuo vagių, nei nuo plėšikų šie mediniai, sidabru ir auksu aptraukti dievai neišsigelbsti. Nuo jų vagys jėga nulupa auksą bei sidabrą ir pabėga su drabužiais, kuriais jie buvo apvilkti. O jie negali net sau pagelbėti. 58Kur kas geriau būti karaliumi, rodančiu savo drąsą, ar namų apyvokai reikalingu indu, kuriuo giriasi jo savininkas, negu šiais netikrais dievais; geriau būti namų durimis, kurios saugo visa, kas viduje, negu šiais netikrais dievais; geriau būti mediniu stulpu karaliaus

rūmuose, negu šiais netikrais dievais! 59Juk saulė, mėnulis ir žvaigždės, būdami šviesūs ir atlikdami sau skirtą tarnybą, mielai paklūsta. 60Panašiai ir žaibas, kai švysteli, yra gražus pasižiūrėti; taip pat yra ir su vėju, pučiančiu kiekviename krašte. 61Ir debesys, kai Dievas jiems įsako plaukti viršum visos žemės, vykdo, kas įsakyta; 62ir ugnis, pasiųsta iš aukštybių sudeginti kalnų ir miškų, daro, kas paliepta. O šie netikri dievai neprilygsta jiems nei gražumu, nei galybe, 63todėl neįtikėtina ir negali būti tvirtinama, kad jie yra dievai. Jie nei teisingumą įgyvendina, nei žmogui gera padaro. 64Žinodami tad, jog jie nėra dievai, jų nebijokite!

65Ir karalių jie negali nei prakeikti, nei palaiminti. 66Tautoms į ženklus dangaus skliaute jie nerodo, nei spindi kaip saulė, nei šviečia kaip mėnulis. 67Gyvuliams geriau negu jiems, nes, bėgdami į pastogę, gali savimi pasirūpinti. 68Taigi mums nėra nė mažiausio įrodymo, kad jie yra dievai, - todėl jų nebijokite!

69Juk kaip baidyklė agurkų darže nieko neišsaugo, taip yra ir su mediniais, auksu bei sidabru aptrauktais dievais. 70Lygiai kaip erškėčių krūmas sode, ant kurio nutupia visokiausi paukščiai, arba kaip patamsin numestas lavonas, tokie yra jų iš medžio, sidabru ir auksu aptraukti dievai. 71Iš sudūlėjusio purpuro ir lino ant jų galima pažinti, kad jie jokie dievai. Galop ir jie patys sudūlės ir bus krašto gėda. 72Juo geriau teisiam, stabų neturinčiam žmogui, nes gėda jo nepalies.

EZEKIELIO KNYGA

A. ŽODŽIAI IŠ DIEVO PRIEŠ JERUZALĖS SUNAIKINIMĄ

1. Pradinis regėjimas ir pranašo pašaukimas

1 1Trisdešimtaisiais metais, ketvirto mėnesio penktąją dieną, man esant tarp tremtinių prie Kebaro upės, atsivėrė dangus ir aš mačiau regėjimus iš Dievo. 2Penktąją mėnesio dieną, - tai buvo penktieji karaliaus Jehojachino tremties metai, - 3VIEŠPATIES žodis atėjo Būzio sūnui kunigui Ezekieliui prie Kebaro upės kaldėjų krašte. Ten pasiekė jį VIEŠPATIES ranka.

Viešpaties vežimo regėjimas4Pakėliau akis, ir štai iš šiaurės, pašvaistės apsuptas, su žaibuojančia ugnimi, artėjo viesulas, didžiulis debesis, kurio viduryje iš ugnies šerdies spindėjo lyg gintaras. 5Jos viduryje rodėsi esą lyg keturi gyvūnai: jie turėjo žmogaus išvaizdą, 6bet kiekvienas jų su keturiais veidais ir kiekvienas jų su keturiais sparnais. 7Jų kojos buvo tiesios, o kojų padai tarsi veršio nagos; jos žibėjo, kaip žiba šveistas žalvaris. 8Žmogaus rankos buvo po jų sparnais keturiuose šonuose. Visi keturi gyvūnai turėjo veidus ir sparnus. 9Jų sparnai lietė vienas kitą. Eidami jie nesigręžiojo, - kiekvienas gyvūnas ėjo tiesiai į priekį. 10Jų veidai atrodė šitaip: visi keturi turėjo žmogaus veidą {iš priekio}, visi keturi turėjo liūto veidą dešinėje, visi keturi turėjo jaučio veidą kairėje ir visi keturi turėjo aro veidą {iš užpakalio}. 11Tokie buvo jų veidai. Kiekvienas gyvūnas turėjo du sparnus taip išskleistus aukštyn, kad jie lietė kaimyno sparnus, o kiti du sparnai dengė jų kūnus. 12Kiekvienas ėjo tiesiai į priekį, - jie ėjo, kur tik dvasia norėjo eiti, ir eidami nesigręžiojo. 13Taigi tokia buvo gyvūnų išvaizda. Tarp gyvūnų buvo kažkas, kas atrodė kaip ugnyje degančios anglys, - jos atrodė lyg deglai, švysčiojantys pirmyn ir atgal tarp gyvūnų. Ugnis spindėjo žėresiu, iš ugnies plyksėjo žaibai. 14Gyvūnai švytravo pirmyn ir atgal kaip žaibai.

15Įsistebėjęs į gyvūnus, pamačiau prie kiekvieno keturveidžio gyvūno po ratą, liečiantį žemę. 16Ratai žėrėjo, tarsi būtų padirbti iš chrizolito. Visi keturi buvo to paties pavidalo: jų išvaizda ir

sąranga atrodė, tartum ratas būtų buvęs viduje rato. 17Pasijudinę riedėti, jie riedėdavo į bet kurią iš keturių krypčių, riedėdami nesigręžiodavo. 18Jų skrytys buvo aukštos ir kėlė baimę, nes visų keturių skrytys aplinkui buvo pilnos akių. 19Gyvūnams pajudėjus į priekį, riedėdavo ratai greta jų; gyvūnams pakilus nuo žemės, ratai pakildavo drauge su jais. 20Kur tik dvasia ėjo, ten link jie riedėdavo, ir ratai pakildavo drauge su jais, nes ratuose buvo gyvūnų dvasia. 21Gyvūnams einant, riedėdavo ir ratai, gyvūnams sustojus, sustodavo ir ratai. Kai gyvūnai pakildavo nuo žemės, pakildavo drauge su jais ir ratai, nes ratuose buvo gyvūnų dvasia.

22 Viršum gyvūnų galvų buvo lyg dangaus skliautas, tartum baimę kelianti krištolo pašvaistė, išskleista viršum jų galvų. 23Jų sparnai buvo ištiesti po skliautu, vieno sparnas į kito sparną. Kiekvienas jų dengė savo kūną dviem sparnais. 24Jiems pasijudinus, girdėjau jų sparnų plazdenimą tartum galingų vandenų ošimą, kaip Galingojo balsą, - ūžmą kaip karo stovykloje. Sustoję jie nuleisdavo savo sparnus. 25Ir nuo viršaus dangaus skliauto, buvusio virš jų galvų, pasigirdo balsas. Kai jie ramiai stovėdavo, nuleisdavo savo sparnus.

26Viršum dangaus skliauto, kurs buvo virš jų galvų, stūksojo lyg sosto pavidalas, panašus į safyrą. Aukštai viršum sosto pavidalo sėdėjo į žmogų panaši būtybė. 27Aukščiau to, kas atrodė kaip jo juosmuo, regėjau spindesį tartum gintaro, kaip žėrinčios ugnies. O žemiau to, kas atrodė kaip jo juosmuo, regėjau tartum ugnį, su blizgančia pašvaiste visur aplinkui. 28Kaip vaivorykštė, kai ji pasirodo lietaus dieną debesyse, tokia buvo pašvaistė, kuri jį supo aplinkui. Tai buvo VIEŠPATIES šlovės panašumo išvaizda. Pamatęs parpuoliau veidu žemėn ir išgirdau kažką kalbantį.

2Ritinio regėjimas 1Ir jis man tarė: "Marusis, stokis ant kojų, ir aš kalbėsiu su tavimi!" 2Kai jis man kalbėjo, dvasia įėjo į mane ir pastatė mane ant kojų. Aš klausiausi to, kuris man kalbėjo. 3Jis man sakė: "Marusis, aš siunčiu tave pas Izraelio vaikus, - pas maištaujančią tautą, - jie sukilo prieš mane. Jie ir jų tėvai maištavo prieš mane iki pat šios dienos. 4Palikuonys, pas kuriuos tave siunčiu, yra įžūlūs ir kietaširdžiai. Bet tu jiems sakysi: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS'. 5Klausys jie ar atsisakys klausyti, - nes jie yra maištingi namai, - bet tegu sužino, kad tarp jų buvo pranašas.

6 O tu, marusis, jų nebijok,
nebijok nei jų žodžių,
nors tave suptų dilgėlės ir erškėčiai
ir sėdėtum ant skorpionų.
Dėl jų žodžių neturėk baimės,
dėl jų veidų nenustok drąsos,
nes jie maištingi namai.

7Tu turi perduoti jiems mano žodžius, ar jie klauso, ar atsisako klausyti, nes jie yra maištingi namai.

8O tu, marusis, klausykis, ką aš tau kalbu, ir nebūk maištingas kaip maištingieji namai. Atverk savo burną ir suvalgyk, ką duodu". 9Pažvelgiau, ir štai ranka, ištiesta manęs link, laikanti prirašytą ritinį. 10Jis išvyniojo jį prieš mane, - ritinys buvo prirašytas iš vidaus ir iš lauko pusės. Jame buvo parašyta: "Raudos, gedulas ir dejonės".

3 Jis tarė man: "Marusis, ką tik ten randi, valgyk! Suvalgyk šitą ritinį ir eik, kalbėk Izraelio namams!" 2Atvėriau burną, o jis davė man šį ritinį suvalgyti, 3sakydamas: "Maitinkis šiuo ritiniu, kurį tau duodu, ir pripildyk juo savo skrandį". Aš jį valgiau, - mano burnoje jis tapo saldus tartum medus.

4Tuomet jis tarė: "Marusis, eik pas Izraelio namus ir kalbėk jiems mano žodžiais. 5Juk tu nesi siunčiamas pas tautą, kurios šneka yra nežinoma ir kalba svetima, bet pas Izraelio namus. 6Ne pas vieną iš daugybės tautų, kurių šneka yra nežinoma ir kalba svetima, kurių žodžių tu nepajėgi suprasti. Jei tave pas jas siųsčiau, tikriausiai jos tavęs klausytų! 7Bet Izraelio namai atsisakys tavęs klausyti, nes jie atsisako klausyti manęs, - visi Izraelio namai turi kietą kaktą ir yra užsispyrusios širdies.

8 Tikėk manimi! Sutvirtinau tavo veidą prieš jų veidus,
ir sukietinau tavo kaktą prieš jų kaktas, -
9 kaip deimantą, už titnagą kietesnę padariau tavo kaktą.
Nebijok jų,
dėl jų veidų nenustok drąsos,
nes jie yra maištingi namai".

10Jis man tarė: "Marusis, imk sau į širdį ir išgirsk ausimis visus mano žodžius, kuriuos tau sakau. 11Ir vyk pas tremtinius, pas savo tautiečius, kalbėk jiems ir sakyk jiems: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS' - nepaisydamas, ar jie klausys, ar atsisakys klausyti".

Ezekielis prie Kebaro upės12Dvasia pakėlė mane, ir išgirdau už savęs didelį drebinantį dundesį, kai VIEŠPATIES šlovė pasikėlė iš savosios vietos: 13plazdenimą gyvūnų sparnų, liečiančių vienas kitą, ir bildėjimą ratų šalia gyvūnų, - didelį drebinantį dundesį. 14Dvasia mane pakėlė ir nešė. Aš vykau, VIEŠPATIES rankos paveiktas, apkartęs nuo savo dvasios aistros. 15Atvykau pas tremtinius prie Tel-Abibo, - pas tuos, kurie gyveno prie Kebaro upės, - ten tarp jų prasėdėjau priblokštas septynias dienas.

Viešpats paskiria Ezekielį sargybiniu16Praslinkus septynioms dienoms, man atėjo VIEŠPATIES žodis: 17 "Marusis, tave paskyriau Izraelio namų sargybiniu. Kada tik išgirsi iš mano burnos žodį, mano vardu juos įspėsi.

18Jei sakysiu nedorėliui: 'Tu tikrai mirsi!' - ir tu jo neįspėsi, - nekalbėsi, jog įspėtum nedorėlį grįžtis nuo savo nedoro kelio, kad liktų gyvas, - jis, nedorėlis, mirs dėl savo kaltės, bet tavoji ranka bus atsakinga už jo kraują. 19Bet jei įspėsi nedorėlį, o jis negrįš iš savo nedorumo ir savo nedoro kelio, - dėl savo paties kaltės jis mirs, o tu būsi išgelbėjęs savo gyvastį.

20Arba kai teisusis nusigręžia nuo teisumo ir elgiasi nedorai, - kai aš duodu jam progą nusidėti, - jis mirs. Kadangi tu jo neįspėjai, jis mirs dėl savo paties kaltės, - teisumo darbai, kuriuos jis padarė, nebus atsimenami, - bet tavoji ranka bus atsakinga už jo kraują. 21Bet jei tu įspėji jį, teisųjį, kad teisusis nenusidėtų, ir jis nenusideda, - jis tikrai gyvens, nes jis priėmė įspėjimą, o tu būsi išgelbėjęs savo gyvastį".

Ezekielis tampa nebyliu22 Tuomet ten VIEŠPATIES ranka palietė mane, ir jis man tarė: "Kelkis ir nueik į slėnį. Tenai kalbėsiu su tavimi". 23Atsikėliau, nuėjau į slėnį ir regėjau, kad ten stovėjo VIEŠPATIES šlovė kaip šlovė, kurią buvau regėjęs prie Kebaro upės. Aš parpuoliau kniūbsčia. 24Tuomet dvasia įėjo į mane ir pakėlė mane ant kojų. Jis kalbėjo su manimi ir sakė: "Eik, užsidaryk savo troboje. 25Tu, marusis, žiūrėk! Būsi rišamas virvėmis ir būsi jomis taip surištas, kad nebegalėsi išeiti pas žmones. 26Padarysiu, kad tavo liežuvis priliptų prie gomurio taip, jog būsi nebylys, bejėgis juos įspėti, nes jie yra maištingi namai. 27Bet kai aš kalbėsiu su tavimi ir atversiu tavo burną, tu jiems sakysi: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: kas pasiruošęs klausytis, tesiklauso, o

kas atsisako klausytis, teatsisako, nes jie yra maištingi namai'".

2. Pranašavimai Judo karalystei ir Jeruzalei

4Simboliniai apgulos ir tremties pranašavimai 1"Tu, marusis, paimk plytą ir pasidėk ją prieš save. Nubraižyk ant jos miestą - Jeruzalę. 2Surenk prieš ją apgulą, - pastatyk prieš ją apgulos bokštus, apjuosk ją pylimu, įrenk kareivių būstus ir iš visų pusių padėk mūrdaužius. 3Tuomet pasiimk geležinę skardą ir pastatyk ją kaip geležinę sieną tarp savęs ir miesto. Atsigręžk veidu į jį, - tebūna jis apgultas. Ryžtingai tęsk jo apsupimą. Tai yra ženklas Izraelio namams.

4Paskui gulkis ant kairiojo šono ir užsikrauk Izraelio namų bausmę, nes tiek dienų, kiek ant jo gulėsi, neši jų bausmę. 5Jų bausmės metus skaičiuoju tau jų dienų skaičiumi - tris šimtus devyniasdešimt. Taip tu kęsi bausmę už Izraelio namus. 6Kai ją būsi atlikęs, gulkis antrąkart, bet ant dešiniojo šono, ir kęsi bausmę už Judo namus. Skiriu tau keturiasdešimties dienų trukmę, - po vieną dieną už kiekvienus metus. 7Atsigręžk veidu į Jeruzalės apgulą ir, pakėlęs nuogą ranką, pranašauk jai. 8Štai! Pririšu tave virvėmis, kad negalėtumei apsiversti nuo vieno šono ant kito, kol nebūsi pabaigęs savo apgulos dienų.

9 Tu pasiimk kviečių, miežių, pupų, lęšių, sorų ir speltų, supilk juos į vieną indą ir išsikepk duonos. Ją turėsi valgyti tiek dienų, kiek gulėsi ant savo šono, - tris šimtus devyniasdešimt dienų. 10Maistas, kurį valgysi, bus atsvertas, - dvidešimt šekelių dienai. Valgysi jį nustatytu laiku. 11Vanduo, kurį gersi, bus atseikėtas, - šeštadalis hino. Gersi jį nustatytu laiku. 12Valgysi kaip miežinį paplotį, visų akivaizdoje išsikepdamas ant žmogaus išmatų ugnies".

13VIEŠPATS tarė: "Šitaip valgys Izraelio žmonės savo suteptą duoną tautose, po kurias juos išblaškysiu". 14Aš priešinausi: "Ai, ai, ai, Viešpatie DIEVE! Aš savęs niekad nesutepiau, - nuo pat savo mažumės iki šiol nesu valgęs nei dvėsenos, nei žvėrių sudraskyto gyvulio, - jokia sutepta mėsa nepateko į mano burną". 15O jis man atsakė: "Gerai, leidžiu tau naudoti galvijų mėšlą vietoj žmogaus išmatų. Ant jo ugnies kepk sau duoną".

16Tuomet jis kalbėjo: "Marusis, tikėk manimi! Nulaušiu Jeruzalės duonos ramstį. Atsvėrę ir susirūpinę jie valgys duoną; atseikėję ir išsigandę jie gers vandenį. 17Stokodami duonos ir vandens, prislėgti už savo kaltę, jie žvelgs vienas į kitą pagauti klaiko".

5Kalavijas Jeruzalei 1"Tu, marusis, pasiimk aštrų kalaviją, naudok jį kaip kirpėjo skustuvą, pabrauk juo sau per galvą ir barzdą. Paskui paimk svarstykles ir padalyk plaukus. 2Vieną trečdalį sudeginsi ugnimi mieste, kai pasibaigs apgulos dienos. Kitą trečdalį neši aplink miestą ir kaposi kalaviju. Likusį trečdalį mesi į vėją, - aš išsitrauksiu kalaviją jiems iš paskos. 3Tada iš jų paimsi žiupsnelį ir pririši prie savo apdaro kraštų. 4Ir iš šitų vėl šiek tiek paėmęs, - mesk į ugnį ir sudegink juos ugnimi. Nuo jų ugnis persimes į visus Izraelio namus".

5Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Tai yra Jeruzalė! Aš buvau davęs jai vietą tautų šerdyje su aplinkinėmis šalimis. 6Bet ji kėlė maištą prieš mano įsakus ir nuostatus, tapdama nedoresnė negu tautos ir šalys aplink ją, - atmetė mano įsakus ir negyveno pagal mano nuostatus". 7Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Tikėk manimi! Kadangi esate maištingesni negu tautos aplink jus, negyvenote pagal mano nuostatus ir nesilaikėte mano įsakų, net nesielgėte pagal įsakus tų tautų, kurios gyveno aplinkui!" 8Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Žiūrėk! Aš, aš pats, ateinu prieš tave! Aš nuteisiu tave tautų akyse. 9Dėl visų tavo bjaurių nusikaltimų padarysiu tau, ko dar niekad

nesu daręs ir nieko panašaus niekad vėl nedarysiu. 10Tikrai tavo tėvai valgys vaikus, o vaikai savo tėvus. Nuteisiu tave, išvėtysiu tavo likutį po visus vėjus. 11Todėl, kaip aš gyvas, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - prisiekiu: kadangi tu savo stabais ir bjauriais nusikaltimais suteršei manąją šventovę, todėl ir griebsiuosi skustuvo. Mano akis nepasigailės, ir aš neparodysiu užuojautos. 12Vienas tavo trečdalis mirs maru ir žus nuo bado; kitas trečdalis kris aplink tave nuo kalavijo; o dar kitą trečdalį išvėtysiu po visus vėjus ir išsitrauksiu jiems savo kalaviją.

13Taip nuslūgs mano pyktis, - liesiu ant jų savo įniršį, kol sušvelnėsiu. Jie žinos, kad aš, VIEŠPATS, kalbėjau uoliai, kai liejau jiems savo įniršį! 14Be to, paversiu tave griuvėsiais, pajuokos reginiu aplinkinėms tautoms ir kiekvieno praeivio akims. 15Būsi pajuoka ir pasityčiojimas, įspėjimas ir siaubo reginys aplinkinėms tautoms, kai teisiu tave pykčiu ir įniršiu, bausiu įniršio bausmėmis, - aš, VIEŠPATS, kalbėjau! - 16kai paleisiu į tave savo mirtinas bado strėles, kurios jus sunaikins, - nes paleisiu jas, kad jus sunaikinčiau, - ir kai didinsiu jūsų badą, sulaužydamas jūsų duonos ramstį. 17Siųsiu jums badą ir laukinius žvėris, - jie sunaikins tavo vaikus, - maras ir kraujo liejimas pereis per tave. Kalaviją atvesiu prieš tave, - aš, VIEŠPATS, kalbėjau!"

6Viešpats pasmerkia stabų garbinimą 1Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 2"Marusis, atgręžk savo veidą į Izraelio kalnų pusę ir pranašauk jiems 3 - sakyk:'Izraelio kalnai, klausykit Viešpaties DIEVO žodžio! Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS kalnams ir kalvoms, dauboms ir slėniams. Štai! Aš atvesiu ant jūsų kalaviją ir sunaikinsiu jūsų alkus. 4Jūsų aukurai bus apleisti ir smilkyklės sudaužytos. Suguldysiu jūsų užmuštuosius jūsų stabams po kojų, 5suguldysiu Izraelio žmonių lavonus priešais jų stabus, - išmėtysiu jūsų kaulus aplink jūsų aukurus. 6Visur, kur gyvenate, jūsų miestai bus sugriauti ir alkos sunaikintos: jūsų aukurai bus nugriauti ir sunaikinti, jūsų stabai bus sulaužyti ir sutrupinti, jūsų smilkyklės sudaužytos ir jūsų rankų darbai nušluoti. 7Užmuštieji gulės kritę tarp jūsų, - tada jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS.

8Tačiau aš paliksiu jums tarp tautų pasprukusius nuo kalavijo, kai būsite išblaškyti svetimose šalyse. 9Tuomet jūsų pabėgėliai atsimins mane tautose, kur jie yra ištremti, kaip aš sielvartavau dėl jų ištvirkusios širdies, nusigręžusios nuo manęs, ir dėl jų ištvirkusių akių, atsigręžusių į jų stabus. Tuomet jie bodėsis savimi dėl padarytų bjaurasčių, dėl savo bjaurių nusikaltimų 10Ir jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS. Ne tuščiai grasinau, kad užtrauksiu jiems šitą nelaimę'".

11Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Plok delnais, trypk kojomis ir šauk: 'ai!' dėl visų bjaurių Izraelio namų nusikaltimų! Jie žus nuo kalavijo, bado ir maro! 12Kas toli, tas maru numirs, kas arti, tas nuo kalavijo kris, kas išliko ir yra apgultas - mirs nuo bado. Taip išliesiu ant jūsų savo įniršį. 13Tuomet jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS, kai jūsų užmuštieji gulės tarp savo stabų aplink aukurus ant kiekvienos aukštos kalvos, ant kiekvienos kalno viršūnės, po kiekvienu žaliu medžiu ir po kiekvienu lapuotu ąžuolu, - kur tik jie aukojo malonius kvapus visiems savo stabams. 14Pakelsiu prieš juos ranką ir padarysiu kraštą, kur jie gyvena, apleistą ir tuščią nuo dykumos iki Riblos. Tada jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS".

7Artėjanti pražūtis 1Atėjo man VIEŠPATIES žodis: 2"Tu, marusis, taip kalbėjo Viešpats DIEVAS Izraelio žemei.

Galas! Ateina galas keturiems krašto kampams!
3 Dabar ateina tau galas!
Liesiu ant tavęs savo pyktį,

nuteisiu tave pagal tavo kelius
ir bausiu tave už visas tavo bjaurastis.
4 Mano akis nepasigailės,
neparodysiu užuojautos,
bet bausiu tave pagal tavo kelius.
Kai tavo bjaurieji nusikaltimai pūliuos tavyje,
tada žinosite, kad aš esu VIEŠPATS".

5 Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
"Nelaimė po nelaimės!
Štai ji ateina!
6 Atėjo galas! Atėjo tikras galas!
Jis pakilo prieš tave.
Štai jis ateina!
7 Atėjo tau pražūtis,
šalies gyventojau!
Atėjo metas, diena arti -
sąmyšio, o ne ūžavimo kalnuose.
8 Jau greit išpilsiu savo įniršį ant tavęs
ir išliesiu ant tavęs savo pyktį.
Nuteisiu tave pagal tavo kelius,
nubausiu tave už visas tavo bjaurastis.
9 Mano akis nepasigailės,
užuojautos neparodysiu,
bet bausiu tave pagal tavo kelius.
Kai tavo bjaurastys pūliuos tavyje,
tada žinosite, kad aš, VIEŠPATS, nuplakiau.

10 Štai toji diena jau čia! Štai ji ateina!
Pražūtis atėjo,
lazda pražydo,
įžūlybė sukrovė pumpurus, -
11 smurtas išaugo į nedorumo lazdą.
Nė vienas iš jų neišliks, -
neišliks nieko iš jų pertekliaus
nei iš jų turtų.
Pranašūs jie nebus.
12 Atėjo tas metas, toji diena išaušo!
Kas perka, tegu nesidžiaugia,
kas parduoda, tegu nenusimena,
nes visus užklups degantis pyktis.
13 Parduodantis nebeatgaus to,
kas buvo parduota,
nors jis ir pirkėjas tebebūtų gyvi, -
nes pyktis kris ant visų,

ir jis nebus atšauktas.
Kadangi visi yra kalti, nė vienas negali išlikti gyvas.

14 Jie papūtė ragą ir viskas prirengta,
bet nėra kam eiti į mūšį,
nes mano degantis pyktis apima juos visus.
15 Kalavijas lauke už vartų,
maras ir badas viduje.
Kas yra laukuose, žus nuo kalavijo,
kas mieste, tą praris badas ir maras.
16 Bėgliai, - jei kam ir pavyktų išsigelbėti, -
slėpsis kalnuose, tarsi slėnių balandžiai,
visi iki vieno dejuodami dėl savo kaltės.
17 Nusvirusios rankos,
keliai it vanduo praskydę.
18 Apsijuos jie ašutine,
o šiurpas juos apsiaus.
Visų veiduose gėda
ir nuplikusios visų galvos.
19 Savo sidabrą jie išmes į gatves,
o jų auksas bus laikomas netyru daiktu.

VIEŠPATIES pykčio dieną jų auksas ir sidabras negalės jų išgelbėti. Jais nepasisotins nei savo pilvų jų neprikimš. Auksas ir sidabras buvo jiems proga nusidėti. 20Iš savo puikaus puošmens, kuriuo jie didžiavosi, pasidarė bjaurių stabų paveikslus. Todėl jį paversiu jiems nešvariu daiktu. 21Atiduosiu jį kaip grobį į svetimųjų rankas, -

kaip pelną žemės nedorėliams, -
jie išniekins jį.
22 Nugręšiu nuo jų savo veidą,
ir jie išniekins mano brangiąją vietą, -
plėšikai į ją įeis ir ją išniekins.

23 Nukalk grandinę,
nes kraštas pilnas kruvinų nusikaltimų,
o miestas kupinas smurto.
24 Atvesiu nuožmiausias iš tautų,
ir jos užims jų namus.
Padarysiu galą įžūlumui galiūnų,
bus išniekintos jų šventovės.
25 Klaikas ateina!
Jie ieškos ramybės,
bet jos neras.
26 Nelaimė lydės nelaimę,
bloga žinia vysis blogą žinią.
Veltui jie ieškos pranašo regėjimo,

kunigas nebepajėgs mokyti,
seniūnai nebemokės patarti.
27 Karalius raudos,
didžiūnas bus pagautas nevilties,
paprastų žmonių rankos drebės.
Pasielgsiu su jais pagal jų pačių kelią,
teisiu juos, kaip jie teisė,
ir jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS.

8Stabų garbibinmas Jeruzalės šventykloje 1Atsitiko, kad šeštaisias metais, šeštąjį mėnesį, penktąją mėnesio dieną, man esant namie ir Judo seniūnams sėdint prieš mane, Viešpaties DIEVO ranka nusileido ant manęs. 2Pažvelgiau, ir štai į ugnį panašus pavidalas: žemiau nuo to, kas atrodė kaip juosmuo, buvo ugnis, o aukščiau jo juosmens lyg gintaro spindesys. 3Jis ištiesė lyg ranką ir paėmė mane už galvos garbanos. Dvasia pakėlė mane tarp žemės ir dangaus ir atnešė Dievo regėjimuose į Jeruzalę, prie vidinio kiemo šiaurinių vartų, - ten buvo pastatytas pavydo stabas, kuris žadina pavydą. 4Ten buvo ir Izraelio Dievo šlovė, kaip tas regėjimas, kurį buvau matęs slėnyje.

5Tuomet jis man tarė: "Marusis, pakelk savo akis dabar į šiaurės pusę!" Aš pakėliau akis į šiaurės pusę, ir ten, į šiaurę nuo aukuro vartų, pačioje angoje, buvo šis pavydo stabas. 6Jis man kalbėjo: "Marusis, ar matai, ką jie daro, tuos bjaurius nusikaltimus, kuriuos Izraelio namai čia daro, kad mane atitolintų nuo mano Šventyklos? Net dar bjauresnių nusikaltimų pamatysi".

7Ir jis nuvedė mane prie įėjimo į kiemą, ir ten apsižvalgęs pamačiau skylę sienoje. 8Jis man tarė: "Marusis, braukis per sieną!" Ėmiau veržtis per sieną, ir štai ten įėjimas. 9Jis kreipėsi į mane: "Eik į vidų ir pamatyk tuos nedorus nusikaltimus, kuriuos jie ten daro". 10Įėjęs vidun mačiau, kad ten visur ant sienų buvo pavaizduoti visokiausi ropliai, šlykštūs gyvuliai ir visi Izraelio namų stabai. 11Prieš juos stovėjo septyniasdešimt Izraelio namų seniūnų drauge su Šafano sūnumi Jaazaniju. Kiekvienas laikė rankoje smilkytuvą, ir kvapus smilkalų dūmų debesis kilo aukštyn. 12Tuomet jis man tarė: "Marusis, ar matai, ką Izraelio namų seniūnai daro patamsiais, kiekvienas savo stabų kambaryje, sakydami: 'VIEŠPATS mūsų nemato! VIEŠPATS paliko kraštą!' 13Pamatysi net dar bjauresnių nusikaltimų, kuriuos jie daro".

14Tada jis atvedė mane prie VIEŠPATIES Namų šiaurinių vartų. Ten sėdėjo moterys, raudančios Tamuzo. 15Jis tarė man: "Marusis, ar matei? Pamatysi net dar bjauresnių nusikaltimų negu šitie".

16Tuomet jis įvedė mane į vidinį VIEŠPATIES Namų kiemą, ir štai prie angos į VIEŠPATIES Šventyklą, tarp prieangio ir aukuro, buvo maždaug dvidešimt penki vyrai, nugaras atgręžę į VIEŠPATIES Šventyklą ir veidus į rytų pusę, parpuolę kniūbsčia ant žemės prieš tekančią saulę rytuose. 17Ir jis tarė man: "Marusis, ar tu matei? Nejaugi bjaurieji nusikaltimai, kuriuos Judo namai daro čia, yra tik mažmožis? Argi jie turi pripildyti ir kraštą smurto, mane iš naujo erzinti? Štai, jie šaką laiko prie savo nosies! 18Elgsiuosi tad pykčio perimtas, mano akis gailestinga nebus, gailesčio neparodysiu. Jie rėks man į ausis, bet jų negirdėsiu".

9Jeruzalė nubaudžiama 1Tuomet jis, man girdint, ėmė visu balsu šaukti: "Artinkitės jūs, miesto budeliai, kiekvienas su savuoju naikinimo įrankiu rankoje!" 2Ir štai šeši vyrai ėjo keliu nuo aukštesniųjų vartų, kurie yra šiauriniame šone, kiekvienas nešinas savo ginklu žudynėms. Tarp jų buvo vyras, apsirengęs drobiniais, su raštvedžio reikmenimis prie juosmens. Vos atėję jie sustojo

prie žalvarinio aukuro.

3O Izraelio DIEVO šlovė buvo nuėjusi nuo kerubo, ant kurio ji laikydavosi, prie Namų slenksčio. VIEŠPATS pašaukė drobiniais apsivilkusįjį vyrą su raštvedžio reikmenimis prie juosmens 4 ir jam tarė: "Pereik per miestą, per Jeruzalę, ir pažymėk ženklu 'Tav' kaktas tų, kurie dūsauja ir dejuoja dėl visų bjauriųjų nusikaltimų, jame daromų". 5O kitiems, man girdint, pasakė: "Eikite jam iš paskos per miestą ir žudykite. Tenebūna gailestinga jūsų akis, gailesčio neparodykite. 6Žudykite ir naikinkite senius, jaunuolius ir mergaites, mažylius ir moteris, bet nelieskite nė vieno, kuris turi ženklą 'Tav', - pradėkite nuo mano šventovės!" Ir jie pradėjo nuo seniūnų, kurie buvo priešais Namus. 7Tuomet jis dar tarė jiems: "Užterškite Namus, prikraukite jų kiemus lavonų. Eikite!" Jie išėjo ir žudė mieste.

8Jiems žudant, aš buvau paliktas vienas. Parpuolęs ant veido, šaukiau: "Ai, Viešpatie DIEVE! Nejaugi tu, išliedamas savo pyktį ant Jeruzalės, sunaikinsi visą Izraelio likutį?" 9Jis man atsakė: "Izraelio ir Judo namų kaltė yra be galo didelė. Kraštas pilnas kraujo, o miestas pilnas ištvirkimo, nes kalbama: 'VIEŠPATS paliko kraštą! VIEŠPATS nemato!' 10Taigi ir mano akis nebus gailestinga, ir gailesčio nerodysiu, bet suversiu jų darbus jiems ant galvų".

11Ir štai vyras, apsirengusis drobiniais, su raštvedžio reikmenimis prie juosmens, pasirodė ir pranešė: "Padariau, kaip man įsakei!"

10Dievo Šlovė palieka Jeruzalę 1Tuomet pažvelgiau, ir štai viršuje skliauto, kurs buvo viršum kerubų galvų, pasirodė lyg safyro akmuo, lyg į sostą panašus pavidalas. 2Jis kreipėsi į drobiniais apsirengusį vyrą, tardamas: "Įeik tarp ratų po kerubais, paimk rieškučias žarijų, esančių tarp kerubų, ir iššarstyk jas ant miesto". Jis įėjo man matant. 3Vyrui įeinant, kerubai stovėjo ties dešiniuoju Namų šonu, ir debesis pripildė vidinį kiemą. 4VIEŠPATIES šlovė persikėlė nuo kerubų prie Namų slenksčio, Namai buvo pripildyti debesies, ir kiemas buvo pilnas VIEŠPATIES šlovės pašvaistės. 5Kerubų sparnų ūžesys sklido iki pat išorinio kiemo tartum Dievo Galingojo balsas, kai jis kalba.

6Kai jis įsakė drobiniais apsirengusiam vyrui, tardamas: "Paimk ugnies iš po ratų, esančių po kerubais", - vyras įėjo ir atsistojo šalia rato. 7Vienas kerubas ištiesė savo ranką į ugnį, esančią tarp kerubų, jos šiek tiek paėmė ir įdėjo drobiniais apsirengusiajam į saują. Priėmęs ugnį, jis išėjo. 8Po kerubų sparnais dūlavo žmogaus rankos pavidalas.

9Žiūrėjau, ir štai rieda keturi ratai prie kerubų, - po vieną ratą prie kiekvieno kerubo, - ratų išvaizda buvo kaip chrizolito akmens. 10Visi keturi buvo panašūs, tartum ratas būtų buvęs viduje rato. 11Pasijudinę riedėti, jie riedėdavo bet kuria iš keturių krypčių, riedėdami nesigręžiodavo. Visi riedėdavo į vietą, į kurią buvo atsukta galva, riedėdami nesigręžiodavo. 12Ir visas jų kūnas, ir jų nugaros, ir jų rankos, ir jų sparnai, ir jų ratai buvo pilni akių. Ratai jų - visų keturių - buvo pilni akių visur aplinkui. 13Man girdint, ratai buvo pavadinti sūkuriu. 14Kiekvienas turėjo keturis veidus: pirmasis veidas buvo kerubo veidas, antrasis buvo žmogaus veidas, trečiasis - liūto veidas ir ketvirtasis - erelio veidas.

15Kerubai pakilo. Tai buvo gyvūnai, kuriuos buvau matęs prie Kebaro upės! 16Kerubams pajudėjus į priekį, riedėdavo ir ratai greta jų; kai kerubai pakeldavo sparnus, kad pakiltų nuo žemės, ratai greta jų nepakeisdavo krypties. 17Aniems sustojus, sustodavo ir jie, ir aniems pakilus, pakildavo ir jie, nes juose buvo gyvūnų dvasia.

18VIEŠPATIES šlovė nuėjo nuo Namų slenksčio ir sustojo viršum kerubų. 19Kerubai pakėlė sparnus ir pakilo nuo žemės mano akyse, išeidami kartu su ratais. Jie sustojo prie VIEŠPATIES Namų rytinių vartų angos, - viršum jų buvo Izraelio Dievo šlovė. 20Jie buvo tie patys gyvūnai, kuriuos buvau matęs po Izraelio Dievu prie Kebaro upės, ir supratau, kad jie buvo kerubai. 21Kiekvienas turėjo keturis veidus, kiekvienas turėjo keturis sparnus, o po jų sparnais buvo žmogaus rankų pavidalai. 22Ir jų veidų išvaizda buvo tokia pat, kaip anų veidų, kuriuos buvau matęs prie Kebaro upės. Ir ėjo jie, kiekvienas jų, tiesiai į priekį.

11Didžiūnų teismas 1Tuomet dvasia pakėlė mane ir atvedė prie rytinių VIEŠPATIES Namų vartų, prie vartų į saulėtekio pusę. Ten, prie vartų, buvo dvidešimt penki vyrai. Tarp jų pamačiau tautos didžiūnus, Azūro sūnų Jaazaniją ir Benajos sūnų Pelatiją. 2Jis man tarė: "Marusis, šitie yra vyrai, kurie rezga pinkles ir slapta sąmokslauja mieste, 3sakydami: 'Dar ne metas dabar statyti namus. Šitas miestas yra katilas, o mes esame mėsa!' 4Todėl pranašauk jiems, pranašauk, marusis!"

5VIEŠPATIES dvasia nusileido ant manęs, ir jis man tarė: "Sakyk: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS. Štai ką sau manote, Izraelio namai, - aš žinau, kas jums atėjo į galvą! 6Užvertėte šitą miestą lavonais ir jo gatves priklojote užmuštųjų'. 7Todėl šitaip kalbėjo Viešpats DIEVAS: 'Jūsų užmuštieji, kuriuos jame paguldėte, yra mėsa, ir šitas miestas yra katilas, bet jūs būsite iš jo išvaryti. 8Jūs bijojote kalavijo, aš atvesiu jums kalaviją', - tai Viešpaties DIEVO žodis. 9Iš miesto aš išvarysiu jus, atiduosiu jus į svetimųjų rankas ir įvykdysiu jums teismo sprendimus. 10Jūs krisite nuo kalavijo. Aš bausiu jus Izraelio paribyje, - ir jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS. 11Miestas nebus jums katilas nei jūs būsite mėsa jame, - Izraelio paribyje jus bausiu. 12Tuomet jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS, kurio įstatų nesilaikėte ir kurio įsakų nevykdėte, bet elgėtės pagal papročius tautų, gyvenančių aplink jus!" 13Atsitiko, kad man pranašaujant Benajos sūnus Pelatijas numirė. Tuomet parpuoliau veidu žemėn ir visu balsu šaukiau, sakydamas: "Ai, Viešpatie DIEVE! Nejau tu nori padaryti galą Izraelio likučiui?!"

Dievas parves tremtinius14VIEŠPATIES žodis atėjo man: 15 "Marusis! Tavo broliai, tavo giminės, tavo tautiečiai tremtiniai ir visi Izraelio namai, - jie yra visi tie, apie kuriuos Jeruzalės gyventojai sako: 'Jie pasitraukė toli nuo VIEŠPATIES. Šis kraštas yra atiduotas mums kaip nuosavybė!' 16Todėl sakyk: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Nors perkėliau juos toli tarp tautų, nors išblaškiau juos po įvairius kraštus, tačiau buvau kurį laiką jiems šventovė kraštuose, į kuriuos jie pateko'. 17Todėl sakyk: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Surinksiu jus iš visų tautų, paimsiu jus iš kraštų, kur buvote išblaškyti, ir duosiu jums Izraelio žemę. 18Kai ten atvyks, jie pašalins iš jos visus stabus ir visus bjauriuosius nusikaltimus. 19Duosiu jiems kitą širdį ir įliesiu jiems naują dvasią, išimsiu iš jų kūno akmeninę širdį ir duosiu jiems jautrią, 20kad gyventų pagal mano įstatus, laikytųsi mano įsakų ir juos vykdytų. Tada jie bus mano tauta, ir aš būsiu jų Dievas. 21O tiems, kurių širdis eina paskui jų stabus ir bjaurastis, suversiu jų darbus ant jų pačių galvos'", - tai Viešpaties DIEVO žodis.

22Tuomet kerubai su ratais, esančiais šalia, pakėlė sparnus. Izraelio Dievo šlovė laikėsi viršum jų. 23VIEŠPATIES šlovė pakilo viršum miesto ir sustojo ant kalno į rytus nuo miesto.

24Dvasia pakėlė mane ir atvedė Dievo dvasios regėjime į Kaldėją pas tremtinius. Regėjimas, kurį mačiau, išnyko. 25O aš papasakojau tremtiniams visus dalykus, kuriuos man VIEŠPATS buvo parodęs.

12Pranašas pavaizduoja Judo gyventojų ištrėmimą 1Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 2"Marusis, tu gyveni maištinguose namuose. Jie turi akis matyti, bet nemato, turi ausis girdėti, bet negirdi, nes yra maištingi namai. 3Todėl tu, marusis, susirišk tremtinio ryšulį ir išeik į tremtį dienos metu, jų akyse. Išeik tarsi tremtinys iš savo vietos ir, jiems matant, nueik į kitą vietą. Galbūt jie suvoks, nors ir yra maištingi. 4Išsineši savo tremtinio ryšulį dienos metu, jiems matant, tarsi ryšulį tremčiai, bet tu pats išeisi vakare jiems matant, kaip varomieji į tremtį. 5Jiems matant, pralaužk sienoje skylę ir išnešk pro ją savo ryšulį. 6Jų akyse tu užsikelsi ryšulį ant peties ir išsineši jį sutemus. Veidą užsidengsi, kad nematytumei krašto, nes aš padariau tave ženklu Izraelio namams".

7Padariau taip, kaip man buvo įsakyta. Išsinešiau savo ryšulį tarsi ryšulį tremčiai ir vakare savo ranka pralaužiau sienoje skylę. Išsinešiau jį sutemus, nešdamasis ant peties jiems matant.

8Kitą rytą atėjo man VIEŠPATIES žodis: 9"Marusis, ar nesakė tau Izraelio namai, tie maištingieji namai: 'Ką tu išdarinėji?' 10Pasakyk jiems: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Šitas pranašavimas yra Jeruzalės vadui ir visiems Izraelio namams'. 11Sakyk: 'Aš esu ženklas jums! Kaip padariau, taip bus jiems padaryta: jie eis į tremtį, į nelaisvę. 12O vadas, kuris yra tarp jų, sutemus užsikels savo ryšulį ant peties ir išeis. Jam išvesti jie pralauš sienoje skylę; jis užsidengs veidą taip, kad krašto savo akimis nematys'. 13Užmesiu ant jo savo pinkles; ir jis pateks į mano spąstus; atvesiu jį į Babiloną, kaldėjų kraštą, tačiau to krašto jis nematys ir tenai numirs. 14O visą jo palydą, jo pagalbininkus ir visus jo kariuomenės būrius, išblaškysiu po visus vėjus ir išsitrauksiu kalaviją jiems įkandin. 15Kai išblaškysiu juos tarp tautų ir išsklaidysiu po įvairius kraštus, jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS. 16Bet leisiu nedaugeliui išlikti gyviems nuo kalavijo, bado ir maro, kad papasakotų apie visus savo bjauriuosius nusikaltimus tautoms, pas kurias jie nueis. Tada jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS".

Ateinantis klaikas17Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 18"Marusis! Drebėdamas valgyk savo duoną, iš baimės pašiurpęs gerk savo vandenį. 19Sakyk krašto žmonėms: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS apie Jeruzalės gyventojus Izraelio žemėje. Jie valgys savo duoną perimti baimės ir gers savo vandenį pagauti klaiko, nes jų kraštas bus netekęs sau įprasto apsto per jo gyventojų nežabotą smurtą. 20Miestai, kur dabar pilna žmonių, bus sunaikinti, kraštas bus nuniokotas, ir jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS'".

Žmonės išjuokia pranašo regėjimus21Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 22"Marusis, ką reiškia Izraelio žemėje ta jūsų patarlė, kai sakoma: 'Dienos prabėga, o regėjimai niekais nueina'? 23Todėl tark jiems: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: Aš padarysiu galą šitai patarlei. Ji nebebus daugiau vartojama Izraelyje kaip patarlė!' Bet sakyk jiems: 'Dienos atėjo, regėjimai tuoj išsipildys,' 24nes nebus daugiau Izraelio namuose nei jokio tuščio regėjimo, nei raminančių spėjimų. 25Aš, VIEŠPATS, tarsiu žodį, kurį aš tariu, ir jis bus įvykdytas. Jis nebebus daugiau atidėtas, nes jūsų dienomis, o maištingieji namai, aš ištarsiu savo žodį ir jį įvykdysiu, - tai Viešpaties DIEVO žodis'".

26VIEŠPATIES žodis atėjo man: 27"Marusis, Izraelio namai sako: 'Regėjimas, kurį jis mato, yra už daugelio metų, - jis pranašauja tolimą ateitį'. 28Todėl sakyk jiems: 'Taip sako Viešpats DIEVAS. Nė vienas iš mano žodžių nebebus daugiau atidėtas, bet kiekvienas žodis, kurį ištarsiu, bus įvykdytas, - tai Viešpaties DIEVO žodis'".

13Pasmerkiami netikrieji pranašai 1VIEŠPATIES žodis atėjo man: 2"Marusis, pranašauk Izraelio pranašams, pranašauk! Sakyk tiems, kurie pranašauja savo pačių vaizduotės užgaidas: 'Klausykitės VIEŠPATIES žodžio!' Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. 3Vargas kvailiesiems pranašams, kurie

remiasi savo pačių dvasios užgaidomis, neturėję regėjimo! 4Izraeli, tavo pranašai yra tarsi šakalai tarp griuvėsių! 5Jūs nei ėjote į spragas, nei taisėte sienų aplink Izraelio namus, kad VIEŠPATIES dieną tvirtai laikytųsi kovoje. 6Tušti regėjimai ir melagingi spėjimai yra tų, kurie sako: 'Tai VIEŠPATIES žodis', - kai VIEŠPATS jų nesiuntė. Netgi laukia, kad išsipildytų jų žodis! 7Argi ne tuščią regėjimą matėte ir argi ne melagingą žyniavimą skelbėte, sakydami: 'Tai VIEŠPATIES žodis', - nors aš nekalbėjau?"

8Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Kadangi skelbėte niekus ir regėjote melą, aš esu prieš jus, - tai Viešpaties DIEVO žodis. 9Manoji ranka bus prieš pranašus, kurie turi tuščius regėjimus ir skelbia melagingus spėjimus. Jie nebus mano tautos taryboje, nebus įrašyti į Izraelio namų sąrašą ir nesugrįš į Izraelio žemę. Taip jūs žinosite, kad aš esu Viešpats DIEVAS. 10Dėl to, tikrai dėl to, kad jie suklaidino mano tautą, sakydami: 'Taika', - kai nėra taikos. Žmonės atstato sieną, o jie tinkuoja ją moliu be šiaudų! 11Sakyk tiems, kurie tinkuoja sieną moliu be šiaudų, kad ji sugrius. Liūtis sukels potvynį, kris nuožmi kruša, šėls audros vėjas! 12Štai! Kai siena sugrius, argi nebus jums sakoma: 'Kur yra tas tinkas, kuriuo tinkavote?'" 13Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Įniršio apimtas paleisiu audros vėją, nuo mano pykčio kils liūties potvynis ir įniršiu viską naikinanti nuožmi kruša. 14Nugriausiu sieną, kurią tinkavote moliu be šiaudų, sulyginsiu ją su žeme taip, kad bus atidengti jos pamatai. Kai ji grius, po ja žūsite jūs. Tada žinosite, kad aš esu VIEŠPATS. 15Taip išliesiu savo įniršį ant sienos ir tų, kurie tinkuoja ją moliu be šiaudų, - sakysiu jums: 'Nebėra sienos, nebėra nei tų, kurie ją tinkavo moliu be šiaudų, - 16nebėra Izraelio pranašų, - tų, kurie pranašavo apie Jeruzalę ir regėjo jai taiką, kai taikos nebuvo, - tai yra VIEŠPATIES žodis'".

Netikroms pranašėms17"Tu, marusis, atsuk veidą ir į savo tautos dukteris, pranašaujančias savo vaizduotės norus, pranašauk joms ir 18sakyk: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Vargas moterims, kurios prisiuva juostas ant kiekvieno riešo ir dirba gaubtuvus galvoms bet kokio ūgio žmonių, norėdamos juos prigauti. Nejau jūs, mano tautos žmones prigaudamos, save gyvas išlaikote? 19Išniekinote mane mano tautoje dėl miežių saujos ir duonos trupinių. Savo melais mano tautai, mėgstančiai klausytis melų, pražudote žmones, kurie neturėtų mirti, ir palaikote gyvus tuos, kurie neturėtų išlikti gyvi!'"

20Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Aš esu prieš jūsų juostas, kuriomis jūs gaudote žmones kaip paukščius. Aš nuplėšiu jas jums nuo rankų ir išlaisvinsiu žmones, - žmones, kuriuos jūs gaudote kaip paukščius. 21Aš nuplėšiu jūsų gaubtuvus ir išgelbėsiu savo žmones iš jūsų nagų. Jie daugiau nebebus jūsų naguose, - ir jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS! 22Kadangi jūs melu prislėgėte teisiųjų širdis, nors aš jų nebuvau prislėgęs, ir pakurstėte nedorėlius nesigręžti iš savo nedoro kelio, idant išgelbėtų savo gyvybę, 23todėl tuščių regėjimų daugiau nebematysite nei žyniavimu neužsiimsite. Aš išgelbėsiu savo tautą iš jūsų nagų, ir jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS!"

14Stabų garbintojams 1Keletas vyrų iš Izraelio seniūnų atėjo pas mane ir atsisėdo priešais. 2Ir VIEŠPATIES žodis atėjo man: 3"Marusis, šitie vyrai puoselėjo savo stabus širdyje ir statėsi savo nuodėmės priežastį tiesiog sau prieš akis. Argi aš privalau atsakyti į jų klausimus? 4Todėl kalbėk jiems ir sakyk: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Kiekvienas žmogus iš Izraelio namų, kuris puoselėja savo stabus širdyje ir pasistato savo nuodėmės priežastį tiesiog sau prieš akis, tačiau ateina pas pranašą, - aš, VIEŠPATS, duosiu atsakymą tam, kuris ateina su savo gausybe stabų, 5idant pagaučiau Izraelio namus jų širdyje. Dėl visų savo stabų jie visi atsiskyrė nuo manęs!'

6Todėl sakyk Izraelio namams: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Grįžkite ir gręžkitės nuo savo stabų ir nugręžkite savo veidus nuo visų savo bjauriųjų nusikaltimų. 7Nes kiekvienas žmogus iš Izraelio namų ar iš svetimšalių, gyvenančių Izraelyje, kuris atsiskiria nuo manęs, puoselėdamas savo stabus širdyje ir pasistatydamas savo nuodėmės priežastį tiesiog sau prieš akis, tačiau ateina pas pranašą, kad per jį mane paklaustų, - aš, VIEŠPATS, aš pats jam atsakysiu. 8Tam žmogui aš atgręšiu savo veidą, - padarysiu iš jo ženklą ir priežodį, atkirsiu jį nuo savo tautos. Ir jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS.

9Jeigu pranašas duosis taip suklaidinamas, kad pranašautų, - aš, VIEŠPATS, būsiu suklaidinęs tą pranašą , - pakelsiu prieš jį savo ranką ir iškirsiu jį iš savo tautos Izraelio. 10Abu turės atsakyti už kaltę, - tokia pat bausmė tam, kuris klausia, kaip ir bausmė pranašui, - 11kad Izraelio namai daugiau nenuklystų nuo manęs ir nebesiterštų daugiau visokiais maištavimais. Tuomet jie bus mano tauta ir aš būsiu jų Dievas, - tai Viešpaties DIEVO žodis'".

Asmeniška atsakomybė12 Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 13"Marusis, kai kuris kraštas nusideda man neištikimybe, aš pakeliu ranką prieš jį, sulaužau jo duonos ramstį ir siunčiu jam badą, išnaikindamas jo žmones ir gyvulius, 14net jeigu Nojus, Danielis ir Jobas - šie trys vyrai - būtų jame, - savo teisumu jie vieni teišsigelbėtų, - tai Viešpaties DIEVO žodis. 15Jei aš paleisčiau laukinius žvėris per tą kraštą, idant jį nuniokotų taip, kad jis taptų dykyne ir niekas nebeitų per jį bijodamas gyvulių, 16net jeigu šitie trys vyrai būtų jame, - kaip aš gyvas, tai Viešpaties DIEVO žodis, - jie neišgelbėtų nei sūnų, nei dukterų, bet būtų išgelbėti vien jie, o kraštas pavirstų dykyne. 17Arba jei atvesčiau prieš tą kraštą kalaviją, tardamas: 'Tepereina per kraštą kalavijas!' - ir nukirsdinčiau jo žmones ir gyvulius, 18nors šitie trys vyrai būtų jame, - kaip aš gyvas, tai Viešpaties DIEVO žodis, - jie neišgelbėtų nei sūnų, nei dukterų, tik jie vieni tebūtų išgelbėti. 19Arba jei marą pasiųsčiau į tą kraštą ir išliečiau ant jo savo įniršį krauju sunaikinti jo žmones ir gyvulius, 20nors Nojus, Danielis ir Jobas būtų jame, - kaip aš gyvas, tai Viešpaties DIEVO žodis, - jie neišgelbėtų nei sūnaus, nei dukters. Dėl savo teisumo tik save pačius jie teišgelbėtų".

21Nes Viešpats DIEVAS taip kalbėjo: "Nors siunčiu Jeruzalei keturis savo mirtinus teismus - kalaviją, badą, laukinius žvėris ir marą išnaikinti jos žmonėms ir gyvuliams, 22tačiau išliks joje bėglių likutis, - sūnūs ir dukterys, kurie bus išvesti. Kai jie ateis pas jus ir matysite jų kelius ir darbus, būsite paguosti dėl nelaimės, kurią atvedžiau Jeruzalei, dėl viso, ką atsiunčiau jai. 23Jie bus jums paguoda. Kai matysite jų kelius ir darbus, žinosite, kad ne veltui dariau visa, ką joje padariau", - tai Viešpaties DIEVO žodis.

15Nenaudingas vynmedis ir Jeruzalė

1 VIEŠPATIES žodis atėjo man:
2 "Marusis, kuo vynmedžio mediena pralenkia
visą kitokią medieną,
toji vynmedžio šaka,
kuri auga tarp miško medžių?
3 Ar naudojama jo mediena padaryti kokiam naudingam daiktui?
Ar kas pasidaro iš jo bent vagį,
kad pakabintų ant jo nors kokį padargą?
4 Štai! Jis metamas į ugnį kaip malkos!
Ugniai surijus abu jo galus

ir jo viduriui suanglėjus,
ar jis dar kam betinka?
5 Štai! Būdamas sveikas,
jokiam dirbiniui jis nebuvo naudojamas,
o kai ugnis jį surijo ir jis suanglėjo,
ar begali jis būti dirbiniui panaudotas?"

6"Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: 'Kaip iš miško medžių vynmedžio medieną, kurią atidaviau kaip malkas ugniai, taip atiduosiu ir Jeruzalės gyventojus. 7Atgręšiu į juos savo veidą, - nors jie išvengė ugnies, bet ugnis juos suris. Jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS, kai atgręšiu į juos savo veidą. 8Paversiu jų kraštą dykyne dėl to, kad jie nebuvo ištikimi, - tai VIEŠPATIES žodis'".

16Ištvirkėlė Jeruzalė 1Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 2"Marusis, parodyk Jeruzalei jos bjauriuosius nusikaltimus 3ir sakyk: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS Jeruzalei. Esi kilmės ir gimimo iš kanaaniečių krašto; tavo tėvas buvo amorietis, o tavo motina hetitė. 4Kalbant apie tavo gimimą, - tą dieną, kai gimei, tavoji bambagyslė nebuvo nupjauta, nebuvai nei apiplauta vandeniu, kad būtumei švari, nei ištrinta druska, nei suvystyta vystyklais. 5Jokia akis neparodė tau gailesčio, kad padarytų bet ką iš šitų dalykų skatinama užuojautos tau, bet buvai išmesta laukan po plynu dangumi, nes tavimi bjaurėjosi tą dieną, kai gimei.

6Ėjau pro tave ir mačiau tave spurdant savo kraujuose. Kai tu gulėjai savo kraujuose, aš tau tariau: 'Gyvenk! 7Kaip laukų augalas auk!' Užaugai, tapai didelė, subrendai į tikrą moterį, - jau buvo išaugusios tavo krūtys, užaugę plaukai, tačiau vis dar buvai visiškai nuoga.

8Ėjau vėl pro tave ir vėl mačiau tave, - išties, tu buvai pasiekusi meilės amžių. Išskleidžiau virš tavęs savo sparną ir pridengiau tavo nuogumą. Daviau tau priesaiką ir įėjau į sandorą su tavimi, - tai VIEŠPATIES žodis, - ir tu tapai mano. 9Išmaudžiau tave vandenyje, nuploviau nuo tavęs kraują ir patepiau aliejumi. 10Aprengiau tave išsiuvinėtais drabužiais, daviau tau brangios odos sandalus, sujuosiau tave lino juosta ir apgaubiau šilko skraiste. 11Papuošiau tave brangiais puošmenimis, užmoviau tau ant rankų apyrankes, o ant kaklo karolius, 12įvėriau žiedą tau į nosį ir auskarus į ausis, uždėjau tau ant galvos gražų vainiką. 13Tu buvai papuošta auksu ir sidabru, tavieji drabužiai buvo iš puikaus lino, prabangaus šilko ir išsiuvinėto audeklo. Geriausi miltai, medus ir aliejus buvo tavo maistas. Tu tapai nepaprastai graži, - tinkama būti karaliene. 14Tavo vardas išgarsėjo tarp tautų dėl tavojo grožio, nes jis buvo tobulas mano spindesiu, kurį tau suteikiau, - tai Viešpaties DIEVO žodis.

15Bet tu, pasitikėdama savo grožiu, elgeisi su savo vardu kaip kekšė ir dosniai dalijai kekšystės paslaugas kiekvienam praeiviui - kekšystės paslaugas jam tu skyrei! 16Tu paėmei kai ką iš savo drabužių, pasidarei sau spalvingas alkvietes ir jose elgeisi kaip kekšė, - taip nėra niekad buvę ir niekad nebus! 17Tu paėmei ir savo gražiuosius manojo aukso bei sidabro puošmenis, kuriuos tau buvau davęs, pasidarei sau vyriškus atvaizdus ir kekšavai su jais. 18Tu paėmei savo išsiuvinėtuosius drabužius, kad juos apklotumei, ir dėjai prieš juos mano aliejų ir smilkalus. 19Taip pat ir maistą, kurį tau daviau, - rinktinius miltus, medų ir aliejų, kuriais tave maitinau, - tu dėjai prieš juos kaip malonų kvapą. Taigi taip buvo! - Tai Viešpaties DIEVO žodis! - 20Tu paėmei savo sūnus ir dukteris, kuriuos man pagimdei, ir juos paaukojai aniems suryti. Lyg maža būtų tavosios kekšystės paslaugų, 21tu skerdei mano vaikus ir davei jiems kaip auką! 22Darydama visus savo bjauriuosius nusikaltimus ir kekšystės paslaugas, neatsiminei savo jaunystės dienų, kai buvai visiškai nuoga,

spurdanti savo kraujuose.

23Po visų savo nedorų darbų, - vargas, vargas tau! - tai Viešpaties DIEVO žodis, - 24stateisi sau pakylą ir įsitaisei alkvietę kiekvienoje aikštėje. 25Ant kiekvienos kryžkelės statei savo aukštumų vietą ir kekšės elgesiu niekinai savo grožį, išsižergdama kiekvienam praeiviui. Įsismaginusi su savo kekšyste, 26tu buvai kekšė egiptiečiams, savo gašliems kaimynams, ir didinai savo kekšystę, kad mane įpykintum. 27Todėl pakėliau savo ranką prieš tave ir sumažinau tau davinius, palikau tave priešų valiai - Filistijos dukterims, kurios gėdijosi tavo palaido kelio. 28Tu elgeisi kaip kekšė su asirais, nes buvai nepasotinama, - elgeisi kaip kekšė su jais, bet likai nepasotinta. 29Varei savo kekšystę su Kaldėja, pirklių kraštu, bet ir tuo nepasisotinai.

30Kokia ligota yra tavoji širdis! - Tai Viešpaties DIEVO žodis. - Darei visus šituos dalykus kaip įžūli kekšė, 31statydama sau pakylą ir įsitaisydama alkvietę kiekvienoje aikštėje! Tačiau nebuvai kaip kitos kekšės, nes niekinai užmokestį. 32O svetimaujanti žmona, ištekėjusi už savo vyro, tu atsiduodi svetimiems! 33Visoms kekšėms duodama dovana, bet tu pati davei dovanas visiems savo meilužiams, kad papirktum juos ateiti iš visur pas tave kekšystėms. 34Tu kekšavai kitaip negu kitos moterys savo kekšystėmis: niekas nelakstė tau iš paskos, kad būtum kekše. Kadangi tu pati mokėjai kekšės užmokestį, užuot jį gavusi, kaipgi tu skyreisi nuo jų!"

35O dabar, kekše, klausykis VIEŠPATIES žodžio! 36Taip kalbėjo VIEŠPATS: "Dėl tavo aistros, kurią išliejai, ir tavo gėdos, kurią atidengei kekšaudama su meilužiais, dėl visų tavo bjauriųjų stabų ir dėl tavųjų vaikų kraujo, kurį jiems davei, - 37dėl to, tikėk manimi, surinksiu visus tavo meilužius, kuriuos tu norėjai patenkinti, - visus, kuriuos mylėjai, ir taip pat visus, kurių nekentei, - surinksiu juos iš visų pašalių prieš tave ir atidengsiu jiems tavo gėdą taip, kad jie pamatytų visą tavo kekšystę. 38Teisiu tave, kaip teisiamos svetimavusios ir kraują išliejusios moterys, išpilsiu ant tavęs kruviną įniršį ir pavydą. 39Atiduosiu tave į jų rankas. Jie išardys tavo pakylą ir nugriaus tavo alkvietes, nuvilks nuo tavęs drabužius, atims tavo gražiuosius puošmenis ir paliks tave visiškai nuogą. 40Tada jie atves tau minią, kad muštų tave akmenimis ir kapotų savo kalavijais. 41Jie degins tavo namus ugnimi ir įvykdys tau teismą žiūrint daugeliui moterų. Taip parysiu galą tavo kekšystei, ir tu nebemokėsi daugiau kekšės užmokesčio. 42Taip išliesiu savo įniršį, ir nusigręš nuo tavęs mano pavydas, - tada aš nurimsiu ir daugiau nebepyksiu. 43Kadangi tu neatsiminei savo jaunystės dienų ir įerzinai mane visais šitais dalykais, todėl štai aš ir uždėjau tavo darbus tau ant galvos, - tai Viešpaties DIEVO žodis. Argi tu nesielgei kaip ištvirkėlė, darydama visus savo bjauriuosius nusikaltimus?

44Tikėk manimi, patarlių mėgėjai kandžiai sakys apie tave šią patarlę: 'Kokia motina, tokia ir duktė'. 45Tu esi tikra savo motinos duktė', kuri pametė savo vyrą ir savo vaikus, tu esi sesuo savo seserų, palikusių savus vyrus ir savus vaikus. Jūsų motina buvo hetitė, o jūsų tėvas amorietis! 46Tavo vyresnioji sesuo yra Samarija, gyvenusi su savo dukterimis į šiaurę nuo tavęs, ir tavo jaunesnioji sesuo, gyvenusi į pietus nuo tavęs, yra Sodoma ir jos dukterys. 47Tu ne tik ėjai jų keliais ir elgeisi pagal jų bjaurastis, bet ir kaipmat tapai labiau ištvirkusi negu jos visuose savo keliuose. 48Kaip aš gyvas, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - tavo sesuo Sodoma ir jos dukterys nedarė taip, kaip tu ir tavosios dukterys kad darė. 49Išties, tavo sesers Sodomos kaltė buvo įžūlus išdidumas! Ji ir jos dukterys turėjo duonos perteklių ir lengvą gyvenimą, bet neištiesė rankos vargšui ir beturčiui. 50Būdamos išpuikėlės, jos darė mano akyse bjaurius nusikaltimus, todėl jas ir pašalinau, kaip tu matei. 51Samarija nepadarė nė pusės tavo nuodėmių! Tu padarei daugiau bjaurių nusikaltimų, negu

jos, - tavo seserys atrodo teisios šalia visų bjaurasčių, kurias tu padarei. 52Tad kęsk savo gėdą, nes per ją pateisinai savo seseris, - dėl tavo nuodėmių, per kurias bjauriau elgeisi už seseris, jos atrodo teisesnės, negu tu! Tat rausk ir kęsk savo gėdą, nes šalia tavęs tavo seserys atrodo teisios!

53Sugrąžinsiu jų tremtinius - Sodomos bei jos dukterų tremtinius, Samarijos bei jos dukterų tremtinius ir tavuosius tremtinius drauge su jų tremtiniais, 54kad kęstumei savo gėdą, raustumei dėl viso, ką esi padariusi, ir būtum jiems paguoda. 55Kai tavo seserys - Sodoma bei jos dukterys atgaus savo senąją gerovę ir Samarija bei jos dukterys sugrįš į savo senąją gerovę, tuomet tu bei tavo dukterys irgi sugrįšite į savo senąją gerovę. 56Argi nebuvo tavo sesuo Sodoma priežodis tavo burnoje tavo įžūlaus išpuikimo dieną, 57kolei dar nebuvo žinomas tavasis nedorumas? Dabar esi pajuoka visoms Aramo bei jo kaimynų dukterims. Ir Filistijos dukterims, kurios žiūri su panieka į tave iš visų pusių. 58Tu turi kęsti bausmę už savo ištvirkavimą ir bjauriuosius nusikaltimus, - tai VIEŠPATIES žodis".

Amžinoji Sandora59Tikrai, taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Pasielgsiu su tavimi, kaip tu pasielgei, paniekindama priesaiką ir sulaužydama sandorą. 60Tačiau aš atsiminsiu sandorą su tavimi tavo jaunystės dienomis ir sudarysiu su tavimi amžiną sandorą. 61Ir tu atsiminsi savo kelius ir būsi sugėdinta, kai priimsi savo seseris, - ir vyresnes už tave, ir jaunesnes už tave, - nes duosiu jas tau kaip dukras, nors tai ne dėl tavo sandoros. 62Sudarysiu su tavimi savo sandorą, ir žinosi, jog aš esu VIEŠPATS, 63kad atsimintum ir susigėstum, ir kai atleisiu visa, niekad daugiau nebeatvertum burnos savo gėdai", - tai Viešpaties DIEVO žodis.

17Palyginimas apie du arus 1VIEŠPATIES žodis atėjo man: 2"Marusis, užmink mįslę ir papasakok palyginimą Izraelio namams. 3Sakyk: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS.

Didis erelis,
plačiasparnis, lenktasnapis,
raibas, vešliom plunksnom,
atskrido į Libaną.
Jis glėbė kedro viršūnę,
4 nulaužė patį aukščiausią jos ūglį, -
perkėlė jį į prekybos kraštą,
padėjo pirklių mieste.
5 Tada paėmė iš to krašto sėklos
ir pasėjo ją į daigyną.
Lyg augalą prie gausių vandenų,
tarsi uosį jį pasodino.
6 Jis augo ir išaugo vynmedžiu,
bet besidriekiančiu ir žemaūgiu,
jo šakos tįso {aro} link
ir šaknys ėjo giliai į žemę.
Taip tad jis išaugo vynmedžiu, -
augino ūglius, skleidė pumpurus.

7 Bet buvo ir kitas didis erelis,
plačiasparnis ir vešliom plunksnom apaugęs.
Tikėk manimi! Šis vynmedis pakreipė

savo šaknis prie jo
ir skleidė šakas jo linkui,
kad jis laistytų jį.
Iš lysvės, kurioje kerojo,
8 jis buvo persodintas į gerą dirvą
prie gausių vandenų,
kad klėstų šakas, neštų vaisių
ir išaugtų puikus vynmedis'.

9 Sakyk: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS.
Argi jam pasiseks?
Nejau anas erelis neišraus jo šaknų,
nenuskins jo vaisių,
nenudžiovins jo drauge su visais lapais,
kuriuos buvo išskleidęs?
Juk nereikės stipraus peties
nei galingos kariuomenės,
kad jį išrautų iš šaknų.
10 Štai jis persodintas,
bet argi jis vešės?
Kai nusmelks jį rytų vėjas,
argi nenudžius visai, -
argi nenudžius lysvėje, kurioje išaugo?'"

11 Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 12"Sakyk maištingiesiems namams: 'Argi nežinote, ką šitie dalykai reiškia?' Sakyk: 'Štai atėjo į Jeruzalę Babilono karalius, paėmė jos karalių drauge su jo didžiūnais ir išsivedė į Babiloną. 13Jis paėmė vyrą iš karališkųjų palikuonių ir, susaistydamas jį priesaika, sudarė su juo sandorą. O krašto diduomenę jis buvo paėmęs, 14kad karalystė būtų nežymi ir kukli, kad laikytųsi jo sandoros ir tokia išliktų. 15Bet šitas pakėlė prieš jį maištą, pasiųsdamas į Egiptą savo pasiuntinius, kad duotų jam arklių ir daug kariuomenės. Argi jam pasiseks? Nejau galima ištrūkti darant tokius dalykus? Nejaugi galima sulaužyti sandorą ir išlikti?

16Kaip aš gyvas, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - toje vietoje, kur gyvena jį karaliumi vainikavęs karalius, kurio priesaiką jis paniekino ir sandorą sulaužė, ten, Babilone, jis turės mirti. 17Kai daugelio žmonių pražūčiai bus pilami pylimai ir statomi apgulos bokštai, faraonas jam kare nepadės nei savo galinga jėga, nei pulkų daugybe. 18Dėl to, kad jis paniekino priesaiką ir sulaužė sandorą, - padarė visus šiuos dalykus, nors buvo davęs savo ranką, - jis neištrūks!

19Todėl, - taip kalbėjo Viešpats DIEVAS, - kaip aš gyvas, aš tikrai krausiu jam ant galvos savo priesaiką, kurią jis paniekino, ir mano sandorą, kurią jis sulaužė! 20Mesiu ant jo savo pinkles, ir jis bus pagautas mano spąstais, - nuvesiu jį į Babiloną ir ten jį teisiu už išdavystę, kurią jis padarė man. 21Visi jo rinktiniai kareiviai kris nuo kalavijo, o išlikusieji gyvi bus išblaškyti į visus vėjus. Jūs žinosite, kad aš, VIEŠPATS, kalbėjau'".

22 Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
"Aš pats paimsiu ūglį
nuo aukštojo kedro viršūnės,

pats jį įdiegsiu.
Nulaušiu patį trapųjį
nuo jo aukščiausių ūglių.
Aš pats persodinsiu jį
į aukštą didingą kalną.
23 Aukštajame Izraelio kalne jį pasodinsiu,
kad sukrautų pumpurus, neštų vaisių
ir taptų puikiu kedru.
Po juo apsigyvens visokie paukščiai,
jo šakų ūksmėje kraus lizdus visokie sparnuočiai.
24 Visi krašto medžiai žinos,
kad aš esu VIEŠPATS.
Aš pažeminu aukštą medį
ir paaukštinu žemą;
nudžiovinu žaliuojantį
ir padarau, kad nudžiūvęs imtų žydėti.
Kaip aš, VIEŠPATS, kalbėjau,
taip ir padarysiu!"

18Asmeniška atsakomybė 1VIEŠPATIES žodis atėjo man: 2"Ką jūs manote, kartodami šitą patarlę apie Izraelio žemę: 'Tėvai valgė rūgščių vynuogių, o vaikams atšipo dantys'? 3Kaip aš gyvas, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - šita patarlė nebebus daugiau kartojama Izraelyje. 4Tikėk manimi! Visi žmonės yra mano, - kaip tėvo gyvybė, lygiai taip ir sūnaus gyvybė man priklauso. Mirs tik žmogus, kuris nusideda.

5Jei žmogus yra teisus ir elgiasi teisingai ir teisiai, - 6jei jis alkuose nevalgo, savo akių į Izraelio namų stabus nekelia, neišniekina savo artimo žmonos, nesiartina prie moters per jos mėnesines; 7jei jis nė vieno neskriaudžia, skolininkui grąžina jo užstatą, nieko prievarta neatima, duona su alkanu dalijasi, nuogą drabužiu dengia; 8jei jis už palūkanas neskolina ir nelupikauja, nuo neteisybės savo ranką sulaiko, teisingą nuosprendį daro žmonėms susiginčijus; 9jei jis gyvena pagal mano įstatus ir, ištikimai elgdamasis, vykdo mano nuosprendžius, - toks žmogus yra teisus. Jis tikrai bus gyvas, - tai Viešpaties DIEVO žodis.

10Jei jis susilauktų sūnaus - mušeikos ir galvažudžio, - 11darančio bet kurį iš tų dalykų, nors jo tėvas nedaro nė vieno iš jų, - tokio, kuris valgytų alkuose, išniekintų savo artimo žmoną, 12skriaustų vargšą ir beturtį, plėšikautų, negrąžintų užstato skolininkui, savo akis keltų į stabus, darytų bjaurastį, 13skolintų už palūkanas ir lupikautų, - nejaugi jis liks gyvas? Jis negyvens! Jis padarė visus tuos bjaurius nusikaltimus, - jis tikrai mirs, jo kraujas kris ant jo paties.

14Štai! Jei tas žmogus susilauktų sūnaus, kuris, pamatęs visas savo tėvo padarytas nuodėmes, apsigalvoja ir nesielgia taip kaip jis, - 15nevalgo alkuose ir savo akių nekelia į Izraelio namų stabus, neišniekina savo artimo žmonos, 16nė vieno neskriaudžia, nereikalauja užstato, nepasiima nieko prievarta, dalijasi savo duona su alkanu, pridengia drabužiu nuogą, 17sulaiko savo ranką nuo skriaudos vargšui, neima palūkanų ir nelupikauja, laikosi mano nuostatų ir gyvena pagal mano įstatus, - jis nemirs dėl savo tėvo kaltės. Jis tikrai bus gyvas. 18Kadangi jo tėvas smurtaudamas skriaudė savo brolį ir darė pikta savo tautiečiams, tikėk manimi, jis mirs dėl savo kaltės.

19Jūs klausiate: 'Kodėl sūnus neturėtų kentėti dėl tėvo kaltės?' Todėl, kad sūnus darė, kas yra teisinga ir teisu, - visų mano įstatų laikėsi, - todėl jis tikrai bus gyvas! 20Žmogus, kuris nusideda, turi mirti. Vaikas nekentės už tėvo kaltę nei tėvas nekentės už vaiko kaltę. Teisiojo teisumas bus jam įskaitytas, ir nedorėlio nedorumas bus jam įskaitytas.

21Bet jei nedorėlis atgailauja už visas savo nuodėmes, kurias buvo padaręs, laikosi mano įstatų ir daro, kas teisinga ir teisu, jis tikrai bus gyvas - nemirs. 22Nė vienas jo nusikaltimų, kuriuos jis buvo padaręs, nebus atsimintas, - jis bus gyvas dėl savo teisumo darbų. 23Argi aš trokštu nedorėlio mirties, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - o ne kad jis grįžtų iš savo nedoro kelio ir gyventų?

24Bet kai teisusis nusigręžia nuo teisumo ir daro pikta, sekdamas nedorėlio bjaurystėmis, kurias nedorėlis daro, nejaugi jis bus gyvas? Nė vienas jo teisumo darbų, kuriuos jis buvo padaręs, nebus atsimintas dėl jo neištikimybės, kuria jis nusikalto, ir dėl nuodėmės, kuria nusidėjo, - dėl jų mirs.

25Jūs sakote: 'Viešpaties kelias neteisus!' Gerai įsiklausykite, Izraelio namai: 'Nejau mano kelias neteisus? Argi nėra jūsų keliai neteisūs?' 26Kai teisus žmogus nusigręžia nuo teisumo, elgiasi neteisingai, - jis dėl to mirs. Jis mirs dėl savo neteisingumo. 27Ir kai nedorėlis nusigręžia nuo savo nedorumo, daro, kas yra teisinga ir teisu, - jis išgelbės savo gyvybę. 28Dėl to, kad susiprato ir nusigręžė nuo visų nusikaltimų, kuriuos buvo padaręs, tikrai jis bus gyvas, - jis nemirs. 29Tačiau Izraelio namai sako: 'Viešpaties kelias neteisus!' Argi nėra mano keliai teisūs, o Izraelio namai? Argi nėra jūsų keliai neteisūs?

30Todėl aš teisiu jus kiekvieną pagal jo kelią, Izraelio namai, - tai Viešpaties DIEVO žodis. Grįžkite ir gręžkitės nuo savo nusikaltimų, - tenebūna jie daugiau jums proga parpulti. 31Meskite nuo savęs visus nusikaltimus, kuriais nusikaltote, kurkite sau naują širdį ir naują dvasią. Kodėl gi norite mirti, Izraelio namai? 32Aš netrokštu nė vieno mirties, - tai Viešpaties DIEVO žodis. Grįžkite ir būkite gyvi!"

19Izraelio karalių apraudojimas 1O tu pradėk raudą apie Izraelio vadus 2ir sakyk: kas per liūtė
buvo tavo motina tarp liūtų!

Tarp jaunų liūtų ji ilsėjosi,
augindama savo liūtukus.
3 Ji išaugino vieną iš savo liūtukų, -
jaunu liūtu jis tapo.
Išmoko pasigauti grobį,
rijo žmones.
4 Apie jį išgirdo tautos, -
jų duobėje buvo pagautas.
Jos nutempė jį apkaustytą grandinėmis
į Egipto kraštą.
5 Pajutusi, kad ji bejėgė
ir nebėra vilties išgelbėti,
liūtė paėmė kitą iš savo liūtukų,
jaunu liūtu jį padarė.
6 Jis sėlino vogčiomis tarp liūtų, -
jaunu liūtu tapo.

Išmoko pasigauti grobį,
rijo žmones.
7 Griovė jų tvirtoves,
niokojo jų miestus.
Kraštą ir visus gyventojus
apėmė siaubas nuo jo baisaus riaumojimo.
8 Susibūrė prieš jį tautos
iš visų šalių aplinkui,
užmetė ant jo savo kilpas, -
jų duobėje buvo pagautas.
9 Jos uždarė jį į narvą apkaustytą grandinėmis,
nugabeno pas Babilono karalių
ir įkalino tvirtovėje,
kad jo balsas nebeaidėtų
Izraelio kalnuose.

10 Tavo motina buvo kaip vynmedis vynuogyne,
pasodintas prie vandens,
vaisingas ir šakotas nuo vandenų gausos.
11 Jo tvirtasis kamienas tapo
valdovo skeptru;
jis iškilo aukštai tarp storų šakų, -
iš toli matomas dėl savo šakoto aukštumo.
12 Bet jis buvo išrautas su įniršiu
ir numestas ant žemės:
rytys jį nudžiovino,
jo vaisius buvo nuskintas,
o jo tvirtasis kamienas išdžiūvo,
ugnis jį surijo.
13 Nūnai jis yra persodintas į dykumą,
sausą ir išdegintą kraštą.
14 Ugnis išėjo iš jo kamieno,
surijo šakas ir vaisių.
Jis nebeturi jokio kamieno,
jokio valdovo skeptro.

Tai yra rauda ir rauda turi likti.

20Izraelis nesiliauja maištauti 1Septintųjų metų penktojo mėnesio dešimtą dieną keletas Izraelio seniūnų atėjo pasiklausti VIEŠPATIES. Jie susėdo prieš mane. 2VIEŠPATIES žodis atėjo man: 3"Marusis, kalbėk Izraelio seniūnams ir pasakyk jiems: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Ar jūs ateinate manęs pasiklausti? Kaip aš gyvas, jums neatsakysiu, - tai Viešpaties DIEVO žodis'. 4Ar patrauksi juos į teismą, marusis, ar patrauksi juos į teismą? Parodyk jiems jų protėvių bjauriuosius darbus! 5Pasakyk jiems: taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Tą dieną, kai išrinkau Izraelį, iškilmingai prisiekiau Jokūbo namų palikuonims, - apsireikšdamas jiems Egipto žemėje, - prisiekiau jiems,

sakydamas: 'Aš, VIEŠPATS, esu jūsų Dievas'. 6Tą dieną jiems iškilmingai prisiekiau, kad juos išvesiu iš Egipto žemės į kraštą, kurį jiems buvau paruošęs, kraštą, tekantį pienu ir medumi, puikiausią iš visų kraštų. 7Taip pat sakiau jiems: 'Meskite šalin bjauriuosius daiktus, kuriais gėrisi jūsų akys, ir nesusiterškite Egipto stabais, - aš, VIEŠPATS, esu jūsų Dievas!' 8Bet jie kėlė maištą prieš mane ir nenorėjo manęs klausyti, - nė vienas nemetė šalin bjauriųjų daiktų, kuriais gėrėjosi jų akys, nei atsisakė Egipto stabų.

Tuomet maniau išlieti savo įniršį ant jų, paleisti savo pyktį ant jų pačiame Egipte. 9Tačiau pasielgiau kitaip dėl savo vardo, kad jis nebūtų išniekintas akyse tautų, tarp kurių jie gyveno, nes tarp jų jiems apsireiškiau, kad juos išvesiu iš Egipto žemės. 10Taigi išvedžiau juos iš Egipto žemės ir nuvedžiau į dykumą. 11Daviau jiems savo įstatus ir paskelbiau jiems savo įsakus, kurių žmogus turi laikytis, kad per juos gyventų. 12Be to, daviau jiems savo šabus kaip mano ženklą, kad žinotų, jog aš, VIEŠPATS, juos pašventinu. 13Bet Izraelio namai kėlė maištą prieš mane dykumoje, - jie nesilaikė mano įstatų, atmetė mano įsakus, kurių žmogus turi laikytis, kad per juos gyventų, ir labai išniekino mano šabus.

Tuomet ketinau išlieti savo įniršį ant jų dykumoje, kad padaryčiau jiems galą. 14Tačiau pasielgiau kitaip dėl savo vardo, kad jis nebūtų išniekintas akyse tautų, kurioms matant buvau juos išvedęs. 15Maža to, iškilmingai prisiekiau jiems dykumoje, kad neįvesiu jų į kraštą, kurį buvau jiems davęs, - kraštą, tekantį pienu ir medumi, puikiausią iš visų kraštų, 16kadangi jie atmetė mano įsakus, nesilaikė mano įstatų ir išniekino mano šabus, nes jų širdis ėjo paskui savo stabus. 17Tačiau manoji akis buvo jiems gailestinga, jų nesunaikinau, - galo jiems dykumoje nepadariau.

18O jų vaikams dykumoje sakiau: 'Nesekite savo tėvų įstatais, nesilaikykite jų įsakų ir nesusitepkite jų stabais'. 19Aš, VIEŠPATS, esu jūsų Dievas: sekite mano įstatais, uoliai laikykitės mano įsakų 20ir švęskite mano šabus, idant jie būtų ženklas man ir jums, kad žinotumėte, jog aš, VIEŠPATS, esu jūsų Dievas. 21Bet vaikai kėlė maištą prieš mane, - jie nesekė mano įstatais, nesilaikė rūpestingai mano įsakų, kurių žmogus turi laikytis, kad per juos gyventų, ir labai išniekino mano šabus.

Tuomet ketinau išlieti savo įniršį ant jų, užleisti savo pyktį ant jų dykumoje. 22Tačiau sulaikiau savo ranką ir pasielgiau kitaip dėl savo vardo, kad jis nebūtų išniekintas akyse tautų, kurioms matant buvau juos išvedęs. 23Be to, dykumoje jiems prisiekiau iškilmingai, kad išblaškysiu juos tarp tautų ir išmėtysiu po jų kraštus, 24nes mano įsakų nevykdė, mano įstatus atmetė, mano šabus išniekino ir jų akys ilgėjosi savo protėvių stabų. 25Be to, daviau jiems ir įstatų, kurie nebuvo geri, ir įsakų, kuriais jie negalėjo būti gyvi. 26Juos sutepiau jų pačių dovanomis, - visų jų pirmagimių aukojimu, - idant taip juos sukrėsčiau, kad žinotų, jog aš esu VIEŠPATS.

27Todėl, marusis, kalbėk Izraelio namams ir sakyk jiems: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Jūsų tėvai pasityčiojo iš manęs dar ir tuo, kad elgėsi neištikimai. 28Kai atvedžiau juos į kraštą, kurį jiems duoti buvau iškilmingai prisiekęs, jie kur tik matė aukštą kalvą ar lapuotą medį, ten pjovė savo aukas, ten aukojo savo atnašas, kurios kėlė man pyktį; iš tenai siuntė savo malonius kvapus, tenai liejo savo liejamąsias aukas'. 29{Aš klausiau jų: 'Kas yra ta alkvietė, į kurią jūs skubate? Taip iki šiai dienai ji ir buvo praminta Bama - aukštumų vieta'.} 30Todėl sakyk Izraelio namams: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Argi jūs ištvirkausite, eidami tėvų keliais, ir lakstysite paskui jų stabus?' 31Atnašaudami savo dovanas ir atiduodami savo vaikus per ugnį, jūs ištvirkaujate su savo stabais iki šiai dienai. Nejau aš turėčiau duoti atsakymą jums, Izraelio namai? Kaip aš gyvas, - tai

Viešpaties DIEVO žodis, - jums aš atsakymo neduosiu.

32Niekad neįvyks, kas ateina jums į mintį, kai sakote: 'Būsime kaip tautos, kaip kitų kraštų gentys, garbindami medį ir akmenį'".

Dievas atkurs Izraelį33"Kaip aš gyvas, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - galinga ranka, ištiesta dešine ir išliedamas įniršį valdysiu jus kaip karalius! 34 Galinga ranka, ištiesta dešine ir išlietu įniršiu išvesiu jus iš tautų ir surinksiu jus iš kraštų, po kuriuos buvote išblaškyti. 35 Nuvesiu jus į tautų dykumą ir tenai teisiu jus akis į akį. 36Kaip teisiau jūsų protėvius Egipto žemės dykumoje, taip teisiu jus, - tai Viešpaties DIEVO žodis. 37Pravesiu jus po savo lazda ir įvesiu jus į sandoros ryšius. 38Atskirsiu nuo jūsų tuos, kurie kelia maištą ir nusikalsta man, - juos išvesiu iš krašto, kuriame gyvena kaip svetimšaliai, bet į Izraelio žemę jie neįeis. Tada jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS".

39O jums, Izraelio namai, taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Eikite tarnauti savo stabams, kiekvienas iš jūsų dabar ir ateityje, jei manęs neklausote! Bet mano šventojo vardo jūs daugiau nebeteršite savo atnašomis ir stabais!

40Nes mano šventajame kalne, ant aukštojo Izraelio kalno, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - tenai visi Izraelio namai, jie visi man krašte tarnaus, - tenai priimsiu jus, tenai lauksiu iš jūsų atnašų ir rinktinių jūsų dovanų su visu, ką man skirsite. 41Kaip malonų kvapą jus priimsiu, kai išlaisvinsiu jus iš tautų ir surinksiu jus iš kraštų, po kuriuos buvote išblaškyti, ir parodysiu savo šventumą per jus tautoms. 42Jūs žinosite, kad aš esu VIEŠPATS, kai parvesiu jus į Izraelio žemę, į kraštą, kurį iškilmingai prisiekiau duoti jūsų protėviams. 43Tenai jūs atsiminsite savo kelius ir visus savo darbus, kuriais save pačius suteršėte, ir bjaurėsitės savimi dėl visų nedorų darbų, kuriuos esate padarę. 44Ir žinosite, kad aš esu VIEŠPATS, kai elgiuosi su jumis dėl savo vardo, o ne pagal jūsų nedorus kelius ar bjaurastis, Izraelio namai, - tai Viešpaties DIEVO žodis".

21Pranašavimas Negebui 1VIEŠPATIES žodis atėjo man: 2 "Marusis, pasisuk veidu į pietus, skelbk pietų šaliai ir pranašauk miškų kraštui Negebe. 3Sakyk Negebo miškui: 'Išgirsk VIEŠPATIES žodį! Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: tikėk manimi, užkursiu tavyje ugnį, kuri sudegins visus tavo medžius - žaliuojančius ir nudžiūvusius. Juos deginanti liepsna nebus užgesinta, bus nusvilinti visų veidai nuo pietų ligi šiaurės. 4Visi marieji pamatys, kad aš, VIEŠPATS, ją užkūriau, ir ji nebus užgesinta'". 5Tuomet ištariau: "Ai, Viešpatie DIEVE! Jie sako apie mane: 'Argi jis nėra tas, kuris kalba tik mįslėmis?'"

Viešpaties kalavijas6VIEŠPATIES žodis atėjo man: 7"Marusis, pasisuk veidu į Jeruzalę, skelbk šventosioms vietoms ir pranašauk Izraelio žemei. 8Sakyk Izraelio žemei: 'Taip kalbėjo VIEŠPATS! Tikėk manimi, ateinu prieš tave! Ištrauksiu kalaviją iš makšties ir sunaikinsiu tavyje teisiuosius drauge su nedorėliais. 9Kadangi sunaikinsiu tavyje teisiuosius drauge su nedorėliais, todėl mano kalavijas išeis iš savo makšties prieš visus mariuosius nuo pietų lig šiaurės. 10Visi marieji žinos, kad aš, VIEŠPATS, ištraukiau savo kalaviją iš makšties. Nebus jis daugiau į makštį sugrąžintas! 11Todėl tu, marusis, vaitok! Vaitok jų akivaizdoje, lyg širdis tau plyštų iš sielvarto. 12Kai jie klaus tavęs: 'Dėl ko tu vaitoji?' - atsakysi: 'Dėl žinios, kuri ateina! Apmirs visų širdys, nusvirs visų rankos, alps visų dvasia ir pažliugs vandeniu visų keliai. Tikėk manimi, ji ateina ir ji išsipildys', - tai Viešpaties DIEVO žodis".

13VIEŠPATIES žodis atėjo man: 14"Marusis, pranašauk ir sakyk: 'Taip kalbėjo Viešpats! Sakyk:

Kalavijas! Kalavijas
pagaląstas ir nušveistas.
15 Pagaląstas skerdynėms,
nušveistas, kad blizgėtų it žaibas!
Kaip galime džiaugtis?
Paniekinai lazdą ir bet kokią rykštę!
16 Kalavijas duotas, kad būtų nušveistas
ir paimtas į ranką, -
kalavijas pagaląstas,
kalavijas nušveistas,
kad būtų įduotas į žudiko ranką.
17 Verk ir aimanuok, marusis,
nes jis skirtas mano tautai,
visiems Izraelio vadams.
Jie bus numesti kalavijui
drauge su mano tauta.
Todėl plok sau per šlaunį,
18 nes kalavijas jau išbandytas.
Kodėl neturėtų taip įvykti -
tai Viešpaties DIEVO žodis, -
jei tu paniekinai lazdą?

19 O tu, marusis, pranašauk
ir plok rankomis.
Tekerta kalavijas dusyk, trissyk, -
tas kalavijas žudymui.
Didelių žudynių kalavijas juos puola,
20 todėl nustoja drąsos širdis,
ir daugelis krinta.
Prie visų jų vartų paskyriau
kalaviją žudynėms.
Ai! Jis padarytas, kad žaibuotų,
nušveistas, kad skerstų.
21 Kirsk į dešinę! Tvok į kairę!
Kur tik nukreipti tavo ašmenys.
22 Ir aš plosiu rankomis,
patenkinsiu savo įniršį, -
aš, VIEŠPATS, kalbėjau'".

23VIEŠPATIES žodis atėjo man: 24"Marusis, nužymėk du kelius Babilono karaliaus kalavijui ateiti. Abudu keliai turi išeiti iš to paties krašto. Pastatyk kelrodį toje vietoje, kur keliai šakojasi į {du} miestus. 25Nužymėk kelią kalavijui eiti į amoniečių Rabą ar į Judą ir įtvirtintąją Jeruzalę. 26 Juk Babilono karalius stovi kryžkelėje, dviejų kelių pradžioje, burdamas - purto strėles, teiraujasi šeimos stabų, apžiūri kepenis. 27Jo dešinėje pasirodo būrimo strėlė prieš Jeruzalę, kad statytų mūrdaužius, duotų įsakymą žudyti, riktelėtų mūšio šūkį, stumtų mūrdaužius prie vartų, piltų

pylimus, statytų apgulos bokštus. 28Jeruzalės žmonių akimis tai atrodo tik tuščias būrimas, tačiau juos saisto priesaikos, kurias jie buvo davę, ir rankon paimta būrimo strėlė jiems primena jų kaltę, už kurią jie bus paimti į nelaisvę". 29Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Kadangi jūs prisiminėte savo kaltę, - jūsų nusikaltimai taip aiškūs, jog parodo, kad visais jūsų darbais reiškiasi jūsų nuodėmės, - kadangi jūs prisiminėte, jūs būsite paimti į nelaisvę".

30 - Ir tau, niekšiškasis ir nedorasis Izraelio vade, -
atėjo tavo diena,
galutinės bausmės metas, -
31 taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
"Nusiimk turbaną,
nukelk nuo galvos karūną!
Niekas neliks kaip yra:
kas žema, bus išaukštinta,
kas aukšta, bus nužeminta!
32 Griuvėsiai, griuvėsiai!
Taip! Paversiu miestą griuvėsiais!
Bet tai neįvyks,
kol neateis tas, kurį išrinkau nubausti miesto, -
jam jį atiduosiu".

Amonui 33"Tu, marusis, pranašauk ir sakyk: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS apie amoniečius ir apie jų užgaules. Sakyk:

- O kalavijau, o kalavijau!
Ištrauktas iš makšties skerdynėms,
nušveistas, kad naikintum,
blizgėtum kaip žaibas!
34 Skelbdami apie tave tuščius regėjimus,
burdami apie tave melus,
jie deda tave ant kaklų niekšams ir nedorėliams,
nes jiems atėjo diena,
galutinės bausmės metas.
35 Kišk jį atgal į makštį!
Vietoje, kur buvai sukurtas,
tavo kilmės krašte, tave teisiu.
36 Išliesiu savo įniršį ant tavęs,
savo pykčio ugnimi papūsiu į tave.
Atiduosiu tave į rankas nuožmiems žmonėms,
įgudusiems niokoti.
37 Būsi degalas ugniai,
tavo kraują žemė sugers.
Tavęs niekas nebeatsimins,
nes aš, VIEŠPATS, kalbėjau'".

22Jeruzalės nusikaltimai 1VIEŠPATIES žodis atėjo man: 2"Marusis, ar teisi, - ar esi pasiruošęs

teisti kruvinąjį miestą? Parodyk jam visus jo bjauriuosius darbus! 3Sakyk: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS! Mieste, kurs išlieji savo viduje kraują, kad paskubintum savo metą, kurs dirbi sau stabus, kad taptumei nešvarus! 4Esi kaltas dėl kraujo, kurį savo viduje išliejai, pasidarei nešvarus per stabus, kurių prisidirbai. Tu priartinai savo dieną, pasiekei savo metą. Todėl padariau tave tautų panieka ir visiems kraštams pajuoka. 5Artimieji ir tolimieji kraštai tyčiosis iš tavęs dėl gėdingo vardo ir didelio sąmyšio.

6Štai! Kiekvienas Izraelio vadas, kiek kuris galios turėjo, tavyje liejo kraują. 7Tavyje tėvas ir motina niekinami, ateivis, gyvenantis tavo viduje, apiplėšiamas, našlaitis ir našlė skriaudžiami. 8Kas man šventa, sutrypei, mano šabus išniekinai. 9Tavyje yra tokių, kurie šmeižia, kad išlietų kraują; tavyje yra tokių, kurie puotauja alkvietėse; tavo viduje yra tokių, kurie palaidai gyvena. 10Tavo vyrai atidengia tėvų gėdą; tavo vyrai išniekina moteris jų mėnesinio netyrumo metu. 11Vienas apsibjaurina su artimo žmona, kitas palaidai išniekina savo marčią, o dar kitas išniekina tavyje savo seserį - savo tėvo dukterį. 12Tavyje imami kyšiai, kad būtų išlietas kraujas. Tu imi ir išankstinį, ir priaugusį nuošimtį, pelnaisi skriausdamas artimą, ir mane pamiršai, - tai Viešpaties DIEVO žodis.

13Štai! Trenksiu kumščiu už tavo neteisėtai įsigytą naudą ir už tavyje išlietą kraują. 14Argi tvers tavo drąsa, ar bus tavo rankos tvirtos tomis dienomis, kai imsiu tave varginti? Aš, VIEŠPATS, kalbėjau ir įvykdysiu! 15Išblaškysiu tave tarp tautų ir mėtysiu tave po svetimus kraštus, kad nuvalyčiau nuo tavęs nešvarumą. 16Per tave aš būsiu paniekintas tarp tautų, o tu žinosi, kad aš esu VIEŠPATS'".

17VIEŠPATIES žodis atėjo man: 18"Marusis, Izraelio namai tapo man išdagomis. Jie visi - sidabras, žalvaris, alavas, geležis ir švinas. Lydyklos žaizdre jie virto išdagomis. 19Todėl, - taip kalbėjo Viešpats DIEVAS, - kadangi visi tapote išdagomis, surinksiu jus į Jeruzalę. 20Kaip surenkami sidabras, žalvaris, geležis, švinas ir alavas į lydyklą ir pučiama ant jų ugnis, kad būtų ištirpdyti, taip aš surinksiu jus dėl savo pykčio ir įniršio, kad įmesčiau jus {į ugnį} ir ištirpdyčiau. 21Surinksiu jus ir pūsiu ant jūsų savo pykčio ugnį, - joje būsite ištirpdyti. 22Kaip sidabras lydyklos žaizdre ištirpsta, taip jūs būsite jame ištirpdyti. Tuomet žinosite, kad aš, VIEŠPATS, išliejau ant jūsų savo įniršį".

23VIEŠPATIES žodis atėjo man: 24"Marusis, sakyk jai: 'Tu esi nenuvalyta šalis, - lietus nenuplaus tavęs pykčio dieną'. 25Jos vadai yra tarsi riaumojantis liūtas, draskantis grobį: rijo žmones, sau ėmė turtus ir brangius daiktus, padarė joje daug moterų našlėmis. 26Jos kunigai iškraipė mano mokymą ir išniekino, kas man šventa: neskyrė to, kas šventa, nuo to, kas prasta, nemokė skirtumo tarp to, kas švaru, ir to, kas nešvaru. Nuo mano šabų jie nugręžė savo akis, - jų esu niekinamas. 27Jos didžiūnai yra lyg vilkai - drasko grobį, lieja kraują, atima žmonėms gyvastį, kad sau gautų neteisėto pelno. 28Pranašai tinkuoja jiems tinką be šiaudų - mato jiems tuščius regėjimus ir buria melą, sakydami: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS', - nors VIEŠPATS jiems nieko nekalbėjo. 29Krašto žmonės prievartavo ir plėšikavo, skriaudė vargšą ir beturtį, vartojo smurtą prieš ateivį. 30Ieškojau tarp jų žmogaus, kuris atstatytų sieną ir stotųsi spragoje už šalį, kad jos nesunaikinčiau, bet neradau nė vieno. 31Todėl išliejau ant jų savo pyktį, sunaikinau juos savo įniršio ugnimi, užkroviau jų darbus jiems ant galvos'", - tai Viešpaties DIEVO žodis.

23Dvi seserys - Ohola ir Oholiba 1Atėjo man VIEŠPATIES žodis: 2"Marusis, kartą buvo dvi moterys, vienos motinos dukterys. 3Jos ištvirkavo Egipte, - elgėsi kaip kekšės jau savo jaunystėje.

Ten jų krūtinės buvo glamonėjamos, ten ir jų nekaltos krūtys buvo glostomos. 4Ohola buvo vyresniosios vardas, o Oholiba - vardas jos sesers. Jos priklausė man ir jos pagimdė sūnų ir dukterų. Ohola yra Samarija, Oholiba yra Jeruzalė.

5Ohola elgėsi kaip kekšė, nors ir priklausė man, - ji gašliai geidė savo meilužių - asirų, - kariautojų, 6vilkėjusių mėlynai, valdytojų ir pareigūnų, - visi jie buvo šaunūs jauni vyrai, raiteliai ant žirgų. 7Ji davėsi kaip kekšė jiems, rinktiniams asirams, - jiems visiems, - ir suteršė save su visais tais, kurių gašliai geidė - su visais jų stabais. 8Ji nemetė nei savo kekšystės, kurią buvo pradėjusi su egiptiečiais, kai jie buvo su ja gulėję jos jaunystėje, glostę jos nekaltas krūtis ir išlieję ant jos savo gašlią aistrą. 9Todėl atidaviau ją į jos meilužių rankas, į rankas asirų, kurių ji gašliai geidė. 10Jie apnuogino jos gėdą, pagrobė jos sūnus ir dukteris, o ją pačią nužudė kalaviju. Dėl ją ištikusios bausmės ji tapo priežodžiu moterims.

11Jos sesuo Oholiba tai matė, tačiau ji dūko gašlumu dar labiau, negu jos sesuo, ir jos kekšystė viršijo sesers kekšystę. 12Ji gašliai geidė asirų, - valdytojų ir pareigūnų, šauniai ginkluotų kariautojų, raitelių ant žirgų, - visi jie šaunūs jauni vyrai. 13Mačiau, kaip ji buvo ištvirkusi. Jų abiejų buvo toks pat kelias, 14bet ši išdarinėjo dar didesnes kekšystes. Ji pamatė išskobtus sienoje vyrus, ryškiai raudonai nudažytus kaldėjų pavidalus, 15su juostomis ant juosmens, išpūstais turbanais ant galvų, - visi jie atrodė kaip dvariškiai ir vaizdavo babiloniečius, kurių gimtasis kraštas yra Kaldėja. 16Vos tik juos pamačiusi, ji ėmė gašliai jų geisti ir siuntė pas juos į Kaldėją pasiuntinius. 17Babiloniečiai atėjo pas ją į jos meilės guolį ir suteršė ją savo kekšyste. Susiteršusi su jais, bjaurėdamasi nusigręžė nuo jų. 18Kai ji puikavosi kekšystėmis, atidengdama savo gėdą, su pasibjaurėjimu nusigręžiau nuo jos, kaip buvau nusigręžęs nuo jos sesers. 19Bet ji dar labiau kekšavo, prisimindama savo jaunystės dienas, kada elgėsi kaip kekšė Egipto žemėje, 20ten gašliai geisdama tokių meilužių, kurių varpa būtų kaip asilų ir sėklos srūvis kaip eržilų. 21Taip tu ir troškai savo jaunystės palaidumo, kai egiptiečiai glamonėjo tavo krūtinę ir glostė tavo jaunas krūtis.

22Todėl, Oholiba, - taip kalbėjo Viešpats DIEVAS, - sukelsiu prieš tave tavuosius meilužius, nuo kurių bjaurėdamasi nusigręžei, ir atvesiu juos prieš tave iš visų pusių: 23babiloniečius ir visus kaldėjus - ir Pekodą, ir Šoą, ir Koą - drauge su jais visus asirus: šaunius jaunus vyrus, visus valdytojus ir pareigūnus, dvariškius ir kariautojus, - visus raitus ant žirgų. 24Jie atžygiuos prieš tave iš šiaurės su kovos ir krovinių vežimais, su aibe tautų, iš visų pusių išrikiuos prieš tave priedangas, skydus ir šalmus, - jiems aš pavesiu teismą, tave jie teis pagal savo įstatus. 25Nukreipsiu prieš tave savo pyktį, idant jie vykdytų teismą su įniršiu. Jie nupjaus tavo nosį ir ausis, o kas dar liks iš tavęs, žus nuo kalavijo. Jie atims tavo sūnus ir dukteris, o kas dar liks iš tavęs, bus ugnies praryta. 26Jie nuvilks nuo tavęs drabužius ir atims tavo žaviuosius puošmenis. 27Taip padarysiu galą tavo palaidumui ir kekšystei, kurią atsinešei iš Egipto žemės, - daugiau nebekelsi į ją savo akių, Egipto daugiau nebeatsiminsi. 28Nes, - taip kalbėjo Viešpats DIEVAS, - atiduosiu tave į rankas tų, kurių nekenti, į nagus tų, nuo kurių bjaurėdamasi nusigręžei. 29Jie engs tave kupini neapykantos, - atims visa, ką triūsu įsigijai, ir paliks tave nuogą ir varganą, - bus atskleista tavo kekšysčių gėda. Tavo palaidumas ir kekšystės 30tai atnešė tau dėl to, kad elgeisi kaip kekšė su tautomis ir suteršei save jų stabais. 31Savo sesers keliu ėjai, todėl įdėsiu į tavo ranką jos taurę".

32 Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
"Tu gersi savo sesers taurę,
tokią gilią ir tokią plačią, -

būsi paniekinta ir pajuokta, -
ji tokia talpi.
33 Tu būsi sklidina
girtumo ir skausmo.
Taurė klaiko ir niokojimo,
tavo sesers Samarijos taurė.
34 Gersi ją ir ištuštinsi,
kramtysi jos šukes
ir draskysi sau krūtis,
nes aš taip kalbėjau", -
tai Viešpaties DIEVO žodis.

35Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Kadangi mane užmiršai, man atsukai nugarą, todėl nešk bausmę už savo palaidumą ir kekšystes".

36VIEŠPATS kalbėjo man: "Marusis, ar neteisi Oholos ir Oholibos? Apkaltink jas už jų bjaurastis! 37Juk jos nusikalto svetimavimu, ir jų rankos kruvinos. Su savo stabais jos nusikalto svetimavimu, aukodamos jiems kaip maistą net savo vaikus, kuriuos buvo man pagimdžiusios. 38O drauge jos ir dar man padarė: suteršė mano Šventyklą ir išniekino mano šabus. 39Papjovusios savo vaikus kaip auką savo stabams, jos tą pačią dieną eidavo į mano Šventyklą, kad ją išniekintų. Štai! Taip jos elgėsi mano Namuose!

40Be to, jos šaukėsi vyrų, pakviestų per pasiuntinį, kad ateitų iš labai toli. Ir jie atėjo. Dėl jų nusimaudei, akis pasidažei ir išsipuošei puošmenimis. 41Atsisėdai ant prabangaus guolio su priešais jį padengtu stalu, ant kurio buvai padėjusi mano smilkalus ir mano aliejų. 42Buvo ten girdėti nerūpestingos minios klegesys, kurį kėlė būrys iš dykumos atvestų girtų vyrų, dedančių apyrankes moterims ant rankų ir puikias karūnas joms ant galvų.

43Tuomet sau tariau: 'Ai, ji yra nusivalkiojusi savo svetimavimu, bet jie ir toliau kekšauja su ja!' 44Nes jie atėjo pas ją, kaip ateina vyrai pas kekšę, - taip jie atėjo pas Oholą ir Oholibą, tas palaidas moteris. 45Tačiau teisieji vyrai nubaus jas bausme už svetimavimą ir kraujo išliejimą, nes jos yra svetimautojos ir jų rankos kruvinos".

46Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Sušauk prieš jas bendriją, padaryk jas klaiko ir niokojimo reginiu. Temuša jas bendrija akmenimis, tekapoja savo kalavijais. Teiššudo jų sūnus ir dukteris, tesudegina jų namus. 47Padarysiu galą palaidumui krašte, kad visos moterys pasimokytų ir palaidai nesielgtų, kaip jos elgėsi. 48Jie nubaus jus už jūsų palaidumą, jūs kęsite bausmę už savo nuodėmingą stabų garbinimą ir žinosite, kad aš esu Viešpats DIEVAS".

24Verdantis katilas 1Devintųjų metų dešimtąjį mėnesį, dešimtąją mėnesio dieną, atėjo man VIEŠPATIES žodis: 2"Marusis, pasižymėk šios dienos vardą, jos tikslią datą. Šiandien Babilono karalius pradėjo Jeruzalės apgulą. 3Kalbėk palyginimu maištingiesiems namams ir sakyk jiems: "Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:

- Kaisk katilą, užkaisk katilą,
pilk į jį vandens.
4 Sudėk į jį gabalus {mėsos},
visus geruosius gabalus,

šlaunį ir petį,
pripildyk jį rinktinių kaulų.
5 Paimk iš kaimenės geriausią,
prikrauk po katilu malkų,
virk jame gabalus,
šutink jame ir kaulus".
6 Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
"Vargas kruvinajam miestui,
tam surūdijusiam katilui,
kurio rūdys nebuvo nušveistos!
Ištuštink jį gabalas po gabalo,
nedarydamas jokio skirtumo.
7 Juk jo išlietas kraujas dar tebėra jame, -
ant plikos uolos jį išliejo, -
ne į žemę išpylė,
kad dulkėmis jį pridengtų.
8 Kad tikrai įniršč iau
ir atkeršyčiau,
jo išlietą kraują padėjau ant plikos uolos,
kad nebūtų pridengtas".
9 Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
"Vargas kruvinajam miestui!
Ir aš sukrausiu jam didelį laužą.
10 Krauk malkas, kurk ugnį,
gerai išvirk mėsą,
įmaišyk prieskonių,
tedega kaulai!
11 Pastatyk jį tuščią ant žarijų,
kad įkaistų taip,
idant varis imtų švytėti.
Tuomet jo suteršimas ištirps jame
ir jo rūdys bus nudegintos.
12 Veltui plušau, -
storos rūdys iš jo neišeina.
Ugnin jį su rūdimis!
13 Valiau nuo tavęs palaidą nešvarumą,
bet tu netapai švarus, neapsivalei,
todėl niekad daugiau nebebūsi švarus,
kol nenumalšinsiu savo įniršio ant tavęs.

14Aš, VIEŠPATS, kalbėjau. Ateina metas, įvykdysiu! Nesusilaikysiu, nepasigailėsiu, nesuminkštėsiu! Būsi teisiamas pagal savo kelią ir darbus, - tai Viešpaties DIEVO žodis".

Pranašo gedulas mirus žmonai 15Atėjo man VIEŠPATIES žodis: 16"Marusis, štai iš tavęs staigia mirtimi atimsiu tavo akių džiaugsmą, tačiau tu nei raudok, nei verk, - ašarų neliek. 17Dūsauk

tylomis ir susilaikyk nuo mirusiųjų gedulo. Užsivyniok turbaną, apsiauk kojas sandalais, neužsidenk barzdos ir gedinčiųjų duonos nevalgyk". 18Taip pasakiau žmonėms ryto metą, o vakare mirė mano žmona. Kitą rytą dariau, kaip man buvo įsakyta.

19Žmonės manęs klausinėjo: "Nejau nepasakysi mums, ką mums reiškia tai, ką tu darai?" 20Tuomet jiems atsakiau: "VIEŠPATIES žodis atėjo man: 21'Sakyk Izraelio namams. Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: tikėkit manimi, išniekinsiu savo Šventyklą, jūsų stiprybės pasididžiavimą, jūsų akių džiaugsmą ir jūsų širdžių troškimą. O jūsų sūnūs ir dukterys, kuriuos ten palikote, žus nuo kalavijo. 22 Tuomet jūs darysite, kaip {Ezekielis} kad darė, - barzdos neužsidengsite, gedinčiųjų duonos nevalgysite. 23Turbanus turėsite ant galvos ir sandalus ant kojų; neraudosite ir neverksite, bet būsite savo kalčių prislėgti ir dūsausite vienas kitam. 24Taip Ezekielis bus ženklas jums, - visa, ką jis darė, jūs darysite. Kai tai įvyks, tuomet jūs žinosite, kad aš esu Viešpats DIEVAS.'

25O tu, marusis, tą dieną, kai iš jų atimsiu jų tvirtovę, jų džiugesį ir jų šlovę, jų akių džiaugsmą ir jų širdžių troškimą, jų sūnus ir jų dukteris, - 26tą dieną ateis pas tave bėglys, kad išgirstumei apie tai savo ausimis. 27Tą dieną tavo burna atsivers bėgliui, vėl kalbėsi, nebylys nebebūsi, - būsi jiems ženklas, ir jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS".

B. PRANAŠAVIMAI KAIMYNINĖMS TAUTOMS

25Amonui 1Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 2"Marusis, atsuk savo veidą į amoniečius ir pranašauk jiems. 3Sakyk amoniečiams: 'Klausykit Viešpaties DIEVO žodžio! Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Kadangi sakei "Še tau!" apie mano Šventyklą, kai ji buvo teršiama, apie Izraelio žemę, kai ji buvo niokojama, ir apie Judo namus, kai jie buvo varomi į tremtį, 4todėl, tikėk manimi, atiduosiu tave Rytų žmonėms kaip nuosavybę. Jie įsirengs stovyklas tarp jūsų, statysis tarp jūsų palapines, - valgys jūsų vaisius ir gers jūsų pieną. 5Rabą paversiu ganykla kupranugariams ir amoniečių miestus - gardais kaimenėms'. 6Nes šitaip kalbėjo Viešpats DIEVAS: 'Kadangi plojai rankomis, trypei kojomis ir šokinėjai iš džiaugsmo dėl savo nuožmaus pykčio ant Izraelio žemės, 7todėl, tikėk manimi, pakelsiu ranką prieš tave ir atiduosiu tave kaip grobį tautoms, - išnaikinsiu tave iš tautų tarpo, išdildysiu tave visuose kraštuose ir sunaikinsiu. Tuomet žinosi, kad aš VIEŠPATS!'"

Moabui8Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Kadangi Moabas ir Seiras sakė: 'Nagi žiūrėk! Judo namai yra kaip ir visos kitos tautos', - 9todėl apnuoginsiu Moabo petį , - visus jo miestus iki paskutinio, visą krašto pažibą - Bet-Ješimotus, Baal-Meoną ir Kirjatajimus. 10Atiduosiu jį drauge su Amonu Rytų žmonėms kaip nuosavybę. Nebeminės daugiau tautos Amono, 11skaudžiai nubausiu Moabą. Tuomet jie žinos, kad aš VIEŠPATS!"

Edomui12Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Kadangi Edomas keršijo Judo namams ir sunkiai nusikalto jiems keršydamas, 13todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: ištiesiu savo ranką ant Edomo, išnaikinsiu jo žmones bei gyvulius ir paversiu jį griuvėsiais, - nuo Temano net lig Dedano kris jie nuo kalavijo. 14Savo kerštą Edomui sudėsiu į savo tautos Izraelio rankas, - jie elgsis su Edomu pagal mano pyktį ir įniršį ir pažins mano kerštą, - tai Viešpaties DIEVO žodis".

Filistijai15Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Kadangi filistinai kerštingi ir kupini neapykantos kerštavo, norėdami sunaikinti dėl senos nesantaikos, - 16todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. - Tikėk manimi, pakelsiu ranką ant filistinų, išnaikinsiu keretus ir nušluosiu pamario likutį. 17Įvykdysiu jiems didelį kerštą įnirtingomis bausmėmis. Kai jiems atkeršysiu, jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS".

26Tyro miestui 1Vienuoliktųjų metų pirmąją ... mėnesio dieną man atėjo VIEŠPATIES žodis:
2"Marusis, kadangi Tyras sakė apie Jeruzalę:

'Še tau! Tautų vartai yra išlaužti,
atsivėrė jie man.
Būsiu turtingas,
kai ji dabar virto griuvėsiais!'"
3 Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
"Tikėk manimi, aš esu prieš tave, Tyre!
Kaip jūra sukelia savo bangas,
taip aš sukelsiu prieš tave daug tautų.
4 Jos išardys Tyro mūrus
ir nuvers jo bokštus.
Nušluosiu nuo jo dulkes
ir paversiu jį plika uola .
5 Jis taps vieta jūroje
tinklams džiovinti,
nes aš kalbėjau, - tai Viešpaties DIEVO žodis.
Jis bus tautų plėšiamas,
6 o jam pavaldūs miestai žemyne
bus iššudyti kalaviju.
Tuomet jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS".

7Nes taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Tikėk manimi, atvesiu prieš Tyrą iš šiaurės Babilono karalių Nebukadnezarą, karalių karalių drauge su žirgais, vežimais, raiteliais - su didele ir galinga kariuomene.

8 Tau klusnius miestus žemyne
jis iššudys kalaviju.
O prieš tave pastatys apgulos bokštus,
prieš tave supils pylimą
ir skydų stogą pakels prieš tave.
9 Savo mūrdaužių jėgą jis atgręš į tavo sienas,
tavuosius bokštus sutrupins kirviais.
10 Jo žirgų bus tokia daugybė,
kad jų sukeltos dulkės apdengs tave.
Nuo raitelių, ratų ir vežimų ūžmo
drebės tavo sienos,
kai jis žengs pro tavo vartus,
kaip daro žengiantys į pralaužtą miestą.
11 Savo žirgų kanopomis
sutryps visas tavo gatves,
kalaviju iššudys tavo žmones;
nugrius žemėn tavo didingi šulai.
12 Jie išplėš tavo turtus,

išgrobstys prekes;
išardys tavo mūrus,
sugriaus puikiuosius tavo namus;
sumes į vandenį
tavo akmenis, sijas ir žemes.
13 Padarysiu galą tavo dainų skambėjimui,
nutils tavo lyros
14 Paversiu tave plika uola, -
būsi vieta tinklams džiovinti.
Daugiau niekad nebebūsi atstatytas,
nes aš, VIEŠPATS, pasakiau, -
tai yra Viešpaties DIEVO žodis".

15Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS Tyrui: "Ar nedrebės pamarių salos, kai tu krisi, kai sužeistieji vaitos, kai tavo viduje vyks žudynės? 16Tuomet visi jūros vadai nužengs nuo savo sostų, nusimes skraistes ir nusivilks išsiuvinėtus drabužius. Apsirengs klaiku, sėdės ant žemės ir be perstojo drebės, apstulbę dėl tavęs. 17Jie apraudos tave, sakydami:

- Kaip tu pradingai iš jūrų,
garsusis mieste!
Galingi jūroje buvo jis ir jo gyventojai,
kėlė klaiką visiems, kas čia buvo.
18 O dabar - tavo kritimo dieną -
dreba visos pamarių salos, -
pamarių salos apstulbusios dėl tavo žuvimo".

19Nes taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Kai būsiu padaręs iš tavęs griuvėsių miestą, tokį pat kaip kiti sugriauti miestai, kai būsiu užliejęs tave gelme ir didieji vandenys bus tave apsėmę, 20tuomet nugramzdinsiu tave drauge su žengiančiais į Duobę, pas senovės žmones. Apgyvendinsiu tave žemės gilumoje tarp senovės griuvėsių drauge su žengiančiais į Duobę, kad daugiau nebūtumei gyvenamas ir nebespindėtum didybe gyvųjų šalyje. 21Privesiu tave prie baisaus galo, - tavęs nebeliks! Nors būsi ieškomas, nebebūsi atrastas per amžius, - tai Viešpaties DIEVO žodis".

27Rauda dėl Tyro 1Atėjo man VIEŠPATIES žodis: 2"Dabar tu, marusis, pradėk raudą dėl Tyro 3ir sakyk Tyrui, gyvenančiam prie pat jūros vartų, prekiaujančiam su daugelio pamario salų tautomis.

Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
Tyrai, tu gyreisi: 'Esu tobulai gražus {laivas}!'
4 Tavo sienos marių širdyje,
tavo statytojai padarė tave tobulai gražų.
5 Iš Seniro eglių jie išpjovė lentas tavo šonams,
tavo stiebui paėmė Libano kedrą.
6 Irklus tau padarė iš Bašano ąžuolų,
o tavo denį iš Kitimų salų pušies,
inkrustuotos dramblio kaulu.
7 Plona, dailiai išmarginta Egipto drobė
buvo panaudota tavo burei ir vėliavai.

Mėlyno ir raudono Elišos salų purpuro
buvo tavo dangos.
8 Sidono ir Arvado gyventojai
buvo tavo irkluotojai.
Tyre, tavo išminčiai buvo tavyje, -
jie buvo vairininkai!
9 Gebalo seniūnai ir amatininkai buvo tavyje, -
jie užglaistė išdrožas.

Pasikeisti su tavimi prekėmis
visi jūros laivai su savo įgulomis buvo tavo uoste.
10 Vyrai iš Persijos, Ludo ir Puto
buvo galingi tavo kariuomenės kariai.
Pas tave pakabinę savo skydą ir šalmą,
jie teikė tau didingumo.
11 Arvado ir Helecho vyrai budėjo
visur aplinkui ant tavo mūrų,
o Gamado vyrai budėjo tavo bokštuose, -
ant mūrų aplinkui sukabinę savo strėlines,
jie darė tave tobulai gražų".

12Taršišas prekiavo su tavimi, - tokios gausios buvo visokios tavo gėrybės, - į tavo prekes jie mainė sidabrą, geležį, alavą ir šviną. 13Ir Javanas, Tubalas bei Mešechas prekiavo su tavimi, - į tavo prekes jie mainė vergus ir žalvario rykus. 14Bet-Togarma mainė į tavo prekes arklius, ristūnus ir mulus. 15Dedaniečiai prekiavo su tavimi, daugelis pamario salų buvo tavo ypatingos prekyvietės, - jie davė tau kaip užmokestį dramblio ilčių ir juodmedžio. 16Edomas prekiavo su tavimi dėl tavo dirbinių gausybės, - į tavo prekes jie mainė granatus, purpurą, margaspalvius audinius, ploną drobę, koralus ir rubinus. 17Judas ir Izraelio kraštas prekiavo su tavimi, - į tavo prekes jie mainė kviečius iš Minito, soras, medų, aliejų ir balzamą. 18Damaskas prekiavo su tavimi dėl gausybės tavo dirbinių, - tokios gausios buvo visokios tavo gėrybės, - Helbono vynu ir balta vilna. 19Vedanas ir Javanas iš Uzalo srities ėjo į prekybą su tavimi dėl tavo dirbinių, - į tavo prekes jie mainė lydytą geležį, cinamono žieves ir kvepiančias nendres. 20Dedanas prekiavo su tavimi pabalnių gūniomis. 21Arabijos ir visų Kedaro didikų prekyba buvo tavo rankose, - vedini ėriukais, avinais ir ožiais jie ateidavo prekiauti su tavimi. 22Šebos ir Raamos pirkliai prekiavo su tavimi, - į tavo prekes jie mainė įvairius geriausius prieskonius, visokiausius brangakmenius ir auksą. 23Su tavimi prekiavo Haranas, Kanė, Edenas, Šebos pirkliai, Ašūras ir Kilmadas. 24Jie prekiavo su tavimi, mainydami tavo prekyvietėje puošnius apdarus, mėlyno purpuro skraistes, išsiuvinėtas medžiagas, margaspalvius kilimus ir tvirtai susuktas virves. 25Taršišo laivai tarnavo tau prekyboje.

"Buvai turtingas ir labai garbingas
jūros širdyje.
26 Tavo irklininkai nuirklavo tave
į atvirą jūrą.
Rytys sutriuškino tave
atviroje jūroje.

27 Tavo turtai, gaminiai ir prekės;
tavo jūreiviai ir vairininkai;
tavo glaistytojai ir prekių mainytojai;
visi tavo galingieji kariai, -
visa tavo bendrija
tavo žuvimo dieną
grimzta į jūrų gelmes.
28 Nuo vairininkų riksmo
dreba pamariai,
29 savo laivus palieka visi irklininkai.
Jūreiviai ir jūrų vairininkai
stovi ant kranto,
30 aimanuodami ir verkdami
tavęs karčiomis ašaromis.
Dulkėm barstosi galvas,
voliojasi pelenuose.
31 Dėl tavęs skutasi galvas,
apsivelka ašutine,
tavęs verkia iš sielvarto karčiai gedėdami.
32 Aimanuodami užtraukia raudą tau ir tave aprauda:
'Kas buvo kada nors taip kaip Tyras sunaikintas
jūros gelmėse?'
33 Iškraudamas savo gėrybes iš jūrų,
patenkinai daug tautų,
turėdamas turtų ir prekių gausybę,
praturtinai žemės karalius.
34 Dabar guli jūrų sutriuškintas
vandenų gelmėse,
tavo prekės ir visa tavo bendrija
nuskendo drauge su tavimi.
35 Baisisi tavimi
visi pamarių gyventojai,
klaikas apėmė jų karalius, -
ištįso jiems veidai.
36 Kitų kraštų pirkliai švilpteli tau įkandin, -
tapai pasibaisėjimu,
niekad tavęs nebebus".

28Tyro karaliui 1VIEŠPATIES žodis atėjo man: 2"Marusis, sakyk Tyro valdovui. Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:

- Kadangi tavo širdis išpuiko,
tarei: 'Aš esu dievas!
Sėdžiu dievų soste,
toli jūros širdyje!'

Nors esi tik žmogus, o ne Dievas,
manai, kad tavo širdis lygi Dievo širdžiai.
3 Štai! Išties esi išmintingesnis už Danielį , -
joks dalykas nėra tau paslaptis.
4 Savo išmintimi ir sumanumu
sukaupei sau turtų,
prisikrovei iždus aukso ir sidabro.
5 Labai sumaniai prekiaudamas, padauginai savo turtus,
turtais tavo širdis didžiavosi.
6 Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
- Kadangi manai, kad tavo širdis lygi Dievo širdžiai,
7 todėl, tikėk manimi,
atvesiu prieš tave svetimšalius -
pačias žiauriausias tautas.
Išsitrauks jie kalavijus iš makščių
prieš tavo puikiąją išmintį
ir užtemdys tavo spindesį.
8 Nustums tave žemyn į Duobę, -
mirsi užmuštųjų mirtimi toli jūroje.
9 Ar savo užmušėjams dar ir tuomet sakysi:
'Aš esu dievas!' -
kai bus parodyta tave žudančiųjų rankomis,
kad esi tik žmogus?
10 Mirsi nuo svetimųjų rankos
neapipjaustytųjų mirtimi,
nes aš pasakiau, - tai Viešpaties DIEVO žodis".

Rauda dėl Tyro karaliaus11Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 12 "Marusis, pradėk raudą dėl Tyro karaliaus ir sakyk jam: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:

- Tu buvai to tobulumo antspaudas,
kupinas išminties ir tobulo grožio.
13 Tu buvai Edene, Dievo sode,
tave puošė visokiausi brangakmeniai, -
sardis, chrizolitas ir deimantas;
berilis, oniksas ir jaspis;
safyras, rubinas ir smaragdas, -
iš aukso tavo karuliai ir puošmenys.
Tą dieną, kai buvai sukurtas, jie buvo padirbti.
14 Sukūriau tave kaip kerubą,
gyvenai ant Dievo šventojo kalno, -
vaikščiojai tarp ugningų akmenų.
15 Tu buvai be dėmės savo keliuose
nuo pat savo sukūrimo dienos,
lig buvo atrasta tavo kaltė.

16 Per savo plačiąją prekybą
prisipildei smurto ir nusidėjai,
todėl varau tave nuo Dievo kalno.
Ir kerubas, išskėstais ir serginčiais sparnais,
tave nuvarė nuo ugningųjų akmenų.
17 Nuo tavojo grožio išpuiko tavo širdis,
savuoju spindesiu piktam panaudojai savąją išmintį.
Nubloškiau tave žemėn, - padariau iš tavęs reginį,
kad karaliai įsidėmėtų.
18 Išniekinai savo šventoves
savo kalčių daugybe
ir sukta prekyba.
Uždegiau tave ugnimi, ir ji tave surijo;
paverčiau tave pelenais ant žemės akyse visų,
kurie tave matė.
19 Visi, kas tik pažino tave tautose, yra apstulbę, -
tapai pasibaisėjimu,
tavęs niekad nebebus'".

Sidonui20Atėjo man VIEŠPATIES žodis: 21"Marusis, atsisuk veidu į Sidoną, pranašauk jam 22ir sakyk: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:

- Tikėk manimi! Sidonai, ateinu prieš tave!
Apreikšiu tavyje savo šlovę!
Jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS,
kai jame vykdysiu bausmę
ir apreikšiu savo šventumą,
23 nes pasiųsiu jam marą
ir kraujo liejimą jo gatvėse.
Jame kris užmuštieji,
kai kalavijas ateis iš visų pusių.
Tuomet jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS'.

24Izraelio namai daugiau neberas dygliuotų brūzgynų ar duriančių erškėčių pas visus savo kaimynus, kurie žiūrėjo į juos su panieka. Tuomet jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS".

Pažadas Izraeliui25Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Kai surinksiu Izraelio namus iš tautų, kuriose jie yra išsklaidyti, ir apreikšiu per juos savo šventumą tautų akivaizdoje, tuomet jie kursis savo pačių žemėje, kurią daviau savo tarnui Jokūbui. 26Joje jie gyvens saugiai, statys namus ir veis vynuogynus. Jie gyvens saugiai, kai būsiu nubaudęs visus jų kaimynus, žiūrėjusius į juos su panieka. Ir jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS, jų Dievas".

29Egiptui 1Dešimtųjų metų dešimtojo mėnesio dvyliktąją dieną atėjo man VIEŠPATIES žodis: 2"Marusis, atsisuk veidu į Egipto karalių Faraoną, pranašauk jam ir visam Egiptui , - 3kalbėk ir sakyk: taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:

- Tikėk manimi, esu prieš tave,

Egipto karaliau Faraonai, didysis slibine!
Tūnai Nilo šakose, sakydamas: 'Nilas man priklauso,
pasidariau jį sau!'
4 Įversiu kablius tau į žiaunas,
žuvis iš tavo srovių prikibdysiu tau prie žvynų.
Išvilksiu tave iš tavo srautų
drauge su visomis srautų žuvimis,
prikibusiomis tau prie žvynų.
5 Nublokšiu tave į dykumą, -
tave ir visas tavo srautų žuvis.
Krisi po plynu dangumi, -
niekas tavęs nepakels ir nepalaidos.
Kaip maistą atidaviau tave
žemės žvėrims ir padangių paukščiams.
6 Tuomet visi Egipto gyventojai žinos,
kad aš esu VIEŠPATS,
dėl to, kad tu buvai
Izraelio namams nendrinė lazda, -
7 kai jie griebėsi tavo rankos, tu įvarei rakštį
ir sužeidei visiems pečius, kai jie rėmėsi tavimi,
tu sukniužai ir vertei juos svirduliuoti".

8Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Tikėk manimi, atvesiu tau kalaviją, sunaikinsiu tavo žmones ir gyvulius. 9Padarysiu Egipto žemę dyką ir tuščią. Tuomet jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS.

Kadangi sakei: 'Nilas man priklauso, pasidariau jį sau', - 10todėl, tikėk manimi, esu prieš tave ir prieš tavo Nilo šakas! Paversiu Egipto žemę griuvėsiais ir tyrais nuo Migdolo lig Syenės - lig pat Kušo sienos. 11Nekels į ją kojos joks žmogus, nekels į ją kojos joks gyvulys, - ji nebus gyvenama keturiasdešimt metų. 12Per keturiasdešimt metų paversiu Egipto žemę didžiausiais tyrais tarp tyrais tapusių kraštų ir jos miestai bus didžiausi griuvėsiai tarp sugriautų miestų. Išblaškysiu egiptiečius tarp tautų ir išvėtysiu juos po visus kraštus".

13Be to, taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Praėjus keturiasdešimčiai metų, surinksiu egiptiečius iš tautų, kuriose jie buvo išblaškyti. 14Sugrąžinsiu Egipto tremtinius ir parvesiu juos atgal į Patroso šalį - jų gimtąjį kraštą, - ten jie bus menka karalystė. 15Ji bus pati menkiausia iš visų karalysčių, - niekad daugiau nebekels savęs virš kitų tautų. Padarysiu juos mažus, kad tautoms nebeviešpatautų. 16Izraelio namai ja daugiau niekad nebepasitikės, - jie atsimins savo kaltę, kai kreipėsi į ją, idant pagelbėtų. Tuomet jie žinos, kad aš esu Viešpats DIEVAS".

Babilonas - užmokestis Nebukadnezarui17Dvidešimt septintųjų metų pirmojo mėnesio pirmąją mėnesio dieną man atėjo VIEŠPATIES žodis: 18 "Marusis, Babilono karalius Nebukadnezaras įsakė savo kariuomenei atlikti sunkų darbą Tyrui. Visų galvos nupliko ir visų pečiai buvo nubrozdinti. Tačiau nei jis, nei jo kariuomenė negavo jokio atlygio iš Tyro už darbą, kurį jie atliko jam. 19Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: atiduosiu Egipto žemę Babilono karaliui Nebukadnezarui. Jis išsineš jos turtus, apiplėš ją ir pasiims grobį, - ji bus atlygis jo kariuomenei. 20Jam atidaviau Egipto žemę

kaip užmokestį, kurį jis užsidirbo, nes jis man triūsė, - tai Viešpaties DIEVO žodis.

21Tą dieną suteiksiu Izraelio namams jėgų ir atversiu jiems tavo burną. Tuomet jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS".

30 1Atėjo man VIEŠPATIES žodis: 2"Marusis, pranašauk ir sakyk: Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:

- Vaitokite: 'Vargas tai dienai!'
3 Jau arti diena, - VIEŠPATIES diena arti.
Ji bus debesų diena, - pražūties metas tautoms.
4 Kalavijas prasiskverbs į Egiptą, - kušitus krės šiurpas,
kai Egipte kris užmuštieji, jo turtai bus atimti ir pamatai išgriauti.

5Kušas, Putas ir Ludas, visa Arabija, Kubas ir visos susijungusių kraštų tautos kris drauge su jais nuo kalavijo".

6 Taip kalbėjo VIEŠPATS:
"Kas remia Egiptą, žus,
sukiuš jo išpuikusi galybė.
Nuo Migdolo lig Syenės
jie žus nuo kalavijo, -
tai Viešpaties DIEVO žodis.
7 Jie bus didžiausi tyrai
tarp tyrais virtusių kraštų,
jų miestai bus didžiausi griuvėsiai
tarp sugriautų miestų.
8 Kai užkursiu ugnį Egipte
ir visi jo rėmėjai bus sutriuškinti,
tuomet jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS.

9Tą dieną mano siunčiami pasiuntiniai išplauks laivais, kad sukeltų siaubą patikliam Kušui, - Egipto pražūties dieną juos krės šiurpas, nes, tikėk manimi, ji ateina!"

10 Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
"Padarysiu galą Egipto turtams
Babilono karaliaus Nebukadnezaro rankomis.
11 Jis ir jo tauta, nuožmiausia tarp tautų,
bus atvesti, kad sunaikintų kraštą.
Jie išsitrauks prieš Egiptą iš makščių kalaviją
ir priguldys kraštą užmuštųjų.
12 Išdžiovinsiu Nilo šakas,
į nedorėlių rankas atiduosiu kraštą.
Svetimšalių rankomis nuniokosiu jį ir visa, kas jame, - aš, VIEŠPATS, pasakiau".

13 Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
"Sunaikinsiu stabus,
padarysiu galą Nofo dievams.
Nebebus Egipto žemėje vado, -

prislėgsiu Egipto žemę baime.
14 Paversiu Patrosą tyrais, padegsiu Zoaną,
įvykdysiu bausmę No'ui.
15 Ant Sino, Egipto tvirtovės, išliesiu savo įniršį
ir No'o turtus sunaikinsiu.
16 Padegsiu Egiptą, -
Sinas raitysis skausmuose,
No'o sienos bus pralaužtos,
Nofas kovos su priešais vidury dienos.
17 Jauni On'o ir Pi-Beseto vyrai žus nuo kalavijo,
o patys miestai išeis į nelaisvę.
18 Diena aptems Tahpanhėse,
kai laužysiu Egipto skeptrus,
ir užsibaigs jo išpuikusi galybė.
Jį gaubs debesis,
o jam pavaldūs miestai eis į nelaisvę.
19 Taip įvykdysiu Egiptui bausmę,
ir jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS".

20Vienuoliktųjų metų pirmojo mėnesio septintą dieną man atėjo VIEŠPATIES žodis: 21 "Marusis, sulaužiau Egipto karaliaus Faraono ranką. Tikėk manimi, ji nebuvo aprišta, kad būtų gydoma, nei tvirtai sutvarstyta, kad būtų stipri laikyti kalaviją. 22Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Tikėk manimi, aš esu prieš Egipto karalių Faraoną: sulaužysiu jam abi rankas - sveikąją ir sulaužytąją - ir atimsiu iš jo rankos kalaviją. 23Išblaškysiu egiptiečius tarp tautų, vėtysiu juos po kraštus. 24Babilono karaliaus rankas sustiprinsiu, - įduosiu savo kalaviją jam į ranką, o Faraono rankas sulaužysiu, - priešais Babilono karalių jis dejuos, kaip dejuoja mirtinai sužeistas žmogus. 25Babilono karaliaus rankas stiprinsiu, bet Faraonas bus kaip be rankų. Ir jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS, kai duosiu savo kalaviją Babilono karaliui į ranką. Jis pakels jį prieš Egipto žemę. 26Išblaškysiu egiptiečius tarp tautų ir vėtysiu juos po visus kraštus. Tuomet jie žinos, kad aš esu DIEVAS".

31Didingas kedras 1Vienuoliktųjų metų trečiojo mėnesio pirmąją dieną man atėjo VIEŠPATIES žodis: 2"Marusis, sakyk Egipto karaliui Faraonui ir jo gaujoms:

- Į ką esi panašus savo didybėje?
3 Štai! Asirija buvo lyg kedras Libano, -
plačiomis šakomis teikė miškui pavėsį,
aukštaūgis,
viršūnę iškėlęs tarp debesų.
4 Šaltiniai jį maitino,
požemio vandenys jį išaugino augalotą, -
jų srovės drėkino žemę aplinkui
ir upokšnius siuntė visų lauko medžių link.
5 Todėl išlakumu pralenkė visus lauko medžius, -
suvešėjo jam šakos, pailgėjo jam šakelės

nuo gausaus vandens pumpuruose.
6 Jo šakose sau lizdus krovė
visi padangių paukščiai,
po jo šakelėmis vaikus vedė visi laukiniai žvėrys,
jo ūksmėje gyveno aibė tautų.
7 Gražus jis buvo -
didingas, plačiašakis,
nes jo šaknys siekė gausius vandenis.
8 Kedrai Dievo sode nublanko prieš jį,
kiparisai neprilygo jam savo šakomis, -
platanai negalėjo girtis jam šakelėmis,
joks medis Dievo sode nebuvo toks gražus kaip jis.
9 Gražų plačiom šakom aš jį padariau, - pavydėjo jam visi
Dievo sode augusieji Edeno medžiai".

10Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Kadangi jis aukštas išaugo, iškėlė savo viršūnę tarp debesų ir jo širdis puikavosi didybe, 11todėl atidaviau jį į tautų valdovo rankas, kad pasielgtų su juo taip, kaip jis savo nedorumu buvo užsipelnęs. Išvariau jį. 12Svetimšaliai - nuožmiausieji iš tautų jį nukirto ir paliko. Jo šakos krito ant kalnų ir į slėnius, jo šakelės guli sulaužytos kiekvienoje upės vagoje, visos žemės tautos pasitraukė iš jo pavėsio ir jį paliko.

13 Ant nukirsto jo kamieno
suka lizdus visi padangių paukščiai, prie jo šakelių
laikosi visi laukiniai žvėrys.

14Taip nutiko, idant jokie medžiai prie vandenų nesipuikuotų savo didybe ar nekeltų savo viršūnės tarp debesų ir jokie gausiai drėkinami medžiai nesiektų jų didybės.

Nes jie visi atiduodami mirčiai - požemio pasauliui
drauge su visais mariaisiais,
su tais, kurie žengia į Duobę".

15Taip kalbėjo Viešpats Dievas: "Tą dieną, kai jis nužengė į Šeolą, paskelbiau gedulą, suskliaučiau virš jo bedugnę ir jį uždengiau. Sulaikiau jo upes, - išseko gausūs vandenys. Dėl jo apvilkau Libaną gedulu, - todėl nusviro visi krašto medžiai. 16Kai sviedžiau jį į Šeolą drauge su žengiančiais į Duobę, jo kritimo trenksmu sudrebinau tautas. Visi Edeno medžiai, rinktiniai, geriausi Libano medžiai, - visi, kurie buvo gausiai drėkinami, - rado paguodą požemio pasaulyje. 17Jie taip pat nužengė su juo į Šeolą pas žuvusius nuo kalavijo, drauge su rėmėjais, gyvenusiais tautose jo pavėsyje.

18Kuris iš Edeno medžių prilygo tau garbe ir didybe? Ir tu būsi nutemptas žemyn į požemio pasaulį drauge su Edeno medžiais, gulėsi tarp neapipjaustytųjų su žuvusiais nuo kalavijo. Tokia yra Faraono ir visų jo žmonių dalia, - tai VIEŠPATIES žodis".

32Rauda apie Faraoną 1Dvyliktųjų metų dvyliktojo mėnesio pirmąją mėnesio dieną atėjo man VIEŠPATIES žodis: 2"Marusis, pradėk raudą apie Egipto karalių Faraoną ir sakyk jam:

- Laikei save liūtu tarp tautų,

bet buvai kaip slibinas jūrose, -
blaškeisi savo upėse,
drumstei vandenį kojomis
ir teršei savo upes.
3 Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
- Užmesiu ant tavęs savo kilpas
daugelio tautų suėjime,
jie ištrauks tave mano bradiniu.
4 Parmesiu tave ant žemės,
nusviesiu tave į atvirą lauką
ir nutupdysiu ant tavęs visus padangių paukščius,
leisiu penėtis tavimi visiems žemės žvėrims.
5 Tavo kūną numesiu kalnuose,
slėnius pripildysiu tavo dvokiančios maitos.
6 Palaistysiu kraštą lig pat kalnų
tavo srūvančiu krauju,
tavęs bus pripildytos upių vagos.
7 Kai tu būsi sunaikintas, uždengsiu dangų,
aptemdysiu jo žvaigždes.
Saulę debesimis aptrauksiu,
o mėnulis neduos savo šviesos.
8 Visus šviesulius, žibančius danguje, dėl tavęs aptemdysiu
ir tavo kraštą apgaubsiu tamsybe, -
tai Viešpaties DIEVO žodis.
9 Sukelsiu širdgėlą daugeliui tautų,
kai atvesiu tave jų nelaisvėn
į kraštus, kurių nepažinojai.
10 Tavo dalia baisėsis daug tautų, -
jų karalius tu apstulbinsi.
Kai švytuosiu jiems savo kalaviju,
jie visą laiką drebės dėl savo gyvasties, -
kiekvienas jų drebės tavo žuvimo dieną.
11 Nes šitaip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
- Babilono karaliaus kalavijas
atsigręš prieš tave!
12 Pakirsiu tavo gaujas galiūnų kalavijais, -
iš visų tautų jie yra nuožmiausi.
Jie nuniokos Egipto puikybę, -
visa jo kariuomenė žus.
13 Sunaikinsiu visus jo galvijus,
besiganančius prie gausių vandenų, -
nebedrums jų daugiau žmogaus koja,
nebedrums jų nė gyvulių kanopos.
14 Tuomet leisiu drumzlėms vandenyse nusėsti,

padarysiu, kad jų upės lietųsi kaip aliejus, -
tai Viešpaties DIEVO žodis.
15 Kai paversiu Egipto žemę tyrais,
kai kraštas neteks viso, kas jame yra,
ir kai parblokšiu jo gyventojus,
tuomet žinos, kad aš esu VIEŠPATS.
16 Tai yra rauda, - ir ji bus giedama.
Ją giedos tautų dukterys.
Apie Egiptą ir jo žmones ji bus giedama, -
tai Viešpaties DIEVO žodis".

Rauda apie Egiptą17Dvyliktųjų metų pirmojo mėnesio penkioliktąją dieną atėjo man VIEŠPATIES žodis:

18 "Marusis, raudok Egipto žmonių ir siųsk juos žemyn, -
Egiptą ir garbingų tautų dukras, - į žemės gelmes
drauge su žengiančiais į Duobę.
19 'Ką tu pranoksti grožiu? Ženk žemyn!
Būk palaidotas su neapipjaustytaisiais!'

20Jie gulės tarp žuvusių nuo kalavijo. Egiptas buvo atiduotas kalavijui, - nutemps jį su visa kariuomene. 21Iš Šeolo gilumos galingieji vadai, jo pagalbininkai, sakys jam: 'Jie nužengė čia, guli palaidoti su neapipjaustytaisiais, žuvusiais nuo kalavijo'.

22Ten yra Asirija ir visi jos žmonės, - jų kapai ją supa, visi nužudyti, kritę nuo kalavijo. 23Kapai jiems duoti toliausiuose Duobės užkampiuose. Jos žmonės visur aplinkui jos kapą, - nužudyti visi, kritę nuo kalavijo, visi, kadaise kėlusieji klaiką gyvųjų šalyje.

24Ten yra Elamas ir visa jo kariuomenė aplinkui jo kapą. Nužudyti visi, kritę nuo kalavijo, nuėjusieji į pasaulį po žeme neapipjaustyti, kadaise kėlusieji klaiką gyvųjų šalyje. Dabar jie kenčia gėdą drauge su žengiančiais į Duobę. 25Tarp užmuštųjų buvo parengtas guolis Elamui, tarp jo žmonių su jų kapais aplinkui, - neapipjaustyti visi, kritę nuo kalavijo. Nors kadaise jie kėlė klaiką gyvųjų šalyje, dabar jie kenčia gėdą drauge su žengiančiais į Duobę, - jie paguldyti tarp užmuštųjų.

26Ten yra Mešechas ir Tubalas ir visi jų žmonės, visur aplink juos kapai. Jie visi neapipjaustyti, kritę nuo kalavijo, nes kėlė klaiką gyvųjų šalyje. 27Neguli jie su kritusiais neapipjaustytais senovės galiūnais , kurie nužengė į Šeolą su savo ginklais, pasidėjo kardus sau po galva ir skydus ant savo kaulų, nes galiūnų klaikas buvo gyvųjų šalyje. 28Ir tu būsi sutrintas ir gulėsi tarp neapipjaustytųjų, su nužudytaisiais kalaviju.

29Ten yra Edomas, jo karaliai ir visi vadai, kurie, nors ir galingi, paguldyti su žuvusiais nuo kalavijo, - jie guli su neapipjaustytaisiais, su žengiančiais į Duobę.

30Ten yra šiaurės didžiūnai ir visi sidoniečiai, nužengę sugėdinti su užmuštaisiais, už klaiką, kurį sukėlė jų galybė. Jie guli neapipjaustyti su žuvusiais nuo kalavijo ir kenčia gėdą su žengiančiais į Duobę.

31Kai pamatys juos Faraonas, pasiguos už visą savo kariauną, už Faraoną ir jo kariuomenę, kritusią nuo kalavijo, - tai VIEŠPATIES žodis. 32Kadangi jis kėlė klaiką gyvųjų šalyje, todėl bus laidojamas

tarp neapipjaustytųjų, su nužudytaisiais kalaviju - Faraonas ir jo žmonės, - tai Viešpaties DIEVO žodis".

C. ŽODŽIAI IŠ DIEVO PO JERUZALĖS SUNAIKINIMO

1. Ezekielis Izraelio sargybinis

33 1Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 2"Marusis, kalbėk savo tautos žmonėms ir sakyk jiems: 'Kai siunčiu kalaviją į kurį nors kraštą, to krašto žmonės paima vieną vyrą iš savo tarpo ir paskiria jį būti jų sargybiniu. 3Kai tas sargybinis pamato kalaviją, atžygiuojantį į kraštą, jis privalo pūsti ragą ir įspėti žmones. 4Jei kas nors, išgirdęs rago balsą, nepaiso įspėjimo, kalavijas ateina ir jį nužudo, - jo kraujas kris ant jo paties galvos. 5Kadangi jis girdėjo rago balsą ir nepaisė įspėjimo, jo kraujas kris ant jo paties. Bet jei jis būtų paisęs įspėjimo, išgelbėjęs būtų savo gyvastį. 6Jei sargybinis, pamatęs atžygiuojant kalaviją, nepučia rago ir žmonės nėra įspėjami, o kalavijas ateina ir atima kuriam nors iš jų gyvastį, tas žmogus buvo nužudytas už savo kaltę, tačiau jo kraujo pareikalausiu iš sargybinio rankos'.

7Tave, marusis, paskyriau Izraelio namų sargybiniu. Kada tik išgirsi iš mano lūpų žodį, perduosi jiems mano įspėjimą. 8Jei tariu nedorėliui: 'Nedoras žmogau, tu turi mirti!' - o tu nekalbėsi, kad įspėtumei nedorėlį mesti savo kelią, tas nedorėlis tikrai mirs dėl savo kaltės, tačiau jo kraujo pareikalausiu iš tavo rankos. 9Bet jei tu įspėsi nedorėlį, kad jis grįžtų iš savo kelio, o jis negrįžtų, jis mirs dėl savo kaltės, o tu išgelbėsi sau gyvastį".

Dievo teisingumas ir gailestingumas10"O dabar, marusis, sakyk Izraelio namams: Jūs nuolat kalbate: 'Mūsų nusikaltimai ir nuodėmės sunkiai mus slegia, dėl jų mes žūvame! Kaip galime gyventi?' 11Sakyk jiems: 'Kaip aš gyvas, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - nenoriu, kad nedorėlis mirtų, bet noriu, kad nedorėlis sugrįžtų iš savo kelio ir gyventų. Sugrįžkite, sugrįžkite iš savo nedorų kelių, kad nemirtumėte, Izraelio namai!' 12O dabar, marusis, sakyk savo tautos žmonėms: 'Teisiojo teisumas jo neišgelbės, kai jis nusidės, nedorėlio nedorumas jo nepražudys, kai jis sugrįš iš savo nedorumo. Teisusis neišsigelbės savo teisumu, kai nusidės'. 13Nors aš būčiau sakęs teisiajam: 'Tu tikrai gyvensi!' - bet jei jis, pasitikėdamas savo teisumu, darytų pikta, jo teisieji darbai nebūtų atsimenami, - dėl pikto, kurį padarė, mirs. 14Kai aš sakau nedorėliui: 'Tu tikrai mirsi!' - jis nusigręžtų nuo savo nuodėmės ir darytų, kas teisinga ir teisu, 15jei nedorėlis sugrąžintų užstatą, atiduotų, ką buvo pasigrobęs plėšikaudamas, laikytųsi gyvenimo nuostatų nedarydamas pikta - jis tikrai gyvens, jis nemirs. 16Jokia iš jo nuodėmių, kuriomis nusidėjo, nebus atsiminta, - jis darė, kas teisinga ir teisu, jis tikrai gyvens.

17Tavo tautos žmonės sako: 'Viešpaties kelias nėra teisingas!' Iš tikrųjų jūsų kelias nėra teisingas! 18Kai teisusis nusigręžia nuo savo teisumo ir daro, kas pikta, jis dėl to mirs. 19Kai nedorėlis nusigręžia nuo savo nedorumo ir daro, kas teisu ir teisinga, jis dėl to gyvens. 20Tačiau jūs sakote: 'Viešpaties kelias nėra teisingas!' Izraelio namai, teisiu jus žiūrėdamas jūsų kelių!"

Pabėgėlis iš Jeruzalės21Dvyliktaisiais mūsų tremties metais, dešimtojo mėnesio penktąją dieną, atėjo pas mane pabėgėlis iš Jeruzalės ir tarė: "Miestas paimtas!" 22O VIEŠPATIES ranka buvo mane palietusi vakare prieš pabėgėliui ateinant. Jis buvo atvėręs man burną prieš pabėgėlio atėjimą rytmetį, - taip mano burna buvo atverta ir nebebuvau daugiau nebylys.

Išlikusieji Judo karalystėje23 Atėjo man VIEŠPATIES žodis: 24"Marusis, gyventojai anų

išgriautųjų vietų Izraelio žemėje vis sako: 'Abraomas buvo tik vienas, tačiau paveldėjo kraštą. O mūsų yra daug, - tikrai kraštas duotas mums, kad jį paveldėtume'. 25Todėl atsakyk jiems: taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: 'Jūs valgote mėsą su krauju, keliate akis į savo stabus ir liejate kraują, - nejau jūs paveldėsite kraštą? 26Jūs pasitikite kalaviju, darote bjaurų nusikaltimą ir kiekvienas jūsų išniekina artimo žmoną, - nejau dėl to jūs paveldėsite kraštą?' 27Šitaip jiems kalbėsi: Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: 'Kaip aš gyvas, esantieji griuvėsiuose žus nuo kalavijo, esančius atvirame lauke atiduosiu žvėrims suryti, esantieji tvirtovėse ir olose mirs maru. 28O kraštą paversiu tuščiais tyrais, - ateis galas jo išdidžiai galybei. Izraelio kalnai bus taip nuniokoti, kad neliks nė vieno, kas po juos vaikščiotų. 29Tuomet jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS, kai paversiu kraštą tuščiu ir dyku už visus bjaurius nusikaltimus, kuriuos jie padarė. 30 Žinok, marusis, tavo tautiečiai šneka apie tave pasieniais ir tarpduriuose. Jie sako vieni kitiems: 'Eime pasiklausyti naujausio žodžio, atėjusio iš VIEŠPATIES'. 31Jie ateina pas tave, kaip ateina žmonės, jie sėdi prieš tave, kaip sėdi žmonės, ir klausosi tavo žodžių, bet jų nevykdo, nes melas yra jų lūpose, o jų širdis trokšta tik naudos. 32Tikėk manimi, esi jiems lyg meilės dainų dainius, turintis gražų balsą ir įgudęs groti, - jie girdi tavo žodžius, bet jų nevykdo. 33Bet kai tai įvyks - o tikėk manimi, šitai įvyks! - tuomet jie žinos, kad tarp jų buvo pranašas".

2. Dievo paguodos ir pažado žodžiai

34 1Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 2"Marusis, pranašauk Izraelio ganytojams - pranašauk ir sakyk jiems, ganytojams: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Vargas jums, Izraelio ganytojai, ganantys save pačius! Argi nėra ganytojų pareiga ganyti kaimenę? 3Jūs valgote taukus, rengiatės vilna ir skerdžiate peniukšlius, bet avių nešeriate. 4Silpnos jūs nestiprinote, sergančios negydėte, sužeistos netvarstėte, žūstančios negrąžinote ir paklydusios neieškojote, bet valdėte jas jėga, net šiurkštumu. 5Nesant ganytojo, jos buvo išblaškytos, o išsiblaškiusios tapo ėdesiu plėšriems žvėrims. 6Mano avys buvo išblaškytos, jos klaidžiojo po visus kalnus ir po visas aukštas kalvas, - mano avys buvo išblaškytos po visą žemę, - nebuvo kas jomis rūpintųsi ar jų ieškotų'.

7Todėl, ganytojai, klausykitės VIEŠPATIES žodžio: 8'Kaip aš gyvas, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - kadangi, nesant ganytojo, mano kaimenė tapo grobiu ir mano avys ėdesiu visiems plėšriems žvėrims, kadangi mano ganytojai nesirūpino mano kaimene, bet, užuot ganę mano avis, ganė patys save', - 9todėl, ganytojai, klausykitės VIEŠPATIES žodžio: 10'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Tikėkit manimi, aš esu prieš ganytojus, išreikalausiu iš jų rankos savo avis, atleisiu juos nuo kaimenės ganymo! Daugiau nebeganys ganytojai patys savęs, nes išgelbėsiu savo avis iš jų nasrų, idant jos nebebūtų jiems maistas'.

Dievas - Tikrasis Ganytojas11Nes šitaip kalbėjo Viešpats DIEVAS: 'Štai! Aš pats rūpinsiuosi savo avimis ir jų ieškosiu. 12Kaip piemuo rūpinasi savo kaimene, kai jo kaimenės avys yra išblaškytos, taip ir aš rūpinsiuosi savo avimis. Išgelbėsiu jas iš visų vietų, kur jos debesų ir tamsybės dieną buvo išblaškytos. 13Išvesiu jas iš visų tautų ir surinksiu jas iš visų kraštų, parvesiu jas į jų pačių žemę. Ganysiu jas Izraelio kalnuose, paupiuose ir visose krašto gyvenvietėse. 14Ganysiu jas vešlioje ganykloje, - Izraelio kalnų aukštumos bus jų buveinė. Izraelio kalnų aukštumose, jos ilsėsis aukštumose, - geroje buveinėje, - ir ganysis vešlioje ganykloje. 15Aš pats ganysiu savo kaimenę, aš pats jas ilsinsiu, - tai Viešpaties DIEVO žodis. 16Suieškosiu paklydusias, žūstančias grąžinsiu, aptvarstysiu sužeistas ir pastiprinsiu silpnas, bet riebias ir stiprias sunaikinsiu. Ganysiu jas teisingumu!'"

17O jums, mano kaimene, kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Spręsiu bylą tarp avies ir avies, tarp avinų ir ožių: 18Ar jums negana ganytis vešlioje ganykloje, kad dar turite ir savo ganyklos likučius kojomis ištrypti? Ar negana jums gerti tyrą vandenį, kad dar turite likusį vandenį kojomis sudrumsti? 19Nejau mano avys turi maitintis tuo, ką jūs kojomis ištrypėte, ir gerti tai, ką jūs kojomis sudrumstėte?

20Todėl šitaip jiems kalbėjo Viešpats DIEVAS: aš pats teisiu riebias avis ir liesas avis. 21Kadangi jūs stumdėte šonu ir petimi bei badėte savo ragais visas silpnąsias, kol jos nebuvo visur išblaškytos, 22tai aš išgelbėsiu savo kaimenę, - daugiau jie nebebus grobis. Aš spręsiu bylą tarp avies ir avies.

23Tuomet paskirsiu jiems vieną ganytoją, - savo tarną Dovydą, kad juos ganytų, - jis juos ganys ir bus jų ganytojas. 24Ir aš, VIEŠPATS, būsiu jų Dievas, o mano tarnas Dovydas bus jų valdovas, - aš, VIEŠPATS, tai kalbėjau.

25Sudarysiu su jais taikos sandorą, išvarysiu iš jų krašto plėšrius žvėris, - jie gyvens saugiai net dykumoje ir miegos net giriose. 26Padarysiu juos ir savo kalno apylinkes palaima, siųsiu lietų pagal metų laiką, - lietų, nešantį palaimą. 27Lauko medžiai teiks vaisių, o žemė duos derlių. Savo žemėje jie gyvens saugiai ir žinos, kad aš esu VIEŠPATS, kai sulaužysiu jų jungo kartis ir išgelbėsiu juos iš pavergėjų rankų. 28Jie nebebus grobis tautoms, neberis jų nė krašto žvėrys; jie gyvens saugiai, nebus kas kelia baimę. 29Aprūpinsiu juos vešlia augmenija, kad krašte nebereikėtų mirti nuo bado ir kęsti tautų užgaules. 30Jie žinos, kad aš, VIEŠPATS, jų Dievas, esu su jais, o jie, Izraelio namai, yra mano tauta, - tai Viešpaties DIEVO žodis. 31Jūs esate mano kaimenė, mano žmogiškos ganyklos avys, ir aš esu jūsų Dievas, - tai Viešpaties DIEVO žodis".

35Teismas Seiro kalnui - Edomui 1Atėjo man VIEŠPATIES žodis: 2"Marusis, atsuk veidą į Seiro kalną ir pranašauk jam - 3sakyk jam: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:

- Aš esu prieš tave, Seiro kalne!
Keliu prieš tave ranką,
kad padaryčiau iš tavęs tuščius tyrus.
4 Tavo miestus paversiu griuvėsiais, - pavirsi tu tyrais
ir žinosi, kad aš esu VIEŠPATS.

5Kadangi puoselėjai amžiną nesantaiką ir, atėjus jų galutinės bausmės laikui, išdavei Izraelio žmones kalavijui atsidūrusius nelaimėje, 6todėl, kaip aš gyvas, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - atiduodu tave kraujui, kraujas seks įkandin. Už tai, kad nekentei savo giminaičių, sekios paskui tave kraujo liejimas. 7Paversiu Seiro kalną tuščiais tyrais, neleisiu niekam į juos eiti ar iš jų išeiti. 8Pripildysiu jo kalnus žuvusiųjų, - ant tavo kalvų, tavo slėniuose ir upių vagose gulės kritusieji nuo kalavijo. 9Paversiu tave amžinais tyrais; tavo miestai bus negyvenami. Tuomet žinosite, kad aš esu VIEŠPATS'.

10Kadangi manei: 'Abi šios tautos ir abu šie kraštai yra mano, mes juos užimsime kaip paveldą', - nors buvo ten VIEŠPATS, - 11todėl, kaip aš gyvas, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - pasielgsiu su tavimi, vedamas to paties pavydaus pykčio, lygiai taip, kaip tu elgeisi su jais iš savo neapykantos. 12Ir tu žinosi, kad aš, VIEŠPATS, girdėjau visas tavo piktas patyčias, kuriomis šaipeisi iš Izraelio kalnų: 'Jie paversti tyrais! Atiduoti mums praryti!' 13Labai įžūliai burnojote prieš mane, plūste plūdo prieš mane jūsų žodžiai, - aš juos girdėjau!' 14Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: 'Kai visa žemė džiūgaus, paversiu tave tyrais. 15Kaip tu džiūgavai, kai Izraelio namų paveldas buvo paverstas

tyrais, taip aš pasielgsiu su tavimi. Pavirsi tyrais, Seiro kalne, - visas Edomas. Jis visas bus tyrai! Ir jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS'".

36Palaiminimas Izraeliui 1"O tu, marusis, pranašauk Izraelio kalnams ir sakyk: 'Izraelio kalnai, klausykitės VIEŠPATIES žodžio!' 2Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Kadangi priešas sakė apie tave: 'Še tau!' ir 'Tos amžinosios kalvos tapo mūsų paveldu!' - 3tu pranašauk ir sakyk: taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Tik dėl to, kad jie pavertė jus tyrais ir traiškė jus iš visų pusių taip, jog tapote kitų tautų paveldu ir apkalbų bei pajuokos dalyku tarp tautų, 4todėl, Izraelio kalnai, klausykitės Viešpaties. Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS kalnams ir kalvoms, dauboms ir slėniams, tuštiems tyrams ir apleistiems miestams, tapusiems grobiu ir pajuoka kitoms aplinkinėms tautoms, 5todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Išties su degančiu pykčiu kalbu kitoms aplinkinėms tautoms ir Edomui, pasisavinusiems kaip paveldą mano kraštą su džiūgaujančia širdimi ir panieka, kad pasigrobtų jo ganyklą. 6Todėl pranašauk apie Izraelio žemę, sakyk kalnams ir kalvoms, dauboms ir slėniams. Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Tikėkit manimi! Aš kalbu su degančiu pykčiu dėl to, kad jūs turėjote kęsti tautų užgaules. 7Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Keliu ranką ir prisiekiu, kad ir aplink tave gyvenančios tautos turės kęsti gėdą.

8Bet jūs, Izraelio kalnai, skleiskite savo šakas ir duokite vaisių mano tautai Izraeliui, nes jie netrukus sugrįš namo. 9Tikėkit manimi, esu dėl jūsų, atsigręšiu į jus, ir jūs būsite vėl ariami ir sėjami. 10Įkurdinsiu jumyse būrius žmonių - visus Izraelio namus - jį visą. Miestai vėl bus gyvenami ir griuvėsiai atstatomi. 11Pagausinsiu jumyse žmones ir gyvulius, - jie dauginsis ir bus našūs. Vėl būsite gyvenami, kaip anksčiau, - jus labiau praturtinsiu, negu buvote pradžioje. Tuomet žinosite, kad aš esu VIEŠPATS. 12Parvesiu į jus žmones - savo tautą Izraelį, jie paveldės jus, būsite jų paveldas. Niekad nebeatimsite jų vaikų.

13Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Kadangi sakoma apie jus: 'Tu esi žmones ryjantis kraštas ir iš savo tautos atiminėji vaikus', - 14todėl daugiau neberysi žmonių ir nebeatiminėsi vaikų iš savo tautos, - tai Viešpaties DIEVO žodis. 15Padarysiu, kad nebegirdėtum daugiau tautų užgaulės ir nebereikėtų kęsti tautų pajuokos, - nebepaklupdysiu daugiau niekad savo tautos, - tai Viešpaties DIEVO žodis".

Izraelio atnaujinimas16Atėjo man VIEŠPATIES žodis: 17"Marusis, kai Izraelio namai gyveno savo pačių žemėje, jie suteršė ją savo elgesiu ir darbais. Jų elgesys mano akivaizdoje buvo kaip moters nešvarumas jos mėnesinių metu. 18Išliejau ant jų savo įniršį už kraują, kurį jie buvo išlieję krašte, ir už stabus, kuriais buvo jį suteršę. 19Išblaškiau juos tarp tautų, ir jie buvo išvėtyti po kraštus, - nubaudžiau juos, žiūrėdamas jų elgesio ir darbų. 20Tačiau kai jie atėjo pas tautas, - kur tik jie atėjo, - išniekino mano šventąjį vardą tuo, kad apie juos buvo sakoma: 'Tai VIEŠPATIES tauta, o tačiau jie turėjo išeiti iš jo krašto'. 21Dėlei to susirūpinau savo šventuoju vardu, kurį Izraelio namai išniekino akyse tautų, pas kurias jie buvo atėję.

22Todėl sakyk Izraelio namams: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Izraelio namai, tai darysiu ne dėl jūsų, bet dėl savo šventojo vardo, kurį jūs išniekinote akyse tautų, pas kurias atėjote. 23Pašventinsiu savo didį, tautose išniekintą vardą, kurį jūs išniekinote jų akyse, - ir žinos tautos, kad aš esu VIEŠPATS, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - kai per jus apreikšiu jų akyse savo šventumą. 24Atimsiu jus iš tautų, surinksiu jus iš visų kraštų ir parvesiu jus į jūsų žemę. 25Nuplausiu jus tyru vandeniu, bus nuvalyti visi jūsų nešvarumai, - visi jūsų stabai bus pašalinti. 26Duosiu jums naują širdį ir atnaujinsiu jus nauja dvasia. Išimsiu iš jūsų akmeninę širdį ir duosiu jums jautrią širdį.

27Duosiu jums savo dvasią ir padarysiu, kad gyventumėte pagal mano įstatus, laikytumėtės mano įsakų ir juos vykdytumėte. 28Tuomet jūs gyvensite krašte, kurį daviau jūsų protėviams, - jūs būsite mano tauta ir aš būsiu jūsų Dievas. 29Kai būsiu išgelbėjęs jus iš visų jūsų nešvarumų, paliepsiu javams, kad gerai užderėtų, ir bado jums nebesukelsiu. 30Pagausinsiu medžių vaisius ir dirvos derlių, kad nebereikėtų jums kęsti bado gėdos tarp tautų. 31Tuomet atsiminsite savo nedorus kelius ir negerus darbus, bjaurėsitės patys savimi dėl savo kalčių ir bjauriųjų nusikaltimų. 32Darysiu tai ne dėl jūsų, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - tebūna jums tai žinoma! Būkite sugėdinti ir gėdykitės dėl savo klystkelių, Izraelio namai!'

33Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: 'Tą dieną, kai būsiu nuvalęs visas jūsų kaltes, apgyvendinsiu jūsų miestus ir bus atstatyti jūsų griuvėsiai. 34Nuniokotoji žemė, buvusi tyrais kiekvieno praeivio akyse, vėl bus ariama. 35Žmonės sakys: 'Tas kraštas, kadaise nuniokotas, pavirto Edeno sodu, o miestai, kadaise tušti, nuniokoti ir sugriauti, dabar yra gyvenami ir įtvirtinami!' 36Tuomet tautos, išlikusios aplink jus, žinos, kad aš, VIEŠPATS, atstačiau griuvėsius, atsodinau tyrus. Aš, VIEŠPATS, kalbėjau, - aš ir padarysiu!'

37Taip kalbėjo Viešpats Dievas: 'Leisiu Izraelio namams dar ir to iš manęs prašyti, - pagausinti jų žmones kaip avis kaimenėje. 38Kaip Jeruzalėje per jos šventes pilna avių aukoms, taip sugriautieji miestai bus pilni žmonių kaimenių. Tuomet jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS'".

37Sudžiūvusių kaulų slėnis 1VIEŠPATIES ranka palietė mane. Jis išvedė mane VIEŠPATIES dvasioje ir pastatė vidury slėnio, kuris buvo pilnas kaulų. 2Jis visur vedžiojo mane tarp jų, - slėnyje jų buvo labai daug. Jie buvo baisiai sudžiūvę. 3Jis man tarė: "Marusis, ar gali šitie kaulai atgyti?" Atsakiau: "Viešpatie DIEVE, tik tu žinai". 4Tuomet jis man tarė: "Pranašauk šitiems kaulams, sakyk jiems: 'Sausieji kaulai, klausykitės VIEŠPATIES žodžio! 5Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS šitiems kaulams: tikėkite manimi, aš įkvėpsiu jums dvasią, ir jūs atgysite. 6Duosiu jums sausgysles, uždėsiu ant jūsų raumenis, aptrauksiu jus oda, suteiksiu jums alsavimą, ir atgysite. Tuomet žinosite, kad aš esu VIEŠPATS'".

7Pranašavau, kaip man buvo liepta. Ir, man bepranašaujant, staiga pasigirdo triukšmas - barškėjimas: kaulai rinkosi, kaulas prie savo kaulo. 8Įsižiūrėjau, ir tikėkit manimi, ant jų buvo sausgyslės, raumenys buvo užaugę ir oda buvo juos apdengusi, bet dvasios juose nebuvo. 9Tuomet jis man tarė: "Pranašauk dvasiai, pranašauk, marusis, ir jai sakyk: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Ateik, dvasia, iš keturių vėjų ir padvelk į tuos užmuštuosius, kad jie atgytų'". 10Pranašavau, kaip man buvo liepta. Ir įėjo į juos dvasia, - jie atgijo, pakilo ant kojų nepaprastai didelė minia.

11Jis kreipėsi į mane: "Marusis, šie kaulai yra visi Izraelio namai. Štai! Jie sako: 'Sudžiūvo mūsų kaulai, nebėra mums vilties. Esame žuvę!' 12Todėl pranašauk jiems ir sakyk: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Tikėkite manimi, atversiu jūsų kapus ir prikelsiu jus iš jūsų kapų, mano tauta, ir parvesiu į Izraelio žemę. 13Jūs žinosite, kad aš VIEŠPATS, kai atversiu jūsų kapus ir prikelsiu jus iš jūsų kapų, manoji tauta! 14Duosiu jums savo dvasią, kad atgytumėte, parvesiu jus į jūsų žemę, kad žinotumėte, jog aš, VIEŠPATS, tai pasakiau ir padariau, - tai VIEŠPATIES žodis'".

Du pagaliai 15Atėjo man VIEŠPATIES žodis: 16"Marusis, pasiimk pagalį ir ant jo parašyk: 'Judo ir jam ištikimų izraeliečių'. Tuomet paimk kitą pagalį ir ant jo parašyk: 'Juozapo - Efraimo pagalys - ir visų jam ištikimų Izraelio namų'. 17Suglausk vieną su kitu, kad juodu būtų sujungti tavo rankoje. 18Kai tavo tautiečiai klaus tavęs: 'Nejau mums nepaaiškinsi, ką nori jais pasakyti?' - 19tark jiems:

'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Tikėkite manimi, paimsiu Juozapo pagalį, - esantį Efraimo rankoje, - ir jam ištikimų Izraelio giminių, uždėsiu ant jo Judo pagalį ir padarysiu iš jų vieną pagalį, kad būtų sujungti mano rankoje'. 20Kai pagalius, ant kurių rašysi, savo rankoje laikysi jų akyse, 21sakyk jiems: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Tikėkit manimi, paimsiu Izraelio žmones iš tautų, pas kurias jie buvo išėję, surinksiu juos iš visur ir parvesiu į jų pačių kraštą. 22Padarysiu juos viena tauta krašte - Izraelio kalnuose, - vienas karalius bus jų visų karaliumi. Niekad daugiau jie nebebus dvi tautos, niekad daugiau nebebus padalyti į dvi karalystes. 23Niekad daugiau jie nebesusiterš savo stabais ir bjaurumais ar kitais savo nusikaltimais. Išgelbėsiu juos iš visų atsimetimo darbų, kuriais jie nusidėjo, ir nuvalysiu juos. Tuomet jie bus mano tauta ir aš būsiu jų Dievas.

24Mano tarnas Dovydas bus jų karalius, - visi turės vieną ganytoją. Jie gyvens pagal mano įsakus ir vykdys mano įstatus. 25Jie gyvens krašte, kurį daviau savo tarnui Jokūbui ir kuriame gyveno jūsų protėviai, - jie ir jų vaikai, ir jų vaikų vaikai ten gyvens per amžius, ir mano tarnas Dovydas amžinai bus jų vadas. 26Sudarysiu su jais taikos sandorą, - ji bus su jais amžina sandora. Laiminsiu juos ir pagausinsiu, pastatysiu amžiams tarp jų sau šventovę. 27Tarp jų bus mano Padangtė. Aš būsiu jų Dievas ir jie bus mano tauta. 28Tuomet tautos žinos, kad aš, VIEŠPATS, pašventinu Izraelį ir mano šventovė bus tarp jų per amžius'".

38Magogo karaliui Gogui 1Atėjo man VIEŠPATIES žodis: 2"Marusis, atsisuk veidu į Magogo kraštą - į Gogą, vyriausiąjį Mešecho ir Tubalo vadą. Pranašauk jam 3ir sakyk: taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: 'Aš esu prieš tave, Gogai, vyriausiasis Mešecho ir Tubalo vade! 4Vaikysiu tave aplinkui, įversiu kablius tau į nasrus, išvesiu tave ir visą tavo kariauną, - žirgus ir raitelius, visus šauniai šarvuotus, - pulkų pulkus, visus su skydais ir šarvais, mosuojančius kalavijais. 5Tarp jų yra Persija, Kušas ir Putas, visi su skydais ir šalmais, 6Gomeras ir visi jo pulkai, Bet-Togarma iš tolimosios šiaurės ir jos pulkai, - su tavimi yra daug tautų. 7Pasiruošk ir būkite pasiruošę tu ir visi tavo pulkai, sutelkti aplink tave. Būk su jais pasiruošęs. 8Praeis daug dienų, kol bus tau duotas įsakymas - metų baigmėje žygiuosi į kraštą, atgaivintą po sunaikinimo, į kraštą žmonių, surinktų iš daug tautų, - į Izraelio kalnus, ilgą laiką buvusius tyrais, - prieš žmones, surinktus iš tautų ir nūnai visus gyvenančius saugiai. 9Ateisi kaip pakylanti audra, kaip žemę dengiantis debesis drauge su visais savo pulkais, ir daug tautų eis kartu su tavimi'.

10Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: 'Tą dieną ateis mintys tau į širdį ir sumanysi nedoras užmačias. 11Sakysi sau: pakilsiu prieš beginklių kaimų kraštą, užpulsiu taikius ir saugiai gyvenančius žmones, - visus, gyvenančius be mūro sienų, neturinčius nei užkaiščių, nei durų', - 12eisi trokšdamas paimti grobį ir plėšikauti, užpulti vėl atstatytus griuvėsius ir tautą, surinktą iš tautų, nuolat turtėjančią, turinčią vis daugiau galvijų ir kitokių gėrybių, gyvenančią prie žemės šerdies. 13Šeba ir Dedanas, Taršišo pirkliai ir visi jo jauni galiūnai klaus tave: 'Argi tu atėjai imti grobio? Argi sutelkei savo kariauną plėšikauti, išnešti sidabrą ir auksą, išvogti galvijus ir gėrybes, prisiplėšti daug grobio?'

14Todėl, marusis, pranašauk ir sakyk Gogui: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Argi nežinosi tos dienos, kai mano tauta Izraelis gyvens saugiai? 15Ateisi iš savo vietos tolimiausiame šiaurės pakraštyje, tu ir daugel tautų drauge su tavimi, - visi raiti ant žirgų, didžiulė kariauna ir galinga kariuomenė, - 16ir pakilsi prieš mano tautą Izraelį, kaip debesis kad uždengia žemę. Dienų baigmėje aš atvesiu tave prieš savo kraštą, kad tautos pažintų mane, kai per tave, Gogai, parodysiu savo šventumą jų akyse'.

17Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: 'Juk esi tas, apie kurį anomis dienomis kalbėjau per savo tarnus,

Izraelio pranašus, pranašavusius per metų metus anomis dienomis, kad atvesiu tave prieš juos! 18Tą dieną, kai Gogas įkels koją į Izraelio žemę, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - užvirs mano pyktis. 19Kupinas pavydo ir pykčio įniršio sakau: tą dieną Izraelio krašte bus didelis žemės drebėjimas. 20Jūros žuvys, padangių paukščiai, laukų žvėrys, visi ropojantys žeme ropliai ir visi žmonės žemėje drebės prieš mane. Kalnai bus nuversti, uolos irs, visi mūrai grius žemėn. 21Tuomet pašauksiu prieš Gogą kalaviją iš visų savo kalnų, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - kiekvieno kalavijas bus pakeltas prieš savo brolį. 22Nubausiu jį maru ir kraujo išliejimu, lysiu ant jo ir jo pulkų, - ant visų su juo esančių tautų, - liūties pyla ir kruša, ugnimi ir siera. 23Taip apreikšiu savo didybę ir šventumą daugelio tautų akyse. Tuomet jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS'".

39Gogo kariaunos sunaikinimas 1"O tu, marusis, pranašauk Gogui ir sakyk: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Aš esu prieš tave, Gogai, vyriausiasis Mešecho ir Tubalo vade! 2Vaikysiu tave aplinkui, skatinsiu tave, pakelsiu tave iš tolimiausios šiaurės ir vesiu tave į Izraelio kalnus. 3Išmušiu lanką tau iš kairės rankos ir išmesiu tau iš dešinės rankos strėles. 4Ant Izraelio kalnų žūsi, - tu ir visi tavo pulkai, ir su tavimi esančios tautos. Visokiems plėšriems paukščiams ir laukiniams žvėrims atiduosiu tave ryti, 5kai gulėsi plyname lauke, nes aš taip kalbėjau, - tai Viešpaties žodis. 6Siųsiu ugnį prieš Magogą ir tuos, kurie saugiai gyvena pajūrio kraštuose, - jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS.

7Padarysiu, kad mano vardas būtų žinomas mano tautai Izraeliui; nebeleisiu, kad mano vardas būtų niekinamas, - visos tautos žinos, kad aš, VIEŠPATS, esu šventas Izraelyje. 8Tikėk manimi, ji atėjo! Ji išaušo - tai Viešpaties DIEVO žodis! Tai yra diena, apie kurią kalbėjau.

9Tuomet išeis Izraelio miestų gyventojai ir sumes ginklus į ugnį, ir sudegins - skydus ir šarvus, lankus ir strėles, vėzdus ir ietis, - septynerius metus jais kūrens ugnį. 10Nerinks malkų laukuose, nekirs medžių miškuose, nes ginklais kūrens ugnį. Jie apiplėš tuos, kurie juos plėšė, ir apgrobs tuos, kurie juos apgrobė, - tai Viešpaties DIEVO žodis'".

Gogo laidotuvės11"Tą dieną duosiu Gogui kapo vietą Izraelyje - Abarimų slėnyje, į rytus nuo Jūros. Tai užtvers keleiviams taką, nes ten bus palaidoti Gogas ir visa jo kariauna. Jis bus pavadintas Hamon-Gogo slėniu. 12Izraelio namai, norėdami apvalyti kraštą, septynis mėnesius sugaiš juos laidodami. 13Visi krašto žmonės juos laidos. Ir bus jiems garbė tą dieną, kai apreikšiu savo šlovę, - tai Viešpaties DIEVO žodis. 14Bus paskirti vyrai, kad nuolat keliautų po kraštą ir laidotų tuos, kurie guli nepalaidoti, idant jį apvalytų. Jie ieškos septynis mėnesius. 15Kai ieškotojai, keliaudami po kraštą, užtiks žmogaus kaulą, jie pastatys prie jo ženklą, kad duobkasiai palaidotų jį Hamon-Gogo slėnyje. 16Taip pat ir miesto vardas bus Hamona. Taip bus apvalomas kraštas.

17O tu, marusis, taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. Šauk kiekvienam skraidančiam paukščiui ir visiems laukiniams žvėrims: 'Rinkitės ir ateikite! Rinkitės iš visų pašalių į aukos šventę, kurią jums ruošiu - didžią aukos šventę Izraelio kalnuose, - jūs rysite mėsą ir gersite kraują. 18Rysite galiūnų kūnus ir gersite žemės vadų kraują - avinų, ėriukų, ožių, jaučių, - visų Bašano peniukšlių. 19Rysite riebumų lig soties ir gersite kraują lig pasigėrimo aukos šventėje, kurią jums ruošiu. 20Prie mano stalo pasisotinsite žirgais ir raiteliais, galiūnais ir visokio rango kariais, - tai Viešpaties DIEVO žodis'".

Izraelio atkūrimas21"Taip aš parodysiu savo šlovę tautoms. Visos tautos pamatys teismą, kuriame teisiau, ir ranką, kuria jas valdžiau. 22O Izraelio namai nuo tos dienos visad žinos, kad aš esu

VIEŠPATS, jų Dievas. 23Ir tautos supras, kad Izraelio namai buvo ištremti tik dėl savo kaltės, nes jie nebuvo man ištikimi. Todėl nuo jų paslėpiau savo veidą, juos atidaviau į jų priešų rankas, ir jie krito nuo kalavijo visi kaip vienas. 24Pasielgiau su jais pagal jų susiteršimą bei nusikaltimus ir paslėpiau nuo jų savo veidą.

25Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: 'O dabar aš sugrąžinsiu Jokūbo tremtinius, pasigailėsiu visų Izraelio namų ir būsiu pavydus, pavydėsiu savo švento vardo. 26Jie, gyvendami saugiai ir nieko nebijodami savo krašte, užmirš savo gėdą ir visą neištikimybę, kuria man nusikalto, 27kai būsiu juos sugrąžinęs iš tautų, surinkęs iš jų priešų kraštų ir parodęs per juos daugelio tautų akyse savo šventumą. 28Tuomet jie žinos, kad aš esu VIEŠPATS, jų Dievas, dėl to, kad ištrėmiau juos tarp tautų ir vėl surinkau juos į jų pačių žemę, kitur nė vieno nepalikdamas. 29Niekad nebeslėpsiu nuo jų savo veido, nes išliejau savo dvasią ant Izraelio namų, - tai Viešpaties DIEVO žodis'".

3. Pranašavimai apie Naująją Jeruzalę

40Naujosios Šventyklos regėjimas 1Dvidešimt penktaisiais mūsų tremties metais, metų pradžioje, dešimtą mėnesio dieną, praėjus keturiolikai metų nuo miesto sunaikinimo, tą pačią dieną palietė mane VIEŠPATIES ranka, ir jis vedė mane ten link. 2Ir nuvedė mane dieviškais regėjimais į Izraelio kraštą, ir pastatė ant aukšto aukšto kalno, kur pietų pusėje stovėjo tarsi miesto metmenys. 3Kai jis mane ten atvedė, žiūriu - vyras, kurio išvaizda spindi lyg žalvaris, su linine virve ir matuojamąja nendre rankoje, - stovi jis vartuose. 4Vyras tarė man: "Marusis, gerai įsižiūrėk, atidžiai įsiklausyk ir įsidėk į širdį visa, ką tau parodysiu, nes tam esi čia atvestas, kad tau tai parodyčiau. Visa, ką matysi, paskelbk Izraelio namams".

5Žiūriu - apie Šventyklos {vietą} iš lauko pusės aplinkui visur siena. Matuojamoji nendrė vyro rankoje buvo šešių uolekčių ilgumo, - kiekvienos uolekties ilgumas buvo uolektis su plaštaka . Jis pamatavo sienos storį viena nendre ir aukštį viena nendre. 6Tuomet jis įėjo į rytinius vartus ir, kopdamas jų laiptais, pamatavo vartų slenkstį viena nendre, - slenkstis buvo vienos nendrės ilgumo. Ten buvo 7sarginių, kiekviena jų išilgai viena nendrė ir skersai viena nendrė bei penkių uolekčių tarpas tarp sarginių, ir slenkstis prie vidinio vartų prieangio skersai viena nendrė. 8Jis pamatavo ir vidinį vartų prieangį viena nendre. 9Tuomet pamatavo vartų prieangį aštuoniomis uolektimis, jo šulus dviem uolektimis, - vartų prieangis buvo viduje. 10Kiekvienoje rytinių vartų pusėje buvo po tris sargines, jos visos to paties didumo ir jų šulai kiekvienoje pusėje to paties didumo. 11Tuomet jis pamatavo vartų angą dešimčia uolekčių, o patys vartai skersai turėjo trylika uolekčių platumo. 12Priešais sargines iš abiejų šonų buvo vienos uolekties užtvara; sarginės turėjo po šešias uolektis skersai ir išilgai. 13Jų angos buvo viena prieš kitą skersai vartų praeigą, kai pamatavo vartų plotį nuo vienos sarginės galo iki kitos sarginės galo, jis gavo dvidešimt penkias uolektis. 14Jis pamatavo taip pat ir prieangį šešiasdešimčia uolekčių, ir vartus prie šulo kiekviename kiemo šone. 15Nuo vartų priekio prie įėjimo lig vidinio vartų prieangio galo buvo penkiasdešimt uolekčių. 16Sarginės ir jų šulai turėjo langus su langinėmis visur aplinkui vartų viduje, ir prieangiai turėjo langus visur aplinkui viduje, o šulai buvo papuošti palmėmis.

17Tuomet jis nuvedė mane į išorinį kiemą su kambariais ir grįsta asla visur aplink kiemą. Aplink grįstąją aslą buvo trisdešimt kambarių. 18Ši grįstoji asla siekė vartų šoną ir atitiko jų grindinį; tai buvo žemutinė asla. 19Vyras pamatavo nuotolį nuo žemutinių vartų vidinio priekio lig vidinio kiemo išorinio priekio šimtu uolekčių.

Taip buvo rytiniame ir šiauriniame šone. 20Tuomet jis pamatavo išorinio kiemo vartus į šiaurės pusę, - jų ilgį ir plotį. 21Jų sarginės, po tris kiekvienoje pusėje, jų šulai ir prieangis buvo tokio pat didumo, kaip ir pirmųjų vartų - ilgumas penkiasdešimties uolekčių, o platumas dvidešimt penkių uolekčių. 22Jų langai, prieangis ir palmės buvo to paties didumo, kaip ir vartų į rytų pusę. Iš lauko į juos aukštyn vedė septynios pakopos, o jų prieangis buvo viduje. 23Priešais šiaurinius vartus, panašiai kaip priešais rytinius vartus, buvo vartai į vidinį kiemą, - jis išmatavo nuotolį nuo vartų lig vartų šimtu uolekčių.

24Tuomet jis pavedė mane pietų link, žiūriu, ten vartai į pietų pusę. Jis pamatavo jo šulus ir prieangį, - ir tie turėjo tokius pat matmenis, kaip ir kiti. 25Vartuose ir jų prieangyje visur aplinkui buvo langai kaip kitų langai, - vartų ilgumas penkiasdešimt uolekčių, o platumas dvidešimt penkios. 26Iš lauko į juos aukštyn vedė septyni laiptai, o jų prieangis buvo viduje. Jų šulai buvo papuošti palmėmis, viena viename šone, o kita kitame. 27Ir vidinio kiemo pietų pusėje buvo vartai, - jis išmatavo nuotolį nuo tų vartų lig pietinių vartų šimtu uolekčių.

28Tuomet jis įvedė mane pro pietinius vartus į vidaus kiemą. Jis pamatavo pietinius vartus, - jie turėjo tokius pat matmenis, kaip ir kiti. 29Jų sarginės, šulai ir prieangis buvo tokio pat didumo, kaip ir kitų. Vartuose ir jo prieangyje langai visur aplinkui, jų ilgumas penkiasdešimt uolekčių, o platumas dvidešimt penkios uolektys. 30Abiejuose šonuose prieangiai, - dvidešimt penkių uolekčių ilgumo ir penkių uolekčių platumo. 31Vartų prieangis buvo išorinio kiemo pusėje, palmės puošė jo šulus, o jo laiptai turėjo aštuonias pakopas.

32Tuomet jis nuvedė mane į vidaus kiemą rytų pusėje ir pamatavo vartus, - jie turėjo tokius pat matmenis, kaip ir kiti. 33Jų sarginės, šulai ir prieangis buvo tokio pat didumo, kaip ir kiti. Vartuose ir jo prieangyje langai visur aplinkui, jų ilgumas penkiasdešimt uolekčių, o platumas dvidešimt penkios uolektys. 34Vartų prieangis buvo išorinio kiemo pusėje, palmės puošė jo šulus abiejuose šonuose, o jo laiptai turėjo aštuonias pakopas.

35Tuomet jis atvedė mane prie šiaurinių vartų ir juos pamatavo, - jie turėjo tokius pat matmenis, kaip ir kiti. 36Jų sarginės, šulai ir prieangis buvo tokio pat didumo, kaip ir kiti, su langais visur aplinkui. Jų ilgumas buvo penkiadešimt uolekčių ir platumas dvidešimt penkios. 37Jų prieangis buvo išorinio kiemo pusėje, palmės puošė jo šulus abiejuose šonuose, o jo laiptai turėjo aštuonias pakopas.

38Šių vartų prieangyje buvo durys į kambarį, skirtą deginamosioms atnašoms plauti. 39Vartų prieangio viduje buvo du stalai viename šone ir du stalai kitame šone, ant kurių būdavo pjaunama ir deginamoji auka, ir auka už nuodėmę, ir auka už kaltę. 40Lauke, palei prieangio sieną, prie šiaurinių vartų įėjimo į prieangį, buvo du stalai ir kitame vartų prieangio šone buvo du stalai. 41Taigi keturi stalai buvo viduje ir keturi stalai lauke už vartų - aštuoni stalai iš viso, ant kurių turėjo būti pjaunamos aukos. 42Keturi stalai, skirti deginamajai aukai, buvo iš tašytų akmenų, pusantros uolekties ilgumo, pusantros uolekties platumo ir vienos uolekties aukštumo. Ant jų turėjo būti dedami įrankiai, kuriais deginamosios atnašos ir aukos buvo pjaunamos. 43Viduje plaštakos platumo kabliai buvo pritvirtinti visur aplinkui, ant stalų turėjo būti kraunama aukų mėsa.

44Vidaus kieme šalia vidinių vartų buvo kambariai giesmininkams - vienas prie šono šiaurinių vartų, atgręžtų į pietus, o kitas prie šono rytinių vartų, atgręžtų į šiaurę. 45Jis man paaiškino: "Į pietų pusę atgręžtas kambarys yra kunigams, tarnaujantiems Šventykloje, 46o kambarys, atgręžtas į

šiaurės pusę, yra kunigams, kurie tarnauja prie aukuro. Jie yra Zadoko palikuonys, - tik jie vieni iš Levio palikuonių gali artintis prie VIEŠPATIES jam tarnauti". 47Jis pamatavo kiemą, - išilgai šimtu uolekčių ir skersai šimtu uolekčių. Kiemas buvo keturkampis. Aukuras stovėjo priešais Šventyklą.

Šventyklos prieangis48 Tuomet jis atvedė mane į Šventyklos prieangį ir išmatavo prieangio šulus penkiomis uolektimis viename šone ir penkiomis uolektimis kitame šone. Vartų platumas buvo keturiolika uolekčių. Šoninės vartų sienos buvo trijų uolekčių viename šone ir trijų uolekčių kitame. 49 Prieangio ilgumas buvo dvidešimties uolekčių ir platumas dvylikos uolekčių, į jį aukštyn vedė dešimt pakopų, kiekviename šone prie staktų stovėjo šulai.

41Šventyklos Šventoji 1Tuomet jis privedė mane prie Šventosios ir pamatavo šulus, - jų storumas viename ir kitame šone buvo šešios uolektys. 2Įėjimo anga buvo dešimties uolekčių, o įėjimo angos šoninės sienos buvo penkių uolekčių viename ir kitame šone. Jis pamatavo Šventosios ilgį - keturiasdešimt uolekčių - ir jos plotį - dvidešimt uolekčių.

Šventyklos Šventųjų Šventoji3Įėjęs į {Šventųjų Šventosios} vidų, jis pamatavo įėjimo angos šulus - dvi uolektys, įėjimo angos platumą - šešios uolektys ir įėjimo angos šonines sienas - septynios uolektys. 4Jis pamatavo ir kambario už Šventosios ilgumą dvidešimčia uolekčių ir platumą dvidešimčia uolekčių. Ir tarė man: "Tai Šventųjų Šventoji".

Šoniniai Šventyklos kambariai 5Tuomet jis pamatavo Šventyklos sieną, - ji buvo šešių uolekčių storumo, - ir visur aplink Šventyklą esančių šoninių kambarių platumą - keturios uolektys. 6Šoniniai kambariai buvo vienas ant kito trijuose aukštuose, po trisdešimt kiekviename aukšte. Visur aplinkui Šventyklos sieną buvo iškyšuliai šoniniams kambariams pritvirtinti, kad jie nesiremtų į Šventyklos sieną. 7Takas į šoninius kambarius aukštuose buvo skirtingo platumo, nes jų sąranga turėjo laiptus aplink visą Šventyklą. Todėl šoninių kambarių sąranga platėjo nuo aukšto į aukštą. Nuo žemiausio aukšto buvo kopiama į aukščiausią per vidurinį aukštą.

8Pastebėjau, kad Šventykla turėjo visur aplinkui grįstą pakylą - šoninių kambarių pamatus, - jie buvo vienos šešių uolekčių nendrės aukštumo. 9Išorinės šoninių kambarių sienos storumas buvo penkių uolekčių, o tarpas tarp Šventyklos šoninių kambarių 10ir tarp kiemo kambarių turėjo dvidešimties uolekčių platumą aplinkui visą šventyklą. 11Šoniniai kambariai buvo atgręžti į atvirą vietą, vienos durys šiaurės šone, o kitos durys pietų šone. Atvirosios vietos plotis buvo penkios uolektys visur aplinkui.

Pastatas vakariniame Šventyklos kiemo šone12Pastatas, atgręžtas į Šventyklos kiemą vakarinėje pusėje, buvo septyniasdešimties uolekčių platumo, pastato siena visur aplinkui buvo penkių uolekčių storumo, o ilgumas devyniasdešimt uolekčių. 13Tuomet jis pamatavo Šventyklos ilgį - šimtas uolekčių, kiemas ir pastatas bei jo sienos - šimtas uolekčių. 14Pamatavo ir rytinį Šventyklos šoną bei kiemą - šimtas uolekčių. 15Tuomet jis pamatavo ilgį ir pastato, kuris buvo atgręžtas į kiemą vakarinėje pusėje, bei jo prieangius iš abiejų pusių vienu šimtu uolekčių.

Šventyklos vidusŠventyklos Šventoji, vidus ir kiemo prieangiai 16buvo visur aplinkui apmušti lentelėmis, visi trys turėjo nišose langus su pinučiais. Nuo slenksčio Šventykla visur aplinkui buvo apmušta medžiu nuo grindų iki langų {dabar langai buvo uždengti}, 17lig durų viršaus, net namo viduje ir iš lauko pusės. Visos vidaus sienos visur aplinkui ir Šventojoje buvo išpuoštos raižiniais: 18kerubais ir palmėmis, palmė tarp kerubo ir kerubo. Kiekvienas kerubas turėjo du veidus: 19žmogaus veidą, atgręžtą į palmę iš vienos pusės, ir liūto veidą, atgręžtą į palmę iš kitos pusės. Tai

buvo pakartota visur Šventykloje, - 20kerubai ir palmės buvo įraižyti ant sienos nuo aslos lig durų viršaus.

21Šventosios durų staktos buvo keturkampės. 22Priešais Šventųjų Šventąją stovėjo pavidalas, kuris atrodė lyg medinis aukuras , - trijų uolekčių aukštumo, dviejų uolekčių ilgumo ir dviejų uolekčių platumo. Aukuro kampai, pakoja ir sienos buvo iš medžio. Jis man tarė: "Tai stalas, stovintis prieš VIEŠPATĮ". 23Šventoji ir Šventųjų Šventoji turėjo po dvejas duris. 24Abejos durys turėjo po dvi suveriamas puses, - dvi suveriamos pusės vienoms durims ir dvi suveriamos pusės kitoms. 25Ant navos durų buvo įraižyti kerubai ir palmės taip, kaip buvo įraižyti ant sienų. Lauke, prieangio priekyje, buvo stoginė iš medžio. 26Šoninėse prieangio sienose buvo langai nišose ir palmės ant abiejų šonų.

42Buitiniai pastatai prie Šventyklos 1Tuomet jis vedė mane per šiaurinius vartus į išorinį kiemą ir privedė prie kambarių, buvusių priešais Šventyklos kiemą ir pastato šiauriniame šone. 2Pastato ilgumas šiauriniame šone buvo šimtas uolekčių ir platumas - penkiasdešimt. 3Priešais vidinio kiemo vartus viename šone ir priešais išorinio kiemo grindinį kitame šone buvo kambariai - triaukštė stoginė su kambariais 4Kambarių priešakyje buvo dešimties uolekčių platumo ir šimto uolekčių ilgumo takas, o durys į kambarius buvo šiaurės pusėje. 5Viršutinio aukšto kambariai buvo siauresni, negu kambariai žemutiniame ir viduriniame pastato aukšte, nes jame stoginei buvo paimta daugiau vietos. 6Jie buvo visuose trijuose aukštuose, bet kolonų, kaip kad kiemų kolonos, neturėjo, todėl viršutinio aukšto kambariai ir buvo siauresni, negu žemiau esantys vidurinio ir žemutinio aukšto kambariai. 7Siena lauke, lygiagreti su kambariais ir priešais kambarius, išorinio kiemo pusėje, buvo penkiasdešimties uolekčių ilgumo 8Ir kambariai išorinio kiemo pusėje buvo penkiasdešimties uolekčių ilgumo, bet kambariai priešais Šventyklą buvo šimto uolekčių ilgumo. 9Po šitais kambariais buvo įėjimas, - reikėjo eiti iš rytų pusės, norint įeiti į juos iš išorinio kiemo, - 10kur prasidėjo išorinė siena.

Ir pietiniame šone, priešais kiemą ir pastatą, buvo kambarių 11irgi su taku priekyje. Jie buvo panašūs į kambarius šiauriniame šone: tokio pat ilgumo ir platumo, su tokiais pat išėjimais, įrengimais ir durimis. 12Įėjimai į kambarius pietiniame šone buvo pasiekiami per įėjimą atitinkamo tako pradžioje iš rytų pusės palei vidaus sieną.

13 Tuomet jis kreipėsi į mane: "Šiauriniai kambariai ir pietiniai kambariai priešais kiemą yra šventi kambariai, kur kunigai, tarnaujantys VIEŠPAČIUI, valgys švenčiausias atnašas. Tenai jie pasidės švenčiausias atnašas, - ir grūdų atnašas, ir atnašas už nuodėmę, ir atnašas už kaltę, - nes ta vieta yra šventa. 14Kunigai, įėję į Šventąją vietą, neišeis į išorinį kiemą, nepalikę ten drabužių, kuriais apsirengę tarnauja, nes jie yra šventi. Prieš eidami į žmonėms skirtą vietą, jie turi apsivilkti kitais drabužiais".

15Pabaigęs matuoti Šventyklos vidų, jis išvedė mane pro rytinius vartus ir pamatavo jos plotą visur aplinkui. 16Matuojamąja nendre pamatavo rytinį šoną - penki šimtai uolekčių matuojamąja nendre. Tuomet lanku apėjo 17ir pamatavo šiaurinį šoną - penki šimtai uolekčių matuojamąja nendre. 18Apėjo lanku ir pamatavo pietinį šoną - penki šimtai uolekčių matuojamąja nendre. 19Atsisuko į vakarinį šoną ir pamatavo - penki šimtai uolekčių matuojamąja nendre. 20Jis pamatavo Šventyklos plotą iš visų keturių šonų. Plotas turėjo aplinkui penkių šimtų uolekčių ilgumo ir penkių šimtų uolekčių platumo sieną, kuri skyrė pašventintą vietą nuo paprastos.

43Dieviškasis Artumas sugrįžta į Šventyklą 1Tuomet jis atvedė mane prie rytinių vartų. 2Žiūriu, Izraelio Dievo šlovė artinasi iš rytų, jos ūžesys kaip šniokštimas galingų vandenų, ir žemė spindi nuo jo Artumo. 3Regėjimas, kurį mačiau, buvo kaip regėjimas, kurį buvau matęs, kai jis atėjo sunaikinti miesto, ir kaip regėjimas, kurį buvau matęs prie Kebaro upės. Puoliau veidu žemėn. 4VIEŠPATIES šlovei įėjus į Šventyklą pro rytų vartus, 5dvasia pakėlė mane ir nuvedė į vidaus kiemą. Žiūriu, Šventykla sklidina VIEŠPATIES šlovės.

6Vyrui stovint šalia manęs, išgirdau kažką kalbantį į mane iš Šventyklos. 7Jis man sakė: "Marusis, tai ir mano sosto vieta, ir vieta mano kojų padams. Amžiais čia tarp Izraelio žmonių gyvensiu. Izraelio namai nebeterš daugiau mano švento vardo, - nei jie, nei jų karaliai, - savo kekšavimu ir savo karalių lavonais jiems numirus. 8Kai jie dėjo savo slenkstį prieš mano slenkstį ir savo staktas prieš mano staktas taip, kad tarp manęs ir jų liko tik siena, jie suteršė mano šventą vardą savo bjauriais nusikaltimais, kurių jie pridarė, ir aš iš pykčio juos sunaikinau. 9Dabar teatitolina savo kekšavimą ir savo karalių lavonus nuo manęs, ir aš amžinai tarp jų gyvensiu.

10O tu, marusis, parodyk Izraelio namams Šventyklą, - teišmatuoja jos matmenis, tesusigėsta dėl savo bjaurių nusikaltimų. 11Kai jie susigės dėl viso, ką padarė, pamokyk juos apie Šventyklos planą, jos įrengimą, išėjimus ir įėjimus, - visą jos planą, - visus jos planą liečiančius įstatus ir nurodymus. Surašyk tai jiems matant, kad jie ištikimai laikytųsi viso jos plano ir visų jos nuostatų. 12Toks yra Šventyklos kalno viršuje įstatymas: visas plotas aplinkui bus švenčiausias. Štoks yra Šventyklos įstatymas.

Aukuras13Štie yra aukuro matmenys uolektimis {uolektį sudaro uolektis ir plaštaka}: jo pagrindas bus vienos uolekties aukščio ir vienos uolekties pločio su vieno sprindžio platumo apvadu aplink jo kraštus. Aukuro aukštis bus štoks: 14nuo pagrindo ant žemės lig vienos uolekties platumo apatinės briaunos dvi uolektys, o nuo mažosios briaunos lig vienos uolekties platumo didžiosios briaunos - keturios uolektys. 15Aukuro židinys bus keturių uolekčių aukščio, keturi ragai kyšos aukštyn nuo aukuro židinio. 16Aukuro židinys bus keturkampis, - dvylikos uolekčių ilgumo ir dvylikos uolekčių platumo. 17Ir briauna bus keturkampė, - keturiolikos uolekčių ilgumo ir keturiolikos uolekčių platumo su pusės uolekties pločio apvadu aplinkui. Altoriaus pagrindas aplinkui bus vienos uolekties, o jo laiptai atgręžti į rytus".

18Tuomet jis tarė man: "Marusis, - taip kalbėjo Viešpats DIEVAS, - štie yra aukuro nuostatai: tą dieną, kai jis bus pastatytas, kad ant jo būtų aukojamos deginamosios atnašos ir išliejamas kraujas, 19Levio kunigams iš Zadoko šeimos, kurie artinasi prie manęs man tarnauti, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - duosi iš kaimenės jautuką kaip auką už nuodėmę. 20Paėmęs jo kraujo, pavilgysi juo keturis aukuro ragus, keturis briaunos kampus ir apvadą aplinkui, - taip jį apvalysi ir išpirksi. 21Taip pat paimsi aukai už nuodėmę jautį, - jis bus sudegintas tam skirtoje Šventyklos vietoje, bet už šventovės.

22Kitą dieną paaukosi ožį, neturintį kliaudos, kaip atnašą už nuodėmę, - aukuras bus apvalytas, kaip buvo apvalytas jaučiu. 23Atlikęs jo apvalymą, paaukosi iš kaimenės jautuką be kliaudos ir aviną be kliaudos. 24Atvesi juos VIEŠPAČIUI, kunigai pabarstys juos druska ir paaukos kaip deginamąsias aukas VIEŠPAČIUI. 25Kasdien per septynias dienas paruoši ožį aukai už nuodėmę; taip pat turės būti paruošti iš kaimenės jautukas ir avinas be kliaudos. 26Septynias dienas bus atliekamas aukuro išpirkimas ir apvalymas, - taip jis bus pašventintas. 27Pasibaigus toms dienoms, pradedant nuo aštuntos dienos, kunigai ant aukuro aukos jūsų deginamąsias atnašas bei bendravimo aukas, ir aš

būsiu jums palankus, - tai Viešpaties DIEVO žodis".

44Uždarieji vartai 1Tuomet jis parvedė mane prie išorinių šventovės vartų rytiniame šone, - jie buvo uždari. 2VIEŠPATS man tarė: "Šie vartai pasiliks uždari. Jie nebus atidaryti! Niekas pro juos neįeis, nes VIEŠPATS, Izraelio Dievas, įėjo pro juos, - jie pasiliks uždari. 3 Vien vadas, todėl kad yra vadas, galės juose sėstis ir valgyti duoną VIEŠPATIES akivaizdoje. Jis įeis pro vartų prieangį ir išeis tuo pačiu keliu".

Įėjimas į Šventyklą4Tuomet jis nuvedė mane pro šiaurinius vartus prie Šventyklos priekio. Pažvelgiau - ir štai! VIEŠPATIES šlovės buvo sklidina VIEŠPATIES Šventykla. Parpuoliau žemėn ant savo veido. 5VIEŠPATS mane prakalbino: "Marusis, įsidėk sau į širdį, gerai įsižiūrėk akimis ir atidžiai įsiklausyk ausimis į visa, ką tau pasakysiu apie visus VIEŠPATIES Namų įstatus bei visus jų įstatymus. Gerai įsidėmėk, kam leidžiama įeiti į Namus, ir visus, kurie neturi būti įleidžiami į Šventyklą. 6Sakyk maištininkams Izraelio namams: 'Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS. O Izraelio namai, gana jums visų jūsų bjauriųjų nusikaltimų! 7Dauginate juos, įvesdami svetimtaučius , neapipjaustytos širdies ir neapipjaustyto kūno, kad jie lankytųsi mano šventovėje, suteršdami mano Šventyklą, kai jūs man aukojate mano duoną - taukus ir kraują. Sulaužėte mano sandorą savo bjauriaisiais nusikaltimais. 8Užuot patys prižiūrėję mano šventąsias atnašas, jūs paskyrėte svetimtaučius, kad už jus jie prižiūrėtų mano šventovę'".

9Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Joks svetimtautis, neapipjaustyta širdimi ir neapipjaustytu kūnu, neįeis į mano šventovę, net joks svetimtautis, gyvenantis tarp izraeliečių. 10 Tik levitai, nors jie, izraeliečiams klaidžiojant paskui savo stabus, pasitraukė toli nuo manęs ir turėjo priimti bausmę už savo kaltę, 11bus mano šventovės tarnai. Jie bus paskirti Šventyklos vartams prižiūrėti ir Šventykloje tarnauti, - skers deginamąsias atnašas bei aukas žmonėms ir bus jiems patarnauti. 12Kadangi jie tarnavo žmonėms jų stabų akivaizdoje ir buvo Izraelio namams kaltės priežastis, todėl aš pakėliau prieš juos savo ranką, - tai Viešpaties DIEVO žodis, - jie turės priimti bausmę už savo kaltę. 13Jie nesiartins prie manęs tarnauti kaip kunigai, nesiartins nei prie mano šventųjų atnašų - švenčiausių dalykų, bet turės priimti gėdą už bjauriuosius nusikaltimus, kuriuos darė. 14Tačiau paskirsiu juos prižiūrėti Šventyklos, kad atliktų visą jos ruošą, darytų joje visa, kas reikalinga.

Kunigai15O Levio giminės kunigai, Zadoko palikuonys, ištikimai rūpinęsi mano šventove izraeliečiams nuklydus nuo manęs, artinsis prie manęs, kad man tarnautų, - jie stosis mano akivaizdoje aukoti taukus ir kraują, - tai Viešpaties DIEVO žodis. 16Vien jie eis į mano Šventyklą, vien jie artinsis prie mano stalo man tarnauti, - jie rūpinsis mano tarnyste. 17Įeidami pro vidaus kiemo vartus, jie vilkės lininiais drabužiais, o tarnaudami prie vidaus kiemo vartų ar Šventykloje, jie nesirengs jokiu vilnoniu apdaru. 18Ant galvos jie nešios lininius turbanus, strėnas apvilks apatiniais iš lino, nesijuos diržu, kad neprakaituotų. 19Išeidami į vidaus kiemą, - prie žmonių vidaus kieme, - jie nusivilks drabužius, kuriuos vilkėjo tarnaudami, ir padės juos šventovės kambariuose; tuomet jie apsivilks kitais drabužiais, kad savo drabužiais nepašventintų žmonių. 20Galvos jie nesiskus nei ilgų plaukų neaugins, - savo galvos plaukus jie tik apkirps. 21Kunigas, kai turės eiti į vidaus kiemą, negers vyno. 22Našlės ar atleistos moters jie sau žmona neims, ims tik mergelę iš Izraelio namų palikuonių ar našlę, kuri yra kunigo našlė. 23Jie mokys mano tautą, koks yra skirtumas tarp švento ir nešvento, parodys jiems, kaip atskirti tai, kas švaru, nuo to, kas nešvaru. 24Kilus ginčui, vien jie bus teisėjai, - išspręs jį pagal mano nuostatus. Jie saugos mano įstatymus

bei įstatus visose mano šventėse ir švęs mano šabus.

25Jie neis prie numirėlio, kad savęs nesuteršty. Mirus tėvui ar motinai, sūnui ar dukteriai, broliui ar netekėjusiai seseriai, jiems leista save suteršti. 26Atskaičiavus septynias dienas po jo apvalymo, jis bus švarus. 27Tą dieną, kai eis į šventovę, į vidaus kiemą, kad tarnautų šventovėje, jis turės paaukoti savo atnašą už nuodėmę, - tai Viešpaties DIEVO žodis.

28Toks bus jiems paveldas, aš esu jų paveldas; neduosite jiems nuosavybės Izraelyje, aš esu jų nuosavybė. 29Jie valgys grūdų atnašas, atnašas už nuodėmę, atnašas už kaltę, - visa, kas Izraelyje paaukota, jiems priklausys. 30Pirmienos visų pirmagimių ir visų jūsų dovanų - visų jūsų atnašų - priklausys kunigams. Ir pirmienas savo tešlos duosite kunigams, idant palaima nužengtų ant jūsų namų. 31Kunigai nevalgys mėsos - paukščio ar galvijo, nudvėsusio ar žvėrių sudraskyto".

45Krašto padalijimas ir Viešpaties paveldas 1"Dalydami burtų keliu kraštą kaip paveldą, atskirkite iš krašto kaip dovaną VIEŠPAČIUI šventą sritį dvidešimt penkių tūkstančių uolekčių ilgumo ir dvidešimties tūkstančių uolekčių platumo, - visas jos plotas bus šventas. 2Iš jos keturkampis penkių šimtų uolekčių iš penkių šimtų uolekčių plotas bus šventovei su penkiasdešimčia uolekčių laisvo ploto aplinkui jį. 3Šventojoje srityje atmatuokite dvidešimt penkių tūkstančių uolekčių ilgumo ir dešimties tūkstančių uolekčių platumo dalį, kurioje bus šventovė - Šventųjų Šventoji. 4Tai bus šventoji krašto dalis, - ji bus kunigams, kurie tarnauja šventovėje ir artinasi prie VIEŠPATIES, kad jam tarnautų, vieta jų namams ir Šventoji vieta šventovei. 5Kita dalis - dvidešimt penkių tūkstančių uolekčių ilgumo ir dešimties tūkstančių uolekčių platumo - bus levitams, tarnaujantiems Šventykloje, kaip jų nuosavybė, - joje bus miestai jiems gyventi.

6Palei atskirtą šventąją sritį paskirkite penkių tūkstančių uolekčių pločio ir dvidešimt penkių tūkstančių uolekčių ilgumo plotą kaip nuosavybę miestui, - tai priklausys visiems Izraelio namams.

7O vadui priklausys nuosavybė greta abiejų šventosios srities ir miesto nuosavybės šonų, palei šventąją sritį ir miesto nuosavybę, vakarų ir rytų pusėje, tokio pat ilgio kaip viena iš gentinių dalių, besidriekianti nuo vakarinės lig rytinės 8krašto sienos. Tai bus jo nuosavybė Izraelyje. Mano vadai daugiau nebeengs mano tautos, bet paliks likusį kraštą Izraelio namams pagal jų gimines".

9 Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Gana jums, Izraelio vadai! Pašalinkite smurtą ir plėšikavimą, vykdykite teisumą ir teisingumą. Liaukitės kamuoti mano tautą, - tai Viešpaties DIEVO žodis.

Svoriai ir matai10Tebūna jūsų svarstyklės teisingos, teisinga efa ir teisingas batas. 11Efa ir batas turi būti vienodo didumo, - batas talpina dešimtadalį homero ir efa dešimtadalį homero, - jų talpumas bus matuojamas homeru. 12Šekelis turės dvidešimt gerų. Dvidešimt šekelių, dvidešimt penki šekeliai ir penkiolika šekelių sudarys jums vieną miną.

Aukos13Šitos yra aukos, kurias atnašausite: nuo kiekvieno homero kviečių - šeštadalį efos, nuo kiekvieno homero miežių - šeštadalį efos. 14O saikas aliejui, - aliejus matuojamas batu, - nuo kiekvieno koro bato dešimtadalis {koras , kaip ir homeras, turi dešimt batų}. 15Viena avis nuo kiekvienos dviejų šimtų kaimenės iš Izraelio ganyklų. Šitokia yra auka grūdų atnašų, deginamųjų atnašų ir bendravimo atnašų išpirkimui, - tai Viešpaties DIEVO žodis. 16Visi krašto gyventojai turės duoti šitas aukas {vadui Izraelyje}. 17Vado pareiga bus rūpintis deginamosiomis atnašomis, grūdų atnašomis ir liejamosiomis atnašomis šventėse, jaunaties dienomis ir šabuose, - visose Izraelio namų iškilmėse. Jis pasirūpins atnašomis už nuodėmę, grūdų atnašomis, deginamosiomis

atnašomis ir bendravimo atnašomis, kad būtų išpirkti Izraelio namai".

Šventės18Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Pirmojo mėnesio pirmąją dieną iš kaimenės paimsi jokios kliaudos neturintį jautį ir apvalysi šventovę. 19Kunigas paims kraujo iš aukos už nuodėmę ir juo pašlakstys Šventyklos durų staktas, keturis aukuro briaunos kampus ir vidaus kiemo vartų staktas. 20Tą patį pakartosi septintą mėnesio dieną už kiekvieną, kuris nusidėjo per klaidą ar nežinojimą. Taip atliksite Šventyklos išpirkimą.

21Pirmojo mėnesio keturioliktą dieną švęsite išėjimo iškilmę, septynių dienų šventės metu bus valgoma nerauginta duona. 22Tą dieną vadas parūpins sau ir visiems krašto žmonėms jautį aukai už nuodėmę. 23Septynių šventės dienų metu jis parūpins kasdien - per septynias dienas - septynis jaučius ir septynis avinus, neturinčius jokios kliaudos, kaip deginamąją auką VIEŠPAČIUI ir vieną ožį kasdien aukai už nuodėmę. 24Jis parūpins grūdų aukai: kiekvienam jaučiui vieną efą ir kiekvienam avinui vieną efą su hinu aliejaus prie kiekvienos efos.

25Iškilmėje, kuri švenčiama septinto mėnesio penkioliktą dieną, jis turi daryti tą patį per septynias šventės dienas, parūpindamas atnašas už nuodėmę, atnašas deginamajai aukai, grūdų atnašas ir aliejų".

46 Šabai 1Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Rytiniai vidaus kiemo vartai bus uždari šešias darbo dienas, bet bus atidaryti šabo dieną, bus atidaryti ir mėnulio jaunaties dieną. 2Vadas įeis iš lauko pro vartų prieangį ir stovės prie vartų šulų. Kunigai paaukos jo deginamąją atnašą ir jo bendravimo atnašas, o jis pagarbins VIEŠPATĮ ant vartų slenksčio. Tuomet jis išeis, bet vartai paliks atidaryti iki vakaro. 3Ir paprasti žmonės prie tų pačių vartų įėjimo garbins VIEŠPATĮ šabo ir mėnulio jaunaties dienomis. 4Deginamoji auka, kurią vadas paaukos VIEŠPAČIUI šabo dieną, bus šeši avinėliai, neturintys jokios kliaudos, ir vienas avinas, neturintis jokio trūkumo, 5su vienos efos grūdų atnaša prie avino, - o grūdų atnaša prie avinėlių priklausys nuo jo rankos dosnumo, - drauge su vienu hinu aliejaus prie kiekvienos efos. 6Mėnulio jaunaties dieną iš kaimenės jis paaukos jokios kliaudos neturintį jautį, šešis avinėlius ir vieną aviną, - ir jie turi būti be jokio trūkumo. 7Kaip grūdų atnašą jis parūpins vieną efą prie jaučio ir vieną efą prie avino, - o prie avinėlių pagal savo rankos dosnumą, - drauge su vienu hinu aliejaus prie kiekvienos efos.

Apeiginiai nuostatai8Vadas visuomet įeis ir išeis pro vartų prieangį. 9Kai paprasti žmonės, eidami į VIEŠPATIES akivaizdą švenčių metu, įeina pagarbinti pro šiaurinius vartus, jie turi išeiti pro pietinius vartus, o kai įeina pro pietinius vartus, turi išeiti pro šiaurinius vartus, - tenegrįžta prie vartų, pro kuriuos įėjo, bet teišeina pro priešais esančius vartus. 10Kai jie įeina, drauge su jais įeis ir vadas, kai jie išeina, ir jis išeis.

11Iškilmėse ir šventėse grūdų atnaša prie jaučio bus viena efa, prie avino irgi bus viena efa, - prie avinėlių priklausys nuo jo rankos dosnumo, - drauge su aliejaus hinu prie kiekvienos efos. 12Rytiniai vartai bus atidaryti vadui, kada tik jis savo noru parūpins atnašas, - savo noru paaukotas VIEŠPAČIUI, - ar deginamajai aukai, ar bendravimo aukoms, kad jis galėtų paaukoti savo deginamąją auką ir bendravimo aukas, kaip jis tai daro šabo dieną. Tuomet jis išeis, - jam išėjus, vartai bus uždaryti.

13Kasdien parūpinsi vienerių metų avinėlį, neturintį jokio trūkumo, kaip deginamąją auką VIEŠPAČIUI, - parūpinsi vieną kiekvieną rytą. 14Kasryt parūpinsi prie jo ir grūdų atnašas, - šeštadalį efos ir trečdalį hino aliejaus, kuris turi būti sumaišytas su geriausiais miltais kaip grūdų

auka VIEŠPAČIUI. Tai yra amžini įstatai. 15Taip bus parūpinti avinėlis, grūdų atnašos ir aliejus kas rytą kaip nuolatinė deginamoji auka".

Krašto vadas16Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Jei vadas duoda dovaną iš savo paveldo kuriam nors savo sūnų, ji priklausys jo sūnums, - paveldu ji bus jų nuosavybė. 17Bet jei jis duoda dovaną iš savo paveldo kuriam nors savo tarnų, ji bus jo iki atlaidos metų. Tuomet ji sugrįš vadui, - tik jo sūnūs gali pasilaikyti dovaną iš jo paveldo. 18Vadas negalės atimti iš žmonių jokio paveldo, išvarydamas juos iš savo nuosavybės. Tik iš savo paties nuosavybės jis galės duoti savo sūnums paveldą, idant nė vienas mano tautos žmogus nebūtų išblokštas iš savo nuosavybės".

Šventyklos virtuvės19Tuomet jis nuvedė mane pro įėjimą, esantį šalia vartų, prie kunigams skirtų šventųjų kambarių, atgręžtų į šiaurę. Žiūriu, ten prie jų vakarinio galo vieta. 20Jis man paaiškino: "Tai vieta, kur kunigai virs atnašas už kaltę bei atnašas už nuodėmę ir keps grūdų atnašas, idant nereikėtų išnešti jų iš vidaus kiemo ir nebūtų pašventinti žmonės".

21Tuomet jis išvedė mane į išorinį kiemą ir vedė palei keturis kiemo kampus. Žiūriu, kiekviename kiemo kampe yra dar kiemas, - 22keturiuose kiemo kampuose buvo kiemeliai, keturiasdešimties uolekčių ilgumo ir trisdešimties uolekčių platumo, - visi keturi to paties dydžio. 23{Viduje} aplinkui visus keturis ėjo mūrinys, o po mūriniu visur aplinkui židiniai. 24Tuomet jis man paaiškino: "Tai virtuvės, kur šventyklos tarnai virs žmonių atnašas".

47Nuostabioji upė. Vanduo teka iš Šventyklos 1 Tuomet jis nuvedė mane vėl prie įėjimo į Šventyklą. Žiūriu, vanduo teka iš po Šventyklos slenksčio rytų link, nes Šventyklos priekis buvo į rytų pusę. Vanduo tekėjo žemyn iš pietinio Šventyklos šono galo, į pietus nuo aukuro. 2Jis išvedė mane pro šiaurinius vartus ir vedė aplinkui lauko puse prie išorinių vartų, pro kuriuos einama į rytus. Žiūriu, vanduo liejasi pietiniame šone.

3Vyras, eidamas rytų kryptimi su virve rankoje, atmatavo tūkstantį uolekčių ir pervedė mane per vandenį, - vandens buvo lig kulkšnių. 4Vėl atmatavo tūkstantį ir pervedė mane per vandenį, - vandens buvo lig kelių. Vėl atmatavo tūkstantį uolekčių ir pervedė mane per vandenį, - vandens buvo lig juosmens. 5Vėl atmatavo tūkstantį, jau buvo upė, kurios nebegalėjau pereiti, nes vanduo buvo taip patvinęs, jog reikėjo plaukti, - upė buvo neperbrendama. 6Jis paklausė mane: "Marusis, ar tu matei?"

Tuomet jis parvedė atgal prie upės kranto. 7Eidamas atgal, mačiau ant upės kranto daugybę medžių vienoje ir kitoje pusėje. 8Jis man paaiškino: "Šis vanduo teka į rytų pusę ir nutekės į Arabą, o kai įtekės į jūrą - dvokiančio vandens jūrą, jos vanduo pasidarys sveikas. 9Kur tik ta upė nutekės, visa, kas gyva ir kruta, gaus iš jos gyvybę. Vandeniui ten nutekėjus, joje knibždėte knibždės žuvų, nes jis taps sveikas, - visa gyvuos, kur tik upė tekės. 10Palei ją stovės žvejai nuo En-Gedžio iki pat En-Eglajimų, - bus vietos tinklams džiovinti, - joje bus gausu visokiausių žuvų, panašiai kaip Didžiojoje jūroje. 11Bet jos pelkės ir balos nepraras sūrumo, nes jos turi būti paliktos druskai. 12Ant krantų, abiejose upės pusėse, augs visokiausi vaismedžiai. Jų lapai nenubyrės ir jiems vaisių nepristigs, - kas mėnesį jie neš naujus vaisius, nes jiems vanduo atitekės iš šventovės. Jų vaisiai bus maistui, o jų lapai bus vaistas sergantiems".

Naujos krašto ribos13 Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS: "Šitos yra ribos, kuriomis paskirstysite kraštą kaip paveldą dvylikai Izraelio giminių. Juozapas gaus dvi dalis, 14o likusį kraštą lygiai dalysitės. Kaip prisiekiau duoti jį jūsų protėviams, taip šis kraštas bus jums paveldas.

15Krašto riba bus tokia: šiaurės pusėje nuo Didžiosios jūros pro Hetloną lig Lebo-Hamato ir iki Zedado, 16Berotos, Sibrajimų, - kuris yra tarp Damasko ir Hamato ribos, - ir iki pat Hazer-Hatikono, kuris yra ant Haurano ribos. 17Taigi riba eis nuo Jūros lig Hazar-Enano, kuris yra į šiaurę nuo Damasko krašto, su Hamato kraštu šiaurės pusėje.

18Rytų pusėje tarp Haurano ir Damasko, palei Jordaną, tarp Gileado ir Izraelio krašto, iki Rytinės jūros ir lig pat Tamaros. Šita bus rytinė riba.

19Pietų pusėje riba eis nuo Tamaros lig pat Meribat-Kadešo, o iš ten palei Egipto upės vagą iki Didžiosios jūros. Šita bus pietinė riba.

20Vakarų pusėje riba bus Didžioji jūra iki pat vietos priešais Lebo- Hamatą. Šita bus vakarinė riba.

21Taip padalysite šį kraštą sau patiems tarp Izraelio giminių. 22Kaip paveldą paskirstysite jį burtų keliu sau patiems ir ateiviams, gyvenantiems tarp jūsų, kurie pagimdė pas jus vaikų. Su jais elgsitės kaip su gimusiais Izraelyje, - su jumis bus jiems burtų keliu paskirtas paveldas tarp Izraelio giminių. 23Kurioje tik giminėje ateiviai gyventų, toje giminėje duosite jiems jų paveldą, - tai VIEŠPATIES žodis".

48Giminių paveldas 1Šitie yra giminių vardai: pradedant šiaurine riba ant Hetlono kelio, nuo Lebo-Hamato lig pat Hazar-Enano, - kuris yra ant Damasko ribos su Hamatu šiaurėje, - nuo rytinio šono iki Jūros bus Danas - viena dalis. 2Prie Dano žemės - nuo rytinės ribos lig vakarinės ribos - bus Ašeras, viena dalis. 3Prie Ašero žemės - nuo rytinės ribos lig vakarinės ribos - bus Naftalis, viena dalis. 4Prie Naftalio žemės - nuo rytinės ribos lig vakarinės ribos - bus Manasas, viena dalis. 5Prie Manaso žemės - nuo rytinės ribos lig vakarinės ribos - bus Efraimas, viena dalis. 6Prie Efraimo žemės - nuo rytinės ribos lig vakarinės ribos - bus Reubenas, viena dalis. 7Prie Reubeno žemės - nuo rytinės ribos lig vakarinės ribos - bus Judas, viena dalis.

8Prie Judo žemės - nuo rytinės ribos lig vakarinės ribos - bus Šventoji dalis, kurią atskirsite dvidešimt penkių tūkstančių uolekčių platumo, o ilgumu lygią vienai iš giminių dalių - nuo rytinės ribos lig vakarinės ribos - su šventove jos viduryje. 9Šventoji dalis, kurią atskirsite, bus dvidešimt penkių tūkstančių uolekčių ilgumo ir dvidešimties tūkstančių uolekčių platumo.

10Šitie bus Šventosios dalies paskirstymai: kunigams priklausys dvidešimt penki tūkstančiai uolekčių šiauriniame šone, dešimties tūkstančių uolekčių platumo vakariniame šone ir dešimties tūkstančių uolekčių rytiniame šone, su VIEŠPATIES šventove jos viduryje. 11Ši Šventoji vieta bus kunigams iš Zadoko palikuonių, kurie man tarnavo ir nenuklydo su paklydusiais Izraelio žmonėmis, kaip padarė levitai. 12Ji bus jiems ypatinga dalis iš šventosios krašto dalies, švenčiausia vieta šalia levitų žemės. 13Greta kunigų žemės levitai turės dalį dvidešimt penkių tūkstančių uolekčių ilgumo ir dešimties tūkstančių uolekčių platumo. Visas ilgis bus dvidešimt penkių tūkstančių uolekčių, o plotis - dešimties tūkstančių uolekčių. 14Jokia jos žemė negali būti nei parduota, nei išmainyta, nei perduota, nes yra rinktinė krašto dalis - šventa VIEŠPAČIUI.

15O likusis plotas, penkių tūkstančių uolekčių platumo ir dvidešimt penkių tūkstančių ilgumo, bus kasdieniams miesto reikalams - trobesiams ir ganykloms. Miestas bus jo viduryje, 16 - šitokie bus jo matmenys: šiauriniame šone keturi tūkstančiai penki šimtai, pietiniame šone penki tūkstančiai, rytiniame šone keturi tūkstančiai penki šimtai ir vakariniame šone keturi tūkstančiai penki šimtai. 17Miestas turės ganyklų: šiaurėje du šimtus penkiasdešimt uolekčių, pietuose du šimtus

penkiasdešimt, rytuose du šimtus penkiasdešimt, vakaruose du šimtus penkiasdešimt. 18Likusio dešimties tūkstančių uolekčių į rytus ir dešimties tūkstančių uolekčių į vakarus ploto derlius bus mieste dirbantiems maistas. 19Darbininkai iš visų Izraelio giminių darbuosis. 20Visa atskirtoji šventoji dalis bus dvidešimt penkių tūkstančių uolekčių ketvirtainis, - ji apims šventąją dalį drauge su miesto nuosavybe.

21O kas lieka abiejuose šonuose nuo Šventosios dalies ir miesto nuosavybės, priklausys vadui. Nuo Šventosios dalies dvidešimt penkių tūkstančių uolekčių pakraščio lig rytinės krašto ribos ir į vakarus nuo dvidešimt penkių tūkstančių uolekčių pakraščio lig vakarinės krašto ribos, šalia giminių dalių, žemė priklausys vadui. Šventoji dalis su Šventyklos šventove jos viduryje, 22levitų ir miesto nuosavybė bus viduryje žemės, kuri priklauso vadui. Vado žemė bus tarp Judo ribos ir Benjamino ribos.

23O kitoms giminėms: nuo rytinės ribos lig vakarinės bus Benjaminas, viena dalis. 24Prie Benjamino žemės - nuo rytinės ribos lig vakarinės ribos - bus Simeonas, viena dalis. 25Prie Simeono žemės - nuo rytinės ribos lig vakarinės ribos - bus Issacharas, viena dalis. 26Prie Issacharo žemės - nuo rytinės ribos lig vakarinės ribos - bus Zebulunas, viena dalis. 27Prie Zebuluno žemės - nuo rytinės ribos lig vakarinės ribos - bus Gadas, viena dalis. 28Prie Gado žemės pietų šone riba eis nuo Tamaros iki Meribat-Kadešo vandenų, o nuo ten palei Egipto upės vagą lig Didžiosios jūros. 29Šitas yra kraštas, kurį padalysite burtų keliu tarp Izraelio giminių, ir šitos yra jų dalys, - tai Viešpaties DIEVO žodis.

Jeruzalės miesto vartai30Miesto išėjimai bus tokie: šiauriniame šone, kuris turės keturių tūkstančių penkių šimtų uolekčių ilgumą, 31bus treji vartai: Reubeno vartai - vieni, Judo vartai - vieni ir Levio vartai - vieni. Miesto vartai bus vadinami Izraelio giminių vardais. 32Rytiniame šone, kuris turės keturių tūkstančių penkių šimtų uolekčių ilgumą, bus treji vartai: Juozapo vartai - vieni, Benjamino vartai - vieni ir Dano vartai - vieni. 33Pietiniame šone, kuris turės keturių tūkstančių penkių šimtų uolekčių ilgumą, bus treji vartai: Simeono vartai - vieni, Issacharo vartai - vieni ir Zebuluno vartai - vieni. 34Vakariniame šone, kuris turės keturių tūkstančių penkių šimtų uolekčių ilgumą, bus treji vartai: Gado vartai - vieni, Ašero vartai - vieni ir Naftalio vartai - vieni. 35Aplinkui miestą bus aštuoniolika tūkstančių uolekčių. O miesto vardas nuo tos dienos bus: "Ten yra VIEŠPATS".

DANIELIO KNYGA

A. DANIELIS IR BABILONO KARALIAI

1Išmėginimas maistu karaliaus dvare 1Trečiaisiais Judo karaliaus Jehojakimo valdymo metais Babilono karalius Nebukadnezaras atžygiavo į Jeruzalę ir ją apgulė. 2Viešpats atidavė Judo karalių Jehojakimą drauge su dalimi indų iš Dievo Namų į jo rankas, o tas išgabeno juos į Šinaro šalį ir padėjo indus į savo dievų iždą.

3Tuomet karalius įsakė vyriausiajam savo rūmų pareigūnui Ašpenazui atvesti jam keletą izraeliečių iš karališkos šeimos ir diduomenės, 4 - sveikus vaikinus, gražios išvaizdos, sumanius visose išminties šakose, apdovanotus žinojimu bei supratimu ir tinkamus tarnauti karaliaus rūmuose, - kad jie mokytųsi kaldėjų raštų ir kalbos. 5Karalius skyrė jiems kasdien dienos maistą iš karališkų valgių

ir vyno, kurį pats gėrė. Jie turėjo būti auklėjami trejus metus, o paskui tarnauti karaliaus dvare. 6Tarp jų buvo iš Judo giminės Danielis, Hananijas, Mišaelis ir Azarjas. 7Vyriausiasis rūmų pareigūnas praminė juos kitais vardais: Danielį jis praminė Beltešazaru, Hananiją Šadrachu, Mišaelį Mešachu ir Azarją Abed- Negu.

8Bet Danielis apsisprendė nesuteršti savęs karališko stalo valgiais ir vynu, todėl paprašė vyriausiąjį rūmų pareigūną leisti jam nesusiteršti. 9Dievas maloniai nuteikė vyriausiąjį rūmų pareigūną, ir jis Danielį užjautė. 10Betgi vyriausiasis rūmų pareigūnas jį ir įspėjo: "Aš prisibijau savo viešpaties karaliaus! Jis nustatė, ką jūs turite valgyti ir gerti, o jei pastebėtų, kad jūs prasčiau atrodote už kitus jūsų amžiaus vaikinus, man reikės karaliui atsakyti savo galva". 11Danielis atsakė prižiūrėtojui, kurį vyriausiasis rūmų pareigūnas buvo paskyręs Danieliui, Hananijui, Mišaeliui ir Azarjui: 12"Prašom mėginti savo tarnus dešimt dienų. Tebūna mums duodama vien daržovių valgyti ir tik vandens atsigerti. 13Tada tebūna palyginama tavo akivaizdoje mūsų išvaizda su išvaizda tų vaikinų, kurie valgo karališkus valgius. Taigi, kaip matysi, taip pasielgsi su savo tarnais". 14Prižiūrėtojas su šiuo pasiūlymu sutiko ir mėgino juos dešimt dienų. 15Praėjus dešimčiai dienų, jie atrodė geriau ir sveikiau, negu tie vaikinai, kurie valgė karališkus valgius. 16Prižiūrėtojas laikėsi pažado, - nunešdavo nuo jų stalo karališkus valgius ir vyną, kurį jie turėjo gerti, ir duodavo jiems daržovių. 17Šiems keturiems vaikinams Viešpats davė visų raštų ir išminties žinojimą bei įgūdžius, o Danielis turėjo ir dovaną paaiškinti visokius regėjimus bei sapnus.

18Kai atėjo laikas, kada karaliaus paliepimu jaunuoliai turėjo būti pas jį atvesti, vyriausiasis rūmų pareigūnas juos atvedė pas Nebukadnezarą. 19Karalius, pasikalbėjęs su jais, nerado tarp jų visų nė vieno, kuris prilygtų Danieliui, Hananijui, Mišaeliui ir Azarjui, todėl jie buvo paimti į karaliaus tarnybą. 20Kada tik karalius kreipdavosi į juos su klausimu, reikalaujančiu išminties ir žinojimo, jis rasdavo juos dešimt kartų pranašesnius už visus karalystės magus ir kerėtojus. 21Danielis ten išbuvo iki pirmųjų karaliaus Kyro valdymo metų.

2Karaliaus sapnas 1 Antraisiais savo karaliavimo metais karalius Nebukadnezaras sapnavo sapną, kuris taip sukrėtė jo dvasią, kad nebegalėjo miegoti. 2Karalius įsakė sušaukti magus, kerėtojus, raganius ir kaldėjus, kad pasakytų karaliui, ką jis buvo susapnavęs. Kai jie atėjo ir stovėjo karaliaus akivaizdoje, 3karalius jiems tarė: "Sapnavau tokį sapną, jog mano dvasia liko sukrėsta noro jį sužinoti". 4Kaldėjai atsakė karaliui {aramėjiškai}: "O karaliau! Gyvuok per amžius! Pasakyk tą sapną savo tarnams, ir mes pasakysime, ką jis reiškia". 5Karalius kaldėjams atsakė: "Toks yra mano įsakas. Jei nepasakysite man to sapno ir jo nepaaiškinsite, būsite sudraskyti į kąsnelius ir jūsų namai bus išgriauti. 6Bet jeigu pasakysite man tą sapną ir jį paaiškinsite, gausite iš manęs dovanų, atpildo ir didžios garbės". 7Jie antrąkart atsakė: "Tepasako karalius pirma savo tarnams tą sapną, tuomet mes galėsime jį išaiškinti". 8Atsakydamas karalius tarė: "Man aišku, kad jūs norite laimėti laiko, nes žinote, jog mano įsakas duotas: 9jei nepasakote man to sapno, jums tėra tik vienui vienas sprendimas. Jūs esate susimokę man kalbėti melagingais ir apgaulingais žodžiais, kol pasikeis aplinkybės. Taigi pasakykite man tą sapną, kad aš žinočiau, jog jūs galite man jį išaiškinti." 10Kaldėjai atsakė karaliui tiesiai į akis: "Žemėje nėra nė vieno, kuris galėtų patenkinti karaliaus reikalavimą! Iš tikro joks karalius, kad ir kaip didis ir galingas, niekad nereikalavo tokio dalyko iš kurio nors mago ar kerėtojo, ar kaldėjo. 11Dalykas, kurio reikalauja karalius, yra per daug sunkus, niekas kitas negali jo karaliui pasakyti kaip dievai, kurių buveinė ne tarp mirtingųjų".

12Dėl to karalius tiek įtūžo, kad įsakė iššudyti visus Babilono išminčius. 13Paskelbus įsaką, kad

visi išminčiai turi būti nužudyti, buvo ieškoma ir Danielio bei jo draugų, kad būtų nužudyti ir jie.

Dievas apreiškia Danieliui sapno reikšmę14Tuomet Danielis sumaniai ir atsargiai kreipėsi į Arjochą, karaliaus sargybos vadą, išėjusį Babilono išminčių žudyti. 15Jis paklausė Arjochą, karaliaus pareigūną: "Kodėl karalius išleido tokį nuožmų įsaką?" Arjochas paaiškino dalyką Danieliui. 16Danielis įėjo pas karalių ir paprašė, kad karalius jam duotų laiko, ir jis išaiškinsiąs karaliui tą sapną.

17Tuomet Danielis parėjo namo, paaiškino dalyką savo draugams - Hananijui, Mišaeliui ir Azarjui 18ir įsakė jiems maldauti dangaus Dievą pasigailėjimo, kad dėl šios paslapties nežūtų Danielis ir jo draugai drauge su kitais Babilono išminčiais. 19Paslaptis buvo apreikšta Danieliui nakties regėjime, ir Danielis šlovino dangaus Dievą.

20 Danielis tarė:
"Tebūna pašlovintas Dievo vardas
nuo amžių per amžius,
nes jo yra išmintis ir galybė.
21 Jis pakeičia laikotarpius ir metų laikus,
pašalina ir į sostą pasodina karalius,
suteikia išminčiams išmintį
ir išmaniems žinojimą.
22 Jis apreiškia, kas gilu ir paslėpta,
žino, kas yra tamsybėje,
nes jame glūdi šviesa.
23 Tau, mano protėvių Dieve, padėka ir gyrius,
nes man davei išminties ir jėgų.
Nūn man apreiškei, ko tavęs prašėme, -
apreiškei mums karaliaus sapną".

Danielis pasako karaliui sapną ir jį išaiškina24Tada Danielis nuėjo pas Arjochą, kurį karalius buvo paskyręs iššudyti visus Babilono išminčius, ir jam tarė: "Nežudyk Babilono išminčių. Nuvesk mane pas karalių, ir aš karaliui sapną išaiškinsiu".

25Tuomet Arjochas skubiai nuvedė Danielį pas karalių ir jam paaiškino: "Tarp tremtinių iš Judo užtikau žmogų, kuris gali karaliui sapną išaiškinti". 26Karalius paklausė Danielį, kurio vardas buvo Beltešazaras: "Ar tu iš tikro gali pasakyti man sapną, kurį aš mačiau, ir jį išaiškinti?" 27Danielis atsakė karaliui: "Paslapties, apie kurią karalius klausia, neatskleis nei išminčiai, nei kerėtojai, nei magai, nei spėliotojai. 28Betgi yra danguje Dievas, kuris apreiškia paslaptis, ir jis atskleidė karaliui Nebukadnezarui, kas įvyks dienų pabaigoje. Šis buvo tavo sapnas ir tie regėjimai atėjo tau į galvą, kai gulėjai lovoje. 29Tau, o karaliau, kai gulėjai lovoje, užėjo mintys apie ateities įvykius, ir tas, kuris apreiškia paslaptis, atskleidė tau, kas įvyks. 30O man ši paslaptis buvo apreikšta ne dėl to, kad išmintimi pranokčiau bet kokią kitą gyvą būtybę, bet kad būtų atskleista karaliui sapno reikšmė ir suprastumei savo širdies mintis.

31Tu, o karaliau, matei regėjimą. Štai prieš akis didžiulė statula. Ši statula buvo milžiniška, nepaprasto spindesio. Ji stovėjo prieš tave, ir jos išvaizda kėlė baimę. 32Tos statulos galva buvo gryno aukso, jos krūtinė ir rankos sidabro, jos pilvas ir šlaunys žalvario, 33jos kojos geležies, o jos

pėdos iš dalies geležies ir iš dalies molio. 34Tau bežiūrint, buvo atkirstas nuo kalno akmuo, - ne žmogaus rankomis, - jis trenkė į statulos geležines ir molines pėdas ir jas sutrupino į šipulius. 35Tuomet geležis, molis, žalvaris, sidabras ir auksas - viskas iš karto subyrėjo į šipulius ir tapo lyg pelai vasarą klojimuose. Vėjas juos nupūtė, nepalikdamas nė pėdsakų. Bet akmuo, trenkęs į statulą, virto dideliu kalnu ir pripildė visą žemę.

36 Toks buvo sapnas. Dabar karaliui jį išaiškinsime. 37Tu, o karaliau, karalių karaliau, - kuriam dangaus Dievas davė karalystę ir galybę, ir jėgą, ir garbę; 38į kurio rankas jis atidavė žmones, kur tik jie gyventų, laukų žvėris ir padangių paukščius ir kurį jis padarė jų visų valdovu, - tu esi ta aukso galva. 39Po tavęs iškils kita karalystė, menkesnė už tavo; tuomet dar ir trečia - žalvario karalystė, kuri apims visą žemę. 40Ketvirtoji karalystė bus stipri it geležis, - lygiai kaip geležis triuškina ir griauna visa, taip ji sutriuškins ir sugriaus anas visas. 41Kojos ir pirštai, kaip regėjai, buvo dalinai iš puodžiaus molio ir dalinai iš geležies, - tai reiškia, kad ji bus suskilusi karalystė, tačiau turės šiek tiek geležies tvirtumo, nes, kaip regėjai, geležis buvo sumaišyta su paprastu moliu. 42Kaip kojų pirštai buvo iš dalies geležiniai ir iš dalies moliniai, taip ir karalystė bus iš dalies tvirta ir iš dalies trapi. 43Kaip regėjai, geležis buvo sumaišyta su paprastu moliu, - tai reiškia, kad jie maišysis vedybomis vieni su kitais, tačiau nebus vieningi, lygiai kaip geležis kad nesimaišo su moliu. 44O anų karalių dienomis dangaus Dievas įkurs karalystę, kuri niekad nebus sunaikinta, - ši karalystė nebus perduota kitai tautai. Ji sutrupins į šipulius visas anas karalystes ir padarys joms galą, o pati tvers amžinai, 45lygiai kaip regėjai, kad akmuo, atkirstas nuo kalno ne žmogaus rankomis, sutrupino į šipulius geležį, žalvarį, molį, sidabrą ir auksą. Didysis Dievas parodė karaliui, kas įvyks ateityje. Sapnas yra tikras ir jo išaiškinimas tikras".

Karalius apdovanoja Danielį46Tuomet karalius Nebukadnezaras puolė kniūbsčias ant žemės, išreiškė Danieliui pagarbą ir įsakė aukoti jam atnašą ir smilkalų auką. 47Karalius, kreipdamasis į Danielį, tarė: "Iš tikrųjų jūsų Dievas yra dievų Dievas ir karalių Viešpats, ir paslapčių apreiškėjas, nes tik jis leido tau atskleisti šią paslaptį". 48Tuomet karalius labai išaukštino Danielį, apipylė jį puikiomis dovanomis ir padarė visos Babilono srities valdytoju bei visų Babilono išminčių seniūnu. 49Danielio prašymu karalius paskyrė Šadrachą, Mešachą ir Abed-Negą Babilono sritį valdyti. O pats Danielis pasiliko karaliaus dvare.

3Ugnimi plieskianti krosnis 1Karalius Nabukadnezaras padarė statulą iš aukso, šešiasdešimties uolekčių aukštumo, šešių uolekčių platumo, ir pastatė ją Duros lygumoje, Babilono srityje. 2Tuomet karalius Nebukadnezaras įsakė, kad būtų pašaukti satrapai, seniūnai ir valdytojai, patarėjai, iždo saugotojai, teisėjai, tarnautojai ir visi sričių pareigūnai dalyvauti statulos, kurią karalius Nebukadnezaras buvo pastatęs, pašventinimo iškilmėse. 3Taigi satrapai, seniūnai ir valdytojai, patarėjai, iždo saugotojai, teisėjai, tarnautojai ir visi sričių pareigūnai susirinko statulos, kurią buvo pastatęs karalius Nebukadnezaras, pašventinimo iškilmėms. Jiems stovint priešais statulą, kurią Nebukadnezaras buvo pastatęs, 4šauklys garsiai paskelbė: "O tautos ir gentys visų kalbų, jums įsakyta, 5kad, išgirdę balsą rago, dūdos, lyros, citros, arfos, būgno ar bet kokio kito instrumento, turite parpulti ir pagarbinti aukso statulą, kurią pastatė karalius Nebukadnezaras. 6O kas neparpuls ir nepagarbins, bus tuojau pat įmestas į krosnį, plieskiančią ugnimi". 7Todėl kai tik visos tautos išgirdo garsą rago, dūdos, lyros, citros, arfos, būgno ar bet kokio muzikos instrumento - tautos ir gentys visų kalbų parpuolė ir pagarbino Nebukadnezaro pastatytą aukso statulą.

Danielio draugai apkaltinami nepaklusnumu8Pasinaudodami proga, kai kurie kaldėjai atėjo ir

apskundė žydus. 9Jie kreipėsi į karalių Nebukadnezarą ir sakė: "O karaliau, gyvuok amžinai! 10Tu, o karaliau, išleidai įsaką, kad kiekvienas žmogus, kai tik išgirs garsą rago, dūdos, lyros, citros, arfos, būgno ar bet kokio kito muzikos instrumento, turi parpulti ir pagarbinti tą auksinę statulą. 11Bet kas neparpuls ir nepagarbins, bus įmestas į krosnį, plieskiančią ugnimi. 12Vis dėlto yra žydų, kuriuos tu paskyrei valdyti Babilono sritį, - Šadrachas, Mešachas ir Abed-Negas. O karaliau, šie vyrai tavęs nepaiso. Tavo dievams jie netarnauja ir auksinės statulos, kurią tu pastatei, negarbina".

13Tuomet Nebukadnezaras, įtūžęs iš pykčio, įsakė atvesti Šadrachą, Mešachą ir Abed-Negą. Jie buvo tuojau pat atvesti pas karalių. 14Nebukadnezaras jų paklausė: "Ar tai tiesa, Šadrachai, Mešachai ir Abed-Negai, kad jūs netarnaujate mano dievams ir negarbinate auksinės statulos, kurią aš pastačiau? 15Taigi dabar, jei esate pasiruošę, kai išgirsite garsą rago, dūdos, lyros, citros, arfos, būgno ar bet kokio kito muzikos instrumento, turite parpulti ir pagarbinti mano padarytą statulą {na ir puiku!}. O jei nepagarbinsite, būsite tuojau pat įmesti į krosnį, plieskiančią ugnimi. Kas yra tas Dievas, kuris gali išgelbėti jus iš mano rankų?"

16Šadrachas, Mešachas ir Abed-Negas atsakė karaliui: "O Nebukadnezarai, šiuo atveju mums gintis prieš tave nereikia. 17Jei mūsų Dievas, kuriam tarnaujame, gali mus išgelbėti iš ugnimi plieskiančios krosnies ir tavo rankos, o karaliau, teišgelbsti jis mus. 18Bet jeigu ne, o karaliau, tebūna tau žinoma, kad mes tavo dievams netarnausime ir auksinės statulos, kurią tu pastatei, negarbinsime".

Trys Danielio draugai pasmerkiami mirti19Nebukadnezaras taip įtūžo iš pykčio ant Šadracho, Mešacho bei Abed-Nego, kad net jo veido išraiška persimainė, ir liepė prikūrenti krosnį septynis kartus karščiau, negu paprastai buvo kūrenama. 20O keliems savo kariuomenės galiūnams liepė surišti Šadrachą, Mešachą ir Abed- Negą ir įmesti juos į ugnimi plieskiančią krosnį. 21Taigi šie vyrai buvo surišti, kaip buvo apsirengę, - su skraistėmis, kelnėmis, kepurėmis bei kitais drabužiais, ir įmesti į ugnimi plieskiančią krosnį. 22Kadangi karaliaus įsakymas buvo skubus ir krosnis buvo taip labai prikūrenta, liepsnos liežuviai užmušė vyrus, nešusius Šadrachą, Mešachą ir Abed-Negą. 23Bet šie trys vyrai - Šadrachas, Mešachas ir Abed-Negas nukrito surišti į ugnimi plieskiančią krosnį.

Azarjo malda 1{24} Jie vaikštinėjo liepsnose, šlovindami giesmėmis Dievą ir garbindami Viešpatį.
2{25} Azarjas stovėjo ugnies šerdyje ir garsiai meldėsi:

3{26} - Pašlovintas ir gyriaus vertas esi tu,
Viešpatie, mūsų tėvų Dieve,
bus garbinamas tavo vardas per amžius,
4{27} nes tu teisus visur, ką mums padarei.
Visi tavo darbai teisingi, tavo keliai tiesūs
ir visi tavo sprendimai teisingi.
5{28} Padarei teisingus sprendimus visur,
ką užleidai ant mūsų
ir ant Jeruzalės, šventojo mūsų tėvų miesto.
Teisingu sprendimu už mūsų nuodėmes
visa tai padarei,
6{29} nes mes nusidėjome ir nusižengėme, -
atsitolindami nuo tavęs,

darėme visa, kas pikta.
Tavo įsakymų nepaisėme,
7{30} nesilaikėme ir nedarėme,
ką buvai įsakęs dėl mūsų pačių gero.
8{31} Todėl visur, ką tu užleidai ant mūsų,
ir visur, ką mums padarei,
tu pasielgei teisingai.
9{32} Atidavei mus į rankas mūsų priešų,
nežabotiems ir bjauriems bedieviams,
neteisingam karaliui, pikčiausiam visame pasaulyje.
10{33} Nūnai mes nedrįstame atverti burnos,
gėda ir negarbė laukia tų,
kurie tau tarnauja ir tave garbina.
11{34} Dėl savo švento vardo neatmesk mūsų amžinai,
nepanaikink savo sandoros.
12{35} Neatitrauk savo gailestingumo nuo mūsų
dėl savo bičiulio Abraomo,
dėl savo tarno Izaoko
ir dėl savo šventojo Izraelio.
13{36} Jiems tu pažadėjai padauginti palikuonis
kaip dangaus žvaigždes,
kaip smiltis ant jūros kranto.
14{37} Tačiau, Viešpatie, tapome mažesni už bet kokią tautą,
esame pažeminti šiandien visame pasaulyje
dėl savo nuodėmių.
15{38} Neturime nūnai
nei kunigaikščio, nei pranašo, nei vado;
nei deginamosios atnašos, nei aukos,
nei aukojimo, nei smilkalų;
nei vietos aukoti pirmienoms
ir rasti tavo gailestingumui.
16{39} O, kad atgailaujančia širdimi ir nuolankia dvasia
būtume tau taip mieli,
17{40} kaip deginamosios aukos avinų bei jaučių
ir kaip tūkstančiai riebių avinėlių!
Tokia tebūna mūsų auka šią dieną tavo akivaizdoje
ir tau maloni,
nes tavimi pasitikintys nenusivils.
18{41} Dabar mes sekame tavim visa širdimi,
bijome tavęs ir ieškome tavo veido.
19{42} Nepalik mūsų skendėti gėdoje,
bet elkis su mumis pagal savo švelnumą
ir savo maloningą gailestingumą.
20{43} Išgelbėk mus savo nuostabiais darbais

ir pašlovink savo vardą, Viešpatie!
21{44} Teapima sumišimas visus tuos,
kurie daro pikta tavo tarnams;
tebūna jie sugėdinti ir bejėgiai,
tebūna sutriuškinta jų galybė!
22{45} Tesužino, kad tu vienas esi Viešpats Dievas,
šlovingas visame pasaulyje.

Dievas apsaugo Danielio draugus krosnyje23{46}Tuo tarpu juos įmetusieji karaliaus tarnai nesiliovė kurstyti krosnį nafta, derva, pakulomis ir žagarais. 24{47}Liepsnos pakilo keturiasdešimt devynias uolektis virš krosnies, 25{48}driekėsi į šonus ir sudegino aplink krosnį stovinčius kaldėjus. 26{49}Bet Viešpaties angelas nužengė į krosnį prie Azarjo ir jo draugų, išstūmė plieskiančią ugnį iš krosnies 27{50}ir padarė krosnies vidų, tarsi jame būtų pūtęs vėsa dvelkiantis vėjelis. Ugnis jų visai nelietė, - neužgavo ir net jų nevargino. 28{51} Tuomet visi trys krosnyje vienu balsu giedojo, garbindami ir šlovindami Dievą:

29{52} "Pašlovintas esi tu, Viešpatie, mūsų tėvų Dieve,
didžiai vertas garbės ir šlovės per amžius.
30 Šlovinamas yra tavo garbingas, šventas vardas,
didžiai vertas garbės ir šlovės per amžius.
31{53} Šlovinamas esi savo šventoje garbės Šventykloje,
didžiai vertas garbės ir šlovės per amžius.
32{54} Šlovinamas esi, kuris žvilgsniu matuoji gelmes
nuo savo sosto virš kerubų,
didžiai vertas garbės ir šlovės per amžius.
33{55} Šlovinamas esi savo karalystės soste,
didžiai vertas garbės ir šlovės per amžius.
34{56} Šlovinamas esi dangaus skliaute,
aukštinamas ir garbinamas per amžius.
35{57} Šlovinkite Viešpatį jūs, visi Viešpaties kūriniai,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
36{58} Šlovinkite Viešpatį jūs, dangūs,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
37{59} Šlovinkite Viešpatį jūs, Viešpaties angelai,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
38{60} Šlovinkite Viešpatį jūs, visi vandenys,
esantys viršum dangaus skliauto,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
39[61} Šlovinkite Viešpatį, visos galybės,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
40{62} Šlovinkite Viešpatį, saule ir mėnuli,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
41{63} Šlovinkite Viešpatį, dangaus žvaigždės,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
42{64} Šlovinkite Viešpatį, lietūs ir rasa,

garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
43{65} Šlovinkite Viešpatį, visi vėjai,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
44{66} Šlovinkite Viešpatį, ugnie ir kaitra,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
45{67} Šlovinkite Viešpatį, šalti ir karšti,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
46{68} Šlovinkite Viešpatį, rasa ir pūga,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
47{69} Šlovinkite Viešpatį, šalna ir vėsuma,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
48{70} Šlovinkite Viešpatį, lede ir sniege,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
49{71} Šlovinkite Viešpatį, naktys ir dienos,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
50{72} Šlovinkite Viešpatį, šviesa ir tamsa,
garbinkite ir didžiai aukštinkite jį per amžius.
51{73} Šlovinkite Viešpatį, žaibai ir debesys,
garbinkite ir didžiai šlovinkite jį per amžius.
52{74} Tešlovina žemė Viešpatį,
tegieda jam gyrių ir teaukština jį didžiai per amžius.
53{75} Šlovinkite Viešpatį, kalnai ir kalvos,
garbinkite ir didžiai šlovinkite jį per amžius.
54{76} Šlovinkite Viešpatį, visi dirvoje augantys želmenys,
garbinkite ir didžiai šlovinkite jį per amžius.
55{77} Šlovinkite Viešpatį, vandens šaltiniai,
garbinkite ir didžiai šlovinkite jį per amžius.
56{78} Šlovinkite Viešpatį, jūros ir upės,
garbinkite ir didžiai šlovinkite jį per amžius.
57{79} Šlovinkite Viešpatį, banginiai ir visa,
kas plaukioja vandenyse,
garbinkite ir didžiai šlovinkite jį per amžius.
58{80} Šlovinkite Viešpatį, padangių paukščiai,
garbinkite ir didžiai šlovinkite jį per amžius.
59{81} Šlovinkite Viešpatį, visi žvėrys ir galvijai,
garbinkite ir didžiai šlovinkite jį per amžius.
60{82} Šlovinkite Viešpatį, žmonės,
garbinkite ir didžiai šlovinkite jį per amžius.
61{83} Šlovink Viešpatį, Izraeli,
garbink ir didžiai šlovink jį per amžius.
62{84} Šlovinkite Viešpatį, Viešpaties kunigai,
garbinkite ir didžiai šlovinkite jį per amžius.
63{85} Šlovinkite Viešpatį, Viešpaties tarnai,
garbinkite ir didžiai šlovinkite jį per amžius.

64{86} Šlovinkite Viešpatį, teisiųjų dvasios ir sielos,
garbinkite ir didžiai šlovinkite jį per amžius.
65{87} Šlovinkite Viešpatį, ištikimieji ir nuolankios širdies,
garbinkite ir didžiai šlovinkite jį per amžius.
66{88} Šlovinkite Viešpatį, Hananijau, Azarjau ir Mišaeli,
garbinkite ir didžiai šlovinkite jį per amžius.
Jis ištraukė mus iš Požemio,
išgelbėjo mus iš mirties rankos.
Jis išlaisvino mus iš ugnimi plieskiančios krosnies,
išgelbėjo iš ugnies liepsnų.
67{89} Dėkokite Viešpačiui, nes jis geras,
nes jo gailestingumas tveria per amžius.
68{90} Šlovinkite dievų Dievą visi,
kas jo pagarbiai bijote,
garbinkite jį ir dėkokite,
nes jo gailestingumas tveria per amžius".

(Lotyniškoji Vulgata pažymi: "Čia baigiasi žodžiai, kurių nėra hebrajiškajame tekste. Jie paimti ir išversti iš Teodotijono {graikiško vertimo} leidinio".)

Karalius išlaisvina Šadrachą, Mešachą ir Azarją24{91}Karalius Nebukadnezaras buvo nustebintas. Jis skubiai pakilo ir kreipėsi į savo patarėjus, klausdamas: "Argi ne tris vyrus įmetėme į ugnį surištus?" Jie atsakė karaliui: "Taip, tikrai, o karaliau!" - 25{92}"Bet, - atkirto karalius, - aš matau keturis palaidus vyrus vaikščiojančius ugnies liepsnose. Jie visiškai nepaliesti! O tas ketvirtasis atrodo lyg dieviška būtybė!" 26{93}Tuomet Nebukadnezaras priėjo prie ugnimi plieskiančios krosnies durų ir tarė: "Šadrachai, Mešachai ir Abed- Negai, aukščiausiojo Dievo tarnai, išeikite! Ateikite čia!" Šadrachas, Mešachas ir Abed-Negas tuojau pat išėjo iš ugnies. 27{94}Satrapai, seniūnai, valdytojai ir karaliaus patarėjai juos apspito ir matė, kad ugnis nebuvo turėjusi jokios galios tų vyrų kūnams: jų galvos plaukai nebuvo nusvilinti, jų skraistės nebuvo ugnies apdegintos, joks ugnies kvapas nėjo iš jų. 28{95}Nebukadnezaras pasakė: "Tebūna pašlovintas Šadracho, Mešacho ir Abed-Nego Dievas! Jis atsiuntė savo angelą ir išgelbėjo savo tarnus, kurie juo pasitikėjo! Jie nepakluso karaliaus įsakui ir sutiko verčiau atiduoti savo kūnus, negu kokiam kitam dievui tarnauti ir jį garbinti, išskyrus jų pačių Dievą. 29{96}Todėl įsakau visų kalbų tautoms ir gentims, kad bus sudraskyti į kąsnelius tie, kas tik nepagarbiai kalbės apie Šadracho, Mešacho ir Abed-Nego Dievą, ir jų namai bus išgriauti, nes nėra jokio kito Dievo, kuris galėtų taip išgelbėti".

30{97}Paskui karalius paaukštino Šadrachą, Mešachą ir Abed-Negą Babilono srityje.

Antrasis Nebukadnezaro sapnas 31{98} Karalius Nebukadnezaras visų kalbų tautoms ir gentims, gyvenančioms žemėje. Teklesti jūsų gerovė! 32{99}Ženklus ir nuostabius darbus aukščiausiojo Dievo man malonu paskelbti.

33{100} Kokie didingi yra jo ženklai,
kokie galingi jo nuostabūs darbai!
Jo karalystė yra amžina karalystė
ir jo viešpatavimas tveria per kartų kartas.

4 1Aš, Nebukadnezaras, buvau patogiai savo namuose ir jaučiausi laimingas savo rūmuose, 2kai sapnavau mane išgąsdinusį sapną. Mane, gulintį lovoje, apėmę vaizdiniai ir man į galvą atėję regėjimai sukėlė klaiką. 3Paskelbiau įsaką sušaukti visus Babilono išminčius pas mane, kad jie man pasakytų, ką tas sapnas reiškia. 4Suėjo magai, kerėtojai, kaldėjai ir spėliotojai, aš papasakojau jiems tą sapną, bet jie neįstengė man pasakyti, ką jis reiškia. 5Galų gale atėjo pas mane Danielis, - tas, kuris yra vadinamas Beltešazaru, mano dievo vardu, ir yra apdovanotas šventųjų dievų dvasia, - ir jam aš papasakojau savo sapną. 6"O Beltešazarai, magų galva, aš žinau, kad tu esi apdovanotas šventųjų dievų dvasia ir jokia paslaptis nėra tau per sunki. Šis yra sapnas, kurį sapnavau. Pasakyk man, ką jis reiškia".

7 - Lovoje man atėjo į galvą tokie regėjimai.
Mačiau medį žemės viduryje,
jis buvo labai aukštas.
8 Medis augo vis aukštesnis ir vis tvirtesnis, -
jo viršūnė pasiekė dangų.
Jis buvo matomas iš visų žemės pakraščių.
9 Jo lapai buvo gražūs pažiūrėti,
vaisiai gausūs, -
maisto jame buvo visiems.
Po juo laukų žvėrys rado paunksmę,
jo šakose krovėsi lizdus padangių paukščiai, -
visi gyvūnai iš jo maitinosi.

10Kai lovoje nesilioviau stebėti regėjimus, ateinančius man į galvą, pamačiau nužengiantį iš dangaus šventąjį Budėtoją.

11 Jis, garsiai šaukdamas, liepė:
"Nukirskite medį ir nukapokite jo šakas,
nubraukykite jo lapus ir išmėtykite jo vaisius.
Tenubėga šalin iš po jo žvėrys,
teišlaksto nuo jo šakų paukščiai.
12 Bet palikite žemėse jo kelmą su šaknimis, -
surištas geležies ir žalvario grandine,
teguli jis gležnoje lauko žolėje,
temaudo jį rasa iš dangaus,
tebūna jo dalia su gyvuliais, ėdančiais laukų žolę!
13 Tebūna perkeista jo žmogiška širdis,
tebūna jam duota širdis žvėries
ir tepraslenka pro jį septyni laikai.
14 Tai nuspręsta Budėtojų įsaku,
o šis sprendimas duotas Šventųjų įsakymu,
kad visi gyvūnai žinotų,
jog Aukščiausiasis valdo žmonių karalystę,
duoda ją, kam nori,
ir jai valdyti paskiria net žemos kilmės žmones.

15Tai yra sapnas, kurį aš, karalius Nebukadnezaras, sapnavau. O dabar tu, Beltešazarai, pasakyk man, ką jis reiškia, nes visi mano karalystės išminčiai neįstengia paaiškinti man, ką jis reiškia. Tu gali tai padaryti, nes tavyje glūdi šventoji, dieviška dvasia".

16Tuomet Danielis, vadinamas Beltešazaru, buvo kurį laiką lyg stabo ištiktas. Jo mintys kėlė jam nerimą. Karalius jam tarė: "Beltešazarai, tenekelia tau nerimo tas sapnas ar jo išaiškinimas". Beltešazaras atsakė: "Mano valdove, tas sapnas turėtų būti tiems, kurie tavęs nekenčia, ir jo išaiškinimas tavo priešams! 17Medis, kurį matei augantį vis didesnį ir tvirtesnį, viršūne pasiekusį dangų ir matomą iš visų žemės pakraščių, 18kurio lapai buvo gražūs pažiūrėti ir vaisiai gausūs, duodantys maisto visiems, po kuriuo gyveno laukų žvėrys ir kurio šakose padangių paukščiai krovėsi lizdus, - 19esi tu, o karaliau! Tu tapai didis ir galingas. Tavo didybė išaugo ir siekia dangų, o tavo valdžia lig žemės pakraščių. 20Kadangi karalius matė šventą Budėtoją, nužengiantį iš dangaus ir sakantį: 'Nukirskite ir sunaikinkite medį, bet palikite žemėse jo kelmą su šaknimis, surištą geležies ir žalvario grandine, lauko žolėje; temaudo jį rasa iš dangaus, tebūna jo dalia su gyvuliais, ėdančiais laukų žolę, kol praslinks pro jį septyni laikai' - 21toks yra išaiškinimas, o karaliau, ir tai yra Aukščiausiojo sprendimas, atėjęs mano valdovui karaliui: 22 tu būsi išguitas iš žmonių tarpo, tavo buveinė bus su laukų žvėrimis, turėsi ėsti žolę kaip jautis, būsi maudomas rasos iš dangaus, ir septyni laikai praslinks, kol tu pripažinsi, kad Aukščiausiasis valdo žmonių karalystę ir duoda ją, kam nori. 23Įsakymas palikti medžio kelmą su šaknimis reiškia, kad tavo karalystė bus tau atkurta, kai tu pripažinsi, jog Dangus yra visavaldis. 24 Todėl, o karaliau, tebūna tau malonus mano patarimas: išpirk savo nuodėmes teisumo darbais ir savo nusikaltimus gailestingumu vargšams. Tuomet tavo gerovė bus patvari".

25Visa tai ištiko karalių Nebukadnezarą. 26Praėjus dvylikai mėnesių, vaikščiodamas ant karališkųjų rūmų stogo Babilone, 27karalius sau tarė: "Argi nešaunus tas Babilonas, kurį pasistačiau didele galybe kaip karališką buveinę savo didenybės garbei?" 28Šiems žodžiams dar nenusprūdus nuo lūpų, pasigirdo balsas iš dangaus: "Tau, karaliau Nebukadnezarai, žodis. Atimta iš tavęs karalystė! 29Tu būsi išguitas iš žmonių tarpo, tavo buveinė bus su laukų žvėrimis, turėsi ėsti žolę kaip jautis, ir septyni laikai praslinks, kol pripažinsi, kad Aukščiausiasis valdo žmonių karalystę ir duoda ją, kam nori". 30Sprendimas Nebukadnezarui buvo tuojau pat įvykdytas. Jis buvo išguitas iš žmonių tarpo, ėdė žolę kaip jautis ir jo kūnas buvo maudomas rasos iš dangaus, kol jo plaukai užaugo taip ilgi, kaip erelių plunksnos, o jo nagai tapo kaip paukščių nagai.

31Praslinkus tam laikui, aš, Nebukadnezaras, pakėliau akis į dangų, ir sugrįžo man protas.

- Aš šlovinau Aukščiausiąjį,
garbinau ir aukštinau tą,
kuris gyvena per amžius,
nes jo valdžia yra amžina valdžia
ir jo karalystė tveria per kartų kartas.
32 O visi žemės gyventojai yra tarsi niekas,
tik jis daro, ką nori, dangaus galybei
ir žemės gyventojams.
Nėra nė vieno, kuris galėtų sulaikyti jo ranką
ar jam sakyti: "Ką tu darai?"

33Tuo metu sugrįžo man protas, o didenybė ir spindesys buvo man sugrąžinti mano karalystės

garbei. Mano patarėjai ir didžiūnai mane suieškojo, aš buvau sugrąžintas į savo karalystę, ir man buvo suteikta net daugiau didybės. 34Dabar aš, Nebukadnezaras, šlovinu, aukštinu ir garbinu Dangaus Karalių,

nes visi jo darbai yra teisingi
ir jo keliai teisūs, -
jis gali pažeminti įžūliai besielgiančius.

5Rašymas ant sienos 1Karalius Belšazaras iškėlė puikią puotą tūkstančiui savo didžiūnų ir drauge su tūkstančiu gėrė vyną.

2Būdamas apsvaigęs nuo vyno, Belšazaras įsakė atnešti auksinius ir sidabrinius indus, jo tėvo Nebukadnezaro paimtus iš Jeruzalės Šventyklos, kad gertų iš jų karalius ir jo didžiūnai, jo žmonos ir sugulovės. 3Auksiniai indai, paimti iš Dievo namų Jeruzalėje, buvo atnešti, karalius ir jo didžiūnai, jo žmonos ir sugulovės gėrė iš jų. 4Jie gėrė vyną ir šlovino dievus, padarytus iš aukso ir sidabro, žalvario, geležies, medžio ir akmens.

5Kaip tik tada pasirodė žmogaus rankos pirštai ir pradėjo rašyti ant karališkųjų rūmų sienos tiesiai už žvakidės. Karalius galėjo matyti rašančią ranką. 6Karaliaus veidas pabalo, jo mintys kėlė jam klaiką. Šlaunų sąnariai suglebo iš baimės, kinkos drebėjo. 7Karalius pašėlo garsiai šaukti, kad būtų atvesti kerėtojai, kaldėjai ir spėliotojai. "Kas perskaitys šį raštą ir pasakys man, ką jis reiškia, - tarė karalius Babilono išminčiams, - bus apvilktas purpuru, nešios ant kaklo aukso grandinę ir bus trečias mano karalystėje". 8Nors ir atėjo visi karaliaus išminčiai, jie neįstengė nei rašto perskaityti, nei jį karaliui išaiškinti. 9Tuomet karalių apėmė dar didesnis klaikas, visai išbalo jo veidas, o jo didžiūnai buvo apstulbinti.

10Karalienė, nugirdusi apie karaliaus ir jo didžiūnų būklę, atėjo į puotos menę. "O karaliau, - tarė karalienė, - gyvenk amžinai! Tenekelia tau nerimo tavo mintys, nebūk taip pabalęs. 11Tavo karalystėje yra žmogus, apdovanotas šventųjų dievų dvasia. Jau tavo tėvo dienomis jis reiškėsi nepaprastu supratimu, žinojimu ir išmintimi. Tavo tėvas Nebukadnezaras paskyrė jį magų, kerėtojų, kaldėjų ir spėliotojų galva, 12nes tame Danielyje, karaliaus pramintame Beltešazaru, reiškėsi nepaprasta dvasia, žinojimas ir supratimas aiškinti sapnus, įminti mįsles, išpainioti sunkius klausimus. Tebūna dabar pašauktas Danielis, jis duos tau išaiškinimą.

13Tuomet pas karalių buvo atvestas Danielis. Karalius Danieliui tarė : "Taigi tu esi Danielis, vienas iš Judo tremtinių, kurį mano tėvas parvedė iš Judo?! 14Girdėjau apie tave, kad turi dievų dvasią ir tavyje reiškiasi nepaprastas supratimas, žinojimas ir nuostabi išmintis. 15Išminčiai ir kerėtojai buvo pašaukti pas mane perskaityti šio rašto ir paaiškinti, ką jis reiškia, tačiau jie neįstengė išaiškinti, ką jis reiškia. 16Bet aš girdėjau apie tave, kad tu pajėgi išaiškinti ir išnarplioti sunkius klausimus. Tad jei gali perskaityti tą raštą ir pasakyti man, ką jis reiškia, būsi apvilktas purpuru, nešiosi ant kaklo aukso grandinę ir būsi trečias karalystėje".

17Danielis karaliui atsakė: "Savo dovanas sau pačiam pasilaikyk ir apdovanojimus kam nors kitam duok! Be abejo, tą raštą karaliui perskaitysiu ir pasakysiu jam, ką jis reiškia. 18O karaliau, Dievas - Aukščiausiasis davė tavo tėvui Nebukadnezarui karalystę, didybę, garbę ir didingumą. 19Dėl jam duotos didybės visų kalbų tautos ir gentys drebėjo prieš jį iš baimės. Jis žudydavo, ką norėjo nužudyti, ir palikdavo gyvą, ką norėjo palikti gyvą; išaukštindavo, ką norėjo, ir pažemindavo, ką norėjo. 20Bet kadangi jo širdis išpuiko ir jo dvasia surambėjo iš įžūlumo, jis buvo nuverstas nuo

karališkojo sosto ir atimta buvo iš jo garbė. 21Jis buvo išvarytas iš žmonių tarpo, o jo širdis tapo panaši į žvėries širdį; jo buveinė buvo tarp laukinių asilų. Jis maitinosi žole kaip jautis ir jo kūnas buvo maudomas rasos iš dangaus, kol pripažino, jog Dievas - Aukščiausiasis valdo žmonių karalystę ir pastato jai valdyti, ką jis nori. 22O tu, jo sūnau Belšazarai, netramdei savo širdies, nors visa tai žinojai! 23Tu išaukštinai save prieš dangaus Viešpatį! Jo Šventyklos indai buvo tau atnešti, tu ir tavo didžiūnai, tavo žmonos ir sugulovės iš jų gėrėte. Tu šlovinai dievus, padarytus iš sidabro ir aukso, žalvario, geležies, medžio ir akmens, kurie nei mato, nei girdi, nei žino, o Dievo, kurio rankoje yra tavo alsavimas ir kuriam paklūsta visi tavo keliai, tu nepagarbinai.

24Taigi iš jo Artumo buvo atsiųsta ta ranka, kad parašytų šį raštą. 25O parašytasis raštas buvo šis: 'MENE, MENE, TEKEL ir PARSIN'. 26 Ir štai ką jis reiškia: 'MENE' - Dievas suskaičiavo tavo karalystės {dienas} ir privedė ją prie galo; 27'TEKEL' - tu buvai pasvertas svarstyklėmis ir buvai rastas lengvas; 28'PERES' - tavo karalystė yra padalyta ir atiduota medams ir persams".

29Tuomet, Belšazarui įsakius, Danielis buvo apvilktas purpuru, uždėta jam ant kaklo aukso grandinė ir paskelbta, kad jis turėtų būti trečias karalystėje.

30Tą pačią naktį kaldėjų karalius Belšazaras buvo nužudytas. {31Darijus Medas gavo karalystę, būdamas maždaug šešiasdešimt dvejų metų.}

6Danielis liūtų narve 1Darijus Medas gavo karalystę, būdamas maždaug šešiasdešimt dvejų metų.

2Darijus panorėjo paskirti karalystei šimtą dvidešimt satrapų ir paskirstyti juos po visą karalystę. 3Jie buvo atsakingi trims ministrams. O Danielis buvo vienas iš jų. Satrapai privalėjo duoti jiems ataskaitą, kad karaliui nebūtų jokios žalos. 4Greit šis Danielis pasižymėjo tarp kitų ministrų ir satrapų, nes jis buvo apdovanotas nepaprasta dvasia. Karalius svarstė paskirti jį valdyti visą karalystę. 5O ministrai ir satrapai pradėjo ieškoti progos ką nors prikišti Danieliui karalystės reikaluose. Tačiau jie negalėjo rasti jokios dingsties skundui ar priekaištui, nes jis buvo ištikimas ir nebuvo galima prikišti jam nei jokio apsileidimo, nei jokio nusikaltimo. 6Tuomet šie vyrai pasakė: "Nerasime jokio pagrindo skundui prieš šį Danielį, nebent ką nors rastume susijusį su jo Dievo įstatymu".

7Todėl anie ministrai ir satrapai susimokė, atėjo pas karalių ir kreipėsi į jį: "Karaliau Darijau, gyvuok amžinai! 8Visi karalystės ministrai, seniūnai ir satrapai, patarėjai ir valdytojai sutarė, kad turėtų būti paskelbtas ir griežtai vykdomas šis karališkas įsakas: jeigu kas per ateinančias trisdešimt dienų melstųsi kam nors dieviškam ar žmogiškam, išskyrus tave, o karaliau, būtų įmestas į liūtų narvą. 9Taigi, o karaliau, paskelbk draudimą ir pasirašyk raštą, nepakeičiamą ir neatšaukiamą pagal medų ir persų įstatymą". 10Tada karalius pasirašė draudžiamąjį raštą.

11Nors Danielis ir žinojo, kad raštas buvo pasirašytas, jis pareidavo į savo namus, kur viršutiniame aukšte buvo atidaromi langai į Jeruzalės pusę, puldavo ant kelių tris kartus per dieną ir melsdavosi savo Dievui, jį šlovindavo, kaip ir anksčiau kad buvo daręs. 12O anie vyrai susimokę įsibrovė ir užklupo Danielį besimeldžiantį ir maldaujantį savo Dievo pasigailėjimo. 13Tuojau pat jie nuėjo pas karalių ir kalbėjo jam apie draudimą: "O karaliau! Argi tu nepasirašei draudimo, kad bus įmestas į liūtų narvą, jei kas melstųsi bet kam dieviškam ar žmogiškam per ateinančias trisdešimt dienų?" Karalius atsakė: "Taip! Įsakas galioja. Pagal medų ir persų įstatymą jis negali būti atšauktas". 14Į tai atsakydami, jie karaliui tarė: "Danielis, vienas iš Judo tremtinių, o karaliau, nepaiso nei tavęs, nei draudimo, kurį tu pasirašei, o kalba savo maldas tris kartus per dieną".

15Karalius, tai išgirdęs, buvo smarkiai sujaudintas. Pasiryžęs Danielį apsaugoti, jis iki pat saulės nusileidimo darė visa, kad jį išgelbėtų. 16Bet anie vyrai susimokę atėjo pas karalių ir jam sakė: "O karaliau, žinok, kad pagal medų ir persų įstatymą joks karaliaus paskelbtas draudimas ar įsakas negali būti pakeistas".

17Tuomet karaliaus įsakymu buvo atvestas Danielis ir įmestas į liūtų narvą. Karalius kalbėjo Danieliui: "Dievas, kuriam tu taip ištikimai tarnauji, teišgelbsti tave!" 18Buvo atitemptas akmuo ir užritintas ant angos narvo, kurį karalius užantspaudavo savo žiedu ir žiedais savo didžiūnų, kad nė kiek nebūtų pakeistas Danielio likimas. 19Tada karalius sugrįžo į savo rūmus ir naktį praleido pasninkaudamas, - pramogų atsisakė, užmigti negalėjo.

20Pradėjus aušti, karalius atsikėlė ir nuskubėjo prie liūtų narvo. 21Prisiartinęs prie narvo, verksmingu balsu šaukė Danieliui: "O Danieli, gyvojo Dievo tarne, ar įstengė išgelbėti tave nuo liūtų Dievas, kuriam tu ištikimai tarnauji?" 22O Danielis atsiliepė: "O karaliau, gyvuok amžinai! 23Mano Dievas atsiuntė savo angelą, sučiaupė liūtų nasrus, kad jie man nepakenktų, nes buvau jo akivaizdoje rastas nekaltas. Netgi tau, o karaliau, aš nenusikaltau?" 24Karalius tuo nepaprastai džiaugėsi ir įsakė, kad Danielis būtų iškeltas iš narvo. Danielis buvo iškeltas iš narvo gyvas ir sveikas, nes jis pasitikėjo savo Dievu. 25Karalius įsakė, kad tie vyrai, kurie buvo apšmeižę Danielį, būtų atvesti ir įmesti į liūtų narvą - jie, jų vaikai ir jų žmonos. Jiems net nepasiekus narvo dugno, liūtai juos pagriebė ir sutriuškino visus jų kaulus.

26Tuomet karalius Darijus rašė visų kalbų tautoms ir gentims, gyvenančioms visoje žemėje: "Teklesti jūsų gerovė! 27Šiuo raštu įsakau, kad žmonės visoje mano karališkoje valdoje drebėtų ir bijotų Danielio Dievo,

nes jis yra gyvasis Dievas, -
jis yra amžinas.
Jo karalystė niekad nebus sunaikinta ir jo valdžia yra amžina.
28 Jis apsaugo ir išgelbsti,
daro ženklus ir nuostabius darbus danguje ir žemėje, -
jis išgelbėjo Danielį iš liūtų letenos".

29Taigi šiam Danieliui sekėsi Darijaus valdymo metais, lygiai kaip ir persui Kyrui karaliaujant.

B. DANIELIO REGĖJIMAI

7Danielis regi keturis žvėris 1Pirmaisiais Babilono karaliaus Belšazaro metais Danielis sapnavo ir, jam gulint lovoje, regėjimai ėjo į galvą. Paskui jis tą sapną užrašė. Štai jo turinys: 2"Aš, Danielis, savo nakties regėjime mačiau, kad keturi dangaus vėjai sujudino Didžiąją jūrą. 3Keturi galingi žvėrys, skirtingi vienas nuo kito, išniro iš jūros. 4Pirmasis buvo kaip liūtas, betgi su erelio sparnais. Man stebint, jo sparnai buvo nupešti. Jis buvo pakeltas nuo žemės, pastatytas ant dviejų kojų tarsi žmogus ir jam buvo duota žmogaus širdis. 5Žiūriu, išniro skirtingas žvėris, antrasis, kuris buvo kaip meška, stovinti ant paskutinių kojų su trimis iltimis nasruose. Jam buvo pasakyta: 'Pakilk! Suryk daug kūnų!' 6Tada, man bežiūrint, štai dar kitas išniro, panašus į leopardą. Žvėris turėjo nugaroje keturis paukščio sparnus ir keturias galvas; jam buvo duota valdžia. 7 Paskui mačiau nakčia regėjimuose ketvirtą žvėrį, keliantį klaiką, baisų, be galo stiprų ir geležiniais dantimis. Visa rijo, daužė į šipulius, o kas buvo likę, mindžiojo kojomis. Jis buvo skirtingas nuo anksčiau pasirodžiusių žvėrių ir turėjo dešimt ragų. 8Man tais ragais besistebint, žiūriu, išdygo tarp jų kitas mažesnis ragas.

Trys ankstesni ragai buvo išrauti su šaknimis, kad jam būtų vietos. Šis ragas turėjo akių, panašių į žmogaus akis, ir įžūliai kalbančią burną. 9 Man bežiūrint,

sostai buvo pastatyti,
ir Amžinasis atsisėdo savo soste.
Jo apdaras buvo baltas kaip sniegas,
o jo galvos plaukai tarsi gryna vilna;
jo sostas buvo ugnies liepsnos,
o sosto ratai plieskianti ugnis.
10 Ugnies upė sruvo
ir tekėjo iš jo Artumo.
Tūkstančių tūkstančiai jam tarnavo
ir miriadų miriadai pas jį stovėjo.
Teismas sėdosi posėdžiui,
ir buvo atskleistos knygos.

11Aš vis žiūrėjau. Tuomet už įžūliuosius rago žodžius, man regint, žvėris buvo nudobtas ir jo kūnas sunaikintas - įmestas sudeginti į ugnį. 12Iš kitų žvėrių valdžia buvo atimta, bet jie buvo palikti gyvi, kol ateis jų laikas.

13 Vis stebėdamas nakties regėjimus, mačiau
tarsi žmogaus sūnų, ateinantį dangaus debesimis.
Jis priėjo prie Amžinojo,
ir buvo jam pristatytas.
14 Jam buvo duota valdžia ir garbė, ir karalystė,
idant jam tarnautų
visų kalbų tautos ir gentys.
Jo valdžia yra amžina valdžia, tverianti amžinai,
jo karalystė niekad nebus sunaikinta.

Regėjimo paaiškinimas15Aš, Danielis, jaučiau, kad mano dvasia vertė mane nerimauti, o regėjimai, ateinantys man į galvą, kėlė klaiką. 16Priėjau prie vieno iš patarnautojų paklausti, ką visa tai iš tikrųjų reiškia. Atsakydamas jis man paaiškino, ką reiškia tie dalykai: 17"Šie keturi galingi žvėrys - tai keturi karaliai, kurie iškils žemėje. 18Bet Aukščiausiojo šventieji gaus karalystę ir paveldės karalystę amžinai - per amžių amžius".

19Paskui norėjau išsiaiškinti, ką iš tikrųjų reiškia tas ketvirtasis žvėris, skirtingas nuo visų kitų ir keliantis klaiką, geležiniais dantimis ir žalvariniais nagais, kuris visa rijo ir mindžiojo kojomis, kas buvo likę; 20ką reiškia tie dešimt ragų jam ant galvos ir ką reiškia tas kitas išdygęs ragas, kuriam užleisdami vietą kiti trys iškrito - tas ragas, kuris turėjo akis bei įžūliai kalbančią burną ir atrodė didesnis už kitus. 21Man bežiūrint, šis ragas kariavo su šventaisiais ir buvo pergalingas, 22kol atėjo Amžinasis. Tuomet Aukščiausiojo šventųjų naudai buvo padarytas nuosprendis, nes buvo atėjęs metas, ir šventieji paveldėjo karalystę.

23 Štai ką jis atsakė:
"Ketvirtasis žvėris reiškia,
kad bus ketvirtoji karalystė žemėje,

skirtinga nuo visų kitų karalysčių, -
jis praris visą žemę,
sumindžios ją ir sudaužys į šipulius.
24 O dešimt ragų reiškia,
kad iš šios karalystės iškils dešimt karalių
ir po jų bus dar kitas.
Šis bus skirtingas nuo ankstesniųjų
ir sumuš tris karalius.
25 Žodžiais įžeis Aukščiausiąjį,
neduos ramybės Aukščiausiojo šventiesiems,
užsimodamas pakeisti šventes ir įstatymą.
Jie bus atiduoti į jo rankas
vienam laikui, dviem laikams ir pusei laiko.
26 Tuomet teismas sėsis posėdžiauti,
ir valdžia iš jo bus atimta,
sunaikinta ir visiškai panaikinta.
27 Karalystė ir valdžia, ir didybė
karalysčių po visu dangumi bus atiduota
Aukščiausiojo šventiesiems.
Jų karalystė bus amžina karalystė,
visos valdžios jiems tarnaus ir paklus".

28 Čia baigiasi pasakojimas. Aš, Danielis, nuo tokių savo minčių likau didelio nerimo apimtas ir mano veidas pabalo. Tą dalyką saugojau savo širdyje.

8Avino ir ožio regėjimas 1Po šio pirmojo regėjimo aš, Danielis, turėjau kitą trečiaisiais karaliaus Belšazaro viešpatavimo metais. 2Šiame regėjime mačiau save Šušano tvirtovėje, esančioje Elamo srityje. Aš buvau prie Ulajo upės. 3Pakėliau akis ir išvydau palei upę stovintį aviną. Jis turėjo du ragus. Abu ragai buvo ilgi, bet vienas ilgesnis už kitą, nors ilgasis ir buvo vėliau išdygęs. 4Aš mačiau aviną badant ragais į vakarus, į šiaurę ir į pietus. Visi žvėrys buvo bejėgiai jam pasipriešinti, nebuvo nė vieno, kas būtų galėjęs išsigelbėti iš jo galybės. Jis darė, kaip jam patiko, ir tapo galingas.

5Man besvarstant, staiga pasirodė iš vakarų ožys, atskubantis skersai visos žemės veidą, net nepaliesdamas žemės. Ožys turėjo iškilų ragą tarp akių. 6Jis prilėkė prie ano dviragio avino, kurį buvau matęs stovintį palei upę, ir įsibėgėjęs užpuolė jį visa savo įniršio jėga. 7Aš mačiau jį, kai pripuolė prie avino ir niršo ant jo, smogė ir nulaužė jam abu ragus. Avinas buvo bejėgis jam pasipriešinti. Parbloškęs aviną ant žemės, ožys trypė jį kojomis, nebuvo nė vieno, kas būtų galėjęs išgelbėti aviną iš jo galybės. 8Ogi ožys tapo nepaprastai galingas, bet, jam pasiekus patį galingumą, jo didysis ragas buvo nulaužtas, o jo vietoje išdygo keturi iškilūs ragai, atkreipti į keturių padangių vėjų kryptis.

9Iš vieno jų išdygo kitas ragas, mažutis, bet ilgainiui jis išaugo nepaprastai didelis pietų link, rytų link ir gražiojo krašto link. 10Augdamas pasiekė net dangaus galybę, nubloškė iš dangaus galybės žemėn keletą žvaigždžių ir jas sumindžiojo. 11Net su pačiu galybės vadu jis įžūliai elgėsi, iš jo atėmė kasdienę deginamąją auką ir išardė jo šventąją buveinę. 12Už nuodėmę jam buvo perduota

galybė drauge su nuolatine deginamąja auka. Jis nudrėbė žemėn tiesą, ir ką tik darė, jam sekėsi.

13Išgirdau kalbant šventąjį, o kitas šventasis kreipėsi į tą nepažįstamą kalbantįjį: "Kaip ilgai tęsis šio regėjimo įvykiai, susiję su kasdiene deginamąja auka, klaiką keliančia nuodėme, šventovės ir {dangaus} galybės mindžiojimu?" 14Jis man atsakė: "Du tūkstančius tris šimtus vakarų ir rytmečių, - tada šventovė bus apvalyta".

Angelas Gabrielis paaiškina regėjimą15Kai aš, Danielis, stebėjau tą regėjimą ir mėginau jį suprasti, pamačiau stovint prieš mane kažką, kas atrodė kaip žmogus. 16Išgirdau iš Ulajo žmogišką balsą, šaukiantį: "Gabrieli, paaiškink tam žmogui regėjimą!" 17Jis priėjo netoli tos vietos, kur aš stovėjau. Kai jis priėjo, mane apėmė baimė ir aš puoliau kniūbsčias ant žemės. Bet jis man tarė: "Suprask, o marusis, kad tas regėjimas liečia baigmės metą".

18Kai jis man kalbėjo, nualpęs parpuoliau veidu į žemę. Tuomet jis palietė mane, pastatė ant kojų 19ir tarė: "Tikėk manimi, aš tau pasakysiu, kas įvyks vėliau pykčio laiku, nes tai liečia nustatytą baigmės metą. 20Avinas, turintis du ragus, kurį regėjai, tai Medijos ir Persijos karaliai. 21Ožys yra Graikijos karalius, o didysis ragas jam tarp akių yra pirmasis karalius. 22Vienas buvo nulaužtas, ir keturi jo vietoje išdygę reiškia, kad keturios karalystės kils iš jo tautos, bet neturės jo galybės.

23 Jų valdymo pabaigoje,
kai nusidėjėliai bus pasiekę savo saiką,
iškils įžūlus karalius, gudrus suktybe.
24 Jis bus stiprus ir galingas, nors ir ne savo jėga,
ir neš baisų sunaikinimą.
Viskas, ką jis darys, jam seksis,
sunaikins galingas tautas
ir šventuosius, Dievo tautą.
25 Jis klastingai
mokės pasinaudoti apgaule ir bus įžūlios širdies.
Be įspėjimo sunaikins daugelį,
pakils net prieš vadų Vadą.
Bet bus palaužtas,
ir ne žmonių rankomis.

26Vakaro meto ir rytmečių regėjimas, čia papasakotas, yra tikras. O tu užantspauduok regėjimą, nes jis apreiškia tolimas dienas".

27Aš, Danielis, pasijutau blogai ir sirgau keletą dienų. Tada atsikėliau ir rūpinausi karaliaus reikalais. Bet jaučiau regėjimo baimę ir jo nesupratau.

9Gabrielis ir septyniasdešimt savaičių 1Pirmaisiais metais Ahašverošo sūnaus Darijaus, kilme medo, tapusio karaliumi kaldėjų karalystėje, - 2tais pirmaisiais jo valdymo metais aš, Danielis, stengiausi suvokti iš knygų, kaip skaičiuoti metus, pagal pranašui Jeremijui atėjusį VIEŠPATIES žodį, po kurių turėjo pasibaigti Jeruzalės nuniokojimas, būtent {anuos} septyniasdešimt metų.

3Atsigręžiau veidu į Viešpatį Dievą ieškoti atsakymo, melstis ir maldauti pasninku, ašutine ir pelenais. 4Maldavau Viešpatį, savo Dievą, ir išpažinau {kaltes}, tardamas: "Ai tu, Viešpatie, didis ir baimę keliantis Dieve, laikaisi sandoros ir ištikimai myli tave mylinčius ir tavo įsakymus

vykdančius. 5Mes nusidėjome ir nusikaltome, nedorai elgėmės ir kėlėme maištą, nusigręždami nuo tavo įsakymų ir nuostatų. 6Mes neklausėme tavo tarnų - pranašų, kalbėjusių tavo vardu mūsų karaliams, mūsų didžiūnams, mūsų protėviams ir visiems krašto žmonėms.

7Tu, o Viešpatie, esi teisus, bet kaistame iš gėdos iki pat šios dienos mes, Judo žmonės, Jeruzalės gyventojai, visas Izraelis, esantieji arti ir toli visuose kraštuose, kur tik juos išblaškei už jų išdavystę, kuria jie tau nusidėjo. 8O VIEŠPATIE, mes raustame iš gėdos - mūsų karaliai, mūsų didžiūnai ir mūsų tėvai, nes mes tau nusidėjome. 9Bet didis tavo, Viešpatie, mūsų Dieve, gailestingumas ir atlaidumas! O mes kėlėme maištą prieš tave 10ir neklausėme VIEŠPATIES, mūsų Dievo, balso, liepiančio laikytis jo įstatymų, kuriuos jis mums davė per savo tarnus - pranašus.

11Visas Izraelis nusižengė tavo įstatymui ir atsimetė, - atsisakė paklusti tavo balsui. Todėl prakeikimas ir priesaika, užrašyti Mozės, Dievo tarno, įstatyme, buvo išlieti ant mūsų, nes mes tau nusidėjome. 12Jis įvykdė savo žodžius, ištartus mums ir mūsų valdovams, atsiųsdamas mums baisią nelaimę, - nebuvo taip padaryta niekad po visu dangumi, kaip buvo padaryta Jeruzalėje. 13Lygiai kaip yra parašyta Mozės įstatyme, taip visa ši nelaimė atėjo mums. Mes nemaldavome VIEŠPATIES, mūsų Dievo, malonės, gręždamiesi nuo savo kaltės ir sekdami jo ištikimybe. 14O VIEŠPATS budėjo su šia nelaime, prieš siųsdamas ją mums. Iš tikro VIEŠPATS, mūsų Dievas, yra teisus visur, ką padarė, nes mes neklausėme jo balso.

15O dabar, Viešpatie, mūsų Dieve, kuris išvedei savo tautą iš Egipto žemės galinga ranka ir pasidarei sau vardą net iki šios dienos, mes nusidėjome, mes nedorai elgėmės. 16Viešpatie, kaip dera tavo dideliam teisumui, tenusigręžia tavo įniršęs pyktis, maldaujame, nuo tavo miesto Jeruzalės - tavo šventojo kalno. Už mūsų nuodėmes ir mūsų protėvių kaltes Jeruzalė ir tavo tauta tapo pajuoka visiems mūsų kaimynams. 17Taigi dabar, mūsų Dieve, išklausyk savo tarno maldą ir prašymą ir tau pačiam, Viešpatie, tešviečia tavo veidas tavo nuniokotoje šventovėje. 18Palenk savo ausį, mano Dieve, ir išgirsk. Atverk savo akis ir pažvelk į mūsų nuniokojimą ir miestą, kuris vadinasi tavo vardu. Mes dedame savo maldavimus prieš tavo veidą ne dėl savo teisumo, bet dėl tavo didelio gailestingumo. 19Viešpatie, išgirsk! Viešpatie, atleisk! Viešpatie, išklausyk ir veik! Dėl savęs paties nedelsk, mano Dieve, nes tavo miestas ir tavo tauta vadinasi tavo vardu".

20Dar man tebekalbant, besimeldžiant ir išpažįstant savo nuodėmę bei Izraelio tautos nuodėmę, pateikiant maldavimą VIEŠPAČIUI, mano Dievui, už mano Dievo šventąjį kalną - 21man tebekalbant maldą, greitai atsirado vyras Gabrielis, kurį buvau anksčiau matęs regėjime, atskrido prie manęs vakaro aukos metu. 22Jis pamokė mane, kalbėdamas ir tardamas man: "Danieli, atėjau duoti tau išminties ir supratimo. 23Kai tu pradėjai savo maldavimus, išėjo žodis, ir aš atėjau tau jį pasakyti, nes tu esi labai brangus žmogus. Taigi įsidėmėk žodį ir suprask regėjimą!

24Septyniasdešimt savaičių skirta tavo tautai ir tavo šventajam miestui. Tuomet baigsis nusižengimas, ateis galas nuodėmei, bus išpirkta kaltė, įvestas amžinasis teisumas, užantspauduoti regėjimas bei pranašas ir patepta tai, kas švenčiausia . 25Todėl žinok ir suprask! Nuo to laiko, kai išėjo žodis atnaujinti ir atstatyti Jeruzalę, iki pateptojo vado yra septynios savaitės. Per šešiasdešimt dvi savaites ji bus atstatyta, su aikštėmis ir apsauginiu grioviu, ir tai priespaudos metu. 26Po šešiasdešimt dviejų savaičių pateptasis bus nužudytas, bet ne už savo kaltę, o ateisiančio vado tauta sunaikins miestą ir šventovę. Jo galas ateis lyg potvynis, iki pat galo bus karas ir skirtasis nuniokojimas. 27Vienai savaitei jis sudarys stiprią sąjungą su daugeliu, per pusę savaitės jis sustabdys auką ir atnašą. Jų vietoje bus klaikioji pabaisa, iki skirtoji pražūtis bus išlieta ant

niokotojo.

10Danielio regėjimas prie Tigrio upės 1Trečiaisiais Persijos karaliaus Kyro metais Danieliui, kuris buvo vadinamas Beltešazaru, buvo apreikšta. Apreiškimas buvo neabejotinas ir lietė didelį mūšį. Jis suprato tą apreiškimą tada, kai gavo paaiškinimą per regėjimą.

2Tuo metu aš, Danielis, buvau gedėjęs tris savaites. 3Nebuvau valgęs gardžių valgių, nebuvau ėmęs į burną nei mėsos, nei vyno, nei buvau tepęsis aliejais per ištisas tris savaites. 4O pirmojo mėnesio dvidešimt ketvirtą dieną, kai stovėjau ant didžiosios upės - Tigrio kranto, 5pakėliau akis ir pamačiau vyrą, vilkintį drobiniais, su Ufazo aukso juosta per juosmenį. 6Jo kūnas buvo tarsi topazas, veidas švytėjo tarsi žaibas, akys buvo tarsi liepsnojantys deglai, ir jo rankos ir kojos spindėjo tarsi nublizgintas žalvaris, o jo žodžių garsas tarsi žmonių minios ūžesys. 7Tik aš, Danielis, mačiau tą regėjimą. Žmonės, buvę su manimi, regėjimo nematė, nors juos apėmė didis klaikas, ir jie bėgo pasislėpti. 8Taigi aš likau vienas žiūrėti į šį didį regėjimą. Netekau jėgų, mirtinai išblyškau ir buvau visiškai bejėgis. 9Tuomet išgirdau jo žodžių garsą ir, išgirdęs jo žodžių garsą, puoliau be sąmonės veidu ant žemės.

10Bet tuomet mane palietė ranka, papurtė man rankas ir kelius. 11"Danieli, brangusis žmogau, - jis man tarė, - gerai įsidėmėk žodžius, kuriuos tau sakau! Atsistok, nes aš esu atsiųstas pas tave". Kai jis man tarė šį žodį, drebėdamas atsistojau. 12Tuomet jis tęsė: "Nebijok, Danieli, nes nuo pat pirmos dienos, kai apsisprendei suprasti ir nusižeminti prieš savo Dievą, tavo žodžiai buvo išgirsti, ir aš atėjau dėl tavo žodžių. 13Bet Persijos karalystės didžiūnas dvidešimt vieną dieną buvo man priešingas. Tikėk manimi, Michaelis, vienas iš vyriausių didžiūnų, atėjo man pagelbėti. Aš palikau jį ten su Persijos karalystės didžiūnu 14ir atėjau padėti tau suprasti, kas turi atsitikti tavo tautai dienų pabaigoje".

15Kai jis man tarė šiuos žodžius, žiūrėjau į žemę ir buvau lyg be žado. 16Tuomet kažkas panašus į žmogų palietė mano lūpas. Atvėriau burną ir tariau stovinčiam prieš mane: "Mano viešpatie, jau vien nuo regėjimo man užėjo tokie skausmai, jog esu visiškai bejėgis. 17Kaipgi gali šis mano viešpaties tarnas kalbėtis su tavimi, mano viešpatie? Juk aš visas drebu, neturiu jėgų, net alsuoti negaliu".

18Vėl panašusis į žmogų mane palietė ir sustiprino. 19Jis tarė: "Nebijok, brangusis žmogau, ramybė tau! Būk tvirtas ir drąsus!" Jam bekalbant su manimi, sustiprėjau ir tariau: "Kalbėk, mano viešpatie, nes man davei jėgų". 20Tuomet jis mane paklausė: "Ar tu žinai, dėl ko aš atėjau pas tave? Dabar aš turiu grįžti kovoti su Persijos didžiūnu. Kai aš nueisiu, ateis Graikijos didžiūnas. 21Bet aš turiu pasakyti tau, kas yra įrašyta tiesos knygoje. Nė vienas man nepadeda varžytis su šiais didžiūnais, išskyrus jūsų didžiūną Michaelį".

11 1 "O aš pirmaisiais Darijaus Medo metais stojau jam padėti ir jį stiprinti. 2 Dabar paskelbsiu tau tiesą.

Seleukidų ir ptolemėjų karai Tikėk manimi, Persija turės dar tris karalius. Ketvirtasis bus kur kas turtingesnis už visus kitus ir, savo turtais tapęs galingas, sukurstys visus prieš Graikijos karalystę. 3Tuomet iškils galiūnas karalius, turės plačias valdas ir darys, kas jam patiks. 4Bet kai jis taps dar galingesnis, jo karalystė bus nualinta ir padalyta į keturių padangių vėjų kryptis, tačiau ne jo paties palikuonims nei jo turėtai galingai valdžiai. Jo karalystė bus išrauta ir atiduota kitiems, o ne jo įpėdiniams.

5 Tuomet pietų karalius taps galingas, tačiau vienas iš jo didžiūnų taps už jį galingesnis ir valdys turėdamas platesnes valdas negu jis. 6Po keleto metų jie sudarys sąjungą: pietų karaliaus duktė išeis pas šiaurės karalių susitarimo patvirtinti. Tačiau nei ji turės jėgų ištverti, nei jos palikuonis išliks, - ji bus pasmerkta mirčiai drauge su savo palydovais, savo vaiku ir savo vyru.

Bet ilgainiui 7jo vietoje išaugs atžala iš jos šaknų. Jis žygiuos prieš šiaurės karaliaus kariuomenę, įsiverš į jo tvirtovę, parodys jiems, ką jis gali, ir nugalės. 8Net jų dievus - jų stabus drauge su jų brangiais sidabro ir aukso indais išneš į Egiptą kaip karo grobį. Keletą metų jis paliks šiaurės karalių ramybėje. 9O tada pastarasis užpuls pietų karaliaus šalį, bet sugrįš į savo kraštą.

10Bet jo sūnūs kariaus ir sutelks labai galingą kariuomenę. Vienas jų žygiuos pirmyn tarsi potvynis ir nušluos kraštą. Vėl kariaus prie pat jo tvirtovės. 11Pietų karalius įtūžęs išeis ir stos prieš šiaurės karalių, sutelkusį milžinišką kariauną, kuri betgi bus atiduota į jo priešo rankas. 12Tačiau kai ta kariauna bus paimta, jo širdis nesitvers iš puikybės, - jis iššudys dešimtis tūkstančių, bet pergalingas netaps. 13Mat šiaurės karalius vėl sutelks kariauną, didesnę už pirmąją, ir po keleto metų vėl atžygiuos su pulkų pulkais ir gausiais karo reikmenimis.

14Tais laikais daugelis sukils prieš pietų karalių. Nedori karštuoliai iš tavo paties tautos pakils įgyvendinti to regėjimo, bet jie bus nugalėti. 15Tuomet šiaurės karalius atžygiuos, skubiai supils apgulos pylimą ir paims tvirtovės miestą. O pietų pajėgos neįstengs atsilaikyti, net jo patys rinktiniai būriai stokos jėgų priešintis. 16Jo užpuolikas darys, kas jam patiks, niekas prieš jį neįstengs atsilaikyti. Apsistos gražiajame krašte - jis visas bus jo rankose. 17Jis sumanys užimti jėga visą pietų karalystę, bet vis dėlto sudarys su juo sutartį ir, vis norėdamas sunaikinti tą karalystę, duos jam dukterį žmona. Bet tai jam nepasiseks ir naudos iš to jam nebus. 18Tada jis atgręš veidą į pajūrio salas ir daugelį iš jų užims. Bet vienas karvedys padarys galą jo įžūlumui, - iš tikrųjų atgręš jo įžūlumą prieš jį patį. 19Tuomet jis atgal atgręš veidą į savo krašto tvirtoves, bet suklups ir kris, nebus atrastas.

20Jo vietą užims žmogus, kuris pasiųs pareigūną su karališka palyda išreikalauti duoklės, tačiau po kelių dienų ir jis bus nužudytas, bet ne iš pykčio nei per mūšį.

Antiochas IV Epifanas21Jo vietoje stos niekšas, kuriam karališka garbė nebuvo suteikta. Vogčiomis jis atvyks ir apgaule pasiims karalystę. 22Kariuomenes jis šluote nušluos ir sutriuškins, netgi patį sandoros vadą. 23Sudaręs su šiuo sąjungą, jis elgsis klastingai ir su sauja pasekėjų paims valdžią. 24Be įspėjimo jis veršis į turtingiausias sritis ir darys, ko nei jo tėvas, nei jo protėviai niekad nedarė, dalinėdamas {pasekėjams} grobį, karo laimikį ir turtus. Jis kėsinsis užimti tvirtoves, bet tik iki paskirto meto. 25Didele kariuomene jis sukaups savo jėgą ir drąsą prieš pietų karalių. Pietų karalius iššygiuos į karą, vedinas kur kas didesne ir stipresne kariuomene, bet atsispirti jam nepasiseks, nes prieš jį bus ruošiami sąmokslai. 26Valgantieji prie jo stalo jį pražudys. Jo kariuomenė bus sutriuškinta, daugelis kris užmušti. 27Abu karaliai, širdimi pikta galvodami, sėdės prie to paties stalo ir vienas kitam meluos, tačiau nesėkmingai, nes dar ne galas paskirtam metui. 28Jis gręšis savo krašto link su turtų gausybe, bet jo širdis bus nusiteikusi prieš šventąją sandorą. Pasielgs pagal savo norą ir sugrįš į savo kraštą.

29Atėjus paskirtam metui, jis vėl įsiverš į pietus, bet šį kartą nebus, kaip buvo anksčiau. 30Laivai iš Kitimų atplauks prieš jį, jis neteks drąsos ir pasitrauks. Pargrįš ir išlies įniršį ant šventosios sandoros, pagal savo norą pasielgs, įsigerindamas tiems, kurie atsimeta nuo šventosios sandoros.

31Jo atsiųsti kariuomenės būriai užims ir išniekins Šventyklą ir tvirtovę. Jie pašalins kasdienę deginamąją auką ir pastatys klaikiąją pabaisą. 32 Pataikavimu jis suvedžios neištikimuosius sandorai, bet savo Dievui ištikimieji žmonės bus ištvermingi ir imsis žygių. 33Išmintingieji padės daugeliui žmonių tai suprasti, tačiau jie kurį laiką bus kalavijo ir liepsnos auka, kentės nelaisvę ir apiplėšimą. 34Kai jie taps auka, mažai pagalbos tesusilauks, daugelis dėsis prie jų nenuoširdžiai. 35Kai kurie išmintingųjų kris, kad būtų išmėginti ugnyje, išgryninti ir padaryti švarūs iki laiko pabaigos, nes iki paskirto meto dar likęs tarpsnis.

36 Karalius elgsis, kaip jam patiks. Save išaukštindamas ir laikydamas didesniu už bet kokį dievą, jis kalbės baisius dalykus prieš dievų Dievą. Jam seksis tik tol, iki nebus užbaigtas pykčio metas ir nebus įvykdyta, kas nuspręsta. 37Jis nereikš pagarbos savo protėvių dievams ar moterų pamiltajam, - jokiam dievui jis pagarbos nereikš, nes patį save laikys didesniu už visus. 38Vietoj jų jis garbins tvirtovių dievą, - dievą, kurio jo protėviai nepažinojo, garbins auksu ir sidabru, brangakmeniais ir vertingomis atnašomis. 39Ginti tvirtovėms jis pastatys svetimo dievo tautą. Kas tik jį pripažins, tuos jis padarys turtingesnius, paskirs juos valdyti daugelį ir apdalys žeme kaip atpildu.

40Atėjus laiko pabaigai, pietų karalius su juo susiims. Bet šiaurės karalius puls jį kaip viesulas su karo vežimais, raiteliais ir su laivų daugybe. Jis užtvindys šalis ir pereis jas tarsi potvynis. 41Jis įžygiuos į gražųjį kraštą, žus jame dešimtys tūkstančių, bet Edomas ir Moabas bei didžioji amoniečių dalis išsigelbės iš jo nagų. 42Jis uždės savo ranką ant šalių, net Egipto kraštas neišsigelbės. 43Jam atiteks aukso bei sidabro lobiai ir visi Egipto turtai. Įkandin jo seks Libija ir Etiopija. 44Kai pranešimai iš rytų ir šiaurės ims jį gąsdinti, didžio įniršio perimtas, jis iššygiuos žudyti ir sunaikinti daugelį. 45Savo rūmų palapines statysis tarp jūros ir garbingo šventojo kalno, tačiau gaus galą ir nebus, kas jam padėtų.

12Pabaigos metas 1Anuo metu pasirodys Michaelis, galingasis didžiūnas, tavo tautos sargas. Užeis metas tokių vargų, kokių dar nėra niekad buvę nuo to laiko, kai atsirado tautos. Bet anuo metu tavo tauta bus išgelbėta, - visi, kurie tik yra rasti įrašyti knygoje. 2Daugelis miegančiųjų žemės dulkėse atsibus - kai kurie amžinajam gyvenimui, kiti gėdai ir amžinajai negarbei. 3Išmintingieji švytės dangaus skliauto spindesiu, o vedusieji daugelį į teisumą bus tarsi žvaigždės per amžių amžius. 4O tu, Danieli, laikyk paslaptyje šiuos žodžius ir užantspauduok knygą iki pabaigos meto. Daugelis bus pasiklydę, ir nedorumas vis labiau paplis".

5Tuomet aš, Danielis, žiūriu ir matau: stovi du kiti vyrai, vienas ant šito upės kranto, o antras ant kito. 6Vienas jų tarė vyrui, vilkinčiam drobiniais ir stovinčiam ant upės vandenų: "Kaip ilgai iki šių nuostabiųjų dalykų pabaigos?" 7Drobiniais vilkintis vyras, stovintis ant upės vandenų, pakėlė į dangų savo dešinę ir kairę. Aš girdėjau jį prisiekiant amžinai Gyvuoju, kad tai tęsis vieną laiką, du laikus ir pusę laiko ir kad visi šie dalykai bus įvykdyti, kai pasibaigs šventosios tautos galios naikinimas. 8Aš tai girdėjau, bet negalėjau suprasti. Todėl paklausiau: "Mano viešpatie, koks bus šių dalykų galas?" - 9"Eik savo keliu, Danieli, - atsakė, - nes šie žodžiai turi likti paslaptyje ir užantspauduoti ligi pabaigos meto. 10Daugelis bus išgryninti, padaryti švarūs ir išmėginti ugnyje, tačiau nedorėliai ir toliau nedorai elgsis. Nė vienas nedorėlių to nesupras, tačiau išmintingieji supras. 11Nuo to meto, kai buvo nutraukta kasdienė deginamoji auka ir pastatyta klaikioji pabaisa, bus tūkstantis du šimtai devyniasdešimt dienų. 12Palaimintas žmogus, kuris lauks ir ištvers tūkstantį tris šimtus trisdešimt penkias dienas! 13O tu eik savo keliu iki pabaigos ir ilsėkis! Prisikelsi savo atpildui dienų pabaigoje".

C. PRIEDAI

13Pasakojimas apie Susaną 1Babilone gyveno žmogus, vardu Joakimas. 2Buvo vedęs Hilkijo dukterį Susaną, didelio grožio ir dievobaimingą moterį. 3Jos tėvai, būdami pamaldūs, buvo išauklėję savo dukterį pagal Mozės įstatymą. 4Joakimas buvo labai turtingas ir turėjo sodą prie savo namų. Pas jį dažnai susieidavo žydai, nes jis buvo visų garbingiausias.

5Tais metais du seniūnai buvo žmonių išrinkti būti teisėjais, apie kuriuos Viešpats buvo pasakęs: "Nedorybė išėjo iš Babilono per seniūnus teisėjus, kurie tik dėjosi vedą žmones". 6Šie vyrai būdavo dažnai Joakimo namuose ir visi, turį bylas, eidavo pas juos. 7Vidudienį, žmonėms išėjus, Susana eidavo į vyro sodą pasivaikščioti. 8Abu seniūnai, matydami ją kasdien įeinančią ir vaikščiojančią, užsidegė jos geisti. 9Jiedu pametė protą, nebegręžė akių į Dangų ir užmiršo daryti teisingus sprendimus. 10Abu buvo ją įsimylėję, tačiau savo geismą jiedu vienas nuo kito slėpė, 11nes gėdijosi kalbėti apie savo gašlią aistrą pagulėti su ja. 12Diena po dienos jiedu noriai tykojo ją pamatyti. 13Kartą jiedu vienas kitam tarė: "Eikim namo, nes jau pietų metas!" Išėjo ir atsiskyrė vienas nuo kito. 14Bet abu, mėtydami pėdas, sugrįžo į tą pačią vietą. Priversti vienas kitam pasiaiškinti, jiedu išpažino savo gašlią aistrą ir kartu sutarė ieškoti progos, kada galėtų ją vieną užtikti.

15Vieną dieną, jiems belaukiant tinkamos progos, ji įėjo į sodą, kaip paprastai, tik dviejų tarnaičių lydima. Ji norėjo sode maudytis, nes buvo labai karšta. 16Ten nebuvo jokio žmogaus, išskyrus anuos du seniūnus, pasislėpusius ir jos tykančius. 17"Atneškite man aliejaus ir kvepalų, - paliepė ji savo tarnaitėms, - ir uždarykite sodo vartus, kad galėčiau išsimaudyti". 18Jos padarė, kaip ji liepė. Uždariusios sodo vartus, išėjo pro šonines duris atnešti daiktų, kurių ji buvo prašiusi. Seniūnų jos nepastebėjo, nes jie buvo pasislėpę. 19Vos tarnaitėms išėjus, abu seniūnai pašoko ir pribėgo prie Susanos.

20"Štai, - sakė jie, - sodo vartai uždaryti, niekas negali mūsų matyti. Mes norime tavęs! Sutik ir atsiduok mums! 21O jei nesutinki, mes liudysime prieš tave, sakydami, jog tu išsiuntei savo tarnaites dėl to, kad su tavimi buvo jaunas vyriškis".

22Susana sunkiai atsiduso. "Patekau į spąstus! Nes jei tai darysiu, man bus mirtis; jei to nedarysiu, neištrūksiu iš jūsų rankų. 23O vis dėlto geriau man patekti į jūsų rankas, negu nusidėti Viešpaties akyse".

24Tuomet Susana sukliko, o abu seniūnai pradėjo rėkti ant jos. 25Vienas jų nubėgo atidaryti sodo vartų. 26Namiškiai, išgirdę klyksmą sode, įpuolė pro šonines duris pažiūrėti, kas jai buvo atsitikę. 27Kai seniūnai išdėstė savo paaiškinimą, tarnai buvo pritrenkti iš gėdos, nes nieko panašaus jie niekad nebuvo girdėję apie Susaną.

28Kitą dieną, žmonėms susirinkus jos vyro Joakimo namuose, atėjo ir abu seniūnai, pilni nedorų minčių, pasmerkti Susaną mirti. 29Visų žmonių akivaizdoje jie įsakė: "Pašaukite Joakimo žmoną, Hilkijo dukterį Susaną". Ji buvo pašaukta 30ir atėjo, lydima savo tėvų, vaikų ir visų savo giminių. 31Susana buvo labai daili ir graži pažiūrėti, 32bet buvo prisidengusi skraiste. Anie nenaudėliai įsakė nutraukti skraistę, kad nors taip pasisotintų jos grožiu. 33O jos artimieji ir visi, kurie ją matė, plūdo ašaromis.

34Abu seniūnai pakilo ir, žmonių iš visų pusių supami, uždėjo savo rankas jai ant galvos. 35O ji verkdama žvelgė į dangų, nes jos širdis pasitikėjo Viešpačiu. 36Seniūnai tarė: "Mums

bevaikščiojant vieniems sode, įėjo ši moteris su dviem tarnaitėmis. Ji uždarė sodo vartus ir atleido tarnaites. 37Tuomet jaunas vyriškis, kuris buvo ten pasislėpęs, atėjo pas ją ir gulėjo su ja. 38O mes buvome sodo kampe ir, matydami tokį nusikaltimą, bėgome prie jų. 39Nors mes ir matėme juos gulinčius, bet vyro nutverti nepajėgėme, nes jis buvo už mus stipresnis. Jis atsidarė vartus ir paspruko. 40Betgi mes nutvėrėme šitą ir klausėme, kas buvo tas jaunas vyriškis. 41Ji atsisakė mums pasakyti. Visa tai mes liudijame".

Kadangi jie buvo žmonių seniūnai ir teisėjai, visa bendrija jais patikėjo ir pasmerkė ją mirti. 42O Susana, visu balsu šaukdama, kalbėjo: "Amžinasis Dieve! Tu žinai visas paslaptis ir žinai visa pirmiau, negu įvyksta. 43Tu žinai, kad jie melagingai liudijo prieš mane. Argi aš turiu mirti, nors nepadariau nieko, ką šie prieš mane prasimanė?!"

44Viešpats išgirdo jos šauksmą. 45Kai ji buvo vedama mirti, Dievas pažadino vieno jaunuolio, vardu Danielis, šventąją dvasią, 46ir jis sušuko didžiu balsu: "Aš esu nekaltas dėl šios moters kraujo!"

47Tuomet visi žmonės atsisuko į jį, klausdami: "Ką tu nori šiais žodžiais pasakyti?" 48Atsistojęs tarp jų, jis atsakė: "Nejau jūs esate tokie kvaili, Izraelio vaikai?! Nejau pasmerksite mirti Izraelio dukterį, neištyrę ir nepažinę, kas tiesa? 49Grįžkite į teismo vietą, nes jie melagingai prieš ją liudijo".

50Visi žmonės sugrįžo paskubomis. Tuomet seniūnai jam tarė: "Ateik, sėskis su mumis ir pasakyk mums, ką tu manai, nes Dievas tau davė seniūno amžiaus dovaną". 51O Danielis kreipėsi į juos: "Atskirkite šiuos du toli vieną nuo kito. Aš juos apklausiu".

52Kai jie buvo vienas nuo kito atskirti, jis pašaukė vieną iš jų ir kreipėsi į jį: "Tu pasenai skendėdamas nedorume! Pasivijo tave nūnai nuodėmės, kurias darei praeityje, 53skelbdamas neteisingus nuosprendžius, pasmerkdamas nekaltus ir išteisindamas kaltuosius, nors Viešpats sakė: 'Nekalto ir teisaus nežudysi!' 54Taigi dabar, jei tu tikrai matei šią moterį, pasakyk mums, po kokiu medžiu matei juos myluojantis?"

Jis atsakė: "Po mastikmedžiu".

55 "Iš tikrųjų! - atkirto Danielis. - Tavo melas kris ant tavo galvos! Dievo angelas jau paėmė iš Dievo nuosprendį ir perskels tave per pusę!" 56Tuomet jis paliepė pavesti jį į šalį ir atvesti kitą.

"Kanaano palikuoni, ne Judo, - tarė jam Danielis, - grožis tave suvedžiojo ir gašli aistra ištvirkino tavo širdį! 57 Taip jūs elgėtės su Izraelio dukterimis, - bijodamos jūsų, jos atsiduodavo jums. Bet ši Judo duktė negalėjo pakęsti jūsų nedorumo. 58O dabar pasakyk man, po kokiu medžiu užklupai juos myluojantis?"

Jis atsakė: "Po ąžuolu".

59"Iš tikrųjų! - atkirto jam Danielis. - Ir tavo melas kris ant tavo galvos! Dievo angelas laukia, laikydamas kalaviją rankoje, perkirsti tave per pusę ir sunaikinti judu abu!"

60Visa bendrija pratrūko džiaugsmo šauksmais ir šlovino Dievą, kuris išgelbsti juo pasitikinčius. 61Paskui jie atsisuko prieš tuos du seniūnus, nes jų pačių žodžiais Danielis buvo įrodęs, kad jie buvo melagingai liudiję. Jie nubaudė seniūnus bausme, kurią seniūnai norėjo primesti savo artimui. 62Elgdamiesi pagal Mozės įstatymą, juos užmušė. Taip nekaltas kraujas buvo tą dieną išgelbėtas. 63Hilkijas ir jo žmona šlovino Dievą už jų dukterį Susaną drauge su jos vyru Joakimu ir visais

giminėmis, nes nebuvo rasta jokio jos gėdingo poelgio. 64O Danielis nuo tos dienos buvo žmonių labai gerbiamas.

14Pasakojimas apie Belį ir Slibiną. Danielis ir Belis 1Kai karalius Astijagas buvo palaidotas su savo protėviais, jo karalystę paėmė Kyras Persas. 2Danielis buvo karaliaus mėgstamas žmogus ir gerbiamas labiau už visus kitus jo bičiulius. 3Babiloniečiai turėjo stabą, vardu Belis. Kasdien jam atnašaudavo dvylika maišų geriausių miltų, keturiasdešimt avių ir šešis saikus vyno. 4Ir karalius jį šventai gerbė, - eidavo kasdien jo pagarbinti, - bet Danielis garbino tik savo Dievą.

5Kai karalius paklausė jį: "Kodėl negarbini Belio?" - jis atsakė: "Dėl to, kad negarbinu žmogaus rankomis padarytų stabų, o tik gyvąjį Dievą, sukūrusį dangų ir žemę, valdantį visą žmoniją".

6"Nejau nemanai, - tarė jam karalius, - kad Belis yra gyvas dievas? Argi nematai, kiek daug jis kasdien suvalgo ir išgeria?"

7Danielis ėmė juoktis. "Nesiduok suklaidinamas, karaliau, - jis tarė, - nes Belis iš vidaus yra tik molis, o iš lauko tik žalvaris. Jis niekad nieko nei valgė, nei gėrė!"

8Iniršęs karalius pašaukė Belio kunigus ir jiems tarė: "Jei jūs man nepasakysite, kas suvalgo tą visą maistą, mirsite! 9Jei įrodysite, kad Belis visa tai suvalgo, tuomet mirs Danielis, nes jis piktažodžiavo prieš Belį!" Danielis tarė karaliui: "Tebūna, kaip tu sakai!"

10O Belio kunigų buvo septyniasdešimt, neskaitant žmonų ir vaikų. Karalius drauge su Danieliu nuėjo į Belio šventyklą. 11Belio kunigai kreipėsi į karalių: "Štai, mes išeisime laukan, o tu, karaliau, išdėliok valgius, atmiešk vyną ir padėk. Tada užrakink duris ir užantspauduok jas savo žiedu. 12Jei neatrasi, kad viskas buvo Belio suvalgyta, kai ateisi rytoj rytą, mes mirsime. Priešingu atveju temiršta Danielis, mūsų šmeižikas!" 13Jie buvo ramūs, nes turėjo pasidarę po atnašų stalu slaptą įėjimą, pro kurį paprastai ateidavo maisto suvalgyti. 14Taigi, jiems išėjus, karalius išdėliojo maistą Beliui. O Danielis paliepė savo tarnams atnešti pelenų, ir tuos pelenus jie išbarstė po visą šventyklą vien tik karaliaus akivaizdoje. Išėję laukan, jie užrakino duris, užantspaudavo jas karaliaus žiedu ir nuėjo sau. 15Nakčia kaip paprastai atėjo kunigai drauge su savo žmonomis bei vaikais ir visa suvalgė ir išgėrė.

16Karalius rytojaus rytą atsikėlė labai anksti, taip pat ir Danielis. 17"Danieli, - jis klausė, - ar antspaudai tebėra sveiki?" Šis atsakė: "Sveiki, karaliau". 18Tuomet karalius atidarė duris ir, metęs žvilgsnį į atnašų stalą, visu balsu sušuko: "Tu, Beli, esi didis! Neturi tu jokios apgaulės!" 19Danielis ėmė juoktis ir sustabdė karalių prie durų. "Pažiūrėk į aslą, - tarė, - kieno yra tie pėdsakai!" - 20"Aš matau, - atsakė karalius, - pėdsakus vyrų, moterų ir vaikų!"

21Įtūžęs karalius įsakė suimti kunigus, jų žmonas ir jų vaikus. Jie parodė jam slaptąsias duris, pro kurias jie įeidavo suvalgyti, kas būdavo ant atnašų stalo. 22Karalius juos nubaudė mirtimi, o Belį atidavė Danieliui, kuris sunaikino ir stabą, ir jo šventyklą.

Danielis ir Slibinas23Ten buvo ir didžiulis Slibinas, kurį babiloniečiai irgi garbino. 24Karalius tarė Danieliui: "Tu negali sakyti, kad šis nėra gyvas dievas, todėl pagarbink jį".

25Danielis atsakė: "Aš garbinu Viešpatį, savo Dievą, nes tik jis yra gyvasis Dievas. 26Karaliau, duok man leidimą, ir aš užmušiu šį Slibiną be kalavijo ar lazdos". - "Aš duodu tau leidimą", - atsakė karalius.

27Tuomet Danielis paėmė deguto, taukų ir plaukų, juos drauge pavirino, padarė iš jų gniužulus ir pamaitino Slibiną. Kai Slibinas juos suėdė, jis persprogo. "Žiūrėkite, - pasakė Danielis, - ką jūs garbinate!"

28Kai babiloniečiai apie tai išgirdo, jie labai susierzino ir susibūrė prieš karalių. "Karaliumi tapo žydas! - jie sakė, - jis sunaikino Belį, užmušė Slibiną ir iššudė kunigus!" 29Jie nuėjo pas karalių ir pareikalavo: "Išduok mums Danielį! O jei ne, užmušime tave ir tavo šeimą!" 30Karalius, matydamas, kad jie smarkiai jį puola, reikalo verčiamas atidavė jiems Danielį. 31O jie įmetė jį į Liūtų narvą. Ten jis išbuvo šešias dienas. 32Septyni liūtai buvo narve. Kasdien jie buvo maitinami dviem lavonais ir dviem avimis, bet tuo metu neduota jiems nieko, kad jie tikrai suėstų Danielį.

33O Judėjoje tuo metu gyveno pranašas Habakukas. Jis, išsiviręs troškintos avienos ir įtrupinęs duonos į puodą, ėjo į laukus, nešdamas jį pjovėjams. 34Viešpaties angelas tarė Habakukui: "Nunešk valgį, kurį laikai rankoje, į Babiloną Danieliui Liūtų narve".

35"Viešpatie, - atsakė Habakukas, - aš Babilono niekad nesu matęs, nei aš žinau, kur yra tas narvas!" 36Viešpaties angelas paėmė jį už galvos ir, pakėlęs už galvos plaukų, vėjo gūsiu padėjo jį Babilone tiesiai ant narvo. 37"Danieli, Danieli, - šaukė Habakukas, - imk valgį, kurį Dievas tau atsiuntė!"

38"Tu, Dieve, atsiminei mane! - tarė Danielis, - nepalikai tų, kurie tave myli!" 39Danieliui pradėjus valgyti, Viešpaties angelas tuojau pat sugrąžino Habakuką į jo kraštą.

40Septintą dieną karalius atėjo Danielio apraudoti. Jis priėjo prie narvo ir žvilgtelėjo į vidų - ten tarp liūtų sėdėjo Danielis! 41Karalius sušuko visu balsu: "Didis esi tu, Viešpatie, Danielio Dieve, nėra jokio kito, tik tu!" 42Danielį jis išleido ir įmetė į narvą tuos, kurie norėjo jį pražudyti. Jie buvo bemat jo akyse suryti.

OZĖJO KNYGA

A. PRANAŠO MOTERYSTĖ IR JOS PAMOKA

1 1VIEŠPATIES žodis, kuris atėjo Beerio sūnui Ozėjui Judo karalių Uzijo, Jotamo, Ahazo bei Hezekijo dienomis ir Izraelio karaliaus Joašo sūnaus Jeroboamo dienomis.

Neištikima Ozėjo žmona2Kai VIEŠPATS pirmąsyk kalbėjo per Ozėją, VIEŠPATS tarė Ozėjui: "Eik, imk sau žmona moterį kekšę ir turėk vaikų kekšių, nes kraštas, pamesdamas VIEŠPATĮ, daro didelę kekšystę". 3Taigi jis ėjo ir paėmė žmona Diblajimo dukterį Gomerę; ji tapo nėščia ir pagimdė jam sūnų.

4O VIEŠPATS jam tarė: "Pavadink jį vardu Jezrėelis, nes netrukus nubausiu Jehu'o namus už išlietą kraują Jezrėelyje ir padarysiu galą Izraelio namų karalystei. 5Tą dieną sulaužysiu Izraelio lanką Jezrėelio slėnyje".

6Gomerė ir vėl tapo nėščia ir pagimdė dukterį. Tuomet VIEŠPATS tarė jam: "Pavadink ją vardu Lo-Rūhama, nes daugiau nebesigailėsiu Izraelio namų nei jiems nebeatleisiu. 7 Tačiau Judo namų pasigailėsiu ir juos išgelbėsiu per VIEŠPATĮ, jų Dievą. Neišgelbėsiu jų lanku nei kalaviju, nei karu, nei žirgais, nei raiteliais".

8Kai ji buvo nujunkiusi Lo-Rūhamą, vėl tapo nėščia ir pagimdė sūnų. 9Tuomet VIEŠPATS tarė: "Pavadink jį vardu Lo-Ammi, nes jūs nesate mano tauta ir aš nebūsiu jūsų Dievas".

2Izraelis bus atkurtas 1 O vis dėlto Izraelio vaikų skaičius bus kaip jūros smiltys, kurių neįmanoma nei paseikėti, nei suskaičiuoti. Vis dėlto, užuot jiems sakius: "Jūs nesate mano tauta!" - jiems bus sakoma: "Gyvojo Dievo vaikai". 2Judo žmonės ir Izraelio žmonės bus surinkti į viena, jie pasistatys sau vieną galvą ir užvaldys kraštą, nes Jezrėelio diena bus galinga.

3Sakykite savo broliui: "Mano tauta" ir savo seseriai: "Ta, kurios pasigailėta".

Neištikima Gomerė - neištikimas Izraelis

4 Kaltinkite savo motiną, kaltinkite,
nes ji nėra mano žmona,
o aš nesu jos vyras!
Tepašalina nuo savo veido kekšystę
ir iš savo krūtų tarpo svetimavimą.
5 Kitaip nuogai aš ją išrengsiu,
paliksiu ją, kokia ji buvo gimimo dieną,
padarysiu ją panašią į dykumą, paversiu ją tyrlaukiais
ir leisiu jai mirti nuo troškulio.
6 Nei jos vaikų nepasigailėsiu,
nes jie yra kekšystės vaikai.
7 Taip! Jų motina buvo kekšė, -
ta, kuri juos pradėjo, gėdingai elgėsi.
"Eisiu paskui savo meilužius , - ji sakė, -
nes iš jų gaunu savo duoną ir vandenį, savo vilnas ir linus, savo aliejų ir gėrimą".

8 Todėl, tikėk manimi, erškėčiais aptversiu jos kelią
ir sieną pastatysiu prieš ją,
kad nebegalėtų surasti savo takų.
9 Ji vis bėgs paskui savo meilužius, bet jų nepasivys,
ji ieškos jų, tačiau nesuras.
Tuomet ji tars sau:
"Eisiu, sugrįšiu pas savo pirmąjį vyrą,
nes anuomet man buvo geriau negu dabar".
10 Ji nežinojo, kad aš buvau tas,
kuris davė jai grūdus, vyną ir aliejų,
apipylė ją sidabru ir auksu, o jie tai išleido Baalui.
11 Todėl atsiimsiu savo grūdus laikui atėjus
ir savo vyną jo metui atėjus;
atimsiu savo vilnas ir linus,
duotus jos nuogumui pridengti.
12 Dabar atidengsiu jos gėdą jos meilužių akyse, -
iš mano rankos niekas jos neišgelbės.
13 Padarysiu galą visam jos džiaugsmui, -
jos šventėms, jaunatims, šabams

ir visoms jos iškilmių dienoms.
14 Nuniokosiu jos vynmedžius ir figas, apie kuriuos ji sakė:
"Tai mano atlygis,
kurį meilužiai man davė".
Paversiu juos brūzgynais,
laukiniai žvėrys juos nuės.
15 Taip bausiu ją už iškilmių dienas Baalams,
kuriomis ji degino jiems smilkalus,
kada, išsidabinusi auskarais ir puošmenimis,
ėjo paskui savo meilužius
ir mane pamiršo, - tai VIEŠPATIES žodis.

Viešpaties meilė savo tautai

16 Todėl dabar aš viliosiu ją, išvesiu ją į dykumą
ir prašnekinsiu jos širdį.
17 Ten jai atiduosiu jos vynuogynus,
o Achoro slėnį padarysiu vilties durimis.
Ten ji man atsilieps kaip savo jaunystės dienomis,
kaip tą dieną, kada išėjo iš Egipto žemės.

18Tą dieną, - tai VIEŠPATIES žodis, - ji vadins mane "Mano vyras", ji niekuomet nebevadins manęs "Mano Baalas". 19Nuo jos lūpų pašalinsiu Baalų vardus, - jų vardais nebebus daugiau šaukiamasi. 20Sudarysiu jiems tą dieną sandorą su laukiniais žvėrimis, padangių paukščiais ir žemės ropliais. Sunaikinsiu krašte lanką, kalaviją ir karą, - duosiu jiems ramų ir saugų atilsį. 21Paimsiu tave sau žmona amžinai, - tave sau žmona paimsiu teisumu ir teisingumu, ištikima meile ir gailestingumu. 22Paimsiu tave sau žmona ištikimybe. Tuomet tu žinosi, kas yra VIEŠPATS.

23 Tą dieną išklausysiu, - tai VIEŠPATIES žodis, -
išklausysiu dangaus, o jie išklausys žemės.
24 Žemė išklausys grūdo, vyno ir aliejaus,
o jie išklausys Jezrėelio.
25 Pasėsiu ją krašte sau pačiam,
pasielgsiu gailestingai su Lo-Rūhama
ir sakysiu tam, kuris Lo-Ammi: "Tu esi mano tauta",
jis atsakys: "Tu esi mano Dievas".

3Meilės triumfas: Ozėjas ir neištikimoji moteris 1VIEŠPATS vėl man tarė: "Eik, mylėk moterį, kuri turi meilužį ir yra svetimautoja, lygiai taip, kaip VIEŠPATS kad myli izraeliečius, nors jie ir gręžiasi į kitus dievus ir mėgsta razinų papločius". 2Tuomet pirkau ją už penkiolika sidabro šekelių ir pusantro homero miežių. 3O jai pasakiau: "Tu pasiliksi su manimi ilgą laiką ir nebesielgsi kaip kekšė, neturėsi lytinių santykių su vyriškiu nei su manimi". 4Juk izraeliečiai pasiliks ilgą laiką be karaliaus ir didžiūno, be aukų ir šventųjų stulpų, be efodo ir terafimų. 5Tada izraeliečiai sugrįš, ieškos VIEŠPATIES, savo Dievo, ir Dovydo, savo karaliaus. Paskutinėmis dienomis jie artinsis prie VIEŠPATIES ir jo gerumo su pagarbos pilna baime.

B. IZRAELIO KALTĖ IR BAUSMĖ

4Izraelio nusikaltimai

1Klausykitės VIEŠPATIES žodžio, Izraelio tauta,
nes VIEŠPATS traukia į teismą krašto gyventojus.
Nėra dorumo, ištikimos meilės
ir Dievo pažinimo nėra!
2 Kreiva priesaika ir melagystė, ir žmogžudystė,
ir vagystė, ir svetimavimas įsigalėjo,
kraujo liejimas eina po kraujo liejimo.
3 Todėl kraštas rauda, visi jos gyventojai gaišta,
drauge su laukų žvėrimis, padangių paukščiais
ir jūrų žuvimis žūsta.

Kunigų kaltė

4 Tačiau niekas tenesmerkia, niekas tenekaltina, -
kunige, aš kaltinu tave!
5 Klupsi dienos metu,
ir pranašas su tavimi klups naktį, -
aš sunaikinsiu tavo motiną.
6 Mano tauta sunaikinama, nes jai stinga pažinimo;
kadangi tu atmetei pažinimą,
atmesiu tave kaip savo kunigą;
kadangi tu užmiršai savo Dievo mokymą,
užmiršiu ir aš tavo vaikus.

7 Kuo daugiau jų buvo,
tuo labiau jie man nusidėjo, -
išmainė savo garbę į gėdą.
8 Jie minta iš mano tautos nuodėmės,
godžiai trokšta jų kalčių.
9 Kaip tautą, taip ir kunigą, -
nubausiu juos už jų kelius,
atlyginsiu jiems už jų darbus.
10 Jie valgys, bet sotūs nebus,
jie elgsis kaip kekšė, bet vaikų neturės,
nes paliko VIEŠPATĮ,
kad atsiduotų 11 kekšystei.

Vynas, senas ir jaunas, atima protą.
12 Mano tauta atsiklausia savo rąstagalio,
burtų lazda jiems išburia.
Kekšystės dvasia juos nuvedė į klystkelius, -
palikdami savo Dievą, jie elgiasi kaip kekšė.
13 Ant kalnų keterų skerdžia aukas,
ant kalvų degina smilkalus
ir po ąžuolu, ir po tuopa, ir po terebintu,

nes jų pavėsis malonus.

Todėl ir jūsų dukterys elgiasi kaip kekšės,
ir jūsų marčios svetimauja!
14 Nebausiu jūsų dukterų,
kai jos elgiasi kaip kekšės, nei jūsų marčių, kai jos svetimauja,
nes patys vyrai susideda su paleistuvėmis
ir skerdžia aukas su šventovės kekšėmis .
Taip tauta be proto eina į pražūtį.

15 Nors tu ir elgiesi kaip ištvirkėlis, Izraeli,
neleisk Judui nusikalsti!
Neikite į Gilgalą, nekopkite į Bet-Aveną,
netarkite priesaikos "Kaip gyvas VIEŠPATS".
16 Izraelis yra užsispyręs
tarsi užsispyrusi telyčia.
Argi gali VIEŠPATS dabar juos ganyti
kaip avinėlį plačioje ganykloje?

17 Efraimas prisirišo prie stabų - tegu sau!
18 Po ilgo girtavimo jie mėgaujasi kekšyste, -
gašlumą labiau vertina negu savo garbę.
19 Vėjas apgaubė juos savo sparnais, jie gėdysis savo aukurų.

5Vadų kaltė

1Išgirskite tai, kunigai!
Įsidėmėkite, Izraelio namai!
Klausykitės, karaliaus rūmai!
Juk jūs turite rūpintis teisingumu,
bet jūs tapote spąstais Mizpoje,
išskleistomis pinklėmis ant Taboro
2 ir iškasta gilia duobe Šitimuose. Nubausiu juos visus.
3 Efraimą aš pažinojau
ir Izraelis nebuvo nuo manęs paslėptas,
bet dabar, Efraimai, elgiesi kaip kekšė,
Izraelis yra ištvirkęs.
4 Jų darbai neleidžia jiems sugrįžti pas savo Dievą, -
kekšystės dvasia yra juos užgalėjusi,
ir jie nepažįsta VIEŠPATIES.
5 Izraelio išdidumas liudija prieš jį,
ir Efraimas klumpa dėl savo kaltės,
Judas klumpa drauge su jais.
6 Tuomet su savo avimis ir galvijais
jie eis ieškoti VIEŠPATIES, bet jo neras, -
jis pasitraukė nuo jų.
7 Jie tapo neištikimi VIEŠPAČIUI, nes pagimdė pavainikius.

Jaunatis dabar praris juos drauge su jų laukais.

Karas tarp Judo ir Izraelio

8 Pūskite ragą Gibeoje, trimitą Ramoje!
Skelbkite pavojų Bet-Avene:
"Benjaminai, pasižiūrėk atgal!"
9 Efraimas bausmės dieną virs tyrlaukiais;
paskelbiu Izraelio giminėms, kas tikrai įvyks.
10 Judo galiūnai prilygo
tiems, kurie perkelia laukų ribas;
išliesiu ant jų savo pyktį kaip vandenį.
11 Efraimas nuengtas ir teismo sutriuškintas dėl to,
kad sąmoningai ėjo paskui melą.
12 Tarsi kandis esu Efraimui
ir lyg puvimas Judo namams.
13 Kai Efraimas pamatė savo ligą ir Judas savo žaizdą,
tuomet Efraimas kreipėsi į Asiriją
ir siuntė pasiuntinius pas didįjį karalių.
Bet jis negali jūsų pagydyti
ar užgydyti jūsų žaizdos,
14 nes Efraimui esu tarsi liūtas
ir lyg liūto jauniklis Judo namams.
Aš pats draskysiu ir eisiu sau,
aš nusinešiu, ir niekas neišgelbės.

Nenuoširdus atsivertimas

15 Vėl grįšiu į savo vietą, kol jie suvoks savo kaltę
ir ieškos mano veido.
Savo varge jie maldaus mano malonės:

6

1Eime, grįžkime pas VIEŠPATĮ,
nes jis - tas, kuris mus sudraskė,
jis mus ir išgydys; jis mus sužeidė, jis mus ir sutvarstys.
2 Po dviejų dienų jis mus atgaivins,
trečiąją dieną jis mus prikels,
kad būtume gyvi jo Artume.
3 Pažinkime, - veržkimės pažinti VIEŠPATĮ!
Tikrai jis ateis pas mus, kaip tikrai ateina aušra;
jis ateis pas mus lyg būriai lietaus,
kaip pavasario lietus, pagirdantis žemę".

4 Ką man daryti su tavimi, Efraimai?
Ką man daryti su tavimi, Judai?
Judviejų meilė - kaip rytmečio debesis,

kaip anksti nukrintanti rasa.
5 Todėl skaptuosiu juos per pranašus,
žudysiu savo burnos žodžiais, -
mano teismas bus paskelbtas kaip šviesa.
6 Noriu ištikimos meilės, o ne aukos,
mieliau man Dievo pažinimas, negu deginamosios aukos.

7 Prie Adamo jie sulaužė sandorą,
ten jie tapo man neištikimi.
8 Gileadas yra nedorėlių miestas, paženklintas krauju.
9 Kaip plėšikai ko nors tyko, taip kunigai susibūriavo, -
jie žudo ant kelio į Šechemą, daro baisų nusikaltimą.
10 Izraelio namuose mačiau šiurpų dalyką, -
ten vyksta Efraimo kekšystė, Izraelis surteršiamas.
11 Ir tavęs, Judai, laukia pjūtis.

7

1Kada tik noriu sugrąžinti savo tautos belaisvius,
kada tik noriu išgydyti Izraelį, vis prasikiša Izraelio kaltė
ir nedori Samarijos darbai, nes ji elgiasi apgaulingai.
Vagys laužiasi į namus, gaujos plėšikauja lauke,
2 ir jiems neateina į širdį,
kad aš atsimenu visas jų nedorybes.
Dabar juos nusikaltimai supa, - jie yra prieš mano veidą.

Sąmokslas karaliaus dvare

3 Savo nedorumu jie linksmina karalių, o klastingumu didžiūnus.
4 Jie visi yra svetimautojai, - tarsi prikūrenta krosnis,
kurioje nebereikia kepėjui kurstyti ugnies
nuo tešlos minkymo iki jos pakilimo.
5 Mūsų karaliaus dieną
didžiūnai, įkaitę nuo vyno, ėmė siautėti,
ir jis tiesė ranką apsimetėliams.
6 Jų širdys dega sąmokslu lyg krosnis, visą naktį rusena jų įniršis,
o ryto metą prasiveržia tarsi liepsnojanti ugnis.
7 Visi jie įkaitę kaip krosnis ir praryja savo valdovus.
Visi jų karaliai krito,
bet nė vienas iš jų nesišaukia manęs.

Izraelis ir tautos

8 Efraimas pats maišosi su tautomis;
Efraimas yra kepant neapverstas paplotis.
9 Svetimieji ryja jo jėgas, bet jis to nežino.
Net jo plaukai jau pražilo, bet jis to nežino.
10 Nors Izraelio puikybė buvo nužeminta jo paties akyse,

tačiau jie, to viso nepaisydami,
nei grįžta pas VIEŠPATĮ, savo Dievą, nei jo ieško.
11 Efraimas tapo kaip balandis,
suviliotas ir nesupratingas, - jie šaukiasi Egipto, jie eina į Asiriją.
12 Jiems einant, užmesiu ant jų savo pinkles,
nutrauksiu juos žemyn kaip paukščius iš padangių,
bausiu juos, kaip buvo sakyta jų bendrijai.

Izraelio nedėkingumas ir bausmė

13 Vargas jiems, nes jie nuklydo nuo manęs!
Pražūtis jiems, nes jie sukilo prieš mane!
Kada tik noriu juos atpirkti,
jie prieš mane skleidžia melus.
14 Iš širdies manęs jie nesišaukia,
kai aimanuoja savo guoliuose,
kai sužeidžia save dėl grūdų ir vyno, -
jie yra man neištikimi.
15 Aš juos lavinau ir stiprinau jų rankas,
tačiau jie galvoja pikta apie mane.
16 Jie vis grįžta prie to, kas nenaudinga,
nevykęs pasidarė lankas;
žus nuo kalavijo jų didžiūnai
dėl savo įžūlaus liežuvio.
Iš jų bus tyčiojamasi Egipto žemėje!

8Viešpats pasmerkia Izraelį už stabų garbinimą

1 Dėk ragą prie lūpų!
Tarsi vanagas virš VIEŠPATIES namų dėl to,
kad jie sulaužė mano sandorą
ir buvo neištikimi mano mokymui.
2 Jie man šaukia:
"Mūsų Dieve! Mes, Izraelis, tave pažįstame!"
3 Izraelis atmetė tai, kas gera;
priešas jį persekios.
4 Jie darė karalius, bet ne per mane,
rinkosi didžiūnus, bet be mano žinios.
Iš savo sidabro ir aukso pasidarė stabus
savo pačių pražūčiai.
5 Atmečiau tavo veršį, Samarija!
Mano įniršis dega ant jų!
Kaip ilgai jie nepajėgs atgauti savo nekaltumo?
6 Juk tai yra iš Izraelio, - meistras jį padarė,
bet tai ne Dievas.
Į šukes sudaužytas bus Samarijos veršis!

7 Kadangi jie sėja vėją, todėl pjaus audrą.
Javų šiaudai be varpų negali duoti miltų.
Net jeigu ir duotų,
svetimieji juos surytų.
8 Izraelis jau prarytas, - nūn jie yra tarp tautų
kaip nereikalingas indas.
9 Nes jie ėjo į Asiriją,
kaip vienišas laukinis asilas, -
Efraimas samdė meilužius.
10 Nors jie ir samdo tautas,
dabar aš pats juos surinksiu.
Greitu laiku jie raitysis
po karalių ir didžiūnų našta.

11 Kai Efraimas daugino aukurus, kad išpirktų nuodėmę,
aukurai tapo jam proga nuodėmei.
12 Nors rašau jam daugybę savo pamokymų,
jie laikomi kaip svetimi.
13 Nors jie aukoja rinktines skerdžiamąsias aukas,
nors jie ir valgo aukų mėsą, VIEŠPATS jų nepriima.
Dabar jis atsimins jų kaltę ir nubaus už nuodėmes.
Turės jie grįžti į Egiptą!
14 Izraelis užmiršo savo Kūrėją ir prisistatė rūmų,
Judas padaugino sau įtvirtintų miestų,
bet aš pasiųsiu ugnį ant jo miestų ir surysiu jo tvirtoves.

9Ozėjas paskelbia Izraeliui bausmę

1 Nesilinksmink, Izraeli,
nedžiūgauk kaip daro kitos tautos,
nes, atsitraukdama nuo savo Dievo, elgeisi kaip kekšė.
Tu mėgai kekšės užmokestį kiekviename klojime.
2 Klojimas ir vyno spaudykla jų nemaitins,
naujo vyno jiems pritrūks.
3 Jie nebegyvens VIEŠPATIES krašte, -
Efraimas turės sugrįžti į Egiptą,
ir Asirijoje jie valgys nešvarų maistą.

4 Vyno atnašų VIEŠPAČIUI jie nebelies,
jų skerdžiamosios aukos nebus jam malonios,
bet jiems bus kaip šermenų duona.
Visi, kas ją valgys, taps nešvarūs,
nes jų duona bus tik jų alkiui,
į VIEŠPATIES Namus ji nepateks.

5 Ką jūs darysite iškilmės dieną
ir VIEŠPATIES šventės dieną?

6 Net jeigu jie ištrūktų iš pražūties, Egiptas juos surinks,
Mofas {Memfis} juos palaidos.
Jų brangius sidabro daiktus paveldės dilgėlės,
o jų palapinėse augs erškėčiai.

7 Atėjo bausmės dienos, atėjo atlygio dienos, -
Izraelis tai žino!
"Pranašas yra kvailas, dvasios vyras - pamišęs!"
Kadangi yra didelė tavo kaltė,
didelis yra ir priešiškumas.
8 Efraimo sargybinis mano Dievui yra pranašas,
tačiau medžiotojo žabangos ant visų jo kelių
ir priešiškumas jo Dievo Namuose.
9 Jie skendi ištvirkimo liūne kaip Gibeos dienomis.
Jis atsimins jų kaltę, nubaus už nuodėmes.

10 Lyg vynuoges dykumoje aš radau Izraelį.
Lyg pirmą vaisių
ant pirmųjų metų figmedžio
aš pamačiau jūsų protėvius.
Bet kai jie atėjo į Baal-Peorą, jie atsidavė Gėdai
ir tapo pasibjaurėtini
kaip ir jų pamiltas daiktas.
11 Efraimo garbė nuskris kaip paukštis, -
ten nei gims, nei pastos, nei užmegs vaisių!
12 Net jeigu jie užaugintų vaikų,
padarysiu juos bevaikius,
nė vienas nebus paliktas.
Ai, vargas jiems, kai juos palieku!
13 Efraimas, kai jį pamačiau, buvo kaip jauna palmė,
pasodinta gražioje lankoje,
bet dabar Efraimas turi išvesti savo vaikus žudynėms.
14 Duok jiems, VIEŠPATIE! Ką jiems duosi?
Duok jiems nevaisingą gimdą ir užtrūkusias krūtis.

Gilgalo nusikaltimas

15 Visas jų nedorumas prasidėjo Gilgale;
taip, ten pradėjau jų neapkęsti.
Už jų nedorus darbus
išvarysiu juos iš savo namų.
Daugiau jų nebemylėsiu,
visi jų didžiūnai yra maištininkai.

16 Efraimas palaužtas, - jų šaknis nudžiūvusi, jie vaisių nebeduos.
Nors jie ir gimdytų, -
iššudysiu jų gimdos numylėtinius.

17 Mano Dievas juos atmes, nes jie jo neklausė, -
taps jie klajūnais tarp tautų.

10Izraelio stabų sunaikinimas

1Izraelis vešlus vynmedis,
jo vaisiai kaip ir jis pats.
Kuo gausiau turėjo vaisių,
tuo daugiau jis statė aukurų;
kuo geresnis buvo jo krašto derlius,
tuo daugiau jis pasistatė šventųjų stulpų.
2 Jų širdis melaginga, -
dabar jie turi kentėti už savo kaltę.
VIEŠPATS sugriaus jų aukurus
ir sunaikins jų šventuosius stulpus.

3 Iš tikro jie dabar sakys: "Neturime karaliaus,
kadangi mes nebijome VIEŠPATIES, -
o karalius - ką gera galėtų mums padaryti?"
4 Jie švaistosi pažadais,
tuščiomis priesaikomis sudaro sutartis, -
teisingumas pavirsta
nuodingomis piktžolėmis suartame lauke!
5 Samarijos gyventojai dreba
dėl Bet-Aveno veršio.
Ten žmonės jo liūdi,
stabmeldžiai kunigai jo rauda, -
dėl jo garbės, nes iš ten jį išgabeno.
6 Ir jis bus nugabentas į Asiriją
kaip dovana didžiajam karaliui.
Gėda apims Efraimą,
Izraelis bus sugėdintas dėl savo stabo.

7 Samarijos karalius prapuls
kaip medžio skiedra, plūduriuodama vandenyse.
8 Bus sunaikintos Aveno alkvietės - Izraelio nuodėmė,
erškėčiais ir usnimis apaugs jų aukurai.
Tuomet jie sakys kalnams: "Paslėpkite mus!"
ir kalvoms: "Griūkite ant mūsų!"

9 Nuo Gibeos dienų nusidedi, Izraeli, - ten jie apsisprendė!
Ar neužklups karas Gibeoje?
10 Ateinu pas nusikaltėlius jų nubausti, -
bus sutelktos prieš juos tautos,
kai jie bus baudžiami už jų dvigubą kaltę.

11 Efraimas tapo prijaukinta telyčia, mėgstanti kulti javus.

Bet aš uždėsiu jungą ant jos gražaus kaklo, -
priversiu Efraimą plėšti dirvoną. Judas turi arti,
Jokūbas turi pats sau akėti!
12 Sėkite sau teisumą,
pjaukite ištikimos meilės derlių, plėškite sau dirvoną,
nes jau metas ieškoti VIEŠPATIES,
kad jis ateitų ir apšviestų juos teisumu.

13 Arėte nedorumą, pjovėte neteisingumą,
valgėte melo vaisius.
Kadangi pasitikėjai savo galybe
ir savo galiūnų daugybe,
14 todėl karo dundesys kils prieš tavo tautą.
Visos tavo tvirtovės bus sunaikintos,
kaip Šalmanas kad sunaikino mūšio dieną Bet-Arbelį,
kai motinos buvo kapojamos drauge su kūdikiais.
15 Taip bus pasielgta su jumis, Bet-Eli,
už jūsų didelį nedorumą. Auštant žus Izraelio karalius.

11Dievas myli savo maištaujančią tautą

1 Kai Izraelis buvo vaikas, aš jį pamilau
ir iš Egipto pašaukiau savo sūnų.
2 Kuo daugiau juos šaukiau,
tuo labiau jie traukėsi nuo manęs, aukodami Baalams
ir degindami smilkalus stabams.
3 Aš pats mokiau Efraimą vaikščioti,
savo rankose juos nešiojau, tačiau jie nepripažino,
kad aš jais rūpinausi.
4 Siejau juos su savimi pajautų saitais, meilės ryšiais.
Buvau jiems kaip tie,
kurie glaudžia kūdikius prie skruosto.
Nusileidau ligi jų, kad juos pamaitinčiau.

5 Jiems nebereikės grįžti į Egiptą, - Asirija bus jų karalius,
nes jie atsisakė grįžti pas mane.
6 Kalavijas siautėja jų miestuose, sunaikina jų vartų sijas,
suryja juos už jų sąmokslus.
7 Mano tauta įžūliai gręžiasi nuo manęs.
Jie maldaus dėl jiems uždėto jungo, bet niekas jų nepakels.

Aš esu Dievas, o ne žmogus!

8 Efraimai, kaip galiu tave atmesti?
Izraeli, kaip galiu tave apleisti?
Negi galiu padaryti tave kaip Admą
ar pasielgti su tavimi kaip su Zebojimais?

Mano širdis neleidžia man to padaryti!
Mano gailestingumas tau yra per stiprus!
9 Nebausiu tavęs degančiu įniršiu, nebenaikinsiu Efraimo,
nes aš esu Dievas, o ne žmogus, - Šventasis tarp jūsų, -
su pykčiu neateisiu.

Grįžimas iš tremties

10 Jie eis paskui VIEŠPATĮ, riaumojantį tarsi liūtą.
Kai jis riaumos,
jo vaikai rinksis drebėdami iš vakarų.
11 Jie rinksis drebėdami
tarsi paukščiai iš Egipto,
kaip balandžiai iš Asirijos krašto, -
aš sugrąžinsiu juos į jų namus, - tai VIEŠPATIES žodis.

12Izraelio neištikimybė

1Efraimas apsupo mane melu,
Izraelio namai - apgaule,
bet Judas dar eina su Dievu
ir yra ištikimas Šventajam.
2 Efraimas gano vėją,
visą dieną laksto paskui vėją iš Rytų,
kaupia neteisybę ir smurtą, -
jie sudaro sutartį su Asirija
ir siunčia aliejų į Egiptą.

3 VIEŠPATS turi kaltinimą Judui,
Jokūbą nubaus pagal jo kelius
ir atlygins jam pagal jo darbus.
4 Gimdoje jis bandė užimti brolio vietą,
o suaugęs ėjo grumtis su Dievu.
5 Jis grūmėsi su angelu ir nugalėjo,
maldaudamas jį su ašaromis.
Jis sutiko Dievą Bet-Elyje, ten jis kalbėjo mums.
6 VIEŠPATS, Galybių Dievas, VIEŠPATS yra jo vardas!
7 Tu turi sugrįžti pas savo Dievą!
Laikykis ištikimos meilės ir teisingumo
ir visuomet pasitikėk savo Dievu.

8 Pirklys, kurio rankose neteisingos svarstyklės,
mėgsta skriausti.
9 Nors Efraimas ir sakė: "Koks esu turtingas!
Sukaupiau sau turtų!
Visuose mano darbuose nebuvo rasta kaltės,
kuria būčiau nusidėjęs!"

10 Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas,
nuo dienų Egipto žemėje;
aš ir vėl tave apgyvendinsiu palapinėse,
kaip Susitikimo dienomis.

11 Kalbėjau pranašams, -
siunčiau vis daugiau regėjimų, -
per pranašus sukelsiu ir pražūtį.
12 Gileadas - kupinas nedorybių, - jie tikrai prieis liepto galą.
Gilgale jie aukoja jaučius,
todėl jų aukurai taps akmenų krūvomis
suartame lauke.
13 Kai Jokūbas pabėgo į Aramo šalį,
ten tarnavo, kad gautų žmoną,
ir dėl žmonos ganė {avis}.
14 Per pranašą VIEŠPATS išvedė iš Egipto,
ir per pranašą jis buvo išlaikytas.
15 Efraimas skaudžiai įžeidė {Dievą},
todėl jo Viešpats uždės jam kraujo kaltę
ir atmokės už įžeidimus.

13Bausmė už stabų garbinimą

1 Efraimo žodis sukeldavo baimę,
nes jis buvo galingas Izraelyje.
Bet jis užsitraukė kaltę per Baalą ir numirė.
2 Dabar jie ir toliau nusideda,
dirbdinasi sau liedinį, stabus iš savo sidabro,
pagal savo supratimą, - visi jie tik meistrų darbas.
"Aukokite jiems!" - sako. Žmonės bučiuoja veršius!
3 Todėl jie bus kaip ryto debesis
ar kaip anksti nukrintanti rasa,
kaip nuo klojimo audros pagauti pelai
ar kaip dūmas, kylantis pro langą.

4 Tačiau aš buvau VIEŠPATS, tavo Dievas,
nuo dienų Egipto žemėje;
nepažįsti kito Dievo, tik mane,
be manęs, nėra kito gelbėtojo.
5 Aš maitinau tave dykumoje, sausros žemėje.
6 Kai aš juos maitinau, jie buvo sotūs.
Sotūs jie buvo, bet jų širdis išpuiko, -
todėl jie mane užmiršo.

7 Būsiu jiems kaip liūtas,
tykosiu lyg leopardas prie kelio.
8 Pasitiksiu juos kaip jauniklių netekusi meška,

suplėšysiu jų širdies dangą;
ten rysiu juos kaip liūtė,
tarsi laukinis žvėris juos draskysiu.

9 Sunaikinsiu tave, Izraeli! Kas tau gali padėti?
10 Kurgi nūn tavo karalius?
Tegelbsti jis tave!
Kur visuose tavo miestuose tavo valdovai,
apie kuriuos sakei:
"Duok man karalių ir didžiūnus!"?
11 Daviau tau karalių savo įniršiu,
atėmiau jį savo pykčiu.

12 Efraimo kaltė surišta į ryšulį,
jo nuodėmė apsaugon padėta.
13 Suremia jį gimdymo skausmai,
bet jis neišmintingas sūnus,
nes laiku nenori eiti ten,
kur kūdikiai prasiveržia.

14 Ar išpirksiu juos iš Šeolo galios,
ar atpirksiu juos iš mirties?
O mirtie, kur tavo rykštės?
O Šeole, kur tavo geluonis?
Užuojautos nėra mano akyse!

15 Nors jis ir klestės tarp brolių,
ateis rytys, VIEŠPATIES vėjo gūsis, kylantis iš dykumos, -
nuseks jo šulinys, išdžius jo šaltinis.
Atims iš jo iždo visa, kas brangu.

14

1Samarija turės išpirkti savo kaltę,
nes ji maištavo prieš savo Dievą.
Jie kris nuo kalavijo,
jų mažyliai bus sutraiškyti
ir jų nėščios moterys perskrostos.

Nuoširdus atsivertimas

2 Grįžk, Izraeli, pas VIEŠPATĮ, savo Dievą,
nes tu sukniubai per savo kaltę.
3 Pasiimkite su savimi žodžius
ir sugrįžkite pas VIEŠPATĮ.
Sakykite jam: "Atleisk visas kaltes, priimk, kas gera,
ir mes tau aukosime savo lūpų vaisių.
4 Asirija mūsų neišgelbės,

ant žirgų mes nebesėsime, savo rankų darbams
daugiau nebesakysime: 'Mūsų Dievas'.
Tu parodai našlaičiui gailestingumo".

5 Pagydysiu jų neištikimybę, mylėsiu juos visa širdimi,
nes mano įniršis nuo jų nusigręžė.
6 Izraeliui būsiu lyg rasa, - jis žydės kaip lelija,
įleis šaknis kaip Libano {kedrų}.
7 Skleisis jo atžalos,
jo grožybė bus kaip alyvmedžio,
o kvapnumas kaip Libano.
8 Vėl jie gyvens mano paunksnėje, vėl augins javus;
žydės jie kaip vynmedis,
kvepės kaip Libano vynas.

9 Efraimai, ką aš turiu bendra su stabais?
Tai aš, kuris išklauso ir rūpinasi tavimi.
Aš esu lyg amžinai žaliuojantis kiparisas, -
tavo ištikimybė ateina iš manęs.

Baigiamasis žodis

10 Kas yra išmintingas, tesvarsto šiuos dalykus,
kas yra protingas, juos težino.
Tiesūs VIEŠPATIES keliai, jais teisieji eina,
o nusidėjėliai juose suklumpa.

JOELIO KNYGA

A. SKĖRIŲ RYKŠTĖ

1

1VIEŠPATIES žodis, kuris atėjo Petuelio sūnui Joeliui.

I. Žmonės liūdi ir meldžiasi

2 Klausykitės šito, seniūnai,
išgirskite, visi krašto gyventojai!
Argi įvyko kas panašaus jūsų dienomis
ar jūsų protėvių dienomis?
3 Pasakokite apie tai savo vaikams,
tepasakoja jūsų vaikai savo vaikams
ir jų vaikai tolesnei kartai.

4 Kas liko nuo skėrių vikšrų,
suėdė skraidantys skėriai.
Kas liko nuo skraidančių skėrių,
suėdė šokinėjantys skėriai.

Kas liko nuo šokinėjančių skėrių,
suėdė skėriai rijikai.

5 Pabuskite, jūs girtuokliai, ir verkite;
visi vyno gėrėjai, verkite
dėl saldaus vyno, -
jis atimtas jums nuo burnos.
6 Nes prieš mano kraštą pakilo tauta,
galinga ir be skaičiaus.
Jos dantys tai dantys liūto,
o iltys liūtės.
7 Ji nuniokojo mano vynmedžius,
pakenkė mano figmedžiams;
nulupo jų žievę ir numetė žemėn,
palikdama jų šakas baltas.

8 Raudok tarsi mergelė, vilkinti
ašutine,
savo jaunystės vyro!
9 Grūdų atnašos ir liejamosios aukos
dingo iš VIEŠPATIES Namų.
Kunigai, VIEŠPATIES tarnai, gedi.
10 Laukai nuniokoti, žemė gedi,
nes javai sunaikinti,
naujo vyno nebuvo,
aliejus išseko.

11 Baisėkitės, jūs artojai,
aimanuokite, vynininkai,
kviečių ir miežių,
nes laukų derlius pražuvo.
12 Vynmedis vysta,
figmedis svyra.
Granatmedis, palmė ir obelis -
visi laukų medžiai nuvytę.
Ir žmonių džiaugsmas dingsta.

13 Vilkitės ašutinę ir raudokite, jūs
kunigai,
aimanuokite, aukuro tarnai!
Ateikite, praleiskite naktį apsivilkę ašutine,
jūs mano Dievo tarnai,
nes jūsų Dievo Namams trūksta grūdų atnašų
ir liejamųjų aukų.

14 Paskelbkite pasninką,
sušaukite iškilmei bendriją.

Surinkite seniūnus
ir visus krašto gyventojus
į VIEŠPATIES, jūsų Dievo, Namus
ir maldaukite VIEŠPATĮ.

15 Ai, ta diena!
Juk VIEŠPATIES diena arti, -
ji ateina kaip sunaikinimas iš Visagalio.
16 Argi ne mūsų pačių akyse
atimamas maistas,
o iš mūsų Dievo Namų
džiaugsmas ir linksmybė?

17 Sėklos sudžiūva po grumstais,
sandėliai ištuštinti;
svirnai nugriauti,
nes nėra grūdų.
18 Kaip gyvuliai kenčia!
Galvijų bandos klajoja suglumusios,
nes neturi ganyklos;
net avių kaimenės sutrikusios.

19 VIEŠPATIE, tavęs šaukiuosi,
nes ugnis surijo tyrlaukių ganyklas
ir liepsnos sudegino visus laukų medžius.
20 Net laukiniai žvėrys žvelgia į tave,
nes išdžiūvo upės
ir ugnis surijo tyrlaukių ganyklas.

2

1Pūskite ragą Zione, skelbkite pavojų mano
šventajame kalne!
Tedreba visi krašto gyventojai,
nes VIEŠPATIES diena ateina, -
ji jau arti.
2 Diena tamsos ir niūrumo,
diena debesų ir tamsumo!
Tarsi juoduma, gaubianti kalnus,
ateina gausi ir galinga kariauna, -
panašių į juos niekad nėra buvę
nei vėliau bus kada per kartų kartas.

3 Pirma jų - ryjanti ugnis,
paskui juos - deginanti liepsna.
Priešais juos kraštas tarsi Edeno sodas,
o jiems perėjus apleisti tyrlaukiai, -

niekas nuo jų nepabėgs.

4 Jų išvaizda panaši į arklių, -
ir atšuoliuoja jie kaip karo žirgai.
5 Tarsi karo vežimai trinksėdami,
jie šokinėja po kalnų viršūnes,
spragsi kaip ugnies liepsna, rydama šiaudus,
išsirikiuoja mūšiui kaip galinga kariauna.

6 Prieš juos dreba tautos,
išblykšta visų veidai.
7 Kaip galiūnai jie puola,
kopia per sienas kaip kareiviai.
Visi savo keliu žygiuoja pirmyn,
nenukrypdami nuo savo takų.
8 Vienas kito nestumdo,
kiekvienas laikosi savojo kelio, -
prasiveržia pro gynybas
ir lieka nesulaikyti.
9 Jie šoka ant miesto,
kopia sienomis;
lipa į namus,
lenda pro langus kaip vagys.

10 Prieš juos dreba žemė,
purtosi dangūs.
Aptemsta saulė ir mėnulis,
žvaigždės sulaiko savo švytėjimą.
11 VIEŠPATS pakelia balsą
savo kariuomenės priešakyje,
nes iš tikrųjų beribė jo stovykla!
Nesuskaitomi tie,
kurie vykdo jo žodį.
Taip, VIEŠPATIES diena yra didi,
nepaprastai baisi, -
kas gali ją pakelti?

Šaukimas atgailauti

12 "Tačiau net dabar, - tai VIEŠPATIES
žodis, -
grįžkite pas mane visa savo širdimi, -
pasninku, verksmu ir raudojimu, -
13 perplėškite sau širdį,
o ne drabužius".
Grįžkite pas VIEŠPATĮ, savo Dievą,
nes jis maloningas ir gailestingas,

kantrus ir kupinas gerumo,
pasiruošęs atleisti, o ne bausti.
14 Kas žino, kad jis vėl neatleis
ir neatsiųs palaiminimo -
grūdų atnašų ir liejamųjų aukų
VIEŠPAČIUI, jūsų Dievui?

15 Pūskite ragą Zione,
paskelbkite pasninką,
sušaukite iškilmei bendriją!
16 Sutelkite tautą,
paaiškinkite susirinkimui,
sukvieskite senelius,
surinkite mažutėlius,
net žindomus kūdikius.
Jaunikis tepalieka savo kambarį
ir jaunoji - savo pavėsinę.
17 Tarp prieangio ir aukuro
teverkia kunigai, VIEŠPATIES tarnai.
Tesako: "Pasigailėk, VIEŠPATIE, savo tautos,
nepadaryk savo paveldo pajuoka,
priežodžiu tautoms.
Kodėl tautos turėtų sakyti:
'Kur yra jų Dievas?'"

2. Viešpats išklauso maldos

18 Tuomet VIEŠPATS pajuto pavydą
dėl savo krašto
ir pasigailėjo savo tautos.
19 Atsakydamas savo tautai,
VIEŠPATS tarė:
"Tikėkite manimi, siųsiu jums
grūdų, naujo vyno, aliejaus,
ir būsite sotūs.
Niekuomet nebedarysiu jūsų pajuoka tautoms.
20 Kariauną iš šiaurės nutolinsiu
nuo
jūsų,
išvarysiu ją į išdegintą ir apleistą kraštą,
jos priekinius spiečius į Rytų jūrą,
o užpakalinius spiečius į Vakarų jūrą.
Kils jos dvokimas,
sklis jos puvėsių kvapas,
nes ji išdrįso išdidžiai elgtis!

21 Nebijok, žeme,
linksminkis ir džiaukis,
nes VIEŠPATS padarė didelių dalykų!
22 Nebijokite, laukiniai gyvuliai,
nes žaliuoja tyrlaukių ganyklos,
medžiai neša savo vaisių,
figmedis ir vynmedis duoda savo derlių.

23 Linksminkitės ir džiaukitės, Ziono
vaikai,
VIEŠPAČIU, savo Dievu,
nes jis davė jums rudens lietų,
kaip reikalauja teisumas,
išliejo žemėn jums gausų lietų -
rudens ir pavasario lietų - kaip seniau.
24 Klojimai prisipildys grūdų,
iš kubilų liesis per kraštus naujas vynas ir
aliejus.
25 Atlyginsiu jums už metus,
kuriuos suėdė skėriai -
skraiduoliai, šokliai, rijikai -
ir skėrių vikšrai,
didžioji mano kariauna,
siųsta prieš jus.

26 Valgysite ir pasisotinsite,
šlovinsite vardą VIEŠPATIES, savo Dievo,
kuris taip nuostabiai pasielgė su jumis.
Mano tauta nebebus sugėdinta per amžius.
27 Žinosite, kad aš esu Izraelyje, -
aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas,
kito, be manęs, nėra.
Mano tauta nebebus sugėdinta per amžius.

B. NAUJASIS AMŽIUS IR VIEŠPATIES DIENA

3Dvasios išliejimas 1Tada išliesiu savo dvasią ant visos žmonijos, -
jūsų sūnūs ir jūsų dukterys pranašaus,
jūsų seni žmonės sapnus sapnuos,
o jūsų jauni žmonės turės regėjimus.
2 Net ant vergų - vyrų ir moterų -
tomis dienomis išliesiu savo dvasią.

3Parodysiu ženklų danguose ir žemėje, - kraują, ugnį ir dūmų stulpus. 4Saulė bus paversta tamsa ir mėnulis krauju prieš ateinant didingajai ir baisiajai VIEŠPATIES dienai. 5Tuomet, kas tik šauksis VIEŠPATIES vardo, bus išgelbėtas, nes Ziono kalne ir Jeruzalėje bus likutis, kaip VIEŠPATS kalbėjo. Tarp išlikusiųjų bus VIEŠPATIES šaukiamieji.

4Tautų teismas 1Nes tikrai tomis dienomis ir tuo metu, kai sugrąžinsiu Judo ir Jeruzalės belaisvius, 2surinksiu visas tautas, nuvesiu jas žemyn į Jehošafato slėnį ir ten eisiu su jomis į teismą dėl Izraelio, mano paveldo ir tautos, kurią jos išsklaidė tarp tautų. Jos pasidalijo tarp savęs mano kraštą, 3traukė burtus dėl mano tautos, mainė berniukus į kekšes, mergaites už vyną pardavė girtauti.

4Kas man jūs esate, Tyrai ir Sidonai, ir visos Filistijos sritys? Nejau jūs man norite atsikeršyti už ką nors? Jeigu jūs norite man atsikeršyti, aš greitai ir skubiai sugrąžinsiu jūsų darbus ant jūsų pačių galvų. 5Pagrobėte mano sidabrą ir auksą, nusigabenote brangiuosius mano turtus į savo šventyklas. 6Pardavėte Judo ir Jeruzalės žmones graikams, perkeldami juos toli nuo jų pačių krašto. 7Tikėkite manimi, išjudinsiu juos, kad paliktų vietas, į kurias jūs buvote juos pardavę, ir sugrąžinsiu jūsų darbus ant jūsų pačių galvų. 8Parduosiu jūsų sūnus ir jūsų dukteris į Judo žmonių rankas, - jie parduos juos sabiečiams - tolimai tautai. Taip kalbėjo VIEŠPATS.

9 Paskelbkite tai tautoms:
renkitės karui,
išjudinkite galiūnus!
Tesirenka visi kareiviai
ir težygiuoja!
10 Kalkite savo noragus į kalavijus
ir savo geneklius į ietis.
Net silpnuolis tesako: "Esu galiūnas!"
11 Greičiau ateikite
jūs, visos aplinkinės tautos,
rinkitės ten.
{Atvesk žemyn savo galiūnus, VIEŠPATIE!}
12 Tepakyla tautos,
teateina į Jehošafato slėnį,
nes ten sėdėsiu,
teisdamas visas aplinkines tautas.

13 Paleiskite darban pjautuvą,
nes pjūtis prinokusi.
Eikite ir trypkite,
nes vyno spaudykla pilna.
Kubilai liesis per kraštus,
nes jų nedorumas didelis.

14 Minių minios susirinkusios
sprendimo slėnyje,
nes arti VIEŠPATIES diena
sprendimo slėnyje!
15 Aptemsta saulė ir mėnulis,
žvaigždės sulaiko savo švytėjimą.

16 Iš Ziono VIEŠPATS sugriaudžia,
iš Jeruzalės pakelia savo balsą, -
dreba dangūs ir žemė.

Bet savo tautai VIEŠPATS prieglauda,
Izraelio tautai tvirtovė.

Išgelbėjimas Dievo išrinktiesiems

17 Tuomet žinosite, kad aš, VIEŠPATS,
esu jūsų Dievas,
gyvenantis Zione, mano šventajame kalne.
Jeruzalė bus šventa,
svetimieji niekad daugiau per ją nebeis.

18 Tą dieną kalnai lašės saldžiu vynu,
kalnai sruvens pienu,
o visos Judo upių vagos sruvens vandeniu.
Šaltinis ištrykš iš VIEŠPATIES namų
ir palaistys Šitimų slėnį.

19 Egiptas taps tyrlaukiais,
o Edomas pavirs apleista dykyne
už padarytą smurtą Judo žmonėms,
išliejus nekaltą kraują visame jo krašte.
20 Bet Judas per amžius bus gyvenamas,
o Jeruzalė - per kartų kartas.
21 Atkeršysiu už jų kraują,
nepasigailėsiu kaltųjų,
nes VIEŠPATS gyvena Zione.

AMOSO KNYGA

A. TAUTŲ TEISMAS

1 1 Amoso, vieno iš Tekoos kerdžių, žodžiai, kuriuos jis gavo regėjime apie Izraelį Judo karaliaus Uzijo dienomis ir Izraelio karaliaus Joašo sūnaus Jeroboamo dienomis, dveji metai prieš žemės drebėjimą.
2 Jis tarė:
- VIEŠPATIES balsas griaudžia iš Ziono,
garsiai ataidi iš Jeruzalės;
piemenų ganyklos vysta,
Karmelio viršūnė džiūsta.

Aramas

3 Taip kalbėjo VIEŠPATS:
- Dėl trijų Damasko nusikaltimų
ir dėl keturių
neatšauksiu savo žodžio,
nes kūlė Gileadą
geležiniais kūlimo trikuliais.

4 Pasiųsiu ugnį ant Hazaelio namų,
ji praris Ben-Hadado tvirtoves.
5 Sulaužysiu Damasko vartų
užkaiščius,
išnaikinsiu gyventojus iš Aveno slėnio
ir laikantįjį skeptrą iš Bet-Edeno, -
Aramo tauta bus ištremta į Kirą, -
kalbėjo VIEŠPATS.

Gaza ir Filistija

6 Taip kalbėjo VIEŠPATS:
- Dėl trijų Gazos nusikaltimų
ir dėl keturių
neatšauksiu savo žodžio,
nes išvarė į tremtį ištisas
bendruomenes,
atiduodami jas Edomui.
7 Pasiųsiu ugnį ant Gazos sienų, -
ugnį, kuri suris jos tvirtoves.
8 Išnaikinsiu gyventojus iš Ašdodo
ir laikantįjį skeptrą iš Aškelono.
Pakelsiu ranką prieš Ekroną,
žus filistinų likutis, -
kalbėjo Viešpats DIEVAS.

Tyras

9 Taip kalbėjo VIEŠPATS:
- Dėl trijų Tyro nusikaltimų
ir dėl keturių
neatšauksiu savo žodžio,
nes išdavė į tremtį Edomui
ištisus gyventojų būrius,
nepaisydami broliškumo sandoros.
10 Pasiųsiu ugnį Tyro sienoms, -
ugnį, kuri suris jo tvirtoves.

Edomas

11 Taip kalbėjo VIEŠPATS:
- Dėl trijų Edomo nusikaltimų
ir dėl keturių
neatšauksiu savo žodžio,
nes jis su kalaviju persekiojo savo brolį,
neparodydamas jokio gailestingumo.
Kadangi jo įniršis siautėjo be perstojo

ir leido pykčiui nežabotai šėlti,
12 pasiųsiu ugnį į Temaną, -
ugnį, kuri suris Bozros tvirtoves.

Amonas

13 Taip kalbėjo VIEŠPATS:
- Dėl trijų amoniečių nusikaltimų
ir dėl keturių
neatšauksiu savo žodžio,
nes jie perskrodė nėščias moteris Gileade,
plėsdami savo krašto sienas.
14 Sukursiu ugnį ant Rabos sienos, -
ugnį, kuri suris jos tvirtoves
su šauksmais mūšio dieną,
su audra viesulo dieną.
15 Tuomet jos karalius išeis į tremtį, -
jis drauge su savo didžiūnais, -
kalbėjo VIEŠPATS.

2Moabas

1Taip kalbėjo VIEŠPATS:
- Dėl trijų Moabo nusikaltimų
ir dėl keturių
neatšauksiu savo žodžio,
nes jis pavertė pelenais
Edomo karaliaus kaulus.
2 Pasiųsiu ugnį Moabui, -
ugnį, kuri suris Kerijoto tvirtoves.
Moabo žmonės sutiks mirtį tarp sąmyšio,
tarp šauksmų ir ragų gaudimo.
3 Išrausiu Moabo valdovą
ir iššudysiu visus jo didžiūnus
drauge su juo, -
kalbėjo VIEŠPATS.

Judas

4 Taip kalbėjo VIEŠPATS:
- Dėl trijų Judo nusikaltimų
ir dėl keturių
neatšauksiu savo žodžio,
nes jie atmetė VIEŠPATIES mokymą
ir nesilaikė jo įsakymų.
Kadangi jie leidosi suvedžiojami tų pačių
melų,

kuriems buvo pasidavę jų protėviai,
5 pasiųsiu ugnį į Judą, -
ugnį, kuri suris Jeruzalės rūmus.

Izraelis

6 Taip kalbėjo VIEŠPATS:
- Dėl trijų Izraelio nusikaltimų
ir dėl keturių
neatšauksiu savo žodžio,
nes jie parduoda teisųjį už sidabrą,
o beturtį už sandalų porą.
7 Žemės dulkėse jie mindžioja
vargšų galvas
ir verčia kukliuosius trauktis iš kelio;
tėvas ir sūnus eina pas tą pačią kekšę,
teršdami mano šventąjį vardą.
8 Jie gulasi prie kiekvieno aukuro
ant paimtų užstatu drabužių
ir geria savo dievo namuose vyną,
pirktą už savo pačių uždėtas baudas.

9 O tačiau
aš sunaikinau prieš jus amorietį,
aukštą kaip kedrą
ir stiprų kaip ąžuolą, -
aš sunaikinau jo vaisius viršuje
ir jo šaknis po žeme.
10 Aš išvedžiau jus iš Egipto žemės,
vedžiau jus per dykumą keturiasdešimt
metų,
kad paveldėtumėte amoriečio kraštą.
11 Aš išsirinkau pranašų iš jūsų sūnų
ir nazirų iš jūsų jaunuolių.
Argi ne taip yra iš tikrųjų,
Izraelio tauta? - tai VIEŠPATIES žodis.

12 Bet jūs vertėte nazirus gerti vyną,
o pranašams įsakėte,
tardami: "Nepranašaukite!"

13 Žinokite, slėgsiu jus vietoje prie
žemės,
kaip slegia vežimas,
prikrautas javų pėdų.
14 Greitieji neteks savo greitumo,
stiprieji nepasitikės savo stiprumu,

nė galiūnai neišsigelbės.
15 Lankininkai neištvers,
greitakojai nepaspruks,
nė raitieji neišsaugos savo gyvybės.
16 Galiūnų drąsieji
tą dieną pabėgs nuogi, -
tai VIEŠPATIES žodis.

B. ŽODŽIAI IR NELAIMĖS IZRAELIUI

3Pirmasis žodis 1Klausykitės žodžio, kurį VIEŠPATS ištarė jums, izraeliečiai, visai šeimai, kurią išvedžiau iš Egipto žemės:

2 - Tik jus tepažinau iš visų žemės
šeimų,
todėl nubausiu jus už visas jūsų kaltes.
3 Argi du eina kartu,
jei nėra susitarę?
4 Argi riaumoja liūtas miške,
kai jis neturi grobio?
Argi liūtukas suurzgia iš savo guolio,
jei jis neturi ko nors sugavęs?
5 Argi įkrinta paukštis į spąstus
ant
žemės,
kai ten nėra jam jauko?
Argi pašoka spąstai nuo žemės,
nieko nepagaudami?
6 Kai nuaidi rago gausmas mieste,
argi žmonės neišsigąsta?
Kai ištinka miestą nelaimė,
argi ne VIEŠPATIES tai darbas?
7 Tikrai, Viešpats DIEVAS nedaro
nieko,
pirma neapreiškęs savo užmojo
saviesiems tarnams - pranašams.
8 Liūtas suriaumojo,
kas nebijos?
Viešpats Dievas kalbėjo,
kas atsisakys pranašauti?
9 Paskelbkite tvirtovėms Ašdode
ir tvirtovėms Egipto žemėje ir sakykite:
"Rinkitės ant kalno, vardu Samarija,
ir pamatysite, kokie baisūs joje sąmyšiai
ir kokia baisi priespauda jos viduje".

10 Neišmano, kaip daryti, kas
teisinga, -
tai VIEŠPATIES žodis, -
tie, kurie telkia smurtą ir plėšikavimą
savo tvirtovėse.
11 Todėl taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
- Priešas apsups kraštą,
palauš tavo gynybą,
ir bus išplėštos tavo tvirtovės.
12Taip kalbėjo VIEŠPATS. Kaip kerdžius išgelbsti iš liūto nasrų porą
kojų ar ausies gabalą, taip bus išgelbėti Samarijoje gyvenantys
Izraelio žmonės, nešini guolio kampu ar lovos dalimi.
13 Klausykitės ir skelbkite Jokūbo
namams, -
tai žodis Viešpaties DIEVO, Galybių Dievo:
14 - Tą dieną, kai bausiu Izraelį už jo
nusižengimus,
nubausiu Bet-Elio aukurus, -
aukuro ragai bus nukirsti
ir nukris žemėn.
15 Nuversiu žiemos rūmus
drauge su vasaros rūmais.
Dramblio kaulo namai bus nugriauti,
didingieji namai bus sunaikinti, -
tai VIEŠPATIES žodis.

4Antrasis žodis

1 Klausykitės šio žodžio,
Samarijos kalno moterys, -
jūs Bašano karvės, -
engiate vargšus, spardote elgetas,
sakote savo vyrams:
"Atneškite ko nors išgerti!"
2 Viešpats DIEVAS prisiekė savo
šventumu!
Tikrai ateina jums dienos,
kai jie išvilks jus kabliais
tarsi žuvį ant kabliuko
visas iki paskutinės.
3 Išeisite pro spragas sienose,
kiekviena tiesiausiu keliu,
ir būsite išmestos į šiukšlyną, -
tai VIEŠPATIES žodis.

4 Eikite į Bet-Elį ir nusidėkite,
į Gilgalą ir paskęskite nuodėmėj.
Kas rytą atnašaukite savo kruvinas aukas,
o kas trečią dieną savo dešimtines.
5 Deginkite raugintos duonos
padėkos auką,
skelbkite plačiai gera valia daromas atnašas,
nes taip jūs mėgstate daryti, izraeliečiai, -
tai Viešpaties DIEVO žodis.

6 Nors padariau, kad turėtumėte
švarius dantis
visuose savo miestuose,
ir padariau duonos stoką
visuose jūsų kaimuose,
tačiau jūs pas mane nesugrįžote, -
tai VIEŠPATIES žodis.

7 Nors sulaikiau nuo jūsų lietų,
kai dar buvo trys mėnesiai iki pjūties;
daviau lietaus vienam miestui,
o kitam lietaus nedaviau;
vienas laukas buvo lietaus palaistytas,
o kitas be lietaus išdžiūvo;
8 nors du ar trys miestai keliaudavo
į vieną miestą, kad atsigertų vandens,
bet troškulys likdavo nenumalšintas,
tačiau jūs pas mane nesugrįžote, -
tai VIEŠPATIES žodis.

9 Naikinau jus kūlėmis ir miltlige,
nuniokojau jūsų sodus ir vynuogynus,
skėriai surijo jūsų figmedžius ir alyvmedžius,
tačiau jūs pas mane negrįžote, -
tai VIEŠPATIES žodis.

10 Pasiunčiau jums marą
kaip Egiptui,
iššudžiau kalaviju jūsų jaunus vyrus,
leidau pagrobti jūsų žirgus
ir trenkiau jums į nosis jūsų stovyklų
smarvę,
tačiau jūs pas mane nesugrįžote, -
tai VIEŠPATIES žodis.
11 Naikinau jus,
kaip Dievas naikino Sodomą ir Gomorą,

tapote lyg iš ugnies ištrauktas nuodėgulis,
tačiau jūs pas mane negrįžote, -
tai VIEŠPATIES žodis

12 Todėl taip darysiu aš tau, Izraeli!
Kadangi aš taip darysiu tau,
pasiruošk susitikti su savo Dievu, Izraeli!

13 Nes štai tas, kuris supila kalnus,
sukuria vėją ir apreiškia žmogui savo mintis;
tas, kuris paverčia tamsą aušra
ir žengia žemės aukštumomis:
VIEŠPATS, Galybių Dievas, yra jo vardas!

5Trečiasis žodis

1Klausykitės šito žodžio, kurį užgiedu jums kaip
raudą, Izraelio namai:
2 - Žuvo, daugiau nebeatsikels
mergelė Izraelio tauta, -
parblokšta savo žemėje.
Nėra kas ją pakeltų.

3 Nes taip kalbėjo Viešpats DIEVAS:
- Miestas, kuris išsiųsdavo tūkstantį,
pasiliks su šimtu,
o tas, kuris išsiųsdavo šimtą,
pasiliks su dešimčia Izraelio namuose.

4 Nes taip kalbėjo VIEŠPATS Izraelio
namams:
- Ieškokite manęs ir būkite gyvi!
5 Bet neieškokite Bet-Elio,
neikite į Gilgalą
ir nekeliaukite į Beer-Šebą,
nes Gilgalas tikrai bus išvarytas į tremtį,
o Bet-Elis pavirs nieku.

6 Ieškokite VIEŠPATIES ir būkite gyvi,
kad jis neateitų prieš Juozapo namus kaip
ugnis
ir, nesant kam gesinti, nesurytų Bet-Elio.

Pirmoji nelaimė

7 Vargas jums, paverčiantiems
teisingumą metėlėmis
ir žemėn metantiems teisumą!

8 Tas, kuris padarė Sietyną ir Orioną,
paverčia mirtiną tamsą rytmečiu,
pakeičia dieną naktimi,
pasišaukia jūros vandenis
ir išlieja juos ant žemės veido, -
jo vardas yra VIEŠPATS!
9 Žaibuoja sunaikinimu galiūnams, -
sunaikinimas užklumpa tvirtovę.

10 Nekenčiama to, kuris sudraudžia
vartuose,
ir bjaurimasi tuo, kuris sako tiesą.
11 Todėl, kad trypėte vargšą
ir plėšėte iš jo mokesčius už grūdus,
nors pasistatėte namus iš tašytų akmenų,
bet juose negyvensite,
nors užsiveisėte rinktinius vynuogynus,
bet jų vyno negersite.
12 Nes žinau, kokia aibė jūsų
nusikaltimų
ir kaip sunkios jūsų nuodėmės, -
engiate teisiuosius, imate kyšius,
nustumiate į šalį pavargėlius vartuose!
13 Užtat tokiu metu protingas
žmogus tylės,
nes tai yra blogas metas.
14 Ieškokite gero, o ne pikto,
kad būtumėte gyvi.
Tuomet, kaip sakėte, bus su jumis
VIEŠPATS, Galybių Dievas.
15 Nekęskite pikto ir mylėkite gera;
įgyvendinkite vartuose teisingumą.
Galbūt VIEŠPATS, Galybių Dievas,
bus gailestingas Juozapo likučiui.

16 Todėl taip kalbėjo VIEŠPATS,
Galybių DIEVAS, mano Viešpats:
- Per visas aikštes sklis raudojimas,
visose gatvėse skambės žodžiai: "Vargas!
Vargas!"
Žemdirbys bus šaukiamas gedėti
ir aimanuotojai raudoti.
17 Visuose vynuogynuose bus
vienos raudos,
nes aš pereisiu tarp jūsų, -

kalbėjo VIEŠPATS.

Antroji nelaimė

18 Vargas laukiantiems VIEŠPATIES
dienos!
Kodėl jūs laukiate VIEŠPATIES dienos?
Ji - tamsybė, o ne šviesa!
19 Tarsi kas nors bėgtų nuo liūto,
o užšoktų ant meškos
ar pareitų namo, ranka atsiremtų sienos,
ir būtų įgeltas gyvatės.
20 Argi nebus VIEŠPATIES diena
tamsybė,
o ne šviesa, -
tamsi naktis be jokios prošvaistės?
21 Neapkenčiu, bjauriuosi jūsų
šventėmis,
nerandu jokio malonumo jūsų iškilmėse.
22 Nors jūs ir atnašaujate man
deginamąsias aukas ir grūdų atnašas,
jų nepriimsiu;
į jūsų peniukšlių galvijų susitaikymo atnašas
nė nepažvelgsiu.
23 Nešdinkitės nuo manęs su savo
giesmių triukšmu, -
neklausau jūsų arfų skambesio!
24 Tevilnija teisingumas lyg upės srovė,
o teisumas tarsi tekanti upė.

25 Ar davėte man kruvinas aukas ir grūdų atnašas per anuos keturiasdešimt metų dykumoje, Izraelio namai? 26Išsinešite savo karalių Sakutą ir Keivaną, savo dievo žvaigždę - stabus, kuriuos sau pasidarėte. 27Išvarysiu jus į tremtį anapus Damasko, - kalbėjo VIEŠPATS, kurio vardas yra Galybių Dievas.

6 Trečioji nelaimė

1Vargas tiems, kurie Zione savimi
patenkinti,
ir tiems, kurie ant Samarijos kalno saugiai
jaučiasi, -
vargas tautų pirmūnės žymūnams,
kuriais kliaujasi Izraelio namai!
2 Nueikite į Kalnę ir pasižiūrėkite,
o iš ten į Hamatą - šaunųjį,
tada nusileiskite į filistinų Gatą.
Ar esate geresni už šias karalystes,

ar jūsų šalis didesnė už jų šalį?
3 Jūs norite nustumti tolyn
nelaimės dieną,
o tačiau greitinate smurto viešpatavimą!

4 Vargas tiems, kurie guli dramblio
kaulo lovose,
dykaduoniauja savo guoliuose,
valgo ėriukus, paimtus iš kaimenės,
ir veršius iš gardo!
5 Jie rėkauja dainos posmus,
pritariant arfai,
ir tarsi Dovydas išranda sau muzikos įrankius.
6 Jie geria vyną taurėmis
ir tepasi rinktiniais aliejais,
tačiau dėl Juozapo žūties nesisieloja!
7 Todėl dabar jie pirmieji išeis į
tremtį,
pasibaigs dykaduonių lėbavimas.

8 Viešpats DIEVAS prisiekė savimi, -
tai VIEŠPATIES, Galybių Dievo, žodis. -
Bjauriuosi Jokūbo išdidumu,
neapkenčiu jo tvirtovių, -
atiduosiu {priešams} miestą ir visa, kas yra
jame.

9Jei išliktų dešimt žmonių vienuose namuose, jie mirs. 10Ir jei kurio nors giminaitis, - deginantis mirusiuosius, - paims kūną išnešti iš namų ir sakys slypinčiam namų viduje: "Ar dar kas nors yra su tavimi?" - o jis atsakys: "Nėra nė vieno!" Tuomet giminaitis sakys: "Ša, tylėk! Mes neturime minėti VIEŠPATIES vardo".

11 Štai! VIEŠPATS įsako,
ir didesnis namas bus sutriuškintas į šipulius,
o mažesnis į skeveldras.
12 Argi gali arkliai šuoliuoti uolomis?
Ar aria kas nors jaučiais jūrą?
Bet jūs teisingumą pavertėte nuodais
ir teisumo vaisių metėlėmis.
13 Jūs, kurie džiaugiatės Lo-Debaru
ir sakote:
"Argi ne savo pačių jėga užėmėme
Karnajimus?"
14 Iš tikrųjų, Izraelio namai,
siunčiu prieš jus tautą, -
tai VIEŠPATIES, Galybių Dievo, žodis, -

jie engs jus nuo Lebo-Hamato perėjos
net iki Arabos tarpeklio.

C. REGĖJIMAI: GRASINIMAI IR PAŽADAI

7Skėrių regėjimas 1Viešpats DIEVAS parodė man šitokį dalyką. Žiūriu, jis kūrė skėrius tuo metu, kai buvo pradėjęs želti atolas {tai buvo atolas po karaliaus šienapjūtės }. 2Kai jie buvo pabaigę ryti visą krašto žolę, tariau:

"Viešpatie DIEVE, atleisk, maldauju tave!
Kaip gali Jokūbas tai pakelti?
Jis toks mažas!"
3 VIEŠPAČIUI jo pagailo.
"To nebus", - tarė VIEŠPATS.

Ugnies regėjimas4Viešpats DIEVAS parodė man tokį dalyką. Žiūriu, Viešpats DIEVAS šaukė ugnį teisti. Ji prarijo didžiąją gelmę ir pradėjo ryti laukus.

5 Tuomet aš tariau:
"Viešpatie DIEVE, nustok, maldauju tave!
Kaip gali Jokūbas tai pakelti?
Jis toks mažas!"
6 VIEŠPAČIUI jo pagailo.
"Ir to nebus", - tarė
Viešpats DIEVAS.

Svambalo regėjimas7Jis man parodė tokį dalyką. Žiūriu, Viešpats stovėjo prie sienos, statytos su svambalu. Laikydamas rankoje svambalą . 8VIEŠPATS mane paklausė: "Ką tu matai, Amosai?" Aš atsakiau: "Svambalą". Tuomet VIEŠPATS tarė:

"Štai dedu svambalą
prie Izraelio, savo tautos, -
nebeatleisiu jiems niekad daugiau.
9 Izaoko aukštumų alkai bus išardyti,
Izraelio šventyklos sunaikintos, -
su kalaviju pakilsiu prieš Jeroboamo
namus".

Amosas ir Amazjas10Tuomet Bet-Elio kunigas Amazjas nusiuntė žinią Izraelio karaliui Jeroboamui: "Amosas rengia sąmokslą prieš tave pačiuose Izraelio namuose. Kraštas nebegali pakęsti visų jo žodžių.

11 Štai kaip kalbėjo Amosas:
'Jeroboamas žus nuo kalavijo,
Izraelis tikrai bus ištremtas iš savo žemės'".

12Amazjas tarė Amosui: "Regėtojau, eik sau, bėk į Judo kraštą, ten užsidirbk sau duoną ir ten pranašauk. 13Bet niekuomet nebepranašauk Bet-Elyje, nes tai yra karaliaus šventovė ir karalystės šventykla".

14 Tuomet Amosas atsakė Amazjui: "Aš nebuvau nei pranašas, nei pranašo mokinys, bet esu
kerdžius ir šilkmedžio vaisių brandintojas. 15VIEŠPATS paėmė mane, kai ganiau kaimenę, ir
VIEŠPATS man įsakė: 'Eik, pranašauk Izraeliui, mano tautai!'

16 Tad dabar klausykis VIEŠPATIES žodžio!
Tu sakai: 'Nepranašauk Izraeliui,
liaukis skelbęs Izaoko namams'.
17 Todėl taip kalbėjo VIEŠPATS:
'Tavo žmona taps miesto kekše,
tavo sūnūs ir dukterys žus nuo kalavijo
ir tavo žemė bus išdalyta virve.
Tu pats mirsi nešvarioje žemėje,

Izraelis tikrai bus
ištremtas iš savo žemės'".

8Vaisių krepšio regėjimas 1Viešpats DIEVAS parodė man tokį dalyką. Žiūriu, vasarinių vaisių krepšys. 2Jis paklausė: "Ką matai, Amosai?" Atsakiau: "Vasarinių vaisių krepšį".

Tuomet VIEŠPATS tarė man:
"Galas atėjo Izraeliui, mano tautai,
nebeatleisiu jiems niekad daugiau.
3 Tą dieną
šventyklos giesmės virs raudomis, -
tai Viešpaties DIEVO žodis, -
visur bus aibė išmėtytų lavonų.
Ša! Tylos!"

Apie gobšumą

4 Išgirskite tai jūs, kurie mindote
beturtį
ir žudote krašto vargšus!
5 "Kada gi pasibaigs jaunatis, -
klausiate,
kad galėtume parduoti grūdus,
ir šabas,
kad galėtume nešti į turgų kviečius?
Efą sumažinsime, šekelį padidinsime
ir svarstykles nutaisysime apgavystei!
6 Pirksime vargšus už sidabrą,
beturtį už sandalų porą
ir parduosime net kviečių pasturlakus!"

7 VIEŠPATS prisiekė Jokūbo
puikybe :
tikrai niekad nepamiršiu nė vieno jų darbų!
8 Argi nesudrebės dėl to žemė,

ar neliūdės visa, kas joje gyvena?
Argi ji visa nepakils kaip Nilas, -
nepatvins ir neatslūgs kaip Egipto Nilas?

9 Tą dieną, - tai Viešpaties DIEVO
žodis,
-
padarysiu, kad saulė nusileistų vidurdienį,
ir apsiausiu žemę tamsa dienos metu.
10 Paversiu jūsų iškilmes gedulu
ir visas jūsų giesmes raudomis.
Apvilksiu visų strėnas ašutine
ir plikai nuskusiu visų galvas.
Padarysiu ją tarsi gedulą dėl
vienintelio
sūnaus
ir jos pabaigą tarsi karčią dieną.

11 Tikrai ateina dienos, -
tai Viešpaties DIEVO žodis, -
kai nusiųsiu badą į kraštą.
Ne duonos badą ar vandens troškimą,
bet Dievo žodžių badą.
12 Tuomet žmonės keliaus nuo jūros
lig jūros,
nuo šiaurės lig rytų, skubės šen ir ten,
ieškodami VIEŠPATIES žodžio,
bet jo nesuras.
13 Tą dieną alps nuo troškulio
gražios mergaitės ir vaikinai.
14 O tie, kurie prisiekia Samarijos
stabu
Ašima
ir sako: "Danai, kaip gyvas tavo dievas!"
ar: "Kaip gyvas kelias į Beer-Šebą!" -
visi kris ir niekad neprisikels.

9 Aukuro regėjimas

1Pamačiau VIEŠPATĮ, stovintį prie
aukuro. Jis tarė:
"Daužyk kolonų galvas tol,
kol pradės drebėti slenksčiai,
ir sutrupink jas į žmonių galvas!
Išlikusius užkaposiu kalaviju, -
nė vienas jų neištrūks,

nė vienas jų neišliks.

2 Nors jie nužengtų į Šeolą,
iš ten mano ranka juos paims,
nors jie užliptų į dangų,
iš ten juos nulaipinsiu.
3 Nors jie slėptųsi ant Karmelio
viršūnės,
ten juos surasiu ir paimsiu.
Nors jie slėptųsi nuo mano akių jūros dugne,
ten paliepsiu slibinui,
kad jiems įgeltų.
4 Nors jie eitų į tremtį priekyje savo
priešų,
ten paliepsiu kalavijui,
kad juos iššudytų.
Akis įsmeigsiu į juos nelaimei,
o ne palaimai".
5 Viešpats, Galybių DIEVAS,
paliečia žemę, ir ji tirpsta,
visi jos gyventojai gedi.
Ji visa pakils kaip Nilas
ir vėl atslūgs kaip Egipto Nilas.
6 Savo būstą jis stato danguje,
o savo skliautui pamatus deda žemėje.
Jūros vandenis pasišaukia
ir išlieja juos ant žemės veido.
Jo vardas yra VIEŠPATS.

7 "Argi jūs nesate kaip etiopai man,
Izraelio tauta? -
tai VIEŠPATIES žodis.
Argi ne aš išvedžiau Izraelį iš Egipto
žemės,
o filistinus iš Kaftoro
ir aramėjus iš Kiro?
8 Tikrai Viešpaties DIEVO akys
atkreiptos į nuodėmingą karalystę.
Nušluosiu ją nuo žemės veido!"

EPILOGAS: MESIJINIS UŽMOJIS

"Jokūbo namų galutinai nesunaikinsiu, -
tai VIEŠPATIES žodis, -
9 nes štai paliepsiu
ir išsijosiu Izraelio namus tarp tautų,

kaip išsijojama {smėlį} rėčiu,
neleidžiant jokiam žvirgždui nukristi
žemėn.
10 Nuo kalavijo žus
visi mano tautos nusidėjėliai, -
tie, kurie sako: "Nelaimė niekad
mūsų nepasivys ir mūsų nepasitiks".

11 Tą dieną atstatysiu sugriautą
Dovydo padangtę,
užtaisysiu jos plyšius.
Prikelsiu jos griuvėsius,
atstatysiu ją, kaip ji buvo kadaise,
12 kad jie paveldėtų Edomo likutį
ir visas tautas,
pavadintas mano vardu, -
tai žodis VIEŠPATIES, kuris tai daro.
13 Tikrai ateina dienos, -
tai VIEŠPATIES žodis, -
kai artojas pasivys pjovėją
ir vynuogių traiškytojas sėjėją.
Kai kalnai lašės saldžiu vynu
ir visomis kalvomis jis tekės,
14 sugrąžinsiu Izraelio, savo tautos,
tremtinius, -
jie atstatys sugriautus miestus ir juose gyvens,
veis vynuogynus ir gers jų vyną,
sodins sodus ir valgys jų vaisius.
15 Juos pasodinsiu jų žemėje,
ir jie niekad daugiau nebus išrauti
iš žemės, kurią aš jiems daviau, -
kalbėjo VIEŠPATS, tavo Dievas.

ABDIJO KNYGA

A. EDOMAS KALTINAMAS UŽ ŽIAURUMĄ

1

1Abdijo regėjimas.
Taip kalbėjo Viešpats DIEVAS
apie Edomą:
- Girdėjome pranešimą iš VIEŠPATIES,
pasiuntinys buvo pasiųstas tautoms:
"Kilkite! Kilkime į karą prieš jį!"

2 Tikėk manimi! Padarysiu tave
mažiausią tarp tautų,
tu būsi visiškai paniekintas.
3 Tave apakino įžūli širdis, -
tave, gyvenantį uolų plyšiuose,
turintį būstą aukštumose.
Sakai savo širdyje:
"Kas gali mane nulaipinti žemėn?"
4 Nors skraidytum aukštai kaip erelis,
nors tavo lizdas būtų sukrautas tarp
žvaigždžių,
iš ten tave nulaipinsiu, -
tai VIEŠPATIES žodis.

5 Jei vagys ateitų pas tave
ar plėšikai nakčia,
kaip tu galėtum būti taip sunaikintas!
Argi jie nevogtų tik tiek,
kiek jiems gana?
Jei vynuogių rinkėjai ateitų pas tave,
argi jie nepaliktų parankų?
6 Kaip Esavas buvo apiplėštas
ir jo sankaupos išnaršytos!
7 Prie sienos nustūmė tave
visi tavo sąjungininkai;
tave apgavo, prislėgė tavo bičiuliai;
valgantieji tavo duoną
paspendė tau spąstus.
To jis visiškai nesupranta!

8 Argi tą dieną, - tai VIEŠPATIES
žodis, -
nesunaikinsiu išminčių Edomo
ir supratimo Esavo kalno?
9 Temanai, tavo galiūnai praras drąsą
ir bus sunaikinti
visi iki vieno Esavo kalne.
10 Už žudynes ir smurtą,
padarytą savo broliui Jokūbui,
rausi iš gėdos
ir būsi sunaikintas amžinai.
11 Tą dieną, kai laikeisi nuošaliai, -
tą dieną, kai svetimieji nešėsi jo turtus
ir svetimšaliai ėjo pro jo vartus
bei metė burtą dėl Jeruzalės,

ir tu buvai kaip vienas iš jų.
12 Neturėjai džiaugtis jo nelaime
savo brolio dieną;
neturėjai džiūgauti dėl Judo žmonių
jų žuvimo dieną;
neturėjai išdidžiai kalbėti kančios dieną!
13 Neturėjai eiti į mano tautos vartus
jų nedalios dieną;
bent tu neturėjai džiaugtis Judo nelaime
jo nedalios dieną;
neturėjai grobti jo nuosavybės
jo nedalios dieną!
14 Neturėjai stotis ant kryžkelių
jo pabėgėlių žudyti;
neturėjai išduoti jo išlikusiųjų
jo kančios dieną!

B. TAUTŲ TEISMAS VIEŠPATIES DIENĄ

15 Arti yra VIEŠPATIES diena
visoms tautoms!
Kaip tu darei,
taip bus tau daroma;
tavo darbai užgrius atgal ant tavo
galvos.

16 Kaip jūs gėrėte mano
šventajame kalne,
taip gers visos tautos be perstojo.
Taip! Jos gers, kol ims švepluoti, -
bus jų tarsi niekad nebūta.
17 Bet Ziono kalne bus išlikusieji, -
kalnas bus šventas;
Jokūbo namai iškraustys tuos,
kurie buvo juos iškraustę.
18 Jokūbo namai bus ugnis,
Juozapo namai liepsna,
o Esavo namai ražienos, -
jie padegs jas ir suris.
Neišliks nė vienas iš Esavo namų,
nes VIEŠPATS taip kalbėjo!

C. IZRAELIO TREMTINIAI GRĮŠ

19Gyvenantieji Negebe užims Esavo kalną, o gyvenantieji Šefeloje - filistinų kraštą. Jie užims Efraimo žemę ir Samarijos žemę, o Benjaminas užims Gileadą. 20Izraelio tremtiniai, esantieji Halahe, užims Finikiją lig pat Zarefatos, o Jeruzalės tremtiniai, esantieji Sefarade, užims Negebo

miestus. 21Išgelbėtieji kops į Ziono kalną valdyti Esavo kalno, o karalystė bus VIEŠPATIES!

JONOS KNYGA

A. JONOS PAŠAUKIMAS IR NEKLUSNUMAS

1 1 Kartą VIEŠPATIES žodis atėjo Amitajo sūnui Jonai: 2"Keliauk tuojau pat į Ninevę, tą didį miestą, ir pašauk jį į teismą, nes jų nedorumas pasiekė mane". 3Bet Jona leidosi bėgti nuo VIEŠPATIES Artumo į Taršišą. Jis nusileido į Jafą, susirado į Taršišą plaukiantį laivą, užsimokėjo už kelionę ir įsėdo, norėdamas keliauti drauge su jais į Taršišą, toli nuo VIEŠPATIES Artumo.

4Bet VIEŠPATS užleido šėlstantį vėją, jūroje kilo baisi audra, ir laivui grėsė pavojus sudužti. 5Išgąstis apėmė jūreivius, kiekvienas šaukėsi savo dievo. Norėdami palengvinti laivą, jie išmetė jūron laive buvusį krovinį. Tuo tarpu Jona, nulipęs į laivo triumą, gulėjo kietai įmigęs. 6Kapitonas atėjo pas jį ir jam tarė: "Kas gi tau, miegaliau? Kelkis, šaukis savo Dievo! Gal tas Dievas pagalvos apie mus ir mes nežūsime".

7Jūreiviai sakė vienas kitam: "Meskime burtus, kad sužinotume, kas kaltas dėl šios mus užklupusios nelaimės". Jie metė burtus, burtas lėmė Joną. 8Tuomet jie tarė jam: "Pasakyk mums, kodėl mus užklupo ši nelaimė? Kuo tu vertiesi? Iš kur tu? Iš kokio krašto esi ir kokiai tautai priklausai?" - 9"Esu hebrajus, - jis atsakė, - garbinu VIEŠPATĮ, dangaus Dievą, kuris padarė jūrą ir sausumą". 10Tuomet jūreiviai dar labiau išsigando ir jam sakė: "Kaip tu išdrįsai tai padaryti!" Mat jūreiviai žinojo, kad jis bėga nuo VIEŠPATIES Artumo, - apie tai jis buvo jiems pasisakęs.

11Tada jie klausė jį: "Ką mes turime su tavimi daryti, kad jūra nurimtų?" Tuo tarpu jūroje vis labiau šėlo audra. 12Jiems jis atsakė: "Imkite mane ir meskite į jūrą, kad jūra jums nurimtų. Žinau, kad per mane jus ši baisi audra užklupo". 13Nepaisydami to, jūreiviai yrėsi iš visų jėgų, stengdamiesi prisiartinti prie sausumos, bet nepajėgė, nes jūra vis labiau ir labiau šėlo. 14Todėl jie šaukėsi VIEŠPATIES: "VIEŠPATIE, maldaujame, prašom neleisti mums žūti dėl šio vyro gyvybės! Nelaikyk mūsų kaltais už nekalto kraujo išliejimą, nes kaip tu, VIEŠPATIE, norėjai, taip ir padarei". 15Tuomet jie paėmė Joną, įmetė jį į jūrą, ir jūra liovėsi šėlusi. 16Apimti didelės VIEŠPATIES baimės, vyrai atnašavo VIEŠPAČIUI aukas ir darė įžadus.

B. JONOS ATGAILA IR IŠGELBĖJIMAS

2 1Bet VIEŠPATS parūpino didžuvę, kad Joną prarytų. Žuvies pilve Jona išbuvo tris dienas ir tris naktis. 2Būdamas žuvies pilve, Jona meldėsi VIEŠPAČIUI, savo Dievui. 3Jis sakė:

"Savo nelaimėje šaukiausi VIEŠPATIES,
ir jis man atsiliepė.
Iš Šeolo pilvo šaukiau,
tu išgirdai mano balsą!
4 Tu įmetei mane į bedugnę,
į jūros gelmes.
Mane prarijo vandenys,
apsėmė visi tavo vandenų srautai ir vilnys.
5 Tuomet tariau: 'Nuo tavo Artumo
esu

išguitas!
Kaip vėl regėsiu tavo šventąją buveinę?
6 Vandenys užliejo mane ligi kaklo,
bedugnė prarijo mane,
jūros dumbliai apraizgė man galvą
7 prie kalnų pamatų.
Nužengiau į kraštą,
kurio skląsčiai uždarė mane amžinai.
Bet tu, VIEŠPATIE, mano Dieve,
iškėlei mano gyvastį iš Duobės.
8 Mano gyvasčiai vis labiau gęstant,
atsiminiau VIEŠPATĮ,
ir mano malda pakilo pas tave,
į tavo šventąją buveinę.
9 Tuščių stabų garbintojai
palieka savo gailestingumo šaltinį,
10 bet aš gyriaus giesmę tau aukosiu,
padarytą įžadą įvykdysiu.
Išgelbėjimas ateina iš VIEŠPATIES!'"
11Tuomet VIEŠPATS paliepė žuviai išspjauti Joną į sausumą.

C. JONOS ŽODIS IŠ DIEVO NINEVEI

3 1Antrąkart atėjo Jonai VIEŠPATIES žodis: 2"Kelkis ir eik į Ninevę, tą didį miestą, ir paskelbk jam, ką aš tau sakau. 3Paklusdamas VIEŠPATIES žodžiui, Jona pakilo ir nuvyko į Ninevę. O Ninevė buvo labai didelis miestas, - jį pereiti reikėjo trijų dienų. 4Jona pradėjo kelionę per miestą. Eidamas pirmos dienos kelią, jis skelbė: "Dar keturiasdešimt dienų, ir Ninevė bus sunaikinta!" 5Ninevės žmonės patikėjo Dievu, paskelbė pasninką ir visi, dideli bei maži, apsivilko ašutine.

6Kai žinia pasiekė Ninevės karalių, jis pakilo nuo savo sosto, nusivilko drabužius, apsidengė ašutine ir sėdosi į pelenus. 7Tada jis įsakė paskelbti Ninevėje: "Karaliaus ir jo didžiūnų įsakymu: 'Joks žmogus nei gyvulys tenelies jokio maisto, - raguočiai ir avys tenebūna ganomi ir vandens tenegeria. 8Žmonės ir gyvuliai bus apvilkti ašutine, - visu balsu tesišaukia VIEŠPATIES. Visi tesigręžia nuo savo nedorų kelių ir nuo smurto. 9Kas žino? Rasi Dievas pasigailės ir atleis, rasi sulaikys savo degantį įniršį, ir mes nežūsime'".

10Kai Dievas pamatė, ką jie padarė ir kaip jie nusigręžė nuo savo nedorų kelių, Dievas pasigailėjo ir nenubaudė nelaime, kuria buvo jiems grasinęs. To jis nebepadarė.

D. DIEVO GAILESTINGUMAS NINEVEI

4 1Tai Joną labai suerzino. Jis buvo įširdęs. 2Todėl meldėsi VIEŠPAČIUI ir sakė: "O VIEŠPATIE! Argi ne tai sakiau dar savo šalyje būdamas? Dėl to iš pradžių ir į Taršišą bėgau, nes žinojau, kad tu esi maloningas ir gailestingas Dievas, kantrus ir pilnas ištikimos meilės, pasiruošęs atleisti. 3Taigi, VIEŠPATIE, maldauju, atimk man gyvybę, nes man geriau mirti, negu gyventi". 4O VIEŠPATS jam tarė: "Ar dera tau taip širsti?" 5Tuomet Jona išėjo iš miesto, apsistojo rytinėje jo pusėje ir pasidarė sau pastogę. Atsisėdęs jos pavėsyje, laukė norėdamas pamatyti, kas toliau atsitiks miestui.

6VIEŠPATS Dievas parūpino moliūgą, išaugindamas jį virš Jonos, kad būtų pavėsis jo galvai ir apgintų jį nuo blogos nuotaikos. Moliūgu Jona buvo labai patenkintas. 7Bet rytojaus dienai auštant, Dievas pasiuntė kirminą, kuris taip pakando moliūgą, kad šis nudžiūvo. 8Saulei patekėjus, Dievas pasiuntė karštą rytų vėją. Saulė taip kepino Jonos galvą, kad jis alpo ir šaukėsi mirties. Jis sakė: "Geriau man mirti, negu gyventi".

9Bet Dievas tarė Jonai: "Ar dera tau širsti dėl moliūgo?" Jis atsakė: "Taip! Mirsiu nuo širdgėlos". 10 Tuomet VIEŠPATS pasakė: "Tu gailiesi moliūgo, dėl kurio nevargai ir kurio neauginai, - jis per vieną naktį išdygo ir per vieną naktį pradingo. 11Argi neturėčiau aš gailėtis Ninevės, to didžiojo miesto, kuriame yra daugiau negu šimtas dvidešimt tūkstančių žmonių, nemokančių atskirti savo kairės nuo savo dešinės, ir daug galvijų?"

MICHĖJO KNYGA

A. BAUSMĖ IZRAELIUI UŽ NUODĖMES

1Dievo teismas

1VIEŠPATIES žodis, atėjęs Michėjui iš Morešeto, pranašavusiam apie Samariją ir Jeruzalę Judo karalių Jotamo, Ahazo ir Hezekijo dienomis.

2 Klausykitės, visos tautos,
išgirskite, visi gyvenantieji žemėje!
Tebūna Viešpats DIEVAS liudytojas prieš jus,
Viešpats iš savo šventosios buveinės!
3 Štai! Viešpats palieka savo buveinę, -
nužengs ir eis žemės aukštumomis.
4 Po juo kalnai sutirps
ir nutekės žemyn į slėnius
kaip vaškas arti ugnies,
kaip vandenys, pilami ant stataus šlaito.
5 Visa tai už Jokūbo nusikaltimą
ir už Izraelio namų nuodėmes.
Koks gi Jokūbo nusikaltimas?
Argi ne Samarija?
Kokia gi Judo aukštumų vieta?
Argi ne Jeruzalė?
6 Todėl paversiu Samariją
griuvėsiais tuščiame lauke,
vieta vynuogynams veisti.
Sumesiu į slėnį jos akmenis,
atidengsiu jos pamatus.
7 Bus sudaužyti visi jos drožiniai,
sudegintas ugnyje visas jos kekšavimo
atlygis
ir sunaikinti visi jos stabai.

Juk kaip kekšės atlygį ji juos sutelkė,
todėl kekšės atlygiu jie vėl taps.

8 Dėl to raudosiu ir vaitosiu;
vaikščiosiu basas ir nuogas,
raudosiu liūdnai kaip šakalai,
liūdėsiu kaip stručiai.
9 Jos žaizda neišgydoma,
nes apėmė Judą,
pasiekė net mano tautos vartus,
pačią Jeruzalę.

10 Gate to neskelbkite,
nuo ašarų susilaikykite,
Bet-Leafroje dulkėse raitykitės.
11 Eikite sau,
Šafiro gyventojai,
nuogi ir susigėdę;
neišeina Zaanano gyventojai;
Bet-Ezelis vaitoja,
atims jums savo paramą.
12 Nors Maroto gyventojai tikėjosi
palaimos,
tačiau atėjo iš VIEŠPATIES nelaimė
prie Jeruzalės vartų.
13 Kinkykite žirgus į kovos vežimus,
Lachišo gyventojai!
Lachišai, buvai nuodėmės pradžia
Ziono dukrai,
nes Izraelio nusikaltimai turi
pradžią tavyje!
14 Todėl duosi atsisveikinimo dovanas
Morešet-Gatui;
Achzibo namai bus apgaulė
Izraelio karaliams.
15 Vėl atvesiu jums užkariautoją,
Marešos gyventojai;
Izraelio šlovė ateis
į Adulamą.
16 Nusiskusk galvą, rauk plaukus
dėl savo išpaikintų vaikų,
pasidaryk plika kaip erelis,
nes jie išėjo iš tavęs į tremtį.

2 Visuomeninės ydos

1Deja žadantiems daryti nedorus
darbus
ir sumanantiems pikta savo guoliuose!
Rytui prašvitus, jau jie tai vykdo,
nes jėga jų rankose.
2 Jie užsigeidžia dirvų ir pasigrobia,
užsimano namų ir atima;
išguja savininką iš jo namų
ir žmones iš jų paveldo.
3 Todėl taip kalbėjo VIEŠPATS:
"Tikėk manimi, siųsiu nelaimę šiai giminei, -
iš jos negalėsite ištraukti savo kaklų.
Eidami galvos išdidžiai nekelkite,
nes tai bus blogas metas".
4 Tą dieną bus tau skiriama
patyčių daina,
aimanuojama karti rauda ir bus sakoma:
"Esame visiškai nuniokoti!
VIEŠPATS perduoda kitiems
mano tautos paveldą, -
jis atima jį iš manęs!
Užgrobikams mūsų laukus išdalija".
5 Todėl nebus tau
kas mestų burtu virvę
VIEŠPATIES bendrijoje.

6 "Liaukitės pranašavę, - jie taip
skelbia, -
tokių dalykų neturite pranašauti!
Gėda mūsų neužklups".
7 Ar turėtų taip būti sakoma,
o
Izraelio namai?
Ar VIEŠPATIES kantrybė išseko?
Ar tai jo darbai?
Ar mano žodžiai nepadeda tam,
kas elgiasi teisingai?

8 Bet jūs pakilote kaip mano
tautos priešas, -
nuvelkate skraistę nuo taikiųjų,
patikliai einančių pro šalį,
be jokios minties apie karą.
9 Mano tautos moteris išvarote
iš jų jaukių namų,

iš jų vaikų atimate
mano jiems amžinai duotą garbę.
10 Kelkitės ir eikite,
nes ši vieta ne poilsiui.
Kadangi ji buvo užteršta,
ją ištiks sunaikinimas -
nuožmus sunaikinimas.
11 Jei kas nors vaikštinėtų,
pūsdamas miglą į akis bei skelbdamas
melagystes,
ir sakytų: "Pranašausiu jums
apie vyną ir svaigų gėrimą", -
tokiu pranašu džiaugtųsi ši tauta.

12 Tikrai surinksiu tave visą, Jokūbai,
tikrai subursiu Izraelio likutį.
Suvarysiu juos į krūvą
lyg avis į avidę,
lyg kaimenę į ganyklą.
Ji skardės žmonių klegesiu.
13 Tas, kuris pralaužia spragą,
eis jų priekyje.
Jie prasilauš ir išeis pro vartus.
Jų karalius žygiuos pirmutinis, -
VIEŠPATS jų priešakyje.

3Pranašas pasmerkia tautos vadus

1 Aš tariau:
- Klausykitės jūs, Jokūbo vadai,
jūs, Izraelio namų valdovai!
Jūs turėtumėte žinoti, kas teisinga!
2 Bet jūs nekenčiate, kas gera,
ir mylite, kas pikta,
jūs lupate nuo mano žmonių odą
ir raumenis nuo jų kaulų.
3 Jūs ėdate mano tautos kūną, -
plėšiate jų odą,
laužote jų kaulus,
kapojate juos kaip puode,
lyg mėsą katile.

4 Kada nors jie šauksis VIEŠPATIES,
bet jis neatsilieps, -
paslėps nuo jų savo veidą tuo metu,
nes jie nedorai elgiasi.

5 Taip kalbėjo VIEŠPATS apie
pranašus,
klaidinančius mano tautą,
šaukiančius: "Taika", -
kai turi ką nors pavalgyti,
bet skelbiančius karą tiems,
kurie nieko nekiša jiems į burnas.
6 Todėl bus jums naktis, -
negalėsite regėti,
ir bus jums tamsu, -
negalėsite burti.
Pranašams nusileis saulė,
aptems jiems diena.
7 Regėtojai bus sugėdinti,
žyniai apstulbinti, -
sumišę užsidengs lūpas,
nes iš Dievo nesulauks atsakymo.
8 Ogi aš -
aš esu pertekęs jėgų,
VIEŠPATIES dvasios, teisingumo ir drąsos
skelbti Jokūbui jo nusikaltimą
ir Izraeliui jo nuodėmę.

9 Klausykitės to, Jokūbo namų
valdovai,
ir Izraelio namų vadai!
Jūs neapkenčiate teisingumo
ir iškraipote visa, kas tiesu!
10 Jūs statote Zioną krauju
ir Jeruzalę neteisingumu!
11 Jos valdovai teisia už kyšį,
jos kunigai moko už užmokestį,
jos pranašai buria už pinigą,
betgi jie šaukiasi VIEŠPATIES
ir sako: "Tikrai VIEŠPATS yra su mumis!
Nepasieks mūsų jokia nelaimė".
12 Todėl per jūsų kaltę
Zionas taps ariamas laukas,
Jeruzalė virs griuvėsių krūva
ir Šventyklos kalnas - mišku apaugusia
aukštuma.

B. NAUJASIS IZRAELIS

4 Dievo karalystė Zione

1Ateityje įvyks:
VIEŠPATIES Namų kalnas
stovės tvirtai iškilęs virš kalvų
ir už kalnus bus aukštesnis.
Tautos plūs jo linkui,
2 daug tautų ateis ir sakys:
"Ateikite, kopkime į VIEŠPATIES kalną,
į Jokūbo Dievo namus,
kad jis pamokytų savo kelių,
kad mes eitume jo takais".
Nes iš Ziono ateis mokymas
ir VIEŠPATIES žodis iš Jeruzalės.
3 Jis išspręs ginčus tarp daugelio
tautų,
išspręs bylas galingų, nors ir tolimų,
tautų.
Jos perkals savo kalavijus į arklus,
o ietis - į geneklius medžiams genėti.
Tauta nebekels kalavijo prieš kitą tautą,
nebebus mokomasi kariauti.
4 Tuomet visi sėdės
po savo vynmedžiais,
po savo figmedžiais,
ir nebus kam jų gąsdinti.
Tai ištarė Galybių VIEŠPATIES lūpos!
5 Nors visos tautos ir žengia,
kiekviena žengia dėl savo dievų,
o mes žengsime dėl VIEŠPATIES, mūsų Dievo,
per amžių amžius.

6 Tą dieną, - tai VIEŠPATIES žodis, -
sutelksiu šlubuosius,
surinksiu išblaškytuosius
ir tuos, kuriuos nuliūdinau.
7 Šlubuosius padarysiu Likučiu,
išblaškytuosius galinga tauta.
VIEŠPATS jiems viešpataus
Ziono kalne nuo dabar amžinai.

8 O tu, Migdal-Edere,
tu, Ziono kalvos dukra!
Pas tave ji pareis:
ankstyvoji valdžia,
dukros Jeruzalės karalystė.
9 Kodėl taip dabar aimanuoji?

Ar nebeturi karaliaus?
Ar žuvo tavo patarėjas,
kad tave suėmė gimdyvės skausmas?
10 Raitykis ir vaitok kaip gimdyvė,
Ziono
dukra,
nes dabar turi išeiti iš miesto
ir būti po plynu dangumi, -
nueisi į Babiloną.
Ten būsi išgelbėta,
ten VIEŠPATS atpirks tave
iš tavo priešų rankų.
11 Tikrai daug tautų susirinko
prieš
tave,
sakydamos: "Tebūna ji išniekinta,
Ziono griuvėsiuose tesigano mūsų akys!"
12 Bet jos nežino VIEŠPATIES minčių,
nesuvokia jo užmojo,
nes jis surinko jas kaip pėdus į
klojimą.
13 Pakilk ir kulk, Ziono dukra,
nes duosiu tau geležinius ragus
ir parūpinsiu tau vario kanopas.
Tu sutrypsi daug tautų,
paskirsi jų grobį VIEŠPAČIUI,
jų turtus visos žemės Viešpačiui.

Atkūrimas per Mesiją

14 Dabar apsisaugok mūrais,
Bat-
Gadera!
"Esame apsiausti!"
Lazda jie smogia į žandą
Izraelio valdovui.

5

1O tu, Efratos Betliejau, mažiausias tarp Judo kaimų,
iš tavęs man kils tas,
kuris valdys Izraelį;
jo kilmė siekia senų senovę,
seniai praėjusius laikus.
2 {Todėl jis paliks juos lig laiko,
kai įsčiose nešiojanti kūdikį bus pagimdžiusi;

tuomet jo giminių likučiai sugrįš
pas Izraelio vaikus.}
3 Jis tvirtai laikysis
ir ganys savo kaimenę VIEŠPATIES
jėga,
VIEŠPATIES, savo Dievo, galingu vardu.
Jie gyvens saugiai,
nes dabar jo didybė pasieks žemės
pakraščius.
4 Jis pats bus taika!

Jei Asirija užims mūsų kraštą
ir ims mindžioti mūsų žemę,
išrikiuosime prieš ją septynis ganytojus,
aštuonis karališkus vadus.
5 Jie valdys Asirijos kraštą kalaviju,
Nimrodo šalį nuogu kardu.
Išvaduos mus nuo asirų,
jei jie užims mūsų kraštą
ir mindžios mūsų šalies ribas.

6 Jokūbo likutis tuomet bus
tarp daugelio tautų
kaip VIEŠPATIES siunčiama rasa
ir tarsi žolę palaistantis lietus,
nelaukiantis nieko iš žmogaus
ir nededantis vilčių į mariuosius.
7 Tarp tautų Jokūbo likutis -
tarp daugelio tautų -
bus kaip liūtas tarp miško žvėrių
ir tarsi jaunas liūtas avių kaimenėse.
Kur tik jis pereis, mindžios ir draskys, -
nebus, kas išgelbėtų.
8 Tavo ranka pergalingai įveiks
priešus, -
bus nugalėti visi tavo priešininkai!
9 Tą dieną, - tai VIEŠPATIES žodis, -
atimsiu iš tavęs tavo žirgus
ir sunaikinsiu tavo karo vežimus;
10 nuniokosiu tavo krašto miestus
ir sugriausiu visas tavo tvirtoves;
11 atimsiu iš tavo rankų apžavus,
ir nebeturėsi daugiau žiniuonių;
12 atimsiu iš tavęs tavo stabus
ir šventuosius akmenis, -

nebesilenksi daugiau savo rankų darbams;
13 išrausiu iš tavęs tavo šventuosius
stulpus
ir sunaikinsiu tavo miestus.
14 Įpykęs atkeršysiu tautoms,
kurios nepakluso.

C. PAMOKYMAS

6Ko Dievas nori iš savo tautos?

1Klausykitės, ką VIEŠPATS sako:
- Pakilk, paskelbk savo bylą kalnų
akivaizdoje,
tegirdi kalvos tavo balsą!
2 Klausykitės jūs, kalnai, apie
VIEŠPATIES bylą
ir jūs, patvarieji žemės pamatai,
nes VIEŠPATS kelia bylą savo tautai,
skelbia ieškinį Izraeliui.

3 "Mano tauta, ką aš tau padariau?
Kuo gi tave nuvarginau?
Atsakyk man!
4 Juk išvedžiau tave iš Egipto žemės,
išpirkau tave iš vergijos namų
ir tave vesti pasiunčiau
Mozę, Aaroną ir Mirjamą.
5 Mano tauta, atsimink,
ką buvo sumanęs Moabo karalius Balakas,
ką jam atsakė Beoro sūnus Baalamas
ir kas nutiko nuo Šitimų iki Gilgalo,
kad žinotumei VIEŠPATIES teisumo
darbus".

6 "Kuo nešinas ateisiu į
VIEŠPATIES Artumą
ir nusilenksiu aukštybių Dievui?
Ar ateisiu su deginamosiomis aukomis,
su mituliais veršiais?
7 Argi VIEŠPATS bus patenkintas
tūkstančiais avinų,
plūstančia srove aliejaus?
Ar atiduosiu savo pirmagimį
už savo nusikaltimą,
savo kūno vaisių
už savo nuodėmę?"

8 Marusis, jis tau pasakė,
kas yra gera
ir ko iš tavęs VIEŠPATS reikalauja:
tik daryti, kas teisinga,
mylėti ištikima meile
ir nuolankiai eiti su savo Dievu.

9 VIEŠPATIES balsas šaukia miestui
{gili išmintis pagarbiai bijoti tavo
vardo}:
Klausykitės, gimine ir miesto taryba!
10 Ar aš galiu nematyti nedorai
įsigytų turtų
nedorėlių namuose
ir keikiamos sumažintos efos?
11 Ar aš galiu pakęsti nesąžiningas
svarstykles
ir neteisingų svarsčių maišą?
12 Tavo turtuoliai smurtauja;
tavo gyventojai meluoja
dvilinkais liežuviais.
13 Todėl aš tave ir parbloškiau,
nuniokodamas už tavo nuodėmes.
14 Tu valgysi, bet sotus nebūsi, -
amžinai kankins tave alkis;
tu įsigysi, bet neišsaugosi, -
jei ką ir išsaugotum,
perduosiu kalavijui.
15 Tu sėsi, bet nepjausi,
spausi alyvas, bet aliejumi nesitepsi;
traiškysi vynuoges, bet vyno negersi.
16 Laikeisi Omrio įstatų,
visų Ahabo namų darbų
ir sekei jų užmojus.
Todėl padarysiu tave tyrlaukiais,
o tavo gyventojus pajuoka, -
turėsi pakelti mano tautos panieką.

7Pasmerkimas ir ateities viltis

1Vargas man! Esu kaip žmogus,
kuris tada,
kai vasaros derlius buvo suvalytas,
kai vynuogės buvo nurinktos,
neberanda valgyti jokios vynuogių kekės

nei savo mėgstamų ankstyvųjų figų.
2 Pradingo krašto ištikimieji,
nebeliko nė vieno doro žmogaus.
Visi tyko kraujo,
gaudo kits kitą pinklėmis.
3 Jų rankos įgudusios piktam:
didžiūnas kelia reikalavimus,
teisėjas prašo kyšio,
o turtuolis įsako pagal savo norą.
Taip jie iškraipo teisingumą!
4 Geriausias tarp jų kaip erškėtis,
teisingiausias tarp jų - erškėčių tvora.
Tavo sargybinių skelbtoji diena,
tavo bausmė atėjo, -
dabar čia pat jų sumaišties metas.
5 Netikėkite draugu,
nepasitikėkite bičiuliu!
Nuo miegančios tavo glėbyje
saugok savo burnos duris!
6 Juk sūnus niekina tėvą,
duktė šiaušiasi prieš savo motiną,
marti prieš savo anytą.
Žmogaus priešai - jo namiškiai!
7 O aš žvelgsiu į VIEŠPATĮ,
dėsiu viltį į savo išganymo Dievą, -
išklausys mane mano Dievas!

8 Mano prieše, nedžiūgauk
dėl
mano nelaimės,
nors ir parpuoliau,
vėl atsikelsiu,
nors ir sėdžiu tamsybėje,
VIEŠPATS mano šviesa.
9 Kadangi jam nusidėjau,
todėl turiu pakelti VIEŠPATIES įniršimą,
kol jis apgins mano bylą
ir grąžins man teisingumą.
Jis išves mane į šviesą, -
regėsiu jo teisumą.
10 Kai regės tai mano priešas,
iš gėdos paraus,
nes sakė man:
"Kur yra jis,

VIEŠPATS, tavo Dievas?"
Mano akys regės jo žlugimą;
nūn jis bus sutryptas
kaip purvas gatvėse.

11 Diena atstatyti tavo sienoms!
Tą dieną
tavo ribos išsiplės;
12 tą dieną kiti eis pas tave
net iš Asirijos ir iš Egipto miestų,
iš Egipto ir nuo Upės {Eufrato},
net nuo jūros iki jūros,
nuo kalno iki kalno.
13 Bet kraštas bus tyrlaukiai
jo gyventojams
už jų nedorus darbus.

Malda

14 Savo lazda ganyk savo tautą,
tavojo paveldo kaimenę,
gyvenančią atskirai miške,
sodų krašto viduje.
Tesigano Bašane ir Gileade
kaip senovės dienomis.
15 Kaip išėjimo iš Egipto žemės
dienomis,
dabar parodyk jam nuostabius darbus.
16 Tautos regės ir gėdysis,
nepaisydamos visos savo galybės;
ranka užsidengs sau burnas,
apkurs jų ausys.
17 Jos laižys dulkes kaip žaltys,
lyg žemės ropliai;
jos išeis baimingai iš savo tvirtovių,
nuo klaiko gręšis į VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
ir patirs tavo baimę.

18 Kur yra Dievas, kaip tu,
kuris atleidžia kaltę
ir dovanoja nusižengimą
savo paveldo likučiui?
Jo pyktis netveria amžinai,
nes jam malonu būti gailestingam.
19 Jis vėl mūsų pasigailės,
kojomis sutryps mūsų kaltes, -

įmesi į gelmes
visas mūsų nuodėmes.
20 Parodysi atsidavimą Jokūbui,
ištikimą meilę Abraomui,
kaip esi prisiekęs
mūsų protėviams senovės dienomis.

NAHUMO KNYGA

A. VIEŠPATIES ATĖJIMAS TEISTI

1

1Ištarmė Ninevei. Nahumo iš Elkošo regėjimo knyga.

2 Pavydus ir keršijantis Dievas Alef
yra VIEŠPATS;
VIEŠPATS yra
keršijantis ir dega pykčiu;
VIEŠPATS keršija savo nedraugams
ir niršta ant savo priešų.
3 Kantrus yra VIEŠPATS,
bet didis galybe, -
niekad nepalieka VIEŠPATS
nenubaudęs kaltojo.

Viesulu ir audra jis keliauja, Bet
debesys yra jo kojų dulkės.
4 Sudraudžia jūrą Gimel
ir ją nusausina,
visas upes išdžiovina.
Nuvyto Bašanas ir Karmelis, Dalet
vysta Libano žiedai.
5 Prieš jį kalnai dreba, He
kalvos prasmenga;
nuo jo veido krūpčioja žemė, Vau
pasaulis ir visa,
kas jame gyvena.

6 Kas gali atsilaikyti prieš jo
įniršį? Zain
Kas gali pakelti jo degantį pyktį?
Jo pyktis liepsnoja kaip ugnis,H.et
uolos nuo jo skeldėja.
7 Geras yra VIEŠPATS, Tet
tvirtovė nelaimės dieną, -

apsaugo, kas juo pasitiki, Jod
8 net potvyniui ištikus.
Jis padarys visišką galą savo
nedraugams Kaf
ir priešus nuvys į tamsybes.
9 Kokius priekaištus darote
VIEŠPAČIUI?
Jis padarys galą, -
jokie priešai antrąkart prieš jį nestos!
10 Tarsi susipynę erškėčiai,
tarsi įkaušę girtuokliai, -
jie sudega kaip sausi šiaudai.

Asirijai

11 Iš tavęs iškilo
turintis piktų kėslų prieš VIEŠPATĮ
niekšybės patarėjas.

Judo karalystei

12 Taip kalbėjo VIEŠPATS:
"Nors ir labai stiprūs bei gausūs,
bet jie bus sunaikinti ir išnyks.
Nors tave ir nuplakiau,
bet daugiau tavęs nebeplaksiu.
13 O dabar nuimsiu nuo tavęs
jo jungą
ir sutraukysiu tavo pančius".

Ninevės karaliui

14 Apie tave VIEŠPATS ištarė:
"Savo vardo palikuonių daugiau nebeturėsi;
iš tavo dievų namų išmesiu
ir drožtą stabą, ir liedintą stabą;
supilsiu tau kapą, nes niekam nebetinki".

2 Judo karalystei

1Štai! Kalnuose žingsniai šauklio,
nešančio gerą žinią,
skelbiančio taiką!
"Švęsk, Judai, savo šventes,
vykdyk savo įžadus,
nes niekad daugiau
niekšas per tave nebežengs,-
jis visiškai sunaikintas!"

B. NINEVĖS SUNAIKINIMAS

2 Griovėjas atkilo prieš tave.
Budėk ant pylimų,
stebėk kelią,
juoskis kalaviją ant strėnų,
sutelk visas savo jėgas!

3 {Juk VIEŠPATS grąžina didybę ne tik
Jokūbui,
bet ir Izraeliui,
nors nuniokojo juos plėšikai
ir sunaikino jų atžalas.}

4 Jo galiūnų skydai raudonai dažyti,
kariai aprengti purpuru.
Karo vežimai tą dieną,
kai juos apžiūri prieš mūšį,
tarsi liepsnojantys deglai.
Kovos žirgai piestu stojasi!
5 Pasiutusiai gatvėmis darda vežimai,
aikštėmis bilda šen ir ten.
Jie atrodo kaip deglai,
tvyksi lyg žaibai.
6 Jis šaukia savo drąsuolius,
klupinėdami jie žengia pirmyn,
skuba miesto mūrų link, -
skydų priedanga prirengta.
7 Atsiveria upės vartai,
stingsta nuo klaiko rūmai.
8 Jų valdovė varoma į nelaisvę,
jos tarnaitės ją lydi,
dejuodamos kaip balandžiai
ir mušdamosi krūtinėn.
9 Nuo seniausių laikų
Ninevė buvo tarsi tvenkinys vandenų.
Nūnai jie išbėga.
"Sustokite! Sustokite!" -
bet nė vienas negrįžta.
10 "Grobkite sidabrą,
grobkite auksą!
Lobiams nėra galo!
Akys raibsta nuo brangenybių!"

11 Ninevė nusiaubta, nuniokota
ir sunaikinta!

Širdis alpsta, keliai linksta,
visų strėnos pakirstos,
visų veidai mirtinai išbalę!
12 Kas nutiko liūtų olai,
liūto jauniklių urvui,
kur gyveno liūtas
bei liūto jaunikliai
ir nebūdavo kam baidyti?
13 Gana pridraskė liūtas savo
mažyliams
ir prismaugė grobio savo liūtėms;
jis prinešė savo olas grobio
ir savo urvus draskytos mėsos.

14Tikėk manimi, esu tavo priešas, - tai Galybių VIEŠPATIES žodis, - paversiu tavo karo vežimus dūmais, o tavo jaunus liūtus suris kalavijas. Padarysiu galą tavo grobimui žemėje, niekas nebegirdės tavo pasiuntinių balso.

3Vargas kruvinajam miestui!

1Ai! Kruvinasis miestas skendi
apgaulėje,
tiek prisigrobęs, ir vis dar negana!
2 Botagai pliaukši, ratai darda,
žirgai šuoliuoja, karo vežimai bilda!
3 Raiteliai puola,
švytruoja kalavijai, žaibuoja ietys!
Šūsnys žuvusiųjų,
krūvos lavonų, - užmuštųjų be skaičiaus, -
klumpama ant kūnų!
4 Nebepakentęs ištvirkavimų kekšės,
gundančios savo kerais,
tautas pavergusios savo ištvirkavimais
ir gentis kerėjimu,
5 tikėk manimi, atėjau prieš tave, -
tai Galybių VIEŠPATIES žodis. -
Užversiu tavo sijoną tau ant galvos,
tautoms tavo nuogumą parodysiu
ir tavo gėdą - karalystėms.
6 Apmėtysiu tave nešvarumais,
sudarkysiu tave
ir padarysiu iš tavęs pasibaisėjimą.
7 Kas tik pamatys tave,
trauksis šalin ir sakys:
"Sunaikinta Ninevė! Kas ją apraudos?"

Kur rasiu, kas tave paguostų?

8 Argi tu geresnė už No-Amoną
{Tebus},
buvusį prie Nilo,
iš visų pusių apsuptą vandenų?
Jūra buvo jo pylimai,
o vandenys - sienos.
9 Kušas {Etiopija} buvo jo stiprybė
ir Egiptas, ir kiti be skaičiaus.
Jam padėjo Putas ir libiečiai.

10 Tačiau jis buvo ištremtas, išėjo
nelaisvėn;
net jo mažyliai buvo sudraskyti į gabalus
prie kiekvieno gatvės kampo;
burtai buvo mesti ir dėl jo kilmingųjų,
ir visi didikai buvo surakinti
grandinėmis.
11 Ir tu būsi girta,
būsi visiškai apsvaigusi;
ir tu ieškosi apsaugos nuo priešo.
12 Visos tavo tvirtovės yra kaip
figmedžiai,
apkibę ankstyvosiomis figomis, -
kam nors juos papurčius,
figos krinta į valgytojo burną.
13 Štai! Tavo kareiviai
kaip moterys tavo viduje.
Tavo krašto vartai
patys atsivėrė tavo priešams, -
ugnis surijo tavo vartų užkaiščius.
14 Prisisemk vandens apgulos metui,
sustiprink įtvirtinimus;
lipk į purvą, mink molį,
pasidirbk sau kietų plytų!
15 Ten suris tave ugnis,
paguldys tave kalavijas.
Suris tave kaip skėrių vikšrus.

Dauginkitės kaip skėrių vikšrai,
dauginkitės kaip skėriai!
16 Prisidarei sau pirklių daugiau,
nei danguje yra žvaigždžių.
Skėrių vikšras

numeta savo kiautą ir nuskrenda.
17 Tavo didžiūnai kaip skėriai,
tavo raštvedžiai kaip spiečiai skėrių,
nutupiantys tvoras šaltą dieną.
Saulei patekėjus, jie nuskrenda;
nėra kas žinotų tą vietą,
kur jie dingo.

18 Snaudžia tavo ganytojai,
Asirijos karaliau,
poilsio atgulė tavo didžiūnai.
Tavo žmonės kalnuose išblaškyti, -
nėra kam jų surinkti.
19 Nėra vaistų tavo sužalojimui,
mirtina tavo žaizda.
Kas tik šią žinią apie tave girdi,
ploja dėl tavo nelaimės rankomis,
nes kas nėra patyręs
tavo negailestingo žiaurumo?

HABAKUKO KNYGA

A. DIEVO IR PRANAŠO POKALBIS

1 1Ištarmė, kurią Habakukas gavo regėjimo metu.

Pranašas skundžiasi Dievui
2 Kaip ilgai šauksiu, VIEŠPATIE,
ir tu manęs neišgirsi?
Arba rėksiu: "Smurtas!" -
ir tu manęs negelbėsi?
3 Kodėl rodai man nusikaltimus
ir žiūri į vargą?
Mane puola ir prievartauja;
vaidai kyla, barniai nesiliauja.
4 Įstatymas neturi galios,
teisingumas niekad nelaimi.
Sukčius apmauna teisųjį,
užtat teismo sprendimas kreivas.

Dievas atsako pranašui

5 Pasižvalgykite po tautas,
įsidėmėkite!
Stebėkitės ir apstulbkite!
Juk jūsų dienomis vyksta dalykas,

kuriuo netikėtumėte,
jei ir būtų jums pasakyta.
6 Tikėk manimi! Aš išjudinu
kaldėjus, -
tą žiaurią ir veržlią tautą, -
žygiuojančius per žemės platybes
užimti svetimų sodybų.
7 Jie baisūs ir kelia klaiką;
teisę ir didybę sau jie patys nustato.
8 Jų žirgai greitesni už leopardus,
aršesni už vilkus vakare;
jų ristūnai šuoliuoja.
Jų raiteliai atjoja iš toli,
skrenda lyg aras prie maisto.
9 Visi joja siaubti,
įbedę akis į priekį,
semia kaip smėlį belaisvius.
10 Iš karalių tyčiojasi,
valdovai jiems išdaiga.
Kiekvieną tvirtovę išjuokia, -
sukasa žemių pylimą ir ją paima.
11 Tuomet pasikeičia kaip vėjas
ir pradingsta...
Nusižengia ir nusikalsta,
nes jų Dievas yra jų pačių galybė!

Pranašas vėl skundžiasi

12 Argi tu nesi nuo amžinybės,
VIEŠPATIE, mano Dieve, mano Šventasis?
Tu esi nemirtingas!
Tu, VIEŠPATIE, paskyrei juos teisti;
tu, Uola, paruošei juos bausti.
13 Tavo akys per šventos
žvelgti į pikta,
tu negali žiūrėti į nusikaltimus.
Kodėl tad žiūri į klastūnus ir tyli,
kai nedorėliai teisesnius už save ryja?
14 Kaip jūros žuvis padarei žmones,
tarsi šliužus, neturinčius valdovo.

15 Ištraukia priešas juos visus kabliu,
išvelka savo tinklu,
susemia juos savo bradiniu,
16 todėl linksminasi ir džiūgauja,

aukoja atnašas savo tinklui
ir degina smilkalus savo bradiniui,
nes jais pagausino savo davinį,
ir valgis riebus.
17 Argi taip jie ir toliau tuštins savo
tinklą,
žudydami tautas be pasigailėjimo?

2

1Stovėsiu savo sargybos vietoje, atsistosiu ant pylimo;
lauksiu, kad išgirsčiau, ką jis man sakys,
koks bus jo atsakymas į mano skundą.

Dievas antrąkart atsako pranašui

2 Tuomet VIEŠPATS man atsakė ir
tarė:
- Užrašyk regėjimą,
įrėžk taip aiškiai į lenteles,
kad ir bėgikas jį perskaitytų.
3 Paskirtu laiku išsipildys regėjimas,
dabar jis skuba prie galo ir nemeluoja.
Jei atrodo, kad jis gaišuoja, lauk;
tikrai jis išsipildys, nesuvėluos.
4 Pasižiūrėk į puikuolį!
Jo dvasia nėra dora;
o teisus žmogus gyvena savo tikėjimu.

B. NEDORĖLIŲ PRAŽŪTIS

5 Be to, turtas yra apgaulus;
puikuoliai neišlieka.
Išsižioja plačiai kaip Šeolas,
kaip mirčiai jiems niekad negana.
Glemžia sau visas tautas
ir užkariauja visas gentis.

6 Ar neims visi tokius žmones
pajuokti,
apie juos patyčiomis ir patarlėmis kalbėti?
"Vargas tam,
kuris krauna, kas jam nepriklauso!"

Kaip ilgai nesiliausi krautis daiktus,
paimtus kaip užstatą?
7 Ar nesukils staiga tavo skolintojai?
Ar neatsibus tie, kurie tau baimę kelia?

Tuomet būsi tu jiems grobis!
8 Kadangi apiplėšei daug tautų,
plėš tave visų tautų likučiai
už išlietą žmonių kraują ir smurtą žemei -
miestams ir visiems, kas juose gyvena.
9 "Vargas tam,
kuris siekia neteisėtos naudos savo namams,
krauna aukštai sau lizdą,
norėdamas saugiai gyventi!"
10 Užtaisei gėdą savo namams,
iššudydamas daug tautų,
ir sau užsitraukei pražūtį.
11 Netgi akmenys šauks sienoje
ir tinkas atsilieps iš sienojų tarpo.

12 "Vargas tam,
kuris stato miestą išliedamas kraują
ir įkuria gyvenvietę nusikaltimais!"

13 Argi ne Galybių VIEŠPATIES valia
žmonės triūsia ugniai pamaitinti
ir tautos tuščiai vargsta?
14 Vis dėlto žemė bus taip pilna
VIEŠPATIES šlovės pažinimo,
kaip jūra iki kraštų pripildyta vandenų.

15 "Vargas tam,
kuris liedamas pyktį girdo savo kaimynus,
kol jie pasigeria,
norėdamas pasižiūrėti į jų nuogumą!"

16 Teks tau panieka
vietoj garbės.
Gerk ir tu pats! Svirduliuok!
Taurė VIEŠPATIES dešinėje pasisuks į
tave
ir gėda aptemdys tavo garbę!
17 Smurto veiksmai, padaryti Libanui,
vers baisėtis tave,
žvėrių išnaikinimas
klaiką tau kels,
už išlietą žmonių kraują ir smurtą žemei -
miestams ir visiems, kas juose gyvena.

18 Ką padės stabas,
meistro padarytas,
lietas paveikslas ir melo mokytojas?

Meistras pasitiki savo darbu,
nors jo kūrinys yra tik stabas,
negalintis žodžio ištarti!
19 Vargas tam,
kuris taria rąstagaliui: "Pabusk!"
ir kurčiam akmeniui: "Kelkis!"
Ar jis gali pamokyti?
Įsižiūrėk! Auksu ir sidabru aptrauktas,
tačiau gyvybės alsavimo jis neturi.

20 Bet VIEŠPATS yra savo
Šventykloje, -
tenutyla jo akivaizdoje visa žemė.

C. HABAKUKO MALDA

3

1Pranašo Habakuko malda. Pagal raudos melodiją.
2 VIEŠPATIE, girdėjau apie tavo gyrių,
esu apstulbęs, VIEŠPATIE, nuo tavo darbų.
Atnaujink jį mūsų laikais,
padaryk jį žinomą mūsų laikais!
Būk gailestingas, net kai pyksti!
3 Dievas atėjo iš Temano,
Šventasis iš Parano kalno .
(Sela - pauzė)
Jo garbė pripildė dangų,
ir žemė buvo sklidina jo garbės.
4 Žėresys kaip saulė;
spinduliai švysčiojo iš jo rankos, -
iš ten, kur slypi jo galybė.
5 Maras žygiavo pirm jo,
o mirtis sekė įkandin.
6 Kai sustojo, supurtė žemę;
kai pažvelgė, drebėjo tautos.
Amžinieji kalnai skeldėjo;
palei jo senuosius kelius
įdubo pirmykštės kalvos.

7 Mačiau nelaimės užpultas Kušano
palapines,
virpančias midjaniečių krašto palapinių dangas.
8 Argi užsidegė tavo pyktis ant upių,
VIEŠPATIE?
Nejau tavo įniršis virė ant upių
ir įpykis ant jūros,

kai valdei savo žirgus,
vežei karo vežimus į pergalę?
9 Švytavai iš dėklo ištrauktu lanku,
tavo žodžio prisotintos buvo strėlės.
(Sela - pauzė)

Upėmis vagojai žemę.
10 Kalnai, tave matydami, drebėjo;
pratrūko liūties srautas;
suriaumojo jūrų bedugnė.
Saulė iškėlė aukštai savo rankas,
11 mėnulis sustojo savo didingoje
buveinėje
nuo šviesos tavo eiklių strėlių,
nuo spindesio tavo žaibuojančios ieties.
12 Įniršęs per žemę žengei,
įpykęs sutrypei tautas.
13 Išėjai gelbėti savo tautos,
gelbėti savo pateptojo.
Sutriuškinai galvą nedorųjų namų,
apnuoginai juos nuo pamatų ligi stogo.
(Sela - pauzė)

14 Pervėrei jo paties strėlėmis
galvą jo karių,
ėjusių kaip viesulas mūsų išblaškyti,
džiūgavusių, kad galės praryti
besislapstančius vargšus.
15 Savo žirgais sutrypei jūrą,
išjudinai galingus vandenis.

16 Girdžiu ir drebu visu kūnu;
išgirdus balsą, mano lūpos virpa.
Pašlijo mano kaulai,
netikri tapo mano žingsniai.
Vis dėlto ramiai laukiu dienos,
kuri atneš nelaimę
mus puolančiai tautai.

17 Nors figmedis nežydėtų
ir nebūtų vaisių ant vynmedžių;
nors alyvmedis neneštų derliaus
ir laukai neduotų maisto;
nors avių kaimenė dingtų iš avidės
ir galvijų banda iš tvarto,
18 tačiau aš džiaugsiuosi VIEŠPATYJE,

džiūgausiu Dieve, kuris mane išgano.
19 Mano stiprybė - Dievas VIEŠPATS, -
jis daro mano kojas kaip stirnų
ir leidžia man žengti aukštumomis.

(CHORO VADOVUI: PALYDINT STYGINIAMS INSTRUMENTAMS)

SOFONIJO KNYGA

A. VIEŠPATIES DIENA - TEISMO DIENA

1 1 Žodis VIEŠPATIES, kuris atėjo Zefanjui, Kušio sūnui, Gedalijo sūnui, Amarijo sūnui, Hezekijo sūnui Judo karaliaus Amono sūnaus Jošijo dienomis.

2 Šluote nušluosiu visa nuo žemės
veido, -
tai VIEŠPATIES žodis.
3 Nušluosiu žmones ir gyvulius;
nušluosiu padangių paukščius ir jūros žuvis.
Parblokšiu nedorėlius,
išnaikinsiu žmoniją nuo žemės veido, -
tai VIEŠPATIES žodis.
4 Pakelsiu savo ranką prieš Judą
ir prieš visus Jeruzalės gyventojus.
Išnaikinsiu iš šios vietos
visas Baalo liekanas
ir patį stabmeldžių kunigų vardą:
5 visus, kurie ant stogų garbina
dangaus galybes;
visus, kurie VIEŠPATĮ garbina ir prisiekia
VIEŠPAČIUI,
bet prisiekia ir Milkomui;
6 visus, kurie paliko VIEŠPATĮ
ir nei VIEŠPATIES ieško, nei jo paiso.
7 Tylėk prieš Viešpatį DIEVĄ!
Juk VIEŠPATIES diena arti;
VIEŠPATS paruošė kruviną auką,
pašventė savo svečius.
8 Ir kruvinos aukos VIEŠPATIES dieną
nubausiu didžiūnus bei karaliaus sūnus ir
visus,
kurie rengiasi svetimšalių apdaru.
9 Tą dieną nubausiu visus,
kurie šoka per slenkstį,
pripildo savo valdovo namus

smurto ir apgavystės.

10 Ir tą dieną, - tai VIEŠPATIES žodis, -
ataidės šauksmai nuo Žuvų vartų,
aimanos iš Antrojo kvartalo,
didelis bildesys nuo kalvų.
11 Aimanuoja Machtešo gyventojai,
nes žuvo visi pirkliai, -
visi, kas sveria sidabrą, sunaikinti.
12 Tą dieną patikrinsiu Jeruzalę su
žiburiu
ir nubausiu žmones,
kurie patenkinti ilsisi ant savo nuosėdų,
manydami savo širdyse:
"VIEŠPATS nedarys gero,
bet nedarys nei pikto".
13 Bus išplėšti jų turtai,
sunaikinti jų namai.
Nors jie stato namus,
tačiau juose negyvens;
nors jie veisia vynuogynus,
tačiau jų vyno negers.

14 Arti didžioji VIEŠPATIES diena,
arti ir baisiai skubi.
Klausykis, VIEŠPATIES diena!
"Ji yra karti", -
galiūnas ten klykia!
15 Ta diena bus pykčio diena,
diena sielvarto ir skausmo,
diena pražūties ir klaiko,
diena tamsos ir sutemų,
diena juodų debesų,
16 diena rago garsų ir mūšio šauksmų
prie įtvirtintų miestų
ir didingų tvirtovių bokštų.

17 Sukelsiu žmonėms tokį sielvartą,
kad jie vaikščios lyg akli.
Dėl to, kad nusidėjo VIEŠPAČIUI,
bus pilamas jų kraujas kaip dulkės
ir išverčiami jų viduriai kaip mėšlas.
18 VIEŠPATIES pykčio dieną
nepajėgs jų išgelbėti
nei jų auksas, nei jų sidabras.

Jo pavydo ugnyje
bus sunaikinta visa žemė.
Visišką ir baisų galą jis padarys
visiems žemės gyventojams.

B. VIEŠPATIES DIENA IR TAUTŲ TEISMAS

2

1Susieikite, susirinkite, begėde tauta,
2 kol nesate nunešti
kaip pelai pavėjui,
kol dar jums neateina
degantis VIEŠPATIES pyktis,
kol jums neateina
VIEŠPATIES įniršio diena.
3 Ieškokite VIEŠPATIES, visi krašto
nuolankieji,
kurie vykdote jo teisingumą;
siekite teisumo, siekite nuolankumo,
kad galėtumėte rasti prieglobstį
VIEŠPATIES įniršio dieną.
4 Juk Gaza bus apleista,
dykyne virs Aškelonas;
dienos vidurdienį Ašdodo gyventojai bus
išvaryti,
Ekronas - išardytas iš pamatų.

5 Vargas jums, pajūrio gyventojai,
jums, keretiečių tauta!
VIEŠPATIES žodis prieš jus,
Kanaane, filistinų šalie:
naikinsiu tave, liksi be gyventojų.
6 Tu, keretiečių pajūri, tapsi
ganyklomis,
lankomis piemenims ir avidėmis kaimenėms.
7 Pajūris priklausys
Judo namų likučiui.
Prie jūros jie ganys,
o vakare Aškelono namuose
guldys savo kaimenes,
nes VIEŠPATS, jų Dievas, juos aplankys
ir sugrąžins iš nelaisvės.

8 Girdėjau Moabo patyčias
ir amoniečių užgaules,
kai jie šaipėsi iš mano tautos

ir užgauliojo jų kraštą.
9 Todėl, kaip aš gyvas, -
tai Galybių VIEŠPATIES, Izraelio
Dievo,
žodis, -
Moabas bus kaip Sodoma,
o amoniečiai kaip Gomora:
laukas dilgėlėms, įdubos druskai,
amžina dykynė.
Mano tautos likutis juos plėš, -
paveldės juos mano genties išlikusieji.
10 Tai bus už jų išdidumą,
nes jie tyčiojosi ir didžiavosi
prieš Galybių VIEŠPATIES tautą.
11 VIEŠPATS sukels jiems klaiką,
kai padarys bejėgius visus žemės dievus.
Tuomet jį pagarbins,
kiekvienas savo vietoje,
visi tautų pajūriai ir salos.

12 Ir jūs, kušitai,
būsite mano kalavijo nukirsti.

13 Jis pakels savo ranką
šiaurės link
ir sunaikins Asiriją;
jis pavers Ninevę dykyne,
išdžiūvusia, negyva kaip tyrai.
14 Joje bandos ilsėsis,
visi laukiniai žvėrys;
ant kolonų tūps kuosos ir pelėdos;
pelėda ūkaus lange,
o varnas {kranksės} ant slenksčio.
{Nes bus nuplėštos kedro lentelės.}
15 Ar čia tas linksmasis miestas,
kuris gyveno saugiai ir manė širdyje:
"Aš esu ir, be manęs, kito nėra"?
Kokia dykyne jis pavirto,
guoliu laukinių gyvūnų!
Kas tik praeina pro jo šalį
švilpia ir pagrūmoja kumščiu.

C. PRIEKAIŠTAS IR PAŽADAS JERUZALEI

3

1Vargas maištaujančiam, užterštajam, valdingajam

miestui!
2 Jis neklausė jokio balso,
nepriėmė jokio pamokymo.
VIEŠPAČIU nepasitikėjo,
prie savo Dievo nesiartino.

3 Jo pareigūnai lyg riaumoją liūtai,
teisėjai kaip vakaro vilkai,
kurie nieko nepalieka rytui.
4 Jo pranašai įžūlūs,
klastingi bičiuliai;
jo kunigai suteršia, kas šventa, -
iškraipo įstatymą.
5 Bet VIEŠPATS jam yra teisus,
jis nedaro, kas neteisinga.
Savo teisingumą atskleidžia
kas rytą taip ištikimai,
kaip ištikima yra aušra,
bet nedorėlis nepažįsta gėdos.

6 Sunaikinau tautas, -
jų gynybos bokštai sugriauti.
Kalaviju taip iššlaviau jų gatves,
kad nebėra kam jomis vaikščioti.
Jų miestai sunaikinti, -
juose nė gyvos dvasios.
7 Tariau: "Tikrai tas miestas bijos
manęs,
priims pamoką
ir neišleis iš akių nieko,
ką jam padariau".
Tačiau jie noriau darė tai,
kas teršia visus jų darbus.

8 Todėl laukite manęs, -
tai VIEŠPATIES žodis, -
laukite dienos,
kai pakilsiu kaip kaltintojas.
Juk mano nuosprendis yra surinkti
gentis,
sutelkti karalystes
ir išlieti ant jų savo pyktį, -
visą mano įniršio karštį, -
nes mano pavydo ugnyje
bus sudeginta visa žemė.

9 Tuomet pakeisiu ir nuvalysiu lūpas
tautų,
kad jos visos galėtų šauktis VIEŠPATIES
vardo
ir sutartinai jam tarnauti.
10 Iš anapus Kušo upių
mano garbintojai, -
mano išblaškytieji, -
atneš man atnašas.

11 Tą dieną nebebūsi sugėdinta
dėl visų savo darbų,
kuriais kėlei maištą prieš mane,
nes tuomet pašalinsiu iš tavęs
išdidžiuosius pagyrūnus.
Savęs daugiau nebeaukštinsi
ant mano šventojo kalno.
12 Paliksiu tavyje
nuolankią ir kuklią tautą.
VIEŠPATIES vardas jiems bus
prieglobstis,
13 išsaugosiu Izraelio likutį.
Jie blogai nesielgs
ir melo nesigriebs.
Apgaulingam liežuviui
jų burnose vietos nebebus.
Tuomet jie ganysis ir ilsėsis,
nebebus kam jų gąsdinti.

14 Krykštauk iš džiaugsmo, Ziono
dukra,
Šauk, Izraeli!
Visa širdimi džiaukis ir džiūgauk,
dukra Jeruzale!
15 VIEŠPATS panaikino tau padarytą
nuosprendį,
nušlavė šalin tavo priešus.
Izraelio karalius, VIEŠPATS, yra tavyje;
tau nelaimės bijoti daugiau nereikės.
16 Tą dieną Jeruzalei bus sakoma:
"Nebijok, Zionai, nenuleisk rankų!"
17 VIEŠPATS, tavo Dievas,
pergalę teikiantis galiūnas, yra tavyje:
jis noriai džiaugsis tavimi,
atnaujins tave mylėdamas

ir džiūgaus dėl tavęs giesme,
18 kaip džiūgaujama iškilmių dieną.
Atitolinsiu nuo tavęs nelaimę,
dėl kurios kentei pajuoką.
19 Tikėk manimi!
Tuo metu padarysiu galą visiems,
kurie tave engė.
Išgelbėsiu raišuosius,
surinksiu paklydėlius
ir permainysiu jų gėdą
į gyrių ir garbę visoje žemėje.
20 Tuo metu parvesiu jus namo
ir tuo laiku jus surinksiu.
Padarysiu jus garbingus ir giriamus
visose žemės tautose,
kai sugrąžinsiu jūsų akyse tremtinius, -
kalbėjo VIEŠPATS.

AGĖJO KNYGA

A. SKATINIMAS ATSTATYTI ŠVENTYKLĄ

1 1 Antraisiais karaliaus Darijaus metais, šeštą mėnesį, pirmą mėnesio dieną, VIEŠPATIES žodis atėjo per pranašą Hagajį Judo valdytojui Šealtielio sūnui Zerubabeliui ir vyriausiajam kunigui Jehozadako sūnui Jehošuai: 2"Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS: 'Šie žmonės sako, kad dar neatėjo metas atstatyti VIEŠPATIES Šventyklą'" 3{Tuomet VIEŠPATIES žodis atėjo per pranašą Hagajį:} 4"Argi metas jums patiems gyventi savo pagražinimais apkaltuose namuose, kai šis Namas tebėra sugriautas?"

5 Dabar taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
"Atkreipkite dėmesį, kaip jums ėjosi!
6 Jūs daug sėjote, bet mažai išvalėte;
valgote, bet neprivalgote;
geriate, bet neatsigeriate;
apsirengiate, bet nė vienam nėra šilta;
ir kas šį tą užsidirba,
užsidirba dėti į kiaurą maišą".
7 Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
"Pagalvokite, kaip jums einasi?
8 Kopkite į kalvas, pargabenkite rąstų
ir atstatykite Namus.
Tuomet žvelgsiu į jį su malonumu
ir būsiu pašlovintas, - kalbėjo
VIEŠPATS.
9 Jūs daug tikėjotės,

bet gavote mažai,
ir ką namo pargabenote,
vėjais paleidau.
Kodėl gi? - tai VIEŠPATIES žodis.
Ogi todėl, kad mano Namai
tebėra griuvėsiai,
o jūs visi skubinatės
kiekvienas prie savo namų.
10 Todėl dangūs virš jūsų nedavė rasos
ir žemė nedavė savo derliaus.
11 Pašaukiau sausrą žemei ir kalvoms,
javams, jaunam vynui ir šviežiam aliejui, -
viskam, ką dirva augina, -
žmonėms ir gyvuliams
ir visam jų triūso vaisiui".

12Šealtielio sūnus Zerubabelis ir vyriausiasis kunigas Jehozadako sūnus Jehošua drauge su visu tautos likučiu paklausė VIEŠPATIES, savo Dievo, balso ir pranašo Hagajo žodžių, nes VIEŠPATS, jų Dievas, buvo jį siuntęs; žmonės buvo apimti VIEŠPATIES baimės. 13Tuomet VIEŠPATIES pasiuntinys Hagajas, vykdydamas VIEŠPATIES pasiuntinybę, tarė žmonėms: "Aš esu su jumis, - tai VIEŠPATIES žodis".

14VIEŠPATS paskatino Judo valdytojo Šealtielio sūnaus Zerubabelio dvasią, vyriausiojo kunigo Jehozadako sūnaus Jehošuos dvasią ir viso tautos likučio dvasią. Jie atėjo ir ėmėsi darbo prie VIEŠPATIES, savo Dievo, Namų 15dvidešimt ketvirtą šeštojo mėnesio dieną.

B. PAGUODOS IR VILTIES ŽODŽIAI

2 1Antraisiais karaliaus Darijaus metais, septintą mėnesį, dvidešimt pirmą mėnesio dieną, atėjo VIEŠPATIES žodis per pranašą Hagajį: 2"Nūn kreipkis į Judo valdytoją Šealtielio sūnų Zerubabelį, vyriausiąjį kunigą Jehozadako sūnų Jehošuą bei į tautos likutį ir sakyk:

3 'Kas iš jūsų dar yra gyvas,
kuris matė šiuos Namus pradinės šlovės
apgaubtus?
Kaip jums dabar jis atrodo?
Argi nėra jis it niekas jūsų akyse?
4 Tačiau dabar drąsos, Zerubabeli, -
tai VIEŠPATIES žodis;
drąsos, vyriausiasis kunige,
Jehozadako sūnau Jehošua;
drąsos jums, visi krašto žmonės, -
tai VIEŠPATIES žodis.
Imkitės darbo! Juk aš esu su jumis, -
tai Galybių VIEŠPATIES žodis!
5 Aš jums tai pažadėjau,
kai išėjote iš Egipto.

Mano dvasia tebėra tarp jūsų, - nebijokite!'"

6 Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
"Dar valandėlė laiko,
ir aš sudrebinsiu dangus ir žemę,
jūrą ir sausumą.
7 Visas tautas taip sudrebinsiu,
kad visų tautų lobiai čia suplauks,
pripildysiu šį Namą šlovės, -
sakė Galybių VIEŠPATS.
8 Mano yra sidabras
ir mano yra auksas, -
tai Galybių VIEŠPATIES žodis.
9 Šių naujų Namų šlovė bus
didesnė negu senoji, -
sakė Galybių VIEŠPATS, -
šioje vietoje duosiu taiką, -
tai Galybių VIEŠPATIES žodis".

10Antraisiais Darijaus metais, dvidešimt ketvirtą devinto mėnesio dieną, atėjo VIEŠPATIES žodis pranašui Hagajui: 11"Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS: 'Paprašyk kunigų nuosprendžio šiuo reikalu. 12 Jei kas nešasi pašventintą mėsą savo drabužio skverne ir paliečia tuo skvernu duoną ar viralą, ar vyną, ar aliejų, - bet kokį valgį, - ar jis bus pašventintas?'" - "Ne", - atsakė kunigai. 13Hagajis vėl klausė: "Jei kas nors, susiteršęs lavono palietimu, paliestų bet ką iš šių valgių, ar jis taptų nešvarus?" - "Taip, jis tampa nešvarus", - atsakė kunigai.

14 Tuomet Hagajis tęsė:
"Lygiai tokia yra ši tauta
ir ši gentis mano akivaizdoje, -
tai VIEŠPATIES žodis;
toks yra kiekvienas jų rankų darbas;
netgi tai, ką jie ten aukoja, yra nešvaru.

15 Bet dabar atkreipkite dėmesį, kas dėsis nuo šios dienos ir ateityje. Kol nebuvo krautas akmuo ant akmens VIEŠPATIES Šventykloje, 16kaip jums ėjosi? Kai nueidavo kas prie dvidešimties saikų javų krūvos, ten jų būdavo tik dešimt; kai nueidavo kas prie vyno statinės pasisemti penkiasdešimties saikų, jų būdavo tik dvidešimt.

17Plakiau jus, - visus jūsų rankų darbus, - sausra, kūlėmis ir kruša, tačiau jūs prie manęs negrįžote, - tai VIEŠPATIES žodis. 18Atkreipkite dėmesį, kas darysis nuo šiandien, nuo devinto mėnesio dvidešimt ketvirtos dienos. Nuo tos dienos, kai buvo padėti VIEŠPATIES Šventyklos pamatai, pažiūrėkite, 19ar svirne vis dar trūks grūdų sėklai? Ar vynuogė, figmedis, granatmedis ir alyvmedis vis dar neneš vaisių? Nuo šiandien jus laiminsiu!"

20Antrąkart atėjo VIEŠPATIES žodis Hagajui dvidešimt ketvirtą mėnesio dieną: 21"Kalbėk Judo valdytojui Zerubabeliui, sakyk: 'Sudrebinsiu dangus ir žemę, 22nugriausiu karalysčių sostus, sunaikinsiu tautų karalysčių galybę. Išvartysiu karo vežimus drauge su jų įgulomis; žirgai klups ir jų

raiteliai kapos vienas kitą kalaviju. 23 Tą dieną, - tai Galybių VIEŠPATIES žodis, - paimsiu tave, Zerubabeli, mano tarne Šealtielio sūnau, - tai VIEŠPATIES žodis, - ir padarysiu iš tavęs sau antspaudo žiedą, nes tave išsirinkau, - tai Galybių VIEŠPATIES žodis'".

ZECHARIJO KNYGA

A. ĮSPĖJIMO IR VILTIES ŽODŽIAI

1Raginimas grįžti pas Dievą 1Antraisiais karaliaus Darijaus metais, aštuntą mėnesį , Dievo žodis atėjo Berechijo sūnaus Ido sūnui pranašui Zecharjui:

2"VIEŠPATS buvo labai supykęs ant jūsų protėvių. 3Sakyk jiems: taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:

- Grįžkite jūs pas mane, -
tai Galybių VIEŠPATIES žodis, -
sugrįšiu aš pas jus, -
kalbėjo Galybių VIEŠPATS.

4Nebūkite kaip jūsų protėviai, kuriems ankstyvesnieji pranašai skelbė: 'Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS: gręžkitės nuo savo nedorų kelių ir nedorų darbų'. Bet jie manęs nei klausė, nei manęs paisė, - tai VIEŠPATIES žodis.

5 Kur yra jūsų protėviai?
O pranašai argi gyvena amžinai?
6 Betgi mano žodžiai ir įstatai,
paskelbti per mano tarnus
pranašus,
argi nepasivijo jūsų protėvių?

Jie gailėjosi ir sakė: 'Galybių VIEŠPATS pasielgė su mumis, žiūrėdamas mūsų kelių ir darbų, lygiai kaip buvo nusprendęs padaryti'".

Keturi raiteliai7Antraisiais karaliaus Darijaus metais, vienuolikto - Šebato mėnesio dvidešimt ketvirtą dieną, VIEŠPATIES žodis atėjo Berechijo sūnaus Ido sūnui pranašui Zecharjui. Zecharjas tarė: 8 "Nakčia regėjau raitelį ant sarto žirgo! Jis stovėjo lomoje tarp mirtų medžių, o už jo žirgai - sartas, bėras ir baltas. 9Paklausiau: "Mano viešpatie, kas jie?" Angelas, kalbantis su manimi, man tarė: "Aš tau parodysiu, kas jie". 10Tuomet vyras, stovėjęs tarp mirtų medžių, atsakė: "Tai tie, kuriuos VIEŠPATS pasiuntė eiti sargybą žemėje". 11Paskui jie tarė VIEŠPATIES angelui, stovinčiam tarp mirtų medžių: "Ėjome sargybą žemėje, ir štai visa žemė taikiai gyvena". 12Tuomet VIEŠPATIES angelas ištarė: "O Galybių VIEŠPATIE, kaip ilgai dar nepasigailėsi Jeruzalės ir Judo miestų, ant kurių pykai per šiuos septyniasdešimt metų?" 13Angelui, kalbėjusiam su manimi, VIEŠPATS atsakė maloniais ir paguodos pilnais žodžiais. 14Tuomet su manimi kalbėjusis angelas man tarė: "Paskelbk šią žinią: 'Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:

- Aš labai pavyduliauju
Jeruzalei - Zionui.
15 Pykstu didžiu pykčiu
ant savimi patenkintų tautų;

kai aš buvau tik truputį įpykęs,
jos padidino nelaimę.
16 Todėl taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
- Grįžtu į Jeruzalę vedamas
pasigailėjimo,
bus atstatyti joje mano Namai, -
tai Galybių VIEŠPATIES žodis, -
virš Jeruzalės bus ištiesta matavimo
virvė.
17 Dar paskelbk:
taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
- Mano miestai dar bus pertekę
gerovės,
VIEŠPATS dar paguos Zioną,
išsirinks vėl VIEŠPATS Jeruzalę'".

2Keturi ragai ir keturi kalviai 1 Pakėliau akis ir regėjau keturis ragus. 2Paklausiau kalbėjusį su manimi angelą: "Kas jie yra?" Angelas man atsakė: "Tai ragai, kurie vėtė Judą, Izraelį ir Jeruzalę". 3Paskui VIEŠPATS man parodė keturis kalvius. 4Aš paklausiau: "Ką jie darys atėję?" Jis atsakė: "Čia yra ragai, kurie taip vėtė Judą, kad niekas negalėjo galvos pakelti. Bet šie atėjo, kad klaiką jiems įvarytų ir nukirstų ragus tautų, pakėlusių ragus prieš Judo kraštą jam išvėtyti".

Naujoji Jeruzalė5Vėl pakėliau akis ir regėjau vyrą su matavimo virve rankoje. 6Paklausiau: "Kur tu eini?" Jis man atsakė: "Jeruzalės matuoti ir pažiūrėti, koks yra jos plotis ir koks yra jos ilgis". 7Žiūriu, su manimi kalbėjęs angelas paėjo į priekį, o kitas angelas išėjo jo pasitikti 8ir jam tarė: "Bėk, pasakyk tam jaunam vyrui: 'Jeruzalėje bus gyvenama tarsi kaimuose be sienų, nes joje bus daug žmonių ir gyvulių. 9Juk aš būsiu ją supanti ugnies siena, - tai VIEŠPATIES žodis, - aš būsiu šlovė jos viduje'".

Tremtiniai šaukiami grįžti

10 Oi, oi! Bėkite iš šiaurės krašto, -
tai VIEŠPATIES žodis, -
nors aš išsklaidžiau jus
tarsi keturis padangių vėjus, -
tai VIEŠPATIES žodis.
11 Oi! Bėkite į Zioną jūs,
gyvenantys Babilone!
12 Juk taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS, -
tada, kai jo šlovė pasiuntė mane, -
apie jus apiplėšusias tautas:
"Kas tik užgauna jus,
užgauna mano akies lėliukę.
13 Nūn, tikėk manimi, keliu prieš juos
ranką,
ir jie bus savo vergų grobis.

Tuomet žinosite,
kad Galybių VIEŠPATS mane siuntė.
14 Krykštauk ir džiaukis, Ziono dukra!
Juk štai ateinu gyventi su tavimi, -
tai VIEŠPATIES žodis.
15 Tą dieną daug genčių prisidės prie
VIEŠPATIES,
ir jos bus mano tauta, -
aš gyvensiu tarp jų.
Tuomet tu žinosi,
kad Galybių VIEŠPATS siuntė mane
pas tave.
16 VIEŠPATS paveldės Judą
kaip savo dalį šventajame krašte
ir Jeruzalę vėl išsirinks.
17 Tenutyla visa žmonija prieš VIEŠPATĮ,
nes jis pakilo iš savo šventosios
buveinės.

3Vyriausiasis kunigas Jehošua 1Tuomet jis man parodė vyriausiąjį kunigą Jehošuą, stovintį priešais VIEŠPATIES angelą, ir Šėtoną, stovintį jo dešinėje jam apkaltinti. 2VIEŠPATIES angelas tarė Šėtonui: "Tesudraudžia tave VIEŠPATS, Šėtone! VIEŠPATS, kuris išsirinko Jeruzalę, tesudraudžia tave! Argi šis žmogus nėra nuodėgulis, išplėštas iš ugnies?" 3Mat Jehošua, kai stovėjo priešais angelą, vilkėjo purvinais drabužiais. 4Pastarasis paliepė savo tarnams: "Nuvilkite jo purvinus drabužius". O jam tarė: "Štai nuėmiau tavo kaltę nuo tavęs ir apvilksiu tave iškilmių apdaru". 5Ir dar paliepė: "Uždėkite jam ant galvos švarų gaubtuvą". Jie uždėjo jam ant galvos švarų gaubtuvą ir apvilko jį drabužiais, VIEŠPATIES angelui stovint šalia.

6Tuomet VIEŠPATIES angelas laidavo Jehošuai, sakydamas: 7"Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:

- Jei eisi mano keliais
ir laikysies mano reikalavimų,
valdysi mano Namus,
saugosi mano kiemus
ir turėsi teisę būti tarp
šeimynykščių.
8 Taigi klausykis, vyriausiasis
kunige Jehošua!
Tu ir tavo bendrai, sėdintys
priešais tave,
esate būsimų dalykų ženklas.
Taip, aš atsiųsiu savo tarną Atžalą.
9 Ant šio akmens, kurį padėjau
priešais Jehošuą -
ant akmens su septyniomis akimis -

aš pats įrėšiu įrašą, -
tai Galybių VIEŠPATIES žodis, -
ir viena diena šio krašto kaltę
pašalinsiu.
10 Tą dieną, - tai Galybių
VIEŠPATIES žodis, -
kviesite vienas kitą ateiti
į savo vynmedžio ir figmedžio
pavėsį".

4Žvakidės regėjimas 1 Su manimi kalbėjusis angelas sugrįžo ir pažadino mane, kaip žmogus pažadinamas iš miego. 2"Ką tu matai?" - mane paklausė. Aš atsakiau: "Matau žvakidę, visą iš aukso, su dubeniu {aliejui} viršuje. Lempų ant jos yra septynios. Lempos yra virš jos ir turi septynis vamzdelius. 3Greta jos yra du alyvmedžiai: vienas dubens dešinėje, o kitas jo kairėje". 4Savo ruožtu paklausiau su manimi kalbėjusį angelą: "Kas jie yra, mano viešpatie?" 5Kalbėjusis su manimi angelas man atsakė: "Argi tu nežinai, kas jie yra?" Atsakiau: "Ne, mano viešpatie".

Dievo pažadas Zerubabeliui

6 Jis man tarė:
"Šis yra VIEŠPATIES žodis
Zerubabeliui:
- Ne galybe, ne jėga,
bet mano dvasia, -
kalbėjo Galybių VIEŠPATS.
7 Kas tu esi, didysis kalne?
Pavirsi lyguma prieš Zerubabelį!
Jis padės rinktinį akmenį į jo vietą,
lydimas šauksmų: 'Malonė!
Malonė jam!'"

8 Be to, man atėjo šis VIEŠPATIES
žodis:
9 "Zerubabelio rankos padėjo šiems
Namams pamatus,
jo rankos juos ir užbaigs.
Tuomet žinosite,
kad Galybių VIEŠPATS atsiuntė mane
pas jus.
10 Juk visi, niekinę menkos
pradžios dieną,
nūn džiaugsis ir regės
rinktinį akmenį Zerubabelio rankoje".

Angelas paaiškina žvakidės regėjimą{Tada jis man atsakė} "Tai septynios VIEŠPATIES akys, užmatančios visą žemę". - 11 "O kas yra anie du alyvmedžiai, vienas žvakidės dešinėje, o kitas jos kairėje?" - jį paklausiau. 12Ir dar pridūriau: "Kas yra tos dvi alyvmedžių šakos, pilančios aliejų per

anuos auksinius vamzdelius?" 13Jis man tarė: "Argi nežinai, kas tai yra?" - "Ne, mano viešpatie", - atsakiau aš. 14Tuomet jis man paaiškino: "Tai yra du pateptieji, kurie tarnauja
visos žemės Viešpačiui".

5Skraidančio ritinio regėjimas 1 Vėl pakėliau akis ir regėjau skraidantį ritinį. 2"Ką matai?" - paklausė jis mane. Atsakiau: "Matau skraidantį ritinį! Jo ilgis yra dvidešimt uolekčių ir plotis dešimt uolekčių". 3Tuomet jis man paaiškino: "Tai prakeikimas, kuris tįsta ant viso krašto veido. Pagal įrašą vienoje jo pusėje, kas tik vagia, bus atskirtas, ir pagal įrašą kitoje jo pusėje, kas melagingai prisiekia, bus atskirtas.

4 Aš jį pasiunčiau, -
tai Galybių VIEŠPATIES žodis.
Jis įeis į namus vagies
ir į namus kiekvieno,
melagingai prisiekiančio mano vardu.
Jis apsistos tuose namuose
ir sunaikins jų sienojus ir akmenis".

Pranašas regi moterį krepšyje5 Tuomet su manimi kalbėjusis angelas priėjo ir man tarė: "Pakelk akis ir pažiūrėk į tai, kas išeina". - 6"Kas gi tai yra?" - paklausiau. Jis tarė: "Tai krepšys, kuris išeina". Ir jis paaiškino: "Tai jų kaltė visame krašte". 7Tuomet buvo nukeltas švininis dangtis, ir štai krepšio viduje sėdėjo moteris! 8Jis tarė: "Tai yra Nedorybė". Jis įstūmė ją atgal į krepšio vidų ir užvožė krepšio angą švino svarsčiu. 9Pakėliau akis ir regėjau dvi besiartinančias moteris. Vėjas buvo jų sparnuose, - jų sparnai tarsi gandro sparnai, - ir jos pakėlė krepšį tarp dangaus ir žemės. 10Tuomet paklausiau su manimi kalbėjusį angelą: "Kurgi jos neša tą krepšį?" 11Jis man atsakė: "Pastatyti jam buveinės Šinaro krašte. Kai ji bus pastatyta, jos ten padės krepšį ant stovo".

6Pranašas regi keturis vežimus 1 Vėl pakėliau akis ir regėjau keturis vežimus, išvažiuojančius iš tarpukalnės. O tie kalnai buvo žalvario kalnai. 2Pirmojo vežimo žirgai buvo sarti, antrojo vežimo žirgai juodi, 3trečiojo vežimo žirgai balti, o ketvirtojo palši obuolmušiai - eiklūs ristūnai. 4Aš paklausiau su manimi kalbėjusį angelą: "Kas yra jie, mano viešpatie?" 5Angelas man atsakė: "Tai keturi padangių vėjai, - jie išeina, nusilenkę visos žemės VIEŠPAČIUI. 6Sartieji žirgai eina į rytų šalį, vežimas su juodais žirgais eina į šiaurės šalį, baltieji eina į vakarų šalį ir palšieji obuolmušiai eina į pietų šalį". 7Išėję ristūnai nekantravo pradėti eiti sargybą žemėje. Jis tarė: "Pradėkite! Eikite sargybą žemėje!" Ir jie ėjo sargybą žemėje. 8Jis pašaukė mane, tardamas: "Žiūrėk, einantieji į šiaurės šalį padėjo mano dvasią šiaurės krašte".

Viešpaties pažadas ateičiai9Man atėjo VIEŠPATIES žodis: 10"Paimk sidabro ir aukso iš tremtinių - Heldajo, Tobijo ir Jedajo, atvykusių iš Babilono, ir nueik tą pačią dieną į Zefanjo sūnaus Jošijo namus. 11 Paimk sidabro ir aukso, padaryk karūną ir uždėk ją vyriausiajam kunigui Jehozadako sūnui Jehošuai ant galvos. 12Sakyk jam:

'Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
- Štai vyras, kurio vardas Atžala,
nes jis turės atžalą savo vietoje
ir pastatys VIEŠPATIES Šventyklą.
13 Jis yra tas, kuris pastatys VIEŠPATIES

Šventyklą,
turės karališką didybę,
sėdės ir valdys savo soste.
Bus ir kunigas, sėdintis savo soste, -
tarp jų bus taikus sutarimas'".

14Pati karūna pasiliks VIEŠPATIES Šventykloje kaip Heldajo, Tobijo, Jedajo ir Zefanjo sūnaus Jošijo atminimas. 15 Toli toli esantieji ateis ir padės statyti VIEŠPATIES Šventyklą. Tuomet jūs žinosite, kad Galybių VIEŠPATS atsiuntė mane pas jus. Tai įvyks, jei jūs uoliai klausysite VIEŠPATIES balso.

7Viešpats pasmerkia nenuoširdų pasninką 1 Ketvirtaisiais karaliaus Darijaus metais VIEŠPATIES žodis atėjo Zecharjui devinto mėnesio - Kislevo ketvirtą dieną. 2Mat Betelio žmonės buvo pasiuntę Sarezerį ir Regem-Melechą drauge su įgaliotiniais maldauti VIEŠPATIES malonės 3ir paklausti Galybių VIEŠPATIES Namų kunigus ir pranašus: "Ar ir toliau man verkti ir pasninkauti, kaip dariau tiek metų?" 4Tuomet man atėjo Galybių VIEŠPATIES žodis: 5"Sakyk visiems krašto žmonėms ir kunigams:

'Kai pasninkavote ir raudojote
penktą mėnesį
ir septintą mėnesį
per šiuos septyniasdešimt metų,
argi jūs iš tikro dėl manęs
pasninkavote?
6 Juk kai jūs valgote ir geriate,
argi jūs nevalgote ir negeriate
tik dėl savęs pačių?'"

7Argi tai ne tie patys žodžiai, kuriuos VIEŠPATS skelbė per ankstyvuosius pranašus, kai Jeruzalė ir aplinkiniai miestai buvo pilni žmonių ir klestėjo, kai Negebas ir Šefela buvo pilni gyventojų?

8VIEŠPATIES žodis atėjo Zecharjui: 9"Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:

'Teiskite teisingai,
būkite maloningi ir gailestingi
vieni
kitiems.
10 Neskriauskite našlės ir našlaičio,
ateivio ir vargšo.
Nespęskite savo širdyje pinklių
vieni kitiems'".

11Bet jie atsisakė klausyti, įžūliai atsuko nugarą ir, nenorėdami girdėti, užsikimšo ausis. 12Savo širdis taip užkietino, kaip kietas deimantas, kad negirdėtų mokymo ir žodžių, kuriuos Galybių VIEŠPATS buvo savo dvasia siuntęs per ankstyvuosius pranašus. Todėl ir atėjo tas aitrus Galybių VIEŠPATIES pyktis. 13Kaip jie atsisakė klausyti, kai aš šaukiau, lygiai taip aš atsisakiau juos išklausyti, kai jie manęs šaukėsi, - taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS. 14Išblaškiau juos audra anose tautose, kurių jie nebuvo pažinę. O kraštas, kurį jie paliko, buvo taip nusiaubtas, kad niekas nei ten,

nei iš ten nebekėlė kojos. Jie padarė, kad žavus kraštas pavirto tyrais.

8Dievo pažadai Jeruzalei 1{Man} atėjo Galybių VIEŠPATIES žodis:

2"Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
'Smarkiai pavyduliauju Zionui,
iš pavyduliavimo esu ant jo labai
įniršęs!'
3 Taip kalbėjo VIEŠPATS:
'Sugrįšiu į Zioną,
gyvensiu Jeruzalėje.
Jeruzalė bus vadinama ištikimuoju
miestu,
o Galybių VIEŠPATIES kalnas
bus vadinamas šventuoju kalnu'.
4 Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
'Senukai ir senutės,
kiekvienas dėl žilos senatvės su
lazda
rankoje,
vėl sėdės Jeruzalės gatvėse.
5 Miestas bus pilnas
berniukų ir mergaičių,
žaidžiančių jo gatvėse'.
6 Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
'Nors šiomis dienomis tai ir atrodo
neįmanoma
šios tautos likučiui,
argi tai turi atrodyti ir man
neįmanoma?' -
tai Galybių VIEŠPATIES žodis.
7 Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
'Tikėk manimi, išgelbėsiu savo tautą
iš saulėtekio šalies ir iš saulėlydžio
šalies;
parvesiu juos gyventi Jeruzalėje.
8 Jie bus mano tauta
ir aš būsiu jų Dievas
ištikimybe ir teisumu'.
9 Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
'Tebūna tvirtos jūsų rankos!
Neseniai girdėjote šiuos žodžius
iš burnos pranašų, buvusių tą dieną,
kai buvo dedami pamatai
Galybių VIEŠPATIES Namams -

Šventyklai atstatyti.
10 Juk prieš tą dieną
nebuvo nei algos žmonėms,
nei
pelno iš gyvulių,
nebuvo saugu nuo priešų
nei išeinančiam, nei grįžtančiam.
Aš nuteikiau žmones
vienus prieš kitus.
11 Bet dabar aš nebesielgsiu su šios
tautos likučiu,
kaip elgiausi anomis dienomis, -
tai Galybių VIEŠPATIES žodis, -
12 nes sėja bus sėkminga:
vynuogė brandins savo vaisių,
žemė teiks savo derlių
ir dangūs duos savo rasą.
13 Lygiai taip, kaip buvote tautų keikiami,
o Judo namai ir Izraelio namai,
taip pat, kai jus išgelbėsiu,
būsite giriami.
Nebijokite! Tebūna tvirtos jūsų
rankos!'
14 Juk taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
'Lygiai kaip nusprendžiau siųsti
jums
nelaimę
ir nepasigailėjau,
kai jūsų protėviai mane įpykdė, -
kalbėjo Galybių VIEŠPATS, -
15 taip šiomis dienomis nusprendžiau
daryti gera
Jeruzalei ir Judo namams.
Nebijokite!
16 Štai yra dalykai, kuriuos jūs turite
daryti:
Sakykite tiesą vieni kitiems,
teiskite savo vartuose,
žiūrėdami tiesos ir tobulo teisingumo,
17 nespęskite savo širdyse pinklių
vieni
kitiems
ir nebranginkite kreivos priesaikos,
nes visų šių dalykų aš nekenčiu, -

tai VIEŠPATIES žodis'".

18 Man atėjo Galybių VIEŠPATIES žodis:
19 "Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
'Pasninkas ketvirto mėnesio
ir pasninkas penkto, ir pasninkas
septinto,
ir pasninkas dešimto pavirs
džiaugsmu bei linksmybe
ir malonia švente Judo namams.
Branginkite tiesą ir taiką!'
20 Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
'Dar ateis tautos,
daugelio miestų gyventojai.
21 Vieno miesto gyventojai eis į kitą,
sakydami:
'Eikit šen! Eime maldauti
VIEŠPATIES malonės,
ieškoti Galybių VIEŠPATIES.
Aš ir pats einu!'
22 Ateis daug tautų ir galingų genčių
ieškoti Jeruzalėje
Galybių VIEŠPATIES
ir maldauti VIEŠPATIES malonės.
23 Taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:
'Tomis dienomis dešimt vyrų iš visų
kalbų genčių
griebs judėją ir, nusitverdami jam
už drabužio skverno, sakys:
'Leiskite eiti su jumis,
nes mes girdėjome, kad Dievas yra
su jumis'".

B. TEISMAS KAIMYNINĖMS TAUTOMS

9

Ištarmė.
1 VIEŠPATIES žodis yra Hadracho
kraštui,
apsistojo poilsio Damaske,
nes VIEŠPAČIUI priklauso Aramo
sostinė,
kaip ir visos Izraelio giminės.
2 Taip pat ir Hamatas,
esantis ant jo ribos,

Tyras ir Sidonas,
nors jie ir sklidini išminties.
3 Tyras pasistatė sau tvirtovę,
prisikrovė sidabro kaip dulkių
ir aukso kaip gatvių purvo.
4 Bet dabar Viešpats padarys jį
skurdų, -
nublokš į jūrą jo turtus,
o pats Tyras bus ugnies prarytas.

5 Tai matys Aškelonas, drebės iš
baimės,
ir Gaza raitysis iš skausmo;
taip pat ir Ekronas, nes žlugo jo
viltys.
Žus Gazos karalius,
o Aškelonas liks be gyventojų.
6 Mišrūnė tauta apsigyvens Ašdode, -
išrausiu Filistijos puikybę.

7 Išvalysiu kraują jai iš burnos,
bjauriuosius dalykus jai iš
tarpudančio.
Ir jos išlikusieji priklausys mūsų
Dievui:
jie bus kaip šeima Judo giminėje,
o Ekronas bus kaip jebusitai.
8 Atsistosiu kaip sargas prie savo
namų,
kad niekas apie juos nežygiuotų.
Nenusiaubs jų daugiau joks engėjas,
nes dabar mano akys į juos atkreiptos.

C. MESIJAS - DIEVO TAUTOS VALDOVAS

Būsimasis Karalius

9 Didžiai džiūgauk, Ziono dukra,
garsiai krykštauk, dukra Jeruzale!
Štai tavo karalius pas tave ateina, -
jis išaukštintas ir pergalingas,
nuolankus ir joja ant asilo -
ant asiliuko, asilės jauniklio.
10 Jis išvarys kovos vežimus iš Efraimo
ir karo žirgus iš Jeruzalės;
karo lankas bus sulaužytas,
jis skelbs taiką tautoms.

Jo valdžia bus nuo jūros lig jūros
ir nuo Upės lig žemės pakraščių.
11 Ir dėl tavęs,
dėl tavo Sandoros su manimi kraujo,
išlaisvinsiu tavo kalinius iš duobės,
kurioje nėra vandens.
12 Grįžkite į savo tvirtovę,
o kaliniai, nepraradę vilties!
Šiandien aš pareiškiu,
kad jums grąžinsiu dvigubai.
13 Juk aš įtempiau Judą tarsi savo
lanką,
aš padariau Efraimą jo strėle.
Aš sukelsiu tavo sūnus, o Zionai,
tave padarysiu tarsi galiūno kalaviją
prieš tavo sūnus, o Graikija.

14 Tuomet pats VIEŠPATS pasirodys
jiems,
švytuos jo strėlės it žaibai;
pats Viešpats DIEVAS duos
ženklą rago gausmu
ir žygiuos pirmyn pietų viesulų
audromis.
15 Galybių VIEŠPATS juos apsaugos,
jie praris laidyklių akmenis,
sutryps juos kojomis;
jie gers jų kraują tarsi vyną
ir bus pilni kaip liejamųjų aukų
dubuo,
kiaurai permerkti kaip aukuro ragai.

16 Ir tą dieną VIEŠPATS, jų Dievas,
juos
išgelbės,
nes jie yra jo tautos kaimenė.
Tarsi brangakmeniai karūnoje
jie žėrės jo žemėje.
17 Koks bus jo gerumas ir grožis!
Grūdai duos jėgų vaikinams,
jaunas vynas merginoms.

10Viešpats pažada išgelbėti

1Prašykite VIEŠPATĮ lietaus
pavasario lietmečiu,

VIEŠPATĮ, kuris sukuria audros
debesis,
duoda jums lietaus būrius,
žolę laukuose kiekvienam.
2 Juk terafimai kalba nesąmones,
žyniai regi melą,
svajotojai pasakoja apgaulingas
svajones
ir guodžia tuščiais sapnais.
Todėl žmonės ir klajoja kaip avys, -
jie kenčia, nes neturi ganytojo.

3 Degu iš įniršio ganytojams,
išliesiu jį ant užsispyrėlių.
Nes Galybių VIEŠPATS rūpinasi
savo kaimene - Judo namais
ir padarys juos didingu savo karo
žirgu.
4 Iš jų kils kertinis akmuo,
iš jų palapinės kuolas,
iš jų kario lankas,
iš jų ateis visi pareigūnai.
5 Jie mūšyje bus kaip galiūnai,
gatvių purve trypiantys priešą;
jie kausis, nes VIEŠPATS yra su jais,
ir raitelius privers bėgti.

6 Padarysiu tvirtus Judo namus
ir Juozapo namus išgelbėsiu.
Parvesiu juos atgal,
nes jiems atleidžiu.
Jie bus, tarsi nebūčiau jų atmetęs,
nes aš esu jų Dievas,
ir juos išklausysiu.
7 Tuomet Efraimo žmonės bus kaip
galiūnai,
tarsi nuo vyno bus džiugios jų
širdys.
Tai regės jų vaikai ir džiaugsis,
o jų širdys krykštaus VIEŠPATYJE.

8 Duosiu jiems ženklą ir juos surinksiu,
nes aš juos išpirkau,
ir jie bus taip gausūs, kaip anksčiau.
9 Nors aš ir išblaškiau juos tautose,

tačiau jie atsimins mane tolimose
šalyse,
išaugins savo vaikus ir sugrįš.
10 Sugrąžinsiu juos namo iš Egipto
žemės,
surinksiu juos iš Asirijos;
parvesiu juos į Gileado kraštą ir
Libaną,
bet netgi ten neužteks jiems vietos.
11 Jie pereis per kančios jūrą, -
bus nutildytos jūros bangos
ir nusausintos visos Nilo gelmės.
Asirijos puikybė bus nužeminta,
atimtas skeptras iš Egipto.
12 Padarysiu juos tvirtus VIEŠPATYJE,
jie žygiuos mano vardu, -
tai VIEŠPATIES žodis.

11Engėjų pražūtis

1Atidaryk, Libanai, savo duris,
tesuryja ugnis tavo kedrus!
2 Raudok, kiparise, nes krito kedras,
sunaikinti puikieji medžiai!
Raudokite, Bašano ąžuolai,
nes buvo iškirstas tankusis miškas!
3 Įsiklausyk! Piemenys rauda,
nes apiplėšta jų didybė!
Įsiklausyk! Liūtai riaumoja,
nes sunaikintos Jordano tankmės!

Alegorija apie piemenis4 Taip kalbėjo VIEŠPATS, mano Dievas: "Būk piemeniu kaimenės avių, pasmerktų skerdynėms. 5Perkantieji jas žudo nebaudžiami, o jas parduodantieji sako: 'Tebūna garbė VIEŠPAČIUI, nes aš tapau turtingas!' Net jų pačių piemenys nesigaili. 6Nė aš daugiau nebepasigailėsiu krašto gyventojų, - tai VIEŠPATIES žodis. Tikėk manimi, atiduosiu juos, - kiekvieną jų, - į nagus jo kaimyno ar į nagus jo karaliaus. Jie nusiaubs žemę, bet aš nė vieno iš jų rankų negelbėsiu.

7Taigi avių pirklių naudai aš tapau piemeniu kaimenės avių, pasmerktų skerdynėms. Pasiėmiau dvi lazdas, vieną pavadinau 'Malone', o kitą pavadinau 'Vienybe' ir rūpinausi avimis. 8Per vieną mėnesį atsikračiau trijų piemenų, nes buvau netekęs jiems kantrybės, o ir jie manęs neapkentė. 9Tariau: 'Aš nebūsiu jūsų piemeniu. Kuri turi mirti, tenumiršta, kuri turi būti sunaikinta, tebūna sunaikinta, o išlikusios teryja viena kitos kūną!' 10Paėmiau savo lazdą 'Malonę' ir ją perlaužiau, panaikindamas sandorą, kurią buvau sudaręs su visomis tautomis. 11Tą dieną ji buvo panaikinta, ir avių pirkliai, stebėję mane, suprato, kad tai yra VIEŠPATIES žodis. 12Tuomet jiems tariau: 'Jei tai atrodo jums teisinga, išmokėkite man algą, bet jeigu ne, tai tiek to'. Jie atsvėrė man algos trisdešimt sidabrinių

šekelių. 13Bet VIEŠPATS man tarė: 'Įmesk tai į iždą, - šią šaunią kainą, kuria jie mane įvertino'. Paėmęs trisdešimt sidabrinių šekelių, įmečiau juos į iždą VIEŠPATIES Namuose. 14Tuomet perlaužiau savo antrąją lazdą - 'Vienybę', panaikindamas šeimos ryšius tarp Judo ir Izraelio".

15Tada VIEŠPATS man tarė: "Būk dar kartą piemeniu, - šį kartą niekam tikusiu piemeniu, 16nes aš, tikėk manimi, išugdysiu krašte piemenį, kuris nesirūpins žūstančiomis, neieškos paklydusiųjų, negydys sergančiųjų ir nemaitins sveikųjų, bet ris riebiųjų mėsą ir draskys net jų nagus.

17 Oi, mano niekam tikęs piemuo,
tu nesirūpini kaimene!
Teužgauna kalavijas jam ranką
ir jo dešinę akį!
Tenudžiūsta visiškai jo ranka,
teapanka jojo dešinė akis!"

12Jeruzalės jėga ir pergalė 1 Ištarmė. VIEŠPATIES žodis apie Izraelį. "Tai žodis VIEŠPATIES, kuris išplėtė dangus, padėjo pamatus žemei ir sukūrė žmogaus dvasią. 2Štai aš padarysiu Jeruzalę svaigulio taure visoms aplinkinėms tautoms apstulbinti. Ji bus taip pat ir Judui Jeruzalės apgulimo metu. 3Tą dieną padarysiu iš Jeruzalės sunkų akmenį visoms tautoms, - visos, norinčios ją pakelti, sunkiai susižalos. Betgi susirinks prieš ją visos žemės tautos. 4Tą dieną, - tai VIEŠPATIES žodis, - ištiksiu visus žirgus klaiku, o raiteliai eis iš proto. Bet nuo Judo namų nenuleisiu akių, kai apakinsiu visų tautų žirgus. 5Tuomet Judo didžiūnai sau tars:
'Jeruzalės gyventojai semia stiprybę iš Galybių VIEŠPATIES, savo Dievo!'

6Tą dieną padarysiu Judo didžiūnus lyg žarijų indą malkų krūvoje, lyg liepsnojantį deglą javų gubose. Jie praris iš dešinės ir iš kairės visas aplinkines tautas, o Jeruzalė bus pilna žmonių ir toliau gyvens savo vietoje - Jeruzalėje.

7VIEŠPATS pirmiau išgelbės Judo palapines, kad Dovydo namų garbė ir Jeruzalės gyventojų garbė nebūtų labiau išaukštinta, negu Judo. 8Tą dieną VIEŠPATS taip apsaugos Jeruzalės gyventojus, kad silpniausias tarp jų tą dieną bus kaip Dovydas, o Dovydo namai lyg Dievas, lyg VIEŠPATIES angelas, jų priekyje. 9Atėjus tai dienai, norėsiu sunaikinti tautas, atžygiavusias pulti Jeruzalės.

10 Ant Dovydo namų ir Jeruzalės išliesiu malonės ir maldavimo dvasią taip, kad, žvelgdami į tą, kurį jie pervėrė, raudos, kaip raudama vienturčio vaiko, ir sielvartaus, kaip sielvartaujama pirmagimio sūnaus. 11 Tą dieną Jeruzalės rauda bus didesnė už raudą Hadad-Rimono Megido lygumoje. 12Ir kraštas raudos, kiekviena šeima skyrium: Dovydo namų šeima skyrium ir jų žmonos skyrium; Natano namų šeima skyrium ir jų žmonos skyrium; 13Levio namų šeima skyrium ir jų žmonos skyrium; šimejiečių šeima skyrium ir jų žmonos skyrium; 14ir visos likusios šeimos, kiekviena skyrium, ir jų žmonos skyrium.

13Stabų sunaikinimas 1Tą dieną Dovydo namams ir visiems Jeruzalės gyventojams bus atviras šaltinis nuodėmei ir nešvarumui nuvalyti.

2"Tą dieną, - tai Galybių VIEŠPATIES žodis, - taip išdildysiu iš krašto stabų vardus, kad jie nebus daugiau net minimi, ir išvarysiu iš krašto pranašus bei nešvarumo dvasią. 3O jei kas nors imtų vėl pranašauti, jo tėvas ir motina, - jo gimdytojai, - tars jam: 'Tu neliksi gyvas, nes kalbi melą VIEŠPATIES vardu!' Tėvas ir motina, jo gimdytojai, nudurs jį, kai jis pranašaus. 4Tą dieną

pranašai, visi iki vieno, gėdysis savo turėtų regėjimų, kai pranašavo, ir nevilkės ašutinės pranašo skraistės, norėdami apgauti, 5bet kiekvienas jų sakys: 'Aš nesu pranašas, aš esu žmogus žemdirbys, nes paveldėjau žemę nuo pat jaunystės'. 6O jei kas jį paklaus: 'Iš kurgi tos žaizdos tavo krūtinėje?' - jis atsakys: 'Jas gavau muštynėse bičiulių namuose'".

Kalavijo giesmė

7 "Pabusk, kalavijau, prieš mano
piemenį,
prieš žmogų, kuris yra man
artimas", -
tai Galybių VIEŠPATIES žodis.
Užmušk piemenį, kad būtų
išblaškytos avys,
ir aš pakelsiu ranką prieš mažutėlius.
8 "Visame krašte, - tai VIEŠPATIES
žodis, -
du trečdaliai bus sunaikinti - žus,
vienas trečdalis tebus paliktas.
9 Tą trečdalį vesiu per ugnį,
apvalysiu juos, kaip apvalomas
sidabras,
išmėginsiu juos, kaip išmėginamas
auksas.
Jie šauksis mano vardo,
ir aš juos išklausysiu.
Sakysiu: 'Jie yra mano tauta',
ir jie sakys: 'VIEŠPATS yra mūsų
Dievas'".

14Jeruzalė ir tautos Viešpaties dieną 1Štai! Ateina VIEŠPATIES diena, kai iš tavęs paimtas grobis bus padalytas tavo vietoje. 2Aš surinksiu visas tautas į mūšį su Jeruzale. Miestas bus paimtas, namai bus išplėšti ir moterys išniekintos. Pusė miesto išeis į tremtį, bet likusieji žmonės nebus išvaryti iš miesto. 3Tuomet VIEŠPATS ir stos į mūšį su anomis tautomis, kaip jam įprasta kovoti mūšio dieną. 4Tą dieną jo kojos stovės ant Alyvų kalno, esančio ties Jeruzale rytų pusėje. Alyvų kalnas bus taip perskeltas į dvi dalis labai plačiu slėniu nuo rytų į vakarus, kad viena jo dalis pasislinks šiaurės link, o kita pietų link. 5Slėnis tarp kalnų bus užpiltas, nes slėnis tarp kalnų tęsis iki Azalo; jis bus taip užpiltas, kaip jis buvo užpiltas žemės drebėjimo Judo karaliaus Uzijo dienomis. Ir VIEŠPATS, mano Dievas, ateis drauge su visais savo šventaisiais.

6Tą dieną nebus nei šalčio, nei šalnos. 7Bet bus viena nepertraukiama diena, - žinoma VIEŠPAČIUI, - ne diena ir ne naktis, nes ir vakaro metu bus šviesu.

8Tą dieną gyvieji vandenys ims tekėti iš Jeruzalės, pusė jų į rytinę jūrą ir pusė jų į vakarinę jūrą. Taip bus ir vasarą, ir žiemą.

9VIEŠPATS bus karalius visoje žemėje, - tą dieną bus vienas VIEŠPATS ir vienas jo vardas.

10Visas kraštas nuo Gebos iki Rimono į pietus nuo Jeruzalės bus paverstas lyguma. Bet Jeruzalė pasiliks aukštai savo vietoje nuo Benjamino vartų iki Senųjų vartų vietos - Kampo vartų, ir nuo Hananelio bokšto iki karaliaus vyno spaudyklų. 11Ji bus pilna žmonių, nes ji niekad daugiau nebus pasmerkta sunaikinti. Jeruzalė bus saugi vieta gyventi.

12O rykštė, kuria VIEŠPATS nuplaks visas tautas, kariaujančias su Jeruzale, yra tokia: jų kūnai supus jiems bestovint ant kojų, jų akys išpus akiduobėse ir jiems liežuviai supus burnose. 13Tą dieną kils toks didelis VIEŠPATIES sukeltas sąmyšis, kad kiekvienas žmogus stvers kaimyno ranką ir kiekvieno žmogaus ranka bus iškelta prieš kaimyno ranką. 14Net Judas stos į mūšį Jeruzalėje. Bus surinkti visų aplinkinių tautų turtai - auksas, sidabras ir didelės krūvos drabužių. 15Tokia pat rykštė užklups arklius, mulus, kupranugarius, asilus ir bet kokius gyvulius, esančius tose stovyklose.

16O išlikusieji gyvi tarp tautų, atžygiavusių prieš Jeruzalę, atkils metai po metų pagarbinti Karaliaus, Galybių VIEŠPATIES, ir švęsti Palapinių iškilmės. 17Jei kuri nors iš šeimų žemėje neatkiltų pagarbinti Karaliaus, Galybių VIEŠPATIES, negaus sau lietaus. 18Jei Egipto šeima neatkils ir nenorės atvykti, ištiks ir juos rykštė, kuria VIEŠPATS plaka tautas, neatkylančias Palapinių iškilmės švęsti. 19Tokia bus bausmė Egipto ir bausmė tautų, kurios neatkyla švęsti Palapinių iškilmės.

20Tą dieną net varpeliai ant žirgų turės įrašą: "Pašvęstas VIEŠPAČIUI". Verdami katilai VIEŠPATIES Namuose bus taip šventi, kaip šventi dubenys ties VIEŠPATIES aukuru. 21Kiekvienas verdamas katilas Jeruzalėje ir Jude bus šventas Galybių VIEŠPAČIUI. Visi, norintys atnašauti auką, ateis ir naudos juos {savo aukos mėsai} virti. Tą dieną nebebus daugiau pirklių VIEŠPATIES Namuose.

MALACHIJO KNYGA

A. IZRAELIO NUODĖMĖS

1 1Ištarmė.
VIEŠPATIES žodis Izraeliui per Malachiją.

Dievo meilė Izraeliui

2 Mylėjau jus, - kalbėjo VIEŠPATS.
Bet jūs klausiate: "Kaip mus mylėjai?"
Argi Esavas ne Jokūbo brolis? -
tai VIEŠPATIES žodis.
O tačiau aš mylėjau Jokūbą,
3 bet nekenčiau Esavo.
Paverčiau jo kalnus tyrais,
atidaviau jo paveldą dykumos šakalams.
4 Jei Edomas mano: "Nors mes ir
sutriuškinti,
bet atstatysime griuvėsius", -
taip kalbėjo Galybių VIEŠPATS:

"Jie gali statyti,
bet aš nugriausiu.
Jie bus žinomi kaip nedorybės šalis,
kaip tauta, ant kurios VIEŠPATS pyksta
amžinai".
5 Tai matysite savo akimis ir sakysite:
"Didis yra VIEŠPATS
net už Izraelio ribų!"
Viešpats peikia kunigus.

6 Sūnus gerbia savo tėvą
ir tarnas savo šeimininką.
Taigi jei esu tėvas,
tai kur yra man priklausanti garbė?
Ir jei esu šeimininkas,
tai kur yra man priklausanti pagarba, -
taip Galybių VIEŠPATS sakė jums,
kunigai, niekinantys mano vardą.
Klausiate: "Kuo mes paniekinome tavo vardą?"
7 Atnašaudami suterštą atnašą ant
mano
aukuro!
Klausiate: "Kuo mes ją suteršėme?"
Manydami, kad VIEŠPATIES stalą galima
niekinti!
8 Kai atnašaujate aklus gyvulius aukai,
ar tai nėra bloga?
Kai atnašaujate raišą ar nesveiką gyvulį,
ar tai nėra bloga?
Pamėgink nunešti tai savo valdytojui,
ar patiksi jam, ar jis bus tau malonus? -
kalbėjo Galybių VIEŠPATS.
9 Dabar jūs pamėginkite maldauti Dievą
malonės!
Ar bus jis mums maloningas?
Tai yra jūsų kaltė!
Argi jis galėtų būti malonus kam nors
iš jūsų? -
kalbėjo Galybių VIEŠPATS.
10 Oi, kad kas nors iš jūsų
užrakintų [Šventyklos] duris, -
nebekurtumėte ugnies tuščiai ant mano
aukuro!
Nemalonūs jūs man, -

kalbėjo Galybių VIEŠPATS, -
atnašų iš jūsų rankų nepriimsiu.
11 Juk nuo saulės patekėjimo lig jos
nusileidimo
mano vardas yra didis tautoms.
Visur smilkalai ir švarios atnašos
aukojamos mano vardui,
nes didis yra mano vardas tautoms, -
kalbėjo Galybių VIEŠPATS.
12 Bet jūs suteršiate jį,
kai sakote: "Viešpaties stalas yra suterštas,
todėl ir maistas ant jo gali būti niekam tikęs".
13 Netgi sukdami nosį nuo manęs,
sakote:
"Oi, koks vargas!" -
kalbėjo Galybių VIEŠPATS.
Atnešate, kas pavogta ar raiša, ar liguista, -
ir tai jūs atnešate kaip auką!
Nejau aš priimsiu ją iš jūsų rankų? -
kalbėjo VIEŠPATS.
14 Tebūna prakeiktas melagis,
kuris turi kaimenėje gerą gyvulį ir pažada jį,
bet aukoja Viešpačiui, kas yra niekam tikę,
nes aš esu didis Karalius, -
kalbėjo Galybių VIEŠPATS, -
ir mano vardas įkvepia pagarbą tautoms.

2 1 O dabar, kunigai, šis įsakymas yra jums. 2Jei neklausysite ir nepaimsite į širdį, kad reikia gerbti mano vardą, - kalbėjo Galybių VIEŠPATS, - prakeiksiu jus ir pakeisiu visa, kas neša jums palaimą, prakeikimu. Taip jau ir padariau, nes jūs neimate į širdį. 3Štai grasinsiu jūsų palikuonims, drėbsiu jums į veidą mėšlą, mėšlą jūsų iškilmių atnašų, ir numesiu nuo savęs jus kartu su tuo mėšlu {iš savo Artumo}.

4Taigi žinokite, kad siunčiau šį įsakymą dėl to, idant tvertų mano sandora su Leviu, - kalbėjo Galybių VIEŠPATS. 5Mano sandora su juo buvo sandora gyvenimo ir gerovės, kurią aš jam daviau, ir pagarbios baimės, kurią jis man parodė. Jis gyveno jausdamas mano vardui pagarbią baimę. 6Tikras mokymas ėjo iš jo burnos, nieko neteisaus nebuvo rasta jo lūpose. Dorai ir sąžiningai jis man tarnavo, daugelį atitraukė nuo kaltės. 7Juk kunigo lūpos turi saugoti žinojimą, o žmonės turi ieškoti mokymo iš jo lūpų, nes jis yra Galybių VIEŠPATIES pasiuntinys. 8Bet jūs nuklydote nuo to kelio, suvedžiojote daugelį savo mokymu, sulaužėte Levio sandorą, - kalbėjo Galybių VIEŠPATS. 9Todėl aš savo ruožtu paniekinsiu ir pažeminsiu jus visos tautos akyse dėl to, kad nesilaikėte mano kelių ir šališkai elgėtės mokydami.

Tautos neištikimybė Dievui10 Argi ne vieną mes visi turime tėvą? Argi ne tas pats vienas Dievas mus sukūrė? Tai kodėl neištikimai elgiamės vienas su kitu, paniekindami mūsų protėvių sandorą?

11Judas buvo neištikimas, bjaurūs dalykai buvo daromi Izraelyje ir Jeruzalėje. Judas išniekino VIEŠPATIES mylimą šventovę ir paėmė sau žmona svetimo dievo dukterį. 12Tepašalina VIEŠPATS žmogų, kuris tai daro, iš Jokūbo palapinių - ir liudytoją, ir gynėją, ir atnašaujantį auką Galybių VIEŠPAČIUI!

13Ir tai jūs darote: jūs apliejate ašaromis verkdami ir dūsaudami VIEŠPATIES aukurą dėl to, kad jis atsisako pažvelgti į jūsų auką ar ją maloniai priimti iš jūsų rankų. 14Jūs klausiate: "Dėl ko taip?" Dėl to, kad VIEŠPATS buvo liudininkas, kai tu tapai neištikimas savo jaunystės žmonai, nors ji yra tavo draugė ir per sandorą tavo žmona. 15Argi ne tas pats vienas Dievas ją sukūrė? Jo yra ir kūnas, ir dvasia. Ir ko tas pats vienas Dievas trokšta? Dievo duotų palikuonių. Taigi pažvelkite į save ir neleiskite nė vienam tapti neištikimam savo jaunystės žmonai. 16Aš nekenčiu skyrybų, - kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas, - ir dangstymosi smurtu tarsi drabužiu, - kalbėjo Galybių VIEŠPATS. Taigi atkreipkite dėmesį į save ir nebūkite neištikimi.

B. DIEVO TEISMAS IR GAILESTINGUMAS

17Savo kalbomis jūs nuvarginote VIEŠPATĮ, tačiau klausiate: "Kuo mes jį nuvarginome?" Ogi sakydami: "Visi, kas daro pikta, yra geri VIEŠPATIES akyse, tokie jam patinka" arba klausdami: "Kur yra teisingumo Dievas?"

3Sandoros pasiuntinys 1Tikėk manimi! Siunčiu savo pasiuntinį pirma savęs parengti man kelio. Staiga ateis į savo Šventyklą Viešpats, kurio jūs ieškote. Sandoros pasiuntinys, kurio jūs trokštate, tikrai jau ateina, - kalbėjo Galybių VIEŠPATS. 2Bet kas gali ištverti jo atėjimo dieną ir kas gali išsilaikyti jam pasirodžius? Juk jis yra kaip lydytojo ugnis ir kaip skalbėjų šarmas. 3Jis sėdės kaip sidabro lydytojas bei valytojas ir jis valys Levio palikuonis bei lydys juos kaip auksą ir sidabrą tol, kol jie neaukos teisumo atnašų VIEŠPAČIUI. 4Tuomet Judo ir Jeruzalės atnašos bus taip malonios VIEŠPAČIUI, kaip senovės dienomis ir praeities metais.

5Pasirodysiu pas jus teismui ir tuojau liudysiu prieš raganius, prieš svetimautojus, prieš melagingai prisiekiančius, prieš tuos, kurie apgauna samdinį dėl algos, skriaudžia našlę ir našlaitį, prieš tuos, kurie atstumia ateivį ir manęs nebijo, - kalbėjo Galybių VIEŠPATS.

6 Aš esu VIEŠPATS, - aš nesikeičiu. Todėl jūs, Jokūbo vaikai, nepražuvote. 7Nuo pat savo protėvių dienų jūs atsitraukėte nuo mano įstatų ir jų nesilaikėte. Sugrįžkite pas mane, ir aš pas jus sugrįšiu, - kalbėjo Galybių VIEŠPATS. Bet jūs sakote: "Kaip mes sugrįšime?"

8Ar gali žmogus apsukti Dievą? Tačiau mane jūs apsukate! Bet jūs klausiate: "Kuo tave mes apsukame?" Savo dešimtinėmis ir atnašomis! 9Prakeikimą esate užsitraukę, nes mane apsukate - visa jūsų gentis! 10Atneškite visą dešimtinę į sandėlį, kad būtų maisto mano Namuose, ir taip mane išmėginkite, - kalbėjo Galybių VIEŠPATS. Aš tikrai atidarysiu jums dangaus langus ir pilte apipilsiu jus visokeriopa palaima. 11Dėl jūsų taip sudrausiu skėrius, kad jie nesunaikins jūsų žemės derliaus, ir jūsų vynmedis laukuose nebus be vaisių, - kalbėjo Galybių VIEŠPATS. 12Visos tautos laikys jus laimingais, nes jūs būsite malonumų kraštas, - kalbėjo Galybių VIEŠPATS.

Dievo gailestingumas13Įžūliai kalbėjote prieš mane, - tarė VIEŠPATS. Tačiau klausiate: "Ką mes kalbėjome prieš tave?" 14Jūs sakėte: "Dievui tarnauti neapsimoka. Kokia mums nauda iš to, kad vykdome jo įpareigojimus ar vaikštinėjame kaip raudotojai Galybių VIEŠPATIES akivaizdoje? 15Nūnai įžūliuosius laikome laimingais, nes nedorėliai ne tik puikiai gyvena, bet ir bausmės

išvengia, kai gundo Dievą savo darbais!"

16Taip bijantieji VIEŠPATIES kalbėjo vienas kitam. VIEŠPATS atkreipė dėmesį ir išgirdo, - jo akivaizdoje buvo užrašyti atminimo knygoje tie, kurie bijojo VIEŠPATIES ir pasitikėjo jo vardu. 17Jie bus mano, - kalbėjo Galybių VIEŠPATS, - ypatingas mano paveldas tą dieną, kurią veiksiu. Pasigailėsiu jų, kaip pasigaili tėvai vaikų, kurie jiems tarnauja. 18Tuomet vėl pamatysite skirtumą tarp teisiojo ir nedorėlio, tarp tarnaujančio Dievui ir jam netarnaujančio.

Viešpaties diena arti19Štai! Arti ta diena, liepsnojanti kaip krosnis! Visi įžūlieji ir nedorėliai bus ražiena, - ateinanti diena juos taip sudegins, - kalbėjo Galybių VIEŠPATS, - kad nepaliks jiems nei šaknies, nei šakos. 20Bet jums, bijantiems mano vardo, patekės teisumo saulė, skleidžianti gydančius spindulius. Jūs išeisite šokinėdami tarsi veršiukai, išleisti iš gardo. 21Sutrypsite nedorėlius, nes jie bus pelenai po jūsų kojų padais tą dieną, kai aš veiksiu, - kalbėjo Galybių VIEŠPATS.

22Atsiminkite mano tarno Mozės mokymą - įsakymus ir potvarkius, kuriuos daviau jam prie Horebo, skirtus visam Izraeliui.

23Štai! Pirm negu ateis ši didinga ir baisi diena, atsiųsiu jums pranašą Eliją. 24Jis atvers tėvų širdis vaikams ir vaikų širdis tėvams taip, kad atėjęs neužgaučiau viso krašto pražūtimi.

{Štai! Pirm negu ateis ši didinga ir baisi diena, atsiųsiu jums pranašą Eliją}

EVANGELIJA PAGAL MATĄ

JĖZAUS GIMIMAS IR KŪDIKYSTĖ

1Jėzaus kilmės knyga [Lk 3,23-38]

1Jėzaus Kristaus, Dovydo Sūnaus,
Abraomo sūnaus, kilmės knyga.
2 Abraomui gimė Izaokas,
Izaokui gimė Jokūbas,
Jokūbui gimė Judas ir jo broliai.
3 Judui gimė Faras ir Zara iš Tamaros,
Farui gimė Esromas,
Esromui gimė Aramas.
4 Aramui gimė Aminadabas,
Aminadabui gimė Naasonas,
Naasonui gimė Salmonas.
5 Salmonui gimė Boazas iš Rachabos,
Boazui gimė Jobedas iš Rutos,
Jobedui gimė Jesė.
6 Jesei gimė karalius Dovydas,
Dovydui gimė Saliamonas iš Urijo žmonos.
7 Saliamonui gimė Roboamas,
Roboamui gimė Abijas,
Abijui gimė Asafas.

8 Asafui gimė Juozapatas,
Juozapatui gimė Joramas,
Joramui gimė Ozijas.
9 Ozijui gimė Joatamas,
Joatamui gimė Achazas,
Achazui gimė Ezekijas.
10 Ezekijui gimė Manasas,
Manasui gimė Amonas,
Amonui gimė Jozijas.
11 Jozijui gimė Jechonijas ir jo broliai
ištrėmimo į Babiloniją laikais.
12 Po ištrėmimo į Babiloniją Jechonijui gimė Salatielis,
Salatieliui gimė Zorobabelis.
13 Zorobabeliui gimė Abijudas,
Abijudui gimė Eliakimas,
Eliakimui gimė Azoras.
14 Azorui gimė Sadokas,
Sadokui gimė Achimas.
Achimui gimė Elijudas.
15 Elijudui gimė Eleazaras,
Eleazarui gimė Matanas,
Matanui gimė Jokūbas.

16Jokūbui gimė Juozapas - vyras Marijos, iš kurios gimė Jėzus, vadinamas Kristumi - Mesiju.

17Taigi nuo Abraomo iki Dovydo iš viso keturiolika kartų, nuo Dovydo iki ištrėmimo į Babiloniją keturiolika kartų ir nuo ištrėmimo į Babiloniją iki Kristaus keturiolika kartų.

Stebuklingas įsikūnijimas [Lk,1 26-38; 2,1-7] 18Jėzaus Kristaus gimimas buvo toksai. Jo motina Marija buvo susižadėjusi su Juozapu; dar nepradėjus jiems kartu gyventi, Šventosios Dvasios veikimu ji tapo nėščia. 19Jos vyras Juozapas, būdamas teisus ir nenorėdamas daryti jai nešlovės, sumanė tylomis ją atleisti. 20Kai jis nusprendė taip padaryti, per sapną pasirodė jam Viešpaties angelas ir tarė: "Juozapai, Dovydo sūnau, nebijok parsivesti į namus savo žmonos Marijos, nes jos vaisius yra iš Šventosios Dvasios. 21Ji pagimdys sūnų, kuriam tu duosi Jėzaus vardą, nes jis išgelbės savo tautą iš nuodėmių". 22Visa tai įvyko, kad išsipildytų Viešpaties žodžiai, pasakyti per pranašą:

23 Štai mergelė nešios įsčiose ir pagimdys sūnų,
ir jis vadinsis Emanuelis,

o tai reiškia: "Dievas su mumis". 24Atsikėlęs Juozapas padarė taip, kaip Viešpaties angelo buvo įsakyta, ir parsivedė žmoną pas save. 25Jam negyvenus su ja kaip vyrui, ji pagimdė Sūnų, kurį jis pavadino Jėzumi.

2Jėzų lanko Rytų išminčiai 1Jėzui gimus Judėjos Betliejuje karaliaus Erodo dienomis, štai atkeliavo į Jeruzalę išminčiai iš Rytų šalies 2ir klausinėjo: "Kur yra gimusis Žydų karalius? Mes matėme užtekant jo žvaigždę ir atvykome jo pagarbinti". 3Tai išgirdęs, karalius Erodas sunerimo, o

su juo ir visa Jeruzalė. 4Jis susikvietė visus tautos aukštuosius kunigus bei Rašto aiškintojus ir teiravosi, kur turėjęs gimti Mesijas. 5Tie jam atsakė: "Judėjos Betliejuje, nes pranašas yra parašęs:

6 Ir tu, Judo žemės Betliejau,
anaiptol nesi menkiausias tarp žymiųjų Judo miestų,
nes iš tavęs išeis vadas, kuris ganys mano tautą - Izraelį".

7Tuomet Erodas, slapčia pasikvietęs išminčius, smulkiai juos išklausinėjo apie žvaigždės pasirodymo metą 8ir, siųsdamas į Betliejų, tarė: "Keliaukite ir viską sužinokite apie kūdikį. Radę praneškite man, kad ir aš nuvykęs jį pagarbinčiau". 9Išklausę karaliaus, išminčiai leidosi kelionėn. Ir štai žvaigždė, kurią jie buvo matę užtekant, traukė pirma, kol sustojo ties ta vieta, kur buvo kūdikis. 10Išvydę žvaigždę, jie be galo džiaugėsi. 11Įžengę į namus, pamatė kūdikį su motina Marija ir, parpuolę ant žemės, jį pagarbino. Paskui jie atidengė savo brangenybių dėžutes ir davė jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros. 12Sapne įspėti nebegrįžti pas Erodą, kitu keliu pasuko į savo kraštą.

Bėgimas į Egiptą ir buvimas Egipte 13Išminčiams iškeliavus, štai vėl pasirodo Juozapui sapne Viešpaties angelas ir sako: "Kelkis, imk kūdikį su motina ir bėk į Egiptą. Pasilik ten, kol tau pasakysiu, nes Erodas ieškos kūdikio, norėdamas jį nužudyti". 14Atsikėlęs nakčia, Juozapas pasiėmė kūdikį ir motiną ir pasitraukė į Egiptą. 15Ten jis prabuvo iki Erodo mirties, kad išsipildytų Viešpaties žodžiai, pasakyti per pranašą:

Iš Egipto pašaukiau savo Sūnų.

16Erodas, pamatęs, kad jį išminčiai apvylė, baisiai įniršo ir, pasiuntęs [kareivius], iššudė Betliejuje ir jo apylinkėje visus berniukus, dvejų metų ir jaunesnius, pagal laiką, kurį buvo patyręs iš išminčių. 17Tuomet išsipildė pranašo Jeremijo žodžiai:

18 Pasigirdo šauksmas Ramoje,
garsios dejonės ir aimanos -
tai Rachelė rauda savo vaikų;
ir niekas jau jos nepaguos, nes jų nebėra.

Jėzus sugrįžta į Nazaretą 19Erodui mirus, štai Viešpaties angelas pasirodo per sapną Juozapui Egipte 20ir sako: "Kelkis, imk kūdikį su motina ir keliauk į Izraelio kraštą, nes jau mirė tie, kurie tykojo kūdikio gyvybės". 21Tuomet Juozapas atsikėlė, pasiėmė kūdikį ir motiną ir pargrįžo į Izraelio žemę. 22Išgirdęs, jog Archelajas valdo Judėją po savo tėvo Erodo, pabūgo ten vykti. Įspėtas sapne, nukeliavo į Galilėjos sritį 23ir apsigyveno Nazareto mieste, kad išsipildytų pranašų žodžiai:

Jį vadins Nazariečiu.

DANGAUS KARALYSTĖS SKELBIMO PRADŽIA

Pasakojamoji dalis

3Jono Krikštytojo veikla [Mk 1,1-8; Lk 3,1-18; Jn 1,19-20] 1Anomis dienomis pasirodė Jonas Krikštytojas. Jis skelbė Judėjos dykumoje: 2"Atsiverskite, nes prisiartino dangaus karalystė". 3O jis buvo tasai, apie kurį pranašas Izaijas yra pasakęs:

Tyruose šaukiančiojo balsas:
Taisykite Viešpačiui kelią!

Ištiesinkite jam takus!

4Pats Jonas vilkėjo kupranugario vilnų apdaru, o strėnas buvo susijuosęs odiniu diržu. Jo maistas buvo skėriai ir lauko medus. 5Tuomet pas jį ėmė rinktis Jeruzalės gyventojai, visa Judėja ir visa Pajordanė. 6Jie išpažindavo nuodėmes ir buvo jo krikštijami Jordano upėje. 7Pamatęs daug fariziejų ir sadukiejų, einančių krikštytis, Jonas juos barė: "Angių išperos, kas jus pamokė bėgti nuo besiartinančios rūstybės? 8Duokite tikrų atsivertimo vaisių! 9Ir nemėginkite ramintis: 'Juk mūsų tėvas - Abraomas'. Aš jums sakau, kad Dievas gali pažadinti Abraomui vaikų iš šitų akmenų. 10Štai kirvis jau prie medžio šaknų, ir kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, bus iškirstas ir įmestas į ugnį. 11Aš jus krikštiju vandeniu, kad atsiverstumėte, bet po manęs ateis galingesnis už mane, - aš nevertas jam nė kurpių nuauti. Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi. 12Jo rankoje vėtyklė, ir jis išvalys savo kluoną. Kviečius surinks į klėtį, o pelus sudegins neužgesinama ugnimi".

Jėzaus krikštas [Mk 1,9-11; Lk 3,21-22; Jn 1,29-34] 13Tuomet Jėzus iš Galilėjos atėjo prie Jordano pas Joną krikštytis. 14Jonas jį atkalbinėjo: "Tai aš turėčiau būti tavo pakrikštytas, o tu ateini pas mane!" 15Bet Jėzus jam atsakė: "Šį kartą paklausyk! Taip mudviem dera atlikti visa, kas reikalinga teisumui". Tada Jonas sutiko. 16Pakrikštytas Jėzus tuoj išbrido iš vandens. Staiga jam atsivėrė dangus, ir jis pamatė Dievo Dvasią, sklendžiančią žemyn it balandį ir nusileidžiančią ant jo. 17O balsas iš dangaus prabilo: "Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi".

4Jėzaus gundymas [Mk 1,12-13; Lk 4,1-13] 1Paskui Jėzus buvo Dvasios nuvestas į dykumą, kad ten būtų velnio gundomas. 2Išpasninkavęs keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, jis buvo labai alkanas. 3Prie jo prisiartino gundytojas ir tarė: "Jei tu Dievo Sūnus, liepk, kad šie akmenys pavirstų duona". 4Bet Jėzus atsakė: "Parašyta:

Žmogus gyvas ne viena duona,
bet ir kiekvienu žodžiu,
kuris išeina iš Dievo lūpų".

5Tada velnias jį paima į šventąjį miestą, pastato ant šventyklos šelmens 6ir sako: "Jei tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes parašyta:

Jis lieps savo angelams globoti tave,
ir jie nešios tave ant rankų,
kad neužsigautum kojos į akmenį".

7 Jėzus jam tarė: "Taip pat parašyta:

Negundyk Viešpaties, savo Dievo".

8Velnias vėl paima jį į labai aukštą kalną ir, rodydamas viso pasaulio karalystes bei jų didybę, 9sako: "Visa tai aš tau atiduosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane". 10Tada Jėzus taria: "Eik šalin, šėtone! Juk parašyta:

Viešpatį, savo Dievą, tegarbink
ir jam vienam tetarnauk!"

11Tuomet velnias nuo jo atsitraukė; štai angelai prisiartino ir jam tarnavo.

Sugrįžimas į Galilėją[Mk 1,14-15; Lk 4,14] 12Išgirdęs, kad Jonas suimtas, Jėzus pasitraukė į Galilėją. 13Jis paliko Nazaretą ir apsistojo Kafarnaume, prie ežero, kur susieina Zabulono ir

Neftalio sritys. 14Išsipildė pranašo Izaijo žodžiai:

15 Zabulono žeme ir Neftalio žeme!
Paežerės juosta, žeme už Jordano -
pagonių Galilėja!
16 Tamsybėje tūnanti tauta
išvydo skaisčią šviesą,
gyvenantiems ūksmingoje mirties šalyje
užtekėjo šviesybė.

17Nuo to meto Jėzus ėmė skelbti: "Atsiverskite, nes čia pat dangaus karalystė!"

Pirmųjų mokinių pašaukimas [Mk 1,16-20; Lk 5,1- 11] 18Vaikščiodamas palei Galilėjos ežerą, Jėzus pamatė du brolius - Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolį Andriejų - metančius tinklą į ežerą; mat buvo žvejai. 19Jis tarė: "Eikite paskui mane! Aš padarysiu jus žmonių žvejais". 20Tuodu tuojau paliko tinklus ir nuėjo su juo.

21Paėjėjęs toliau, Jėzus pamatė kitus du brolius - Zebediejaus sūnų Jokūbą ir jo brolį Joną. Jiedu su savo tėvu Zebediejumi valtyje taisė tinklus. Jis ir tuos pašaukė. 22Jie, tučtuojau palikę valtį ir tėvą, nuėjo su juo.

Jėzus moko ir gydo [Mk 1,39: 3,7-8; Lk 4,14-15,44; 6,17-18] 23Jėzus vaikščiojo po visą Galilėją, mokydamas sinagogose, skelbdamas karalystės Evangeliją ir gydydamas žmonėse visokias ligas bei negales. 24Net visoje Sirijoje pasklido apie jį garsas. Žmonės nešdavo pas jį visus sergančius, įvairiausių ligų bei kentėjimų suimtus - demonų apsėstus, nakvišas bei paralyžiuotus, - o jis išgydydavo juos. 25Paskui jį sekė ištisi pulkai žmonių iš Galilėjos, Dekapolio, Jeruzalės, Judėjos ir Užjordanės.

KALNO PAMOKSLAS

5Palaiminimai [Lk 6,20-23] 1Matydamas minias, Jėzus užkopė į kalną ir atsisėdo. Prie jo prisiartino mokiniai. 2Atvėręs lūpas jis mokė:

3 "Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra dangaus karalystė.
4 Palaiminti liūdintys: jie bus paguosti.
5 Palaiminti romieji: jie paveldės žemę.
6 Palaiminti alkstantys ir trokštantys teisumo:
jie bus pasotinti.
7 Palaiminti gailestingieji: jie susilauks gailestingumo.
8 Palaiminti tyraširdžiai: jie regės Dievą.
9 Palaiminti taikdariai:
jie bus vadinami Dievo vaikais.
10 Palaiminti persekiojami dėl teisumo:
jų yra dangaus karalystė.

11Palaiminti jūs, kai dėl manęs jus niekina ir persekioja bei meluodami visaip šmeižia. 12Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje. Juk lygiai taip kadaise persekiojo ir pranašus".

Šviesa pasauliui [Mk 9,50; 4,21; Lk 14,34-35; 8,16; 11,33] 13"Jūs žemės druska. Jei druska išsidvoktų, kuo gi ją reikėtų pasūdyti? Ji niekam netinka, ir belieka ją išberti žmonėms sumindžioti. 14Jūs pasaulio šviesa. Neįmanoma nuslėpti miesto, kuris pastatytas ant kalno. 15Ir niekas nevožia indu degančio žiburio, bet jį stato į žibintuvą, kad šviestų visiems, kas yra namuose. 16Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje".

Senojo Įstatymo išsipildymas [Lk 16,17]17"Nemanykite, jog aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti. 18Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys. 19Todėl kas pažeistų bent vieną iš mažiausių paliepimų ir taip elgtis mokytų žmones, tas bus vadinamas mažiausiu dangaus karalystėje. O kas juos vykdys ir jų mokys, bus vadinamas didžiu dangaus karalystėje. 20Taigi sakau jums: jeigu teisumu neviršysite Rašto aiškintojų ir fariziejų - neįeisite į dangaus karalystę".

Pyktis ir susitaikinimas[Mk 11,25; Lk 12,58-59] 21"Jūs esate girdėję, kad protėviams buvo pasakyta: Nežudyk, o kas nužudo, turės atsakyti teisme. 22O aš jums sakau: jei kas pyksta ant savo brolio, turi atsakyti teisme. Kas sako savo broliui: 'Pusgalvi!', turės stoti prieš aukščiausiojo teismo tarybą. O kas sako: 'Beproti!', tas smerktinas į pragaro ugnį. 23Jei neši dovaną prie aukuro ir ten prisimeni, jog tavo brolis turi šį tą prieš tave, 24palik savo atnašą tenai prie aukuro, eik pirmiau susitaikinti su broliu, ir tik tada sugrįžęs aukok savo dovaną.

25Greitai susitark su savo ieškovu, dar kelyje į teismą, kad ieškovas neįduotų tavęs teisėjui, o teisėjas - teismo vykdytojui ir kad tu nepakliūtum į kalėjimą. 26Iš tiesų sakau tau: neišeisi iš ten, kol neatsiteisi ligi paskutinio skatiko".

Svetimavimas[Mt 18,8-9; Mk 9,43-47] 27"Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: Nesvetimauk! 28O aš jums sakau: kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi. 29Jeigu tavo dešinioji akis skatina tave nusidėti, išlupk ją ir mesk šalin. Verčiau tau netekti vieno nario, negu kad visas kūnas būtų įmestas į pragarą. 30Ir jeigu tavo dešinioji ranka gundo tave nusidėti, nukirsk ją ir mesk šalin. Verčiau tau netekti vieno nario, negu kad visas kūnas patektų į pragarą".

Skyrybos[Mk 10,11-12; Lk 16,18; Mt 19,9] 31"Taip pat buvo pasakyta: Kas atleidžia žmoną, tegul išduoda jai skyrybų raštą. 32O aš jums sakau: kiekvienas, kuris atleidžia žmoną, - jei ne ištvirkavimo atveju, - skatina ją svetimauti; ir jeigu kas atleistąją veda - svetimauja".

Priesaikos [Ps 48,3; 1Kor 1,17-19] 33"Taip pat esate girdėję, jog protėviams buvo pasakyta: Nelaužyk priesaikos, bet ištesėk Viešpačiui savo priesaikas. 34O aš jums sakau: išvis neprisiekinėkite nei dangumi, nes jis - Dievo sostas, 35nei žeme, nes ji - jo pakojis, nei Jeruzale, nes ji - didžiojo Karaliaus miestas. 36Neprisiek nei savo galva, nes negali nė vieno plauko padaryti balto ar juodo. 37Verčiau jūs sakykite: 'Taip', jei taip, 'Ne', jei ne, o kas viršaus, tai iš piktojo".

Priešų meilė[Lk 6,27-36; Rom 12,19-21] 38"Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: Akis už akį ir dantis už dantį. 39O aš jums sakau: nesipriešink piktam [žmogui], bet jei kas tave užgautų per dešinį skruostą, atsuk jam ir kitą. 40Jei kas nori su tavimi bylinėtis ir paimti tavo marškinius, atiduok jam ir apsiaustą. 41Jei kas verstų tave nueiti mylią, nueik su juo dvi. 42Prašančiam duok ir nuo norinčio iš tavęs pasiskolinti nenusigręžk.

43Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: Mylėk savo artimą ir nekęsk priešo. 44O aš jums sakau:
mylėkite savo priešus ir melskitės už savo persekiotojus, 45kad būtumėte savo dangiškojo Tėvo
vaikai; jis juk leidžia savo saulei tekėti blogiesiems ir geriesiems, siunčia lietų ant teisiųjų ir
neteisiųjų. 46Jei mylite tik tuos, kurie jus myli, tai kokį atlygį gausite? Argi taip nesielgia ir
muitininkai?! 47Ir jeigu sveikinate tiktai savo brolius, kuo gi viršijate kitus? Argi to nedaro ir
pagonys?! 48Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas".

6Išmalda slapčiomis [Lk 16,14-15; Jn 5,44; 12,43] 1"Venkite daryti savo teisumo darbus žmonių
akyse, kad būtumėte jų matomi, antraip negausite užmokesčio iš savo Tėvo danguje. 2Todėl,
dalydamas išmaldą, netrimituok sinagogose ir gatvėse, kaip daro veidmainiai, kad būtų žmonių
giriami. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė užmokestį. 3Kai tu daliji išmaldą, tenežino tavo kairė,
ką daro dešinė, 4kad tavo išmalda liktų slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins".

Tikroji malda [Lk 11,2-4] 5"Kai meldžiatės, nebūkite tokie, kaip veidmainiai, kurie mėgsta melstis
stovėdami sinagogose ir aikštėse, kad būtų žmonių matomi. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė
užmokestį. 6Kai tu panorėsi melstis, eik į savo kambarėlį ir užsirakinęs melskis savo Tėvui,
esančiam slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.

7Melsdamiesi nedaugiažodžiaukite kaip pagonys; jie tariasi būsią išklausyti dėl žodžių gausumo.
8Nedarykite taip kaip jie. Jums dar neprašius, jūsų Tėvas žino, ko jums reikia. 9Todėl melskitės
taip:

'Tėve mūsų, kuris esi danguje,
teesie šventas tavo vardas,
10 teateinie tavo karalystė,
teesie tavo valia
kaip danguje, taip ir žemėje.
11 Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien
12 ir atleisk mums mūsų kaltes,
kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams.
13 Ir neleisk mūsų gundyti,
bet gelbėk mus nuo pikto'.

14Jeigu jūs atleisite žmonėms jų nusižengimus, tai ir jūsų dangiškasis Tėvas atleis jums. 15O jeigu
neatleisite žmonėms, tai nė jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų".

Pasninkas slapčia [Mt 23,27-28] 16"Kai pasninkaujate, nebūkite paniurę kaip veidmainiai: jie
perkreipia veidus, kad žmonės matytų juos pasninkaujant. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė
užmokestį. 17O tu pasninkaudamas pasitepk [aliejumi]galvą ir nusiprausk veidą, 18kad ne
žmonėms rodytumeis pasninkaująs, bet savo Tėvui, kuris yra slaptoje. Ir tavo Tėvas, regintis
slaptoje, tau atlygins".

Tikrasis lobis [Lk 12,33-34; Jok 5,2-3] 19"Nekraukite sau lobių žemėje, kur kandys ir rūdys ėda,
kur vagys įsilaužia ir vagia. 20Verčiau kraukitės lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur
vagys neįsilaužia ir nevagia, 21nes kur tavo lobis, ten ir tavo širdis".

Akis - kūno žiburys [Lk 11,34-36; Mk 7,21-23] 22"Kūno žiburys yra akis. Todėl jei tavo akis
sveika, visam tavo kūnui bus šviesu. 23O jeigu tavo akis nesveika, visas tavo kūnas skendės

tamsoje. Taigi jei tavyje esanti šviesa tamsi, tai kokia baisi toji tamsa!"

Dievas ir pinigas [Lk 16,13] 24"Niekas negali tarnauti dviem šeimininkams: arba jis vieno nekęs, o kitą mylės, arba prie vieno bus prisirišęs, o kitą nieku vers. Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai".

Pasitikėjimas Apvaizda [Lk 12,22-31; Jok 4,13-14] 25"Todėl aš sakau jums: per daug nesirūpinkite savo gyvybe, ką valgysite, nei savo kūnu, kuo vilkėsite. Argi gyvybė ne daugiau už maistą ir kūnas už drabužį? 26Įsižiūrėkite į padangių sparnuočius: nei jie sėja, nei pjauna, nei į kluonus krauna, o jūsų dangiškasis Tėvas juos maitina. Argi jūs ne daug vertesni už juos? 27O kas iš jūsų gali savo rūpesčiu bent per vieną sprindį prailginti sau gyvenimą?! 28Ir kam gi taip rūpinatės drabužiu?! Pasižiūrėkite, kaip auga lauko lelijos. Jos nesidarbuoja ir neverpia, 29bet sakau jums: nė Saliamonas pačioje savo didybėje nebuvo taip pasipuošęs kaip kiekviena iš jų. 30Jeigu Dievas taip aprengia laukų gėlę, kuri šiandien žydi, o rytoj metama į krosnį, tai argi jis dar labiau nepasirūpins jumis, mažatikiai? 31Todėl nesisielokite ir neklausinėkite: 'Ką valgysime?' arba: 'Ką gersime?', arba: 'Kuo vilkėsime?' 32Visų tų dalykų vaikosi pagonys. Jūsų dangiškasis Tėvas juk žino, kad viso to jums reikia. 33Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir jo teisumo, o visa tai bus jums pridėta. 34Taigi nesirūpinkite rytdiena, nes rytojus pats pasirūpins savimi. Kiekvienai dienai gana savo vargo".

7Neteiskite kitų [Mk 4,24; Lk 6,37-42] 1"Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami. 2Kokiu teismu teisiate, tokiu ir patys būsite teisiami, ir kokiu saiku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta. 3Kodėl gi matai krislą savo brolio akyje, o nepastebi rąsto savojoje?! 4Arba kaip gali sakyti broliui: 'Leisk, išimsiu krislą iš tavo akies', kai tavo akyje rąstas?! 5Veidmainy, pirmiau išritink rąstą iš savo akies, o paskui pažiūrėsi, kaip išimti krislelį iš brolio akies".

Pagarba šventenybėms 6"Neduokite šventenybių šunims ir nebarstykite savo perlų kiaulėms, kad kartais jų nesutryptų ir apsigręžusios jūsų pačių nesudraskytų".

Kas prašo, tas gauna [Mk 11,24; Lk 11,9-13; 13,1-8; Jn 14,13] 7"Prašykite, ir jums bus duota, ieškokite, ir rasite, belskite, ir bus jums atidaryta. 8Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma. 9Argi atsiras iš jūsų žmogus, kuris savo vaikui, prašančiam duonos, duotų akmenį?! 10Arba jeigu jis prašytų žuvies, nejaugi paduotų jam gyvatę? 11"Jei tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų dangiškasis Tėvas duos gera tiems, kurie jį prašo".

Aukso taisyklė [Lk 6,31] 12"Tad visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite; nes tai yra Įstatymas ir Pranašai".

Du keliai [Lk 13,24; Jn 10,4-10] 13"Įeikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias į pražūtį, ir daug juo einančių. 14Kokie ankšti vartai ir koks siauras kelias į gyvenimą! Tik nedaugelis jį atranda".

Netikri pranašai [Lk 6,43-44; Gal 5,19-24] 15"Sergėkitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių kailyje, o viduje yra plėšrūs vilkai. 16Jūs pažinsite juos iš vaisių. Argi kas gali pasiskinti vynuogių nuo erškėčių ar figų nuo usnių?! 17Juk geras medis duoda gerus vaisius, o netikęs medis - blogus. 18Geras medis negali duoti blogų vaisių, o netikęs gerų. 19Kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, bus iškirstas ir įmestas į ugnį. 20Taigi jūs pažinsite juos iš vaisių".

Tikrieji sekėjai [Lk 6,46-49; 13,26-27] 21"Ne kiekvienas, kuris man šaukia: 'Viešpatie, Viešpatie!',

įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo mano dangiškojo Tėvo valią. 22Daugelis man sakys, anai dienai atėjus: 'Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavome tavo vardu, argi neišvarinėjome demonų tavo vardu, argi nedarėme daugybės stebuklų tavo vardu?!' 23Tuomet jiems pareikšiu: 'Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Šalin nuo manęs, jūs nedorėliai!'

24Kas klauso šitų mano žodžių ir juos vykdo, panašus į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos. 25Prapliupo liūtys, ištvino upės, pakilo vėjai ir daužėsi į tą namą. Tačiau jis nesugriuvo, nes buvo pastatytas ant uolos. 26Kas klauso šitų mano žodžių ir jų nevykdo, panašus į paiką žmogų, pasistačiusį namą ant smėlio. 27Prapliupo liūtys, ištvino upės, kilo vėjai ir daužėsi į tą namą, ir jis sugriuvo, o jo griuvimas buvo smarkus".

Žmonių susižavėjimas [Mk 1,22; Lk 4,32; 7,1] 28Kai Jėzus baigė tas kalbas, minios stebėjosi jo mokslu, 29nes jis mokė ne kaip jų Rašto aiškintojai, bet kaip turintis galią.

DANGAUS KARALYSTĖS SKELBIMAS

Dešimt stebuklų

8Raupsuotojo išganymas [Mk 1,40-45; Lk 5,12-16] 1Kai Jėzus leidosi nuo kalno, jį lydėjo didelės minios. 2Štai prisiartino raupsuotasis ir parpuolė prieš jį ant žemės, maldaudamas: "Viešpatie, jei panorėsi, gali mane padaryti švarų". 3Jėzus ištiesė ranką, palietė jį ir tarė: "Noriu, būk švarus!" Ir tuojau raupsai išnyko. 4Jėzus pridūrė: "Žiūrėk, niekam nepasakok, bet eik pasirodyti kunigui ir paaukok Mozės įsakytą atnašą kunigams paliudyti".

Šimtininko tarno pagydymas [Lk 7,1-10; Jn 4,46-53] 5Sugrįžus į Kafarnaumą, prisiartino prie Jėzaus šimtininkas, maldaudamas: 6"Viešpatie, mano tarnas guli namie paralyžiuotas ir baisiai kankinasi". 7Jėzus jam tarė: "Einu pagydysiu jį". 8Šimtininkas atsakė: "Viešpatie, nesu vertas, kad užeitum po mano stogu, bet tik tark žodį, ir mano tarnas pasveiks. 9Juk ir aš, pats būdamas valdinys, turiu sau pavaldžių kareivių. Taigi sakau vienam: 'Eik!', ir jis eina; sakau kitam: 'Ateik čionai!', ir jis ateina; sakau tarnui: 'Daryk tai!', ir jis daro". 10Tai girdėdamas, Jėzus stebėjosi ir kalbėjo einantiems iš paskos: "Iš tiesų sakau jums: niekur Izraelyje neradau tokio tikėjimo! 11Todėl aš jums sakau: daugelis ateis iš rytų ir vakarų ir susės dangaus karalystėje prie stalo su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu. 12O karalystės vaikai bus išmesti laukan į tamsybes. Ten bus verksmas ir dantų griežimas". 13Šimtininkui Jėzus tarė: "Eik, tebūnie tau, kaip įtikėjai!" Ir tą pačią valandą tarnas pagijo.

Kafarnaumo stebuklai [Mk 1,29-34; Lk 4,38-41] 14Atėjęs į Petro namus, Jėzus pamatė jo uošvę gulinčią ir karščiuojančią. 15Jis palietė jos ranką, ir karštis paliovė. Toji atsikėlė ir galėjo jam patarnauti.

16Vakarui atėjus, žmonės sugabeno pas Jėzų daug demono apsėstųjų. Jis išvarė dvasias žodžiu ir išgydė visus ligonius, 17kad išsipildytų pranašo Izaijo žodžiai:

Jis pasiėmė mūsų negales,
sau užsikrovė mūsų ligas.

Pašaukimo sunkumai [Lk 9,57-60] 18Matydamas aplinkui didžiulę minią, Jėzus įsakė irtis į kitą krantą. 19Ėjia priėjo vienas Rašto aiškintojas ir tarė jam: "Mokytojau, aš seksiu paskui tave, kur tik tu eisi!" 20Jėzus atsakė: "Lapės turi urvus, padangių sparnuočiai - lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi

kur galvos priglausti".

21Kitas jo mokinys prašė: "Viešpatie, leisk man pirmiau pareiti tėvo palaidoti". 22Bet Jėzus atsakė: "Sek paskui mane ir palik mirusiems laidoti savo numirėlius".

Audros nutildymas [Mk 4,35-41; Lk 8,22-25] 23Jėzus įlipo į valtį, ir mokiniai paskui jį. 24Ir štai ežere pakilo tokia smarki vėtra, kad bangos sėmė valtį. O jis miegojo. 25Mokiniai pripuolę ėmė jį žadinti, šaukdami: "Viešpatie, gelbėk, žūvame!" 26Jis jiems tarė: "Ko jūs tokie bailūs, mažatikiai?" Paskui atsikėlė, sudraudė vėjus bei ežerą, ir pasidarė visiškai ramu. 27Žmonės stebėjosi ir kalbėjo: "Kas jis per vienas, kad net vėjai ir marios jo klauso?"

Apsėstųjų išgydymas [Mk 5,1-20; Lk 8,26-39] 28Kai Jėzus priplaukė kitą krantą gadariečių krašte, jam priešais atbėgo du demonų apsėstieji, išlindę iš kapinių rūsių. Juodu buvo tokie pavojingi, kad niekas negalėjo praeiti anuo keliu. 29Ir štai jiedu ėmė šaukti: "Ko tau iš mūsų reikia, Dievo Sūnau?! Atėjai pirm laiko mūsų kankinti?" 30Truputį toliau ganėsi didelė kaimenė kiaulių. 31Demonai ėmė prašytis: "Jeigu mus išvarysi, tai siųsk kiaulių kaimenėn". 32Ir jis jiems tarė: "Eikite sau!" Tuomet demonai išėjo ir apniko kiaules. Ir štai visa kaimenė metėsi nuo skardžio į ežerą ir gavo galą vilnyse. 33Piemenys pabėgo ir, pasiekę miestą, viską išpasakojo, taip pat ir apie apsėstuosius. 34Tada visas miestas išėjo priešais Jėzų ir, vos jį pamatę, prašė pasišalinti iš jų krašto.

9 Paralitiko pagydymas [Mk 2,1-12; Lk 5,17-26] 1Įlipęs į valtį, Jėzus persikėlė per ežerą ir sugrįžo į savo miestą. 2Ir štai jam atnešė paralyžiuotą žmogų, paguldytą ant neštuvų. Pamatęs jų tikėjimą, Jėzus tarė paralyžiuotajam: "Pasitikėk, sūnau, tavo nuodėmės atleistos!" 3Kai kurie Rašto aiškintojai ėmė murmėti: "Tasai piktžodžiauja!" 4Skaitydamas jų mintis, Jėzus tarė: "Kam taip piktai mąstote savo širdyje? 5Kas gi lengviau - ar pasakyti: 'Tavo nuodėmės atleistos', ar liepti: 'Kelkis ir vaikščiok!'? 6Ir todėl, kad žinotumėte Žmogaus Sūnų turint galią žemėje atleisti nuodėmes, - čia jis kreipėsi į paralyžiuotąjį: - Kelkis, pasiimk neštuvus ir eik namo!" 7Šis atsistojo ir nuėjo namo. 8Visa tai pamačiusios, minios išsigando ir šlovino Dievą, suteikusį tokią galią žmonėms.

Muitininkas Matas šaukiamas į apaštalus [Mk 2,13-17; Lk 5,27- 32] 9Iškeliaudamas iš ten, Jėzus pamatė muitinėje sėdintį žmogų, vardu Matas, ir tarė jam: "Sek paskui mane!" Šis atsikėlė ir nuėjo paskui jį. 10Kai jis Mato namuose sėdosi prie stalo, ten susirinko daug muitininkų bei nusidėjėlių, kurie susėdo šalia Jėzaus ir jo mokinių. 11Fariziejai, tai išvydę, prikišo jo mokiniams: "Kodėl jūsų Mokytojas valgo su muitininkais ir nusidėjėliais?" 12Šitai girdėdamas, Jėzus atsiliepė: "Ne sveikiesiems reikia gydytojo, o ligoniams. 13Eikite ir pasimokykite, ką reiškia žodžiai: Aš noriu pasigailėjimo, o ne aukos. Aš ir atėjau šaukti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių".

Ginčas dėl pasninko [Mk 2,18-22; Lk 5,33-39] 14Tada priėjo Jono mokiniai ir paklausė: "Kodėl mes ir fariziejai pasninkaujame, o tavo mokiniai nepasninkauja?" 15Jėzus atsakė: "Argi gali vestuvininkai gedėti, kol su jais yra jaunikis? Ateis dienos, kai jaunikis iš jų bus atimtas, ir tada jie pasninkaus.

16Niekas palaikio drabužio nelopo naujo milo lopu, nes toks lopinys atplėšia drabužio gabalą, ir skylė tik padidėja. 17Taip pat niekas nepila jauno vyno į senus vynmaišius, nes antraip vynmaišiai plyštų, vynas išsilietų ir vynmaišiai niekais nueitų. Bet jaunas vynas pilamas į naujus vynmaišius, ir abeji išsilaiko".

Dar keli pagydymai [Mk 5,21-43; Lk 8,40-56; 11,14-15; Mt 12,22- 24] 18Jam taip bekalbant, prisiartino vienas [sinagogos]vyresnysis, pagarbino jį ir tarė: "Ką tik mirė mano dukrelė. Bet ateik, uždėk ant jos ranką, ir ji atgis". 19Jėzus atsikėlė ir nuėjo paskui jį kartu su mokiniais.

20Ir štai moteris, jau dvylika metų serganti kraujoplūdžiu, prisiartino iš paskos ir palietė jo apsiausto apvadą. 21Mat ji pati sau kalbėjo: "Jei tik palytėčiau jo drabužį - išgyčiau". 22Jėzus, atsigręžęs ir ją pamatęs, tarė: "Pasitikėk, dukra, tavo tikėjimas išgydė tave". Ir tą pačią akimirką moteris pagijo.

23Atėjęs į vyresniojo namus ir pamatęs vamzdininkus bei raudančią minią, 24Jėzus paliepė: "Išeikite, nes mergaitė ne mirus, o miega". Jie tik juokėsi iš jo. 25Kai minia buvo išvaryta, jis įžengė vidun, paėmė mergaitę už rankos, ir ta atsikėlė. 26Garsas apie tai pasklido po visą aną kraštą.

27Jėzui išeinant, du neregiai sekė įkandin ir šaukė: "Pasigailėk mūsų, Dovydo Sūnau!" 28Kai jis pasiekė namus, neregiai užėjo pas jį. Jėzus paklausė: "Ar tikite, kad aš galiu jus pagydyti?" Šie atsakė: "Taip, Viešpatie!" 29Tada jis palietė jų akis ir tarė: "Tebūnie jums, kaip tikite". 30Ir atsivėrė jiems akys. Jėzus prigrasė: "Žiūrėkite, kad niekas nesužinotų!" 31Tačiau tie išėję išgarsino jį po visą tą kraštą.

32Jiems pasitraukus, štai atvedė demono apsėstą nebylį. 33Išvarius demoną, nebylys prakalbo. Minios stebėjosi ir sakė: "Dar niekad Izraelyje nėra buvę tokių dalykų". 34O fariziejai kalbėjo: "Jis išvaro demonus su jų valdovo galia".

Suvargusios minios [Mk 6,34; Lk 10,2; Jn 4,35-38] 35Jėzus ėjo per visus miestus ir kaimus, mokydamas sinagogose, skelbdamas karalystės Evangeliją ir gydydamas visokias ligas bei negales. 36Matydamas minias, jis gailėjosi žmonių, nes jie buvo suvargę ir apleisti lyg avys be piemens. 37Tuomet jis tarė mokiniams: "Pjūtis didelė, o darbininkų maža. 38Melskite pjūties šeimininką, kad atsiųstų darbininkų į savo pjūtį".

10Pamokymai apaštalams 1Pasišaukęs dvylika mokinių, Jėzus suteikė jiems valdžią netyrosioms dvasioms, kad išvarinėtų jas ir gydytų visokias ligas bei negales.

Apaštalų siuntimas [Mk 3,14-19; Lk 9,1-6] 2Dvylikos apaštalų vardai: pirmasis Simonas, pavadintas Petru, ir jo brolis Andriejus; Zebediejaus sūnus Jokūbas ir jo brolis Jonas; 3Pilypas ir Baltramiejus; Tomas ir muitininkas Matas; Alfiejaus sūnus Jokūbas ir Tadas; 4Simonas Kananietis ir Judas Iskarijotas, kuris ir išdavė jį. 5Šituos dvylika Jėzus išsiuntė, duodamas jiems nurodymų:

"Nenuklyskite pas pagonis ir neužsukite į samariečių miestus. 6Verčiau lankykite pražuvusias Izraelio namų avis. 7Eikite ir skelbkite, jog prisiartino dangaus karalystė. 8Gydykite ligonius, prikelkite mirusius, apvalykite raupsuotus, išvarinėkite demonus. Dovanai gavote, dovanai ir duokite! 9Neįsigykite nei aukso, nei sidabro, nei variokų savo kapšams prikimšti; 10nei kelionmaišio, nei dvejų marškinių, nei kurpių, nei lazdos, nes darbininkas vertas savo valgio.

11Atėję į kokį nors miestą ar kaimą, susiieškokite vertą žmogų ir apsistokite pas jį, kol išvyksite. 12Įeidami į namus, pasveikinkite juos. 13Ir jeigu namai bus verti, teateinie po jų stogu jūsų ramybė. O jeigu nebus verti - jūsų ramybė tesugrįžta jums. 14Jei kur jūsų nepriimtų ir jūsų žodžių neklausytų, tai, išėję iš tokių namų ar tokio miesto, nusikratykite ir dulkes nuo kojų. 15Iš tiesų sakau jums: Sodomos ir Gomoros žemei bus lengviau teismo dieną negu tokiam miestui".

Būsimi persekiojimai [Mk 13,9-13; Lk 21,12-16; 12,11-12; 6,40; Jn 13,16] 16"Štai aš siunčiu jus kaip avis tarp vilkų. Todėl būkite gudrūs kaip žalčiai ir neklastingi kaip balandžiai. 17Sergėkitės žmonių, nes jie įskųs jus teismams ir plaks savo sinagogose. 18Jūs būsite dėl manęs vedžiojami pas valdovus bei karalius liudyti jiems ir pagonims. 19Kai jie jus įskųs, nesirūpinkite, kaip arba ką kalbėsite, nes tą valandą jums bus duota, ką jūs turite sakyti. 20Tada jau nebe jūs kalbėsite, o jūsų Tėvo Dvasia kalbės jūsų lūpomis.

21Brolis išduos mirti brolį ir tėvas - sūnų, o vaikai sukils prieš gimdytojus ir žudys juos. 22Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo. Bet kas ištvers iki galo, bus išgelbėtas.

23Kai pradės jus persekioti viename mieste, bėkite į kitą. Iš tiesų sakau jums: dar nebūsite apibėgę Izraelio miestų, kai ateis Žmogaus Sūnus.

24Mokinys nėra aukštesnis už savo mokytoją nei tarnas už šeimininką. 25Pakanka, jei mokinys prilygsta mokytojui ir tarnas šeimininkui. Tad jei šeimos galvą jie praminė Belzebulu, tai ką kalbėti apie namiškius!"

Tiesumas ir drąsa [Mk 4,22; 8,38; Lk 12,2-9; 8,17; 9,26] 26"Taigi nebijokite jų. Juk nėra nieko uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma. 27Ką jums kalbu tamsoje, sakykite vidur dienos, ir ką šnibždu į ausį, garsiai skelbkite nuo stogų. 28Nebijokite tų, kurie žudo kūną, bet negali užmušti sielos. Verčiau bijokite to, kuris gali pražudyti ir sielą, ir kūną pragare. 29Argi ne du žvirbliai parduodami už skatiką? Ir vis dėlto nė vienas iš jų nekrinta žemėn be jūsų Tėvo valios. 30O jūsų net visi galvos plaukai suskaityti. 31Tad nebijokite! Jūs vertesni už daugybę žvirblių.

32Kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, ir aš jį išpažinsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje. 33O kas išsigins manęs žmonių akivaizdoje, ir aš jo išsiginsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje".

Ryžtingumas [Lk 12,51-53; 14,26-27; 9,23-24; Mk 8,34-35; Jn 12,25] 34"Nemanykite, jog aš atėjęs nešti žemei ramybės. Aš atėjau nešti ne ramybės, o kalavijo. 35Atėjau sukiršinti sūnaus prieš tėvą, dukters prieš motiną ir marčios prieš anytą. 36Žmogaus namiškiai taps jam priešais.

37Kas myli tėvą ar motiną labiau negu mane - nevertas manęs. Kas myli sūnų ar dukterį labiau negu mane - nevertas manęs. 38Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane - nevertas manęs. 39Kas išsaugo savo gyvybę, praras ją, o kas praranda savo gyvybę dėl manęs - atras ją".

Pamokymų apaštalams pabaiga [Mt 18,1-6; Mk 9,37-41; Jn 12,44-45; 13,20] 40"Kas jus priima, tas mane priima. O kas priima mane, priima tą, kuris yra mane siuntęs. 41Kas priima pranašą dėl to, kad jis pranašas, gaus pranašo užmokestį. Kas priima teisųjį dėl to, kad jis teisusis, gaus teisiojo užmokestį. 42Ir kas paduos bent taurę šalto vandens atsigerti vienam iš šitų žmonelių dėl to, kad jis yra mokinys, - iš tiesų sakau jums, - tasai nepraras savo užmokesčio".

DANGAUS KARALYSTĖS SLĖPINYS

Pasakojamoji dalis

11 Baigęs 1nurodymus dvylikai mokinių, Jėzus iškeliavo mokyti ir skelbti [Evangelijos]kituose miestuose.

Jėzus apie Joną Krikštytoją [Lk 7,18-28; 16,16] 2Jonas, išgirdęs kalėjime apie Kristaus darbus, nusiuntė savo mokinius jo paklausti: 3"Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?" 4Jėzus

atsakė: "Keliaukite ir apsakykite Jonui, ką čia girdite ir matote: 5aklieji praregi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi, kurtieji girdi, mirusieji prikeliami, vargdieniams skelbiama geroji naujiena. 6Ir palaimintas, kas nepasipiktins manimi".

7Jiems nueinant, Jėzus ėmė kalbėti minioms apie Joną: "Ko išėjote į dykumą pažiūrėti? Ar vėjo linguojamos nendrės? 8Ir ko išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais vilkinčio žmogaus? Švelniais drabužiais vilkintys gyvena aure karaliaus rūmuose. 9Tai ko gi išėjote? Ar pamatyti pranašo? Taip, sakau jums, ir daugiau negu pranašo! 10Jis yra tasai, apie kurį parašyta:

Štai aš siunčiu pirm tavęs savo pasiuntinį,
ir jis nuties tau kelią.

11"Iš tiesų sakau jums: tarp gimusių iš moterų nėra buvę didesnio už Joną Krikštytoją, bet ir mažiausias dangaus karalystėje didesnis už jį. 12Nuo Jono Krikštytojo dienų iki dabar dangaus karalystė jėga puolama, ir smarkieji ją sau grobia. 13Visi pranašai ir Įstatymas pranašavo iki Jono, 14ir jeigu norite priimti, tai jis yra tas Elijas, kuris turi ateiti. 15Kas turi ausis, teklauso!"

Jėzus apie savo kartą [Lk 7,31-35] 16"Su kuo galėčiau palyginti šią kartą? Ji panaši į vaikus, kurie sėdi prekyvietėje ir šaukia savo draugams:

17'Mes jums grojome, o jūs nešokote. Mes giedojome raudas, o jūs nerypavote...'

18Buvo atėjęs Jonas, nevalgus ir negeriantis, tai jie kalbėjo: 'Jis demono apsėstas'. 19Atėjo Žmogaus Sūnus, valgantis ir geriantis, tai jie sako: 'Štai rijūnas ir vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidėjėlių bičiulis'. Ir vis dėlto išmintis pasiteisina savo darbais".

Vargas neatsiverčiantiems [Lk 10,13-15] 20Tada Jėzus ėmė priekaištauti miestams, kuriuose buvo padaryta daugumas jo stebuklų, kad jie neatsivertė:

21"Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Jeigu Tyre ar Sidone būtų įvykę tokių stebuklų, kokie padaryti pas jus, jie seniai būtų atsivertę ir atgailavę su ašutine bei pelenuose. 22Todėl gi sakau jums: Tyrui ir Sidonui bus lengviau teismo dieną negu jums! 23Ir tu, Kafarnaume,

negi būsi išaukštintas iki dangaus?
Tu nugarmėsi iki pragaro!

Jeigu Sodomoje būtų įvykę tokių stebuklų, kokių įvyko tavyje, ji stovėtų dar ir šiandien. 24Todėl sakau jums: Sodomos žemei bus lengviau teismo dieną negu tau".

Palaima mažutėliams [Lk 10,21-22] 25Anuo metu Jėzus bylojo:

"Aš šlovinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams.

26 Taip, Tėve, nes tau taip patiko.
27 Viskas man yra mano Tėvo atiduota;
ir niekas nepažįsta Sūnaus, tik Tėvas,
nei Tėvo niekas nepažįsta, tik Sūnus
ir kam Sūnus panorės apreikšti.
28 Ateikite pas mane visi,
kurie vargstate ir esate prislėgti:

aš jus atgaivinsiu!
29 Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs,
nes aš romus ir nuolankios širdies,
ir jūs rasite savo sieloms atgaivą.
30 Mano jungas švelnus,
mano našta lengva".

12Jėzus ir fariziejai [Mk 2,23-28; Lk 6,1-5] 1Anuo metu šabo dieną Jėzus ėjo per javų lauką. Jo mokiniai buvo išalkę, tad ėmė skintis varpų ir valgyti. 2Tai pamatę, fariziejai jam sakė: "Žiūrėk, tavo mokiniai daro, kas per šabą draudžiama". 3Jis atsakė: "Ar neskaitėte, ką darė Dovydas ir jo palydovai, būdami alkani? 4Kaip jie nuėjo į Dievo namus ir valgė padėtinės duonos, nors nevalia buvo jos valgyti nei jam, nei jo palydovams, o vien tik kunigams. 5Arba gal neskaitėte Įstatyme, jog per šabą kunigai šventykloje pažeidžia šabo poilsį ir nenusikalsta? 6Bet sakau jums: čia daugiau negu šventykla! 7Jei būtumėte supratę, ką reiškia aš noriu pasigailėjimo, o ne aukos, nebūtumėte pasmerkę nekaltų.

8Žmogaus Sūnus yra šabo Viešpats".

9Iš ten išėjęs, jis atėjo į jų sinagogą. 10Ėia buvo žmogus padžiūvusia ranka. Jie paklausė Jėzų (kad galėtų apkaltinti): "Ar leistina šabo dieną gydyti?" 11Jis atsakė: "Kas iš jūsų, turėdamas vieną avį, jeigu ji per šabą įkris į duobę, nestvers jos ir neištrauks?! 12O kaip daug brangesnis už avį žmogus! Taigi leistina daryti gera šabo dieną". 13Tuomet tarė žmogui: "Ištiesk ranką!" Tas ištiesė, ir ji tapo sveika kaip ir antroji. 14Išėję fariziejai susimokė Jėzų pražudyti.

Jėzus - "Jahvės tarnas"15Tai žinodamas, Jėzus pasitraukė iš ten. Daugelis sekė paskui jį, ir jis visus gydė, 16bet įspėdavo, kad jo negarsintų. 17Taip turėjo išsipildyti pranašo Izaijo žodžiai:

18 Štai mano išrinktasis tarnas,
mano mylimasis, kuriuo gėrisi mano siela.
Aš suteiksiu jam savo Dvasią,
ir jis skelbs tautoms teisingumą.
19 Jis nesiginčys, nešauks,
ir negirdės niekas gatvėse jo balso.
20 Jis nenulauš palūžusios nendrės
ir neužgesins gruzdančio dagčio,
kol nenuves į pergalę teisingumo;
21 o jo vardas teiks viltį tautoms.

Belzebulas [Mt 9,32-34; Mk 3,23-30; 9,40; Lk 11,14-23] 22Kartą pas Jėzų atvedė apsėstąjį, kuris buvo aklas ir nebylys. Jėzus pagydė jį, tada šis prakalbo ir praregėjo.

23Ištisos minios netvėrė iš nuostabos ir klausinėjo: "Ar nebus šitas Dovydo Sūnus?!" 24Tai išgirdę, fariziejai sakė: "Jis išvaro demonus ne kitaip, kaip tik demonų valdovo Belzebulo galia". 25Žinodamas jų mintis, Jėzus tarė: "Kiekviena suskilusi karalystė bus nusiaubta, ir joks suskilęs miestas ar namas neišsilaikys. 26Jeigu tad šėtonas išvarinėtų šėtoną, irgi būtų savyje susiskaldęs. Kaipgi tuomet galėtų išsilaikyti jo karalystė? 27Jeigu jau aš išvarau demonus Belzebulo galia, tai kieno galia išvaro jūsų sekėjai?! Todėl jie bus jūsų teisėjai. 28Bet jeigu aš išvarau demonus Dievo Dvasios jėga, tai tikrai pas jus atėjo Dievo karalystė.

29Argi gali kas nors įsilaužti į galiūno namus ir pasiglemžti jo turtą, pirmiau nesurišęs galiūno?! Tik tada jis apiplėš jo namus.

30Kas ne su manimi, tas prieš mane, ir kas su manimi nerenka, tas barsto".

Nuodėmės Šventajai Dvasiai [Mt 7,16-20; Lk 12,10; 6,43-45] 31"Sakau jums: kiekviena nuodėmė ir piktžodžiavimas bus žmonėms atleisti, bet piktžodžiavimas Dvasiai nebus atleistas. 32Jei kas tartų žodį prieš Žmogaus Sūnų, tam bus atleista, o kas kalbėtų prieš Šventąją Dvasią, tam nebus atleista nei šiame, nei būsimajame gyvenime.

33Arba sakykite medį esant gerą ir jo vaisių gerą, arba sakykite medį esant netikusį ir jo vaisių blogą, nes medis pažįstamas iš vaisių. 34Angių išperos, kaip jūs galite kalbėti gera, būdami blogi?! Juk burna kalba tai, ko pertekusi širdis. 35Geras žmogus iš gero lobyno iškelia gera, o blogas iš blogo lobyno iškelia bloga. 36Todėl sakau jums: teismo dieną žmonės turės duoti apyskaitą už kiekvieną pasakytą tuščią žodį. 37Pagal savo žodžius būsi išteisintas ir pagal savo žodžius būsi pasmerktas".

Jonos ženklas [Mk 8,11-12; Lk 11,29-32] 38Tuomet kai kurie Rašto aiškintojai ir fariziejai ėmė reikalauti: "Mokytojau, mes norime, kad parodytum ženklą". 39Jis atsakė: "Pikta ir neištikima karta reikalauja ženklo, bet nebus jai duota kito ženklo, tik pranašo Jonos ženklas. 40Kaip Jona išbuvo tris dienas ir tris naktis jūrų pabaisos pilve, taip ir Žmogaus Sūnus išbus tris dienas ir tris naktis žemės širdyje. 41Ninevės gyventojai teismo dieną kelsis drauge su šia karta ir ją pasmerks, nes jie atsivertė išgirdę Jonos pamokslus, o štai čia daugiau negu Jona. 42Pietų šalies karalienė teismo dieną prisikels drauge su šia karta ir ją pasmerks, nes ji atkeliavo nuo žemės pakraščių klausytis Saliamono išminties, o štai čia daugiau negu Saliamonas".

Nelabojo sugrįžimas [Lk 11,24-26] 43"Netyroji dvasia, išėjusi iš žmogaus, klaidžioja bevandenėse vietose, ieškodama poilsio, ir neranda. 44Tada ji sako: 'Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau'. Sugrįžusi randa juos tuščius, iššluotus ir išpuoštus. 45Tada eina, pasiima kitas septynias dvasias, dar piktesnes už save, ir įėjusios jos ten apsigyvena. Ir paskui tam žmogui darosi blogiau negu pirma. Taip atsitiks ir šiai piktai kartai".

Jėzaus giminaičiai [Mk 3,31-35; Lk 8,19-21] 46Jam tebekalbant minioms, štai jo motina ir broliai stovėjo lauke ir norėjo su juo pasimatyti. 47O kažkas jam pranešė: "Štai tavo motina ir broliai stovi lauke, nori su tavim pasikalbėti". 48Jis atsakė pranešusiam: "Kas gi mano motina ir kas mano broliai?" 49Ir, ištiesęs ranką į mokinius, tarė: "Štai mano motina ir mano broliai! 50Kiekvienas, kas tik vykdo mano dangiškojo Tėvo valią, yra man ir brolis, ir sesuo, ir motina".

Palyginimai apie Dievo karalystę žemėje

13Įžanga [Mk 4,1-2; Lk 8,4] 1Vieną dieną, išėjęs iš namų, Jėzus sėdėjo ant ežero kranto. 2Prie jo susirinko didžiulė minia; todėl jis įlipo į valtį ir atsisėdo, o visi žmonės stovėjo pakrantėje. 3Ir jis daug jiems kalbėjo palyginimais.

Palyginimas apie sėjėją [Mk 4,3-9; Lk 8,5-8] Jis sakė: "Štai sėjėjas išsirengė sėti. 4Jam besėjant, vieni grūdai nukrito prie kelio, ir atskridę paukščiai juos sulesė. 5Kiti nukrito ant uolų, kur buvo nedaug žemės. Jie greit sudygo, nes neturėjo gilesnio žemės sluoksnio. 6Saulei patekėjus, daigai nuvyto ir, neturėdami šaknų, sudžiūvo. 7Kiti krito tarp erškėčių. Erškėčiai išaugo ir nusmelkė juos. 8Dar kiti nukrito į gerą žemę ir davė derlių: vieni šimteriopą grūdą, kiti šešiasdešimteriopą, dar kiti

trisdešimteriopą. 9Kas turi ausis, teklauso!"

Kodėl palyginimai? [Mk 4,10-12. 25; Lk 8,9-10. 18] 10Priėję mokiniai paklausė: "Kodėl jiems kalbi palyginimais?" 11Jėzus atsakė: "Jums duota pažinti dangaus karalystės paslaptis, o jiems neduota. 12Mat kas turi, tam bus duota, ir jis turės su pertekliumi, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką jis turi. 13Aš jiems kalbu palyginimais todėl, kad jie žiūrėdami nemato, klausydami negirdi ir nesupranta. 14Jiems pildosi Izaijo pranašystės žodžiai:

Girdėti girdėsite, bet nesuprasite,
žiūrėti žiūrėsite, bet nematysite.
15 Šitos tautos širdis aptuko.
Jie prastai girdėjo ausimis ir užmerkė akis,
kad kartais nepamatytų akimis,
neišgirstų ausimis, nesuprastų širdimi
ir neatsiverstų, ir aš jų nepagydyčiau.

16Todėl palaimintos jūsų akys, nes mato, ir jūsų ausys, nes girdi. 17Iš tiesų sakau jums: daugel pranašų ir teisiųjų troško išvysti, ką jūs matote, bet neišvydo, ir išgirsti, ką jūs girdite, bet neišgirdo".

Aiškinamas palyginimas apie sėjėją [Mk 4,13-20; Lk 8,11-15] 18"O jūs nūn pasiklausykite palyginimo apie sėjėją. 19Pas kiekvieną, kuris girdi žodį apie karalystę ir nesupranta, ateina piktasis ir išplėšia, kas buvo pasėta širdyje. Tai ir yra pasėlys prie kelio. 20Pasėlys ant uolų - tai tasai, kuris, girdėdamas žodį, tuojau su džiaugsmu jį priima. 21Tačiau jis be šaknų - nepastovus žmogus. Ištikus kokiai negandai ar persekiojimui dėl žodžio, jis greit atkrinta. 22Pasėlys tarp erškėčių - tai tas, kuris klauso žodžio, bet šio pasaulio rūpesčiai ir turto apgaulė nustelbia žodį, ir jis lieka nevaisingas. 23Pasėlys geroje žemėje - tasai, kuris girdi ir supranta žodį; tas ir duoda derlių: kas šimteriopą, kas šešiasdešimteriopą, o kas trisdešimteriopą".

Palyginimas apie rauges [Jn 15,6; Mt 3,12] 24Jis pateikė jiems kitą palyginimą: "Su dangaus karalyste yra kaip su žmogumi, kuris pasėjo savo dirvoje gerą sėklą. 25Žmonėms bemiegant, atėjo jo priešas, pasėjo kviečiuose raugių ir nuėjo sau. 26Kai želmuo paūgėjo ir išplaukėjo, pasirodė ir raugės. 27Šeimininko tarnai atėjo ir klausė: 'Šeimininke, argi ne gerą sėklą pasėjai savo lauke? Iš kurgi atsirado raugių?' 28Jis atsakė: 'Tai padarė mano priešas'. Tarnai pasisiūlė: 'Jei nori, mes eisime ir jas išravėsime'. 29Jis atsakė: 'Ne, kad kartais, ravėdami rauges, neišrautumėte su jomis ir kviečių. 30Palikite abejus augti iki pjūties. Pjūties metu aš pasakysiu pjovėjams: 'Pirmiau išrinkite rauges ir suriškite į pėdelius sudeginti, o kviečius sukraukite į mano kluoną'".

Garstyčios grūdelis ir raugas maišyme [Mk 4,30-34; Lk 13,18- 21] 31Jėzus pateikė jiems dar vieną palyginimą: "Su dangaus karalyste yra kaip su garstyčios grūdeliu, kurį žmogus ėmė ir pasėjo savo dirvoje. 32Nors jis mažiausias iš visų sėklų, bet užaugęs esti didesnis už daržoves ir pavirsta medeliu; net padangių sparnuočiai atskrenda ir susisuka lizdus jo šakose".

33Jis pasakė ir dar kitą palyginimą: "Su dangaus karalyste yra kaip su raugu, kurį moteris ėmė įmaišė trijuose saikuose miltų, ir nuo jo viskas įrūgo".

34Visa tai Jėzus kalbėjo minioms palyginimais, ir be palyginimų jis jiems nekalbėjo. 35Išsipildė, kas buvo per pranašą pasakyta:

Aš atversiu savo burną palyginimais,
išpasakosiu nuo pasaulio sukūrimo paslėptus dalykus.

Palyginimo apie rauges aiškinimas [Apr 14,15-16; 21,8] 36Paleidęs minias, Jėzus keliavo namo. Prie jo priėjo mokiniai ir prašė: "Išaiškink mums palyginimą apie rauges dirvoje". 37Jis atsiliepė: "Sėjantysis gerą sėklą yra Žmogaus Sūnus. 38Dirva - tai pasaulis. Gera sėkla - karalystės vaikai, o raugės - piktojo vaikai. 39Jas pasėjęs priešas - velnias. Pjūtis - tai pasaulio pabaiga, o pjovėjai - angelai. 40Taigi kaip surenkamos ir sudeginamos raugės, taip bus ir pasaulio pabaigoje. 41Žmogaus Sūnus išsiųs savo angelus, tie išrankios iš jo karalystės visus papiktintojus bei nedorėlius 42ir įmes juos į žioruojančią krosnį. Ten bus verksmas ir dantų griežimas. 43Tuomet teisieji spindės kaip saulė savo Tėvo karalystėje. Kas turi ausis, teklauso!"

Paslėptas lobis ir brangus perlas 44"Su dangaus karalyste yra kaip su dirvoje paslėptu lobiu. Atradęs jį, žmogus niekam nesako; iš to džiaugsmo eina, parduoda visa, ką turi, ir perkasi tą dirvą.

45Vėl su dangaus karalyste yra kaip su pirkliu, ieškančiu gražių perlų. 46Atradęs vieną brangų perlą, jis eina, parduoda visa, ką turi, ir nusiperka jį".

Palyginimas apie tinklą 47"Ir vėl su dangaus karalyste yra kaip su ežeran metamu tinklu, užgriebiančiu įvairiausių žuvų. 48Kai jis pilnas, jį išvelka į krantą, susėda ir surenka geriąsias į indus, o netikusias išmeta. 49Taip bus ir pasaulio pabaigoje: išeis angelai, išrankios bloguosius iš gerųjų 50ir įmes juos į žioruojančią krosnį. Ten bus verksmas ir dantų griežimas.

51Ar supratote visa tai?" Jie jam sako: "Taip". 52Tuomet jis tarė: "Todėl kiekvienas Rašto aiškintojas, tapęs dangaus karalystės mokiniu, panašus į šeimininką, kuris iškelia iš savo lobyno naujų ir senų daiktų".

BAŽNYĘIA - DANGAUS KARALYSTĖS UŽUOMAZGA

Pasakojamoji dalis

Apsilankymas Nazarete [Mk 6,1-6; Lk 4,16-24; Jn 4,44]53Baigęs sakyti tuos palyginimus, Jėzus iškeliavo iš tenai. 54Jis parėjo į savo tėviškę ir ėmė mokyti žmones sinagogoje, o jie stebėjosi ir klausinėjo: "Iš kur šitam tokia išmintis ir stebuklinga galybė? 55Argi jis ne dailidės sūnus?! Argi jo motina nesivadina Marija, o Jokūbas, Juozapas, Simonas ir Judas argi ne jo broliai? 56Ir jo seserys - argi jos ne visos gyvena pas mus? Iš kur jam visa tai?" Ir jie ėmė piktintis juo. 57O Jėzus jiems atsakė: "Niekur pranašas nebūna be pagarbos, nebent savo tėviškėje ir savo namuose". 58Dėl jų netikėjimo jis ten nedarė tiek daug stebuklų.

14Jono Krikštytojo mirtis[Mk 6,14-29; Lk 9,7-9] 1Anuo metu gandas apie Jėzų pasiekė tetrarcho Erodo ausis, 2ir jis savo tarnams pasakė: "Tai Jonas Krikštytojas! Jis prisikėlė iš numirusių, ir todėl jame veikia stebuklingos galios".

3Mat Erodas buvo įsakęs suimti Joną, sukaustyti ir įmesti į kalėjimą dėl savo brolio Pilypo žmonos Erodiados. 4Nes Jonas jam sakė: "Tau nevalia jos turėti". 5Taigi Erodas norėjo nužudyti Joną, bet bijojo žmonių, kurie laikė jį pranašu.

6Erodo gimimo dieną Erodiados duktė šoko svečiams ir taip patiko Erodui, 7kad jis prisiektinai pažadėjo duoti jai, ko tik prašysianti. 8O ši, savo motinos primokyta, tarė "Duok man čia dubenyje Jono Krikštytojo galvą". 9Karalius nuliūdo, bet dėl priesaikos ir dėl svečių liepė duoti. 10Jis

pasiuntė [budelį], kad nukirstų kalėjime Jonui galvą. 11Galva buvo atnešta dubenyje ir įteikta mergaitei, kuri ją nunešė motinai. 12Jono mokiniai atėję pasiėmė kūną, palaidojo ir davė žinią Jėzui.

Pirmasis duonos padauginimas [Mk 6,31-44; Lk 9,10-17; Jn 6,1- 13] 13Tai išgirdęs, Jėzus laiveliu nuplaukė į dykvietę, į vienumą. Minios sužinojo ir iš miestų pėsčiomis nusekė paskui. 14Kai išlipo į krantą ir pamatė daugybę žmonių, Jėzui pagailo jų, ir jis išgydė jų ligonius. 15Atėjus vakarui, prisiartino mokiniai ir tarė: "Vietovė tuščia, ir jau vėlus metas. Atleisk žmones, kad, nuėję į kaimus, nusipirktų maisto". 16Jėzus atsakė: "Nėra reikalo jiems iš čia eiti. Jūs duokite jiems valgyti". 17Jie atsiliepė: "Mes čia teturime penkis kepaliukus duonos ir dvi žuvis". 18Jėzus tarė: "Atneškite man juos". 19Ir, liepęs miniai susėsti ant žolės, jis paėmė penkis kepaliukus ir dvi žuvis, pažvelgė į dangų, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė mokiniams, o tie dalijo žmonėms. 20Visi valgė ir pasisotino. Ir surinko nulikusius kąsnelius, iš viso dvylika pilnų pintinių. 21O valgytojų buvo apie penkis tūkstančius vyrų, be moterų ir vaikų.

Jėzus eina vandeniu [Mk 6,45-52; Jn 6,16-21] 22Tuojau pat Jėzus prispyrė mokinius sėsti į valtį ir pirma jo irtis į kitą krantą, kol jis atleisiąs minią. 23Atleidęs minią, jis užkopė nuošaliai į kalną melstis. Ir atėjus vakarui, jis buvo ten vienas.

24Tuo tarpu valtis jau toli toli nuplaukė nuo kranto, blaškoma bangų, nes pūtė priešingas vėjas. 25Ketvirtos nakties sargybos metu Jėzus atėjo pas juos, žengdamas ežero paviršiumi. 26Pamatę jį einantį ežero paviršiumi, mokiniai nusigando ir, manydami, jog tai šmėkla, iš baimės ėmė šaukti. 27Jėzus tuojau juos prakalbino: "Drąsos! Tai aš. Nebijokite!" 28Petras atsiliepė: "Viešpatie, jei čia tu, liepk man ateiti pas tave vandeniu". 29Jis atsakė: "Eik!" Petras, išlipęs iš valties, ėmė eiti vandens paviršiumi ir nuėjo prie Jėzaus. 30Bet, pamatęs vėjo smarkumą, jis nusigando ir, pradėjęs skęsti, sušuko: "Viešpatie, gelbėk mane!" 31Tuojau ištiesęs ranką, Jėzus sugriebė jį ir tarė: "Silpnatiki, ko suabejojai?!" 32Jiems įlipus į valtį, vėjas nurimo. 33Tie, kurie buvo valtyje, pagarbino jį, sakydami: "Tikrai tu Dievo Sūnus!" 34Perplaukę jie išlipo į krantą Genezarete.

Pagydymai Genezarete [Mk 6,53-56] 35Pažinę Jėzų, tos vietos gyventojai išgarsino jį visoje apylinkėje. Žmonės sugabeno pas jį visus sergančius. 36Jie prašė jį leisti palytėti nors apsiausto apvadą. Ir kas tik palietė - pasveiko.

15 Ginčas dėl papročių [Mk 7,1-13] 1Kartą prie Jėzaus prisiartino Rašto aiškintojų ir fariziejų iš Jeruzalės ir paklausė: 2"Kodėl tavo mokiniai laužo prosenių paprotį? Jie prieš valgį nesimazgoja rankų". 3Jis atsakė: "O kodėl jūs laužote Dievo įsakymą dėl savojo papročio?! 4Juk Dievas yra įsakęs: Gerbk savo tėvą ir motiną! ir: Kas keiktų tėvą ar motiną, mirte tenumiršta! 5O jūs sakote: 'Kas pasakė tėvui ar motinai: - Tebūnie dovana šventyklai, kuo turėčiau tave sušelpti, - 6tas gali nepagerbti tėvo ir motinos'. Taip jūs niekais verčiate Dievo liepimą dėl savojo papročio. 7Veidmainiai! Gerai apie jus pranašavo Izaijas:

8 Ši tauta šlovina mane lūpomis,
bet jos širdis toli nuo manęs.
9 Veltui jie mane garbina, mokydami
žmonių išgalvotų priesakų".

Tikrasis švarumas [Mk 7,14-23; Lk 6,39] 10Paskui, sušaukęs minią, jis kalbėjo: "Klausykite ir supraskite! 11Ne kas patenka į burną, suteršia žmogų, bet kas išeina iš burnos, tai suteršia žmogų".

12Tuomet priėję mokiniai pranešė: "Ar žinai, kad fariziejai pasipiktino išgirdę tuos žodžius?" 13Jis atsakė: "Kiekvienas augalas, kurio nesodino mano dangiškasis Tėvas, bus išrautas. 14Palikite juos: jie akli aklųjų vadovai. O jeigu aklas aklą ves, abu į duobę įkris".

15Petras paprašė: "Išaiškink mums palyginimą". 16Jėzus atsakė: "Ar ir jūs vis dar esate be nuovokos?! 17Argi nesuprantate, kad visa, kas patenka į burną, eina į pilvą ir išmetama laukan? 18O kas išeina iš burnos, eina iš širdies, ir tai suteršia žmogų. 19Iš širdies išeina pikti sumanymai, žmogžudystės, svetimavimai, paleistuvystės, vagystės, melagingi liudijimai, šmeižtai. 20Šitie dalykai suteršia žmogų, o valgymas nemazgotomis rankomis žmogaus nesuteršia".

Kananietės merginos išgydymas [Mk 7,24-30] 21Iš ten išėjęs, Jėzus pasitraukė į Tyro ir Sidono sritį. 22Ir štai iš ano krašto atėjo viena moteris kananietė ir šaukė: "Pasigailėk manęs, Viešpatie, Dovydo Sūnau! Mano dukterį baisiai kankina demonas!" 23Bet Jėzus neatsiliepė. Tuomet priėjo mokiniai ir ėmė jį prašyti: "Išklausyk ją, nes ji sekioja iš paskos šaukdama!" 24Jėzus tarė: "Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis". 25Tada moteris pribėgusi puolė ant žemės, maldaudama: "Viešpatie, padėk man!" 26Jis atsakė: "Nedera imti vaikų duoną ir mesti šunyčiams". 27O ji sako: "Taip, Viešpatie, bet ir šunyčiai ėda trupinius, nukritusius nuo šeimininko stalo". 28Tuomet Jėzus tarė jai: "O moterie, didis tavo tikėjimas! Tebūnie tau, kaip prašai". Ir tą pačią valandą jos duktė pasveiko.

Antrasis duonos padauginimas [Mk 8,1-10; Mt 14,13-21] 29Iš ten išėjęs, Jėzus atvyko prie Galilėjos ežero. Jis užkopė ant kalno ir atsisėdo. 30Prie jo susirinko didžiulė minia, kuri atsigabeno su savimi raišų, luošų, aklų, nebylių ir daugel kitokių. Žmonės suguldė juos prie Jėzaus kojų, o jis pagydė juos. 31Minia stebėjosi, matydama nebylius kalbančius, luošius pasveikstančius, raišius tiesiai vaikščiojančius ir akluosius reginčius. Ir garbino žmonės Izraelio Dievą.

32Susišaukęs mokinius, Jėzus tarė: "Gaila man minios, nes jau tris dienas žmonės pasilieka su manimi ir neturi ko valgyti. Aš nenoriu paleisti jų alkanų, kad nenusilptų kelyje". 33Mokiniai jam atsakė: "Iš kur mums imti dykumoje tiek duonos, kad galėtume pasotinti šitokią minią?" 34Jėzus paklausė "Kiek turite duonos?" Jie atsakė: "Septynis kepaliukus ir kelias žuveles". 35Jis liepė žmonėms susėsti ant žemės. 36Tada paėmė septynis duonos kepaliukus ir žuvis, sukalbėjo padėkos maldą, laužė ir davė mokiniams, o mokiniai žmonėms. 37Visi valgė ir pasisotino. Ir surinko nulikusius kąsnelius, iš viso septynis pilnus krepšius. 38O valgytojų buvo apie keturis tūkstančius vyrų, be moterų ir vaikų. 39Paleidęs minią, jis sėdo į valtį ir nuplaukė į Magadano sritį.

16Vėl apie ženklą iš dangaus [Mt 12,38-39; Mk 8,11-13; Lk 11,16. 29; 12,54-56] 1Ėjia pas jį atėjo fariziejų ir sadukiejų jo mėginti. Jie prašė parodyti jiems ženklą iš dangaus. 2Jis atsakė: "Atėjus vakarui, jūs sakote :'Bus giedra, nes dangus raudonas', 3ir rytmetį: 'Šiandien bus lietaus, nes rausta apniukęs dangus'. Taigi jūs mokate aiškinti dangaus veidą, o laiko ženklų - ne. 4Pikta ir neištikima giminė reikalauja ženklo, tačiau jai nebus duota kitokio ženklo, kaip tik Jonos ženklas". Ir, palikęs juos, nuėjo šalin.

Fariziejų ir sadukiejų raugas [Mk,14-21; Lk 12,1] 5Keldamiesi kitapus ežero, mokiniai buvo užmiršę pasiimti duonos. 6Jėzus jiems tarė: Žiūrėkite, saugokitės fariziejų ir sadukiejų raugo". 7O jie svarstė: "Tai todėl, kad nepasiėmėme duonos". 8Tai išgirdęs, Jėzus tarė: "Mažatikiai! Kam tariatės neturį duonos? 9Argi dar neįgijote išmonės? Ar neprisimenate penkių duonos kepaliukų penkiems tūkstančiams vyrų ir kiek pintinių surinkote likučių?! 10Arba septynių duonos kepaliukų

keturiems tūkstančiams ir kiek krepšių surinkote likučių?! 11Tad kaip nesusivokiate, jog kalbėjau jums ne apie duoną. Fariziejų ir sadukiejų raugo saugokitės!" 12Tuomet jie suprato, kad jis buvo liepęs saugotis ne duonos raugo, bet fariziejų ir sadukiejų mokslo.

Jėzaus dievystės išpažinimas ir Petro primatas [Mk 8,27-30; Lk 9,18- 21; Mt 18,18] 13Atėjęs į Pilypo Cezarėjos apylinkes, Jėzus paklausė mokinius: "Kuo žmonės laiko Žmogaus Sūnų?" 14Jie atsakė: "Vieni Jonu Krikštytoju, kiti Eliju, kiti Jeremiju ar dar kuriuo iš pranašų". 15Jis vėl paklausė: "O kuo jūs mane laikote?" 16Tada Simonas Petras atsakė: "Tu esi Mesijas, gyvojo Dievo Sūnus!" 17Jėzus jam tarė: "Palaimintas tu, Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas ir kraujas tai tau apreiškė, bet mano Tėvas, kuris yra danguje. 18Ir aš tau sakau: tu esi Petras - Uola; ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės. 19Tau duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką atriši žemėje, bus atrišta ir danguje". 20Tuomet jis griežtai įsakė savo mokiniams niekam neskelbti, kad jis yra Mesijas.

Pirmasis įspėjimas apie kančią ir prisikėlimą [Mk 8,31-33; Lk 9,22] 21Nuo to meto Jėzus pradėjo aiškinti savo mokiniams turįs eiti į Jeruzalę ir daug iškentėti nuo seniūnų, aukštųjų kunigų ir Rašto aiškintojų, būti nužudytas ir trečią dieną prisikelti. 22Tada Petras, pasivadinęs jį į šalį, ėmė drausti: "Nieku gyvu, Viešpatie, tau neturi taip atsitikti!" 23O jis atsisukęs subarė Petrą: "Eik šalin, šėtone! Tu man papiktinimas, nes mąstai ne Dievo, o žmonių mintimis".

Sekimas Jėzumi [Mk 8,34-9; 1; Lk 9,23-27; 14,27; 17,33; Jn 12,25- 26] 24Tuomet Jėzus kalbėjo savo mokiniams: "Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi. 25Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas pražudo gyvybę dėl manęs, tas ją atras. 26Kokia gi žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį, o pakenktų savo gyvybei?! Arba kuo žmogus galėtų išsipirkti savo gyvybę? 27Nes Žmogaus Sūnus ateis savo Tėvo šlovėje su savo angelais, ir tuomet jis atlygins kiekvienam pagal jo darbus. 28Iš tiesų sakau jums: kai kurie iš čia stovinčių neragaus mirties, kol pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį su savo karalyste".

17Jėzaus atsimainymas [Mk 9,2-8; Lk 8,28-36; 2 Pt 1,16-18] 1Po šešių dienų Jėzus pasiėmė su savimi Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną ir užsivedė juos nuošaliai ant aukšto kalno. 2Ten jis atsimainė jų akivaizdoje. Jo veidas sužibo kaip saulė, o drabužiai tapo balti kaip šviesa. 3Ir štai jiems pasirodė Mozė ir Elijas, kurie kalbėjosi su juo. 4Tuomet Petras ir sako Jėzui: "Viešpatie, gera mums čia būti! Jei nori, aš padarysiu čia tris palapines: vieną tau, kitą Mozei, trečią Elijui". 5Dar jam tebekalbant, štai skaistus debesis apsiautė juos, ir štai balsas iš debesies prabilo: "Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi. Klausykite jo!" 6Tai išgirdę, mokiniai parpuolė kniūbsti, labai išsigandę. 7Bet Jėzus priėjo, palietė juos ir tarė: "Kelkitės, nebijokite!" 8Pakėlę akis, jie nieko daugiau nebematė, tik vieną Jėzų.

Jonas Krikštytojas antrasis Elijas [Mk 9,9-13] 9Besileidžiant nuo kalno, Jėzus jiems įsakė: "Niekam nepasakokite apie regėjimą, kol Žmogaus Sūnus prisikels iš numirusių. 10Tada jo mokiniai paklausė: "Kodėl Rašto aiškintojai sako, jog pirmiau turįs ateiti Elijas?" 11Jis atsakė: "Tiesa, Elijas turi ateiti ir viską atitaisyti. 12Bet aš jums sakau, kad Elijas jau buvo atėjęs, ir jie jo nepažino, bet padarė su juo, ką norėjo. Taip nuo jų turės kentėti ir Žmogaus Sūnus". 13Tuomet mokiniai suprato jį kalbėjus apie Joną Krikštytoją.

Berniuko lunatiko išgydymas [Mk 9,14-29; 11,22-23; Lk 9,37-43; 17,6] 14Jiems atėjus prie minios, prisiartino vienas vyras, puolė prieš Jėzų ant kelių 15ir maldavo: "Viešpatie, pasigailėk

mano sūnaus! Jis per miegus vaikščioja ir labai kankinasi. Neretai jis įpuola į ugnį ar į vandenį. 16Aš atvedžiau jį pas tavo mokinius, bet jie neįstengė išgydyti". 17Tada Jėzus atsakė: "O netikinti ir sugedusi gimine! Iki kol man reikės su jumis būti? Kaip ilgai jus kęsti? Atveskite jį čia pas mane". 18Jėzus sudraudė demoną, jisai išėjo, ir tą pačią akimirką berniukas pasveiko.

19Likę vieni, mokiniai priėjo prie Jėzaus ir paklausė: "Dėl ko mes negalėjome jo išvaryti?" Jis atsakė: 20"Dėl silpno tikėjimo. Iš tiesų sakau jums: jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdelį, jūs tartumėte šitam kalnui: 'Persikelk iš čia į tenai', ir jis persikeltų. Jums nebūtų nieko negalimo". (21)

Antrasis įspėjimas apie kančią ir prisikėlimą [Mk 9,30-32; Lk 9,44- 45] 22Tebebūdamas su mokiniais Galilėjoje, Jėzus jiems pasakė: "Žmogaus Sūnus bus atiduotas į žmonių rankas, 23ir jie nužudys jį, o trečią dieną jis prisikels". Tada jie labai nuliūdo.

Šventyklos mokestis 24Atėjus jiems į Kafarnaumą, prie Petro priėjo didrachmų rinkėjai ir paklausė: "Ar jūsų mokytojas nemoka didrachmos?" 25Jis atsakė: "Taip!" Kai parėjo į namus, Jėzus pirmas jį prakalbino: "Kaip manai, Simonai? Iš ko žemės karaliai ima muitą ar mokestį: iš savo vaikų ar iš svetimųjų?" 26Jis atsakė: "Iš svetimųjų". Jėzus jam tarė: "Taigi vaikai laisvi. 27Tačiau, kad jų nepiktintume, nueik prie ežero, užmesk meškerę, paimk pirmą užkibusią žuvį; ją pražiodęs, rasi staterą. Paimk ją ir atiduok jiems už mane ir už save".

Pamokymai apaštalams apie Bažnyčią

18Kas didžiausias? [Mk 9,33-36; 10,15; Lk 9,46-47; 18,17; Jn 3,5] 1Aną valandą prie Jėzaus prisiartino mokiniai ir paklausė: "Kas gi didžiausias dangaus karalystėje?" 2Pasišaukęs vaikutį, Jėzus pastatė tarp jų 3ir tarė: "Iš tiesų sakau jums: jeigu neatsiversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę. 4Taigi kas pasidarys mažas, kaip šis vaikelis, tas bus didžiausias dangaus karalystėje".

Papiktinimai [Mt 5,29-30; 10,40; Mk 9,37-47; Lk 17,1-2] 5"Kas priima tokį vaikelį dėl manęs, tas mane priima. 6O kas papiktintų vieną iš šitų mažutėlių, kurie mane tiki, tam būtų geriau, kad asilo sukamų girnų akmuo būtų užkabintas jam ant kaklo ir jis būtų paskandintas jūros gelmėje. 7Vargas pasauliui dėl papiktinimų! Papiktinimai neišvengiami, bet vargas tam žmogui, per kurį papiktinimas ateina.

8Jei tavo ranka ar koja gundo tave nusidėti, nukirsk ją ir mesk šalin. Geriau tau sužalotam ar raišam įeiti į gyvenimą, negu su abiem rankom ar abiem kojom būti įmestam į amžiną ugnį. 9Ir jeigu tavo akis gundo tave nusidėti, išlupk ją ir mesk šalin. Tau geriau vienakiui įeiti į gyvenimą, negu su abiem akim būti įmestam į pragaro ugnį.

10Žiūrėkite, kad nepaniekintumėte nė vieno iš šitų mažutėlių, nes, sakau jums, jų angelai danguje visuomet regi mano dangiškojo Tėvo veidą".

Paklydusi avis [Lk 15,3-7] (11) 12"Kaip jums atrodo: jeigu kas turėtų šimtą avių ir viena nuklystų, argi jis nepaliktų devyniasdešimt devynių kalnuose ir neitų ieškoti nuklydusios? 13Ir jei surastų, - iš tiesų sakau jums, - jis džiaugtųsi dėl jos labiau negu dėl devyniasdešimt devynių, kurios nebuvo paklydusios. 14Taip ir jūsų dangiškasis Tėvas nenori, kad pražūtų bent vienas iš šitų mažutėlių".

Bažnyčios drausmė [Lk 17,3] 15"Jei tavo brolis tau nusikalstų, eik ir bark jį prie keturių akių.

Jeigu jis paklausys, tu laimėjai savo brolį. 16O jei nepaklausytų, pasiimk su savimi dar vieną ar du, kad visa byla remtųsi dviejų ar trijų liudytojų parodymais. 17Jeigu jis ir jų nepaklausytų, pranešk bažnyčiai. O jei nepaklus nė bažnyčiai, tebūnie jis tau kaip pagonis ir muitininkas.

Bendra malda [Jn 15,7. 16] 18Iš tiesų sakau jums: ką tik jūs surišite žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tik atrišite žemėje, bus atrišta ir danguje". 19"Ir dar sakau jums: jeigu kas iš jūsų susitars žemėje dviese melsti kokio dalyko, jiems mano dangiškasis Tėvas jį suteiks. 20Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų".

Atlaidumas [Lk 17,4; Mt 6,12] 21Tuomet priėjo Petras ir paklausė: "Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti savo broliui, kai jis man nusikalsta? Ar iki septynių kartų?" 22Jėzus jam atsakė: "Aš nesakau tau - iki septynių, bet iki septyniasdešimt septynių kartų".

Palyginimas apie bešir dį skolininką 23"Todėl su dangaus karalyste yra panašiai kaip su karaliumi, kuris sumanė atsiskaityti su savo tarnais. 24Jam pradėjus apyskaitą, atvedė pas jį vieną, kuris buvo jam skolingas dešimt tūkstančių talentų. 25Kadangi šis neturėjo iš ko grąžinti, valdovas įsakė parduoti jį kartu su žmona ir vaikais bei su visa nuosavybe, kad būtų sumokėta. 26Tuomet, puolęs jam po kojų, tarnas maldavo: 'Turėk man kantrybės! Aš viską atiduosiu'. 27Pasigailėjęs ano tarno, valdovas paleido jį ir dovanojo skolą. 28Vos išėjęs, tas tarnas susitiko vieną savo tarnybos draugą, kuris buvo jam skolingas šimtą denarų, ir nutvėręs smaugė jį, sakydamas: 'Atiduok skolą!' 29Puolęs ant kelių, draugas maldavo: 'Turėk man kantrybės! Aš tau viską atiduosiu'. 30Bet tas nesutiko, ėmė ir įmesdino jį į kalėjimą, iki atiduos skolą. 31Matydami, kas nutiko, kiti tarnai labai nuliūdo. Jie nuėjo ir papasakojo valdovui, kas buvo įvykę. 32Tuomet, pasišaukęs jį, valdovas tarė: 'Nedorasis tarne, visą aną skolą aš tau dovanojau, nes mane maldavai. 33Argi nereikėjo ir tau pasigailėti savo draugo, kaip aš pasigailėjau tavęs?!' 34Užsirūstinęs valdovas atidavė jį budeliams, iki atiduos visą skolą. 35Taip ir mano dangiškasis Tėvas padarys jums, jeigu kiekvienas iš tikros širdies neatleisite savo broliui".

DANGAUS KARALYSTĖ ARTINASI

Pasakojamoji dalis

19 Pabaigęs 1šias kalbas, Jėzus pasitraukė iš Galilėjos ir atėjo į Judėjos sritį, anapus Jordano. 2Paskui jį sekė gausūs žmonių būriai. Jis ten juos gydė.

Santuokos neišardomumas [Mk 10,1-12; Lk 16,18] 3Tuomet pas jį atėjo fariziejų. Spęsdami pinkles, jie paklausė: "Ar galima vyrui dėl kokios nors priežasties atleisti žmoną?" 4Jis atsakė: "Argi neskaitėte, jog Kūrėjas iš pradžių sukūrė žmones kaip vyrą ir moterį 5ir pasakė: Todėl vyras paliks tėvą ir motiną ir glausis prie žmonos, ir du taps vienu kūnu. 6Taigi jie - jau nebe du, o vienas kūnas. Ką tad Dievas sujungė, žmogus teneperskiria". 7Tada jie klausė: "O kodėl Mozė liepė duoti skyrybų raštą atleidžiant žmoną?" 8Jis atsakė: "Mozė leido jums atleisti savo žmonas dėl jūsų širdies kietumo. Bet pradžioje taip nebuvo. 9Taigi aš jums sakau: kas atleidžia žmoną, - jei ne dėl ištvirkavimo, - ir veda kitą, svetimauja".

Atsisakę tuoktis [1Kor 7,1. 7.32-35] 10Tuomet mokiniai sakė: "Jei tokie vyro ir žmonos reikalai, tai neverta vesti". 11Jėzus atsakė: "Ne visi išmano tuos žodžius, o tik tie, kuriems duota išmanyti. 12Nes yra eunuchų, kurie gimė tokie iš motinos įsčių. Yra eunuchų, kuriuos tokius padarė žmonės. Ir yra eunuchų, kurie patys save tokius padarė dėl dangaus karalystės. Kas pajėgia išmanyti,

teišmano".

Jėzus ir vaikai [Mk 10,13-16; Lk 18,15-17; 9,47] 13Anuomet atvesta pas jį vaikų, kad uždėtų rankas ant jų ir pasimelstų. Mokiniai draudė. 14Bet Jėzus tarė: "Leiskite mažutėlius ir nedrauskite jiems ateiti pas mane, nes tokių yra dangaus karalystė". 15Ir, uždėjęs ant jų rankas, jis keliavo toliau.

Turtingas jaunuolis [Mk 10,17-22; Lk 18,18-23; 10,25-28] 16Štai vienas jaunuolis prisiartino prie Jėzaus ir paklausė: "Mokytojau, ką gera turiu daryti, kad įgyčiau amžinąjį gyvenimą?" 17Jis atsakė: "Kam manęs klausi apie gera? Vienas tėra Gerasis! O jei nori įeiti į gyvenimą, laikykis įsakymų". 18Tas paklausė: "Kokių?" Jėzus atsakė: Nežudyk, nesvetimauk, nevok, melagingai neliudyk; 19gerbk savo tėvą ir motiną; mylėk savo artimą kaip save patį. 20Jaunuolis tarė: "Aš viso to laikausi. Ko dar man trūksta?" 21Jėzus atsakė: "Jei nori būti tobulas, eik parduok, ką turi, išdalyk vargšams, tai turėsi lobį danguje. Tuomet ateik ir sek paskui mane". 22Išgirdęs tuos žodžius, jaunuolis nuliūdęs pasišalino, nes turėjo daug turto.

Turto pavojai [Mk 10,23-27; Lk 18,24-27] 23Tada Jėzus tarė savo mokiniams: "Iš tiesų sakau jums: turtuoliui nelengva patekti į dangaus karalystę. 24Ir dar kartą jums sakau: lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtuoliui patekti į Dievo karalystę". 25Tai išgirdę, mokiniai labai sumišo ir klausė: "Tai kas galės būti išgelbėtas?" 26Pažvelgęs į juos, Jėzus tarė: "Žmonėms tai negalimas daiktas, o Dievui viskas galima".

Atpildas Jėzaus sekėjams [Mk 10,28-31; Lk 18,28-30; 22,30; 13,30] 27Tada Petras jį paklausė: "Štai mes viską palikome ir sekame paskui tave. Kas mums bus už tai?" 28O Jėzus jiems atsakė: "Iš tiesų sakau jums: pasaulio atgimime, kai Žmogaus Sūnus sėdės savo šlovės soste, jūs, mano sekėjai, irgi sėdėsite dvylikoje sostų, teisdami dvylika Izraelio giminių. 29Ir kiekvienas, kas paliko namus, brolius, seseris, tėvą, motiną, vaikus, dirvas dėl manęs, gaus šimteriopai ir paveldės amžinąjį gyvenimą. 30Tačiau daugel pirmų bus paskutiniai, ir daugel paskutinių - pirmi".

20Palyginimas apie vynuogyno darbininkus 1"Su dangaus karalyste yra panašiai kaip su šeimininku, kuris anksti rytą išėjo samdytis darbininkų savo vynuogynui.

2Susiderėjęs su darbininkais po denarą dienai, jis nusiuntė juos į savo vynuogyną. 3Išėjęs apie trečią valandą, jis pamatė kitus, stovinčius aikštėje be darbo. 4Jis tarė jiems: 'Eikite ir jūs į mano vynuogyną, ir, kas bus teisinga, aš jums užmokėsiu!' 5Jie nuėjo. Ir vėl išėjęs apie šeštą ir devintą valandą, jis taip pat padarė. 6Išėjęs apie vienuoliktą, jis rado dar kitus bestovinčius ir taria jiems: 'Ko čia stovite visą dieną be darbo?' 7Tie atsako: 'Kad niekas mūsų nepasamdė'. Jis taria jiems: 'Eikite ir jūs į vynuogyną'. 8Atėjus vakarui, vynuogyno šeimininkas liepia ūkvedžiui: 'Pašauk darbininkus ir išmokėk jiems atlyginimą, pradėdamas nuo paskutinių ir baigdamas pirmaisiais!' 9Atėję pasamdytieji apie vienuoliktą valandą gavo po denarą. 10Prisiartinę pirmieji manė daugiau gausią, bet irgi gavo po denarą. 11Imdami jie murmėjo prieš šeimininką 12ir sakė: 'Šitie paskutiniai tedirbo vieną valandą, o tu sulyginai juos su mumis, nešusiais dienos ir kaitros naštą'. 13Bet jis vienam atsakė: 'Bičiuli, aš tavęs neskriaudžiu! Argi ne už denarą susiderėjai su manimi? 14Imk, kas tavo, ir eik sau. Aš noriu ir šitam paskutiniam duoti tiek, kiek tau. 15Nejaugi man nevalia tvarkyti savo reikalų, kaip noriu?! Ar todėl šnairuoji, kad aš geras?!' 16Taip paskutinieji bus pirmi, o pirmieji - paskutiniai".

Trečiasis įspėjimas apie kančią ir prisikėlimą [Mk 10,32-34; Lk 18,31-33] 17Prieš išvykdamas į

Jeruzalę Jėzus pasiėmė skyrium dvylika mokinių ir kelyje kalbėjo jiems: 18"Štai keliaujame į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus atiduotas aukštiesiems kunigams bei Rašto aiškintojams. Jie pasmerks jį mirti, 19atiduos pagonims tyčiotis, nuplakti ir nukryžiuoti, bet trečią dieną jis prisikels".

Jokūbo ir Jono motinos prašymas [Mk 10,35-40] 20Tuomet prie Jėzaus prisiartino Zebediejaus sūnų motina kartu su savo sūnumis ir, parpuolusi prie jo kojų, norėjo kažko prašyti. 21Jėzus paklausė: "Ko nori?" Toji atsakė: "Sakyk, kad šitie abu mano sūnūs tavo karalystėje sėdėtų vienas tavo dešinėje, o kitas kairėje". 22Jėzus atsakė: "Nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią aš gersiu?" Jie atsakė: "Galime". 23Tuomet jis tarė: "Mano taurę, tiesa, jūs gersite, bet sėdėti mano dešinėje ar kairėje - ne mano reikalas jums duoti; tai bus tiems, kuriems mano Tėvo paskirta". 24Tai išgirdę, kiti dešimt mokinių supyko ant tų brolių.

Vadovai - tarnai [Mk 9,35; 10,41-45; Lk 22,25-27] 25O Jėzus, pasivadinęs juos pas save, tarė: "Jūs žinote, kad tautų valdovai engia tautas ir didžiūnai rodo joms savo galią. 26Tarp jūsų to nebus. Jei kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebūnie jūsų tarnas, 27ir kas panorėtų būti pirmas tarp jūsų, tebūnie jūsų vergas. 28Žmogaus Sūnus irgi atėjo ne kad jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį".

Jericho neregiai [Mk 10,40-52; Lk 18,35-41] 29Jiems išeinant iš Jericho, paskui Jėzų sekė didelė minia. 30Pakelėje sėdėjo du neregiai. Išgirdę praeinant Jėzų, jie ėmė šaukti: "Viešpatie, Dovydo Sūnau, pasigailėk mūsų!" 31Minia draudė juos, kad tylėtų. Bet anie dar garsiau šaukė: "Viešpatie, Dovydo Sūnau, pasigailėk mūsų!" 32Jėzus sustojo, pasišaukė juos ir paklausė: "Ko norite, kad jums padaryčiau?" 33Neregiai sako jam: "Viešpatie, kad atsivertų mūsų akys". 34Pasigailėjęs Jėzus palietė jų akis; jie tučtuojau praregėjo ir nusekė paskui jį.

21Mesijas įžengia į Jeruzalę [Mk 11,1-11, Lk 19,28-38; Jn 12,12- 16] 1Kai jie prisiartino prie Jeruzalės ir atėjo į Betfagę prie Alyvų kalno, Jėzus pasiuntė du mokinius, 2tardamas: "Eikite į priešais esantį kaimą ir tuojau rasite pririštą asilą su asilaičiu. Atriškite ir atveskite juos man. 3O jeigu kas imtų dėl to teirautis, atsakykite: 'Jų reikia Viešpačiui', ir iš karto juos paleis". 4Tai įvyko, kad išsipildytų pranašo žodžiai:

5 Pasakykite Siono dukrai:
štai atkeliauja tavo karalius.
Jis romus, jis joja ant asilės,
lydimas asilaičio, nešulinio gyvulio jauniklio.

6Mokiniai nuėjo ir padarė, kaip Jėzaus buvo įsakyta.

7Jie atvedė asilę su asilaičiu, apdengė juos savo apsiaustais, o Jėzus užsėdo ant viršaus. 8Didžiausia minia tiesė drabužius jam ant kelio. Kiti kirto ir klojo ant kelio medžių šakas. 9Iš priekio ir iš paskos einančios minios šaukė:

"*Osana* Dovydo Sūnui!
Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu!
Osana aukštybėse!"

10Jam įžengus į Jeruzalę, sujudo visas miestas ir klausinėjo: "Kas jis toksai?" 11O minios kalbėjo: "Tai pranašas Jėzus iš Galilėjos Nazareto".

Prekiautojų išvaikymas [Mk 11,11. 15-17; Lk 19,45-46; Jn 2,14- 16] 12Įėjęs į šventyklą, Jėzus išvarė visus parduodančius ir perkančius šventykloje, išvartė pinigų keitėjų stalus bei karvelių pardavėjų suolus 13ir tarė jiems: "Parašyta: Mano namai vadinsis maldos namai, o jūs pavertėte juos plėšikų lindyne!" 14Šventykloje susirinko prie jo aklų ir raišų, ir jis išgydė juos. 15Aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai, pamatę stebuklus, kuriuos jis padarė, ir vaikus, šaukiančius šventykloje: "Osana Dovydo Sūnui!", 16įpyko ir prikišo jam: "Ar girdi, ką jie sako?" Jėzus atsiliepė: "Girdžiu. Argi niekada nesate skaitę: Iš vaikų ir kūdikių lūpų parengei sau gyrių?" 17Ir, palikęs juos, jis išėjo iš miesto į Betaniją ir ten apsinakvojo.

Pasmerktas figmedis. Tikėjimo galybė[Mk 11,12-14. 20-24; Lk 17,6; Mt 17,20] 18Anksti rytą, grįždamas į miestą, Jėzus pasijuto alkanas. 19Pamatęs pakelėje vieną figmedį, priėjo prie jo, bet nieko nerado, vien tik lapus. Ir tarė: "Tegul per amžius ant tavęs nemegs vaisiai!" Ir figmedis bemat nudžiūvo. 20Tai pamatę, mokiniai nustebo ir sakė: "Kaip galėjo tas figmedis taip ūmai nudžiūti?" 21Jėzus atsakė: "Iš tiesų sakau jums: jeigu turėtumėte tikėjimo ir nesvyruotumėte, ne tik galėtumėte taip padaryti su figmedžiu, bet pasakytumėte šitam kalnui: 'Pasikelk ir meskis į jūrą!', ir taip atsitiktų. 22Visa, ko tikėdami melsite, - gausite".

Kieno įgaliotas? [Mk 11,27-33; Lk 20,1-8; Jn 2,18] 23Kai Jėzus atėjo į šventyklą ir pradėjo mokyti, prisiartino prie jo aukštųjų kunigų ir tautos seniūnų, kurie klausė: "Kokia galia tai darai? Kas tau davė šitą galią?" 24Jėzus atsakė: "Ir aš noriu paklausti jus vieno dalyko. Jei man atsakysite, ir aš pasakysiu, kieno įgaliotas tai darau. 25Iš kur buvo Jono krikštas? Iš dangaus ar iš žmonių?" Jie samprotavo: "Jei pasakysime - iš dangaus, jis mums prikiš: 'Tai kodėl juo netikėjote?' 26O jei pasakysime - iš žmonių, reikės bijoti minios, nes visi laiko Joną pranašu". 27Todėl jie atsakė Jėzui: "Mes nežinome". Tad ir jis atsakė: "Tai nė aš nesakysiu, kokia galia tai darau".

Palyginimas apie du sūnus [Lk 7,29-30. 37-50] 28"Kaip jūs manote? Vienas žmogus turėjo du sūnus. Kartą jis kreipėsi į pirmąjį, sakydamas: 'Vaike, eik ir padirbėk šiandien vynuogyne'. 29Šis atsakė: 'Nenoriu', bet vėliau apsigalvojo ir nuėjo dirbti. 30Paskui tėvas kreipėsi į antrąjį sūnų tais pačiais žodžiais. Šis jam atsakė: 'Einu, viešpatie', bet nenuėjo. 31Katras iš jų įvykdė tėvo valią?" Jie atsakė: "Pirmasis". Tuomet Jėzus tarė jiems: "Iš tiesų sakau jums: muitininkai ir ištvirkėlės greičiau už jus pateks į Dievo karalystę. 32Nes Jonas atėjo pas jus teisybės keliu, bet jūs netikėjote juo. O muitininkai ir ištvirkėlės tikėjo. Bet jūs, nors tai matėte, nė vėliau neapsigalvojote ir netikėjote juo".

Vynininkai žmogžudžiai [Mk 12,1-12; Lk 20,9-19; Jn 3,16- 17] 33"Pasiklausykite kito palyginimo. Buvo šeimininkas, kuris įveisė vynuogyną, sumūrijo aptvarą, įrengė spaustuvą, pastatė bokštą, išnuomojo vynininkams 34ir iškeliavo į svetimą šalį. Atėjus vaisių metui, jis siuntė tarnus pas vynininkus atsiimti savosios vaisių dalies. 35Bet vynininkai, nutvėrę jo tarnus, vieną primušė, antrą nužudė, o trečią užmušė akmenimis. 36Jis vėl siuntė tarnų, daugiau negu pirma. Bet vynininkai ir su šitais pasielgė kaip su anais. 37Galop jis išsiuntė pas juos savo sūnų, manydamas: 'Jie drovėsis mano sūnaus'. 38Tačiau vynininkai, išvydę sūnų, ėmė kalbėtis: 'Tai įpėdinis! Eime, užmuškime jį ir turėsime palikimą'. 39Nutvėrę jie išmetė jį iš vynuogyno ir užmušė. 40Tad ką gi atvykęs vynuogyno šeimininkas padarys su tais vynininkais?" 41Jie atsakė: "Jis žiauriai nužudys piktadarius ir išnuomos vynuogyną kitiems vynininkams, kurie, atėjus metui, atiduos vaisių". 42Tuomet Jėzus tarė: "Ar niekada nesate skaitę Raštuose:

Akmuo, kurį statytojai atmetė,
tapo kertiniu akmeniu.

Tai Viešpaties padaryta
ir mūsų akims tai nuostabą kelia.

43Todėl sakau jums: Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duos vaisių. 44Kas nukris ant to akmens, tas suduš, o ant ko akmuo užgrius, tas bus sutriuškintas".

45Išgirdę palyginimus, vyresnieji kunigai ir fariziejai suprato, kad Jėzus kalba apie juos. 46Jie stengėsi jį suimti, tačiau bijojo žmonių, nes tie laikė Jėzų pranašu.

22Palyginimas apie karalaičio vestuves [Lk 14,16-24] 1Jėzus vėl ėmė kalbėti palyginimais:

2"Su dangaus karalyste yra panašiai kaip su karaliumi, kuris kėlė savo sūnui vestuves. 3Jis išsiuntė tarnus šaukti pakviestųjų į vestuvių pokylį, bet tie nepanorėjo eiti. 4Tuomet jis vėl siuntė kitus tarnus, liepdamas: 'Sakykite pakviestiesiems: Štai aš surengiau pokylį, mano jaučiai ir penimi veršiai papjauti, ir viskas surengta. Ateikite į vestuves!' 5Tačiau kviečiamieji to nepaisė ir nuėjo kas sau: vienas lauko arti, kitas prekiauti, 6o kiti tarnus nutvėrę išniekino ir užmušė. 7Tuomet karalius užsirūstino ir, nusiuntęs kariuomenę, sunaikino anuos žmogžudžius ir padegė jų miestą. 8Galop jis tarė tarnams: 'Vestuvės, tiesa, surengtos, bet pakviestieji nebuvo verti. 9Todėl eikite į kryžkeles ir, ką tik rasite, kvieskite į vestuves'. 10Tie tarnai išėjo į kelius ir surinko visus, ką tik sutiko, blogus ir gerus. Vestuvių menė buvo pilna sėdinčių už stalo. 11Karalius atėjo pasižiūrėti svečių ir pamatė ten žmogų, neapsirengusį vestuvių drabužiu. 12Jis tarė jam: Bičiuli, kaip čia įėjai, neturėdamas vestuvių drabužio?' Tasai tylėjo. 13Tuomet karalius paliepė tarnams: "Suriškite jam rankas ir kojas ir išmeskite jį laukan į tamsybes. Ten bus verksmas ir dantų griežimas'. 14Nes daug pašauktų, bet maža išrinktų".

Dievas ir ciesorius [Mk 12,13-17; Lk 20,20-26; Rom 13,7] 15Tuomet fariziejai pasitraukė ir tarėsi, kaip jį sugauti kalboje. 16Jie nusiuntė pas jį savo mokinių kartu su Erodo šalininkais paklausti: "Mokytojau, mes žinome, kad esi tiesakalbis, mokai tikro Dievo kelio ir niekam nepataikauji, nes nežiūri žmonių poaukščių. 17Tada pasakyk, kaip manai: valia mokėti ciesoriui mokesčius ar ne?" 18Suprasdamas jų klastą, Jėzus tarė: "Kam spendžiate man pinkles, veidmainiai? 19Parodykite man mokesčių pinigą!" Jie padavė jam denarą. 20Jis paklausė: "Kieno čia paveikslas ir įrašas?" 21Jie atsakė: "Ciesoriaus". Tuomet Jėzus tarė: "Atiduokite tad, kas ciesoriaus, ciesoriui, o kas Dievo - Dievui". 22Tai girdėdami, jie stebėjosi ir, palikę jį, nuėjo.

Mirusiųjų prisikėlimas [Mk 12,18-27; Lk 20,27-40] 23Tą pačią dieną atėjo pas jį sadukiejų, kurie nepripažįsta mirusiųjų prisikėlimo, ir klausė: 24"Mokytojau, Mozė yra pasakęs: Jei kas mirtų bevaikis, tegul jo brolis veda jo žmoną ir pažadina savo broliui palikuonių. 25Šit pas mus yra buvę septyni broliai. Pirmasis vedęs mirė ir, neturėdamas vaikų, paliko savo žmoną broliui. 26Taip atsitiko antrajam ir trečiajam iki septintojo. 27Visų paskiausiai numirė ta moteris. 28Tad kai mirusieji prisikels, kuriam iš septynių ji bus žmona? Juk visi yra ją turėję". 29Jėzus jiems atsakė: "Jūs klystate, nepažindami nei Raštų, nei Dievo galybės. 30Prisikėlę nei ves, nei tekės, bet bus kaip Dievo angelai danguje. 31O apie mirusiųjų prisikėlimą ar nesate skaitę, kas jums Dievo pasakyta: 32Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas. Jis ne mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas!" 33Tai girdėdama, minia stebėjosi jo mokslu.

Didžiausias įsakymas [Mk 12,28-31; Lk 10,25-28; Rom 13,8- 10] 34Fariziejai, išgirdę, kad Jėzus privertęs nutilti sadukiejus, susirinko draugėn, 35ir vienas iš jų, Įstatymo mokytojas, mėgindamas jį, paklausė: 36"Mokytojau, koks įsakymas yra didžiausias Įstatyme?" 37Jėzus jam atsakė: "Mylėk

Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu. 38Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas. 39Antrasis - panašus į jį: Mylėk savo artimą kaip save patį. 40Šitais dviem įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai".

Mesijas ir Dovydas [Mk 12,35-37; Lk 20,41-44] 41Kol fariziejai tebebuvo susirinkę, Jėzus juos paklausė: 42"Ką jūs manote apie Mesiją? Kieno jis sūnus?" Jie atsakė: "Dovydo". 43Jis tarė jiems: "O kodėl gi Dovydas, Dvasios įkvėptas, vadina jį Viešpačiu, sakydamas:

44 Viešpats tarė mano Viešpačiui:
Sėskis mano dešinėje,
aš patiesiu tavo priešus
tarsi pakojį po tavo kojų.

45Jei tad Dovydas vadina jį Viešpačiu, kaipgi tada jis gali būti jo sūnus?!" 46Ir nė vienas negalėjo jam atsakyti nė žodžio, nei kas nors drįso nuo tos dienos jį klausinėti.

23 Veidmainystė [Mk 12,38-39; Lk 11,43-46; 20,46] 1Anuomet Jėzus kreipėsi į minią ir į savo mokinius: 2"Į Mozės krasę atsisėdo Rašto aiškintojai ir fariziejai. 3Todėl visa, ką jie liepia, darykite ir laikykitės, tačiau nesielkite, kaip jie elgiasi, nes jie kalba, bet nedaro. 4Jie riša sunkias, nepakeliamas naštas ir krauna žmonėms ant pečių, o patys nenori jų nė pirštu pajudinti. 5Jie viską daro, kad būtų žmonių matomi. Jie pasiplatina maldos diržus ir pasididina apsiaustų spurgus. 6Jie mėgsta pirmąsias vietas pokyliuose bei pirmuosius krėslus sinagogose, 7mėgsta sveikinimus aikštėse ir trokšta, kad žmonės vadintų juos 'rabi'.

8O jūs nesivadinkite 'rabi', nes turite vienintelį Mokytoją, o jūs visi esate broliai. 9Ir nė vieno iš savųjų nevadinkite tėvu, nes turite vienintelį Tėvą danguje. 10Taip pat nesivadinkite mokytojais, nes jūsų vienintelis Mokytojas yra Kristus. 11Kas iš jūsų didesnis, tebūnie jums tarnas. 12Nes kas save aukština, bus pažemintas, o kas save žemina, bus išaukštintas".

Vargas veidmainiams! [Mk 12,38-40; Lk 11,39-52] 13"Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs užrakinate žmonėms dangaus karalystę ir nei patys neinate, nei trokštančių į ją patekti neleidžiate. (14)

15Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs keliaujate per jūrą ir sausumą, kad laimėtumėte vieną naujatikį, o kai toks atsiranda, jūs padarote iš jo pragaro vaiką, dvigubai blogesnį už jus pačius.

16Vargas jums, aklieji vadai, kurie mokote: 'Jei kas prisiektų šventykla, tai nieko, o jei kas prisiektų šventyklos auksu, tai jis įsipareigoja'. 17Kvaili jūs ir akli! Kas gi didesnis - auksas ar šventovė, kuri pašventina auksą? 18Arba, anot jūsų: 'Jei kas prisiektų aukuru, tai nieko, o jei kas prisiektų atnaša ant aukuro, tai jis įpareigotas'. 19Akli! Kas gi didesnis - atnaša ar aukuras, kuris pašventina atnašą? 20Todėl kas prisiekia aukuru, tas prisiekia ir tuo, kas ant jo padėta, 21o kas prisiekia šventove, prisiekia ja ir tuo, kuris joje gyvena. 22Ir kas prisiekia dangumi, prisiekia Dievo sostu ir tuo, kuris jame sėdi.

23Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs duodate dešimtinę nuo mėtų, krapų ir kmynų, o pamirštate, kas svarbiausia Įstatyme, - teisingumą, gailestingumą ir ištikimybę. Reikia tai daryti ir ano neapleisti! 24Aklieji vadai, jūs iškošiate uodą, o praryjate kupranugarį...

25Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs valote taurės bei dubens išorę, o viduje esate pilni gobšumo ir nesivaldymo. 26Aklasai fariziejau! Pirmiau išvalyk taurės vidų, tai bus tikrai švari ir išorė!

27Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs panašūs į pabaltintus antkapius, kurie iš paviršiaus gražiai atrodo, o viduje pilni numirėlių kaulų ir visokių nešvarumų. 28Taip ir jūs iš paviršiaus atrodote žmonėms teisūs, o viduje esate pilni veidmainystės ir nedorumo.

29Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs statote pranašams antkapius, puošiate teisiųjų paminklus 30ir sakote: 'Jei būtume gyvenę savo protėvių dienomis, nebūtume kartu su jais susitepę pranašų krauju'. 31Taigi jūs patys prieš save liudijate, jog esate pranašų žudytojų vaikai. 32Pripildykite gi savo tėvų saiką!"

Neišvengiama bausmė [Lk 11,49-51] 33"Gyvatės! Angių išperos! Kaip jūs ištrūksite nuo pasmerkimo į pragarą?! 34Todėl štai siunčiu pas jus pranašų, išminčių ir Rašto aiškintojų. Vienus iš jų jūs užmušite ir nukryžiuosite, kitus plaksite sinagogose ir persekiosite nuo miesto iki miesto, 35kad ant jūsų kristų visas nekaltas kraujas, išlietas žemėje, pradedant teisiojo Abelio krauju ir baigiant krauju Barachijo sūnaus Zacharijo, kurį jūs nužudėte tarp šventovės ir aukuro. 36Iš tiesų sakau jums: visa tai ištiks šitą kartą".

Įspėjimas Jeruzalei [Lk 13,34-35] 37"Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siųsti. Kiek kartų norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo viščiukus po sparnais, o tu nenorėjai! 38Štai jūsų namai bus jums palikti tušti. 39Taigi aš jums sakau: nuo dabar jūs manęs nebematysite, kol netarsite: Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu!"

Kalba apie Jeruzalės sugriovimą ir pasaulio pabaigą

24Įžanga [Mk 13,1-4; Lk 21,5-7] 1Išėjęs iš šventyklos, Jėzus keliavo tolyn. Ėjia priėjo mokiniai, rodydami jam į šventyklos rūmus. 2O jis pasakė: "Ar matote visa tai? Iš tiesų sakau jums: čia neliks akmens ant akmens, viskas bus išgriauta". 3Kai jis atsisėdo Alyvų kalne, priėjo vieni mokiniai ir klausė: "Pasakyk mums, kada tai įvyks? Ir koks tavo atėjimo ir pasaulio pabaigos ženklas?"

Būsimųjų nelaimių pradžia [Mk 13,5-13; Lk 21,8-19] 4Jėzus jiems atsakė: "Žiūrėkite, kad jūsų kas nesuklaidintų. 5Daug kas ateis su mano vardu ir sakys: 'Aš Mesijas!', ir daugelį suklaidins. 6Girdėsite apie karus ir karų gandus. Žiūrėkite, kad neišsigąstumėte, nes reikia, kad visa tai įvyktų. 7Bet tai dar ne galas. Tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Vietomis bus badmečių ir žemės drebėjimų. 8Tačiau visa tai - tik kentėjimų pradžia.

9Paskui jus atiduos kankinti ir žudyti. Jūs būsite dėl manęs visų tautų nekenčiami. 10Daugelis nupuls, ims vieni kitus išdavinėti ir vieni kitų nekęsti. 11Atsiras daug netikrų pranašų, kurie daugelį suvedžios. 12Kadangi įsigalės neteisybė, daugelio meilė atšals. 13O kas ištvers iki galo, bus išgelbėtas. 14Ir bus paskelbta ši karalystės Evangelija visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms. Ir tada ateis galas".

Baisus Jeruzalės likimas [Mk 13,14-23; Lk 21,20-24; Danieliaus 9,27] 15"Kai tik pamatysite pranašo Danieliaus paskelbtą sunaikinimo pabaisą, stovinčią šventoje vietoje (skaitytojas teįsidėmi!), 16tuomet, kas bus Judėjoje, tebėga į kalnus, 17kas ant stogo, tenelipa žemėn pasiimti iš namų savo daiktų, 18o kas laukuose, tenegrįžta pasiimti apsiausto. 19Vargas nėščioms ir žindančioms anomis dienomis! 20Melskitės, kad jums netektų bėgti žiemą ar šabo dieną. 21Tuomet

bus didelis suspaudimas, kokio nėra buvę nuo pasaulio pradžios iki dabar ir kokio daugiau nebebus. 22Ir jeigu tos dienos nebūtų sutrumpintos, neišsigelbėtų nė vienas žmogus. Bet dėl išrinktųjų tos dienos bus sutrumpintos.

23Jei tada kas nors jums sakytų: 'Štai čia Mesijas' arba: 'Jis tenai!',- netikėkite. 24Atsiras netikrų mesijų ir netikrų pranašų, ir jie darys didelių ženklų bei stebuklų, mėgindami suklaidinti, jei tai įmanoma, net išrinktuosius. 25Štai jus apie tai iš anksto įspėjau!"

Žmogaus Sūnaus atėjimas [Mk 13,24-27; Lk 17,23-24; 21,25- 27] 26"Tad jeigu jums sakytų: 'Štai jis tyruose!', - neikite, 'Štai jis namų gilumoje!', - netikėkite. 27Kaip žaibas tvykstelėja iš rytų ir nušvinta iki vakarų, taip bus ir su Žmogaus Sūnaus atėjimu. 28Kur bus lavonų, ten sulėks ir maitvanagiai.

29Netrukus po tų nelaimių dienų saulė užtems, mėnulis nebeduos šviesos, žvaigždės kris iš dangaus, ir dangaus galybės bus sukrėstos. 30Tuomet danguje pasirodys Žmogaus Sūnaus ženklas, o visos žemės tautos ims raudoti ir pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį dangaus debesyse su didžia galybe ir šlove. 31Jis pasiųs savo angelus, kurie skardžiais trimitų garsais surinks jo išrinktuosius iš visų keturių šalių, nuo vieno dangaus pakraščio iki kito".

Atėjimo laikas [Mk 13,28-32; Lk 21,29-33; Mt 10,23] 32"Pasimokykite iš palyginimo su figmedžiu: kai jo šaka suminkštėja ir sprogsta lapai, jūs žinote, jog artinasi vasara. 33Taip pat, visa tai išvydę, žinokite, jog jis arti, prie slenksčio. 34Iš tiesų sakau jums: nepraeis nė ši karta, iki visa tai įvyks. 35Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis. 36Tačiau tos dienos ir valandos niekas nežino, nei dangaus angelai, nei Sūnus, o vien tik Tėvas".

Raginimas budėti [Lk 17,26-27,34-35; 12,39-40] 37"Kaip yra buvę Nojaus dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnui ateinant. 38Kaip dienomis prieš tvaną žmonės, nieko nenumanydami, valgė, gėrė, vedė ir tekėjo iki pat dienos, kurią Nojus įlipo į laivą, 39kai užėjo tvanas ir visus nusinešė, taip bus ir tada, kai ateis Žmogaus Sūnus. 40Tuomet du bus kartu lauke, ir vienas bus paimtas, o kitas paliktas. 41Dvi mals vienomis girnomis, ir viena bus paimta, o kita palikta. 42Todėl budėkite, nes nežinote, kurią dieną ateis jūsų Viešpats. 43Supraskite ir tai: jeigu šeimininkas žinotų, kurią nakties valandą ateis vagis, jis budėtų ir neleistų jam įsilaužti į namus. 44Todėl ir jūs būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis, kai nesitikėsite".

Palyginimas apie tarnus [Lk 12,42-46] 45"Kas yra tas ištikimas bei protingas tarnas, kurį šeimininkas paskyrė deramu laiku maitinti šeimynos? 46Laimingas toksai tarnas, kurį sugrįžęs šeimininkas ras gerai besidarbuojantį. 47Iš tiesų sakau jums: jį paskirs valdyti visų savo turtų. 48O jei anas tarnas bus blogas ir tars pats sau: 'Mano šeimininkas neskuba grįžti', 49ir pradės mušti savo tarnybos draugus, valgyti, ūžti su girtuokliais, - 50to tarno šeimininkas sugrįš vieną gražią dieną, kai jis nelaukia, ir tokią valandą, kurią jis nė manyti nemano. 51Jis žiauriai nubaus jį ir paskirs jam dalį su veidmainiais. Ten bus verksmas ir dantų griežimas".

25Palyginimas apie dešimtį mergaičių [Lk 12,35-38] 1"Tada su dangaus karalyste bus panašiai kaip su dešimtimi mergaičių, kurios, pasiėmusios žibintus, išėjo pasitikti jaunikio.

2Penkios iš jų buvo paikos ir penkios protingos. 3Taigi paikosios pasiėmė žibintus, o nepasiėmė alyvos. 4Protingosios kartu su žibintais pasiėmė induose ir alyvos. 5Jaunikiui vėluojant, visos ėmė snausti ir užmigo. 6Vidurnaktį pasigirdo balsai: "Štai jaunikis! Išeikite pasitikti!" 7Tuomet visos

mergaitės atsikėlė ir taisėsi žibintus. 8Paikosios sakė protingosioms: 'Duokite mums alyvos, nes mūsų žibintai gęsta'. 9Protingosios atsakė: 'Kad kartais nepristigtų ir mums, ir jums, verčiau nueikite pas prekiautojus ir nusipirkite'. 10Joms beeinant pirkti, atėjo jaunikis. Kurios buvo pasiruošusios, įėjo kartu su juo į vestuves, ir durys buvo uždarytos. 11Vėliau atėjo ir anos mergaitės ir ėmė prašytis: 'Gerbiamasis, atidaryk, čia mes!' 12O jis atsakė: 'Iš tiesų sakau jums: aš jūsų nepažįstu!' 13Taigi budėkite, nes nežinote nei dienos, nei valandos".

Palyginimas apie talentus [Lk 19,12-27; Mk 13,33-37] 14"Bus taip, kaip atsitiko vienam žmogui, kuris, iškeliaudamas į svetimą šalį, pasišaukė tarnus ir pavedė jiems savo turtą. 15Vienam jis davė penkis talentus, kitam du, trečiam vieną - kiekvienam pagal jo gabumus - ir iškeliavo. 16Tas, kuris gavo penkis talentus, tuojau nuėjęs ėmė verstis ir pelnė kitus penkis. 17Taip pat kuris gavo du talentus, pelnė kitus du. 18O kuris buvo gavęs vieną, nuėjo, iškasė duobę ir paslėpė šeimininko pinigus.

19Praslinkus nemaža laiko, anų tarnų šeimininkas grįžo ir pradėjo daryti su jais apyskaitą. 20Atėjo tas, kuris buvo gavęs penkis talentus; jis atnešė kitus penkis ir tarė: 'Šeimininke, davei man penkis talentus, štai aš pelniau kitus penkis'. 21Šeimininkas atsakė: 'Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau pavesiu didelius. Eikš į savo šeimininko džiaugsmą!' 22Taip pat tas, kuris buvo gavęs du talentus, atėjęs pasakė: 'Šeimininke, davei man du talentus, štai aš pelniau kitus du'. 23Šeimininkas tarė: 'Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau pavesiu didelius. Eikš į savo šeimininko džiaugsmą!' 24Prisiartinęs tasai, kuris buvo gavęs vieną talentą, sakė: 'Šeimininke, aš žinojau, kad tu - žmogus kietas: pjauni, kur nesėjai, renki, kur nebarstei. 25Pabijojęs nuėjau ir paslėpiau tavo talentą žemėje. Še, imkis, kas tavo'. 26Šeimininkas jam atsakė: 'Blogasis tarne, tinginy! Tu žinojai, kad aš pjaunu, kur nesėjau, renku, kur nebarsčiau. 27Taigi tau reikėjo leisti mano pinigus į apyvartą, ir sugrįžęs aš būčiau gavęs juos su palūkanomis. 28Todėl atimkite iš jo talentą ir atiduokite tam, kuris turi dešimt talentų. 29Kiekvienam, kas turi, bus duota, ir jis turės su perteklium, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką jis turi. 30Šitą netikusį tarną išmeskite į tamsybes. Ten bus verksmas ir dantų griežimas".

Paskutinis teismas 31"Kai ateis Žmogaus Sūnus savo šlovėje ir kartu su juo visi angelai, tada jis atsisės savo garbės soste. 32Jo akivaizdoje bus surinkti visų tautų žmonės, ir jis perskirs juos, kaip piemuo atskiria avis nuo ožių. 33Avis jis pastatys dešinėje, ožius - kairėje.

34Ir tars karalius stovintiems dešinėje: 'Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!

35 Nes aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote,
buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte,
buvau keleivis, ir mane priglaudėte,
36 buvau nuogas - mane aprengėte,
ligonis - mane aplankėte,
kalinys - atėjote pas mane'.

37Tuomet teisieji klaus: 'Viešpatie, kada gi mes tave matėme alkaną ir pavalgydinome, trokštantį ir pagirdėme? 38Kada gi mes matėme tave keliaujantį ir priglaudėme ar nuogą ir aprengėme? 39Kada gi matėme tave sergantį ar kalinį ir aplankėme?' 40Ir atsakys jiems karalius: 'Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte'.

41Paskui jis prabils į stovinčius kairėje: 'Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri prirengta velniui ir jo angelams!

42 Nes aš buvau išalkęs, ir jūs manęs nepavalgydinote,
buvau ištroškęs, ir manęs nepagirdėte,
43 buvau keleivis, ir manęs nepriglaudėte,
nuogas - neaprengėte,
ligonis ir kalinys - ir jūs manęs neaplankėte'.

44Tuomet jie atsakys: 'Viešpatie, kada gi mes tave matėme alkaną ar ištroškusį, ar keleivį, ar nuogą, ar ligonį, ar kalinį ir tau nepatarnavome?' 45Tuomet jis pasakys jiems: 'Iš tiesų sakau jums: kiek kartų taip nepadarėte vienam iš šitų mažiausiųjų, nė man nepadarėte'. 46Ir eis šitie į amžinąjį kentėjimą, o teisieji į amžinąjį gyvenimą".

JĖZAUS KRISTAUS KANĘIA IR PRISIKĖLIMAS

26Sankalba prieš Jėzų [Mk 14,1-2; Lk 22,1-2] 1Baigęs visas tas kalbas, Jėzus tarė savo mokiniams: 2"Jūs žinote, kad po dviejų dienų bus Velykos, ir Žmogaus Sūnus bus atiduotas nukryžiuoti". 3Tuomet aukštieji kunigai bei tautos seniūnai susirinko į rūmus vyriausiojo kunigo, kuris vadinosi Kajafas, 4ir nusprendė suimti Jėzų klasta ir nužudyti. 5Bet jie sakė: "Tik ne per šventes, kad žmonėse nekiltų sąmyšio".

Patepimas laidotuvėms [Mk 14,3-9; Jn 12,1-8] 6Kai Jėzus viešėjo Betanijoje, Simono Raupsuotojo namuose, 7atėjo moteris, alebastriniu brangaus kvapiojo aliejaus indu nešina, ir jam sėdinčiam prie stalo išpylė ant galvos. 8Tai pamatę, mokiniai pasipiktino ir kalbėjo: "Kam toks eikvojimas? 9Juk buvo galima aliejų brangiai parduoti ir išdalyti pinigus vargšams". 10Tai išgirdęs, Jėzus tarė: "Kam skaudinate moterį?! Ji man padarė gerą darbą! 11Vargšų jūs visuomet turite su savimi, o mane - ne visuomet. 12Išpildama aliejų ant mano kūno, ji tai padarė mano laidotuvėms. 13Iš tiesų sakau jums: visame pasaulyje, kur tik bus skelbiama ši Evangelija, ir jos atminimui bus pasakojama, ką yra padariusi".

Išdavystės kaina [Mk 14,10-11; Lk 22,3-6] 14Tuomet vienas iš Dvylikos, vardu Judas Iskarijotas, nuėjo pas aukštuosius kunigus 15ir tarė: "Ką man duosite, jeigu jį išduosiu jums?" Tie pasiūlė trisdešimt sidabrinių. 16Ir nuo to meto jis ieškojo progos išduoti Jėzų.

Paskutinė vakarienė [Mk 14,12-21; Lk 22,7-14. 21-23; Jn 13,21- 30] 17Pirmąją Neraugintos duonos dieną mokiniai atėjo pas Jėzų ir paklausė: "Sakyk, kur paruošti tau Velykų vakarienę?" 18Jis atsakė: "Eikite į miestą pas tokį žmogų ir sakykite jam: 'Mokytojas sako: Mano metas jau atėjo. Pas tave valgysiu Velykų vakarienę su savo mokiniais'". 19Mokiniai padarė, kaip buvo Jėzaus įsakyta, ir paruošė Velykų stalą.

20Atėjus vakarui, Jėzus su dvylika mokinių susirinko prie stalo. 21Pradėjus valgyti, jis tarė: "Iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų mane išduos". 22Jie labai nuliūdo ir ėmė už kits kito klausinėti: "Nejaugi aš, Viešpatie?" 23Jis atsakė: "Mane išduos dažantis kartu su manim duoną dubenyje. 24Žmogaus Sūnus, tiesa, eina savo keliu, kaip apie jį parašyta, bet vargas tam žmogui, kuris išduos Žmogaus Sūnų. Geriau jam būtų buvę negimti". 25Jo išdavėjas Judas paklausė: "Nejaugi aš, rabi?!" Jis atsakė: "Tu tai sakai..."

Eucharistijos įsteigimas [Mk 14,22-25; Lk 22,19-20; 1Kor 11,23- 25] 26Vakarieniaujant Jėzus

paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė mokiniams, tardamas: "Imkite ir valgykite: tai yra mano kūnas". 27Paskui, paėmęs taurę, sukalbėjo padėkos maldą ir davė jiems, tardamas: "Gerkite iš jos visi, 28nes tai yra mano kraujas, Sandoros kraujas, kuris už daugelį išliejamas nuodėmėms atleisti. 29Ir sakau jums: nuo šiol aš nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada su jumis gersiu jį naują savo Tėvo karalystėje".

Įspėjimas Petrui [Mk 14,26-31; Lk 22,31-34; Jn 13,35-38; 16,32] 30Pagiedoję himną, jie išėjo į Alyvų kalną. 31Tada Jėzus jiems kalbėjo: "Šią naktį jūs visi manimi pasipiktinsite, nes parašyta: Ištiksiu piemenį, ir avių kaimenė išsisklaidys. 32O kai prisikelsiu, aš nueisiu pirma jūsų į Galilėją". 33Petras atsiliepė: "Jei net visi tavimi pasipiktintų, aš niekuomet nepasipiktinsiu!" 34Jėzus jam tarė: "Iš tiesų sakau tau: šią naktį, dar gaidžiui nepragydus, tu tris kartus manęs išsiginsi". 35Bet Petras tvirtino: "Jei man reikėtų net mirti kartu su tavimi, vis tiek tavęs neišsiginsiu!" Taip kalbėjo ir visi mokiniai.

Alyvų kalne [Mk 14,32-42; Lk 22,40-46; Jn 18,1] 36Netrukus Jėzus su jais atėjo į ūkį, vadinamą Getsemane, ir tarė mokiniams: "Pasėdėkite čia, kol aš ten nuėjęs melsiuos". 37Pasiėmęs Petrą ir abu Zebediejaus sūnus, pradėjo liūdėti ir sielvartauti. 38Tada tarė jiems: "Mano siela mirtinai nuliūdusi. Likite čia ir pabudėkite kartu su manimi". 39Kiek toliau paėjęs, parpuolė kniūbsčias ir meldėsi: "Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu!" 40Jis sugrįžo pas mokinius ir, radęs juos miegančius, tarė Petrui: "Negalėjote nė vienos valandos pabudėti su manimi? 41Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą. Dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas". 42Ir vėl nuėjo antrą kartą ir meldėsi: "Mano Tėve, jei ši taurė negali praeiti mano negerta, tebūnie tavo valia!"

43Sugrįžęs vėl rado juos snaudžiančius - jų akys buvo mieguistos. 44Tuomet, palikęs juos, vėl nuėjo ir trečią kartą meldėsi tais pačiais žodžiais. 45Paskui grįžo pas mokinius ir tarė: "Jūs vis dar miegate ir ilsitės... Štai atėjo valanda, kai Žmogaus Sūnus atiduodamas į nusidėjėlių rankas. 46Kelkitės, eime! Štai mano išdavėjas čia pat".

Jėzaus suėmimas [Mk 14,43-52; Lk 22,47-53; Jn 18,2-11] 47Jam dar kalbant, štai pasirodė Judas, vienas iš Dvylikos, o su juo didelis būrys, ginkluotas kalavijais ir vėzdais, atsiųstas aukštųjų kunigų ir tautos seniūnų. 48Jo išdavėjas buvo nurodęs jiems ženklą, sakydamas: "Kurį pabučiuosiu, tai tas! Suimkite jį!" 49Ir tuojau priėjęs prie Jėzaus tarė: "Sveikas, rabi!" ir pabučiavo jį. 50O Jėzus jam tarė: "Bičiuli, ko atėjai?" Tuomet jie pripuolę nutvėrė jį ir suėmė. 51Ir štai vienas iš Jėzaus palydovų ištiesė ranką, išsitraukė kalaviją, puolė vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam ausį. 52Bet Jėzus jam tarė: "Kišk kalaviją atgal, kur buvo, nes visi, kurie griebiasi kalavijo, nuo kalavijo ir žus. 53Gal manai, jog aš negaliu paprašyti savo Tėvą ir jis bemat neatsiųstų man per dvylika legionų angelų?! 54Bet kaipgi išsipildytų Raštai, kad šitaip turi atsitikti?!" 55Tą valandą Jėzus tarė būriui: "Tarsi plėšiko išėjote sugauti manęs su kalavijais ir vėzdais. Aš kasdien sėdėjau šventykloje mokydamas, ir manęs nesuėmėte. 56Bet viskas šitaip dedasi, kad išsipildytų pranašų Raštai". Tada visi mokiniai, palikę jį, pabėgo.

Jėzus aukščiausiajame teisme [Mk 14,53-65; Lk 22,54-55; 66-71; Jn 18,15-16. 24] 57Tie, kurie buvo suėmę Jėzų, nuvedė jį pas vyriausiąjį kunigą Kajafą, kur buvo susirinkę Rašto aiškintojai ir seniūnai. 58Petras sekė jį iš tolo iki vyriausiojo kunigo rūmų ir, įėjęs į kiemą, atsisėdo su tarnais pažiūrėti, kuo viskas baigsis.

59Tuo tarpu aukštieji kunigai ir visa teismo taryba ieškojo neteisingo parodymo prieš Jėzų, kad galėtų jį nuteisti mirti, 60tačiau nerado, nors daug buvo atėję neteisingų liudytojų. Pagaliau išėjo priekin du 61ir tarė: "Šitas yra sakęs: 'Aš galiu sugriauti Dievo šventyklą ir per tris dienas ją vėl atstatyti'". 62Tada atsistojęs vyriausiasis kunigas paklausė Jėzų: "Tu nieko neatsakai į šituos kaltinimus?!" 63Bet Jėzus tylėjo. Tuomet vyriausiasis kunigas jam tarė: "Prisaikdinu tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytum, ar tu Mesijas, Dievo Sūnus!" 64Jėzus atsakė: "Tu tai sakai. Bet ir aš jums sakau: nuo šiol jūs matysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Visagalio dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse!" 65Tuomet vyriausiasis kunigas persiplėšė drabužius ir sušuko: "Jis piktžodžiauja! Kam dar mums liudytojai?! Štai girdėjote piktžodžiavimą. 66Kaip jums regisi?" Jie atsakė: "Vertas mirties!"

67Tuomet jie ėmė spjaudyti Jėzui į veidą ir daužyti kumščiais. Kiti mušė jį per veidą 68ir tyčiojosi: "Pranašauk mums, Mesijau, kas tave užgavo!"

Petras išsigina Jėzaus [Mk 14,66-72; Lk 22,56-62; Jn 18,17. 25- 27] 69Tuo metu Petras sėdėjo kieme. Viena tarnaitė priėjo prie jo ir tarė: "Ir tu buvai su Jėzumi Galilėjiečiu". 70Bet jis išsigynė visų akivaizdoje: "Aš nežinau, ką tu sakai". 71Einantį vartų link, jį pastebėjo kita tarnaitė ir kalbėjo aplinkiniams: "Šitas buvo su Jėzumi Nazariečiu". 72Jis ir vėl išsigynė, prisiekdamas: "Aš nepažįstu to žmogaus!" 73Po valandėlės prisiartino ten stovėjusieji ir sakė Petrui: "Tikrai tu vienas iš jų, nes ir tavo tarmė tave išduoda". 74Tuomet jis ėmė prisiekinėti ir dievagotis: "Aš nepažįstu to žmogaus!" Ir tuojau pragydo gaidys. 75Tada Petras prisiminė Jėzaus žodžius: "Dar gaidžiui nepragydus, tu tris kartus manęs išsiginsi". Jis išėjo laukan ir graudžiai pravirko.

27Jėzų veda pas Pilotą [Mk 15,1; Lk 22,66; 23,1; Jn 18,28] 1Rytui išaušus, visi aukštieji kunigai ir tautos seniūnai nusprendė, kad Jėzus turįs būti nužudytas. 2Surišę nuvedė ir atidavė jį valdytojui Pilotui.

Išdaviko galas [Apd 1,18] 3Kai išdavikas Judas pamatė, jog Jėzus pasmerktas, gailesčio pagautas nunešė atgal aukštiesiems kunigams ir seniūnams trisdešimt sidabrinių 4ir tarė: "Nusidėjau išduodamas nekaltą kraują". Tie atsakė: "Kas mums darbo?! Tu žinokis!" 5Nusviedęs šventykloje pinigus, jis išbėgo ir pasikorė. 6Aukštieji kunigai paėmė sidabrinius ir kalbėjo: "Jų negalima dėti į šventyklos iždą, nes tai užmokestis už kraują". 7Jie pasitarė ir už tuos pinigus nupirko puodžiaus dirvą ateiviams laidoti. 8Todėl ta dirva iki šios dienos vadinasi Kraujo dirva. 9Taip išsipildė pranašo Jeremijo žodžiai: Ir paėmė trisdešimt sidabrinių - įkainotojo kainą, už kurią buvo jį suderėję iš Izraelio vaikų, 10- ir atidavė juos už puodžiaus dirvą; taip man Viešpats buvo paskyręs.

Jėzus Piloto teisme [Mk 15,2-15; Lk 23,2-5. 13-25; Jn 18,28-40; 19,4- 16] 11Jėzus stovėjo valdytojo akivaizdoje. Valdytojas jį klausė: "Ar tu esi žydų karalius?" Jėzus atsakė: "Taip yra, kaip sakai". 12Aukštųjų kunigų ir seniūnų skundžiamas, jis visai neatsiliepė. 13Tuomet Pilotas paklausė: "Ar negirdi, kaip baisiai tave kaltina?" 14Bet jis neatsakė nė į vieną kaltinimą ir tuo be galo nustebino valdytoją.

15Šventės proga valdytojas buvo pratęs paleisti miniai vieną kalinį, kurio ji norėdavo. 16Tuomet jis turėjo garsų kalinį, vardu Barabas. 17Taigi, žmonėms susirinkus, Pilotas paklausė: "Katrą norite, kad jums paleisčiau: Barabą ar Jėzų, vadinamą Mesiju?" 18Mat jis žinojo, kad Jėzų jie buvo išdavę iš pavydo. 19Sėdinčiam teismo krasėje Pilotui žmona atsiuntė įspėjimą: "Nieko nedaryk šiam teisiajam! Šiąnakt sapne aš labai dėl jo kentėjau".

20Aukštieji kunigai ir seniūnai sukurstė žmones, kad prašytų paleisti Barabą, o Jėzų pražudytų. 21Tuomet valdytojas jiems tarė: "Katrą norite, kad jums paleisčiau?" Jie šaukė: "Barabą!" 22Pilotas paklausė: "Ką gi man daryti su Jėzumi, kuris vadinamas Mesiju?" Jie visi rėkė: "Ant kryžiaus jį!" 23Jis klausė: "O ką gi pikta yra padaręs?" Bet tie dar garsiau šaukė: "Ant kryžiaus jį!"

24Pilotas, pamatęs, kad nieko nelaimi, o sąmyšis vis didėja, paėmė vandens, nusimazgojo rankas minios akivaizdoje ir tarė: "Aš nekaltas dėl šio teisiojo kraujo. Jūs žinokitės!" 25O visi žmonės šaukė: "Jo kraujas [tekrinta]ant mūsų ir mūsų vaikų!" 26Tuomet jis paleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakdinęs atidavė nukryžiuoti.

Vainikavimas erškėčiais [Mk 15,16-20; Jn 19,1-3] 27Valdytojo kareiviai nusivedė Jėzų į įgulos būstinę ir surinko aplink jį visą kuopą. 28Jie išrengė jį ir apsiautė raudona skraiste. 29Nupynė erškėčių vainiką, uždėjo jam ant galvos, o į jo dešinę įspraudė nendrę. Paskui tyčiodamiesi klūpčiojo prieš jį ir sakė: "Sveikas, žydų karaliau!" 30Spjaudydami jį, stvėrė iš jo nendrę ir čaižė per galvą; 31Pasityčioję iš Jėzaus, kareiviai nusiautė skraistę, apvilko jo paties drabužiais ir išsivedė nukryžiuoti.

Nukryžiavimas [Mk 15,21-27; Lk 23,26-34. 38; Jn 19,17- 24] 32Eidami jie sutiko žmogų iš Kirėnės, vardu Simonas. Tą privertė panėšėti jo kryžių. 33Atėję į vietą, vadinamą Golgota (tai yra: "Kįukolės vieta"), 34davė jam gerti vyno, sumaišyto su tulžimi, bet Jėzus tik paragavo ir negėrė. 35Prikalę prie kryžiaus, pasidalijo jo drabužius, mesdami burtą, 36ir ten pat susėdę sergėjo jį.

37Viršum jo galvos jie prisegė užrašytą jo kaltinimą: "Šitas yra Jėzus, žydų karalius". 38Kartu su juo buvo nukryžiuoti du plėšikai, vienas iš dešinės, kitas iš kairės.

Patyčios [Mk 15,29-32; Lk 23,35-37] 39Praeiviai užgauliojo Jėzų, kraipydami galvas 40ir sakydami: "Še tau, kuris sugriauni šventyklą ir per tris dienas atstatai; gelbėkis pats! Jei esi Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus!" 41Taip pat tyčiojosi aukštieji kunigai su Rašto aiškintojais ir seniūnais, 42kalbėdami: "Kitus gelbėdavo, o pats negali išsigelbėti. Jeigu jis Izraelio karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, ir mes juo tikėsime... 43Jis pasitikėjo Dievu, tad teišvaduoja jį dabar, jeigu juo rūpinasi, nes jis yra sakęs: 'Aš Dievo Sūnus'". 44Taip pat jį plūdo ir kartu nukryžiuoti plėšikai.

Jėzaus mirtis [Mk 15,33-41; Lk 23,44-49; Jn 19,28-37] 45Nuo šeštos iki devintos valandos visą kraštą gaubė tamsa. 46O apie devintą valandą Jėzus garsiai sušuko: Eli, Eli, lema sabachtani?, tai reiškia: Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?! 47Kai kurie iš ten stovėjusių išgirdę sakė, jog jis šaukiąsis Elijo. 48Ir tuoj pat vienas iš jų pribėgęs paėmė kempinę, primirkė ją perrūgusio vyno, užmovė ant nendrės ir padavė jam gerti. 49Kiti kalbėjo: "Liaukis! Pažiūrėsim, ar ateis Elijas jo išgelbėti". 50Tuomet Jėzus, dar kartą sušukęs skardžiu balsu, atidavė dvasią.

51Ir štai šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios, ir žemė sudrebėjo, ir uolos ėmė skeldėti. 52Atsivėrė kapų rūsiai, ir daug užmigusių šventųjų kūnų prisikėlė iš numirusių. 53Išėję iš kapų po Jėzaus prisikėlimo, jie atėjo į šventąjį miestą ir daug kam pasirodė. 54Šimtininkas ir kiti su juo sergintys Jėzų, pamatę žemės drebėjimą ir visa, kas dėjosi, labai išsigando ir sakė: "Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus!"

55Tenai buvo daug moterų, kurios žiūrėjo iš tolo. Jos buvo atlydėjusios Jėzų iš Galilėjos, jam patarnaudamos. 56Tarp jų buvo Marija Magdalietė, Jokūbo ir Juozapo motina Marija ir Zebediejaus

sūnų motina.

Laidojimas [Mk 15,42-47; Lk 23,50-55; Jn 38-42] 57Vakarui atėjus, atvyko turtingas žmogus iš Arimatėjos, vardu Juozapas, kuris irgi buvo Jėzaus mokinys. 58Nuėjęs pas Pilotą, jis paprašė Jėzaus kūno. Pilotas įsakė jį atiduoti. 59Juozapas pasiėmė kūną, įvyniojo į švarią drobulę 60ir paguldė savo naujame kapo rūsyje, kurį buvo išsikaldinęs uoloje. Paskui jis užrito didelį akmenį ant rūsio angos ir nuėjo. 61Ten dar buvo Marija Magdalietė ir kita Marija, kurios sėdėjo priešais kapą.

Sargyba prie kapo [Mt 16,21; 20,19; Apd 10,40] 62Kitą dieną, po Prisirengimo dienos, susirinko pas Pilotą aukštieji kunigai bei fariziejai 63ir kalbėjo: "Valdove, mes atsiminėme, jog tasai suvedžiotojas dar tebegyvendamas yra pasakęs: 'Po trijų dienų aš prisikelsiu'. 64Įsakyk tad saugoti kapą iki trečios dienos, kad kartais atėję mokiniai neišvogtų jo ir nepaskelbtų žmonėms: 'Jis prisikėlė iš numirusių'. Ta pastaroji apgavystė būtų blogesnė už pirmąją". 65Pilotas jiems atsakė: "Štai jums sargyba - eikite ir saugokite, kaip išmanote". 66Tada jie nuėję paženklino antspaudu akmenį ir pastatė sargybą.

28Tuščias kapas [Mk 16,1-8; Lk 24,1-10; Jn 20,1] 1Po šabo, auštant pirmajai savaitės dienai, Marija Magdalietė ir kita Marija ėjo aplankyti kapo. 2Staiga smarkiai sudrebėjo žemė: Viešpaties angelas nužengė iš dangaus, nurito šalin akmenį ir atsisėdo ant jo. 3Jo išvaizda buvo it žaibo, o drabužiai balti kaip sniegas. 4Išsigandę jo, sargybiniai sudrebėjo ir pastiro lyg negyvi. 5O angelas tarė moterims: "Jūs nebijokite! Aš žinau, kad ieškote Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas. 6Jo čia nebėra, jis prisikėlė, kaip buvo sakęs. Įeikite, apžiūrėkite vietą, kur jo gulėta. 7Ir skubiai duokite žinią jo mokiniams: 'Jis prisikėlė iš numirusių ir eina pirma jūsų į Galilėją; tenai jį ir pamatysite'. Štai aš jums tai paskelbiau". 8Jos greitomis paliko kapą, apimtos išgąsčio ir didelio džiaugsmo, ir bėgo pranešti mokiniams.

Jėzus pasirodo moterims [Jn 20,11-18] 9Ir štai priešais pasirodė Jėzus ir tarė: "Sveikos!" Jos prisiartino ir, puolusios žemėn, apkabino jo kojas. 10Jėzus joms pasakė: "Nebijokite! Eikite ir pasakykite mano broliams, kad keliautų į Galilėją; ten jie mane pamatys". 11Joms beeinant, keli sargybiniai atbėgo į miestą ir pranešė aukštiesiems kunigams, kas buvo įvykę.

Vadovų suktybės 12Tie susitiko su seniūnais, pasitarę davė kareiviams daug pinigų ir primokė: 13"Sakykite, kad, jums bemiegant, jo mokiniai atėję naktį jį išvogė. 14O jeigu apie tai išgirstų valdytojas, mes jį perkalbėsime ir apginsime jus". 15Šie, paėmę pinigus, taip ir padarė, kaip buvo pamokyti. Tas gandas tarp žydų yra pasklidęs iki šios dienos.

Jėzaus apsireiškimas mokiniams [Mk 16,15-16; Lk 24,47; Apd 1,8; 2,38] 16Vienuolika mokinių nuvyko į Galilėją, ant kalno, kurį jiems buvo nurodęs Jėzus. 17Jį pamatę, mokiniai parpuolė ant žemės, tačiau kai kurie dar abejojo. 18Tuomet prisiartinęs Jėzus prabilo: "Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. 19Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, 20mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos".

EVANGELIJA PAGAL MORKŲ

JĖZAUS VIEŠOJO VEIKIMO PRADŽIA

1Jonas Krikštytojas [Mt 3,1-12; Lk 3, 3-17] 1Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus, gerosios naujienos

pradžia, 2kaip pranašo Izaijo parašyta:

Štai aš siunčiu pirma tavęs
savo pasiuntinį,
kuris nuties tau kelią.
3 Tyruose šaukiančiojo balsas:
Taisykite Viešpačiui kelią!
Ištiesinkite jam takus!

4Taip pasirodė dykumoje Jonas. Jis krikštijo ir skelbė atsivertimo krikštą nuodėmėms atleisti. 5Pas jį traukė visa Judėjos šalis ir visi Jeruzalės gyventojai. Jie išpažindavo nuodėmes ir buvo jo krikštijami Jordano upėje.

6Jonas vilkėjo kupranugario vilnų apdaru, o strėnas buvo susijuosęs odiniu diržu. Jis valgė skėrius ir lauko medų. 7Jis skelbė: "Po manęs ateina galingesnis už mane, - aš nevertas nusilenkęs atrišti jo kurpių dirželio. 8Aš jus krikštijau vandeniu, o jis krikštys jus Šventąja Dvasia".

Jėzaus krikštas [Mt 3,13-17; Lk 3,21-22; Jn 1,32-34] 9Tomis dienomis atėjo Jėzus iš Galilėjos Nazareto, ir Jonas jį pakrikštijo Jordane. 10Vos tik išbridęs iš vandens, Jėzus pamatė prasiveriantį dangų ir Dvasią, tarsi balandį, nusileidžiančią ant jo. 11Ir iš dangaus pasigirdo balsas: "Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosi".

Gundymas dykumoje [Mt 4,1-11; Lk 4,1-13] 12Netrukus Dvasia jį paakino nukeliauti į dykumą. 13Jis praleido dykumoje keturiasdešimt dienų šėtono gundomas, buvo kartu su žvėrimis, ir angelai jam tarnavo.

VIEŠOJI JĖZAUS VEIKLA GALILĖJOJE

Evangelijos skelbimo pradžia [Mt 4,12-22; Lk 4,14-15; 5,1-11] 14Kai Jonas buvo suimtas, Jėzus sugrįžo į Galilėją ir ėmė skelbti gerąją Dievo naujieną: 15"Atėjo įvykdymo metas, Dievo karalystė čia pat! Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!"

16Eidamas palei Galilėjos ežerą, Jėzus pamatė Simoną ir Simono brolį Andriejų, metančius tinklą į ežerą: buvo mat žvejai. 17Jėzus tarė: "Eikite paskui mane! Aš padarysiu jus žmonių žvejais". 18Ir tuojau, palikę tinklus, juodu nuėjo su juo.

19Paėjėjęs truputį toliau, jis pamatė Zebediejaus sūnų Jokūbą ir jo brolį Joną, valtyje betaisančius tinklus. 20Tuoj pat pasišaukė ir juos. Palikę savo tėvą Zebediejų su samdiniais valtyje, jie sekė paskui jį.

Kafarnaume [Lk 4,31-37] 21Jie atvyko į Kafarnaumą, ir netrukus, šabo dieną, nuėjęs į sinagogą Jėzus pradėjo mokyti. 22Žmonės stebėjosi jo mokslu, nes jis mokė kaip turintis galią, o ne kaip Rašto aiškintojai.

23Jų sinagogoje tada buvo netyrosios dvasios apsėstas žmogus. Jis ėmė šaukti: 24"Ko tau iš mūsų reikia, Jėzau Nazarėnai? Gal atėjai mūsų pražudyti? Aš žinau, kas tu esi: Dievo šventasis!" 25Jėzus sudraudė jį: "Nutilk ir išeik iš jo!" 26Tuomet netyroji dvasia pradėjo jį tąsyti ir, baisiai šaukdama, išėjo iš jo. 27Visi didžiai nustebo ir klausinėjo vienas kitą: "Kas gi čia? Naujas mokslas su galia?! Jis netgi netyrosioms dvasioms įsakinėja, ir tos jo klauso!" 28Gandas apie jį greitai pasklido po visą Galilėjos šalį.

Simono uošvės pagydymas [Mt 8,14-15; Lk 4,38-39] 29Išėjęs iš sinagogos, Jėzus su Jokūbu ir Jonu iškart nuėjo į Simono ir Andriejaus namus. 30Simono uošvė gulėjo karščiuodama, ir jie tuojau apie tai jam pasakė. 31Jis priėjęs pakėlė ją už rankos; karštis paliovė, ir ji galėjo jiems patarnauti.

Gausūs pagydymai Kafarnaume [Mt 8,16; Lk 4,40-41] 32Atėjus vakarui, kai saulė nusileido, pas Jėzų sugabeno visus ligonius ir demonų apsėstuosius; 33visas miestas buvo susirinkęs prie durų. 34Jis pagydė daugelį sergančių įvairiomis ligomis, išvarė daug demonų. Ir neleido demonams kalbėti, nes jie žinojo, kas jis.

Išvykimas iš Kafarnaumo. Kelionės po Galilėją [Lk 4,42-44] 35Labai anksti, dar neprašvitus, Jėzus atsikėlęs nuėjo į negyvenamą vietą ir tenai meldėsi. 36Simonas ir jo draugai nusekė iš paskos 37ir, suradę jį, pasakė: "Visi tavęs ieško". 38Jis atsakė: "Eikime kitur, į gretimus miestelius, kad ir ten skelbčiau žodį, nes tam esu atėjęs". 39Ir keliavo po visą Galilėją, skelbdamas [žodį] jų sinagogose ir išvarinėdamas demonus.

Raupsuotojo pagydymas [Mt 8,2-4; Lk 3,12-16] 40Pas jį atėjo raupsuotasis ir atsiklaupęs maldavo: "Jei panorėsi, gali mane padaryti švarų". 41Jėzus, pasigailėjęs jo, ištiesė ranką, palietė jį ir tarė: "Noriu, būk švarus!" 42Tuojau pat raupsai pranyko, ir jis tapo švarus. 43Jėzus liepė jam tuojau pasišalinti ir smarkiai prigrasino: 44"Žiūrėk, niekam nieko nepasakok! Eik pasirodyk kunigui ir už pagijimą paaukok Mozės įsakytą atnašą jiems paliudyti". 45O šis bekeliaudamas pradėjo taip plačiai skelbti ir skleisti įvykį, kad Jėzus nebegalėjo viešai pasirodyti mieste. Jis laikėsi už miesto, negyvenamose vietose, bet žmonės iš visur rinkosi pas jį.

2Paralitiko pagydymas [Mt 9,1-8; Lk 5,17-26] 1Po kelių dienų, kai Jėzus vėl atėjo į Kafarnaumą, žmonės išgirdo jį esant namuose, 2ir tiek daug prisirinko, jog nė prie durų nebeliko vietos. O jis skelbė jiems žodį. 3Tada keturi vyrai atnešė paralyžiuotą žmogų. 4Negalėdami dėl minios prinešti jo prie Jėzaus, jie praplėšė stogą namo, kur jis buvo, ir, padarę skylę, nuleido žemyn neštuvus, ant kurių gulėjo paralyžiuotasis. 5Išvydęs jų tikėjimą, Jėzus kreipėsi į paralyžiuotąjį: "Sūnau, tau atleidžiamos nuodėmės!" 6Tenai sėdėjo keletas Rašto aiškintojų, kurie svarstė savo širdyje: 7"Kaip jis drįsta taip kalbėti? Juk jis piktžodžiauja! Kas gi gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?!" 8Jėzus, iš karto savo dvasia perpratęs jų mintis, tarė: "Kam taip manote savo širdyje? 9Kas lengviau - ar pasakyti paralyžiuotam: 'Tau atleidžiamos nuodėmės', ar liepti: 'Kelkis, pasiimk neštuvus ir vaikščiok'? 10Bet, kad žinotumėte Žmogaus Sūnų turint galią atleisti žemėje nuodėmes, - čia jis tarė paralyžiuotajam, - 11sakau tau: kelkis, imk savo neštuvus ir eik namo!" 12Šis atsikėlęs tuojau pasiėmė neštuvus ir visų akyse nuėjo sau. Visi be galo stebėjosi ir šlovino Dievą, sakydami: "Tokių dalykų mes niekad nesame matę".

Muitininko Levio pašaukimas [Mt 9,9-13; Lk 5,27-32] 13Jėzus vėl nuėjo į paežerę. Ištisa minia rinkosi prie jo, o jis juos mokė. 14Praeidamas jis pamatė Levį, Alfiejaus sūnų, sėdintį muitinėje, ir tarė jam: "Sek paskui mane!" Šis atsikėlė ir nuėjo paskui jį.

15Kai Jėzus Levio namuose buvo pasodintas prie stalo, daug muitininkų bei nusidėjėlių sėdosi su juo ir jo mokiniais, nes daug buvo tokių, kurie sekė paskui jį. 16Rašto aiškintojai iš fariziejų, išvydę jį valgantį su nusidėjėliais ir muitininkais, prikišo jo mokiniams: "Kodėl jis valgo su muitininkais ir nusidėjėliais?" 17Tai išgirdęs, Jėzus atsiliepė: "Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams! Aš atėjau ne teisiųjų šaukti, o nusidėjėlių".

Seni nuostatai ir nauja dvasia [Mt 9,14-17; Lk 5,33-39] 18Jono mokiniai ir fariziejai pasninkavo.

Žmonės atėję klausė Jėzų: "Kodėl Jono mokiniai ir fariziejų mokiniai pasninkauja, o tavieji ne?"
19Jėzus atsakė: "Argi gali vestuvių svečiai pasninkauti, kol su jais yra jaunikis? Kol jie turi su
savimi jaunikį, jie negali pasninkauti. 20Bet ateis dienos, kai jaunikis bus iš jų atimtas, ir tada, tą
dieną, jie pasninkaus.

21Niekas nesiuva lopo iš naujo milo ant palaikio drabužio, antraip lopas atplėštų nuo jo gabalą
(naujas nuo seno), ir skylė tik padidėtų. 22Taip pat niekas nepila jauno vyno į senus vynmaišius.
Antraip vynas suplėšytų vynmaišius, ir nueitų niekais ir vynas, ir vynmaišiai. Jaunam vynui - nauji
vynmaišiai!"

Žmogus ir įstatymas [Mt 12,1-8; Lk 6,1-5] 23Šabo dieną Jėzus ėjo per javų lauką, ir jo mokiniai
eidami ėmė skabyti varpas. 24Fariziejai priekaištavo: "Žiūrėk, jie daro per šabą tai, kas
draudžiama".

25Jėzus atsakė: "Nejau neskaitėte, ką prireikus padarė Dovydas, kai jis ir jo palydovai neturėjo
maisto ir buvo išalkę: 26prie vyriausiojo kunigo Abiataro jis įėjo į Dievo namus ir valgė padėtinės
duonos, ir davė jos valgyti savo palydovams, nors jos niekam nevalia valgyti, tik kunigams". 27Ir
pridūrė: "Šabas padarytas žmogui, ne žmogus šabui; 28taigi Žmogaus Sūnus yra ir šabo Viešpats".

3Padžiūvusios rankos pagydymas [Mt 12,9-14; Lk 6,6-11] 1Jėzus vėl atėjo į sinagogą, o ten buvo
žmogus su padžiūvusia ranka. 2Fariziejai stebėjo, ar jis gydys jį šabo dieną, kad galėtų apkaltinti.
3Tuomet Jėzus tarė žmogui su padžiūvusia ranka: "Stok į vidurį!" 4O juos paklausė: "Ar šabo dieną
leistina gera daryti, ar bloga? Gelbėti gyvybę ar žudyti?" Bet anie tylėjo. 5Tada, rūsčiai juos
apžvelgęs ir nuliūdęs dėl jų širdies kietumo, tarė tam žmogui: "Ištiesk ranką!" Šis ištiesė, ir ranka
atgijo. 6Išėję fariziejai tuojau ėmė tartis su erodininkais, kaip Jėzų pražudyti.

Žmonių antplūdis [Mt 12,15-16; Lk 6,17-19] 7Jėzus su mokiniais pasitraukė prie ežero. Įkandin
sekė didelė minia iš Galilėjos. Taip pat iš Judėjos, 8Jeruzalės ir Idumėjos, iš anapus Jordano bei iš
Tyro ir Sidono šalies atvyko daugybė žmonių, kurie buvo girdėję apie jo darbus. 9Tuomet Jėzus
liepė mokiniams laikyti jam paruoštą valtį, kad minia jo nesuspaustų. 10Mat jis buvo daugelį
pagydęs, ir visi, ką tik vargino ligos, veržėsi norėdami prisiliesti. 11Taip pat netyrosios dvasios, vos
tik jį išvydusios, parpuldavo priešais ir šaukdavo: "Tu Dievo Sūnus!" 12Bet Jėzus griežtai jas
drausdavo, kad jo negarsintų.

Dvylikos apaštalų pašaukimas [Mt 10,1-4; Lk 6,12-16] 13Jėzus užkopė ant kalno ir pasišaukė,
kuriuos pats norėjo, ir jie atėjo pas jį. 14Ir jis paskyrė Dvylika, kad jie būtų kartu su juo ir kad
galėtų siųsti juos skelbti žodžio 15ir jie turėtų galią išvarinėti demonus. 16Paskyrė Dvylika:
Simoną, pavadinęs jį Petru; 17Zebediejaus sūnų Jokūbą ir Jokūbo brolį Joną (juos pavadino
Boanergės, tai yra "griaustinio vaikai"); 18Andriejų, Pilypą, Baltramiejų, Matą, Tomą, Alfiejaus
sūnų Jokūbą, Tadą, Simoną Kananietį 19ir Judą Iskarijotą, kuris jį ir išdavė.

Giminės nesupranta Jėzaus 20Jėzui sugrįžus namo, vėl susirinko tiek žmonių, kad jie nebegalėjo
nė pavalgyti. 21Saviškiai, apie tai išgirdę, ėjo sulaikyti jo sakydami, kad jis kaip galvos netekęs.

Rašto aiškintojai šmeižia [Mt 12,24-30; Lk 11,15-23] 22Atvykę iš Jeruzalės Rašto aiškintojai
sakė: "Jis turi Belzebulą" ir: "Demonų kunigaikščio galia jis išvaro demonus". 23O Jėzus,
pasivadinęs juos, ėmė kalbėti palyginimais: "Kaip gali šėtonas išvaryti šėtoną? 24Jei karalystė
susiskaldžiusi, tokia karalystė neišsilaiko. 25Ir jei namai suskilę, tie namai neišlieka. 26Todėl jei

šėtonas sukyla pats prieš save ir tampa susiskaldęs, jis neišsilaikys, jam ateis galas. 27Niekas neįsiveržia į galiūno namus ir nepasiglemžia jo turto, pirmiau nesurišęs galiūno. Tik tada apiplėšia jo namus".

Nuodėmės Šventajai Dvasiai [Mk 12,31-32; Lk 12,10] 28"Iš tiesų sakau jums: bus dovanoti žmonių vaikams visi nusikaltimai ir piktžodžiavimai, kad ir kaip jie piktžodžiautų; 29bet jei kas piktžodžiautų Šventajai Dvasiai, tam amžiais nebus dovanota, ir jis bus kaltas amžina nuodėme". 30Jie mat sakė: "Jis turi netyrąją dvasią".

Giminystė su Jėzumi [Mt 12,46-50; Lk 8,19-21] 31Atėjo Jėzaus motina ir broliai ir, lauke sustoję, per kitus prašė jį iškviesti. 32Aplink jį sėdėjo minia, kai jam buvo pranešta: "Štai tavo motina ir broliai bei seserys lauke stovi ir ieško tavęs". 33O jis atsakė: "Kas yra mano motina ir broliai?" 34Ir, apžvelgęs aplink sėdinčius, pasakė: "Štai mano motina ir broliai! 35Kas tik vykdo Dievo valią, tas man ir brolis, ir sesuo, ir motina".

4Palyginimas apie sėjėją [Mt 13,1-9; Lk 8,4-8] 1Jėzus vėl ėmė mokyti paežerėje. Prie jo susirinko didžiausia minia, kad jis net įlipo į valtį ežere ir sėdėjo ant vandens, o visa minia liko sausumoje palei ežerą. 2Jis mokė juos daugelio dalykų palyginimais. Mokydamas kalbėjo: 3"Paklausykite! Antai sėjėjas išsirengė sėti. 4Jam besėjant, dalis grūdų nukrito palei kelią, ir atskridę paukščiai juos sulesė. 5Kiti grūdai nukrito į uolėtą dirvą, kur buvo mažai žemių, ir greit sudygo, nes neturėjo gilesnio žemės sluoksnio. 6Bet, saulei užtekėjus, daigai nuvyto ir, neturėdami šaknų, sudžiūvo. 7Kiti krito tarp erškėčių; erškėčiai išaugo ir nusmelkė juos, ir jie nedavė derliaus. 8Dar kiti nukrito į gerą žemę, sudygo, užaugo ir davė derlių: vieni trisdešimteriopą grūdą, kiti šešiasdešimteriopą, treti šimteriopą". 9Jis dar pridūrė: "Kas turi ausis klausyti - teklauso!"

Kodėl palyginimai? [Mt 13,10-15; Lk 8,9-10] 10Kai Jėzus pasiliko vienas, jo palydovai kartu su Dvylika ėmė klausinėti apie palyginimus. 11Jis atsakė: "Jums atiduota Dievo karalystės paslaptis, o pašaliniams viskas sakoma palyginimais, 12kad jie

regėti regėtų, bet nematytų,
girdėti girdėtų, bet nesuprastų,
kad neatsiverstų ir nebūtų jiems atleista".

Palyginimo išaiškinimas [Mt 13,18-23; Lk 8,11-15] 13Ir jis paklausė: "Nejau nesuprantate šito palyginimo?! Tai kaipgi suprasite visus kitus palyginimus? 14Sėjėjas - tai sėjantis žodį. 15Palei kelią sėjamas žodis - tai žmonės, kuriems vos išgirdus žodį, ateina šėtonas ir išplėšia juose pasėtąjį žodį. 16Panašiai ir su tais, kurie pasėti uolynėje. Išgirdę žodį, jie tuojau su džiaugsmu jį priima. 17Bet jie neturi savyje šaknų ir yra nepastovūs. Ištikus kokiai negandai ar persekiojimui dėl žodžio, jie greit atkrinta. 18Yra dar kiti - sėjami tarp erškėčių. Jie išgirsta žodį, 19bet pasaulio rūpesčiai, turto apgaulė ir įvairios sukilusios aistros nusmelkia žodį, ir jis tampa nevaisingas. 20Geroje žemėje pasėta sėkla - tai tie, kurie išgirsta žodį, priima jį ir duoda vaisių: trisdešimteriopą, šešiasdešimteriopą ir šimteriopą".

Palyginimas su žibintu [Lk 8,16-17; Mt 5,16; 10,26] 21Jėzus jiems dar sakė: "Argi žiburys atnešamas pakišti po indu ar po lova? Argi ne įstatyti į žibintuvą?! 22Juk nėra nieko slapta, kas neturėtų būti atidengta, ir nieko paslėpta, kas neišeitų aikštėn. 23Jei kas turi ausis klausyti - teklauso!"

Palyginimas su saiku [Mt 7,2; 13,12; Lk 6,38; 8,18] 24Jis taip pat jiems sakė: "Įsidėmėkite, ką girdite: kokiu saiku seikėjate, tokiu ir jums bus atseikėta ir dar pridėta. 25Kas turi, tam bus duota, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką turi".

Savaiminis augimas 26Ir vėl jis kalbėjo: "Su Dievo karalyste yra kaip su žmogumi, kuris beria dirvon sėklą. 27Ar jis miega ar keliasi, ar naktį ar dieną, sėkla dygsta ir auga, jam visiškai nežinant kaip. 28Žemė savaime duoda vaisių: pradžioje želmenį, paskui varpą, pagaliau pribrendusį grūdą varpoje. 29Derliui prinokus, žmogus tuojau imasi pjautuvo, nes pjūtis atėjo".

Garstyčios grūdelis [Mt 13,31-32; Lk 13,18-19] 30Jėzus dar sakė: "Su kuo galime palyginti Dievo karalystę? Arba kokiu palyginimu ją pavaizduosime? 31Ji - tarytum garstyčios grūdelis, kuris, sėjamas dirvon, esti mažiausias iš visų sėklų žemėje, 32bet pasėtas užauga, tampa didesnis už visas daržoves ir išleidžia tokias plačias šakas, kad jo pavėsyje gali susisukti lizdą padangių sparnuočiai".

Viskas palyginimais [Mt 13,34-35] 33Daugeliu tokių palyginimų Jėzus skelbė žmonėms žodį, kiek jie sugebėjo suprasti. 34Be palyginimų jiems jis nekalbėdavo, o savo mokiniams skyrium viską išaiškindavo.

Audros nutildymas [Mt 8,18. 23-27; Lk 8,22-25] 35Tą pačią dieną, atėjus vakarui, jis tarė mokiniams: "Irkitės į aną pusę!" 36Atleidę žmones, jie taip jį ir pasiėmė, kaip jis valtyje sėdėjo. Drauge plaukė kelios kitos valtys. 37Tuomet pakilo didžiulė vėtra, ir bangos ėmė lietis į valtį taip, kad valtį jau sėmė. 38Jėzus buvo valties gale ir miegojo ant pagalvės. Mokiniai pažadino jį, šaukdami: "Mokytojau, tau nerūpi, kad mes žūvame?" 39Atbudęs jis sudraudė vėtrą ir įsakė ežerui: "Nutilk, nusiramink!" Tuoj pat vėjas nutilo, ir pasidarė visiškai ramu. 40O Jėzus tarė: "Kodėl jūs tokie bailūs? Argi jums tebestinga tikėjimo?!" 41Juos pagavo didi baimė, ir jie kalbėjo vienas kitam: "Kas gi jis toks? Net vėjas ir marios jo klauso!"

5Demonų išvarymas Geraziečių krašte [Mt 8,28-34; Lk 8,26-39] 1Jie priplaukė ežero krantą geraziečių krašte. 2Jam išlipus iš valties, tuojau priešais iš kapinių atbėgo netyrosios dvasios apsėstas vyras. 3Jis gyveno kapų rūsiuose, ir niekas negalėjo nė grandinėmis jo surakinti. 4Nors jis jau daug kartų buvo pančiojamas ir grandinėmis rakinamas, bet sutrupindavo grandines, nusitraukydavo pančius, ir niekas negalėdavo jo suvaldyti. 5Per kiauras naktis ir dienas jis bastydavosi po kapines ir po kalnus, klykdamas ir daužydamas save akmenimis. 6Iš tolo pamatęs Jėzų, atbėgo, parpuolė priešais 7ir ėmė garsiai šaukti: "Ko tau iš manęs reikia, Jėzau, aukščiausiojo Dievo Sūnau? Saikdinu tave Dievu, nekankink manęs!" 8Jėzus mat buvo paliepęs: "Išeik, netyroji dvasia, iš žmogaus!" 9Jėzus dar paklausė: "O kuo tu vardu?" Ji atsakė: "Mano vardas - Legionas, nes mūsų daug". 10Ir pradėjo labai prašytis nevaryti jų iš to krašto. 11Ten pat, atkalnėje, ganėsi didžiulė kiaulių kaimenė. 12Dvasios ėmė prašytis: "Pasiųsk mus į tas kiaules, kad į jas sueitume!" 13Jėzus leido. Išėjusios netyrosios dvasios apniko kiaules, ir visa kaimenė, apie du tūkstančius kiaulių, ūmai metėsi nuo skardžio į ežerą ir prigėrė ežere. 14Tie, kurie jas ganė, išsibėgiojo ir davė žinią į miestą ir kaimus. Žmonės išėjo pažiūrėti, kas atsitiko. 15Jie ateina prie Jėzaus, mato sėdintį demonų apsėstąjį - tą, kuris buvo turėjęs Legioną, - apsirengusį ir sveiko proto, ir juos apėmė baimė. 16Mačiusieji papasakojo jiems, kas buvo nutikę su apsėstuoju, ir apie kiaules. 17Tada žmonės ėmė prašyti Jėzų išeiti iš jų krašto. 18Jėzui lipant į valtį, buvęs apsėstasis prašė leisti pasilikti su juo, 19bet Jėzus nesutiko ir pasakė: "Eik namo pas saviškius ir papasakok, kokių nuostabių dalykų Viešpats tau padarė ir kaip tavęs pasigailėjo". 20Tada jis nuėjo savo keliu ir Dekapolyje ėmė skelbti, kokių didžių dalykų Jėzus jam buvo padaręs; ir visi stebėjosi.

Jėzus pagydo moterį ir prikelia mirusią mergaitę [Mt 9,18-26; Lk 8,40-56] 21Jėzui vėl persikėlus valtimi į kitą pusę, susirinko prie jo didžiulė minia ir sulaikė jį paežerėje. 22Šit ateina vienas iš sinagogos vyresniųjų, vardu Jajiras, ir, pamatęs jį, puola jam po kojų karštai maldaudamas: 23"Mano dukrelė miršta! Ateik ir uždėk ant jos rankas, kad pagytų ir gyventų". 24Jėzus nuėjo su juo. Iš paskos sekė gausi minia ir jį spauste spaudė.

25Ten buvo viena moteris, jau dvylika metų serganti kraujoplūdžiu. 26Nemaža iškentėjusi nuo daugelio gydytojų ir išleidusi visa, ką turėjo, ji nė kiek nepasitaisė, bet dar ėjo blogyn ir blogyn. 27Išgirdusi apie Jėzų, ji prasiskverbė pro minią ir iš užpakalio prisilietė prie jo apsiausto. 28Mat ji sau kalbėjo: "Jeigu paliesiu bent jo drabužį - išgysiu!" 29Bematant kraujas jai nustojo plūdęs, ir ji pajuto kūnu, kad yra pasveikusi iš savo negalės. 30O Jėzus iš karto pajuto, kad iš jo išėjo jėga, ir, atsigręžęs į minią, paklausė: "Kas prisilietė prie mano apsiausto?" 31Mokiniai jam atsakė: "Pats matai, kaip minia tave spaudžia, ir dar klausi: 'Kas mane palietė?'"

32Bet Jėzus tebesidairė tos, kuri taip buvo padariusi. 33Moteris išėjo į priekį išsigandusi ir virpėdama, nes žinojo, kas jai atsitiko, ir, puolusi prieš jį ant kelių, papasakojo visą teisybę. 34O jis tarė jai: "Dukra, tavo tikėjimas išgelbėjo tave, eik rami ir būk išgijusi iš savo ligos".

35Jam dar tebekalbant, ateina sinagogos vyresniojo žmonės ir praneša tam: "Tavo duktė numirė, kam begaišini Mokytoją?!" 36Išgirdęs tuos žodžius, Jėzus sako sinagogos vyresniajam: "Nenusigąsk, vien tikėk!" 37Ir niekam neleido eiti kartu, išskyrus Petrą, Jokūbą ir Jokūbo brolį Joną. 38Jie ateina į sinagogos vyresniojo namus, ir Jėzus mato sujudimą - verkiančius ir raudančius žmones. 39Įžengęs vidun, jis tarė: "Kam tas triukšmas ir ašaros?! Vaikas nėra miręs, o miega". 40Žmonės tik juokėsi iš jo. Tada, išvaręs visus, jis pasiėmė vaiko tėvą ir motiną, taip pat savo palydovus ir įėjo ten, kur vaikas gulėjo. 41Jis paėmė mergaitę už rankos ir sako: "Talitį kum"; išvertus reiškia: "Mergaite, sakau tau, kelkis!" 42Mergaitė tuojau atsikėlė ir ėmė vaikščioti. Jai buvo dvylika metų. Visi nustėro iš nuostabos. 43Jėzus griežtai įsakė, kad niekas to nežinotų, ir liepė duoti mergaitei valgyti.

6Saviškių atstumtas [Mt 13,53-58; Lk 4,16-30] 1Išvykęs iš ten, Jėzus, mokinių lydimas, parkeliauja į savo tėviškę. 2Atėjus šabui, jis pradėjo mokyti sinagogoje. Daugelis girdėdami stebėjosi ir sakė: "Iš kur jam tai? Kas per išmintis jam suteikta, ir kas per stebuklai daromi jo rankomis? 3Argi jis ne dailidė, ne Marijos sūnus, Jokūbo, Jozės, Judo ir Simono brolis?! Argi jo seserys negyvena čia, pas mus?!" Ir jie piktinosi juo. 4O Jėzus jiems tarė: "Niekur pranašas nebūna be pagarbos, nebent savo tėviškėje tarp savo giminių ir savo namuose". 5Ir jis ten negalėjo padaryti jokio stebuklo, tik keliems ligoniams uždėjo rankas ir juos išgydė. 6Jis stebėjosi jų netikėjimu, ėjo per apylinkės kaimus ir mokė.

Apaštalų išsiuntimas [Mt 10,1-14; Lk 9,1-6] 7Jėzus pasišaukė pas save Dvylika ir ėmė siuntinėti juos po du. Jis davė jiems valdžią netyrosioms dvasioms. 8Liepė, be lazdos, nieko neimti į kelionę - nei duonos, nei krepšio, nei pinigų dirže, - 9tik apsiauti kurpėmis, bet nesusivilkti dviejų palaidinių. 10Ir mokė juos: "Į kuriuos namus užeisite, ten ir pasilikite, kolei išvyksite. 11Jei kurioje vietovėje jūsų nepriimtų ir neklausytų, išeikite iš ten ir net dulkes nuo kojų nusikratykite, kaip liudijimą prieš juos". 12Jie iškeliavo, ragino atsiversti, 13išvarė daug demonų, daugelį ligonių tepė aliejumi ir išgydė.

Erodas apie Jėzų [Mt 14,1-2; Lk 9,7-9] 14Tuo tarpu karalius Erodas išgirdo apie Jėzų, nes garsas

apie jį plačiai sklido ir žmonės kalbėjo: "Jonas Krikštytojas prisikėlė iš numirusių, ir todėl jame veikia stebuklingos jėgos". 15Kiti tvirtino: "Jis - Elijas!" Dar kiti sakė: "Jis pranašas, kaip ir kiti pranašai". 16Tai išgirdęs, Erodas nutarė: "Jonas, kuriam nukirsdinau galvą, - tai jis prisikėlė!"

Kaip buvo nužudytas Jonas Krikštytojas [Mt 14,3-12; Lk 3,19- 20] 17Pats Erodas buvo įsakęs suimti Joną ir laikė jį sukaustytą kalėjime dėl savo brolio Pilypo žmonos Erodiados, kurią buvo vedęs. 18Jonas mat sakė Erodui: "Nevalia tau gyventi su brolio žmona". 19Taigi Erodiada neapkentė Jono ir troško jį nužudyti, tačiau negalėjo, 20nes Erodas Jono bijojo, žinodamas jį esant teisų ir šventą vyrą, ir todėl jį saugojo. Girdėdamas Joną kalbant, jis jausdavosi neramus, tačiau mielai jo klausydavosi.

21Proga pasitaikė, kai Erodas, švęsdamas savo gimimo dieną, iškėlė pokylį savo didžiūnams, kariuomenės vadams ir Galilėjos kilmingiesiems. 22Erodiados duktė ten įėjusi šoko ir patiko Erodui bei jo svečiams. Karalius tarė mergaitei: "Prašyk iš manęs, ko tik nori, ir aš tau duosiu". 23Ir jis prisiekė: "Ko tik prašytum, aš tau duosiu, kad ir pusę savo karalystės!" 24Tuomet ji išėjusi paklausė savo motiną: "Ko prašyti?" O ši tarė: "Jono Krikštytojo galvos!" 25Toji, skubiai atbėgusi pas karalių, ėmė prašyti: "Noriu, kad man tuojau duotum dubenyje Jono Krikštytojo galvą".

26Karalius labai nuliūdo, tačiau dėl savo priesaikos ir dėl svečių nesiryžo atšaukti jai duoto pažado. 27Jis tuoj pat pasiuntė budelį ir įsakė jam atnešti Jono galvą. Šis nuėjęs nukirto Jonui kalėjime galvą 28ir, atnešęs ją dubenyje, padavė mergaitei, o mergaitė atidavė ją savo motinai. 29Tai išgirdę, Jono mokiniai atėjo, pasiėmė jo kūną ir palaidojo kape.

Pirmasis duonos padauginimas [Mt 14,13-21; Lk 9,10-17; Jn 6,1-13; Mk 8,1-10] 30Apaštalai susirinko pas Jėzų ir apsakė jam visa, ką buvo nuveikę ir ko mokę. 31O jis tarė jiems: "Eikite sau vieni į negyvenamą vietą ir truputį pailsėkite". Mat daugybė žmonių ateidavo ir išeidavo, ir jiems nebūdavo kada nė pavalgyti. 32Taigi jie išplaukė valtimi į negyvenamą nuošalią vietą. 33Žmonės pastebėjo juos išplaukiant, ir daugelis tai sužinojo. Iš visų miestų žmonės subėgo tenai pėsti ir net pralenkė mokinius.

34Išlipęs į krantą, Jėzus pamatė didžiulę minią, ir jam pagailo žmonių, nes jie buvo tarsi avys be piemens. Ir jis pradėjo juos mokyti daugelio dalykų. 35Dienai baigiantis, prisiartino prie jo mokiniai ir prašė: "Ši vietovė tuščia, ir jau vėlyvas metas. 36Paleisk juos, kad, pasklidę po aplinkinius vienkiemius bei kaimus, jie nusipirktų valgyti". 37Bet Jėzus tarė: "Tai jūs duokite jiems valgyti". Mokiniai tada klausia: "Gal mums eiti nupirkti duonos už du šimtus denarų ir duoti jiems valgyti?" 38Jis sako: "O kiek turite duonos? Eikite ir pažiūrėkite". Patikrinę jie atsako: "Penkis kepaliukus ir dvi žuvis". 39Tuomet jis įsakė susodinti žmones būriais ant žalios vejos. 40Ir tie susėdo būrys prie būrio, po šimtą ir po penkiasdešimt žmonių. 41Jėzus paėmė penkis kepaliukus ir dvi žuvis, pažvelgė į dangų, sukalbėjo palaiminimą, laužė duoną ir davė mokiniams, kad išdalytų žmonėms. Jis taip pat liepė visiems padalyti tas dvi žuvis. 42Ir visi privalgė iki soties. 43Jie dar pririnko dvylika pilnų pintinių duonos kąsnelių ir žuvies likučių. 44O duonos valgytojų buvo penki tūkstančiai vyrų.

Jėzus eina vandeniu [Mt 14,22-33; Jn 6,16-21] 45Tada Jėzus prispyrė savo mokinius sėsti į valtį ir pirma jo irtis į kitą krantą prie Betsaidos, kol jis atleisiąs žmones. 46Juos atleidęs, jis užkopė į kalną melstis. 47Kai sutemo, valtis buvo ežero viduryje, o Jėzus pats vienas ant kranto. 48Matydamas, kad mokiniai vargsta besiirdami, - nes vėjas buvo jiems priešingas, - apie ketvirtą

nakties sargybą jis ateina pas juos, žengdamas ežero paviršiumi, ir buvo bepraeinąs pro šalį. 49Šie, pamatę jį einantį ežero paviršiumi, pamanė, jog tai šmėkla, ir ėmė šaukti. 50Mat visi jį regėjo ir išsigando. Bet jis tuojau juos prakalbino: "Drąsos! Tai aš. Nebijokite!" 51Tada jis įlipo pas juos į valtį, ir vėjas nurimo.

Mokiniai dar labiau stebėjosi, 52nes visiškai nebuvo supratę duonos stebuklo ir jų širdis tebebuvo nenuovoki.

Pagydymai Genezareto krašte [Mt 14,34-36] 53Persiyrę per ežerą, jie pasiekė Genezaretą ir čia lipo į krantą. 54Jiems išlipus iš valties, žmonės tuojau pažino Jėzų, 55paskelbė visai apylinkei ir pradėjo gabenti neštuvais ligonius ten, kur girdėjo jį esant. 56Ir kur Jėzus užeidavo į kaimus, miestus ar vienkiemius, jie aikštėse guldydavo ligonius ir maldaudavo jį, kad leistų jiems palytėti bent savo drabužio apvadą. Ir kas tik jį paliesdavo, išgydavo.

7Ginčas dėl papročių [Mt 15,1-9; Lk 11,38] 1Pas Jėzų susirenka fariziejų ir keli Rašto aiškintojai, atvykę iš Jeruzalės. 2Jie pamato kai kuriuos jo mokinius, valgančius suterštomis (tai yra nemazgotomis) rankomis. 3Mat fariziejai ir visi žydai pagal prosenių paprotį valgo tik rūpestingai nusiplovę rankas. 4Taip pat sugrįžę iš turgaus, jie nevalgo neapsiplovę. Be to, yra dar daug nuostatų, kurių jie laikosi sekdami papročiu, pavyzdžiui, taurių, puodelių bei varinių indų plovimo. - 5Taigi fariziejai ir Rašto aiškintojai jį klausia: "Kodėl tavo mokiniai nesilaiko prosenių papročio ir valgo suterštomis rankomis?" 6Jis atsako jiems: "Gerai apie jus, veidmainius, pranašavo Izaijas, kaip parašyta:

Ši tauta šlovina mane lūpomis,
bet jos širdis toli nuo manęs.
7 Veltui jie mane garbina,
mokydami žmonių išgalvotų priesakų.

8Apleidę Dievo įsakymą, jūs įsikibę laikotės žmonių papročių". 9Ir jis pridūrė: "Puikiai jūs apeinate Dievo įsakymą, norėdami išsaugoti savo papročius! 10Antai Mozė yra pasakęs: Gerbk savo tėvą ir motiną ir: Kas keiktų tėvą ar motiną, mirte tenumiršta. 11O štai jūs sakote: 'Jei žmogus pasako savo tėvui ar motinai: Tebūnie Korban (tai yra: auka Dievui), kuo turėčiau tave sušelpti', 12- tuomet jūs nebeleidžiate jam padėti tėvui ar motinai, 13niekais paversdami Dievo žodį dėl savojo papročio, kurį esate perėmę. Ir daug panašių dalykų jūs darote".

Kas švaru, kas nešvaru [Mt 15,10-20] 14Ir vėl sušaukęs minią, Jėzus kalbėjo: "Paklausykite manęs visi ir supraskite: 15nėra nieko, kas, iš lauko įėjęs į žmogų, galėtų jį sutepti. Žmogų sutepa vien tai, kas iš žmogaus išeina". (16)

17Kai sugrįžo nuo minios į namus, jo mokiniai ėmė klausinėti apie palyginimą. 18Jis sako: "Nejaugi ir jūs esate be nuovokos? Argi neaišku jums, kad visa, kas ateina į žmogų iš lauko, negali jo suteršti, 19nes nepatenka į jo širdį, bet į vidurius ir išeina laukan?" (Taip jis paskelbia visus valgius esant švarius.) 20Jis dar pasakė: "Žmogų suteršia vien tai, kas iš jo išeina. 21Iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina pikti sumanymai, paleistuvystės, vagystės, žmogžudystės, 22svetimavimai, godumas, suktybės, klasta, begėdystės, pavydas, šmeižtai, puikybė, neišmanymas. 23Visos tos blogybės išeina iš vidaus ir suteršia žmogų".

KELIONĖS UŽ GALILĖJOS RIBŲ Svetimšalės išgydymas [Mt 15,21-28] 24Išvykęs iš ten,

Jėzus nukeliavo į Tyro sritis. Užėjęs į vienus namus, jis norėjo, kad niekas apie tai nežinotų, bet jam nepavyko to nuslėpti. 25Išgirdo apie jį moteris, kurios duktė buvo apsėsta netyrosios dvasios, atėjo ir puolė jam po kojų. 26Moteris buvo graikė, kilimo sirofenikietė. Ji maldavo išvaryti iš jos dukrelės demoną. 27Jėzus tarė jai: "Leisk pirmiau pasisotinti vaikams. Juk negražu imti vaikų duoną ir mesti šunyčiams". 28Tačiau moteris atsakė: "Taip, Viešpatie! Bet ir šunyčiai po stalu ėda vaikų trupinius". 29Tuomet jis tarė: "Dėl šitų žodžių eik namo, - demonas jau išėjęs iš tavo dukters". 30Parėjusi namo, ji rado savo mergaitę gulinčią patale ir demoną atstojusį.

Nebylio išgydymas 31Palikęs Tyro sritis, Jėzus per Sidoną atėjo prie Galilėjos ežero, į Dekapolio krašto vidurį. 32Ten atveda jam kurčią nebylį ir prašo uždėti ant jo ranką. 33Jis pasivėdėjo jį nuošaliau nuo minios, įleido savo pirštus į jo ausis, palietė seilėmis jo liežuvį, 34pažvelgė į dangų, atsiduso ir tarė jam: "Efatį!", tai yra: "Atsiverk!" 35Ir tuojau atsivėrė jo klausa, atsirišo liežuvio ryšys, ir jis kalbėjo kaip reikia. 36Jėzus jiems liepė niekam šito nepasakoti. Bet kuo labiau jis jiems draudė, tuo jie plačiau jį skelbė. 37Žmonės be galo stebėjosi ir kalbėjo: "Jis visa gerai padarė! Jis daro, kad kurtieji girdi ir nebyliai kalba".

8Antrasis duonos padauginimas [Mt 15,32-39; Mk 6,30-44] 1Anomis dienomis, vėl susirinkus gausiai miniai ir žmonėms neturint ko valgyti, Jėzus, pasišaukęs mokinius, tarė:

2"Gaila man minios, nes jau tris dienas žmonės pasilieka su manimi ir neturi ko valgyti. 3Jei paleisiu juos namo alkanus, jie nusilps kelyje, nes kai kurie yra atėję iš toli". 4Mokiniai jam atsakė: "O iš kur dykumoje gauti duonos jiems pavalgydinti?'" 5Jėzus paklausė: "Kiek duonos kepalėlių turite?" Jie atsakė: "Septynis". 6Tada jis liepė žmonėms susėsti ant žemės. Paėmęs septynis kepalėlius, sukalbėjo padėkos maldą, laužė ir davė mokiniams dalyti, ir tie padalijo miniai. 7Jie dar turėjo kelias žuveles. Jėzus palaimino jas ir taip pat liepė dalyti. 8Jie valgė ir pasisotino, ir nulikusių kąsnelių surinko septynis krepšius. 9O buvo apie keturis tūkstančius žmonių. Jis atleido juos 10ir netrukus, įsėdęs su mokiniais į valtį, nuplaukė į Dalmanutos sritį.

Fariziejai reikalauja stebuklo iš dangaus [Mt 16,1-4] 11Čia priėjo fariziejų ir ėmė su Jėzumi ginčytis. Spęsdami jam pinkles, jie reikalavo ženklo iš dangaus. 12Atsiduseęs iš širdies gilumos, jis tarė: "Ir kam gi ši giminė reikalauja ženklo? Iš tiesų sakau jums: ženklo šiai giminei nebus duota!" 13Ir, palikęs juos, jis vėl sėdo į valtį ir nuplaukė į kitą krantą

Fariziejų ir Erodo raugas [Mt 16,5-12] 14Mokiniai buvo pamiršę pasiimti duonos. Jie teturėjo su savim valtyje vieną kepalėlį. 15O Jėzus juos įspėjo: "Žiūrėkite, saugokitės fariziejų raugo ir Erodo raugo". 16Jie pradėjo kalbėtis neturį duonos. 17Tai patyręs, Jėzus tarė: "Kam jūs tariatės neturį duonos? Ar vis dar nieko neišmokote ir nesuprantate, ir vis dar esate be nuovokos? 18Turite akis, ir nematote; turite ausis, ir negirdite?! Argi neatsimenate, 19jog penkis kepalėlius aš sulaužiau penkiems tūkstančiams?! O kiek pilnų pintinių likučių jūs pririnkote?" Jie atsakė: "Dvylika". - 20"O kai septynis kepaliukus sulaužiau keturiems tūkstančiams, kiek pririnkote pilnų krepšių likučių?" Jie atsakė: "Septynis". 21Tada jis tarė: "Tai kaipgi vis dar nesuprantate?!"

Neregio išgydymas 22Jie ateina į Betsaidą. Ten atveda pas Jėzų vieną neregį ir prašo jį palytėti. 23Jis paėmė neregį už rankos ir nusivedė už kaimo. Ten patepė seilėmis jo akis, uždėjo ant jo rankas ir paklausė: "Ar ką nors matai?" 24Šis apsižvalgęs tarė: "Regiu žmones. Lyg kokius medžius matau juos vaikščiojančius". 25Jėzus vėl palietė rankomis jo akis, ir jis visiškai praregėjo - tapo sveikas ir viską ryškiai matė. 26Jėzus išsiuntė jį namo, sakydamas: "Tik neužeik į kaimą".

Petras išpažįsta Jėzaus dievystę [Mt 16,13-20; Lk 9,18-21] 27Jėzus su mokiniais keliavo į Pilypo Cezarėjos kaimus. Kelyje klausė mokinius: "Pasakykite, kuo mane žmonės laiko?" 28Jie atsakė: "Vieni - Jonu Krikštytoju, kiti - Eliju, treti - dar kuriuo iš pranašų". 29Tada jis paklausė: "O jūs kuo mane laikote?" Petras jam atsakė: "Tu esi Mesijas". 30Tuomet Jėzus griežtai įsakė niekam apie jį nekalbėti.

Pirmoji pranašystė apie kančią ir prisikėlimą [Mt 16,21-23; Lk 9,22] 31Ir jis ėmė juos mokyti, jog reikia, kad Žmogaus Sūnus daug kentėtų, būtų seniūnų, aukštųjų kunigų bei Rašto aiškintojų atmestas, nužudytas ir po trijų dienų prisikeltų. 32Jis tai kalbėjo visiškai atvirai. Tada Petras, pasivadinęs jį į šalį, ėmė drausti. 33Jėzus atsigręžęs pažiūrėjo į mokinius ir subarė Petrą: "Eik šalin, šėtone, nes mąstai ne Dievo, o žmonių mintimis!"

Kristaus sekėjų ryžtingumas [Mt 16,24-28; Lk 9,23-27] 34Pasišaukęs minią ir savo mokinius, Jėzus prabilo: "Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi. 35Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas pražudys savo gyvybę dėl manęs ir dėl Evangelijos, tas ją išgelbės. 36O kokia gi žmogui nauda laimėti visą pasaulį, bet pakenkti savo gyvybei? 37Arba kuo žmogus galėtų išsipirkti savo gyvybę?! 38Jei kas gėdisi manęs ir mano žodžių šios neištikimos ir nuodėmingos kartos akivaizdoje, to gėdysis ir Žmogaus Sūnus, atėjęs savo Tėvo šlovėje su šventaisiais angelais".

9Jėzaus atsimainymas [Mt 17,1-8; Lk 9,28-36] 1Jis dar jiems kalbėjo: "Iš tiesų sakau jums: tarp čia stovinčių yra tokių, kurie neragaus mirties, kol išvys Dievo karalystę ateinančią su galybe".

2Po šešių dienų Jėzus pasiėmė Petrą, Jokūbą ir Joną ir užsivedė juos vienus nuošaliai ant aukšto kalno. Ten jis atsimainė jų akivaizdoje. 3Jo drabužiai ėmė taip baltai spindėti, kaip jų išbalinti negalėtų joks skalbėjas žemėje. 4Jiems pasirodė Elijas ir Mozė, kuriedu kalbėjosi suJėzumi. 5Petras ir sako Jėzui: "Rabi, gera mums čia būti.pastatykime tris palapines: vieną tau, antrą Mozei, trečią Elijui". 6Jis nesižinojo, ką sakąs, nes jie buvo persigandę. 7Užėjo debesis ir uždengė juos, o iš debesies nuskambėjo balsas: "Šitas mano mylimasis Sūnus. Klausykite jo!" 8Ir tuojau, vėl apsižvalgę, jie nieko prie savęs nebematė, tik vieną Jėzų.

Pirmtako Elijo klausimas [Mt 17,9-13]9Besileidžiant nuo kalno, Jėzus liepė niekam nepasakoti, ką jie buvo matę, kol Žmogaus Sūnus prisikels iš numirusių. 10Jie gerai įsidėmėjo šį pasakymą ir svarstė, ką reiškia "prisikelti iš numirusių". 11Jie klausė Jėzų: "Kodėl Rašto aiškintojai sako, jog pirmiau turįs ateiti Elijas?" 12Jis atsakė: "Tikrai, Elijas ateis pirmiau ir viską atitaisys. Bet kaipgi parašyta apie Žmogaus Sūnų, jog jis daug iškentėsiąs ir būsiąs paniekintas? 13Todėl aš jums sakau: Elijas buvo atėjęs, ir jie padarė su juo, ką norėjo, - taip kaip apie jį parašyta".

Jauno epileptiko išgydymas [Mt 17,14-21; Lk 9,37-42] 14Sugrįžę pas kitus mokinius, jie pamatė apie juos susirinkusią minią ir besiginčijančius su jais Rašto aiškintojus. 15Vos pastebėjusi Jėzų, minia labai nustebo, ir visi bėgo jo pasveikinti. 16Jis paklausė: "Ko ginčijatės su jais?" 17Vienas iš minios jam atsakė: "Mokytojau, aš atvedžiau pas tave sūnų, kuris yra nebylės dvasios apsėstas. 18Kur tik sugriebusi, dvasia jį tąso, iš burnos jam eina putos, jis griežia dantimis ir pastyra. Aš prašiau tavo mokinius išvaryti dvasią, bet jie nevaliojo". 19Tada Jėzus tarė: "O netikinti gimine! Iki kol man reikės su jumis būti? Kaip ilgai jus kęsti? Atveskite jį pas mane!" 20Jie atvedė. Vos pamačiusi Jėzų, dvasia ėmė tąsyti berniuką, šis parpuolė ant žemės ir apsiputojęs pradėjo blaškytis. 21Jėzus paklausė tėvą: "Ar nuo seniai jam taip darosi?" Šis atsakė: "Nuo pat kūdikystės. 22Dvasia

jį dažnai į ugnį įstumdavo ir į vandenį, norėdama pražudyti. Tad jei ką gali, pasigailėk mūsų ir padėk mums!" 23Jėzus jam atsakė: "'Jei ką gali'?! Tikinčiam viskas galima!" 24Vaiko tėvas sušuko: "Tikiu! Padėk mano netikėjimui!" 25Matydamas susibėgančią minią, Jėzus sudraudė netyrąją dvasią: "Nebyle ir kurčia dvasia, įsakau tau, išeik iš jo ir daugiau nebegrįžk!" 26Dvasia, klykdama ir smarkiai jį purtydama, išėjo. O berniukas liko tarsi lavonas, ir daugelis sakė: "Jis mirė". 27Bet Jėzus paėmė jį už rankos, pakėlė, ir jis atsistojo.

28Kai Jėzus grįžo namo, mokiniai, pasilikę su juo vieni, klausė: "Kodėl mes negalėjome jos išvaryti?" 29O jis atsakė: "Ta veislė neišvaroma niekuo kitu, tik malda".

Antroji pranašysė apie kančią ir prisikėlimą [Mt 17,22-23; Lk 9,43- 45] 30Iš ten išėję, jie keliavo per Galilėją. Jėzus nenorėjo, kad kas apie tai žinotų. 31Mokydamas savo mokinius, jis tvirtino: "Žmogaus Sūnus bus atiduotas į žmonių rankas, ir jie nužudys jį, bet nužudytas jis po trijų dienų prisikels". 32Mokiniai nesuprato tų žodžių, bet nedrįso jį klausti.

Kas didesnis? [Mt 18,1-5; Lk 9,46-48] 33Jie atėjo į Kafarnaumą. Namie jis paklausė juos: "Apie ką kalbėjotės kelyje?" 34Jie tylėjo. Mat kelyje jie ginčijosi, kuris iš jų didžiausias. 35Atsisėdęs jis pasišaukė Dvylika ir tarė: "Jei kas trokšta būti pirmas, tebūnie paskutinis ir visų tarnas!" 36Paėmęs mažą vaiką, pastatė tarp jų ir, apsikabinęs jį, pasakė: 37"Kas dėl manęs priima tokį vaikelį, tas priima mane, o kas priima mane, tas ne mane priima, bet tą, kuris yra mane siuntęs".

Dėl Jėzaus vardo [Lk 9,49-50; Mt 10,42] 38Jonas jam tarė: "Mokytojau, mes matėme vieną tokį, kuris nevaikščioja su mumis, bet tavo vardu išvarinėja demonus. Mes jam draudėme, nes jis nepanoro eiti su mumis". 39Jėzus atsakė: "Nedrauskite jam! Nėra tokio, kuris mano vardu darytų stebuklus ir galėtų čia pat blogai apie mane kalbėti. 40Kas ne prieš mus, tas už mus! 41Kas duos jums atsigerti taurę vandens dėl to, kad priklausote Mesijui, - iš tiesų sakau jums, - tas nepraras savo užmokesčio".

Ryžtinga kova su nuodėme [Mt 18,6-9; Lk 17,1-2] 42"Kas papiktintų vieną iš šitų tikinčių mažutėlių, tam būtų daug geriau, jeigu jam užkabintų ant kaklo asilo sukamų girnų akmenį ir įmestų į jūrą. 43Jei tavoji ranka gundo tave nusidėti, - nusikirsk ją! Verčiau tau sužalotam įeiti į gyvenimą, negu su abiem rankom patekti į pragarą, į negęstančią ugnį". (44) 45Ir jei tavoji koja veda tave į nuodėmę, - nusikirsk ją, nes geriau tau luošam įžengti į gyvenimą, negu su abiem kojom būti įmestam į pragarą. (46) 47O jei tave gundo nusidėti tavoji akis, - išlupk ją, nes verčiau tau vienakiui įeiti į Dievo karalystę, negu su abiem akim būti įmestam į pragarą, 48kur jų kirminas nemiršta ir ugnis negęsta. 49Nes kiekvienas bus pasūdytas ugnimi. 50Druska - geras daiktas, bet jei druska nustotų sūrumo, kuo ją pasūdysi? Turėkite savyje druskos ir taikiai sugyvenkite tarp savęs".

10Skyrybų klausimas [Mt 19,1-9; 5,32; Lk 16,18] 1Jėzus, iškeliavęs iš ten, atvyksta į Judėją ir Užjordanę. Ir vėl žmonių būriai skuba pas jį, o jis vėl moko, kaip buvo pratęs. 2Tada atėjo fariziejų, kurie, spęsdami jam pinkles, klausė jį, ar galima atleisti žmoną. 3Jis atsakė jiems: "O ką jums yra įsakęs Mozė?" 4Jie tarė: "Mozė leido parašyti skyrybų raštą ir atleisti". 5Tuomet Jėzus prabilo: "Dėl jūsų širdies kietumo parašė jums Mozė tokį nuostatą. 6O nuo sukūrimo pradžios Dievas sukūrė juos kaip vyrą ir moterį. 7Štai kodėl vyras paliks savo tėvą ir motiną ir glausis prie žmonos, 8ir du taps vienu kūnu. Taigi jie - jau nebe du, o vienas kūnas. 9Ką tad Dievas sujungė, žmogus teneperskiria!" 10Namie mokiniai vėl klausė Jėzų apie tą dalyką. 11Jis atsakė: "Kas atleidžia savo žmoną ir veda kitą, tas nusikalsta pirmajai svetimavimu. 12Ir jei moteris palieka savo vyrą ir išteka už kito, ji

svetimauja".

Jėzus ir vaikai [Mt 19,13-15; Lk 18,15-17; 9,47] 13Jam nešė vaikučius, kad juos palytėtų, bet mokiniai jiems draudė. 14Tai pamatęs, Jėzus užsirūstino ir tarė jiems: "Leiskite mažutėliams ateiti pas mane ir netrukdykite, nes tokių yra Dievo karalystė. 15Iš tiesų sakau jums: kas nepriima Dievo karalystės kaip kūdikis, - neįeis į ją". 16Ir jis laimino juos, apkabindamas ir dėdamas ant jų rankas.

Turtingas jaunuolis [Mt 19,16-22; Lk 18,18-23] 17Jėzui besiruošiant iškeliauti, vienas žmogus pribėgęs puolė prieš jį ant kelių ir klausė: "Gerasis Mokytojau, ką turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą?"

18Jėzus tarė: "Kam vadini mane geru? Niekas nėra geras, tik vienas Dievas. 19Žinai įsakymus: Nežudyk, nesvetimauk, nevok, neteisingai neliudyk, neapgaudinėk, gerbk savo tėvą ir motiną". 20Tas atsakė: "Mokytojau, aš viso to laikausi nuo pat jaunystės". 21Jėzus meiliai pažvelgė į jį ir pasakė: "Vieno dalyko tau trūksta: eik parduok visa, ką turi, išdalyk vargšams, tai turėsi lobį danguje. Tuomet ateik ir sek paskui mane". 22Po šitų žodžių tasai apniuko ir nusiminęs pasitraukė, nes turėjo daug turto.

Turtas ir išganymas [Mt 19,23-26; Lk 18,34-27] 23Jėzus apsidairė ir prabilo į mokinius: "Kaip sunku turtingiems įeiti į Dievo karalystę!" 24Mokiniai buvo nustebinti jo žodžių. Tada Jėzus vėl jiems tarė: "Vaikeliai, kaip sunku patekti į Dievo karalystę! 25Lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtuoliui įeiti į Dievo karalystę". 26Mokiniai dar labiau nustebo ir kalbėjosi: "Kas tada galės išsigelbėti?" 27Jėzus pažvelgė į juos ir tarė: "Tai neįmanoma žmonėms, bet ne Dievui: Dievui viskas įmanoma".

Atsižadėjimo vaisiai [Mt 19,27-30; Lk 18,28-30] 28Tada Petras sakė jam: "Štai mes viską palikome ir sekėme paskui tave". 29Jėzus tarė: "Iš tiesų sakau jums: nėra nė vieno, kuris dėl manęs ir dėl Evangelijos paliktų namus, ar brolius, ar seseris, ar motiną, ar tėvą, ar vaikus, ar laukus 30ir kuris jau dabar, šiuo metu, negautų šimteriopai namų, brolių, seserų, motinų, vaikų ir laukų (kartu su persekiojimais) ir būsimajame pasaulyje - amžinojo gyvenimo.

31Tačiau daugel pirmųjų bus paskutiniai ir daugel paskutinių - pirmi".

Trečioji pranašystė apie kančią ir prisikėlimą [Mt 20,17-19; Lk 18,31-33] 32Jiems bekeliaujant į Jeruzalę, Jėzus vis ėjo priekyje taip, kad mokiniai stebėjosi, o einantys iš paskos nerimavo. Vėl susišaukęs Dvylika, ėmė jiems sakyti, kas jo laukia: 33"Štai keliaujame į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus išduotas aukštiesiems kunigams ir Rašto aiškintojams; jie pasmerks jį mirti ir atiduos pagonims, 34o tie išjuoks jį, apspjaudys, nuplaks ir nužudys, bet po trijų dienų jis prisikels".

Jėzus ir aukštos vietos [Mt 20,20-23] 35Čia prie Jėzaus prieina Zebediejaus sūnūs Jokūbas ir Jonas ir kreipiasi: "Mokytojau, mes norime, kad padarytum, ko prašysime". 36Jis atsakė: "O ko norite, kad jums padaryčiau?" 37Jie tarė: "Duok mums sėdėti vienam tavo šlovės dešinėje, kitam - kairėje!" 38Jėzus atsakė: "Patys nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią aš gersiu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo aš būsiu krikštijamas?" 39Jie sako: "Galime". Bet Jėzus jiems pasakė: "Beje, taurę, kurią aš gersiu, jūs gersite, ir krikštu, kuriuo aš būsiu pakrikštytas, jūs irgi būsite pakrikštyti. 40Tačiau ne mano reikalas duoti vietą savo dešinėje ar kairėje, - tai bus tiems, kuriems paskirta". 41Tai išgirdę, dešimtis supyko ant Jokūbo ir Jono.

Tarnavimo didybė [Mt 20,24-28; Lk 22,24-27] 42Pasišaukęs mokinius, Jėzus prabilo: "Jūs žinote,

kad tie, kurie laikomi tautų valdovais, engia jas ir jų didžiūnai rodo joms savo galią. 43Tarp jūsų yra ne taip! Kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebus jūsų tarnas, 44ir kas panorėtų būti pirmas tarp jūsų, tebus visų vergas. 45Juk ir Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį".

Jericho neregys [Mt 20,29-34; Lk 18,35-43] 46Taip jie ateina į Jerichą. O iškeliaujant jam su mokiniais ir gausinga minia iš Jericho, aklas elgeta Bartimiejus (Timiejaus sūnus) sėdėjo prie kelio. 47Išgirdęs, jog čia Jėzus Nazarėnas, jis pradėjo garsiai šaukti: "Dovydo Sūnau, Jėzau, pasigailėk manęs!" 48Daugelis jį draudė, kad nutiltų, bet jis dar garsiau šaukė: "Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!" 49Jėzus sustojo ir tarė: "Pašaukite jį". Žmonės pašaukė neregį, sakydami: "Drąsos! Kelkis, jis tave šaukia". 50Tasai, nusimetęs apsiaustą, pašoko ir pribėgo prie Jėzaus. 51Jėzus prabilo į jį: "Ko nori, kad tau padaryčiau?" Neregys atsakė: "Rabuni, kad praregėčiau!" 52Tuomet Jėzus jam tarė: "Eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave". Jis tuoj pat praregėjo ir nusekė paskui Jėzų keliu.

JĖZAUS VEIKLA JERUZALĖJE

11Mesijo įžengimas į Jeruzalę [Mt 21,1-11; Lk 19,28-38; Jn 12,12- 16] 1Prisiartinęs prie Jeruzalės pro Betfagę ir Betaniją, ties Alyvų kalnu, Jėzus pasiuntė du savo mokinius, 2tardamas: "Eikite į kaimą, kurį matote, ir, vos įžengę į jį, rasite pririštą asilaitį, kuriuo dar niekas iš žmonių nėra jojęs. Atriškite jį ir atveskite. 3Jeigu kas nors paklaustų: 'Ką čia darote?', atsakykite: 'Jo reikia Viešpačiui; jis netrukus jį sugrąžins'". 4Nuėję jiedu rado pakelėje asilaitį, pririštą prie vartų, ir atrišo jį. 5Kai kurie iš ten stovinčių klausė: "Ką jūs darote, kam tą asilaitį atrišate?" 6O jie atsakė, kaip Jėzus buvo jiems liepęs, ir tie leido jį vestis. 7Jie atveda asilaitį pas Jėzų, apdengia jį savo apsiaustais, ir Jėzus užsėda ant jo. 8Daugybė žmonių tiesė ant kelio savo drabužius, kiti klojo žalias šakeles, nukirstas laukuose. 9Priekyje ir iš paskos einantys šaukė:

"Osana!
10 Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu!
Šlovė besiartinančiai mūsų tėvo Dovydo karalystei!
Osana aukštybėse!"

11Taip Jėzus įžengė į Jeruzalę ir į šventyklą. Viską apžiūrėjęs, - kadangi buvo jau vakaro valanda, - jis su Dvylika išėjo į Betaniją.

Nevaisingas figmedis [Mt 21,18-19] 12Rytojaus dieną, jiems keliaujant iš Betanijos, Jėzus buvo alkanas. 13Pamatęs iš tolo sulapojusį figmedį, jis priėjo pažiūrėti, gal ką ant jo ras. Tačiau, atėjęs prie medžio, jis nerado nieko, tiktai lapus, nes buvo dar ne figų metas. 14Tuomet jis tarė medžiui: "Tegul per amžius niekas nebevalgys tavo vaisiaus!" Jo mokiniai tai girdėjo.

Šventyklos orumas [Mt 21,12-17; Lk 19,45-48; Jn 2,14-16] 15Ir jie ateina į Jeruzalę. Įėjęs į šventyklą, Jėzus ėmė varyti laukan parduodančius ir perkančius šventykloje. Jis išvartė pinigų keitėjų stalus bei karvelių pardavėjų suolus 16ir neleido nešti rakandų per šventyklą. 17Jis mokė ir skelbė: "Argi neparašyta: Mano namai vadinsis maldos namai visoms tautoms! O jūs pavertėte juos plėšikų lindyne". 18Tai išgirdę, aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai tarėsi, kaip jį pražudyti. Jie mat bijojo Jėzaus, nes visi žmonės buvo pagauti jo mokslo. 19Atėjus vakarui, Jėzus su mokiniais išėjo iš miesto.

Figmedžio paslaptis. Tikėjimas ir malda [Mt 21,20-22; 5,23-24; 6,14-15] 20Rytą eidami pro šalį,

jie pamatė, kad figmedis nudžiūvęs iš pat šaknų. 21Prisiminęs Petras tarė Jėzui: "Rabi, štai figmedis, kurį tu prakeikei, nudžiūvo". 22Jėzus jiems atsakė: "Turėkite tikėjimą Dievu! 23Iš tiesų sakau jums: kas pasakytų šitam kalnui: 'Pasikelk ir meskis į jūrą' ir savo širdyje nesvyruotų, bet tikėtų įvyksiant, ką sako, - tai jam ir įvyktų. 24Todėl sakau jums: ko tik melsdamiesi prašote, tikėkite gausią, ir tikrai taip bus. 25Eidami melstis, atleiskite, jei turite ką nors prieš kitus, kad ir jūsų Tėvas danguje jums atleistų jūsų nusižengimus". (26)

Jėzaus įgaliojimai [Mt 21,23-27; Lk 20,1-8] 27Jie vėl sugrįžta į Jeruzalę. Jėzui vaikščiojant po šventyklą, prie jo prieina aukštųjų kunigų, Rašto aiškintojų ir seniūnų ir klausia: 28"Kokia galia tai darai? Kas tau davė galią tai daryti?" 29Jėzus jiems atsakė: "Ir aš noriu paklausti jus vieno dalyko, o jūs atsakykite man, tada ir aš jums pasakysiu, kokia galia tai darau. 30Jono krikštas buvo iš dangaus ar iš žmonių? Atsakykite man!" 31Tie pradėjo tartis: "Jei pasakysime - iš dangaus, tai jis mus klaus: 'Kodėl tada juo netikėjote?' 32Pasakytume - iš žmonių..." Bet jie bijojo žmonių, nes visi buvo įsitikinę, kad Jonas tikrai buvo pranašas. 33Todėl jie atsakė Jėzui: "Mes nežinome". Tada Jėzus tarė: "Tai nė aš nesakysiu, kokia galia tai darau".

12Vynininkai žmogžudžiai [Mt 21,33-46; Lk 20,9-19] 1Ir pradėjo Jėzus kalbėti jiems palyginimais: "Vienas žmogus įveisė vynuogyną, sumūrijo aptvarą, įrengė spaustuvą ir pastatė bokštą. Paskui išnuomojo jį vynininkams ir iškeliavo į svetimą šalį. 2Atėjus metui, jis nusiuntė pas vynininkus tarną atsiimti iš vynininkų savosios vaisių dalies. 3Tie pačiupo jį, sumušė ir paleido tuščiomis. 4Tuomet jis vėl nusiuntė pas juos kitą tarną, o tie jį sužeidė į galvą ir iškoneveikė. 5Jis pasiuntė dar vieną, bet tą jie nužudė; ir dar daugelį kitų tarnų, kurių vienus jie primušė, kitus nužudė. 6Dar vieną turėjo - mylimąjį sūnų. Jį nusiuntė pas juos paskutinį, sakydamas sau: 'Jie drovėsis mano sūnaus'. 7Bet vynininkai ėmė tartis: 'Tai įpėdinis. Eime, užmuškime jį, ir mums atiteks jo palikimas'. 8Ir nutvėrę nužudė jį ir išmetė laukan iš vynuogyno. 9Ką darys vynuogyno savininkas? Jis ateis, iššudys vynininkus ir atiduos vynuogyną kitiems. 10Ar neskaitėte, kas parašyta Raštuose:

Akmuo, kurį statytojai atmetė,
tapo kertiniu akmeniu.
11 Tai Viešpaties padaryta
ir mūsų akims tai nuostabą kelia".

12Anie suko galvą, kaip jį suimti, tačiau bijojo minios. Mat suprato, kad palyginimas buvo jiems taikomas. Tad, palikę jį, pasitraukė.

Mokestis ciesoriui [Mt 22,15-22; Lk 20,20-26] 13Tada jie siunčia pas Jėzų fariziejų ir erodininkų sugauti jo kalboje. 14Šitie atėję sako jam: "Mokytojau, žinome, jog esi tiesakalbis ir niekam nepataikauji. Tu nepaisai žmonių padėties, bet mokai Dievo kelio, kaip reikalauja teisybė. Valia mokėti ciesoriui mokesčius ar ne? Mokėti ar nemokėti?" 15Matydamas jų veidmainystę, Jėzus tarė: "Kam spendžiate man pinkles? Atneškite man pažiūrėti denarą". 16Jie padavė. Jis ir klausia: "Kieno čia atvaizdas ir įrašas?" Jie atsakė: "Ciesoriaus". 17Tuomet Jėzus jiems tarė: "Kas ciesoriaus, atiduokite ciesoriui, o kas Dievo - Dievui". Ir jie be galo juo stebėjosi.

Mirusiųjų prisikėlimas [Mt 22,23-33; Lk 20,27-40] 18Pas Jėzų ateina sadukiejų, kurie neigia mirusiųjų prisikėlimą, ir klausia: 19"Mokytojau, Mozė yra mums parašęs: Jei kieno brolis mirtų ir paliktų žmoną, o nepaliktų vaiko, tuomet jo brolis tegul veda našlę ir pažadina savo broliui

palikuonių. 20Ir štai yra buvę septyni broliai. Pirmasis vedė žmoną ir mirdamas nepaliko vaikų. 21Vedė ją antrasis, bet ir šis mirė bevaikis. Taip pat atsitiko ir su trečiuoju, 22ir visi septyni nepaliko vaikų. Paskiausiai iš visų mirė moteris. 23Numirėliams keliantis, kai ir jie prisikels, kurio iš jų žmona ji bus? Juk ji yra buvusi septynių žmona?" 24Jėzus jiems atsakė: "Argi ne todėl klystate, kad neišmanote nei Raštų, nei Dievo galybės?! 25Kai prisikels iš numirusių, tai nei ves, nei tekės, bet bus kaip angelai danguje. 26O kad mirusieji keliasi, - ar neskaitėte Mozės knygoje apie krūmą, - kaip Mozei Dievas yra pasakęs: Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas?! 27Jis ne mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas. Jūs labai klystate".

Didžiausias įsakymas [Mt 22,34-40; Lk 10,25-28] 28Vienas iš Rašto aiškintojų, girdėjęs jį ginčijantis ir matęs, kaip puikiai Jėzus atsakinėjo priešininkams, paklausė jį: "Koks yra visų pirmasis įsakymas?" 29Jėzus jam atsakė: "Pirmasis yra šis: Klausyk, Izraeli, - Viešpats, mūsų Dievas, yra vienintelis Viešpats; 30tad mylėk Viešpatį savo Dievą visa širdimi, visa siela, visu protu ir visomis jėgomis. 31Antrasis: Mylėk savo artimą kaip save patį. Nėra įsakymo, didesnio už šiuodu". 32Tuomet Rašto aiškintojas jam atsakė: "Gerai, Mokytojau, tu teisybę pasakei: Dievas yra vienintelis ir nėra kito šalia jo; 33o mylėti jį visa širdimi, visu protu ir visomis jėgomis bei mylėti artimą kaip save patį svarbiau už visas deginamąsias atnašas ir kitokias aukas". 34Matydamas, kaip išmintingai jis atsakė, Jėzus jam tarė: "Tu netoli nuo Dievo karalystės!" Ir niekas daugiau nebedrįso jo klausinėti.

Mesijas - Dovydo sūnus ir Viešpats [Mt 22,41-46; Lk 20,41- 44] 35Mokydamas šventykloje, Jėzus kalbėjo: "Kodėl Rašto aiškintojai sako Mesiją esant Dovydo sūnų? 36Juk pats Dovydas, Šventosios Dvasios įkvėptas, yra pasakęs:

Viešpats tarė mano Viešpačiui:
Sėskis mano dešinėje,
aš patiesiu tavo priešus
tarsi pakojį po tavo kojų.

37Pats Dovydas vadina jį Viešpačiu, tai kaip jis gali būti jo sūnus?" Didelė minia norom klausėsi Jėzaus.

Smerkiami Rašto aiškintojai [Mt 23,6-7; Lk 20,45-47; 11,43] 38Mokydamas Jėzus kalbėjo: "Saugokitės Rašto aiškintojų, kurie mėgsta vaikščioti su ilgais drabužiais, būti sveikinami aikštėse, 39užimti pirmuosius krėslus sinagogose ir garbės vietas vaišėse. 40Jie suryja našlių namus, dangstydamiesi ilga malda. Jų laukia itin griežtas teismas".

Našlės skatikas [Lk 21,1-4] 41 Atsisėdęs ties aukų skrynia, Jėzus stebėjo, kaip žmonės metė į skrynią smulkius pinigus. Daugelis turtingųjų aukojo gausiai. 42Atėjo viena suvargusi našlė ir įmetė du pinigėlius, tai yra skatiką. 43Pasišaukęs savo mokinius, Jėzus pasakė jiems: "Iš tiesų sakau jums: ši vargšė našlė įmetė daugiausia iš visų, kurie dėjo į aukų skrynią. 44Visi aukojo iš to, kas jiems atlieka, o ji iš savo neturto įmetė visa, ką turėjo, visus savo išteklius".

13Apie pasaulio pabaigą [Mt 24,1-14; Lk 21,5-19; Mt 10,17-22] 1Jam išeinant iš šventyklos, vienas mokinių kreipiasi: "Mokytojau, tik pažvelk, kokie akmenys ir kokie pastatai!"

2Jėzus jam atsakė: "Matai šituos didžiulius pastatus? Čia neliks akmens ant akmens, viskas bus išgriauta".

3Kai jis sėdėjo Alyvų kalne, priešais šventyklą, Petras, Jokūbas, Jonas ir Andriejus atskirai nuo kitų klausė jį: 4"Pasakyk mums, kada tai atsitiks ir koks bus ženklas, kai visa tai pradės pildytis?"

5Jėzus pradėjo jiems aiškinti: "Žiūrėkite, kad kas jūsų nesuklaidintų! 6Daug kas ateis su mano vardu ir sakys: 'Tai aš', ir daugelį suklaidins. 7Išgirdę apie karus ir karų gandus, nenusigąskite. Reikia, kad tai įvyktų, bet dar ne galas. 8Tauta pakils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Vietomis bus žemės drebėjimų, bus badmečių. Tokia bus kentėjimų pradžia.

9Jūs sergėkitės: atidavinės jus teismams, plaks sinagogose, ir jūs turėsite dėl manęs stoti prieš valdytojus ir karalius, kad jiems liudytumėte. 10Bet pirmiau turės būti visoms tautoms paskelbta Evangelija.

11Kai suėmę jus ves, nesirūpinkite iš anksto, ką kalbėsite. Kalbėkite, kas tą valandą bus jums duota, nes kalbėsite nebe jūs, o Šventoji Dvasia. 12Brolis išduos nužudyti brolį, o tėvas - savo vaiką. Vaikai pakels ranką prieš gimdytojus ir juos žudys. 13Jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo. Bet kas ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas".

Jeruzalės nuniokiojimas [Mt 24,15-25; Lk 21,20-24] 14"Kai pamatysite sunaikinimo pabaisą stovint ten, kur jos neturi būti (skaitytojas teįsidėmi!), tuomet, kas Judėjoje, tebėga į kalnus; 15kas bus ant stogo, tenelipa žemėn ir teneeina ko nors pasiimti iš namų; 16o kas laukuose, tenegrįžta pasiimti apsiausto. 17Vargas nėščioms ir žindančioms tomis dienomis! 18Melskite, kad tai neatsitiktų žiemą! 19Anomis dienomis užguls toks suspaudimas, kokio nėra buvę nuo pradžios pasaulio, kurį Dievas sukūrė, iki šiolei, ir daugiau nebebus. 20Jeigu Viešpats nebūtų sutrumpinęs tų dienų, neišsigelbėtų nė vienas žmogus. Tačiau dėl išrinktųjų, kuriuos išsirinko, jis sutrumpino tas dienas. 21Jei tada kas nors jums sakytų: 'Štai čia Mesijas, štai ten', - netikėkite, 22nes atsiras netikrų mesijų ir netikrų pranašų. Jie darys ženklų ir stebuklų, mėgindami suvedžioti, jei tai įmanoma, net išrinktuosius. 23Todėl būkite apdairūs; aš jus iš anksto dėl visko įspėjau".

Žmogaus Sūnaus atėjimas [Mt 14,29-36; Lk 21,25-33] 24"Tomis dienomis, po ano suspaudimo, saulė užtems, mėnulis nebeduos šviesos, 25žvaigždės kris nuo dangaus, ir dangaus galybės bus sukrėstos. 26Tada žmonės pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyse su didžia galia ir šlove. 27Jis pasiųs angelus, ir tie surinks jo išrinktuosius iš visų keturių šalių, nuo žemės pakraščių iki dangaus tolybių.

28Pasimokykite iš palyginimo su figos medžiu: kai jo šaka suminkštėja ir sprogsta lapai, jūs žinote, jog artinasi vasara. 29Taip pat išvydę tai dedantis, supraskite, jog jis jau arti, prie slenksčio. 30Iš tiesų sakau jums: nepraeis nė ši karta, kol visa tai įvyks. 31Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis.

32Tačiau tos dienos ar tos valandos niekas nežino, nei dangaus angelai, nei Sūnus, tik Tėvas".

Raginimas budėti [Mt 24,42; 25,13-15; Lk 19,12-13; 12,40] 33"Žiūrėkite, budėkite, nes nežinote, kada ateis tas laikas! 34Bus kaip su žmogumi, kuris iškeliavo svetur, paliko namus ir davė tarnams įgaliojimus, kiekvienam paskyręs darbą, o durininkui įsakė budėti. 35Taigi budėkite, nes nežinote, kada grįš namų šeimininkas: ar vakare, ar vidurnaktyje, ar gaidgystėje, ar rytmety, 36kad, netikėtai sugrįžęs, nerastų jūsų miegančių. 37Ką sakau jums, sakau ir visiems: budėkite!"

KANČIA IR PRISIKĖLIMAS

14Sankalba prieš Jėzų [Mt 26,2-5; Lk 22,1-2] 1Iki Velykų ir Neraugintos duonos šventės tebuvo likę pora dienų. Aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai ieškojo būdo klasta sugauti Jėzų ir nužudyti. 2Bet jie sakė: "Tik ne per šventes, kad žmonėse nekiltų sąmyšio".

Patepimas Betanijoje [Mt 26,6-13; Jn 12,1-18] 3Jėzui esant Betanijoje, Simono Raupsuotojo namuose, ir sėdint už stalo, atėjo moteris su alebastriniu indeliu, pilnu brangaus gryno nardo tepalo. Pradaužusi indelį, ji išpylė tepalą Jėzui ant galvos. 4Kai kurie ten esantys susierzino ir kalbėjo vienas kitam: "Kam tas tepalo eikvojimas?! 5Juk jį buvo galima parduoti daugiau negu už tris šimtus denarų ir pinigus išdalyti vargšams!" Taip jie murmėjo prieš tą moterį. 6Bet Jėzus atsiliepė: "Palikite ją ramybėje! Kam ją skaudinate? Ji man padarė gerą darbą. 7Vargšų jūs visuomet turite su savimi ir, kada tik panorėję, galite jiems gera daryti, o mane turėsite ne visuomet. 8Ji padarė, ką galėjo. Ji iš anksto patepė mano kūną laidotuvėms. 9Iš tiesų sakau jums: visame pasaulyje, kur tik bus skelbiama Evangelija, bus ir jos atminimui pasakojama, ką ji yra man padariusi".

Judo išdavystė [Mt 26,14-16; Lk 22,3-6] 10Judas Iskarijotas, vienas iš Dvylikos, nuėjo pas aukštuosius kunigus, pasiryžęs išduoti Jėzų. 11Tai išgirdę, jie apsidžiaugė ir pažadėjo jam pinigų. Jis ėmė ieškoti progos Jėzų išduoti.

Pasiruošimas Velykų vakarienei [Mt 26,17-19; Lk 22,7-13] 12Pirmąją Neraugintos duonos dieną, kada aukojamas Velykų avinėlis, mokiniai sako Jėzui: "Kur paruošti tau Velykų vakarienę?" 13Jis išsiunčia du mokinius, tardamas: "Eikite į miestą. Ten jus sutiks žmogus, vandens ąsočiu nešinas. Sekite iš paskos 14ir, kur jis nuves, sakykite namų šeimininkui: 'Mokytojas liepė paklausti: Kur man skirtoji menė, kurioje galėčiau su mokiniais valgyti Velykų vakarienę?' 15Jis parodys jums didelį aukštutinį kambarį su baldais. Ten ir paruoškite mums". 16Mokiniai išėjo ir nuvyko į miestą. Jie rado visa, kaip buvo sakęs Jėzus, ir paruošė Velykų stalą.

Įspėjimas Judui [Mt 26,20-25; Lk 22,14. 21-23] 17Vakare jis atėjo su Dvylika. 18Bevalgant prie stalo vakarienę, Jėzus prabilo: "Iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų, valgančių su manimi, išduos mane". 19Jie labai nuliūdo ir ėmė už kits kito klausinėti: "Nejaugi aš?" 20O jis tarė: "Vienas iš Dvylikos, kuris dažo su manimi viename dubenyje. 21Tiesa, Žmogaus Sūnus eina savo keliu, kaip apie jį parašyta, bet vargas žmogui, kuris išduos Žmogaus Sūnų. Geriau jam būtų buvę negimti".

Eucharistijos įsteigimas [Mt 26,26-29; Lk 22,15-20; 1Kor 11,23- 25] 22Bevakarieniaujant Jėzus paėmęs duoną sukalbėjo palaiminimą, ją laužė ir davė mokiniams, tardamas: "Imkite, tai mano kūnas!" 23Paėmęs taurę, sukalbėjo padėkos maldą, davė jiems, ir visi gėrė iš jos. 24O jis jiems tarė: "Tai mano kraujas, sandoros kraujas, kuris išliejamas už daugelį. 25Iš tiesų sakau jums: aš jau nebegersiu vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada gersiu jį naują Dievo karalystėje".

Įspėjimas Petrui [Mt 26,30-35; Lk 22,39. 31-34; Jn 13,36- 38] 26Pagiedoję himną, jie išėjo į Alyvų kalną. 27Jėzus jiems tarė: "Jūs visi pasipiktinsite, nes parašyta: Ištiksiu piemenį, ir avys išsisklaidys. 28O prisikėlęs aš pirma jūsų nueisiu į Galilėją". 29Petras atsiliepė: "Jei ir visi pasipiktintų, tai tik ne aš!" 30Jėzus jam atsakė: "Iš tiesų sakau tau: dar šiandien, jau šią naktį, gaidžiui nė dukart nepragydus, tu manęs tris kartus išsiginsi". 31Petras dar atkakliau tvirtino savo: "Jeigu net reikėtų man su tavimi mirti, aš vis tiek tavęs neišsiginsiu". Tą pat kalbėjo ir visi kiti.

Getsemanės sode [Mt 26,36-46; Lk 22,40-45] 32Jie atėjo į ūkį, vadinamą Getsemane. Jėzus sako mokiniams: "Pasėdėkite čia, kol aš melsiuosi". 33Pasiėmęs su savim Petrą, Jokūbą ir Joną, jis pradėjo nuogąstauti ir sielotis. 34Jis jiems skundėsi: "Mano siela mirtinai nuliūdusi. Pasilikite čia ir

budėkite!" 35Paėjęs truputį toliau, sukniubo ant žemės ir ėmė melstis, kad, jei galima, jį aplenktų toji valanda. 36Jis sakė: "Aba, Tėve, tau viskas įmanoma. Atitolink nuo manęs šitą taurę! 37Tačiau tebūnie ne kaip aš noriu, bet kaip tu..." Paskui grįžta, randa juos miegančius ir taria Petrui: "Simonai, tu miegi? Neįstengei nė vienos valandos pabudėti? 38Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėt į pagundą, nes dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas". 39Jis vėl nuėjo ir dar kartą meldėsi tais pačiais žodžiais. 40Ir vėl sugrįžęs rado juos miegančius - jų akys buvo mieguistos, ir jie nežinojo, ką atsakyti. 41Jis ateina trečią kartą ir taria jiems: "Vis dar tebemiegate, tebesiilsite? Gana! Atėjo valanda: štai Žmogaus Sūnus išduodamas į nusidėjėlių rankas. 42Kelkitės, eime! Štai mano išdavėjas čia pat".

Jėzaus suėmimas [Mt 26,47-56; Lk 22,47-53; Jn 18,2-11] 43Ir tuojau, jam tebekalbant, pasirodė vienas iš Dvylikos - Judas, o kartu su juo būrys ginkluotų kalavijais ir vėzdais, pasiųstas aukštųjų kunigų, Rašto aiškintojų ir seniūnų. 44Išdavėjas buvo jiems nurodęs ženklą: "Kurį pabučiuosiu, tai tas. Suimkite jį ir sergėdami veskite!"

45Taigi atėjęs jis tuojau prisiartino prie Jėzaus ir tarė: "Rabi!", ir pabučiavo jį. 46O kiti stvėrė Jėzų ir suėmė. 47Vienas iš ten stovinčių, išsitraukęs kalaviją, užsimojo prieš vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam ausį. 48O Jėzus prabilo jiems: "Tarsi plėšiko išėjote sugauti manęs su kalavijais ir vėzdais. 49Kasdien būdavau pas jus, mokiau šventykloje, ir jūs manęs nesuėmėte. Tačiau teišsipildo Raštai". 50Tada, palikę jį, visi [mokiniai]pabėgo. 51Tik vienas jaunuolis sekė iš paskos, susisupęs vien į drobulę. Jie čiupo jį, 52bet jis išsinėrė iš drobulės ir nuogas pabėgo.

Aukščiausiajame teisme [Mt 26,57-68; Lk 22,54. 63-71; Jn 18,12-14. 19-24] 53Jėzų nuvedė pas vyriausiąjį kunigą, kur buvo susirinkę visi aukštieji kunigai, seniūnai ir Rašto aiškintojai. 54Petras iš tolo sekė jį iki vyriausiojo kunigo rūmų vidaus kiemo. Ten jis atsisėdo su tarnais ir šildėsi prie ugnies. 55Aukštieji kunigai ir visa teismo taryba ieškojo prieš Jėzų liudijimo, kad galėtų jį pasmerkti mirti, bet nerado. 56Nors daugelis melagingai liudijo prieš jį, tačiau jų liudijimai nesutarė. 57Kai kurie melagingai kaltino jį, teigdami: 58"Mes girdėjome jį sakant: 'Aš sugriausiu šitą rankomis pastatytą šventyklą ir per tris dienas pastatysiu kitą, ne rankų darbo'".

59Bet ir šie kaltinimai nesutapo. 60Tada vyriausiasis kunigas, atsistojęs viduryje, paklausė Jėzų: "Tu nieko neatsakai į šitų žmonių kaltinimus?". 61Tačiau jis tylėjo ir nieko neatsakė. Tuomet vyriausiasis kunigas vėl jį klausė: "Ar tu esi Mesijas, Šlovingojo Sūnus?" 62Jėzus jam atsakė:

"Taip, Aš Esu.
Ir jūs dar pamatysite Žmogaus Sūnų,
sėdintį Visagalio dešinėje
ir ateinantį dangaus debesyse".

63Tada vyriausiasis kunigas persiplėšė drabužius, šaukdamas: "Kam dar mums liudytojai? 64Girdėjote piktžodžiavimą. Kaip jums regis?" Ir jie visi nusprendė jį esant vertą mirties. 65Kai kurie ėmė į jį spjaudyti, dangstė jam veidą, mušė kumščiais ir reikalavo: "Pranašauk!" O tarnai daužė jį per veidą.

Petro išsigynimas [Mt 26,69-75; Lk 22,55-62; Jn 18,15-18. 25- 27] 66Petras buvo žemai, kieme. Atėjo viena vyriausiojo kunigo tarnaitė 67ir, pamačiusi besišildantį Petrą, įsižiūrėjo į jį ir tarė: "Ir tu buvai su šituo Nazarėnu, su Jėzumi". 68Petras išsigynė, sakydamas: "Nei aš žinau, nei suprantu, ką tu sakai". Jis išėjo į prieškiemį, ir gaidys pragydo. 69Pamačiusi jį, tarnaitė vėl pradėjo sakyti

aplinkiniams: "Šitas yra iš jų!" 70Jis vėl išsigynė. Kiek vėliau aplinkiniai sakė Petrui: "Tu tikrai vienas iš jų: juk tu irgi galilėjietis". 71Tada jis šoko prisiekinėti ir dievagotis: "Aš nepažįstu to žmogaus, apie kurį jūs kalbate". 72Ir netrukus gaidys užgiedojo antrą kartą. Petras atsiminė, ką jam buvo pasakęs Jėzus: "Gaidžiui nė dukart nepragydus, tu tris kartus manęs išsiginsi". Ir jis pravirko.

15Jėzus Piloto teisme [Mt 27,1-2. 11-26; Lk 22,66; 23,1-5. 13-25; Jn18,28-40; 19,4-16] 1Anksti rytą aukštieji kunigai su seniūnais ir Rašto aiškintojais bei visa teismo taryba, padarę sprendimą, surakintą Jėzų nuvedė ir perdavė Pilotui. 2O Pilotas paklausė jį: "Ar tu esi žydų karalius?" Jis atsakė: "Taip yra, kaip sakai".

3Tuo tarpu aukštieji kunigai visaip jį skundė. 4Tad Pilotas vėl klausė Jėzų: "Tu nieko neatsakai? Žiūrėk, kokiais dideliais dalykais jie tave kaltina". 5Bet Jėzus daugiau nebeatsakinėjo, ir Pilotas labai stebėjosi. 6Per šventes jis paleisdavo vieną kalinį, kurio žmonės prašydavo. 7Tada buvo vienas kalinys, vardu Barabas, suimtas kartu su maištininkais, kurie sąmyšio metu buvo nužudę žmogų. 8Susirinkusi minia pradėjo prašyti to, ką visuomet Pilotas darydavo. 9Pilotas prabilo: "Ar norite, kad jums paleisčiau žydų karalių?" 10Mat jis žinojo, kad aukštieji kunigai jį buvo įskundę iš pavydo. 11Tačiau aukštieji kunigai sukurstė žmones reikalauti, kad verčiau paleistų jiems Barabą. 12Tada Pilotas vėl kreipėsi į juos: "O ką man daryti su žydų karaliumi?" 13Tie ėmė šaukti: "Ant kryžiaus jį!" 14Pilotas dar klausė: "O ką gi pikta jis yra padaręs?" Tuomet jie pradėjo dar garsiau rėkti: "Ant kryžiaus jį!" 15Norėdamas įsiteikti miniai, Pilotas paleido Barabą, o Jėzų nuplakdino ir atidavė nukryžiuoti.

Patyčios ir nukryžiavimas [Mt 27,27-44; Lk 23,26. 33-37; Jn 19,17- 24] 16Kareiviai nusivedė Jėzų į rūmų kiemą, tai yra pretorijų, ir ten sušaukė visą kuopą. 17Jie apvilko jį purpuriniu apsiaustu, nupynę uždėjo jam erškėčių vainiką 18ir pradėjo jį sveikinti: "Sveikas, žydų karaliau!" 19Jie daužė jam galvą nendrine lazda, spjaudė ir priklaupdami neva garbino jį. 20Prisityčioję nuvilko jam purpurinį apsiaustą ir apvilko jo paties drabužiais.

Tuomet [kareiviai] išvedė Jėzų nukryžiuoti. 21Jie privertė vieną grįžtantį iš laukų praeivį - Simoną Kirėnietį, Aleksandro ir Rufo tėvą - panėšėti jo kryžių. 22Taip jie nuvedė Jėzų į Golgotos vietą; išvertus tai reiškia: "Kįukolės vieta". 23Ten davė jam mira atmiešto vyno, bet jis negėrė. 24Tuomet prikalė jį prie kryžiaus ir pasidalijo jo drabužius, mesdami burtą, kas kuriam turi tekti. 25Buvo trečia valanda, kai jį nukryžiavo. 26Taip pat buvo užrašytas jo kaltinimas: "Žydų karalius". 27Kartu su juo nukryžiavo du plėšikus: vieną iš dešinės, kitą iš kairės. (28)

29Praeiviai užgauliojo Jėzų, kraipydami galvas ir sakydami: "Še tau, kuris sugriauni šventyklą ir per tris dienas ją atstatai. 30Gelbėkis pats, nuženk nuo kryžiaus!" 31Taip pat tyčiojosi aukštieji kunigai su Rašto aiškintojais, kalbėdami tarp savęs: "Kitus gelbėdavo, o pats negali išsigelbėti. 32Mesijas, Izraelio karalius, tegu dabar nužengia nuo kryžiaus, kad pamatytume ir įtikėtume". Jį plūdo ir kartu nukryžiuotieji.

Jėzaus mirtis [Mt 27,45-56; Lk 23,44-49; Jn 19,25. 28-30] 33Šeštai valandai atėjus, visą kraštą apgaubė tamsa iki devintos valandos. 34Devintą valandą Jėzus garsiai sušuko: Eloji, Eloji, lema sabachtani? Tai reiškia: Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?! 35Kai kurie ten stovintys išgirdę sakė: "Matai, jis šaukiasi Elijo". 36Tada vienas nubėgęs primirkė kempinę perrūgusio vyno, užmovė ją ant nendrės ir padavė jam gerti, tardamas: "Palaukite, pažiūrėsime, ar ateis Elijas jo nuimti". 37Bet Jėzus, garsiai sušukęs, atidavė dvasią.

38Tuo metu šventyklos uždanga perplyšo į dvi dalis nuo viršaus iki apačios. 39Šimtininkas, stovėjęs priešais ir matęs, kaip jis šaukdamas mirė, tarė: "Iš tikro šitas žmogus buvo Dievo Sūnus!"

40Ten buvo moterų, kurios žiūrėjo iš tolo; tarp jų Marija Magdalietė, Marija - Jokūbo Jaunesniojo ir Jozės motina - ir Salomė. 41Kai Jėzus dar buvo Galilėjoje, jos jį lydėjo ir jam tarnavo. Taip pat ten buvo daug kitų, kartu su juo atvykusių į Jeruzalę.

Nuėmimas nuo kryžiaus ir palaidojimas [Mt 27,57-61; Lk 23,50-55; Jn 19,38-42] 42Jau vakarui atėjus (kadangi buvo Prisirengimas, arba šabo išvakarės), 43atvyko Juozapas iš Arimatėjos, garbingas teismo tarybos narys, kuris irgi laukė Dievo karalystės. Jis drąsiai nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno. 44Pilotas nustebo, argi jau būtų miręs? Jis pasišaukė šimtininką ir paklausė, ar Jėzus jau miręs. 45Patyręs tai iš šimtininko, jis atidavė Juozapui kūną. 46Šis nupirko drobulę, nuėmė Jėzų nuo kryžiaus, įvyniojo į drobulę, paguldė jį kapo rūsyje, kuris buvo iškaltas uoloje, ir užritino angą akmeniu. 47Marija Magdalietė ir Marija, Jozės motina, matė, kur jis buvo palaidotas.

16Prisikėlimas [Mt 28,1-8; Lk 24,1-12; Jn 20,1-10] 1Šabui praėjus, Marija Magdalietė, Marija, Jokūbo motina, ir Salomė nusipirko kvepalų, kad nuėjusios galėtų Jėzų patepti.

2Labai anksti, pirmąją savaitės dieną, jos ateina saulei tekant prie kapo. 3Jos kalbėjosi tarp savęs: "Kas mums nuritins akmenį nuo kapo angos?" 4Bet, pažvelgusios iš arčiau, pamatė, kad akmuo nuristas. O buvo jis labai didelis. 5Įėjusios į kapo rūsį, išvydo dešinėje sėdintį jaunuolį baltais drabužiais ir nustėro. 6Bet jis joms tarė: "Nenusigąskite! Jūs ieškote nukryžiuotojo Jėzaus Nazarėno. Jis prisikėlė, jo čia nebėra. Štai vieta, kur jį buvo paguldę. 7Eikite, pasakykite jo mokiniams ir Petrui: jis eina pirma jūsų į Galilėją. Tenaiįį pamatysite, kaip jis yra jums sakęs". 8Jos išėjo ir skubiai nubėgo nuo kapo, nes jas buvo pagavęs drebulys ir siaubas. Persigandusios jos niekam nieko nesakė.

Pabaiga [Mt 28,18-20; Lk 24,13-53; Jn 20,19-23; Apd 1,4- 14] 9Prisikėlęs anksti rytą, pirmąją savaitės dieną, Jėzus pirmiausia pasirodė Marijai Magdalietei, iš kurios buvo išvaręs septynis demonus. 10Ji nuėjusi pranešė jo bičiuliams, kurie gedėjo ir verkė. 11Tie, išgirdę, kad jis gyvas ir kad ji pati jį mačiusi, netikėjo. 12Paskui Jėzus pasirodė dviem iš jų kelyje į kaimą, tačiau kitokiu pavidalu. 13Ir šitie sugrįžę paskelbė visiems kitiems, bet ir jais anie netikėjo. 14Galop pasirodė visiems Vienuolikai, kai jie sėdėjo už stalo; priekaištavo jiems už netikėjimą ir širdies kietumą, kad netikėjo tais, kurie buvo matę jį prisikėlusį.

15Ir jis tarė jiems: "Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai. 16Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas. 17Kurie įtikės, tuos lydės ženklai: mano vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis, 18ims plikomis rankomis gyvates ir, jei išgertų mirštamų nuodų, jiems nepakenks. Jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks". 19Baigęs jiems kalbėti, Viešpats Jėzus buvo paimtas į dangų ir atsisėdo Dievo dešinėje. 20O jie iškeliavę visur skelbė žodį, Viešpačiui drauge veikiant ir jų žodžius patvirtinant ženklais, kurie juos lydėjo.

EVANGELIJA PAGAL LUKĄ

1Prologas 1Daugelis jau yra mėginę išdėstyti raštu pasakojimą apie buvusius pas mus įvykius, 2kaip mums perdavė nuo pradžios savo akimis mačiusieji ir buvusieji žodžio tarnai. 3Taip pat ir aš, rūpestingai viską nuo pradžios ištyręs, nusprendžiau surašyti tau, garbingasis Teofiliau, sutvarkytą

pasakojimą, 4kad įsitikintum tikrumu mokslo, kurio esi išmokytas.

JONO KRIKŠTYTOJO IR JĖZAUS GIMIMAS, JŲ JAUNYSTĖ

Apreiškimas Zacharijui 5Judėjos karaliaus Erodo dienomis gyveno kunigas, vardu Zacharijas, iš Abijo skyriaus. Jis turėjo žmoną, vardu Elzbieta, iš Aarono vaikaičių. 6Abu jie buvo teisūs Dievo akyse ir nepriekaištingai vykdė visus Viešpaties įsakymus bei nuostatus. 7Juodu neturėjo vaikų, nes Elzbieta buvo nevaisinga ir abu sulaukę senyvo amžiaus.

8Kartą Zacharijas ėjo pagal skyriaus eilę Dievo tarnystės pareigas, ir, pagal kunigų paprotį, 9burtu teko jam įžengti į Viešpaties šventovės vidų ir aukoti smilkalus. 10Smilkymo valandą lauke meldėsi visa tauta.

11Tuomet jam pasirodė Viešpaties angelas, stovintis smilkalų aukuro dešinėje. 12Pamatęs jį, Zacharijas sumišo, ir išgąstis pagavo jį. 13Bet angelas jam tarė: "Nebijok, Zacharijau, tavo prašymas išklausytas. Tavo žmona Elzbieta pagimdys tau sūnų, o tu jį praminsi Jonu. 14Tau bus džiaugsmas ir paguoda, ir daugelis džiaugsis jo gimimu, 15nes jis bus didis Viešpaties akyse. Jis negers vyno ir jokių svaigalų. Iš pat motinos įsčių jis bus kupinas Šventosios Dvasios 16ir daugybę Izraelio sūnų atvers į Viešpatį, jų Dievą. 17Su Elijo dvasia ir galybe jis žengs pirma Viešpaties, kreipdamas tėvų širdis į vaikus ir įkvėpdamas neklusniems teisiųjų nusiteikimą, kad pririengtų Viešpačiui tobulą tautą".

18Tada Zacharijas tarė angelui: "Kaip aš tai patirsiu? Aš gi jau senis, ir mano žmona nebejauna". 19Angelas jam atsakė: "Aš esu Gabrielius, stovintis Dievo akivaizdoje. Esu atsiųstas kalbėti su tavimi ir pranešti tau šią linksmą žinią. 20Štai tu tapsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki tos dienos, kurią tai įvyks, nes nepatikėjai mano žodžiais, kurie išsipildys savo metu". 21Tuo tarpu žmonės laukė Zacharijo ir stebėjosi, kad jis taip ilgai užtrunka šventykloje. 22Išėjęs jis negalėjo prakalbėti, ir jie suprato, kad jis turėjęs šventykloje regėjimą. Jis aiškinosi jiems ženklais ir pasiliko nebylys.

23Tarnystės dienoms pasibaigus, jis sugrįžo namo. 24Praslinkus kiek laiko, jo žmona Elzbieta tapo nėščia ir penkis mėnesius slėpėsi, sakydama: 25"Tai Viešpats man davė; jis dabar teikėsi atimti mano pažeminimą žmonių akyse".

Apreiškimas Marijai 26Šeštame mėnesyje angelas Gabrielius buvo Dievo pasiųstas į Galilėjos miestą, kuris vadinasi Nazaretas, 27pas mergelę, sužadėtą su vyru, vardu Juozapas, iš Dovydo namų; o mergelės vardas buvo Marija. 28Atėjęs pas ją, angelas tarė: "Sveika, malonėmis apdovanotoji! Viešpats su tavimi!" 29Išgirdusi šiuos žodžius, ji sumišo ir galvojo sau, ką reiškia toks sveikinimas. 30O angelas jai tarė: "Nebijok, Marija, tu radai malonę pas Dievą!

31 Štai tu pradėsi įsčiose ir pagimdysi sūnų,
kurį pavadinsi Jėzumi.
32 Jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnus.
Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovydo sostą;
33 jis viešpataus Jokūbo namuose per amžius,
ir jo viešpatavimui nebus galo".

34Marija paklausė angelą: "Kaip tai įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro?" 35Angelas jai atsakė:

"Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs,

ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu;
todėl ir tavo kūdikis bus šventas
ir vadinamas Dievo Sūnumi.

36Antai tavoji giminaitė Elzbieta pradėjo sūnų senatvėje, ir šis mėnuo yra šeštas tai, kuri buvo laikoma nevaisinga, 37nes Dievui nėra negalimų dalykų". 38Tada Marija atsakė: "Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei". Ir angelas pasitraukė.

Marijos apsilankymas pas Elzbietą 39Tomis dienomis Marija susiruošusi skubiai iškeliavo į Judėjos kalnyno miestą. 40Ji nuėjo į Zacharijo namus ir pasveikino Elzbietą. 41Vos tik Elzbieta išgirdo Marijos sveikinimą, jos įsčiose šoktelėjo kūdikis, o pati Elzbieta pasidarė kupina Šventosios Dvasios. 42Ji balsiai sušuko: "Tu labiausiai palaiminta iš visų moterų ir palaimintas tavo įsčių vaisius! 43Iš kur man ta garbė, kad mano Viešpaties motina aplanko mane?! 44Štai vos tik tavo pasveikinimo garsas pasiekė mano ausis, šoktelėjo iš džiaugsmo kūdikis mano įsčiose. 45Laiminga įtikėjusi, jog išsipildys, kas Viešpaties jai pasakyta".

Marijos giesmė 46O Marija prabilo:

47 "Mano siela šlovina Viešpatį,
mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju,
48 nes jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę.
Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos,
49 nes didžių dalykų padarė man Viešpats,
ir šventas yra jo vardas!
50 Jis maloningas iš kartos į kartą
tiems, kurie jo klauso.
51 Jis parodo savo rankos galybę
ir išsklaido išdidžios širdies žmones.
52 Jis numeta galiūnus nuo sostų
ir išaukština mažuosius.
53 Alkstančius gėrybėmis apdovanoja,
turtuolius tuščiomis paleidžia.
54 Jis ištiesė pagalbos ranką savo tarnui Izraeliui,
kad minėtų jo gailestingumą,
55 kaip buvo žadėjęs mūsų protėviams -
Abraomui ir jo palikuonims per amžius".

56Marija prabuvo pas Elzbietą apie tris mėnesius, o paskui sugrįžo į savo namus.

Jono Krikštytojo gimimas ir vardo jam suteikimas 57Elzbietai atėjo metas gimdyti, ir ji susilaukė sūnaus. 58Jos kaimynai ir giminės, išgirdę, kokią didžią malonę suteikė jai Viešpats, džiaugėsi kartu su ja.

59Aštuntą dieną jie susirinko berniuko apipjaustyti ir norėjo jį pavadinti tėvo vardu - Zachariju. 60Motina pasipriešino: "O, ne! Jis vadinsis Jonas". 61Kiti jai sakė: "Bet niekas tavo giminėje neturi šito vardo". 62Jie ženklais paklausė tėvą, kaip jis norėtų pavadinti kūdikį. 63Šis, pareikalavęs rašomosios lentelės, užrašė: "Jo vardas - Jonas". Visi stebėjosi. 64Tuoj pat atsivėrė jo lūpos, atsirišo liežuvis, ir jis ėmė kalbėti šlovindamas Dievą. 65Visus kaimynus apėmė baimė, ir po visą Judėjos

kalnyną sklido kalbos apie šiuos įvykius. 66Visi girdėjusieji dėjosi tai į širdį ir klausinėjo: "Kaip manai, kas bus iš to vaiko?" Jį tikrai globojo Viešpaties ranka.

Zacharijo giesmė 67Kūdikio tėvas Zacharijas tapo kupinas Šventosios Dvasios ir ėmė pranašauti:

68 "Šlovė Viešpačiui, Izraelio Dievui,
kad aplankė savo tautą ir atnešė jai išvadavimą.
69 Jis pažadino gelbėtoją mums galingą savo tarno Dovydo namuose,
70 kaip nuo senų senovės buvo skelbęs savo šventųjų pranašų lūpomis,
71 jog mus išgelbės nuo priešų
ir iš rankos tų, kurie mūsų nekenčia.
72 Tuo jis rodo mūsų protėviams gailestingumą
ir atsimena savo šventąją sandorą -
73 priesaiką, duotą mūsų tėvui Abraomui,
jog leis mums,
74 išvaduotiems iš priešų rankos, be baimės jam tarnauti
75 per visą gyvenimą
šventumu ir teisumu jo akyse. -
76 O tu, vaikeli, būsi vadinamas Aukščiausiojo pranašu,
nes tu eisi pirma Viešpaties jam kelio nutiesti;
77 tu mokysi jo žmones pažinti išganymą
iš nuodėmių atleidimo.
78 Dėl širdingiausio mūsų Dievo gailestingumo
mus aplankė šviesa iš aukštybių,
79 kad apšviestų tūnančius tamsoje ir mirties ūksmėje,
kad mūsų žingsnius pakreiptų į ramybės kelią".

Jono jaunystė 80O kūdikis augo ir jo dvasia tvirtėjo. Jis gyveno dykumoje iki pat savo viešo pasirodymo Izraeliui dienos.

2Jėzaus gimimas ir vardo jam suteikimas 1Anomis dienomis išėjo ciesoriaus Augusto įsakymas surašyti visus valstybės gyventojus. 2Toks pirmasis surašymas buvo padarytas Kvirinui valdant Siriją. 3Taigi visi keliavo užsirašyti, kiekvienas į savo miestą. 4Taip pat ir Juozapas ėjo iš Galilėjos miesto Nazareto į Judėją, į Dovydo miestą, vadinamą Betliejumi, nes buvo kilęs iš Dovydo namų ir giminės. 5Jis turėjo užsirašyti kartu su savo sužadėtine Marija, kuri buvo nėščia. 6Jiems tenai esant, prisiartino metas gimdyti, ir ji pagimdė savo pirmgimį sūnų, 7suvystė jį vystyklais ir paguldė ėdžiose, nes jiems nebuvo vietos užeigoje.

8Toje apylinkėje nakvojo laukuose piemenys ir, pakaitomis budėdami, sergėjo savo bandą. 9Jiems pasirodė Viešpaties angelas, ir juos nutvieskė Viešpaties šlovės šviesa. Jie labai išsigando, 10bet angelas jiems tarė: "Nebijokite! Štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, kuris bus visai tautai. 11Šiandien Dovydo mieste jums gimė Išganytojas. Jis yra Viešpats Mesijas. 12Ir štai jums ženklas: rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą ėdžiose". 13Ūmai prie angelo atsirado gausi dangaus kareivija. Ji garbino Dievą, giedodama: 14"Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė jo mylimiems žmonėms!"

15Kai angelai nuo jų pakilo į dangų, piemenys kalbėjo vieni kitiems: "Bėkime į Betliejų pažiūrėti,

kas ten įvyko, ką Viešpats mums paskelbė". 16Jie nusiskubino ir rado Mariją, Juozapą ir kūdikį, paguldytą ėdžiose. 17Išvydę jie apsakė, kas jiems buvo pranešta apie šitą kūdikį. 18O visi žmonės, kurie girdėjo, stebėjosi piemenų pasakojimu. 19Marija dėmėjosi visus šiuos dalykus ir svarstė juos savo širdyje. 20Piemenys grįžo atgal, garbindami ir šlovindami Dievą už visa, ką buvo girdėję ir matę, kaip jiems buvo paskelbta.

21Praslinkus aštuonioms dienoms, kai reikėjo apipjaustyti berniuką, jam buvo duotas Jėzaus vardas, kurį angelas buvo nurodęs dar prieš jo pradėjimą įsčiose.

Jėzaus paaukojimas šventykloje 22Pasibaigus Mozės Įstatymo nustatytoms apsivalymo dienoms, [Juozapas ir Marija] nunešė kūdikį į Jeruzalę paaukoti Viešpačiui, 23- kaip parašyta Viešpaties Įstatyme: Kiekvienas pirmgimis berniukas bus pašvęstas Viešpačiui, - 24ir duoti auką, kaip pasakyta Viešpaties Įstatyme: Porą purplelių arba du balandžiukus.

25Jeruzalėje gyveno žmogus, vardu Simeonas. Jis buvo teisus ir dievobaimingas vyras, laukiantis Izraelio paguodos, ir Šventoji Dvasia buvo su juo. 26Jam buvo Šventosios Dvasios apreikšta, kad jis nemirsiąs, kol pamatysiąs Viešpaties Mesiją. 27Šventosios Dvasios paragintas, jis atėjo dabar į šventyklą. Įnešant gimdytojams kūdikį Jėzų, kad pasielgtų, kaip Įstatymas reikalauja, 28Simeonas jį paėmė į rankas, šlovino Dievą ir sakė:

Simeono giesmė

29 "Dabar gali, Valdove, kaip buvai žadėjęs,
leisti savo tarnui ramiai iškeliauti,
30 nes mano akys išvydo Tavo išgelbėjimą,
31 kurį tu prirengei visų tautų akivaizdoje:
32 šviesą pagonims apšviesti
ir tavosios Izraelio tautos garbę".

Simeono pranašystė 33Kūdikio tėvas ir motina stebėjosi tuo, kas buvo apie jį kalbama. 34O Simeonas palaimino juos ir tarė motinai Marijai: "Štai šis skirtas daugelio Izraelyje nupuolimui ir atsikėlimui. Jis bus prieštaravimo ženklas, - 35ir tavo pačios sielą pervers kalavijas, - kad būtų atskleistos daugelio širdžių mintys".

Onos pranašystė 36Ten buvo ir pranašė Ona, Fanuelio duktė iš Asero giminės. Ji buvo visiškai susenusi. Po mergystės ji išgyveno septynerius metus su vyru, 37o paskui našlaudama sulaukė aštuoniasdešimt ketverių metų. Ji nesitraukdavo iš šventyklos, tarnaudama Dievui per dienas ir naktis pasninkais bei maldomis. 38Ir ji, tuo pat metu priėjusi, šlovino Dievą ir kalbėjo apie kūdikį visiems, kurie laukė Jeruzalės išvadavimo.

Jėzaus jaunystė 39Atlikę visa, ko reikalavo Viešpaties Įstatymas, jie sugrįžo į Galilėją, į savo miestą Nazaretą. 40Vaikelis augo ir stiprėjo; jis darėsi pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo su juo.

41Jo gimdytojai kasmet eidavo į Jeruzalę švęsti Velykų. 42Kai Jėzui sukako dvylika metų, šventės papročiu jie nuvyko į Jeruzalę. 43Iškilmėms pasibaigus ir jiems grįžtant atgal, vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje, bet gimdytojai to nepastebėjo. 44Manydami jį esant keleivių būryje, jie nuėjo dienos kelią, paskui pradėjo ieškoti jo tarp giminių bei pažįstamų. 45Nesuradę grįžo jo beieškodami į Jeruzalę.

46Pagaliau po trijų dienų rado jį šventykloje, sėdintį tarp mokytojų, besiklausantį jų ir juos beklausinėjantį. 47Visi, kurie jį girdėjo, stebėjosi jo išmanymu ir atsakymais. 48Pamatę jį, gimdytojai labai nustebo, ir jo motina jam tarė: "Vaikeli, kam mums taip padarei?! Štai tavo tėvas ir aš su sielvartu ieškome tavęs". 49O jis atsakė: "Kam gi manęs ieškojote? Argi nežinojote, kad man reikia būti savo Tėvo reikaluose?" 50Bet jie nesuprato jo žodžių.

51Jėzus iškeliavo su jais ir grįžo į Nazaretą. Jis buvo jiems klusnus. Jo motina laikė visus įvykius savo širdyje. 52O Jėzus augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse.

PASIRENGIMAS VIEŠAJAI VEIKLAI

3Jono Krikštytojo veikla [Mt 3,1-12; Mk 1,1-8; Jn 1,15-31; Mt 14,3-12, Mk 6,17-29]
1Penkioliktais ciesoriaus Tiberijaus viešpatavimo metais, Poncijui Pilotui valdant Judėją, Erodui esant Galilėjos tetrarchu, jo broliui Pilypui - Iturėjos bei Trachonitidės krašto tetrarchu, Lisanijui - Abilėnės tetrarchu, 2prie vyriausiųjų kunigų Ano ir Kajafo, pasigirdo Viešpaties žodis Zacharijo sūnui Jonui dykumoje. 3Jis apėjo visą Pajordanę, skelbdamas atsivertimo krikštą nuodėmėms atleisti, 4kaip parašyta pranašo Izaijo kalbų knygoje:

Tyruose šaukiančiojo balsas:
Taisykite Viešpačiui kelią!
Ištiesinkite jam takus!
5 Kiekvienas slėnys tebūna užpiltas,
kiekvienas kalnas bei kalnelis - nulygintas.
Kreivi keliai taps tiesūs,
o duobėti - išlyginti.
6 Ir visi žmonės išvys Dievo išgelbėjimą.

7Ateinančioms pas jį krikštytis minioms Jonas sakė: "Angių išperos, kas jus pamokė bėgti nuo besiartinančios rūstybės? 8Duokite tikrų atsivertimo vaisių! Ir nebandykite ramintis: 'Juk mūsų tėvas - Abraomas'. Aš jums sakau, kad Dievas gali pažadinti Abraomui vaikų iš šitų akmenų. 9Štai kirvis jau prie medžio šaknų, ir kiekvienas medis, kuris neduoda gerų vaisių, bus iškirstas ir įmestas į ugnį".

10Minios jį klausinėjo: "Tai ką gi mums daryti?!" 11Jis joms sakydavo: "Kas turi dvejus marškinius, tepasidalija su neturinčiu, ir kas turi ko valgyti, tegul taip pat daro".

12Ėjo ir muitininkai krikštytis ir klausė: "Mokytojau, o ką mums daryti?" 13Jis aiškino jiems: "Nereikalaukite daugiau, negu jums nustatyta". 14Taip pat ir kariai klausinėjo: "O ką mums daryti?" Jis jiems sakė: "Nieko neskriauskite ir neįdavinėkite dėl pelno, tenkinkitės savo alga".

15Stiprėjant žmonių lūkesčiams ir daugeliui pradėjus spėlioti, ar čia kartais ne Mesijas, 16Jonas visiems kalbėjo: "Aš, tiesa, krikštiju jus vandeniu, bet ateina už mane galingesnis, kuriam aš nevertas atrišti kurpių dirželio. Jisai krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi. 17Jo rankoje vėtyklė: jis išvalys savo kluoną ir surinks kviečius į klėtį, o pelus sudegins neužgesinama ugnimi". 18Dar daug kitų paraginimų jis davė tautai ir skelbė gerąją naujieną.

19Tetrarchas Erodas, Jono baramas dėl Erodiados, savo brolio žmonos, ir dėl visų piktadarybių, kurias darė, 20pridėjo prie jų dar ir tai, kad uždarė Joną į kalėjimą.

Jėzaus krikštas [Mt 3,13-17; Mk 1,9-11; Jn 1,32-34] 21Kai, visai tautai krikštijantis, ir Jėzus pasikrikštijęs meldėsi, atsivėrė dangus, 22ir Šventoji Dvasia kūnišku pavidalu nusileido ant jo tarsi balandis, o balsas iš dangaus prabilo: Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosi.

Jėzaus kilmės knyga [Mt 1,1-17] 23Jėzui buvo apie trisdešimt metų, kai jis pradėjo veikti. Jis buvo laikomas sūnumi Juozapo, sūnaus Helio, sūnaus Matato, 24sūnaus Levio, sūnaus Melchio, sūnaus Janajo, sūnaus Juozapo, 25sūnaus Matatijo, sūnaus Amoso, sūnaus Naumo, sūnaus Heslio, sūnaus Nagajo, 26sūnaus Maato, sūnaus Matatijo, sūnaus Semejino, sūnaus Josecho, sūnaus Jodos, 27sūnaus Joanano, sūnaus Resos, sūnaus Zorobabelio, sūnaus Salatielio, sūnaus Nerio, 28sūnaus Melchio, sūnaus Adijo, sūnaus Kosamo, sūnaus Elmadamo, sūnaus Ero, 29sūnaus Jėzaus, sūnaus Eliezero, sūnaus Jorimo, sūnaus Matato, sūnaus Levio, 30sūnaus Simeono, sūnaus Judo, sūnaus Juozapo, sūnaus Jonos, sūnaus Eliachimo, 31sūnaus Melėjo, sūnaus Menos, sūnaus Matatos, sūnaus Natano, sūnaus Dovydo, 32sūnaus Jesės, sūnaus Jobedo, sūnaus Boazo, sūnaus Salos, sūnaus Naasono, 33sūnaus Aminadabo, sūnaus Admino, sūnaus Arnio, sūnaus Esromo, sūnaus Faro, sūnaus Judo, 34sūnaus Jokūbo, sūnaus Izaoko, sūnaus Abraomo, sūnaus Taros, sūnaus Nachoro, 35sūnaus Serucho, sūnaus Ragaujo, sūnaus Faleko, sūnaus Ebero, sūnaus Salos, 36sūnaus Kainamo, sūnaus Arfaksado, sūnaus Semo, sūnaus Nojaus, sūnaus Lamecho, 37sūnaus Matūzalio, sūnaus Henocho, sūnaus Jareto, sūnaus Maleleelio, sūnaus Kainamo, 38sūnaus Eno, sūnaus Seto, sūnaus Adomo, kuris buvo Dievo.

4Gundymai dykumoje [Mt 4,1-11 Mk 1,12-13] 1Kupinas Šventosios Dvasios Jėzus grįžo nuo Jordano, ir Dvasia jį vedžiojo po dykumą 2keturiasdešimt dienų, ir jis buvo velnio gundomas. Jis nieko nevalgė per tas dienas ir, joms pasibaigus, buvo alkanas. 3Tuomet velnias jam tarė: "Jei tu Dievo Sūnus, liepk šitam akmeniui pavirsti duona". 4Jėzus jam atsakė: "Parašyta: Žmogus gyvas ne viena duona!"

5Tada velnias, pavėdėjęs jį aukščiau, viena akimirka parodė jam visas pasaulio karalystes 6ir tarė: "Duosiu tau visą jų valdžią ir didybę; jos man atiduotos, ir kam noriu, tam jas dovanoju. 7Taigi, jei parpuolęs ant žemės pagarbinsi mane, visa bus tavo". 8O Jėzus jam atsakė: "Parašyta:

Viešpatį, savo Dievą, tegarbink
ir jam vienam tetarnauk!"

9Dar nusivedė jį velnias į Jeruzalę, pastatė ant šventyklos šelmens ir tarė: "Jei tu Dievo Sūnus, pulk nuo čia žemyn, 10nes parašyta:

Jis palieps savo angelams sergėti tave ir dar:
11 Jie nešios tave ant rankų,
kad neužsigautum kojos į akmenį".
12 Jėzus jam atkirto: "Pasakyta:
Negundyk Viešpaties, savo Dievo!"

13Visokius gundymus baigęs, velnias atsitraukė nuo jo iki laiko.

TARNYSTĖ GALILĖJOJE

Jėzus pradeda mokyti ir apsilanko Nazarete [Mt 4,12-17.23; 13,53- 58; Mk 1,14-15.39; 6,1-66] 14Dvasios galybe Jėzus sugrįžo į Galilėją, ir visame krašte pasklido apie jį garsas. 15Jis pradėjo mokyti jų sinagogose, visų gerbiamas.

16Jėzus parėjo į Nazaretą, kur buvo užaugęs. Šabo dieną, kaip pratęs, nuėjo į sinagogą ir atsistojo skaityti. 17Jam padavė pranašo Izaijo knygą. Atvyniojęs knygą, jis rado vietą, kur parašyta:

18 Viešpaties Dvasia ant manęs,
nes jis patepė mane,
kad neščiau gerąją naujieną vargdieniams.
Pasiuntė skelbti belaisviams išvadavimo,
akliesiems - regėjimo;
siuntė vaduoti prislėgtųjų
19 ir skelbti Viešpaties malonės metų.

20Užvėręs knygą, Jėzus grąžino ją patarnautojui ir atsisėdo; visų sinagogoje esančių akys buvo įsmeigtos į jį. 21Ir jis pradėjo jiems kalbėti: "Šiandien išsipildė ką tik jūsų girdėti Rašto žodžiai". 22Visi jam pritarė ir stebėjosi maloningais žodžiais, sklindančiais iš jo lūpų. Ir jie klausė: "Argi jis ne Juozapo sūnus?" 23O Jėzus prabilo: "Jūs, be abejo, man priminsite patarlę: 'Gydytojau, pats pasigydyk' - padaryk ir čia, savo tėviškėje, darbų, kokių girdėjome buvus Kafarnaume". 24Jis dar pridūrė: "Iš tiesų sakau jums: joks pranašas nepriimamas savo tėviškėje. 25Tikrą tiesą sakau jums: daug našlių buvo Izraelyje Elijo dienomis, kai dangus buvo uždarytas trejus metus ir šešis mėnesius ir baisus badas ištiko visą kraštą. 26Bet nė pas vieną iš jų nebuvo siųstas Elijas, tik pas našlę Sidonijos mieste, Sareptoje. 27Taip pat pranašo Eliziejaus laikais daug buvo raupsuotųjų, bet nė vienas iš jų nebuvo pagydytas, tik siras Naamanas".

28Tai išgirdę, visi, kurie buvo sinagogoje, labai užsirūstino; 29jie pakilę išsivarė jį iš miesto, iki pakriūtės to kalno, ant kurio pastatytas jų miestas, ir norėjo nustumti jį žemyn. 30Bet Jėzus praėjo tarp jų ir pasišalino.

Jėzaus veikla Kafarnaume [Mk 1,21-34; Mt 8,14-17] 31Jis nusileido į Galilėjos miestą Kafarnaumą ir kiekvieną šabą mokė žmones. 32Jie labai stebėjosi jo mokslu, nes jo žodis dvelkė galybe.

33Kartą sinagogoje buvo netyrojo demono dvasios apsėstas žmogus. Jis pradėjo garsiai šaukti: 34"Šalin! Ko tau iš mūsų reikia, Jėzau Nazarėnai?! Gal atėjai mūsų pražudyti? Aš žinau, kas tu esi: Dievo šventasis!" 35Jėzus sudraudė jį: "Nutilk ir išeik iš jo!" Nubloškęs jį į sinagogos vidurį, demonas išėjo nė kiek jo nesužeidęs. 36Visi nustėro ir kalbėjosi: "Kas tai per žodis: jis su valdžia ir galia įsakinėja netyrosioms dvasioms, ir tos pasitraukia?!" 37Ir gandas apie jį plito visose aplinkinėse vietovėse.

38Iš sinagogos Jėzus atėjo į Simono namus. Simono uošvė labai karščiavo, ir namiškiai prašė jai pagalbos. 39Atsistojęs prie jos galvūgalio, jis sudraudė karštinę, ir toji pasiliovė. Tuojau atsikėlusi ji galėjo jiems patarnauti.

40Saulei leidžiantis, visi, kurie turėjo ligonių, įvairiomis ligomis sergančių, vedė juos prie Jėzaus. O jis gydė, ant kiekvieno uždėdamas rankas. 41Iš daugelio išeidavo demonai, šaukdami: "Tu Dievo Sūnus!" Jis drausdavo juos, kad šito nesakytų; mat jie žinojo jį esant Mesiją.

Kelionė į Judėją [Mk 1,35-39] 42Dienai išaušus, Jėzus nuėjo į negyvenamą vietą. Bet minios jo ieškojo ir jį pasivijo. Žmonės mėgino Jėzų sulaikyti, kad jų nepaliktų. 43O jis jiems pasakė: "Ir kitiems miestams aš turiu skelbti gerąją naujieną apie Dievo karalystę, nes tam ir esu siųstas". 44Ir

jis skelbė [žodį] Judėjos sinagogose.

5Pirmųjų mokinių pašaukimas [Mt 4,18-22; Mk 1,16-19] 1Kartą, kai minios veržėsi prie Jėzaus klausytis Dievo žodžio, jis stovėjo prie Genezareto ežero 2ir pamatė dvi valtis, sustojusias prie ežero kranto. Žvejai buvo išlipę iš jų ir plovė tinklus. 3Įlipęs į vieną valtį, kuri buvo Simono, jis paprašė jį truputį atsistumti nuo kranto ir atsisėdęs mokė minias iš valties. 4Baigęs kalbėti, jis tarė Simonui: "Irkis į gilumą ir išmeskite tinklus valksmui". 5Simonas jam atsakė: "Mokytojau, mes, kiaurą naktį vargę, nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžio užmesiu tinklus". 6Tai padarę, jie užgriebė didelę daugybę žuvų, kad net tinklai pradėjo trūkinėti. 7Jie pamojo savo bendrininkams, buvusiems kitoje valtyje, atplaukti į pagalbą. Tiems atplaukus, jie pripildė žuvų abi valtis, kad jos kone skendo. 8Tai matydamas, Simonas Petras puolė Jėzui į kojas, sakydamas: "Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš - nusidėjėlis!" 9Mat jį ir visus jo draugus suėmė išgąstis dėl to valksmo žuvų, kurias jie buvo sugavę; 10taip pat Zebediejaus sūnus Jokūbą ir Joną, kurie buvo Petro bendrai. O Jėzus tarė Simonui: "Nebijok! Nuo šiol jau žmones žvejosi". 11Išvilkę į krantą valtis, jie viską paliko ir nuėjo paskui jį.

Raupsuotojo išgydymas [Mt 8,1-4 Mk 1,40-45] 12Jėzui būnant viename mieste, atėjo vyras, visas raupsuotas. Pamatęs Jėzų, jis parpuolė ant žemės ir maldavo: "Viešpatie, jei tik panorėsi, gali padaryti mane švarų!" 13Jėzus, ištiesęs ranką, palietė raupsuotąjį ir tarė: "Noriu, būk švarus!" Ir tuojau raupsai pranyko. 14O Jėzus jam liepė niekam šito nepasakoti: "Tik nueik, pasirodyk kunigui ir atiduok auką už pagijimą, kaip Mozės įsakyta, jiems paliudyti". 15Tačiau garsas apie jį sklido vis plačiau, ir būrių būriai rinkdavosi jo pasiklausyti bei pagyti iš savo ligų.

16O jis traukdavosi į nuošalesnes vietas melstis.

Paralitiko išgydymas [Mt 9,1-8; Mk 2,1-12] 17Vieną dieną jis mokė žmones. Ten sėdėjo fariziejų bei Įstatymo mokytojų, kurie buvo susirinkę iš visų Galilėjos ir Judėjos kaimų, taip pat iš Jeruzalės. O Viešpaties galybė skatino jį gydyti. 18Štai vyrai neštuvais atgabeno paralyžiuotą žmogų. Jie bandė jį įnešti vidun ir paguldyti priešais Jėzų. 19Nerasdami pro kur įnešti dėl žmonių gausybės, jie užlipo ant plokščiastogio ir, praėmę plytas, nuleido jį kartu su neštuvais žemyn į vidų ties Jėzumi. 20Matydamas jų tikėjimą, jis tarė: "Žmogau, tavo nuodėmės tau atleistos!" 21Tuomet Rašto aiškintojai ir fariziejai pradėjo svarstyti: "Iš kur šitas piktžodžiautojas? Kas gi gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas!" 22O Jėzus, perpratęs jų mintis, prabilo: "Kam jūs taip manote savo širdyje? 23Kas lengviau - ar pasakyti: 'Tavo nuodėmes tau atleistos', ar pasakyti: 'Kelkis ir vaikščiok?!' 24O kad žinotumėte Žmogaus Sūnų turint žemėje galią atleisti nuodėmes, - čia jis tarė paralyžiuotajam, - sakau tau: kelkis, imk savo patalą ir eik namo". 25Tas tuojau atsikėlė jų akivaizdoje, pasiėmė neštuvus ir, šlovindamas Dievą, nuėjo namo. 26Visus pagavo nuostaba, ir jie garbino Dievą. Apimti baimės, jie kalbėjo: "Šiandien matėme nuostabių dalykų".

Levio pašaukimas [Mt 9,9-12; Mk 2,13-17] 27Išėjęs Jėzus pastebėjo muitininką, vardu Levis, sėdintį muitinėje, ir jam tarė: "Sek paskui mane!" 28Tasai, viską palikęs, atsikėlė ir sekė paskui jį.

29Levis savo namuose iškėlė jam didelį pokylį. Prie stalo susirinko didelis būrys muitininkų ir kitų svečių. 30Fariziejai ir jų Rašto aiškintojai murmėjo ir prikaišiojo jo mokiniams: "Kam jūs valgote ir geriate su muitininkais ir nusidėjėliais?" 31O Jėzus atsiliepė: "Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams. 32Aš atėjau šaukti į atgailą ne teisiųjų, o nusidėjėlių".

Pasninkas. Nauja ir sena [Mt 9,14-17; Mk 2,18-22] 33Tada jie sakė jam: "Jono mokiniai dažnai

pasninkauja ir kalba maldas, taip pat ir fariziejų mokiniai, o tavieji valgo sau ir geria". 34Jėzus jiems atsakė: "Argi galite versti pasninkauti vestuvių svečius, kol su jais yra jaunikis?! 35Ateis dienos, kai jaunikis bus iš jų atimtas, ir tada, tomis dienomis, jie pasninkaus".

36Jėzus dar pasakė jiems palyginimą: "Niekas neplėšia lopo iš naujo drabužio ir nesiuva jo ant seno. Šitaip ir naująjį jis suplėšytų, ir senajam netiktų lopas iš naujojo. 37Taip pat niekas nepila jauno vyno į senus vynmaišius. Jaunas vynas suplėšytų vynmaišius, pats ištekėtų, ir vynmaišiai niekais nueitų. 38Jauną vyną reikia pilti į naujus vynmaišius. 39Ir niekas, gėręs seno vyno, nenori jauno; jis sako: 'Senasis geresnis!'"

6Jėzus - šabo Viešpats [Mt 12,1-8; Mk 2,23-28] 1Vieną šabą, Jėzui einant per javų lauką, mokiniai skabė varpas ir, ištrynę tarp delnų, valgė. 2Fariziejai jiems prikišo: "Kam darote, kas per šabą draudžiama?!" 3Jėzus atsakė jiems: "Nejaugi neskaitėte, ką padarė Dovydas, kai buvo alkanas pats ir jo palydovai? 4Kaip jis įėjo į Dievo namus, ėmė padėtinės duonos, valgė ir davė savo palydai, nors jos niekam nevalia valgyti, tik kunigams!" 5Ir jis pridūrė: "Žmogaus Sūnus yra ir šabo Viešpats".

Pagydymas šabo dieną [Mt 12,9-14; Mk 3,1-6] 6Kitą šabo dieną jis nuėjo į sinagogą ir mokė. Ten buvo žmogus, kurio dešinė ranka buvo padžiūvusi. 7Rašto aiškintojai ir fariziejai stebėjo, ar jis gydys šabo dieną, kad rastų kuo jį kaltinti. 8Bet jis išskaitė jų mintis ir tarė vyrui su padžiūvusia ranka: "Kelkis ir stok į vidurį". Tasai atsistojo. 9Tuomet Jėzus paklausė juos: "Aš klausiu jus, ar per šabą leistina gera daryti, ar bloga? Gelbėti gyvybę ar žudyti?" 10Ir, apžvelgęs visus aplinkui, jis tarė tam žmogui: "Ištiesk savo ranką!" Tas ištiesė, ir ranka atgijo. 11O jie baisiai įniršo ir tarėsi, ką Jėzui padaryti.

Dvylikos apaštalų paskyrimas [Mt 10,1-4; Mk 3,13-19] 12Tomis dienomis Jėzus užkopė į kalną melstis. Ten jis praleido visą naktį, melsdamasis Dievui. 13Išaušus rytui, jis pasišaukė savo mokinius ir iš jų išsirinko dvylika; juos ir pavadino apaštalais: 14Simoną, kurį praminė Petru, jo brolį Andriejų, Jokūbą ir Joną, Pilypą ir Baltramiejų, 15Matą ir Tomą, Alfiejaus sūnų Jokūbą ir Simoną, vadinamą Uoliuoju, 16Jokūbo sūnų Judą ir Judą Iskarijotą, vėliau tapusį išdaviku.

Minia ieško Jėzaus [Mt 4,24-25; Mk 3,7-12] 17Nusileidęs su jais žemyn, apsistojo lygumoje. Ten buvo gausus jo mokinių būrys ir didelė daugybė žmonių iš visos Judėjos ir Jeruzalės, iš Tyro ir Sidono pajūrio. 18Jie susirinko jo pasiklausyti ir pagyti iš savo ligų. Buvo pagydomi netyrųjų dvasių varginamieji. 19Visa minia stengėsi jį paliesti, nes iš jo ėjo galia ir visus gydė.

Palaiminimai [Mt 5,1-12] 20Tuomet, pakėlęs akis į savo mokinius, Jėzus prabilo:

"Palaiminti jūs, vargdieniai, nes jūsų yra Dievo karalystė.
21 Palaiminti, kurie dabar alkstate, nes būsite pasotinti.
Palaiminti, kurie dabar verkiate, nes juoksitės.

22Palaiminti esate, kai žmonės jūsų nekenčia, atstumia, niekina ir atmeta kaip blogą jūsų vardą dėl Žmogaus Sūnaus. 23Džiaukitės tą dieną ir linksminkitės, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje. Juk lygiai taip kadaise jų protėviai darė pranašams".

Grėsmingi įspėjimai

24 "Bet vargas jums, turtuoliai,

nes jūs jau atsiėmėte savo paguodą.
25 Vargas jums, kurie dabar sotūs, nes būsite alkani.
Vargas jums, kurie dabar juokiatės,
nes jūs liūdėsite ir verksite.
26 Vargas jums, kai visi žmonės jus giria,
nes ir jų protėviai lygiai taip gyrė netikrus pranašus".

Priešų meilė 27"Bet jums, kurie klausotės, aš sakau: mylėkite savo priešus, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia. 28Laiminkite tuos, kurie jus keikia, ir melskitės už savo niekintojus. 29Kas užgauna tave per vieną skruostą, atsuk ir antrąjį; kas atima iš tavęs apsiaustą, negink ir marškinių. 30Duok kiekvienam, kuris prašo, duok ir nereikalauk atgal iš to, kuris tavo paėmė. 31Kaip norite, kad jums darytų žmonės, taip ir jūs darykite jiems. 32Jei mylite tuos, kurie jus myli, tai koks čia jūsų nuopelnas? Juk ir nusidėjėliai myli juos mylinčius. 33Jei darote gera tiems, kurie jums gera daro, tai koks jūsų nuopelnas? Juk ir nusidėjėliai taip daro. 34Jei skolinate tik tiems, iš kurių tikitės atgausią, koks jūsų nuopelnas? Juk ir nusidėjėliai skolina nusidėjėliams, kad atgautų paskolą. 35Bet jūs mylėkite savo priešus, darykite gera ir skolinkite nieko nesitikėdami. Tuomet jūsų lauks didelis atlygis, ir jūs būsite Aukščiausiojo vaikai: juk jis maloningas ir nedėkingiesiems, ir piktiesiems".

Gailestingumas ir didžiadvasiškumas [Mt 7,1-2; Mk 4,24] 36"Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas gailestingas. 37Neteiskite ir nebūsite teisiami; nesmerkite ir nebūsite pasmerkti; atleiskite, ir jums bus atleista. 38Duokite, ir jums bus duota; saiką gerą, prikimštą, sukratytą ir su kaupu atiduos jums į užantį. Kokiu saiku seikite, tokiu jums bus atseikėta".

Tiesumas ir dvasinis sveikumas [Mt 10,24-25; 12,33-35; 7,3-5. 16- 18] 39Jis pasakė jiems palyginimą: "Ar gali aklas vesti aklą? Argi ne abu įkris į duobę?! 40Mokinys nėra viršesnis už mokytoją: kiekvienas mokinys bus gerai išlavintas, jei bus kaip mokytojas. 41Kodėl gi matai krislą savo brolio akyje, o nepastebi rąsto savojoje?! 42Ir kaip gali sakyti broliui: 'Broli, leisk, išimsiu krislą iš tavo akies', - pats nematydamas savo akyje rąsto?! Veidmainy, pirmiau išritink rąstą iš savo akies, o tada pažiūrėsi, kaip iš brolio akies išimti krislelį.

43Nėra gero medžio, kuris megztų blogus vaisius, nei vėl - netikusio, kuris megztų gerus vaisius. 44Kiekvienas medis pažįstamas iš vaisių. Nuo usnių niekas nerenka figų, o nuo erškėčio neskina vynuogių. 45Geras žmogus iš gero savo širdies lobyno ima gera, o blogasis iš blogo lobyno ima bloga. Jo burna kalba tai, ko pertekusi širdis".

Išmintingi mokiniai [Mt 7,21-27] 46"Kam vadinate mane: 'Viešpatie, Viešpatie', o nedarote, ką sakau?!

47Kiekvienas, kuris ateina pas mane, klausosi mano žodžių ir juos vykdo, - aš jums parodysiu, į ką jis panašus. 48Jis panašus į namą statantį žmogų, kuris giliai iškasė žemę ir padėjo pamatus ant uolos. Užėjus potvyniui, srovė atsimušė į tą namą, bet neįstengė jo pajudinti, nes buvo gerai pastatytas.

49O kas klausosi mano žodžių, bet jų nevykdo, panašus į žmogų, pasistačiusį namą be pamato, tiesiog ant žemės. Vos tik srovė į jį atsimušė, jis bemat sugriuvo, ir to namo griuvimas buvo smarkus".

7Šimtininko tarno pagydymas [Mt 8,5-13; Jn 4,46-54] 1Baigęs visus tuos pamokymus

klausytojams, Jėzus sugrįžo į Kafarnaumą. 2Ten vieno šimtininko branginamas tarnas sirgo ir buvo arti mirties. 3Išgirdęs apie Jėzų, šimtininkas pasiuntė pas jį kelis žydų kilminguosius, prašydamas jį ateiti ir išgelbėti tarną. 4Atėję pas Jėzų, jie labai prašė ir sakė: "Jis vertas, kad jam tai padarytum, 5nes jis myli mūsų tautą ir mums yra pastatęs sinagogą". 6Jėzus nuėjo su jais. Prisiartinus prie namų, šimtininkas atsiuntė savo draugus jam pasakyti: "Viešpatie, nesivargink! Aš nesu vertas, kad užeitum po mano stogu. 7Aš taip pat nelaikiau savęs vertu ateiti pas tave. Bet tark žodį, ir tepasveiksta mano tarnas! 8Juk ir aš, pats būdamas valdinys, turiu sau pavaldžių kareivių. Taigi aš sakau kuriam nors iš jų: 'Eik', ir jis eina; sakau kitam: 'Ateik čionai!', ir jis ateina; sakau tarnui: 'Padaryk tai!', ir jis daro". 9Tai girdėdamas, Jėzus stebėjosi šimtininku ir, atsigręžęs į jį lydinčią minią, tarė: "Sakau jums - nė Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo". 10Sugrįžę į namus, pasiųstieji rado tarną pasveikusį.

Jaunuolio prikėlimas iš numirusių. Stebuklo garsas 11Paskui Jėzus pasuko į miestą, vardu Najinas. Drauge keliavo jo mokiniai ir gausi minia. 12Prisiartinus prie miesto vartų, štai nešė numirėlį - vienturtį našlės sūnų. Kartu ėjo nemaža miesto minia. 13Pamačiusiam motiną Viešpačiui pagailo jos, ir jis tarė: "Neverk!" 14Priėjęs palietė neštuvus. Nešėjai sustojo. O jis prabilo: "Jaunuoli, sakau tau: kelkis!" 15Numirėlis atsisėdo ir pradėjo kalbėti. Jėzus atidavė jį motinai. 16Visus pagavo baimė, ir jie garbino Dievą, sakydami: "Didis pranašas atsirado tarp mūsų" ir: "Dievas aplankė savo tautą". 17Ta žinia apie jį pasklido po visą Judėją ir visą šalį.

Jonas Krikštytojas ir Jėzus [Mt 11,2-15] 18Visa tai papasakojo Jonui jo mokiniai. 19Tada Jonas, pasišaukęs du savo mokinius, nusiuntė juos pas Viešpatį paklausti: "Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?" 20Atėję pas Jėzų, tie vyrai tarė: "Jonas Krikštytojas mus pasiuntė pas tave, klausdamas: 'Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?'" 21Kaip tik tuo metu Jėzus pagydė daugelį iš ligų bei negalių ir nuo piktųjų dvasių, daugeliui aklųjų dovanojo regėjimą. 22Tad atsakydamas jis tarė jiems: "Keliaukite ir apsakykite Jonui, ką esate matę ir girdėję: aklieji praregi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi, kurtieji girdi, mirusieji prikeliami, vargdieniams skelbiama geroji naujiena. 23Ir palaimintas, kas nepasipiktins manimi".

24Jono pasiuntiniams nuėjus, Jėzus pradėjo kalbėti minioms apie Joną: "Ko išėjote į dykumą pažiūrėti? Ar vėjo linguojamos nendrės? 25O ko išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais vilkinčio žmogaus? Aure tie, kurie ištaigingai vilki ir prabangiai gyvena, yra karaliaus rūmuose. 26Tai ko gi išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip, sakau jums, ir daugiau negu pranašo. 27Jis yra tasai, apie kurį parašyta:

Štai aš siunčiu pirm tavęs savo pasiuntinį,
ir jis nuties tau kelią.

28Sakau jums: tarp gimusių iš moteries nėra buvę didesnio už Joną, bet ir mažiausiasis Dievo karalystėje didesnis už jį. 29Jį išgirdusi visa tauta, taip pat ir muitininkai, pripažino Dievo teisingumą, krikštydamiesi Jono krikštu. 30Tik fariziejai ir Įstatymo mokytojai, nesiduodami jam krikštyti, atstūmė, ką Dievas jiems buvo sumanęs".

Jėzus apie savo kartą [Mt 11,16-19] 31"Su kuo aš galėčiau palyginti šios kartos žmones? Į ką jie panašūs? 32Panašūs jie į vaikus, kurie, susėdę prekyvietėje, šaukia vieni kitiems:

'Mes jums grojome, o jūs nešokote;
mes giedojome raudas, o jūs neverkėte'.

33Buvo atėjęs Jonas Krikštytojas. Jis nevalgė duonos, negėrė vyno, tai jūs sakėte: 'Jis demono apsėstas'. 34Atėjo Žmogaus Sūnus, valgantis ir geriantis, jūs vėl sakote: 'Štai rijūnas ir vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidėjėlių bičiulis'. 35Bet išmintį pateisino visi jos vaikai".

Atgailaujanti nusidėjėlė 36Vienas fariziejus užsiprašė Jėzų pietų. Atėjęs į fariziejaus namus, jis sėdo prie stalo. 37Ir štai moteris, kuri buvo žinoma mieste nusidėjėlė, patyrusi, kad jis fariziejaus namuose, atsinešė alebastrinį indą kvapaus tepalo ir, 38verkdama priėjusi iš užpakalio prie jo kojų, ėmė laistyti jas ašaromis, šluostyti savo galvos plaukais, bučiavo jo kojas ir tepė jas tepalu.

39Tai matydamas fariziejus, kuris buvo Jėzų pasikvietęs, samprotavo pats vienas: "Jeigu šitas būtų pranašas, jis žinotų, kas tokia ši moteris, kuri jį paliečia, - kad ji nusidėjėlė!" 40O Jėzus prabilo: "Simonai, turiu tau ką pasakyti". Tas atsiliepė: "Sakyk, Mokytojau!"

41"Skolintojas turėjo du skolininkus. Vienas buvo skolingas penkis šimtus denarų, o kitas - penkiasdešimt. 42Jiems neturint iš ko atiduoti, jis dovanojo abiem. Katras labiau jį mylės? 43Simonas atsakė: "Manau, jog tasai, kuriam daugiau dovanota". Jėzus tarė: "Teisingai nusprendei".

44Ir, atsisukęs į moterį, jis tarė Simonui: "Matai šitą moterį? Aš atėjau į tavo namus, tu nedavei man vandens kojoms nusimazgoti, o ji suvilgė jas ašaromis ir nušluostė savo plaukais. 45Tu manęs nepabučiavai, o ji, vos man atėjus, nesiliauja bučiavusi man kojų. 46Tu aliejumi man galvos nepatepei, o ji tepalu patepė man kojas. 47Todėl aš tau sakau: jai atleidžiama daugybė jos nuodėmių, nes ji labai pamilo. Kam mažai atleista, tas menkai myli". 48O jai tarė: "Atleidžiamos tau nuodėmės". 49Sėdintieji kartu už stalo pradėjo svarstyti: "Kas gi jis toks, kad net ir nuodėmes atleidžia?!" 50O jis dar tarė moteriai: "Tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik rami!"

8Jėzaus talkininkės 1Jėzus keliavo per miestus ir kaimus, mokydamas ir skelbdamas gerąją naujieną apie Dievo karalystę. Su juo buvo Dvylika [apaštalų] 2ir kelios moterys, išgydytos nuo piktųjų dvasių bei ligų; tai Marija, vadinama Magdaliete, iš kurios buvo išėję septyni demonai, 3Erodo prievaizdo Chuzos žmona Joana, Zuzana ir daug kitų moterų, kurios šelpė juos savo turtu.

Sėjėjo palyginimas [Mt 13,1-9; Mk 4,1-9] 4Susirinkus gausiai miniai ir žmonėms dar skubant iš visų miestų pas Jėzų, jis bylojo palyginimu: 5"Sėjėjas išsirengė sėti javų. Jam sėjant, vieni grūdai nukrito pakelėje, buvo sumindžioti, ir dangaus sparnuočiai juos sulesė. 6Kiti nukrito ant uolų, ir jų daigai sudžiūvo, nes trūko drėgmės. 7Dar kiti nukrito tarp erškėčių, ir tie, kartu išaugę, juos nusmelkė. 8O dar kiti nukrito į gerą žemę ir išaugę davė šimteriopą derlių" . Tai papasakojęs, jis sušuko: "Kas turi ausis klausyti - teklauso!"

Kodėl palyginimai? [Mt 13,10-13; Mk 4,10-12] 9Jo mokiniai paklausė, ką reiškiąs tasai palyginimas. 10Jis atsakė: "Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptis, o kitiems jos skelbiamos palyginimais,

kad regėdami nematytų
ir girdėdami nesuprastų".

Palyginimo išaiškinimas [Mt 13,18-23; Mk 4,14-20] 11"Palyginimas štai ką reiškia: sėkla yra Dievo žodis. 12Pakelėje - tai tie, kurie klausosi, paskui ateina velnias ir išrauna žodį iš jų širdies, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti. 13Ant uolų - tie, kurie, išgirdę žodį, su džiaugsmu jį priima, bet neturi šaknų: kurį laiką jie tiki, o gundomi atkrinta. 14Kas krito tarp erškėčių, - tai tie, kurie išgirdo, bet tolyn eidami liko nusmelkti rūpesčių, turtų ir gyvenimo malonumų ir neduoda vaisiaus.

15Nukritusi į gerą žemę sėkla - tai tie, kurie klauso žodžio, išsaugo jį taurioje ir geroje širdyje ir duoda vaisių kantrumu".

Žiburio palyginimas [Mt 5,15; Mk 4,21-22] 16"Nė vienas, uždegęs žiburį, nevožia jo indu ir nekiša po lova, bet stato į žibintuvą, kad ateinantys matytų šviesą. 17Nėra nieko paslėpta, kas nebūtų atskleista, nieko slapta, kas nepasidarytų žinoma ir neišeitų aikštėn. 18Tad žiūrėkite, kaip klausotės. Kas turi, tam bus duota, o iš neturinčio bus atimta ir tai, ką jis tariasi turįs".

Tikroji giminystė [Mt 12,46-50; Mk 3,31-35] 19Pas Jėzų atėjo motina ir broliai, bet negalėjo prasimušti iki jo per minią. 20Jam buvo pranešta: "Tavo motina ir broliai stovi lauke, nori su tavimi pasimatyti". 21O jis atsakė: "Mano motina ir mano broliai - tai tie, kurie klausosi Dievo žodžio ir jį vykdo".

Audros nutildymas [Mt 8,23-27; Mk 4,35-41] 22Vieną dieną Jėzus su mokiniais įlipo į valtį ir pasakė: "Irkimės anapus ežero!" Jie atsistūmė nuo kranto. 23Mokiniams irkluojant, Jėzus užmigo. Ežere pakilo vėtra. Bangos ėmė semti valtį, ir visi atsidūrė pavojuje. 24Tuomet pripuolę mokiniai ėmė žadinti Jėzų, šaukdami: "Mokytojau, Mokytojau, žūvame!" Atsikėlęs jis sudraudė vėtrą ir bangas. Jos nurimo, ir stojo tyla. 25O Jėzus paklausė juos: "Kurgi jūsų tikėjimas?!" Mokiniai išsigandę ir nustebę kalbėjo vienas kitam: "Kas jis toks, kad įsakinėja vėjams ir vandeniui, ir tie jo klauso?!"

Gerazos apsėstasis [Mt 8,28-34; Mk 5,1-20] 26Jie atplaukė į geraziečių kraštą, kuris yra priešingame Galilėjai krante. 27Kai tik Jėzus išlipo į krantą, jį pasitiko iš miesto atbėgęs vyras. Šis buvo demonų apsėstas, seniai nedėvėjo drabužių, negyveno namuose, laikėsi kapinėse. 28Pamatęs Jėzų, jis parpuolė priešais ir ėmė garsiai šaukti: "Ko tau iš manęs reikia, Jėzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau?! Maldauju, nekankink manęs!" 29Mat Jėzus buvo įsakęs netyrajai dvasiai išeiti iš žmogaus. Dvasia dažnai sugriebdavo jį. Žmonės jį laikydavo surakintą, supančiotomis kojomis, bet jis sutraukydavo pančius, ir demonas jį nuvarydavo į dykumą. 30Jėzus paklausė: "Kuo tu vardu?" Šis atsakė: "Legionas". Mat jį buvo apsėdę daug demonų. 31Jie maldavo, kad Jėzus neįsakytų jiems nugrimzti gelmėn.

32Tenai kalne ganėsi didelė kaimenė kiaulių. Demonai prašė leisti sueiti į jas. Jėzus leido. 33Tuomet demonai, išėję iš žmogaus, apniko kiaules. Kaimenė tuojau metėsi nuo skardžio į ežerą ir prigėrė.

34Pamatę, kas nutiko, piemenys pabėgo ir pranešė apie tai mieste bei kaimuose. 35Žmonės išėjo pažiūrėti, kas buvo atsitikę, ir susibūrė prie Jėzaus. Čia jie rado žmogų, iš kurio buvo išėję demonai, sėdintį prie Jėzaus kojų apsirengusį ir sveiko proto, ir nusigando. 36Tie, kurie buvo matę, papasakojo, kaip buvo išgydytas apsėstasis. 37Tada visi geraziečių šalies gyventojai ėmė prašyti, kad Jėzus pasitrauktų iš jų, nes juos buvo pagavusi didelė baimė. Jis įsėdo į valtį ir sugrįžo atgal.

38Vyras, iš kurio buvo išėję demonai, prašėsi paliekamas pas Jėzų. Tačiau jis atleido jį ir paliepė: 39"Grįžk namo ir papasakok, kokių didžių dalykų tau padarė Dievas". Tuomet jis ėjo per visą miestą ir skelbė, ką Jėzus jam padaręs.

Jėzus pagydo moterį ir prikelia mirusią mergaitę [Mt 9,18-26; Mk 5,21-43] 40Grįžtantį Jėzų pasitiko minia, nes visi jo laukte laukė. 41Ir štai atėjo vyras, vardu Jajiras, sinagogos vyresnysis. Jis puolė Jėzui po kojų, maldaudamas ateiti į jo namus. 42Mat jo vienturtė, dvylikametė dukrelė buvo

marinama. Jėzus ėjo minios apgultas.

43Viena moteris, dvylika metu sirgusi kraujoplūdžiu, kurio niekas negalėjo pagydyti, 44prisiartino iš užpakalio, prisilietė jo drabužio apvado, ir kraujas bematant liovėsi plūdęs. 45O Jėzus paklausė: "Kas mane palietė?" Visiems besiginant, Petras tarė: "Mokytojau, minia tave spaudžia ir stumia". 46Bet Jėzus atsakė: "Mane kažkas palietė, nes aš pajutau, kad iš manęs išėjo galia". 47Moteris, pamačiusi, kad neliko nepastebėta, drebėdama prisiartino, parpuolė jam po kojų ir visų žmonių akivaizdoje papasakojo, kodėl prisilietusi ir kaip tuojau išgijusi. 48Tuomet Jėzus jai tarė: "Dukra, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik rami!"

49Jėzui tebekalbant, atėjo kažkas iš sinagogos vyresniojo namų ir tam pranešė: "Tavo duktė numirė. Nebevargink Mokytojo". 50Tai išgirdęs, Jėzus tarė: "Nebijok, tiktai tikėk, ir ji bus išgelbėta". 51Atėjęs į namus, jis neleido su savim eiti niekam, tik Petrui, Jonui, Jokūbui ir mergaitės tėvui bei motinai. 52Visi verkė ir apraudojo ją. Jėzus prabilo: "Neverkite! Mergaitė nėra mirusi, o tik miega". 53Žmonės juokėsi iš jo, žinodami, kad ji mirusi. 54Bet jis, paėmęs ją už rankos, sušuko: "Mergaite, kelkis!" 55Jos dvasia sugrįžo, ji tuojau atsikėlė. Jėzus liepė duoti jai valgyti. 56Mergaitės gimdytojai be galo stebėjosi, o jis liepė niekam nesakyti, kas buvo įvykę.

9Apaštalų išsiuntimas [Mt 10,5-14; Mk 6,7-13] 1Sukvietęs Dvylika, Jėzus suteikė jiems galią ir valdžią visiems demonams tramdyti ir ligoms gydyti. 2Paskui išsiuntė Dievo karalystės skelbti, sveikatos ligoniams teikti. 3Jis pasakė jiems: "Nieko neimkite kelionei: nei lazdos, nei krepšio, nei duonos, nei pinigų. Neturėkite nė dviejų palaidinių. 4Jei įeisite į kokius nors namus, pasilikite tenai. Iš ten ir keliaukite toliau. 5O kur tik žmonės jūsų nepriimtų, išeidami iš to miesto nusikratykite nuo kojų dulkes kaip liudijimą prieš juos". 6Taigi išėję jie traukė per aplinkinius kaimus, visur skelbdami gerąją naujieną bei gydydami.

Erodas apie Jėzų [Mt 14,1-2; Mk 6,14-16] 7Tetrarchas Erodas išgirdo apie visus tuos įvykius ir nežinojo, ką manyti, nes vieni sakė: 8Jonas prisikėlęs iš numirusių, kiti: pasirodęs Elijas, dar kiti: prisikėlęs vienas iš senųjų pranašų. 9Erodas tarė: "Jonui aš nukirsdinau galvą; o kas yra šitas, apie kurį girdžiu pasakojant tokius dalykus?!" Ir jis panoro pamatyti Jėzų.

Apaštalų sugrįžimas ir duonos padauginimas [Mt 14,13-21; Mk 6,30-44; Jn 6,1-13] 10Sugrįžę apaštalai apsakė Jėzui, ką buvo nuveikę. Pasiėmęs juos, jis pasitraukė nuošaliai į Betsaidos miesto apylinkes. 11Minia, tai sužinojusi, sekė iš paskos. Jis priėmė žmones ir kalbėjo jiems apie Dievo karalystę, pagydė tuos, kuriems reikėjo gydymo.

12Diena pakrypo vakarop. Prisiartinę Dvylika tarė: "Paleisk žmones, kad jie, nuėję į aplinkinius kaimus bei vienkiemius, susirastų nakvynę ir maisto. Mes juk esame dykumoje". 13Jėzus atsiliepė: "Jūs duokite jiems valgyti!" Dvylika atsakė: "Mes nieko daugiau neturime, tik penkis kepalėlius duonos ir dvi žuvis. Nebent nueitume ir nupirktume maisto visai šitai miniai". 14O buvo ten apie penkis tūkstančius vyrų. Jėzus įsakė mokiniams: "Susodinkite juos būriais po penkiasdešimt". 15Jie taip padarė ir visus susodino. 16Tuomet, paėmęs penkis kepalėlius ir dvi žuvis, jis pažvelgė į dangų, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė mokiniams, kad išnešiotų miniai. 17Visi valgė ir pasisotino. Ir dar buvo surinkta dvylika pintinių nulikusių kąsnelių.

Petro išpažinimas [Mt 16,13-20; Mk 8,27-30] 18Kartą, kai Jėzus nuošaliai vienas meldėsi, su juo buvo ir mokiniai. Jis paklausė juos: "Kuo mane laiko žmonės?" 19Jie atsakė: "Vieni Jonu Krikštytoju, kiti Eliju, treti sako, prisikėlęs vienas iš senųjų pranašų". 20Tada jis paklausė: "O jūs

kuo mane laikote?" Petras atsakė: "Dievo Mesiju". 21Jėzus sudraudė juos, įsakydamas niekam to nepasakoti.

Pirmoji pranašystė apie kančią ir prisikėlimą [Mt 16,21; Mk 8,31] 22Jis dar pridūrė, jog reikia, kad Žmogaus Sūnus daug kentėtų, būtų seniūnų, aukštųjų kunigų bei Rašto aiškintojų atmestas, nužudytas ir trečią dieną prisikeltų.

Jėzaus sekimas [Mt 16,24-27; 10,33; Mk 8,34-38] 23Jėzus pasakė visiems: "Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teneša savo kryžių ir teseka manimi. 24Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras, o kas pražudys dėl manęs savo gyvybę, tas ją išgelbės. 25Kokia būtų nauda, jei žmogus laimėtų visą pasaulį, o save pražudytų ar sau pakenktų?! 26Jei kas gėdysis manęs ir mano žodžių, to gėdysis ir Žmogaus Sūnus, kai ateis su savąja bei Tėvo ir šventųjų angelų šlove. 27Iš tiesų sakau jums: kai kurie iš čia stovinčiųjų neragaus mirties, kol neišvys Dievo karalystės".

Atsimainymas [Mt 17,1-9; Mk 9,2-10] 28Praslinkus maždaug aštuonioms dienoms po šitų žodžių, jis pasiėmė Petrą, Joną ir Jokūbą ir užkopė į kalną melstis. 29Besimeldžiant jo veido išvaizda pasikeitė, o drabužiai pasidarė skaisčiai balti. 30Ir štai pasirodė du vyrai, kurie kalbėjosi su juo. Tai buvo Mozė ir Elijas. 31Jie pasirodė šlovėje ir kalbėjo apie Jėzaus išėjimą, būsiantį Jeruzalėje.

32Petrą ir jo draugus apėmė miegas. Išbudę jie pamatė jo spindesį ir stovinčius šalia jo du vyrus. 33Šiems tolstant, Petras kreipėsi į Jėzų: "Mokytojau, gera mums čia būti! Padarykime tris palapines: vieną tau, kitą Mozei ir trečią Elijui". Jis nesižinojo, ką kalbąs. 34Jam tai besakant, užėjo debesis ir uždengė juos. Jiems panyrant į debesį, mokiniai nusigando. 35O iš debesies aidėjo balsas: "Šitas mano išrinktasis Sūnus, jo klausykite!" 36Balsui nuskambėjus, Jėzus liko vienas. O jie tylėjo ir tomis dienomis niekam nesakė apie savo regėjimą.

Nuomariu sergančio berniuko pagydymas [Mt 17,14-18; Mk 9,14-27] 37Kitą dieną, jiems besileidžiant nuo kalno, Jėzų pasitiko didelė minia. 38Ir štai vienas vyras iš minios ėmė šaukti: "Mokytojau, meldžiu, pažvelk į mano sūnų: tai vienturtis. 39Kai dvasia jį pačiumpa, jis staiga ima rėkti, o dvasia tąso jį, jog tas net putoja. Ji tik vargais negalais atstoja nuo jo, kone užkankindama. 40Aš prašiau tavo mokinius išvaryti dvasią, bet jie neįstengė". 41Tada Jėzus atsakė: "O netikinti ir sugedusi gimine! Kaip ilgai man reikės su jumis pasilikti ir jus kęsti?! Atvesk čia sūnų". 42Dar besiartinantį demonas jį parbloškė ir pradėjo tąsyti. Jėzus sudraudė netyrąją dvasią, išgydė berniuką ir atidavė jį tėvui. 43Ir visi neteko žado dėl Dievo didybės.

Antroji pranašystė apie kančią ir prisikėlimą [Mt 17,22; Mk 9,30-32] Visiems stebintis Jėzaus darbais, jis prabilo į mokinius: 44"Įsidėmėkite gerai mano žodžius: Žmogaus Sūnus turi būti atiduotas į žmonių rankas". 45Jie nesuprato šios kalbos; jos reikšmė liko jiems paslėpta taip, kad jos nesuvoktų. O jie bijojo klausti Jėzų apie tą dalyką.

Kas didžiausias? [Mt 18,1-5; Mk 9,33-37; Jn 13,20] 46Tarp mokinių kilo ginčas, kuris iš jų didžiausias. 47Išskaitęs jų širdies mintis, Jėzus pasišaukė vaiką, pasistatė šalia savęs 48ir tarė: "Kas priima šį vaiką dėl manęs, priima mane, o kas mane priima, priima tą, kuris yra mane siuntęs. Kas tarp jūsų mažiausias, tas yra didis".

Jėzaus vardo galybė [Mk 9,38-40] 49Tada atsiliepė Jonas: "Mokytojau, mes matėme vieną žmogų, tavo vardu išvarantį demonus. Mes jam draudėme tai daryti, nes jis nevaikščioja kartu su mumis".

50Jėzus atsakė: "Nedrauskite! Kas ne prieš jus, tas už jus!"

PAKELIUI Į JERUZALĘ

Nesvetingas kaimas Samarijoje 51Atėjus metui, kai turėjo būti paimtas iš pasaulio, Jėzus ryžtingai nukreipė savo veidą į Jeruzalę. 52Jis išsiuntė pirma savęs pasiuntinius. Tie užėjo į vieną Samarijos kaimą paruošti, kur jam apsistoti. 53Bet kaimo gyventojai nesutiko jo priimti, nes jis keliavo Jeruzalės link. 54Tai girdėdami, mokiniai Jokūbas ir Jonas sušuko: "Viešpatie, jei nori, mes liepsime ugniai kristi iš dangaus ir juos sunaikinti!" 55Bet jis atsisukęs sudraudė juos. 56Jie pasuko į kitą kaimą.

Jėzus reikalauja ryžtingumo [Mt 8,18-22] 57Jiems einant keliu, vienas žmogus jam pasakė: "Aš seksiu paskui tave, kur tik tu eitum!" 58Jėzus atsakė: "Lapės turi urvus, padangių sparnuočiai - lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti". 59Kitam žmogui jis pasakė: "Sek paskui mane!" Tas prašė: "Leisk man pirmiau pareiti tėvo palaidoti". 60Jis atsakė: "Palik mirusiems laidoti savo numirėlius, o tu eik ir skelbk Dievo karalystę!" 61Dar vienas tarė: "Aš seksiu paskui tave, Viešpatie, bet leisk man pirmiau atsisveikinti su namiškiais". 62Jėzus tam pasakė: "Nė vienas, kuris prideda ranką prie arklo ir žvalgosi atgal, netinka Dievo karalystei".

10Septyniasdešimt dviejų mokinių pasiuntinybė [Mt 10,5-16; 11,224; Mk 6,7-13; Lk 9,1-6] 1Paskui Viešpats paskyrė dar kitus septyniasdešimt du mokinius ir išsiuntė juos po du, kad eitų pirma jo į visus miestus bei vietoves, kur jis pats ketino vykti. 2Jis sakė jiems: "Pjūtis didelė, o darbininkų maža. Melskite pjūties šeimininką, kad atsiųstų darbininkų į savo pjūtį. 3Keliaukite! Štai aš siunčiu jus lyg avinėlius tarp vilkų. 4Nesineškite piniginės nei krepšio, nei autuvo ir nieko kelyje nesveikinkite. 5Į kuriuos tik namus užeisite, pirmiausia tarkite: 'Ramybė šiems namams!' 6Ir jei ten gyvens ramybės sūnus, jūsų ramybė nužengs ant jo, o jei ne, - sugrįš pas jus. 7Pasilikite tuose namuose, valgykite ir gerkite, kas duodama, nes darbininkas vertas savo užmokesčio. Nesikilnokite iš namų į namus. 8Jei nueisite į kurį nors miestą ir jus priims, valgykite, kas bus jums padėta. 9Gydykite to miesto ligonius ir sakykite visiems: 'Jums čia pat Dievo karalystė!' 10O jeigu užsuksite į tokį miestą, kur jūsų nepriims, išėję į aikštę tarkite: 11'Mes jums nukratome net jūsų miesto dulkes, prilipusias prie mūsų kojų, bet vis tiek žinokite: Dievo karalystė jau čia pat!' 12Sakau jums: ateis diena, kai Sodomai bus lengviau negu anam miestui.

13Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Jeigu Tyre ir Sidone būtų padaryta stebuklų, kokie padaryti pas jus, jie seniai būtų atsivertę ir atgailoję su ašutine ir pelenuose. 14Todėl Tyrui ir Sidonui teisme bus lengviau negu jums. 15Ir tu, Kafarnaume, negi būsi išaukštintas iki dangaus?! Tu nugarmėsi iki pragaro!

16Kas jūsų klauso, manęs klauso. Kas jus niekina, mane niekina. O kas niekina mane, niekina tą, kuris yra mane siuntęs".

Mokinių sugrįžimas. Kuo džiaugtis? 17Septyniasdešimt du sugrįžo ir su džiaugsmu kalbėjo: "Viešpatie, mums paklūsta net demonai dėl tavo vardo". 18O Jėzus atsiliepė: "Mačiau šėtoną, kaip žaibą krintantį iš dangaus. 19Štai aš suteikiau jums galią mindžioti gyvates bei skorpionus ir visokią priešo galybę, kad niekas jums nepakenktų. 20Bet jūs džiaukitės ne tuo, kad dvasios jums pavaldžios; džiaukitės, kad jūsų vardai įrašyti danguje".

Palaima mažutėliams [Mt 11,25-27] 21Tuomet jis pradžiugo Šventąja Dvasia ir prabilo: "Aš šlovinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams. Taip, Tėve, nes tau taip patiko. 22Viskas man yra mano Tėvo atiduota. Ir

niekas nežino, kas yra Sūnus, tik Tėvas, nei kas yra Tėvas, tik Sūnus ir tas, kam Sūnus panorės apreikšti".

Mokinių privilegija [Mt 13,16-17] 23Atsigręžęs vien tiktai į mokinius, jis tarė: "Palaimintos akys, kurios regi, ką jūs regite. 24Sakau jums: daugel pranašų ir karalių troško išvysti, ką jūs matote, bet neišvydo, ir išgirsti, ką jūs girdite, bet neišgirdo".

Didysis įsakymas [Mt 22,34-40; Mk 12,28-31] 25Štai atsistojo vienas Įstatymo mokytojas ir, mėgindamas jį, paklausė: "Mokytojau, ką turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą?" 26Jėzus tarė: "O kas parašyta Įstatyme? Kaip skaitai?" 27Tas atsakė: Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis ir visu protu, o savo artimą kaip save patį. 28Jėzus jam tarė: "Gerai atsakei. Tai daryk, ir gyvensi".

Gailestingojo samariečio palyginimas 29Norėdamas pasiteisinti, anas paklausė Jėzų: "O kas gi mano artimas?" 30Jėzus prabilo: "Vienas žmogus keliavo iš Jeruzalės į Jerichą ir pakliuvo į plėšikų rankas. Tie išrengė jį, sumušė ir nuėjo sau, palikdami pusgyvį. 31Atsitiktinai tuo pačiu keliu ėjo vienas kunigas. Jis pamatė, bet praėjo kita puse kelio. 32Taip pat ir levitas, pro tą vietą eidamas, jį matė ir praėjo kita kelio puse. 33O vienas pakeleivis samarietis, užtikęs jį, pasigailėjo. 34Jis priėjo prie jo, užpylė ant žaizdų aliejaus ir vyno, aptvarstė jas; paskui, užkėlęs ant savo gyvulio, nugabeno į užeigą ir slaugė jį. 35Kitą dieną jis išsiėmė du denarus, padavė užeigos šeimininkui ir tarė: 'Slaugyk jį, o jeigu išleisi ką viršaus, sugrįžęs aš tau atsilyginsiu'. 36Kas iš šitų trijų tau atrodo buvęs artimas patekusiam į plėšikų rankas?" 37Jis atsakė: "Tas, kuris parodė jam gailestingumą". Jėzus atsakė: "Eik ir tu taip daryk!"

Morta ir Marija 38Jiems keliaujant toliau, Jėzus užsuko į vieną kaimą. Ten viena moteris, vardu Morta, pakvietė jį paviešėti. 39Ji turėjo seserį, vardu Marija. Ši, atsisėdusi prie Viešpaties kojų, klausėsi jo žodžių. 40Morta buvo susirūpinusi visokiu patarnavimu. Ji stabtelėjo ir pasiskundė: "Viešpatie, tau nerūpi, kad sesuo palieka mane vieną patarnauti? Sakyk, kad ji man padėtų". 41Tačiau Viešpats atsakė: "Morta, Morta, tu rūpiniesi ir sielojiesi daugeliu dalykų, 42o reikia tik vieno. Marija išsirinko geriausiąją dalį, kuri nebus iš jos atimta".

11Tėve mūsų [Mt 6,9-13] 1Kartą Jėzus vienoje vietoje meldėsi. Jam baigus maldą, vienas mokinys paprašė: "Viešpatie, išmokyk mus melstis, kaip ir Jonas išmokė savuosius mokinius". 2Jėzus tarė jiems: "Kai melsitės, sakykite:

'Tėve, teesie šventas tavo vardas.
Teateinie tavo karalystė.
3 Kasdienės mūsų duonos duok mums kasdien
4 ir atleisk mums mūsų kaltes,
nes ir mes atleidžiame kiekvienam, kuris mums kaltas.
Ir neleisk mūsų gundyti'".

Ištverminga malda 5Jėzus dar kalbėjo jiems: "Kas nors iš jūsų turės draugą ir, nuėjęs pas jį vidurnaktį, sakys: 'Bičiuli, paskolink man tris kepaliukus duonos, 6nes draugas iš kelionės pas mane atvyko ir aš neturiu ko jam padėti ant stalo'. 7O anas iš vidaus atsilieps: 'Nekvaršink manęs! Durys jau uždarytos, o aš su vaikais lovoje, negaliu keltis ir tau duoti'. 8Aš jums sakau: jeigu nesikels ir neduos jam duonos dėl bičiulystės, tai dėl jo įkyrumo atsikels ir duos, kiek tik jam reikia".

Malda ir Dievo gerumas [Mt 7,7-11; Jn 14,13-14] 9"Tad ir aš jums sakau: prašykite, ir jums bus duota; ieškokite, ir rasite; belskite, ir jums bus atidaryta. 10Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma. 11Kur jūs matėte tokį tėvą, kad duonos prašančiam vaikui duotų akmenį?! Ar prašančiam žuvies - atkištų gyvatę? 12Arba prašančiam kiaušinio - duotų skorpioną? 13Jei tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų Tėvas iš dangaus suteiks Šventąją Dvasią tiems, kurie jį prašo".

Jėzus ir Belzebulas [Mt 12,22-30; Mk 3,22-27] 14Kartą Jėzus išvarė nebylumo demoną. Demonui išėjus, nebylys prakalbėjo, ir minia stebėjosi. 15Kai kurie žmonės sakė: "Jis išvaro demonus demonų valdovo Belzebulo galia". 16Kiti, mėgindami jį, reikalavo ženklo iš dangaus. 17Žinodamas, ką jie mano, Jėzus jiems tarė: "Kiekviena suskilusi karalystė bus sunaikinta, ir namai grius ant namų. 18Jeigu ir šėtonas pasidalijęs, tai kaip išsilaikys jo karalystė?! Jūs sakote mane išvejant demonus Belzebulo galia. 19Jeigu jau aš išvarau juos Belzebulo galia, tai kieno galia išvaro jūsų sekėjai? Todėl jie bus jūsų teisėjai. 20Bet jei aš išveju demonus Dievo pirštu, tai tikrai pas jus atėjo Dievo karalystė.

21Kai apsiginklavęs galiūnas sergi savo sodybą, tada ir jo turtas apsaugotas. 22Bet jei užpuls stipresnis ir jį nugalės, tai atims jo ginklus, kuriais tas pasitikėjo, ir išdalys grobį.

23Kas ne su manimi, tas prieš mane, ir kas nerenka su manimi, tas barsto".

Nelabosios dvasios sugrįžimas [Mt 12,43-45] 24"Netyroji dvasia, išėjusi iš žmogaus, klaidžioja bevandenėse vietose, ieškodama poilsio. Neradusi ji sako sau: 'Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau'. 25Sugrįžusi randa juos iššluotus ir išpuoštus. 26Tada eina, pasiima kitas septynias dvasias, dar piktesnes už save, ir įėjusios jos ten apsigyvena. Ir paskui tam žmogui darosi blogiau negu pirma".

Palaima žodžio klausytojams 27Jam bekalbant, viena moteris iš minios garsiai sušuko: "Palaimintos įsčios, kurios tave nešiojo, ir krūtys, kurias žindai!" 28O jis atsiliepė: "Dar labiau palaiminti tie, kurie klausosi Dievo žodžio ir jo laikosi".

Jonos ženklas [Mt 12,38-42] 29Žmonėms gausiai susirinkus, Jėzus pradėjo kalbėti: "Ši karta yra pikta karta. Ji reikalauja ženklo, bet jai nebus duota jokio kito ženklo, kaip tik Jonos ženklas. 30Kaip Jona buvo ženklas nineviečiams, taip Žmogaus Sūnus bus šiai kartai. 31Pietų šalies karalienė teismo dieną prisikels drauge su šios kartos žmonėmis ir juos pasmerks. Nes ji atkeliavo nuo žemės pakraščių pasiklausyti Saliamono išminties, o štai čia daugiau negu Saliamonas. 32Ninevės gyventojai teismo dieną kelsis su šia karta ir ją pasmerks, nes jie atsivertė išgirdę Jonos pamokslus, o štai čia daugiau negu Jona".

Žiburio palyginimas [Mt 5,15; 6,22-23; Mk 4,21; Lk 8,16] 33"Niekas uždegto žiburio nededa į slėptuvę ar po indu, bet stato jį į žibintuvą, kad įeinantys matytų šviesą. 34Kūno žiburys yra tavoji akis. Todėl jei tavo akis sveika, visam tavo kūnui bus šviesu. O jeigu tavo akis nesveika, tavo kūnas skendės tamsoje. 35Todėl žiūrėk, kad tavoji šviesa nebūtų tamsybė! 36Taigi jei visam tavo kūnui šviesu ir niekas jo netemdo, tai jis ir bus šviesus, lyg būtum apšviestas žiburio spindulių".

Prieš fariziejus ir Rašto mokytojus [Mt 23,13-36] 37Jėzui tebekalbant, vienas fariziejus pasikvietė jį pietų. Įėjęs jis sėdosi už stalo. 38Tai matydamas, fariziejus nusistebėjo, kad jis nenusimazgojo rankų prieš valgį. 39O Viešpats kreipėsi į jį: "Kaip tik jūs, fariziejai, valote taurės ir dubens išorę, o viduj esate pilni gobšumo ir nelabumo. 40Neišmanėliai! Argi išorės kūrėjas nėra

sukūręs ir vidaus?! 41Verčiau duokite žmonėms iš savo vidaus tarsi išmaldą, ir viskas jums bus nesutepta. 42Vargas jums, fariziejai! Jūs duodate dešimtinę iš mėtų, rūtų ir kitokių žolelių, o nepaisote teisingumo ir Dievo meilės. Reikia šitai daryti ir ano neapleisti! 43Vargas jums, fariziejai! Jūs taip mėgstate pirmąsias kėdes sinagogose ir sveikinimus turgavietėse! 44Vargas jums! Esate lyg apleisti kapai, kuriuos žmonės nepastebėdami mindžioja".

45Tada vienas Įstatymo mokytojas atsiliepė: "Mokytojau, taip kalbėdamas, tu ir mus įžeidi". 46Jis atsakė: "Vargas ir jums, Įstatymo mokytojai! Jūs kraunate žmonėms nepakeliamas naštas, o patys tų naštų nė vienu pirštu nepajudinate. 47Vargas jums! Jūs statote pranašams paminklus, o jūsų tėvai juos žudė! 48Taigi jūs liudijate ir pritariate savo tėvų darbams. Jie žudė, o jūs statote paminklus.

49Štai kodėl Dievo Išmintis yra pasakiusi: 'Aš siųsiu pas juos pranašų ir apaštalų, o jie vienus žudys, kitus persekios, 50kad iš šios kartos būtų pareikalauta visų pranašų kraujo, išlieto nuo pasaulio sukūrimo, 51pradedant Abelio krauju iki kraujo Zacharijo, kuris buvo nužudytas tarp aukuro ir šventyklos'. Taip! Aš sakau, jog bus pareikalauta jo iš šios kartos.

52Vargas jums, Įstatymo mokytojai! Jūs pasisavinote pažinimo raktą, bet patys nėjote ir norintiems įeiti kliudėte".

53Jam iš ten išėjus, Rašto aiškintojai bei fariziejai pradėjo smarkiai jį pulti ir visaip kamantinėti, 54tykodami ką nors pagauti iš jo lūpų.

12Drąsa ir tiesumas kalboje [Mt 10,26-33] 1Tuo tarpu susirinko tūkstančiai žmonių, kad vieni kitus trypė. Tada Jėzus pradėjo kalbėti pirmiausia savo mokiniams: "Saugokitės fariziejų raugo, tai yra veidmainystės! 2Nėra nieko uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma. 3Ką kalbėjote patamsyje, skambės šviesoje, ir ką šnibždėjote į ausį kambariuose, bus skelbiama nuo stogų! 4Aš sakau jums, savo bičiuliams: nebijokite tų, kurie žudo kūną ir paskui nebegali daugiau kenkti. 5Aš parodysiu, ko turite bijoti: bijokite to, kuris nužudęs turi galią įstumti į pragarą. Taip, sakau jums, šito bijokite!

6Argi ne penki žvirbliai parduodami už du skatikus? Tačiau nė vienas iš jų nėra Dievo užmirštas. 7Žinokite, kad net visi jūsų galvos plaukai suskaityti. Tad nebijokite! Jūs vertesni už daugybę žvirblių.

8Aš jums sakau: kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, tą ir Žmogaus Sūnus išpažins Dievo angelų akivaizdoje. 9O kas manęs išsigins žmonių akivaizdoje, to bus išsiginta Dievo angelų akivaizdoje. 10Kas tartų žodį prieš Žmogaus Sūnų, tam bus atleista, o kas piktžodžiautų Šventajai Dvasiai, tam nebus atleista.

11Kai jie ves jus į sinagogas pas viršininkus ar vyresnybes, nesirūpinkite, kaip ginsitės ar ką atsakinėsite, 12nes Šventoji Dvasia tą pačią valandą jus pamokys, ką kalbėti".

Turto menkystė 13Vienas iš minios jam tarė: "Mokytojau, liepk mano broliui, kad pasidalytų su manimi palikimą". 14Jis atsakė: "Žmogau, kas gi mane skyrė jūsų teisėju ar dalytoju?" 15Ir dar pridūrė: "Žiūrėkite, saugokitės bet kokio godumo, nes jei kas ir turi apsčiai, jo gyvybė nepriklauso nuo turto". 16Jis pasakė jiems palyginimą: "Vieno turtingo žmogaus laukai davė gausų derlių. 17Jis pradėjo sau vienas svarstyti: 'Ką čia man dabar padarius? Neturiu kur sukrauti derliaus'. 18Galop jis tarė: 'Štai ką padarysiu: nugriausiu savo klojimus, statysiuos didesnius ir į juos sugabensiu visus javus ir visas gėrybes. 19Tada tarsiu savo sielai: mano siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų ilgiems

metams. Ilsėkis, valgyk, gerk ir linksmai pokyliauk!' 20O Dievas jam tarė: 'Kvaily, dar šiąnakt bus pareikalauta tavo gyvybės. Kam gi atiteks, ką susikrovei?' 21Taip yra tam, kas krauna turtus, bet nesirūpina tapti turtingas pas Dievą".

Pasitikėjimas Apvaizda [Mt 6,25-33] 22Tada Jėzus kalbėjo savo mokiniams: "Todėl aš jums sakau: per daug nesirūpinkite gyvybe, ką valgysite, nė savo kūnu, ką vilkėsite. 23Gyvybė svarbesnė už maistą, o kūnas už drabužį. 24Pasižiūrėkite į varnus. Jie nesėja ir nepjauna, neturi nei sandėlių, nei kluonų, bet Dievas juos maitina. Jūs nepalyginti vertesni už paukščius! 25Kas gi iš jūsų galėtų savo rūpesčiu bent per sprindį prailginti sau gyvenimą?! 26Jei tad jūs neįstengiate padaryti net mažmožio, tai kam rūpinatės kitais dalykais? 27Įsižiūrėkite, kaip auga lelijos. Jos neverpia ir neaudžia. Bet sakau jums: nė Saliamonas pačioje savo didybėje nebuvo taip pasipuošęs kaip kiekviena iš jų. 28Jeigu Dievas taip aprengia laukų gėlę, šiandien žydinčią, o rytoj metamą į krosnį, tai dar labiau pasirūpins jumis, mažatikiai! 29Tad neklausinėkite, ką valgysite ar gersite, ir nebūgštaukite! 30Visų tų dalykų vaikosi šio pasaulio pagonys. O jūsų Tėvas žino, kad viso to jums reikia. 31Verčiau ieškokite jo karalystės, o tai bus jums pridėta.

32Nebijok, mažoji kaimene: jūsų Tėvas panorėjo atiduoti jums karalystę!"

Išmalda ir lobis danguje [Mt 6,20-21] 33"Išparduokite savo turtą ir išdalykite jį išmaldai. Įsitaisykite sau piniginių, kurios nesusidėvi, kraukite nenykstantį lobį danguje, kur joks vagis neprieis ir kandys nesuės.

34Kur jūsų lobis, ten ir jūsų širdis".

Laukiant Viešpaties atėjimo [Mt 24,43-51: Mk 13,33-37] 35"Tebūnie jūsų strėnos sujuostos ir žiburiai uždegti. 36Jūs būkite panašūs į žmones, kurie laukia savo šeimininko, grįžtančio iš vestuvių, kad kai tik jis parvyks ir pasibels, tuojau atidarytų. 37Laimingi tarnai, kuriuos sugrįžęs šeimininkas ras budinčius. Iš tiesų sakau jums: jis susijuos, susodins juos prie stalo ir, eidamas aplinkui, patarnaus jiems. 38Jeigu jis sugrįžtų antrosios ar trečiosios nakties sargybos metu ir rastų juos budinčius, laimingi jie! 39Įsidėmėkite: jei šeimininkas žinotų, kurią valandą ateis vagis, neleistų jam įsilaužti į savo namus. 40Ir jūs būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis, kai nesitikėsite".

41Tuomet Petras paklausė: "Viešpatie, ar šį palyginimą pasakei tik mums, ar visiems?" 42Viešpats atsakė: "Kas yra tas ištikimas ir sumanus užvaizdas, kurį šeimininkas paskirs vadovauti šeimynai ir deramu laiku ją maitinti? 43Laimingas tarnas, kurį sugrįžęs šeimininkas ras taip darantį. 44Sakau jums tiesą: jis paskirs jį valdyti visų savo turtų. 45Bet jeigu anas tarnas pasakys pats sau: 'Mano šeimininkas neskuba grįžti' ir ims mušti tarnus bei tarnaites, valgyti, gerti ir girtuokliauti, 46tai to tarno šeimininkas sugrįš vieną gražią dieną, kai jis nelaukia, ir tokią valandą, kurią jis nė manyti nemano. Jis žiauriai nubaus jį, ir jam teks neištikimųjų likimas.

47Tarnas, kuris žino savo šeimininko valią, bet nieko neparuošia ir pagal jo valią nedaro, bus smarkiai nuplaktas. 48O kuris nežino [šeimininko valios], kad ir baustinai pasielgęs, bus mažai plakamas. Iš kiekvieno, kuriam daug duota, bus daug pareikalauta, ir kam daug patikėta, iš to bus daug ir išieškota".

Kančios troškimas 49"Aš atėjau įžiebti žemėje ugnies ir taip norėčiau, kad ji jau liepsnotų! 50Aš turiu būti pakrikštytas krikštu ir taip nerimstu, kol tai išsipildys!"

Nesantarvė dėl Jėzaus [Mt 10,34-36] 51"Gal manote, kad esu atėjęs atnešti žemei ramybės?! Ne, sakau jums, ne ramybės, o nesantarvės. 52Nuo dabar penki vienuose namuose bus pasidaliję: trys prieš du ir du prieš tris. 53Tėvas stos prieš sūnų, o sūnus prieš tėvą, motiną prieš dukterį, o duktė prieš motiną; anyta prieš marčią, ir marti prieš anytą".

Laiko ženklų skaitymas [Mt 16,2-3; 5,25-26] 54Jėzus pasakė ir minioms: "Matydami debesį, kylantį vakaruose, jūs tuoj pat sakote: 'Ateina lietus', ir taip atsitinka. 55Pučiant pietų vėjui, jūs tvirtinate: 'Bus karšta', ir taip iš tiesų esti. 56Veidmainiai! Jūs mokate išaiškinti, ką reiškia žemės ir dangaus išvaizda, tai kodėl gi neišsiaiškinate šio laiko prasmės? 57Kodėl gi patys nenusprendžiate, kas teisu?

58Kai eini su ieškovu pas vyresnybę, pasistenk dar kelyje su juo sulygti, kad jis tavęs kartais nenusitemptų pas teisėją, teisėjas neatiduotų teismo vykdytojui, o teismo vykdytojas neįmestų tavęs į kalėjimą. 59Sakau tau: iš ten neišeisi, kol neatsiteisi ligi paskutinio skatiko".

13Raginimas atsiversti [Jn 8,24] 1Tuo pačiu metu atėjo keli žmonės ir papasakojo Jėzui apie galilėjiečius, kurių kraują Pilotas sumaišęs su jų aukomis. 2Tada Jėzus pasakė jiems: "Ar manote, kad tie galilėjiečiai buvo didesni nusidėjėliai už visus kitus galilėjiečius ir todėl taip nukentėjo?! 3Anaiptol, sakau jums! Bet jei neatsiversite, visi taip pat pražūsite. 4Arba anie aštuoniolika, kuriuos užgriuvo bokštas prie Siloamo [tvenkinio] ir užmušė; jūs manote, kad jie buvo kaltesni už visus kitus Jeruzalės gyventojus?! 5Ne, sakau jums, bet jei neatsiversite, visi taip pat pražūsite".

Nevaisingo figmedžio palyginimas 6Jėzus pasakė palyginimą: "Vienas žmogus turėjo savo vynuogyne pasisodinęs figmedį. Kartą jis atėjo pažiūrėti jame vaisių, bet nerado. 7Ir tarė sodininkui: 'Štai jau treji metai, kaip aš ateinu ieškoti šio figmedžio vaisių, ir vis nerandu. Nukirsk jį, kam dar žemę alina!' 8Anas jam sako: 'Šeimininke, palik jį dar šiais metais. Aš jį apkasiu ir patręšiu. 9Rasi jis dar duos vaisių. O jei ne, tada jį iškirsdinsi'".

Jėzus vėl gydo šabo dieną 10Šabo dieną Jėzus mokė sinagogoje. 11Čia pasitaikė moteris, aštuoniolika metų kenčianti nuo ligos dvasios. Ji buvo sutraukta ir visiškai negalėjo išsitiesti. 12Jėzus pamatęs pasišaukė ją ir tarė: "Moterie, esi išvaduota iš savo ligos!" 13Jis uždėjo ant jos rankas, toji bemat atsitiesė ir ėmė šlovinti Dievą. 14Tada sinagogos vyresnysis, supykęs, kad Jėzus pagydė šabo dieną, pasakė miniai: "Dirbamos yra šešios dienos. Ateikite jomis ir gydykitės, o ne per šabą!" 15Viešpats jam atsakė: "Veidmainiai! Argi kas iš jūsų neatriša šabo dieną nuo ėdžių savo jaučio ar asilo ir nenuveda pagirdyti?! 16Argi šios Abraomo dukters, kurią šėtonas laikė sukaustęs jau aštuoniolika metų, nereikėjo išvaduoti iš pančių šabo dieną?" 17Jam tai kalbant, visi jo priešai susigėdo, o visa minia džiaugėsi šlovingais jo darbais.

Garstyčios ir raugo palyginimas [Mt 13,31-33; Mk 4,30-32] 18Jėzus kalbėjo: "Į ką panaši Dievo karalystė, ir su kuo man ją palyginti? 19Ji panaši į garstyčios grūdą, kurį ėmė žmogus ir pasėjo savo darže. Jis išaugo į medelį, ir padangių sparnuočiai susisuko lizdus jo šakose".

20Jis vėl tarė: "Su kuo man palyginti Dievo karalystę? 21Ji panaši į raugą, kurį ėmusi moteris įmaišė į tris saikus miltų, ir nuo jo viskas įrūgo".

Siauras išganymo takas [Mt 7,13-14] 22Jėzus ėjo mokydamas per miestelius ir kaimus ir keliavo į Jeruzalę. 23Kažkas jį paklausė: "Viešpatie, ar maža bus išgelbėtų?" Jis pasakė jiems: 24"Pasistenkite įeiti pro ankštus vartus! Sakau jums, daugelis bandys įeiti, bet neįstengs".

Netikintys žydai. Pagonių pašaukimas [Mt 7,21-23; 8,11-12; Mk 10,31] 25"Kai namų šeimininkas atsikels ir užrakins duris, stovėdami lauke jūs pradėsite belsti į duris ir prašyti: 'Viešpatie, atidaryk mums!' O jis atsakys: 'Aš nežinau, iš kur jūs'. 26Tada imsite dėstyti: 'Mes valgėme ir gėrėme tavo akivaizdoje, tu mokei mūsų gatvėse...' 27O jis jums tars: 'Aš nežinau, iš kur jūs. Eikite šalin nuo manęs, visi piktadariai!'

28Tai bus verksmo ir dantų griežimo, kai Dievo karalystėje pamatysite Abraomą, Izaoką, Jokūbą ir visus pranašus, o patys būsite išvaryti laukan. 29Ir ateis iš rytų ir vakarų, iš šiaurės ir pietų, ir sėsis prie stalo Dievo karalystėje. 30Ir štai yra paskutinių, kurie bus pirmi, ir pirmų, kurie bus paskutiniai".

Atsakymas Erodui 31Tuo pačiu metu atėjo keli fariziejai ir įspėjo Jėzų: "Eik iš čia, pasišalink, nes Erodas nori tave nužudyti". 32Jis atsakė jiems: "Eikite ir pasakykite tam lapei: 'Štai aš išvarinėju demonus ir gydau šiandien, tai darysiu ir rytoj, o trečią dieną būsiu visa atlikęs. 33Bet šiandien ir rytoj, ir poryt aš turiu keliauti - nedera juk pranašui žūti ne Jeruzalėje'".

Vargas Jeruzalei! [Mt 23,37-39] 34"Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siųsti. Kiek kartų norėjau surinkti tavo vaikus tarsi višta savo viščiukus po sparnais, o tu nenorėjai! 35Štai paliekami jums jūsų namai. Ir aš sakau jums: jūs manęs nebematysite, kol ateis laikas, kada tarsite: Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu!'"

14Vandenlige sergančiojo išgydymas šabo dieną 1Kartą šabo dieną Jėzus atėjo į vieno fariziejų vyresniojo namus valgyti, o jie atidžiai stebėjo jį. 2Štai jį pasitiko vandenlige sergantis žmogus. 3Jėzus kreipėsi į Įstatymo mokytojus ir fariziejus: "Valia per šabą gydyti ar ne?" 4Tie tylėjo. Tada jis ėmė, išgydė jį ir paleido. 5O jiems pasakė: "Jei kurio iš jūsų sūnus ar galvijas įkris į šulinį, argi tučtuojau neištrauks jų šabo dieną?!" 6Ir jie nesugebėjo į tai atsakyti.

Pirmosios vietos 7Matydamas, kaip svečiai rinkosi pirmąsias vietas prie stalo, jis pasakė jiems palyginimą: 8"Kai tave pakvies į vestuves, nesisėsk pirmoje vietoje, kad kartais nebūtų pakviesta garbingesnio už tave 9ir atėjęs tas, kuris tave ir jį kvietė, netartų tau: 'Užleisk jam vietą!' Tuomet tu sugėdintas turėtum sėstis į paskutinę vietą. 10Kai būsi pakviestas, verčiau eik ir sėskis paskutinėje vietoje, tai atėjęs šeimininkas tau pasakys: 'Bičiuli, pasislink aukščiau!' Tada tau bus garbė prieš visus svečius. 11Kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas, o kuris save žemina, bus išaukštintas".

Svečių kvietimas 12Taip pat ir pakvietusiam jį vaišių Jėzus pasakė: "Keldamas pietus ar vakarienę, nekviesk nei savo draugų, nei brolių, nei giminaičių, nei turtingų kaimynų, kad kartais jie savo ruožtu nepasikviestų tavęs ir tau nebūtų atlyginta. 13Rengdamas vaišes, verčiau pasikviesk vargšų, paliegėlių, luošų ir aklų, 14tai būsi palaimintas, nes jie neturi kuo atsilyginti, ir tau bus atlyginta teisiųjų prisikėlime".

Nedėkingi svečiai [Mt 22,2-10] 15Tai išgirdęs, vienas svečias jam tarė: "Palaimintas, kas vaišinsis Dievo karalystės pokylyje!" 16Jėzus atsiliepė: "Vienas žmogus iškėlė didelę puotą ir pakvietė daug svečių. 17Atėjus metui puotauti, jis pasiuntė tarną pranešti pakviestiesiems: 'Ateikite, jau viskas surengta'. 18Tuomet jie visi kaip vienas pradėjo išsikalbinėti. Vienas jam tarė: 'Nusipirkau dirvą ir būtinai turiu eiti jos apžiūrėti. Meldžiu mane pateisinti'. 19Vėl kitas sakė: 'Pirkau penkis jungus jaučių ir einu jų išmėginti. Meldžiu mane pateisinti'. 20Trečias tarė: 'Vedžiau, todėl negaliu atvykti'.

21Tarnas sugrįžęs viską apsakė šeimininkui. Šis supyko ir įsakė tarnui: 'Skubiai eik į miesto aikštes ir skersgatvius ir vesk čionai visus vargšus, paliegėlius, aklus ir luošus'. 22Tarnas ir vėl pranešė: 'Šeimininke, kaip buvai liepęs, - padaryta, bet dar yra vietos'. 23Tada šeimininkas tarė tarnui: 'Eik į kelius bei patvorius ir varu atvaryk, kad mano namai būtų pilni. 24Sakau jums, - nė vienas iš anų kviestųjų žmonių neragaus mano vaišių'".

Visko išsižadėjimas [Mt 10,37-38; Mk 8,34] 25Kartu su Jėzumi ėjo gausios minios. Atsigręžęs jis tarė žmonėms: 26"Jei kas ateina pas mane ir nelaiko neapykantoje savo tėvo, motinos, žmonos, vaikų, brolių, seserų ir net savo gyvybės, - negali būti mano mokinys. 27Kas neneša savo kryžiaus ir neseka manimi, negali būti mano mokinys.

28Kas iš jūsų, norėdamas pastatyti bokštą, pirmiau atsisėdęs neskaičiuoja išlaidų, kad įsitikintų, ar turės iš ko užbaigti. 29Kad kartais, padėjus pamatą ir nebaigus, žmonės matydami nesišaipytų iš jo ir nesakytų: 30'Šitas žmogus pradėjo statyti ir neįstengia baigti'.

31Arba koks karalius, traukdamas į karą su kitu karaliumi, pirmiau atsisėdęs nesvarsto, ar, turėdamas dešimt tūkstančių kareivių, pajėgs stoti į kovą su tuo, kuris atsiveda dvidešimt tūkstančių?! 32Jei ne, tai, anam dar toli esant, siunčia pasiuntinius tartis dėl taikos. 33Taip pat kiekvienas iš jūsų, kuris neatsižada visos savo nuosavybės, negali būti mano mokinys".

Ištvermė [Mt 5,13; Mk 9,50] 34"Druska - geras daiktas. Bet jei druska netektų sūrumo, kuo ją reikėtų pasūdyti? 35Ji nebetinka nei dirvai, nei mėšlui, o išberiama laukan. Kas turi ausis, teklauso!"

15Jėzaus gailestingumas. Paklydusios avelės palyginimas [Mt 9,10- 13; 18,12-14] 1Pas Jėzų rinkdavosi visokie muitininkai ir nusidėjėliai jo pasiklausyti. 2O fariziejai ir Rašto aiškintojai murmėdavo: "Šitas priima nusidėjėlius ir su jais valgo". 3Tuomet Jėzus pasakė jiems palyginimą: 4"Kas iš jūsų, turėdamas šimtą avių ir vienai nuklydus, nepalieka dykumoje devyniasdešimt devynių ir neieško pražuvusios, kolei suranda?! 5Radęs su džiaugsmu dedasi ją ant pečių 6ir, sugrįžęs namo, susikviečia draugus bei kaimynus, sakydamas: 'Džiaukitės drauge su manimi! Radau savo pražuvėlę avį!' 7Sakau jums, taip ir danguje bus daugiau džiaugsmo dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio negu dėl devyniasdešimt devynių teisiųjų, kuriems nereikia atsiversti".

Pamestos drachmos palyginimas 8"Arba kuri moteris, turėdama dešimtį drachmų ir vieną pametusi, neužsidega žiburio, nešluoja namų ir rūpestingai neieško, kolei suranda? 9Radusi ji susivadina drauges bei kaimynes ir sako: 'Džiaukitės su manimi, nes radau drachmą, kurią buvau pametusi'. 10Sakau jums, šitaip džiaugiasi Dievo angelai dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio".

Sūnaus palaidūno palyginimas 11Jis kalbėjo toliau: "Vienas žmogus turėjo du sūnus. 12Kartą jaunesnysis tarė tėvui: 'Tėve, atiduok man priklausančią palikimo dalį'. Tėvas padalijo sūnums turtą. 13Netrukus jaunėlis, susiėmęs savo dalį, iškeliavo į tolimą šalį. Ten, palaidai gyvendamas, išeikvojo savo lobį.

14Kai viską išleido, toje šalyje kilo baisus badas, ir jis pradėjo stokoti. 15Tada nuėjo pas vieną šalies gyventoją ir stojo jam tarnauti. Tasai jį pasiuntė į laukus kiaulių ganyti. 16Jis geidė prikimšti pilvą bent ankščių jovalo, kurį ėdė kiaulės, tačiau nė to jam neduodavo. 17Tada susimąstė ir tarė: 'Kiek mano tėvo samdinių apsčiai turi duonos, o aš čia mirštu iš bado! 18Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau. 19Nesu vertas vadintis tavo sūnumi. Priimk mane bent

samdiniu!' 20Jis pasiryžo ir iškeliavo pas tėvą.

Tėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino, pribėgo prie jo, puolė ant kaklo ir pabučiavo. 21O sūnus prabilo: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nebesu vertas vadintis tavo sūnumi...' 22Bet tėvas įsakė tarnams: 'Kuo greičiau atneškite geriausią drabužį ir apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto žiedą, apaukite kojas! 23Atveskite nupenėtą veršį ir papjaukite! Puotaukime, linksminkimės! 24Nes šis mano sūnus buvo miręs ir vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado'. Ir jie pradėjo linksmintis.

25Tuo metu vyresnysis sūnus buvo laukuose. Eidamas namo ir prisiartinęs prie sodybos, išgirdo muziką ir šokius. 26Jis pasišaukė tarną ir paklausė, kas čia dedasi. 27Tas jam atsakė: 'Sugrįžo tavo brolis, tai tėvas liepė papjauti nupenėtą veršį, kad sulaukė jo sveiko'. 28Tada šis supyko ir nenorėjo eiti namo. Tėvas išėjęs pradėjo vadinti jį vidun. 29O jis atkirto tėvui: 'Štai jau tiek metų tau tarnauju ir niekad tavo įsakymo neperžengiau, o tu man nė karto nesi davęs nė ožiuko pasilinksminti su draugais. 30Bet vos tik sugrįžo šitas tavo sūnus, prarijęs tavąjį turtą su kekšėmis, tu tuojau jam papjovei nupenėtą veršį'. 31Tėvas atsakė: 'Vaikeli, tu visuomet su manimi, ir visa, kas mano, yra ir tavo. 32Bet reikėjo puotauti bei linksmintis, nes tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo žuvęs ir atsirado!'"

16Apsukriojo prievaizdo palyginimas 1Paskui Jėzus kalbėjo savo mokiniams: "Buvo vienas turtingas žmogus. Jis turėjo prievaizdą. Tas buvo jam apskųstas, esą eikvojąs jo turtą. 2Tuomet, pasišaukęs jį, turtuolis pasakė: 'Ką aš girdžiu apie tave šnekant?! Duok savo prievaizdavimo apyskaitą, nes jau nebegalėsi būti prievaizdu'. 3O tasai tarė sau: 'Ką veiksiu, kad šeimininkas atima iš manęs prievaizdavimą? Kasti neįstengiu, o elgetauti man gėda. 4Jau žinau, ką daryti, kad žmonės mane priimtų į savo namus, kai būsiu atleistas iš tarnybos'.

5Jis pasikvietė po vieną savo šeimininko skolininkus ir klausė pirmąjį: 'Kiek tu skolingas mano šeimininkui?' 6Šis atsakė: 'Šimtą statinių aliejaus'. Tada jis tarė: 'Imk savo skolos raštą, sėsk ir tuoj pat rašyk: penkiasdešimt'. 7Paskui klausė kitą: 'O kiek tu skolingas?' Anas atsakė: 'Šimtą saikų kviečių'. Jis tarė: 'Imk skolos raštą ir rašyk: aštuoniasdešimt'.

8Šeimininkas pagyrė suktąjį prievaizdą, kad jis gudriai pasielgęs. Šio pasaulio vaikai apsukresni tarp panašių į save negu šviesos vaikai".

Turtas - tik priemonė 9"Taip pat ir aš jums sakau: darykitės bičiulių su apgaulinga Mamona, kad, galui atėjus, jie priimtų jus į amžinąsias padangtes. 10Kas ištikimas mažmožiuose, tas ištikimas ir didžiuose dalykuose, o kas nesąžiningas mažmožiuose, tas nesąžiningas ir dideliuose dalykuose. 11Jei tad jūs nepasirodėte patikimi tvarkydami apgaulingą Mamoną, tai kas patikės jums tikrąsias gėrybes?! 12Ir jeigu nebuvote patikimi su svetimu daiktu, tai kas jums duos tai, kas jūsų?!"

Dievas ir pinigas [Mt 6,24] 13"Joks tarnas negali tarnauti dviem šeimininkams: arba jis vieno nekęs, o kitą mylės, arba prie vieno bus prisirišęs, o kitą nieku vers. Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai".

14Visa tai girdėjo godūs pinigų fariziejai ir šaipėsi iš Jėzaus. 15O jis pasakė jiems: "Jūs žmonių akivaizdoje dedatės teisuoliais, bet Dievas mato jūsų širdis. Kas žmonėms atrodo prakilnu, Dievo akivaizdoje bjauru".

Trumpi pamokymai [Mt 11,12-13; 5,18. 32; 19,9] 16"Iki Jono buvo Įstatymas ir pranašai; nuo jo skelbiama geroji naujiena apie Dievo karalystę, ir kiekvienas į ją veržiasi.

17Greičiau dangus ir žemė pražus, negu iš Įstatymo iškris bent vienas brūkšnelis.

18Kiekvienas, kas atleidžia žmoną ir veda kitą - svetimauja. Ir kas veda vyro atleistąją, taip pat svetimauja".

Turtuolio ir Lozoriaus palyginimas 19"Gyveno kartą vienas turtuolis. Jis vilkėjo purpuru bei ploniausia drobe ir kasdien ištaigingai puotaudavo. 20O prie jo rūmų vartų gulėjo votimis aptekęs elgeta, vardu Lozorius. 21Jis troško numarinti alkį bent trupiniais nuo turtuolio stalo, bet tik šunes atbėgę laižydavo jo votis. 22Ir štai elgeta mirė ir buvo angelų nuneštas į Abraomo prieglobstį. Mirė ir turtuolis ir buvo palaidotas.

23Atsidūręs pragaro kančiose, turtuolis pakėlė akis ir iš tolo pamatė Abraomą ir jo prieglobstyje Lozorių. 24Jis sušuko: 'Tėve Abraomai, pasigailėk manęs! Atsiųsk čionai Lozorių, kad, suvilgęs vandenyje galą piršto, atvėsintų man liežuvį. Aš baisiai kenčiu šitoje liepsnoje'. 25Abraomas atsakė: 'Atsimink, sūnau, kad tu dar gyvendamas atsiėmei savo gėrybes, o Lozorius - tik nelaimes. Todėl jis susilaukė paguodos, o tu kenti. 26Be to, tarp mūsų ir jūsų žioji neperžengiama bedugnė, ir niekas panorėjęs iš čia negali nueiti pas jus nei iš ten persikelti pas mus'.

27Tas vėl tarė: 'Tai meldžiu tave, tėve, nusiųsk jį bent į mano tėvo namus: 28aš gi turiu penkis brolius - juos teįspėja, kad ir jie nepatektų į šią kančių vietą'. 29Abraomas atsiliepė: 'Jie turi Mozę bei pranašus, tegul jų ir klauso!' 30O anas atsakė: 'Ne, tėve Abraomai! Bet jei kas iš mirusiųjų nueitų pas juos, jie atsiverstų'. 31Tačiau Abraomas tarė: 'Jeigu jie neklauso Mozės nei pranašų, tai nepatikės, jei kas ir iš numirusių prisikeltų'".

17Papiktinimai [Mt 18,6-7; Mk 9,42] 1Jėzus kalbėjo savo mokiniams: "Papiktinimai neišvengiami, bet vargas žmogui, per kurį jie ateina. 2Jam būtų geriau, jei ant kaklo būtų užmauta girnapusė ir jis būtų įmestas jūron, negu papiktintų bent vieną iš šitų mažutėlių. 3Taigi sergėkitės!"

Broliškas atlaidumas [Mt 18,15.21-22] "Jei tavo brolis nusikalsta, pabark jį ir, jeigu jis gailisi, atleisk jam. 4Jei jis septynis kartus per dieną tau nusižengtų ir septyniskart kreiptųsi į tave, sakydamas 'Gailiuosi', - atleisk jam".

Tikėjimo veiksmingumas [Mt 17,20] 5Apaštalai prašė: "Sustiprink mūsų tikėjimą". 6O Viešpats atsakė: "Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdelį ir įsakytumėte šitam šilkmedžiui: 'Išsirauk ir pasisodink jūroje', - tai jis paklausytų jūsų".

Kuklus pareigingumas 7"Kas iš jūsų, turėdamas samdinį artoją ar piemenį, jam grįžus iš lauko sako: 'Tuojau sėsk prie stalo'? 8Argi nesako: 'Prirenk man vakarienę. Susijuosk ir patarnauk, kolei aš valgysiu ir gersiu, o paskui tu pavalgysi ir atsigersi...'? 9Argi samdiniui dėkojama, kad jis atliko, kas jam liepta? 10Taip ir jūs, atlikę visa, kas buvo pavesta, sakykite: 'Esame nenaudingi tarnai. Padarėme, ką turėjome padaryti'".

Dešimt raupsuotųjų 11Keliaujant į Jeruzalę, teko Jėzui eiti tarp Samarijos ir Galilėjos. 12Įeinantį į vieną kaimą, jį pasitiko dešimt raupsuotų vyrų. Jie sustojo atstu 13ir garsiai šaukė: "Jėzau, Mokytojau, pasigailėk mūsų!" 14Pažvelgęs į juos, Jėzus pasakė: "Eikite, pasirodykite kunigams!" Ir beeidami jie pasveiko. 15Vienas iš jų, pamatęs, kad išgijo, sugrįžo atgal, balsu šlovindamas Dievą. 16Jis dėkodamas parpuolė Jėzui po kojų. Tai buvo samarietis. 17Jėzus paklausė: "Argi ne dešimtis pasveiko? Kur dar devyni? 18Niekas nepanorėjo sugrįžti ir atiduoti Dievui garbę, kaip tik šitas svetimtautis!" 19Ir tarė jam: "Kelkis, eik! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave".

Neregimas Dievo karalystės atėjimas 20Fariziejų paklaustas, kada ateis Dievo karalystė, Jėzus paaiškino: "Dievo karalystė ateina nepastebimai. 21Ir niekas nepasakys: 'Štai ji čia arba ten!' Nes Dievo karalystė jau yra tarp jūsų".

Žmogaus Sūnaus diena [Mt 24,23-44; Mk 13,5-27] 22Jis tarė mokiniams: "Ateis dienos, kai jūs geisite išvysti bent vieną vienintelę Žmogaus Sūnaus dieną, ir nepamatysite. 23Jums sakys: 'Štai jis čia! Štai ten!' - Neikite ir nebėkite paskui juos! 24Kaip tvykstelėjęs žaibas nušviečia viską nuo vieno dangaus pakraščio iki kito, taip savo dieną pasirodys ir Žmogaus Sūnus. 25Bet pirmiau jam reikės daug iškentėti ir būti šios kartos atmestam.

26Kaip yra buvę Nojaus laikais, taip bus ir Žmogaus Sūnaus dienomis. 27Žmonės valgė, gėrė, vedė, tekėjo, kol atėjo diena, kai Nojus įlipo į laivą. Tuomet ištiko tvanas ir visus sunaikino. 28Ar ne taip dėjosi ir Loto laikais? Žmonės valgė ir gėrė, pirko ir pardavinėjo, sodino ir statėsi. 29O tą dieną, kada Lotas paliko Sodomą, iš dangaus ėmė kristi ugnis su siera ir visus sunaikino. 30Šitaip bus ir tą dieną, kai apsireikš Žmogaus Sūnus.

31Kas tą dieną bus ant stogo, o jo daiktai viduj, tenelipa žemyn jų pasiimti, o kas laukuose, tenegrįžta namo. 32Prisiminkite Loto žmoną! 33Kas stengsis išsaugoti savo gyvybę, tas ją pražudys, o kas ją pražudys, tas ją atgaivins.

34Sakau jums: tą naktį dviese miegos vienoje lovoje, ir vienas bus paimtas, o kitas paliktas. 35Dvi mals drauge, ir viena bus paimta, o kita palikta". (36) 37Tada jie atsiliepė: "O kurgi, Viešpatie?" Jis atsakė: "Kur bus lavonų, ten sulėks ir maitvanagiai".

18Įkyrios prašytojos palyginimas 1Jėzus pasakė jiems palyginimą, kaip reikia visuomet melstis ir nepaliauti. 2Jis pradėjo: "Viename mieste gyveno teisėjas, kuris nebijojo Dievo ir nesidrovėjo žmonių. 3Tame pačiame mieste gyveno ir našlė, kuri vis eidavo pas jį ir prašydavo: 'Apgink mane nuo skriaudiko!' 4Jis ilgai spyrėsi, bet pagaliau tarė sau: 'Nors aš Dievo nebijau nei žmonių nesidroviu, 5vis dėlto, kai šita našlė tokia įkyri, imsiu ir apginsiu jos teises, kad, ko gero, ji manęs neapkultų'". 6Ir Viešpats pridūrė: "Įsidėmėkite, ką pasakė tas nesąžiningas teisėjas. 7Tad nejaugi Dievas neapgintų teisių savo išrinktųjų, kurie jo šaukiasi per dienas ir naktis, ir delstų jiems padėti?! 8Aš sakau jums: netrukus jis apgins jų teises. Bet ar atėjęs Žmogaus Sūnus beras žemėje tikėjimą?"

Fariziejaus ir muitininko maldos 9Kai kuriems žmonėms, kurie pasitikėjo savo teisumu, o kitus niekino, Jėzus pasakė palyginimą: 10"Du žmonės atėjo į šventyklą melstis. Vienas buvo fariziejus, o kitas muitininkas. 11Fariziejus atsistojęs taip sau vienas meldėsi: 'Dėkoju tau, Dieve, kad nesu toks, kaip kiti žmonės - plėšikai, sukčiai, svetimautojai - arba kaip šis va muitininkas. 12Aš pasninkauju du kartus per savaitę, atiduodu dešimtinę iš visko, ką įsigyju'. 13O muitininkas stovėjo atokiai ir nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krūtinę, maldaudamas: 'Dieve, būk gailestingas man nusidėjėliui!' 14Sakau jums: šitas nuėjo į namus nuteisintas, ne anas. Kiekvienas, kuris save aukština, bus pažemintas, o kuris save žemina, bus išaukštintas".

Vaikai - pavyzdys [Mt 19,13-15; Mk 10,13-16; Lk 9,47-48] 15Jėzui atnešdavo kūdikių, kad jis juos paliestų. Tatai matydami, mokiniai ėmė bartis. 16O Jėzus pasišaukė vaikučius ir tarė: "Leiskite mažutėliams ateiti pas mane ir netrukdykite, nes tokių yra Dievo karalystė. 17Iš tiesų sakau jums: kas nepriima Dievo karalystės kaip kūdikis, neįeis į ją!"

Kilmingasis turtuolis [Mt 19,16-22; Mk 10,17-22] 18Vienas didikas kartą paklausė: "Gerasis

mokytojau, ką turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą?" 19Jėzus jam atsakė: "Kam vadini mane geru? Niekas nėra geras, tik Dievas. 20Įsakymus žinai: Nesvetimauk, nežudyk, nevok, melagingai neliudyk, gerbk savo tėvą ir motiną..." 21Tas atsakė: "Viso šito laikiausi nuo pat jaunystės". 22Tai išgirdęs, Jėzus jam tarė: "Tau trūksta vieno dalyko: parduok, ką turi, ir išdalyk vargšams, tai įsigysi turtą danguje. Tada ateik ir sek paskui mane!" 23Tai išgirdęs, didikas nusiminė, nes buvo labai turtingas.

Turto pavojai [Mt 19,23-26; Mk 10,23-27] 24Matydamas jį tokį, Jėzus prabilo: "Kaip sunkiai turtuoliai pateks į Dievo karalystę! 25Lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtuoliui įeiti į Dievo karalystę!" 26Girdėjusieji tai paklausė: "Kas tada galės būti išgelbėtas?" 27Jėzus atsakė: "Kas neįmanoma žmonėms, tai galima Dievui".

Daugeriopas atlyginimas [Mt 19,27-29; Mk 10,28-30] 28Tuomet Petras tarė: "Štai mes, viską palikę, nuėjome paskui tave". 29Jėzus atsakė jiems: "Iš tiesų sakau jums: nėra nė vieno, dėl Dievo karalystės palikusio namus ar žmoną, ar brolius, ar gimdytojus, ar vaikus, 30kuris jau šiuo metu negautų nepalyginti daugiau, o būsimajame pasaulyje - amžinojo gyvenimo".

Trečioji paranašystė apie kančią ir prisikėlimą [Mt 20,17-19; Mk 10,32-34] 31Jėzus pasišaukė Dvylika ir tarė: "Štai mes einame į Jeruzalę, ir ten išsipildys visa, kas pranašų parašyta apie Žmogaus Sūnų. 32Jis bus atiduotas pagonims, išjuoktas, paniekintas ir apspjaudytas. 33Tie nuplaks jį ir nužudys, bet trečią dieną jis prisikels". 34Tačiau jie nieko nesuprato; tos kalbos prasmė jiems liko paslėpta, ir jie nesuvokė, kas buvo sakoma.

Jericho neregys [Mt 20,29-34; Mk 10,46-52] 35Kai Jėzus prisiartino prie Jericho, šalia kelio sėdėjo neregys elgeta. 36Išgirdęs praeinančią minią, jis paklausė, kas tai būtų. 37Jam pasakė, jog praeinąs Jėzus Nazarietis. 38Tuomet neregys ėmė šaukti: "Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!" 39Ėję priešakyje draudė jį, kad tylėtų, bet tas dar garsiau šaukė: "Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!" 40Jėzus sustojo ir liepė jį atvesti. Jam prisiartinus, Jėzus paklausė: 41"Ko nori, kad tau padaryčiau?" 42Šis atsakė: "Viešpatie, kad praregėčiau!" Jėzus tarė: "Regėk! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave". 43Tas bemat praregėjo ir nulydėjo jį, garbindamas Dievą. Tai matydami, visi žmonės šlovino Dievą.

19Muitininkas Zachiejus 1Atvykęs į Jerichą, Jėzus ėjo per miestą. 2Ten buvo žmogus, vardu Zachiejus, muitininkų viršininkas ir turtuolis. 3Jis troško pamatyti Jėzų, koks jis esąs, bet negalėjo per minią, nes pats buvo žemo ūgio. 4Zachiejus užbėgo priekin ir įlipo į šilkmedį, kad galėtų jį pamatyti, nes jis turėjo tenai praeiti. 5Atėjęs į tą vietą ir pažvelgęs aukštyn, Jėzus tarė: "Zachiejau, greit lipk žemyn! Man reikia šiandien apsilankyti tavo namuose". 6Šis skubiai nulipo ir su džiaugsmu priėmė jį. 7Tai matydami, visi murmėjo: "Pas nusidėjėlį nuėjo į svečius!" 8O Zachiejus atsistojęs prabilo į Viešpatį: "Štai, Viešpatie, pusę savo turto atiduodu vargšams ir, jei ką nors nuskriaudžiau, grąžinsiu keturgubai". 9Jėzus tarė: "Į šiuos namus šiandien atėjo išganymas, nes ir jis yra Abraomo palikuonis. 10Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę".

Minų palyginimas [Mt 25,14-30; Mk 13,33-37] 11Jiems klausantis, Jėzus kalbėjo toliau ir pasakė palyginimą. Mat jis buvo netoli Jeruzalės, ir žmonės manė, jog netrukus turinti apsireikšti Dievo karalystė. 12Tad jis kalbėjo: "Vienas didžiūnas iškeliavo į tolimą šalį gauti karaliaus sosto, o vėliau turėjo sugrįžti atgal. 13Jis pasišaukė dešimt tarnų, padalijo jiems dešimt minų ir tarė: 'Verskitės, kol sugrįšiu'. 14Piliečiai nekentė jo ir nusiuntė iš paskos pasiuntinius pareikšti: 'Mes nenorime, kad šitas

mus valdytų'.

15Gavęs karalystę, jis sugrįžo ir liepė pašaukti tarnus, kuriems buvo davęs pinigų, norėdamas sužinoti, kiek kuris uždirbo. 16Atėjo pirmasis ir tarė: 'Valdove, tavo mina man pelnė dešimtį minų'. 17Jis atsakė: 'Gerai, stropusis tarne! Kadangi pasirodei patikimas mažuose dalykuose, tu gauni valdyti dešimt miestų'. 18Atėjo antrasis ir pareiškė: 'Valdove, tavo mina man laimėjo penkias minas'. 19Ir šitam jis pasakė: 'Tu valdyk penkis miestus'.

20Atėjo dar vienas ir tarė: 'Valdove, štai tavo mina, kurią laikiau suvyniotą į skepetą. 21Aš bijojau tavęs, nes esi žmogus griežtas: imi nepadėjęs ir pjauni nepasėjęs'. 22Jis atsiliepė: 'Netikęs tarne! Aš tave teisiu tavo paties žodžiais. Tu žinojai, kad aš griežtas žmogus: imu, ko nepadėjau, ir pjaunu, ko nesėjau. 23Tai kodėl neleidai mano pinigų apyvarton, kad sugrįžęs išreikalaučiau su palūkanomis?' 24Aplinkiniams jis tarė: 'Atimkite iš jo miną ir atiduokite tam, kuris turi dešimt minų'. 25Tie sakė: 'Valdove, bet anas jau turi dešimt minų!' 26Jis tarė: 'Aš sakau jums: kiekvienam, kas turi, bus pridėta, o iš neturinčio bus atimta net ir tai, ką turėjo. 27Mano priešus, nenorėjusius, kad būčiau jų karalius, atveskite čionai ir nugalabykite mano akyse!'"

JĖZAUS VEIKLA JERUZALĖJE

Mesijinis įžengimas [Mt 21,1-11. 16; Mk 11,1-11; Jn 12,12-16] 28Tai pasakęs, Jėzus visų priekyje leidosi į Jeruzalę. 29Prisiartinęs prie Betfagės ir Betanijos, ties vadinamuoju Alyvų kalnu, jis pasiuntė du mokinius 30ir jiems pasakė: "Eikite į kaimą, kurį štai matote, ir, vos įėję, rasite pririštą asilaitį, kuriuo dar joks žmogus nėra jojęs. Atriškite jį ir atveskite. 31O jeigu kas paklaustų: 'Kam jį atrišate?', atsakykite: 'Jo reikia Viešpačiui'".

32Pasiųstieji nuėjo ir rado, kaip jiems buvo nurodyta. 33Atrišant asilaitį, savininkai klausė: "Kam atrišate asilaitį?" 34Mokiniai atsakė: "Jo reikia Viešpačiui". 35Jie atvedė asilaitį pas Jėzų, apdengė savo apsiaustais ir užsodino Jėzų ant viršaus. 36Jam jojant, žmonės tiesė ant kelio drabužius. 37Besiartinant prie Alyvų kalno šlaito, visas mokinių būrys pradėjo džiaugsmingai ir skardžiai šlovinti Dievą už visus stebuklus, kuriuos jie buvo regėję.

38 Jie šaukė:
"Garbė karaliui, kuris ateina
Viešpaties vardu!
Ramybė danguje,
šlovė aukštybėse!"

39Kai kurie fariziejai iš minios jam šaukė: "Mokytojau, sudrausk savo mokinius!" 40Jis atsakė jiems: "Sakau jums, jei šitie tylės - akmenys šauks!"

Jėzus verkia Jeruzalės 41Prisiartinęs prie Jeruzalės ir išvydęs miestą, Jėzus verkė jo ir sakė: 42"O kad tu šiandien suprastum, kas tau atneša ramybę! Deja, tai paslėpta nuo tavo akių. 43Tu sulauksi dienų, kai tavo priešai apjuos tave pylimu, apguls iš visų pusių ir suspaus tave; 44jie parblokš ant žemės tave ir tavo vaikus su tavim ir nepaliks tavyje akmens ant akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo meto".

Jėzus šventykloje [Mt 21,12-13; Mk 11,15-18] 45Įžengęs į šventyklą, Jėzus pradėjo varyti laukan prekiautojus. 46Jis sakė jiems: "Parašyta: Mano namai turi būti maldos namai, o jūs pavertėte juos plėšikų lindyne".

47Ir jis kasdien mokė šventykloje. Aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai bei tautos seniūnai svarstė, kaip jį pražudyti, 48tačiau neišmanė, ko griebtis, nes visi žmonės tik ir klausėsi jo mokslo.

20Mesijo įgaliojimai [Mt 21,23-27; Mk 11,27-33] 1Vieną dieną Jėzui mokant žmones šventykloje ir skelbiant gerąją naujieną, atėjo aukštųjų kunigų ir Rašto aiškintojų su seniūnais 2ir klausė jį: "Sakyk, kokia galia tai darai? Kas tau davė šitą galią?!" 3Jis atsakė: "Ir aš noriu jus paklausti vieno dalyko. Pasakykite, 4ar Jono krikštas buvo iš dangaus, ar iš žmonių?" 5Jie pradėjo svarstyti: "Jei pasakysime - iš dangaus, jis mus klaus: 'Tai kodėl juo netikėjote?' 6O jei pasakysime - iš žmonių, visi užsvaidys mus akmenimis, nes žmonės įsitikinę, kad Jonas buvo pranašas". 7Taigi jie atsakė nežiną, iš kur. 8Tada Jėzus tarė: "Tai ir aš jums nesakysiu, kokia galia tai darau".

Vynininkai žmogžudžiai [Mt 21,33-46; Mk 12,1-12] 9Jėzus pradėjo pasakoti žmonėms dar vieną palyginimą: "Vienas žmogus įveisė vynuogyną, išnuomojo jį vynininkams ir ilgesniam laikui iškeliavo svetur. 10Atėjus metui, jis nusiuntė pas vynininkus tarną, kad jam duotų vynuogyno derliaus dalį. Tačiau vynininkai sumušė jį ir paleido tuščiomis. 11Jis vėl nusiuntė kitą tarną, bet ir tą anie sumušė, išjuokė ir paleido tuščiomis. 12Tada jis pasiuntė dar trečią tarną, tai jie ir šitą sužeidę pavarė šalin. 13Tuomet vynuogyno šeimininkas tarė: 'Ką man daryti? Pasiųsiu savo mylimąjį sūnų, rasi drovėsis jo?' 14Bet, išvydę sūnų, vynininkai ėmė tartis: 'Tai įpėdinis. Užmuškime jį, kad mums atitektų palikimas'. 15Taigi jie nusitempė jį už vynuogyno ir nužudė. Ką gi su jais darys vynuogyno savininkas? 16Jis ateis ir iššudys tuos vynininkus, o vynuogyną atiduos kitiems".

Klausytojai tarė: "Neduok, Dieve!" 17Bet Jėzus, žvelgdamas į juos, paklausė: "O ką reiškia šitas Rašto posakis:

Akmuo, kurį statytojai atmetė,
tapo kertiniu akmeniu?

18Kas tiktai kris ant šito akmens, suduš, o ant ko tas akmuo užgrius, tą sutriuškins".

19Aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai buvo benorį dar tą pačią valandą jį suimti, bet pabijojo žmonių. Mat jie suprato, kad šis palyginimas buvo jiems taikomas.

Apie mokesčius [Mt 22,15-22; Mk 12,13-17] 20Jie patys ėmė Jėzų sekti ir siuntinėjo šnipus, apsimetančius teisuoliais, kad, nutvėrę kokį jo žodį, galėtų įskųsti jį vyresnybei ir perduoti valdytojui. 21Taigi jie klausė jį:

"Mokytojau, mes žinome, kad tu teisingai kalbi ir mokai. Tu nepaisai žmonių laipsnių, bet mokai Dievo kelio, žiūrėdamas teisybės. 22Pasakyk, ar mums valia mokėti ciesoriui mokesčius, ar ne?" 23Matydamas jų klastą, Jėzus tarė jiems: 24"Parodykite man denarą. Kieno atvaizdas ir įrašas jame?" Jie atsakė: "Ciesoriaus". 25Tada jis tarė: "Kas ciesoriaus, atiduokite ciesoriui, o kas Dievo - Dievui".

26Taip jiems nepavyko žmonių akivaizdoje sugauti jo kalboje. Stebėdamiesi jo atsakymu, jie nutilo.

Apie prisikėlimą iš numirusių [Mt 22,23-33; Mk 12,18-27] 27Pas jį atėjo sadukiejų, kurie neigia mirusiųjų prisikėlimą, ir paklausė: 28"Mokytojau, Mozė yra mums parašęs: Jei kieno vedęs brolis numirtų bevaikis, tuomet jo brolis tegul veda našlę ir pažadina savo broliui palikuonių. 29Taigi yra buvę septyni broliai. Pirmasis vedė žmoną ir mirė bevaikis. 30Ją vedė antrasis, 31paskui trečiasis ir paeiliui visi septyni, ir mirė, nepalikdami vaikų. 32Galiausiai mirė ir ta moteris. 33Kurio gi žmona

ji bus, kai mirusieji prisikels? Juk ji yra buvusi visų septynių žmona!"

34Jėzus jiems atsakė: "Šio pasaulio vaikai veda ir teka, 35o kurie pasirodys verti dalyvauti aname pasaulyje ir mirusiųjų prisikėlime, tie neves ir netekės. 36Nebegalės jie ir mirti, nes būdami prisikėlimo vaikai, bus tolygūs angelams ir bus Dievo vaikai. 37O kad mirusieji prisikels, mini ir Mozė pasakojime apie krūmą, kur jis Viešpatį vadina Abraomo Dievu, Izaoko Dievu ir Jokūbo Dievu. 38Juk Dievas nėra mirusiųjų Dievas, bet gyvųjų, nes visi jam gyvena".

39Tuomet kai kurie Rašto aiškintojai atsiliepė: "Mokytojau, tu gerai išaiškinai!" 40Ir daugiau niekas nebedrįso jo klausinėti.

Dovydo sūnus ir Viešpats [Mt 22,41-45; Mk 12,35-37] 41Jėzus pats juos paklausė: "Kodėl sakoma, jog Mesijas esąs Dovydo sūnus? 42Juk pats Dovydas Psalmių knygoje kalba:

Viešpats tarė mano Viešpačiui:
sėskis mano dešinėje;
43 aš patiesiu tavo priešus
tarsi pakojį po tavo kojų.

44Taigi Dovydas vadina jį 'Viešpačiu', - kaip tada jis gali būti jo sūnus?!"

Prieš rašto aiškintojus [Mt 23, 6-7; Mk 12, 38-40] 45Visiems žmonėms girdint, Jėzus tarė mokiniams: 46"Saugokitės Rašto aiškintojų, kurie mėgsta vaikščioti su ilgais drabužiais, būti sveikinami turgavietėse, užimti pirmuosius krėslus sinagogose ir garbės vietas vaišėse. 47Jie suryja našlių namus ir dangstosi ilgomis maldomis. Todėl jų laukia itin griežtas teismas".

21Našlės skatikas [Mk 12,41-44] 1Pakėlęs akis, Jėzus išvydo turtuolius, dedančius savo dovanas į aukų skrynią. 2Jis pamatė ir vieną vargšę našlę, kuri įmetė du smulkius pinigėlius. 3Ir jis tarė: "Iš tiesų sakau jums, šita neturtinga našlė įmetė daugiau už visus. 4Anie visi metė į aukų skrynią iš to, kas jiems atlieka, o ji iš savo neturto įmetė viską, ką turėjo pragyvenimui".

Apie Jeruzalės sunaikinimą [Mt 24,1-3; Mk 13,1-4] 5Kai kuriems kalbant apie šventyklą, kad ji išpuošta gražiais akmenimis bei dovanomis, Jėzus prabilo: 6"Ateis dienos, kai iš to, ką matote, neliks akmens ant akmens, viskas bus išgriauta". 7Jie paklausė: "Mokytojau, kada šitai įvyks? Ir koks bus ženklas, kada tai prasidės?"

Artėjančios nelaimės ženklai [Mt 24,4-14; Mk 13,5-13; Mt 10,17-22. 30; Jn 16,1-2] 8Jis pasakė: "Žiūrėkite, kad nebūtumėte suklaidinti, nes daugelis ateis, prisidengę mano vardu, ir sakys: 'Tai aš!' ir: 'Atėjo metas!' Jūs neikite paskui juos! 9O kai išgirsite apie karus ir maištus, nenusigąskite. Visa tai turi pirmiau įvykti, bet dar negreit galas".

10Ir dar sakė: "Tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. 11Šen ir ten bus didelių žemės drebėjimų, ligų ir badmečių. Bus baisenybių ir didelių ženklų iš dangaus.

12Pirmiausia žmonės pakels prieš jus rankas ir ims jus persekioti. Dėl mano vardo tąsys jus po sinagogas ir kalėjimus, vedžios pas karalius ir valdytojus. 13Tada jums bus proga liudyti. 14Taigi įsidėkite sau į širdis iš anksto negalvoti, kaip ginsitės; 15aš jums duosiu tokios iškalbos bei išminties, kad negalės nei atsispirti, nei prieštarauti nė vienas jūsų priešininkas.

16Jus išdavinės tėvai, broliai, giminės ir draugai; kai kuriuos net žudys. 17Visi jūsų nekęs dėl mano vardo. 18Vis dėlto nė plaukas nuo jūsų galvos nenukris. 19Savo ištverme jūs išlaikysite savo

gyvybę".

Jeruzalės apsiaustis ir žlugimas [Mt 24,15-21; Mk 13,14-19] 20"Kai matysite Jeruzalę supamą kariuomenės, žinokite, jog prisiartino jos nuniokojimas. 21Tuomet kas bus Judėjoje, tebėga į kalnus, kas mieste- teišeina iš jo, kas apylinkėse - tenegrįžta. 22Tai bus bausmės dienos, kad išsipildytų Raštai. 23Vargas nėščioms ir žindančioms tomis dienomis!

Baisi nelemtis užklups kraštą ir rūstybė šią tautą. 24Žmonės kris nuo kalavijo ašmenų ir bus išvaryti nelaisvėn į įvairius kraštus, o Jeruzalę mindžios pagonys, kol baigsis pagonių laikai".

Kosminės katastrofos. Žmogaus Sūnaus atėjimas [Mt 24,29-30; Mk 13,24-26] 25"Bus ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, o žemėje tautos blaškysis, gąsdinamos baisaus audringos jūros šniokštimo. 26Žmonės džius iš baimės, laukdami to, kas turės ištikti pasaulį, nes dangaus galybės bus sukrėstos. 27Tuomet žmonės išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su didžia galybe ir garbe. 28Kai visa tai prasidės, atsitieskite ir pakelkite galvas, nes jūsų išvadavimas arti".

Atėjimo laikas. Raginimas budėti [Mt 24,32-35; Mk 13,28-31] 29Ir jis jiems pasakė palyginimą: "Stebėkite figmedį bei kitus medžius. 30Kai jie ima sprogti, jūs žinote arti esant vasarą. 31Taip pat pamatę tai dedantis, žinokite, kad Dievo karalystė arti. 32Iš tiesų sakau jums: nepraeis nė ši karta, iki visa tai įvyks. 33Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis.

34Saugokitės, kad jūsų širdis nebūtų apsunkusi nuo svaigalų, girtybės ir kasdienių rūpesčių, kad toji diena neužkluptų jūsų netikėtai. 35It žabangai ji užgrius visus žemės gyventojus. 36Todėl visą laiką budėkite ir melskitės, kad pajėgtumėte išvengti visų būsimųjų nelaimių ir atsilaikyti Žmogaus Sūnaus akivaizdoje".

Artėja kančia [Mk 11,11-19] 37Taip Jėzus dienomis mokydavo šventykloje, o naktis praleisdavo vadinamajame Alyvų kalne. 38Ir nuo ankstyvo ryto visi žmonės rinkdavosi jo pasiklausyti šventykloje.

JĖZAUS KANČIA IR MIRTIS

22Judas ir Jėzaus priešai [Mt 26,1-5. 14-16; Mk 13,1-2. 10-11; Jn 11,47-53] 1Buvo arti Neraugintos duonos šventė, vadinama Velykomis. 2Aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai ieškojo būdo nužudyti Jėzų, tačiau bijojo žmonių.

3O šėtonas įėjo į Judą, vadinamą Iskarijotu, vieną iš Dvylikos. 4Tas nuėjęs tarėsi su aukštaisiais kunigais ir sargybos viršininkais, kaip jį išduoti. 5Šie apsidžiaugė ir sutarė duoti jam pinigų. 6Judas apsiėmė ir pradėjo ieškoti progos išduoti jiems Jėzų taip, kad minia nesužinotų.

Pasiruošimas Velykoms [Mt 26,17-19; Mk 14,12-16] 7Taip atėjo Neraugintos duonos diena, kada reikėjo pjauti Velykų avinėlį. 8Jėzus pasiuntė Petrą ir Joną, liepdamas: "Eikite ir paruoškite mums Velykų vakarienę". 9Jie paklausė: "O kur norėtum, kad mes paruoštume?" 10Jis atsakė: "Štai jums įeinant į miestą, jus pasitiks žmogus, vandens ąsočiu nešinas. Eikite paskui jį iki tų namų, į kuriuos jis užsuks, 11ir sakykite namų šeimininkui: 'Mokytojas prašė paklausti: Kur menė, kurioje galėčiau su mokiniais valgyti Velykų vakarienę?' 12Ir jis parodys jums didelį aukštutinį kambarį su baldais. Tenai ir paruoškite". 13Nuėję jie rado viską, kaip Jėzus buvo sakęs, ir parengė Velykų stalą.

Velykų vakarienė [Mt 26,9; Mk 14,25] 14Atėjus metui, Jėzus sėdo su apaštalais prie stalo. 15Ir tarė jiems: "Trokšte troškau valgyti su jumis šią Velykų vakarienę prieš kentėdamas. 16Sakau jums,

nuo šiol aš daugiau jos nebevalgysiu, kolei ji išsipildys Dievo karalystėje". 17Paėmęs taurę, jis sukalbėjo padėkos maldą ir tarė: "Imkite ir dalykitės. 18Sakau jums, nuo šiol aš nebegersiu vynuogių vaisiaus, kolei ateis Dievo karalystė".

Eucharistijos įsteigimas [Mt 26,26-28; Mk 14,22-24; 1Kor 11,23- 25] 19Ir, paėmęs duonos, jis sukalbėjo padėkos maldą, laužė ją ir davė apaštalams, tardamas: "Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Tai darykite mano atminimui". 20Lygiai taip po vakarienės jis paėmė taurę, sakydamas: "Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje, kuris už jus išliejamas".

Įspėjimas išdavikui [Mt 26; 20-25; Mk 14,17-21; Jn 13,21-30] 21"Bet štai mano išdavėjo ranka yra kartu su manąja ant stalo. 22Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip jam nustatyta, bet vargas tam žmogui, kuris jį išduoda!"

23Tuomet apaštalai pradėjo teirautis vienas kito, kas gi iš jų galėtų šitai padaryti.

Apaštalų tarnyba ir išaukštinimas [Mt 20,25-27; Mk 10,43- 44] 24Tarp jų kilo ginčas, kuris iš jų galėtų būti laikomas didžiausiu. 25Bet Jėzus jiems pasakė: "Pagonių tautų karaliai engia jas ir jų valdovai liepia vadinti save geradariais. 26Jūs taip nedarykite. Kas vyriausias tarp jūsų, tebūnie tarsi mažiausias, o viršininkas tebūnie lyg tarnas. 27Katras yra vyresnis - kuris sėdi už stalo ar kuris jam patarnauja? Argi ne tas, kuris sėdi?! O aš tarp jūsų esu kaip tas, kuris patarnauja.

28Jūs ištvėrėte su manimi mano išbandymuose, 29todėl aš jums skiriu valdyti karalystę, kaip ir man yra ją skyręs Tėvas. 30Mano karalystėje jūs valgysite ir gersite už mano stalo ir sėdėsite sostuose, teisdami dvylika Izraelio giminių".

Įspėjimas Petrui [Mt 26,31-35; Mk 14,27-31; Jn 13,36- 38] 31"Simonai, Simonai! Štai šėtonas pareikalavo persijoti jus tarsi kviečius. 32Bet aš meldžiuosi už tave, kad tavasis tikėjimas nesusvyruotų. O tu sugrįžęs stiprink brolius!" 33Petras atsiliepė: "Viešpatie, aš pasiruošęs kartu su tavimi eiti ir į kalėjimą, ir į mirtį!" 34Bet Jėzus atsakė: "Sakau tau, Petrai: dar gaidžiui šiąnakt nepragydus, tu tris kartus išsiginsi mane pažįstąs".

Lemiamos valandos 35Jis paklausė juos: "Ar jums ko nors trūko, kai aš jus buvau išsiuntęs be piniginės, be krepšio ir be kurpių?" Jie atsakė "Nieko netrūko". 36Tada jis tęsė: "Dabar, kas turi piniginę, tepasiima ją, taip pat ir krepšį, o kas neturi kalavijo, teparduoda apsiaustą ir tenusiperka. 37Sakau jums, manyje privalo išsipildyti, kas parašyta: Jis bus priskaitytas prie piktadarių; tai, kas man nustatyta, jau eina į pabaigą". 38Apaštalai tarė: "Viešpatie, štai čia pora kalavijų". Jis atsakė: "Gana!"

Alyvų kalne [Mt 26,30. 36-46; Mk 14,26. 32-42; Jn 18,1-2] 39Išėjęs iš ten, Jėzus savo įpročiu pasuko į Alyvų kalną. Įkandin nuėjo ir mokiniai. 40Atėjus į vietą, jis įspėjo: "Melskitės, kad nepakliūtumėte į pagundą!"

41Jis atsitolino nuo jų maždaug per akmens metimą ir atsiklaupęs ėmė melstis: 42"Tėve, jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs, tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia!" 43Jam pasirodė iš dangaus angelas ir jį sustiprino. 44Mirtino sielvarto apimtas, jis dar karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasidarė tarsi tiršto kraujo lašai, varvantys žemėn.

45Atsikėlęs po maldos, jis atėjo pas mokinius ir rado juos iš liūdesio užmigusius. 46Jis tarė jiems: "Kodėl miegate? Kelkitės ir melskitės, kad nepakliūtumėte į pagundą!"

Jėzaus suėmimas [Mt 26,47-56; Mk 14,43-50; Jn 18,3-11] 47Jam bekalbant, pasirodė būrys, o priekyje ėjo vienas iš Dvylikos - Judas. Jis prisiartino prie Jėzaus jo pabučiuoti. 48Jėzus jam tarė; "Judai, pabučiavimu tu išduodi Žmogaus Sūnų?" 49Jėzaus bičiuliai, matydami, kas bus, paklausė: "Viešpatie, gal kirsti kalaviju?" 50Vienas iš jų puolė vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį. 51Bet Jėzus sudraudė: "Liaukitės! Gana!" Ir, palietęs tarno ausį, išgydė jį.

52Atėjusiems jo suimti aukštiesiems kunigams, šventyklos apsaugos viršininkams ir seniūnams jis pasakė: "Ar aš koks plėšikas, kad išėjote prieš mane su kalavijais ir vėzdais?! 53Kai būdavau kasdien su jumis šventykloje, jūs nepakėlėte prieš mane rankos. Taip! Dabar atėjo jūsų valanda, tamsybių siautėjimas".

Petras išsigina [Mt 26,69-75; Mk 14,66-72; Jn 18,15-18. 25- 27] 54Suėmę Jėzų, jie nusivedė jį ir atvedė į vyriausiojo kunigo rūmus. Petras sekė iš tolo. 55Kiemo viduryje žmonės susikūrė ugnį ir susėdo ratu. Petras atsisėdo kartu.

56Viena tarnaitė, pamačiusi jį sėdintį prieš šviesą, įsižiūrėjo ir pasakė: "Ir šitas buvo kartu su juo". 57Bet jis išsigynė: "Moterie, nepažįstu jo!" 58Netrukus kažkas kitas, jį pamatęs, tarė: "Ir tu esi iš jų". Petras atkirto: "Ką tu, žmogau! Tik jau ne aš!" 59Maždaug po valandos dar kažin kas ėmė atkakliai tvirtinti: "Tikrai šitas buvo su juo! Juk jis galilėjietis!" 60Petras atsakė: "Žmogau, aš nesuprantu, ką tu sakai". Ir tuoj pat, dar jam kalbant, pragydo gaidys. 61Tuomet Viešpats atsigręžė ir pažvelgė į Petrą. Petras atsiminė jam pasakytą Viešpaties žodį: "Dar gaidžiui nepragydus, šiandien tu tris kartus manęs išsiginsi". 62Jis išėjo laukan ir karčiai pravirko.

Jėzų išjuokia [Mt 26,67-68; Mk 14,65] 63Jėzų saugantys vyrai tyčiojosi iš jo ir mušė. 64Uždengę jam akis, jie klausinėjo: "Pranašauk, kas tave užgavo!" 65Ir visaip kitaip įžeidinėjo jį.

Prieš aukščiausiąjį teismą [Mt 26,57-66; Mk 14,53-64] 66Rytui išaušus, susirinko tautos seniūnai, aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai. Jie atsivesdino Jėzų į savo tribunolą 67ir reikalavo: "Jei tu Mesijas, tai prisipažink mums!" Jėzus atsiliepė: "Jeigu jums ir pasakysiu, vis tiek manim netikėsite, 68o jei paklausiu, man neatsakysite. 69Tačiau nuo šio meto Žmogaus Sūnus sėdės Dievo Galybės dešinėje". 70Tada jie visi sujudo klausti: "Tai tu esi Dievo Sūnus?" O jis atsakė: "Taip yra, kaip sakote: Aš Esu!"71Tuomet jie tarė: "Kam dar mums liudytojai?! Mes girdėjome iš jo paties lūpų!"

23Jėzus pas Pilotą [Mt 27,1-2,11-14; Mk 5,1-5; Jn 18,29-38] 1Visas susirinkimas atsistojo ir nusivedė Jėzų pas Pilotą. 2Ten jie ėmė jį skųsti, sakydami: "Mes nustatėme, kad šitas kiršina mūsų tautą ir draudžia mokėti ciesoriui mokesčius. Jis tvirtina esąs Mesijas ir karalius". 3Tada Pilotas paklausė: "Ar tu esi žydų karalius?" Jėzus jam atsakė: "Taip yra, kaip sakai". 4Pilotas tarė aukštiesiems kunigams ir miniai: "Aš nerandu šitame žmoguje jokios kaltės". 5Bet jie vis atkakliau tvirtino: "Jis savo mokslu kursto tautą visoje Judėjoje, pradedant nuo Galilėjos iki čia". 6Tai išgirdęs, Pilotas paklausė, ar tas vyras galilėjietis. 7Sužinojęs, kad Jėzus iš Erodo valdų, nusiuntė jį pas Erodą, kuris irgi buvo tomis dienomis Jeruzalėje.

Pas Erodą 8Erodas, pamatęs Jėzų, labai apsidžiaugė. Mat jis jau pirmiau norėjo jį išvysti, nes buvo apie jį girdėjęs ir tikėjosi pamatysiąs jį darantį kokį nors stebuklą. 9Jis ėmė jį visaip klausinėti, bet Jėzus jam neatsakinėjo. 10Tuo tarpu aukštieji kunigai ir Rašto aiškintojai apstoję be paliovos jį kaltino. 11Tada Erodas su savo palyda Jėzų paniekino ir išjuokė. Paskui, aprengęs jį baltu drabužiu, pasiuntė atgal Pilotui. 12Tą dieną Erodas ir Pilotas tapo draugais, o seniau jie pykosi.

Vėl pas Pilotą [Mt 27,15-26; Mk 15,6-15; Jn 18,38-19,16] 13Pilotas, sušaukęs aukštuosius kunigus, seniūnus ir paprastus žmones, 14pareiškė: "Jūs atvedėte man šį žmogų, kaltindami jį žmonių kurstymu. Bet aš, jį apklausęs jūsų akyse, neradau nė vienos jam primetamos kaltės; 15taip pat ir Erodas, nes sugrąžino jį atgal. Taigi jis nėra padaręs nieko, kas būtų verta mirties bausmės. 16Aš tad jį nuplakdinsiu ir paleisiu". (17) 18Tuomet jie visi ėmė šaukti: "Mirtis šitam! Paleisk mums Barabą!" 19O Barabas buvo patekęs į kalėjimą už kažkokį maištą mieste ir žmogžudystę. 20Norėdamas paleisti Jėzų, Pilotas dar kartą kreipėsi į juos, 21bet jie nesiliovė šaukę: "Ant kryžiaus, ant kryžiaus jį!" 22Tada jis trečią kartą klausė: "O ką gi pikta jis yra padaręs? Aš jame neradau nieko, už ką vertėtų mirtimi bausti. Taigi nuplakdinsiu jį ir paleisiu". 23Tačiau jie, garsiai šaukdami, vis nesiliovė reikalauti, kad jis būtų prikaltas prie kryžiaus, ir jų šauksmai ėjo vis smarkyn.

24Tada Pilotas nusprendė patenkinti jų reikalavimą. 25Jis paleido jiems įkalintąjį už maištą ir žmogžudystę, kaip jie prašė, o Jėzų atidavė jų valiai.

Kryžiaus kelias [Mt 27,31-34; Mk 15,20-23; Jn 19,17] 26Vesdami Jėzų, jie sulaikė Kirėnės gyventoją Simoną, grįžtantį iš laukų, ir uždėjo jam ant pečių kryžių, kad neštų jį paskui Jėzų. 27Jį lydėjo didelis būrys žmonių, tarp jų ir daug moterų, kurios verkė jo ir aimanavo. 28Atsigręžęs į jas, Jėzus prabilo: "Jeruzalės dukros! Verkite ne manęs, bet verčiau savęs ir savo vaikų! 29Ateis dienos, kai sakys: 'Laimingos nevaisingosios! Laimingos negimdžiusios ir nežindžiusios!' 30Tada sakys kalnams: Griūkite ant mūsų! ir kalvoms: Pridenkite mus! 31Jeigu šitaip daro žaliam medžiui, tai kas gi laukia sausuolio?"

32Kartu su juo buvo vedami žudyti du piktadariai.

Nukryžiavimas ir patyčios [Mt 27,35-43; Mk 15,24-32; Jn 19,17- 24] 33Atėję į vietą, kuri vadinasi "Kįukolė", jie prikalė ant kryžiaus Jėzų ir du piktadarius - vieną jam iš dešinės, antrą iš kairės. 34Jėzus meldėsi: "Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą". Kareiviai pasidalijo jo drabužius, mesdami burtą.

35Žmonės stovėjo ir žiūrėjo. Seniūnai tyčiodamiesi kalbėjo: "Kitus išgelbėdavo - tegul pats išsigelbi, jei jis - Dievo išrinktasis Mesijas!" 36Iš jo juokėsi ir kareiviai, prieidami, paduodami jam perrūgusio vyno 37ir sakydami: "Jei tu žydų karalius - gelbėkis pats!" 38Viršum jo buvo užrašas: "Šitas yra žydų karalius".

Gerasis nusikaltėlis [Mt 27,44; Mk 15,32] 39Vienas iš nukryžiuotųjų nusikaltėlių ėmė įžeidinėti Jėzų: "Argi tu ne Mesijas? Išgelbėk save ir mus!" 40Antrasis sudraudė jį: "Ir Dievo tu nebijai, kentėdamas tą pačią bausmę! 41Juk mudu teisingai gavome, ko mūsų darbai verti, o šitas nieko blogo nėra padaręs". 42Ir jis tarė: "Jėzau, prisimink mane, kai ateisi į savo karalystę!" 43Jėzus jam atsakė: "Iš tiesų sakau tau: šiandien su manimi būsi rojuje".

Jėzaus mirtis [Mt 27,45-56; Mk 15,33-41; Jn 19,25-37] 44Buvo apie šeštą valandą, kai visą kraštą apgaubė tamsa ir buvo tamsu iki devintos valandos, 45saulės šviesai užgesus. Šventyklos uždanga perplyšo pusiau. 46O Jėzus galingu balsu sušuko: Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią. Ir su tais žodžiais numirė.

47Šimtininkas, matydamas, kas buvo įvykę, pradėjo garbinti Dievą ir tarė: "Iš tiesų šitas žmogus buvo teisusis!" 48Ir visa minia, susirinkusi pažiūrėti reginio ir pamačiusi, kas įvyko, skirstėsi,

mušdamasi į krūtinę.

49Atstu stovėjo visi Jėzaus pažįstami ir moterys, jį atlydėjusios iš Galilėjos. Jos viską matė.

Laidotuvės [Mt 27,57-61; Mk 15,42-47; Jn 19,38-42] 50Ir štai atėjo vienas vyras, vardu Juozapas, teismo tarybos narys, geras ir teisus žmogus, 51kuris nebuvo pritaręs kitų teismo narių sprendimui ir poelgiui. Jis buvo kilęs iš žydų miesto Arimatėjos ir gyveno laukdamas Dievo karalystės. 52Taigi Juozapas nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno. 53Paskui nuėmė kūną nuo kryžiaus, įvyniojo į drobulę ir paguldė uoloje iškaltame kapo rūsyje, kuriame dar niekas nebuvo laidotas. 54Visa tai dėjosi Prisirengimo dieną, jau beprasidedant šabui.

55Lydinčios moterys, kurios buvo atėjusios su Jėzumi iš Galilėjos, apžiūrėjo kapą ir matė, kaip buvo paguldytas jo kūnas kape.

56Sugrįžusios nuo kapo, jos paruošė kvepalų ir tepalų, o šabo dieną ilsėjosi, kaip reikalavo Įstatymas.

ĮVYKIAI PO PRISIKĖLIMO

24Tuščias kapas [Mt 28,1-8; Mk 16,1-8; Jn 20,1-10] 1Pirmąją savaitės dieną, rytui brėkštant, moterys atėjo prie kapo, nešdamosi paruoštus tepalus. 2Jos rado akmenį nuritintą nuo kapo, 3o įėjusios vidun, neberado Viešpaties Jėzaus kūno. 4Jos sutriko ir nežinojo, ką daryti, bet štai prisiartino du vyrai spindinčiais drabužiais. 5Moterys išsigando ir nuleido žemyn akis, o tie vyrai prabilo: "Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? 6Nėra jo čia, jis prisikėlė! Atsiminkite, ką jis yra jums sakęs, būdamas Galilėjoje: 7'Žmogaus Sūnus turi būti atiduotas į nusidėjėlių rankas ir nukryžiuotas, o trečią dieną prisikelti!'" 8Tuomet jos prisiminė Jėzaus žodžius. 9Moterys sugrįžo nuo kapo ir viską pranešė Vienuolikai ir visiems kitiems. 10Tai buvo Marija Magdalietė, Joana, Jokūbo motina Marija; jos ir jų draugės papasakojo tai apaštalams. 11Tas pranešimas jiems pasirodė esąs tuščios šnekos, ir jie moterimis netikėjo.

12Vis dėlto Petras pašokęs nubėgo prie kapo. Žvilgtelėjo pasilenkęs ir mato tiktai drobules. Jis grįžo atgal, be galo stebėdamasis tuo, kas buvo atsitikę.

Mokiniai iš Emauso [Mk 16,12-13] 13Ir štai tą pačią dieną du [mokiniai] keliavo į kaimą už šešiasdešimties stadijų nuo Jeruzalės, vadinamą Emausu. 14Jie kalbėjosi apie visus tuos įvykius. 15Jiems taip besikalbant ir besiginčijant, prisiartino pats Jėzus ir ėjo kartu. 16Jų akys buvo lyg migla aptrauktos, ir jie nepažino jo. 17O Jėzus paklausė: "Apie ką kalbate eidami keliu?" Tie nuliūdę sustojo.

18Vienas iš jų, vardu Kleopas, atsakė jam: "Nejaugi tu būsi vienintelis ateivis Jeruzalėje, nežinantis, kas joje šiomis dienomis atsitiko!" 19Jėzus paklausė: "O kas gi?" Jie tarė jam: "Su Jėzumi Nazarėnu, kuris buvo pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akyse. 20Aukštieji kunigai ir mūsų vadovai pareikalavo jam mirties bausmės ir atidavė jį nukryžiuoti. 21O mes tikėjomės, kad jis atpirksiąs Izraelį. Dabar po viso to jau trečia diena, kaip tai atsitiko. 22Be to, kai kurios mūsiškės moterys mums uždavė naujų rūpesčių. Anksti rytą jos buvo nuėjusios pažiūrėti kapo 23ir nerado jo kūno. Jos sugrįžo ir papasakojo regėjusios pasirodžiusius angelus, kurie sakę Jėzų esant gyvą. 24Kai kurie iš mūsiškių buvo nuėję pas kapą ir rado viską, kaip moterys sakė, bet jo paties nematė".

25Jėzus jiems tarė: "O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbę pranašai! 26Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir žengti į savo garbę?!" 27Ir, pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie jį pasakyta.

28Jie prisiartino prie kaimo, į kurį keliavo, o Jėzus dėjosi einąs toliau. 29Bet jie privertė jį pasilikti, prašydami: "Pasilik su mumis! Jau vakaras arti, diena jau besibaigianti..." Tuomet jis užsuko pas juos. 30Vakarieniaudamas su jais prie stalo, paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė jiems. 31Tada jų akys atsivėrė, ir jie pažino Jėzų, bet jis pranyko jiems iš akių. 32O jie kalbėjo: "Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai jis kelyje mums kalbėjo ir atvėrė Raštų prasmę?"

33Jie tuoj pat pakilo ir sugrįžo į Jeruzalę. Ten rado susirinkusius Vienuolika su savo draugais, 34kurie sakė: "Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė Simonui". 35O jie papasakojo, kas jiems atsitiko kelyje ir kaip jie pažino Jėzų, kai jis laužė duoną.

Jėzus pasirodo apaštalams [Jn 20,19-23] 36Jiems apie tai besikalbant, pats Jėzus atsirado tarp jų ir prabilo: "Ramybė jums!" 37Virpėdami iš išgąsčio, jie tarėsi matą dvasią. 38O jis paklausė: "Ko taip išsigandote, kodėl jūsų širdyse gimsta dvejonės? 39Pasižiūrėkite į mano rankas ir kojas. Juk tai aš pats! Palieskite mane ir įsitikinsite: dvasia gi neturi kūno nei kaulų, kaip matote mane turint". 40Tai taręs, jis parodė jiems rankas ir kojas. 41Jiems iš džiaugsmo vis dar netikint ir stebintis, Jėzus paklausė: "Ar neturite čia ko nors valgyti?" 42Jie padavė jam gabalą keptos žuvies. 43Jis paėmė ir valgė jų akyse.

Nurodymai apaštalams [Mt 28,16-20; Mk 16,15-18] 44Paskui Jėzus tarė jiems: "Ar ne tokie buvo mano žodžiai, kuriuos jums kalbėjau dar būdamas su jumis: turi išsipildyti visa, kas parašyta apie mane Mozės Įstatyme, Pranašų knygose ir Psalmėse". 45Tuomet jis atvėrė jiems protą, kad jie suprastų Raštus, 46ir pasakė: "Yra parašyta, kad Mesijas kentės ir trečią dieną prisikels iš numirusių 47ir, pradedant nuo Jeruzalės, jo vardu visoms tautoms bus skelbiama, kad atsiverstų ir gautų nuodėmių atleidimą. 48Jūs esate šių dalykų liudytojai.

49Ir štai aš atsiųsiu jums, ką yra pažadėjęs mano Tėvas. Jūs pasilikite mieste, kol būsite apgaubti jėga iš aukštybių".

Įžengimas į dangų [Mk 16,19-20; Apd 1,9-14] 50Jėzus nusivedė juos palei Betaniją ir, iškėlęs rankas, palaimino juos. 51Laimindamas jis atsiskyrė nuo jų ir pakilo į dangų. 52Jie pagarbino jį, paskui, didelio džiaugsmo kupini, sugrįžo į Jeruzalę. 53Jie nuolat lankė šventyklą ir šlovino Dievą.

EVANGELIJA PAGAL JONĄ

PROLOGAS

1

1 Pradžioje buvo Žodis.

Tas Žodis buvo pas Dievą,
ir Žodis buvo Dievas.
2 Jis pradžioje buvo pas Dievą.
3 Visa per jį atsirado,
ir be jo neatsirado nieko,

kas tik yra atsiradę.
4 Jame buvo gyvybė,
ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.
5 Šviesa spindi tamsoje,
ir tamsa jos neužgožė.
6 Buvo Dievo siųstas žmogus,
vardu Jonas.
7 Jis atėjo kaip liudytojas,
kad paliudytų šviesą
ir kad visi per jį įtikėtų.
8 Jis pats nebuvo šviesa,
bet turėjo liudyti apie šviesą.
9 Buvo tikroji šviesa,
kuri apšviečia kiekvieną žmogų,
ir ji atėjo į šį pasaulį.
10 Jis buvo pasaulyje,
ir pasaulis per jį atsiradęs,
bet pasaulis jo nepažino.
11 Pas savuosius atėjo,
o savieji jo nepriėmė.
12 Visiems, kurie jį priėmė,
jis davė galią tapti Dievo vaikais -
tiems, kurie tiki jo vardą,
13 kurie ne iš kraujo
ir ne iš kūno norų
ir ne iš vyro norų,
bet iš Dievo užgimę.
14 Tas Žodis tapo kūnu
ir gyveno tarp mūsų;
mes regėjome jo šlovę -
šlovę Tėvo viengimio Sūnaus,
pilno malonės ir tiesos.
15 Jonas apie jį liudija ir šaukia:
"Čia tasai, apie kurį aš kalbėjau;
tas, kuris paskui mane ateis,
pirmiau už mane yra buvęs,
nes jis už mane pirmesnis".
16 Tikrai, iš jo pilnatvės
visi mes esame gavę
malonę po malonės.
17 Kaip Įstatymas duotas per Mozę,
taip tiesa ir malonė
atėjo per Jėzų Kristų.
18 Dievo niekas niekada nėra matęs,

tiktai viengimis Sūnus - Dievas,
Tėvo prieglobstyje esantis,
mums jį atskleidė.

PIRMOSIOS VELYKOS

Įžanginė savaitė

Jono liudijimas 19Toks buvo Jono liudijimas, kai žydai iš Jeruzalės atsiuntė pas jį kunigų ir levitų paklausti: "Kas tu esi?" 20Jis prisipažino nesigindamas. Jis prisipažino: "Aš nesu Mesijas!" 21Jie ir vėl klausė: "Tai kas gi tu? Gal Elijas?" Jis atsakė: "Ne!" - "Tai gal tu pranašas?" Jis atsakė: "Ne!" 22Tada jie tęsė: "Tai kas gi tu, kad mes galėtume duoti atsakymą tiems, kurie mus siuntė? Ką sakai apie save?" 23Jis tarė:

"Aš - tyruose šaukiančiojo balsas:
Taisykite Viešpačiui kelią!,
kaip yra kalbėjęs pranašas Izaijas".

24Atsiųstieji buvo iš fariziejų. 25Jie dar jį klausinėjo: "Tai kam tu krikštiji, jei nesi nei Mesijas, nei Elijas, nei pranašas?" 26Jonas jiems atsakė: "Aš krikštiju vandeniu. O tarp jūsų stovi tas, kurio jūs nepažįstate, 27kuris po manęs ateis, - jam aš nevertas atrišti kurpių dirželio".

28Tai atsitiko Betanijoje, anapus Jordano, kur Jonas krikštijo.

Dievo Avinėlis 29Rytojaus dieną, matydamas ateinantį Jėzų, Jonas prabilo: "Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę! 30Čia tasai, apie kurį aš kalbėjau: Po manęs ateis vyras, pirmiau už mane buvęs, nes jis pirmesnis už mane. 31Aš jo nepažinojau, bet tam, kad jis būtų apreikštas Izraeliui, aš atėjau ir krikštiju vandeniu". 32Ir Jonas paliudijo: "Aš mačiau Dvasią, lyg balandį nusileidžiančią iš dangaus, ir ji pasiliko virš jo. 33Aš jo nepažinojau, bet tas, kuris mane pasiuntė krikštyti vandeniu, buvo pasakęs: 'Ant ko pamatysi nusileidžiančią ir pasiliekančią Dvasią, tas ir bus, kuris krikštys Šventąja Dvasia'. 34Aš tai mačiau ir liudiju, kad šitas yra Dievo Sūnus".

Pirmieji mokiniai 35Kitą dieną tenai vėl stovėjo Jonas ir du jo mokiniai. 36Išvydęs ateinantį Jėzų, jis tarė: "Štai Dievo Avinėlis!" 37Išgirdę tuos žodžius, abu mokiniai nuėjo paskui Jėzų. 38O jis atsigręžė ir, pamatęs juos sekančius, paklausė: "Ko ieškote?" Jie atsakė: "Rabi (tai reiškia: "Mokytojau"), kur gyveni?" 39Jis tarė: "Ateikite ir pamatysite". Tada jiedu nuėjo, pamatė, kur jis gyvena, ir tą dieną praleido pas jį. Tai buvo apie dešimtą valandą. 40Vienas iš tų dviejų, kurie girdėjo Jono žodžius ir nuėjo su Jėzumi, buvo Simono Petro brolis Andriejus. 41Jis pirmiausia susiieškojo savo brolį Simoną ir jam pranešė: "Radome Mesiją!" (išvertus tai reiškia: "Dievo Pateptąjį - Kristų"). 42Ir nusivedė jį pas Jėzų. Jėzus pažvelgė į jį ir tarė: "Tu esi Simonas, Jono sūnus, o vadinsies Kefas" (tai reiškia: "Petras - Uola").

43Dar kitą dieną, išvykdamas į Galilėją, Jėzus sutiko Pilypą ir jam tarė: "Sek paskui mane!" 44Pilypas buvo kilęs iš Betsaidos - Andriejaus ir Petro gimtojo miesto. 45Pilypas sutiko Natanaelį ir sako jam: "Radome tą, apie kurį rašė Mozė Įstatyme ir pranašai. Tai Jėzus iš Nazareto, Juozapo sūnus". 46Natanaelis atšovė: "Ar iš Nazareto gali būti kas gero?!" Pilypas atsakė: "Eik ir pasižiūrėk!" 47Pamatęs ateinantį Natanaelį, Jėzus pasakė apie jį: "Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos". 48O Natanaelis jam sako: "Iš kur mane pažįsti?" Jėzus atsakė: "Prieš pakviečiant tave Pilypui, kai sėdėjai po figmedžiu, aš mačiau tave". 49Natanaelis sušuko: "Rabi, tu Dievo Sūnus, tu

Izraelio karalius!" 50Jėzus atsakė: "Tu tiki, kadangi pasakiau tave matęs po figmedžiu? Tu pamatysi didesnių dalykų". 51Ir pridūrė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs matysite atsivėrusį dangų ir Dievo angelus, kylančius ir nusileidžiančius ant Žmogaus Sūnaus".

2Vestuvės Kanoje 1Trečią dieną Galilėjos Kanoje buvo vestuvės. Jose dalyvavo Jėzaus motina. 2Į vestuves taip pat buvo pakviestas Jėzus ir jo mokiniai. 3Išsibaigus vynui, Jėzaus motina jam sako: "Jie nebeturi vyno". 4Jėzus atsakė: "O kas man ir tau, moterie? Dar neatėjo mano valanda!" 5Jo motina tarė tarnams: "Darykite, ką tik jis jums lieps". 6Ten buvo šeši akmeniniai indai žydų apsiplovimams, kiekvienas dviejų trijų saikų talpos. 7Jėzus jiems liepė: "Pripilkite indus vandens". Jie pripylė sklidinus. 8Tuomet jis pasakė: "Dabar semkite ir neškite stalo prievaizdui". Tie nunešė. 9Paragavęs paversto vynu vandens ir nežinodamas, iš kur tai (nors tarnai, kurie sėmė vandenį, žinojo), prievaizdas pasišaukė jaunikį 10ir tarė jam: "Kiekvienas žmogus pirmiau stato geresnio vyno, o kai svečiai įgeria, tuomet prastesnio. O tu laikei gerąjį vyną iki šiolei". 11Tokią stebuklų pradžią Jėzus padarė Galilėjos Kanoje. Taip jis parodė savo šlovę, ir mokiniai įtikėjo jį. 12Paskui jis su savo motina, broliais ir mokiniais nukeliavo į Kafarnaumą. Ten jie pasiliko kelias dienas.

Jėzus Velykų šventėse

Šventyklos orumas [Mt 21,12-13; Mk 11,11.15-17; Lk 19,45- 46] 13Artėjant žydų Velykoms, Jėzus nukeliavo į Jeruzalę. 14Šventykloje jis rado prekiaujančių jaučiais, avimis, balandžiais ir prisėdusių pinigų keitėjų. 15Susukęs iš virvučių rimbą, jis išvijo visus juos iš šventyklos, išvarė avis ir jaučius, išbarstė keitėjų pinigus, išvartė jų stalus. 16Karvelių pardavėjams jis pasakė: "Pasiimkite savo paukščius ir iš mano Tėvo namų nedarykite prekybos namų!" 17Jo mokiniai prisiminė, kad yra parašyta: Uolumas dėl tavo namų sugrauš mane.

18Tuomet žydai kreipėsi į Jėzų, sakydami: "Kokį ženklą mums galėtum duoti, jog turi teisę taip daryti?" 19Jėzus atsakė: "Sugriaukite šitą šventovę, o aš per tris dienas ją atstatysiu!" 20Tada žydai sakė: "Keturiasdešimt šešerius metus šventovę statė, o tu atstatysi ją per tris dienas?!" 21Bet jis kalbėjo apie savo kūno šventovę. 22Tik paskui, jam prisikėlus iš numirusių, mokiniai prisiminė jį apie tai kalbėjus. Jie įtikėjo Raštu ir Jėzaus pasakytais žodžiais.

Žmonių pažinimas 23Per Velykų šventes, jam būnant Jeruzalėje, daugelis įtikėjo jo vardą, matydami jo daromus ženklus. 24Bet Jėzus, gerai visus pažindamas, jais nepasitikėjo. 25Jam nereikėdavo, kad kas paliudytų apie žmogų. Jis pats žinojo, kas yra žmogaus viduje.

Dvasios paslapčių atskleidimas

3Jėzus ir Nikodemas 1Buvo vienas fariziejus, vardu Nikodemas, žydų didžiūnas. 2Jis atėjo nakčia ir kreipėsi į Jėzų: "Rabi, mes suprantame, kad esi atėjęs nuo Dievo kaip mokytojas, nes niekas negalėtų padaryti tokių ženklų, kokius tu darai, jeigu Dievas nebūtų su juo".

3 Jėzus atsakė:
"Iš tiesų, iš tiesų sakau tau:
jei kas neatgims iš aukštybės,
negalės regėti Dievo karalystės".

4Nikodemas paklausė: "Bet kaip gali gimti žmogus, būdamas nebejaunas? Argi jis gali antrą kartą įeiti į savo motinos įsčias ir vėl užgimti?" 5Jėzus atsakė:

"Iš tiesų, iš tiesų sakau tau:
kas negims iš vandens ir Dvasios,
neįeis į Dievo karalystę.
6 Kas gimė iš kūno, yra kūnas,
o kas gimė iš Dvasios, yra dvasia.
7 Nesistebėk, jog pasakiau:
jums reikia atgimti iš aukštybės.
8 Vėjas pučia, kur nori;
jo ošimą girdi,
bet nežinai, iš kur ateina ir
kurlink nueina.
Taip esti ir su kiekvienu,
kuris gimė iš Dvasios".

9Nikodemas atsiliepė: "Kaip tai gali būti?" 10Jėzus jam atsakė: "Tu esi Izraelio mokytojas ir šito nesupranti?

11 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau:
mes kalbame, ką žinome,
ir liudijame, ką matėme,
tik jūs nepriimate mūsų liudijimo.
12 Jei netikite man kalbant apie žemės
dalykus,
tai kaipgi tikėsite,
jei kalbėsiu jums apie
dangiškuosius?
13 Niekas nėra pakilęs į dangų,
kaip tik Žmogaus Sūnus,
kuris nužengė iš dangaus.
14 Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį,
taip turi būti iškeltas ir
Žmogaus Sūnus,
15 kad kiekvienas, kuris jį tiki,
turėtų amžinąjį gyvenimą".
16 - Dievas taip pamilo pasaulį,
jog atidavė savo viengimį Sūnų,
kad kiekvienas, kuris jį tiki,
nepražūtų,
bet turėtų amžinąjį gyvenimą.
17 Dievas gi nesiuntė savo
Sūnaus į pasaulį,
kad jis pasaulį pasmerktų,
bet kad pasaulis per jį būtų
išgelbėtas.
18 Kas jį tiki, tas nebus pasmerktas,

o kas netiki, jau yra nuteistas
už
tai,
kad netiki viengimio Dievo Sūnaus.
19 Teismo nuosprendis yra toksai:
atėjo šviesa į pasaulį,
bet žmonės labiau mylėjo tamsą nei
šviesą,
nes jų darbai buvo pikti.
20 Kiekvienas nedorėlis
neapkenčia šviesos ir neina į šviesą,
kad jo darbai aikštėn neišeitų.
21 O kas vykdo tiesą, tas eina į šviesą,
kad išryškėtų, jog jo darbai
atlikti Dieve.

KELIONĖS PO SAMARIJĄ IR GALILĖJĄ

Paskutinis Jono liudijimas 22Paskui Jėzus su mokiniais atėjo į Judėjos kraštą ir, ten su jais būdamas, krikštydino. 23Taip pat ir Jonas krikštijo Enone, netoli Salimo, nes ten buvo daug vandens ir žmonės ten rinkdavosi krikštytis. 24Tuomet Jonas dar nebuvo įmestas į kalėjimą. 25Tarp Jono mokinių ir vieno žydo iškilo ginčas dėl apsivalymo apeigų. 26Tad jie atėjo pas Joną ir pranešė: "Rabi, vyras, kuris buvo su tavimi anapus Jordano, kurį tu paliudijai, - jis taip pat ėmė krikštyti, ir visi bėga pas jį". 27Jonas atsakė:

"Žmogus negali nieko pasiimti,
jeigu nebus jam duota iš dangaus.

28Jūs patys galite man paliudyti, jog esu sakęs: Aš ne Mesijas! Aš siųstas būti tik jo pirmtaku.

29 Kas turi sužadėtinę, tas sužadėtinis,
o sužadėtinio bičiulis,
kuris šalia stovi ir girdi,
džiaugte džiaugiasi jaunikio balsu.
Šiam mano džiaugsmui dabar jau nieko
netrūksta.
30 Jam skirta augti,
o man - mažėti".
31 - Kas iš aukštybių ateina,
tas už visus viršesnis,
o kas iš žemės gimė, -
žemiškas pats ir žemiškai kalba.
Kas iš dangaus ateina,
tas už visus viršesnis.
32 Jis liudija, ką yra girdėjęs ir matęs,
tik niekas jo liudijimo neklauso.
33 O kas jo liudijimą priima,

tas pripažįsta, jog Dievas tiesakalbis,
34 nes ką yra Dievas atsiuntęs,
tas kalba Dievo žodžius.
Dievas teikia jam Dvasią be saiko.
35 Tėvas myli Sūnų
ir visa yra atidavęs į jo rankas.
36 Kas tiki Sūnų, turi amžinąjį
gyvenimą,
o kas nenori Sūnaus tikėti -
gyvenimo nematys:
virš jo kybo Dievo rūstybė.

4 Jėzus ir samariečiai 1Sužinojęs, kad fariziejai išgirdo jį daugiau už Joną susilaukiant mokinių ir gausiau krikštijant 2(nors pats Jėzus nekrikštydavo, tik jo mokiniai), 3Jėzus paliko Judėją ir vėl išėjo į Galilėją. 4Jam reikėjo eiti per Samariją. 5Taigi jis užsuko į Samarijos miestą, vadinamą Sicharu, netoli nuo lauko, kurį Jokūbas buvo davęs savo sūnui Juozapui. 6Tenai buvo Jokūbo šulinys. Nuvargęs iš kelionės, Jėzus prisėdo palei šulinį. Buvo apie šeštą valandą.

7Viena samarietė moteris atėjo semtis vandens. Jėzus ją paprašė: "Duok man gerti". 8(Tuo tarpu mokiniai buvo nuėję į miestą nusipirkti maisto.) 9Samarietė atsakė: "Kaipgi tu, būdamas žydas, prašai mane, samarietę, gerti?" (Mat žydai nebendrauja su samariečiais.) 10Jėzus jai tarė:
"Jei tu pažintum Dievo dovaną

ir kas yra tas, kuris tave prašo:
'Duok man gerti',
rasi pati būtum jį prašiusi,
ir jis tau būtų gyvojo
vandens
davęs!"

11Moteris atsiliepė: "Viešpatie, bet juk tu neturi kuo pasemti, o šulinys gilus. Iš kur tu imsi gyvojo vandens? 12Argi tu didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris tą šulinį mums paliko ir pats iš jo gėrė, ir jo vaikai, ir gyvuliai?!" 13Jėzus atsakė:

"Kiekvienas, kas geria šitą vandenį,
ir vėl trokš.
14 O kas gers vandenį, kurį aš duosiu,
tas nebetrokš per amžius,
ir vanduo, kurį jam duosiu,
taps jame versme vandens,
trykštančio į amžinąjį gyvenimą".

15Tuomet moteris sušuko: "Viešpatie, duok man to vandens, kad aš nebetrokščiau ir nebevaikščiočiau semtis čionai". 16Jėzus atsiliepė: "Eik, pakviesk savo vyrą ir sugrįžk čia". 17Moteris atsakė: "Aš neturiu vyro". Jėzus jai tarė: "Gerai pasakei: 'Neturiu vyro', 18nes jau esi turėjusi penkis vyrus, ir dabartinis anaiptol ne tavo vyras. Čia tu tiesą pasakei". 19Moteris atsiliepė: "Aš matau, Viešpatie, jog esi pranašas. 20Mūsų tėvai garbindavo Dievą ant šito kalno, o jūs

tvirtinate, kad Jeruzalė esanti vieta, kur reikia jį garbinti". 21Jėzus atsakė:

"Moterie, tikėk manimi,
jog ateis valanda,
kada garbinsite Tėvą
ne ant šio kalno ir ne Jeruzalėje.
22 Jūs garbinate, ko nepažįstate,
o mes garbiname, ką pažįstame,
nes išganymas ateina iš žydų.
23 Bet ateis valanda, -
jau
dabar ji yra, -
kai tikrieji garbintojai
šlovins Tėvą dvasia ir tiesa.
Ir pats Tėvas tokių garbintojų ieško.
24 Dievas yra dvasia,
ir jo garbintojai
turi šlovinti jį dvasia ir tiesa".

25Moteris jam sako: "Aš žinau, jog netrukus ateis Mesijas (tai yra Dievo Pateptasis - Kristus). Atėjęs jis mums viską paskelbs". 26Jėzus jai taria: "Tai aš, kuris su tavimi kalbu!"

27Tuo metu sugrįžo jo mokiniai ir nusistebėjo, kad jis šnekučiuoja su moterimi. Vis dėlto nė vienas nepaklausė: "Ko iš jos nori?" arba: "Apie ką su ja kalbi?" 28O moteris, palikusi ąsotį, nubėgo į miestą ir apskelbė žmonėms: 29"Eikite pažiūrėti žmogaus, kuris pasakė man viską, ką esu padariusi. Ar tik jis nebus Mesijas?!" 30Ir žmonės iš miesto ėjo pas jį. 31Tuo tarpu mokiniai ėmė raginti: "Rabi, pasistiprink!" 32O jis atsiliepė: "Aš turiu valgyti maisto, kurio jūs nežinote". 33Tada mokiniai pradėjo vienas kitą klausinėti: "Nejaugi kas atnešė jam valgyti?" 34Bet Jėzus tarė:

"Mano maistas -
vykdyti valią to, kuris mane siuntė,
ir baigti jo darbą.
35 Argi jūs nesakote:
'Dar keturi mėnesiai, ir ateis pjūtis'?
Štai sakau jums:
pakelkite akis ir pažiūrėkite
į laukus -
jie jau boluoja ir prinokę pjūčiai.
36 Jau pjovėjas uždarbį gauna
ir renkasi vaisių amžinajam
gyvenimui,
kad lygiai džiaugtųsi sėjėjas
ir
pjovėjas.
37 Teisingai priežodis sako:
'Vienas pasėja, kitas nupjauna'.

38 Aš pasiunčiau jus nuimti derliaus,
į kurį jūs neįdėjote darbo.
Kiti pasidarbavo,
o jūs įstojote į jų darbą".

39Daug samariečių iš ano miesto įtikėjo Jėzų dėl moters liudijimo: "Jis man pasakė viską, ką esu padariusi". 40Atėję samariečiai prašė jį pasilikti pas juos, ir jis ten pasiliko dvi dienas. 41Dar daugiau žmonių įtikėjo dėl jo pamokslų. 42O moteriai jie pasakė: "Dabar mes tikime ne dėl tavo šnekos. Mes patys išgirdome ir žinome, kad jis iš tiesų yra pasaulio Išganytojas".

Valdininko sūnaus pagydymas 43Po dviejų dienų jis išvyko iš ten į Galilėją. 44Pats Jėzus buvo pareiškęs: "Pranašas negerbiamas savo tėviškėje". 45Kai jis pasiekė Galilėją, galilėjiečiai pagarbiai jį priėmė, nes buvo matę jo darbus per šventes Jeruzalėje; mat ir jie buvo nukeliavę į tas šventes.

46Jis vėl atėjo į Galilėjos Kaną, kur buvo pavertęs vandenį vynu. O Kafarnaume buvo vienas karaliaus valdininkas, kurio sūnus sirgo. 47Išgirdęs, jog Jėzus iš Judėjos sugrįžęs į Galilėją, jis atkeliavo pas jį ir maldavo eiti ir išgydyti marinamą jo sūnų. 48Jėzus jam atsakė: "Kol nepamatysite ženklų ir stebuklų, jūs netikėsite". 49O valdininkas prašė: "Viešpatie, ateik, kol mano vaikas dar nenumirė". 50Jėzus jam tarė: "Eik, tavo sūnus gyvas!" Žmogus patikėjo Jėzaus
žodžiais ir iškeliavo. 51Pareinantį pasitiko jį tarnai ir pranešė, kad vaikas gyvas. 52Jis pasiteiravo, kurią valandą sūnui pasidarė geriau. Jie atsakė: "Vakar apie septintą valandą atslūgo jam karštis". 53Taip tėvas patyrė, kad tai buvo ta valanda, kada Jėzus pasakė jam: "Tavo sūnus gyvas". Ir įtikėjo jis pats bei visi jo namai. 54Tai buvo antras ženklas, kurį Jėzus padarė sugrįžęs iš Judėjos į Galilėją.

ANTROJI ŠVENTĖ JERUZALĖJE

5Išgydymas Betzatoje 1Kiek vėliau buvo žydų šventė, ir Jėzus nukeliavo į Jeruzalę. 2Jeruzalėje, prie Avių vartų, yra maudyklė, žydiškai vadinama Betzata, turinti penkias stogines. 3Jose gulėdavo daugybė ligonių - aklų, raišų, išsekusių. (4)5Ten buvo vienas žmogus, išsirgęs trisdešimt aštuonerius metus. 6Pamatęs jį gulintį ir sužinojęs jį labai seniai sergant, Jėzus paklausė: "Ar norėtum pasveikti?" 7Ligonis atsakė: "Viešpatie, aš neturiu žmogaus, kuris, vandeniui sujudėjus, mane įkeltų į tvenkinį. O kol pats nueinu, kitas įlipa greičiau už mane". 8Tada Jėzus tarė: "Kelkis, imk savo gultą ir eik!" 9Ir žmogus bematant išgijo, pasiėmė gultą ir pradėjo vaikščioti.

Toji diena buvo šabas. 10Todėl žydai užsipuolė išgydytąjį: "Šiandien šabas, tau negalima nešti gulto". 11Jis paaiškino: "Tas, kuris mane pagydė, man liepė: 'Imk savo gultą ir eik!'" 12Jie klausinėjo: "O kas tasai žmogus, kuris tau liepė: 'Imk ir eik'?" 13Išgydytasis nežinojo, kas jis, kadangi Jėzus buvo pasitraukęs dėl minios, susirinkusios toje vietoje.

14Vėliau Jėzus jį sutiko šventykloje ir tarė: "Štai tu esi pasveikęs. Daugiau nebenusidėk, kad neatsitiktų kas blogesnio!" 15Žmogus nuėjo ir pranešė žydams, kad jį išgydė Jėzus.

Jėzaus ir dangaus Tėvas 16Žydai dėl to ir persekiojo Jėzų, kad jis taip darydavo šabo dieną. 17O Jėzus jiems sakydavo: "Mano Tėvas darbuojasi lig šiolei, todėl ir aš darbuojuosi". 18Užtat žydai dar labiau ieškojo progos jį nužudyti, nes jis ne tik nepaisydavo šabo, bet ir vadino Dievą savuoju Tėvu, šitaip lygindamas save su Dievu. 19Į ši kaltinimą Jėzus jiems atsakė:

"Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
Sūnus nieko negali daryti iš savęs,

o vien tai, ką mato darant Tėvą;
nes ką jisai daro,
lygiai daro ir Sūnus.
20 Tėvas gi myli Sūnų
ir parodo jam visa, ką pats daro.
Ir jam parodys dalykų,
dar didesnių už šituos,
kad jūs stebėsitės.
21 Kaip Tėvas prikelia numirusius
ir juos atgaivina,
taip ir Sūnus grąžina gyvybę,
kam tik panorėjęs.
22 Ir nieko Tėvas neteisia,
bet visą teismą pavedė Sūnui,
23 kad visi gerbtų Sūnų,
kaip gerbia Tėvą.
Kas negerbia Sūnaus,
tas negerbia jį siuntusio Tėvo.
24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
kas mano žodžių klauso
ir mane atsiuntusį tiki,
tas turi amžinąjį gyvenimą
ir nepateks į teismą,
nes iš mirties yra perėjęs į
gyvenimą.
25 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
ateis valanda, - ir dabar jau yra, -
kada mirusieji išgirs
Dievo
Sūnaus balsą,
ir kurie išgirs, tie atgis.
26 Kaip Tėvas turi gyvybę pats savyje,
taip davė ir Sūnui turėti gyvybę
pačiam savyje.
27 Jis taip pat suteikė jam galią teisti,
nes jis - Žmogaus Sūnus.
28 Nesistebėkite, kad ateis valanda,
kai visi gulintieji kapuose
išgirs jo balsą.
29 Kurie darė gera, prisikels gyventi,
kurie darė bloga,
prisikels stoti į teismą.
30 Iš savęs aš nieko negaliu daryti.
Aš teisiu, kaip girdžiu,

ir mano teismas teisingas,
nes aš ieškau ne savo valios,
bet valios to, kuris mane yra siuntęs".

Tėvo liudijimas Sūnui

31 "Jei tik aš pats apie save liudyčiau,
mano liudijimas nebūtų tikras.
32 Bet apie mane liudija kitas,
ir aš žinau
jo liudijimą apie mane esant tikrą.
33 Jūs buvote nusiuntę pasiuntinius
pas
Joną,
ir jis paliudijo tiesą.
34 Aš nesigriebiu žmogaus liudijimo,
bet šitai kalbu tam,
kad jūs būtumėte išgelbėti.
35 Jonas buvo degantis ir
šviečiantis
žiburys,
tačiau jūs panorėjote tik valandėlę
jo šviesa pasidžiaugti.
36 Aš turiu aukštesnį liudijimą
negu
Jono:
tie darbai,
kuriuos man skyrė nuveikti Tėvas, -
patys darbai, kuriuos aš darau, -
liudija apie mane,
kad mane yra siuntęs Tėvas.
37 Taip! Mane pasiuntęs Tėvas
paliudijo apie mane.
Bet jūs niekad nesate girdėję jo balso
nei regėję jo veido,
38 ir jo žodis jumyse nesilaiko,
nes jūs netikite tuo,
kurį
jis yra siuntęs.
39 Jūs tyrinėjate Raštus,
nes manote juose rasią
amžinąjį gyvenimą.
Tie Raštai ir liudija už mane,
40 bet jūs nenorite ateiti pas mane,
kad turėtumėte gyvenimą".

Netikėjimo šaknys

41 "Garbės iš žmonių aš nepriimu.
42 Aš matau,
kad jūs neturite savyje Dievo
meilės.
43 Aš atėjau savo Tėvo vardu,
o jūs manęs nepriimate.
Jei kitas ateitų savuoju vardu,
tą jūs priimtumėte.
44 Kaipgi jūs galite įtikėti,
jeigu vienas iš kito priimate garbę,
o tos garbės, kuri iš vieno
Dievo
ateina,
jūs neieškote.
45 Nemanykite, kad aš jus
kaltinsiu Tėvui!
Jūsų kaltintojas yra Mozė,
į kurį esate savo viltis sudėję.
46 Jeigu jūs tikėtumėte Moze,
tai tikėtumėte ir manimi,
nes jis rašė apie mane.
47 Kadangi jūs netikite jo raštais,
kaipgi patikėsite mano žodžiais?!"

ANTROSIOS VELYKOS

6Duonos padauginimas [Mk 6,32-44; Lk 9,10-17] 1Jėzus nuvyko anapus Galilėjos, arba Tiberiados, ežero. 2Jį lydėjo didelė minia, nes žmonės matė stebuklus, kuriuos jis darė ligoniams. 3Jėzus užkopė į kalną ir ten atsisėdo kartu su mokiniais. 4Artėjo žydų šventė Velykos. 5Pakėlęs akis ir pamatęs, kokia daugybė pas jį atėjusi, Jėzus paklausė Pilypą: "Kur pirksime duonos jiems pavalgydinti?" 6Jis klausė mėgindamas jį, nes pats žinojo, ką darysiąs. 7Pilypas jam atsakė: "Už du šimtus denarų duonos neužteks, kad kiekvienas gautų bent po gabalėlį". 8Vienas iš mokinių, Simono Petro brolis Andriejus, jam pasakė: 9"Čia yra berniukas, kuris turi penkis miežinės duonos kepaliukus ir dvi žuvis. Bet ką tai reiškia tokiai daugybei!" 10Jėzus tarė: "Susodinkite žmones!" Toje vietoje buvo daug žolės. Taigi jie susėdo, iš viso kokie penki tūkstančiai vyrų. 11Tada Jėzus paėmė duoną, sukalbėjo padėkos maldą ir davė išdalyti visiems ten sėdintiems; taip pat ir žuvų, kiek kas norėjo. 12Kai žmonės pavalgė, jis pasakė mokiniams: "Surinkite likusius kąsnelius, kad niekas nepražūtų". 13Taigi jie surinko ir iš penkių miežinės duonos kepalėlių pripylė dvylika pintinių gabaliukų, kurie buvo atlikę nuo valgiusiųjų. 14Pamatę Jėzaus padarytą ženklą, žmonės sakė: "Jis tikrai yra tas pranašas, kuris turi ateiti į pasaulį". 15O Jėzus, supratęs, kad jie ruošiasi pasigriebti jį ir paskelbti karaliumi, vėl pasitraukė pats vienas į kalną.

Jėzus eina vandeniu [Mt 14,22-33; Mk 6,45-52] 16Atėjus vakarui, mokiniai nusileido prie ežero, 17sulipo į valtį ir plaukė kitapus ežero, į Kafarnaumą. Jau sutemo, o Jėzus vis dar nebuvo grįžęs pas

juos. 18Ežeras bangavo, nes pūtė smarkus vėjas. 19Nusiyrę nuo kranto dvidešimt penkias-
trisdešimt stadijų, jie pamato Jėzų, einantį ežero paviršiumi ir besiartinantį prie valties. Jie
išsigando. 20O jis sako: "Tai aš. Nebijokite!" 21Jie norėjo jį pasiimti į valtį, bet valtis netrukus
priartėjo prie kranto, į kurį jie yrėsi.

Jėzus kalba apie gyvybės duoną 22Minia, buvusi anoje pusėje, matė, kad ten tebuvo viena valtis ir kad Jėzus nebuvo įlipęs į valtį su mokiniais, o šie išplaukė vieni. 23Rytojaus dieną iš Tiberiados atplaukė kitų valčių ir sustojo netoli tos vietos, kur žmonės buvo valgę Viešpaties palaimintos duonos. 24Sužinoję, kad čia nėra nei Jėzaus, nei jo mokinių, žmonės lipo į valtis ir plaukė į Kafarnaumą, ieškodami Jėzaus. 25Suradę jį kitapus ežero, jie klausinėjo: "Rabi, kada suspėjai čionai atvykti?" 26O Jėzus prabilo į juos:

"Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
jūs ieškote manęs ne todėl,
kad esate matę ženklų,
bet kad prisivalgėte duonos
lig
soties.
27 Plušėkite ne dėl žūvančio maisto,
bet dėl išliekančio amžinajam
gyvenimui!
Jo duos jums Žmogaus Sūnus,
kurį Tėvas - Dievas savo
antspaudu yra pažymėjęs".

28Jie paklausė: "Ką mums veikti, kad darytume Dievo darbus?" 29Jėzus atsakė: "Tai ir bus Dievo darbas: tikėkite tą, kurį jis siuntė". 30Jie dar klausė: "Tai kokį padarysi ženklą, kad pamatytume ir tave įtikėtume? Ką nuveiksi? 31Antai mūsų tėvai tyruose valgė maną, kaip parašyta: Jis davė jiems valgyti duonos iš dangaus". 32Tada Jėzus tarė:

"Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
tai ne Mozė
davė jums duonos iš dangaus,
bet mano Tėvas
duoda jums iš dangaus tikrosios
duonos.
33 Dievo duona nužengia iš dangaus
ir duoda pasauliui gyvybę".

34Tada jie ėmė prašyti: "Viešpatie, duok visuomet mums tos duonos!" 35Jėzus atsakė:

"Aš esu gyvybės duona!
Kas ateina pas mane,
niekuomet nebealks,
ir kas tiki mane,
niekuomet nebetrokš.
36 Bet aš jums jau sakiau:

jūs mane regėjote, ir netikite.
37 Visi, kuriuos man duoda Tėvas,
ateis pas mane,
ir ateinančio pas mane
aš neatstumsiu,
38 nes aš nužengiau iš dangaus
vykdyti ne savo valios,
bet valios to, kuris mane siuntė.
39 O mano Siuntėjo valia reikalauja,
kad nepražudyčiau nė vieno,
kuriuos jis man pavedė,
bet kad prikelčiau juos
paskutiniąją dieną.
40 Tokia mano Tėvo valia,
kad kiekvienas, kuris regi
Sūnų
ir tiki jį,
turėtų amžinąjį gyvenimą;
todėl aš jį prikelsiu
paskutiniąją dieną".

41Tada žydai ėmė murmėti, kad jis pasakęs: "Aš duona, nužengusi iš dangaus". 42Jie sakė: "Argi jis ne Jėzus, Juozapo sūnus?! Argi mes nepažįstame jo tėvo ir motinos? Kaip jis gali sakyti: 'Aš esu nužengęs iš dangaus'?" 43Jėzus jiems atsakė: "Liaukitės tarpusavyje murmėję!

44 Niekas negali ateiti pas mane,
jei mane pasiuntęs Tėvas
jo nepatraukia;
ir tą aš prikelsiu paskutiniąją dieną.
45 Pranašų parašyta:
Ir bus visi mokomi Dievo.
Kas išgirdo iš Tėvo ir pasimokė,
ateina pas mane.
46 Bet tai nereiškia,
jog kas nors būtų Tėvą regėjęs;
tiktai kuris iš Dievo yra,
tas jį regėjo.
47 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
kas tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą.
48 Aš esu gyvybės duona.
49 Jūsų tėvai dykumoje valgė
maną
ir mirė.
50 O štai ši duona
yra nužengusi iš dangaus,

kad kas ją valgys, nemirtų.
51 Aš esu gyvoji duona,
nužengusi iš dangaus.
Kas valgys šią duoną -
gyvens per amžius.
Duona, kurią aš duosiu,
yra mano kūnas už pasaulio
gyvybę".

52Tuomet žydai ėmė tarp savęs ginčytis ir klausinėti: "Kaip jis gali mums duoti valgyti savo kūną?!" 53O Jėzus jiems kalbėjo:

"Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno
ir negersite jo kraujo,
neturėsite savyje gyvybės!
54 Kas valgo mano kūną
ir geria mano kraują,
tas turi amžinąjį gyvenimą,
ir aš jį prikelsiu
paskutiniąją dieną.
55 Mano kūnas tikrai yra valgis,
ir mano kraujas tikrai yra gėrimas.
56 Kas valgo mano kūną
ir geria mano kraują,
tas pasilieka manyje, ir aš jame.
57 Kaip mane yra siuntęs
gyvasis
Tėvas
ir aš gyvenu per Tėvą,
taip ir tas, kuris mane valgo,
gyvens per mane.

58 Štai duona,
nužengusi iš dangaus!
Ji ne tokia,
kokią protėviai valgė ir mirė.
Kas valgo šią duoną -
gyvens per
amžius".

59Visa tai jis paskelbė, mokydamas Kafarnaumo sinagogoje.

60Tai išgirdę, daugelis jo mokinių sakė: "Kieti jo žodžiai, kas gali jų klausytis!" 61Jėzus, žinodamas, kad mokiniai dėl to murma, paklausė: "Jus tai piktina? 62O kas būtų, jei pamatytumėte Žmogaus Sūnų, užžengiantį ten, kur jis buvo pirmiau?!

63 Dvasia teikia gyvybę,
o kūnas nieko neduoda.
Žodžiai, kuriuos jums kalbėjau,
yra dvasia ir gyvenimas.
64 Bet kai kurie iš jūsų netiki".

Mat Jėzus iš pat pradžių žinojo ir kas netiki, ir kas jį išduos. 65Jis dar sakė: "Štai kodėl aš jums sakiau: niekas negali ateiti pas mane, jeigu jam nėra duota Tėvo".

66Nuo to meto nemaža jo mokinių pasitraukė ir daugiau su juo nebevaikščiojo.

Petro išpažinimas 67Tada Jėzus paklausė Dvylika: "Gal ir jūs norite pasitraukti?" 68Simonas Petras atsakė: "Viešpatie, pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. 69Mes įtikėjome ir pažinome, kad tu - Dievo Šventasis". 70Jėzus jiems atsakė: "Argi ne aš išsirinkau jus, Dvylika? Tačiau ir tarp jūsų vienas yra velnias". 71Jis turėjo omenyje Judą, Simono Iskarijoto sūnų. Šis, būtent vienas iš Dvylikos, turėjo jį išduoti.

PALAPINIŲ IŠKILMĖS

7Nevieša kelionė į Jeruzalę 1Tada Jėzus vaikščiojo po Galilėją. Jis nenorėjo eiti Judėjon, nes žydai jo tykojo nužudyti. 2Artėjo žydų Palapinių šventė. 3Jo broliai jam kalbėjo: "Keliauk iš čia į Judėją, kad tavo mokiniai pamatytų, kokius darbus tu darai. 4Juk, norėdamas iškilti viešumon, niekas neveikia slapčiomis. Jei darai tokius darbus, pasirodyk pasauliui". 5(Mat netgi jo broliai juo netikėjo.) 6Jėzus jiems atsakė: "Mano metas dar neatėjo, o jums metas visada tinkamas. 7Pasaulis negali jūsų nekęsti, o manęs jis nekenčia, nes aš liudiju, kad jo darbai pikti. 8Taigi jūs eikite sau į iškilmes. Aš į šitą šventę neisiu, nes mano metas dar neatėjo". 9Tai pasakęs, jis pasiliko Galilėjoje. 10Kai jo broliai iškeliavo į šventę, tuomet ir jis išėjo, bet ne viešai, o tarsi slapčiomis. 11Tuo tarpu iškilmėse žydai jo ieškojo, klausinėdami: "O kur tasai?" 12Apie jį taip pat ėjo kalbos miniose. Vieni sakė: "Jis geras!" Kiti neigė: "Visai ne. Jis tik klaidina žmones". 13Bijodami žydų, visi privengė apie jį viešai kalbėti.

Jėzus pasirodo viešai 14Šventei įpusėjus, Jėzus atėjo į šventyklą ir ėmė mokyti. 15Žydai stebėjosi ir sakė: "Iš kur jis išmano Raštą, visai nesimokęs?" 16Jėzus jiems atsakė:

"Mano mokslas ne mano,
bet to, kuris yra mane siuntęs.
17 Kas nori vykdyti jo valią,
supras, ar tas mokslas iš Dievo,
ar aš kalbu pats iš savo galvos.
18 Kas iš savęs kalba,
ieško savo garbės.
O kuriam rūpi jo Siuntėjo šlovė,
tas tiesakalbis,
ir nėra jame neteisybės.
19 Argi Mozė jums nedavė Įstatymo?
Deja, niekas iš jūsų
Įstatymo nesilaiko.

Kodėl gi norite mane nužudyti?" 20Žmonės atsiliepė: "Ar velnias tave apsėdo?! Kas gi tyko tave nužudyti?" 21Jėzus jiems atsakė: "Aš padariau tik vieną darbą, ir jūs visi nustebote. 22Mozė jums įsakė apipjaustymą, - nors jis kilęs ne iš Mozės, bet iš protėvių, - ir jūs apipjaustote šabo dieną. 23Jei galima žmogų apipjaustyti šabo dieną, kad nebūtų sulaužytas Mozės Įstatymas, tai kodėl pykstate ant manęs, kad aš visą žmogų pagydžiau šabo dieną?! 24Tad neteiskite pagal išorę, bet žiūrėkite teisingumo".

Ginčas dėl Mesijo kilmės 25Kai kurie Jeruzalės gyventojai klausinėjo: "Ar tik ne šitą nori nužudyti? 26Štai jis viešai kalba, ir niekas jam nieko nesako. Gal vyresnybė įsitikino, jog jis Mesijas? 27Tačiau mes žinome, iš kur jis kilęs. O kai ateis Mesijas, niekas nežinos, iš kur jis". 28Tuomet Jėzus, mokydamas šventykloje, garsiai šaukė:

"Išties jūs mane pažįstate
ir žinote, iš kur aš kilęs.
Ne pats nuo savęs atėjau,
bet tiesakalbis yra tas,
kuris mane atsiuntė,
o jūs jo nepažįstate.
29 Aš jį pažįstu,
nes iš jo esu atėjęs,
ir jis yra mane siuntęs".

30Tuomet jie norėjo Jėzų suimti, bet nė vienas nepakėlė prieš jį rankos, nes dar nebuvo atėjusi jo valanda.

Artėjantis išsiskyrimas 31Daugelis iš minios įtikėjo jį ir kalbėjo: "Argi atėjęs Mesijas padarytų daugiau ženklų, kaip kad šitas yra padaręs?!"

32Fariziejai nugirdo žmones šitaip bešnekant apie jį, todėl aukštieji kunigai bei fariziejai pasiuntė sargybinius jo suimti.

33 Tuomet Jėzus prabilo:
"Dar trumpą laiką būsiu su jumis.
Paskui iškeliausiu
pas tą, kuris mane siuntė.
34 Jūs manęs ieškosite ir neberasite,
nes ten, kur aš būsiu,
jūs negalėsite nueiti".

35Žydai ėmė kalbėtis tarp savęs: "Kurgi jis žada keliauti, kad mes negalėsime jo rasti? Gal jis rengiasi išvykti pas žydus, išsiskirsčiusius tarp graikų, ir mokyti graikus? 36Ką reiškia tie jo žodžiai: 'Jūs manęs ieškosite ir neberasite, nes ten, kur aš būsiu, jūs negalėsite nueiti'?"

Nepavykęs kėsinimasis suimti Jėzų 37Paskutinę, iškilmingiausiąją šventės dieną Jėzus stovėjo ten ir šaukė:

"Jei kas trokšta, teateina pas mane
ir tegu geria.
38 Kas mane tiki, -

kaip Raštas sako, -
iš jo vidaus plūs gyvojo
vandens srovės".

39Jis kalbėjo apie Dvasią, kurią turės gauti įtikėjusieji. Mat Šventoji Dvasia dar nebuvo nužengusi, nes Jėzus dar nebuvo pašlovintas.

40Išgirdę tuos žodžius, kai kurie žmonės sakė: "Jis iš tiesų pranašas!" 41Kiti tvirtino: "Jis Mesijas!" Dar kiti prieštaravo: "Nejaugi Mesijas būtų iš Galilėjos? 42Argi Raštas nesako, jog Mesijas ateis iš Dovydo palikuonių, iš Betliejaus miestelio, kur yra buvęs Dovydas?" 43Taigi minioje kilo nesutarimas dėl jo asmens. 44Buvo tokių, kurie norėjo jį suimti, bet nė vienas nepakėlė prieš jį rankos.

45Taigi sargyba sugrįžo tuščiomis pas aukštuosius kunigus bei fariziejus, o tie klausė: "Kodėl neatvedėte?" 46Sargybiniai atsiliepė: "Niekados žmogus nėra taip kalbėjęs!" 47Fariziejai atsakė: "Gal jau ir jūs leidotės suvedžiojami? 48Ar tiki jį bent vienas iš vyresnybės ar fariziejų? 49Nebent tos prakeiktos padugnės, neišmanančios Įstatymo". 50Tuomet prabilo vienas iš jų, Nikodemas, kuris pirmiau buvo aplankęs Jėzų: 51"Ar leidžia mūsų Įstatymas pasmerkti žmogų, jeigu jis pirmiau neištardytas ir nėra žinoma, ką jis padaręs?" 52Tada jie atsiliepė: "Gal ir tu iš Galilėjos? Patyrinėk, ir pamatysi, kad joks pranašas nebuvo kilęs iš Galilėjos". 53Ir taip jie išsivaikščiojo kas sau.

8Sugauta nusidėjėlė ir klastingi skundikai 1Jėzus nuėjo į Alyvų kalną. 2Auštant jis vėl pasirodė šventykloje. Visi žmonės rinkosi prie jo, o jis atsisėdęs juos mokė. 3Tuomet Rašto aiškintojai ir fariziejai atvedė moterį, sugautą svetimaujant. Pastatė ją viduryje 4ir kreipėsi į jį: "Mokytojau, ši moteris buvo nutverta svetimaujant. 5Mozė mums Įstatyme yra liepęs tokias užmušti akmenimis. O tu ką pasakysi?" 6Jie tai sakė, spęsdami jam pinkles, kad turėtų kuo apkaltinti. Bet Jėzus pasilenkęs ėmė pirštu rašyti ant žemės. 7Jiems nesiliaujant kamantinėti, jis atsitiesė ir tarė: "Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją akmenį". 8Ir vėl pasilenkęs rašė ant žemės. 9Tai išgirdę, jie vienas po kito ėmė trauktis šalin, pradedant nuo vyresniųjų. Pagaliau liko vienas Jėzus ir ten stovinti moteris. 10Atsitiesęs Jėzus paklausė: "Moterie, kur jie pasidėjo? Niekas tavęs nepasmerkė?" 11Ji atsiliepė: "Niekas, Viešpatie". Jėzus jai tarė: "Nė aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir daugiau nebenusidėk".

12 Jėzus vėl prabilo:
"Aš - pasaulio šviesa.
Kas seka manimi,
nebevaikščios tamsybėse,
bet turės gyvenimo šviesą".

13Fariziejai jam prikišo: "Tu pats apie save liudiji, - tavo liudijimas netikras". 14Jėzus jiems atsakė:

"Nors aš ir liudiju pats apie save,
mano liudijimas yra tikras,
nes aš žinau, iš kur esu atėjęs
ir kur einu.
O jūs nežinote, nei iš kur aš atėjęs,
nei kur einu.
15 Jūs teisiate kūniškai,

o aš neteisiu nė vieno.
16 Jeigu aš ir teisčiau,
mano sprendimas būtų teisingas,
nes aš ne vienas,
bet esu aš ir mane siuntęs Tėvas.
17 Ir jūsų Įstatyme parašyta,
jog dviejų asmenų liudijimas tikras.
18 Taigi liudiju aš pats apie save,
ir apie mane liudija mane
atsiuntęs Tėvas".
19Jie paklausė: "O kurgi tavo Tėvas?" Jėzus atsakė:
"Jūs nepažįstate nei manęs,
nei manojo Tėvo.
Jei pažintumėte mane,
pažintumėte ir mano Tėvą".

Įspėjimas priešams 20Tuos žodžius jis pasakė, mokydamas šventyklos iždinėje. Ir niekas jo nesuėmė, nes dar nebuvo atėjusi jo valanda.

21 Jėzus vėl jiems kalbėjo:
"Aš pasitrauksiu,
o jūs ieškosite manęs
ir numirsite savo nuodėmėje.
Kur aš einu,
jūs negalite nueiti".

22Tada žydai ėmė klausinėti: "Nejaugi jis ketina nusižudyti, kad sako: 'Kur aš einu, jūs negalite nueiti'?"

23 Jėzus atsakė:
"Jūs esate iš pažemių,
o aš esu iš aukštybės.
Jūs - iš šio pasaulio,
o aš - ne iš šio pasaulio.
24 Dėl to aš jums sakiau,
kad jūs numirsite savo nuodėmėse.
Tikrai! Jeigu jūs netikėsite,
kad
Aš Esu, -
jūs numirsite savo nuodėmėse".

25Tuomet jie paklausė: "Kas gi tu toks esi?" Jėzus atsakė:

"Kaip tik tas, ką aš jums sakau! -
26 Daugel turėčiau apie jus
kalbėti ir smerkti,
bet tiesakalbis yra mano Siuntėjas,

ir aš skelbiu pasauliui,
ką iš jo girdėjau".

27Tačiau jie nesuprato, kad jis kalbėjo jiems apie Tėvą.

28 O Jėzus tęsė:
"Kai Žmogaus Sūnų būsite
aukštyn iškėlę, -
suprasite, kad Aš Esu
ir kad nieko nedarau iš savęs,
bet skelbiu vien tai,
ko mane Tėvas išmokė.
29 Mano Siuntėjas yra su manimi;
jis nepaliko manęs vieno,
nes visuomet darau, kas jam patinka".
30 Taip jam kalbant, daugelis įtikėjo jį.

Tiesa ir melas 31Jėzus kalbėjo įtikėjusiems jį žydams:

"Jei laikysitės mano mokslo,
jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
32 jūs pažinsite tiesą,
ir tiesa padarys jus laisvus".

33Jie atsakė: "Mes esame Abraomo palikuonys ir niekada niekam nevergavome. Kaipgi tu sakai: 'Tapsite laisvi'?" 34Jėzus jiems tarė:

"Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
kiekvienas, kas daro nuodėmę,
yra nuodėmės vergas.
35 Bet vergas ne amžinai namuose lieka,
tik sūnus lieka ten amžiams.
36 Jei tad Sūnus jus išvaduos,
tai būsite iš tiesų laisvi.
37 Aš žinau, kad jūs Abraomo vaikai.
Bet jūs norite mane nužudyti,
nes mano žodis netarpsta jumyse.
38 Aš kalbu,
ką esu matęs pas Tėvą.
O jūs darote,
ką girdėjote iš savojo tėvo".

39Jie atsikirto: "Mūsų tėvas Abraomas!" Bet Jėzus tęsė toliau:

"Jei jūs būtumėte Abraomo vaikai,
darytumėte jo darbus.
40 Deja, jūs norite nužudyti mane -
žmogų, kuris kalbėjo jums tiesą,

girdėtą iš Dievo.
Šitaip Abraomas nedarė!
41 Jūs darote savojo tėvo darbus".

Jie atšovė: "Mes nesame pavainikiai ir turime vieną Tėvą - Dievą".

42O Jėzus kalbėjo toliau:
"Jei Dievas būtų jūsų Tėvas,
jūs mylėtumėte mane,
nes aš iš Dievo išėjau ir čion atėjau.
Aš gi ne savo valia esu atėjęs,
bet jis yra mane siuntęs.
43 Kodėl gi nesuprantate, ką
jums
sakau?
Ar ne todėl, kad negalite
mano žodžių klausyti?
44 Jūsų tėvas - velnias,
ir jūs pasišovę tenkinti jo užgaidas.
Jis nuo pat pradžios buvo
galvažudys
ir niekuomet nesilaikė tiesos, -
jame ir nėra buvę tiesos.
Skleisdamas melą,
jis kalba, kas jam sava,
nes jis melagis ir melo tėvas.
45 O kadangi aš kalbu tiesą,
tai jūs ir netikite manimi.
46 Kas iš jūsų gali įrodyti mane
nusidėjus?
Jeigu tad tiesą sakau,
kodėl netikite manimi?
47 Kas iš Dievo yra, tas Dievo
žodžių klauso.
Jūs todėl neklausote,
kad nesate iš Dievo".

48Žydai atsiliepė: "Argi mes ne teisingai sakome, kad tu samarietis ir velnio apsėstas?!" 49Jėzus jiems tarė:

"Aš nesu velnio apsėstas.
Aš tik gerbiu savo Tėvą,
o jūs niekinate mane.
50 Aš neieškau sau garbės:
yra kas ieško ir teisia.
51 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

kas laikysis mano žodžio,
neragaus mirties per amžius".

52Žydai jam atkirto: "Dabar mes žinome, kad tu velnio apsėstas. Juk numirė Abraomas ir pranašai, o tu tvirtini: 'Kas laikysis mano žodžio, tas neragaus mirties per amžius'. 53Argi tu didesnis už mūsų tėvą Abraomą, kuris mirė? Pranašai irgi mirė. Kuo tu dediesi?" 54Jėzus atsakė:

"Jei aš save šlovinčiau,
manoji šlovė būtų niekai.
Bet yra mano Tėvas,
kuris mane šlovina,
kurį savo Dievu jūs vadinat.
55 Tik jūs jo nepažįstate,
o aš jį pažįstu.
Jei sakyčiausi jo nepažįstąs,
būčiau lygus jums melagis.
Bet aš jį pažįstu
ir laikausi jo žodžio.
56 Jūsų tėvas Abraomas džiūgavo,
kad matysiąs manąją Dieną;
jis ją išvydo ir džiaugėsi".

57Tada žydai jam sakė: "Dar neturi nė penkiasdešimt metų ir esi regėjęs Abraomą?" 58Jėzus tarė:

"Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
pirmiau, negu gimė Abraomas,
Aš Esu!"

59Tuomet jie griebėsi akmenų, norėdami jį užmušti, bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš šventyklos.

9 Neregio išgydymas 1Eidamas pro šalį, Jėzus pamatė žmogų, aklą gimusį. 2Jo mokiniai paklausė: "Rabi, kas nusidėjo, - jis pats ar jo tėvai, - kad gimė neregys?" 3Jėzus atsakė: "Nei jis nenusidėjo, nei jo tėvai, bet jame turi apsireikšti Dievo darbai.

4 Man reikia dirbti darbus to,
kuris
mane siuntė,
kolei diena.
Ateina naktis,
kada niekas negali darbuotis.
5 Kol esu pasaulyje,
esu pasaulio šviesa!"

6Tai taręs, jis spjovė žemėn, padarė purvo iš seilių, patepė juo neregio akis 7ir tarė jam: "Eik ir nusiplauk Siloamo tvenkinyje". (Išvertus "Siloamas" reiškia: "Siųstasis".) Tasai nuėjo, nusiplovė ir sugrįžo regintis. 8Kaimynai ir kiti žmonės, kurie matydavo jį elgetaujantį, klausė: "Ar čia ne tas, kuris sėdėdavo elgetaudamas?" 9Vieni sakė: "Tai jis". Kiti: "Visai ne, tik į jį panašus". O jis atsakė: "Taip, tai aš". 10Tada jie klausė jį: "O kaipgi atsivėrė tau akys?" 11Jis išpasakojo: "Žmogus, vardu

Jėzus, padarė purvo, patepė juo mano akis ir pasakė: 'Eik į Siloamą nusiprausti'. Aš nuėjau, nusiprausiau ir praregėjau". 12Jie vėl klausė: "Kur jisai?" Šis atsakė: "Nežinau".

13Tuomet jie nusivedė buvusį neregį pas fariziejus. 14O toji diena, kai Jėzus padarė purvo ir atvėrė akis, buvo šabas. 15Fariziejai ėmė jį iš naujo kamantinėti, kaip jis praregėjęs. Jis paaiškino: "Jis patepė man akis purvu, aš nusiprausiau, ir dabar regiu". 16Kai kurie fariziejai kalbėjo: "Tas žmogus ne iš Dievo, nes nesilaiko šabo". O kiti sakė priešingai: "Kaip galėtų nusidėjėlis daryti tokius ženklus?!" Ir jų nuomonės nesutarė. 17Tuomet jie ir vėl klausia buvusį neregį: "O ką tu manai apie vyrą, atvėrusį tau akis?" Šis atsakė: "Jis pranašas".

18Žydai nenorėjo tikėti, kad jis tikrai buvęs aklas ir praregėjęs. Jie liepė pašaukti praregėjusiojo gimdytojus 19ir ėmė juos tardyti: "Ar šitas jūsų sūnus, kurį sakote gimus aklą? Tai kaip jis dabar regi?" 20Jo tėvai atsakė: "Mes žinome, kad jis mūsų sūnus ir kad jis yra gimęs aklas. 21O kaip jis praregėjo, mes nežinome, nei kas jam atvėrė akis, nežinome. Klauskite jį patį, jis suaugęs ir pats tegu kalba už save". 22Tėvai šitaip pasakė, bijodami žydų. Mat žydai buvo nutarę, jog kas tik išpažintų Jėzų esant Mesiją, turėtų būti išmestas iš sinagogos. 23Todėl jo tėvai pasakė: "Jis suaugęs, klauskite jį patį".

24Tada jie antrą kartą pasišaukė buvusį neregį ir pasakė: "Šlovink Dievą! Mes žinome, kad tas žmogus nusidėjėlis". 25Jis atsiliepė: "Ar jis nusidėjėlis, aš nežinau. Viena žinau: buvau aklas, o dabar regiu". 26Jie vėl klausė: "Ką jis tau darė? Kaip jis tau atvėrė akis?" 27Šis atsakė: "Aš jau sakiau, tik jūs neklausote. Ką dar norite išgirsti? Gal ir jūs norite tapti jo mokiniais?" 28Tada jie išplūdo jį, sakydami: "Tai tu esi jo mokinys, o mes - Mozės mokiniai. 29Mes žinome, kad Mozei yra kalbėjęs Dievas, o iš kur šitas, mes nežinome". 30Žmogus jiems atsakė: "Tai tikrai nuostabu, kad jūs nežinote, iš kur jis. O juk jis man atvėrė akis! 31Žinome, kad Dievas neišklauso nusidėjėlių. Jis išklauso tik savo garbintojus, kurie vykdo jo valią. 32Nuo amžių negirdėta, kad kas būtų atvėręs aklo gimusio akis! 33Jei šitas nebūtų iš Dievo, jis nebūtų galėjęs nieko panašaus padaryti". 34Jie užriko ant jo: "Tu visas gimęs nuodėmėse ir dar nori mus mokyti?!" Ir išvarė jį lauk. 35Jėzus sužinojo, kad jie buvo išvarę jį lauk, ir susitikęs paklausė jį: "Ar tiki Žmogaus Sūnų?" 36Šis atsakė: "O kas jis, Viešpatie, kad jį tikėčiau?" 37Jėzus tarė: "Tu jau esi jį matęs, ir dabar jis su tavimi kalba". 38Žmogus sušuko: "Tikiu, Viešpatie!", ir parpuolęs pagarbino jį. 39O Jėzus prabilo:

"Aš atėjau į šį pasaulį daryti
teismo, -
kad neregiai praregėtų,
o regintieji apaktų".

40Prie jo esantys fariziejai, tai išgirdę, paklausė: "Tai gal ir mes akli?" 41Jėzus atsakė:

"Jei būtumėte akli,
neturėtumėte nuodėmės,
bet štai jūs sakote: 'Mes neakli!' -
Taigi jūs kalti".

10Gerasis ganytojas [Ps 22,1-3] 1"Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas neina pro vartus į avių gardą, bet įkopia pro kur kitur, tas vagis ir plėšikas. 2O kas pro vartus ateina, tas avių ganytojas. 3Jam sargas atkelia vartus, ir avys klauso jo balso. Jis šaukia savąsias avis vardais ir jas išsiveda. 4Išsivaręs visas saviškes, jis eina priešakyje, o avys paskui jį seka, nes pažįsta jo balsą. 5Paskui

svetimą jos neseks, bet nuo jo bėgs, nes nepažįsta svetimųjų balso".

6Jėzus pasakė jiems tą palyginimą, bet jie nesuprato, ką tai reiškia. 7O Jėzus kalbėjo toliau:

"Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
aš - avių vartai.
8 Visi, kurie pirma manęs atėjo,
buvo vagys, plėšikai,
todėl neklausė jų avys.
9 Aš esu vartai.
Jei kas eis per mane, bus išgelbėtas.
Jis įeis ir išeis, ir ganyklą sau ras.
10 Vagis ateina
vien tik vogti, žudyti, naikinti.
Aš atėjau,
kad žmonės turėtų gyvenimą, -
kad apsčiai jo turėtų.
11 Aš - gerasis ganytojas.
Geras ganytojas
už avis guldo gyvybę.
12 Samdinys, ne ganytojas,
kuriam avys ne savos,
pamatęs sėlinantį vilką,
palieka avis ir pabėga,
o vilkas puola jas ir išvaiko.
13 Samdinys pabėga,
nes
jis samdinys,
jam avys nerūpi.
14 Aš - gerasis ganytojas:
aš pažįstu savąsias,
ir manosios pažįsta mane,
15 kaip mane pažįsta Tėvas
ir aš pažįstu Tėvą.
Už avis aš guldau savo gyvybę.
16 Ir kitų avių dar turiu,
kurios ne iš šios avidės;
ir jas man reikia atvesti;
jos klausys mano balso,
ir bus viena kaimenė, vienas
ganytojas.
17 Tėvas myli mane,
nes aš guldau savo gyvybę,
kad ir vėl ją pasiimčiau.
18 Niekas neatima jos iš manęs,

bet aš pats ją laisvai atiduodu.
Aš turiu galią ją atiduoti
ir turiu galią vėl ją atsiimti;
tokį priesaką aš esu gavęs
iš savojo Tėvo".

19Tarp žydų vėl kilo nesutarimas dėl šitų žodžių. 20Daugelis sakė: "Jis velnio apsėstas ir šėlsta. Kam jo klausote?" 21Kiti tvirtino: "Tai ne apsėstojo kalbos. Argi gali velnias atverti neregiams akis?!"

ŠVENTYKLOS PAŠVENTINIMO IŠKILMĖS

Jėzus apie savo dievystę 22Jeruzalėje buvo Šventyklos pašventinimo iškilmė. Buvo žiema. 23Jėzus vaikščiojo šventykloje, po Saliamono stoginę. 24Ten jį apspito žydai ir ėmė klausinėti: "Kaip ilgai laikysi mus abejonėse? Jeigu esi Mesijas, pasakyk mums atvirai!" 25Jėzus jiems atsakė:

"Aš jums pasakiau, tik jūs netikite.
Mano darbai, kuriuos aš darau
savo Tėvo vardu,
liudija apie mane.
26 Bet jūs netikite,
nes jūs - ne manosios avys.
27 Manosios avys klauso mano balso;
aš jas pažįstu, ir jos seka
paskui mane.
28 Aš joms duodu amžinąjį gyvenimą;
jos nežus per amžius,
ir niekas jų neišplėš iš
mano
rankos.
29 Tėvas, kuris man jas davė,
yra aukščiau už viską,
ir niekas jų neišplėš
iš Tėvo rankos.
30 Aš ir Tėvas esame viena".

31Ir vėl žydai stvėrėsi akmenų, norėdami jį užmušti. 32O Jėzus paklausė juos: "Tėvo valia esu jums padaręs daug gerų darbų. Už kurį gi darbą jūs užmušite mane?" 33Žydai jam atsakė: "Ne už gerą darbą užmušime, bet už piktžodžiavimą, kad tu, būdamas žmogus, dediesi Dievu".

34 Jėzus atsakė:
"Argi jūsų Įstatyme nėra parašyta:
Aš tariau: jūs esat dievai!?
35 Taigi [Įstatymas] vadina
dievais tuos,
kuriems skirtas Dievo žodis,
ir Raštas negali būti panaikintas.

36 Kaip tad jūs galite sakyti
tam, kurį Tėvas pašventino ir
siuntė pasaulin:
'Tu piktžodžiauji', kai jis pareiškė:
'Aš - Dievo Sūnus!'?
37 Jei aš nedarau savo Tėvo darbų, -
netikėkite manimi!
38 O jeigu darau ir manimi
netikite, -
tikėkite darbais,
kad pažintumėte ir suprastumėte,
jog Tėvas manyje ir aš jame".

Jėzus Perėjoje 39Jie dar kartą mėgino jį suimti, bet jis ištrūko jiems iš rankų. 40Jėzus vėl pasitraukė anapus Jordano, kur pradžioje Jonas buvo krikštijęs, ir apsistojo tenai. 41Daugelis ėjo pas jį ir kalbėjo: "Jonas, tiesa, nepadarė nė vieno ženklo, bet ką jis pasakė apie šitą žmogų, buvo teisybė". 42Ir daugelis įtikėjo jį tame krašte.

11Lozoriaus prikėlimas iš numirusių 1Buvo vienas ligonis, Lozorius iš Betanijos kaimo, kur gyveno Marija ir jos sesuo Morta. 2Marija buvo toji pati moteris, kuri patepė Viešpatį kvepalais ir nušluostė plaukais jo kojas. Jos brolis Lozorius dabar sirgo. 3Seserys nusiuntė jam žinią: "Viešpatie! Tas, kurį tu myli, serga!" 4Tai išgirdęs, Jėzus tarė: "Šita liga ne mirčiai, bet Dievo garbei, - kad būtų pašlovintas Dievo Sūnus".

5Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį ir Lozorių. 6Vis dėlto, išgirdęs, kad tasai serga, jis dar dvi dienas užtruko ten, kur viešėjo, 7ir tik tada pasakė mokiniams: "Eikime vėl į Judėją!" 8Mokiniai jam atsakė: "Rabi, ką tik žydai kėsinosi užmušti tave akmenimis, o tu vėl ten eini?" 9Jėzus tarė:

"Argi ne dvylika valandų turi
diena?!
Kas vaikščioja dieną,
tas
nesuklumpa,
nes mato šio pasaulio šviesą.
10 O kas vaikščioja naktį, suklumpa,
nes jam trūksta šviesos".

11Tai pasakęs, pridūrė: "Mūsų bičiulis Lozorius užmigo, bet aš eisiu jo pažadinti". 12Mokiniai atsiliepė: "Viešpatie, jeigu užmigo, pasveiks". 13Jėzus kalbėjo apie jo mirtį, o jie manė, kad jis kalbėjęs apie poilsio miegą. 14Pagaliau Jėzus atvirai jiems pasakė: "Lozorius mirė. 15Bet aš džiaugiuosi, kad ten nebuvau, - dėl jūsų, kad jūs įtikėtumėte. Tad eikime pas jį". 16Tuomet Tomas, vadinamas Dvyniu, tarė kitiems mokiniams: "Eikime ir mes numirti su juo!"

17Atėjęs Jėzus rado Lozorių jau keturias dienas išgulėjusį kapo rūsyje. 18O Betanija buvo arti Jeruzalės - maždaug penkiolikos stadijų atstu. 19Daug žydų buvo atėję pas Mariją ir Mortą paguosti jų dėl brolio mirties. 20Morta, išgirdusi, kad ateinąs Jėzus, išėjo jo pasitikti. Marija liko namie. 21Morta tarė Jėzui: "Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs. 22Bet ir dabar žinau:

ko tik paprašysi Dievą, Dievas tau duos". 23Jėzus jai pasakė: "Tavo brolis prisikels!" 24Morta atsiliepė: "Aš žinau, jog jis prisikels paskutinę dieną, mirusiems keliantis". 25Jėzus jai tarė:

"Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas.
Kas tiki mane, -
nors ir numirtų, bus gyvas.
26 Ir kiekvienas, kuris gyvena ir
tiki mane,
neragaus mirties per amžius.
Ar tai tiki?"

27Ji atsakė: "Taip, Viešpatie! Aš tikiu, jog tu Mesijas, Dievo Sūnus, kuris turi ateiti į šį pasaulį".

28Tai pasakiusi, ji nuėjo ir pasišaukė savo seserį Mariją, slapčiomis jai pranešdama: "Mokytojas atėjo ir šaukia tave". 29Išgirdusi ši greitai pakilo ir nuėjo pas jį. 30O Jėzus dar nebuvo įžengęs į kaimą, bet tebebuvo toje vietoje, kur jį pasitiko Morta. 31Kai žydai, buvę su Marija namuose ir ją guodę, pamatė ją skubiai keliantis ir išeinant, jie nusekė paskui, manydami, kad ji einanti pas kapą išsiverkti. 32O Marija, atėjusi ten, kur buvo Jėzus, ir jį pamačiusi, puolė jam po kojų, sakydama: "Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs". 33Pamatęs ją verkiančią ir kartu atėjusius žydus verkiančius, Jėzus labai susigraudino ir susijaudinęs 34paklausė: "Kur jį palaidojote?" Jie atsakė: "Viešpatie, eik ir pažiūrėk". 35Jėzus pravirko. 36Tada žydai ėmė kalbėti: "Štai kaip jis jį mylėjo!" 37O kiti sakė: "Argi tas, kuris atvėrė neregiui akis, negalėjo padaryti, kad šitas nemirtų?"

38Ir vėl susigraudinęs Jėzus atėjo pas kapą. Tai buvo ola, užrista akmeniu. 39Jėzus tarė: "Nuriskite akmenį!" Mirusiojo sesuo Morta įspėjo: "Viešpatie, jau dvokia. Jau keturios dienos, kaip jis miręs". 40Jėzus jai tarė: "Argi nesakiau: jei tikėsi, pamatysi Dievo šlovę?!" 41Jie nurito akmenį. Jėzus pakėlė akis aukštyn ir prabilo:

"Tėve, dėkoju tau,
kad mane išklausei.
42 Aš žinojau, kad visuomet mane
išklausai.
Tačiau tai sakau dėl čia esančiųjų,
kad jie įtikėtų, jog tu esi
mane
siuntęs".

43Tai pasakęs, jis galingu balsu sušuko: "Lozoriau, išeik!" 44Ir numirėlis išėjo iš kapo. Jo rankos ir kojos dar buvo suvystytos aprišalais, o veidas apvyniotas drobule. Jėzus jiems įsakė: "Atraišiokite jį ir leiskite jam eiti".

Nusprendžiama Jėzų nužudyti 45Daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir matė, ką Jėzus padarė, įtikėjo jį. 46Bet kai kurie nuėjo pas fariziejus ir pranešė jiems, ką Jėzus padaręs. 47Tuomet aukštieji kunigai ir fariziejai sušaukė teismo tarybą ir svarstė: "Ką darysime? Šitas žmogus daro daug stebuklų. 48Jei taip jį paliksime, visi įtikės jį; ateis romėnai ir sunaikins šventąją vietą bei mūsų tautą". 49Vienas iš jų - Kajafas, tais metais vyriausiasis kunigas - jiems tarė: "Jūs nieko neišmanote 50ir nepagalvojate, jog jums geriau, kad vienas žmogus mirtų už tautą, o ne visa tauta

žūtų". 51Jis tai pasakė ne iš savęs, bet, būdamas tų metų vyriausiasis kunigas, pranašavo, jog Jėzui reikės mirti už tautą, 52ir ne tik už tautą, bet tam, kad suburtų į vienybę išsklaidytuosius Dievo vaikus. 53Nuo tos dienos jie buvo tvirtai pasiryžę jį nužudyti.

54Todėl Jėzus daugiau nebevaikščiojo viešai tarp žydų, bet pasitraukė iš ten į vietovę dykumos pakraštyje, į miestelį, vadinamą Efraimu. Ten jis ir apsistojo kartu su mokiniais.

PASKUTINĖS VELYKOS

Artinasi Velykų iškilmės 55Artinosi žydų Velykos. Daug žmonių iš viso krašto prieš Velykas traukė į Jeruzalę apsivalyti. 56Jie ieškojo Jėzaus ir, stoviniuodami šventykloje, kalbėjosi: "Kaip jūs manote? Nejaugi jis nebeateis į iškilmes?!" 57Mat aukštieji kunigai ir fariziejai išleido įsakymą, kad žinantys praneštų, kur jis esąs, idant būtų galima jį suimti.

12Vaišės Betanijoje [Mt 26,6-13; Mk 14,3-9] 1Šešioms dienoms belikus iki Velykų, Jėzus atėjo į Betaniją, kur gyveno jo prikeltasis iš numirusių Lozorius. 2Ten buvo jam iškeltos vaišės. Morta tarnavo, o Lozorius kartu su svečiais vaišinosi prie stalo. 3Paėmusi svarą brangių tepalų iš gryno nardo, Marija patepė Jėzui kojas ir nušluostė jas savo plaukais. Namai pakvipo tepalais. 4Vienas iš jo mokinių, Judas Iskarijotas, kuris turėjo jį išduoti, pasakė: 5"Kodėl to tepalo neparduoda už tris šimtus denarų ir pinigų neatiduoda vargšams?!" 6Jis taip sakė ne kad jam būtų rūpėję vargšai, bet kad pats buvo vagis ir, turėdamas rankose kasą, grobstė įplaukas. 7O Jėzus tarė: "Palik ją ramybėje. Ji tai laikė mano laidotuvių dienai. 8Vargšų jūs visada turite su savimi, o mane ne visuomet turėsite".

Liaudis ieško Jėzaus 9Daug žydų sužinojo jį tenai esant ir atėjo ne tik dėl Jėzaus, bet taip pat pamatyti Lozoriaus, kurį jis prikėlė iš numirusių. 10Aukštieji kunigai dabar nusprendė nužudyti ir Lozorių, 11nes daugybė žydų per jį atsitraukė nuo jų ir įtikėjo Jėzų.

Mesijo įžengimas į Jeruzalę 12Rytojaus dieną gausiai susirinkusi į šventes minia sužinojo, kad Jėzus ateinąs į Jeruzalę. 13Žmonės pasiėmė palmių šakų ir išėjo jo pasitikti, garsiai šaukdami:

"Osana!
Garbė tam, kuris ateina
Viešpaties vardu -
Izraelio Karaliui!"

14Jėzus, gavęs asiliuką, užsėdo ant jo, kaip parašyta:

15 Nebijok, Siono kalno dukra:
štai atvyksta tavo karalius,
jis joja ant asilaičio!

16Iš pradžių mokiniai šito nesuprato, bet kai Jėzus buvo pašlovintas, atsiminė, kad tai buvo apie jį parašyta ir jie buvo jam tai padarę. 17Taigi dabar liudijo apie jį minia, buvusi su juo, kai jis pašaukė Lozorių iš kapo ir prikėlė iš numirusių. 18Žmonės todėl ir išėjo jo pasitikti, kad buvo girdėję jį padarius tą ženklą. 19O fariziejai kalbėjo vieni kitiems: "Žiūrėkite, jūs nieko negalite padaryti. Štai visas pasaulis eina paskui jį!"

Jėzus apie savo kančią ir išaukštinimą 20Tarp atėjusių per šventes Dievo pagarbinti buvo ir graikų. 21Jie kreipėsi į Pilypą, kilusį iš Galilėjos miesto Betsaidos, prašydami: "Gerbiamasis, mes

norėtume pamatyti Jėzų!" 22Pilypas nuėjo ir pasakė Andriejui, paskui jie abu - Andriejus ir Pilypas - atėję pranešė Jėzui. 23O Jėzus jiems tarė:

"Atėjo valanda,
kad būtų pašlovintas
Žmogaus
Sūnus.
24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
jei kviečių grūdas
nekris į žemę ir neapmirs,
jis pasiliks vienas,
o jei apmirs, jis duos gausių vaisių.
25 Kas myli savo gyvybę, ją pražudys,
o kas nekenčia savo gyvybės
šiame pasaulyje,
išsaugos ją amžinajam gyvenimui.
26 Kas nori man tarnauti, tegul
seka paskui mane:
kur aš esu, ten bus ir mano tarnas.
Kas man tarnaus,
tą pagerbs mano Tėvas.
27 Dabar mano siela sukrėsta.
Ir ką aš pasakysiu:
'Tėve, gelbėk mane nuo šios
valandos!'?
Bet juk tam aš ir atėjau į
šią
valandą.
28 Tėve, pašlovink savo vardą!"

Tuomet iš dangaus ataidėjo balsas: "Aš jį pašlovinau ir dar pašlovinsiu!" 29Aplink stovinti minia, tai išgirdus, sakė griaustinį sugriaudus. Kai kurie tvirtino: "Angelas jam kalbėjo". 30O Jėzus atsakė: "Ne dėl manęs, o dėl jūsų pasigirdo tas balsas.

31 Dabar teisiamas šitas pasaulis.
Dabar šio pasaulio kunigaikštis
bus išmestas laukan.
32 O aš,
kai būsiu pakeltas nuo žemės,
visus patrauksiu prie savęs".

33Jis tai pasakė nurodydamas, kokia mirtimi jam reikės mirti.

34O žmonės jam sakė: "Mes girdėjome iš Įstatymo, kad Mesijas pasiliks per amžius. Kodėl tu sakai, kad Žmogaus Sūnus turės būti iškeltas aukštyn? Kas gi tas Žmogaus Sūnus?" 35Jėzus atsakė:

"Jau nebeilgai šviesa bus tarp jūsų.

Vaikščiokite, kol turite šviesą,
kad neužkluptų jūsų tamsa. Kas
vaikščioja tamsoje,
tas nežino, kur eina.
36 Kol turite šviesą, tikėkite ją,
kad taptumėte šviesos vaikais".

Tai pasakęs, Jėzus pasišalino ir pasislėpė nuo jų.

Pasiuntinybės apžvalga 37Nors Jėzus jų akivaizdoje padarė tiek daug ženklų, tačiau jie juo netikėjo. 38Išsipildė pranašo Izaijo žodžiai: Viešpatie, kas patikėjo mūsų skelbimu, ir kam buvo apreikšta Viešpaties rankos galybė? 39Jie neįstengė tikėti, nes, anot Izaijo: 40Jis apakino jiems akis ir sukietino širdį, kad nematytų akimis ir nesuvoktų širdimi, - kad neatsiverstų ir aš jų nepagydyčiau. 41Izaijas tai pasakė, nes regėjo jo šlovę ir kalbėjo apie jį. 42Vis dėlto įtikėjo Jėzų net daugelis iš vyresnybės, tačiau dėl fariziejų viešai jo neišpažino, kad nebūtų pašalinti iš sinagogos. 43Deja, žmonių pagarbą jie brangino labiau už Dievo garbę.

44O Jėzus garsiai šaukė:
"Kas mane tiki, tiki ne mane,
bet tą, kuris mane siuntė.
45 Ir kas mane mato,
mato tą, kuris mane siuntė.
46 Aš atėjau į pasaulį kaip šviesa,
kad visi, kurie mane tiki,
neliktų patamsyje.
47 Kas klausys mano žodžių,
bet jų nesilaikys,
to aš neteisiu, nes atėjau
ne teisti pasaulio, bet gelbėti.
48 Kas mane niekina ir mano
žodžių nepriima,
tas jau turi savo teisėją:
pats žodis, kurį aš kalbėjau,
nuteis jį paskutiniąją dieną.
49 Aš juk kalbėjau ne iš savęs, -
Tėvas, kuris mane siuntė,
davė
man priesaką,
ką aš turiu sakyti, ką skelbti.
50 Ir dar aš žinau,
kad jo priesakas - tai amžinasis
gyvenimas.
Tad ką aš kalbu,
skelbiu taip, kaip Tėvas man
yra sakęs".

Paskutinė vakarienė

13Jėzus plauna mokiniams kojas 1Tai buvo prieš Velykų šventes. Jėzus, žinodamas, jog atėjo valanda jam iš šio pasaulio keliauti pas Tėvą, ir mylėdamas savuosius pasaulyje, parodė jiems savo meilę iki galo.

2Vakarieniaujant, kai velnias jau buvo įkvėpęs Simono Iskarijoto sūnaus Judo širdin sumanymą išduoti jį, 3žinodamas, kad Tėvas yra visa atidavęs į jo rankas, kad jis išėjęs iš Dievo ir einąs pas Dievą, 4Jėzus pakyla nuo stalo, nusivelka viršutinius drabužius ir persijuosia rankšluosčiu. 5Paskui įsipila vandens į praustuvą ir ima mazgoti mokiniams kojas bei šluostyti jas rankšluosčiu, kuriuo buvo persijuosęs.

6Taip jis prieina prie Simono Petro. Šis jam sako: "Viešpatie, nejau tu mazgosi man kojas!" 7Jėzus jam atsakė: "Tu dabar nesupranti, ką aš darau, bet vėliau suprasi". 8Petras atsiliepė: "Tu nemazgosi man kojų per amžius!" Jėzus jam sako: "Jei tavęs nenumazgosiu, neturėsi dalies su manimi". 9Tada Simonas Petras sušuko: "Viešpatie, ne tik mano kojas, bet ir rankas, ir galvą!" 10Jėzus į tai atsakė: "Kas išsimaudęs, tam nėra reikalo praustis, nebent kojas nusimazgoti, nes jis visas švarus. Ir jūs esate švarūs, deja, ne visi". 11Jis mat žinojo apie savo išdavėją ir todėl pasakė: "Jūs ne visi švarūs".

12Numazgojęs mokiniams kojas, jis užsivilko drabužius ir, sugrįžęs prie stalo, paklausė: "Ar suprantate, ką jums padariau? 13Jūs vadinate mane 'Mokytoju' ir 'Viešpačiu' ir gerai sakote, nes aš toks ir esu. 14Jei tad aš - Viešpats ir Mokytojas - numazgojau jums kojas, tai ir jūs turite vieni kitiems kojas mazgoti. 15Aš jums daviau pavyzdį, kad ir jūs darytumėte, kaip aš jums dariau.

16 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
tarnas ne didesnis už savo
šeimininką
ir pasiuntinys ne didesnis
už
savo siuntėją.

17Jeigu tai suprantate būsite palaiminti, taip elgdamiesi. 18Deja, tai sakau ne apie visus jus. Aš žinau, ką esu išsirinkęs, bet turi išsipildyti Rašto žodžiai: Tas, kuris valgė mano duoną, taikėsi mane sutrypti.

19 Sakau jums jau dabar,
prieš įvykstant,
kad įvykus tikėtumėte, jog Aš Esu.
20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
kas priima mano pasiuntinį,
tas priima mane,
o kas mane priima,
priima tą,
kuris mane yra siuntęs".

Įspėjimas apie išdavystę 21Tai pasakęs, Jėzus labai susijaudino ir tarė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų išduos mane!" 22Mokiniai ėmė žvalgytis į kits kitą spėliodami, kurį jis turįs omenyje. 23Vienas mokinys, kurį Jėzus mylėjo, buvo prisiglaudęs prie Jėzaus krūtinės. 24Simonas

Petras pamojo jam ir pašnibždėjo: "Sužinok, apie kurį jis kalba". 25Šisai, pasilenkęs prie Jėzaus krūtinės, paklausė: "Kas jis, Viešpatie?" 26Jėzus atsiliepė: "Tai tas, kuriam padažęs paduosiu kąsnį". Ir, pamirkęs kąsnį dubenyje, jis padavė Judui, Simono Iskarijoto sūnui. 27Kai šis nurijo kąsnį, įėjo į jį šėtonas. O Jėzus jam sako: "Ką darai, daryk greičiau!" 28Nė vienas iš sėdinčių už stalo nesuprato, kodėl jis taip pasakė. 29Kadangi Judo žinioje buvo kasa, kai kurie pamanė, jog Jėzus jam įsakęs: "Nupirk, ko mums reikia šventėms" ar liepęs ką duoti vargšams. 30Tad anas, nurijęs kąsnį, tuojau išėjo. Buvo naktis.

31 Jam pasišalinus, Jėzus prabilo:
"Dabar Žmogaus Sūnus pašlovintas,
ir Dievas pašlovintas per jį.
32 O jeigu Dievas pašlovintas per jį,
tai Dievas pašlovins jį pas save, -
bematant jį pašlovins".

Atsisveikinimo kalbos

33 "Vaikeliai,
aš jau nebeilgai būsiu su jumis.
Jūs ieškosite manęs,
bet sakau jums tą patį, ką
esu žydams pasakęs:
kur aš išeinu, jūs negalite eiti...
34 Aš jums duodu naują įsakymą,
kad jūs vienas kitą mylėtumėte:
kaip aš jus mylėjau,
kad ir jūs taip mylėtumėte
vienas kitą!
35 Iš to visi pažins,
kad esate mano mokiniai,
jei mylėsite vieni kitus".

36Simonas Petras jį paklausė: "Kur eini, Viešpatie?" Jėzus atsakė: "Kur aš einu, tu dabar negali manęs palydėti, bet vėliau palydėsi". 37Petras vėl klausė: "Viešpatie, kodėl gi negaliu dabar tavęs lydėti? Aš ir gyvybę už tave guldysiu!" 38Jėzus atsakė: "Tu guldysi už mane gyvybę? Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: dar gaidžiams nepragydus, tu tris kartus manęs išsiginsi!"

14 1"Tegul neišsigąsta jūsų širdys! Tikite Dievą - tikėkite ir mane!

2 Mano Tėvo namuose daug
buveinių.
Jeigu taip nebūtų, argi būčiau
pasakęs:
'Einu jums vietos paruošti!'?
3 Kai nuėjęs paruošiu,
vėl sugrįšiu ir jus pas save
pasiimsiu,

kad jūs būtumėte ten, kur ir aš.
4 Kur aš einu, jūs žinote kelią".

5Tomas jam sako: "Viešpatie, mes nežinome, kur tu eini, tai kaipgi žinosime kelią?" 6Jėzus jam sako:

"Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas.
Niekas nenueina pas Tėvą
kitaip, kaip tik per mane.
7 Jeigu pažinote mane,
tai pažinsite ir mano Tėvą.
Jau dabar jį pažįstate ir esate matę".

8Pilypas jam sako: "Viešpatie, parodyk Tėvą, ir bus mums gana". 9Jėzus taria: "Jau tiek laiko esu su jumis, ir tu, Pilypai, vis dar manęs nepažįsti!

Kas yra matęs mane,
yra
matęs Tėvą!
Tad kaip tu gali sakyti:
'Parodyk mums Tėvą'?
10 Nejau tu netiki,
kad aš esu Tėve ir Tėvas
yra
manyje?!
Žodžius, kuriuos jums kalbu,
ne iš savęs kalbu.
Manyje esantis Tėvas daro
savuosius darbus.
11 Tikėkite manimi,
kad aš esu Tėve ir Tėvas manyje.
Tikėkite bent dėl pačių darbų!
12 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
kas mane tiki, darys darbus,
kuriuos aš darau,
ir dar už juos didesnius,
nes aš keliauju pas Tėvą.
13 Ir ko tik prašysite dėl mano vardo,
aš padarysiu,
kad Tėvas būtų pašlovintas Sūnuje.
14 Ko tik prašysite manęs dėl
mano vardo,
aš padarysiu.
15 Jei mane mylite, -
jūs laikysitės mano įsakymų;
16 aš paprašysiu Tėvą,

ir jis duos jums kitą Globėją,
kuris liktų su jumis per amžius, -
17 Tiesos Dvasią,
kurios pasaulis neįstengia priimti,
nes jos nemato ir nepažįsta.
O jūs ją pažįstate,
nes ji yra pas jus ir bus jumyse.
18 Nepaliksiu jūsų našlaičiais -
ateisiu pas jus.
19 Dar valandėlė, ir pasaulis manęs
nebematys.
O jūs mane matysite,
nes aš gyvenu ir jūs gyvensite.
20 Tai dienai atėjus, jūs suprasite,
kad aš esu savo Tėve,
ir jūs manyje, ir aš jumyse.
21 Kas pripažįsta mano įsakymus ir jų
laikosi,
tas tikrai mane myli.
O kas mane myli,
tą
mylės mano Tėvas,
ir aš jį mylėsiu ir jam apsireikšiu".

22Judas - ne anas Iskarijotas - paklausė: "Viešpatie, kas atsitiko, jog ketini apsireikšti mums, o ne pasauliui? 23Jėzus jam atsakė:

"Jei kas mane myli, laikysis
mano
žodžio,
ir mano Tėvas jį mylės;
mes pas jį ateisime ir
apsigyvensime.
24 Kas manęs nemyli, mano
žodžių nelaiko.
O žodis, kurį girdite, ne mano,
bet Tėvo, kuris yra mane siuntęs.
25 Aš jums tai pasakiau,
būdamas
pas jus,
26 o Globėjas - Šventoji Dvasia,
kurį mano vardu Tėvas atsiųs, -
jis išmokys jus visko ir
viską
primins,

ką esu jums pasakęs.
27 Aš jums palieku ramybę,
duodu jums savo ramybę.
Ne taip aš ją duodu,
kaip
duoda pasaulis.
Tenebūgštauja jūsų širdys ir
teneliūdi!
28 Jūs girdėjote,
kaip aš
pasakiau:
aš iškeliauju ir vėl grįšiu pas jus!
Jei mylėtumėte mane, džiaugtumėtės,
kad aš keliauju pas Tėvą,
nes Tėvas už mane aukštesnis.
29 Ir dabar, prieš įvykstant,
jums
pasakiau,
kad tikėtumėte, kada tai bus įvykę.
30 Jau nebedaug su jumis kalbėsiu,
nes ateina šio pasaulio kunigaikštis.
Nors jis neturi man galios,
31 bet pasaulis privalo pažinti,
jog aš myliu Tėvą ir taip darau,
kaip jis yra man įsakęs. -
Kelkitės, eikime iš čia!"

15Vynmedis ir šakelės

1"Aš esu tikrasis vynmedis,
o mano Tėvas - vynininkas.
2 Kiekvieną mano šakelę,
neduodančią vaisiaus,
jis išpjauna,
o kiekvieną vaisingą šakelę apvalo,
kad ji duotų dar daugiau vaisių.
3 Jūs jau esate švarūs
dėl žodžio, kurį jums kalbėjau.
4 Pasilikite manyje,
tai ir aš jumyse pasiliksiu.
Kaip šakelė
negali duoti vaisiaus pati iš savęs,
nepasilikdama vynmedyje,
taip ir jūs bevaisiai,
nepasilikdami manyje.

5 Aš esu vynmedis, o jūs šakelės.
Kas pasilieka manyje ir aš jame,
tas duoda daug vaisių;
nuo manęs atsiskyrę,
jūs negalite nieko nuveikti.
6 Kas nepasiliks manyje,
bus išmestas laukan
ir sudžius kaip šakelė.
Paskui surinks šakeles,
įmes į ugnį, ir jos sudegs.
7 Jei pasiliksite manyje
ir mano žodžiai pasiliks jumyse, -
jūs prašysite, ko tik norėsite,
ir bus jums suteikta.
8 Tuo bus pašlovintas mano Tėvas,
kad jūs duosite gausių vaisių
ir būsite mano mokiniai.
9 Kaip mane Tėvas mylėjo,
taip ir aš jus mylėjau.
Pasilikite mano meilėje!
10 Jei laikysitės mano įsakymų,
pasiliksite mano meilėje,
kaip aš kad vykdau savo Tėvo
įsakymus
ir pasilieku jo meilėje.
11 Aš jums tai kalbėjau,
kad jumyse būtų manasis
džiaugsmas
ir kad jūsų džiaugsmui nieko
netrūktų.
12 Tai mano įsakymas,
kad vienas kitą mylėtumėte,
kaip aš jus mylėjau.
13 Nėra didesnės meilės,
kaip gyvybę už draugus atiduoti.
14 Jūs būsite mano draugai,
jei darysite, ką jums įsakau.
15 Jau nebevadinu jūsų tarnais,
nes tarnas nežino,
ką veikia jo šeimininkas.
Jus aš draugais vadinu,
nes jums viską paskelbiau,
ką buvau iš savo Tėvo girdėjęs.
16 Ne jūs mane išsirinkote,

bet aš jus išsirinkau ir paskyriau,
kad eitumėte, duotumėte vaisių
ir jūsų vaisiai išliktų, -
kad ko tik prašytumėte Tėvą
mano vardu,
jis visa jums duotų.
17 Aš jums tai įsakau:
vienam kitą mylėti!"

Pasaulio priešiškumas

18 "Jei pasaulis jūsų nekenčia,
tai žinokite - jis manęs nekentė
pirmiau negu jūsų.
19 Jei jūs būtumėte pasaulio,
jis mylėtų jus kaip savuosius.
Kadangi jūs - ne pasaulio,
bet aš jus iš pasaulio išskyriau,
todėl jis jūsų nekenčia.
20 Atsiminkite mano žodžius,
kuriuos esu jums pasakęs:
'Tarnas ne didesnis už šeimininką!'
Jei persekiojo mane,
tai ir jus persekios;
jeigu laikėsi mano žodžio,
laikysis ir jūsų.
21 Ir visa tai jums darys dėl manęs,
nes jie nepažįsta to,
kuris
yra mane siuntęs.
22 Jei nebūčiau atėjęs ir jiems kalbėjęs,
jiems kaltės nebūtų.
O dabar jie neturi kuo pateisinti
savo nuodėmės.
23 Kas manęs nekenčia,
nekenčia ir mano Tėvo.
24 Jeigu nebūčiau tarp jų daręs darbų,
kurių niekas kitas nėra daręs,
jiems kaltės nebūtų.
O dabar jie matė,
ir vis tiek nekenčia ir manęs, ir
mano Tėvo.
25 Turėjo išsipildyti
užrašytas Įstatyme žodis:
Jie manęs nekentė be priežasties.

26 Kai ateis Globėjas,
kurį jums atsiųsiu nuo Tėvo, -
Tiesos Dvasia, kuri eina iš Tėvo, -
jis toliau liudys apie mane.
27 Ir jūs liudysite,
nes nuo pradžios su manimi
esate
buvę".

16

"Aš 1jums tai paskelbiau, kad nepasipiktintumėte.
2 Jie šalins jus iš sinagogų,
ir netgi ateis valanda,
kada jūsų žudikai tarsis atlieką
šventą pareigą Dievui.
3 Jie tai darys,
nes nei Tėvo, nei manęs nepažįsta.
4 Aš jums visa šita kalbėjau,
kad, jų siautėjimo metui atėjus,
atsimintumėte, jog buvau
jus
įspėjęs".

Šventosios Dvasios atsiuntimas

"Aš jums to nesakiau iš pradžių,
nes buvau su jumis.
5 Dabar išeisiu pas tą,
kuris mane yra siuntęs,
ir niekas iš jūsų neklausia:
'Kur tu eini?'
6 Kadangi jums tai pasakiau,
liūdesys jūsų širdis užliejo.
7 Bet sakau jums gryną tiesą:
jums geriau, kad aš iškeliauju,
nes jei neiškeliausiu,
pas jus neateis Globėjas.
O nukeliavęs aš jį jums atsiųsiu.
8 Jis ateis ir parodys pasauliui,
kaip jis klysta
dėl nuodėmės, dėl teisybės,
dėl
teismo.
9 Dėl nuodėmės, -
kad netiki manimi.

10 Dėl teisybės, -
kad aš pas Tėvą einu,
o jūs manęs daugiau neberegėsit.
11 Dėl teismo, -
kad šio pasaulio kunigaikštis
jau pasmerktas.
12 Dar daugel jums turėčiau kalbėti,
bet dabar jūs negalite pakelti.
13 Kai ateis toji Tiesos Dvasia,
jus ji ves į tiesos pilnatvę.
Ji nekalbės iš savęs,
bet skelbs, ką bus išgirdusi,
ir praneš, kas turi įvykti.
14 Ji pašlovins mane,
nes ims iš to, kas mano,
ir jums tai paskelbs.
15 Visa, ką Tėvas turi, yra ir mano,
todėl aš pasakiau,
kad ji ims iš to, kas mano,
ir jums tai paskelbs".

16 "Prabėgs valandėlė - ir manęs
neregėsit,
ir dar valandėlė -
ir vėl mane pamatysit".

17Tada kai kurie mokiniai ėmė vienas kitą klausinėti: "Ką reiškia jo pasakyti žodžiai: 'Prabėgs valandėlė - ir manęs neregėsit, ir dar valandėlė - ir vėl mane pamatysit'? ir: 'Aš einu pas Tėvą'?"
18Tad jie klausinėjo: "Ką reiškia 'valandėlė'? Mums neaišku, ką jis kalba". 19Pamatęs, kad jie norėjo jį klausti, Jėzus tarė: "Klausinėjate vieni kitus, ką reiškia žodžiai: 'Prabėgs valandėlė - ir manęs neregėsit, ir dar valandėlė - ir vėl mane pamatysit'?

20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
jūs verksite ir vaitosite,
o pasaulis džiūgaus.
Jūs liūdėsite,
bet jūsų liūdesys pavirs džiaugsmu.
21 Gimdydama moteris būna prislėgta,
nes atėjo jos valanda,
bet, kūdikiui gimus,
ji kančią užmiršta iš džiaugsmo,
kad gimė pasauliui žmogus.
22 Taip ir jūs dabar nusiminę,
bet aš jus vėl pamatysiu;
tada jūsų širdys džiūgaus,

ir jūsų džiaugsmo niekas iš
jūsų
nebeatims.
23 Tą dieną jūs mane nieko
neklausinėsite.
Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:
ko tik prašysite Tėvą,
duos tai jums dėl manęs.
24 Iki šiol jūs nieko neprašėte
mano
vardu.
Prašykite ir gausite,
kad jūsų džiaugsmui nieko
netrūktų.
25 Aš jums vis kalbėjau palyginimais,
bet ateis valanda,
kada be palyginimų imsiu kalbėti
ir atvirai apie Tėvą jums skelbsiu.
26 Tą dieną jūs prašysite mano vardu,
ir aš net nesakau,
kad aš prašysiu Tėvą už jus, -
27 juk patsai Tėvas jus myli,
nes jūs mane pamilote ir
įtikėjote,
jog aš esu iš Dievo atėjęs.
28 Išėjau iš Tėvo
ir atėjau į pasaulį.
Vėl palieku pasaulį
ir grįžtu pas Tėvą".

29Jo mokiniai tarė: "Štai dabar tu aiškiai kalbi ir nebesakai jokių palyginimų. 30Mes dabar matome, kad tu viską žinai ir nereikia tave klausinėti. Todėl mes ir tikime, kad tu esi išėjęs iš Dievo".
31Jėzus jiems atsakė:

"Pagaliau tikite?
32 Štai ateina valanda,
ir net
yra atėjusi, -
kai jūs išsisklaidysite kas sau
ir paliksite mane vieną.
Tačiau aš ne vienas,
nes su manimi yra Tėvas.
33 Aš jums tai kalbėjau,
kad manyje atrastumėte ramybę.
Pasaulyje jūsų priespauda laukia,

bet jūs būkite drąsūs:
aš nugalėjau pasaulį!"

17Kristaus - Aukščiausiojo Kunigo - malda 1Tai pasakęs, Jėzus pakėlė akis į dangų ir prabilo:

"Tėve, atėjo valanda!
Pašlovink savo Sūnų,
kad ir Sūnus pašlovintų tave
2 ir - tavo duota galia į
visus
žmones -
teiktų amžinąjį gyvenimą
visiems, kuriuos jam esi atidavęs.
3 O amžinasis gyvenimas -
tai pažinti tave,
vienintelį tikrąjį Dievą,
ir tavo siųstąjį Jėzų - Mesiją.
4 Aš tave pašlovinau žemėje,
atlikdamas darbą,
kurį buvai man davęs nuveikti.
5 Dabar tu, Tėve, pašlovink
mane
pas save
ta šlove, kurią esu pas tave turėjęs
dar prieš atsirandant pasauliui.
6 Aš apreiškiau tavo vardą žmonėms,
kuriuos man davei iš pasaulio.
Jie buvo tavo,
o tu juos atidavei man,
ir jie laikėsi tavojo žodžio.
7 Dabar jie suprato,
jog visa, ką man esi davęs,
iš tavęs kyla.
8 Tavo man patikėtus žodžius
aš perdaviau jiems,
o jie priėmė juos ir tikrai pažino,
kad esu iš tavęs išėjęs;
įtikėjo, kad esi mane siuntęs.
9 Aš meldžiu už juos.
Ne už pasaulį meldžiu,
bet už tavo man pavestuosius.
Jie juk yra tavieji!
10 Ir visa, kas mano, yra tavo,
o kas tavo - tai mano,
ir aš pašlovintas juose.

11 Aš jau nebe pasaulyje...
Jie dar pasaulyje,
o aš grįžtu pas tave.
Šventasis Tėve,
išlaikyk ištikimus savo vardui
visus, kuriuos esi man pavedęs,
kad jie būtų viena kaip ir mes.
12 Kol buvau su jais -
tavo man pavestaisiais, -
aš išlaikiau juos ištikimus
tavo
vardui;
išsaugojau juos,
ir nė vienas iš jų nepražuvo,
išskyrus pražūties sūnų, -
taip išsipildė Raštas.
13 Dabar aš einu pas tave
ir tai kalbu pasaulyje,
kad jie turėtų savyje
manojo džiaugsmo pilnatvę.
14 Aš jiems perdaviau tavo žodį,
bet pasaulis jų nekentė,
nes jie ne iš pasaulio,
kaip ir aš ne iš pasaulio.
15 Aš neprašau,
kad juos paimtum iš pasaulio,
bet kad apsaugotum juos nuo
piktojo.
16 Jie nėra iš pasaulio,
kaip ir aš ne iš pasaulio.
17 Pašventink juos tiesa!
Tavo žodis yra tiesa.
18 Kaip tu esi mane atsiuntęs į pasaulį,
taip ir aš juos pasiunčiau į pasaulį.
19 Dėl jų aš pašventinu save,
kad ir jie būtų pašventinti tiesa.
20 Ne tik už juos aš meldžiu,
bet ir už tuos,
kurie per jų žodį mane įtikės:
21 tegul visi bus viena!
Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje,
tegul ir jie bus viena mumyse,
kad pasaulis įtikėtų,
jog tu esi mane siuntęs.

22 Ir tą šlovę, kurią esi man suteikęs,
aš perdaviau jiems,
kad jie būtų viena,
kaip
mes esame viena:
23 aš juose ir tu manyje,
kad jie pasiektų tobulą vienybę
ir pasaulis pažintų,
jog tu esi mane siuntęs
ir juos myli taip, kaip mane mylėjai.
24 Tėve, aš noriu, kad tavo
man
pavestieji
būtų su manim ten, kur ir aš;
kad jie pamatytų mano šlovę, kurią
esi man suteikęs,
nes pamilai mane prieš
pasaulio įkūrimą.
25 Teisingasis Tėve,
pasaulis tavęs nepažino,
o aš tave pažinau.
Ir šitie pažino, jog tu mane
atsiuntei.
26 Aš pagarsinau tavo vardą
ir dar garsinsiu, kad meilė,
kuria mane pamilai,
būtų juose ir aš būčiau juose".

Kančios istorija

18Jėzaus suėmimas [Mt 26,47-56; Mk 14,43-52; Lk 22,47-53] 1Baigęs kalbėti, Jėzus su savo mokiniais nuėjo anapus Kedrono upelio, kur buvo sodas. Jis ir mokiniai įžengė į sodą. 2Jo išdavėjas Judas taip pat žinojo tą vietą, nes Jėzus dažnai ten susieidavo su savo mokiniais. 3Taigi Judas, gavęs kareivių būrį ir aukštųjų kunigų bei fariziejų tarnus, atėjo ten su žibintais, deglais ir ginklais. 4Jėzus, žinodamas visa, kas jo laukia, išėjo į priekį ir paklausė: "Ko ieškote?" 5Jie atsakė "Jėzaus Nazariečio!" Jėzus tarė: "Tai aš". Jo išdavėjas Judas irgi stovėjo tarp jų. 6Kai tik Jėzus ištarė: "Tai aš", jie atšoko atgal ir parpuolė ant žemės. 7O jis vėl juos klausė: "Ko ieškote?" Jie atsakė: "Jėzaus Nazariečio". 8Jėzus atsiliepė: "Jau sakiau jums, kad tai aš. Jei manęs ieškote, tai leiskite šitiems pasišalinti". 9Taip turėjo išsipildyti jo pasakytieji žodžiai: "Iš tavo man pavestųjų nepražudžiau nė vieno". 10Simonas Petras, kuris turėjo kalaviją, išsitraukė jį, ištiko vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį. Tarnas buvo vardu Malkus. 11Bet Jėzus sudraudė Petrą: "Kišk savo kalaviją į makštį! Nejaugi aš negersiu tos taurės, kurią Tėvas man yra davęs?!"

Pas Aną ir Kajafą [Mt 26,57-75; Mk 14,53-72; Lk 22,54-71] 12Būrys, jo vadas ir žydų tarnai suėmė Jėzų, surišo ir nuvedė pirmiausia pas Aną. 13Mat jis buvo anų metų vyriausiojo kunigo

Kajafo uošvis. 14Tai tas pats Kajafas, kuris buvo žydams pataręs: "Verčiau tegu vienas žmogus numiršta už tautą". 15Paskui Jėzų nusekė Simonas Petras ir kitas mokinys. Tas mokinys buvo pažįstamas su vyriausiuoju kunigu ir įėjo paskui Jėzų į vyriausiojo kunigo kiemą. 16Petras liko stovėti lauke prie vartų. Tuomet anas mokinys, kuris buvo pažįstamas su vyriausiuoju kunigu, išėjo laukan, pasikalbėjo su durininke ir įsivedė Petrą vidun. 17Tarnaitė durininkė ir sako Petrui: "Ar tik ir tu nebūsi vienas iš to žmogaus mokinių?" Šis atsakė: "O, ne!" 18Ten stoviniavo samdiniai ir tarnai, dėl šalčio susikūrę ugnį, ir šildėsi. Prie jų atsistojo Petras ir taip pat šildėsi.

19Vyriausiasis kunigas ėmė klausinėti Jėzų apie jo mokinius bei mokslą. 20Jėzus jam atsakė: "Aš viešai kalbėjau pasauliui. Aš visuomet mokiau sinagogose ir šventykloje, kur susirenka visi žydai, ir nieko nesu kalbėjęs slapčia. 21Kam tad mane klausinėji? Teiraukis tų, kurie girdėjo, ką esu kalbėjęs. Jie žino, ką esu jiems sakęs". 22Jam tai pasakius, vienas iš ten buvusių tarnų smogė Jėzui per veidą, tardamas: "Šitaip tu atsakai vyriausiajam kunigui?!" 23Jėzus jam tarė: "Jei pasakiau netiesą, įrodyk, kad tai netiesa, o jei tiesą, - kam mane muši?" 24Tuomet Anas pasiuntė jį surištą pas vyriausiąjį kunigą Kajafą.

25Simonas Petras tebestovėjo ir šildėsi. Aplinkiniai paklausė jį: "Ar tik nebūsi vienas iš jo mokinių?" Tas išsigynė: "Ne, ne!" 26Vienas iš vyriausiojo kunigo tarnų, giminaitis to, kuriam Petras nukirto ausį, pasakė: "Argi aš nemačiau tavęs sode kartu su juo?" 27Petras ir vėl išsigynė, ir tuojau pragydo gaidys.

Pas Pilotą [Mt 27,1-14; Mk 15,1-5; Lk 23,1-7] 28Iš Kajafo rūmų jie nusivedė Jėzų į pretoriją. Buvo ankstyvas rytas. Jie patys nėjo vidun į pretoriją, kad nesusiteptų ir galėtų valgyti Velykų avinėlį. 29Todėl Pilotas išėjo laukan pas juos ir paklausė: "Kuo jūs kaltinate šitą žmogų?" 30Jie atsakė: "Jeigu jis nebūtų piktadarys, mes nebūtume tau jo atvedę". 31Pilotas tarė: "Imkitės ir teiskite jį pagal savo Įstatymą". Žydai jam atsakė: "Mums nevalia nieko bausti mirtimi". 32Taip turėjo išsipildyti Jėzaus žodžiai, kuriais jis buvo nurodęs, kokia mirtimi jam reikės mirti.

33Tada Pilotas vėl įžengė į pretoriją ir, pasišaukęs Jėzų, paklausė: "Ar tu esi žydų karalius?" 34Jėzus atsakė: "Ar nuo savęs šito klausi, ar kiti apie mane tau pasakė?" 35Pilotas tarė: "Bene aš žydas?! Tavoji tauta ir aukštieji kunigai man tave įskundė. Sakyk, ką esi padaręs?" 36Jėzus atsakė: "Mano karalystė ne iš šio pasaulio. Jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai juk kovotų, kad nebūčiau atiduotas žydams. Bet mano karalystė ne iš čia". 37Tuomet Pilotas jį paklausė: "Vadinasi, tu esi karalius?" Jėzus atsakė. "Taip yra, kaip sakai: aš esu karalius. Aš tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą. Kas tik brangina tiesą, klauso mano balso". 38Pilotas dar paklausė: "O kas yra tiesa?!" Po šių žodžių jis vėl išėjo pas žydus ir tarė jiems: "Aš nerandu jame jokios kaltės. 39Yra jūsų paprotys Velykų proga paleisti vieną suimtąjį. Ar norite, kad paleisčiau jums žydų karalių?" 40Tada jie ėmė šaukti: "Ne šitą, bet Barabą!" O Barabas buvo plėšikas.

19Patyčios ir nuteisimas [Mt 27,27-31; Mk 15,16-20] 1Tuomet Pilotas ėmė ir nuplakdino Jėzų. 2Kareiviai, nupynę vainiką iš erškėčių, užspaudė jam ant galvos, apsiautė jį purpurine skraiste, 3ėjo prie jo ir šaipėsi: "Sveikas, žydų karaliau!" Ir daužė jam per veidą. 4O Pilotas dar kartą išėjo laukan ir kalbėjo žydams: "Štai išvedu jį jums, kad žinotumėte, jog nerandu jame jokios kaltės". 5Taigi Jėzus išėjo laukan su erškėčių vainiku ir purpurine skraiste. Pilotas tarė: "Štai žmogus!" 6Aukštieji kunigai ir jų tarnai, pamatę jį, ėmė šaukti: "Ant kryžiaus jį, ant kryžiaus!" Pilotas jiems sako: "Jūs imkite ir patys nukryžiuokite! Aš nerandu jame kaltės". 7Žydai atsakė: "Mes turime Įstatymą, ir pagal Įstatymą jis turi mirti, nes laikė save Dievo Sūnumi". 8Išgirdęs tuos žodžius, Pilotas dar

labiau nusigando. 9Jis vėl nuėjo į pretorijų ir klausė Jėzų: "Iš kur tu?" Bet Jėzus jam neatsakė. 10Tada Pilotas tarė: "Tu nenori kalbėti su manimi? Ar nežinai, kad turiu galią tave paleisti ir turiu galią tave nukryžiuoti?!" 11Jėzus atsakė: "Tu neturėtum man jokios galios, jeigu tau nebūtų jos duota iš aukštybių. Todėl didesnė nuodėmė tam, kuris mane tau įdavė". 12Dabar Pilotas ėmė stengtis jį paleisti. Bet žydai šaukė: "Jei šitą paleidi, nebesi ciesoriaus draugas. Kiekvienas, kas skelbiasi karaliumi, yra ciesoriaus priešas".

Nukryžiavimas [Mt 27,31-33; Mk 15,20-27; Lk 23,33-38] 13Tai išgirdęs, Pilotas išsivedė Jėzų laukan ir atsisėdo į teisėjo krasę vietoje, pavadintoje "Akmeninis grindinys", hebrajiškai Gabata. 14Buvo Velykų išvakarės, apie šeštą valandą. Jis tarė žydams: "Štai jūsų karalius!" 15Tie ėmė šaukti: "Šalin, šalin! Ant kryžiaus jį!" Pilotas paklausė: "Nejaugi turiu nukryžiuoti jūsų karalių?" Aukštieji kunigai atsakė "Mes neturime karaliaus, tiktai ciesorių". 16Tuomet Pilotas atidavė jiems jį nukryžiuoti. Taigi jie pasiėmė Jėzų ir išsivedė. 17Nešdamas savo kryžių, jis ėjo į vadinamąją Kįukolės vietą, hebrajiškai Golgotą. 18Tenai jį nukryžiavo; kartu su juo ir kitus du, vienoje ir antroje pusėje, o Jėzų viduryje. 19Pilotas padarė užrašą ir liepė prisegti prie kryžiaus. Ten buvo parašyta: "Jėzus Nazarietis, žydų karalius". 20Šį užrašą skaitė daugybė žydų, nes vieta, kur Jėzus buvo nukryžiuotas, buvo arti miesto, o parašyta buvo hebrajiškai, lotyniškai ir graikiškai. 21Aukštieji kunigai sakė Pilotui: "Nerašyk: 'Žydų karalius', bet: 'Šitas skelbėsi: aš esu žydų karalius'" 22Pilotas atkirto: "Ką parašiau, parašiau!"

23Kareiviai, nukryžiavę Jėzų, pasiėmė jo drabužius ir padalijo juos į keturias dalis - kiekvienam kareiviui po dalį; pasiėmė ir tuniką. Ji buvo be siūlės, nuo viršaus iki apačios ištisai megzta. 24Todėl jie tarėsi: "Neplėšykime jos, bet verčiau meskime burtą, kam ji teks". Taip išsipildė Raštas:

Jie drabužius mano dalijas,
meta dėl mano apdaro burtą.
Šitaip kareiviai ir padarė.

Jėzus ir Motina [Mt 27,55-56; Mk 15,40-41; Lk 23,49] 25Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo jo motina, jo motinos sesuo, Marija Klopienė ir Marija Magdalietė. 26Pamatęs stovinčius motiną ir mylimąjį mokinį, Jėzus tarė motinai: "Moterie, štai tavo sūnus!" 27Paskui tarė mokiniui: "Štai tavo motina!" Ir nuo tos valandos mokinys pasiėmė ją pas save.

Jėzaus mirtis [Mt 27,48-50; Mk 15,36-37; Lk 23,46] 28Tada, žinodamas, jog viskas įvykdyta, ir kad išsipildytų Raštas, Jėzus tarė: "Trokštu!"

29Tenai stovėjo indas, pilnas perrūgusio vyno. Jie pakėlė ant yzopo vytelės kempinę, pamirkytą vyne, ir prinešė prie jo lūpų. 30Paragavęs to vyno, Jėzus tarė: "Atlikta!" Ir, nuleidęs galvą, atidavė dvasią.

31Kadangi buvo Prisirengimo diena ir žydai nenorėjo, kad kūnai liktų ant kryžiaus per šabą, - nes tas šabas buvo didelės šventės diena, - jie prašė Pilotą, kad nukryžiuotiesiems būtų sulaužyti blauzdikauliai ir kūnai nuimti. 32Tad atėjo kareiviai ir sulaužė blauzdas vienam ir antram, kurie buvo su juo nukryžiuoti. 33Priėję prie Jėzaus ir pamatę, kad jis jau miręs, jie nebelaužė jam blauzdų, 34tik vienas kareivis ietimi perdūrė jam šoną, ir tuojau ištekėjo kraujo ir vandens. 35Regėjusis tai paliudijo, ir jo liudijimas teisingas; jis žino sakąs tiesą, kad ir jūs tikėtumėte. 36Taip įvyko, kad išsipildytų Raštas: Nė vienas jo kaulas nebus sulaužytas. 37Vėl kitoje vietoje Raštas sako: Jie žiūrės į tą, kurį perdūrė.

Laidotuvės [Mt 27,57-60; Mk 16,42-46; Lk 23,50-54] 38Po to Juozapas iš Arimatėjos, kuris buvo Jėzaus mokinys, tik slaptas dėl žydų baimės, paprašė Pilotą leisti nuimti Jėzaus kūną. Pilotas leido. Jis atėjo ir nuėmė kūną. 39Taip pat atvyko ir Nikodemas, kuris pirmiau buvo atėjęs pas Jėzų nakčia. Jis atsigabeno apie šimtą svarų miros ir alavijo mišinio. 40Taigi jie paėmė Jėzaus kūną ir suvyniojo į drobules su kvepalais, kaip reikalavo žydų laidojimo paprotys. 41Toje vietoje, kur buvo nukryžiuotas Jėzus, buvo sodas ir sode naujas kapo rūsys, kuriame dar niekas nebuvo laidotas. 42Ten jie ir paguldė Jėzų, nes buvo žydų Prisirengimo diena, o kapas arti.

KRISTAUS PRISIKĖLIMO DIENA

20Tuščias kapas [Mt 28,1-8; Mk 16,1-8; Lk 24,1-11] 1Pirmąją savaitės dieną, labai anksti, dar neišaušus, Marija Magdalietė atėjo pas kapą ir pamatė, kad akmuo nuverstas nuo rūsio angos. 2Ji nubėgo pas Simoną Petrą ir kitą mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir pranešė jiems: "Paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes nežinome, kur jį padėjo". 3Petras ir tas kitas mokinys nuskubėjo prie kapo. 4Bėgo abu kartu, bet tasai kitas mokinys pralenkė Petrą ir pirmas pasiekė kapo rūsį. 5Pasilenkęs jis mato paliktas drobules, tačiau į vidų nėjo. 6Netrukus iš paskos atbėgo ir Simonas Petras. Jis įėjo į rūsį ir mato paliktas drobules 7ir skarą, buvusią ant Jėzaus galvos, ne su drobulėmis paliktą, bet suvyniotą ir atskirai padėtą. 8Tuomet įėjo ir kitas mokinys, kuris pirmas buvo atbėgęs prie kapo. Jis pamatė ir įtikėjo. 9Mat jie dar nebuvo supratę Rašto, kad jis turėsiąs prisikelti iš numirusių. 10Paskui mokiniai vėl sugrįžo namo.

Pasirodymas Marijai Magdalietei [Mt 28. 9-10; Mk 16,9-11] 11O Marija stovėjo lauke palei kapą ir verkė. Verkdama ji pasilenkė į kapo vidų 12ir pamatė du angelus baltais drabužiais, sėdinčius - vieną galvūgalyje, kitą kojų vietoje - ten, kur būta Jėzaus kūno. 13Jie paklausė ją: "Moterie, ko verki?" Ji atsakė: "Kad paėmė mano Viešpatį ir nežinau, kur jį padėjo". 14Tai tarusi, ji atsisuko ir pamatė stovintį Jėzų, bet nepažino, kad tai Jėzus. 15O jis tarė jai: "Moterie, ko verki? Ko ieškai?" Jinai, manydama, jog tai sodininkas, atsakė: "Gerbiamasis! Jei tamsta jį išnešei, pasakyk man, kur padėjai. Aš jį pasiimsiu". 16Jėzus jai sako: "Marija!" Ji atsigręžė ir sušuko hebrajiškai: "Rabuni!" (Tai reiškia: "Mokytojau"). 17Jėzus jai tarė: "Nelaikyk manęs! Aš dar neįžengiau pas Tėvą. Verčiau eik pas mano brolius ir pasakyk jiems: 'Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą'". 18Marija Magdalietė nuėjo ir pranešė mokiniams, kad mačiusi Viešpatį ir ką jis jai sakęs.

Pasirodymas mokiniams [Mk 16,14-18; Lk 24,36-49] 19Tos pirmosios savaitės dienos vakare, durims, kur buvo susirinkę mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir tarė: "Ramybė jums!"

20Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas ir šoną. Mokiniai nudžiugo, išvydę Viešpatį. 21O Jėzus vėl tarė: "Ramybė jums!

Kaip mane siuntė Tėvas,
taip ir aš jus siunčiu".

22Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir tarė:

"Imkite Šventąją Dvasią.
23 Kam atleisite nuodėmes,
tiems jos bus atleistos,

o kam sulaikysite, - sulaikytos".

24Vieno iš dvylikos - Tomo, vadinamo Dvyniu, - nebuvo su jais, kai Jėzus buvo atėjęs. 25Taigi kiti mokiniai jam kalbėjo: "Mes matėme Viešpatį!" O jis jiems pasakė: "Jeigu aš nepamatysiu jo rankose vinių dūrio ir neįleisiu piršto į vinių vietą, ir jeigu ranka nepaliesiu jo šono - netikėsiu".

26Po aštuonių dienų jo mokiniai vėl buvo kambaryje, ir Tomas su jais. Jėzus atėjo, durims esant užrakintoms, atsistojo viduryje ir prabilo: "Ramybė jums!" 27Paskui kreipėsi į Tomą: "Įleisk čia pirštą ir apžiūrėk mano rankas. Pakelk ranką ir paliesk mano šoną; jau nebebūk netikintis - būk tikintis". 28Tomas sušuko: "Mano Viešpats ir mano Dievas"! 29Jėzus jam ir sako:

"Tu įtikėjai, nes pamatei.
Palaiminti, kurie tiki nematę!"

Pabaiga 30Savo mokinių akivaizdoje Jėzus padarė dar daugel kitų ženklų, kurie nesurašyti šitoje knygoje. 31O šitie yra surašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Mesijas, Dievo Sūnus, ir tikėdami turėtumėte gyvenimą per jo vardą.

PRIEDAS

21Pasirodymas prie Genezareto ežero 1Paskui Jėzus vėl pasirodė mokiniams prie Tiberiados ežero. Pasirodė taip. 2Buvo drauge Simonas Petras, Tomas, vadinamas Dvyniu, Natanaelis iš Galilėjos Kanos, Zebediejaus sūnūs ir dar du kiti mokiniai. 3Simonas Petras jiems sako: "Einu žvejoti". Jie pasisiūlė: "Ir mes einame su tavimi". Jie nuėjo ir sulipo į valtį, tačiau tą naktį nieko nesugavo.

4Rytui auštant, ant kranto pasirodė bestovįs Jėzus. Mokiniai nepažino, kad ten Jėzaus esama. 5O Jėzus jiems tarė: "Vaikeliai, ar neturite ko valgyti?" Tie atsakė: "Ne". 6Tuomet jis pasakė: "Užmeskite tinklą į dešinę nuo valties, ir pagausite". Taigi jie užmetė ir jau nebeįstengė jo patraukti dėl žuvų gausybės. 7Tuomet tasai mokinys, kurį Jėzus mylėjo, sako Petrui: "Juk tai Viešpats!" Išgirdęs, jog tai esąs Viešpats, Simonas Petras persijuosė palaidinę, - mat buvo neapsirengęs, - ir šoko į ežerą. 8Kiti mokiniai atsiyrė valtimi, nes buvo netoli nuo kranto - maždaug už dviejų šimtų mastų - ir atitempė tinklą su žuvimis.

9Išlipę į krantą, jie pamatė žėrinčias žarijas, ant jų padėtą žuvį, ir duonos. 10Jėzus tarė: "Atneškite ką tik pagautų žuvų". 11Petras įlipo į valtį ir išvilko į krantą tinklą, pilną didelių žuvų, iš viso šimtą penkiasdešimt tris. Nors jų buvo tokia gausybė, tačiau tinklas nesuplyšo. 12Jėzus jiems tarė: "Eikite šen pusryčių!" Ir nė vienas iš mokinių neišdrįso paklausti: "Kas tu esi?", nes jie aiškiai matė, jog tai Viešpats. 13Taigi Jėzus priėjo, paėmė duonos ir padalijo jiems, taip pat ir žuvies. 14Tai jau trečią kartą pasirodė mokiniams Jėzus, prisikėlęs iš numirusių.

15Papusryčiavus Jėzus paklausė Simoną Petrą: "Simonai, Jono sūnau, ar myli mane labiau negu šitie?" Tas atsakė: "Taip, Viešpatie. Tu žinai, kad tave myliu". Jėzus jam tarė: "Ganyk mano avinėlius". 16Ir antrą kartą Jėzus paklausė: "Simonai, Jono sūnau, ar myli mane?" Tas atsiliepė: "Taip, Viešpatie. Tu žinai, kad tave myliu". Jėzus jam pasakė: "Ganyk mano aveles". 17Jėzus paklausė dar ir trečią kartą: "Simonai, Jono sūnau, ar myli mane?" Petras nuliūdo, kad Jėzus trečią kartą klausia: "Ar myli mane?" ir atsakė: "Viešpatie, tu viską žinai. Tu žinai, kad tave myliu". Jėzus jam tarė: "Ganyk mano avis.

18 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau:
kai buvai jaunas, pats susijuosdavai
ir vaikščiojai, kur norėjai.
O pasenęs tu ištiesi rankas, -
kitas tave perjuos ir ves, kur nenori".

19Jis tai pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi Petras pašlovinsiąs Dievą. Tai pasakęs, dar pridūrė: "Sek paskui mane!"

20Petras atsisukęs pamatė iš paskos einantį mokinį, kurį Jėzus mylėjo, kuris per vakarienę buvo prisiglaudęs prie Jėzaus krūtinės ir klausė: "Viešpatie, kas tave išduos?" 21Pamatęs jį, Petras tarė Jėzui: "Viešpatie, o kas šitam bus?" 22Jėzus atsakė: "Jei aš noriu, kad jis pasiliktų, kolei ateisiu, kas gi tau? Tu sek paskui mane!" 23Ir taip pasklido gandas tarp brolių, jog tasai mokinys nemirsiąs. Bet Jėzus juk nesakė: "Jis nemirs", tik: "Jei noriu, kad jis pasiliktų, kolei ateisiu, kas gi tau?"

Pabaiga 24Tai ir yra mokinys, kuris liudija apie tuos dalykus ir juos aprašė, ir mes žinome, kad jo liudijimas tikras. 25Yra dar daug kitų dalykų, kuriuos Jėzus padarė. Jeigu kiekvieną atskirai aprašytume, manau, visas pasaulis nesutalpintų knygų, kurias reikėtų parašyti.

APAŠTALŲ DARBŲ KNYGA

1Įžanga 1Pirmoje knygoje, Teofiliau, aš pasakojau apie viską, ką Jėzus nuo pat pradžių veikė ir mokė 2iki tos dienos, kurią buvo paimtas į dangų, pirmiau per Šventąją Dvasią davęs savo išrinktiesiems apaštalams įsakymų. 3Po savo kančios jis pateikė jiems daugelį įrodymų, kad yra gyvas, per keturiasdešimt dienų jiems rodydamasis ir aiškindamas apie Dievo karalystę. 4Kartą, bevalgant prie bendro stalo, liepė jiems nepasišalinti iš Jeruzalės, bet laukti Tėvo pažado, - "apie kurį, - tarė jis, - esate girdėję iš mano lūpų; 5nes Jonas krikštijo vandeniu, o jūs po kelių dienų būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia".

Mokiniai mato Jėzų žengiant į dangų 6Susirinkusieji ėmė jį klausinėti: "Viešpatie, gal tu šiuo metu atkursi Izraelio karalystę?" 7Jis atsakė: "Ne jūsų reikalas žinoti laiką ir metą, kuriuos Tėvas nustatė savo galia. 8Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojais Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje, ir lig pat žemės pakraščių".

9Tai pasakęs, jiems bežiūrint, Jėzus pakilo aukštyn, ir debesis jį paslėpė nuo jų akių. 10Kai jie akių nenuleisdami žiūrėjo į žengiantį dangun Jėzų, štai prie jų atsirado du vyrai baltais drabužiais 11ir prabilo: "Vyrai galilėjiečiai, ko stovite žiūrėdami į dangų? Tasai Jėzus, paimtas nuo jūsų į dangų, sugrįš taip pat, kaip esate jį matę žengiant į dangų".

JERUZALĖS TIKINČIŲJŲ BENDRUOMENĖ

Apaštalų būrys ir moterys 12Tuomet jie sugrįžo į Jeruzalę iš vadinamojo Alyvų kalno, buvusio netoliese - kiek leidžiama nueiti šabo dieną.

13Parėję jie susirinko aukštutiniame kambaryje, kur buvo apsistoję. Ten buvo Petras ir Jonas, Jokūbas ir Andriejus, Pilypas ir Tomas, Baltramiejus ir Matas, Alfiejaus sūnus Jokūbas, Simonas Uolusis ir Judas, Jokūbo brolis. 14Jie visi ištvermingai ir vieningai atsidėjo maldai kartu su moterimis ir Jėzaus motina Marija bei jo broliais.

Motiejus išrenkamas apaštalu 15Vieną dieną, atsistojęs tarp brolių, - ten buvo susirinkę apie šimtą dvidešimt asmenų, - Petras tarė: 16"Broliai, turėjo išsipildyti Rašto žodžiai, kuriuos Šventoji Dvasia pranašingai ištarė Dovydo lūpomis apie Judą, tapusį Jėzaus suėmėjų vadovu. 17Jis juk buvo mūsų būryje ir turėjo dalį šioje tarnystėje. 18Bet jis niekšybės kaina įsigijo sklypą, paskui stačia galva puolė žemyn, plyšo pusiau, ir visi jo viduriai išėjo. 19Tai pasidarė žinoma visiems Jeruzalės gyventojams, ir anas sklypas jų kalba buvo pavadintas Hakeldamach, - tai reiškia: 'Kraujo Sklypas'. 20Beje, Psalmių knygoje parašyta:

Jo kiemas dykviete tepavirsta,
ir tegul niekas tenai nebegyvena,
ir:
Tegul kitas perima jo tarnystę.

21Taigi vienam iš vyrų, kurie drauge su mumis vaikščiojo visą laiką, kol Viešpats Jėzus buvo tarp mūsų, 22pradedant Jono krikštu ir baigiant Jėzaus iš mūsų paėmimu, reikia kartu su mumis tapti jo prisikėlimo liudytoju".

23Ir jie pasiūlė du: Juozapą, vadinamą Barsabu, pravarde Justas, ir Motiejų. 24Paskui meldėsi: "Tu, Viešpatie, kuris visų širdis pažįsti, parodyk, katrą iš šių dviejų pasirenki, 25kad užimtų tą apaštalo tarnystės vietą, nuo kurios nuklydo Judas, pasukdamas į savo kelią". 26Tada metė burtus, ir burtas krito Motiejui, ir jis buvo priskaitytas prie vienuolikos apaštalų.

2Pirmosios Sekminės 1Atėjus Sekminių dienai, visi mokiniai buvo drauge vienoje vietoje. 2Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi pūstų smarkus vėjas. Jis pripildė visą namą, kur jie sėdėjo. 3Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusileido ant kiekvieno iš jų. 4Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios ir pradėjo kalbėti kitomis kalbomis, kaip Dvasia jiems davė prabilti.

5Jeruzalėje gyveno žydų ir pamaldžių žmonių iš visų tautų po dangumi. 6Pasigirdus tam ūžesiui, subėgo daugybė žmonių. Jie didžiai nustebo, kiekvienas girdėdamas savo kalba juos kalbant. 7Lyg nesavi ir nustėrę jie klausinėjo: "Argi va šitie kalbantys nėra galilėjiečiai? 8Tai kaipgi mes kiekvienas juos girdime savo krašto kalba?! 9Mes, partai, medai, elamiečiai, Mesopotamijos, Judėjos ir Kapadokijos, Ponto ir Azijos, 10Frygijos ir Pamfilijos, Egipto bei Libijos pakraščio ties Kirėne gyventojai, ateiviai romėnai, 11žydai ir prozelitai, kretiečiai ir arabai, - mes visi girdime juos skelbiant įstabius Dievo darbus mūsų kalbomis". 12Visi be galo stebėjosi ir nieko nesuprasdami klausinėjo: "Ką tai reiškia?" 13O kiti šaipėsi: "Jie prisigėrę jauno vyno".

Petro pamokslas miniai 14Tada stojo Petras su Vienuolika ir pakėlęs balsą prabilo: "Jūs, judėjiečiai bei visi Jeruzalės gyventojai, tebūnie jums žinoma, - įsidėmėkite mano žodžius!

15Šie vyrai nėra, kaip jūs manote, prisigėrę, - juk dabar vos trečia dienos valanda, - 16bet čia išsipildė pranašo Joelio pasakyti žodžiai:

17 Paskutinėmis dienomis, - sako Dievas, -
aš kiekvienam kūnui
išliesiu savosios Dvasios.
Tuomet jūsų sūnūs ir jūsų dukterys pranašaus,
jūsų jaunuoliai matys regėjimus,
o jūsų seniai sapnuos sapnus.

18 Taip pat ir savo tarnams bei tarnaitėms
tomis dienomis aš išliesiu savosios Dvasios,
ir jie pranašaus.
19 Aš darysiu stebuklų aukštai danguje
ir apačioje, žemėje, parodysiu ženklų:
kraujo, ugnies bei rūkstančių dūmų.
20 Saulė pavirs tamsybe, o mėnulis - krauju,
prieš ateinant didingai ir šlovingai Viešpaties dienai,
21 ir kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo,
bus išgelbėtas.

22Izraelio vyrai! Klausykite, ką pasakysiu: Jėzų Nazarietį, Dievo jums patvirtintą galingais darbais, stebuklais ir ženklais, kuriuos per jį nuveikė Dievas tarp jūsų, kaip patys žinote; 23taigi tą vyrą, Dievo valios sprendimu bei numatymu išduotą, jūs nedorėlių rankomis nužudėte, prikaldami prie kryžiaus. 24Dievas jį prikėlė, išvaduodamas iš mirties kankynės, nes buvo neįmanoma, kad jis liktų mirties grobis. 25Juk Dovydas apie jį sako:

Aš visuomet žvelgiu į Viešpatį.
Jis stovi mano dešinėje, kad aš nesusvyruočiau.
26 Todėl pralinksmėjo mano širdis, krykštavo mano lūpos,
ir mano kūnas ilsėsis su viltimi,
27 nes tu nepaliksi mano sielos mirusiųjų buveinėje
ir neduosi savo šventajam supūti.
28 Gyvenimo kelius tu man atvėrei
ir pripildysi mane džiaugsmo savo akivaizdoje.

29Broliai! Norėčiau jums atvirai pasakyti apie patriarchą Dovydą. Jis mirė, buvo palaidotas, ir jo kapas yra pas mus po šiai dienai. 30Būdamas pranašas ir žinodamas iškilmingą Dievo priesaiką, kad jo palikuonis užimsiąs jo sostą, 31Dovydas visa tai numatė ir kalbėjo apie Mesijo prisikėlimą, kad jis neliksiąs mirusiųjų buveinėje ir jo kūnas nesupūsiąs. 32Tą Jėzų Dievas prikėlė, ir mes visi esame šito liudytojai. 33Dievo dešinės išaukštintas, jis gavo iš Tėvo Šventosios Dvasios pažadą ir ją dabar išliejo. Jūs tai matote ir girdite. 34Juk ne Dovydas pakilo į dangų. Jis pats kalba:

Viešpats tarė mano Viešpačiui: sėskis mano dešinėje;
35 aš patiesiu tavo priešus, tarsi pakojį po tavo kojų.

36Tad tegu tvirtai įsitikina visi Izraelio namai: Dievas padarė Viešpačiu ir Mesiju tą Jėzų, kurį jūs nukryžiavote".

Atsivertimų banga 37Tie žodžiai verte vėrė jiems širdį, ir jie ėmė klausinėti Petrą bei kitus apaštalus: "Ką mums daryti, broliai?" 38Petras jiems atsakė: "Atsiverskite, ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės, tada gausite Šventosios Dvasios dovaną. 39Juk jums skirtas pažadas, taip pat jūsų vaikams ir visiems toli esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas". 40Dar daugeliu kitų žodžių jis primygtinai ragino juos ir sakė: "Gelbėkitės iš šitos iškrypusios padermės!" 41Kurie priėmė jo žodį, buvo pakrikštyti, ir tą dieną prisidėjo prie jų apie tris tūkstančius.

Pirmoji krikščionių bendruomenė 42Jie ištvermingai laikėsi apaštalų mokslo ir bendravimo,

duonos laužymo ir maldų.

43Nuostaba ėmė kiekvieną, nes apaštalai darė daug stebuklingų ženklų.

44Visi tikintieji laikėsi drauge ir turėjo visa bendra. 45Nuosavybę bei turtą jie parduodavo ir, ką gavę, padalydavo visiems, kiek kam reikėdavo.

46Jie kasdien sutartinai rinkdavosi šventykloje, o savo namuose tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, su džiugia ir tauria širdimi drauge vaišindavosi, 47garbindami Dievą, ir buvo visų žmonių mylimi. O Viešpats kasdien didino jų būrį tais, kurie ėjo į išganymą.

3Luošio išgydymas 1Kartą Petras ir Jonas ėjo į devintosios valandos pamaldas šventykloje. 2Tuo pačiu metu buvo nešamas ir vienas apsigimęs luošas vyras. Jį kasdien sodindavo prie šventyklos vartų, vadinamų Gražiaisiais, kad prašytų šventyklos lankytojų išmaldos. 3Pastebėjęs beįeinančius į šventyklą Petrą ir Joną, jis paprašė išmaldos. 4Petras, įdėmiai pažvelgęs į jį drauge su Jonu, tarė: 5"Pažiūrėk į mudu". Jis pakėlė galvą, tikėdamasis ką nors gausiąs. 6Bet Petras prabilo: "Sidabro nei aukso aš neturiu, bet ką turiu, tą duosiu. Jėzaus Kristaus Nazariečio vardu kelkis ir vaikščiok!" 7Ir, paėmęs už dešinės rankos, pakėlė jį. Jo kojos ir pėdos bematant sustiprėjo. 8Jis pašoko, atsistojo ir ėmė vaikščioti. Drauge su apaštalais įėjo į šventyklą. Ten vaikščiodamas ir pasišokinėdamas garbino Dievą. 9Visi žmonės pamatė jį vaikščiojant ir šlovinant Dievą. 10Jie pažino, kad tai tas pats luošys, kuris sėdėdavo elgetaudamas prie Gražiųjų vartų. Jie buvo labai nustebę ir sukrėsti to, kas buvo jam atsitikę.

Petras viešai skelbia Mesiją 11Kadangi jis laikėsi Petro ir Jono, prie jų į vadinamąją Saliamono stoginę susibėgo visa minia. 12Tai matydamas, Petras kreipėsi į minią: "Izraelitai! Ko stebitės įvykiu ir ko taip žiūrite į mudu, tarsi mes savo galia ar savo maldingumu būtume pastatę jį ant kojų?! 13Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas, mūsų protėvių Dievas pašlovino savo tarną Jėzų, kurį jūs išdavėte ir kurio išsigynėte Pilotui, kai tas buvo benusprendžiąs jį paleisti. 14Jūs išsižadėjote šventojo ir teisiojo, o pareikalavote atiduoti jums žmogžudį. 15Jūs nužudėte gyvybės kūrėją, kurį Dievas prikėlė iš numirusių, ir mes esame to liudytojai. 16Jėzaus vardas - dėlei tikėjimo jo vardu - tvirtą padarė tą, kurį jūs matote ir pažįstate. Iš Jėzaus kylantis tikėjimas suteikė jam tikrą sveikatą jūsų visų akyse.

17O dabar, broliai, aš žinau, kad jūs taip padarėte iš nežinios, kaip ir jūsų vadai. 18Taip Dievas įvykdė, ką iš anksto buvo paskelbęs visų pranašų lūpomis, būtent - kad jo Mesijas kentėsiąs. 19Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės, 20kad nuo Viešpaties veido ateitų paguodos metas ir jis atsiųstų jums skirtąjį Mesiją Jėzų. 21Jį turi priimti dangus iki visų dalykų atnaujinimo meto. Dievas tai nuo amžių paskelbė savo šventųjų pranašų lūpomis. 22Antai Mozė yra pasakęs: Viešpats, jūsų Dievas, iš jūsų brolių jums pažadins pranašą kaip mane. Klausykite jo visame kame, ką tik jis jums sakys. 23O kas to pranašo neklausys, bus išdildytas iš savo tautos. 24Ir visi pranašai, kurie tik bylojo nuo Samuelio laikų, vienas po kito skelbė šias dienas.

25Jūs esate vaikai pranašų ir tos sandoros, kurią Dievas sudarė su jūsų protėviais, tardamas Abraomui: Tavo palikuonyse bus palaimintos visos žemės giminės. 26Dievas pirmiausia jums pažadino ir pasiuntė savo tarną, kad jis atneštų jums palaimą, atitraukdamas kiekvieną nuo jo nusikaltimų".

4Petras ir Jonas aukščiausiajame teisme 1Jiems dar kalbant miniai, atėjo kunigų, šventyklos

apsaugos viršininkas ir sadukiejų. 2Jie labai pyko, kodėl apaštalai moko žmones ir skelbia mirusiųjų prisikėlimą Jėzaus pavyzdžiu. 3Todėl jie suėmė juos ir įkalino iki kitos dienos, mat jau buvo vakaras. 4Vis dėlto daug žmonių, išgirdusių žodį, įtikėjo, ir tikinčiųjų skaičius padidėjo maždaug iki penkių tūkstančių.

5Kitą dieną Jeruzalėje susirinko tautos vadovai, seniūnai ir Rašto aiškintojai, 6taip pat vyriausiasis kunigas Anas, Kajafas, Jonas, Aleksandras ir kiti vyriausiojo kunigo giminės. 7Pasistatę apaštalus viduryje, jie paklausė: "Kokia galia ar kieno vardu jūs tai padarėte?" 8Tada Petras, Šventosios Dvasios įkvėptas, jiems atsakė: "Tautos vadovai ir seniūnai! 9Jeigu dėl gero darbo ligoniui šiandien mus klausinėjate, kaip jis buvo išgydytas, 10tai tebūnie jums visiems ir visai Izraelio tautai žinoma: vardu Jėzaus Kristaus Nazariečio, kurį jūs nukryžiavote ir kurį Dievas prikėlė iš numirusių! Tik jo vardu šis vyras jūsų akivaizdoje stovi sveikas. 11Jėzus yra akmuo, kurį jūs, statytojai, atmetėte ir kuris tapo kertiniu akmeniu. 12Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti".

13Matydami Petrą ir Joną drąsiai kalbant ir patyrę, kad tai paprasti, beraščiai žmonės, jie labai stebėjosi; jie atpažino juos buvus kartu su Jėzumi, bet, 14žiūrėdami į stovintį su apaštalais pagydytąjį, neturėjo ką sakyti priešais. 15Tuomet liepė jiems pasišalinti iš teismo tarybos, o patys ėmė tartis: 16"Ką daryti su šitais žmonėmis? Juk visiems Jeruzalės gyventojams aiškiai žinomas jų padarytas stebuklas, ir mes to negalime nuneigti. 17Bet kad dalykas neišplistų žmonėse, griežtai uždrauskime, kad jie niekam nekalbėtų tuo vardu".

18Ir vėl juos pasišaukę, jie prisakė, kad šiukštu neskelbtų bei nemokytų Jėzaus vardu. 19Tačiau Petras ir Jonas jiems atsakė: "Spręskite patys, ar teisu Dievo akivaizdoje jūsų klausyti labiau negu Dievo! 20Juk mes negalime tylėti apie tai, ką esame matę ir girdėję". 21Prigrasinę jie paleido juos, nes nerado už ką bausti. Be to, jie bijojo žmonių, nes visi garbino Dievą už įvykusį stebuklą. 22Vyrui, kuris taip stebuklingai išgijo, buvo keturiasdešimt metų su viršum.

Malda, gresiant persekiojimams 23Paleisti jie atėjo pas saviškius ir išpasakojo, ką jiems buvo sakę aukštieji kunigai ir seniūnai. 24Išklausę visi vieningai pakėlė į Dievą balsus ir taip meldėsi: "Valdove, tu sukūrei dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose yra. 25Tu esi taręs per Šventąją Dvasią savo tarno Dovydo lūpomis:

Kodėl niršta pagonys,
kam veltui tautos sąmokslus rengia?
26 Žemės karaliai sukilo,
valdovai susibūrė draugėn
prieš Viešpatį ir jo Mesiją.

27Taip. Šitame mieste iš tiesų susibūrė Erodas, Poncijus Pilotas su pagonimis ir Izraelio gentimis prieš tavo šventąjį tarną Jėzų, kurį tu patepei, 28kad įvykdytų, ką tavo galia ir valia buvo iš anksto nusprendusi. 29O dabar, Viešpatie, atkreipk akis į jų grasinimus ir suteik saviesiems tarnams drąsos atvirai skelbti tavo žodį. 30Ištiesk savo ranką, kad tavo šventojo tarno Jėzaus vardu būtų pagydoma ir daromi ženklai bei stebuklai". 31Jiems pasimeldus, sudrebėjo susirinkimo vieta, visi prisipildė Šventosios Dvasios ir ėmė drąsiai skelbti Dievo žodį.

Bendruomenės vienybė. Barnabo dosnumas 32Visi įtikėjusieji buvo vienos širdies ir vienos sielos. Ką turėjo, nė vienas nevadino savo nuosavybe, nes jiems visa buvo bendra.

33Apaštalai su didžia galybe liudijo apie Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir juos lydėjo malonės gausa.

34Tarp jų nebuvo vargšų. Kurie turėjo žemės sklypus ar namus, juos parduodavo, gautus pinigus 35sudėdavo prie apaštalų kojų, ir kiekvienam buvo dalijama, kiek kam reikėjo.

36Juozapas, apaštalų pramintas Barnabu (tai reiškia: "Paguodos sūnus"), buvo levitas, kilęs iš Kipro. 37Jis turėjo žemės sklypą. Tą pardavęs, atnešė pinigus ir padėjo apaštalams po kojų.

5Ananijo ir Sapfyros apgaulė 1Vienas vyras, vardu Ananijas, su savo žmona Sapfyra pardavė žemės sklypą. 2Žmonai pritariant, jis pasiliko dalį gautų pinigų, o kitą dalį sudėjo prie apaštalų kojų. 3Petras paklausė: "Ananijau, kodėl šėtonas užvaldė tavo širdį? Kodėl gi tu pamelavai Šventajai Dvasiai, pasilaikydamas dalį gautų pinigų? 4Argi negalėjai sklypo sau laikyti ir argi pardavęs negalėjai laisvai tvarkytis? Tad kam gi taip sugalvojai savo širdyje? Juk tu pamelavai ne žmonėms, bet Dievui!" 5Išgirdęs tuos žodžius, Ananijas sukniubo ir mirė. Didi baimė pagavo visus tai girdėjusius. 6Keli jaunuoliai pakilo, suvyniojo marškomis kūną, išnešė ir palaidojo.

7Po kokių trijų valandų atėjo Ananijo žmona, kuri nežinojo, kas buvo atsitikę. 8Petras ją paklausė: "Pasakyk man, ar už tiek pardavėte sklypą?" "Taip, už tiek", - atsakė ji. 9Tada Petras prabilo: "Kam gi jūs susimokėte mėginti Viešpaties Dvasią? Štai ties durimis skamba žingsniai tų, kurie palaidojo tavo vyrą. Jie ir tave išneš". 10Bematant ji susmuko jam po kojų ir mirė. Atėję jaunuoliai rado ją negyvą, nunešė ir palaidojo šalia vyro. 11Didelė baimė apėmė visą Bažnyčią ir visus, kurie apie tai išgirdo.

Apaštalai daro stebuklus. 12Per apaštalų rankas darėsi žmonėse daug ženklų ir stebuklų.

Visi jie vieningai rinkdavosi Saliamono stoginėje. 13Niekas kitas neišdrįsdavo prie jų prisidėti. Žmonės juos labai gerbė. 14Ir nuolat augo būrys vyrų ir moterų, įtikėjusių Viešpatį. 15Žmonės net į gatves nešdavo ligonius ir ten guldydavo ant neštuvų bei lovų, kad, Petrui praeinant pro šalį, bent jo šešėlis kristų ant gulinčiųjų. 16Taip pat iš aplinkinių miestelių daug žmonių keliaudavo į Jeruzalę, gabendami sergančius ir netyrųjų dvasių varginamus, ir visi jie būdavo pagydomi.

Apaštalų suėmimas ir stebuklingas išvadavimas 17Tuomet sujudo vyriausiasis kunigas ir visi jo šalininkai iš sadukiejų partijos. Degdami neapykanta, 18jie suėmė apaštalus ir įmetė į viešą kalėjimą.

19Viešpaties angelas naktį atidarė kalėjimo vartus, išvedė juos ir tarė: 20"Eikite ir, atsistoję šventykloje, skelbkite žmonėms visus šio Gyvenimo žodžius". 21Jie paklausė ir, auštant nuėję į šventyklą, ėmė mokyti.

Apaštalai teisme liudija Jėzaus prisikėlimą Tuo metu vyriausiasis kunigas ir jo šalininkai sukvietė aukščiausiąją teismo tarybą bei visą izraelitų vyresnybę. Jie nusiuntė į kalėjimą tarnus, kad atvestų apaštalus. 22Nuėję tarnai neberado jų kalėjime. Tad sugrįžę jie pranešė: 23"Mes radome kalėjimą saugiai užrakintą ir sargybinius stovinčius prie vartų. Bet atidarę nieko viduje neradome". 24Išgirdę tokį pranešimą, šventyklos apsaugos viršininkas ir vyriausiasis kunigas sumišę klausinėjo, ką tai galėtų reikšti. 25Tuo metu kažkas atėjęs pranešė: "Tie vyrai, kuriuos jūs buvote uždarę kalėjime, stovi sau šventykloje ir moko žmones". 26Tada viršininkas su tarnais nuėjo ir atsivedė juos, tačiau be prievartos. Jie mat bijojo, kad žmonės jų neužmėtytų akmenimis.

27Taigi, atsivedę apaštalus, jie pastatė juos prieš teismo tarybą. Vyriausiasis kunigas metė jiems kaltinimą: 28"Mes jums drauste uždraudėme mokyti tuo vardu, o štai jūs užtvindėte Jeruzalę savo mokslu ir dar norite ant mūsų galvų užtraukti to žmogaus kraują". 29Petras ir apaštalai atsiliepė: "Dievo reikia klausyti labiau negu žmonių. 30Mūsų protėvių Dievas prikėlė Jėzų, kurį jūs nužudėte pakabindami ant medžio. 31Dievas išaukštino jį savo dešine kaip vadą ir išgelbėtoją, kad suteiktų Izraeliui atsivertimą ir nuodėmių atleidimą. 32Ir mes esame tų įvykių liudytojai, taip pat ir Šventoji Dvasia, kurią Dievas suteikė jo klausantiems". 33Išgirdę šituos žodžius, jie baisiai įširdo ir norėjo juos užmušti.

Gamalielio patarimas 34Tuomet taryboje pakilo vienas fariziejus, vardu Gamalielis, visos tautos gerbiamas Įstatymo mokytojas. Jis įsakė trumpam išvesti tuos vyrus 35ir prabilo: "Vyrai izraelitai! Gerai pagalvokite, kaip pasielgti su šitais žmonėmis. 36Juk prieš kiek laiko buvo iškilęs Teudas, kuris laikė save kažkuo nepaprastu. Jis subūrė apie keturis šimtus šalininkų, bet buvo užmuštas, visi jo bičiuliai išsisklaidė ir nuėjo niekais. 37Po jo, gyventojų surašymo dienomis, atsirado Judas Galilėjietis ir patraukė dalį žmonių paskui save. Jis taip pat žuvo, o visi jo sekėjai buvo išblaškyti. 38Todėl aš ir dabar jums sakau: palikite šituos žmones ramybėje, paleiskite juos. Jei šis sumanymas ar ši veikla iš žmonių, jie žlugs savaime, 39o jeigu jie iš Dievo, tai jūs nepajėgsite jų sunaikinti. Saugokitės, kad netaptumėte Dievo priešininkais!" Ir taryba paklausė jo patarimo.

40Pasišaukę apaštalus, nuplakdino juos, uždraudė kalbėti Jėzaus vardu ir paleido. 41O tie ėjo iš tarybos džiaugdamiesi, kad dėl Jėzaus vardo užsitarnavo panieką. 42Jie nesiliovė kiekvieną dieną mokyti šventykloje bei namuose ir skelbti gerąją naujieną apie Jėzų - Mesiją.

PIRMOSIOS MISIJOS

6Septynių diakonų paskyrimas 1Tomis dienomis, mokinių skaičiui didėjant, tarp graikiškai kalbančiųjų kilo nepasitenkinimas vietiniais žydais, esą kasdieniame aprūpinime būdavo aplenkiamos jų našlės. 2Tuomet Dvylika sušaukė mokinių susirinkimą ir pareiškė: "Nedera mums apleisti Dievo žodį ir tarnauti prie stalų. 3Todėl, broliai, nusižiūrėkite iš savųjų septynis vyrus, turinčius gerą vardą, pilnus Dvasios ir išminties. Mes juos paskirsime tam darbui, 4o patys toliau atsidėsime maldai ir žodžio tarnybai".

5Šis pasiūlymas patiko visam susirinkimui. Jie išsirinko Steponą, vyrą kupiną tikėjimo ir Šventosios Dvasios, Pilypą, Prochorą, Nikanorą, Timoną, Parmeną ir Mikalojų, prozelitą iš Antiochijos. 6Juos pristatė apaštalams, o šie melsdamiesi uždėjo ant jų rankas.

7Dievo žodis klestėjo, ir mokinių skaičius Jeruzalėje greitai augo. Net didelis kunigų būrys pakluso tikėjimui.

Stepono veikla ir suėmimas 8Steponas, pilnas malonės ir galios, darė žmonėse didžių ženklų ir stebuklų. 9Tuomet pakilo kai kurie iš vadinamosios libertinų sinagogos, iš kirėniečių, aleksandriečių ir iš Kilikijos bei Azijos ir mėgino ginčytis su Steponu. 10Tačiau jie negalėjo atsispirti išminčiai ir Dvasiai, kurios įkvėptas jis kalbėjo. 11Tada jie papirko keletą vyrų, kad sakytų girdėję Steponą piktžodžiaujant Mozei ir Dievui. 12Taip jie sukurstė tautą, jos seniūnus ir Rašto aiškintojus, pritykoję sučiupo jį ir nusivedė į aukščiausiojo teismo tarybą. 13Ten pastatė melagingus liudytojus, kurie tvirtino: "Šitas žmogus nesiliauja kalbėjęs prieš šventąją vietą ir Įstatymą. 14Antai mes esame girdėję jį sakant, kad Jėzus Nazarietis išgriausiąs šią vietą ir pakeisiąs Mozės duotus mums nuostatus". 15Visi sėdintys taryboje įsmeigė į jį akis ir matė jo veidą [spindintį] tarytum

angelo veidą.

7Stepono kalba 1Vyriausiasis kunigas paklausė: "Ar tai tiesa?" 2O Steponas prabilo:

"Broliai ir tėvai, pasiklausykite! Šlovingasis Dievas apsireiškė mūsų tėvui Abraomui Mesopotamijoje, kai jis dar nebuvo persikėlęs į Charaną, 3ir įsakė: Išeik iš savo krašto, nuo savo giminių, ir keliauk į šalį, kurią tau parodysiu. 4Tada jis paliko Chaldėjų kraštą ir apsigyveno Charane. Iš ten, jo tėvui mirus, Dievas jam liepė persikelti į šitą šalį, kurioje jūs dabar gyvenate. 5Bet čia jam nedavė nuosavybėn nė pėdos žemės, tik pažadėjo šitą kraštą atiduoti jam ir jo palikuonims, nors jis buvo bevaikis. 6Taigi Dievas pasakė, kad jo palikuonys gyvens kaip ateiviai svetimoje žemėje ir keturis šimtus metų bus pavergti bei skriaudžiami. 7Tačiau, - tarė Dievas, - aš nuteisiu tautą, kuriai jie vergaus; tada jie iškeliaus ir tarnaus man šitoje vietoje. 8Ir tuomet jis padarė su juo apipjaustymo sandorą. Tada Abraomui gimė Izaokas, kurį jis apipjaustė aštuntąją dieną. Izaokui gimė Jokūbas, o Jokūbui gimė dvylika patriarchų. 9Šie patriarchai iš pavydo pardavė Juozapą į Egiptą, bet Dievas buvo su juo. 10Jis išgelbėjo Juozapą iš visų vargų ir suteikė malonės bei išminties Egipto karaliaus - faraono akivaizdoje. Tas jį paskyrė Egipto ir visų savo namų valdytoju. 11Tuomet visą Egiptą ir Kanaaną ištiko badas ir baisi nelemtis. Taip pat ir mūsų protėviai negalėjo rasti sau maisto. 12Išgirdęs, kad Egipte galima gauti javų, Jokūbas ten išsiuntė mūsų protėvius pirmą kartą, 13o antrą kartą Juozapas leidosi savo brolių atpažįstamas ir faraonas sužinojo apie Juozapo kilmę. 14Tuomet Juozapas pasiuntė [brolius] parkviesti savo tėvo Jokūbo ir visos šeimynos - septyniasdešimt penkių asmenų. 15Šitaip Jokūbas iškeliavo į Egiptą. Ten mirė jis ir mūsų protėviai. 16Juos pargabeno į Sichemą ir palaidojo kapuose, kuriuos Abraomas už pinigus buvo nupirkęs Sicheme iš Emoro vaikų.

17Artinantis metui pažado, kurį Dievas buvo davęs Abraomui, tauta išaugo ir išsiplėtė Egipte, 18kol Egipte ėmė viešpatauti kitas karalius, kuris nieko nežinojo apie Juozapą. 19Jis ėmė klastingai elgtis su mūsų tauta, versdamas mūsų protėvius išmesti savo kūdikius, kad jie neliktų gyvi. 20Tuo metu gimė Mozė, kuris buvo mielas Dievui. Jis išbuvo tris mėnesius savo tėvo namuose, 21o kai buvo išmestas, jį pasiėmė auginti faraono duktė ir įsūnijo.22Mozė buvo išmokytas visos Egipto išminties ir tapo galingas žodžiais ir darbais. 23Kai jis sulaukė keturiasdešimties metų, jam kilo mintis aplankyti savuosius brolius izraelitus. 24Kartą, pamatęs vieną skriaudžiamą tautietį, stojo ginti jo ir keršydamas užmušė egiptietį. 25Mozė tikėjosi, kad jo broliai suprasią, jog Dievas per jį suteiks jiems išgelbėjimą, bet jie šito nesuprato. 26Kitą dieną jis pasirodė tarp kelių susivaidijusių tautiečių ir mėgino juos sutaikinti, sakydamas: 'Vyrai, jūs esate broliai! Kodėl skriaudžiate vieni kitus?' 27Bet tasai, kuris buvo nuskriaudęs artimą, atstūmė jį, sakydamas: Kas tave paskyrė mūsų valdovu ir teisėju? 28Gal rengiesi ir mane nužudyti, kaip vakar nužudei egiptietį? 29Tai išgirdęs, Mozė pabėgo ir tapo išeiviu Madiano krašte, kame jam gimė du sūnūs. 30Po keturiasdešimties metų Sinajaus kalno dykumoje jam pasirodė angelas degančio erškėčio liepsnose. 31Tai pamatęs, Mozė nusistebėjo reginiu. Kai jis artinosi, norėdamas geriau įsižiūrėti, pasigirdo Viešpaties balsas: 32Aš esu tavo tėvų Dievas, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas. Tada Mozė ėmė drebėti ir nebedrįso toliau žiūrėti. 33O Viešpats jam tarė: Nusiauk nuo kojų kurpes, nes toje vietoje, kur stovi, žemė yra šventa. 34Aš regėte regėjau savo tautos priespaudą Egipte ir, išgirdęs jos aimanavimus, nužengiau jos išvaduoti. Tad ateik čionai, aš ketinu tave pasiųsti į Egiptą.

35Tą tad Mozę, kurio jie išsižadėjo, sakydami: Kas tave paskyrė valdovu ir teisėju?, Dievas pasiuntė kaip vadovą ir gelbėtoją, globojamą angelo, kuris buvo pasirodęs jam erškėčių krūme.

36Jis išvedė juos, darydamas stebuklus ir ženklus Egipto žemėje, prie Raudonosios jūros ir per keturiasdešimt metų dykumoje. 37Tai šis Mozė yra pasakęs izraelitams: Dievas pažadins iš jūsų brolių pranašą, panašiai kaip mane. 38Tai jis susirinkimo dieną tyruose tarpininkavo tarp angelo, kalbėjusio jam Sinajaus kalne, ir mūsų protėvių. Tai jis gavo mums skirtus gyvenimo žodžius. 39Deja, mūsų protėviai nenorėjo jam paklusti. Jie atstūmė jį ir savo širdžių troškimus nukreipė į Egiptą. 40Jie tarė Aaronui: Padaryk mums dievų, kurie žygiuotų mūsų priekyje, nes mes nežinome, kas nutiko tam Mozei, išvedusiam mus iš Egipto. 41Ir šitaip anomis dienomis jie pasidirbo veršį, ėmė aukoti stabui atnašą ir džiaugėsi savo rankų darbu. 42Tada Dievas nusigręžė nuo jų ir paliko jiems garbinti dangaus kariauną, kaip parašyta pranašų knygoje:

Ar jūs, Izraelio namai, man atnešėte aukų bei atnašų,
keturiasdešimt metų būdami tyruose?
43 Ne! Jūs pasiėmėte Molocho padangtę
ir dievo Romfos žvaigždę -
stabus, kuriuos pasidirbote garbinti.
Todėl ištremsiu jus anapus Babilono.

44Mūsų protėviai dykumoje turėjo apreiškimo padangtę, įrengtą kalbėjusiojo Mozei nurodymu, kad padarytų ją pagal regėtą jos vaizdą. 45Mūsų protėviai ją pasiėmė ir atsigabeno, kai Jozuė užėmė pagonių žemes. Dievas išstūmė pagonis, užleisdamas jų vietą mūsų tėvams iki pat Dovydo laikų. 46Šis susilaukė Dievo akyse malonės ir prašė nurodymo statyti šventyklą Jokūbo namams; 47ją ir pastatė Saliamonas. 48Vis dėlto Aukščiausiasis negyvena rankų darbo būstuose. Taip sako ir pranašas:

49 Dangus - mano sostas,
o žemė - pakojis po mano kojų.
Kokius namus jūs norite man pastatyti? -
klausia Viešpats, -
ar kokia mano poilsio vieta?
50 Argi ne mano ranka visa tai padarė?!

51Jūs, kietasprandžiai, pagonių širdimis ir ausimis! Jūs, kaip ir jūsų protėviai, visuomet priešinatės Šventajai Dvasiai. 52Argi buvo pranašas, kurio nebūtų persekioję jūsų tėvai? Deja, jie žudydavo pranašaujančius Teisiojo atėjimą. Ir jūs dabar esate jo išdavėjai ir žudikai! 53Jūs, kurie gavote Įstatymą, paskelbtą per angelus, bet jo nesilaikėte".

Stepono nužudymas 54Tai išgirdę, jie baisiai įniršo ir ėmė ant jo griežti dantimis. 55O Steponas, kupinas Šventosios Dvasios, žvelgė į dangų ir išvydo Dievo šlovę ir Jėzų, stovintį Dievo dešinėje. 56Jis tarė: "Štai regiu atsivėrusį dangų ir Žmogaus Sūnų, stovintį Dievo dešinėje". 57Tada, baisiai rėkdami, jie užsikimšo ausis ir visi kaip vienas puolė jį, 58išsitempė už miesto ir užmušė akmenimis. Liudytojai pasidėjo savo drabužius prie kojų vieno jauno vyro, vardu Saulius. 59Taip jie mušė akmenimis Steponą, o jis šaukė: "Viešpatie Jėzau, priimk mano dvasią!" 60Pagaliau suklupęs galingu balsu sušuko: "Viešpatie, neįskaityk jiems šios nuodėmės!" Ir, tai ištaręs, užmigo.

8 1Saulius pritarė Stepono nužudymui. Aną dieną prasidėjo didelis Jeruzalės Bažnyčios persekiojimas. Visi, išskyrus apaštalus, išsisklaidė Judėjos ir Samarijos apylinkėse.

2Dievobaimingi vyrai palaidojo Steponą ir labai jį apraudojo. 3O Saulius stengėsi išnaikinti

Bažnyčią, naršydamas po namus, suiminėdamas vyrus ir moteris ir siųsdamas juos į kalėjimą.

Pilypas Samarijoje 4Tuo tarpu išblaškytieji keliaudami skelbė gerąją naujieną. 5Pilypas nuvyko į Samarijos miestą ir ėmė skelbti gyventojams Mesiją. 6Minios vieningai klausėsi Pilypo žodžių, nes ne tik girdėjo, bet ir matė daromus stebuklus. 7Iš daugelio apsėstųjų, baisiai šaukdamos, išeidavo netyrosios dvasios. Buvo pagydyta daug paralyžiuotųjų ir luošų. 8Taigi didelis džiaugsmas pasklido po tą miestą.

Simonas burtininkas ir apaštalai 9Mieste buvo vienas žmogus, vardu Simonas, jis vertėsi žyniavimu, stebindamas Samarijos gyventojus ir girdamasis esąs nepaprastas. 10Ir visi - nuo mažo iki didelio - prie jo šliejosi ir sakė: "Jis yra Dievo galybė, vadinama 'Didžioji'". 11Žmonės prie jo šliejosi, nes per ilgesnį laiką buvo apsukęs jiems galvas savo kerais. 12Bet, patikėję Pilypu, skelbiančiu gerąją Dievo karalystės naujieną ir Jėzaus vardą, ėmė krikštytis vyrai ir moterys. 13Simonas taip pat įtikėjo ir pasikrikštijęs visur sekiojo Pilypą. Jis buvo apstulbintas, matydamas nepaprastus ženklus ir didžius stebuklus, kurie dėjosi po jo akių.

14Apaštalai Jeruzalėje, išgirdę, jog Samarija priėmė Dievo žodį, nusiuntė tenai Petrą ir Joną. 15Šie atvyko ir ėmė melstis už samariečius, kad jie gautų Šventąją Dvasią. 16Mat ji dar nebuvo nė vienam jų nužengusi, ir jie tebuvo pakrikštyti Jėzaus vardu. 17Tuomet apaštalai dėjo ant jų rankas, ir tie gavo Šventąją Dvasią.

18Pamatęs, kad apaštalų rankų uždėjimu teikiama Dvasia, Simonas pasiūlė jiems pinigų ir prašė: 19"Duokite ir man tą galią, kad kam uždėsiu rankas, gautų Šventąją Dvasią". Bet Petras tarė jam: 20"Kad tu pražūtum su savo pinigais, jei sumanei už pinigus nusipirkti Dievo dovaną! 21Šitame dalyke tu negali turėti nė mažiausios dalies, nes tavo širdis Dievo akivaizdoje neteisi. 22Verčiau apgailėk šią savo nedorybę ir melsk Viešpatį - gal jis atleis tavo širdies paklydimą. 23Kaip matau, tu pilnas tulžies ir esi nedorybės pančiuose". 24Simonas atsakė: "Melskite už mane Viešpatį, kad manęs neištiktų jūsų žodžiai".

25O jie, paliudiję ir apsakę Dievo žodį, pasuko atgal į Jeruzalę, pakeliui skelbdami gerąją naujieną daugelyje Samarijos kaimų.

Pilypas pakrikštija Etiopijos didžiūną 26Viešpaties angelas prabilo į Pilypą ir pasakė: "Kelkis ir vidurdienį nueik ant vieškelio, kuris eina iš Jeruzalės į Gazą. Jis visiškai tuščias". 27Susiruošęs jis išėjo. Ir štai bevažiuojąs etiopas eunuchas, Etiopijos karalienės Kandakės dvariškis, viso jos iždo valdytojas. Jis buvo atvykęs į Jeruzalę pasimelsti, 28o dabar keliavo namo ir, sėdėdamas savo vežime, skaitė pranašą Izaiją. 29Dvasia tarė Pilypui: "Prieik ir laikykis greta šito vežimo". 30Pribėgęs Pilypas išgirdo eunuchą skaitant pranašą Izaiją ir paklausė: "Ar ir supranti, ką skaitąs?" 31Šis atsiliepė: "Kaip galiu suprasti, jei man niekas nepaaiškina?!" Ir jis pakvietė Pilypą lipti į vežimą ir sėstis šalia. 32Rašto skirsnis, kurį jis ką tik skaitė, skelbė:

Tarsi avį vedė jį į pjovyklą,
ir kaip ėriukas, kuris tyli kerpamas,
jis neatvėrė savo lūpų.
33 Jis liko pažemintas, todėl nebuvo nuteistas.
Kas apsakys jo giminę,
jeigu jo gyvenimas žemėje buvo nutrauktas?!

34Eunuchas paklausė Pilypą: "Prašom paaiškinti, apie ką čionai pranašas kalba? Apie save ar apie ką kitą?" 35Tuomet, atvėręs lūpas ir pradėjęs nuo to skirsnio, Pilypas jam paskelbė gerąją naujieną apie Jėzų.

36Keliaudami toliau, jie privažiavo vandenį. "Štai vanduo, - tarė eunuchas, - kas gi kliudo man pasikrikštyti?" (37) 38Jis paliepė sustabdyti vežimą, ir jie abudu - Pilypas ir eunuchas - įbrido į vandenį. Pilypas jį pakrikštijo. 39Išėjus iš vandens, Viešpaties Dvasia pagavo Pilypą. Eunuchas daugiau jo nebematė, tik džiūgaudamas traukė savo keliais. 40O Pilypas atsidūrė Azote; iš ten keliaudamas skelbė Evangeliją visuose miestuose ir taip atvyko į Cezarėją.

9Sauliaus pašaukimas 1Tuo tarpu Saulius, tebealsuodamas grasinimais ir žudynėmis prieš Viešpaties mokinius, nuėjo pas vyriausiąjį kunigą 2ir išgavo raštus Damasko sinagogoms, kad, užtikęs to kelio sekėjus vyrus ir moteris, galėtų juos suiminėti ir gabenti į Jeruzalę. 3Kai atjojo netoli Damasko, staiga jį apšvietė iš dangaus šviesa. 4Nukritęs žemėn, jis išgirdo balsą: "Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji?" 5Jis klausė: "Kas tu esi, Viešpatie?" Šis atsakė: "Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji. 6Kelkis, eik į miestą; tenai tau bus pasakyta, ką turi daryti". 7Jo kelionės draugai stovėjo be žado: jie girdėjo balsą, tačiau nieko nematė. 8Saulius atsikėlė nuo žemės, bet, atmerkęs akis, nieko nebematė. Paėmę už rankų, jie nuvedė jį į Damaską. 9Jis tris dienas išbuvo neregintis, nieko nevalgė ir negėrė.

10Damaske gyveno mokinys, vardu Ananijas. Jam apsireiškęs Viešpats prabilo: "Ananijau!" Šis atsakė: "Štai aš, Viešpatie". 11Viešpats tęsė: "Nueik į gatvę, vadinamą Tiesiąja, ir Judo namuose teiraukis tarsiečio, vardu Saulius. Štai jisai meldžiasi 12ir regėjime pamatė vyrą, vardu Ananijas, ateinantį ir uždedantį ant jo rankas, kad praregėtų". 13Ananijas atsakė: "Viešpatie, iš daugelio esu girdėjęs apie tą žmogų, kiek pikta jis yra padaręs tavo šventiesiems Jeruzalėje. 14Ir čia jis turi aukštųjų kunigų įgaliojimus suiminėti visus, kurie šaukiasi tavojo vardo". 15Viešpats jam tarė: "Eik, nes jis yra mano rinktinis įrankis, kuris neš mano vardą tautoms, karaliams ir Izraelio vaikams. 16Aš jam parodysiu, kiek daug jam teks iškentėti dėl mano vardo". 17Taigi Ananijas nuėjo į tuos namus, uždėjo ant Sauliaus rankas ir tarė: "Broli Sauliau! Viešpats Jėzus, kuris tau apsireiškė kelyje, atsiuntė mane, kad tu vėl regėtum ir taptum pilnas Šventosios Dvasios". 18Ir bematant jam nuo akių lyg žvynai nukrito. Jis atgavo regėjimą ir priėmė krikštą. 19Paskui užvalgęs įgijo jėgų.

Saulius skelbia Jėzų Pabuvęs kelias dienas su Damasko mokiniais, 20Saulius beregint ėmė skelbti sinagogose, kad Jėzus yra Dievo Sūnus. 21Visi, kurie tatai girdėjo, stebėjosi ir klausinėjo: "Argi čia ne tas pats, kuris Jeruzalėje persekiojo visus šio vardo išpažinėjus?! Argi jis nėra atvykęs jų suiminėti ir gabenti pas aukštuosius kunigus?!"

22O Saulius kaskart drąsiau kalbėjo ir kėlė sąmyšį tarp Damaske gyvenančių žydų, įrodinėdamas, kad Jėzus yra Mesijas. 23Po kurio laiko žydai susimokė jį nužudyti. 24Vis dėlto Saulius sužinojo apie jų sąmokslą. Dieną naktį jie tykojo prie vartų, norėdami jį užmušti, 25bet jo mokiniai nakčia nuleido jį per sieną ant virvių pintinėje.

Saulius Jeruzalėje 26Saulius nuvyko į Jeruzalę ir mėgino prisidėti prie mokinių, tačiau visi jo baidėsi, netikėdami jį esant mokinį. 27Tik Barnabas jį priglaudė, nusivedė pas apaštalus ir jiems išpasakojo, kaip kelionėje Saulius regėjęs Jėzų ir šis kalbėjęs su juo, ir kaip Damaske jis atvirai mokęs Jėzaus vardu. 28Taip jis ėmė lankytis pas juos Jeruzalėje ir drąsiai kalbėti Jėzaus vardu. 29Jis kalbėdavosi bei ginčydavosi ir su helenistais, kurie nutarė jį nužudyti. 30Tai sužinoję, broliai

jį nugabeno į Cezarėją ir iš ten išsiuntė į Tarsą.

Ramybės laikotarpis 31Tuo tarpu Bažnyčia visoje Judėjoje, Galilėjoje ir Samarijoje džiaugėsi ramybe. Ji tvarkėsi ir veikė su Viešpaties baime ir vis augo, Šventosios Dvasios globojama.

Petras Lidoje išgydo luošį 32Petras, keliaudamas po visą šalį, apsilankė pas šventuosius, gyvenančius Lidoje. 33Ten jis užtiko žmogų, vardu Enėjas; jis paralyžiuotas jau aštuoneri metai gulėjo patale. 34Petras jam tarė: "Enėjau, teišgydo tave Jėzus Kristus. Kelkis ir užklok savo guolį!" Šis akimoju atsikėlė. 35Visi Lidos miesto ir Sarono lygumos gyventojai pamatė jį ir atsivertė į Viešpatį.

Prikėlimas iš numirusių 36Jopėje buvo viena mokinė, vardu Tabita, išvertus Dorkadė (Gazelė). Ji buvo garsi gerais darbais ir išmaldomis. 37Tomis dienomis ji susirgo ir numirė. Ją nuprausė ir pašarvojo aukštutiniame kambaryje. 38Kadangi Lida netoli Jopės, mokiniai, išgirdę ten esant Petrą, pasiuntė pas jį du vyrus su prašymu: "Ateik pas mus nedelsdamas!"

39Petras tuojau iškeliavo su jais. Kai tik atėjo, jį nuvedė į aukštutinį kambarį. Tenai jį apspito našlės, verkdamos ir rodydamos jam marškinius bei viršutinius drabužius, kuriuos, tebegyvendama su jomis, buvo joms pasiuvusi Dorkadė. 40Petras liepė visiems išeiti ir atsiklaupęs ėmė melstis. Paskui, atsisukęs į lavoną, tarė: "Tabita, kelkis!" Ši atmerkė akis ir, išvydusi Petrą, atsisėdo. 41Petras ištiesė jai ranką ir ją pakėlė. Tada, pašaukęs vidun šventuosius ir našles, parodė jiems ją gyvą. 42Žinia apie įvykį pasklido visoje Jopėje, ir daugybė žmonių įtikėjo Viešpatį. 43Petras dar ilgesnį laiką pasiliko Jopėje pas vieną odininką, vardu Simonas.

10Šimtininkas Kornelijus 1Cezarėjoje gyveno žmogus, vardu Kornelijus, vadinamosios Italų kohortos šimtininkas. 2Jis drauge su savo namiškiais pasižymėjo maldingumu bei Dievo baime, dosniai šelpdavo žmones ir ištvermingai melsdavosi Dievui.

3Kartą, apie devintą valandą, jis regėjime aiškiai išvydo ateinantį angelą; šis tarė: "Kornelijau!" 4Išsigandęs pažvelgė į jį ir paklausė: "Kas yra, viešpatie?" Šis jam atsakė: "Tavo maldos ir išmaldos pakilo Dievo akivaizdon, ir jis tave prisiminė. 5Taigi siųsk vyrus į Jopę ir išsikviesk tokį Simoną, vadinamą Petru. 6Jis svečiuojasi pas vieną odininką, Simoną, kurio namai stovi prie jūros". 7Kai su juo kalbėjęs angelas pasišalino, Kornelijus pasišaukė du namiškius ir vieną maldingą kareivį iš savo valdinių 8ir, viską jiems išaiškinęs, išsiuntė į Jopę.

Petro regėjimas 9Rytojaus dieną, kai šitie keliaudami artinosi prie miesto, Petras užlipo ant plokščiastogio pasimelsti. Buvo apie šeštą valandą. 10Jis pasijuto išalkęs ir norėjo užkąsti. Kol jam buvo tiekiamas valgis, jį ištiko dvasios pagava. 11Jis išvydo atsivėrusį dangų, iš kurio leidosi kažkoks rykas, it didelė marška už keturių kampų nuleidžiama žemėn. 12Jame buvo įvairiausių žemės keturkojų ir roplių bei dangaus paukščių. 13Ir jam pasigirdo balsas: "Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!" 14Petras atsakė: "Jokiu būdu, Viešpatie! Aš niekuomet nesu valgęs sutepto ar nešvaraus maisto". 15O balsas vėl tarė: "Ką Dievas apvalė, tu nevadink suteptu!" 16Taip atsitiko tris kartus, ir tuojau padėklas vėl pakilo į dangų.

17Petrui tebesvarstant, ką galėtų reikšti regėjimas, štai prie vartų sustojo Kornelijaus pasiuntiniai, kurie teiravosi Simono namų. 18"Ar čia vieši Simonas, vadinamas Petru?" - klausė jie garsiai. 19Petrui, tebemąstančiam apie regėjimą, Dvasia tarė: "Štai trys vyrai ieško tavęs. 20Greičiau kelkis, lipk žemyn ir be jokios baimės keliauk su jais, nes aš juos atsiunčiau". 21Taigi Petras nulipo žemyn

pas vyrus ir tarė: "Štai ir aš, kurio ieškote. Su kokiu reikalu atėjote?" 22Tie atsakė: "Šimtininkas Kornelijus, teisus ir dievobaimingas vyras, visų gyventojų žydų didžiai gerbiamas žmogus, gavo šventojo angelo nurodymą pasikviesti tave į savo namus ir išklausyti tavo pamokymų". 23Tuomet Petras paprašė juos į vidų ir svetingai priėmė. Kitą rytą iškeliavo su jais. Jį lydėjo keli broliai iš Jopės.

Kornelijaus krikštas 24Rytojaus dieną jis atvyko į Cezarėją. Kornelijus jo laukė, susikvietęs gimines ir artimiausius bičiulius. 25Įeinantį Petrą Kornelijus pasitiko ir, puldamas po kojų, išreiškė jam pagarbą. 26Petras pakėlė Kornelijų, tardamas: "Kelkis! Juk ir aš esu žmogus". 27Paskui, kalbėdamasis su juo, įžengė vidun ir, atradęs daug susirinkusių žmonių, 28prabilo: "Jūs žinote, kad žydui nevalia bendrauti ar svečiuotis pas svetimtautį. Bet Dievas man apreiškė, jog negalima jokio žmogaus laikyti prastu ar nešvariu. 29Štai kodėl pakviestas aš nesvyruodamas atvykau. Taigi klausiu dabar: kokiu reikalu mane pakvietėte?" 30Kornelijus atsakė: "Kaip tik dabar sukanka lygiai keturios dienos, kai aš savo namuose meldžiausi devintą valandą. Ir štai prieš mane stojo spindinčiais drabužiais vyras 31ir prabilo: 'Kornelijau, tavo maldos išklausytos, ir Dievas prisiminė tavo išmaldas. 32Siųsk pasiuntinius į Jopę ir atsikviesk Simoną, vadinamą Petru. Jis yra apsistojęs odininko Simono namuose prie jūros'. 33Taigi aš tuojau pasiunčiau pas tave žmones, o tu gerai padarei čion atvykdamas. Dabar mes visi čia esame Dievo akivaizdoje, kad išgirstume visa, ką Viešpats tau pavedė".

34Tada, atvėręs lūpas, Petras pasakė: "Iš tiesų aš dabar suprantu, jog Dievas nėra šališkas. 35Jam brangus kiekvienos tautos žmogus, kuris jo bijo ir teisingai gyvena. 36Jis pasiuntė savo žodį Izraelio vaikams ir per Mesiją Jėzų paskelbė gerąją taikos naujieną. Šitas yra visų Viešpats. 37Jūs žinote, kas yra įvykę visoje Judėjoje, pradedant nuo Galilėjos, po Jono skelbtojo krikšto. 38Kalbama apie Jėzų iš Nazareto, kaip Dievas jį patepė Šventąja Dvasia ir galybe, kaip jis vaikščiojo, darydamas gera ir gydydamas visus velnio pavergtuosius, nes Dievas buvo su juo.

39Mes esame liudytojai visko, ką jis yra padaręs žydų šalyje ir Jeruzalėje. Jį nužudė pakabindami ant medžio. 40Tačiau trečią dieną Dievas jį prikėlė ir leido jam pasirodyti, 41beje, ne visai tautai, o Dievo iš anksto paskirtiems liudytojams, būtent mums, kurie su juo valgėme ir gėrėme, jam prisikėlus iš numirusių. 42Jis mums įsakė skelbti tautai ir liudyti, kad jis yra Dievo paskirtasis gyvųjų ir mirusiųjų teisėjas. 43Apie jį visi pranašai liudija, kad kiekvienas, kas jį tiki, gauna jo vardu nuodėmių atleidimą".

44Petrui tebekalbant šiuos dalykus, Šventoji Dvasia nužengė ant visų, kurie klausėsi žodžio. 45Su Petru atvykę žydų kilmės tikintieji labai stebėjosi, kad ir pagonims buvo išlieta Šventosios Dvasios dovana. 46Mat jie girdėjo juos kalbant kalbomis ir šlovinant Dievą. 47Tuomet Petras tarė: "Argi kas galėtų šitiems neduoti krikštui vandens, jeigu jie, kaip ir mes, gavo Šventąją Dvasią?!" 48Ir jis liepė juos pakrikštyti Jėzaus Kristaus vardu. O šie prašė jį pasilikti dar kelias dienas.

11Pagonių klausimas Jeruzalėje 1Apaštalai ir broliai, kurie buvo Judėjoje, sužinojo, kad ir pagonys priėmė Dievo žodį. 2Todėl kai Petras atvyko į Jeruzalę, žydų kilmės tikintieji ėmė jam prikaišioti: 3"Tu nuėjai pas neapipjaustytus vyrus ir su jais valgei!" 4Tada Petras pradėjo jiems iš eilės aiškinti: 5"Aš kartą meldžiausi Jopės mieste ir dvasios pagavoje turėjau regėjimą: prie pat manęs nusileido kažkoks rykas, it didžiulė marška už keturių kampų nuleidžiama iš dangaus. 6Atidžiai įsižiūrėjęs, pamačiau jame keturkojų žemės gyvių, laukinių žvėrių, roplių ir padangės sparnuočių. 7Dar išgirdau balsą, man sakantį: 'Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!' 8Aš atsakiau: 'Jokiu

būdu, Viešpatie! Dar niekuomet suteptas ir nešvarus maistas nebuvo mano burnoje'. 9Bet balsas iš dangaus prabilo antrą kartą: 'Ką Dievas apvalė, tu nevadink suteptu!' 10Taip atsitiko tris kartus, ir vėl viskas pakilo į dangų. 11Ir tuojau prieš namus, kuriuose mes buvome apsistoję, atsirado trys vyrai. Jie buvo siųsti pas mane iš Cezarėjos. 12Dvasia man įsakė be jokios baimės keliauti su jais. Mane lydėjo šitie šeši broliai, ir mes kartu nuvykome į vieno žmogaus namus. 13Jis mums papasakojo savo namuose regėjęs angelą, kuris jam liepė: 'Nusiųsk ką į Jopę ir išsikviesk Simoną, vadinamą Petru. 14Jis pamokys tave ir visus tavo namiškius, kaip išsigelbėti'.

15Kai aš pradėjau kalbėti, Šventoji Dvasia nužengė ant jų, kaip pradžioje yra atsitikę su mumis. 16Tada prisiminiau Viešpaties žodžius, kaip jis yra sakęs: 'Jonas krikštijo vandeniu, o jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia'. 17Jeigu tad Dievas suteikė jiems tokią pačią dovaną, kaip ir mums, įtikėjusiems Viešpatį Jėzų Kristų, tai kas gi aš toks, kad mėginčiau trukdyti Dievui?!" 18Tai išgirdę, jie nusiramino ir ėmė šlovinti Dievą, sakydami: "Vadinasi, Dievas ir pagonims davė atsivertimo malonę, kad jie gyventų".

Antiochijos bendruomenė 19Išblaškytieji persekiojimo, kilusio dėl Stepono, nukeliavo į Fenikiją, Kiprą ir Antiochiją. Jie skelbė žodį vien tiktai žydams. 20Kai kurie iš jų, būtent kipriečiai ir kireniečiai, atvykę į Antiochiją, kreipėsi ir į graikus, skelbdami gerąją naujieną apie Viešpatį Jėzų. 21Viešpaties ranka buvo su jais: didelis žmonių skaičius įtikėjo ir atsivertė į Viešpatį.

22Žinia apie juos pasiekė Jeruzalės bendrijos ausis, ir ji išsiuntė Barnabą į Antiochiją. 23Atvykęs ir pamatęs Dievo malonę, jis apsidžiaugė ir ragino visus iš tikros širdies likti ištikimus Viešpačiui. 24Mat jis buvo geras vyras, kupinas Šventosios Dvasios ir tikėjimo. Taip Viešpačiui prisidėjo nemažas būrys.

25Barnabas dar nukeliavo į Tarsą ieškoti Sauliaus. Radęs atsivedė jį Antiochijon. 26Jiedu abu ištisus metus darbavosi bendrijoje ir išmokė gausų būrį. Antiochijoje pirmą kartą imta vadinti mokinius "krikščionimis".

Barnabas ir Saulius vyksta į Jeruzalę 27Tomis dienomis iš Jeruzalės į Antiochiją atvyko pranašų. 28Vienas iš jų, vardu Agabas, Dvasios įkvėptas, išpranašavo didelį badą, ištiksiantį visą pasaulį. Badas iš tiesų atėjo, Klaudijui valdant. 29Mokiniai, kiekvienas pagal savo išteklius, nusprendė paremti Jeruzalės brolius ir nusiųsti jiems pašalpą. 30Jie taip padarė ir per Barnabą bei Saulių nusiuntė vyresniesiems paramą.

12Petro suėmimas ir stebuklingas išvadavimas 1Tuo pačiu metu karalius Erodas pradėjo persekioti kai kuriuos bendrijos žmones. 2Jis nukirsdino Jokūbą, Jono brolį. 3Pamatęs, jog tai patinka žydams, įsakė suimti ir Petrą. Buvo Neraugintos duonos dienos. 4Suėmęs Petrą, įmesdino jį į kalėjimą ir pavedė saugoti keturgubai sargybai po keturis kareivius. Po Velykų ketino išduoti jį miniai. 5Taigi Petras buvo uždarytas kalėjime. O bendrija karštai meldėsi už jį Dievui.

6Paskutinę naktį prieš Erodui išduodant Petrą, tasai, supančiotas dviem grandinėmis, miegojo tarp dviejų kareivių. Prie durų sargybiniai ėjo sargybą. 7Staiga ten atsirado Viešpaties angelas, ir kamerą nutvieskė šviesa. Jis sudavė Petrui į šoną ir žadindamas tarė: "Kelkis greičiau!" Ir nukrito jam grandinės nuo rankų. 8Angelas kalbėjo toliau: "Susijuosk ir apsiauk sandalus!" Jis taip ir padarė. Angelas tęsė: "Užsimesk apsiaustą ir eik paskui mane!" 9Išėjęs Petras sekė paskui jį. Tik jis nesuvokė, kad angelo veiksmai tikri, jis tarėsi matęs regėjimą. 10Šitaip jiedu praėjo pro pirmą ir antrą sargybą ir prisiartino prie geležinių vartų į miestą. Vartai savaime atsidarė. Išėję pro juos, jie

leidosi tolyn viena gatve. Staiga angelas nuo jo pasitraukė. 11Petras atsipeikėjęs tarė: "Dabar tikrai žinau, kad Viešpats atsiuntė savo angelą ir išvadavo mane iš Erodo rankų ir žydų minios kėslų".

12Taip mąstydamas, jis atėjo prie Morkumi vadinamo Jono motinos Marijos namų, kame nemažas būrys buvo susirinkęs melstis. 13Jis pasibeldė į lauko duris. Tarnaitė, vardu Rodė, nuėjo paklausti, kas ten. 14Pažinusi Petro balsą, ji iš džiaugsmo pamiršo atidaryti duris, bet nubėgo pranešti, jog Petras stovįs už durų. 15Jai sakė: "Tu pakvaišai!" Bet ji tvirtino savo. Tada jie nusprendė: "Tai jo angelas".

16Tuo tarpu Petras toliau beldė į duris. Atidarę jie pamatė jį ir nustėro. 17Jis davė ženklą laikytis tyliai. Paskui apsakė, kaip Viešpats išvedė jį iš kalėjimo. Jis dar pridūrė: "Praneškite apie tai Jokūbui ir kitiems broliams". Paskui iškeliavo kur kitur.

18Išaušus dienai, tarp kareivių kilo nemenkas sąmyšis dėl Petro. 19Erodas įsakė jo ieškoti. Nesuradęs ištardė sargybinius ir įsakė juos nubausti mirtimi. Paskui persikėlė iš Judėjos į Cezarėją ir čia pasiliko.

Erodo mirtis 20Erodas nirto ant Tyro ir Sidono gyventojų. Bet jie sutartinai kreipėsi į jį ir, pasitelkę karaliaus rūmininką Blastą, prašė taikos, nes jų kraštas iš karaliaus žemių gabenosi maistą. 21Nustatytą dieną Erodas, apsivilkęs karališkais drabužiais, atsisėdo į sostą ir sakė jiems prakalbą. 22Žmonės ėmė šaukti: "Tai dievo, ne žmogaus balsas!" 23Ir beregint jį ištiko Viešpaties angelas už tai, kad nedavė Dievui priklausančios garbės. Jis mirė kirminų suėstas.

Barnabas ir Saulius grįžta į Antiochiją 24Viešpaties žodis vis augo ir plito. 25Barnabas ir Saulius, baigę savo uždavinį ir paėmę su savimi Joną, vadinamą Morkumi, sugrįžo iš Jeruzalės.

PIRMOJI BARNABO IR PAULIAUS KELIONĖ

APAŠTALŲ SUSIRINKIMAS JERUZALĖJE

13Barnabo ir Sauliaus pašaukimas 1Antiochijos bendrijoje buvo pranašų ir mokytojų: Barnabas, Simonas, pravarde Juodasis, Lucijus Kirėnietis, Manaenas, augęs kartu su tetrarchu Erodu, ir Saulius. 2Kartą, kai jie laikė pamaldas Viešpaties garbei ir pasninkavo, Šventoji Dvasia pasakė: "Paskirkite man Barnabą ir Saulių darbui, kuriam aš juos pašaukiau". 3Tada tie pasninkavo ir meldėsi, ir, uždėję ant jų rankas, išleido.

Kipras. Burtininkas Barjėzus 4Šventosios Dvasios siunčiami, jie nukeliavo į Seleukiją, o iš ten laivu pasiekė Kiprą. 5Atvykę į Salaminą, jie ėmė skelbti Dievo žodį žydų sinagogose. Jiems talkino Jonas. 6Taip jie perėjo visą salą iki Pafo, kur sutiko vieną žydą, burtininką ir netikrą pranašą, vardu Barjėzus. 7Jis buvo artimas prokonsului Sergijui Pauliui, išmintingam vyrui. Šis, pasivadinęs Barnabą ir Saulių, panorėjo pasiklausyti Dievo žodžio. 8Jiems priešinosi Elimas - burtininkas (toks šito žodžio vertimas). Jis stengėsi atitraukti prokonsulą nuo tikėjimo. 9Tada Saulius, kitaip vadinamas Pauliumi, Šventosios Dvasios kupinas, įdėmiai pažvelgė į jį 10ir prabilo: "Ak tu, velnio vaike! Tu, visokių klastų bei suktybių pilnas teisingumo prieše! Ar dar nesiliausi kraipęs tiesių Viešpaties kelių? 11Dabar štai tave ištiks Viešpaties ranka: tu tapsi aklas ir kurį laiką neregėsi saulės". Ir tučtuojau užgulė jį tiršta tamsa, ir jis ėmė graibytis aplink ieškodamas, kas jam ištiestų ranką. 12Tai pamatęs, prokonsulas įtikėjo, neatsistebėdamas Viešpaties mokslu.

Išsiskyrimas su Morkum. Pisidijos Antiochija 13Iš Pafo Paulius ir jo palydovai atplaukė į Pergę,

Pamfilijoje. Čia Jonas pasitraukė nuo jų ir sugrįžo į Jeruzalę. 14O jie iš Pergės leidosi toliau ir pasiekė Pisidijos Antiochiją. Šabo dieną jie nuėjo į sinagogą ir ten susėdo. 15Po Įstatymo ir pranašų skaitymo sinagogos vadovai kreipėsi į juos: "Broliai, jei turite paskatinimo žodį tautiečiams - tarkite!"

Paulius kalba žydams 16Tada Paulius atsistojo ir, davęs ranka ženklą nutilti, prabilo: "Izraelio vyrai ir dievobaimingieji žmonės, paklausykite! 17Šios Izraelio tautos Dievas išsirinko mūsų protėvius ir išaukštino juos, gyvenančius išeivijoje, Egipto šalyje. Rodydamas savo rankos galybę, išvedė juos iš Egipto 18ir per keturiasdešimt metų rūpinosi jais tyruose. 19Vėliau, išnaikinęs septynias tautas Kanaane, leido jiems paveldėti anų žemes 20beveik po keturių šimtų penkiasdešimties metų. Paskui davė teisėjus iki pranašo Samuelio. 21Tuo laiku jie ėmė reikalauti karaliaus, ir Dievas jiems davė Saulių, Kišo sūnų, Benjamino giminės vyrą, keturiasdešimčiai metų. 22Pašalinęs Saulių, jis pakėlė jiems karaliumi Dovydą, apie kurį pasakė: Radau Dovydą, Jesės sūnų, vyrą pagal savo širdį, kuris įvykdys visus mano norus. 23Iš jo palikuonių, kaip buvo žadėjęs, Dievas išvedė Izraeliui gelbėtoją Jėzų. 24Prieš jam ateinant, Jonas paskelbė atsivertimo krikštą visai Izraelio tautai. 25Baigdamas gyvenimo kelionę, Jonas pareiškė: 'Aš nesu tas, kuo mane laikote. Štai po manęs ateina tasai, kuriam aš nevertas atrišti kurpių dirželio'.

26Broliai, Abraomo giminės sūnūs ir čia esantys dievobaimingieji žmonės! Tai jums atsiųstas šis išganymo žodis. 27Jeruzalės gyventojai ir jų vyresnieji nepažino Jėzaus ir, jį pasmerkdami, įvykdė pranašų žodžius, skaitomus kiekvieną šabą. 28Nors nerado jame jokios mirties vertos kaltės, jie reikalavo iš Piloto, kad jis būtų nužudytas. 29Išpildę visa, kas buvo apie jį parašyta, nuėmė jį nuo [kryžiaus] medžio ir paguldė į kapą. 30Bet Dievas jį prikėlė iš numirusių. 31Jis per daugelį dienų rodėsi tiems, kurie buvo jį atlydėję iš Galilėjos į Jeruzalę. Dabar jie yra jo liudytojai žmonėms. 32Ir mes jums skelbiame gerą naujieną apie protėviams duotąjį pažadą: 33jį Dievas įvykdė mums, jų vaikams, prikeldamas Jėzų, kaip parašyta antrojoje psalmėje: Tu esi mano Sūnus, šiandien aš tave pagimdžiau! 34Kad jį prikėlė iš numirusių ir jis neturėjo supūti, Dievas buvo taip nusakęs: Aš ištesėsiu šventus bei tikrus pažadus Dovydui. 35Dar kitoje vietoje sakoma: Tu neleisi savo Šventajam supūti. 36Bet Dovydas numirė, savo kartoje patarnavęs Dievo valiai. Jis buvo palaidotas prie savo protėvių ir supuvo. 37O tasai, kurį Dievas prikėlė, nesupuvo.

38Taigi žinokite, broliai, kad jums skelbiamas nuodėmių atleidimas per Jėzų. Ir kiekvienas jį tikintis nuteisinamas jo dėka nuo viso to, 39nuo ko nepajėgė jūsų išteisinti Mozės Įstatymas. 40Tad pasisaugokite, kad jums nepritaptų pranašų žodis:

41 Žiūrėkite, niekintojai, stebėkitės ir traukitės iš akių!
Štai aš darau darbą jūsų dienomis,
darbą, kuriuo nepatikėsite, jei kas jums pasakos".

42Jiems išeinant, žmonės prašė, kad jie ir kitą šabą pakalbėtų apie tuos dalykus.

43Susirinkimui pasibaigus, daugelis žydų ir dievobaimingų prozelitų sekė paskui Paulių ir Barnabą. Šie kalbėjosi su jais ir ragino juos būti ištikimus Dievo malonei.

Paulius ir Barnabas kreipiasi į pagonis 44Kitą šabą kone visas miestas susirinko pasiklausyti Viešpaties žodžio. 45Išvydusius tokias minias žydus apėmė pavydas, ir jie piktžodžiaudami ėmė prieštarauti Pauliaus kalbai. 46Tuomet Paulius ir Barnabas drąsiai pasakė: "Pirmiausia jums turėjo būti skelbiamas Dievo žodis; kadangi jūs jį atmetate ir patys laikote save nevertais amžinojo

gyvenimo, tai mes kreipiamės į pagonis. 47Taip mums liepė Viešpats: Paskyriau tave, kad būtum šviesa pagonims, kad gelbėtum juos iki pat žemės pakraščių".

48Tai girdėdami, pagonys džiaugėsi ir šlovino Viešpaties žodį; ir įtikėjo visi paskirtieji amžinajam gyvenimui. 49Taip Viešpaties žodis išplito po visą kraštą.

50Tuo tarpu žydai sukurstė maldingas bei kilmingas moteris ir įtakingus miesto piliečius. Jie sukėlė Pauliaus ir Barnabo persekiojimą ir išvijo juos iš savo žemių. 51O tie, nusikratę prieš juos nuo kojų dulkes, atvyko į Ikonijų. 52Mokiniai buvo pilni džiaugsmo ir Šventosios Dvasios.

14Evangelija skelbiama Ikonijuje 1Panašiai ir Ikonijuje jie nuėjo į žydų sinagogą ir taip sėkmingai prabilo, jog įtikėjo didelė daugybė žydų ir graikų.

2Bet tikėjimą atmetusieji žydai kurstė ir pjudė pagonis prieš brolius. 3Paulius ir Barnabas tenai pasiliko ilgesnį laiką ir drąsiai kalbėjo, remdamiesi Viešpačiu, kuris liudijo savo malonės žodžius ir per jų rankas darė ženklus ir stebuklus.

4Miesto gyventojai suskilo: vieni buvo už žydus, kiti už apaštalus. 5Pagonys ir žydai su savo vyresnybe rengėsi juos iškoneveikti ir užmušti akmenimis. 6Sužinoję šie pabėgo į Likaonijos miestus Listrą ir Derbę bei jų apylinkes. 7Ten jie skelbė Evangeliją.

Luošio pagydymas 8Listroje gyveno vienas vyras nesveikomis kojomis. Jis buvo luošas nuo pat gimimo, niekuomet nė žingsnio nežengęs. 9Jis klausėsi Pauliaus kalbant. Šis įdėmiai pažvelgė ir, pamatęs jį turint tikėjimą, kokio reikia pagyti, 10garsiai pasakė: "Atsistok tiesiai ant savo kojų!" Tasai pašoko ir ėmė vaikščioti.

11Minia, pamačiusi, ką Paulius padarė, pradėjo garsiai likaoniškai šaukti: "Dievai, pasivertę žmonėmis, nužengė pas mus!" 12Barnabą jie vadino Dzeusu, o Paulių - Hermiu, nes jis vadovavo kalbai. 13Priemiestyje esančios Dzeuso šventyklos kunigas liepė prie didžiųjų vartų atvaryti jaučių, papuoštų vainikais, ir norėjo kartu su minia juos paaukoti. 14Sužinoję apaštalai Barnabas ir Paulius persiplėšė drabužius ir šoko prie minios, 15šaukdami: "Vyrai, ką darote?! Juk mes tokie patys mirtingi žmonės kaip ir jūs. Tik mes jums skelbiame gerąją naujieną, kad nuo šitų tuštybių atsiverstumėte į gyvąjį Dievą, kuris sukūrė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose yra. 16Praėjusiais amžiais jis buvo leidęs visoms tautoms eiti savais keliais. 17Vis dėlto jis nepaliko savęs nepaliudyto geradarybėmis: iš dangaus duodavo jums lietaus bei vaisingų metų, teikė jums maisto ir širdies džiaugsmo". 18Tai dėstydami, jiedu šiaip taip perkalbėjo minias, kad jiems neaukotų.

Misijos pabaiga 19Iš Antiochijos ir Ikonijaus atvykę žydai sukurstė žmones, tie apsvaidė Paulių akmenimis ir išvilko už miesto, palaikę jį mirusiu. 20Susirinkus aplink jį mokiniams, jis atsikėlė ir parėjo į miestą. Rytojaus dieną kartu su Barnabu iškeliavo į Derbę.

21Šitame mieste jie skelbė Evangeliją ir sulaukė nemaža mokinių. Paskui pasuko atgal į Listrą, Ikonijų ir Antiochiją. 22Ten jie stiprino mokinių dvasią bei ragino juos išlaikyti tikėjimą ir sakė: "Per daugelį vargų mes turime įeiti į Dievo karalystę". 23Kiekvienoje bendrijoje su malda ir pasninku, uždėdami rankas, jie paskyrė jiems vyresniuosius ir pavedė juos Viešpačiui, kurį šie buvo įtikėję.

24Apkeliavę Pisidiją, jie atvyko į Pamfiliją, 25skelbė žodį Pergėje ir leidosi žemyn į Ataliją. 26Iš čia išplaukė į Antiochiją, kur buvo buvę pavesti Dievo malonei, kad nuveiktų darbą, kurį dabar

pabaigė.

27Sugrįžę jie sušaukė bendriją ir apsakė, kokius didžius darbus nuveikęs Dievas per juos ir kaip atvėręs pagonims tikėjimo vartus. 28Ir jie išbuvo su mokiniais netrumpą laiką.

15Ginčai dėl apipjaustymo 1Iš Judėjos atvyko žmonių, kurie įtikinėjo brolius: "Jei nesiduosite apipjaustomi pagal Mozės paprotį, negalėsite būti išgelbėti". 2Kilo nesutarimų ir didelių ginčų tarp jų ir Pauliaus bei Barnabo. Buvo nutarta, kad Paulius, Barnabas ir kai kurie iš anų nuvyks dėl šio ginčo į Jeruzalę pas apaštalus ir vyresniuosius.

3Bendrijos aprūpinti jie iškeliavo per Fenikiją ir Samariją, pasakodami apie pagonių atsivertimą, ir tuo padarė didelį džiaugsmą visiems broliams. 4Atvykę į Jeruzalę, jie buvo priimti bendrijos, apaštalų bei vyresniųjų ir pranešė jiems, ką Dievas buvo per juos nuveikęs.

5Tuomet pakilo kai kurie iš priėmusių tikėjimą fariziejų ir tarė: "Juos reikia apipjaustyti ir reikalauti, kad jie laikytųsi Mozės Įstatymo". 6Apaštalai ir vyresnieji susirinko šio klausimo apsvarstyti.

Petro kalba apaštalų susirinkime 7Įsiliepsnojus ilgam ginčui, Petras pakilo ir kreipėsi į juos: "Mieli broliai, jūs žinote, jog Dievas jau nuo seniai išsirinko mane iš jūsų, kad pagonys iš mano lūpų išgirstų Evangeliją ir įtikėtų. 8Ir Dievas, kuris skaito žmonių širdyse, paliudijo jų naudai, duodamas jiems Šventąją Dvasią kaip ir mums. 9Jis nepadarė skirtumo tarp mūsų ir jų, tikėjimu numazgodamas jų širdis. 10Tad kam gi gundote Dievą ir kraunate ant mokinių sprando jungą, kurio nei mūsų protėviai, nei mes patys negalėjome panešti? 11Verčiau tikėkime Viešpaties Jėzaus malone būsią išgelbėti kaip ir jie".

12Visas susirinkimas nutilo. Dalyviai ėmė klausytis Barnabo ir Pauliaus pasakojimo, kokių didžių ženklų ir stebuklų per juos Dievas padarė pagonijoje.

Jokūbo kalba 13Jiems nutilus, atsiliepė Jokūbas ir tarė: "O dabar, broliai, paklausykite manęs! 14Simeonas papasakojo, kaip Dievas pirmiausia teikėsi iš pagonių išsirinkti savo vardui tautą. 15Čia dera pranašo žodžiai, nes parašyta:

16 Paskui aš sugrįšiu
ir vėl atstatysiu suirusią Dovydo padangtę.
Aš prikelsiu ją iš griuvėsių ir atkursiu ją,
17 kad imtų ieškoti Viešpaties visi kiti žmonės,
visos tautos, kuriose minimas mano vardas.
Taip sako Viešpats, 18leisdamas nuo amžių tai pažinti.

19Todėl, manding, į Dievą atsivertusių pagonių nedera apsunkinti, 20o tiktai jiems parašyti, kad susilaikytų nuo susiteršimo stabais, nuo ištvirkavimo, pasmaugtų gyvulių mėsos ir kraujo. 21Mat Mozė kiekviename mieste nuo seno turi savo skelbėjų, kurie jį kas šabą skaito sinagogose".

Apaštalų raštas 22Tada apaštalai ir vyresnieji kartu su visa bendrija nutarė pasiųsti į Antiochiją iš savųjų išrinktus vyrus kartu su Pauliumi ir Barnabu. Tai buvo Judas, vadinamas Barsabu, ir Silas, kurie buvo vadovaujantys tarp brolių. 23Jiems įteikė tokį raštą: "Apaštalai ir vyresnieji broliai siunčia sveikinimą Antiochijoje, Sirijoje bei Kilikijoje gyvenantiems broliams, kilusiems iš pagonių. 24Sužinoję, jog kai kurie iš mūsų nuvykę asmenys, mūsų neįgalioti, savo kalbomis pasėjo

jūsų sielose nerimą bei sąmyšį, 25mes, bendrai susirinkę, nusprendėme pasiųsti pas jus išrinktus vyrus kartu su mūsų mylimaisiais Barnabu ir Pauliumi, 26kurie už mūsų Viešpatį Jėzų Kristų yra guldę savo galvas. 27Taigi siunčiame su jais Judą ir Silą, kurie jums tą patį praneš gyvu žodžiu. 28Šventajai Dvasiai ir mums pasirodė teisinga neužkrauti jums daugiau naštų, išskyrus tai, kas būtina: 29susilaikyti nuo aukų stabams, kraujo, pasmaugtų gyvulių mėsos ir ištvirkavimo. Jūs gerai elgsitės, saugodamiesi šitų dalykų. Likite sveiki!"

Pasiuntiniai Antiochijoje 30Atvykę į Antiochiją, pasiuntiniai sukvietė visą bendruomenę ir įteikė laišką. 31Antiochiečiai, perskaitę jį, apsidžiaugė paguodos žodžiais. 32Judas ir Silas, būdami pranašai, guodė ir stiprino brolius gausingais pamokymais. 33Kurį laiką ten pagyvenę, jie buvo brolių išleisti su ramybės linkėjimais atgal pas tuos, kurie buvo juos siuntę. (34) 35Paulius ir Barnabas pasiliko Antiochijoje. Kartu su daugeliu kitų jie mokė ir skelbė Viešpaties žodį.

ANTROJI IR TREČIOJI PAULIAUS MISIJŲ KELIONĖS

Paulius išsiskiria su Barnabu 36Po kiek laiko Paulius tarė Barnabui: "Grįžkime, aplankykime brolius visuose miestuose, kur esame skelbę Viešpaties žodį, ir pažiūrėkime, kaip jiems sekasi". 37Barnabas norėjo pasiimti kartu ir Joną, vadinamą Morkumi, 38bet Paulius reikalavo neimti tokio, kuris Pamfilijoje buvo nuo jų pasitraukęs ir nesidarbavo su jais. 39Kilo smarkus ginčas, ir jie išsiskyrė. Barnabas, pasiėmęs Morkų, išplaukė į Kiprą, 40o Paulius, pasitelkęs Silą, iškeliavo, brolių patikėtas Viešpaties malonei. 41Jis leidosi per Siriją ir Kilikiją, stiprindamas bendrijas.

16Paulius prisitraukia Timotiejų 1Jis atvyko į Derbę ir Listrą. Ir štai ten buvo vienas mokinys, vardu Timotiejus. Jo motina buvo įtikėjusi žydė, o tėvas graikas. 2Kadangi Listros ir Ikonijaus broliai apie jį gražiai liudijo, 3Paulius panorėjo jį padaryti savo palydovu. Paėmęs apipjaustydino jį dėl žydų, gyvenančių tame krašte. Mat visi žinojo jo tėvą esant graiką.

4Keliaudami per miestus, jie liepdavo tikintiesiems laikytis Jeruzalės apaštalų bei vyresniųjų priimtų nutarimų. 5Taip bendrijos vis stiprėjo tikėjimu ir kasdien augo skaičiumi.

Per Mažąją Aziją 6Jie perėjo Frygiją ir Galatijos šalį, nes Šventoji Dvasia draudė jiems skelbti žodį Azijoje. 7Atvykę netoli Mysijos, jie mėgino pasukti į Bitiniją, tačiau Jėzaus Dvasia jų neleido. 8Perėję Mysiją, jie nuėjo į Troadą. 9Čia Paulius naktį turėjo regėjimą: jam pasirodė makedonietis, kuris maldavo: "Ateik į Makedoniją ir padėk mums!" 10Po šio regėjimo mes nedelsdami nutarėme keliauti į Makedoniją, įsitikinę, jog Dievas mus pašaukė skelbti jiems Evangelijos.

Atvykimas į Filipus. Lidija 11Išplaukę iš Troados, leidomės tiesiog į Samotrakę ir rytojaus dieną į Neapolį. 12Iš čia atvykome į Filipus - pirmąjį šitos Makedonijos dalies miestą bei koloniją. Šiame mieste užtrukome kelias dienas. 13Šabo dieną išėjome pro vartus prie upės, kur tikėjomės rasią maldos vietą, ir atsisėdę kalbėjome susirinkusioms moterims. 14Viena dievobaiminga moteris, vardu Lidija, prekiaujanti purpuro drabužiais, kilusi iš Tiatyrų miesto, ėmė klausytis, ir Viešpats atvėrė jos širdį Pauliaus žodžiams. 15Ji su savo namiškiais priėmė krikštą ir pakvietė: "Jei mane laikote Viešpaties tikinčiąja, ateikite ir pasilikite mano namuose". Ji tiesiog mus privertė.

Pauliaus ir Silo suėmimas 16Kartą einančius į maldos vietą mus pasitiko viena tarnaitė, turinti spėjimo dvasią. Spėdama ji daug uždirbdavo savo šeimininkams. 17Ji ėmė sekti paskui Paulių ir mus, šaukdama: "Šitie vyrai yra aukščiausiojo Dievo tarnai ir skelbia jums išganymo kelią". 18Taip ji darė daugelį dienų. Neapsikęsdamas Paulius atsigręžė ir paliepė dvasiai: "Jėzaus Kristaus vardu

įsakau tau iš jos išeiti". Ir dvasia tučtuojau pasišalino.

19Pamatę, jog pasipelnymo viltys žlugusios, šeimininkai sugriebė Paulių ir Silą ir nutempė į miesto aikštę pas vyresnybę. 20Nuvedę pas pretorius, jie tarė: "Šitie žmonės mūsų mieste kelia sąmyšį. Jie yra žydai 21ir skelbia papročius, kurių mums, romėnams, nevalia nei priimti, nei laikytis". 22Prieš juos susibūrė minia. Tuomet pretoriai perplėšė jų palaidines ir įsakė juos nuplakti rykštėmis. 23Smarkiai nuplakdinę, įmetė juos į kalėjimą, liepdami viršininkui rūpestingai sergėti. 24Gavęs tokį įsakymą, viršininkas įgrūdo juos į vidinę kamerą, o jų kojas iš atsargumo įtvėrė į šiekštą.

Stebuklingas išgelbėjimas 25Apie vidurnaktį Paulius ir Silas meldėsi ir giedojo Dievui himną. Kiti kaliniai klausėsi. 26Staiga kilo toks stiprus žemės drebėjimas, jog kalėjimo pamatai susvyravo. Bematant atsivėrė visos durys, ir visiems nukrito pančiai. 27Viršininkas nubudo ir, pamatęs atviras kalėjimo duris, išsitraukė kalaviją norėdamas nusižudyti: jis pamanė, jog kaliniai pabėgę. 28Bet Paulius garsiai sušuko: "Nedaryk sau pikto! Mes visi esame čionai".

29Pasiprašęs šviesos, jis šoko vidun ir visas virpėdamas puolė Pauliui ir Silui po kojų. 30Paskui, išsivedęs juos į kiemą, klausė: "Gerbiamieji, ką turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?" 31Jie atsakė: "Tikėk Viešpatį Jėzų, tai būsi išgelbėtas tu ir tavo namai". 32Ir jie skelbė Viešpaties žodį jam ir jo namiškiams. 33Tą pačią nakties valandą jis pasiėmė juos su savimi, nuplovė jų žaizdas ir nedelsdamas kartu su visais savaisiais priėmė krikštą. 34Nusivedęs į savo namus, jis pakvietė juos prie stalo ir su visais namiškiais džiūgavo įtikėjęs Dievą.

35Dienai išaušus, pretoriai pasiuntė liktorius pranešti kalėjimo viršininkui: "Paleisk tuos žmones!" 36Tasai perdavė tuos žodžius Pauliui: "Pretoriai liepia jus paleisti. Galite eiti ir ramiai sau keliauti". 37Bet Paulius liktoriams pasakė: "Mus, Romos piliečius, be jokio tardymo viešai nuplakė ir įmetė į kalėjimą, o dabar nori slapčia paleisti?! Šito nebus! Tegul patys ateina ir išveda!"

38Liktoriai perdavė pretoriams šį atsakymą. Išgirdę, kad tai Romos piliečiai, pretoriai išsigando. 39Jie atėjo, atsiprašė ir išsivedę prašė, kad paliktų miestą. 40Išėję iš kalėjimo, Paulius ir Silas užsuko pas Lidiją, pasimatė su broliais, drąsino juos ir iškeliavo toliau.

17Tesalonika. Žydų intrigos 1Perėję Amfipolį ir Apoloniją, jie atvyko į Tesaloniką, kur buvo žydų sinagoga. 2Pagal savo įprotį Paulius užėjo pas juos ir tris šabus aiškino jiems Raštus. 3Jis dėstė ir įrodinėjo, kad Mesijas turėjo kentėti ir prisikelti iš numirusių ir kad: "Mesijas - tai Jėzus, kurį aš jums skelbiu". 4Kai kurie iš jų įtikėjo ir prisidėjo prie Pauliaus ir Silo, taip pat daugybė dievobaimingų graikų ir nemaža aukštos kilmės moterų.

5Žydus pagavo pavydas. Surinkę iš gatvės piktų žmonių, jie sukurstė minią ir sukėlė mieste sąmyšį. Paskui patraukė prie Jãsono namų ir ten ėmė ieškoti Pauliaus ir Silo, norėdami išduoti minios teismui. 6Nieko neradę, nusitempė Jasoną ir kelis brolius pas miesto vadovus, šaukdami: "Tie žmonės, kurie visame pasaulyje kelia suirutę, atvyko čionai, 7ir Jasonas juos priglaudė. Visi šitie laužo ciesoriaus įsakymus tvirtindami, jog esąs kitas karalius, būtent Jėzus". 8Tokiomis kalbomis žydai sukėlė ant kojų minią ir miesto vadovus. 9Pastarieji, gavę iš Jasono ir kitų laidą, paleido juos.

Naujos sunkenybės Berėjoje 10Broliai tuojau pat, nakčia, išsiuntė Paulių ir Silą į Berėją. Ten atvykę, jie užėjo į žydų sinagogą. 11Tenykščiai pasirodė esą kilnesni už tesalonikiečius. Jie noriai priėmė žodį ir kasdien tyrinėjo Raštus, ar taip esą iš tikrųjų. 12Daugelis įtikėjo, iš jų nemaža kilmingų graikų moterų ir vyrų.

13Sužinoję, kad Paulius jau Berėjoje skelbia Dievo žodį, Tesalonikos žydai atskubėjo ir čionai drumsti ir kurstyti žmonių. 14Tuomet broliai skubiai išsiuntė Paulių prie jūros, o Silas ir Timotiejus pasiliko tenai. 15Pauliaus palydovai nuvedė jį iki Atėnų. Gavę įsakymą pranešti Silui ir Timotiejui, kad kuo greičiausiai atvyktų pas jį, grįžo atgal.

Paulius Atėnuose 16Belaukdamas Atėnuose jų atvykstant ir matydamas pilną stabų miestą, Paulius netvėrė apmaudu. 17Jis aiškinosi sinagogoje su žydais ir dievobaimingaisiais ir kasdien kalbėdavo susirinkusiems aikštėje. 18Kai kurie epikūrininkų ir stoikų filosofai bandė su juo ginčytis. Vieni klausė: "Ką šis plepys nori pasakyti?" Kiti: "Atrodo, kad jis - svetimų demonų skelbėjas". Mat jis skelbė Jėzų ir prisikėlimą.

19Pagaliau jie paėmė, nusivedė jį į Areopagą ir tarė jam: "Ar mes negalėtume sužinoti, kokį naują mokslą tu skelbi? 20Regis, tu kalbi mūsų ausims negirdėtus dalykus. Taigi norėtume sužinoti, kas tai būtų". 21Mat visi atėniečiai ir ten gyvenantys ateiviai temoka leisti laiką, pasakodami naujienas arba jų klausydami.

Paulius kalba Areopage 22Tada Paulius, atsistojęs Areopago viduryje, prabilo:

"Atėniečiai, man rodos, kad jūs visais atžvilgiais pernelyg dievobaimingi. 23Vaikščiodamas ir apžiūrinėdamas jūsų šventenybes, radau aukurą su užrašu: 'Nežinomam dievui'. Taigi aš noriu skelbti jums tai, ką jūs nepažindami garbinate. 24Dievas, pasaulio ir visko, kas jame yra, kūrėjas, būdamas dangaus ir žemės valdovas, gyvena ne rankų darbo šventyklose 25ir nėra žmonių rankomis aptarnaujamas, tarsi jam ko nors trūktų. Jis gi pats visiems duoda gyvybę, alsavimą ir visa kita. 26Iš vienos šaknies jis išvedė visą žmonių giminę, kuri gyvena visoje žemėje. Tai jis nustatė aprėžtus laikus ir apsigyvenimo ribas, 27kad žmonės ieškotų Dievo ir tarytum apgraibomis jį atrastų, nes jis visiškai netoli nuo kiekvieno iš mūsų. 28Juk mes jame gyvename, judame ir esame, kaip yra pasakę kai kurie jūsų poetai:

'Mes esame iš jo giminės'.

29Todėl, būdami dieviškos giminės, neturime manyti, jog Dievybė panaši į auksą, sidabrą, akmenį arba į meno ar žmogaus minties kūrinius.

30Ir štai Dievas nebežiūri anų neišmanymo laikų, bet dabar skelbia žmonėms, jog visiems visur reikia atsiversti.

31Jis nustatė dieną, kada teisingai teis visą pasaulį per vieną žmogų, kurį tam paskyrė ir visiems už jį laidavo, prikeldamas iš numirusių".

32Išgirdę kalbant apie prisikėlimą iš numirusių, vieni ėmė tyčiotis, o kiti sakė: "Apie tai paklausysime kitą kartą". 33Šitaip Paulius paliko jų būrį. 34Vis dėlto kai kurie vyrai stojo į jo pusę ir priėmė tikėjimą. Tarp jų Dionizas, Areopago narys, viena moteris, vardu Damaridė, ir jų draugai.

18Korinto bendruomenės įsteigimas 1Po viso šito Paulius iškeliavo iš Atėnų ir nuvyko į Korintą. 2Čia jis sutiko vieną iš Ponto kilusį žydą, vardu Akvilas, su žmona Priskile, neseniai atsikėlusius iš Italijos. Mat Klaudijus buvo išleidęs įsakymą visiems žydams išsikraustyti iš Romos. Jis apsigyveno prie jų 3ir, kadangi mokėjo bendrą amatą, pasiliko ten ir ėmė darbuotis. Jie vertėsi palapinių audimu.

4Kiekvieną šabą Paulius kalbėdavo sinagogoje, įtikinėdamas žydus ir graikus.

5Atvykus iš Makedonijos Silui ir Timotiejui, Paulius atsidėjo vien tik žodžio tarnystei, liudydamas žydams, kad Jėzus yra Mesijas. 6Jiems nesiliaujant prieštarauti ir piktžodžiauti, jis nusipurtė drabužius ir tarė: "Jūsų kraujas tekrinta ant jūsų galvų! Aš nekaltas ir nuo šiol eisiu pas pagonis". 7Ir, pasitraukęs iš ten, persikėlė į vieno dievobaimingo vyro, vardu Titas Justas, namus, buvusius šalia sinagogos. 8Tuo tarpu sinagogos vyresnysis Krispas su visais savo namais įtikėjo Viešpatį. Ir daugelis korintiečių klausydamiesi [Pauliaus] priėmė tikėjimą ir pasikrikštijo. 9Vieną naktį Viešpats regėjime prabilo Pauliui: "Nebijok! Kalbėk ir netylėk! 10Aš esu su tavimi, ir niekas nesikėsins tau kenkti, nes šiame mieste daugel žmonių - manieji". 11Taigi jis ten pasiliko metus ir šešis mėnesius, skelbdamas jiems Dievo žodį.

Žydai skundžia Paulių 12Galionui būnant Achajos prokonsulu, žydai visi kaip vienas sukilo prieš Paulių, nusitempė jį į teismą 13ir ėmė skųsti: "Šitas žmogus įkalbinėja žmones garbinti Dievą Įstatymui priešingu būdu". 14Pauliui besirengiant prabilti, Galionas tarė žydams: "Jei tai būtų koks nusikaltimas ar piktas darbas, aš, žydų vyrai, deramai ir kantriai jūsų paklausyčiau. 15Bet kai kyla ginčas apie mokymą, vardus bei jūsų Įstatymą, spręskite jūs patys; tokių dalykų teisėjas būti nenoriu". 16Ir pavarė juos iš teismo. 17Tada visi graikai užpuolė sinagogos vyresnįjį Sosteną ir teismo akyse jį sumušė. Galionas į tai nekreipė dėmesio.

Sugrįžimas į Antiochiją. Trečiosios kelionės pradžia 18Paulius pasiliko Korinte ilgesnį laiką. Paskui atsisveikino su broliais ir kartu su Priskile bei Akvilu iškeliavo į Siriją. Kenchrėjoje jis nusiskuto galvą, nes padarė įžadą.

19Atvykęs į Efezą, jis atsiskyrė nuo palydovų, nuėjo į sinagogą ir ėmė skelbti žodį žydams. 20Jie prašė jį pasilikti ilgesnį laiką, bet jis nesutiko 21ir atsisveikindamas tarė: "Jei Dievas panorės, aš vėl atvyksiu pas jus". Ir iškeliavo iš Efezo.

22Atplaukęs į Cezarėją ir išlipęs į krantą, Paulius pasveikino bendriją ir patraukė į Antiochiją. 23Šiek tiek pabuvęs, vėl leidosi į kelionę, eidamas per Galatijos kraštą, per Frygiją ir stiprindamas visus mokinius.

Apolas iš Aleksandrijos 24Tuo tarpu vienas žydas, vardu Apolas, kilęs iš Aleksandrijos, atvyko į Efezą. Tai buvo iškalbingas vyras, puikiai išmanantis Raštus. 25Jis buvo pamokytas Viešpaties kelio, kalbėjo su užsidegimu ir rūpestingai mokė apie Jėzų, nors tepažinojo Jono krikštą. 26Jis drąsiai ėmė skelbti sinagogoje. Išgirdę jį kalbant, Priskilė ir Akvilas pasikvietė pas save ir nuodugniai išaiškino jam Dievo kelią.

27Kai Apolas sumanė vykti į Achają, broliai jam pritarė ir parašė mokiniams, kad jį priimtų. Nuvykęs tenai buvo labai naudingas per malonę įtikėjusiems. 28Mat jis viešumoje smarkiai sukirsdavo žydus, iš Raštų įrodydamas Jėzų esant Mesiją.

19Jono Krikštytojo sekėjai Efeze 1Apolui būnant Korinte, Paulius keliavo aukštumomis ir atvyko į Efezą. Ten jis užtiko kelis mokinius ir 2paklausė: "Ar, tapę tikinčiaisiais, gavote Šventąją Dvasią?" Jie atsakė: "Mes nė girdėti negirdėjome, kad yra Šventoji Dvasia". 3Jis klausė toliau: "Tai kokį krikštą jūs esate priėmę?" Jie atsakė: "Jono krikštą". 4Tada Paulius paaiškino: "Jonas krikštijo atsivertimo krikštu, ragindamas žmones tikėti tą, kuris ateis po jo, būtent Jėzų". 5Tai sužinoję, jie buvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardan. 6Paskui Paulius jiems uždėjo rankas, ir ant jų nužengė Šventoji Dvasia. Jie ėmė kalbėti kalbomis ir pranašauti. 7Iš viso jų buvo bene dvylika vyrų.

Efezo bendruomenės įsteigimas 8Paulius nuėjo į sinagogą ir ten per tris mėnesius drąsiai įtikinėjo ir aiškino apie Dievo karalystę. 9Kai kurie, užkietėję ir atmetę tikėjimą, piktžodžiavo [tikėjimo] keliui daugumo akyse, tad Paulius pasitraukė nuo jų, atskyrė mokinius ir pradėjo juos mokyti Tirano mokykloje. 10Tai truko dvejus metus, ir visi Azijos gyventojai, tiek žydai, tiek graikai, išgirdo Viešpaties žodį.

Žydų egzorcistai 11Pauliaus rankomis Dievas padarydavo ne bet kokių stebuklų. 12Žmonės net dėdavo ligoniams jo kūną lietusias skepetėles, prijuostes, ir nuo jų pasitraukdavo ligos, išeidavo piktosios dvasios. 13Panašiai ir kai kurie keliaujantys žydų egzorcistai mėgindavo piktųjų dvasių apsėstiesiems prišaukti Jėzaus vardą, sakydami: "Aš jus saikdinu per Jėzų, kurį skelbia Paulius". 14Taip darė vieno žydų vyresniojo kunigo Skėvo septyni sūnūs. 15Bet piktoji dvasia jiems atšovė: "Pažįstu Jėzų ir žinau Paulių. O jūs kas būsite?" 16Ir žmogus, turįs nelabąją dvasią, užpuolė juos, apgalėjo vienus bei kitus ir taip nutąsė, jog jie nuogi ir sužaloti turėjo bėgti iš anų namų. 17Tatai sužinojo visi žydai ir graikai, gyvenantys Efeze. Visus pagavo baimė, o Jėzaus vardas buvo išaukštintas.

18Daug įtikėjusiųjų ateidavo išpažinti ir pasisakyti, ką buvo darę. 19Nemaža užsiiminėjusių kerais sunešdavo savo knygas ir visų akyse sudegindavo. Apskaičiuota, kad jos buvo vertos penkiasdešimties tūkstančių sidabro drachmų.

20Šitaip galingai Viešpaties žodis plito ir tarpo.

PAULIUS - KALINYS DĖL JĖZAUS KRISTAUS

Pauliaus sumanymai 21Atlikęs tuos darbus, Paulius, Dvasios skatinamas, nusprendė per Makedoniją ir Achają keliauti į Jeruzalę. "Aplankęs šiuos kraštus, - sakė jis, - aš turiu pamatyti ir Romą". 22Jis nusiuntė į Makedoniją du savo pagalbininkus, Timotiejų ir Erastą, o pats kurį laiką pasiliko Azijoje.

Sidabrakalių sukeltas sąmyšis 23Maždaug tuo metu kilo nemažas sąmyšis dėl Kelio. 24Vienas sidabrakalys, vardu Demetrijas, gamindavo sidabrines Artemidės šventovės miniatiūras ir duodavo gerai uždirbti amatininkams. 25Susivadinęs juos ir kitus to amato darbininkus, jis kalbėjo: "Vyrai, jūs suprantate, kad šiuo amatu remiasi mūsų gerovė. 26Bet jūs matote ir girdite, jog tasai Paulius ne tik Efeze, bet ir kone visoje Azijoje įtikino ir patraukė į savo pusę daug žmonių. Jis tvirtina, esą tai ne dievai, kurie pagaminami žmonių rankomis. 27Gresia pavojus, kad ne tik nusmuks mūsų amatas, bet kad bus paniekinta didžiosios deivės Artemidės šventykla ir žlugs didybė tos, kurią garbina visa Azija ir visas pasaulis". 28Tai išgirdę, jie labai įniršo ir ėmė šaukti: "Didi efeziečių Artemidė!" 29Sąmyšis apėmė visą miestą, ir visi kaip vienas pasileido bėgti į teatrą, pasigriebę Pauliaus palydovus, makedoniečius Gajų ir Aristarchą. 30Pauliaus, panūdusio įsimaišyti į minią, mokiniai neleido. 31Taip pat ir keli jo bičiuliai valdininkai per kitus prašė, kad jis neitų į teatrą.

32O ten vieni rėkavo vienaip, kiti - kitaip. Susirinkimas buvo toks pakrikas, jog daugumas net nežinojo, kuriam galui susirinkta. 33Kai kas iš minios ragino kalbėti Aleksandrą, kurį žydai stūmė į priekį. Aleksandras, pamojęs ranka, norėjo pasiaiškinti miniai. 34Bet, pažinę jį esant žydą, visi vienu balsu ėmė spiegti ir kokias dvi valandas šūkavo: "Didi efeziečių Artemidė!" 35Galiausiai miesto raštininkui pavyko nuraminti minią. Jis pasakė: "Efeziečiai! Kur rasi žmogų, kuris nežinotų, jog efeziečių miestas globoja didžiosios Artemidės šventyklą ir iš dangaus nukritusią jos statulą?! 36Šito niekas negali paneigti. Taigi nusiraminkite ir nieko galvotrūkčiais nedarykite. 37Jūs

atitempėte čionai šiuos vyrus, kurie nėra nei šventvagiai, nei piktžodžiautojai mūsų deivei. 38Jei Demetrijas ir jo bendrai amatininkai turi prieš ką nors skundą, tai tam yra teismo dienos ir prokonsulas, tegul sau bylinėjasi. 39O jeigu jūs turite kokį kitą apsvarstytiną reikalą, tai jį bus galima išspręsti teisėtame tautos susirinkime. 40Šiaip jau yra pavojus būti apkaltintiems maištu dėl to, kas šiandien čia dėjosi, nes nėra jokio pagrindo, kuriuo galėtume pateisinti šį triukšmingą sambūrį". Tą pasakęs, jis paleido susirinkimą.

20Paulius išvyksta iš Efezo 1Sąmyšiui pasibaigus, Paulius susikvietė mokinius, davė jiems nurodymų ir atsisveikinęs iškeliavo į Makedoniją. 2Keliaudamas per anuos kraštus, jis duodavo mokiniams ilgų pamokymų. Paskui atvyko į Graikiją, 3kur pasiliko tris mėnesius. Jam besirengiant plaukti į Siriją, žydai rezgė prieš jį sąmokslą. Todėl jis nutarė grįžti atgal per Makedoniją. 4Jį lydėjo Sopatras, Pyro sūnus, iš Berėjos, Aristarchas ir Sekundas iš Tesalonikos, Gajus iš Derbės ir Timotiejus, Tichikas ir Trofimas iš Azijos. 5Šie iškeliavo pirmiau ir laukė mūsų Troadoje. 6Po Neraugintos duonos švenčių mes išplaukėme iš Filipų ir po penkių dienų susitikome su jais Troadoje; ten užtrukome septynias dienas.

Troadas. Paulius prikelia mirusį 7Pirmą savaitės dieną, mums susirinkus laužyti duonos, Paulius ėmė juos mokyti. Kadangi jis žadėjo rytojaus dieną iškeliauti, tai užtęsė kalbas iki vidurnakčio. 8Aukštutiniame kambaryje, kur mes buvome susibūrę, degė daug žibintų. 9Vienas jaunuolis, vardu Eutichas, sėdėjęs ant lango, kietai įmigo, Pauliui ilgiau bedėstant. Miego įveiktas, jis iš trečio aukšto nukrito žemėn. Kai jį pakėlė, jis buvo nebegyvas. 10Nulipęs žemyn, Paulius pasilenkė ir apglėbęs jį tarė: "Nekelkite triukšmo, gyvybė tebėra jame". 11Vėl užlipęs aukštyn, jis laužė ir valgė duoną. Dar ilgai jis kalbėjo, lig pat aušros, ir tada iškeliavo. 12O jaunuolį atvedė gyvą, ir tai buvo nemenka paguoda.

Iš Troados į Miletą 13Įsėdę į laivą, mes išplaukėme į Asą, kur ketinome paimti Paulių, nes jis buvo taip patvarkęs, pats norėdamas ten nuvykti pėsčias. 14Susitikę Ase, paėmėme jį ir nuplaukėme į Mitilėnę. 15Iš ten plaukdami toliau, kitą dieną atsidūrėme priešais Chiją. Rytojaus dieną pasiekėme Samą ir dar po dienos - Miletą. 16Nenorėdamas gaišti Azijoje, Paulius nutarė aplenkti Efezą, nes kiek įmanydamas skubinosi Sekmines atšvęsti Jeruzalėje.

Atsisveikinimas su Efezo bendrijos vadovais 17Iš Mileto jis pasiuntė į Efezą kvietimą, kad pas jį atvyktų bendrijos vyresnieji. 18Jiems atėjus, Paulius prabilo: "Jūs žinote, kaip aš visą laiką, nuo pirmosios dienos, kurią įžengiau į Aziją, pas jus elgiausi, 19kaip tarnavau Dievui visu nusižeminimu, ašaromis ir bandymais, kuriuos teko iškęsti dėl žydų pinklių. 20Kaip nieko nenutylėjau, kas jums naudinga, bet kalbėjau ir mokiau tiek viešumoje, tiek po namus, 21žydus ir graikus ragindamas atsiversti į Dievą ir įtikėti mūsų Viešpatį Jėzų.

22Ir štai aš, Dvasios belaisvis, keliauju į Jeruzalę, nežinodamas, kas man ten nutiks, 23tiktai Šventoji Dvasia kiekviename mieste man skelbia, jog manęs laukia pančiai ir vargai. 24Bet aš per daug nebranginu savo gyvybės. Svarbu, kad tik baigčiau savo bėgimą ir įvykdyčiau tarnystę, kurią esu gavęs iš Viešpaties Jėzaus: paliudyti Dievo malonės Evangeliją.

25Ir štai dabar aš žinau, kad daugiau nematysite mano veido jūs visi, su kuriais esu buvęs, skelbdamas Dievo karalystę. 26Todėl aš šiandien iškilmingai pareiškiu, jog nebūsiu kaltas, jei kas pražus! 27Aš jums nieko nenutylėjau ir paskelbiau visus Dievo nutarimus.

28Būkite rūpestingi sau ir visai kaimenei, kuriai Šventoji Dvasia jus paskyrė vyskupais, kad

ganytumėte Dievo Bažnyčią, kurią jis yra įsigijęs savo krauju. 29Žinau, kad, man pasitraukus, įsibraus pas jus žiaurių vilkų, kurie nepagailės kaimenės. 30Net iš jūsų atsiras tokių, kurie klastingomis kalbomis stengsis patraukti paskui save mokinius. 31Todėl budėkite ir nepamirškite, jog aš per trejus metus dieną ir naktį nepaliaudamas, su ašaromis įspėjinėjau kiekvieną. 32O dabar pavedu jus Dievui ir jo malonės žodžiui, kuris turi galią jus išugdyti ir duoti paveldėjimą tarp visų pašvęstųjų.

33Nė iš vieno netroškau nei sidabro, nei aukso, nei drabužio. 34Jūs gi žinote, kad mano ir palydovų reikalams tarnavo šitos va mano rankos. 35Ir aš jums visur rodydavau, kad, šitaip triūsiant, reikia paremti silpnuosius ir atminti Viešpaties Jėzaus pasakytus žodžius: 'Palaimingiau duoti negu imti'". 36Tai pasakęs, jis atsiklaupė ir kartu su visais pasimeldė. 37Visi pradėjo graudžiai verkti ir, puldami Pauliui ant kaklo, jį bučiavo. 38Jie ypač nuliūdo dėl žodžių, jog nebematysią jo veido. Paskui jie palydėjo jį į laivą.

21Kelionė į Jeruzalę 1Išsiplėšę iš jų glėbio, mes išplaukėme ir tiesiu keliu atvykome į Kosą, o kitą dieną per Rodą į Patarą. 2Radę laivą, plaukiantį į Fenikiją, įlipome ir išplaukėme. 3Išvydę artėjant Kiprą, palikome jį kairėje ir leidomės link Sirijos, kur išlipome Tyre. Ten laivas turėjo iškrauti savo krovinius. 4Suradę mokinių, prabuvome su jais septynias dienas. Dvasios apšviesti, jie patarė Pauliui dar nevykti į Jeruzalę. 5Toms dienoms prabėgus mes leidomės į kelionę, o jie visi kartu su žmonomis ir vaikais palydėjo iki miesto ribos. Pajūryje suklaupę visi pasimeldėme. 6Atsisveikinę sulipome į laivą, o jie sugrįžo namo.

7Keliaudami toliau, iš Tyro atplaukėme į Ptolemaidę. Ten pasveikinome brolius ir pasilikome pas juos vienai dienai. 8Kitą dieną vėl keliavome ir atvykome į Cezarėją. Ten nuėjome į evangelisto Pilypo, vieno iš Septynių, namus ir pas jį pasilikome. 9Jis turėjo keturias netekėjusias dukteris, kurios buvo pranašės. 10Mums būnant dar kelias dienas, iš Judėjos atėjo vienas pranašas, vardu Agabas. 11Jis apsilankė pas mus, paėmė Pauliaus juostą ir, susirišęs ja rankas ir kojas, pasakė: "Šventoji Dvasia kalba: 'Vyrą, kuriam priklauso ši juosta, tokiu būdu Jeruzalėje supančios žydai ir atiduos į pagonių rankas'". 12Tai išgirdę, ir mes, ir tenykščiai prašėme, kad jis neitų į Jeruzalę. 13Bet Paulius atsakė: "Kodėl raudate ir draskote man širdį? Aš pasirengęs Jeruzalėje dėlei Viešpaties Jėzaus ne tik būti supančiotas, bet ir numirti!" 14Taigi, jam nesutinkant, mes liovėmės įkalbinėję ir tarėme: "Tebūnie Viešpaties valia!"

Paulius Jeruzalėje 15Po tų dienų, susiruošę į kelią, išvykome į Jeruzalę. 16Kai kurie mokiniai iš Cezarėjos lydėjo mus ir nuvedė viešnagėn pas vieną kiprietį, Mnasoną, senybinį mokinį.

17Kai atvykome į Jeruzalę, džiaugsmingai mus sutiko broliai. 18Rytojaus dieną Paulius kartu su mumis nuėjo pas Jokūbą, kur buvo susirinkę visi vyresnieji. 19Juos pasveikinęs, jis smulkiai išdėstė visa, ką Dievas buvo padaręs pagonijoje, pasinaudodamas jo tarnyste. 20Jie išklausę šlovino Dievą ir tarė Pauliui: "Tu matai, broli, kiek tūkstančių žydų tapo tikinčiaisiais, ir jie visi uoliai laikosi Įstatymo. 21Bet jiems prikalbėta apie tave, kad tu mokąs visus žydus, gyvenančius tarp pagonių, atsižadėti Mozės, sakydamas, jog jiems nereikią apipjaustyti vaikų nei laikytis papročių. 22Ką daryti? Šiaip ar taip, jie sužinos, kad esi atvykęs. 23Todėl padaryk, kaip tau sakome. Pas mus yra keturi vyrai, padarę įžadą. 24Pasiimk juos, atlik apsivalymą kartu su jais ir prisiimk išlaidas, kad jie galėtų nusikirpti plaukus. Tuomet visi pamatys, jog gandai apie tave nieko neverti ir tu nenukrypdamas laikaisi Įstatymo. 25O dėl tikinčiųjų iš pagonių, tai mes esame išsiuntę nurodymus, kad jie saugotųsi stabams paaukotos mėsos, kraujo, pasmaugtų gyvulių mėsos ir ištvirkavimo".

26Tuomet Paulius pasiėmė tuos vyrus ir kitą dieną su jais apsivalęs įžengė į šventyklą. Ten jis nurodė paskutinę apsivalymo dieną, kada už kiekvieną iš jų turės būti paaukota atnaša.

Pauliaus suėmimas 27Toms septynioms dienoms baigiantis, Azijos žydai, pastebėję Paulių šventykloje, sukurstė visą minią ir, nutvėrę jį, 28pakėlė riksmą: "Izraelitai, gelbėkit! Šitas žmogus visur visus moko prieš tautą, Įstatymą ir šią šventyklą. Jis net atsivedė šventyklon graikus ir suteršė šią šventą vietą". 29Mat jie prieš tai buvo matę su juo mieste Trofimą iš Efezo ir dabar manė, jog Paulius jį atsivedęs į šventyklą.

30Sujudo visas miestas, susibėgo žmonės, nutvėrė Paulių ir ištempė už šventyklos vartų. Vartai bematant buvo uždaryti. 31Jiems ketinant jį užmušti, įgulos viršininkui - tribūnui buvo duota žinia: "Visoje Jeruzalėje kyla sąmyšis!" 32Jis nedelsdamas su kareiviais ir šimtininkais atskubėjo tenai. Jie, pamatę tribūną ir kareivius, liovėsi mušę Paulių. 33Prisiartinęs tribūnas įsakė suimti Paulių ir surišti dviem grandinėmis. Paskui paklausė, kas jis esąs ir ką padaręs. 34Tuo tarpu iš minios šaukė tai šį, tai tą. Negalėdamas dėl triukšmo nieko tikro sužinoti, tribūnas įsakė nuvaryti Paulių į kareivines. 35Atėjus prie laiptų, per minios grūstį kareiviams teko jį nešte nešti. 36Žmonės spraudėsi iš paskos, šaukdami: "Mirtis jam!"

37Vedamas į kareivines Paulius kreipėsi į tribūną: "Ar galiu tau šį tą pasakyti?" Šis atsiliepė: "Tai tu moki graikiškai? 38Vadinasi, tu - ne anas egiptietis, kuris neseniai sukėlė sąmyšį ir išsivedė į dykumą keturis tūkstančius sikarijų!" 39Paulius atsakė: "Aš esu žydas iš Kilikijos Tarso, taigi įžymaus miesto pilietis. Prašau tave, leisk man prabilti žmonėms". 40Tribūnas sutiko. Paulius atsistojo ant laiptų ir pamojo ranka miniai. Visiems nutilus, jis prabilo hebrajų kalba:

22Pauliaus pasiteisinimo kalba 1"Broliai ir tėvai! Paklausykite, ką nūnai pasakysiu sau apginti". 2Išgirdę jį kalbant hebrajiškai, jie dar labiau aprimo. O Paulius kalbėjo toliau: 3"Aš esu žydas, gimęs Tarse, Kilikijoje, bet išauklėtas šitame mieste ir pagal griežtą protėvių Įstatymą išėjęs mokslą prie Gamalielio kojų. Aš buvau uolus Dievo kovotojas kaip ir jūs visi šiandieną. 4Todėl iki mirties bausmės persekiojau šį [tikėjimo] kelią, pančiodamas ir įkalindamas vyrus ir moteris. 5Tai gali paliudyti vyriausiasis kunigas ir seniūnų taryba. Iš jų buvau gavęs laišką broliams Damaske. Ir aš keliavau, pasiryžęs tenykščius [tikinčiuosius] supančioti ir atgabenti į Jeruzalę, kad jie būtų nubausti.

6Kai keliavau ir artinausi prie Damasko, apie vidurdienį staiga iš dangaus mane apsiautė stipri šviesa. 7Aš kritau ant žemės ir išgirdau balsą, man sakantį: 'Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji?!' 8Aš paklausiau: 'Kas esi, Viešpatie?' Jis man atsakė: 'Aš esu Jėzus Nazarietis, kurį tu persekioji'. 9Mano palydovai matė šviesą, bet negirdėjo man kalbančiojo balso. 10Aš dar paklausiau: 'Ką man daryti, Viešpatie?' O Viešpats man tarė: 'Kelkis, eik į Damaską, tenai tau bus pasakyta visa, ką tau reikia daryti'. 11Kadangi tos veriančios šviesos apakintas nieko nemačiau, tik palydovų už rankų vedamas aš pasiekiau Damaską.

12Toksai Ananijas, maldingas, Įstatymui ištikimas žmogus, giriamas visų aplinkinių žydų, 13atėjęs stojo prieš mane ir tarė 'Broli Sauliau, praregėk!' Ir tą pačią akimirką aš jį pamačiau. 14O jis kalbėjo: 'Mūsų protėvių Dievas pasirinko tave, kad pažintum jo valią, išvystum Teisųjį ir išgirstum jo balsą iš jo burnos, 15nes tu visiems žmonėms paliudysi, ką esi regėjęs ir girdėjęs. 16Tad ko lauki? Kelkis, priimk krikštą ir nusiplauk nuodėmes, šaukdamasis jo vardo!'

17Vėliau, sugrįžęs į Jeruzalę ir melsdamasis šventykloje, aš patyriau dvasios pagavą. 18Išvydau

Jėzų, ir jis pasakė: 'Skubiai pasitrauk iš Jeruzalės, nes jie nepriims tavojo liudijimo apie mane'.
19Aš atsiliepiau: 'Viešpatie, juk jie žino, kad aš tavo tikinčiuosius sinagoga nuo sinagogos varydavau į kalėjimą ir plakdinau. 20O kai buvo išlietas tavo liudytojo Stepono kraujas, aš ten stovėjau pritardamas ir sergėjau jo žudikų drabužius'. 21Bet jis man pakartojo: 'Eik, nes išsiųsiu tave toli, pas pagonis'".

Paulius - Romos pilietis 22Jie klausėsi jo iki šitų žodžių, o čia ėmė garsiai rėkti: "Nušluoti nuo žemės tokį! Nepalikti jo gyvo!" 23Jie klykė, mosavo drabužiais ir svaidė į orą smėlį. 24Tribūnas įsakė nuvesti Paulių į kareivines ir liepė tardyti plakant, kad išaiškėtų, kodėl žmonės prieš jį taip įsiutę. 25Kai jau buvo pririštas diržais, jis kreipėsi į šalia stovintį šimtininką: "Ar jums valia plakti Romos pilietį, ir dar nenuteistą?"

26Tai išgirdęs, šimtininkas priėjo prie tribūno ir pareiškė: "Ką sumanei daryti? Tas žmogus yra Romos pilietis!" 27Tribūnas atėjęs paklausė: "Pasakyk man, ar tu Romos pilietis?" Šis patvirtino: "Taip". 28Tribūnas tarė: "Aš šitą pilietybę įsigijau už didelius pinigus". Paulius atsiliepė: "O aš ją turiu nuo gimimo". 29Bematant pasitraukė nuo jo tie, kurie turėjo jį tardyti. Sužinojęs jį esant Romos pilietį, tribūnas nusigando, kam jį surišdinęs.

Žydų teismo taryboje 30Rytojaus dieną, norėdamas tiksliau išsiaiškinti, kuo jis žydų kaltinamas, tribūnas įsakė jį išleisti iš kalėjimo; liepė sušaukti kunigus bei visą teismo tarybą ir, atvedęs Paulių, pastatė jų akivaizdoje.

23 1Skvarbiu žvilgsniu permetęs tarybą, Paulius prabilo:

"Vyrai, broliai! Iki šios dienos aš elgiausi Dievo akivaizdoje visiškai gryna sąžine". 2Bet vyriausiasis kunigas Ananijas įsakė ten stovintiesiems smogti jam per burną. 3Tuomet Paulius jam tarė: "Tau smogs Dievas, tu, pabaltinta siena! Tu čia sėdi, kad mane teistum pagal Įstatymą, o liepi mane mušti prieš Įstatymą?" 4Ten esantys įspėjo: "Tu įžeidi vyriausiąjį Dievo kunigą". 5Paulius atsiliepė: "Broliai, aš nežinojau, kad jis vyriausiasis kunigas. Juk parašyta: Nepiktžodžiauk savo tautos vadovui".

6Žinodamas, kad viena dalis buvo sadukiejai, o kita - fariziejai, Paulius sušuko tarybai: "Broliai, aš fariziejus, kilęs iš fariziejų šeimos, ir jūs mane teisiate už mirusiųjų prisikėlimo viltį". 7Jam tai pasakius, tarp fariziejų ir sadukiejų kilo barnis, ir susirinkimas suskilo. 8Mat sadukiejai neigia mirusiųjų prisikėlimą, angelų ir dvasios buvimą, o fariziejai tuos dalykus pripažįsta. 9Todėl pakilo didelis klegesys. Kai kurie Rašto aiškintojai iš fariziejų atsistojo ir griežtai prieštaravo: "Mes nerandame nieko blogo šitame žmoguje. 10O kas, jeigu jam kalbėjo dvasia arba angelas?!" Įsisiautėjus smarkiems ginčams, tribūnas, bijodamas, kad jie nesudraskytų Pauliaus, įsakė kareivių daliniui nusileisti žemyn, išplėšti Paulių iš jų ir nuvesti į kareivines.

11Kitą naktį Pauliui pasirodė Viešpats ir tarė: "Būk tvirtas! Kaip liudijai apie mane Jeruzalėje, taip reikės tau liudyti ir Romoje".

Žydų sąmokslas 12Rytojaus dieną susirinko būrys žydų ir prisiekė nei valgyti, nei gerti, kol nenužudys Pauliaus. 13Tokią sankalbą padarė daugiau negu keturiasdešimt žmonių. 14Jie nuėjo pas aukštuosius kunigus bei seniūnus ir pasakė: "Mes prisiekėme nieko neragauti, kol nenužudysime Pauliaus. 15O jūs kartu su taryba prašykite tribūną, kad jis pristatytų jį jums, lyg norėtumėte tiksliau ištirti jo bylą. Tuo tarpu mes būsime pasirengę nudėti jį kelyje". 16Apie šią sankalbą nugirdo

Pauliaus sesers sūnus. Jis atėjo į kareivines ir pranešė Pauliui. 17Tada Paulius, pasivadinęs vieną šimtininką, paprašė: "Nuvesk šį jaunuolį pas tribūną. Jis turi jam kai ką pranešti". 18Tas paėmė, nuvedė jį pas tribūną ir paaiškino: "Kalinys Paulius pasikvietė mane ir paprašė, kad atvesčiau pas tave šitą jaunuolį. Jis turįs tau kai ką pasakyti". 19Tribūnas, paėmęs jį už rankos, pasivedėjo į šalį ir paklausė: "Ką turi man pranešti?" 20Tas atsakė: "Žydai susimokė prašyti tave, kad rytoj nuvestum Paulių į teismo tarybą, neva norėdami tiksliau ištirti jo bylą. 21Netikėk jais! Daugiau negu keturiasdešimt vyrų susitarę prisiekė nei valgyti, nei gerti, kol jo nenužudys. Jie jau dabar pasiruošę ir laukia tavo sutikimo". 22Tribūnas atleido jaunuolį ir liepė niekam nesakyti, ką buvo jam pranešęs.

Paulių gabena į Cezarėją 23Pasišaukęs du šimtininkus, tribūnas įsakė: "Nuo trečios nakties valandos laikykite parengtyje žygiuoti į Cezarėją septyniasdešimt raitelių ir du šimtus ietininkų. 24Parūpinkite ir arklių, kad raitą Paulių būtų galima saugiai nugabenti pas valdytoją Feliksą". 25Be to, jis parašė tokį laišką:

26"Klaudijus Lisijas kilniausiajam valdytojui Feliksui siunčia sveikinimą.

27Šitą vyrą žydai buvo nutvėrę ir norėjo nužudyti. Aš su kareiviais jį išgelbėjau, sužinojęs esant Romos pilietį. 28Norėdamas patirti jo apkaltinimo priežastį, nuvedžiau į jų teismo tarybą. 29Radau, kad jis kaltinamas dėl jų Įstatymo klausimų, o ne dėl kokio nusikaltimo, baustino mirtimi ar kalėjimu. 30Kadangi man buvo pranešta apie jam gresiantį sąmokslą, aš nedelsdamas siunčiu jį pas tave. Taip pat nurodžiau kaltintojams, kad jie tau pateiktų prieš jį turimus kaltinimus".

31Kareiviai, vykdydami įsakymą, paėmė ir nugabeno nakčia Paulių į Antipatridę. 32Rytojaus dieną jie pasiuntė su juo raitelius, o patys sugrįžo į kareivines. 33Atvykę į Cezarėją, raiteliai įteikė valdytojui laišką ir pristatė Paulių. 34Perskaitęs laišką, jis pasiteiravo, iš kokios provincijos esąs. Sužinojęs, jog iš Kilikijos, 35jis pasakė: "Aš tave apklausiu, kai atvyks tavo kaltintojai". Ir liepė jį sergėti Erodo pretorijuje.

24Žydai skundžia Paulių Feliksui 1Po penkių dienų atvyko vyriausiasis kunigas Ananijas su keliais seniūnais ir advokatu Tertulu. Jie pateikė valdytojui kaltinimus prieš Paulių. 2Kai pastarasis buvo iškviestas, Tertulas pradėjo savo kaltinamąją kalbą:

"Tavo dėka mes turime tikrą taiką ir daug pagerinimų tautai, įvestų tavo rūpesčiu. 3Mes, prakilnusis Feliksai, visuomet ir visur tai pripažįstame su didžiu dėkingumu. 4Nenorėdamas tavęs ilgiau gaišinti, prašau tave trumpai mūsų paklausyti su savo įprastu maloningumu. 5Mes nustatėme, kad šis žmogus tarsi maras kursto sumišimą viso pasaulio žydijoje ir yra nazariečių atskalos vadovas. 6Jis net mėgino išniekinti šventyklą. Štai kodėl mes jį suėmėme. (7) 8Iš jo galėsi pats išsiteirauti ir viską sužinoti apie mūsų kaltinimus". 9Tiems žodžiams pritarė žydai, tvirtindami, jog taip esą iš tikrųjų. 10Valdytojui davus ženklą, Paulius atsakė:

Pauliaus atsakymas kaltintojams "Žinodamas tave jau daug metų esant šios tautos teisėju, su pasitikėjimu mėginsiu ginti savo bylą. 11Tau nesunku nustatyti, jog prabėgo ne daugiau kaip dvylika dienų, kai aš atvykau į Jeruzalę kaip maldininkas. 12Nei šventykloje, nei sinagogose, nei mieste niekas manęs nematė su kuo nors besiginčijant ar suburiant minią. 13Jie negali įrodyti to, kuo dabar mane kaltina.

14Vis dėlto aš tau išpažįstu, jog tarnauju savo protėvių Dievui pagal Kelią, jų vadinamą atskala. Aš

tikiu visa, kas parašyta Įstatyme ir Pranašuose. 15Kartu su jais turiu Dieve viltį, jog bus teisiųjų ir neteisiųjų prisikėlimas iš numirusių. 16Todėl aš stengiuosi visuomet turėti gryną sąžinę prieš Dievą ir prieš žmones. 17Aš po daugelio metų atkeliavau savo tautai atiduoti pašalpų ir paaukoti atnašų. 18Ta proga rado mane šventykloje apsivaliusį, be jokios minios ir be jokio triukšmo, 19kai kurie Azijos žydai. Tai jiems reikėjo čia būti ir, jei ką turi prieš mane, kaltinti tavo akyse. 20Pagaliau tegul ir šitie pasako, kokį nusikaltimą jie man įrodė teismo taryboje. 21Nebent tik žodžius, kuriuos šaukiau stovėdamas tarp jų: 'Šiandien jūs mane teisiate už mirusiųjų prisikėlimą!'"

Pauliaus kalinimas Cezarėjoje 22Feliksas, gerai nusimanydamas apie tą Kelią, atidėjo skundo svarstymą, sakydamas: "Kai atvyks tribūnas Lisijas, tuomet ir išaiškinsiu jūsų klausimą". 23Jis davė nurodymą šimtininkui sergėti Paulių, tačiau daryti lengvatų ir netrukdyti jo žmonėms teikti jam paslaugų.

24Po kelių dienų Feliksas atėjo su savo žmona Druzile, kuri buvo žydė. Jis liepė pakviesti Paulių ir išklausė jo pasakojimo apie Kristaus Jėzaus tikėjimą. 25Pauliui dėstant apie teisingumą, susilaikymą ir būsimąjį teismą, Feliksas išsigando ir tarė: "Šiam kartui užtenka. Gali eiti. Kai bus metas, aš tave pasišauksiu". 26Be to, jis tikėjosi gauti iš Pauliaus pinigų. Todėl dažnokai jį kviesdavosi ir su juo kalbėdavosi.

27Prabėgus dvejiems metams, Feliksą pakeitė įpėdinis Porcijus Festas. Norėdamas įsiteikti žydams, Feliksas paliko Paulių kalėjime.

25Paulius apeliuoja į imperatorių 1Atvykęs į provinciją, Festas po trijų dienų nukeliavo iš Cezarėjos į Jeruzalę. 2Ten į jį kreipėsi aukštieji kunigai ir žydų didikai, kaltindami Paulių 3ir prašydami malonės jį atsiųsti į Jeruzalę, klastingai galvodami kelyje nužudyti. 4Festas atsakė, jog Paulius turįs būti saugomas Cezarėjoje, be to, jis pats ketinąs netrukus ten grįžti. 5"Tegul jūsų įgaliotiniai, - tęsė jis, - keliauja kartu ir, jei tas vyras nusikaltęs, jį skundžia".

6Pabuvęs tarp jų ne daugiau kaip aštuonias ar dešimt dienų, jis sugrįžo į Cezarėją. Kitą dieną, atsisėdęs į teismo krasę, liepė atvesti Paulių. 7Vos tik pasirodžiusį apspito jį iš Jeruzalės atvykę žydai, mėgindami primesti aibę sunkių kaltinimų, tačiau neįstengė jų įrodyti. 8Paulius gynėsi: "Aš niekuo nenusikaltęs nei žydų Įstatymui, nei šventyklai, nei ciesoriui".

9Norėdamas parodyti palankumą žydams, Festas paklausė Paulių: "Ar nori keliauti į Jeruzalę ir ten būti mano teisiamas už šiuos dalykus?" 10Paulius atsakė: "Aš stoviu prieš ciesoriaus teismą ir ten privalau būti teisiamas. Aš nepadariau žydams skriaudos, kaip tu pats puikiai žinai. 11Jei esu nusikaltęs ir padaręs ką nors verta mirties, tai neatsisakau mirti. Bet jeigu jų metami kaltinimai nepagrįsti, niekas neturi jiems manęs išduoti. Aš šaukiuosi ciesoriaus!" 12Tuomet Festas, pasitaręs su savo taryba, paskelbė: "Šaukeisi ciesoriaus - eisi pas ciesorių".

Agripa ir Berenikė aplanko Paulių 13Praslinkus kelioms dienoms, karalius Agripa ir Berenikė apsilankė Cezarėjoje Festo pasveikinti. 14Viešnagei užtrukus, Festas supažindino karalių su Pauliaus byla ir papasakojo: "Feliksas paliko man tokį kalinį. 15Kai buvau Jeruzalėje, aukštieji žydų kunigai ir seniūnai apsilankė pas mane, kaltindami jį ir reikalaudami pasmerkti. 16Aš jiems atsakiau, kad romėnai neturi papročio pasmerkti kokį nors žmogų, nedavę kaltinamajam galimybės stoti savo kaltintojų akivaizdoje ir gintis nuo kaltinimų. 17Jiems čionai atvykus, aš nedelsdamas rytojaus dieną atsisėdau į teismo krasę ir liepiau atvesti tą žmogų. 18Skundėjai nesugebėjo įrodyti jokio nusikaltimo, kokio buvau tikėjęsis. 19Jie vien tik ginčijosi ir jam prikaišiojo dėl kai kurių savo

tikėjimo klausimų ir dėl kažkokio mirusio Jėzaus, kurį Paulius tvirtino esant gyvą. 20Dvejodamas, kaip išspręsti tokius klausimus, aš paklausiau, ar jis nenorėtų vykti į Jeruzalę ir tenai būti teisiamas. 21Bet Paulius pareikalavo, kad jo byla būtų perduota Augusto žiniai. Todėl aš įsakiau jį toliau kalinti, kol išsiųsiu pas ciesorių". 22Agripa tarė Festui: "Aš ir pats norėčiau pasiklausyti to žmogaus". Anas sutiko: "Galėsi rytoj pasiklausyti".

23Rytojaus dieną Agripa ir Berenikė atėjo su didele iškilme. Jie įžengė į salę kartu su tribūnais ir miesto didžiūnais. Festas liepė įvesti Paulių. 24Festas prabilo: "Karaliau Agripa ir svečiai! Jūs matote žmogų, dėl kurio visa gausybė žydų kreipėsi į mane Jeruzalėje ir čia, šaukdami, kad jo negalima palikti gyvo. 25Bet aš nustačiau, kad jis nėra padaręs nieko, kas būtų baustina mirtimi. Jam šaukiantis Augusto, nusprendžiau jį ten pasiųsti, 26tačiau nežinau nieko tikra, ką turėčiau parašyti valdovui. Todėl aš iškviečiau jį jūsų akivaizdon, ypač tavo, karaliau Agripa, kad jį apklausęs žinočiau, ką turiu parašyti. 27Mat, man rodos, neprotinga siųsti kalinį nenurodant kaltinimo".

26Pauliaus kalba 1Tuomet Agripa tarė Pauliui: "Tau leidžiama paaiškinti savo bylą". Ir Paulius, pamojęs ranka, pradėjo apsigynimo kalbą:

2"Karaliau Agripa! Esu laimingas, galėdamas šiandien tavo akivaizdoje gintis, 3juo labiau kad tau pažįstami visi žydų papročiai ir ginčijami klausimai. Todėl prašau kantriai manęs išklausyti.

4Visi žydai žino apie mano gyvenimą nuo jaunystės ir kaip jis prabėgo iš pradžių mano tautoje, Jeruzalėje. 5Jie pažįsta mane nuo seno ir, jei norėtų, galėtų paliudyti, kad aš kaip fariziejus gyvenau, laikydamasis griežčiausios mūsų tikėjimo krypties. 6Dabar aš čia stoviu ir esu teisiamas už tai, kad viliuosi pažadu, kurį Dievas yra davęs mūsų protėviams. 7Jo išsipildant tikisi sulaukti mūsų dvylikos giminių tauta, stropiai tarnaudama Dievui dieną ir naktį. Dėl šios vilties, karaliau, ir įskundė mane žydai. 8Kodėl jums atrodo neįtikėtina, kad Dievas prikelia numirusius?

9Kitados ir aš maniau, kad mano pareiga visais būdais kovoti su Jėzaus Nazariečio vardu. 10Aš taip ir dariau Jeruzalėje. Gavęs iš aukštųjų kunigų įgaliojimus, daugybę šventųjų įmesdinau į kalėjimus, o kai jie buvo žudomi, pritardavau. 11Dažnai įvairiose sinagogose grasinimais verčiau juos piktžodžiauti ir, be saiko prieš juos įtūžęs, persekiojau net svetimuose miestuose.

12Tais pačiais tikslais aš keliavau į Damaską, turėdamas aukštųjų kunigų įgaliojimus ir leidimą. 13Kelyje, vidurdienį, karaliau, aš staiga išvydau, kaip mane ir mano kelionės draugus iš dangaus apsiautė šviesa, skaistesnė už saulę. 14Mes visi parpuolėme žemėn, o aš išgirdau balsą, kuris man sakė hebrajiškai: 'Sauliau, Sauliau, kam mane persekioji? Sunku tau spyriotis prieš akstiną!' 15Aš paklausiau: 'Kas tu esi, Viešpatie?' O Viešpats atsakė: 'Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji. 16Bet kelkis ir laikykis ant kojų! Aš tau apsireiškiau, kad paskirčiau tave tarnu bei liudytoju tų dalykų, kuriuos matei ir kuriuos tau dar apreikšiu. 17Aš tave gelbėsiu nuo tautiečių ir pagonių, pas kuriuos tave siunčiu, 18kad atvertum jų akis ir jie iš tamsybių grįžtųsi į šviesą, nuo šėtono galybės - į Dievą ir, tikėdami mane, gautų nuodėmių atleidimą bei dalį su pašventintaisiais'. 19Todėl, karaliau Agripa, negalėjau būti neklusnus dangaus apreiškimui. 20Iš pradžių Damaske ir Jeruzalėje, o paskui visoje Judėjoje ir pagonijoje ėmiau skelbti, kad žmonės atsiverstų, sugrįžtų pas Dievą ir imtųsi tikro atsivertimo darbų.

21Už tai žydai sugriebė mane šventykloje ir mėgino užmušti. 22Bet, Dievui padedant, iki šios dienos aš tebeliudiju mažam ir dideliam, neskelbdamas nieko viršaus, o tik tai, ką yra skelbę

įvyksiant pranašai ir Mozė, 23būtent - jog Mesijas kentės, jog pirmutinis prisikels iš numirusių ir paskelbs šviesą tautai ir pagonims".

Klausytojų atsiliepimai 24Jam taip aiškinant, Festas garsiai sušuko: "Pauliau, tu iš galvos kraustaisi! Iš didelio rašto išėjai iš krašto". 25Paulius atsiliepė: "Ne, nesikraustau iš galvos, prakilnusis Festai, bet kalbu tiesos ir sveiko proto žodžius. 26Šiuos dalykus žino karalius, kuriam aš taip atvirai kalbu. Esu tikras, kad iš viso to jam nieko nėra nežinomo, juoba kad šitai dėjosi ne kur nors užkampyje. 27Karaliau Agripa, ar tiki pranašais? Aš žinau, kad tiki". 28Agripa atsakė: "Ko gero, įtikinsi mane krikščionimi tapti..." 29Paulius palinkėjo: "Duok, Dieve, kad ar per trumpą, ar per ilgą laiką ne tik tu, bet ir visi, šiandien girdėję mane kalbant, taptų tokie, kaip aš, tik be šitų pančių!"

30Tuomet pakilo karalius, valdytojas, Berenikė ir kiti svečiai. 31Išeidami jie kalbėjosi: "Šitas žmogus nepadarė nieko baustino mirtimi ar kalėjimu". 32Agripa Festui pareiškė: "Būtų buvę galima paleisti šį žmogų, jeigu jis nebūtų šaukęsis ciesoriaus".

27Paulius gabenamas į Romą 1Kai buvo nuspręsta, kada išplaukti mums į Italiją, Paulius ir keli kiti kaliniai buvo perduoti Augusto kohortos šimtininkui Julijui. 2Mes įlipome į Adramitijos laivą, kuris turėjo plaukti Azijos pakrantėmis, ir netrukus leidomės į kelionę. Su mumis buvo makedonietis Aristarchas iš Tesalonikos. 3Kitą dieną atplaukėme į Sidoną. Julijus draugiškai elgėsi su Pauliumi, leido jam aplankyti bičiulius ir apsirūpinti į kelionę. 4Iš ten mums teko buriuoti Kipro užuovėja, nes pūtė priešiniai vėjai. 5Perplaukę jūrą ties Kilikija ir Pamfilija, mes atvykome į Likijos miestą Myrą. 6Tenai šimtininkas surado Aleksandrijos laivą, kuris plaukė į Italiją, ir persodino mus į jį.

7Daug dienų plaukėme palengva ir vargais negalais atsiradome ties Knidu. Kadangi vėjas kliudė priplaukti prie kranto, plaukėme Kretos priedangoje, Salmonės iškyšulio kryptimi. 8Vargingai jį aplenkę, atvykome į vietovę, kuri vadinasi Dailioji Prieplauka, netoli Lasėjos miesto.

9Prabėgo daug laiko, ir laivyba tapo pavojinga, nes jau buvo pasibaigęs rudens pasninko metas. 10Paulius juos įspėjo: "Vyrai, aš numatau, jog šis plaukimas bus grėsmingas ir pražūtingas ne tik kroviniams bei laivui, bet ir mūsų gyvybėms". 11Tačiau šimtininkas labiau tikėjo vairininku ir laivo savininku negu Pauliaus įspėjimais. 12Kadangi uostas nebuvo tinkamas žiemoti, daugumas nusprendė iš ten plaukti toliau, kaip nors pasiekti Feniką, Kretos uostą, atvirą į pietvakarius ir šiaurės vakarus, ir tenai žiemoti.

Audra ir laivo sudužimas 13Kai ėmė pūsti lengvas pietų vėjas, jie tikėjosi įvykdyti savo sumanymą ir, pakėlę inkarą, leidosi pirmyn palei Kretos krantus.

14Bet greitai nuo salos pusės pakilo viesulas, vadinamas Šiauriaryčiu. 15Jis pagavo laivą, nepajėgusį jam priešintis, ir mes turėjome jį leisti pavėjui. 16Kai mus nešė pro salelę, vardu Kauda, mes tik vargais negalais išsaugojome gelbėjimo valtį. 17Kai ji buvo užkelta, jūreiviai ėmėsi stiprinti laivą - apjuosė jį virvėmis. Kad nepakliūtume ant Sirto seklumų, jie nuleido bures ir taip plaukė toliau. 18Mus baisiai vargino audra. 19Todėl rytojaus dieną teko išmesti į jūrą dalį krovinio. Trečią dieną jūrininkai savo rankomis išmetė kai kuriuos laivo įrengimus. 20Ilgą laiką nematydami nei saulės, nei žvaigždžių, smarkios audros blaškomi, mes galiausiai praradome bet kokią viltį išsigelbėti.

21Žmonės jau ilgą laiką nieko nevalgė. Paulius priėjo prie jų ir tarė: "Vyrai! Reikėjo paklausyti manęs ir neplaukti nuo Kretos į jūrą. Būtų išvengta pavojų ir nuostolių. 22Tačiau ir dabar patariu nenusiminti. Niekas iš jūsų nežus, vien tik laivas. 23Šią naktį man apsireiškė angelas Dievo, kuriam aš priklausau ir tarnauju, 24ir pranešė: 'Nebijok, Pauliau! Tu privalai stoti prieš ciesorių. Todėl Dievas tau dovanoja tavo kelionės draugų gyvybes'. 25Tad, vyrai, drąsiau! Aš tikiu Dievu, kad taip ir įvyks, kaip man pasakyta. 26Mus išmes į kokią nors salą".

27Kai buvome svaidomi Adrijos jūroje keturioliktą naktį, apie vidurnaktį jūreiviams pasirodė, kad artėjame prie sausumos. 28Jie išmetė grimzlę ir nustatė dvidešimties jūros sieksnių gylį; išmatavę dar kartą, berado penkiolika. 29Bijodami užšokti ant povandeninių uolų, jie išmetė iš paskuigalio keturis inkarus ir ėmė laukti aušros. 30Jūreiviai mėgino pabėgti iš laivo. Jie nuleido į jūrą gelbėjimo valtį, neva norėdami išmesti inkarus laivo priešakyje. 31Paulius įspėjo šimtininką ir kareivius: "Jeigu šitie nepasiliks laive, jūs neišsigelbėsite". 32Tada kareiviai nukapojo valties virves ir leido jai nukristi į jūrą.

33Prieš rytą Paulius paragino visus valgyti, sakydamas: "Šiandien jau keturiolikta diena, kaip jūs laukiate nevalgę, nieko burnoje neturėję. 34Todėl aš jus prašau valgyti. To reikia jūsų išsigelbėjimui. Nė vienam iš jūsų nenukris nė plaukas nuo galvos!" 35Tai pasakęs, jis paėmė duonos, visų akivaizdoje padėkojo Dievui, sulaužė ir pradėjo valgyti. 36Tuomet visi pralinksmėjo ir ėmėsi valgio. 37Laive iš viso buvome du šimtai septyniasdešimt šeši žmonės. 38Pavalgę jie palengvino laivą, išmesdami jūron javus.

39Rytui išaušus, jūreiviai negalėjo pažinti žemės, tiktai pastebėjo nedidelę įlanką lėkštais krantais, į kurią, jei bus įmanoma, jie nutarė pasukti laivą. 40Nupjovė inkarus, paliko juos jūroje, atleido vairo diržus ir, iškėlę prieš vėją priekinę burę, leidosi į krantą. 41Atsidūrę prie seklumos, jie užšokdino ant jos laivą. Priekis liko tvirtai įsmigęs, o paskuigalis ėmė irti nuo smarkios mūšos.

42Tuo metu kareiviai sumanė iššudyti kalinius, kad kuris išplaukęs nepaspruktų. 43Bet šimtininkas, gelbėdamas Paulių, sutrukdė jų sumanymą. Jis įsakė, kad mokantys plaukti pirmi šoktų į jūrą ir plauktų į krantą, 44o kiti tai padarytų kas ant lentų, kas ant laivo nuolaužų. Šitaip visi išsigelbėjo ir pasiekė žemę.

28Nepaprasti įvykiai Maltoje 1Išsigelbėję sužinojome, kad sala vadinasi Melitė. 2Vietos gyventojai su mumis elgėsi labai draugiškai. Užkūrė ugnį ir pakvietė mus visus prie jos, nes lijo ir buvo šalta. 3Paulius pririnko glėbį sausų šakų ir metė į ugnį. Čia nuo kaitros iš laužo iššoko gyvatė ir įsikirto jam į ranką. 4Pamatę prikibusią prie rankos gyvatę, gyventojai ėmė vienas kitam kalbėti: "Tas žmogus tikriausiai žmogžudys: išsigelbėjo iš jūros, o keršto deivė vis tiek neduoda jam gyventi". 5Tačiau jis nupurtė šliužą į ugnį, nepatirdamas nieko blogo. 6Gyventojai laukė, kada jis ištins ir kris negyvas. Laukę nesulaukę ir pamatę, kad jam nesidaro nieko blogo, jie pakeitė nuomonę ir ėmė kalbėti, jog jis esąs dievaitis.

7Netoli tos vietos buvo vyriausio salos valdininko Publijaus valdos. Jis mus priglaudė ir tris dienas bičiuliškai globojo. 8Tuo metu Publijaus tėvas buvo susirgęs karštine ir viduriavimu. Paulius užėjo pas jį, pasimeldė, uždėjo ant jo rankas ir išgydė. 9Po šito įvykio ir kiti salos ligoniai ėjo pas Paulių ir buvo pagydomi. 10Už tai žmonės mus didžiai gerbė, o išvykstant aprūpino viskuo, ko mums reikėjo.

Iš Maltos į Romą 11Po trijų mėnesių mes išplaukėme Aleksandrijos laivu, žiemojusiu saloje. Jis

turėjo Dvynių ženklą. 12Atplaukę į Sirakūzus, prastovėjome tris dienas. 13Tada, buriuodami palei krantą, pasiekėme Regijų ir dar po dienos, ėmus pūsti pietų vėjui, per dvi dienas atvykome į Puteolus. 14Ten susitikome su broliais; jie pakvietė mus septynias dienas paviešėti. Taip mes atvykome į Romą. 15Tenykščiai broliai, išgirdę apie mus, atėjo pasitikti iki Apijaus aikštės ir Trijų tavernų. Juos išvydęs, Paulius dėkojo Dievui ir įgavo naujo pasitikėjimo. 16Kai atvykome į Romą, Pauliui buvo leista apsigyventi vienam su sergančiu jį kareiviu.

Pokalbis su Romos žydais 17Po trijų dienų jis pasikvietė pas save žydų vadovus. Jiems susirinkus, jis prabilo: "Broliai! Nors aš nesu nusikaltęs nei tautai, nei papročiams, buvau Jeruzalėje suimtas ir atiduotas į romėnų rankas. 18Tie ištardę norėjo mane paleisti, nes nerado jokio mirties verto nusižengimo. 19Kadangi žydai prieštaravo, turėjau šauktis ciesoriaus, tiktai ne tam, kad apkaltinčiau savo tautą. 20Dėl šios priežasties aš norėjau su jumis pasimatyti ir pasikalbėti. Juk aš nešioju šitą grandinę dėl Izraelio vilties!"

21Jie atsakė jam: "Mes nesame gavę apie tave iš Judėjos laiškų, ir niekas iš brolių nebuvo atvykęs su blogomis žiniomis ar kalbomis apie tave. 22Vis dėlto norėtume išgirsti tavo pažiūras. Mat apie šią atskalą tiek težinome, jog jai visur prieštaraujama".

23Paskyrę jam dieną, daugelis suėjo pas jį į butą. Nuo ryto iki vakaro jis dėstė jiems ir liudijo apie Dievo karalystę, įrodinėdamas jiems Jėzų iš Mozės Įstatymo ir Pranašų. 24Vieni jo žodžiais tikėjo, kiti ne. 25Nesutardami tarpusavyje, jie ėmė skirstytis, o Paulius tepasakė jiems viena: "Teisingai Šventoji Dvasia yra jūsų protėviams pasakiusi per pranašą Izaiją:

26 Eik pas šią tautą ir sakyk:
Girdėti girdėsite, bet nesuprasite,
žiūrėti žiūrėsite, bet nematysite.
27 Šitų žmonių širdis aptuko,
jie prastai girdėjo ausimis ir užmerkė akis,
kad kartais nepamatytų akimis,
neišgirstų ausimis, nesuprastų širdimi
ir neatsiverstų, ir aš jų nepagydyčiau.

28Todėl žinokite: šis Dievo išgelbėjimas yra pasiųstas pagonių tautoms, ir jos jį priims". (29)

Pabaiga 30Paulius pasiliko gyventi savo išsinuomotame bute ištisus dvejus metus ir priiminėdavo visus savo lankytojus. 31Jis skelbė Dievo karalystę ir visiškai laisvai, netrukdomas, mokė apie Jėzų Kristų.

LAIŠKAS ROMIEČIAMS

LAIŠKO ĮŽANGA

1Kreipimasis 1Paulius, Jėzaus Kristaus tarnas, pašauktasis apaštalas, išskirtas [skelbti] gerąją Dievo naujieną, 2kurią Dievas buvo iš anksto pažadėjęs per savo pranašus šventuosiuose Raštuose. 3O ji kalba apie jo Sūnų, kūnu kilusį iš Dovydo giminės, 4šventumo Dvasia per prisikėlimą iš numirusių pristatytą galingu Dievo Sūnumi, - Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. 5Per jį esame gavę malonę ir apaštalo tarnystę, kad jo garbei skleistume tikėjimo klusnumą visose pagonių tautose. 6Kartu ir jūs esate Jėzaus Kristaus pašaukti.

7Visiems Dievo mylimiesiems, esantiems Romoje, pašauktiesiems šventiesiems: tebūna jums malonė bei ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!

Padėka ir prašymas 8Pirmiausia aš dėkoju savo Dievui per Jėzų Kristų už jus visus, nes visame pasaulyje kalbama apie jūsų tikėjimą. 9Man gali paliudyti Dievas, kuriam tarnauju dvasia, skelbdamas jo Sūnaus Evangeliją, jog be paliovos jus prisimenu, 10visuomet savo maldose prašydamas, kad, Dievui leidus, man pavyktų kaip nors atkeliauti pas jus. 11Aš trokštu jus pamatyti, kad galėčiau perduoti šiek tiek dvasinių dovanų jums sustiprinti, 12tai yra drauge pasiguosti bendru jūsų ir mano tikėjimu. 13Noriu, broliai, kad žinotumėte, jog ne kartą ketinau atvykti pas jus, - deja, iki šiol vis pasitaikydavo kliūčių, - kad ir tarp jūsų turėčiau šiek tiek vaisių kaip ir kitose tautose. 14Juk aš skolingas graikams ir barbarams, mokytiems ir nemokytiems. 15Štai kodėl mano širdį traukia ir jums Romoje skelbti Evangeliją.

NUTEISINIMAS TIKĖJIMU

Įžanginės mintys 16Aš nesigėdiju Evangelijos, nes ji yra Dievo galybė išgelbėti kiekvienam tikinčiajam, pirma žydui, paskui graikui.

17Joje apsireiškia Dievo teisumas iš tikėjimo į tikėjimą, kaip parašyta: Teisusis gyvens tikėjimu.

Pagonys ir žydai slegiami Dievo rūstybės

Pagonių nusikaltimas Dievui 18Dievo rūstybė apsireiškia iš dangaus už visokią žmonių bedievystę ir neteisybę, kai teisybę jie užgniaužia neteisingumu. 19Juk tai, kas gali būti žinoma apie Dievą, jiems aišku, nes Dievas jiems tai leido suprasti. 20Jo neregimosios ypatybės - jo amžinoji galybė ir dievystė - nuo pat pasaulio sukūrimo aiškiai suvokiamos protu iš jo kūrinių, taigi jie nepateisinami. 21Pažinę Dievą, jie negarbino jo kaip Dievo ir jam nedėkojo, bet tuščiai svarstydami paklydo, ir neišmani jų širdis aptemo. 22Girdamiesi esą išmintingi, tapo kvaili. 23Jie išmainė nenykstančiojo Dievo šlovę į nykstančius žmogaus, paukščių, keturkojų bei šliužų atvaizdus.

24Todėl Dievas per jų širdžių geismus atidavė juos tokiam neskaistumui, kad jie patys teršė savo kūnus. 25Jie Dievo tiesą iškeitė į melą ir lenkėsi bei tarnavo kūriniams, o ne Kūrėjui, kuriam šlovė per amžius. Amen!

26Štai kodėl Dievas paliko juos gėdingų aistrų valiai. Jų moteriškės prigimtinius santykius pakeitė priešingais prigimčiai. 27Panašiai ir vyriškiai, pametę prigimtinius santykius su moterimis, užsidegė geiduliais vienas kitam, ištvirkavo vyrai su vyrais, ir jiems būdavo jais pačiais už iškrypimą vertai atmonijama.

28Jie nesirūpino pažinti Dievą, tai ir Dievas leido jiems vadovautis netikusiu išmanymu ir daryti, kas nepridera. 29Todėl jie pilni visokio neteisumo, piktybės, godulystės ir piktumo, pilni pavydo, žudynių, nesantaikos, klastingumo, paniekos, apkalbų. 30Jie - Dievo nekenčiami šmeižikai, akiplėšos, išpuikėliai, pagyrūnai, išradingi piktadariai, neklausantys tėvų, 31neprotingi, neištikimi, be meilės, negailestingi. 32Nors žino Dievo sprendimą, jog visa tai darantys verti mirties, jie ne tik patys taip daro, bet ir palaiko taip darančius.

2Žydų nusikaltimas Dievui 1Esi nepateisinamas, kad ir kas būtum, žmogau, kuris mėgsti teisti kitus. Juk teisdamas kitą, pasmerki save, nes ir pats tai darai, už ką teisi. 2O mes žinome, kad Dievas teisingai teisia tuos, kurie tokius nusikaltimus daro. 3Nejaugi manai, žmogau, teisdamas taip

darančius ir pats taip pat darydamas, išvengsiąs Dievo teismo?! 4Kaipgi drįsti niekinti jo gerumo, pakantumo ir kantrumo lobius?! Ar nesupranti, kad Dievo gerumas skatina tave atsiversti? 5Deja, savo užkietėjimu bei neatgailaujančia širdimi tu pats sau kaupi rūstybę dienai, kurią apsireikš Dievo rūstybė ir jo teisingas teismas. 6Jis kiekvienam atmokės už jo darbus: 7tiems, kurie ieško šlovės, garbingumo ir nemirtingumo, ištvermingai darydami gera, - amžinuoju gyvenimu, 8o išpuikėliams, kurie neklauso tiesos, bet yra pasidavę neteisumui, - pykčiu ir rūstybe. 9Sielvartas ir suspaudimas sielai kiekvieno žmogaus, kuris daro bloga, pirma žydo, paskui graiko. 10Ir šlovė, pagarba bei ramybė kiekvienam, kuris daro gera, pirma žydui, paskui graikui. 11Juk Dievas nėra šališkas.

Negelbės Įstatymas 12Visi, kurie nusidėjo neturėdami įstatymo, pražus be įstatymo, o visi, kurie nusidėjo turėdami įstatymą, bus nuteisti pagal įstatymą. 13Teisūs Dievo akyse ne įstatymo klausytojai; teisūs bus pripažinti įstatymo vykdytojai.

14Kai jokio įstatymo neturintys pagonys iš prigimties vykdo įstatymo reikalavimus, tada jie - neturintys įstatymo - yra patys sau įstatymas. 15Jie įrodo, kad įstatymo reikalavimai įrašyti jų širdyse, ir tai liudija jų sąžinė bei mintys, kurios tai kaltina, tai teisina viena kitą... 16Aną dieną Dievas per Jėzų Kristų teis žmonių slėpinius, kaip sako mano Evangelija.

17Aure tu vadiniesi žydas, pasikliauji įstatymu ir giriesi Dievu. 18Tu pažįsti jo valią ir, įstatymo pamokytas, išmanai, kas geriau. 19Esi įsitikinęs galįs būti aklųjų vadovas, švyturys tamsoje esantiems, 20neišmanančių mokytojas, kūdikių auklėtojas, turįs įstatyme išreikštą pažinimą bei tiesą. 21Tai kodėl gi, mokydamas kitus, nepamokai pats savęs?! Kodėl, įkalbinėdamas nevogti, pats vagi?! 22skelbdamas nesvetimauti, pats svetimauji?! bodėdamasis stabais, pats apiplėši šventoves?! 23giriesi įstatymu, o paniekini Dievą, laužydamas įstatymą?! 24Juk parašyta: Dėl jūsų piktžodžiauja Dievo vardui pagonys.

Negelbės apipjaustymas 25Apipjaustymas naudingas, jei vykdai įstatymą. O jeigu esi įstatymo laužytojas, iš apipjaustyto virsti neapipjaustytu. 26Taigi, kai neapipjaustytas žmogus laikosi įstatymo reikalavimų, argi jo neapipjaustymas nebus įskaitytas apipjaustymu?! 27Taip pagal gymį neapipjaustytas, bet vykdantis įstatymą žmogus pasmerks tave, kuris laužai įstatymą, turėdamas jo raidę ir apipjaustymą 28Ne tas yra tikras žydas, kuris viešai laikomas žydu, ir ne tas tikras apipjaustymas, kuris išoriškai atliktas kūne. 29Anaiptol! Tiktai tas yra žydas, kuris toksai viduje, ir tiktai tuomet yra apipjaustymas, kai širdis apipjaustyta dvasioje, o ne pagal raidę. Tokiam ir gyrius ne iš žmonių, bet iš Dievo.

3Kaip su Dievo pažadais? 1Koks tada pranašumas būti žydu arba kokia nauda iš apipjaustymo?! 2Visokeriopas! Pirmiausia tas, kad jiems buvo patikėtas Dievo žodis. 3Jei kai kurie tapo neištikimi, - negi jų neištikimybė panaikins Dievo ištikimybę? 4Nieku būdu! Dievas išlieka tiesakalbis, o kiekvienas žmogus - melagis, kaip parašyta:

Kad tavo žodžiai būtų pripažinti teisūs
ir laimėtum, kai esi teisiamas.

5Jei mūsų neteisingumas iškelia Dievo teisumą, - ką gi sakysime?! Gal Dievas neteisus, rūsčiai bausdamas?! Kalbu, kaip žmonėms įprasta. 6Nieku būdu! Kaip tada Dievas galėtų teisti pasaulį?! 7Bet jeigu Dievo tiesa per mano melagystę tik skaidriau nušvito jo garbei, tai kam dar teisti mane kaip nusidėjėlį?! 8Gal jau imkime ir darykime bloga, kad išeitų gera, - kaip esame šmeižiami ir kaip kai kurie sako mus skelbiant?! Šitokie tikrai smerktini.

Visi žmonės nusidėjėliai 9Tai ką gi? Ar mes turime pirmenybę?! Visai ne! Juk jau įrodėme, kad ir žydai, ir pagonys - visi yra nuodėmės pavergti, 10kaip parašyta:

Nėra teisaus, nėra nė vieno.
11 Nėra išmanančio, nėra kas Dievo ieškotų.
12 Visi pasiklydo, visi nuėjo vėjais;
nėra kas darytų gera, nėra nė vieno!
13 Jų gerklė - atviras kapas;
savo liežuviais klastas jie raizgė,
gyvačių nuodai jų lūpose.
14 Jų burna pilna keiksmų ir kartumo,
15 jų kojos eiklios kraujo išlieti,
16 jų keliais skuba griovimas ir skurdas.
17 Jie nepažino taikos kelio,
18 ir nestovi prieš jų akis Dievo baimė.

19O mes žinome, jog įstatymo reikalavimai paskelbti tiems, kurie yra pavaldūs įstatymui, kad visos burnos užsičiauptų ir visas pasaulis pasirodytų kaltas prieš Dievą, 20nes įstatymo darbais jo akivaizdoje nebus nuteisintas nė vienas žmogus. Per įstatymą tik pažįstame nuodėmę.

Dievo teisumas ir tikėjimas

Dievo teisumas 21Bet dabar be įstatymo pasireiškė Dievo teisumas, paliudytas Įstatymo ir Pranašų. 22Tai Dievo teisumas, tikėjimu į Jėzų Kristų duodamas visiems tikintiesiems. Nėra jokio skirtumo, 23nes visi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės, 24o nuteisinami dovanai jo malone dėl Kristaus Jėzaus atpirkimo. 25Dievas jį paskyrė permaldavimo auka, jo kraujo galia, veikiančia per tikėjimą. Jis norėjo parodyti savo teisumą tuo, kad nenubaudė už nuodėmes, padarytas anksčiau, 26dieviškojo kantrumo laikais, ir norėjo parodyti savo teisumą dabartiniu metu, pasirodydamas esąs teisus ir nuteisinantis tą, kuris tiki Jėzų.

Tikėjimo vaidmuo 27Kur tada pagrindas girtis? Jis atmestas. Kokiu įstatymu? Darbų? Ne, tikėjimo įstatymu. 28Mes laikomės nuomonės, kad žmogus nuteisinamas tikėjimu, be įstatymo darbų. 29Argi Dievas - tiktai žydų Dievas? Ar jis nėra ir pagonių?! Taip, ir pagonių, 30nes tėra vienas Dievas, kuris per tikėjimą nuteisins apipjaustytus žydus ir per tikėjimą nuteisins neapipjaustytus pagonis. 31O gal tikėjimu mes panaikiname įstatymą? Nieku būdu! Priešingai, mes įstatymą patvirtiname.

Abraomo pavyzdys

4Abraomas nuteisintas tikėjimu 1O ką pasakysime gavus Abraomą - mūsų protėvį pagal kūną? 2Jei Abraomas būtų buvęs nuteisintas darbais, jis turėtų kuo pasigirti, tik, žinoma, ne Dievui. 3Bet ką sako Raštas? Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu. 4Tam, kuris dirba, atlyginimas nelaikomas malone, bet prievole. 5O tam, kuris nedirba, bet tiki tuo, kuris nuteisina bedievį, jo tikėjimas įskaitomas jam teisumu. 6Taip ir Dovydas skelbia palaiminimą žmogui, kuriam Dievas be darbų įskaito teisumą:

7 Palaiminti, kurių nusikaltimai atleisti,
kurių nuodėmės uždengtos;

8 palaimintas vyras, kuriam Viešpats nuodėmės neįskaito!

Abraomas ir apipjaustymas 9Ar šis palaiminimas taikomas tik apipjaustytiesiems, ar ir neapipjaustytiesiems? Mes sakėme, kad Abraomui tikėjimas buvo įskaitytas teisumu. 10Kokiu būdu? Jam esant apipjaustytam ar dar prieš apipjaustymą? - Ne po apipjaustymo, bet prieš tai. 11Jis gavo apipjaustymo žymę kaip antspaudą tikėjimo teisumo, kurį turėjo būdamas dar neapipjaustytas. Taip jis tapo tėvu visiems tikintiesiems iš neapipjaustytųjų, kad ir jiems būtų įskaitytas teisumas, 12ir tėvu tiems apipjaustytiesiems, kurie ne tik apipjaustyti, bet ir vaikščioja pėdomis mūsų tėvo Abraomo, kuris tikėjo būdamas dar neapipjaustytas.

Abraomas ir Įstatymas 13Ne įstatymu buvo paremtas Abraomui arba jo palikuonims duotas pažadas, kad paveldės pasaulį, bet tikėjimo teisumu. 14Jei paveldėtojai tebūtų tie, kurie remiasi įstatymu, tai tikėjimas taptų tuščias, o pažadas liktų bevertis. 15Juk įstatymą lydi rūstybė, o kur nėra įstatymo, ten nėra nė nusižengimo. 16Taigi paveldėjimas priklauso nuo tikėjimo, kad tikrai būtų iš malonės ir kad pažadas būtų tikras visiems palikuonims, ne tik tiems, kurie remiasi įstatymu, bet ir tiems, kurie turi Abraomo tikėjimą. O jis yra visų mūsų tėvas, 17kaip parašyta: Aš padariau tave daugelio tautų tėvu; - tėvas prieš Dievą, kuriuo jis tikėjo, kuris atgaivina numirusius ir iš nebūties pašaukia būti daiktus.

Abraomas - pavyzdys krikščionims 18Nematydamas jokios vilties, Abraomas patikėjo viltimi, jog tapsiąs daugelio tautų tėvu, kaip pasakyta: Tokia bus tavoji ainija. 19Jis nesvyruodamas tikėjo, nors regėjo savo kūną jau apmirusį - jam buvo arti šimto metų - ir Saros įsčias apmirusias. 20Jis nepasidavė netikėjimui Dievo pažadu, bet įsitvirtino tikėjime, teikdamas Dievui garbę 21ir būdamas tikras, jog ką pažadėjo, įstengs ir įvykdyti. 22Todėl jam tai buvo įskaityta teisumu.

23Tačiau ne vien apie jį parašyta: Jam buvo įskaityta, 24bet ir apie mus, - nes turės būti įskaityta ir mums, jei tikėsime tą, kuris prikėlė iš numirusių mūsų Viešpatį Jėzų, paaukotą dėl mūsų nusikaltimų ir prikeltą mums nuteisinti.

IŠGANYMAS TIKĖJIMU

5Nuteisinimas - išganymo laidas 1Taigi, nuteisinti tikėjimu, gyvename taikoje su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, 2per kurį tikėjimu pasiekiame tą malonę, kurioje stovime ir didžiuojamės Dievo šlovės viltimi. 3Ir ne vien tuo. Mes taip pat didžiuojamės sielvartais, žinodami, kad sielvartas gimdo ištvermę, 4ištvermė - išbandytą dorybę, išbandyta dorybė - viltį. 5O viltis neapgauna, nes Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse Šventosios Dvasios, kuri mums duota.

6Mums dar esant silpniems, Kristus skirtu metu numirė už bedievius. 7Vargu ar kas sutiktų mirti už teisųjį; nebent kas ryžtųsi numirti už geradarį. 8O Dievas mums parodė savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai tebebuvome nusidėjėliai. 9Tad dar tikriau dabar, kai esame nuteisinti jo krauju, būsime jo išgelbėti nuo rūsčios bausmės. 10Jeigu, kai dar buvome priešai, mus sutaikino su Dievu jo Sūnaus mirtis, tai juo labiau mus išgelbės jo gyvybė, kai jau esame sutaikinti. 11Negana to, - dar galime didžiuotis Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, kuris mus sutaikino.

Išvaduoti iš nuodėmės, mirties ir įstatymo

Adomas ir Jėzus Kristus 12Todėl kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę mirtis, taip mirtis prasiskverbė į visus žmones, nes visi nusidėjo. - 13Nuodėmė buvo pasaulyje ir iki įstatymo, bet, nesant įstatymo, nuodėmė negalėjo būti įskaitoma. 14Vis dėlto nuo Adomo iki Mozės

mirtis valdė net tuos, kurie nebuvo padarę nuodėmių, panašių į nusikaltimą Adomo, kuris buvo Būsimojo provaizdis. -

15Bet ne taip yra su dovana kaip su kalte. Jei dėl vieno žmogaus nusidėjimo turėjo mirti daugelis, tai dar labiau Dievo malonė ir vieno žmogaus, Jėzaus Kristaus, malonės dovana su kaupu atiteko daugybei. 16Ne, ne taip yra su dovana kaip su vieno žmogaus nusikaltimu. Juk teismas virto pasmerkimu dėl vieno kaltės, o malonė iš daugybės nusikaltimų atvedė iki nuteisinimo. 17Jei dėl vieno žmogaus nusikaltimo mirtis įsiviešpatavo per tą vieną, tai nepalyginti labiau tie, kurie su perteklium gauna malonės bei teisumo dovaną, viešpataus gyvenime per vieną Jėzų Kristų.

18Taigi, kaip vieno žmogaus nusikaltimas visiems žmonėms užtraukė pasmerkimą, taip vieno teisus darbas visiems laimėjo nuteisinimą, kad gyventų. 19Kaip vieno žmogaus neklusnumu daugelis tapo nusidėjėliais, taip ir vieno klusnumu daugelis taps teisūs. 20Įstatymas įsiterpė, kad nusikaltimas dar padidėtų. Bet kur buvo pilna nuodėmės, ten dar apstesnė tapo malonė, 21kad kaip nuodėmė viešpatavo mirtimi, taip malonė viešpatautų teisumu amžinajam gyvenimui per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

6Krikštas 1Ką gi sakysime? Gal mums pasilikti nuodėmėje, kad gausėtų malonė? 2Nieku būdu! Mirę nuodėmei, kaipgi toliau gyventume joje? 3Argi nežinote, jog mes visi, pakrikštytieji Kristuje Jėzuje, esame pakrikštyti jo mirtyje? 4Taigi krikštu mes esame kartu su juo palaidoti mirtyje, kad kaip Jėzus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlovinga galia, taip ir mes pradėtume gyventi atnaujintą gyvenimą.

5Jei esame suaugę su jo mirties paveikslu, būsime suaugę ir su prisikėlimo. 6Mes žinome, jog mūsų senasis "aš" yra nukryžiuotas kartu su juo, kad būtų sunaikintas nuodėmės kūnas ir kad daugiau nebevergautume nuodėmei. 7Juk kas miręs, tas išvaduotas iš nuodėmės.

8Jeigu esame mirę su Kristumi, tikime ir gyvensią su juo. 9Mes žinome, kad, prisikėlęs iš numirusių, Kristus daugiau nebemiršta; mirtis jam nebeturi galios. 10Kad jis numirė, tai numirė nuodėmei kartą visiems laikams, o kad gyvena - gyvena Dievui. 11Taip ir jūs laikykite save mirusiais nuodėmei, o gyvais Dievui Kristuje Jėzuje.

Nebevergauti nuodėmei 12Taigi tegu nebeviešpatauja jūsų mirtingame kūne nuodėmė, kad vėl nepasiduotumėte jo geismams. 13Ir neduokite nuodėmei savo kūno narių kaip nedorybės ginklų, bet paveskite Dievui save kaip iš mirusiųjų atgijusius ir savo narius - kaip teisumo ginklus. 14Jumyse neturi viešpatauti nuodėmė: jūs ne įstatymo, bet malonės galioje.

Nuodėmė ir teisumas 15Tai ką gi? Gal darysime nuodėmes, jei esame ne įstatymo, bet malonės valdžioje?! Nieku būdu! 16Argi nežinote, kad, pasiduodami kam nors vergiškai tarnauti, jūs iš tiesų tampate vergais to, kurio klausote: ar tai būtų nuodėmė, vedanti į mirtį, ar klusnumas, vedantis į teisumą. 17Ačiū Dievui, kad, buvę nuodėmės vergais, jūs iš širdies paklusote tam mokslo pavyzdžiui, kuriam buvote pavesti, 18ir, išvaduoti iš nuodėmės, tapote teisumo tarnais. 19Aš kalbu kaip žmonėms įprasta, atsižvelgdamas į jūsų kūnišką silpnumą. Kaip buvote atidavę savo kūno narius vergauti netyrumui ir nedorybei, kad elgtumėtės nedorai, taip dabar atiduokite savo narius tarnauti teisumui, kad taptumėte šventi.

20Būdami nuodėmės vergai, jūs buvote nepriklausomi nuo teisumo. 21Bet kokią naudą turėjote tuomet iš to, ko dabar gėdijatės? Juk anų dalykų galas - mirtis. 22O dabar, išvaduoti iš nuodėmės ir

tapę Dievo tarnais, jūs turite kaip vaisių - šventumą ir kaip baigtį - amžinąjį gyvenimą. 23Atpildas už nuodėmę - mirtis, o Dievo malonės dovana - amžinasis gyvenimas mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje.

7Išvaduoti nuo Įstatymo 1Argi nežinote, broliai, - aš kalbu išmanantiems įstatymą, - jog įstatymas galioja žmogui, kol jis gyvas? 2Pavyzdžiui, ištekėjusi moteris įstatymo surišta su vyru, kol jis gyvas. Jei vyras miršta, ji tampa laisva nuo įstatymo, rišusio ją su vyru. 3Taigi ji vadinsis svetimautoja, jei, vyrui gyvam esant, bus žmona kitam. Bet jei vyras miršta, ji tampa laisva nuo įstatymo ir, būdama žmona kitam, nebėra svetimautoja.

4Šitaip, mano broliai, ir jūs esate per Kristaus kūną mirę įstatymui, kad priklausytumėte kitam - prikeltajam iš numirusių - ir kad mes visi duotume vaisių Dievui. 5Kol dar gyvenome kūniškai, mūsų sąnariuose veikė įstatymo pažadintos nuodėmingos aistros, ir mes davėme vaisių mirčiai. 6O dabar, numirę įstatymui, kuriuo buvome surišti, esame išsivadavę nuo jo, kad tarnautume atnaujinta dvasia, o ne pasenusia raide.

Įstatymo vaidmuo 7Ką gi sakysime? Gal kad įstatymas yra nuodėmė?! Nieku būdu! Bet aš nebūčiau pažinęs nuodėmės, jei nebūtų įstatymo. Ir nebūčiau suvokęs geismo, jei įstatymas nebūtų pasakęs: Negeisk! 8Bet, pagavusi progą, nuodėmė per įsakymus pažadino manyje visokius geismus, o be įstatymo nuodėmė negyva.

9Aš kadaise gyvenau be įstatymo. Paskui, atėjus įsakymui, atgijo ir nuodėmė, 10o aš numiriau; taip man paaiškėjo, kad įsakymas, skirtas gyvenimui, nuvedė mane į mirtį. 11Įsakymo paskatinta nuodėmė mane suvedžiojo ir juo mane nužudė.

12Taigi įstatymas šventas; įsakymas taip pat šventas, ir teisingas, ir geras. 13Vadinasi, geras dalykas man tapo mirštamas? Nieku būdu! Bet nuodėmė parodė savo nuodėmingumą tuo, kad atnešė man mirtį, pasinaudodama geru dalyku. Dėl įsakymo nuodėmė pasirodė esanti be saiko nuodėminga.

Vidinė kova 14Mes žinome, kad įstatymas yra dvasiškas, o aš esu kūniškas, parduotas nuodėmės valdžion. 15Aš net neišmanau, ką daraș, nes darau ne tai, ko noriu, bet tai, ko nekenčiu. 16O jei darau tai, ko nenoriu, tuomet pripažįstu, jog įstatymas geras. 17Tada jau nebe aš tai darau, bet manyje gyvenanti nuodėmė. 18Aš žinau, kad manyje, tai yra mano kūne, negyvena gėris. Mat aš sugebu gero trokšti, o padaryti - ne. 19Aš nedarau gėrio, kurio trokštu, o darau blogį, kurio nenoriu. 20O jeigu darau, ko nenoriu, tada nebe aš tai įvykdau, bet manyje gyvenanti nuodėmė.

21Taigi aš randu tokį įstatymą, kad kai trokštu padaryti gera, prie manęs prilimpa bloga. 22Juk kaip vidinis žmogus aš žaviuosi Dievo įstatymu. 23Deja, savo kūno nariuose jaučiu kitą įstatymą, kovojantį su mano proto įstatymu. Jis paverčia mane belaisviu nuodėmės įstatymo, glūdinčio mano nariuose.

24Vargšas aš žmogus! Kas mane išvaduos iš šito mirtingo kūno! 25Bet ačiū Dievui - per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų! Taigi aš pats protu tarnauju Dievo įstatymui, o kūnu - nuodėmės įstatymui.

Krikščionio gyvenimo kilnumas

8Dvasinis gyvenimas. 1Taigi dabar nebėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje. 2Juk gyvybę teikiantis Dvasios įstatymas išvadavo tave iš nuodėmės ir mirties įstatymo. 3O ko įstatymas nepajėgė, nes jis buvo kūno nusilpnintas, tai įvykdė Dievas. Jis atsiuntė savo Sūnų nuodėmingo

kūno pavidalu ir nuodėmei įveikti pasmerkė nuodėmę kūne, 4kad įstatymo reikalavimai išsipildytų mumyse, gyvenančiuose ne pagal kūną, bet pagal dvasią.

5Kurie gyvena pagal kūną, tie rūpinasi kūno reikalais, o kurie gyvena pagal dvasią - dvasios reikalais. 6Kūno siekimai veda į mirtį, o dvasios siekimai - į gyvenimą ir ramybę. 7Kūno siekimai priešiški Dievui; jie nepaklūsta Dievo įstatymui ir net negali paklusti. 8Kas gyvena kūniškai, negali patikti Dievui.

9Jūs nesate kūniški, bet dvasiški, jei tik Dievo Dvasia gyvena jumyse. O kas neturi Kristaus Dvasios, tas nėra jo. 10Jeigu Kristus yra jumyse, tai kūnas, tiesa, marus dėl nuodėmės, bet dvasia - gyva dėl teisumo. 11Jei jumyse gyvena Dvasia to, kuris Jėzų prikėlė iš numirusių, tai jis - prikėlęs iš numirusių Kristų Jėzų - atgaivins ir jūsų mirtinguosius kūnus savo Dvasia, gyvenančia jumyse.

12Taigi, broliai, mes nesame skolingi kūnui, kad gyventume pagal kūną. 13Jei jūs gyvenate pagal kūną - mirsite. Bet jei dvasia marinate kūniškus darbus - gyvensite.

Dievo įvaikiai 14Visi, vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai. 15Jūs gi esate gavę ne vergystės dvasią, kad ir vėl turėtumėte bijoti, bet gavote įvaikystės Dvasią, kurioje šaukiame: "Aba, Tėve!" 16Ir pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai. 17O jei esame vaikai, tai ir įpėdiniai. Mes Dievo įpėdiniai ir Kristaus bendraįpėdiniai, jeigu su juo kenčiame, kad su juo būtume pagerbti.

Būsimoji Dievo vaikų garbė 18Aš manau, jog šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri mumyse bus apreikšta. 19Kūrinija su ilgesiu laukia, kada bus apreikšti Dievo vaikai. 20Mat kūrinija buvo pajungta tuštybei, - ne savo noru, bet pavergėjo valia, - su viltimi, 21kad ir pati kūrinija bus išvaduota iš pragaišties vergovės ir įgis Dievo vaikų garbės laisvę. 22Juk mes žinome, kad visa kūrinija iki šiol tebedūsauja ir tebesikankina. 23Ir ne tik ji, bet ir mes patys, kurie turime dvasios pradmenis, - ir mes dejuojame, laukdami įvaikinimo ir mūsų kūno atpirkimo. 24Tuo tarpu mes esame išgelbėti viltimi. Tačiau regima viltis nėra viltis. Jeigu kas mato, tai kam jam viltis? 25Bet jei turime viltį nematydami, tada laukiame ištvermingai.

26O ir Dvasia ateina pagalbon mūsų silpnumui. Mes juk nežinome, ko turėtume deramai melsti, todėl pati Dvasia užtaria mus neišsakomais atodūsiais. 27Širdžių Tyrėjas žino Dvasios troškimus, kad ji užtaria šventuosius pagal Dievo norą.

Išganymo planas 28Be to, žinome, kad viskas išeina į gera mylintiems Dievą, būtent jo valia pašauktiesiems. 29O kuriuos jis iš anksto numatė, tuos iš anksto ir paskyrė tapti panašius į jo Sūnaus pavidalą, kad šis būtų pirmgimis iš daugelio brolių. 30Kuriuos jis iš anksto paskyrė, tuos ir pašaukė; kuriuos pašaukė, tuos ir nuteisino; kuriuos nuteisino, tuos ir išaukštino.

Himnas Dievo meilei 31Tai ką dėl viso šito pasakysime? Jei Dievas už mus, tai kas gi prieš mus?! 32Jeigu jis nepagailėjo nė savo Sūnaus, bet atidavė jį už mus visus, - kaipgi jis ir visko nedovanotų kartu su juo?! 33Kas kaltins Dievo išrinktuosius? Juk Dievas išteisina! 34Tai kas pasmerks? Ar Kristus Jėzus, kuris numirė, bet buvo prikeltas, kuris sėdi Dievo dešinėje ir net užtaria mus?! 35Kas gi mus atskirs nuo Kristaus meilės? Ar vargas? ar priespauda? ar persekiojimas? ar badas? ar nuogumas? ar pavojus? ar kalavijas?

36Parašyta:
Dėl tavęs mes žudomi ištisą dieną,
laikomi pjautinomis avimis.

37Tačiau visa mes lengvai nugalime dėlei to, kuris mus pamilo. 38Ir aš esu tikras, kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei dabartis, nei ateitis, nei galybės, 39nei aukštumos, nei gelmės, nei jokie kiti kūriniai negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje.

Izraelio tautos būklė

9Izraelitų pranašumai 1Sakau tiesą Kristuje, nemeluoju, - tai liudija ir mano sąžinė Šventojoje Dvasioje, 2kad labai liūdžiu ir nuolat širdį man skauda. 3Man mieliau būtų pačiam būti prakeiktam ir atskirtam nuo Kristaus vietoj savo brolių, tautiečių pagal kūną. 4Jie yra izraelitai, turintys įvaikystę, garbę, sandoras, įstatymų leidybą, Dievo garbinimą ir pažadus; 5jiems priklauso protėviai, ir iš jų kūno atžvilgiu yra kilęs Kristus - visiems viešpataujantis Dievas, šlovingas per amžius. Amen!

Pažado vaikai 6Netiesa, kad gali neišsipildyti Dievo žodis.

Ne visi, kilę iš Izraelio, priklauso Izraeliui. 7Ir ne visi Abraomo palikuonys yra jo vaikai, kaip pasakyta: Iš Izaoko tau bus pašaukti palikuonys. 8Tai reiškia - ne kūno vaikai yra Dievo vaikai, bet tiktai pažado vaikai laikomi palikuonimis. 9O pažadas taip skamba: Apie tą laiką aš ateisiu, ir Sara turės sūnų. 10Ir ne tik ji, bet ir Rebeka, pradėjusi du nuo vienintelio mūsų tėvo Izaoko. 11Dar jos dvyniams negimus ir jiems dar nepadarius nei gero, nei blogo, - kad įvyktų laisvai pasirinktas Dievo nutarimas, 12ne dėl darbų, bet šaukiančiojo valia, - jai buvo pasakyta: Vyresnis tarnaus jaunesniam, 13kaip ir parašyta: Jokūbą pamilau, o Ezavo nekenčiau.

Dievo valios slaptingumas 14Ką gi pasakysime? Gal Dievas neteisingai daro?! Nieku būdu! 15Jis Mozei kalba:

Aš pasigailėsiu to,
kurio norėsiu pasigailėti,
ir būsiu gailestingas tam, kuriam norėsiu gailestingas būti.

16Taigi viskas priklauso ne nuo to, kuris trokšta ar kuris bėga, bet nuo gailestingojo Dievo. 17Juk Raštas faraonui sako: Aš tam išaukštinau tave, kad parodyčiau savo galybę ir kad mano vardas būtų skelbiamas visoje žemėje. 18Vadinasi, ko jis nori, to pasigaili, ir kurį nori, tą užkietina.

19Gal man prikiši: "O už ką tada jis mane bara? Kas gi galėtų atsispirti jo valiai?" 20Ak, žmogau! Kas gi, tiesą sakant, tu toks esi, kad drįsti prieštarauti Dievui?! Argi lipdinys klausia lipdytoją: "Kam mane tokį padarei?!" 21Ar puodžius neturi galios moliui, kad iš to paties minkalo pagamintų vieną indą puošnų, o kitą paprastą?! 22Ir jeigu Dievas, norėdamas parodyti savo rūstybę ir apreikšti savo galybę, didžiu kantrumu pakentė pražūčiai nužiestus rūstybės indus, 23kad apreikštų ir savo šlovės lobius gailestingumo indams, kuriuos iš anksto paruošė garbei... 24Kaip tuos pastaruosius, taip ir mus jis pašaukė ne tik iš žydų, bet ir iš pagonių.

Senojo Įstatymo pranašystės 25Dievas kalba Ozėjo lūpomis:

Ne savo tautą pavadinsiu savąja tauta ir nemylimą - mylima.

26Ir toje vietoje, kur jiems buvo sakyta: "Jūs ne manoji tauta", ten jie bus vadinami "gyvojo Dievo vaikais".

27O Izaijas šaukia apie Izraelį: Nors Izraelio vaikų skaičius būtų kaip jūros smiltys, tik likučiai bus

išgelbėti. 28Tesėdamas savo žodį ir skubėdamas, tai atliks žemėje Viešpats.

29Izaijas nusakė iš anksto:

Jei kareivijų Viešpats nebūtų mums ainijos palikęs,
būtume pasidarę kaip Sodoma, būtume į Gomorą panašūs.

30Tai ką gi pasakysime? Kad pagonių tautos, kurios visai neieškojo teisumo, gavo teisumą, būtent teisumą iš tikėjimo. 31O Izraelis, ieškojęs teisumo įstatymo, nepasiekė įstatymo. 32Kodėl? Todėl, kad to siekė ne tikėjimu, bet tarsi darbais. Jie užkliuvo už suklupimo akmens, 33kaip parašyta:

Štai padedu Sione suklupimo akmenį,
papiktinimo uolą;
bet kas juo tiki, neliks sugėdintas.

10Žydai nesuprato teisumo 1Broliai, mano širdies troškimas ir mano malda Dievui yra už juos - jų išgelbėjimui. 2Aš jiems liudiju, kad jie turi Dievui uolumo, kuriam tačiau trūksta išmanymo. 3Nesuprasdami Dievo teisumo, jie bandė nusistatyti savą ir todėl nepakluso Dievo teisumui. 4Juk įstatymo tikslas - Kristus, atėjęs nuteisinti kiekvieno, kas tiki.

Ką skelbė Mozė? 5Mozė rašo apie teisumą iš įstatymo: Jį vykdydamas žmogus juo gyvens. 6Teisumas iš tikėjimo kalba: "Nesakyk savo širdyje: Kas įžengs į dangų? - tai yra Kristaus atsivesti; 7arba: Kas nusileis į bedugnę - būtent Kristaus iš numirusių atsiimti". 8Bet ką jis sako? - Arti tavęs žodis: jis tavo burnoje ir tavo širdyje, - tai reiškia mūsų skelbiamą tikėjimo žodį. 9Jeigu lūpomis išpažinsi Viešpatį Jėzų ir širdimi tikėsi, kad Dievas jį prikėlė iš numirusių, būsi išgelbėtas. 10Širdimi priimtas tikėjimas veda į teisumą, o lūpomis išpažintas - į išganymą. 11Raštas juk sako: Kas tik jį tiki, neliks sugėdintas. 12Nėra skirtumo tarp žydo ir graiko, nes tas pats visų Viešpats, turįs turtų visiems, kurie jo šaukiasi: 13Kiekvienas, kuris šaukiasi Viešpaties vardo, bus išgelbėtas.

Žydų kaltumas 14Kaipgi žmonės šauksis to, kurio neįtikėjo?! Kaipgi jie įtikės tą, apie kurį negirdėjo?! Kaip išgirs be skelbėjo?! 15O kas gi skelbs nesiųstas? Juk parašyta: Kokios dailios kojos skelbiančių gerą naujieną! 16Bet ne visi pakluso Gerajai Naujienai. Aure Izaijas sako: Viešpatie, kas patikėjo mūsų skelbimu? 17Taigi tikėjimas iš klausymo, klausymas - kai skelbiamas Kristaus žodis. 18Bet aš klausiu: argi jie negirdėjo?! Kaipgi ne!

Po visą žemę pasklido jų garsas,
iki pasaulio pakraščių - jų žodžiai.

19Klausiu toliau: argi Izraelis nesuprato?! Bet Mozė pirmas sako:

Aš pažadinsiu jūsų pavydą netautai,
apmaudą jums sukelsiu prieš neišmanančią tautą.
20Izaijas drįsta sakyti:
Daviausi atrandamas tiems, kurie manęs neieškojo,
pasirodžiau tiems, kurie apie mane neklausinėjo.

21O Izraeliui sako: Ištisą dieną aš laikiau ištiesęs savo rankas į neklusnią ir prieštaraujančią tautą.

11Izraelis ne visiškai atstumtas 1Tad aš klausiu: ar Dievas atstūmė savo tautą?! Jokiu būdu! Juk ir aš izraelitas, iš Abraomo palikuonių, iš Benjamino genties. 2Dievas neatstūmė savosios tautos, kurią iš seno yra pasirinkęs. Ar nežinote, ką sako Raštas apie Eliją, kai šis skundžiasi Dievui

Izraeliu: 3Viešpatie, jie iššudė tavo pranašus, išgriovė tavo aukurus; aš vienas belikau, ir jie tyko mano gyvybės. 4O kaip skamba Dievo atsakymas? Aš pasilaikiau dar septynis tūkstančius vyrų, kurie nesulenkė kelių prieš Baalį. 5Taip pat ir dabartiniu metu yra malonės išrinktas likutis. 6Bet jei malonės, tai ne dėl darbų, antraip malonė nebebūtų malonė.

7Tai kaipgi? Izraelis nepasiekė to, ko buvo siekęs. Pasiekė tiktai išrinktoji dalis. Kiti užkietėjo, 8kaip parašyta:

Dievas siuntė jiems svaigulio dvasią,
kad akys neregėtų ir ausys negirdėtų iki šios dienos.
9Ir Dovydas sako:
Jų vaišių stalas tepavirsta spąstais, žabangais,
suklupimo pinklėmis ir atpildu.
10 Tegul apspangsta jų akys, kad neregėtų,
ir jų nugarą laikyk nuolat sulenktą.

Būsimasis atsivertimas 11Tad aš klausiu: ar izraelitai taip suklupo, kad ir pargriūtų? Nieku būdu! Tik per jų suklupimą pagonių tautoms atėjo išganymas, kad juos paimtų pavydas. 12Bet jeigu jų suklupimas reiškia pasaulio praturtinimą, o jų mažas skaičius - pagonių praturtėjimą, tai ką duos jų visuma?!

13Jums, kilusiems iš pagonių, aš sakau: būdamas pagonių apaštalas, aš stengiuosi išgarsinti savo tarnystę: 14galgi pavyks man sukelti savo tautiečių pavydą ir bent kai kuriuos išgelbėti. 15Nes jeigu jų atmetimas pasauliui reiškia sutaikinimą, tai ką gi reikštų jų priėmimas, jei ne gyvenimą prisikėlus iš numirusių?

Izraelitai lieka išrinktoji tauta 16Jei pirmkepė duona šventa, tai šventa ir tešla. Jei šaknis šventa, tai ir šakos. 17Jeigu kai kurios šakos nulaužtos, o tu - laukinis alyvmedis - esi jų vietoje įskiepytas ir tapęs šaknies bei alyvmedžio sulčių dalininku, 18tai bent nesididžiuok prieš anas šakas! O jeigu didžiuojiesi, tai žinok, kad ne tu išlaikai šaknį, bet šaknis tave. 19Gal pasakysi: "Šakos nulaužtos tam, kad aš būčiau įskiepytas?" 20Gerai! Jos netikėjimo nulaužtos, o tu stovi tikėjimu. Tad nesipuikuok, verčiau bijok! 21Jei Dievas nepagailėjo prigimtinių šakų, tai kažin ar pagailės tavęs? 22Įsižiūrėk į Dievo maloningumą ir griežtumą: nupuolusiems - griežtumas, o tau - Dievo maloningumas, jei laikysiesi jo maloningumo, antraip ir tu būsi iškirstas! 23Bet ir anie, jei nepasiliks netikintys, bus priskiepyti, nes Dievas turi galią ir vėl priskiepyti. 24Tad jeigu tu buvai iškirstas iš prigimtojo laukinio alyvmedžio ir prieš prigimtį įskiepytas tauriajame alyvmedyje, tai dar lengviau anie bus priskiepyti pagal prigimtį savajame alyvmedyje.

Izraelio atsivertimas 25Kad jūs, broliai, per gerai apie save nemanytumėte, pasakysiu jums paslaptį: dalis Izraelio tautos lieka užkietėjusi, kol įeis pagonių visuma, 26o tada bus išgelbėtas visas Izraelis, kaip parašyta:

Iš Siono kalno ateis gelbėtojas
ir nukreips nedorybes nuo Jokūbo.
27 Ir tokia bus jiems mano sandora,
kai nuimsiu jų nuodėmes.

28Žiūrint Evangelijos, jie yra Dievo priešai jūsų naudai; bet žiūrint išrinkimo, jie numylėtiniai dėlei

savųjų protėvių. 29Juk Dievo malonės dovanos ir pašaukimas - neatšaukiami. 30Kaip jūs kadaise nebuvote klusnūs Dievui ir dėl jų neklusnumo dabar patyrėte gailestingumą, 31taip ir jie dabar nepaklūsta dėl jums suteikto pasigailėjimo, kad dabar ir jie susilauktų gailestingumo. 32Dievas visus įkalino neklusnume, kad visų pasigailėtų.

Himnas išminčiai ir gailestingumui 33O Dievo turtų, išminties ir pažinimo gelme! Kokie neištiriami jo sprendimai ir nesusekami jo keliai!

34 Ir kas gi pažino Viešpaties mintį?
Ir kas buvo jo patarėjas?
35 Arba kas jam yra davęs pirmas,
kad jam būtų atmokėta?

36Iš jo, per jį ir jam yra visa. Jam šlovė per amžius! Amen.

PARAGINIMAI

12Pasiaukojimo dvasia 1Dėl Dievo gailestingumo prašau jus, broliai, aukoti savo kūnus kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką, kaip dvasinį Dievo garbinimą. 2Ir nesekite šiuo pasauliu, bet pasikeiskite atsinaujindami dvasia, kad galėtumėte suvokti Dievo valią, - kas gera, tinkama ir tobula.

Nusižeminimas ir meilė 3Dėlei man suteiktos malonės aš raginu kiekvieną iš jūsų nemanyti apie save geriau negu dera manyti, bet manyti apie save blaiviai, kiekvienam pagal Dievo duotąjį tikėjimo laipsnį. 4Juk kaip viename kūne turime daug narių ir visi nariai atlieka ne tą patį uždavinį, 5taip ir mes daugelis esame vienas kūnas Kristuje, o pavieniui - vieni kitų nariai. 6Turime įvairių dovanų, nelygu kokia malonė mums suteikta. Kas turi pranašystės dovaną, tegul ja naudojasi, laikydamasis tikėjimo; 7kas dovaną tarnauti - tetarnauja, kas mokyti - tegul moko, 8kas paraginti - tegul ragina; kas dovaną šelpti - tegul šelpia dosniai, kas vadovauti - tegul vadovauja rūpestingai; kas dovaną gailestingumo darbams - tegul pagelbi kitiems su džiaugsmu.

9Meilė tebūna be veidmainystės. Bodėkitės pikto, laikykitės gero. 10Nuoširdžiai mylėkite vieni kitus broliška meile; lenktyniaukite tarpusavio pagarba. 11Nebūkite apsileidę, bet uolūs, karštos dvasios, tarnaukite Viešpačiui. 12Džiaukitės viltyje, būkite kantrūs varge, ištvermingi maldoje. 13Rūpinkitės šventųjų reikalais, puoselėkite svetingumą.

Meilė visiems, net ir priešams 14Laiminkite savo persekiotojus, laiminkite ir nekeikite. 15Džiaukitės su besidžiaugiančiais, verkite su verkiančiais. 16Sutarkite tarpusavyje. Nesiveržkite prie aukštų dalykų, bet pasitenkinkite kukliais. Nelaikykite savęs išmintingais. 17Niekam neatmokėkite piktu už pikta, rūpinkitės tuo, kas gera visų žmonių akyse. 18Kiek galima ir kiek nuo jūsų priklauso, gyvenkite taikoje su visais žmonėmis. 19Nekeršykite patys, mylimieji, bet palikite tai Dievo rūstybei; juk parašyta: Mano kerštas, aš atmokėsiu, sako Viešpats. 20Verčiau jei tavo priešininkas alksta, pavalgydink jį, jei trokšta, pagirdyk jį. Taip darydamas, tu krausi žarijas ant jo galvos. 21Nesiduok pikto nugalimas, bet nugalėk pikta gerumu.

13Klusnumas valdžiai 1Kiekvienas žmogus tebūna klusnus viešajai valdžiai, nes nėra valdžios, kuri nebūtų iš Dievo, o kurios yra - tos Dievo nustatytos. 2Kas priešinasi valdžiai, priešinasi Dievo sutvarkymui. Kurie priešinasi, užsitraukia teismą. 3Juk vyresnybės bijoma ne gera darant, o pikta. Nori nesibijoti valdžios? Daryk gera, ir susilauksi iš jos pagyrimo. 4Ji juk yra Dievo tarnaitė tavo

labui. Bet jei darai bloga - bijok, nes ji ne veltui nešioja kalaviją. Ji Dievo tarnaitė ir rūsti baudėja darantiems pikta. 5Todėl reikia jos klausyti ne tik dėl grasos, bet ir dėl sąžinės. 6Juk todėl ir mokesčius mokate, o anie yra Dievo tarnautojai, nuolat užsiimantys tais dalykais. 7Atiduokite visiems, ką privalote: kam mokestį - mokestį, kam muitą - muitą, kam baimę - baimę, kam pagarbą - pagarbą.

Įstatymo prasmė - meilė 8Niekam nebūkite ką nors skolingi, išskyrus tarpusavio meilę, nes kas myli, tas įvykdo įstatymą. 9Juk įsakymai: Nesvetimauk, nežudyk, nevok, negeisk ir kiti gali būti sutraukti į tą vieną posakį: Mylėk savo artimą kaip save patį. 10Meilė nedaro nieko pikta artimui. Taigi meilė - įstatymo pilnatvė.

Šviesos vaikai 11Supraskite, koks dabar laikas. Išmušė valanda jums pabusti iš miego. Dabar išganymas arčiau negu tuomet, kai įtikėjome. 12Naktis nuslinko, diena prisiartino. Tad nusimeskime tamsos darbus, apsiginkluokime šviesos ginklais! 13Kaip dieną, elkimės padoriai, saugodamiesi apsirijimo, girtavimo, palaidumo, neskaistumo, nesantaikos ir pavyduliavimo. 14Apsivilkite Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir nelepinkite savo kūno, netenkinkite jo geidulių.

14Stiprieji ir silpnieji 1Silpno tikėjimo žmogų priimkite, tik venkite ginčų dėl skirtingų nuomonių. 2Vienas įsitikinęs, kad jam valia viską valgyti, o silpnasis valgo tiktai daržoves. 3Kuris valgo tegul neniekina nevalgančio, o kuris nevalgo, tegul neteisia valgančio, nes ir jį priėmė Dievas. 4Kas tu toks, kad drįsti teisti svetimą tarną?! Juk ar jis stovi, ar puola - tai savajam Viešpačiui. Bet jis stovės, nes Viešpats turi galią jį palaikyti.

5Ir vėl: vienas mato skirtumą tarp vienos ir kitos dienos, o kitam jos visos vienodos. Kiekvienas tegul elgiasi pagal savo įsitikinimą. 6Kas daro skirtumą tarp dienų, daro tai Viešpačiui; kas valgo - valgo Viešpačiui, nes dėkoja Dievui; o kas nevalgo - nevalgo Viešpačiui ir taip pat dėkoja Dievui. 7Nė vienas iš mūsų negyvena sau, nė vienas sau nemiršta. 8Ar gyvename, Viešpačiui gyvename, ar mirštame, Viešpačiui mirštame. Taigi ar gyvename, ar mirštame, - esame Viešpaties. 9Juk Kristus numirė ir atgijo, kad būtų gyvųjų ir mirusiųjų Viešpats.

10Tai kaipgi tu smerki savo brolį?! arba kodėl niekini savo brolį? Juk visi turėsime stoti prieš Dievo teismą. 11Parašyta:

Kaip aš gyvas, sako Viešpats,
prieš mane suklups kiekvienas kelis,
ir visų lūpos šlovins Dievą.

12Taigi kiekvienas iš mūsų duos Dievui apyskaitą už save.

13Tad liaukimės teisti vieni kitus. Verčiau pasiryžkite nebeduoti broliui akstino nupulti ir pasipiktinti. 14Aš žinau ir esu tikras Viešpatyje Jėzuje, kad nieko nėra savaime netyro. Bet jei kas mano esant netyrų dalykų, tam jie netyri. 15Jei tavo brolis liūdi, kai tu viską valgai, tu jau nebesielgi, kaip reikalauja meilė. Savo valgymu nepastūmėk į pražūtį to, už kurį mirė Kristus! 16Ką jūs gerai darote, tegul nebūna akstinas piktžodžiauti.

17Iš tiesų Dievo karalystė nėra valgis ar gėrimas, bet teisumas, ramybė ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje. 18Kas šitaip Kristui tarnauja, tas mielas Dievui ir priimtinas žmonėms. 19Tad laikykimės to, kas pasitarnauja santaikai ir tarpusavio ugdymui. 20Taigi negriauk Dievo darbo dėl maisto! Nors viskas tyra, bet gali tapti bloga žmogui, kuris valgo piktindamas kitus. 21Verčiau nevalgyti mėsos,

negerti vyno ar vengti visko, kas gali pastūmėti brolį į nuodėmę.

22Savo įsitikinimą pasilaikyk savo viduje ir Dievo akivaizdoje. Laimingas, kam netenka smerkti savęs dėl savo sprendimų.

23O kas valgo abejodamas, tas smerktinas, nes elgiasi ne pagal įsitikinimą. Visa, kas daroma ne pagal įsitikinimą, yra nuodėmė.

15Kantrumas ir Šventojo Rašto paguoda 1Mes, stiprieji, turime pakęsti silpnųjų silpnybes, ne sau pataikauti. 2Kiekvienas iš mūsų tesirūpina būti artimui malonus, jo labui ir pažangai. 3Juk ir Kristus gyveno ne savo malonumui, bet taip, kaip parašyta: Tave keikiančiųjų keiksmai krito ant manęs. 4O visa, kas kitados parašyta, mums pamokyti parašyta, kad ištverme ir Raštų paguoda turėtume vilties. 5Ištvermės ir paguodos Dievas teduoda jums tarpusavyje būti vienos minties, Kristaus Jėzaus pavyzdžiu, 6kad sutartinai vienu balsu šlovintumėte Dievą, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą.

Žydų ir pagonių vienybė 7Priimkite vienas kitą, kaip ir Kristus jus priėmė, Dievo garbei. 8Aš sakau: Kristus tapo apipjaustytųjų tarnas dėl Dievo teisybės, kad patvirtintų protėviams suteiktus pažadus 9ir kad pagonių tautos šlovintų Dievą už jo gailestingumą, kaip parašyta:

Pagonims išpažinsiu tave,
tavo vardui giedosiu.
10Ir vėl sakoma:
Džiaukitės, pagonys, kartu su jo tauta.
11Ir dar:
Girkite, visi pagonys, Viešpatį,
teaukština jį visos tautos.
12Ir Izaijas kalba:
Ateis Jesės atžala,
tasai, kuris pakils valdyti pagonių,
ir juo vilsis pagonys.

13Taigi vilties Dievas jus, gyvenančius tikėjimu, tepripildo visokių džiaugsmų ir ramybės, kad Šventosios Dvasios galybe būtumėte pertekę vilties.

LAIŠKO PABAIGA

Pauliaus motyvai 14Aš pats, mano broliai, esu tikras, kad esate kupini gerumo, pilni tikro pažinimo ir mokate vieni kitus perspėti. 15Aš jums parašiau kiek per drąsiai, norėdamas jums tai priminti ir remdamasis man Dievo suteiktąja malone 16būti pagonims Kristaus Jėzaus tarnu ir kaip kunigui skleisti Dievo Evangeliją, kad pagonys taptų priimtina atnaša, Šventosios Dvasios pašventinta.

17Taigi Kristuje Jėzuje aš galiu pasigirti Dievo darbais. 18Juk nedrįsčiau ko nors pasakoti, ko Kristus nebūtų per mane nuveikęs, kad pagonys paklustų, žodžiu ir darbu, 19ženklų bei stebuklų galia ir Dievo Dvasios galybe. Tik taip aš galėjau paskleisti Kristaus Evangeliją nuo Jeruzalės apylinkių iki Ilyrijos. 20Be to, maniau esant garbingiau skelbti Evangeliją ne ten, kur Kristaus vardas jau pagarsintas, ir nestatyti ant svetimų pamatų, 21bet kaip parašyta:

Pamatys tie, kuriems nebuvo apie jį skelbta,
supras tie, kurie nebuvo girdėję.

Misijų užmojai 22Todėl aš ir buvau daugel kartų sutrukdytas ir neatvykau pas jus. 23O dabar, šiuose kraštuose nebeturėdamas kitų užmojų ir jau daugel metų trokšdamas atvykti pas jus, 24aš apsilankysiu keliaudamas į Ispaniją. Turiu vilties keliaudamas pro šalį išvysti jus ir gauti paramos kelionei, prieš tai bent kiek tarp jūsų pailsėjęs. 25Bet dabar vykstu į Jeruzalę šventiesiems patarnauti. 26Mat Makedonija ir Achaja nusprendė padaryti rinkliavą Jeruzalės šventųjų beturčiams sušelpti. 27Jos taip nusprendė, ir iš tikro jos yra jų skolininkės. Jeigu pagonys tapo jų dvasinių gėrybių dalininkais, tai privalo jiems patarnauti bent medžiagine parama. 28Taigi, baigęs šį reikalą ir mezliavą jiems tvarkingai atidavęs, aš keliausiu pro jus į Ispaniją. 29Ir žinau, kad, atvykdamas pas jus, atsinešiu Kristaus palaimos pilnatvę.

30Todėl aš maldauju jus, broliai, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir Dvasios dovanotosios meilės dėlei kartu su manimi ir už mane kovoti maldomis į Dievą, 31kad būčiau išgelbėtas nuo netikinčiųjų Judėjoje, kad mano paslauga Jeruzalei būtų priimtina šventiesiems 32ir kad, Dievo valia su džiaugsmu atvykęs pas jus, atsigaivinčiau jūsų draugėje. 33O ramybės Dievas tebūnie su jumis visais! Amen.

16Prašymai ir linkėjimai 1Aš pavedu jums mūsų sesę Febę, - ji yra Kenchrėjos bažnyčios diakonė; 2priimkite ją Viešpatyje, kaip dera šventiesiems, ir pagelbėkite jai, kai prireiks jūsų paramos, nes ir ji yra padėjusi daug kam ir man pačiam. 3Sveikinkite Priską ir Akvilą, mano bendradarbius Kristuje Jėzuje, 4kurie guldė galvas, gelbėdami mano gyvybę. Jiems dėkoju ne aš vienas, bet ir visos pagonių bendrijos. 5Pasveikinkite ir bendruomenę, susirenkančią jų namuose.

Sveikinkite mano mylimąjį Epenetą, pirmąjį Azijoje įtikėjusį Kristų. 6Sveikinkite Mariją, daug triūsusią jūsų labui. 7Sveikinkite Androniką ir Juniją, mano tautiečius, kalėjusius su manimi; jie didžiai gerbiami apaštalų draugėje ir pirmiau už mane prisidėjo prie Kristaus. 8Sveikinkite mano mylimąjį Kristuje Amplijatą. 9Sveikinkite mūsų bendradarbį Kristuje Urboną ir mano mylimąjį Stachį. 10Sveikinkite Apelį, išmėgintąjį Kristuje. Sveikinkite tikinčiuosius iš Aristobulo namų. 11Sveikinkite mano tautietį Herodioną. Sveikinkite tuos iš Narciso šeimynos, kurie yra Viešpatyje. 12Sveikinkite Trifeną ir Trifosą, besidarbuojančias Viešpatyje. Sveikinkite mieląją Persidę, daugel triūsusią dėl Viešpaties. 13Sveikinkite išrinktąjį Viešpatyje Rufą, taip pat ir jo bei mano motiną. 14Sveikinkite Asinkritą, Flegontą, Hermį, Patrobą, Hermą ir su jais esančius brolius. 15Sveikinkite Filologą ir Juliją, Nerėją ir jo seserį, ir Olimpą, ir visus jų draugus šventuosius. 16Sveikinkite vieni kitus šventu pabučiavimu. Jus sveikina visos Kristaus bendrijos.

Pirmasis prierašas. Įspėjimas 17Aš raginu jus, broliai, vengti tų, kurie kelia nesutarimus bei papiktinimus, prieštaraudami mokslui, kurio jūs išmokote. Saugokitės jų! 18Tokie žmonės tarnauja ne mūsų Viešpačiui Kristui, bet savo pilvui. Saldžiomis ir pataikūniškomis kalbomis jie apgaudinėja paprastas širdis.

19Jūsų klusnumas žinomas visur. Tad džiaugiuosi jumis ir linkiu, kad išmanytumėte, kas gera, ir nesiveltumėte į blogį. 20O ramybės Dievas netrukus sutryps šėtoną po jūsų kojomis.

Mūsų Viešpaties Jėzaus malonė tebūnie su jumis!

Antrasis prierašas. Paskutiniai sveikinimai 21Jus sveikina mano bendradarbis Timotiejus ir mano

tautiečiai Lucijus, Jasonas ir Sosipatras.

22Aš, Tercijus, šio laiško surašytojas, sveikinu jus Viešpatyje. 23Jus sveikina Gajus, mano ir visos bendruomenės šeimininkas. Jus sveikina Erastas, miesto iždininkas, ir brolis Kvartas. (24)

Doksologija 25Tam, kuris gali jus padaryti stiprius, kaip sako mano Evangelija ir Jėzaus Kristaus skelbimas,

sekant apreiškimu paslapties,
nutylėtos per amžinuosius laikus,
26 o dabar atskleistos
ir pranašų raštais amžinojo Dievo įsakymu
paskelbtos visoms tautoms,
kad jos paklustų tikėjimui,
27 vienam išmintingajam Dievui
per Jėzų Kristų šlovė amžių amžiais! Amen.

PIRMASIS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

LAIŠKO ĮŽANGA

1Sveikinimai, padėka 1Paulius, Dievo valia pašauktas Kristaus Jėzaus apaštalas, ir brolis Sostenas - 2Dievo bendrijai Korinte, pašvęstiesiems Kristuje Jėzuje, pašauktiesiems šventiesiems ir visiems, kurie šaukiasi mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardo kiekvienoje vietoje pas juos ir pas mus. 3Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!

4Aš nuolat už jus dėkoju Dievui, kad dėl Jėzaus Kristaus Dievas suteikė jums savo malonę. 5Per jį jūs praturtėjote visa kuo - visokiu žodžiu ir pažinimu - 6ir Kristaus liudijimas tapo tvirtas. 7Todėl jums, laukiantiems mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus apsireiškimo, nestinga jokios malonės dovanos.

8Jis ir stiprins jus iki galo, kad išliktumėte nenusikaltę mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus dienai.

9Ištikimas yra Dievas, kuris jus pašaukė į savo Sūnaus, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus bendrystę.

SUSISKALDYMAS IR PAPIKTINIMAI

Korinto bažnyčioje atsiradusios partijos

Tikinčiųjų susiskaldymas 10Broliai, Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu maldauju jus, kad visi vienaip sutartumėte ir pas jus nebūtų susiskaldymų, kad būtumėte vienos dvasios ir vienos minties. 11Mat Chlojės namiškiai pranešė man apie jus, mano broliai, kad tarp jūsų esama kivirčų. 12Turiu omenyje tai, kad iš jūsų yra tokių, kurie sako: "Aš esu Pauliaus", "aš - Apolo", "aš - Kefo", "o aš - Kristaus". 13Argi Kristus padalytas? nejaugi Paulius buvo už jus nukryžiuotas? negi vardan Pauliaus buvote pakrikštyti? 14Dėkui Dievui, kad pas jus nieko daugiau nekrikštijau, išskyrus Krispą ir Gajų, 15todėl niekas negali pasakyti, jog jūs buvote pakrikštyti mano vardu.

16Tiesa, esu pakrikštijęs ir Stepono namus, o daugiau nežinau, ar ką besu pakrikštijęs.

Pasaulio išmintis ir kryžiaus paikybė 17Kristus nesiuntė manęs krikštyti, bet Evangelijos skelbti, tiktai ne žodžių išmintimi, kad Kristaus kryžius neliktų be galios.

18Mat žodis apie kryžių tiems, kurie eina į pražūtį, yra kvailystė, o mums, einantiems į išganymą, jis yra Dievo galybė. 19Juk parašyta:

Sunaikinsiu išmintingųjų išmintį,
niekais paversiu gudriųjų gudrybę.

20Kur išminčius? kur Rašto aiškintojas? kur šio pasaulio tyrinėtojas? Argi Dievas nepavertė pasaulio išminties kvailyste? 21O kadangi pasaulis savo išmintimi Dievo nepažino iš Dievo išminties veikalų, tai Dievas panorėjo skelbimo kvailumu išgelbėti tuos, kurie tiki. 22Žydai reikalauja stebuklų, graikai ieško išminties, 23o mes skelbiame Jėzų nukryžiuotąjį, kuris žydams yra papiktinimas, pagonims - kvailystė. 24Bet pašauktiesiems - tiek žydams, tiek graikams - mes skelbiame Kristų, kuris yra Dievo galybė ir Dievo išmintis. 25Dievo kvailybė išmintingesnė už žmones ir Dievo silpnybė galingesnė už žmones.

26Tik pažvelkite, broliai, kas gi jūs, pašauktieji, esate? Žmonių akimis žiūrint, nedaug tarp jūsų tėra išmintingų, nedaug galingų, nedaug kilmingų.

27Bet Dievas pasirinko, kas pasauliui atrodo kvaila, kad sugėdintų išminčius. Dievas pasirinko, kas pasauliui silpna, kad sugėdintų galiūnus. 28Ir tai, kas pasaulio akims - žemos kilmės, kas paniekinta, ko nėra, Dievas pasirinko, kad niekais paverstų tai, kas laikoma kažin kuo, - 29kad joks žmogus negalėtų didžiuotis prieš Dievą. 30Jo dėka ir jūs esate Kristuje Jėzuje, kuris Dievo valia mums tapo išmintimi, teisumu, pašventimu ir atpirkimu, 31kad, anot Rašto, kas giriasi, girtųsi Viešpačiu.

2 Skelbimas, remiantis Dvasios galybe 1Kai pas jus, broliai, lankiausi, aš atėjau skelbti jums Dievo liudijimo ne iškalbingais žodžiais ar išmintimi. 2Net buvau pasiryžęs tarp jūsų nežinoti nieko kito, kaip tik Jėzų Kristų, ir tą nukryžiuotą. 3Aš buvau pas jus silpnas, virpantis iš baimės. 4Mano kalba ir mano skelbimas buvo ne įtikinantys išminties žodžiai, o Dvasios galybės parodymas, 5kad jūsų tikėjimas remtųsi ne žmonių išmintimi, bet Dievo galybe.

6Tiesa, mes tobuliesiems skelbiame išmintį, tačiau tai ne šio pasaulio ir ne praeinančių šio pasaulio valdovų išmintis. 7Mes skelbiame slėpiningą ir paslėptą Dievo išmintį, kurią Dievas yra nuo amžių paskyręs mums išaukštinti. 8Jos nepažino jokie šio pasaulio valdovai, nes jei būtų pažinę, nebūtų garbingiausiojo Viešpaties nukryžiavę. 9Bet skelbiame, kaip parašyta:

Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo,
kas žmogui į mintį neatėjo,
tai paruošė Dievas tiems, kurie jį myli.

10Dievas mums tai apreiškė per Dvasią, nes Dvasia visa pažįsta, net Dievo gelmes. 11Kas iš žmonių pažįsta žmogaus mintis, jei ne paties žmogaus dvasia? Taip ir Dievo minčių nežino niekas, tik Dievo Dvasia. 12O mes gavome ne pasaulio dvasią, bet iš Dievo einančią Dvasią, kad pažintume mums suteiktas Dievo dovanas. 13Apie tai ir kalbame ne mokytais žmogiškosios išminties žodžiais, bet tais, kurių išmokė Dvasia, - dvasiniais žodžiais aiškindami dvasines tiesas. 14Deja, juslinis žmogus nepriima to, kas ateina iš Dievo Dvasios. Jis tai laiko kvailyste ir nepajėgia suprasti, kad tuos dalykus reikia vertinti dvasia. 15Dvasinis žmogus gali spręsti apie viską, bet niekas negali spręsti apie jį. 16Kas gi yra suvokęs Viešpaties mintį, kad galėtų jį pamokyti? O mes turime Kristaus išmonę.

3Silpnas korintiečių tikėjimas 1Aš, broliai, tegalėjau kalbėti jums ne kaip dvasios žmonėms, bet kaip kūno žmonėms, kaip kūdikiams Kristuje. 2Maitinau jus pienu, o ne kietu maistu, kurio jūs dar negalėjote priimti. Deja, ir dabar negalite, 3nes esate kūniški. Jeigu tarp jūsų viešpatauja pavydas ir nesantaika, - argi nesate kūniški, argi nesielgiate grynai žmogiškai? 4Kol vienas sako: "Aš - Pauliaus", kitas: "Aš - Apolo", - argi nesate vien žmogiški?

Skelbėjai - Dievo bendradarbiai 5Kas gi yra Apolas? Kas gi yra Paulius? Tarnai, kurių dėka jūs įtikėjote ir kurie tarnavo, kiek Viešpaties kiekvienam buvo skirta. 6Aš sodinau, Apolas laistė, o Dievas augino. 7Nieko nereiškia sodintojas nei laistytojas, bet tik augintojas - Dievas. 8Kas sodina ir kas laisto, sudaro viena, tačiau kiekvienas gaus savąjį užmokestį pagal savo triūsą. 9Mes juk esame Dievo bendradarbiai, o jūs - Dievo dirva, Dievo statyba.

10Dievo man suteikta malone aš, kaip išmanus statybos vadovas, padėjau pamatą, o kitas stato toliau. Tegul kiekvienas žiūrisi, kaip statąs. 11Juk niekas negali dėti kito pamato, kaip tik tą, kuris jau padėtas, kuris yra Jėzus Kristus. 12Ar kas ant šio pamato stato iš aukso, sidabro, brangiųjų akmenų, medžio, šieno, šiaudų, - 13tai kiekvieno darbas išaiškės. Teismo diena jį iškels aikštėn, nes ji pasirodys ugnimi ir ugnis ištirs, koks kieno darbas. 14Kieno statybos darbas ant to pamato išliks, tas gaus užmokestį. 15O kieno darbas sudegs, tas praras užmokestį; jis pats išsigelbės, bet tartum per ugnį.

16Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventovė ir jumyse gyvena Dievo Dvasia? 17Jei kas Dievo šventovę niokoja, tą Dievas suniokos, nes Dievo šventovė šventa, ir toji šventovė - tai jūs!

Išmintis ir nusižeminimas 18Tegul niekas savęs neapgaudinėja. Jei kas iš jūsų tariasi esąs išmintingas šiame pasaulyje, tepasidaro kvailas, kad būtų išmintingas. 19Šio pasaulio išmintis Dievo akyse yra kvailystė. Parašyta: Jis sugauna protinguosius jų gudrybėje. 20Ir toliau: Viešpats žino išminčių mintis, kad jos niekingos. 21Tad niekas tenesididžiuoja žmonėmis! Viskas yra jūsų: 22ar Paulius, ar Apolas, ar Kefas, ar pasaulis, ar gyvenimas, ar mirtis, ar dabartis, ar ateitis, - viskas jūsų, 23bet jūs patys - Kristaus, o Kristus - Dievo.

4Kristaus tarnai ir pasiuntiniai 1Tegul žmonės laiko mus Kristaus tarnais ir Dievo slėpinių tvarkytojais. 2O iš tvarkytojų belieka reikalauti, kad būtų patikimi. 3Man mažai rūpi, ką jūs ar žmonių teismas spręstų apie mane. Nė aš pats savęs neteisiu. 4Nors nesijaučiu kaltas, bet dėl to aš dar nesu išteisintas. Mano teisėjas yra Viešpats. 5Tad neteiskite ko nors prieš laiką, iki ateis Viešpats, kuris nušvies, kas tamsoje paslėpta, ir atskleis širdžių sumanymus. Tuomet kiekvienam teks pagyrimas iš Dievo.

6Visa tai, broliai, jūsų labui pritaikiau sau ir Apolui, kad iš mūsų pavyzdžio įsidėmėtumėte taisyklę: "Nieko daugiau, negu parašyta" ir kad vienas dėl kito nesipūstumėte prieš kitus. 7Kas gi tave išskiria iš kitų? Ir ką gi turi, ko nebūtum gavęs? O jei esi gavęs, tai ko didžiuojiesi, lyg nebūtum gavęs?

8Beje, jūs jau esate sotūs, jau turtingi, jau pradėjote be mūsų karaliauti! O, kad jūs iš tikrųjų karaliautumėte ir kad mes galėtume kartu karaliauti! 9Man atrodo, kad Dievas mums, apaštalams, paskyrė paskučiausią vietą, tarsi nuteistiesiems myriop. Mes pasidarėme reginys pasauliui, angelams ir žmonėms. 10Mes kvaili dėl Kristaus, o jūs išmintingi Kristuje. Mes silpni, o jūs stiprūs; jūs gerbiami, o mes niekais laikomi. 11Iki šios valandos badaujame ir trokštame, esame nuogi ir mušami, esame be pastogės 12ir vargstame, darbuodamiesi savo rankomis. Keikiami mes

laiminame, persekiojami ištveriame, 13piktžodžiaujami maloniai atsakome. Iki šiol esame laikomi pasaulio sąšlavomis, visų atmatomis.

Paskatinimai 14Aš tai rašau ne norėdamas jus gėdinti, bet įspėdamas kaip mylimus savo vaikus. 15Nors turėtumėte tūkstančius auklėtojų Kristuje, bet nebus kelių tėvų, nes, paskelbdamas Evangeliją, aš esu tapęs jūsų tėvu Kristuje Jėzuje. 16Taigi raginu jus: būkite mano sekėjai! 17Tam ir pasiunčiau pas jus Timotiejų, savo mylimą ir ištikimą sūnų Viešpatyje. Jis jums primins mano kelius Kristuje, kurių aš mokau visur, kiekvienoje bendrijoje.

18Tartum neketinčiau atvykti pas jus, kai kurie ėmė puikuoti. 19Bet jei Viešpats panorės, aš veikiai atkeliausiu pas jus ir pažiūrėsiu, ne ką išpuikėliai sako, bet ką pajėgia. 20Dievo karalystė yra ne kalboje, bet jėgoje. 21Ko norite? Ar kad ateičiau pas jus su lazda, ar su meile ir švelnumo dvasia?

Kraujomaišos nusikaltimas

5 1Apskritai tenka girdėti apie palaidumą tarp jūsų, net apie tokį palaidumą, kokio nepasitaiko nė pas pagonis: būtent kažkas gyvenąs su tėvo žmona... 2Ir jūs dar esate pasipūtę? Užuot nuliūdę ir taip darantį išmetę iš savo tarpo?! 3Bent aš, nebūdamas pas jus kūnu, tačiau būdamas dvasia, jau nuteisiau, lyg būdamas tarp jūsų, tą nusikaltimą padariusį. 4Susirinkę draugėn Viešpaties Jėzaus vardu su mano dvasia ir mūsų Viešpaties Jėzaus galybe, 5atiduokite tokį šėtonui, kad sužlugdytų kūną, o dvasia būtų išgelbėta Viešpaties teismo dienai.

6Jūsų gyrimasis niekam tikęs. Argi nežinote, jog truputis raugo suraugina visą maišymą? 7Išmeskite senąjį raugą, kad taptumėte nauju maišymu. Jūs juk esate nerauginti, nes jau yra paaukotas mūsų velykinis Avinėlis, Kristus. 8Tad švęskime šventes ne su senu raugu, ne su blogybės ir nelabumo raugu, bet su nerauginta tyros širdies ir tiesos duona.

9Aš jums rašiau savo laiške, kad nebendrautumėte su ištvirkėliais. 10Suprantama, ne su visais šio pasaulio ištvirkėliais, gobšais, plėšikais ar stabmeldžiais, nes tada reikėtų pasitraukti iš šio pasaulio. 11Bet aš jums rašiau, kad nebendrautumėte su tuo, kuris vadinasi brolis, o yra ištvirkėlis, gobšas, stabmeldys, keikūnas, girtuoklis ar plėšikas. Su tokiu nesėskite už vieno stalo! 12Kam man teisti ne mūsiškius?! Argi ir jūs ne savuosius teisiate? 13Tuos, kurie ne mūsiškiai, Dievas teis.

Pašalinkite piktadarį iš savo pačių tarpo.

Bylinėjimasis pagonių teismuose

6 1Kaipgi kai kurie iš jūsų drįsta bylinėtis vieni su kitais pas neteisiuosius, o ne pas šventuosius? 2Ar nežinote, kad šventieji teis pasaulį? O jeigu teisite pasaulį, tai nejaugi nesugebėtumėte išspręsti menkučių bylų? 3Ar nežinote, kad mes teisime angelus, tad juo labiau - kasdienius dalykus? 4Taigi, kai turite bylų kasdieniais reikalais, argi savo teisėjais pasodinsite neturinčius balso bendruomenėje? 5Aš tai sakau norėdamas jus sugėdinti. Nejaugi nebeturite išmintingo žmogaus, kuris sugebėtų išspręsti tarp brolių iškilusią bylą? 6Deja, brolis bylinėjasi su broliu ir, lyg tyčia, pas netikinčiuosius.

7Ir iš viso jums didelis pažeminimas, kad tarpusavyje bylinėjatės. Kodėl jums verčiau nenukęsti neteisybės? Argi ne verčiau pakęsti nuostolį? 8Deja, jūs patys darote neteisybę bei skriaudžiate, ir dar brolius!

9Argi nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės? Neklyskite! Nei ištvirkėliai, nei

stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei iškrypėliai, 10nei vagys, nei gobšai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo karalystės. 11Kai kurie buvote tokie, bet dabar esate nuplauti, pašventinti, nuteisinti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia.

Ištvirkimas

12"Viskas man valia!" Bet ne viskas naudinga! "Viskas man valia!" Bet aš nesiduosiu pavergiamas! 13Valgis yra pilvui ir pilvas - valgiui, bet Dievas sunaikins ir vieną, ir kitą. Kūnas skirtas ne ištvirkavimui, bet Viešpačiui, o Viešpats - kūnui. 14Prikėlęs Viešpatį, Dievas ir mus prikels savo galybe. 15Argi nežinote, kad jūsų kūnai yra Kristaus nariai? Tad nejaugi aš, ėmęs Kristaus narius, paversiu juos kekšės nariais? Nieku būdu! 16Ar nežinote, kad tas, kuris susijungia su kekše, tampa vienu kūnu su ja? Ir du taps, - sako Raštas, - vienu kūnu. 17Taip pat kas susijungia su Viešpačiu, tampa viena dvasia su juo. 18Sergėkitės palaidumo! Jokia kita žmogaus daroma nuodėmė nepaliečia kūno, o ištvirkėlis nusikalsta savo kūnui. 19Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventovė jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios, kurią gavote iš Dievo, ir kad jūs nebepriklausote patys sau? 20Iš tiesų esate brangiai nupirkti. Tad šlovinkite Dievą savo kūnu!

ATSAKYMAI IR PAMOKYMAI

Santuoka ir susilaikymas

7 Atsakau1 į jūsų laišką. Gerai daro vyras, neliesdamas moters. 2Tačiau ištvirkavimui išvengti kiekvienas tegul turi sau žmoną ir kiekviena tegul turi sau vyrą. 3Tegul vyras atlieka pareigą žmonai, o žmona vyrui. 4Žmona neturi valios savo kūnui, bet vyras. Panašiai ir vyras neturi valios savo kūnui, bet žmona. 5Nesitraukite vienas nuo kito, nebent kuriam laikui sutarę, kad atsidėtumėte maldai, paskui vėl sueikite draugėn, kad šėtonas negundytų jūsų nesusilaikymu. 6Žinoma, aš tai sakau leisdamas, o ne įsakydamas. 7Aš norėčiau, kad visi žmonės būtų tokie kaip aš. Bet kiekvienas turi iš Dievo savo dovaną, vienas šiokią, kitas anokią.

8Nesusituokusiems ir našlėms aš sakau: jie gerai padarys, pasilikdami tokie kaip aš. 9Bet jei negali susilaikyti, tegul tuokiasi. Verčiau tuoktis negu degti.

10Susituokusiems įsakau ne aš, bet Viešpats, kad žmona nesiskirtų nuo vyro, 11o jei atsiskirtų, kad liktų netekėjusi arba susitaikintų su vyru; taip pat ir vyras tegul nepalieka žmonos.

12Kitiems sakau aš, ne Viešpats: jei kuris brolis turi netikinčią žmoną ir ji sutinka gyventi su juo, tegul jos nepalieka. 13Taip pat ir moteris, turinti netikintį vyrą, kuris sutinka su ja gyventi, tegul jo nepalieka. 14Mat netikintis vyras pašventinamas žmona, o netikinti žmona pašventinama tikinčiu vyru. Antraip jūsų vaikai būtų netyri, o dabar jie šventi. 15Bet jei netikintis nori skirtis, tegul atsiskiria. Tokiais atvejais brolis ar sesuo nėra surišti, nes Dievas yra mus pašaukęs santaikai. 16Iš kur žinai, žmona, galėsianti išgelbėti vyrą? Arba iš kur tau žinoma, vyre, jog išgelbėsi žmoną? 17Todėl kaip Viešpats kuriam paskyrė, kokį Dievas kurį pašaukė, to jis ir toliau tesilaiko. Taip aš mokau visose bendrijose. 18Jei buvo pašauktas tikėti apipjaustytas žmogus, tegu nesistengia nuslėpti apipjaustymo. Jei buvo pašauktas neapipjaustytas, tegu nedaro apipjaustymo. 19Juk apipjaustymas yra niekas ir neapipjaustymas niekas, tiktai Dievo įsakymų vykdymas - viskas. 20Tegul kiekvienas pasilieka toksai, koks buvo pašauktas. 21Jei buvai pašauktas, būdamas vergas, nesisielok, bet jei ir gali tapti laisvas, verčiau pasinaudok. 22Viešpatyje pašauktas tikėti vergas yra Viešpaties išlaisvintasis. Panašiai ir pašauktas tikėti laisvasis yra Kristaus vergas. 23Jūs, brangiai

nupirkti, nepasidarykite žmonių vergais. 24Kiekvienas iš jūsų, broliai, koksai buvo pašauktas, toks ir tepasilieka prieš Dievą.

25Dėl nesituokiančiųjų aš neturiu Dievo įsakymo, bet duodu patarimą kaip žmogus, iš Dievo gailestingumo vertas pasitikėjimo. 26Taigi aš manau, jog tai yra gera, žiūrint šio meto suspaudimų: gera žmogui būti tokiam. 27Esi susietas su žmona? Neieškok skyrybų. Likai be žmonos? Neieškok žmonos. 28Jei vedi, nenusidedi, ir jei mergina išteka, nenusideda. Tačiau šitokie žmonės turės kūno vargų, o aš norėčiau jus apsaugoti nuo jų.

29Sakau jums, broliai: laikas trumpas! Belieka tiems, kurie turi žmonas, gyventi, tarsi jų neturėtų, 30ir kurie verkia, tarsi neverktų, ir kurie džiaugiasi, tarsi nesidžiaugtų, ir kurie perka, tarsi neįsigytų, 31ir kurie užsiėmę pasaulio reikalais, - kaip neužsiėmę. Nes šio pasaulio pavidalas praeina.

32Aš norėčiau, kad jūs gyventumėte be rūpesčių. Nesusituokęs rūpinasi Viešpaties reikalais ir trokšta patikti Viešpačiui. 33O susituokęs rūpinasi šio pasaulio reikalais, stengiasi patikti žmonai 34ir yra pasidalijęs. Taip pat netekėjusi moteris bei mergina rūpinasi Viešpaties reikalais, trokšdama būti šventa kūnu ir dvasia. O ištekėjusi rūpinasi pasaulio reikalais ir stengiasi patikti vyrui. 35Aš tai kalbu jūsų pačių labui, ne norėdamas užnerti jums kilpą, bet linkėdamas kilnumo ir neblaškomo atsidavimo Viešpačiui.

36Jei kas mano būsiant jam negarbinga, kad jo mergaitė liks peraugusi, ir jei taip reikia, tedaro kaip nori, - nenusidės, - tegu jie susituokia. 37Bet jei kas savo širdyje yra tvirtai apsisprendęs, ne iš prievartos, bet būdamas savo valios šeimininkas, ir savo širdyje nutaręs išsaugoti savąją mergaitę, tas gerai padarys. 38Taigi, kas veda savo mergaitę, gerai daro, o kas neveda savo mergaitės, geriau daro.

39Žmona surišta, kol jos vyras gyvas. Vyrui mirus, ji laisva ir gali tekėti už ko nori, kad tik Viešpatyje. 40Bet, mano nuomone, ji bus laimingesnė netekėdama. Manau, kad ir aš turiu Dievo Dvasią.

Dėl stabams aukotos mėsos valgymo

8 Teorinis požiūris 1Dėl stabams paaukotų dalykų mums aišku: mes visi turime pažinimą. Deja, pažinimas išpučia, užtat meilė ugdo. 2Jei kas tariasi ką nors žinąs, tai jis nė nežino, kaip reikia pažinti. 3Bet kas myli Dievą, tas yra jo pažintas. 4Taigi dėl stabams paaukotos mėsos valgymo mes žinome, jog iš tikro nėra pasaulyje stabų ir nėra jokių dievų, tik vienas Dievas. 5Ir nors yra vadinamųjų dievų danguje ar žemėje, - daug tų dievų ir daug viešpačių, - 6tai mes turime tik vieną Dievą, Tėvą, iš kurio yra visa ir jam esame mes, ir vieną Viešpatį, Jėzų Kristų, per kurį yra visa ir mes esame per jį.

Meilės požiūris 7Deja, ne visi turi tokį pažinimą. Kai kurie, iki šiol pripratę prie stabų, valgo mėsą, kaip stabams paaukotą, ir jų silpna sąžinė susitepa. 8Maistas negali mūsų priartinti prie Dievo. Kai nevalgome, nieko neprarandame, ir kai valgome, nieko nelaimime. 9Vis dėlto žiūrėkite, kad jūsų laisvė netaptų papiktinimu silpniesiems. 10Antai jei kas pamatytų tave, turintį pažinimą, stabų šventykloje už stalo, - argi silpno žmogaus sąžinė nebus paskatinta valgyti stabams paaukotos mėsos?! 11Tokiu būdu silpnasis žus dėl tavo pažinimo. O juk jis - brolis, už kurį numirė Kristus. 12Šitaip nusikalsdami broliams ir sužeisdami jų silpnas sąžines, jūs nusikalstate Kristui. 13Jei tad valgis piktina mano brolį, aš nevalgysiu mėsos per amžius, kad tik nepapiktinčiau brolio.

9Apaštalo pavyzdys 1Ar aš ne laisvas? ar aš ne apaštalas? argi nesu regėjęs mūsų Viešpaties Jėzaus? ar jūs ne mano darbo vaisius Viešpatyje?

2Jei kitiems ir nesu apaštalas, tai vis dėlto jums esu, ir mano apaštalystės patvirtinimas esate jūs Viešpatyje.

3Štai mano pasiteisinimas prieš tuos, kurie mane kaltina. 4Argi mes neturime teisės valgyti ir gerti? 5Ar mes neturime teisės vedžiotis su savim tikėjimo seserį, kaip ir kiti apaštalai ir Viešpaties broliai bei Kefas? 6O gal tik aš ir Barnabas neturime teisės nedirbti rankų darbo? 7Kas gi tarnauja kariuomenėje už savo paties pinigus? kas sodina vynuogyną ir nevalgo jo vaisių? arba kas gano bandą ir neminta bandos pienu?

8Ar tai sakau vien pagal žmonių papročius? argi to nesako ir Įstatymas? 9Mozės Įstatyme parašyta: Neužrišk nasrų kuliančiam jaučiui! Bet argi Dievui terūpi jaučiai? 10O gal jis iš tiesų taiko mums? Juk dėl mūsų buvo parašyta, kad artojas turi arti su viltimi ir kūlėjas turi kulti su viltimi gauti savo dalį. 11Jei jums pasėjome dvasinių gėrybių, tai argi didelis dalykas būtų pas jus pjauti medžiaginių? 12Jei kiti turi teisių į jus, tai mes kur kas daugiau. Vis dėlto mes nesinaudojome savo teise, bet viską pakeliame, kad tik Kristaus Evangelijai nedarytume kliūčių. 13Argi nežinote, kad tie, kurie atlieka šventą tarnystę, valgo iš šventyklos pajamų, kad aukuro tarnai gauna dalį atnašų? 14Taip ir Viešpats yra patvarkęs, kad Evangelijos skelbėjai gyventų iš Evangelijos.

15Bet aš nesinaudojau jokiomis teisėmis. Ir tai rašau ne tam, kad būtų kitaip. Verčiau numirti, negu leisti, kad kas atimtų iš manęs šią garbę. 16Kad aš skelbiu Evangeliją, tai neturiu pagrindo girtis, nes tai mano būtina prievolė, ir vargas man, jei neskelbčiau Evangelijos! 17Jeigu tai daryčiau savo valia, gaučiau atlygį; bet kadangi darau ne savo valia, tai atlieku tik man patikėtą tarnybą. 18Koks tad atlygis? Ogi kad, skelbdamas Evangeliją, pateikiu ją veltui ir nesinaudoju teise, kurią man duoda Evangelija.

19Būdamas nuo nieko nepriklausomas, aš pasidariau visų vergas, kad tik daugiau jų laimėčiau. 20Žydams buvau kaip žydas, kad laimėčiau žydus. Tiems, kurie laikosi įstatymo, tapau įstatymo tarnu, kad laimėčiau besilaikančius įstatymo, nors pats nesu jam pavaldus. 21Tiems, kurie neturi įstatymo, buvau kaip neturintis įstatymo, kad laimėčiau tuos, kurie neturi įstatymo, nors pats esu ne be Dievo įstatymo, bet surištas Kristaus įstatymu. 22Silpniesiems pasidariau, kad laimėčiau silpnuosius. Visiems tapau viskuo, kad vienaip ar kitaip bent kai kuriuos išgelbėčiau. 23Visa tai darau dėl Evangelijos, kad būčiau jos dalininkas.

24Argi nežinote, kad lenktynių aikštėje bėga visi bėgikai, bet tik vienas gauna laimėtojo dovaną? Ir jūs taip bėkite, kad laimėtumėte! 25Kiekvienas varžybų dalyvis nuo visko susilaiko; jie taip daro norėdami gauti vystantį vainiką, o mes - nevystantį. 26Todėl aš bėgu nedvejodamas ir grumiuosi ne kaip į orą smūgiuodamas, 27bet tramdau savo kūną ir darau jį klusnų, kad, kitus mokydamas, pats nepasidaryčiau atmestinas.

10Įspėjantys pavyzdžiai 1Noriu, kad žinotumėte, broliai, jog visi mūsų protėviai sekė paskui debesį ir visi perėjo jūrą. 2Jie visi susirišo su Moze, krikštydamiesi debesyje ir jūroje; 3visi valgė to paties dvasinio maisto 4ir visi gėrė to paties dvasinio gėrimo. Jie gėrė iš dvasinės juos lydinčios uolos, o ta uola buvo Kristus. 5Vis dėlto daugumas jų nepatiko Dievui, ir jų kūnai liko gulėti dykumoje.

6Tie įvykiai yra mums įspėjimas, kad negeistume blogio, kaip anie geidė. 7Nebūkite stabmeldžiai, kaip kai kurie iš jų, - kaip parašyta: Tauta sėdosi valgyti ir gerti ir kėlėsi žaisti. 8Neištvirkaukime, kaip kai kurie jų ištvirkavo ir žuvo vieną dieną dvidešimt trys tūkstančiai. 9Negundykime Viešpaties, kaip kai kurie iš jų gundė ir krito nuo gyvačių. 10Nemurmėkite, kaip kai kurie iš jų murmėjo ir žuvo nuo naikintojo.

11Visa tai jiems atsitiko kaip pavyzdys, ir buvo užrašyta įspėti mums, kurie gyvename amžių pabaigoje. 12Todėl kas tariasi stovįs, težiūri, kad nepultų. 13Jums tekę išmėginimai tėra žmogiški. Dievas ištikimas. Jis neleis jūsų mėginti virš jūsų jėgų, bet padarys, kad galėtumėte atlaikyti išmėginimą.

Eucharistinis pokylis ir stabmeldžių puotos 14Todėl, mano mylimieji, sergėkitės stabmeldystės! 15Aš kalbu kaip išmintingiems; apsvarstykite patys, ką sakau. 16Argi laiminimo taurė, kurią laiminame, nėra bendravimas Kristaus kraujyje? Argi duona, kurią laužome, nėra bendravimas Kristaus kūne? 17Jei viena duona, tai ir mes daugelis esame vienas kūnas: mes juk visi dalijamės viena duona. 18Pažiūrėkite į žemiškąjį Izraelį: argi tie, kurie valgo aukas, nėra aukuro bendrininkai? 19Ką gi sakau? Ar kad stabams paaukota mėsa šį tą reiškia? ar kad ir stabas yra šis tas? 20Ne, aš sakau, kad, aukodami atnašas, pagonys aukoja ne Dievui, bet demonams. O aš nenoriu, kad jūs taptumėte demonų bendrininkais. 21Jūs negalite gerti Viešpaties taurės ir demonų taurės. Negalite būti Viešpaties stalo bendrai ir demonų stalo bendrai. 22Nejaugi kurstysime Viešpaties pavydą? Gal esame už jį stipresni?

Praktiški nurodymai ir išvados 23"Viskas valia!" Bet ne viskas naudinga! "Viskas valia!" Bet ne viskas ugdo! 24Niekas teneieško, kaip jam geriau bet kaip kitam. 25Valgykite visa, kas parduodama mėsos prekyvietėje, sąžinės labui nieko neklausinėdami. 26Juk Viešpačiui priklauso žemė ir kas tik ant žemės. 27Jeigu jus pasikviečia netikintis žmogus ir jūs norite jį aplankyti, valgykite visa, kas jums padedama, sąžinės labui nieko neklausinėdami.

28Bet jei kas jums pasakytų: "Tai atnašinė mėsa", tuomet nebevalgykite, dėl žmogaus, kuris tai pasakė, ir dėl sąžinės.

29Čia aš kalbu ne apie tavo paties, bet apie kito sąžinę. - Kam gi mano laisvė turėtų būti teisiama kitos sąžinės? 30Jeigu aš valgau dėkodamas, kam gi man priekaištaujama dėl to, už ką aš dėkoju Dievui? -

31Ar valgote, ar geriate, ar šiaip ką darote, visa darykite Dievo garbei. 32Nepiktinkite nei žydų, nei graikų, nei Dievo Bažnyčios, 33šitaip ir aš stengiuosi visiems viskuo patikti, ieškodamas ne savo naudos, bet to, kas naudinga daugeliui, kad jie būtų išgelbėti.

11 1Sekite mano pavyzdžiu, kaip ir aš seku Kristumi!

Bažnytinių susirinkimų tvarka

2Aš jus giriu, kad jūs visame kame prisimenate mane ir tvirtai laikotės nurodymų, kokius esu jums davęs.

Galvos dengimas 3Noriu, kad žinotumėte, jog kiekvieno vyro galva yra Kristus, moters galva - vyras, o Kristaus galva - Dievas. 4Kiekvienas vyras, kuris meldžiasi ar pranašauja apdengta galva, paniekina savo galvą. 5Ir kiekviena moteris, kuri meldžiasi ar pranašauja neapgaubta galva,

paniekina savo galvą: tai tolygu būti nuskustai. 6Jei jau moteris neapsigaubia, tai tegul ir nusikerpa! O jei moteriai gėda nusikirpti ar nusiskusti plaukus, tegul apsigaubia.

7Vyrui nereikia gaubti galvos, nes jis yra Dievo atvaizdas ir atšvaitas. O moteris yra vyro atšvaitas. 8Juk ne vyras padarytas iš moters, bet moteris iš vyro, 9taip pat ne vyras buvo sukurtas moteriai, o moteris vyrui. 10Todėl moteris privalo turėti ant galvos priklausomybės ženklą dėl angelų. 11Bet Viešpatyje nei moteris ką reiškia be vyro, nei vyras be moters. 12Kaip moteris kilusi iš vyro, taip vyras gimsta iš moters, o visi atsiranda iš Dievo.

13Spręskite patys: argi tinka moteriai melsti Dievą neapsigaubusiai? 14Argi pati prigimtis jūsų nemoko, jog vyrui gėda nešioti ilgus plaukus? 15Tuo tarpu moteriai garbė turėti ilgus plaukus. Matyt, plaukai jai duoti vietoj dangalo.

16Jei kas dar norėtų ginčytis, - težino, jog nei mes neturime tokio papročio, nei Dievo bendrijos.

Eucharistinė vakarienė 17Duodamas šiuos nurodymus, aš jūsų negiriu, nes jūsų susirinkimai išeina ne į gera, bet į bloga. 18Pirmiausia man teko girdėti, kad jūsų bendruomenės susirinkimuose esti skilimų, ir aš iš dalies tuo tikiu. 19Juk turi pas jus būti atskalų, kad išeitų aikštėn, kurie iš jūsų yra išmėginti žmonės. 20Taigi jūs susirinkę draugėn nebevalgote Viešpaties vakarienės, 21nes kiekvienas pirmiausia ima valgyti savo maistą, ir vienas lieka alkanas, o kitas nusigeria. 22Argi neturite savo namų pavalgyti ir išgerti? O gal norite paniekinti Dievo bendriją ir sugėdinti nepasiturinčius? Kas man belieka sakyti? Pagirti? Ne! Už šitai nepagirsiu.

23Aš tai gavau iš Viešpaties ir tai perdaviau jums, kad Viešpats Jėzus tą naktį, kurią buvo išduotas, paėmė duoną 24ir, sukalbėjęs padėkos maldą, sulaužė ir tarė: "Tai yra mano kūnas, kuris už jus duodamas. Tai darykite mano atminimui".

25Taip pat po vakarienės jis paėmė taurę ir tarė: "Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje. Kiek kartų gersite, darykite tai mano atminimui".

26Taigi, kada tik valgote šitą duoną ir geriate iš šitos taurės, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol jis ateis.

27Todėl kas nevertai valgo tos duonos ar geria iš Viešpaties taurės, tas bus kaltas Viešpaties Kūnu ir Krauju. 28Teištiria žmogus pats save ir tada tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos taurės. 29Kas valgo ir geria to Kūno neišskirdamas, tas valgo ir geria sau pasmerkimą. 30Todėl tarp jūsų daug silpnų bei ligotų ir nemaža užmigusių. 31Jei mes patys save tyrinėtume, nebūtume teisiami. 32O kai Viešpats mus teisia, tai ir pabaudžia, kad nebūtume pasmerkti kartu su pasauliu.

33Taigi, mano broliai, kai renkatės Vakarienės, palaukite vieni kitų. 34Jei kas išalkęs, tepavalgo namie, kad nesirinktumėte pasmerkimo užsitraukti.

Kitus reikalus sutvarkysiu atvykęs.

Dvasinės dovanos, arba charizmos

12Įžanga 1Broliai, aš noriu, kad jūs išmanytumėte apie dvasines dovanas. 2Kai dar tebebuvote pagonys, kaip žinote, jus traukte traukė prie nebylių stabų. 3Todėl aš jums aiškinu, kad nė vienas, kuris kalba Dievo Dvasios skatinamas, nesako: "Prakeiktas Jėzus!" Ir nė vienas negali ištarti: "JĖZUS YRA VIEŠPATS", jei Šventoji Dvasia nepaskatina.

Dovanų įvairovė ir vienybė 4Esama skirtingų malonės dovanų, tačiau ta pati Dvasia. 5Esama skirtingų tarnysčių, tačiau tas pats Viešpats. 6Ir esama skirtingų darbų, tačiau tas pats Dievas, kuris visa veikia visur kur. 7Kiekvienam suteikiama Dvasios apraiška bendram labui. 8Antai vienam Dvasia suteikia išminties žodį, kitam ta pati Dvasia - pažinimą, 9kitam - tikėjimą toje pačioje Dvasioje, kitam - gydymo dovaną toje vienoje Dvasioje, 10kitam - stebuklingus darbus, kitam - pranašavimą, kitam - dvasių atpažinimą, kitam - įvairių kalbų dovaną, kitam - kalbų aiškinimą. 11Ir visa tai veikia ta pati Dvasia, kuri dalija kiekvienam atskirai, kaip jai patinka.

Palyginimas apie kūną ir jo narius 12Kaip vienas kūnas turi daug narių, o visi nariai, nepaisant daugumo, sudaro vieną kūną, taip ir Kristus. 13Mes visi buvome pakrikštyti vienoje Dvasioje, kad sudarytume vieną kūną, visi - žydai ir graikai, vergai ir laisvieji; ir visi buvome pagirdyti viena Dvasia.

14Juk ir kūnas nėra sudėtas iš vieno nario, bet iš daugelio. 15Jei koja imtų ir pasakytų: "Kadangi aš ne ranka, tai aš nepriklausau kūnui", argi dėl to ji nepriklausytų kūnui? 16O jeigu ausis tartų: "Kadangi aš ne akis, tai aš nepriklausau kūnui", argi dėl to ji nepriklausytų kūnui? 17Jei visas kūnas tebūtų akis, tai kur pasidėtų klausa? O jei visas - klausa, tai kur uoslė? 18Bet dabar Dievas sudėliojo kūne narius ir kiekvieną iš jų, kaip panorėjo. 19Jei visuma tebūtų vienas narys, kur beliktų kūnas? 20Bet dabar narių daug, o kūnas vienas. 21Akis negali pasakyti rankai: "Man tavęs nereikia" ar galva kojoms: "Man jūsų nereikia". 22Priešingai, tariamai silpnesnieji kūno nariai yra kur kas reikalingesni. 23Tuos kūno narius, kuriuos laikome mažiau garbingais, mes apsupame ypatinga pagarba, ir mūsų gėdingesnieji nariai gaubiami didesnio padorumo, 24kurio neprivalo mūsų padorieji nariai. Taigi, tvarkydamas kūną, Dievas skyrė daugiau pagarbos tiems nariams, kurie jos stokojo, 25kad kūne nebūtų susiskaldymo ir patys nariai rūpintųsi vieni kitais. 26Todėl jei kenčia vienas narys, su juo kenčia ir visi nariai. Jei kuris narys pagerbiamas, su juo džiaugiasi visi nariai.

27Jūs esate Kristaus kūnas ir atskiri jo nariai; 28ir Dievas kai kuriuos paskyrė Bažnyčioje - pirmiausia, apaštalais, antra - pranašais, trečia - mokytojais; paskui eina stebuklų darymas, po to gydymo dovanos, pagalbos teikimas, vadovavimas, įvairių kalbų dovanos. 29Argi visi apaštalai? ar visi pranašai? ar visi mokytojai? ar visi stebukladariai? 30ar visi turi gydymo dovanų? ar visi kalba kalbomis? ar visi aiškintojai?

31a Taigi jūs siekite aukštesniųjų malonės dovanų!

13Himnas meilei

31b Aš trokštu jums nurodyti
dar prakilnesnį kelią:
1 Jei kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis,
bet neturėčiau meilės, aš tebūčiau
žvangantis varis ir skambantys cimbolai.
2 Ir jei turėčiau pranašystės dovaną
ir pažinčiau visas paslaptis ir visą mokslą;
jei turėčiau visą tikėjimą, kad galėčiau net kalnus kilnoti,
tačiau neturėčiau meilės, aš būčiau niekas.
3 Ir jei išdalyčiau vargšams visa, ką turiu,
jeigu atiduočiau savo kūną sudeginti,

bet neturėčiau meilės, - nieko nelaimėčiau.
4 Meilė kantri, meilė maloninga, ji nepavydi;
meilė nesididžiuoja ir neišpuiksta.
5 Ji nesielgia netinkamai, neieško savo naudos,
nepasiduoda piktumui, pamiršta, kas buvo bloga,
6 nesidžiaugia neteisybe,
su džiaugsmu pritaria tiesai.
7 Ji visa pakelia, visa tiki,
viskuo viliasi ir visa ištveria.
8 Meilė niekada nesibaigia.

Išnyks pranašystės, paliaus kalbos, baigsis pažinimas. 9Mūsų pažinimas dalinis ir mūsų pranašystės dalinės. 10Kai ateis metas tobulumui, pasibaigs, kas netobula. 11Kai buvau vaikas, kalbėjau kaip vaikas, mąsčiau kaip vaikas, protavau kaip vaikas; tapęs vyru, mečiau tai, kas vaikiška. 12Dabar mes regime lyg veidrodyje, mįslingu pavidalu, o tuomet regėsime akis į akį. Dabar pažįstu iš dalies, o tuomet pažinsiu, kaip pats esu pažintas. 13Taigi dabar pasilieka tikėjimas, viltis ir meilė - šis trejetas, bet didžiausia jame yra meilė.

14Charizmų laipsniai 1Siekite meilės, taip pat rūpestingai ieškokite dvasinių dovanų, labiausiai pranašavimo. 2Kas kalba kalbomis, ne žmonėms kalba, bet Dievui; juk niekas jo nesupranta, jis Dvasioje kalba paslaptingus dalykus. 3O kas pranašauja, tas sako žmonėms pamokymus, paskatinimo bei paguodos žodžius. 4Kas kalba kalbomis, pats save tobulina, o kas pranašauja - ugdo Bažnyčią. 5Aš norėčiau, kad jūs visi kalbėtumėte kalbomis, bet būtų geriau, jei pranašautumėte. Kas pranašauja, yra didesnis už tą, kuris kalba kalbomis, nebent pastarasis ir aiškintų, ugdydamas Bažnyčią.

6Broliai, jei aš imčiau ir ateičiau pas jus kalbėdamas kalbomis, kokia jums būtų nauda, jeigu jums neskelbčiau apreiškimo, mokslo, pranašystės ar pamokymo? 7Taip pat jei negyvi instrumentai, skleidžiantys garsus, pavyzdžiui, fleita ar kanklės, neskambėtų skirtingai, iš ko pažintume, kuo griežiama ar skambinama? 8Ir jeigu trimitas duotų neaiškų garsą, kas rengtųsi į mūšį? 9Tas pat ir su jumis. Jei, kalbėdami kalbomis, netarsite aiškių žodžiu, kaipgi bus galima suprasti, ką sakote? Jūs kalbėsite vėjams! 10Kas žino, kiek esama įvairių kalbų pasaulyje, tačiau nėra bereikšmės kalbos. 11Tad jei aš nesuvoksiu kalbos reikšmės, būsiu kalbėtojui svetimšalis, ir kalbėtojas man bus svetimšalis. 12Taigi ir jūs, uoliai ieškantys Dvasios dovanų, siekite jų gausos Bažnyčiai ugdyti.

13Todėl kas kalba kalbomis, tesimeldžia, kad galėtų ir aiškinti. 14Jei meldžiuosi kalba, meldžiasi tik mano dvasia, o protas lieka bevaisis. 15Ką daryti? Aš melsiuosi dvasia ir melsiuosi protu; giedosiu dvasia ir giedosiu protu. 16Jei tu šlovini dvasia, kaipgi tavo padėkos maldai pridurs "amen" pašalinis, kuris nesupranta, ką tu kalbi? 17Gal tu ir gražiai dėkoji, bet kitam iš to nėra naudos. 18Dėkui Dievui, aš kalbu kalbomis daugiau už jus visus, 19vis dėlto bendruomenės susirinkime verčiau ištarsiu penkis žodžius savo protu, kad pamokyčiau ir kitus, negu tūkstančius žodžių kalbomis.

Praktiški nurodymai 20Broliai! Nebūkite vaikai išmanymu. Verčiau piktybe būkite kūdikiai, o išmanymu - subrendę žmonės. 21Įstatyme parašyta: Šitai tautai aš kalbėsiu svetimomis kalbomis, svetimųjų lūpomis, bet ir tuomet jie nepaklausys manęs, - sako Viešpats.

22Vadinasi, kalbos yra ženklas ne tikintiems, bet netikintiems. O pranašystė skirta ne netikintiems, bet tikintiems. 23Juk jei susirinktų visa bendruomenė ir visi imtų kalbėti kalbomis, ir įeitų pašaliniai ar netikintys, - argi jie nepasakytų, kad jūs išėję iš proto?

24Jeigu visi pranašautų ir įeitų koks pašalinis ar netikintis, jis būtų visų įspėtas ir visų apkaltintas. 25Jo širdies slėpiniai taptų atverti, ir jis, puolęs veidu žemėn, pašlovintų Dievą ir išpažintų, jog Dievas iš tiesų yra jumyse.

26Tad kaip bus, broliai? Kai susirenkate, kiekvienas turi ar giedojimo dovaną, ar pamokymą, ar apreiškimą, ar kalbą, ar aiškinimą. Tegul viskas bus daroma ugdymui. 27Jei kas gali kalbėti kalbomis, tekalba du, daugiausia trys, ir pakaitomis, o vienas tegul aiškina. 28Jeigu nėra aiškintojo, tegul kalbėtojas bendruomenėje tyli ir tekalba tik sau ir Dievui. 29Iš pranašų tegul kalba du ar trys, o kiti tegul apsvarsto. 30Bet jei kitam sėdinčiam užeina apreiškimas, pirmesnysis tegul nutyla. 31Juk jūs galite po vieną visi pranašauti, kad visi pasimokytų ir pasiragintų. 32Pranašų dvasinės dovanos yra pranašams klusnios, 33nes Dievas nėra sumaišties, bet santarvės Dievas.

Kaip visose šventųjų bendruomenėse, 34moterys tegul susirinkimuose tyli; kalbėti joms neleidžiama, jos turi būti klusnios, kaip skelbia įstatymas. 35Jeigu jos nori ko nors išmokti, tepasiklausia namie savo vyrų, nes moteriai negražu kalbėti bendruomenės susirinkime.

36Argi iš jūsų išėjo Dievo žodis? ar tik jus vienus pasiekė? 37Jei kas tariasi esąs pranašas ar Dvasios įkvėptas žmogus, tas turi pripažinti, jog tai, ką jums rašau, yra Viešpaties įsakymas. 38O jei kas šito nenori pripažinti, pats nebus pripažintas.

39Taigi, mano broliai, siekite pranašystės dovanos, tačiau nedrauskite kalbėti kalbomis. 40Tiktai viskas tebūna daroma padoriai ir tvarkingai.

MIRUSIŲJŲ PRISIKĖLIMAS

15Prisikėlimo tiesa 1Broliai, aš aiškinu jums Evangeliją, kurią esu jums paskelbęs, kurią priėmėte, kurioje stovite 2ir kuria būsite išgelbėti, - jeigu jos laikotės taip, kaip esu jums paskelbęs; antraip būtumėte veltui įtikėję.

3Pirmiausia aš jums perdaviau, ką esu gavęs, būtent:

Kristus numirė už mūsų nuodėmes, kaip skelbė Raštai;

4jis buvo palaidotas ir buvo prikeltas trečiąją dieną, kaip skelbė Raštai;

5jis pasirodė Kefui, paskui Dvylikai.

6Vėliau jis pasirodė iš karto daugiau nei penkiems šimtams brolių, kurių daugumas tebegyvena iki šiolei, o kai kurie yra užmigę. 7Po to jis pasirodė Jokūbui, paskui visiems apaštalams. 8O visų paskiausiai, lyg ne laiku gimusiam, jis pasirodė ir man. 9Juk aš esu mažiausias iš apaštalų, nevertas vadintis apaštalu, nes esu persekiojęs Dievo Bažnyčią. 10Bet Dievo malone esu, kas esu, ir jo man suteiktoji malonė neliko bergždžia. Aš daugiau už juos visus esu įdėjęs triūso, žinoma, ne aš, o su manimi esanti Dievo malonė. 11Taigi ar aš, ar jie, - taip mes skelbiame, ir taip jūs įtikėjote.

Krikščionių tikėjimo pamatas 12Skelbiama apie Kristų, kad jis buvo prikeltas iš numirusių, tad kaipgi kai kurie iš jūsų sako, jog nesą mirusiųjų prisikėlimo?! 13Jeigu nėra mirusiųjų prisikėlimo, tai ir Kristus nebuvo prikeltas. 14O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai tuščias mūsų skelbimas ir

tuščias jūsų tikėjimas. 15Tuomet mes liekame melagingi Dievo liudytojai, nes liudijome Dievo akyse, kad jis prikėlęs Kristų, kurio jis nėra prikėlęs, jeigu mirusieji negali būti prikelti. 16Juk jei mirusieji negali būti prikelti, tai ir Kristus nebuvo prikeltas. 17O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai jūsų tikėjimas tuščias, ir jūs dar tebesate savo nuodėmėse. 18Taip pat ir užmigusieji Kristuje yra žuvę. 19Ir jei vien dėl šio gyvenimo dėjome savo viltis į Kristų, tai mes labiausiai apgailėtini iš visų žmonių.

20Bet dabar Kristus tikrai yra prikeltas iš numirusių kaip užmigusiųjų pirmgimis.

Mirtis nugalėta 21Kaip per žmogų atsirado mirtis, taip per žmogų ir mirusiųjų prisikėlimas. 22Kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus atgaivinti, 23tačiau kiekvienas pagal savo eilę. Pirmasis bus Kristus, tada priklausantys Kristui jo atėjimo metu. 24Paskui bus galas, kai jis perduos karalystę Dievui Tėvui, sunaikinęs visas valdžias, galybes ir pajėgas. 25Jis gi turi karaliauti ir paguldyti po savo kojomis visus priešus. 26Kaip paskutinis priešas bus sunaikinta mirtis. 27Nes jis visa pajungė ir paklojo jam po kojų. Kai sakoma, jog visa pajungta, tai savaime suprantama, kad išskyrus tą, kuris jam visa pajungė. 28Kai jam bus visa pajungta, tuomet ir pats Sūnus nusilenks tam, kuris buvo viską jam pajungęs, kad Dievas būtų viskas visame kame.

Prisikėlimo viltis 29Antra vertus, ką tikisi laimėti tie, kurie krikštijasi vietoj mirusiųjų? Jei iš viso mirusieji nebus prikelti, tai kam gi jie krikštijasi už juos? 30O kodėl ir mes kas valandą nevengiame pavojų? 31Prisiekiu savo pasididžiavimu - jumis, broliai, mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje, jog aš kasdien mirštu! 32Jei aš grynai kaip žmogus kovojau Efeze su laukiniais žvėrimis, tai kokia man iš to nauda? Jeigu mirusieji nebus prikelti, tai valgykime ir gerkime, nes rytoj mirsime. 33Neapsirikite: "Blogos draugijos gadina gerus papročius!" 34Pabuskite, kaip dera, iš apsvaigimo ir nebedarykite nuodėmių! Jūsų gėdai pasakysiu, kad kai kurie iš jūsų visiškai nepažįsta Dievo.

Kaip prisikels mirusieji 35Gal kas paklaus: "Kaip bus prikelti mirusieji? Su kokiu kūnu jie pasirodys?" 36Neišmanėli! Ką tu pasėji, neatgimsta, jei prieš tai nenumiršta. 37Kad ir ką sėji, tu sėji ne būsimąjį kūną, bet pliką grūdą, sakykim, kviečių ar kitokių javų. 38Tuo tarpu Dievas duoda jam kūną, kokio panorėjęs, ir kiekvienai sėklai savišką kūną.

39Kūnai nevienodi. Žmogaus kūnas vienoks, gyvulių kitoks, dar kitoks kūnas paukščių ir vėl kitoks žuvų. 40Taip pat yra dangaus kūnai ir žemės kūnai, bet vienoks dangaus kūnų spindesys, kitoks žemės kūnų. 41Vienoks saulės švytėjimas, kitoks mėnulio blizgesys ir dar kitoks žvaigždžių žėrėjimas. Net ir žvaigždė nuo žvaigždės skiriasi spindėjimu.

42Toks mirusiųjų prisikėlimas. Sėjamas gendantis kūnas, keliasi negendantis. 43Sėjamas prastas, keliasi garbingas. Sėjamas silpnas, keliasi galingas. 44Sėjamas juslinis kūnas, keliasi dvasinis kūnas. Jeigu esama juslinio kūno, tai esama ir dvasinio 45Taip ir parašyta: Pirmasis žmogus Adomas tapo gyva būtybe; paskutinis Adomas tapo gyvybę teikiančia dvasia. 46Ne dvasinis esti pirmiau, bet juslinis, ir tik paskui dvasinis. 47Pirmasis žmogus yra iš žemės, žemiškas; antrasis žmogus iš dangaus. 48Koks žemiškasis, tokie ir žemiškieji, o koks dangiškasis, tokie ir dangiškieji. 49Ir kaip nešiojome žemiškojo atvaizdą, taip nešiosime ir dangiškojo paveikslą.

50Bet aš jums, broliai, tvirtinu: kūnas ir kraujas nepaveldės Dievo karalystės, ir kas genda, nepaveldės to, kas negenda.

51Štai aš jums atskleidžiu paslaptį: nors mes ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti, - 52staiga,

viena akimirka, gaudžiant paskutiniam trimitui. Trimitas nuaidės, ir mirusieji bus prikelti jau negendantys, ir mes būsime pakeisti. 53Juk reikia, kad šis gendantis [kūnas] apsivilktų negendamybe, šis marus [kūnas] apsivilktų nemarybe.

Džiūgavimas dėl mirties pralaimėjimo 54Kada šis gendantis [kūnas] apsivilks negendamybe ir šis marus [kūnas] apsivilks nemarybe, tuomet išsipildys užrašytas žodis:

Pergalė sunaikino mirtį!
55 Kurgi, mirtie, tavoji pergalė?
Kurgi, mirtie, tavasis geluonis?!

56Mirties geluonis yra nuodėmė, o nuodėmės jėga - įstatymas.

57Bet dėkui Dievui, kuris duoda mums pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

58Tad, mano mylimieji broliai, būkite tvirti ir nepajudinami, vis uoliau dirbkite Viešpaties darbą ir žinokite, kad jūsų triūsas ne veltui Viešpatyje.

LAIŠKO PABAIGA

16Rinkliavos reikalai 1Su rinkliava šventiesiems padarykite taip, kaip aš esu nurodęs Galatijos bendrijoms. 2Kas pirmąją savaitės dieną kiekvienas iš jūsų teatideda sutaupęs, kiek galėdamas, kad rinkliavos neprasidėtų tiktai man atvykus. 3Atvykęs aš pasiųsiu į Jeruzalę žmones, kuriuos jūs nutarsite esant tinkamus, kad jie su lydimaisiais raštais nugabentų jūsų meilės dovaną. 4Jei pasirodytų reikalinga ir man keliauti, tai jie vyks kartu su manimi.

Nurodymai ir sveikinimai 5Aš atvyksiu pas jus, perėjęs Makedoniją. Mat per Makedoniją aš tik eisiu, 6o pas jus, galimas daiktas, pabūsiu arba ir peržiemosiu, kad jūs mane palydėtumėte, kai vyksiu toliau. 7Aš nenoriu dabar su jumis susitikti prabėgomis. Tikiuosi, jei Viešpats leis, kurį laiką pasilikti pas jus. 8Efeze aš prabūsiu iki Sekminių. 9Mat yra man atsivėrusios plačios durys darbui, bet ir priešininkų daug.

10Jeigu atvyks Timotiejus, žiūrėkite, kad jis gyventų pas jus be baimės, nes jis dirba Viešpaties darbą kaip ir aš. 11Taigi tegul niekas jo neniekina. Išlydėkite jį su ramybe, kad atvyktų pas mane, nes laukiu jo su broliais. 12Brolį Apolą aš labai raginau keliauti su broliais pas jus, bet jis niekaip nenori šiuo metu. Jis atvyks radęs tinkamą laiką.

13Budėkite, tvirtai laikykitės tikėjimo, elkitės vyriškai, būkite stiprūs! 14Viską darykite su meile.

15Broliai, jūs pažįstate Stepono namus ir žinote, kad jie yra Achajos pirmatikiai, pasiaukoję tarnauti šventiesiems. 16Aš prašau, kad ir jūs būtumėte paklusnūs tokiems žmonėms ir visiems, kurie su jais dirba ir triūsia.

17Aš džiaugiuosi Stepono, Fortūnato ir Achaiko apsilankymu. Jie man atstojo jus, 18atgaivino mano ir jūsų dvasią. Branginkite tokius žmones!

19Jus sveikina Azijos bendrijos. Karštai sveikina Viešpatyje Akvilas ir Priska kartu su bendruomene, kuri renkasi jų namuose. 20Jus sveikina visi broliai. Pasveikinkite vieni kitus šventu pabučiavimu.

21Sveikinu jus savo, Pauliaus, ranka. 22Jei kas nemyli Viešpaties, tebūnie prakeiktas! Maranata! 23Viešpaties Jėzaus malonė tebūnie su jumis! 24Mano meilė jums visiems Kristuje Jėzuje!

ANTRASIS LAIŠKAS KORINTIEČIAMS

LAIŠKO ĮŽANGA

1Pasveikinimas 1Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas, ir brolis Timotiejus - Dievo bendrijai Korinte ir visiems šventiesiems, gyvenantiems visoje Achajoje. 2Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!

3Tebūna pašlovintas Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, gailestingumo Tėvas ir visokios paguodos Dievas, 4kuris guodžia mus kiekviename sielvarte, kad ir mes galėtume paguosti bet kokio sielvarto ištiktuosius ta paguoda, kurią gauname iš Dievo. 5Kaip mums gausiai tenka Kristaus kentėjimų, taip per Kristų mes kupini ir paguodos. 6Jei kenčiame priespaudą, tai jūsų paguodai ir išganymui; jei esame guodžiami, tai jūsų paguodai, kuri įdiegia jums ištvermę pakęsti tokius pačius kentėjimus, kokius mes kenčiame. 7Ir mūsų viltis jumis tvirta, nes mes žinome, kad, būdami kentėjimų draugai, jūs būsite ir paguodos bendrai.

Pasiguodimas 8Mes norime, kad jūs, broliai, sužinotumėte apie Azijoje mus ištikusią negandą, kuri baisiai mus prislėgė, tiek viršydama mūsų jėgas, jog nebesitikėjome išliksią gyvi. 9Mes ir patys širdies gilumoje buvome ištarę sau mirties sprendimą, todėl nebepasitikėjome savimi, o tik Dievu, kuris prikelia mirusius. 10Tai jis mus išgelbėjo iš mirties nasrų ir tebegelbi. Jame mūsų viltys, jog jis ir toliau gelbės, 11prisidedant jums maldomis už mus, kad už daugelio mums išmelstą malonę daugelis mūsų vardu dėkotų.

APAŠTALO DARBAI IR VARGAI

Kodėl pasikeitė kelionės planai 12Galime pasigirti savo sąžinės liudijimu, jog visur žmonėse, o ypač pas jus, mes vadovavomės iš Dievo einančiu šventumu bei nuoširdumu - ir ne kūniška išmintimi, bet Dievo malone. 13Mes nerašome jums nieko kita, kaip tik tai, ką jūs perskaitote ir suprantate. Turiu vilties, kad suprasite iki galo, 14kaip iš dalies jau supratote, kad mūsų Viešpaties Jėzaus dieną mes būsime jūsų pasididžiavimas, lygiai kaip ir jūs - mūsų.

15Tokio pasitikėjimo kupinas ir kad jūs pakartotinai gautumėte malonę, aš ketinau pirmiausia atvykti pas jus 16ir pro jus keliauti į Makedoniją, o iš Makedonijos vėl grįžti pas jus, kad jūs mane išlydėtumėte į Judėją. 17Argi, taip manydamas, aš elgiausi lengvabūdiškai? O gal mano sumanymai buvo grynai žmogiški? Gal mano "taip, taip" kartu reiškė ir "ne, ne"? 18Kaip Dievas mato, jums duotas mūsų žodis nebuvo kartu "taip" ir "ne". 19Juk Dievo Sūnus Kristus Jėzus, kurį jums paskelbėme aš, Silvanas ir Timotiejus, anaiptol nebuvo ir "taip", ir "ne", bet jame buvo tik "taip". 20Kiek tik yra Dievo pažadų, jie yra jame "taip". Todėl per jį skamba ir mūsų "Amen" Dievo garbei. 21Juk Dievas mus ir jus sutvirtino ir patepė Kristui; 22jis pažymėjo mus savo antspaudu ir siuntė į mūsų širdis Dvasios laidą.

23Šaukiuosi Dievą liudytoju, - kaip mane gyvą regite, - kad neatvykau į Korintą tik jūsų gailėdamas. 24Mes juk nesame jūsų tikėjimo viešpačiai, bet tik jūsų džiaugsmo talkininkai, nes tikėjime jūs stovite tvirtai.

2 1Aš nusprendžiau savo širdyje nebevykti pas jus dar kartą su liūdesiu. 2O jei aš pats jus liūdinu, tai kas gi mane pralinksmins, jeigu ne mano nuliūdintasis? 3Aš esu tai parašęs, kad atvykęs neturėčiau liūdėti dėl tų, kuriais derėtų džiaugtis. Juk tikiu jumis visais, kad mano džiaugsmas yra ir

visų jūsų džiaugsmas. 4Aš gi jums esu rašęs iš didelio sielvarto ir širdies suspaudimo, su gausiomis ašaromis, ne tam, kad pastūmėčiau jus į nusiminimą, bet kad pažintumėte meilę, kurios pertekusi jums mano širdis.

5Jeigu kas nuliūdino, tai ne mane, bet - kad neperdėčiau - bent iš dalies nuliūdino jus visus. 6Tokiam pakanka daugumos paskirtosios bausmės. 7Net, atvirkščiai, jūs turėtumėte jam atleisti ir jį paguosti, kad pernelyg didelis nusiminimas jo nepražudytų. 8Todėl aš prašau jus parodyti jam meilę. 9Tam jums ir parašiau, kad patirčiau, ar jūs visais atžvilgiais esate klusnūs. 10O kam jūs dovanojote, tam dovanojau ir aš; nes jei kam dovanojau, tai padariau dėl jūsų Kristaus akivaizdoje, 11kad nebūtume šėtono apgauti. Mes juk žinome jo kėslus.

Kelionė į Makedoniją. Mintys apie apaštalo tarnystę 12Kai atvykau į Troadą skelbti Kristaus Evangelijos, Viešpats buvo man pravėręs duris, 13bet aš neturėjau dvasios ramybės, kadangi nesutikau ten savo brolio Tito; tad atsisveikinęs iškeliavau į Makedoniją.

14Dėkui Dievui, kuris mus visuomet veda Kristaus pergalės eisenoje ir per mus visur skleidžia mielą savo pažinimo kvapą. 15Juk mes esame Kristaus aukos kvapsnis Dievui tarp einančių į išganymą ir žengiančių į pražūtį. 16Vieniems mirties kvapsnis, nešanti mirtį, kitiems gyvenimo kvapsnis, vedanti į gyvenimą. O kas gi tinkamas šiam uždaviniui? 17Mes neprekiaujame, kaip daugelis, Dievo žodžiu, bet jį skelbiame Kristuje iš tikros širdies, Dievo įkvėpti, Dievo akivaizdoje.

3 Ar 1pradėsime iš naujo save jums pristatinėti? Gal reikia, kaip kai kuriems, lydimųjų laiškų į jus ar nuo jūsų? 2Ne, nes jūs patys esate mūsų laiškas, įrašytas mūsų širdyse, visų žmonių suprantamas ir skaitomas. 3Jūs pasirodėte esą Kristaus laiškas, kurį mes, patarnaudami jums, surašėme ne rašalu, bet gyvojo Dievo Dvasia, ne akmens plokštėse, bet gyvų širdžių plokštėse.

Apaštalas ir Mozė 4Tokį pasitikėjimą Dievu mes turime Kristaus dėka. 5Ir ne todėl, kad būtume savaime tinkami ką nors sumanyti tarytum iš savęs, bet mūsų tinkamumas iš Dievo, 6kuris padarė mus tinkamus būti tarnais Naujosios Sandoros - ne raidės, bet Dvasios, nes raidė užmuša, o Dvasia teikia gyvybę. 7Jeigu tarnavimas mirčiai, iškaltas raidėmis akmenyse, buvo toks garbingas, kad Izraelio vaikai negalėjo pažvelgti Mozei į veidą dėl jo švytėjimo, kuris turėjo išblėsti, 8tai nepalyginti didesne garbe bus apgaubtas tarnavimas Dvasiai. 9Jeigu pasmerkimo tarnystė tokia garbinga, tai teisumo tarnystė dar garbingesnė. 10Tenykštis garbingumas visai nebegarbingas, palygintas su viską nustelbiančia garbe. 11Ir jeigu laikinas dalykas spindėjo garbe, tai kur kas garbingesnis nelaikinas.

12Taigi, turėdami tokią viltį, mes viską dėstome atvirai, 13ne kaip Mozė, kuris ant veido užsileisdavo gaubtuvą, kad Izraelio vaikai nepamatytų jo laikino spindesio pabaigos. 14Deja, jų protai atbuko. Iki šios dienos jų akis dengia tas pats gaubtuvas, kai skaito Senąjį Įstatymą, ir jis lieka nenudengtas, nes jį nuimti tegali Kristus. 15Taip, iki šios dienos, kada tik skaitomas Mozė, gaubtuvas tebedengia jų širdį. 16Bet vos tik žmogus atsigręžia į Viešpatį, gaubtuvas nukrinta. 17Viešpats yra Dvasia. O kur Viešpaties Dvasia, ten ir laisvė. 18Mes visi, atidengtu veidu Viešpaties šlovę atspindėdami, daromės panašūs į jo atvaizdą, ir Viešpaties Dvasios veikimu vis didėja mūsų garbingumas.

4 1Štai kodėl, iš Dievo gailestingumo turėdami šią tarnystę, nenuleidžiame rankų. 2Atvirkščiai, mes susilaikome nuo slaptų gėdingų darbų, nesileidžiame į gudravimus ir neklastojame Dievo žodžio, bet atviru tiesos skelbimu prisistatome kiekvieno žmogaus sąžinei Dievo akivaizdoje. 3Jeigu mūsų

Evangelija tebėra paslėpta, tai ji paslėpta vien tik einantiems į pražūtį, 4netikintiesiems, kuriems šio pasaulio dievaitis apakino protus, kad jie neišvystų Kristaus šlovės - Evangelijos šviesos; ogi Kristus yra Dievo atvaizdas. 5Mes ne save pačius skelbiame, bet Kristų Jėzų kaip Viešpatį, save telaikydami jūsų tarnais dėl Jėzaus. 6Pats Dievas, kuris yra taręs: Iš tamsos tenušvinta šviesa!, sušvito mūsų širdyse, kad pažintume Dievo šlovę, spindinčią Kristaus veide.

Apaštalo vargai 7Deja, šitą lobį mes nešiojamės moliniuose induose, kad būtų aišku, jog ta galybės gausa plaukia ne iš mūsų, bet iš Dievo. 8Mes visaip slegiami, bet nesugniuždyti; mes svyruojame, bet neprarandame vilties. 9Mes persekiojami, bet neapleisti; mes parblokšti, bet nežuvę. 10Mes visuomet nešiojame savo kūne Jėzaus merdėjimą, kad ir Jėzaus gyvybė apsireikštų mūsų kūne. 11Mums, gyviesiems, dėl Jėzaus nuolat gresia mirtis, kad Jėzaus gyvybė pasirodytų mūsų mirtingame kūne. 12Šitaip mumyse veikia mirtis, o jumyse gyvybė.

13Mes turime tą pačią tikėjimo dvasią, apie kurią parašyta: Aš įtikėjau, todėl prakalbėjau. Taigi mes tikime ir todėl kalbame, 14žinodami, kad tasai, kuris prikėlė Viešpatį Jėzų, taip pat ir mus prikels su Jėzumi ir pastatys kartu su jumis. 15O visa tai - dėl jūsų, kad malonė apimtų daugelį ir pagausintų dėkojimą Dievo garbei.

Apaštalo viltys, 16Todėl ir nenuleidžiame rankų. Atvirkščiai: jei mūsų išorinis žmogus vis nyksta, tai vidinis diena iš dienos atsinaujina. 17O lengvas dabartinis mūsų vargas ruošia mums neapsakomą, visa pranokstančią amžinąją garbę. 18Mes gi nežiūrime to, kas regima, bet kas neregima, nes regimieji dalykai laikini, o neregimieji amžini.

5 1Mes žinome, kad, mūsų žemiškosios padangtės būstui suirus, mūsų laukia Dievo pastatas, ne rankomis statyti amžinieji namai danguje. 2Todėl mes dūsaujame, trokšdami ant viršaus apsivilkti savo buveine iš dangaus, 3jei turime būti rasti apsirengę, ne nuogi. 4O kol gyvename šioje padangtėje, dūsaujame prislėgti, norėdami ne nusirengti, bet verčiau apsirengti, kad tai, kas maru, būtų gyvenimo praryta. 5Dievas mus tam ruošia, suteikdamas Dvasią kaip laidą.

6Todėl mes visuomet gerai nusiteikę, nors žinome, kad kolei gyvename kūne, esame svetur, toli nuo Viešpaties. 7Mes čia gyvename tikėjimu, o ne regėjimu. 8Vis dėlto esame gerai nusiteikę ir pasiruošę palikti kūno būstinę ir įsikurti pas Viešpatį. 9Štai kodėl, ar būdami namie, ar svetur, mes laikome sau garbe jam patikti. 10Juk mums visiems reikės stoti prieš Kristaus teismo krasę, kad kiekvienas atsiimtų, ką jis, gyvendamas kūne, yra daręs - gera ar bloga.

Apaštalo uždaviniai 11Taigi, žinodami, kas yra bijoti Viešpaties, mes stengiamės įtikinti žmones. Dievui mes atviri, ir tikiuosi, jog esame atviri ir jūsų sąžinėms. 12Nenorime jums iš naujo prisistatinėti, bet duodame progą pasigirti mumis, kad turėtumėte ką sakyti žmonėms, besigiriantiems savo išore, ne širdimi. 13Jei mes persistengiame - tai Dievui; jei esame nuosaikūs - tai dėl jūsų. 14Kristaus meilė valdo mus, įsitikinusius, kad jei vienas mirė už visus, tai ir visi yra mirę. 15Jis yra miręs už visus, kad gyvieji nebe sau gyventų, bet tam, kuris už juos numirė ir buvo prikeltas.

16Todėl nuo šiol mes nebenorime nė vieno pažinti kūno požiūriu. Jei mes ir buvome pažinę Kristų kūno požiūriu, tai dabar mes taip jo nebepažįstame.

17Taigi kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas buvo sena - praėjo, štai atsirado nauja. 18O visa tai iš Dievo, kuris mus per Kristų sutaikino su savimi ir davė mums sutaikinimo tarnystę. 19Juk

tai Dievas Kristuje sutaikino su savimi pasaulį, nebeįskaito žmonėms nusikaltimų ir patikėjo mums sutaikinimo žinią. 20Taigi Kristaus vietoj einame pasiuntinių pareigas, tarsi pats Dievas ragintų per mus. Kristaus vardu maldaujame: "Susitaikinkite su Dievu!" 21Tą, kuris nepažino nuodėmės, jis dėl mūsų pavertė nuodėme, kad mes jame taptume Dievo teisumu.

6Apaštalo tarnystė nepeiktina 1Kaip Dievo bendradarbiai norime jus įspėti: neimkite Dievo malonės veltui! 2Jis sako:

Aš išklausiau tavęs priimtinu metu,
aš tau pagelbėjau išganymo dieną.

Štai dabar palankus metas, štai dabar išganymo diena! 3Mes niekam jokiu atžvilgiu neduodame akstino nupulti, kad mūsų tarnystė nebūtų peiktina. 4Priešingai: visa kuo mes pasirodome Dievo tarnai, didžiai kantrūs sielvartuose, negandose, suspaudimuose, 5plakimuose, kalėjimuose, sąmyšiuose, sunkiuose darbuose, budėjimuose, badavimuose; 6pasirodome tyrumu, išmintimi, pakantumu, gerumu, Šventąja Dvasia, neveidmaininga meile, 7tiesos žodžiu, Dievo jėga, teisumo ginklais iš dešinės ir iš kairės; 8gerbiami ir žeminami, šmeižiami ir giriami, laikomi apgavikais ir teisiais, 9nepažįstamais ir žinomais; kai mirštame - ir štai vėl gyvuojame, kai esame baudžiami - ir nenužudomi, 10kai liūdime - ir visą laiką esame linksmi, kai, būdami beturčiai, praturtiname daugelį, kai nieko neturime - ir viską turime.

Apaštalo nuoširdumas ir įspėjimai 11Mūsų lūpos atvirai jums prabilo, korintiečiai, mūsų širdis jums erdvi tapo. 12Mumyse jums ne per ankšta; ankšta jūsų pačių širdyse. 13Tad atsimokėkite tuo pačiu, - kalbu kaip vaikams, - ir praplėskite savo širdis!

14Nevilkite svetimo jungo su netikinčiaisiais. Kas gi bendra tarp teisumo ir nuodėmės? Arba kas bendra tarp šviesos ir tamsos? 15Kaipgi galima gretinti Kristų su Beliaru arba tikintį su netikinčiu? 16Ir kaip suderinti Dievo šventovę su stabais? Juk mes esame gyvojo Dievo šventovė, kaip Dievo pasakyta:

Aš apsigyvensiu tarp jų ir ten vaikštinėsiu;
aš būsiu jų Dievas,
o jie bus manoji tauta.
17 Todėl:
Išeikite iš jų
ir atsiskirkite, - sako Viešpats, -
ir nelieskite netyrų daiktų.
Tuomet aš jus priimsiu
18 ir būsiu jums tėvas,
o jūs būsite man sūnūs ir dukterys, -
taip sako visagalis Viešpats.

7 1Taigi, mylimieji, turėdami tokius pažadus, apsivalykime nuo visų kūno ir dvasios dėmių, su Dievo baime siekdami šventumo.

2Atverkite mums savo širdis! Juk mes nė vienam nepadarėme skriaudos, nė vieno nesužlugdėme, nė vieno neapgavome. 3Sakau tai ne norėdamas jus smerkti. Juk jau sakiau, jog esate mūsų širdyje, kad kartu mirtume ir kartu gyventume. 4Aš labai pasitikiu jumis, labai jumis didžiuojuosi. Aš

kupinas paguodos ir džiaugsmo visuose mūsų sielvartuose.

Paulius Makedonijoj. Tito atvykimas 5Kai atvykome į Makedoniją, mūsų kūnui neteko patirti nė kiek ramybės; mes buvome visokeriopai varginami: iš lauko kovos, iš vidaus baimė. 6Bet Dievas, nuolankiųjų guodėjas, palinksmino mus Tito atvykimu. 7Ir ne vien jo atvykimu, bet ir ta paguoda, kurią jis buvo patyręs iš jūsų. Jis pranešė mums apie jūsų ilgesį, dejones, jūsų rūpinimąsi manimi ir tuo dar labiau mane nudžiugino. 8Jeigu aš ir buvau nuliūdinęs jus laišku, tai šito nesigailiu. Jei aš ir apgailestavau, - juk anas laiškas, matyt, kuriam laikui jus buvo nuliūdinęs, - 9tai dabar džiaugiuosi, žinoma, ne todėl, kad jums teko nuliūsti, bet kad nuliūdimas atvedė jus į atgailą. Jūs buvote nuliūdę pagal Dievo valią, taigi iš mūsų pusės nebuvo jums jokios skriaudos. 10Mat liūdesys pagal Dievo valią per atgailą atveda į išgelbėjimą, ir to netenka gailėtis; o šio pasaulio liūdesys veda į mirtį. 11Ir štai kaip tik tas nuliūdimas pagal Dievo valią kokį pažadino jums susirūpinimą, kokį teisinimąsi, apmaudą, baimę, ilgesį, uolumą ir bausmę! Jūs visais atžvilgiais pasirodėte nesusitepę anuo nusikaltimu. 12Taigi, jeigu jums parašiau, tai ne dėl įžeidėjo ir ne dėl įžeistojo, bet kad jumyse išryškėtų, kaip rūpinatės manimi Dievo akivaizdoje. 13Tai mus ir paguodė.

Mes ne tik paguosti, dar labiau mes nudžiugę dėl Tito džiaugsmo, nes jo dvasia buvo jūsų visų atgaivinta. 14Nelikau sugėdintas, kad jam buvau pasigyręs jumis, bet kaip visa jums teisingai kalbėjome, taip ir mūsų pasigyrimas Titui pasirodė teisingas. 15Jo paties širdis dar labiau prisirišusi prie jūsų, nes jis prisimena, kokie visi buvote klusnūs, kaip priėmėte jį su baime ir pagarba. 16Aš tik džiaugiuosi, kad visais atžvilgiais galiu jumis pasikliauti.

ŠELPIMO ORGANIZAVIMAS

8Dosnumo motyvai 1Pranešame jums, broliai, apie Dievo malonę, suteiktą Makedonijos bendrijoms. 2Nors ir dideli vargai jas bandė, jos pasirodė kupinos džiaugsmo, ir jų baisus neturtas išsiliejo dosnumo turtais. 3Aš liudiju, kad jie pagal išgales ir virš išgalių, savo noru, 4prašyte prašė mus malonės leisti jiems prisidėti prie šventųjų šalpos. 5Jie net pranoko mūsų viltis ir Dievo valia aukojo patys save, pirmiausia Viešpačiui, paskui - mums. 6Štai kodėl mes paprašėme Titą, kad, pas jus tą gerą darbą pradėjęs, jį ir pabaigtų. 7Tad, būdami visa ko pertekę - tikėjimo, žodžio, pažinimo, visokeriopo uolumo ir mūsų meilės, - pasirodykite pertekę ir dosnumo. 8Aš tai sakau ne liepdamas, bet norėdamas kitų uolumo mastu patikrinti ir jūsų meilės nuoširdumą. 9Jūs gi pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę ir žinote, jog jis, būdamas turtingas, dėl jūsų tapo vargdieniu, kad jūs taptumėte turtingi per jo neturtą. 10Aš duodu patarimą, nes tai naudinga jums, kurie pernai pirmieji pradėjote ne tik veikti, bet ir trokšti. 11Dabar pagal išgales pabaikite tai daryti, kad kaip gyvi troškote, taip ir baigtumėte. 12Kai esama tikro troškimo, girtinas, kas duoda kiek gali, o ne kiek negali. 13Niekas nereikalauja, kad kitiems tektų lengvatos, o jums naštos, bet kad būtų lygybė. 14Šiuo metu jūsų perteklius tepapildo jų nepriteklių, kad vėliau jų perteklius atpildytų jūsų nepriteklių ir būtų lygybė, 15kaip parašyta: Kas daug surinko, neturėjo pertekliaus, o kas mažai - nekentėjo nepritekliaus.

Pauliaus pasiuntiniai 16Dėkui Dievui, pažadinusiam Tito širdyje tokį uolumą jūsų atžvilgiu. 17Jis ne tik paklausė mano raginimo, bet, būdamas labai uolus, savo noru leidžiasi keliauti pas jus. 18Kartu su juo siunčiame brolį, pagarsėjusį Evangelijos skelbimu visose bendrijose. 19Jis netgi yra bendrijų paskirtas mano kelionių palydovu šiam šalpos darbui, kurį atliekame paties Viešpaties garbei ir su užsidegimu, 20sergėdamiesi, kad kas nors neimtų mūsų įtarinėti dėl tokių gausių aukų, pavestų mums tvarkyti. 21Mes juk rūpinamės geru vardu ne tik Viešpaties, bet ir žmonių akyse.

22Taigi su jais pasiuntėme savo brolį, kurio uolumą daugel kartų įvairiopai esame patikrinę ir kuris dabar yra dar uolesnis, labai jumis pasitikėdamas. 23Titas - tai mano bičiulis ir bendradarbis tarp jūsų, o tie mūsų broliai - tai bendrijų pasiuntiniai, Kristaus šlovė. 24Todėl visų bendrijų akyse įrodykite savo meilę ir kad mes ne veltui jumis didžiuojamės.

9Praktiški nurodymai 1Tiesą sakant, nebereikia daugiau rašyti jums apie paramą šventiesiems: 2aš juk žinau jūsų pasiryžimą ir giriuosi jumis makedoniečiams, sakydamas, jog Achaja pasiruošusi nuo pernai. Ir jūsų uolumas yra daugelį paskatinęs. 3O brolius siunčiu tam, kad mano pasigyrimas jumis nepasirodytų šituo atveju tuščias ir kad jūs, kaip esu sakęs, būtumėte pasirengę. 4Jei kartais makedoniečiai atvyktų kartu su manimi, kad neužkluptų jūsų nepasiruošusių, - ir netektų dėl tokio įsitikėjimo raudonuoti mums, nekalbant apie jus. 5Todėl aš maniau esant reikalinga paprašyti brolius anksčiau nuvykti pas jus ir pasirūpinti, kad žadėtoji dovana būtų paruošta ir kad ji liudytų jūsų dosnumą, ne šykštumą. 6Argi ne taip: kas šykščiai sėja, šykščiai ir pjaus, o kas dosniai sėja, dosniai ir pjaus.

Pagalbos vaisiai 7Kiekvienas tegul aukoja, kaip yra širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar tarsi verčiamas, nes Dievas myli linksmą davėją. 8O Dievas gali jus apipilti tūleriopomis malonėmis, kad visuomet ir visais atžvilgiais būtumėte aprūpinti ir galėtumėte dosniai imtis bet kokio gero darbo, 9kaip parašyta:

Jis pažėrė, padalijo vargdieniams;
jo teisumas amžiais išlieka.

10Tasai, kuris parūpina sėklos sėjėjui ir duonos valgytojui, parūpins jums sėklos, padaugins ją ir padės subręsti jūsų geradarybės vaisiams. 11Jūs tapsite visokeriopai pasiturintys ir galėsite būti dosnūs, kad mes turėtume už ką dėkoti Dievui. 12Šis paslaugus tarnavimas ne tik pagelbės šventiesiems skurde, bet ir paskatins gausias padėkos maldas Dievui. 13Patyrę tokias paslaugas, jie šlovins Dievą už jūsų klusnų tikėjimą Kristaus Evangelija ir už brolišką dosnumą jiems ir visiems kitiems. 14Jie melsis už jus ir ilgėsis jūsų dėlei visa pranokstančios Dievo malonės jumyse. 15Dėkui Dievui už jo neapsakomą dovaną!

APAŠTALO APSIGYNIMAS

10Atsakymas kaltinantiems silpnumu 1Aš pats, Paulius, jus maldauju dėl Kristaus romumo ir švelnumo - aš, kuris "akyse su jumis esu toks nusižeminęs, o už akių taip smarkauju prieš jus". 2Aš jūs prašau, kad atvykęs neturėčiau pasirodyti smarkuoliu, pasiryžusiu griežtai sudrausti kai kuriuos, manančius, jog mes vadovaujamės kūno sumetimais. 3Vis dėlto, gyvendami kūne, mes kovojame ne kūniškai. 4Mūsų kovos ginklai ne kūniški, bet turi Dievo galybę griauti tvirtoves. Jais nugalime gudravimus 5ir bet kokią puikybę, kuri sukyla prieš Dievo pažinimą. Jais paimame nelaisvėn kiekvieną protą, kad paklustų Kristui, 6ir esame pasirengę nubausti kiekvieną neklusnumą, kai tik jūsų klusnumas taps tobulas.

7Tik pažvelkite, kas jums po akių! Jei kas tariasi esąs Kristaus, tegul kartkartėmis pamąsto širdyje: kaip jis Kristaus, taip ir mes. 8O jei panorėčiau daugiau pasigirti ta galia, kurią Viešpats mums suteikė jūsų ugdymui, ne griovimui, tai nebūtų man gėdos. 9Beje, nenorėčiau pasirodyti bauginąs jus laiškais. 10Nes "laiškai, - sako, - yra svarūs ir griežti, bet jo kūno išvaizda menka ir iškalba prasta". 11Kas taip sako, tegul įsidėmi, jog kokie esame iš tolo ir laiško žodžiais, tokie esame ir vietoje darbais.

Atsakymas kaltinantiems pagyrūniškumu 12Mes nedrįstame savęs gretinti ar lyginti su kai
kuriais žmonėmis, kurie patys save aukština. Juk jie, matuodami save pagal save pačius ir
lygindami save su savimi, elgiasi neišmintingai. 13Nesame linkę girtis be krašto, o tik iki tų ribų,
kurias mums Dievas užbrėžė ir kurios siekia lig pat jūsų. 14Ir mes nepersistiebiame, - taip būtų, jei
nebūtume jūsų, - nes juk Kristaus Evangelija jus pasiekėme. 15Mes be krašto nesigiriame svetimo
darbo vaisiais, bet turime viltį, jūsų tikėjimui tarpstant, praaugti ligšiolines ribas, 16kad galėtume
nešti Evangeliją už jūsų ribų, tik, žinoma, nesigirti kito atliktu darbu svetimoje srityje. 17Kas nori
girtis, tesigiria Viešpačiu! 18Ne tas priimtinas, kuris pats save giria, bet tas, kurį Viešpats pagiria.

11Pasigyrimas darbais, vargais ir apreiškimais 1O, kad jūs pakęstumėte truputėlį mano
paikybės! Bet jūs ir pakenčiate. 2Aš pavyduliauju dėl jūsų Dievo pavydu. Mat aš jus sužiedavau su
vienu vyru, su Kristumi, ir turiu pas jį nuvesti jus kaip skaisčią mergelę. 3Bet aš bijau, kad kaip
žaltys savo gudrumu suvedžiojo Ievą, taip ir jūsų minčių kad nesugadintų ir neatitrauktų nuo tyro
atsidavimo Kristui. 4Mat jei kas užklydęs ima skelbti kitą Jėzų, negu mes paskelbėme, arba jei jūs
priimate kitą dvasią, kurios nebuvote priėmę, ar kitą evangeliją, kurios nebuvote gavę, tai jūs
ramiausiai tatai pakenčiate. 5Bet aš manau nesąs prastesnis už anuos "antapaštalius". 6Ir jei man
trūksta iškalbingumo, tai anaiptol ne pažinimo. Ir tai mes jums esame įrodę visais atžvilgiais.

7Nejaugi aš nusidėjau, kad pažeminau save ir išaukštinau jus, paskelbdamas jums Dievo Evangeliją
dovanai?! 8Aš apiplėšiau kitas bendrijas, imdamas iš jų savo pragyvenimui, kad galėčiau tarnauti
jums. 9O būdamas pas jus ir stokodamas, nė vieno neapsunkinau. Neturte sušelpė mane iš
Makedonijos atvykę broliai. Aš saugojausi ir ateityje saugosiuos tapti jums našta bet kuria prasme.
10Sakau jums vardan Kristaus tiesos, esančios manyje, kad šio pasididžiavimo Achajos srityse
niekas iš manęs neatims. 11Kodėl? Ar todėl, kad jūsų nemyliu? O, Dievas tai žino!

12Kaip darau, taip ir darysiu, kad neduočiau progos ieškantiems priekabių pagyrūnams, kurie
norėtų pasirodyti esą tokie kaip ir mes. 13Juk tokie yra anie netikri apaštalai, klastingi darbininkai,
besidedantys Kristaus apaštalais. 14Ir nenuostabu. Juk pats šėtonas sugeba apsimesti šviesos
angelu. 15Tad nieko ypatinga, jei ir jo tarnai apsimeta teisumo tarnais. Bet jų galas bus toks, kokie
jų darbai.

16Aš kartoju: nelaikykite manęs kvailiu! O jeigu jau laikote, tai pasiklausykite manęs kaip kvailo,
kad galėčiau bent truputį pasigirti. 17Ką pasakysiu, pasakysiu ne Viešpaties valia, bet tarytum
kvailiodamas ir manydamas galįs pasigirti. 18Kadangi daug kas giriasi kūno dalykais, tai pasigirsiu
ir aš. 19Juk, būdami protingi, jūs mokate mielai pakęsti paikuosius. 20Beje, jūs ir pakenčiate, kai
jus pavergia, kai apryja, kai apiplėšia, kai puikuoja, kai užgauna per veidą. 21Savo gėdai sakau, kad
mes buvome per silpni taip su jumis elgtis...

Bet jei kas drįsta kuo nors didžiuotis, - tai sakau iš kvailumo, - drįstu ir aš. 22Jie žydai? Ir aš. Jie
izraelitai? Ir aš. Jie Abraomo palikuonys? Ir aš. 23Jie Kristaus tarnai? Iš kvailumo sakau: aš juo
labiau! Aš daug daugiau įdėjau triūso. Kur kas daugiau kalėjau. Esu gavęs nepalyginti daugiau
rykščių ir daugel kartų buvęs mirties pavojuje. 24Nuo žydų gavau penkis kartus po keturiasdešimt
be vieno kirčio. 25Tris kartus gavau lazdų, vienąkart buvau apsvaidytas akmenimis. Tris kartus
pergyvenau laivo sudužimą, ištisą parą plūduriavau atviroje jūroje. 26Dažnai būdavau kelionėse,
upių pavojuose, pavojuose nuo plėšikų, pavojuose nuo savo tautiečių, pavojuose nuo pagonių,
miesto pavojuose, dykumos pavojuose, jūros pavojuose, pavojuose nuo netikrų brolių. 27Man teko
daug triūsti ir vargti, dažnai budėti naktimis, badauti ir trokšti, dažnai pasninkauti, dažnai kęsti šaltį

ir nuogumą. 28Be kita ko, kasdien esu žmonių apgultas, rūpinuosi visomis bendrijomis. 29Jei kas silpsta, ar aš nesilpstu? Jei kas piktinasi, ar aš nedegu apmaudu?!

30Jei reikia girtis, girsiuosi savo silpnumu. 31Viešpaties Jėzaus Dievas ir Tėvas, kuriam šlovė per amžius, žino, kad nemeluoju. 32Damaske karaliaus Areto etnarchas saugojo damaskiečių miestą, norėdamas mane suimti, 33bet aš buvau pro langą nuleistas pintinėje per mūrą ir tik taip ištrūkau iš jų nagų.

12 1Jei reikia girtis (nors iš to jokios naudos), eisiu prie Viešpaties regėjimų ir apreiškimų. 2Pažįstu žmogų Kristuje, kuris prieš keturiolika metų, - ar kūne, ar be kūno - nežinau, Dievas žino, - buvo pagautas ir iškeltas iki trečiojo dangaus. 3Ir žinau, kad šitas žmogus, - ar kūne, ar be kūno - nežinau, Dievas žino, - 4buvo paimtas į rojų ir girdėjo slaptingus žodžius, kurių nevalia žmogui ištarti. 5Štai tokiu žmogumi pasigirsiu, o savimi nesigirsiu, nebent savo negalėmis. 6Jei panorėčiau girtis, nebūčiau neprotingas, nes kalbėčiau tiesą. Bet aš susilaikau, kad kas nors apie mane nepagalvotų daugiau negu tai, ką manyje mato ar iš manęs girdi, 7taip pat dėl nepaprastų apreiškimų. Taigi, kad neišpuikčiau, man duotas dyglys kūne, šėtono pasiuntinys, kad mane smūgiuotų ir neišpuikčiau. 8Todėl aš jau tris kartus maldavau Viešpatį, kad atitolintų jį nuo manęs. 9Bet man atsakė: "Gana tau mano malonės, nes mano galybė geriausiai pasireiškia silpnume". Todėl aš mieliausiu noru girsiuosi silpnumais, kad Kristaus galybė apsigyventų manyje. 10Džiaugiuosi tad silpnumu, paniekinimais, bėdomis, persekiojimais ir priespauda dėl Kristaus, nes, būdamas silpnas, esu galingas.

11Jūsų verčiamas, nukalbėjau neprotingai. Iš tikro tai jūs turėtumėte mane pagirti, nes aš ne prastesnis už "antapaštalius", nors esu niekas. 12Jūsų akyse pasitvirtino tikro apaštalo žymės: kantrybė, ženklai, stebuklai ir galingi darbai. 13Tad ko gi jums trūksta palyginti su kitomis bendrijomis? Vien to, kad nebuvau jums našta. Atleiskite man šitą nusikaltimą!

14Štai aš pasiruošęs trečią kartą atvykti pas jus, tačiau neapsunkinsiu jūsų. Aš geidžiu ne jūsų turto, bet jūsų pačių. Juk ne vaikai privalo krauti turtą gimdytojams, bet gimdytojai vaikams. 15Jūsų sielų labui su džiaugsmu viską atiduosiu ir save patį pridėsiu. Argi, be krašto jus mylėdamas, turėčiau būti jūsų mažiau mylimas?

16Tebūnie ir taip, - sakysite, - aš jūsų neapsunkinau, bet, būdamas gudrus, klasta jus prisiviliojau. 17Bet argi aš kaip nors išnaudojau jus per kurį savo pasiuntinį? 18Aš įprašiau Titą keliauti ir pasiunčiau su juo vieną brolį. Argi Titas jus išnaudojo? Argi mes veikėme ne ta pačia dvasia? Argi nevaikščiojome tomis pačiomis pėdomis?

Apaštalo nuogąstavimai ir susirūpinimas 19Jūs jau seniai manote, kad mes prieš jus teisinamės. Ne, mes kalbame Dievo akivaizdoje, Kristuje, ir visa tai, mylimieji, jūsų pažangai. 20Mat aš bijau, kad atvykęs nerasčiau jūsų tokių, kokių nenoriu, ir kad pats nebūčiau toks, kokio jūs nenorite; kad nebūtų nesantaikos, pavydo, piktumo, barnių, šmeižtų, apkalbų, pasipūtimų, netvarkos, 21kad kai vėl atvyksiu, mano Dievas nepažemintų manęs prieš jus ir man netektų apraudoti daugelio, kurie pirmiau buvo nusidėję ir dar nėra atgailavę dėl savo netyrumo, ištvirkavimo ir gašlumo darbų.

13 1Jau trečią kartą keliauju pas jus. Dviejų ar trijų liudytojų parodymais remsis visa byla. 2Jau esu sakęs, antrąkart lankydamasis pas jus, ir dabar, dar būdamas atstu, vėl sakau anksčiau nusidėjusiems ir visiems kitiems, jog atėjęs būsiu negailestingas. 3Jūs gi reikalaujate įrodymo, kad manyje kalba Kristus, o jis nėra silpnas prieš jus, bet galingas jumyse. 4Jis buvo nukryžiuotas dėl silpnumo, bet dabar jis gyvas Dievo galybe. Nors mes irgi silpni jame, bet jums gyvensime su juo Dievo galybe.

5Patikrinkite patys save, ar laikotės tikėjimo. Ištirkite save! O gal nenutuokiate, kad jumyse yra Jėzus Kristus? Jeigu taip, esate atmestini. 6Bet aš turiu vilties, kad jūs įsitikinsite, jog mes nesame atmestini. 7Mes meldžiame Dievą, kad jūs nedarytumėte nieko blogo, - ne tam, kad mes pasirodytume tinkami, bet kad jūs darytumėte gera, o mes būtume tarytum atmestini. 8Mes juk nieko negalime prieš tiesą, bet tiktai už tiesą. 9Mums džiaugsmas, kad mes silpni, o jūs stiprūs. Mes to ir meldžiame: kad jūs taptumėte tobuli. 10Todėl, būdamas toli, rašau tai, kad, atėjęs į vietą, neturėčiau griežtai elgtis, griebdamasis galios, kurią man Viešpats suteikė tam, kad ugdyčiau, o ne kad griaučiau.

LAIŠKO PABAIGA

Paskutiniai linkėjimai 11Galiausiai, broliai, džiaukitės, tobulinkitės, vienas kitą guoskite, būkite vieningi, taikiai gyvenkite, ir meilės bei ramybės Dievas bus su jumis. 12Sveikinkite vieni kitus šventu pabučiavimu. Jus sveikina visi šventieji.

13Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė, Dievo meilė ir Šventosios Dvasios bendrystė tebūna su jumis visais!

LAIŠKAS GALATAMS

LAIŠKO ĮŽANGA

1Kreipimasis 1Paulius, pašauktas apaštalu ne žmonių ir ne per žmogų, bet paties Jėzaus Kristaus ir jį prikėlusio iš numirusių Dievo Tėvo, 2ir visi su manimi esantys broliai - Galatijos bendrijoms. 3Malonė ir ramybė jums nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus, 4kuris atidavė save už mūsų nuodėmes, kad nuo dabartinio blogo amžiaus išgelbėtų mus pagal mūsų Dievo ir Tėvo valią. 5Jam šlovė per amžių amžius! Amen.

Įspėjimas 6Aš stebiuosi, kad jūs nuo to, kuris pašaukė jus Kristaus malone, taip greitai persimetate prie kitos evangelijos, - 7nors iš tikro kitos nėra, o yra tik jus klaidinantys žmonės, kurie nori iškreipti Kristaus Evangeliją. 8Bet nors ir mes patys ar angelas iš dangaus imtų jums skelbti kitokią evangeliją, negu esame jums paskelbę, - tebūnie prakeiktas! 9Kaip anksčiau sakėme, taip dabar sakau dar kartą: jei kas jums skelbia kitokią evangeliją, negu esate priėmę, - tebūnie prakeiktas!

10Ar aš ieškau žmonių palankumo, ar Dievo? Gal stengiuosi įtikti žmonėms? Norėdamas patikti žmonėms, nebebūčiau Kristaus tarnas.

PAULIAUS APOLOGIJA

Dieviškas pašaukimas 11Aš sakau jums, broliai, kad mano paskelbtoji Evangelija nėra iš žmonių. 12Aš neperėmiau jos iš žmogaus ir nebuvau jos išmokytas, bet gavau Jėzaus Kristaus apreiškimu. 13Jūs, be abejo, esate girdėję, kaip aš kadaise elgiausi, būdamas žydų tikėjimo; kaip be saiko persekiojau Dievo Bažnyčią ir mėginau ją sugriauti; 14kaip žydų tikėjimu buvau pranokęs daugelį bendraamžių savo tautiečių, itin uoliai gindamas savo protėvių papročius.

15Kai tas, kuris mane pasirinko dar esantį įsčiose ir pašaukė savo malone, panorėjo 16apreikšti manyje savo Sūnų, kad paskelbčiau Evangeliją pagonims, neskubėjau tartis su kūnu ir krauju 17ir nenuvykau į Jeruzalę pas anksčiau už mane pašauktus apaštalus, bet iškeliavau į Arabiją ir tada vėl grįžau į Damaską. 18Vėliau, po trejų metų, nukeliavau į Jeruzalę susipažinti su Kefu ir pasilikau pas

jį penkiolika dienų. 19Kitų apaštalų man neteko pamatyti, tiktai Viešpaties brolį Jokūbą. 20Ką jums rašau, tvirtinu Dievo akivaizdoje, jog nemeluoju. 21Paskui išvykau į Sirijos ir Kilikijos sritis. 22Aš buvau iš veido nepažįstamas Kristaus bendrijoms Judėjoje. 23Jos buvo tik girdėjusios: tas, kuris mus kitados persekiojo, dabar skelbia Evangelijos tikėjimą, kurį kadaise griovė. 24Ir jos šlovino Dievą dėl manęs.

2Jeruzalės bendruomenė 1Paskui, po keturiolikos metų, vėl nuvykau į Jeruzalę kartu su Barnabu, pasiėmęs ir Titą. 2Nuvykau apreiškimo paskatintas, ir jiems išdėsčiau Evangeliją, kurią skelbiu pagonims, atskirai išsiaiškindamas su įžymesniais asmenimis, kad kartais nebėgčiau ar nebūčiau bėgęs veltui. 3Jie nevertė apsipjaustyti nė mano palydovo Tito, kuris buvo graikas. 4Tačiau įsibrovėliams, netikriems broliams, tykojusiems pagrobti mūsų laisvę, kurią mes turime Kristuje Jėzuje, ir norėjusiems mus pavergti, - 5jiems mes nė valandėlei nepasidavėme, kad Evangelijos tiesa pasiliktų su jumis. 6O dėl įžymesniųjų asmenų, - kokie jie buvo kadaise, man nesvarbu, nes Dievas nėra žmonėms šališkas, - man įžymesnieji asmenys nieko nepridėjo. 7Atvirkščiai, jie įsitikino, jog man patikėta skelbti Evangeliją pagonims kaip Petrui žydams, 8nes tas pats, kuris paskyrė Petrą apipjaustytųjų apaštalu, paskyrė mane pagonių apaštalu. 9Pripažindami man suteiktą malonę, Jokūbas, Kefas ir Jonas, laikomi šulais, padavė man ir Barnabui dešines draugystės ženklan, kad mes eitume pas pagonis, o jie - pas žydus; 10tik turėjome prisiminti jų vargšus, - o aš ir stengiausi tai daryti.

Petras ir Paulius Antiochijoje 11Kai Kefas atvyko į Antiochiją, aš jam pasipriešinau į akis, nes jis buvo nusižengęs. 12Mat prieš atvykstant kai kuriems nuo Jokūbo, jis valgydavo su pagonimis; bet kai tie atvyko, jis atsitraukė ir ėmė jų vengti, bijodamas apipjaustytųjų. 13Kartu su juo veidmainiavo ir kiti žydai, net Barnabas pasidavė jų veidmainystei. 14Pamatęs, kad jie nukrypsta nuo Evangelijos tiesos, aš pasakiau Kefui visų akivaizdoje: "Jei tu, būdamas žydas, gyveni pagoniškai, o ne žydiškai, tai kodėl verti pagonis laikytis žydų papročių?"

Pauliaus Evangelijos santrauka 15Nors mes gimimo žydai ir ne pagonių kilmės nusidėjėliai, 16tačiau žinome, jog žmogus nuteisinamas ne įstatymo darbais, bet tik tikėjimu į Jėzų Kristų. Taigi mes įtikėjome Kristų Jėzų, kad būtume nuteisinti Kristaus tikėjimu, o ne įstatymo darbais; nes įstatymo darbais nebus nuteisintas nė vienas žmogus. 17Ieškant mums nuteisinimo Kristuje, paaiškėjo, kad patys esame nusidėjėliai. Ar dėl to Kristus yra nuodėmės tarnas? Nieku būdu! 18Bet jeigu aš vėl atstatau, ką buvau išgriovęs, tai pasirodau esąs nusikaltėlis. 19Aš įstatymu numiriau įstatymui, kad gyvenčiau Dievui. Esu nukryžiuotas kartu su Kristumi. 20Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus. Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane. 21Aš neatmetu Dievo malonės, nes jei teisumas įgyjamas įstatymu, tuomet Kristus numirė veltui.

IŠGANYMO DOKTRINA

3Nuteisinimas tikėjimu 1O neprotingi galatai! Kas apkerėjo jus, kuriems akivaizdžiai buvo nupieštas nukryžiuotasis Jėzus Kristus? 2Noriu jus paklausti tiktai vieno dalyko: ar jūs gavote Dvasią įstatymo darbais, ar paklusdami tikėjimo skelbimui? 3Nejaugi jūs tokie neprotingi, kad, pradėję Dvasia, dabar užbaigsite kūnu? 4Argi tiek daug esate iškentėję veltui? O, iš tiesų būtų veltui!.. 5Ar tas, kuris jums teikia Dvasią ir pas jus daro stebuklus, tai daro dėl jūsų įstatymo darbų, ar dėl jūsų klusnumo tikėjimui?

6Taip Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo įskaityta teisumu. 7Taigi supraskite, kad Abraomo vaikai yra tie, kurie tiki. 8Ir Raštas, numatydamas, kad Dievas tikėjimu nuteisina pagonis, iš anksto paskelbė Abraomui gerą naujieną: Tavyje bus palaimintos visos tautos. 9Taip tikintys žmonės susilaukia palaiminimo kartu su tikinčiuoju Abraomu.

Įstatymo prakeikimas 10Visiems, kurie remiasi įstatymo darbais, gresia prakeikimas. Parašyta: Prakeiktas kiekvienas, kas ištikimai nesilaiko visų įstatymo knygoje surašytų nuostatų ir jų nevykdo. 11Kad įstatymu niekas nenuteisinamas Dievo akyse, aišku, nes teisusis gyvens tikėjimu. 12O įstatymas nėra kilęs iš tikėjimo, nes kas juos vykdo, tas gyvens jais. 13Kristus mus atpirko iš įstatymo prakeikimo, tapdamas už mus prakeikimu, nes parašyta: Prakeiktas kiekvienas, kuris kybo ant medžio. 14Šitaip per Jėzų Kristų pagonims atiteko Abraomo palaiminimas, ir mes tikėjimu gavome pažadėtąją Dvasią.

Įstatymas nepanaikino pažadų 15Broliai, aš kalbu, kaip įprasta žmonėse: net žmogaus teisėto testamento niekas negali atmesti ar papildyti! 16Pažadai buvo duoti Abraomui ir jo palikuoniui. Nėra pasakyta "ir palikuonims", ne daugiskaita, bet kaip apie vieną: ir tavo palikuoniui, tai yra Kristui. 17Aš noriu pasakyti: Dievo patvirtinto testamento negali panaikinti po keturių šimtų trisdešimties metų atsiradęs įstatymas, ir jis negali pažado paversti niekais. 18Jei paveldėjimas būtų iš įstatymo, tai negalėtų būti iš pažado. O Dievas dovanojo Abraomui malonę dėl pažado.

Laikinas Įstatymo pobūdis 19Tad kam gi reikalingas įstatymas? Jis buvo pridėtas dėl nusižengimų, kol ateis palikuonis, kuriam buvo skirtas pažadas; įstatymas buvo angelų įsakytas per tarpininką. 20Tarpininko nebūna, kur yra vienas, o Dievas tėra vienas. 21Tad gal įstatymas priešingas Dievo pažadams? Anaiptol! Jei būtų duotas įstatymas, galintis teikti gyvybę, tai iš tikrųjų teisumas eitų iš įstatymo. 22Bet Raštas viską apjuosė nuodėme, kad pažadas dėl tikėjimo į Jėzų Kristų tektų tiems, kurie tiki.

Tikėjimo laikai 23Prieš ateinant tikėjimui, mes buvome įstatymo galia įkalinti, kad lauktume apsireiškiant tikėjimo. 24Taigi įstatymas buvo mūsų auklėtojas, vedęs į Kristų, kad mes būtume tikėjimu nuteisinti. 25Tikėjimui atėjus, mes jau nesame auklėtojo globoje. 26Juk jūs visi tikėjimu esate Dievo vaikai Kristuje Jėzuje. 27Ir visi, kurie esate pakrikštyti Kristuje, apsivilkote Kristumi. 28Nebėra nei žydo, nei graiko; nebėra nei vergo, nei laisvojo; nebėra nei vyro, nei moters: visi jūs esate viena Kristuje Jėzuje! 29O jei priklausote Kristui, tai esate ir Abraomo palikuonys bei paveldėtojai pagal pažadą.

4Dievo vaikų dalia 1Dar pasakysiu: kol paveldėtojas nepilnametis, jis niekuo nesiskiria nuo vergo, nors yra visa ko šeimininkas; 2jis esti globėjų ir prievaizdų valdžioje iki tėvo nustatyto meto. 3Taip buvo ir su mumis: kol buvome nepilnamečiai, turėjome vergauti pasaulio pradmenims. 4Bet, atėjus laiko pilnatvei, Dievas atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš moters, pavaldų įstatymui, 5kad atpirktų esančius įstatymo valdžioje ir kad mes įgytume įvaikystę. 6O kadangi esate įvaikiai, Dievas atsiuntė į mūsų širdis savo Sūnaus Dvasią, kuri šaukia: "Aba, Tėve!" 7Taigi tu jau nebe vergas, bet įvaikis; o jeigu įvaikis, tai Dievo valia ir paveldėtojas.

8Kitados, dar nepažindami Dievo, jūs vergavote dievams, kurie iš tikro jokie dievai. 9Bet dabar, pažinę Dievą arba, geriau sakant, Dievo pažinti, - kaipgi jūs galite grįžti prie menkų ir vargingų pradmenų, kuriems ir vėl norite vergauti?! 10Jūs laikotės dienų, mėnesių, laikotarpių, metų... 11Aš tikrai baiminuosi dėl jūsų: kad kartais nebūčiau veltui triūsęs jūsų labui.

Asmeniški įspėjimai 12Tapkite tokie kaip aš, nes ir aš esu tapęs toks kaip jūs. Maldauju jus, broliai! Jūs nesate manęs įžeidę. 13Jūs žinote, kad pirmą kartą jums paskelbiau Evangeliją sirgdamas. 14Mano kūno negalė buvo jums išmėginimas, bet jūs jo nepaniekinote ir neatmetėte, o mane priėmėte kaip Dievo pasiuntinį, kaip patį Kristų Jėzų. 15Kurgi dabar tas jūsų džiaugsmingasis priėmimas? Juk aš galiu paliudyti, kad įmanydami jūs būtumėte išsilupę akis ir atidavę man. 16Nejau tapau jūsų priešu, kalbėdamas jums tiesą?!

17Anie jus vilioja ne kilniais sumetimais. Jie norėtų jus atitraukti, kad prisirištumėte prie jų. 18Gražu patirti taurų prisirišimą visada, o ne vien kai esu pas jus, 19mano vaikeliai, kuriuos aš ir vėl su skausmu gimdau, kol jumyse išryškės Kristaus atvaizdas. 20Aš norėčiau būti dabar pas jus, kad žinočiau, kaip prabilti, nes neišmanau, ką man su jumis daryti.

Du testamentai: Hagara ir Sara 21Pasakykite man jūs, norintys būti įstatymo valdžioje, ar negirdite įstatymo? 22Juk parašyta, kad Abraomas turėjo du sūnus: vieną iš vergės, o kitą iš laisvosios. 23Bet vergės sūnus buvo gimęs pagal kūną, o laisvosios - pagal pažadą. 24Tai pasakyta perkeltine prasme: tiedvi moterys - tai dvi Sandoros. Viena prie Sinajaus kalno sudaryta, gimdanti vergystei: ją reiškia Hagara. 25Hagara - tai Sinajaus kalnas Arabijoje; ji atitinka dabartinę Jeruzalę, nes šioji vergauja su savo vaikais. 26Bet aukštybių Jeruzalė laisva, ir ji yra mūsų motina, 27nes parašyta:

Pralinksmėk, nevaisingoji, kuri negimdei!
Šūkauk ir džiūgauk, nepažinusi kentėjimų!
Nes apleistoji turi daug vaikų,
daugiau negu turinčioji vyrą.

28Jūs, broliai, esate pažado vaikai nelyginant Izaokas. 29Bet kaip tada gimusis pagal kūną persekiojo gimusį pagal dvasią, taip ir dabar. 30O ką gi sako Raštas? - Išvaryk vergę ir jos sūnų, nes vergės sūnus negaus palikimo kartu su laisvosios sūnumi. 31Štai kodėl, broliai, mes nesame vergės vaikai, bet laisvosios.

PAMOKYMAI

5Krikščioniškoji laisvė 1Kristus mus išvadavo, kad būtume laisvi. Tad stovėkite tvirtai ir nesiduokite vėl įkinkomi į vergystės jungą!

2Štai aš, Paulius, sakau jums: jeigu leisitės apipjaustomi, Kristus jums nebebus naudingas. 3Aš pakartotinai įspėju kiekvieną, kuris leidžiasi apipjaustomas: jis tampa įpareigotas laikytis viso įstatymo. 4Jūs, ieškantys nuteisinimo įstatyme, atsiskyrėte nuo Kristaus, praradote malonę. 5O mes, Dvasios vedami, iš tikėjimo laukiame ir tikimės nuteisinimo. 6Juk Kristuje Jėzuje nieko nereiškia nei apipjaustymas, nei neapipjaustymas, o vien tikėjimas, kuris veikia meile.

7Jūs taip gražiai bėgote! Kas gi jums sukliudė laikytis tiesos? 8Ne tasai, kuris jus šaukia, šitaip prikalbėjo. 9Truputis raugo įraugina visą maišymą. 10Aš pasitikiu jumis Viešpatyje, kad nepriimsite kitokių pažiūrų; o jūsų drumstėjas, kad ir kas jis būtų, susilauks pasmerkimo. 11Jei aš, broliai, iki šiol skelbiu apipjaustymą, tai kodėl gi esu persekiojamas? Juk tuomet kryžiaus papiktinimas būtų pašalintas. 12O kad jūsų kurstytojai visiškai nusipjautų!

Laisvė ir meilė 13Iš tiesų, broliai, jūs esate pašaukti laisvei! Tiktai dėl šios laisvės nepataikaukite kūnui, bet stenkitės vieni kitiems su meile tarnauti. 14Juk visas įstatymas telpa viename sakinyje:

Mylėk savo artimą kaip save patį. 15Bet jeigu jūs vienas kitą kremtate ir ėdate, žiūrėkite, kad nebūtumėte vienas kito praryti!

16Aš sakau: gyvenkite Dvasia, ir jūs nepasiduosite kūno geismams. 17Mat kūno geismai priešingi dvasiai, o dvasios - kūnui; jie vienas kitam priešingi, todėl jūs nedarote, kaip norėtumėte. 18Bet jei leidžiatės Dvasios vadovaujami, jūs nebesate įstatymo valdžioje. 19Kūno darbai gerai žinomi - tai ištvirkavimas, netyrumas, gašlavimas, 20stabmeldystė, burtininkavimas, priešiškumas, nesantaika, pavyduliavimas, piktumai, vaidai, nesutarimai, susiskaldymai, 21pavydai, girtavimai, apsirijimai ir panašūs dalykai. Aš jus įspėju, kaip jau esu įspėjęs, jog tie, kurie taip daro, nepaveldės Dievo karalystės.

22Dvasios vaisiai yra meilė, džiaugsmas, taika, kantrybė, malonumas, gerumas, ištikimybė, 23romumas, susivaldymas. Tokiems dalykams nėra įstatymo. 24Kurie yra Kristaus Jėzaus, tie nukryžiavo savo kūnus su aistromis ir geismais.

25Jei gyvename Dvasia, tai ir elkimės pagal Dvasią. 26Nesivaikykime tuščios garbės, neerzinkime vieni kitų, nepavydėkime vieni kitiems!

6Paskatinimai bendruomenei 1Broliai, jei kurį žmogų ištiktų nelaimė nusidėti, jūs, dvasios žmonės, pamokykite tokį romiai. Bet žiūrėk, kad ir pats neįpultum į pagundą! 2Nešiokite vieni kitų naštas, ir taip įvykdysite Kristaus įstatymą. 3O kas, būdamas niekas, tariasi esąs kažin kas, tas save apgaudinėja. 4Tegul kiekvienas ištiria savo darbą, ir tuomet galės didžiuotis pats sau, nesilygindamas su kitu, 5nes kiekvienam reikės nešioti savo naštą.

6Kas mokomas žodžio, tegul dalijasi savo gėrybėmis su mokytoju.

7Neapsigaukite! Dievas nesiduoda išjuokiamas. Ką žmogus sėja, tai ir pjaus. 8Kas sėja savo kūnui, tas iš kūno pjaus pražūtį, o kas sėja dvasiai, tas iš dvasios pjaus amžinąjį gyvenimą. 9Nepailskime daryti gera; jei neaptingsime, savo metu pjausime derlių! 10Tad, kol turime laiko, darykime gera visiems, o ypač tikėjimo namiškiams.

LAIŠKO PABAIGA 11Žiūrėkite, kokiomis didelėmis raidėmis jums rašau savo ranka...

12Žmonės, kurie nori įsigyti gerą vardą išoriniais dalykais, verčia jus apsipjaustyti, kad jiems netektų būti persekiojamiems dėl Kristaus kryžiaus. 13Bet ir apipjaustymo šalininkai patys nesilaiko įstatymo, o tenori jūsų apipjaustymo, kad galėtų pasigirti jūsų kūnu. 14Bet aš niekuo nesigirsiu, nebent mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi, dėl kurio pasaulis man yra nukryžiuotas ir aš - pasauliui. 15Juk nieko nereiškia nei apipjaustymas, nei neapipjaustymas, bet vien tik naujas kūrinys. 16Visiems, kurie laikysis šios taisyklės, teateinie jiems ramybė ir pasigailėjimas; taip pat ir Dievo Izraeliui!

17O nuo šiol tegu niekas manęs nebevargina, nes savo kūne nešioju Jėzaus žymes.

18Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūnie, broliai, su jūsų dvasia! Amen.

LAIŠKAS EFEZIEČIAMS

1 1Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas, šventiesiems, gyvenantiems Efeze, ir ištikimiesiems Kristuje Jėzuje. 2Malonė ir ramybė jums nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus

Kristaus!

IŠGANYMO PASLAPTIS IR BAŽNYČIA

Dieviškasis išganymo planas

3 Garbė Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui,
kuris palaimino mus Kristuje
visokeriopa dvasine palaima danguje,
4 mus išsirinkdamas jame
prieš pasaulio sukūrimą,
kad būtume šventi ir nesutepti jo akivaizdoje.
5 Iš grynos meilės, laisvu savo valios nutarimu,
jis iš anksto paskyrė mus per Jėzų Kristų
tapti jam įsūniais
6 savo malonės kilnumo šlovei.
Ja jis apipylė mus dėl Mylimojo,
7 kuriame turime atpirkimą jo krauju
ir nuodėmių atleidimą jo malonės gausa.
8 Jis dosniai apdovanojo mus savo malone
su įvairiopa išmintimi ir sumanumu,
9 paskelbdamas mums savo valios paslaptį,
kaip jis panorėjo iš anksto nutarti jame,
10 amžių pilnatvei atėjus,
visa, kas yra danguje ir žemėje,
iš naujo suvienyti Kristuje tartum galvoje.
11 Jame esame tapę paveldėtojais,
iš anksto paskirti sutvarkymu to,
kuris visa veikia pagal savo valios nutarimą,
12 kad būtume jo didybės šlovei
mes, kurie nuo seno turėjome viltį Mesijuje.
13 Kristuje ir jūs,
išgirdę tiesos žodį - išgelbėjimo Evangeliją -
ir įtikėję juo,
esate paženklinti pažadėtąja Šventąja Dvasia,
14 kuri yra mūsų paveldėjimo laidas,
kol bus atpirkta jo nuosavybė jo didybės šlovei.

Kristaus garbė ir didybė 15Todėl ir aš, išgirdęs apie jūsų tikėjimą Viešpačiu Jėzumi ir apie jūsų meilę visiems šventiesiems, 16nesiliauju dėkojęs už jus, prisimindamas jus ir melsdamas, 17kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas, garbės Tėvas, suteiktų jums išminties ir apreiškimo Dvasią ir jūs galėtumėte jį pažinti; 18kad apšviestų jūsų širdies akis ir jūs pažintumėte, kokia yra viltis, į kurią jūs esate pašaukti, koks jo šventųjų garbingo paveldo turtas 19ir kokia nepalyginama jo galybės didybė mums tikintiesiems, veikiant jo neribotai jėgai.

20 Ja jis prižadino Kristų iš numirusių
ir pasodino danguose savo dešinėje,

21 aukščiau už visas kunigaikštystes,
valdžias, galybes, viešpatystes
ir už kiekvieną vardą, tariamą ne tik šiame pasaulyje, bet ir būsimajame,
22 ir visa jam palenkė po kojų,
o jį patį pastatė viršum visko,
kad būtų galva Bažnyčios,
23 kuri yra jo Kūnas,
pilnatvė to, kuris visa visur pripildo.

2Išganymo dovana Kristuje 1Ir jūs buvote mirę savo nusikaltimais ir nuodėmėmis, 2kuriuose kadaise gyvenote, laikydamiesi šio pasaulio papročių, paklusdami kunigaikščiui, viešpataujančiam ore, dvasiai, veikiančiai neklusnumo vaikuose. 3Tarp jų kadaise ir mes visi gyvenome, sekdami savo kūno geismais, vykdydami kūno ir minčių troškimus, ir iš prigimties buvome rūstybės vaikai kaip ir kiti. 4Bet Dievas, apstus gailestingumo, savo didžia meile, kuria mus pamilo, 5mus, mirusius nusikaltimais, prikėlė gyventi su Kristumi, - jūs gi esate išgelbėti malone, - 6prikėlė ir pasodino danguje su Kristumi Jėzumi, 7kad ateinančiais amžiais beribį savo malonės lobį parodytų savo gerumu mums Kristuje Jėzuje. 8Jūs gi esate išgelbėti malone per tikėjimą, ir ne iš savęs, bet tai yra Dievo dovana; 9ir ne darbais, kad kas nors nesigirtų. 10Mes esame jo kūrinys, sukurti Kristuje Jėzuje geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto paskyrė mums atlikti.

Žydų ir pagonių sandermė Dieve 11Todėl atsiminkite, kad jūs kadaise buvote kūnu pagonys, kuriuos vadino neapipjaustytais vadinamieji apipjaustytieji kūno apipjaustymu, atliktu rankomis. 12Tais laikais jūs buvote be Kristaus, svetimi Izraelio bendruomenei, tolimi pažado sutartims, be vilties ir be Dievo pasaulyje. 13Bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, kadaise buvusieji toli, esate tapę artimi dėlei Kristaus kraujo.

14Jis yra mūsų sutaikinimas, iš abejų padaręs viena, sugriovęs viduryje stovinčią pertvarą, savo kūnu panaikinęs priešybę. 15Jis panaikino įsakymų Įstatymą su jo potvarkiais, kad iš dviejų jame būtų sukurtas vienas naujas žmogus. Jis įkūrė taiką 16ir viename kūne kryžiumi abejus sutaikino su Dievu, pats savyje sugriaudamas priešiškumą. 17Atėjęs jis skelbė taiką jums, kurie buvote toli, ir tiems, kurie buvo arti, 18nes per jį vieni ir kiti galime prieiti prie Tėvo vienoje Dvasioje.

19Vadinasi, jūs jau nebesate ateiviai nei svetimi, bet šventųjų bendrapiliečiai ir Dievo namiškiai, 20užstatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, turintys kertiniu akmeniu patį Kristų Jėzų, 21ant kurio darniai auga visas pastatas, tampantis šventove Viešpatyje, 22ant kurio ir jūs esate drauge statomi kaip Dievo buveinė Dvasioje.

3Paulius - Kristaus paslapties tarnas 1Todėl aš, Paulius, esu Kristaus Jėzaus kalinys dėl jūsų - pagonių. 2Jūs, be abejo, esate girdėję, kokia malonės tarnyba Dievo man suteikta jūsų labui: 3apreiškimu buvo man atskleista paslaptis, kaip aš ką tik esu trumpai aprašęs. 4Skaitydami galite įsitikinti, kad aš suvokiu Kristaus paslaptį, 5kuri ankstesnėms žmonių vaikų kartoms nebuvo paskelbta taip, kaip ji dabar Dvasios atskleista jo šventiesiems apaštalams ir pranašams: 6pagonys kartu su žydais yra paveldėtojai, vieno kūno nariai ir dalininkai pažado Kristuje Jėzuje per Evangeliją. 7Aš tapau Evangelijos tarnu Dievo malonės dovana, kuri man buvo duota jo galybės veikimu. 8Man, iš visų šventųjų mažiausiajam, atiteko malonė skelbti pagonims nesuvokiamus Kristaus turtus 9ir atskleisti visiems, kaip turi išsipildyti šita paslaptis, nuo amžių uždengta Dieve - visų dalykų Kūrėjuje, - 10kad dabar per Bažnyčią taptų žinoma kunigaikštystėms ir valdžioms

danguje daugeriopa Dievo išmintis. 11Tai atitinka amžinąjį nutarimą, įvykdytą mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje. 12Jį tikėdami, mes drąsiai ir su pasitikėjimu einame prie Tėvo. 13Todėl aš prašau nenusiminti dėl mano vargų jūsų dėlei, nes jie yra jūsų garbė.

Apaštalo malda 14Dėl to aš klaupiuosi prieš Tėvą, 15nuo kurio kiekviena tėvystė danguje ir žemėje turi vardą, 16kad iš savo šlovės turtų suteiktų jums stiprybės jo Dvasios galia tapti tvirtais vidiniais žmonėmis, 17kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse ir jūs, įsišakniję ir įsitvirtinę meilėje, 18galėtumėte suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis ir ilgis, ir aukštis, ir gylis, 19ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta bet kokį žinojimą, kad būtumėte pripildyti visos Dievo pilnybės.

20O tam, kuris savo jėga, veikiančia mumyse, gali padaryti nepalyginti daugiau, negu mes prašome ar išmanome, 21jam tebūna šlovė Bažnyčioje ir Kristuje Jėzuje per visas kartas amžių amžiais! Amen.

PAMOKYMAI

4Vienybės reikalas 1Taigi aš, kalinys Viešpatyje, raginu jus elgtis, kaip dera jūsų pašaukimui, į kurį esate pašaukti. 2Su visu nuolankumu bei meilumu, su didžia kantrybe palaikykite tarpusavio meilę, 3uoliai sergėkite Dvasios vienybę taikos ryšiais. 4Vienas kūnas ir viena Dvasia, kaip ir esate pašaukti į vieną savo pašaukimo viltį. 5Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas. 6Vienas Dievas ir visų Tėvas, kuris virš visų, per visus ir visuose.

7Kiekvienam mūsų duota malonė pagal Kristaus dovanos mastą. 8Todėl sakoma:

Kildamas aukštyn, nusivedė sugautus belaisvius
ir davė žmonėms dovanų.

9Ką reiškia jis pakilo, jeigu ne tai, kad jis ir nusileido į žemesniąsias sritis žemėje. 10O tasai, kuris nužengė, yra tas pats, kuris iškilo aukščiau už visus dangus, kad visa užpildytų. 11Tai jis paskyrė vienus apaštalais, kitus pranašais, evangelistais, ganytojais ir mokytojais, 12kad padarytų šventuosius tinkamus tarnystės darbui, Kristaus kūno ugdymui, 13kol mes visi kaip vienas tikėdami ir pažindami Dievo Sūnų, tapsime tikrais vyrais pagal Kristaus pilnatvės amžiaus saiką.

14Mes jau nebegalime būti maži vaikai, siūbuojami ir nešiojami bet kokio mokymo vėjelio, žmonių apgaulės, jų gudrumo, vedančio į klystkelius. 15Ne! Elgdamiesi pagal tiesą, mes aukime meile visais atžvilgiais tame, kuris yra galva, - Kristuje. 16Iš jo visas kūnas, suderintas ir stipriai sujungtas įvairiais ryšiais, savaip veikiant kiekvienai daliai, auga ir save patį stato meilėje.

Naujas gyvenimas Kristuje 17Taigi aš liepiu ir įspėju Viešpatyje, kad jūs nebesielgtumėte, kaip elgiasi pagonys dėl savo proto menkystės. 18Jų protavimas aptemęs, jie svetimi Dievo gyvenimui dėl savo dvasinio aklumo bei širdies suakmenėjimo. 19Jie visiškai išglebo ir pasidavė juslingumui, godžiai ieškodami visokių netyrų pasitenkinimų. 20Bet jūs gi ne šito išmokote apie Kristų! 21Juk jūs apie jį išgirdote ir pagal jį išmokote, kokia yra tiesa Jėzuje: 22privalu atsižadėti ankstesnio senojo žmogaus gyvenimo būdo, žlugdančio apgaulingais geismais, 23atsinaujinti savo proto dvasinėje gelmėje, 24apsivilkti nauju žmogumi, sukurtu pagal Dievą teisume ir tiesos šventume.

25Tad, pametę melagystę, kiekvienas kalbėkite tiesą savo artimui, nes mes esame vieni kitų nariai. 26Rūstaudami nenusidėkite! Tegul saulė nenusileidžia ant jūsų rūstybės! 27Ir nepalikite vietos

velniui. 28Kas vogdavo, tegu nebevagia, bet imasi triūso, dirbdamas savo rankomis gerą darbą, kad turėtų iš ko padėti stokojančiam. 29Joks bjaurus žodis teneišeina iš jūsų lūpų; kalbėkite vien kas gera, kas tinka pamokyti ir duoda naudą klausytojams. 30Ir neliūdinkite Šventosios Dievo Dvasios, kuria esate paženklinti atpirkimo dienai. 31Tebūna toli nuo jūsų visokie šiurkštumai, piktumai, rūstybės, riksmai ir piktžodžiavimai su visomis piktybėmis. 32Verčiau būkite malonūs, gailestingi, atlaidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums buvo atlaidus.

5Dievo sekėjai 1Būkite Dievo sekėjai, kaip jo mylimi vaikai, 2ir gyvenkite meile, nes ir Kristus pamilo jus ir atidavė už mus save kaip atnašą ir kvapią auką Dievui.

3Užtat ištvirkavimas, visoks netyrumas ar godulystė tenebūna jūsų net minimi, kaip pridera šventiesiems; 4taip pat begėdystė, kvaila šneka ar juokų krėtimas - jums tai netinka, verčiau tebūna dėkojimas. 5Gerai įsidėmėkite, kad joks ištvirkėlis, nedorėlis ar gobšas, tai yra joks stabmeldys, nepaveldės Kristaus ir Dievo karalystės dalies. 6Tegul niekas neapgauna jūsų tuščiais plepalais; už tokius dalykus Dievo rūstybė ištinka neklusnumo vaikus. 7Nebūkite jų bendrai! 8Juk kadaise jūs buvote tamsa, o dabar esate šviesa Viešpatyje. Tad elkitės kaip šviesos vaikai. 9O šviesos vaisiai reiškiasi visokeriopu gerumu, teisumu ir tiesa. 10Ištirkite, kas patinka Viešpačiui, 11ir neprisidėkite prie nevaisingų tamsos darbų, o verčiau pasmerkite juos. 12Nes ką jie slapčia daro, gėda ir sakyti. 13Bet visa, ką šviesa smerkia, tampa regima, 14o kas tampa regima, yra šviesa. Todėl sakoma:

"Pabusk, kuris miegi,
kelkis iš numirusių,
ir apšvies tave Kristus".

15Todėl rūpestingai žiūrėkite, kaip jūs elgiatės: kad nebūtumėte tarytum neišmanėliai, bet kaip išmintingi, 16gerai naudojantys laiką, nes dienos yra piktos. 17Nebūkite tad neprotingi, bet supraskite, kokia yra Viešpaties valia. 18Ir nepasigerkite vynu, kuriame slypi pasileidimas, bet būkite pilni Dvasios. 19Kalbėkitės psalmių, himnų bei dvasinių giesmių žodžiais, giedokite ir šlovinkite savo širdyse Viešpatį, 20visuomet ir už viską dėkodami Dievui Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, 21paklusdami vieni kitiems dėl Kristaus baimės.

Pamokymai sutuoktiniams 22Jūs, moterys, būkite klusnios savo vyrams lyg kad Viešpačiui, 23nes vyras yra žmonos galva, kaip Kristus yra Bažnyčios galva, - jis, kūno gelbėtojas. 24Ir kaip Bažnyčia klauso Kristaus, taip ir moterys visur kur teklauso vyrų.

25Jūs, vyrai, mylėkite žmonas, kaip ir Kristus mylėjo Bažnyčią ir atidavė už ją save, 26kad ją pašventintų, apvalydamas vandens nuplovimu ir žodžiu, 27kad padarytų sau garbingą Bažnyčią, neturinčią jokios dėmės nei raukšlės, nei nieko tokio, bet šventą ir nesuteptą. 28Taip ir vyrai turi mylėti savo žmonas tarytum savuosius kūnus. Kas myli žmoną, myli save patį. 29Juk niekas niekada nėra nekentęs savo kūno, bet jį maitina ir globoja kaip ir Kristus Bažnyčią. 30Mes gi esame jo kūno nariai. 31Todėl žmogus paliks tėvą bei motiną ir glausis prie savo žmonos, ir du taps vienu kūnu. 32Šita paslaptis yra didelė, - aš tai sakau, žvelgdamas į Kristų ir Bažnyčią. 33Taigi kiekvienas jūsų temyli savo žmoną kaip save patį, o žmona tegerbia vyrą.

6Žodis vaikams 1Jūs, vaikai, klausykite Viešpatyje savo gimdytojų, nes šito reikalauja teisingumas. 2Gerbk savo tėvą ir motiną, - tai pirmasis įsakymas su pažadu: 3Kad tau gerai sektųsi ir ilgai gyventumei žemėje. 4Ir jūs, tėvai, neerzinkite savo vaikų, bet auklėkite juos, drausmindami ir mokydami Viešpaties vardu.

Pamokymai vergams ir šeimininkams 5Jūs, vergai, klausykite savo žemiškųjų šeimininkų su baime ir pagarba, nuoširdžiai lyg kad Kristaus, 6ne dėl akių tarnaudami, lyg žmonėms patikti norėdami, bet kaip Kristaus vergai, iš širdies vykdantys Dievo valią. 7Noriai tarnaukite kaip Viešpačiui, o ne žmonėms, 8žinodami, jog kiekvienas, tiek vergas, tiek laisvasis, jei padaro ką gera, gaus atlyginimą iš Viešpaties.

9Ir jūs, šeimininkai, tą patį darykite jiems. Liaukitės grasinę, žinodami, kad ir jiems, ir jums yra Viešpats danguje ir kad jis nedaro skirtumo tarp asmenų.

Dvasinė kova 10Pagaliau būkite tvirti Viešpatyje ir jo galybės jėga. 11Apsiginkluokite visais Dievo ginklais, kad galėtumėte išsilaikyti prieš velnio klastas. 12Mes grumiamės ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose. 13Todėl imkitės visų Dievo ginklų, kad galėtumėte piktąją dieną pasipriešinti ir, visa nugalėję, išsilaikyti. 14Tad stovėkite, susijuosę strėnas tiesa, apsivilkę teisumo šarvais 15ir apsiavę kojas ryžtu skleisti taikos Evangeliją. 16O svarbiausia, pasiimkite tikėjimo skydą, su kuriuo užgesinsite visas ugningas piktojo strėles. 17Pasiimkite ir išganymo šalmą bei Dvasios kalaviją, tai yra Dievo žodį. 18Kiekvienu metu melskitės Dvasioje visokeriopomis maldomis ir prašymais. Be paliovos budėkite, malda užtardami visus šventuosius 19ir mane, kad kai atveriu lūpas, būtų man duota drąsiai skelbti Evangelijos paslaptį, 20kurios pasiuntinys esu ir būdamas kalinys, - kad turėčiau drąsos kalbėti taip, kaip privalau kalbėti.

Baigiamasis žodis 21Kad ir jūs sužinotumėte, kaip man einasi ir ką veikiu, visa papasakos jums Tichikas, mylimas brolis ir ištikimas padėjėjas Viešpatyje. 22Aš tam jį ir siunčiu, kad jūs sužinotumėte apie mus ir kad jis paguostų jūsų širdis.

23Broliams ramybė ir meilė su tikėjimu nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus. 24Malonė visiems, kurie myli mūsų Viešpatį Jėzų Kristų negęstančia meile!

LAIŠKAS FILIPIEČIAMS

1Kreipinys, padėka ir prašymas 1Paulius ir Timotiejus, Kristaus Jėzaus tarnai, visiems šventiesiems Kristuje Jėzuje, gyvenantiems Filipuose, kartu su vyskupais ir diakonais. 2Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

3Aš dėkoju savo Dievui, kada tik jus prisimenu, 4visuomet, kiekvienoje maldoje, su džiaugsmu už jus visus besimelsdamas, 5už jūsų bendradarbiavimą Evangelijos labui nuo pirmosios dienos iki šiandien. 6Esu tikras, kad tas, kuris jumyse pradėjo šį gerą darbą, jį ir pabaigs iki Kristaus Jėzaus dienos. 7Šitaip manyti apie jus visus teisinga, nes aš turiu savo širdyje jus, kurie, tiek man esant kalėjime, tiek ginant ir stiprinant Evangeliją, visi tebesate mano malonės dalininkai. 8Dievas gali paliudyti, kaip jūsų visų pasiilgau Kristaus Jėzaus nuoširdumu. 9Ir dabar meldžiu, kad jūsų meilė vis augtų ir augtų pažinimu ir visokeriopu išmanymu, 10kad jūs mokėtumėte pasirinkti, kas vertingiau, kad būtumėte tyri ir be priekaišto Kristaus dieną, 11pilni teisumo vaisių per Jėzų Kristų Dievo garbei ir šlovei.

Apaštalo būklė 12Broliai, noriu, kad jūs žinotumėte, jog mano būklė išėjo į gera Evangelijos plitimui. 13Mat mano kalinimas dėl Kristaus išgarsėjo visame pretorijuje ir tarp kitų gyventojų.

14Daugumas brolių Viešpatyje, mano pančių paakinti, imasi drąsiau skelbti Dievo žodį. 15Beje, kai

kurie skelbia Kristų iš pavydo ir rungtyniaudami, kiti skelbia Kristų gera valia; 16šitie iš meilės, suprasdami, kad aš pašauktas ginti Evangelijos, 17o anie skelbia Kristų ne iš gryno nusistatymo, bet iš tuštybės ir pavydo, tardamiesi pasunkinsią mano pančius. 18Tesižinai! Kad visokiais būdais, dėl akių ar iš tiesų, yra skelbiamas Kristus, - štai kuo džiaugiuosi! Bet aš ir toliau džiaugsiuosi. 19Juk žinau, kad šitai pravers mano išganymui dėl jūsų maldos ir Jėzaus Kristaus Dvasios pagalbos. 20Aš karštai laukiu ir turiu viltį, jog anaiptol neliksiu sugėdintas, bet kaip visuomet, taip ir dabar Kristus bus viešai išaukštintas mano kūne - nesvarbu, ar gyvenimu, ar mirtimi. 21Man gyvenimas - tai Kristus, o mirtis - tik laimėjimas. 22Bet jei aš, gyvendamas kūne, dar galėčiau vaisingai pasidarbuoti, tuomet nebežinau, ką pasirinkti. 23Mane traukia ir viena, ir antra, nors verčiau man mirti ir būti su Kristumi, nes tai visų geriausia. 24O mano pasilikimas kūne reikalingesnis jums. 25Taip įsitikinęs, aš žinau, jog liksiu ir būsiu su jumis visais jūsų pažangai ir tikėjimo džiaugsmui, 26kad jūs dar labiau galėtumėte pasigirti manimi Kristuje Jėzuje, kai vėl atvyksiu pas jus.

Kovoti už tikėjimą 27Tiktai elkitės, kaip dera besilaikantiems Kristaus Evangelijos, kad atvykęs pamatyčiau, o jei neatvyksiu - išgirsčiau, jog gyvenate viena dvasia, visi kaip vienas kovojate už Evangelijos tikėjimą 28ir nė iš tolo nesiduodate priešų išgąsdinami. Jiems tai yra žlugimo ženklas, o jums - išgelbėjimo, ir jis Dievo duotas. 29Jums suteikta malonė dėl Kristaus ne tik jį tikėti, bet ir dėl jo kentėti 30kovojantiems tokią pat kovą, kokią matėte mane kovojant ir apie kokią dabar girdite, jog aš kovoju.

2Vienybė ir nuolankumas 1Taigi, jeigu esama Kristuje paskatinimo, meilės paguodos, jei esama bendrystės Dvasioje, nuoširdumo ir užuojautos, 2tai padarysite mano džiaugsmą tobulą tuo, kad laikysitės vienos minties, turėsite vienokią meilę, santaiką ir sutarimą. 3Tegul nelieka vietos vaidams ar tuščiai puikybei, bet vienas kitą laikykite aukštesniu už save 4ir žiūrėkite kiekvienas ne savo naudos, bet kitų. 5Būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus.

6 Jis, turėdamas Dievo prigimtį,
godžiai nesilaikė savo lygybės su Dievu,
7 bet apiplėšė pats save,
priimdamas tarno išvaizdą
ir tapdamas panašus į žmones.
Jis ir išore tapo kaip visi žmonės;
8 jis nusižemino,
tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties.
9 Todėl ir Dievas jį išaukštino
ir padovanojo jam vardą, kilniausią iš visų vardų,
10 kad Jėzaus vardui priklauptų kiekvienas kelis
danguje, žemėje ir po žeme 11 ir kiekvienos lūpos
Dievo Tėvo šlovei išpažintų:
"JĖZUS KRISTUS YRA VIEŠPATS!"

Išganymo kelias 12Taigi, mano mylimieji, kaip visuomet klausydavote manęs, kai būdavau tarp jūsų, taip dar labiau klausykite man nesant tarp jūsų: darbuokitės savo išganymui su baime ir drebėdami, 13nes Dievas iš savo palankumo skatina jus ir trokšti, ir veikti!

14Visa darykite be murmėjimų ir svyravimų, 15kad būtumėte nepeiktini ir nekalti, nesutepti Dievo vaikai sugedusioje ir iškrypusioje kartoje, kur jūs spindite tarsi žiburiai pasaulyje. 16Tvirtai

laikykitės gyvenimo žodžio, kad Kristaus dieną galėčiau pasigirti ne veltui bėgęs ir ne veltui vargęs. 17O jei turės būti pralietas mano kraujas, kaip jūsų tikėjimo auka ir atnaša Dievui, aš džiaugiuosi ir esu linksmas kartu su jumis visais. 18Taip pat ir jūs būkite linksmi ir džiaukitės kartu su manimi.

Pauliaus pasiuntiniai 19Aš turiu Viešpatyje Jėzuje viltį netrukus pasiųsti pas jus Timotiejų, kad būčiau ramus, sužinojęs, kaip jums sekasi. 20Mat neturiu kito pasiuntinio, kuris taip nuoširdžiai jumis rūpintųsi. 21Visi kiti ieško ne Kristaus Jėzaus, bet savo naudos. 22O apie jį žinote, kad jis tinkamas, nes Evangelijos labui jis man tarnavo kaip sūnus tėvui. 23Taigi, kai tik paaiškės mano byla, turiu viltį tučtuojau jį pasiųsti. 24Be to, turiu Viešpatyje viltį ir pats netrukus atvykti pas jus.

25Aš dar nusprendžiau, jog reikia siųsti pas jus Epafroditą, mano brolį, bendradarbį ir žygių draugą, o jūsų pasiuntinį ir pagalbininką mano varguose. 26Jis labai jūsų pasiilgo ir sielojosi, kad jūs išgirdote apie jo ligą. 27O jis buvo arti mirties, tačiau Dievas jo pasigailėjo, ir ne vien tik jo, bet ir manęs, kad manęs neužgriūtų sielvartas po sielvarto. 28Taigi aš jį skubiai siunčiu, kad, jį pamatę, pradžiugtumėte ir aš taip neliūdėčiau. 29Priimkite jį Viešpatyje su tikru džiaugsmu ir gerbkite tokius žmones, 30nes dėl Kristaus darbo jis buvo atsidūręs prie mirties, statydamas pavojun savo gyvybę, kad atliktų man patarnavimą, kurio jūs negalėjote padaryti.

3Nesiduokite suvedžiojami 1O šiaip jau, mano broliai, džiaukitės Viešpatyje! Man rašyti vis tą patį nesunku, o jums tai pastiprinimas. 2Sergėkitės šunų, sergėkitės netikrų darbininkų, saugokitės apsipjaustėlių! 3Tikrieji apipjaustytieji esame mes, kurie tarnaujame Dievui jo Dvasia, didžiuojamės Kristumi Jėzumi ir pasitikime ne kūnu. 4O juk aš galėčiau pasitikėti ir kūnu! Jei kas nors tariasi galįs pasitikėti kūnu, tai aš pirmutinis, 5aštuntą dieną apipjaustytas, kilęs iš Izraelio tautos, Benjamino genties, žydas iš žydų, įstatymo tiksliai besilaikantis fariziejus, 6uolus Bažnyčios persekiotojas, be priekaištų vykdęs įstatymo reikalaujamą teisumą.

Posūkis apaštalo gyvenime 7Bet tą pirmenybę aš dėl Kristaus palaikiau nuostoliu. 8O taip! Aš iš tikrųjų visa laikau nuostoliu palyginti su Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo didybe. Dėl jo aš ryžausi visko netekti ir viską laikau sąšlavomis, kad tik laimėčiau Kristų 9ir būčiau jame, nebeturėdamas nuosavo teisumo, kurį teikia įstatymas, bet turėdamas teisumą iš tikėjimo Kristumi, einantį iš Dievo, paremtą tikėjimu. 10Trokštu pažinti jį, jo prisikėlimo galybę ir bendravimą jo kentėjimuose, noriu panašiai kaip jis numirti, 11kad pasiekčiau ir prisikėlimą iš numirusių.

Veržimasis į tobulumą 12Aš nesakau, kad jau esu šitai gavęs ar tapęs tobulas, bet vejuosi norėdamas pagauti, nes jau esu Kristaus Jėzaus pagautas. 13Vis dėlto, broliai, nemanau, kad jau būčiau tai pasiekęs. Tik viena tikra: pamiršęs, kas už manęs, aš veržiuosi pirmyn, 14į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Kristuje Jėzuje. 15Taigi visi, kurie esame tobuli, turėkime tai galvoje! O jeigu jūs apie ką nors manote kitaip, Dievas jums tai apreikš. 16Kad ir kiek nuėję, ženkime toliau ta pačia linkme.

Nuskaidrintas kūnas 17Broliai, visi būkite mano sekėjai ir žiūrėkite į tuos, kurie elgiasi pagal mūsų pavyzdį. 18Daugelis - apie juos ne kartą esu jums kalbėjęs ir dabar su ašaromis kalbu - elgiasi kaip Kristaus kryžiaus priešai. 19Jų galas - pražūtis, jų dievas - pilvas ir jų garbė - gėda. Jie temąsto apie žemės daiktus. 20Tuo tarpu mūsų tėvynė danguje, ir iš ten mes laukiame Išgelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus, 21kuris pakeis mūsų vargingą kūną ir padarys jį panašų į savo garbingąjį kūną ta galia, kuria jis sau visa palenkia.

4Paskutiniai paraginimai 1Taigi, mano broliai, mano mylimieji ir išsiilgtieji, mano džiaugsme ir

mano vainike, - tvirtai stovėkite Viešpatyje, mylimieji!

2Aš prašau Evodiją ir raginu Sintichę būti vienos minties Viešpatyje. 3Taip pat prašau tave, ištikimasis bičiuli, padėk joms! Jos juk darbavosi su manimi Evangelijos labui kartu su Klemensu ir kitais mano bendradarbiais, kurių vardai įrašyti gyvenimo knygoje.

4Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Ir vėl kartoju: džiaukitės! 5Jūsų meilumas tebūna žinomas visiems. Viešpats yra arti! 6Niekuo perdaug nesirūpinkite, bet visuose reikaluose malda ir prašymu su padėka jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui. 7Ir Dievo ramybė, pranokstanti visokią išmintį, sergės jūsų širdis ir mintis Kristuje Jėzuje.

8Pagaliau, broliai, mąstykite apie tai, kas teisinga, garbinga, teisu, tyra, mylėtina, giriama, - apie visa, kas dorybinga ir šlovinga. 9Darykite, ką tik iš manęs išmokote, ką gavote, ką girdėjote ir matėte manyje, ir ramybės Dievas bus su jumis.

Padėka už paramą 10Aš labai apsidžiaugiau Viešpatyje, kad pagaliau pražydo jūsų rūpinimasis manimi. Jūs ir seniau rūpindavotės, bet stigo progų tai parodyti. 11Suprantama, aš visai nemanau skųstis stoka, nes išmokau būti patenkintas savo būkle. 12Aš moku gyventi vargingai ir būti turtingas. Visa ko esu ragavęs: buvau sotus ir alkanas, turtingas ir beturtis.

13Aš visa galiu tame, kuris mane stiprina.

14Vis dėlto jūs gerai padarėte, bendraudami su manim varge. 15Jūs, filipiečiai, ir patys žinote: kai, pradėjęs skelbti Evangeliją, išvykau iš Makedonijos, jokia bendrija neužmezgė su manimi davimo ir gavimo santykių, tik jūs vieni. 16Jūs mano reikalams prisiuntėte aukų vieną ir kitą kartą į Tesaloniką. 17Aš netrokštu dovanos, bet noriu, kad jūsų naudai augtų vaisiai jūsų sąskaiton. 18O aš esu visko gavęs ir turiu per akis. Aš visiškai aprūpintas, per Epafroditą gavęs kvapią dovaną, Dievui priimtiną ir patinkamą auką. 19O mano Dievas iš savo turtų gausos Kristuje Jėzuje šlovingai patenkins visas jūsų reikmes. 20Mūsų Dievui ir Tėvui šlovė per amžių amžius! Amen.

Pabaiga 21Sveikinkite kiekvieną šventąjį Kristuje Jėzuje. Jus sveikina su manimi esantys broliai. 22Jus sveikina visi šventieji, ypač iš ciesoriaus šeimynos.

23Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jūsų dvasia!

LAIŠKAS KOLOSIEČIAMS

LAIŠKO ĮŽANGA

1Sveikinimai, padėka ir prašymas 1Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas, ir brolis Timotiejus, - 2šventiesiems ir ištikimiesiems broliams Kristuje, gyvenantiems Kolosuose: malonė ir ramybė jums nuo Dievo, mūsų Tėvo!

3Nuolat melsdamiesi už jus, mes dėkojame Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui, 4nes girdime, kad jūs tikite Kristų Jėzų ir mylite visus šventuosius 5dėlei vilties, kuri jums atidėta danguje. Apie tą viltį jūs esate girdėję Evangelijos tiesos žodyje, 6kuris pasiekė jus ir panašiai kaip visame pasaulyje, taip ir pas jus neša vaisių ir auga nuo tos dienos, kada išgirdote ir teisingai pažinote Dievo malonę. 7Jus to išmokė mūsų mylimasis bendradarbis Epafras, kuris mane pavaduoja kaip ištikimas Kristaus tarnas. 8Jis ir davė žinią mums apie Dvasios įkvėptą jūsų meilę.

9Todėl ir mes nuo tos dienos, kada tai išgirdome, nesiliaujame už jus meldę ir prašę, kad būtumėte pilni Dievo valios pažinimo su visa išmintimi ir dvasiniu supratimu, 10kad elgtumėtės, kaip verta Viešpaties, ir jam tobulai patiktumėte, nešdami visokių gerų darbų vaisių ir augdami Dievo pažinimu; 11kad, visokeriopai sustiprinti jo šlovės galia, pilni ištvermės ir kantrybės, su džiaugsmu 12dėkotumėte Tėvui, kuris padarė mus tinkamus paveldėti šventųjų dalį šviesoje, 13kuris išgelbėjo mus iš tamsybių valdžios ir perkėlė į savo mylimojo Sūnaus karalystę. 14O jame mes turime atpirkimą, nuodėmių atleidimą.

DIEVO PASLAPTYS KRISTUJE

Kristus - visatos galva

15 Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas,
visos kūrinijos pirmgimis,
16 nes jame sukurta visa,
kas yra danguje ir žemėje, kas regima ir neregima,
ar sostai, ar viešpatystės,
ar kunigaikštystės, ar valdžios, - visa sukurta per jį ir jam.
17 Jis yra pirma visų daiktų, ir visa juo laikosi.
18 Ir jis yra Kūno - Bažnyčios galva. Jis - pradžia,
mirusiųjų pirmgimis,
kad visame kame turėtų pirmenybę.
19 Dievas panorėjo jame apgyvendinti visą pilnatvę
20 ir per jį visa sutaikinti su savimi,
darydamas jo kryžiaus krauju taiką, -
per jį sutaikinti visa, kas yra žemėje ir danguje.

Krikščionių šventumas 21Taip pat ir jus, kurie kadaise buvote svetimi ir priešiški piktais darbais, 22Dievas dabar sutaikino jo žemiškojo kūno mirtimi, kad pasirodytumėte jo akyse šventi, tyri ir nekalti. 23Tiktai jūs ištverkite tikėjime įsitvirtinę bei įsišakniję ir nesiduokite atitraukiami nuo vilties Evangelijos, kurią išgirdote, kuri paskelbta visai kūrinijai po dangumi ir kurios tarnas aš, Paulius, esu.

Apaštalo vargai 24Dabar aš džiaugiuosi savo kentėjimais už jus ir savo kūne papildau, ko dar trūksta Kristaus vargams dėl jo Kūno, kuris yra Bažnyčia. 25Aš tapau jos tarnu Dievo man duotu paskyrimu, kad jums iki galo atskleisčiau Dievo žodį, 26tą paslaptį, kuri buvo paslėpta amžiams ir kartoms, o dabar apreikšta Dievo šventiesiems. 27Jiems Dievas panorėjo paskelbti, kokie dideli šios paslapties garbės turtai skirti pagonims, būtent Kristus jumyse - garbės viltis. 28Mes jį skelbiame, įspėdami kiekvieną žmogų ir pamokydami kiekvieną žmogų su visokeriopa išmintimi, kad kiekvieną žmogų padarytume tobulą Kristuje. 29To dėlei ir vargstu, grumdamasis jo suteikta jėga, galingai veikiančia manyje.

2Apaštalo rūpinimasis kolosiečių tikėjimu 1Tad noriu, kad jūs žinotumėte, kaip man tenka kovoti už jus, už laodikiečius ir visus, kurie nėra matę mano kūno veido, 2kad būtų paguostos visų širdys, kad, meile suvienyti, visi pasiektų supratimo pilnatvės turtus ir galėtų pažinti Dievo paslaptį - Kristų, 3kuriame slypi visi išminties ir pažinimo lobiai.

4Sakau jums tai, kad niekas jūsų nesuvedžiotų suktais įrodinėjimais. 5Nors kūnu esu toli nuo jūsų,

tačiau dvasia su jumis ir džiaugiuosi, matydamas jūsų tvarkingumą ir kaip tvirtai jūs tikite Kristų.

SAUGOTIS KLAIDINGŲ MOKSLŲ

Gyventi tikėjimu 6Taigi, kaip esate priėmę Viešpatį Kristų Jėzų, taip ir gyvenkite jame; 7būkite jame įsišakniję ir ant jo statykitės, tvirtėkite tikėjimu, kaip esate išmokyti, kupini dėkingumo.

8Žiūrėkite, kad kas jūsų nepavergtų tuščia ir apgaulinga filosofija, žmonių padavimu bei pasaulio pradmenimis, o ne Kristumi.

Kristus - žmonių ir angelų galva 9Kristuje kūniškai gyvena visa dievystės pilnatvė, 10ir jūs esate pripildyti jame.

Jis yra visokių kunigaikštysčių ir valdžių galva. 11Jame jūs taip pat esate apipjaustyti ne rankomis atliktu apipjaustymu, bet savo kūniškumo atsižadėjimu - Kristaus apipjaustymu. 12Su juo palaidoti krikšte, jūs tikėjimu jame prisikėlėte galybe Dievo, kuris jį prikėlė iš numirusių. 13Taip pat ir jus, mirusius nuodėmėmis ir kūno neapipjaustymu, jis atgaivino kartu su Kristumi, dovanodamas visus nusikaltimus.

14Jis ištrynė mus kaltinantį skolos raštą ir panaikino jį prismeigdamas prie kryžiaus. 15Jis nuginklavo kunigaikštystes ir valdžias, viešai jas pažemindamas ir jame švęsdamas pergalę prieš jas.

Nevergauti pasaulio pradmenims 16Niekas tenesmerkia jūsų dėl valgio ar gėrimo, dėl švenčių, jaunačių ar šabų. 17Visa tai tėra būsimųjų dalykų šešėlis, o tikrenybė yra Kristus. 18Tegul niekas neneigia jums vainiko, pamėgęs tariamą nusižeminimą ir angelų garbinimą, įsigilinęs į regėjimus ir be pagrindo pasipūtęs savo kūniškais samprotavimais, 19nesilaikydamas vienybės su Galva, iš kurios visas kūnas, sąnariais ir gyslomis aprūpinamas bei jungiamas vienybėn, auga Dievo teikiamu ūgiu.

20Jei su Kristumi esate mirę pasaulio pradmenims, tai kam gi, tarsi tebegyvendami pasaulyje, leidžiatės apkraunami nuostatais: 21"Neliesk! Neragauk! Neimk!"? 22Visa tai vartojama dingsta, ir tai tėra žmonių priesakai bei pamokymai. 23Tie nuostatai, beje, atrodo išmintingi dėl prasimanyto pamaldumo, nusižeminimo ir kūno varginimo, tačiau yra beverčiai ir tarnauja kūnui patenkinti.

3Vienybė su Kristumi 1Jeigu esate su Kristumi prikelti, siekite to, kas aukštybėse, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje. 2Rūpinkitės tuo, kas aukštybėse, o ne tuo, kas žemėje. 3Jūs juk esate mirę, ir jūsų gyvenimas su Kristumi yra paslėptas Dieve. 4Kai apsireikš Kristus - mūsų gyvastis, tuomet su juo ir jūs pasirodysite šlovingi.

PAMOKYMAI

Bendri nurodymai 5Numarinkite, kas jūsų nariuose žemiška: ištvirkavimą, netyrumą, aistringumą, piktą pageidimą, taip pat ir godumą, kuris yra stabmeldystė. 6Dėl šių dalykų ateina Dievo rūstybė netikėjimo vaikams. 7Jūs irgi kadaise taip elgėtės, gyvendami tarp jų. 8Bet dabar jūs visa tai pameskite - piktumą, nirtulį, nelabumą, piktžodžiavimą, nešvarias kalbas nuo savo lūpų. 9Nebemeluokite vienas kitam, nusivilkę senąjį žmogų su jo darbais 10ir apsivilkę nauju, kuris atnaujinamas tobulam pažinimui pagal savo Kūrėjo paveikslą. 11Čia jau nebėra nei graiko nei žydo, nei apipjaustyto nei neapipjaustyto, nei barbaro nei skito, nei vergo nei laisvojo, bet visa ir visuose - Kristus.

12Taigi jūs, Dievo išrinktieji, šventieji ir numylėtiniai, apsivilkite nuoširdžiu gailestingumu, gerumu, nuolankumu, romumu ir kantrumu. 13Būkite vieni kitiems pakantūs ir atleiskite vieni kitiems, jei vienas prieš kitą turite skundą. Kaip Viešpats jums atleido, taip ir jūs atleiskite. 14Viršum viso šito tebūna meilė, kuri yra tobulumo raištis. 15Jūsų širdyse teviešpatauja Kristaus ramybė, į kurią esate pašaukti viename kūne. Būkite dėkingi!

16Kristaus žodis tegyvuoja jumyse vaisingai. Mokykite ir raginkite vieni kitus visokeriopa išmintimi; su dėkinga širdimi giedokite Dievui psalmes, himnus ir dvasines giesmes. 17Ir visa, ką tik darytumėte žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties Jėzaus vardu, per jį dėkodami Dievui Tėvui.

Nurodymai šeimynoms 18Jūs, žmonos, būkite klusnios vyrams, kaip dera Viešpatyje. 19O jūs, vyrai, mylėkite savo žmonas ir nebūkite joms šiurkštūs. 20Jūs, vaikai, visuose dalykuose klausykite savo tėvų, nes toks klusnumas patinka Viešpačiui. 21O jūs, tėvai, neerzinkite savo vaikų, kad jie nepasidarytų baugštūs.

22Jūs, vergai, visuose reikaluose klausykite savo žemiškųjų šeimininkų ne dėl akių, kad įtiktumėte žmonėms, bet neklastinga širdimi, bijodami Viešpaties. 23Ką tik darytumėte, darykite iš širdies, kaip Viešpačiui, o ne žmonėms, 24žinodami, kad iš Viešpaties gausite paveldą kaip atlyginimą. Tarnaukite Viešpačiui Kristui! 25Kas daro neteisybę, susilauks bausmės už savo neteisumą, ir nebus žiūrima asmens.

4Apaštalavimo dvasia 1O jūs, šeimininkai, duokite vergams, kas teisinga ir kas dera, atsimindami, kad ir jūs turite Viešpatį danguje.

2Būkite atsidėję maldai, budėkite su ja dėkodami; 3melskitės taip pat ir už mus, kad Dievas mums atvertų žodžio duris skelbti Kristaus paslaptį, dėl kurios aš kalinamas, 4kad sugebėčiau ją atskleisti taip, kaip privalau ją išsakyti.

5Būkite protingi su mums svetimais žmonėmis; išnaudokite laiką. 6Jūsų kalba visuomet tebūna maloni ir druska pasūdyta, kad sugebėtumėte kiekvienam atsakyti.

LAIŠKO PABAIGA

Asmeniniai pranešimai 7Apie mano reikalus jums viską praneš Tichikas, mielas brolis, ištikimas tarnas ir bendradarbis Viešpatyje. 8Aš tam jį ir siunčiu, kad sužinotumėte apie mus ir kad jis paguostų jūsų širdis. 9Jis vyksta su Onesimu, ištikimu ir mylimu broliu, kuris yra iš jūsų; jiedu papasakos jums visa, kas čia dedasi.

Sveikinimai ir linkėjimai 10Jus sveikina kalėjimo draugas Aristarchas ir Barnabo pusbrolis Morkus - dėl jo jau esate gavę nurodymų; jeigu jis atvyktų pas jus, priimkite jį. 11Dar jus sveikina Jėzus, vadinamas Justu. Iš apipjaustytųjų jie vieninteliai su manimi darbuojasi Dievo karalystei; jie yra tapę mano paguoda. 12Jus sveikina jūsiškis Epafras, Kristaus Jėzaus tarnas, kuris visuomet grumiasi už jus maldose, kad tvirtai laikytumėtės ir tobulai vykdytumėte Dievo norus. 13Aš galiu paliudyti, kad jis labai rūpinasi jumis, laodikiečiais ir hierapoliečiais. 14Sveikina jus mylimasis gydytojas Lukas ir Demas. 15Pasveikinkite brolius Laodikėjoje ir Nimfą bei jos namuose susirenkančią bendruomenę. 16Kai šitas laiškas bus perskaitytas pas jus, pasirūpinkite, kad jis būtų perskaitytas ir laodikiečių bažnyčioje, o jūs perskaitykite laišką, kuris ateis iš Laodikėjos. 17Taip pat pasakykite Archipui: "Žiūrėk, kad vykdytum tarnystę, kurią gavai Viešpatyje!"

18Sveikinimas, parašytas mano, Pauliaus, ranka. Prisiminkite mano pančius. Malonė su jumis!

PIRMASIS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS

1Įžanga. Padėka ir pagyrimas 1Paulius, Silvanas ir Timotiejus tesalonikiečių bendrijai Dieve Tėve ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje. Malonė jums ir ramybė! 2Mes visuomet dėkojame Dievui už jus visus, prisimindami jus savo maldose, 3nuolat minėdami mūsų Dievo ir Tėvo akivaizdoje jūsų tikėjimo darbus, meilės pastangas bei vilties ištvermingumą dėl mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus. 4Mes žinome, Dievo numylėtieji broliai, apie jūsų išrinkimą, 5nes mūsų Evangelija neatėjo pas jus vien tik žodžiais, bet su jėga ir Šventąja Dvasia, ir su tvirtu įsitikinimu. Juk žinote, kaip pas jus elgėmės jūsų pačių labui. 6Todėl jūs ne tik pasidarėte mūsų ir Viešpaties sekėjai, priėmę žodį didžiame suspaudime su Šventosios Dvasios džiaugsmu, 7bet ir tapote pavyzdžiu visiems Makedonijos bei Achajos tikintiesiems. 8Mat iš jūsų pasklidęs Viešpaties žodis pagarsėjo ne tik Makedonijoje bei Achajoje, bet jūsų tikėjimas Dievu pasidarė žinomas visur, ir mums jau nebereikia apie tai kalbėti. 9Žmonės pasakoja apie mus, kaip buvome jūsų priimti ir kaip jūs nuo stabų atsivertėte prie Dievo, trokšdami tarnauti gyvajam, tikrajam Dievui 10ir laukti iš dangaus jo Sūnaus, kurį jis prikėlė iš numirusių, - Jėzaus, mūsų gelbėtojo nuo ateinančios rūstybės.

2Pauliaus veikla Tesalonikoje 1Jūs patys, broliai, žinote, kad mūsų apsilankymas pas jus nebuvo bergždžias. 2Prieš tai, kaip patys žinote, nukentėję bei patyrę nuoskaudų Filipuose, pasitikėdami Dievu mes drąsiai skelbėme Dievo Evangeliją, nors kova buvo smarki. 3Juk mūsų skelbimas plaukia ne iš klaidos nei iš nedoro tikslo, nei iš klastingumo. 4Dievo pripažinti esą tinkami, kad mums būtų patikėta Evangelija, mes ją ir skelbiame taip, kad patiktume ne žmonėms, bet Dievui, kuris skaito mūsų širdies gelmėje. 5Kaip žinote, mes niekada nepasižymėjome įteikliomis kalbomis ir niekad - tepaliudija Dievas - nebuvome pasidavę godumui; 6niekada nesivaikėme žmonių garbės, nei tarp jūsų, nei kitur. 7Būdami Kristaus apaštalai, mes galėjome būti jums našta, vis dėlto jūsų tarpe buvome švelnūs, tarsi motina, globojanti savo kūdikius. 8Taip jus mylėdami, troškome pasidalyti su jumis ne tik Dievo Evangelija, bet ir savo gyvybe, nes tapote mums be galo brangūs. 9Jūs, broliai, atsimenate mūsų triūsą ir pastangas: dirbdami per dienas ir naktis, kad neapsunkintume nė vieno iš jūsų, skelbėme jums Dievo Evangeliją. 10Ir jūs, ir Dievas gali paliudyti, kaip šventai, teisingai ir nepriekaištingai elgėmės su jumis, įtikėjusiais. 11Jūs žinote, kaip mes kiekvieną iš jūsų, tarsi tėvas savo vaikus, 12raginome, kalbinome, maldavome, kad elgtumėtės, kaip dera akyse Dievo, kuris jus šaukia į karalystę ir šlovę.

Tesalonikiečių tikėjimas 13Todėl mes be paliovos dėkojame Dievui, kad, priėmę mūsų paskelbtąjį Dievo žodį, jūs priėmėte jį ne kaip žmogaus žodį - bet, kas jis iš tikro yra - kaip Dievo žodį, kuris ir veikia jumyse, tikintieji. 14Jūs, broliai, tapote sekėjais Dievo bažnyčių Judėjoje, kurios yra Kristuje Jėzuje. Jūs tą patį iškentėjote nuo savo tautiečių, kaip ir jos nuo žydų, 15kurie nužudė Viešpatį Jėzų ir pranašus, kurie persekiojo ir mus. Jie nepatinka Dievui ir yra visų žmonių priešai, 16nes draudžia mums skelbti pagonims, kad šie būtų išganyti. Taip jie nuolat pildo savo nuodėmių saiką, ir ant jų krinta galutinė Dievo rūstybė.

Apaštalo nerimas 17O mes, broliai, kuriam laikui atskirti nuo jūsų - žinoma, tik kūnu, ne širdimi, - be galo pasiilgę, labai troškome išvysti jūsų veidus. 18Todėl ruošėmės atvykti pas jus, - bent jau aš, Paulius, ruošiausi kartą ir kitą, - tačiau mus sutrukdė šėtonas. 19Kas gi yra mūsų viltis, džiaugsmas

ir pasididžiavimo vainikas prieš mūsų Viešpatį Jėzų, kai jis ateis, - argi ne jūs?! 20Taip, jūs esate mūsų garbė ir džiaugsmas!

3Timotiejaus pasiuntinybė 1Todėl, ilgiau nebeiškęsdami, ryžomės vieni pasilikti Atėnuose 2ir pasiuntėme Timotiejų, savo brolį ir Dievo bendradarbį Kristaus Evangelijoje, kad paremtų jus ir sustiprintų jūsų tikėjimą, 3kad nė vienas nesvyruotų tose negandose. Ir jūs patys žinote, kad esame tam skirti. 4Juk dar būdami tarp jūsų mes iš anksto pasakėme, kad turėsime kentėti negandą, ir, kaip žinote, tai ir įvyko. 5Todėl, ilgiau nebeiškęsdamas, pasiunčiau pasiuntinį, norėdamas sužinoti apie jūsų tikėjimą, ar kartais jūsų nesuviliojo gundytojas ir ar nėra niekais pavirtęs mūsų triūsas.

Padėka už geras žinias 6Dabar Timotiejus iš jūsų grįžo pas mus ir atnešė gerą žinią apie jūsų tikėjimą ir jūsų meilę: kad jūs nuolat mus maloniai prisimenate ir norite mus pamatyti kaip ir mes jus. 7Šitaip, broliai, jūs savo tikėjimu paguodėte mus visose mūsų bėdose ir negandose. 8Dabar mes tikrai gyvuojame, nes jūs tvirtai stovite Viešpatyje. 9Ir kaip atsidėkosime Dievui už jus, už visus džiaugsmus, kuriuos iš jūsų patiriame savo Dievo akivaizdoje? 10Dieną ir naktį karštai maldaujame, kad mums būtų leista išvysti jūsų veidus ir papildyti, ko dar stinga jūsų tikėjimui.

11Jis pats - mūsų Dievas ir Tėvas - ir mūsų Viešpats Jėzus tepraskina mums kelią pas jus. 12Viešpats tepraturtina jus ir tepripildo meile vienų kitiems ir visiems, kaip ir mes jus mylime, 13kad jūsų širdys būtų tvirtos ir nepeiktino šventumo mūsų Dievo ir Tėvo akyse, kai ateis mūsų Viešpats Jėzus su visais savo šventaisiais.

4Raginami kilniai elgtis 1Pagaliau, broliai, prašome ir raginame jus Viešpatyje Jėzuje: jeigu išmokote iš mūsų, kaip privalote elgtis ir patikti Dievui, - o jūs taip ir elgiatės, - tai darykite vis daugiau pažangos! 2Jūs juk žinote, kokių nurodymų esame jums davę Viešpaties Jėzaus vardu. 3Tokia gi Dievo valia - jūsų šventėjimas. Susilaikykite nuo ištvirkavimo! 4Kiekvienas jūsų teišmoksta laikyti savąjį indą šventai ir pagarbiai, 5nepasiduodamas nežabotiems geismams, kaip esti tarp pagonių, kurie nepažįsta Dievo. 6Tegul niekas neperžengia ribų ir neapgaudinėja savo brolio šituo reikalu, nes Viešpats keršija už visus tokius nusižengimus, kaip jau esame sakę ir patvirtinę. 7Dievas mus pašaukė ne susitepimui, bet šventėjimui. 8Todėl kas tai atmeta, ne žmogų atmeta, bet Dievą, kuris jums duoda savo Šventąją Dvasią. 9Apie brolių meilę nebereikia jums rašyti, nes pats Dievas jus išmokė mylėti vienas kitą, 10ir jūs taip darote visiems broliams, visoje Makedonijoje. Mes tik raginame jus, broliai, daryti daugiau pažangos, 11stengtis gyventi ramiai, atsidėti saviesiems reikalams ir darbuotis savo rankomis, kaip jums esame įsakę. 12Taip jūs deramai elgsitės pašalinių akyse ir nebūsite nuo kitų priklausomi.

Apie antrąjį Kristaus atėjimą 13Mes norime, broliai, kad jūs žinotumėte tiesą apie užmiegančiuosius ir nenusimintumėte kaip tie, kurie neturi vilties. 14Jeigu tikime, kad Jėzus numirė ir prisikėlė, tai Dievas ir tuos, kurie užmigo susivieniję su Jėzumi, atsives kartu su juo. 15Ir tatai jums sakome Viešpaties žodžiais, jog mes, gyvieji, išlikusieji iki Viešpaties atėjimo, nepralenksime užmigusiųjų. 16O pats Viešpats, nuskambėjus paliepimui, arkangelo balsui ir Dievo trimitui, nužengs iš dangaus. Tuomet pirmiausia prisikels tie, kurie mirė Kristuje, 17paskui mes, gyvieji, išlikusieji, kartu su jais būsime pagauti oran, debesysna pasitikti Viešpaties ir taip visuomet pasiliksime su Viešpačiu. 18Todėl guoskite vieni kitus šitais žodžiais.

5Kaip laukti Viešpaties atėjimo? 1Dėl laiko ir valandos, broliai, nėra reikalo jums rašyti. 2Jūs patys gerai žinote, kad Viešpaties diena užklups lyg vagis naktį. 3Kai žmonės kalbės: "Gyvename

ramiai ir saugiai", tada juos ir ištiks netikėtas žlugimas, tarytum gimdymo skausmai nėščią moterį, ir jie niekur nepabėgs.

4Bet jūs, broliai, neskendite tamsoje, kad toji diena jus užkluptų lyg vagis. 5Juk jūs visi esate šviesos vaikai, dienos vaikai. Mes nepriklausome nakčiai nei tamsai. 6Todėl nemiegokime kaip kiti, bet budėkime ir būkime blaivūs! 7Mat kas miega, miega naktį, ir kas pasigeria, pasigeria naktį. 8O mes, priklausydami dienai, būkime blaivūs ir dėvėkime tikėjimo bei meilės šarvus ir išganymo vilties šalmą. 9Juk Dievas paskyrė mus ne tam, kad užsitrauktume rūstybę, bet kad įgytume išganymą per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, 10kuris numirė už mus, kad mes ir budėdami, ir miegodami gyventume susivieniję su juo. 11Todėl guoskite ir stiprinkite vieni kitus, ką jūs ir darote.

Pamokymai bendruomenei 12Mes prašome jus, broliai, gerbti tuos, kurie darbuojasi jūsų tarpe, vadovauja Viešpatyje ir teikia jums pamokymų. 13Labai branginkite ir mylėkite juos dėl jų darbo! Taikiai sugyvenkite tarp savęs!

14Raginame jus, broliai: įspėkite nedrausminguosius, padrąsinkite silpnuosius, būkite kantrūs visiems! 15Žiūrėkite, kad kas neatsimokėtų kam nors blogu už bloga, bet visuomet skatinkite daryti gera vieni kitiems ir visiems.

16Visuomet džiaukitės, 17be paliovos melskitės! 18Už viską dėkokite, nes to Dievas nori iš jūsų Kristuje Jėzuje.

19 Negesinkite dvasios!
20 Neniekinkite pranašavimų!
21 Visa ištirkite ir, kas gera, palaikykite!
22 Susilaikykite nuo visokio blogio!

Baigiamieji linkėjimai 23Pats ramybės Dievas iki galo jus tepašventina ir teišlaiko tobulą bei nepeiktiną jūsų dvasią, sielą ir kūną mūsų Viešpaties Jėzaus atėjimui. 24Tasai, kuris jus šaukia, yra ištikimas; jis ir įvykdys! 25Broliai, melskitės už mus! 26Pasveikinkite visus brolius šventu pabučiavimu. 27Saikdindamas jus Viešpačiu, prašau, kad šis laiškas būtų perskaitytas visiems broliams.

28Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis!

ANTRASIS LAIŠKAS TESALONIKIEČIAMS

1Įžanga. Padėka ir padrąsinimas 1Paulius, Silvanas ir Timotiejus tesalonikiečių bendrijai Dieve, mūsų Tėve, ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje. 2Malonė jums ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!

3Mes jaučiame pareigą visuomet dėkoti, broliai, už jus Dievui, ir tai teisinga, nes jūsų tikėjimas klestėte klesti ir jūsų meilė vienas kitam kiekvieno širdyje vis didėja. 4Todėl mes ir giriamės jumis Dievo bendrijose - jūsų kantrybe bei tikėjimu visuose persekiojimuose ir varguose, kuriuos jums tenka pakelti. 5O tai ir yra teisingo Dievo teismo požymis: jūs turite tapti verti Dievo karalystės, dėl kurios kenčiate.

6Teisinga, kad Dievas atmokės jūsų prispaudėjams priespauda, 7o jums, engiamiesiems, - atilsiu drauge su mumis, kai iš dangaus liepsnojančioje ugnyje apsireikš Viešpats Jėzus su savo galybės

angelais. 8Jis atmonys tiems, kurie nepripažįsta Dievo ir nepaklūsta mūsų Viešpaties Jėzaus Evangelijai. 9Jiems teks kentėti amžiną pragaištį, atstumtiems nuo Viešpaties veido ir nuo jo šlovingos galybės 10tą dieną, kada jis ateis, kad pasirodytų garbingas savo šventuosiuose ir nuostabus visuose, kurie įtikėjo. Jūs irgi patikėjote mūsų liudijimu. 11Todėl mes nuolat meldžiamės už jus, kad mūsų Dievas padarytų jus vertus savo pašaukimo ir savo galybe tobulintų gerus jūsų užmojus bei veiklų tikėjimą. 12Tada mūsų Viešpaties Jėzaus vardui bus garbė jumyse, o jums jame, iš mūsų Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus malonės.

2Antrojo Viešpaties atėjimo ženklai 1Mes prašome jus, broliai, dėl mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo ir dėl mūsų surinkimo aplink jį: 2nesiduokite taip lengvai nukreipiami nuo sveiko proto ir įbauginami ar dvasios pranašyste, ar žodžių, ar neva mūsų parašytu laišku, esą Viešpaties diena jau čia pat. 3Tegul niekas jūsų neapgauna kuriuo nors būdu!

Pirmiau turi ateiti atkritimas ir apsireikšti nedorybės žmogus, pražūties sūnus, 4prieštarautojas, kuris sukyla prieš visa, kas dieviška ir šventa, ir pats sėdasi Dievo šventovėje, dėdamasis Dievu. 5Ar neprisimenate, jog aš tai sakiau jums, tebebūdamas tarp jūsų? 6Jūs gi žinote, kas dabar jį sulaiko, kad jis apsireikštų tik savo metu. 7Nedorybės paslaptis jau veikia, bet dar turi pasitraukti tasai, kuris ją varžo; 8tada tai pasirodys Nedorėlis, kurį Viešpats Jėzus sunaikins savo burnos kvėpimu ir sutriuškins savo didingu atėjimu.

9 Ano Nedorėlio atėjimą dėl šėtono įtakos lydės įvairūs galingi darbai, netikri ženklai ir stebuklai 10ir visokios nedoros apgaulės tiems, kurie eina į pražūtį už tai, kad atsisakė mylėti tiesą savo išganymui. 11Todėl Dievas jiems siunčia galingą suvedžiotoją, ir jie tiki melu; 12taip bus nuteisti visi, kurie netikėjo tiesa, bet pamėgo neteisybę.

Raginimas ištverti 13Mes jaučiame pareigą visuomet dėkoti Dievui už jus, Viešpaties numylėti broliai, kad Dievas jus kaip pirmienas išrinko išganymui Dvasios pašventinimu ir tiesos tikėjimu. 14Tam jis ir pašaukė jus per mūsų Evangeliją, kad įgytumėte mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus garbę. 15Todėl, broliai, tvirtai stovėkite ir laikykitės perduotų tiesų, kurių išmokote iš mūsų žodžių ar laiško.

16O pats mūsų Viešpats Jėzus Kristus ir Dievas, mūsų Tėvas, pamilęs mus ir maloningai suteikęs mums amžinos paguodos ir geros vilties, 17tesuramina jūsų širdis ir tesustiprina kiekvienam geram darbui ir žodžiui.

3 1Pagaliau, broliai, melskitės už mus, kad Viešpaties žodis skintųsi kelią ir būtų gerbiamas, kaip ir pas jus, 2o mes būtume išgelbėti nuo iškrypusių ir blogų žmonių, nes ne visi turi tikėjimą. 3Viešpats ištikimas. Jis sustiprins jus ir apsaugos nuo pikto. 4Mes pasitikime jumis Viešpatyje, kad vykdote ir vykdysite, ką jums įsakome. 5Viešpats telenkia jūsų širdis į Dievo meilę ir Kristaus kantrybę.

Saugotis tingumo 6Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu įsakome jums, broliai, vengti kiekvieno brolio, kuris netvarkingai gyvena ar nesilaiko mokslo, gauto iš mūsų. 7Jūs patys žinote, kaip reikia sekti mumis. Mes gi pas jus netinginiavome 8ir nevalgėme veltui kieno nors duonos, bet su triūsu ir prakaitu darbavomės dieną naktį, kad tik neapsunkintume nė vieno iš jūsų; 9ir ne todėl, kad neturėtume teisės taip daryti, bet norėdami duoti jums pavyzdį, kad galėtumėte mumis sekti. 10Dar būdami pas jus skelbėme: "Kas nenori dirbti, tenevalgo!" 11Mat mes girdime, jog kai kurie jūsiškiai tinginiauja, nieko neveikia, tik smalsauja. 12Tokiems žmonėms mes įsakome ir juos raginame Viešpatyje Jėzuje Kristuje ramiai dirbti ir valgyti pačių pelnytą duoną. 13O jūs, broliai, nesiliaukite

darę gera! 14Jeigu kas neklausytų mūsų laiške surašytų nurodymų, tokį pasižymėkite, nebendraukite su juo, kad susigėstų. 15Nelaikykite jo priešu, bet įspėkite kaip brolį.

Atsisveikinimas 16Patsai ramybės Viešpats tegul teikia jums ramybę visada ir visais būdais. Viešpats su jumis visais!

17Šis sveikinimas prirašytas mano, Pauliaus, ranka. Tai ženklas kiekviename laiške; taip aš rašau. 18Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jumis visais!

PIRMASIS LAIŠKAS TIMOTIEJUI

1Apie klaidingus mokytojus 1Paulius, Dievo, mūsų Gelbėtojo, ir Kristaus Jėzaus, mūsų vilties, paliepimu Kristaus Jėzaus apaštalas, 2Timotiejui, tikram sūnui tikėjime: malonė, gailestingumas ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir mūsų Viešpaties Kristaus Jėzaus!

3Dar keliaudamas į Makedoniją, aš prašiau tave pasilikti Efeze ir įsakyti kai kuriems, kad jie nemokytų klaidingų mokslų, 4neužsiiminėtų pasakomis ir begalinėmis giminystės eilėmis, kurios veikiau kelia ginčus negu yra pravarčios išganingiems Dievo sumanymams, vykdomiems tikėjimu. 5Pamokymo tikslas yra meilė iš tyros širdies, geros sąžinės ir nuoširdaus tikėjimo. 6Kai kurie, nuklydę nuo šių dalykų, paskendo tuščiuose plepaluose. 7Jie norėtų būti įstatymo mokytojais, nors nesupranta nei ką kalbą, nei ką tvirtiną.

Tikrasis Įstatymo vaidmuo 8Mes žinome, jog įstatymas yra geras, jeigu žmogus juo deramai naudojasi, 9suprasdamas, kad įstatymas skirtas ne teisiajam, bet nusikaltėliams ir neklaužadoms, bedieviams ir nusidėjėliams, nedorėliams ir netikėliams, tėvažudžiams ir motinžudžiams, ir žmogžudžiams, 10paleistuviams, iškrypėliams, vergų pirkliams, melagiams, kreivai prisiekiantiems ir visiems, kurie priešinasi sveikam mokslui. 11Taip moko palaimintojo Dievo garbės Evangelija, kuri man yra patikėta.

Apaštalo pašaukimas 12Aš esu kupinas dėkingumo mūsų Viešpačiui Kristui Jėzui, kuris mane sustiprino ir palaikė tinkamu užimti tarnystę, 13nors anksčiau esu buvęs piktžodžiautojas, persekiotojas ir smurtininkas. Manęs buvo pasigailėta, nes taip elgiausi dėl neišmanymo ir netikėjimo. 14Bet mūsų Viešpaties malonė išsiliejo be saiko kartu su tikėjimu ir meile Kristuje Jėzuje. 15Tikras žodis ir vertas visiško pritarimo, jog Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš. 16Todėl ir buvo manęs pasigailėta, kad manyje pirmame Jėzus Kristus parodytų visą savo kantrybę, duodamas pavyzdį tiems, kurie jį įtikės amžinajam gyvenimui. 17Amžių Karaliui, nemirtingajam, neregimajam, vieninteliam Dievui tebūna garbė ir šlovė per amžių amžius! Amen.

Timotiejaus atsakomybė 18Šituos pamokymus aš perduodu tau, sūnau Timotiejau, pagal ankstesnes pranašystes apie tave, kad, jų stiprinamas, kovotum gerą kovą, 19išlaikytum tikėjimą ir gerą sąžinę. Jos atsižadėjus, kai kurių tikėjimo laivas sudužo. 20Iš jų yra Himenėjas ir Aleksandras, kuriuos atidaviau šėtonui, kad jie pasimokytų ir nebepiktžodžiautų.

2Liturginės pamaldos 1Taigi pirmiausia prašau atlikinėti maldavimus, maldas, pamaldas ir dėkojimus už visus žmones, 2už karalius ir visus valdovus, kad galėtume tyliai ramiai gyventi visokeriopai maldingą ir gerbtiną gyvenimą. 3Tai gera ir priimtina akyse mūsų Gelbėtojo Dievo, 4kuris trokšta, kad visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą.

5 Vienas yra Dievas
ir vienas Dievo žmonių Tarpininkas -
žmogus Kristus Jėzus,
6 kuris atidavė save kaip išpirką už visus,
pateikdamas liudijimą nustatytu laiku.

7Tam aš esu paskirtasis šauklys ir apaštalas, - sakau tiesą, nemeluoju, - tikėjimo ir tiesos mokytojas pagonims.

8Aš norėčiau, kad vyrai visur, kur melsis, keltų aukštyn tyras rankas, be pykčio ir nesantaikos. 9Taip pat trokštu, kad moterys vilkėtų padoriai, puoštųsi droviai ir santūriai, ne išgarbiniuotais plaukais, be aukso, be perlų ir be prabangių drabužių, 10o verčiau, - kaip dera moterims, pasižyminčioms pamaldumu, - gerais darbais. 11Moteris tesimoko tyliai, su tikru nuolankumu. 12Aš neleidžiu, kad moteris mokytų nei kad vadovautų vyrui, - ji tesilaiko tyliai. 13Juk pirmas buvo sukurtas Adomas, o paskui - Ieva. 14Be to, Adomas nesidavė suvedžiojamas, o moteris buvo apgauta ir nupuolė. 15Bet ji bus išganyta, gimdydama vaikus, - jos bus išganytos, jeigu išlaikys tikėjimą, meilę ir šventumą bei santūrumą.

3Vyskupo charakteristika 1Toks yra tikras žodis: jei kas siekia vyskupauti, trokšta gero darbo. 2O vyskupas turi būti nepeiktinas: tik kartą vedęs, blaivus, protingas, padorus, svetingas, gebąs mokyti; 3ne girtuoklis, ne kivirčius, bet švelnus, nemėgstantis vaidytis, negodus, 4geras savo namų šeimininkas, turintis klusnius ir tikrai dorus vaikus. 5Jei kas nesugeba šeimininkauti savo namuose, kaipgi jis vadovaus Dievo Bažnyčiai?! 6Vyskupas neturi būti naujatikis, kad nepradėtų didžiuotis ir nepakliūtų į velnio teismą. 7Be to, jam privalu turėti gerą vardą tarp svetimųjų, kad nebūtų niekinamas ir neįkliūtų į velnio žabangus.

Diakonai 8Taip pat ir diakonai privalo būti garbingi vyrai, ne dviliežuviai, ne besaikiai vyno gėrovai, ne geidžiantys nešvaraus pelno, 9bet saugantys tikėjimo paslaptį tyroje sąžinėje. 10Ir jie pirmiau turi būti išbandyti, o paskui, jei pasirodys esą be kaltės, tegul tarnauja. 11Moterys taip pat turi būti garbingos, ne šmeižikės, blaivios ir patikimos visuose reikaluose. 12Diakonai tebūnie tik kartą vedę, gerai tvarkantys savo vaikus ir namus. 13Kurie tinkamai diakonaus, įsigis garbingą laipsnį ir tikrą tikėjimo drąsą Kristuje Jėzuje.

Bažnyčios ir tikėjimo paslaptis 14Rašau tau apie šiuos dalykus, nors turiu viltį greit atvykti pas tave; 15jeigu užtrukčiau, noriu, kad žinotum, kaip reikia elgtis Dievo namuose, kurie yra gyvojo Dievo Bažnyčia, tiesos šulas ir atrama. 16Ir, kaip visi sutinka, didi yra maldingumo paslaptis:

Jis apsireiškė kūne,
buvo Dvasios paliudytas, pasirodęs angelams,
paskelbtas pagonims, įtikėtas pasaulyje
ir paimtas į šlovę.

4Klaidų skleidėjai 1Dvasia aiškiai sako, kad paskučiausiais laikais kai kurie žmonės atkris nuo tikėjimo, pasidavę klaidinančioms dvasioms ir demonų mokslams, 2veidmainingiems melo skelbėjams, turintiems sąžinėje įdiegtą nusikaltimo ženklą, 3draudžiantiems tuoktis, liepiantiems susilaikyti nuo maisto, kurį yra sukūręs Dievas, kad jį su padėka priimtų tikintieji ir pažinusieji tiesą. 4Kiekvienas gi Dievo kūrinys yra geras, ir niekas neatmestina, kas priimama su padėka, - 5juk visa tai pašventinama Dievo žodžiu ir malda!

Pamokymai Timotiejui 6Jeigu šitaip aiškinsi broliams, būsi geras Kristaus Jėzaus tarnas, mintantis tikėjimo žodžiais ir tikruoju mokslu, kuriam esi atsidavęs. 7Venk nerimtų, bobiškų pasakų, o ugdykis maldingumą. 8Kūno mankštinimas nedaug kam tinka, o maldingumas viskam naudingas, nes jam skirtas esamojo ir būsimojo gyvenimo pažadas. 9Štai tikras žodis, vertas visiško pritarimo: 10mes todėl ir triūsiame bei kovojame, kad pasitikime gyvuoju Dievu, kuris yra visų žmonių, o ypač tikinčiųjų, Gelbėtojas.

11Taip įsakinėk ir mokyk! 12Niekas tegul neniekina tavo jaunystės. Tiktai pats būk tikintiesiems pavyzdys žodžiu, elgesiu, meile, tikėjimu, skaistumu. 13Kol atvyksiu, užsiiminėk skaitymu, raginimu, mokymu. 14Nepamiršk tavyje esančios malonės dovanos, kuri tau buvo suteikta pranašo ištarme kartu su vyresniųjų rankų uždėjimu. 15Rūpinkis šitais dalykais, atsidėk jiems, kad visi matytų tavo pažangą. 16Žiūrėk savęs ir mokslo, ištverk šiuose darbuose! Taip veikdamas, išganysi ir save, ir savo klausytojus.

5Bendruomenės reikalai 1Senesnio žmogaus aštriai nebark, bet graudenk kaip tėvą, o jaunesnius kaip brolius, 2vyresnio amžiaus moteris - kaip motinas, o jaunesnes - kaip seseris, laikydamasis tobulo skaistumo.

3Gerbk našles, kurios yra tikros našlės. 4Jei kuri našlė turi vaikų ar vaikaičių, tegu pirmiausia išmoksta rūpintis savo namiškiais ir deramai atsilyginti gimdytojams, nes tai malonu Dievui. 5Tikra našlė palikusi viena sudėjo viltis į Dievą ir dieną naktį maldauja bei meldžiasi. 6Bet našlė malonumų ieškotoja dar gyva būdama yra mirusi. 7Todėl įspėk dėl šito, kad jos būtų be priekaišto. 8Jeigu kas nesirūpina savaisiais, ypač namiškiais, tas yra užsigynęs tikėjimo ir blogesnis už netikintį!

9Į našlių sąrašą įtrauk tokią našlę, kuriai sukako bent šešiasdešimt metų, kuri teturėjo vieną vyrą, 10jeigu ji pasižymėjo gerais darbais, jei išauklėjo vaikus, jei buvo svetinga, jei plaudavo šventiesiems kojas, jei pagelbėdavo vargstantiems, jei stengdavosi dirbti visokį gerą darbą. 11Jaunesnių našlių nepriimk. Pasidavusios gašlumui, jos atsitolina nuo Kristaus ir geidžia ištekėti, 12o tuo užsitraukia kaltinimą, jog pametusios pirmuosius pažadus. 13Be to, jos išmoksta dykinėti bei landžioti po svetimus namus, ir ne tik dykinėti, bet plepėti bei užsiiminėti niekais, taukšti, kas nedera. 14Taigi aš norėčiau, kad jaunesnės ištekėtų, augintų vaikus, šeimininkautų ir neduotų priešininkui jokios progos jas koneveikti. 15Kai kurios jau nuklydo paskui šėtoną. 16Jei kuri tikinti moteris turi pas save našlių, tegul jas aprūpina, kad nebūtų apsunkinama bažnyčia ir įstengtų padėti tikrosioms našlėms.

Bendruomenės vyresnieji - kunigai 17Gerai vadovaujantys vyresnieji tebūna laikomi nusipelniusiais dvigubos pagarbos, ypač tie, kurie triūsia skelbdami žodį ir mokydami. 18Juk Raštas sako: "Neužrišk nasrų kuliančiam jaučiui" ir: "Darbininkas vertas savo užmokesčio". 19Skundo prieš vyresnįjį nepriimk, nebent liudytų du ar trys liudytojai. 20Nusikaltėlius bark visų akivaizdoje, kad ir kiti bijotų. 21Aš maldaute maldauju tave Dievo, Kristaus Jėzaus ir išrinktųjų angelų akivaizdoje, kad nuosekliai laikytumeis šių nurodymų, nedarydamas jokių išimčių. 22Niekam greitomis neuždėk rankų ir neprisidėk prie svetimų nuodėmių; išsilaikyk tyras.

23Gerk ne vien vandenį, bet vartok ir truputį vyno dėl savo skrandžio ir dažnų negalavimų.

24Kai kurių žmonių nusidėjimai esti žinomi pirma teismo, o kai kurių paaiškėja tik vėliau. 25Taip pat ir geri darbai visiems žinomi, o jei pasitaiko kitaip, jie irgi negali likti paslėpti.

6Nurodymai vergams 1Vergai, esantys po jungu, telaiko savo šeimininkus vertais visokeriopos pagarbos, kad nebūtų peikiamas Dievo vardas ir mokymas. 2O tie, kurie turi tikinčius šeimininkus, tegul jų neniekina už tai, kad jie yra broliai; verčiau tegul jiems dar geriau tarnauja, nes jie, būdami tikintys ir mylimi, įvertina gerus tarnavimo darbus. 3Taip mokyk, taip ragink!

Tikri mokytojai ir klaidintojai Jei kas nors moko kitaip ir nesutinka su sveikais mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus žodžiais bei maldingumo mokslu, 4tas yra pasipūtėlis, nieko neišmano, serga nuo ginčų ir nuo svaidymosi žodžiais, iš kurių gimsta pavydas, nesutarimas, piktžodžiavimas, blogi įtarinėjimai 5ir kivirčai tarp sugedusio proto žmonių, praradusių tiesos nuovoką ir manančių, jog maldingumas esąs pasipelnymo šaltinis. 6Žinoma, maldingumas yra didelis pelnas, kai pasitenkinama tuo, ką turi. 7Juk mes nieko neatsinešėme į pasaulį ir nieko neišsinešime. 8Turėdami maisto, drabužį, pastogę, būkime patenkinti. 9Kas geidžia pralobti, pakliūva į pagundą ir į spąstus bei į daugelį neprotingų ir kenksmingų aistrų, kurios žmones sugadina ir pražudo. 10Visų blogybių šaknis yra godulystė. Kai kurie, jai pasidavę, nuklydo nuo tikėjimo ir patys save drasko daugybe kančių.

Baigiamieji pamokymai ir prašymai 11O tu, Dievo žmogau, bėk šalin nuo tų dalykų! Tu verčiau vykis teisumą, maldingumą, tikėjimą, meilę, ištvermę, romumą. 12Kovok šauniąją tikėjimo kovą, pagauk amžinąjį gyvenimą, kuriam esi pašauktas ir kurį puikiai išpažinai daugelio liudytojų akyse. 13Aš tau įsakau dėl Dievo, kuris visiems duoda gyvybę, ir dėl Kristaus Jėzaus, kuris prie Poncijaus Piloto pateikė gerą išpažinimą, 14kad išlaikytum įsakymą be dėmės ir be priekaišto iki pasirodant mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui. 15Jį skirtu laiku apreikš

palaimintasis, vienintelis Valdovas,
karalių Karalius ir viešpačių Viešpats,
16 vienatinis Nemirtingasis,
kuris gyvena neprieinamoje šviesoje,
kurio joks žmogus neregėjo ir negali regėti.
Jam šlovė ir amžinoji valdžia! Amen.

17Šio pasaulio turtuoliams įsakyk, kad nesididžiuotų ir nesudėtų vilčių į nepatikimus turtus, bet viltųsi Dievu, kuris apsčiai visko mums teikia mūsų džiaugsmui. 18Tegul jie daro gera, lobsta gerais darbais, esti dosnūs, dalijasi su kitais. 19Šitaip jie pasidės gerus pamatus ateičiai, kad pasiektų tikrąjį gyvenimą.

20O Timotiejau, sergėk tau patikėtą turtą, vengdamas pasaulio tuščiažodžiavimo ir tariamojo pažinimo prieštaringų teigimų, 21nes kai kurie, jį pamėgę, nuklydo nuo tikėjimo.

Malonė su jumis!

ANTRASIS LAIŠKAS TIMOTIEJUI

1Įžanga. Padėka 1Paulius, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas pagal gyvenimo Kristuje Jėzuje pažadą, 2mylimam sūnui Timotiejui: malonė, gailestingumas ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir mūsų Viešpaties Kristaus Jėzaus!

3Aš dėkoju Dievui, kuriam tarnauju kaip ir mano protėviai su tyra sąžine, be paliovos tave prisimindamas savo maldose dieną ir naktį. 4Menu tavo ašaras ir trokštu tave pamatyti, kad sugrįžtų

man džiaugsmas. 5Aš vis prisimenu tavo nuoširdų tikėjimą, kuris pradžioje gyveno tavo senelėje Loidėje, tavo motinoje Eunikėje ir, esu tikras, tebegyvena tavyje.

Raginimas branginti gautąsias malones 6Todėl tau primenu reikalą atgaivinti Dievo malonės dovaną, suteiktą mano rankų uždėjimu. 7Dievas gi mums davė ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir protingumo Dvasią. 8Todėl nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo nei manęs, jo kalinio, bet drauge su manimi kentėk Evangelijos labui jėga Dievo, 9kuris mus išgelbėjo bei pašaukė į šventąjį pašaukimą ne atsižvelgdamas į mūsų darbus, bet savo laisvu nutarimu bei malone, kuri dovanota mums Kristuje Jėzuje prieš amžinuosius laikus. 10Ji dabar tapo regima, pasirodžius mūsų Išganytojui Kristui Jėzui, kuris sunaikino mirtį ir nušvietė gyvenimą bei nemirtingumą savo Evangelija; 11aš esu jai paskirtas šaukliu, apaštalu ir mokytoju.

12Dėl šios priežasties aš ir kenčiu tuos vargus, bet nesigėdiju, nes žinau, kuo įtikėjau, ir esu tikras, kad jis gali išlaikyti man patikėtąjį turtą iki anos dienos.

13Sau taisykle laikyk sveikus pamokymus, kuriuos esi girdėjęs iš manęs apie tikėjimą ir meilę Kristui Jėzui. 14Sergėk brangųjį turtą, padedamas Šventosios Dvasios, kuri gyvena mumyse.

15Tu žinai, kad nuo manęs nusigręžė visi, kurie yra Azijoje, tarp jų Figelas ir Hermogenas. 16Viešpats tebūna gailestingas Onesiforo namams, nes jis dažnai mane stiprindavo ir nesigėdijo mano grandinių, 17bet, atvykęs į Romą, rūpestingai ieškojo manęs ir surado. 18Viešpats tesuteikia jam aną dieną rasti Viešpaties pasigailėjimą. Be to, tu geriau žinai, kiek daug jis yra tarnavęs man Efeze.

2Apaštalo kentėjimo prasmė 1Taigi tu, mano sūnau, stiprėk Kristaus Jėzaus malone 2ir, ką esi iš manęs girdėjęs prie daugelio liudytojų, perduok patikimiems žmonėms, kurie sugebės ir kitus mokyti.

3Kęsk vargus kartu su manimi kaip geras Kristaus Jėzaus karys. 4Kareivis neužsiima pragyvenimo reikalais, norėdamas patikti karo vadui. 5Ir kas stoja į rungtynes, negaus vainiko, jei nebus grūmęsis pagal taisykles. 6Triūsiančiam žemdirbiui dera pirmam pasiimti vaisių. 7Suprask, ką sakau: Viešpats tau duos išmanymą apie visus dalykus.

8Prisimink prikeltąjį iš numirusių Jėzų Kristų iš Dovydo giminės, kaip skelbiama mano Evangelijoje, 9dėl kurios man tenka kentėti, net būti surakintam lyg piktadariui. Bet Dievo žodis nesurakinamas! 10Todėl aš visa pakeliu dėl išrinktųjų, kad ir jie laimėtų išganymą Kristuje Jėzuje su amžinąja šlove. 11Štai tikras žodis:

Jei mes su juo numirėme, su juo ir gyvensime.
12 Jei ištversime, su juo ir karaliausime.
Jeigu mes jo išsižadėsime, ir jis mūsų išsižadės,
13 bet jeigu mes ir tapsime neištikimi, tai jis lieka ištikimas,
nes savęs jis negali išsiginti.

14Primink tai ir Dievo akivaizdoje reikalauk, kad nebūtų kovojama svaidantis žodžiais; iš to nebūna jokios naudos, vien tik žala klausytojams. 15Verčiau stenkis Dievui pasirodyti tinkamu darbininku, neturinčiu ko gėdytis, be iškraipymų skelbiančiu tiesos žodį. 16Venk nerimtų tauškālių. Jie vis giliau bris į bedievystę, 17ir jų kalbos, tarsi vėžio votis, vis plis. Tokie yra Himenėjas ir Filetas, 18kurie nuklydo nuo tiesos tvirtindami, kad prisikėlimas jau įvykęs, ir tuo griaudami kai kurių

tikėjimą. 19Bet nepajudinamai stovi Dievo pamatas su iškirstu įrašu: Viešpats pažįsta savuosius ir: Teatsitraukia nuo neteisybės kiekvienas, kuris garbina Viešpaties vardą.

20Dideliuose namuose esti ne tik auksinių ir sidabrinių indų, bet ir medinių bei molinių. Pirmieji vartojami garbingiems reikalams, antrieji - negarbingiems. 21Jeigu kas apsivalys nuo tų ydų, bus indas, skirtas garbei, pašventintas, tinkamas Valdovui, pasirengęs kiekvienam geram darbui.

22Saugokis jaunatvės aistrų! Ieškok teisumo, tikėjimo, meilės ir ramybės su tais, kurie iš grynos širdies šaukiasi Viešpaties. 23O kvailų ir nemokšiškų ginčų venk, žinodamas, kad jie veda į barnius. 24Viešpaties tarnui nedera kivirčytis, bet reikia su visais elgtis maloniai, stengtis pamokyti, būti kantriam, 25švelniai aiškinti prieštaraujantiems, - rasi Dievas duos jiems atsiversti, pažinti tiesą, 26ir jie prablaivės nuo velnio žabangų, kuriuose vergavo jo valiai.

3Ateities pavojai 1Žinok, kad paskutinėmis dienomis užeis sunkūs laikai, 2nes žmonės bus savimylos, godūs pinigų, pasipūtę, išdidūs, piktžodžiautojai, neklusnūs gimdytojams, nedėkingi, nedorėliai, 3nemeilūs, nesutaikomi, šmeižikai, nesusivaldantys, šiurkštūs, storžieviai, nekenčiantys to, kas gera, 4išdavikai, pramuštgalviai, pasipūtėliai, labiau linkę į malonumus negu į Dievą, 5dedąsi maldingi, bet atsižadėję maldingumo jėgos. Tu saugokis tokių žmonių!

6Iš jų yra tie, kurie įsiskverbia į namus ir prisivilioja moterėles, pilnas nuodėmių ir blaškomas visokių įgeidžių, 7nuolat besimokančias ir vis nesugebančias pažinti tiesos. 8Kaip Janas ir Jambras priešinosi Mozei, taip ir jie prieštarauja tiesai. Tai žmonės sugedusio proto, neturintys užgrūdinto tikėjimo. 9Bet jie toli nenužengs, nes jų paikumas kaip ir anų bus visiems regimas.

10Vis dėlto tu pasekei mano mokymu, gyvenimo būdu, sumanymais, tikėjimu, ištverme, meile, kantrybe, 11persekiojimais, kančiomis, kurios mane ištiko Antiochijoje, Ikonijuje, Listroje. O kokių tik persekiojimų man neteko iškęsti! Bet iš visų išgelbėjo mane Viešpats. 12Ir visi, kurie trokšta maldingai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami. 13Pikti žmonės, suvedžiotojai eis dar blogyn, klaidindami ir klysdami. 14O tu laikykis to, ką esi išmokęs ir tvirtai įtikėjęs, žinodamas, iš kokių žmonių esi išmokęs. 15Tu nuo vaikystės pažįsti šventuosius Raštus, galinčius tave pamokyti išganymui per tikėjimą Kristumi Jėzumi. 16Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui, 17kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasirengęs kiekvienam geram darbui.

4Raginimas uoliai apaštalauti 1Aš karštai prašau dėl Dievo ir Kristaus Jėzaus, kuris teis gyvuosius ir mirusiuosius, dėl jo apsireiškimo ir karalystės: 2skelbk žodį, veik laiku ir nelaiku, bark, drausk, ragink su didžiu kantrumu ir kaip išmanydamas. 3Ateis toks laikas, kai žmonės nebepakęs sveiko mokslo, bet, pasidavę savo įgeidžiams, susivadins sau mokytojų krūvą, kad tie dūzgentų ausyse; 4jie nukreips ausis nuo tiesos, o atvers pasakoms. 5Bet tu būk visame kame apdairus, kentėk vargus, dirbk evangelisto darbą, atlik savo tarnystę.

Teisumo vainikas 6Aš jau esu atnašaujamas, ir mano iškeliavimas arti. 7Iškovojau gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą. 8Todėl manęs laukia teisumo vainikas, kurį aną dieną man atiduos Viešpats, teisingasis Teisėjas, - ir ne tik man, bet ir visiems, kurie su meile laukia jo pasirodant.

Paskutiniai patarimai 9Paskubėk veikiai atvykti pas mane, 10nes Demas, pamilęs šį pasaulį, paliko mane ir iškeliavo į Tesaloniką, Kreskas - į Galatiją, Titas - į Dalmatiją. 11Vienas Lukas tėra

su manimi. Pasiimk ir atsivesk su savimi Morkų, jis bus man naudingas padėjėjas. 12Tichiką aš pasiunčiau į Efezą. 13Atvykdamas atgabenk apsiaustą, kurį palikau Troadoje pas Karpą, taip pat ir knygas, ypač pergamentus. 14Kalvis Aleksandras man padarė daug bloga, Viešpats jam atmokės pagal jo darbus. 15Ir tu saugokis jo, nes jis labai priešinosi mūsų žodžiams. 16Mano pirmajame apsigynime nė vieno nebuvo su manimi, visi mane paliko. Tenebus jiems tatai palaikyta nusikaltimu! 17Viešpats buvo su manimi ir mane sustiprino, kad toliau skelbčiau Evangeliją ir visos tautos ją išgirstų; jis mane ištraukė iš liūto nasrų. 18Viešpats mane vėl ištrauks iš visų piktų kėslų ir išgelbės, paimdamas į savo dangaus karalystę. Jam garbė per amžių amžius! Amen.

Sveikinimai ir palaiminimai 19Pasveikink Priską, Akvilą ir Onesiforo namiškius. 20Erastas pasiliko Korinte, o Trofimą palikau Milete sergantį. 21Paskubėk atvykti dar prieš žiemą! Tave sveikina Eubulas, Pūdas, Linas ir Klaudija bei visi broliai.

22Viešpats tebūna su tavo dvasia! Malonė teesie su jumis!

LAIŠKAS TITUI

1Įžanga 1Paulius, Dievo tarnas ir Jėzaus Kristaus apaštalas, kad vestų Dievo išrinktuosius į tikėjimą bei teisingo maldingumo pažinimą 2su viltimi pasiekti amžinąjį gyvenimą, - kurį tiesakalbis Dievas pažadėjo prieš amžinuosius laikus, 3o atėjus nustatytam metui, apreiškė savo žodį, man patikėtą skelbti Gelbėtojo Dievo valia, - 4Titui, tikram sūnui bendrame tikėjime: malonė ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir mūsų Gelbėtojo Kristaus Jėzaus!

Vyresniųjų paskyrimas 5Aš tam palikau tave Kretoje, kad sutvarkytum, kas buvo likę nesutvarkyta, ir paskirtum kiekvienam miestui vyresniuosius, laikydamasis mano nurodymų: 6jei kas yra be priekaištų, vieną kartą vedęs, turįs tikinčius vaikus, kurie nekaltinami palaidu gyvenimu ar neklusnumu. 7Juk vyskupas, kaip Dievo reikalų prievaizdas, turi būti nepeiktinas: ne savavaliautojas, ne pikčiurna, ne girtuoklis, ne kivirčius, ne gobšuolis, 8bet svetingas, trokštantis gero, santūrus, teisingas, šventas, susitvardąs, 9tvirtai laikąsis tikrojo mokymo, kad, dėstydamas sveiką mokslą, sugebėtų ir paraginti, ir atremti priešgynas.

Kova su klaidomis 10Nes daugel yra neklusnių, tuščiakalbių ir apgavikų, ypač iš apipjaustytųjų. 11Juos reikia nutildyti, nes jie apverčia aukštyn kojomis ištisas šeimynas, mokydami, kas nedera, dėl gėdingo pelno. 12Vienas iš jų, jų pačių pranašas, yra pasakęs: "Kretiečiai visuomet melagiai, pikti žvėrys, tingūs pilvai".

13Teisingai pasakyta! Todėl bark juos griežtai, kad laikytųsi sveiko tikėjimo, 14nekreipdami dėmesio į žydų pasakas ir tiesos nepaisančių žmonių priesakus. 15Tyriems viskas tyra, o susitepusiems ir neištikimiems nieko nėra tyro, net ir jų protas bei sąžinė suteršti. 16Jie skelbiasi pažįstą Dievą, o darbais jo išsigina: jie pasibjaurėtini, maištingi, netikę jokiam geram darbui.

2Įvairių luomų pareigos 1O tu kalbėk, kas sutinka su sveiku mokslu: 2kad seniai būtų blaivūs, garbingi, santūrūs, sveiko tikėjimo, tikros meilės ir kantrybės. 3Taip pat kad senos moterys elgtųsi, kaip reikalauja maldingumas, - neapkalbinėtų, negirtuokliautų, mokytų gero, 4skatintų jaunąsias mylėti savo vyrus ir vaikus, 5būti santūrias, skaisčias, rūpestingas šeimininkes, geras, klusnias savo vyrams, - kad dėl jų nebūtų šmeižiamas Dievo žodis. 6Taip pat jaunuosius ragink, kad būtų santūrūs. 7Pats visais atžvilgiais rodyk gerų darbų pavyzdį: mokymo grynumą, rimtumą, 8sveiką ir

be priekaištų mokslą, kad priešininkas liktų sugėdintas, neturėdamas apie mus pasakyti nieko blogo. 9Kalbėk, kad vergai būtų visur kur klusnūs savo šeimininkams, stengtųsi jiems įtikti ir neprieštarauti, 10kad nevogtų, bet parodytų gražią visokeriopą ištikimybę, kad visa kuo puoštų mūsų Gelbėtojo Dievo mokymą.

Palaimintoji viltis 11Išganingoji Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms 12ir moko mus, kad, atsisakę bedievystės ir pasaulio aistrų, santūriai, teisingai ir maldingai gyventume šiame pasaulyje, 13laukdami palaimintosios vilties ir mūsų didžiojo Dievo bei Gelbėtojo Kristaus Jėzaus šlovės apsireiškimo. 14Jis atidavė save už mus, kad išpirktų mus iš visokių nedorybių ir suburtų sau nuskaistintą tautą, uolią geriems darbams.

15Taip kalbėk, ragink, bark kuo rimčiau. Niekas tenedrįsta tavęs niekinti!

3Tikinčiųjų priedermės 1Primink jiems, kad lenktųsi ir būtų klusnūs viršininkams ir vyresnybei, kad būtų pasiryžę kiekvienam geram darbui, 2nieko neapkalbinėtų, nesikivirčytų, būtų romūs, visiems žmonėms rodytų meilumą. 3Juk ir mes kitados buvome neprotingi, neklusnūs, paklydėliai, vergaujantys įvairiems įnoriams ir malonumams, stūmėme dienas blogybėje ir pavyde, buvome patys verti neapykantos ir vieni kitų nekentėme. 4Bet kai pasirodė mūsų Gelbėtojo Dievo gerumas ir meilė žmonėms, 5jis išgelbėjo mus Šventosios Dvasios atgimdančiu ir atnaujinančiu nuplovimu, tik ne dėl mūsų atliktų teisumo darbų, bet iš savo gailestingumo. 6Jis mums dosniai išliejo tos Dvasios per mūsų Gelbėtoją Jėzų Kristų, 7kad, nuteisinti jo malone, taptume viltimi amžinojo gyvenimo paveldėtojais.

Nurodymai Titui 8Tai tikras žodis. Ir aš noriu, kad tu pabrėžtinai mokytum šių dalykų, kad patikėjusieji Dievu rūpintųsi pirmauti gerais darbais. Tai gera ir naudinga žmonėms.

9Venk paikų klausimų, kilmės sąrašų, ginčų ir vaidų dėl įstatymo, - visa tai nereikalinga ir tuščia. 10Atskalūno, vieną kitą kartą įspėjęs, saugokis, 11žinodamas, jog jis nukrypėlis ir nusidėjėlis, savo paties nuosprendžiu pasmerktas.

Laiško pabaiga 12Kai nusiųsiu pas tave Artemą ar Tichiką, paskubėk atvykti pas mane į Nikopolį; mat esu nutaręs ten žiemoti. 13Teisininką Zeną ir Apolą išleisk į kelionę atgal gerai aprūpintus, kad jiems nieko netrūktų. 14Tesimoko ir mūsiškiai pirmauti gerais darbais būtiniems reikalams, kad neliktų bevaisiai.

15Tave sveikina visi esantys su manimi. Pasveikink tuos, kurie myli mus tikėjime.

Malonė su jumis visais!

LAIŠKAS FILEMONUI

1Sveikinimai 1Paulius, Kristaus Jėzaus kalinys, ir brolis Timotiejus mūsų mylimajam bendradarbiui Filemonui, 2seseriai Apfijai, mūsų žygių draugui Archipui ir visai tavo namuose susirenkančiai bendruomenei: 3malonė jums ir ramybė nuo mūsų Tėvo Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus!

Apaštalo dėkingumas 4Aš visuomet dėkoju savo Dievui, prisimindamas tave savo maldose, 5nes girdžiu apie tavo tikėjimą ir meilę Viešpačiui Jėzui ir visiems šventiesiems. 6Meldžiu, kad tavoji tikėjimo bendrystė būtų veiksminga ir išaugtų į pažinimą visokio gėrio mumyse, nukreipto į Kristų.

7Aš turėjau daug džiaugsmo ir paguodos iš tavo meilės, nes tu, brolau, atgaivinai šventųjų širdis.

Prašymas už Onesimą 8Nors tikrai galiu Kristuje tau liepti, 9bet verčiau prašau meilės vardu, toks, koks esu: aš, Paulius, senas žmogus, o šiuo metu ir Kristaus Jėzaus kalinys, 10prašau tave už savo vaiką, kurio tėvu tapau būdamas surakintas, - už Onesimą. 11Seniau jis buvo tau nenaudingas, o dabar ir tau, ir man naudingas. 12Siunčiu tau jį kaip savo širdį. 13Aš norėjau jį pasilaikyti, kad jis tavo vietoje man patarnautų, kol esu kalinamas dėl Evangelijos, 14tačiau be tavo sutikimo nenorėjau nieko daryti, kad tavo geras darbas būtų atliktas laisva valia, o ne tarytum iš prievartos.

15Galbūt jis tam ir buvo laikinai atskirtas nuo tavęs, kad galėtum jį turėti amžinai 16jau ne kaip vergą, o daugiau - kaip mylimą brolį. Jis ypač brolis man, o juo labiau tau, ir kaip žmogus, ir kaip Viešpaties tikintysis. 17Tad jeigu laikai mane bičiuliu, priimk jį kaip mane. 18O jeigu jis yra tau padaręs skriaudą ar turi skolos, - įrašyk tai į mano sąskaitą! 19Aš, Paulius, rašau savo ranka: aš apmokėsiu, - kad nepridurčiau, jog ir pats save esi man skolingas. 20Taip, brolau, aš norėčiau pasinaudoti tavimi Viešpatyje: atgaivink mano širdį Kristuje!

Laiško pabaiga 21Rašau tau pasitikėdamas tavo klusnumu ir žinodamas, jog padarysi daugiau, negu prašau. 22Tad kartu paruošk man viešnagę, nes turiu vilties, jog jūsų maldų dėka būsiu jums maloningai sugrąžintas.

23Tave sveikina Epafras, mano kalėjimo bičiulis Kristuje Jėzuje, 24mano bendradarbiai Morkus, Aristarchas, Demas, Lukas.

25Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė teesie su jūsų dvasia!

LAIŠKAS ŽYDAMS

ĮŽANGA

1Įsikūnijusio Dievo Sūnaus didybė 1Daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje Dievas yra kalbėjęs mūsų protėviams per pranašus, 2o dabar dienų pabaigoje jis prabilo į mus per Sūnų, kurį paskyrė visatos paveldėtoju ir per kurį sukūrė pasaulius. 3Jis, Dievo šlovės atšvaitas ir jo esybės paveikslas, palaikantis savo galingu žodžiu visatą, nuplovęs nuodėmes, atsisėdo [Dievo] didybės dešinėje aukštybių aukštybėse 4ir tapo tiek prakilnesnis už angelus, kiek aukštesnį už juos paveldėjo vardą.

SŪNUS NEPALYGINTI PRAKILNESNIS UŽ ANGELUS

Šventojo Rašto įrodymai 5Kuriam gi angelų kada nors buvo pasakyta:

Tu esi mano Sūnus, šiandien aš tave pagimdžiau?!
Ir vėl:
Aš jam būsiu tėvas, o jis bus man sūnus.
6 Toliau, įvesdamas Pirmgimį į pasaulį, jis sako:
"Tepagarbina jį visi Dievo angelai".
7 Angelams sako:
Jis daro savo pasiuntinius lygius vėjams,
savo tarnus - kaip ugnies liežuvius.
8 O Sūnui:
Tavo sostas, Dieve, amžių amžiams, ir teisingumo lazda

yra tavo karališkoji lazda.
9 Tu pamilai teisumą ir nekentei nedorybės,
todėl patepė tave Dievas,
o Dieve, džiaugsmo aliejumi
gausiau negu tavo bičiulius.
10 Ir:
Iš pradžių tu, Viešpatie, sukūrei žemę,
ir dangūs - tavo rankų darbas.
11 Jie išnyks, o tu pasiliksi,
jie visi sudils lyg drabužis,
12 ir kaip apsiaustą tu juos suvyniosi, tartum drabužį,
ir jie bus pakeisti.
Bet tu esi tas pats, ir tavo metai nesibaigs.
13 Ar kuriam iš angelų jis yra kada nors pasakęs:
Sėskis mano dešinėje:
aš patiesiu tavo priešus
tarsi pakojį po tavo kojų?

14Argi jie visi nėra tik tarnaujančios dvasios, išsiųstos patarnauti tiems, kurie paveldės išganymą?

2Raginimai įsigilinti į Dievo ženklus 1Todėl mes turime kuo rūpestingiau apmąstyti, ką girdėjome, kad nepraplauktume [tarsi laivas] pro uostą. 2Jei per angelus paskelbtas žodis turėjo galią ir kiekvienas nusižengimas bei neklusnumas susilaukdavo teisėtos bausmės, 3tai kaipgi mes pabėgsime nuo jos, nepaisydami tokio didžio išganymo? Juk jis, prasidėjęs Viešpaties skelbimu, yra mums patvirtintas tų, kurie patys buvo girdėję, 4Dievui prisidedant prie jų liudijimo ženklais ir stebuklais, visokiais galybės darbais ir Šventosios Dvasios dovanomis, paskirstytomis jo valia.

Išganymą įvykdė ne angelai, o Kristus 5Ne angelams jis pajungė ateities pasaulį, apie kurį kalbame. 6Beje, kažkas kažkur yra liudijęs:

Kas yra žmogus, kad jį atsimeni, kas Žmogaus Sūnus,
kad juo rūpiniesi?!
7 Padarei jį trumpam laikui mažesnį už angelus,
didybe ir garbe jį apvainikavai,
8 visa pajungei jo valdžiai.

Jeigu jau visa pajungė, tai nepaliko nieko, kas nebūtų jam pajungta. Vis dėlto dabar mes dar nematome, jog visa jam pajungta. 9Mes tik regime tą trumpam laikui mažesnį negu angelai - Jėzų, už mirties kentėjimus apvainikuotą didybe ir garbe. Reikėjo, kad Dievo malone už kiekvieną jis paragautų mirties. 10Tasai, kuriam ir iš kurio yra visata, norėjo daugybę savo vaikų nuvesti į garbę. Todėl jam priderėjo kentėjimais ištobulinti jų išganymo vadovą. 11Juk šventintojas ir šventinamieji - visi kyla iš vieno. Todėl jis nesigėdija juos vadinti broliais; 12jis sako:

Aš paskelbsiu tavo vardą savo broliams,
susirinkime tave šlovinsiu giesme.
13 Ir vėl:
Aš juo pasitikėsiu.

Ir vėl:
Štai aš ir mano vaikai,
kuriuos davė man Dievas.

14Kadangi vaikų kraujas ir kūnas bendri, tai ir jis lygiomis juos prisiėmė, kad mirtimi sunaikintų tą, kuris turėjo mirties valdžią, tai yra velnią, 15ir išvaduotų tuos, kurie, bijodami mirties, visam gyvenimui buvo patekę į vergiją. 16Juk iš tiesų jam rūpėjo ne angelai, o Abraomo palikuonys. 17Todėl jis turėjo visa kuo tapti panašus į brolius, kad būtų gailestingas ir ištikimas Dievui vyriausiasis kunigas ir galėtų permaldauti už žmonių nuodėmes. 18Pats iškentęs bandymus, jis gali padėti tiems, kurie yra bandomi.

JĖZUS - IŠTIKIMAS IR ATJAUČIANTIS KUNIGAS

3Kristus viršesnis už Mozę 1Taigi, šventieji broliai, dangiškojo pašaukimo dalininkai, įsižiūrėkite mūsų tikėjimo Apaštalą ir vyriausiąjį Kunigą Jėzų, 2kuris kaip ir Mozė visuose jo namuose buvo ištikimas jį paskyrusiam.

3Juk jis yra pripažintas vertu didesnės garbės už Mozę, kaip didesnės pagarbos vertas statytojas už namą. 4Mat kiekvieną namą kas nors stato, o visa ko statytojas yra Dievas. 5Mozė ištikimas visuose jo namuose kaip tarnas būsimiems apreiškimams paliudyti. 6O Kristus viešpatauja jo namuose kaip Sūnus, ir tie namai esame mes, jeigu išlaikysime vilties drąsą ir pasididžiavimą.

"Neužkietinkite savo širdžių" 7Todėl, anot Šventosios Dvasios žodžių:

Jei šiandien išgirsite jo balsą,
8 neužkietinkite savo širdžių,
kaip per maištą, gundymo dieną dykumoje,
9 kur jūsų tėvai gundė mane ir mėgino,
nors regėjo mano darbus per keturiasdešimt metų.
10 Todėl aš įnirtau prieš šią giminę ir pasakiau:
"Visuomet jie klysta širdyje;
jie nepažįsta mano kelių".
11 Todėl aš užsirūstinęs prisiekiau:
"Jie neįžengs į mano atilsį!"

12Žiūrėkite, broliai, kad kurio jūsų širdyje neužsimegztų netikėjimo piktybė, atitolinanti nuo gyvojo Dievo. 13Verčiau raginkite vieni kitus kasdien, - kol dar tebėra šiandien, - kad kurio iš jūsų neužkietintų nuodėmės klasta. 14Juk mes esame tapę Kristaus dalininkais, - tik išlaikykime iki galo tvirtą pirmykštį pasitikėjimą. 15Juk pasakyta:

Jei šiandien išgirsite jo balsą,
neužkietinkite savo širdžių kaip per maištą.

16Kas gi buvo tie, kurie išgirdę maištavo? Ar ne visi Mozės išvestieji iš Egipto?! 17Prieš ką jis buvo įnirtęs per keturiasdešimt metų? Argi ne prieš nusikaltusius, kurių lavonai krito dykumoje?! 18O kam prisiekė, jog neįžengs į jo atilsį, jei ne tiems, kurie jo neklausė?! 19Taigi matome, kad jie negalėjo įžengti dėl netikėjimo.

4Dievo žodžio klausymas 1Dar galioja pažadas leisti įeiti į jo atilsį. Todėl nesnauskime, kad kuris

nors iš jūsų nepasirodytų praradęs tą progą. 2Mes, kaip ir jie, esame gavę gerąją naujieną. Vis dėlto išgirstas žodis neišėjo jiems į naudą, nes jie tikėjimu nesijungė su kitais, kurie buvo girdėję. 3O mes, įtikėjusieji, einame į atilsį, kaip jo pasakyta:

Todėl aš užsirūstinęs prisiekiau:
"Jie neįžengs į mano atilsį".

Tiesa, Dievo darbai buvo užbaigti nuo pasaulio sukūrimo; 4vienoje vietoje jis yra pasakęs apie septintąją dieną: Septintąją dieną Dievas ilsėjosi po visų savo darbų. 5Ir vėl anoje vietoje:

Jie neįžengs į mano atilsį.

6Kadangi kai kuriems skirta įžengti, o tie, kurie pirma gavo gerąją naujieną, neįėjo dėl neklusnumo, 7jis ir vėl nustato dieną - šią dieną, po tiek laiko kartodamas Dovydo lūpomis, kas ir kadaise buvo pasakyta:

Jei šiandien išgirsite jo balsą,
neužkietinkite savo širdžių.

8Jeigu Jozuė būtų juos įvedęs į atilsį, Dievas jau nebūtų kalbėjęs apie kitą, vėlesnę dieną. 9Taigi Dievo tautos dar laukia šabo poilsis, 10nes kas įeina į atilsį, ilsisi po darbų, panašiai kaip Dievas ilsėjosi po savųjų. 11Tad stenkimės įžengti į aną atilsį, kad niekas nebenupultų, sekdamas neklusniųjų pavyzdžiu.

Dievo žodis 12Dievo žodis yra gyvas, veiksmingas, aštresnis už bet kokį dviašmenį kalaviją. Jis prasiskverbia iki sielos ir dvasios atšakos, iki sąnarių ir kaulų smegenų, ir teisia širdies sumanymus bei mintis. 13Jam nėra jokių paslėptų padarų, bet visa yra gryna ir atidengta akims to, kuriam turėsime duoti apyskaitą.

Vyriausio kunigo artumas žmonėms 14Mes turime didį vyriausiąjį kunigą, praėjusį pro dangus Dievo Sūnų Jėzų, taigi tvirtai laikykimės tikėjimo. 15Mes gi turime ne tokį vyriausiąjį kunigą, kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių, bet, kaip ir mes, visaip mėgintą, tačiau nenusidėjusį. 16Todėl visiškai pasitikėdami artinkimės prie malonės sosto, kad patirtume gailestingumą ir rastume malonę gauti pagalbą deramu laiku.

5 1Juk kiekvienas vyriausiasis kunigas imamas iš žmonių ir skiriamas atstovauti žmonėms pas Dievą, kad atnašautų dovanas ir aukas už nuodėmes. 2Jis sugeba užjausti nežinančius ir klystančius, nes ir pats yra apgaubtas silpnumo 3ir dėl jo turi atnašauti aukas tiek už tautos nuodėmes, tiek ir už savo. 4Ir niekas pats nepasiima tos garbės, vien tik tas, kuris Dievo šaukiamas kaip Aaronas.

5Taip pat ir Kristus ne pats sau suteikė garbę tapti vyriausiuoju kunigu, bet tas, kuris jam pasakė:

Tu esi mano Sūnus,
šiandien aš tave pagimdžiau.
6 Kitoje vietoje sako:
Tu esi kunigas per amžius
Melchizedeko būdu.

7Jis savo kūno dienomis siuntė prašymus bei maldavimus su balsiu šauksmu bei ašaromis į tą, kuris jį galėjo išgelbėti nuo mirties, ir buvo išklausytas dėl savo pagarbumo. 8Būdamas Sūnus, jis savo kentėjimuose išmoko klusnumo 9ir, pasidaręs tobulas, visiems, kurie jo klauso, tapo amžinojo

išganymo priežastimi, 10Dievo pavadintas vyriausiuoju kunigu Melchizedeko būdu.

TIKROJI JĖZAUS KRISTAUS KUNIGYSTĖ

Krikščioniškas gyvenimas ir krikščionybės mokslas 11Apie tai mums reikėtų daug kalbėti, bet sunku jums išaiškinti, nes pasidarėte nerangūs klausyti. 12Ir nors, žiūrint laiko, jūs jau turėtumėte būti mokytojai, iš tiesų reikia, kad jus vėl kas nors pamokytų pagrindinių dalykų apie Dievo apreiškimą. Jūs tapote tokie, kuriems reikia pieno, o ne stipraus valgio. 13Juk kiekvienas, kas minta pienu, dar neišmano teisumo mokslo, nes tebėra kūdikis. 14Tik subrendusiems dera stiprus maistas - tiems, kurie pratybomis išlavino savo pojūčius ir sugeba atskirti gera nuo blogo.

6Nupuolusiųjų būklė 1Todėl, palikę pradinį Kristaus mokslą, kreipkimės prie tobulo mokslo, užuot vėl dėję pamatus iš atsivertimo nuo negyvų darbų, iš tikėjimo Dievu, 2iš mokymo apie krikštus, rankų uždėjimo, mirusiųjų prisikėlimo ir amžinybės teismo. 3Jei Dievas duos, ir tai padarysime.

4Kurie kartą jau buvo apšviesti, paragavo dangaus dovanos, tapo Šventosios Dvasios dalininkais, 5patyrė gerąjį Dievo žodį bei būsimojo amžiaus galybę 6ir nupuolė, tų nebeįmanoma iš naujo atgaivinti atsivertimui, nes jie sau kryžiuoja Dievo Sūnų ir išstato jį paniekai. 7Jeigu žemė sugeria dažną lietų ir iš jos prasikala želmenys, naudingi tiems, kurie ją dirba, tai ji susilaukia Dievo palaimos, 8bet jeigu ji teželdo erškėčius bei usnis, tai ji niekam tikusi, ant jos krinta prakeiksmas, ir galiausiai ji bus išdeginta.

Dievo priesaika 9Nors šitaip kalbame, bet jums, mylimieji, tikimės geresnių, vedančių į išganymą, dalykų. 10Dievas nėra neteisingas. Jis nepamirš jūsų darbų, jūsų meilės, kurią parodėte jo vardui, kai tarnavote ir tebetarnaujate šventiesiems. 11Todėl mes trokštame, kad kiekvienas iš jūsų rodytų ankstesnį uolumą, idant ištobulintų viltį iki galo, - 12kad neaptingtumėte, bet būtumėte sekėjai tų, kurie tikėjimu ir ištverme paveldi pažadus.

13Kai Dievas davė Abraomui pažadus, neturėdamas kuo aukštesniu prisiekti, prisiekė savimi 14ir tarė:

Iš tiesų, aš laiminte palaiminsiu tave,
dauginte padauginsiu tave.

15Ir Abraomas, kantriai laukdamas, gavo, kas buvo pažadėta. 16Žmonės prisiekia aukštesniais dalykais ir kiekvieno ginčo pabaigoje patvirtinimui imasi priesaikos. 17Todėl Dievas, norėdamas stipriau pabrėžti pažado paveldėtojams savo valios pastovumą, pridėjo priesaiką. 18Tad du nekintami dalykai, kuriuose neįmanoma, kad Dievas meluotų, tvirtai guodžia mus, ieškančius prieglobsčio mums duotoje viltyje. 19Ji mums yra tarsi saugus ir tvirtas sielos inkaras, prasiskverbiantis pro uždangą vidun, 20kur už mus kaip pirmtakas įžengė Jėzus, tapęs amžiams vyriausiuoju kunigu Melchizedeko būdu.

Kristaus pranašumas prieš Senojo Testamento kunigus

7Melchizedekas 1Tasai Melchizedekas, Salemo karalius, aukščiausiojo Dievo kunigas, sutiko Abraomą, kai jis grįžo sumušęs karalius, ir palaimino jį. 2Abraomas jam atidavė nuo visko dešimtinę. Išvertus jo vardą, jis pirmiausia teisumo karalius, paskui Salemo, arba ramybės, karalius, - 3be tėvo, be motinos, be kilmės sąrašo, neturintis nei dienų pradžios, nei gyvenimo pabaigos,

panašus į Dievo Sūnų. Jis lieka kunigas per amžius.

Melchizedeko dešimtinė 4Pažvelkite, koks didis tasai, kuriam patriarchas Abraomas atidavė dešimtinę nuo karo grobio! 5Beje, ir Levio sūnūs, kurie gauna kunigystę, pagal įstatymą turi teisę imti iš žmonių dešimtinę, tai yra imti iš savo brolių, nors ir jie kilę iš Abraomo giminės. 6O tas, kuris savęs iš jų nekildino, yra ėmęs dešimtinę iš Abraomo ir palaiminęs tą, kuris turėjo pažadą. 7Be abejonių, visuomet žemesnį laimina aukštesnis. 8Ir čia dešimtines ima mirtingi žmonės, o tenai - žmogus, apie kurį paliudyta, jog jis tebegyvenąs. 9Ir, taip sakant, per Abraomą ir Levis yra mokėjęs dešimtines, pats būdamas dešimtinių ėmėjas. 10Žinoma, jis dar tebebuvo strėnose tėvo, kurį pasitiko Melchizedekas.

Levitų kunigystė ir kunigystė Melchizedeko būdu 11Jeigu tobulumas būtų buvęs pasiekiamas per levitų kunigystę, - o tauta jos pagrindu buvo gavusi įstatymą, - tai kam dar būtų reikėję iškilti kitam kunigui Melchizedeko būdu ir nesivadinti kunigu Aarono būdu? 12Juk, besikeičiant kunigystei, būtinai keičiasi ir įstatymas. 13O tas, apie kurį tai sakoma, priklausė kitai giminei, iš kurios niekas netarnavo aukurui. 14Aišku, kad mūsų Viešpats buvo kilęs iš Judo giminės, apie kurios kunigus Mozė nieko nėra kalbėjęs.

Senasis Įstatymas panaikintas 15Tai dar labiau paaiškėja, kai iškyla kitas kunigas, panašus į Melchizedeką, 16tapęs kunigu ne kūniško įstatymo teise, bet nenykstamo gyvenimo galybe. 17Juk liudijama:

Tu esi kunigas per amžius
Melchizedeko būdu.

18Šitaip atšaukiamas ankstesnis įstatymas dėl silpnumo ir bergždumo, - 19įstatymas juk nieko dar nepadarė tobulo, - ir įvedama tvirtesnė viltis, kuria priartėjame prie Dievo.

Kristaus kunigystė nekintama 20Juo labiau kad tai neįvyko be priesaikos, mat anie tapdavo kunigais be priesaikos, 21o šis su priesaika to, kuris jam pasakė:

Viešpats prisiekė, ir jis nesigailės:
tu esi kunigas per amžius!

22Taigi Jėzus yra tapęs geresnės Sandoros laiduotoju.

23Anų daugelis tapdavo kunigais, nes mirtis jiems sukliudydavo ilgiau pasilikti. 24O kadangi šitas išlieka per amžius, jis turi neatšaukiamą kunigystę. 25Todėl jis per amžius gali išgelbėti tuos, kurie per jį eina prie Dievo. Jis amžinai gyvas, kad juos užtartų.

Dangiškojo vyriausiojo kunigo tobulumas26Mums ir priderėjo turėti tokį vyriausiąjį kunigą: šventą, nekaltą, tyrą, atskirtą nuo nusidėjėlių ir išaukštintą virš dangaus. 27Jam nereikia, kaip kitiems vyriausiesiems kunigams, kasdien atnašauti aukas pirma už savo nuodėmes, paskui už tautos, nes jis tai atliko vieną kartą visiems laikams, paaukodamas pats save. 28Įstatymas skirdavo vyriausiaisiais kunigais žmones, turinčius silpnybių, o po įstatymo duotos priesaikos žodis paskyrė amžiams tobulą Sūnų.

Kristaus pranašumas kulto, šventumo ir tarpininkavimo atžvilgiais

8Nauja kunigystė ir naujas šventumas 1Bet mūsų svarstymų svarbiausias dalykas tas: mes turime tokį vyriausiąjį kunigą, kuris danguje atsisėdo Didenybės sosto dešinėje 2kaip einantis kunigystės

tarnybą šventojoje vietoje ir tikrojoje padangtėje, kurią pastatė ne žmogus, o Viešpats. 3Kiekvienas vyriausiasis kunigas skiriamas atnašauti dovanas ir aukas, tad ir šitas privalo turėti, ką atnašauti. 4Jeigu jis būtų žemėje, jis nebūtų kunigas, nes čia jau yra kas pagal įstatymą atnašauja dovanas. 5Tie žmonės tarnauja dangiškųjų dalykų paveikslui ir atspindžiui, panašiai kaip buvo pamokytas Mozė, kai rengėsi statyti padangtę: Žiūrėk, - sako jam, - kad viską padarytum pagal tą pavyzdį, kuris tau buvo parodytas ant kalno.

Kristus - aukštesnės sandaros Tarpininkas 6Dabar jis užima juo prakilnesnę tarnystę, juo aukštesnės, svarbesniais pažadais besiremiančios Sandoros tarpininkas yra.

7Jeigu ana pirmoji būtų buvusi be trūkumų, nebūtų reikėję ieškoti vietos antrajai. 8Jis sakė, peikdamas juos:

Štai ateis dienos, - sako Viešpats, -
ir aš su Izraelio namais ir su Judo namais
sudarysiu naują Sandorą.
9 Ne tokią Sandorą,
kokią buvau sudaręs su jų tėvais
tą dieną, kai paėmiau juos už rankos,
norėdamas išvesti iš Egipto žemės.
Jie neišsaugojo mano Sandoros,
ir aš juos apleidau, - sako Viešpats.
10 Ir štai kokia bus Sandora,
kurią sudarysiu su Izraelio namais,
praslinkus anoms dienoms, -
sako Viešpats:
- Aš duosiu savo įstatymus jų protams
ir juos įrašysiu jų širdyse, aš būsiu jiems Dievas,
o jie bus man tauta.
11 Ir nė vienas nebemokys savo tautiečio
nei savo brolio, sakydamas: "Pažink Viešpatį!"
Jie visi mane pažins,
nuo mažiausio iki didžiausio.
12 Aš atleisiu nedorybes
ir nebeprisiminsiu jų nuodėmių.

13Sakydamas naują Sandorą, jis nurodė, kad pirmoji yra pasenusi. O kas pasensta ir nukaršta, to greit nebeliks.

9Kelias į tikrąją šventovę 1Tiesa, pirmoji Sandora irgi turėjo apeiginių nuostatų bei žemišką šventyklą. 2Buvo pastatyta padangtė: priešakinė dalis, kur buvo žvakidė, stalas ir padėtinės duonos kepalai, vadinosi "šventoji". 3Už antrosios uždangos buvo padangtės dalis, vadinama "šventųjų šventoji". 4Ten stovėjo auksinis smilkymo aukuras ir iš visų šonų auksu apmušta Sandoros skrynia, kurioje buvo auksinis ąsotis su mana, išsprogusi Aarono lazda ir sandoros plokštės. 5Viršum jos buvo šlovės cherubai, kurie gaubė permaldavimo dangtį. Apie tai dabar nėra reikalo smulkiau kalbėti.

6Esant tokiai sąrangai, į priekinę dalį visuomet eina kunigai atlikti apeigų, 7o į antrąją - tik kartą per metus vienas vyriausiasis kunigas, ir tai ne be kraujo, kurį atnašauja už save ir už tautos paklydimus. 8Šitaip Šventoji Dvasia nurodo, kad kelias į šventovę dar nėra atviras, kol tebestovi priekinė padangtė, 9kuri yra dabartinio laikotarpio atvaizdas. Joje atnašaujamos dovanos ir aukos, kurios aukotojo negali padaryti sąžine tobulo, 10bet apima tik valgius, gėrimus ir įvairius apiplovimus - pagal išorinius potvarkius, tegaliojančius iki atnaujinimo meto.

Kristaus aukos ypatingumas 11Kristus, atėjęs kaip būsimųjų gėrybių kunigas, pro aukštesnę ir tobulesnę padangtę, ne rankų darbo, tai yra ne šitos kūrinijos, 12taip pat ne ožių ar veršių krauju, bet savuoju krauju vieną kartą visiems laikams įžengė į šventovę ir įvykdė amžinąjį atpirkimą. 13Ir jeigu ožių bei jaučių kraujas ir telyčios pelenai, kuriais apšlakstomi suteptieji, pašventina ir suteikia kūno švarumą, 14tai nepalyginti labiau kraujas Kristaus, kuris per amžinąją Dvasią paaukojo save kaip nesuteptą auką Dievui, nuvalys mūsų sąžinę nuo mirties darbų, kad galėtume tarnauti gyvajam Dievui.

Naujoji Sandora Kristaus kraujyje 15Ir todėl jis yra naujosios Sandoros tarpininkas, kad, įvykus mirčiai, kuria jis atpirko pirmojoje Sandoroje padarytus nusikaltimus, pašauktieji gautų žadėtą amžinąjį paveldą. 16Kur tik yra testamentas, ten būtina įrodyti testatoriaus mirtį. 17Testamentas įgyja galią mirus jo sudarytojui, o prie jo gyvos galvos testamentas negalioja. 18Štai kodėl ir pirmoji Sandora nebuvo priimta be kraujo. 19Paskelbęs tautai visus įstatymo nuostatus, Mozė, paėmęs veršių bei ožių kraujo su vandeniu ir purpurinės vilnos su yzopu, apšlakstė pačią knygą ir visą tautą 20ir tarė: Tai yra kraujas Sandoros, kurią priimti įsakė jums Dievas! 21Jis apšlakstė krauju ir padangtę bei visus apeigų indus. 22Taip pat bemaž viskas pagal įstatymą apvaloma krauju, ir be kraujo praliejimo nėra atleidimo.

Kristaus aukos vienkartiškumas 23Taigi dangiškųjų dalykų atvaizdai turi būti šitaip apvalomi, o patys dangaus provaizdžiai - aukštesnėmis aukomis negu šitos. 24Mat Kristus įžengė ne į rankų darbo šventyklą - tikrosios atvaizdą, bet į pati dangų, kad nuo dabar mus užtartų, stovėdamas prieš Dievo veidą. 25Ir įžengė ne tam, kad pakartotinai atnašautų save, kaip daro vyriausiasis kunigas, kuris kasmet įeina į šventąją vietą su svetimu krauju, - 26tuomet Kristui būtų reikėję daugelį kartų kentėti nuo pasaulio sukūrimo. Bet dabar jis vieną kartą visiems laikams pasirodė amžių pabaigoje, kad savo auka sunaikintų nuodėmę. 27Ir kaip žmonėms skirta vieną kartą mirti ir stoti į teismą, 28taip ir Kristus, vieną kartą paaukotas, kad atsilygintų už visų nuodėmes, antrą kartą pasirodys ne dėl nuodėmių, bet jo laukiančiųjų išganymui.

Kristaus aukos ypatingumas ir prakilnumas

10Senosios aukos neveiksmingumas 1Kadangi Įstatymas turi tiktai būsimųjų gėrybių atspindį, o ne patį dalykų vaizdą, jis niekuomet negali tomis pačiomis atnašomis, kurios kasmet vis aukojamos ir aukojamos, nuvesti į tobulumą tų, kurie artinasi prie Dievo. 2Argi tos aukos nesiliautų, jeigu aukotojai, vienąkart apvalyti, daugiau nebejaustų sąžinėje nusikaltimo? 3Priešingai: jos metai iš metų vis primena nuodėmes. 4Juk neįmanomas dalykas, kad jaučių ir ožių kraujas panaikintų nuodėmes. 5Todėl, ateidamas į pasaulį, jis byloja:

Aukų ir atnašų tu nebenori, bet paruošei man kūną.
6 Tau nepatiko deginamosios atnašos ir aukos už nuodėmes.
7 Tuomet aš tariau:

štai ateinu, kaip knygos rietime apie mane parašyta,
vykdyti tavo, o Dieve, valios!

8Anksčiau pasakęs: Aukų ir atnašų, deginamųjų ir permaldavimo aukų tų nebenori, nemėgsti, - o jos atnašaujamos pagal Įstatymą, - 9jis paskui paskelbė: Štai ateinu vykdyti tavo valios.

Jis panaikina viena ir nustato kita. 10Dėlei tos valios esame Jėzaus Kristaus kūno atnašavimu vieną kartą pašventinti visiems laikams.

Kristaus aukos veiksmingumas 11Kiekvienas kunigas kasdien stoja tarnauti ir daug kartų atnašauja tas pačias aukas, kurios niekuomet negali panaikinti nuodėmių. 12O šitas, paaukojęs vienintelę auką už nuodėmes, amžiams atsisėdo Dievo dešinėje, 13laukdamas, kol jo priešai bus patiesti tarsi pakojis po jo kojų. 14Vienintele atnaša jis amžiams padarė tobulus šventinamuosius.
15Tai mums liudija ir Šventoji Dvasia. Ji yra pasakiusi:

16 Štai Sandora, kurią aš su jais sudarysiu,
praslinkus anoms dienoms, - sako Viešpats:
Aš duosiu savo įstatymus jų širdims
ir juos įrašysiu jų mintyse,
17 ir daugiau nebeprisiminsiu jų nuodėmių
nei jų nedorybių.
18 O kur jos atleistos, ten nebereikia aukos už nuodėmes.

IŠTIKIMYBĖ TIKĖJIMUI

Skatinimas atsinaujinti 19Taigi, broliai, Kristaus kraujas laiduoja mums, kad žengsime į šventovę. 20Jis atvėrė mums naują ir gyvą kelią pro uždangą, tai yra per savąjį kūną; 21mes turime ir didį kunigą Dievo namams. 22Todėl ateikime su tyra širdimi ir giliu tikėjimu, apvalę širdis nuo nešvarios sąžinės ir nuplovę kūną švariu vandeniu! 23Išlaikykime nepajudinamą vilties išpažinimą, nes patikimas tas, kuris yra davęs pažadus, 24ir sergėkime vieni kitus, skatindami mylėti ir daryti gerus darbus. 25Neapsileiskime lankyti savųjų susirinkimo, kaip kai kurie yra pratę, bet skatinkime vieni kitus juo labiau, juo aiškiau regite besiartinančią dieną.

Atkritimo pavojai 26O jeigu, gavę aiškų tiesos pažinimą, mes sąmoningai nusidedame, tuomet jokios aukos už nuodėmes nebėra, 27ir lieka kažkoks baisus laukimas teismo ir naikinančios ugnies, kuri praris priešininkus. 28Jeigu kas nors pamina po kojų Mozės Įstatymą, tas be jokio pasigailėjimo turi mirti, dviem ar trims liudytojams paliudijus. 29Tik pagalvokite: kaip dar sunkesnės bausmės nusipelnys tas, kuris sutrypia kojomis Dievo Sūnų, išniekina Naujosios Sandoros kraują, kuriuo buvo pašventintas, ir įžeidžia malonės Dvasią! 30Juk mes žinome, kas yra pasakęs:

Mano kerštas, ir aš atsilyginsiu.
Ir vėl:
Viešpats teis savo tautą.

31Baisu pakliūti į gyvojo Dievo rankas!

Skatinimas ištverti 32Prisiminkite ankstesnes dienas, kada jūs apšviesti ištvėrėte didžių kentėjimų kovą, 33tiek patys išstatyti viešam pajuokimui ir smurtui, tiek būdami bendrininkai tų, kurie taip

buvo skriaudžiami. 34Jūs kentėjote drauge su kaliniais ir linksmai sutikote savo turto išplėšimą, žinodami, jog turite geresnį ir nenykstantį lobį. 35Tad nepameskite savo pasitikėjimo, už kurį skirtas didelis atlygis! 36Taip, reikia jums ištvermės, kad, įvykdę Dievo valią, gautumėte, kas pažadėta.

37 Nes dar trumpa, trumpa valandėlė,
ir ateis laukiamasis, ir neužtruks.
38 Mano teisusis gyvens tikėjimu,
ir jeigu jis bailiai pasitrauktų,
mano siela juo nebesigėrės.

39Tačiau mes nesame bailūs pabėgėliai savo pražūčiai, bet laikomės tikėjimo, kad išgelbėtume savo sielas.

11Protėvių tikėjimo pavyzdžiai 1Tikėjimas laiduoja mums tai, ko viliamės, įrodo tikrovę, kurios nematome. 2Per jį protėviai gavo gerą liudijimą. 3Tikėjimu suvokiame, kad pasauliai buvo sukurti Dievo žodžiu, būtent iš neregimybės atsirado regima.

4Tikėjimo įkvėptas Abelis atnašavo vertesnę auką negu Kainas, ir tikėjimas jį paliudijo esant teisų, nes pats Dievas patvirtino jo dovanas. Dėl tikėjimo jis ir miręs tebekalba.

5Tikėdamas Henochas buvo perkeltas, kad neregėtų mirties, ir žmonės jo neberado, nes Dievas jį perkėlė. Mat prieš perkeliamas, pasak liudijimo, jis patikęs Dievui. 6Be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui. Kas artinasi prie Dievo, tam būtina tikėti, kad jis yra ir kad jo ieškantiems atsilygina. 7Dėl tikėjimo gavęs apreiškimą apie tuo metu nematomus dalykus, Nojus su baime pasistatė arką savo šeimynai išgelbėti; tikėdamas jis pasmerkė pasaulį ir paveldėjo tikėjimo teisumą.

8Tikėdamas Abraomas paklausė šaukimo keliauti į šalį, kurią turėjo paveldėti, ir išvyko, nežinodamas kur einąs. 9Tikėdamas jis apsigyveno pažadėtoje žemėje, tarytum svetimoje, įsikūręs palapinėse su Izaoku ir Jokūbu, to paties pažado paveldėtojais. 10Mat jis laukė miesto su tvirtais pamatais, kurio statytojas ir kūrėjas būtų Dievas. 11Tikėdama ir pati Sara - nevaisinga ir nebe to amžiaus - gavo galią susilaukti palikuonio, nes pasitikėjo tuo, kuris buvo davęs pažadą. 12Ir todėl iš vieno vyro, ir dar apmirusio, gimė palikuonys, gausūs tartum dangaus žvaigždės ir nesuskaitomi kaip jūros pakrantės smiltys.

13Jie visi mirė tvirtai tikėdami, dar negavę pažadėtųjų dalykų, tik iš tolo juos regėdami, sveikindami ir išpažindami, jog jie žemėje svečiai ir ateiviai. 14Taip kalbėdami, jie duoda suprasti, jog ieško tėvynės. 15Jeigu jie būtų minėję aną, iš kurios iškeliavo, jie būtų turėję laiko sugrįžti atgal. 16Bet dabar jie troško geresnės tėvynės, tai yra dangiškosios. Todėl nėra Dievui negarbės vadintis jų Dievu: jis prirengė jiems Miestą!

17Tikėdamas Abraomas atnašavo Izaoką, kai buvo mėginamas. Jis ryžosi paaukoti net viengimį sūnų, - jis, kuris buvo gavęs pažadus, 18kuriam buvo pasakyta: Tau bus duoti palikuonys iš Izaoko. 19Jis suprato, kad Dievui įmanoma prikelti net mirusius, ir todėl atgavo sūnų kaip įvaizdį. 20Taip pat Izaokas, tikėdamas ir žvelgdamas į ateitį, laimino Jokūbą ir Ezavą. 21Tikėdamas Jokūbas mirties valandą palaimino kiekvieną Juozapo sūnų ir pagarbino, atsirėmęs į savo lazdos drūtgalį. 22Tikėdamas merdintis Juozapas užsiminė apie Izraelio vaikų iškeliavimą ir davė nurodymų dėl savo palaikų.

23Tikėdami tris mėnesius slėpė gimusį Mozę gimdytojai, nes matė, koks kūdikėlis dailus, ir nepabūgo valdovo įsakymo. 24Užaugęs Mozė tikėdamas atsisakė vadintis faraono dukters sūnumi. 25Jis verčiau pasirinko su Dievo tauta kęsti priespaudą negu laikinai džiaugtis nuodėmės malonumais. 26Jis Mesijo paniekinimą laikė didesniu lobiu negu Egipto turtus, nes jis žvelgė į atpildą. 27Tikėdamas jis paliko Egiptą ir nepabūgo karaliaus rūstybės. Jis liko nepajudinamas, tarsi regėtų Neregimąjį. 28Tikėdamas jis įsteigė Paschą ir apšlakstymą krauju, kad angelas naikintojas nepaliestų jų pirmgimių. 29Tikėdami jie perėjo per Raudonąją jūrą tarytum per sausumą, o tai daryti mėginantys egiptiečiai prigėrė.

30Tikėjimu buvo sugriauti Jericho mūrai po septynių dienų žygiavimo aplinkui. 31Dėl tikėjimo paleistuvė Raaba nepražuvo kartu su neklusniaisiais; mat ji taikingai buvo priėmusi žvalgus.

32Ką dar pasakyti? Man neužtektų laiko, jeigu imčiau pasakoti apie Gedeoną, Baraką, Samsoną, Jeftę, Dovydą, Samuelį ir pranašus, 33kurie tikėdami užkariavo karalystes, vykdė teisingumą, įgijo pažadus, užčiaupė liūtams nasrus, 34užgesino ugnies karštį, paspruko nuo kalavijo ašmenų, atsigavo iš silpnumo, tapo galiūnais kovoje, privertė bėgti svetimųjų pulkus. 35Moterys atgavo prikeltus savo mirusiuosius, kiti leidosi kankinami ir atsisakė laisvės, kad laimėtų prakilnesnį prisikėlimą. 36Dar kiti turėjo iškęsti patyčias ir plakimus, taip pat pančius ir kalėjimą. 37Jie buvo akmenimis mušami, pjūklais pjaustomi, kalavijo kirčiais žudomi, klajojo prisidengę avikailiais ar ožkenomis, vargo, kentė priespaudą ir kankinimus. 38Jie, kurių pasaulis nebuvo vertas, slapstėsi dykumose, kalnuose, olose ir žemės plyšiuose.

39Ir jie visi, nors dėl tikėjimo buvo gerai įvertinti, nesulaukė to, kas buvo pažadėta, 40nes Dievas geresniuosius dalykus buvo numatęs mums, kad jie ne be mūsų pasiektų tobulumą.

12Jėzaus Kristaus pavyzdys 1Todėl ir mes, šitokio debesies liudytojų apsupti, nusimeskime visas kliūtis bei nuodėmės pinkles ir ištvermingai bėkime mums paskirtose lenktynėse, 2žiūrėdami į savo tikėjimo vadovą ir ištobulintoją Jėzų. Jis vietoj sau priderančių džiaugsmų, nepaisydamas gėdos, iškentėjo kryžių ir atsisėdo Dievo sosto dešinėje. 3Apsvarstykite, kaip jis iškentė nuo nusidėjėlių tokį priešgyniavimą, kad nepailstumėte ir nesuglebtumėte dvasia! 4O jums dar ir neteko priešintis iki kraujų, grumiantis su nuodėme.

Tėviškasis Dievo auklėjimas 5Nejaugi būsite užmiršę paguodos žodžius, pasakytus jums kaip sūnums:

Mano sūnau,
nepaniekink Viešpaties auklybos
ir nenusimink jo baramas:
6 nes Dievas griežtai auklėja, ką myli,
ir plaka kiekvieną sūnų, kurį priglaudžia.

7Jums reikia pakentėti dėl drausmės. Dievas elgiasi su jumis kaip su sūnumis. O kurio gi sūnaus tėvas griežtai neauklėja?! 8Bet jeigu jūs be drausmės, kuri visiems privaloma, vadinasi, jūs ne sūnūs, o pavainikiai. 9Jau mūsų kūno tėvai mus pabausdavo, ir mes juos gerbėme. Tad argi nebūsime dar klusnesni dvasių Tėvui, kad gyventume?! 10Juk anie savo nuožiūra mus drausmino nedaugeliui dienų, o šis tai daro mūsų labui, kad taptume jo šventumo dalininkais. 11Beje, kiekviena auklyba tam kartui atrodo ne linksma, o karti, bet vėliau ji atneš taikingų teisumo vaisių auklėtiniams. 12Todėl pakelkite nuleistas rankas, ištieskite pasilpusius kelius 13ir vaikščiokite

palikdami tiesius pėdsakus, kad kas luoša, neišnirtų, bet verčiau sugytų.

Bausmės už neištikimybę 14Siekite santaikos su visais, siekite šventumo, be kurio niekas neregės Viešpaties. 15Žiūrėkite, kad kas nors nenustotų Dievo malonės, kad kokia karti, žalinga šaknis neišleistų daigų ir daugelis ja nesusiterštų; 16kad neatsirastų ištvirkėlių ir vėjavaikių kaip Ezavas, už valgio kąsnį pardavęs pirmgimio teises. 17Jūs žinote, kad jis ir paskui, norėdamas gauti palaiminimą, buvo atmestas ir nerado progos atgailai, nors su ašaromis jos ieškojo.

Senoji ir naujoji sandoros 18Jūs prisiartinote ne prie apčiuopiamos ir liepsnojančios ugnies ar prie audringos tamsos, ar ūkanų, ar viesulo, 19ar trimito skardenimo, ar žodžių skambesio, kurį išgirdę žmonės meldė, kad daugiau nebūtų jiems kalbama. 20Mat jie negalėjo pakelti įsakymo: Net jeigu gyvulys paliestų kalną, jis turi būti užmuštas akmenimis. 21Anas reginys buvo toks baisus, jog Mozė pasakė: "Bijau ir visas drebu!" 22Bet jūs esate prisiartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės, prie nesuskaitomų tūkstančių angelų ir iškilmingojo sambūrio, 23prie danguje įrašytųjų pirmgimių Bažnyčios, prie visų Teisėjo Dievo, prie nuskaidrintų teisiųjų dvasių 24ir prie Naujosios Sandoros Tarpininko Jėzaus bei prie apšlakstymo krauju, kuris šaukia garsiau už Abelio kraują.

25Žiūrėkite, kad neatstumtumėte kalbančiojo, nes jeigu anie neišsisuko, kai atmetė tą, kuris žemėje davė įspėjimų, tai juo labiau neišsisuksime mes, nusigręžę nuo to, kuris kalba iš dangaus. 26Jo balsas anuomet drebino žemę, o dabar jis žada: Aš dar kartą supurtysiu ne tik žemę, bet ir dangų! 27Žodžiai dar kartą rodo, kad bus permainyti sudrebintieji dalykai kaip sukurtieji, kad pasiliktų tai, kas nesudrebinama. 28Todėl, gaudami nepajudinamą karalystę, būkime dėkingi ir deramai tarnaukime Dievui su pagarba ir baime, 29nes mūsų Dievas yra ryjanti ugnis.

PAPILDYMAI IR PARAGINIMAI

13Paskutiniai raginimai 1Teišsilaiko brolių meilė. 2Nepamirškite svetingumo, nes per jį kai kurie, patys to nežinodami, buvo priėmę viešnagėn angelus. 3Prisiminkite kalinius, tarsi patys būtumėte kaliniai, prisiminkite skriaudžiamuosius, nes patys tebesate kūne. 4Tebūna visų gerbiama santuoka ir nesuteptas santuokos patalas. O ištvirkėlius ir svetimautojus teis Dievas. 5Gyvenkite be godumo pinigams, būkite patenkinti tuo, ką turite, nes Dievas yra pasakęs: Niekad aš tavęs nepamesiu ir neapleisiu. 6Todėl galime su pasitikėjimu tarti:

Viešpats mano gelbėtojas - aš nebijosiu!
Ką man gali padaryti žmogus?!

Ištikimybė Jėzaus sandorai 7Atsiminkite savo vadovus, kurie jums paskelbė Dievo žodį. Įsižiūrėkite į jų gyvenimo pabaigą, sekite jų tikėjimu. 8Jėzus Kristus yra tas pats vakar ir šiandien, tas pats ir per amžius. 9Nesiduokite suvedžiojami įvairių svetimų mokslų. Gera, kai širdis sustiprinta malonės, o ne valgių, nedavusių naudos tiems, kurie laikėsi jų švarumo. 10Mes turime aukurą, nuo kurio valgyti neturi teisės tie, kurie tebetarnauja padangtei. 11Juk kūnai gyvulių, kurių kraujas vyriausiojo kunigo įnešamas į šventyklą aukai už nuodėmes, sudeginami už stovyklos. 12Todėl ir Jėzus, norėdamas savo krauju pašventinti tautą, kentėjo už miesto vartų. 13Taigi išeikime jo pasitikti už stovyklos ir prisiimkime jo paniekinimą. 14Čia mes neturime išliekančio miesto, bet ieškome būsimojo. 15Tad per jį visuomet atnašaukime Dievui šlovinimo auką, tai yra jo vardą garbinančių lūpų vaisių. 16Nepamirškite daryti gera ir dalytis su kitais geru, nes tokiomis aukomis patiksite Dievui.

Klusnumas vyresnybei 17Klausykite savo vadovų ir būkite jiems atsidavę, nes jie budi jūsų sielų labui, būdami atsakingi už jas; tegu jie tai daro su džiaugsmu, o ne dūsaudami, nes tai nebūtų jums naudinga. 18Melskite už mus, nes mes esame įsitikinę turį ramią sąžinę ir norį visame kame dorai elgtis. 19Itin prašau melsti, kad būčiau greičiau jums sugrąžintas.

PABAIGA

20Ramybės Dievas, amžinosios Sandoros krauju išvedęs iš numirusių didįjį avių Ganytoją - mūsų Viešpatį Jėzų, 21tepadaro jus tinkamus viskam, kas gera, idant vykdytumėte jo valią; tenuveikia mumyse, kas jo akims patinka per Jėzų Kristų. Jam šlovė per amžių amžius! Amen.

22Aš maldauju jus, broliai, kantriai priimkite šį paraginimo žodį: juk parašiau jums trumpai. 23Žinokite, kad mūsų brolis Timotiejus yra išleistas laisvėn. Jei jis greičiau atvyks, aš su juo pamatysiu ir jus.

24Sveikinkite visus savo vadovus ir visus šventuosius. Jus sveikina broliai iš Italijos. 25Malonė teesie su jumis visais!

JOKŪBO LAIŠKAS

1Sveikinimai. Išmėginimų nauda 1Jokūbas, Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus tarnas, siunčia sveikinimus dvylikai giminių, pasklidusių tarp kitatikių.

2Laikykite, broliai, tikru džiaugsmu, kad pakliūvate į visokius išmėginimus. 3Supraskite: jūsų tikėjimo išmėginimas gimdo ištvermę, 4o ištvermė subręsta darbuose, kad jūs taptumėte tobuli, subrendę ir nieko nestokotumėte.

5Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta. 6Tegul prašo, tvirtai tikėdamas, nė kiek neabejodamas, nes abejojantis žmogus panašus į jūros bangas, varinėjamas ir blaškomas vėjo. 7Toksai žmogus tegul nemano ką nors gausiąs iš Viešpaties, - 8toks dvilypis, visuose savo keliuose nepastovus žmogus.

9Tegul didžiuojasi suvargęs brolis savo išaukštinimu, 10o turtingasis savo pažeminimu, nes jis išnyks kaip lauko gėlė. 11Juk pakyla saulė su savo kaitra, išdžiovina žolyną, ir jo žiedas nubyra, jo išvaizdos grožybė pranyksta. Taip sunyks ir turtuolis savo keliuose.

12Palaimintas žmogus, kuris ištveria išmėginimą, nes kai bus ištirtas, jis gaus gyvenimo vainiką, kurį Dievas yra pažadėjęs jį mylintiems.

Gundymai 13Ir nė vienas gundomas tenesako: "Aš esu Dievo gundomas". Dievas negali būti gundomas į pikta ir pats nieko negundo. 14Kiekvienas yra gundomas, savo geismo pagrobtas ir suviliotas. 15Paskui įsiliepsnojęs geismas pagimdo nuodėmę, o užbaigta nuodėmė gimdo mirtį.

16Nesiduokite suklaidinami, mano mylimi broliai! 17Kiekvienas geras davinys ir tobula dovana ateina iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo, kuriame nėra jokių atmainų ir jokių sambrėškų. 18Savo valia jis pagimdė mus tiesos žodžiu, kad būtume tarsi jo kūrinių pirmienos.

Tikrasis maldingumas 19Žinokite, mano mylimi broliai: kiekvienas žmogus tebūna greitas klausytis, bet lėtas kalbėti, lėtas pykti. 20Žmogaus rūstybė nedaro Dievo teisybės. 21Todėl, atsižadėję visų nešvarybių bei piktybių gausos, su romumu priimkite įdiegtąjį žodį, kuris gali

išgelbėti jūsų sielas. 22Būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai, apgaudinėjantys patys save. 23Jei kas tėra žodžio klausytojas, o ne vykdytojas, tai jis panašus į žmogų, kuris stebi savo gimtąjį veidą veidrodyje. 24Pasižiūrėjo ir nuėjo, ir bematant pamiršo, koks buvo. 25Bet kas geriau įsižiūri į tobuląjį laisvės įstatymą ir jį įsimena, kas tampa nebe klausytojas užuomarša, bet darbo vykdytojas, tas bus palaimintas už savo darbą.

26Jei kas mano esąs maldingas ir nepažaboja savo liežuvio, bet apgaudinėja savo širdį, to maldingumas tuščias. 27Tyras ir nesuteptas maldingumas Dievo, mūsų Tėvo, akyse yra: šelpti našlaičius ir našles jų sielvarte ir sergėti save nesuteršta šiuo pasauliu.

2Pagarba varguoliams 1Mano broliai, nesutepkite mūsų šlovingojo Viešpaties Jėzaus Kristaus tikėjimo atsižvelgimu į asmenis. 2Štai į jūsų susirinkimą ateina žmogus, auksiniais žiedais apsimaustęs, puikiais drabužiais pasipuošęs, taip pat įžengia vargdienis apskurusiu apdaru. 3Jūs šokinėjate apie tą, kuris puošniai apsirengęs, ir sakote: "Atsisėsk čia patogiai", o vargdieniui tariate: "Pastovėk, ten", arba: "Sėskis prie mano kojų". 4Argi jūs nesate šališki, argi netampate kreivais sumetimais besivadovaujantys teisėjai? 5Paklausykite, mano mylimieji broliai: ar Dievas neišsirinko pasaulio akyse vargdienių, kad jų turtas būtų tikėjimas ir jie paveldėtų karalystę, pažadėtą jį mylintiems? 6O jūs paniekinote vargšą! Argi ne turtuoliai jus vargina, ar ne jie tampo jus po teismus? 7Ar ne jie piktžodžiauja tam gražiam vardui, kuriuo esate pavadinti?!

Laisvės įstatymas visuotinis 8Jeigu tik vykdote karališkąjį įstatymą, kaip Raštas reikalauja: Mylėk savo artimą kaip save patį, jūs gerai darote; 9bet jeigu pataikaujate atskiriems asmenims, darote nuodėmę ir esate įstatymo kaltinami kaip nusižengėliai. 10Mat kas laikosi viso įstatymo, bet nusižengia vienu dalyku, tas lieka kaltas ir dėl visų. 11Juk tasai, kuris yra pasakęs: Nesvetimauk!, taip pat yra pasakęs ir: Nežudyk! Jei tu nesvetimauji, bet žudai, - vis tiek esi įstatymo laužytojas. 12Taip kalbėkite ir taip darykite, kaip tie, kurie bus teisiami pagal laisvės įstatymą. 13Teismas negailestingas tam, kuris nevykdė gailestingumo. O gailestingumas didžiuojasi prieš teismą.

Tikėjimas ir darbai 14Kas iš to, mano broliai, jei kas sakosi turįs tikėjimą, bet neturi tikėjimo darbų?! Ar gali jį išgelbėti tikėjimas? 15Jei brolis ar sesuo neturi drabužių ir stokoja kasdienio maisto, 16ir kas nors iš jūsų jiems tartų: "Keliaukite sveiki, sušilkite, pasisotinkite", o neduotų, ko reikia jų kūnui, - kas iš tų žodžių?!

17Taip pat ir tikėjimas: jei neturi darbų, jis savyje miręs.

18Priešingai, kitas pasakys: "Tu turi tikėjimą, o aš turiu darbus. Parodyk man be darbų savo tikėjimą, o aš tau darbais parodysiu savo tikėjimą. 19Tu tiki, jog yra vienas Dievas? Gerai darai! Bet ir demonai tiki ir dreba. 20Ar nori žinoti, neišmintingas žmogau, kad tikėjimas be darbų nevaisingas? 21Argi ne darbais buvo nuteisintas mūsų tėvas Abraomas, aukodamas savo sūnų Izaoką ant aukuro? 22Matai - tikėjimas veikė kartu su jo darbais, ir darbai tikėjimą padarė tobulą. 23Taip išsipildė Rašto posakis: Abraomas patikėjo Dievu, ir tai buvo jam įskaityta teisumu, o jis pramintas Dievo bičiuliu". 24Jūs matote, kad žmogus nuteisinamas darbais, o ne vienu tikėjimu. 25Taip pat ir paleistuvė Raaba: argi ji ne darbais buvo nuteisinta, kai priėmė pasiuntinius ir kitu keliu juos išleido? 26Kaip kūnas be dvasios miręs, taip ir tikėjimas be darbų negyvas.

3Nepažaboto liežuvio blogybė 1Mano broliai, nesistenkite daugelis būti mokytojais. Žinokite, kad mūsų laukia griežtesnis teismas. 2Juk mes visi dažnai nusižengiame.

Kas nenusideda kalba, tas yra tobulas žmogus; jis sugebės pažaboti ir visą kūną. 3Jei mes įbrukame žąslus arkliams į nasrus, kad mums paklustų, mes suvaldome ir visą jų kūną. 4Štai kad ir laivai: nors jie tokie dideli ir smarkių vėjų genami, mažytis vairas juos pakreipia, kur nori vairininkas. 5Taip pat ir liežuvis yra mažas narys, bet moka girtis didžiais dalykais. Žiūrėkite, kokia maža ugnelė padega didžiausią girią; 6ir liežuvis yra ugnis! Liežuvis, tarsi nedorybės visetas, glūdi tarp mūsų narių, suteršia visą kūną, padega visą gyvenimo eigą, patsai pragaro padegtas. 7Kiekviena žvėrių, paukščių, šliužų ir jūros gyvūnų veislė yra sutramdoma ir prijaukinama žmogaus prigimties jėga. 8O liežuvio joks žmogus nepajėgia suvaldyti; jis lieka vis nerimstanti blogybė, pilna mirtinų nuodų. 9Juo šloviname Viešpatį, savo Tėvą, ir juo keikiame žmones, kurie sukurti panašūs į Dievą. 10Iš tų pačių lūpų plaukia ir laiminimas, ir prakeikimas. Bet taip, mano broliai, neturi būti! 11Nejaugi šaltinis iš tos pačios versmės lieja saldų ir kartų vandenį? 12Argi gali, broliai, figmedis išauginti alyvas, o vynmedis figas? Taip pat ir sūrus vanduo negali duoti saldaus.

Tikra ir klaidinga išmintis 13Kas tarp jūsų išmintingas ir prityręs? Teparodo savo kilnų elgesį išmintingo švelnumo darbais. 14Bet jeigu jūs savo širdyje puoselėjate kartų pavyduliavimą ir savanaudiškumą, tuomet nesigirkite ir nemeluokite tiesai. 15Tai nėra išmintis, nužengusi iš aukštybių, bet žemiškas, gyvuliškas ir demoniškas gudrumas. 16Kur pavydas ir savanaudiškumas, ten ir netvarka bei įvairūs nedori darbai. 17Iš aukštybių kilusi išmintis pirmiausia yra tyra, paskui taikinga, maloninga, klusni, pilna gailestingumo ir gerų vaisių, nesvyruojanti, nuoširdi. 18O teisumo vaisius sėjamas taikoje tiems, kurie neša taiką.

4Santarvės reikalas 1Iš kur atsiranda karai, iš kur tarp jūsų kivirčai? Ne iš kur kitur, tik iš jūsų užgaidų, kurios nerimsta jūsų sąnariuose.

2Geidžiate ir neturite? Tuomet žudote. Pavydite ir negalite pasiekti? Tuomet kovojate ir kariaujate. Jūs neturite, nes neprašote. 3Jūs prašote ir negaunate, nes negerai prašote - tik savo įnoriams patenkinti.

4Jūs svetimautojai! Argi nežinote, kad draugystė su pasauliu priešinga draugystei su Dievu? Taigi kas nori būti pasaulio bičiulis, tas tampa Dievo priešininku. 5Gal manote, kad Raštas veltui sako: "Pavydulingai trokšta jis dvasios, kurią apgyvendino mumyse". 6Bet jis duoda dar didesnę malonę, ir todėl sakoma: Dievas priešinasi išpuikėliams, o nuolankiesiems teikia malonę.

7Taigi būkite klusnūs Dievui; priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų. 8Artinkitės prie Dievo, ir jis artinsis prie jūsų. Nusimazgokite rankas, nusidėjėliai, nusivalykite širdis, besiblaškantieji! 9Pažinkite savo skurdą, liūdėkite ir raudokite! Jūsų juokas tepavirsta gedulu, o džiaugsmas - liūdesiu. 10Nusižeminkite prieš Viešpatį, tai jis jus išaukštins.

11Broliai, neapkalbinėkite vieni kitų! Kas apkalbinėja arba teisia savo brolį, tas apkalbinėja ir teisia įstatymą. O jeigu tu teisi įstatymą, vadinasi, nesi įstatymo vykdytojas, bet teisėjas. 12Tačiau tėra vienintelis įstatymo leidėjas ir teisėjas, būtent tas, kuris gali išgelbėti ir pražudyti. O kas gi tu toksai, kuris drįsti teisti artimą?!

Perspėjimas galingiesiems 13Nagi jūs, kurie kalbate: "Šiandien arba rytoj mes keliausime į tą ir tą miestą, tenai prabūsime metus, versimės prekyba ir pasipelnysime", - 14juk jūs nežinote, kas jūsų rytoj laukia! Ir kas gi jūsų gyvybė? Esate garas, kuris trumpam pasirodo ir paskui išnyksta. 15Verčiau sakytumėte: "Jei Viešpats panorės, gyvensime ir darysime šį bei tą". 16O dabar jūs giriatės iš savo pasipūtimo, ir kiekvienas toks gyrimasis yra netikęs. 17Kas moka daryti gera ir

nedaro, tas nusideda.

5 1Nagi dabar jūs, turtuoliai, verkite ir raudokite dėl jūsų laukiančių negandų! 2Jūsų lobiai supuvę, jūsų drabužiai kandžių sukapoti. 3Jūsų auksas ir sidabras surūdijo, ir jų rūdys prieš jus liudys ir ės jūsų kūnus kaip ugnis. Jūs tebekraunate turtus dienų gale. 4Štai šaukia jūsų laukus nuvaliusių darbininkų užmokestis, kurį jūs nusukote, pjovėjų aimanos prasiskverbė į kareivijų Dievo ausis. 5Jūs prabangiai gyvenote žemėje, smaguriavote ir nupenėjote savo širdis skerdimo dienai. 6Jūs pasmerkėte ir nužudėte teisųjį: jis jums nesipriešina.

Baigiamieji pamokymai 7Tad būkite kantrūs, broliai, iki Viešpaties atėjimo. Antai ūkininkas laukia brangaus žemės vaisiaus, kantriai jį globodamas, kol sulaukia ankstyvojo ir vėlyvojo lietaus. 8Ir jūs būkite kantrūs, sustiprinkite savo širdis, nes Viešpaties atėjimas arti. 9Nemurmėkite, broliai, vieni prieš kitus, kad nebūtumėte teisiami. Štai teisėjas jau stovi prie slenksčio. 10Imkite, broliai, vargų pakentimo ir kantrybės pavyzdžiu pranašus, kurie kalbėjo Viešpaties vardu. 11Štai mes šloviname ištverminguosius. Jūs girdėjote apie Jobo ištvermę ir matėte, kokia buvo jam Viešpaties skirta pabaiga, nes Viešpats kupinas užuojautos ir gailestingumo.

12Bet pirmiausia, mano broliai, neprisiekinėkite nei dangumi, nei žeme, nei kitokia priesaika. Tebūnie jūsų "taip" - taip ir "ne" - ne, kad nepakliūtumėte į teismą.

13Ištiko ką iš jūsų nelaimė? Tesimeldžia. Kas nors džiaugiasi? Tegul gieda. 14Kas nors pas jus serga? Tepasikviečia bažnyčios vyresniuosius, ir jie tesimeldžia už jį, patepdami aliejumi Viešpaties vardu. 15Tikėjimo malda išgelbės ligonį, ir Viešpats jį pakels, o jeigu jis būtų nusikaltęs, jam bus atleista. 16Tad išpažinkite vieni kitiems nuodėmes ir melskitės vieni už kitus, kad atgautumėte sveikatą. Daug gali karšta teisiojo malda. 17Elijas buvo vargo žmogus kaip ir mes. Jis melste meldė, kad nelytų, ir nelijo žemėje trejus metus ir šešis mėnesius; 18ir jis vėl meldė, ir dangus davė lietaus, o žemė iššeldino savo vaisių.

19Mano broliai, jeigu kas iš jūsų nuklystų nuo tiesos ir kas nors jį atverstų, - 20težino, kad, sugrąžindamas nusidėjėlį iš klystkelio, išgelbės jo sielą nuo mirties ir uždengs daugybę nuodėmių.

PIRMASIS PETRO LAIŠKAS

1Pasveikinimas 1Petras, Jėzaus Kristaus apaštalas, pakeleiviams, pasklidusiems Ponte, Galatijoje, Kapadokijoje, Azijoje ir Bitinijoje, išrinktiems 2išankstiniu Dievo Tėvo numatymu, Dvasios pašventimu, kad būtų klusnūs ir pašlakstyti Jėzaus Kristaus krauju. Tebūnie jums keleriopai padauginta malonė ir ramybė!

3Šlovė Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui, kuris iš savo didžio gailestingumo Jėzaus Kristaus prisikėlimu iš numirusių yra atgimdęs mus gyvai vilčiai 4ir nenykstančiam, nesuteptam, nevystančiam palikimui, kuris skirtas jums danguje.

Įvadas. Tikėjimo tikslas 5Jus Dievo galybė ir sergsti tikėjimu išganymui, kuris parengtas apsireikšti paskutiniu metu. 6Tuomet jūs džiaugsitės, nors dabar ir reikia truputį paliūdėti įvairiuose išmėginimuose. 7Taip jūsų nuoširdus tikėjimas, brangesnis už pragaištantį auksą, kuris ugnimi ištiriamas, bus pripažintas vertas pagyrimo, šlovės bei pagarbos, kai apsireikš Jėzus Kristus. 8Jūs mylite jį, nors ir nesate jo matę; tikėdami jį, nors ir neregėdami, džiūgaujate neapsakomu ir šlovingiausiu džiaugsmu, 9nes žinotės gausią tikėjimo siekinį - sielų išganymą.

Pranašų viltis 10Šito išganymo ieškojo ir jį tyrinėjo pranašai, kurie ir pranašavo apie jums skirtąją malonę. 11Jie nagrinėjo, kurį ir kokį laiką nurodė juose veikianti Kristaus Dvasia, išpranašavusi Kristaus kentėjimus ir juos lydinčią šlovę. 12Jiems buvo apreikšta, kad jie ne sau, bet jums tarnauja tuo, ką dabar jums atskleidė Evangelijos skelbėjai, iš dangaus pasiųstos Šventosios Dvasios galia. Į tuos dalykus geidžia pažvelgti net angelai.

Šventųjų pašaukimas 13Todėl, susijuosę savo dvasios strėnas, būkite blaivūs ir visiškai pasitikėkite malone, kuri bus jums suteikta, kai apsireikš Jėzus Kristus. 14Kaip klusnūs vaikai, daugiau nepasiduokite ankstesnėms savo neišmaningumo laikų aistroms. 15Šventas yra tasai, kuris jus pašaukė, tad ir jūs patys tapkite šventi visu savo elgesiu, 16kaip parašyta: Būkite šventi, nes aš esu šventas. 17Ir jei kaip Tėvo šaukiatės to, kuris nešališkai teisia pagal kiekvieno darbą, su baime elkitės savo viešnagės metu. 18Juk jūs žinote, kad esate atpirkti nuo niekingos iš protėvių paveldėtos elgsenos ne nykstančiais turtais, sidabru ar auksu, 19bet brangiuoju krauju Kristaus, to avinėlio be kliaudos ir dėmės. 20O jis buvo numatytas dar prieš pasaulio sukūrimą ir apreikštas laikų pabaigoje jums, 21per jį įtikėjusiems Dievą, kuris jį prikėlė iš numirusių ir suteikė jam garbę; todėl ir jūsų tikėjimas bei viltis kyla į Dievą.

Brolių meilė 22Nuskaidrinę savo sielas klusnumu tiesai ir siekdami neveidmainiškos brolių meilės, karštai iš širdies mylėkite vieni kitus. 23Jūs esate atgimę ne iš pranykstančios, bet iš nenykstančios sėklos gyvu ir pasiliekančiu Dievo žodžiu. 24Mat

kiekvienas kūnas - tartum žolynas,
ir visa jo garbė tarsi žolyno žiedas.
Žolynas sudžiūsta, ir žiedas nubyra;
25 tik Viešpaties žodis išlieka per amžius.

Toks yra žodis, paskelbtas jums kaip geroji naujiena.

2Tikinčiųjų paprastumas. Visuotinė kunigystė 1Taigi, atmetę visokią blogybę, visokią klastą, veidmainystes, pavyduliavimus ir visokias apkalbas, 2lyg naujãgimiai trokškite dvasinio, neatmiešto pieno, kad nuo jo augtumėte išganymui. 3Jūs gi esate patyrę, koks meilus yra Viešpats.

4Ženkite prie jo, gyvojo akmens, tiesa, žmonių atmesto, bet Dievo išrinkto, brangaus. 5Ir jūs patys, kaip gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasinius namus, kad būtumėte šventa kunigystė ir atnašautumėte dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų. 6Todėl Rašte pasakyta:

Štai aš dedu Sione rinktinį akmenį,
brangų kertinį akmenį;
kas tiki jį, nebus sugėdintas.

7Tad jums, tikintiesiems, atiteks šlovė, o netikintiesiems tasai statytojų atmestasis akmuo tapo kertiniu akmeniu,

8 suklupimo akmeniu ir papiktinimo uola.

Jie suklumpa, neklausydami žodžio; tam jie ir skirti.

Dievo tauta 9O jūs esate išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, įsigytoji liaudis, pašaukta išgarsinti šlovingus darbus to, kuris pašaukė jus iš tamsybių į savo nuostabią šviesą. 10Seniau ne tauta, dabar Dievo tauta, seniau neradę gailestingumo, dabar jį suradę.

Pavyzdys pagonims 11Mylimieji, aš maldauju jus kaip ateivius ir svečius susilaikyti nuo kūno geidulių, kurie kovoja prieš sielą. 12Jūsų elgesys tarp pagonių tebūna pavyzdingas, kad, nors dabar šmeižia jus kaip piktadarius, pažinę jūsų gerus darbus, imtų šlovinti Dievą aplankymo dieną.

Santykiai su valdžia 13Būkite klusnūs kiekvienai žmonių valdžiai dėl Viešpaties: tiek karaliui, kaip vyriausiajam, 14tiek valdytojams, kaip jo pasiųstiems bausti piktadarių, išaukštinti gerųjų. 15Mat tokia yra Dievo valia, kad gerais darbais nutildytumėte neprotingų žmonių nesąmones. 16Elkitės kaip laisvi; ne kaip tie, kurie laisve pridengia blogį, bet kaip Dievo tarnai. 17Gerbkite visus, mylėkite brolius, bijokite Dievo, gerbkite karalių.

Įnoringi šeimininkai 18Šeimynykščiai, su visa baime būkite klusnūs šeimininkams, ne tik geriems bei švelniems, bet ir įnoringiems. 19Yra malonė, jei kas, pažindamas Dievą, pakelia vargus, kuriuos nekaltai kenčia. 20Menka garbė, jei jūs kantrūs, kai esate plakami už nusikaltimus. Bet kai esate kantrūs darydami gera ir kentėdami, tuomet jums nuopelnas Dievo akyse. 21Juk jūs tam pašaukti; ir Kristus kentėjo už jus, palikdamas jums pavyzdį, kad eitumėte jo pėdomis.

22 Jis nepadarė nuodėmės,
ir jo lūpose nerasta klastos.

23Šmeižiamas jis neatsikirtinėjo, kentėdamas negrasino, bet visa pavedė teisingajam Teisėjui. 24Jis pats savo kūne užnešė mūsų nuodėmes ant kryžiaus, kad, numirę nuodėmėms, gyventume teisumui. Jūs esate pagydyti jo žaizdomis. 25Jūs buvote tarsi paklydusios avys, o dabar sugrįžote pas savo sielų ganytoją ir sargą.

3Santuoka ir kasdienybė 1Jūs, žmonos, būkite klusnios savo vyrams, kad tie, kurie neklauso žodžio, ir be žodžio būtų laimėti [tikėjimui] žmonų elgesiu, 2matydami jūsų gyvenimo dievobaimingumą ir skaistumą. 3Tegu puošia jus ne išorė - šukuosena, aukso gražmenos ar ištaigingi drabužiai, - 4bet žmogaus širdies slaptuma: nesugadinta, švelni ir taikinga dvasia, kuri brangi Dievo akyse. 5Juk kadaise taip ir puošdavosi šventos moterys, kurios turėjo viltį Dieve ir buvo klusnios savo vyrams. 6Taip Sara klausė Abraomo ir vadino jį viešpačiu. Jūs tapote jos dukterimis, darydamos gera ir nebijodamos jokių bauginimų.

7O ir jūs, vyrai, supratingai gyvendami su moterimis, atsižvelkite, kad jos priklauso silpnesnei lyčiai, pagerbkite jas, kaip turinčias kartu su jumis paveldėti gyvenimo malonę; tada jūsų maldos nebus trukdomos.

Tarp brolių 8Galiausiai visi būkite vieningi, užjaučiantys kitus, mylintys brolius, gailestingi, nuolankūs. 9Neatsilyginkite piktu už pikta ar keiksmu už keiksmą, bet, priešingai, laiminkite, nes ir patys esate pašaukti paveldėti palaiminimo.

10 Kas trokšta mylėti gyvenimą ir matyti gerų dienų,
tepažaboja liežuvį nuo pikto
ir lūpas nuo klastingų kalbų.
11 Tegu jis bėga nuo pikto ir daro gera,
teieško ramybės ir tesiveja ją!
12 Viešpaties žvilgsnis lydi teisiuosius,
ir jo ausys išgirs jų maldas,
bet Viešpaties veidas - prieš darančius pikta.

Persekiojimuose 13Kas gi jums pakenks, jei stropiai darysite gera? 14Bet jeigu jums ir tektų kentėti už tiesą, - jūs palaiminti! Jų gąsdinimo neišsigąskite ir nesutrikite. 15Verčiau šventai sergėkite savo širdyse Viešpatį Kristų, visuomet pasirengę įtikinamai atsakyti kiekvienam klausiančiam apie jumyse gyvenančią viltį. 16Bet tai darykite švelniai ir atsargiai, turėdami gryną sąžinę, kad šmeižiantys jūsų gerą elgesį Kristuje liktų sugėdinti dėl to, už ką jus šmeižia. 17Pagaliau, jei tokia būtų Dievo valia, verčiau kentėti už gerus darbus negu už piktus.

Kristaus prisikėlimas ir nužengimas į pragarus 18Kristus vieną kartą numirė už nuodėmes, teisusis už neteisiuosius, kad mus nuvestų pas Dievą, beje, kūnu numarintas, o Dvasia atgaivintas. 19Nužengęs žemyn, jis tąja Dvasia skelbė kalėjime esančioms dvasioms, 20kurios kadaise buvo neklusnios, kai Nojaus dienomis Dievo kantrybė laukė, bestatant arką, kuria nedaugelis, tai yra aštuoni asmenys, buvo išgelbėti vandeniu. 21Ir jus dabar gelbsti tų dalykų vaizdinys - krikštas. Jis nėra nešvaraus kūno nuplovimas, bet Dievo maldavimas suteikti gryną sąžinę dėlei Jėzaus Kristaus prisikėlimo; 22įžengęs į dangų, jis sėdi Dievo dešinėje, o jam yra pavaldūs angelai, ir valdžios, ir galybės.

4 1 Kadangi Kristus kentėjo kūnu, tai ir jūs apsiginkluokite ta pačia mintimi, - jog kas iškentėjo kūnu, tas jau pametė nuodėmę, 2kad likusį laiką žemėje pragyventų nebe žmonių aistromis, o Dievo valia. 3Gana, kad praėjusį laiką buvote pasidavę pagonių valiai, gyvendami begėdystėmis, geiduliais, girtavimu, pokyliavimu, išgėrimais ir neleistinomis stabmeldystėmis. 4Todėl jiems keista, kad jūs nebebėgate kartu su jais pasinerti į tą patį aistrų verpetą, ir jie piktžodžiauja. 5Betgi jie turės duoti apyskaita tam, kuris pasirengęs teisti gyvuosius ir mirusiuosius. 6Todėl ir buvo paskelbta Evangelija net mirusiems, kad jie, nors ir nuteisti kūne kaip žmonės, gyventų dvasia kaip Dievas.

Artėja Viešpaties atėjimas 7Visų dalykų galas arti. Todėl būkite santūrūs ir blaivūs, kad galėtumėte melstis. 8Visų pirma turėkite apsčiai meilės vieni kitiems, nes meilė uždengia nuodėmių gausybę. 9Būkite tarpusavyje svetingi be murmėjimo.

10Patarnaukite vieni kitiems kaip geri daugeriopos Dievo malonės šeimininkai, sulig kiekvieno gautąja malone. 11Jei kas kalba, tekalba kaip Dievo žodžius; jei kas tarnauja, tegul tarnauja kaip Dievo apdovanotas jėgomis, kad visuose dalykuose per Jėzų Kristų būtų šlovė Dievui. Jam garbė ir galybė per amžių amžius! Amen.

Dar kartą apie kantrumą 12Mylimieji, nesistebėkite, kad degina jus ugnis, lyg jums būtų atsitikę kas nepaprasta, nes taip darosi jums išmėginti. 13Verčiau džiaukitės dalyvaudami Kristaus kentėjimuose, kad ir tada, kai jo šlovė apsireikš, galėtumėte džiūgauti ir linksmintis. 14Jei jus niekina dėl Jėzaus vardo, - jūs palaiminti, nes garbės ir Dievo Dvasia ilsisi ant jūsų. 15Tik tegul niekas iš jūsų nekenčia kaip žmogžudys, vagis, piktadarys ar įkyruolis. 16Bet jei nukenčia kaip krikščionis, tegul nesigėdija, o tegarbina šiuo vardu Dievą. 17Nes jau metas prasidėti teismui nuo Dievo namų; bet jeigu jis pirmiausia prasideda nuo mūsų, tai koks galas laukia tų, kurie neklauso Dievo Evangelijos?! 18Ir jeigu teisusis vos ne vos išsigelbės, tai kur pasidėti bedieviui ir nusidėjėliui! 19Todėl kurie kenčia pagal Dievo valią, tepaveda savo sielas ištikimajam Kūrėjui ir tedaro gera.

5Pamokymai vyresniesiems 1Jūsų vyresniuosius prašau aš, irgi vyresnysis, Kristaus kentėjimų liudytojas ir būsimosios šlovės dalyvis: 2ganykite jums patikėtą Dievo kaimenę ne iš prievartos, bet

su noru, kaip Dievui patinka, ne dėl bjauraus pelno, bet gera valia, 3ne kaip jums pavestųjų valdovai, bet kaip kaimenės pavyzdys. 4Kai pasirodys Vyriausiasis Ganytojas, jūs gausite nevystantį garbės vainiką.

Pamokymai visiems 5Taip pat jūs, jaunesnieji, būkite klusnūs vyresniesiems. Ir visi būkite apsivilkę nuolankumu vieni kitiems, nes Dievas išpuikėliams priešinasi, o nuolankiesiems duoda malonę.

6Tad nusižeminkite po galinga Dievo ranka, kad jis išaukštintų jus metui atėjus. 7Paveskite jam visus savo rūpesčius, nes jis jumis rūpinasi. 8Būkite blaivūs, budėkite! Jūsų priešas velnias kaip riaumojantis liūtas slankioja aplinkui, tykodamas ką praryti. 9Pasipriešinkite jam tvirtu tikėjimu, žinodami, kad tokius pačius kentėjimus tenka iškęsti jūsų broliams plačiajame pasaulyje. 10O visų malonių Dievas, pašaukęs jus į savo amžinąją garbę Kristuje, pats jus, trumpai pakentėjusius, ištobulins, sutvirtins, pastiprins, pastatys ant tvirto pagrindo. 11Jo valdžia per visus amžių amžius! Amen.

Pabaiga 12Per Silvaną, ištikimąjį brolį, - tokiu jį laikau, - aš jums trumpai parašiau, ragindamas ir liudydamas, jog tokia tikroji Dievo malonė. Tvirtai jos laikykitės! 13Jus sveikina kartu išrinktoji Babilone ir mano sūnus Morkus. 14Sveikinkite vieni kitus meilės pabučiavimu!

Ramybė jums visiems, kurie esate Kristuje!

ANTRASIS PETRO LAIŠKAS

1Įžanga. Šventumo pašaukimas 1Simonas Petras, Jėzaus Kristaus tarnas ir apaštalas, gavusiems su mumis lygiai brangų tikėjimą mūsų Dievo ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus teisumu. 2Malonė ir ramybė teauga jums su Dievo ir mūsų Viešpaties Jėzaus pažinimu.

3Jo dieviška galybė padovanojo mums visa, kas praverčia gyvenimui ir maldingumui pažinimu to, kuris pašaukė mus savo šlove ir jėga. 4Drauge jis mums padovanojo ir brangius bei didžius pažadus, kad per juos taptumėte dieviškosios prigimties dalininkais, pabėgę nuo sugedimo, kurį skleidžia pasaulyje geiduliai.

Dievo dovanos 5Todėl parodykite visą stropumą, kad savo tikėjimu ugdytumėte dorybę, dorybe - pažinimą, 6pažinimu - susivaldymą, susivaldymu - ištvermę, ištverme - maldingumą, 7maldingumu - brolybę, o brolybe - meilę. 8Kai šitie dalykai jumyse gyvuoja ir tarpsta, jie neduoda jums apsileisti ir likti bevaisiams mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinime. 9O kam jų trūksta, tas aklas ir trumparegis, užmiršęs, kad yra apvalytas nuo savo senųjų nuodėmių. 10Todėl, broliai, dar uoliau stenkitės sutvirtinti savąjį pašaukimą ir išrinkimą. Tai darydami, jūs niekad neapsigausite. 11Šitaip dar plačiau atsivers jums vartai į amžinąją mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę.

Apaštališkas liudijimas 12Todėl aš nuolat jums priminsiu šituos dalykus, nors jūs ir žinote juos ir esate sutvirtinti turimoje tiesoje. 13Aš laikau savo priederme, kol gyvenu šitoje padangtėje, žadinti jus paraginimais. 14Žinau, kad veikiai ateis mano padangtės nugriovimo metas, kaip ir mūsų Viešpats Jėzus Kristus yra man apreiškęs. 15Bet aš pasistengsiu, kad ir man iškeliavus jūs kiekvienu metu galėtumėte tai prisiminti.

16Mat mes skelbėme jums mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus galybę ir atėjimą ne mėgdžiodami

gudriai išgalvotas pasakas, bet kaip savo akimis matę jo didybę liudytojai. 17Jis gavo iš Dievo Tėvo garbę ir šlovę, kai iš šlovingosios didybės nuskambėjo jam balsas: Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi. 18Tą balsą mes girdėjome aidint iš dangaus, kai buvome su juo ant šventojo kalno.

Pranašingas žodis 19Mes turime tvirčiausią pranašų žodį. Jūs gerai darote, laikydamiesi jo tarsi žiburio, šviečiančio tamsioje vietoje, kol išauš diena ir jūsų širdyse užtekės aušrinė. 20Pirmiausia žinokite, kad jokia Rašto pranašystė negali būti savavališkai aiškinama, 21nes pranašystė niekuomet nėra atėjusi žmogaus valia, bet Šventosios Dvasios paakinti žmonės kalbėjo Dievo vardu.

2Klaidų skleidėjai 1Buvo tautoje ir netikrų pranašų, kaip ir tarp jūsų bus netikrų mokytojų, kurie įves pražūtingų klaidamokslių, išsigindami net juos išpirkusio Valdovo, ir užsitrauks greitą žlugimą. 2Daugelis paseks jų pasileidimu, ir dėl jų bus piktžodžiaujama tiesos keliui. 3Iš godumo jie bandys jus išnaudoti suktais žodžiais. Bet nuo seno pasmerkimas jų laukia ir žuvimas nesnaudžia.

Praeities pamokos 4Dievas nepagailėjo nusidėjusių angelų, bet nubloškė juos į tamsias pragaro bedugnes, kur laiko juos teismui. 5Jis nepagailėjo senojo pasaulio, tik išsaugojo tiesos šauklį Nojų ir dar septynetą, kai siuntė bedievių pasauliui tvaną. 6Paversdamas pelenais Sodomos ir Gomoros miestus, pasmerkė juos žlugti ir taip davė pavyzdį ateities bedieviams. 7Išgelbėjo teisųjį Lotą, varginamą nedorėlių palaido elgesio; 8mat tarp jų gyvenantis teisusis, tai regėdamas ir girdėdamas, diena iš dienos turėjo varginti savo teisią sielą dėl nuodėmingų darbų. 9Taigi Viešpats žino, kaip išgelbėti maldingus žmones iš mėginimo ir kaip išlaikyti nedoruosius teismo dienai ir bausmei, 10ypač tuos, kurie, pasidavę kūnui, pasineria nešvariuose geismuose ir paniekina Viešpatystę.

Griežto smerkimo žodis Įžūlūs akiplėšos! Jie nesudreba piktžodžiaudami šlovingiesiems, 11tuo tarpu angelai, aukštesni jėga ir galia, Viešpaties akivaizdoje nedrįsta jiems ištarti pikto sprendimo. 12Bet jie, kaip neprotingi gyvuliai, tarsi iš prigimties skirti sugavimui ir užmušimui, piktžodžiauja tam, ko nesupranta, ir todėl pražus savo sugedime, 13kęsdami skriaudą kaip atpildą už savo daromas skriaudas. Jie laiko pramoga smaguriauti vidury dienos. Jie purvini ir iškrypę, kai, vaišindamiesi su jumis, smaguriauja savo puotose. 14Jų akys kupinos svetimavimo, nepasotinamos nuodėmės. Jie suvedžioja svyruojančias sielas. Jų širdis išlavinta godulystės.

Jie prakeikimo vaikai. 15Palikę tiesos kelią, jie nuklydo ir pasuko keliu Bosoro sūnaus Balaamo, kuris pamilo nedorybės atpildą, 16tačiau buvo subartas dėl savo nusižengimo: darbinis, nebylys gyvulys prabilo žmogaus balsu ir sutrukdė pranašo beprotystę.

17Jie yra šaltiniai be vandens, audros genami debesys; jiems skirta juodžiausia tamsybė. 18Skelbdami išpūstas ir tuščias kalbas, kūno geismais ir pasileidimu jie pavilioja tuos, kurie yra vos pasprukę nuo gyvenančių paklydime. 19Jie žada šiems laisvę, patys būdami sugedimo vergai: juk nugalėtasis tampa nugalėjusiojo vergu. 20Bet jeigu, ištrūkę iš pasaulio purvyno Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu, jie ir vėl jame įklimpę pralaimi, tai jiems paskui darosi blogiau negu pirma. 21Jiems būtų buvę geriau iš viso nepažinti teisumo kelio, negu, jį pažinus, nusigręžti nuo jiems duoto šventojo įsakymo. 22Jiems yra nutikę, kaip teisingai sako patarlė: Šuo sugrįžo prie savo vėmalo ir: "Išmaudyta kiaulė vėl voliojasi purvyne".

3Pranašai ir apaštalai. Klaidų skelbėjai 1Mylimieji, tai jau antras laiškas, kurį jums rašau. Šiais laiškais aš žadinu jūsų tyras mintis prisiminimais, 2kad atsimintumėte šventųjų pranašų iš anksto paskelbtus žodžius ir jūsų apaštalų perduotą Viešpaties ir Gelbėtojo įsakymą.

3Pirmiausia turite žinoti, kad paskutinėmis dienomis pasirodys šaipūnai, kupini pajuokos. Jie gyvens savo geiduliais 4ir kalbės: "Kur jo pažadėtas atėjimas? Juk nuo to laiko, kai užmigo protėviai, visa pasilieka kaip buvę nuo sukūrimo pradžios". 5Mat jiems, to norintiems, lieka paslėpta, kad nuo seno buvo dangūs ir žemė, iš vandens ir per vandenį sutvarkyta Dievo žodžiu. 6Todėl ir ano meto pasaulis žuvo, vandeniu aptvindytas. 7O dabartiniai dangūs ir žemė tuo pačiu žodžiu yra palaikomi ugniai, saugomi teismo ir bedievių žmonių žuvimo dienai.

8Tačiau, mylimieji, vienas dalykas neturi likti jūsų nepastebėtas: viena diena pas Viešpatį yra kaip tūkstantis metų, ir tūkstantis metų - kaip viena diena. 9Viešpats negaišta ištesėti pažado, kaip kai kurie mano, bet kantriai elgiasi su jumis, nenorėdamas, kad kuris pražūtų, bet kad visi atsiverstų. 10O Viešpaties diena ateis kaip vagis. Tuomet dangūs praeis su smarkiu ūžesiu, elementai sudegs ir suskils, ir žemė su savo kūriniais sudegs.

Šventumo skatinimai. Atsisveikinimas 11Jeigu visa turi taip suirti, tai kaipgi jums reikėtų pasižymėti šventu gyvenimu ir maldingumu, 12kaip laukti Dievo dienos, kaip skubinti jos atėjimą, kai dangūs suirs liepsnose ir elementai sutirps iš karščio! 13Pagal jo pažadą mes laukiame naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisumas.

14Todėl, mylimieji, šito laukdami, stenkitės tapti jo akivaizdoje nesutepti, nepeiktini ir taikingi. 15Mūsų Viešpaties kantrumą laikykite išgelbėjimu, kaip jums yra parašęs ir mūsų mylimasis brolis Paulius pagal jam duotą išmintį; 16jis taip kalba apie šituos dalykus visuose laiškuose. Juose esama sunkiai suprantamų dalykų, kuriuos nemokšos ir nesubrendėliai iškraipo, aiškindami, kaip ir kitus Raštus, savo pačių pražūčiai. 17Tad jūs, broliai, iš anksto tai žinodami, sergėkitės, kad, nedorėlių paklydimo traukiami, neiškryptumėte iš savo stiprybės. 18Todėl aukite malone ir mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu. Jam šlovė dabar ir iki amžinybės dienos! Amen.

PIRMASIS JONO LAIŠKAS

1ĮŽANGA

1Kas buvo nuo pradžios,
ką girdėjome ir savo akimis regėjome,
ką patyrėme ir mūsų rankos lietė, -
tai skelbiame apie gyvenimo Žodį.
2 Gyvenimas pasirodė,
ir mes regėjome ir liudijame,
ir skelbiame jums amžinąjį gyvenimą,
kuris buvo pas Tėvą ir pasirodė mums.
3 Ką matėme ir girdėjome, skelbiame ir jums,
kad ir jūs turėtumėte bendravimą su mumis.
O mūsų bendravimas yra su Tėvu
ir su jo Sūnumi Jėzumi Kristumi.
4 Ir tai mes rašome, kad mūsų džiaugsmas būtų tobulas.

GYVENIMAS ŠVIESOJE

5 Tai yra žinia,

kurią esame išgirdę iš jo ir skelbiame jums,
kad Dievas yra šviesa
ir jame nėra jokios tamsybės.

Dievas - šviesa

6 Jei sakytume, kad bendraujame su juo,
o vaikščiotume tamsoje,
meluotume ir nevykdytume tiesos.
7 O jei vaikščiojame šviesoje, kaip ir jis yra šviesoje,
mes bendraujame vieni su kitais,
ir jo Sūnaus Jėzaus kraujas apvalo mus
nuo visų nuodėmių.

Nutraukti ryšius su nuodėme

8 Jei sakytume, jog neturime nuodėmės,
klaidintume patys save,
ir nebūtų mumyse tiesos.
9 Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, jis ištikimas ir teisingas,
kad atleistų mums nuodėmes
ir apvalytų mus nuo visų nedorybių.
10 Jei sakytume, kad nesame nusidėję, darytume jį melagiu,
ir nebūtų mumyse jo žodžio.

2

1Mano vaikeliai, rašau jums tai, kad nenusidėtumėte.
O jei kuris nusidėtų,
tai mes turime Užtarėją pas Tėvą, teisųjį Jėzų Kristų.
2 Jis yra permaldavimas už mūsų nuodėmes,
ir ne tik už mūsų,
bet ir už viso pasaulio.

Vykdyti įsakymus, ypač meilės įsakymą

3 Iš to patiriame, jog esame jį pažinę,
kad laikomės jo įsakymų.
4 Kas sakosi jį pažinęs,
bet jo įsakymų nesilaiko,
tas melagis, ir nėra jame tiesos.
5 O kas laikosi jo žodžių,
tas iš tiesų tobulai myli Dievą.
Iš to ir pažįstame, jog jame esame.
6 Kas tvirtina esąs jame,
tas turi pats taip vaikščioti,
kaip ir jis vaikščiojo.
7 Mylimieji, aš jums nerašau naujo įsakymo,

bet seną įsakymą,
kurį nuo pradžios esate gavę.
Tasai senas įsakymas yra mokslas, kurį jūs girdėjote.
8 Ir vis dėlto rašau jums apie naują įsakymą,
kuris tikras jame ir jumyse, nes tamsa traukiasi,
o tikroji šviesa jau šviečia.
9 Kas sakosi esąs šviesoje, o savo brolio nekenčia,
tas dar tebėra tamsoje.
10 Kas myli savo brolį, tas pasilieka šviesoje,
ir jame nieko piktinančio nėra.
11 Kas savo brolio nekenčia,
tas yra tamsoje, vaikščioja tamsoje ir nežino, kur einąs,
nes tamsa užgulė jam akis.

Nemylėti nuodėmingojo pasaulio

12 Rašau jums, vaikeliai:
jo vardu atleistos jums nuodėmės.
13 Rašau jums, tėvai, nes jūs pažįstate tą,
kuris yra nuo pradžios.
Ir jums, jaunuoliai, rašau,
nes jūs nugalėjote piktąjį.
14 Parašiau jums, vaikeliai, nes jūs pažįstate Tėvą.
Parašiau ir jums, tėvai, nes pažįstate tą,
kuris yra nuo pradžios.
Ir jums, jaunuoliai, tai parašiau,
nes jūs tvirti ir laikosi jumyse Dievo žodis,
ir jūs nugalėjote piktąjį.
15 Nemylėkite pasaulio nei to, kas yra pasaulyje.
Jei kas myli pasaulį, nėra jame Tėvo meilės,
16 nes visa, kas pasaulyje,
tai kūno geismas, akių geismas ir gyvenimo puikybė,
o tai nėra iš Tėvo, bet iš pasaulio.
17 Praeina pasaulis ir jojo geismai.
Kas vykdo Dievo valią, tas išlieka per amžius.

Saugotis Antikristo

18 Vaikeliai, atėjo valanda paskutinė.
Kaip esate girdėję, jog ateis Antikristas,
tai dabar pasirodė daug antikristų.
Iš to mes sprendžiame,
jog atėjo valanda paskutinė.
19 Jie yra išėję iš mūsų,
tačiau nebuvo mūsiškiai.
Jeigu jie būtų buvę mūsiškiai,

jie būtų likę su mumis.
Bet turėjo paaiškėti,
jog ne visi yra mūsiškiai.
20 Jūs esate gavę Šventojo patepimą ir visi tai žinote.
21 Rašiau jums ne kaip nežinantiems tiesos,
bet todėl, kad pažįstate ją
ir iš tiesos negali kilti joks melas.
22 Kas yra melagis, jeigu ne tas,
kuris neigia Jėzų esant Mesiją?
Tas yra ir Antikristas,
nes jis paneigia Tėvą ir Sūnų.
23 Kiekvienas, kas neigia Sūnų, neturi ir Tėvo.
Kas išpažįsta Sūnų, tas turi ir Tėvą.
24 Tepasilieka jumyse
tai, ką girdėjote nuo pradžios.
Jeigu tai, ką girdėjote nuo pradžios, pasiliks jumyse,
tada jūs pasiliksite Sūnuje ir Tėve.
25 Štai pažadas, kurį jis pats mums yra davęs, -
amžinasis gyvenimas.
26 Aš tai parašiau apie tuos,
kurie norėtų jus suklaidinti.
27 Dėl jūsų -
Patepimas, kurį iš jo esate gavę, jumyse lieka,
ir nereikia, kad jus kas nors mokytų,
nes pats jo Patepimas moko jus visko,
ir jis yra tiesa, o ne melas.
Ir kaip jis jus pamokė, taip jame ir laikykitės.
28 Taigi dabar, vaikeliai, pasilikite jame,
kad kai jis pasirodys,
turėtume pasitikėjimą,
ir kai ateis, nereikėtų su gėda nuo jo pasitraukti.
29 Jei žinote, kad jis teisus,
tai žinokite, jogei kiekvienas, kuris daro teisybę,
iš jo yra gimęs.

DIEVO VAIKŲ GYVENIMAS

3

1Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas:
mes vadinamės Dievo vaikai - ir esame!
Pasaulis nepažįsta mūsų, nes ir jo nepažino.

Mes - Dievo vaikai

2 Mylimieji,
mes dabar esame Dievo vaikai,

bet dar nepasirodė, kas būsime.
Mes žinome, kad kai pasirodys, būsime panašūs į jį,
nes matysime jį tokį, koks jis yra.

Nieko bendro su nuodėme

3 Kiekvienas, kas turi jame tokią viltį, skaistina pats save,
nes ir jis yra skaistus.
4 Kiekvienas, kuris daro nuodėmę, laužo įstatymą,
Nuodėmė - tai įstatymo laužymas.
5 Jūs žinote, jog Jėzus pasirodė, kad sunaikintų nuodėmes,
ir nėra jame nuodėmės.
6 Kas tik gyvena jame, tas nenusideda,
o nė vienas nusidėjėlis jo neregėjo ir nepažino.
7 Vaikeliai! Tegul niekas jūsų nesuklaidina!
Kas teisiai elgiasi, yra teisus, kaip ir jisai teisus.
8 Kas daro nuodėmę, tas iš velnio,
nes velnias visas nuodėmėse nuo pat pradžios.
Todėl ir pasirodė Dievo Sūnus,
kad velnio darbus sugriautų.
9 Kas yra gimęs iš Dievo, nedaro nuodėmės,
nes jame laikosi Dievo sėkla.
Jis negali nusidėti,
nes yra gimęs iš Dievo.
10 Taip išaiškėja Dievo vaikai ir velnio vaikai:
tas, kuris elgiasi neteisiai, nėra iš Dievo;
taip pat tas, kuris savo brolio nemyli.

Meilės įsakymo svarba

11 Tokia yra žinia,
kurią girdėjote nuo pradžios:
mes turime mylėti vieni kitus.
12 Ne kaip Kainas, kuris buvo iš piktojo
ir nužudė savo brolį.
Kodėl nužudė?
Kad jo darbai buvo pikti, o brolio - teisūs.
13 Nesistebėkite, broliai, jei pasaulis jūsų nekenčia.
14 Mes žinome, jog iš mirties esame persikėlę į gyvenimą,
nes mylime brolius.
Kas nemyli, tas pasilieka mirties glėbyje.
15 Kuris nekenčia savo brolio, tas žmogžudys,
o jūs žinote,
kad joks žmogžudys neturi amžinojo gyvenimo,
jame pasiliekančio.
16 Mes iš to pažinome meilę,

kad jis už mus paguldė savo gyvybę.
Ir mes turime guldyti gyvybę už brolius.
17 Bet jei kas turėtų pasaulio turtų
ir, pastebėjęs vargo spaudžiamą brolį,
užrakintų jam savo širdį, -
kaip jame pasiliks Dievo meilė?
18 Vaikeliai, nemylėkite žodžiu ar liežuviu,
bet darbu ir tiesa.
19 Tuo mes pažinsime, jog esame iš tiesos,
ir jo akivaizdoje nuraminsime savo širdį,
20 jei mūsų širdis imtų mus smerkti:
Dievas didesnis už mūsų širdį ir viską pažįsta.
21 Mylimieji, jei širdis mūsų nesmerkia,
mes ramiai pasitikime Dievu
22 ir gauname iš jo, ko prašome,
nes laikomės jo įsakymų
ir darome, kas jam patinka.
23 O štai jo įsakymas:
kad tikėtume jo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardą
ir mylėtume vieni kitus, kaip jo įsakyta.
24 Kas laikosi jo įsakymų,
pasilieka Dieve ir Dievas jame.
O kad jis mumyse pasilieka,
mes žinome iš Dvasios, kurią jis mums davė.

4Saugotis pasaulio ir Antikristo

1 Mylimieji, ne kiekviena dvasia tikėkite,
bet ištirkite dvasias, ar jos iš Dievo, nes pasklido pasaulyje
daug netikrų pranašų.
2 Iš to pažinsite Dievo dvasią:
kiekviena dvasia, kuri išpažįsta Jėzų Kristų kūne atėjus,
yra iš Dievo,
3 ir kiekviena dvasia, kuri Jėzaus neišpažįsta,
nėra iš Dievo.
Tokia dvasia iš Antikristo,
apie kurį esate girdėję, jog jis ateisiąs.
Jis jau dabar yra pasaulyje.
4 Jūs esate iš Dievo, vaikeliai, ir nugalėjote juos,
nes tasai, kuris jumyse,
didesnis už tą, kuris pasaulyje.
5 Jie yra iš pasaulio,
todėl kalba apie pasaulio reikalus, ir pasaulis jų klauso.
6 Mes esame iš Dievo.
Kas pažįsta Dievą, tas mūsų klauso,

o kas ne iš Dievo - mūsų neklauso.
Iš to mes pažįstame tiesos Dvasią ir klaidos dvasią.

MEILĖS IR TIKĖJIMO KILMĖ

7 Mylimieji, mylėkime vieni kitus,
nes meilė yra iš Dievo.
Kiekvienas, kuris myli,
yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą.
8 Kas nemyli, tas nepažino Dievo,
nes Dievas yra meilė.
9 O Dievo meilė pasireiškė mums tuo,
jog Dievas atsiuntė į pasaulį savo viengimį Sūnų,
kad mes gyventume per jį.
10 Meilė - ne tai, kad mes pamilome Dievą,
bet kad jis mus pamilo ir atsiuntė savo Sūnų
kaip permaldavimą už mūsų nuodėmes.
11 Mylimieji, jei Dievas mus taip pamilo,
tai ir mes turime mylėti vieni kitus.
12 Dievo niekas niekuomet nėra matęs.
Jei mylime vieni kitus,
Dievas mumyse pasilieka,
ir jo meilė mumyse tobula tampa.
13 Iš to pažįstame, kad pasiliekame jame ir jis mumyse:
jis yra davęs mums savo Dvasios.
14 Taigi mes matėme ir liudijame,
kad Tėvas atsiuntė Sūnų, pasaulio Gelbėtoją.
15 Kas išpažįsta, jog Jėzus yra Dievo Sūnus,
Dievas tame ir tas Dieve pasilieka.
16 Mes pažinome ir įtikėjome meilę,
kuria Dievas mus myli.
Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje,
tas pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame.
17 Tuo meilė pasiekia mumyse tobulumą,
kad mes turime tvirtą pasitikėjimą teismo dieną,
nes koks jis yra, tokie ir mes esame šiame pasaulyje.
18 Nebėra meilėje baimės,
bet tobula meilė išveja baimę.
Baimė bijo bausmės,
ir kas bijo, tas dar netobulai myli.
19 Mes mylime, nes Dievas mus pirmas pamilo.
20 Jei kas sakytų: "Aš myliu Dievą",
o savo brolio nekęstų, - tasai melagis.
Kas nemyli savo brolio, kurį mato,
negali mylėti Dievo, kurio nemato.

21 Taigi mes turime jo įsakymą,
kad kas myli Dievą, mylėtų ir savo brolį.

5

1Kiekvienas, kas tiki, jog Jėzus yra Mesijas,
yra gimęs iš Dievo,
ir kiekvienas, kuris myli Gimdytoją,
myli ir iš jo gimusįjį.
2 Iš to pažįstame mylį Dievo vaikus,
kad mylime Dievą ir jo įsakymus vykdome.
3 Nes tai ir yra Dievo meilė - jo įsakymus vykdyti.
O jo įsakymai nėra sunkūs.
4 Juk kiekvienas, kuris gimęs iš Dievo, nugali pasaulį,
ir štai pergalė, nugalinti pasaulį: mūsų tikėjimas!

Iš kur tikėjimas?

5 O kas gi nugali pasaulį, jei ne tas,
kuris tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus?!
6 Tasai yra, kuris atėjo
per vandenį ir kraują: Jėzus Kristus; ne vien per vandenį,
bet per vandenį ir kraują.
Ir Dvasia tai paliudija, nes Dvasia yra tiesa.
7 Mat yra trys liudytojai:
8 Dvasia, vanduo ir kraujas, ir šie trys sutaria.
9 Jeigu priimame žmonių liudijimą,
tai Dievo liudijimas didesnis.
O Dievo liudijimas toksai:
jis yra paliudijęs apie savo Sūnų.
10 Kas tiki Dievo Sūnų,
tas turi savyje tą liudijimą.
Kas Dievu netiki, tas jį melagiu laiko,
nes nepatikėjo liudijimu,
kurį Dievas davė savo Sūnui.
11 O liudijimas toks:
Dievas mums suteikė amžinąjį gyvenimą,
ir tas gyvenimas yra jo Sūnuje.
12 Kas turi Sūnų, turi gyvenimą.
Kas neturi Dievo Sūnaus, tas neturi gyvenimo.

PAPILDYMAI

Krikščionio pasitikėjimas

13 Aš tai parašiau jums, įtikėjusiems Dievo Sūnaus vardą,
kad žinotumėte turį amžinąjį gyvenimą.
14 Mes tvirtai pasitikime juo,

nes ko tik prašome pagal jo valią, jis mūsų išklauso.
15 O jeigu žinome, kad jis mūsų išklauso, ko tik prašome,
tai ir žinome turį, ko esame prašę.
16 Jei kas mato nusidedant savo brolį, tačiau ne iki mirčiai,
teprašo, ir Dievas duos jam gyvybę,
būtent tiems, kurie nusideda ne iki mirčiai.
Mat yra nuodėmė iki mirčiai,
ir aš kalbu ne apie ją, kad būtų prašoma.
17 Kiekviena neteisybė yra nuodėmė,
tačiau esama nuodėmės ne iki mirčiai.

Laiško santrauka

18 Mes žinome, jog kiekvienas
gimusis iš Dievo nenusideda,
bet Dievo Pagimdytasis saugo jį,
ir piktasis jo nepaliečia.
19 Mes žinome, jog esame iš Dievo,
o visas pasaulis yra piktojo pavergtas.
20 Dar mes žinome, kad Dievo Sūnus yra atėjęs
ir suteikęs mums nuovokos, kad pažintume Tikrąjį.
Ir mes esame Tikrajame - jo Sūnuje Jėzuje Kristuje.
Šitas yra tikrasis Dievas ir amžinasis gyvenimas.
21 Vaikeliai, sergėkitės stabų!

ANTRASIS JONO LAIŠKAS

1 Sveikinimas

1.1 Vyresnysis išrinktajai poniai ir jos vaikams, kuriuos aš myliu tiesoje, - ir ne tik aš vienas, bet ir visi, kurie yra pažinę tiesą, -

1.2 dėlei tiesos, pasiliekančios mumyse ir būsiančios su mumis per amžius.

1.3 Su mumis bus malonė, gailestingumas, ramybė nuo Dievo Tėvo, nuo Tėvo Sūnaus Jėzaus Kristaus, tiesoje ir meilėje.

Meilės įsakymas

1.4 Aš labai nudžiugau radęs tavųjų vaikų, vaikščiojančių tiesoje, kaip reikalauja iš Tėvo gautasis įsakymas.

1.5 O dabar prašau tave, ponia, - ne kaip rašydamas naują įsakymą, bet kaip tą, kurį turėjome nuo pradžios, - kad mylėtume vieni kitus.

1.6 O meilė - tai vaikščioti jo įsakymų keliais. Toks ir yra įsakymas, kurį girdėjote nuo pradžios: kad vaikščiotumėte meilės keliais.

Klaidintojai

1.7 Po pasaulį pasklido daug suvedžiotojų, kurie nepripažįsta, kad Jėzus Kristus yra atėjęs kūne. O toks žmogus yra apgavikas ir antikristas.

1.8 Žiūrėkite, kad nepražudytumėte, ką esate nuveikę, bet kad gautumėte visą užmokestį.

1.9 Kas tik peržengia ribą ir nesilaiko Kristaus mokslo, neturi Dievo. Kas laikosi mokslo, tas turi ir Tėvą, ir Sūnų.

1.10 Jei kas ateina pas jus ir neatsineša šitokio mokslo, to nepriimkite į namus ir nesveikinkite,

1.11 nes kas jį sveikina, dalyvauja jo piktuose darbuose.

Pabaiga

1.12 Turėčiau dar daug ką jums rašyti, bet nenoriu to daryti ant papiruso ir rašalu. Aš tikiuosi pas jus atvykti ir pasikalbėti gyvu žodžiu, kad mūsų džiaugsmas būtų tobulas.

1.13 Tave sveikina išrinktosios tavo sesers vaikai.

TEČIASIS JONO LAIŠKAS

Sveikinimas. Pagyrimas Gajui

1

1.1 Vyresnysis mylimajam Gajui, kurį aš myliu tiesoje.

1.2 Mielasis, aš linkiu, kad viskas tau gerai sektųsi, kad būtum sveikas, - taip, kaip gerai sekasi tavo sielai.

1.3 Aš labai apsidžiaugiau, kai atvykę broliai paliudijo apie tavo ištikimybę tiesai, kaip tu vaikščioji tiesoje.

1.4 Aš nerandu didesnio džiaugsmo, kaip klausytis, jog mano vaikai gyvena tiesoje.

1.5 Mielasis, tu ištikimai elgiesi pagelbėdamas broliams, ypač atvykstantiems iš kitur.

1.6 Jie ir paliudijo bendrijai apie tavo meilę. Tu puikiai padarysi išruošdamas juos į kelionę taip, kaip Dievui patinka.

1.7 Jie leidosi keliauti jo vardo labui, nieko neimdami iš pagonių.

1.8 Mes turime tokius žmones svetingai priimti, kad taptume tiesos bendradarbiais.

Apie Diotrefą ir Demetriją

1.9 Aš esu šį tą parašęs bendrijai. Bet mėgstantis jiems vadovauti Diotrefas nepripažįsta mūsų.

1.10 Todėl jei atvyksiu, priminsiu jo darbus, kuriuos jis daro skleisdamas apie mus piktas kalbas; nesitenkindamas tuo, nei pats nepriima brolių, nei kitiems, kurie norėtų priimti, neleidžia ir net išmeta juos iš bendruomenės.

1.11 Mielasis, nesek tuo, kas pikta, bet tuo, kas gera. Kuris daro gera, yra iš Dievo, o kuris pikta, nėra matęs Dievo.

1.12 Apie Demetriją gerai liudija visi ir pati tiesa. Ir mes liudijame, o tu žinai, kad mūsų liudijimas tikras.

Pabaiga

1.13 Dar daug ką turėčiau tau rašyti, bet nenoriu rašyti rašalu ir plunksna.

1.14 Tikiuosi greitai pamatyti tave ir pasikalbėti gyvu žodžiu.

1.15 Ramybė tau! Sveikina tave bičiuliai. Sveikink draugus pavardžiui!

JUDO LAIŠKAS

Sveikinimai. Laiško priežastys

1

1.1 Judas, Jėzaus Kristaus tarnas, Jokūbo brolis, Dieve Tėve numylėtiems ir Jėzui Kristui išsaugotiems išrinktiesiems:

1.2 tebūnie jums gausiai duota gailestingumo, ramybės ir meilės!

1.3 Mylimieji, aš labai norėjau parašyti jums apie bendrąjį mūsų išganymą ir jaučiu reikalą rašyti jums raginimą, kad kovotumėte už tikėjimą, vieną kartą visiems laikams duotą šventiesiems.

1.4 Mat vogčiomis įsiskverbė tarp jūsų žmonių, kuriems nuo seno surašytas toks kaltinimas: jie bedieviai, nes mūsų Dievo malonę iškreipia į palaidumą ir neigia mūsų vienintelį Valdovą ir Viešpatį Jėzų Kristų.

Klaidų skleidėjai ir jiems gresianti bausmė

1.5 Aš norėčiau jums priminti, nors jūs jau žinote kartą visiems laikams, kad Viešpats, pirmiau išgelbėjęs tautą iš Egipto, paskui pražudė netikinčius.

1.6 Taip pat ir tuos angelus, kurie neišlaikė savo prakilnumo, bet paliko savo buveinę, jis laiko sukaustytus amžinais pančiais tamsybėje didžiosios dienos teismui.

1.7 Taip pat Sodoma ir Gomora bei aplinkiniai miestai, kurie panašiai ištvirkavo ir nusekė paskui ne tokį kūną, lieka pavyzdžiu, kentėdami amžinos ugnies bausmes.

Klaidintojų piktžodžiavimas

1.8 Taip ir šitie apsvaigę suteršia kūną, niekina Viešpatystę, piktžodžiauja šlovingiesiems.

1.9 Kai arkangelas Mykolas, besiginčydamas su velniu, varžėsi dėl Mozės kūno, jis neišdrįso mesti piktžodiško pasmerkimo, bet pasakė: Tesudraudžia tave Viešpats!

1.10 Šitie šmeižia, ko neišmano, o ką prigimtimi pažįsta kaip neprotingi gyvuliai, nuo to žlugs.

Klaidintojų sugedimas

1.11 Vargas jiems! Jie pasuko Kaino keliu, parsidavė Balaamo paklydimui, pražudė save Korės prieštaravimu.

1.12 Jie maišosi jūsų meilės pokyliuose, nesidrovėdami savo purvo, ir tunka. Jie - lyg bevandeniai debesys, vaikomi vėjų, tarytum bevaisiai medžiai rudenį, du kartus mirę ir išrauti.

1.13 Jie lyg šėlstančios jūros bangos, kurios spjaudo savo begėdystę, lyg žvaigždės klajoklės, kurioms per amžius skirta juodžiausia tamsybė.

1.14 Apie juos pranašavo septintasis nuo Adomo [žmogus] Henochas: "Štai atėjo Viešpats su miriadais savo šventųjų

1.15 įvykdyti visiems teismo ir nubausti visų bedievių už visus bedieviškus darbus, už visus piktus žodžius, kuriuos prieš jį kalbėjo bedieviai nusidėjėliai".

1.16 Jie visada niurzga, nepatenkinti savo dalia, gyvena geismais; jų lūpos kalba puikybės žodžius, jie pataikauja žmonėms dėl pelno.

Apaštalų mokslas

1.17 O jūs, mylimieji, prisiminkite žodžius, kurie iš anksto buvo paskelbti mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalų.

1.18 Jie yra sakę: paskutiniais laikais atsiras šaipūnų, kurie gyvens savo bedieviškais geismais.

1.19 Tai tie, kurie įneša susiskaldymą, jusliniai, bedvasiai žmonės.

Meilės pareigos

1.20 Bet jūs, mylimieji, statykite save ant savo švenčiausiojo tikėjimo! Melskitės Šventojoje Dvasioje!

1.21 Išsilaikykite Dievo meilėje, laukdami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gailestingumo amžinajam gyvenimui.

1.22 Vienus, kurie abejoja, mėginkite įtikinti;

1.23 kitus gelbėkite, traukdami iš ugnies, vėl kitų pasigailėkite su baime, bodėdamiesi net jų kūnu suteršto drabužio.

Pabaiga

1.24 Tam, kuris gali išlaikyti jus nenupuolusius ir savo šlovės akivaizdon pastatyti nesuteptus ir džiaugsmingus,

1.25 vieninteliam Dievui, mūsų Gelbėtojui, per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų tebūna šlovė, didybė, galybė ir valdžia prieš visus amžius ir dabar, ir visais amžių amžiais! Amen.

APREIŠKIMO JONUI KNYGA

1 ĮŽANGA

1.1 Jėzaus Kristaus Apreiškimas, kurį Dievas jam davė, kad jis atskleistų jo tarnams, kas turi greitai įvykti. Per savo pasiųstą angelą jis padarė jį žinomą savajam tarnui Jonui.

1.2 Šis paliudijo Dievo žodį bei Jėzaus Kristaus liudijimą - visa, ką buvo matęs.

1.3 Palaiminti pranašystės žodžių skaitytojas ir klausytojai, ir tie, kurie laikosi, kas joje parašyta, nes laikas yra arti.

LAIŠKAI AZIJOS BENDRIJOMS

Sveikinimai

1.4 Jonas septynioms Azijos bendrijoms: malonė ir ramybė jums nuo to, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateis, ir nuo septynių dvasių, esančių prieš jo sostą,

1.5 ir nuo Jėzaus Kristaus, ištikimojo liudytojo, mirusiųjų pirmgimio, žemės karalių valdovo. Tam, kuris mus myli ir nuplovė savo krauju mūsų nuodėmes,

1.6 ir padarė iš mūsų karaliją bei kunigus savo Dievui ir Tėvui, - jam šlovė ir galybė per amžių amžius! Amen.

1.7 Štai jis ateina su debesimis, ir išvys jį kiekviena akis, net ir tie, kurie jį perdūrė; ir dėl jo raudos visos žemės giminės. Taip, amen!

1.8 "Aš esu Alfa ir Omega", - sako Viešpats Dievas, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateis, Visagalis.

Įžanginis regėjimas

1.9 Aš, Jonas, jūsų brolis ir sielvarto, karalystės bei ištvermės bendrininkas Jėzuje, buvau saloje, vardu Patmas, dėl Dievo žodžio ir Jėzaus liudijimo.

1.10 Aš turėjau dvasios pagavą Viešpaties dieną ir išgirdau sau už nugaros galingą balsą, tarsi trimitą,

1.11 bylojantį: "Ką matai, surašyk į knygą ir pasiųsk septynioms bendrijoms: į Efezą, į Smirną, į Pergamą, į Tiatyrus, į Sardus, į Filadelfiją ir Laodikėją".

1.12 Tuomet aš atsigręžiau pažiūrėti balso, kalbėjusio su manimi, ir atsigręžęs išvydau septynis aukso žibintuvus,

1.13 o žibintuvų viduryje - panašų į Žmogaus Sūnų, apsivilkusį ilga tunika ir persijuosusį per krūtinę aukso juosta.

1.14 Jo galva ir plaukai buvo balti kaip balčiausia vilna ar sniegas, jo akys tarsi ugnies liepsna,

1.15 jo kojos panašios į krosnyje įkaitintą skaistvarį, ir jo balsas buvo tarytum didžių vandenų šniokštimas.

1.16 Dešinėje rankoje jis laikė septynias žvaigždes, iš jo burnos ėjo aštrus dviašmenis kalavijas, o jo veidas buvo tarytum saulė, žibanti visu skaistumu.

1.17 Jį išvydęs, aš puoliau jam po kojų tarsi negyvas. Bet jis uždėjo ant manęs savo dešinę ir prabilo: "Nebijok! Aš esu Pirmasis ir Paskutinysis,

1.18 ir Gyvasis. Aš buvau numiręs, bet štai esu gyvas per amžių amžius ir turiu mirties ir mirusiųjų pasaulio raktus.

1.19 Tad užrašyk, ką būsi regėjęs, kas yra ir kas turi vėliau įvykti.

1.20 Štai septynių žvaigždžių, kurias regėjai mano dešinėje, ir septynių aukso žibintuvų paslaptis: septynios žvaigždės - tai septynių bendrijų angelai, o septyni žibintuvai - tai septynios bendrijos".

2 Efezo bendrijai

2.1 "Efezo bendrijos angelui rašyk: 'Tai sako tas, kuris laiko savo dešinėje septynias žvaigždes, kuris vaikščioja tarp septynių aukso žibintuvų.

2.2 Aš žinau tavo darbus, tavo triūsą ir tavo ištvermę. Žinau, kad tu negali pakęsti piktųjų ir ištyrei tuos, kurie sakosi esą apaštalai, bet tokie nėra, ir radai juos esant melagius.

2.3 Žinau, kad esi ištvermingas, kad dėl mano vardo nenuilsdamas kentėjai vargus.

2.4 Bet aš turiu prieš tave tai, kad palikai savo pirmąją meilę.

2.5 Taigi prisimink, nuo kur nupuolei, atsiversk ir vėl imkis pirmykščių darbų, o jeigu ne, - jei neatsiversi, - tai aš ateisiu ir išjudinsiu iš vietos tavo žibintuvą.

2.6 Savo naudai tu turi, kad nekenti nikolaitų darbų, kurių ir aš nekenčiu!'

2.7 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia skelbia bendrijoms: 'Nugalėtojui aš duosiu valgyti nuo gyvybės medžio, esančio Dievo rojuje!'"

Smirnos bendrijai

2.8 "Smirnos bendrijos angelui rašyk: 'Tai sako Pirmasis ir Paskutinysis, kuris buvo numiręs ir vėl

grįžo į gyvenimą.
2.9 Aš žinau tavo priespaudą ir tavo neturtą, - o vis dėlto tu turtingas! - ir kaip tau piktžodžiauja tie, kurie sakosi esą žydai, bet nėra tokie, o tik šėtono sinagoga.
2.10 Nebijok būsimųjų kentėjimų! Štai velnias įmes kai kuriuos jūsiškius į kalėjimą, kad būtumėte išbandyti. Jūsų laukia dešimties dienų priespauda. Būk ištikimas iki mirties, ir aš tau duosiu gyvenimo vainiką!'

2.11 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia sako bažnyčioms: 'Nugalėtojas nenukentės nuo antrosios mirties'".

Pergamo bendrijai
2.12 "Pergamo bendrijos angelui rašyk: 'Tai sako tas, kuris turi aštrų dviašmenį kalaviją.
2.13 Aš žinau, kur tu gyveni: ten, kur šėtono sostas. Bet tu tvirtai laikaisi mano vardo ir neišsigynei mano tikėjimo net ir tomis dienomis, kada pas jus, - kur gyvena šėtonas, - buvo nužudytas mano ištikimasis liudytojas Antipas.
2.14 Vis dėlto aš turiu šį tą prieš tave: tu tenai turi besilaikančių mokslo Balaamo, kuris yra mokęs Balaką viešai suvedžioti Izraelio sūnus, kad šie valgytų stabams aukojamą mėsą ir ištvirkautų.
2.15 Ir tu turi panašiai besilaikančių nikolaitų mokslo.
2.16 Tad atsiversk! O jeigu ne, aš greitai ateisiu ir kovosiu su jais savo burnos kalaviju'.

2.17 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia kalba bendrijoms: 'Nugalėtojui aš duosiu paslėptos manos ir baltą akmenėlį, o ant akmenėlio bus įrašytas naujas vardas, kurio niekas nežino, tiktai gavėjas'".

Tiatyrų bendrijai
2.18 "Tiatyrų bendrijos angelui rašyk: 'Tai skelbia Dievo Sūnus, kuris turi akis tarytum ugnies liepsną ir kurio kojos panašios į skaistvarį.
2.19 Žinau tavo darbus, tavo meilę, tikėjimą, tarnavimą, ištvermę ir kad tavo paskutinieji darbai didesni už pirmuosius.
2.20 Bet turiu prieš tave, kad leidi moteriškei Jezabelei, kuri sakosi esanti pranašė, mokyti bei suvedžioti mano tarnus, kad jie ištvirkautų ir valgytų stabams skirtą mėsą.
2.21 Aš jai daviau laiko atsiversti, bet ji nenori nusigręžti nuo savo ištvirkavimo.
2.22 Štai aš ją nublokšiu į ligos patalą, o ištvirkavusius su ja - į didį vargą, jeigu jie nenusigręš nuo jos darbų.
2.23 Jos vaikus aš iššudysiu, ir visos bendrijos sužinos, kad aš esu tas, kuris kiaurai permato širdis; aš atsilyginsiu jums kiekvienam pagal jūsų darbus.
2.24 O kitiems tiatyriečiams, kurie nesilaiko ano mokslo, kurie, kaip sakosi, nėra pažinę vadinamųjų šėtono gelmių, aš sakau: neužkrausiu jums kitokios naštos,
2.25 tiktai laikykitės to, ką turite, iki ateisiu.
2.26 Tam, kuris nugali ir iki galo laikosi mano darbų, aš duosiu valdyti pagonis;
2.27 jis ganys juos geležine lazda, ir jie bus sudaužyti tarsi moliniai indai, -
2.28 kaip ir aš esu gavęs valdžią iš savo Tėvo, - ir dar jam duosiu aušros žvaigždę'.

2.29 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia skelbia bažnyčioms!"

3 Sardų bendrijai

3.1 "Sardų bendrijos angelui rašyk: 'Tai sako tas, kuris laiko septynias Dievo dvasias ir septynias žvaigždes. Aš žinau tavo darbus: tave vadina gyvu, o tu esi lavonas.

3.2 Prabusk ir stiprink, kas dar nenumirę! Aš nerandu tavo darbų, kurie būtų atlikti mano Dievo akivaizdoje.

3.3 Todėl prisimink, kaip esi priėmęs ir išgirdęs; laikykis to ir atsiversk! Jeigu nebudėsi, aš ateisiu kaip vagis, ir tu nežinosi, kurią valandą tave užklupsiu.

3.4 Vis dėlto tu Sarduose turi, tegul ir nedaugelį, žmonių, kurie nėra susitepę drabužių. Jie vaikščios su manimi, apsirengę baltai, nes jie šito verti.

3.5 Taigi nugalėtojas bus aprengtas baltais drabužiais, ir jo vardo neištrinsiu iš gyvenimo knygos. Aš išpažinsiu jo vardą savo Tėvo ir jo angelų akivaizdoje'.

3.6 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia skelbia bažnyčioms".

Filadelfijos bendrijai

3.7 "Filadelfijos bendrijos angelui rašyk: 'Tai kalba Šventasis, Tiesakalbis, turintis Dovydo raktą, - tas, kuris atrakina, ir niekas negali užrakinti, užrakina, ir niekas negali atrakinti.

3.8 Aš žinau tavo darbus. Štai aš atvėriau prieš tave duris, ir niekas nebegali jų užrakinti; žinau, nedaug turi jėgų, bet išlaikei mano žodį ir neatsižadėjai mano vardo.

3.9 Štai aš tau duodu kai kuriuos iš šėtono sinagogos, iš tų, kurie tvirtina, jog jie žydai, bet nėra, nes jie meluoja. Taigi aš padarysiu, kad jie ateitų, pultų tau po kojų ir suprastų, jog aš esu pamilęs tave.

3.10 Kadangi tu išlaikei mano ištvermės mokslą, tai ir aš tave apsaugosiu nuo išbandymo valandos, kuri ištiks visą pasaulį, kad būtų išmėginti žemės gyventojai.

3.11 Ateisiu netrukus. Sergėk, ką turi, kad niekas neatimtų tavo vainiko.

3.12 Nugalėtoją aš padarysiu šulu savo Dievo šventovėje, ir jis nebeišeis laukan; užrašysiu ant jo savo Dievo vardą ir vardą savo Dievo miesto, naujosios Jeruzalės, nužengiančios iš dangaus nuo mano Dievo, ir savo naująjį vardą'.

3.13 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia skelbia bažnyčioms!"

Laodikėjos bendrijai

3.14 "Laodikėjos bendrijos angelui rašyk: 'Tai skelbia Amen, ištikimasis bei tiesakalbis Liudytojas, Dievo kūrybos Pradžia.

3.15 Žinau tavo darbus, jog nesi nei šaltas, nei karštas. O, kad būtum arba šaltas, arba karštas!

3.16 Bet kadangi esi drungnas ir nei karštas, nei šaltas, aš išspjausiu tave iš savo burnos.

3.17 Tu gi sakai: "Aš esu turtingas ir pralobęs, ir nieko man nebereikia", - o nežinai, kad esi skurdžius, apgailėtinas, beturtis, aklas ir plikas.

3.18 Aš tau patariu pirkti iš manęs išgryninto ugnyje aukso, kad pralobtum, baltus drabužius, kad apsirengtum ir nebūtų matoma tavo nuogumo gėda, ir tepalo pasitepti akims, kad praregėtum.

3.19 Aš baru ir ugdau tuos, kuriuos myliu; būk tad uolus ir atsiversk!

3.20 Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi.

3.21 Nugalėtojui aš leisiu atsisėsti šalia savęs, savo soste, panašiai kaip aš nugalėjau ir atsisėdau šalia savo Tėvo jo soste'.

3.22 Kas turi ausis, teklauso, ką Dvasia skelbia bendrijoms!"

PRANAŠINGIEJI REGĖJIMAI

Pasiruošimas Didžiajai Dievo dienai

4 Dievas perduoda Avinėliui pasaulio valdymą

4.1 Paskui aš turėjau regėjimą. Štai atsivėrė vartai danguje, ir pirmasis balsas, kurį buvau girdėjęs man gaudžiant tarsi trimitą, kalbėjo: "Užženk čionai, aš tau parodysiu, kas toliau turi įvykti".

4.2 Bematant mane ištiko dvasios pagava. Ir štai danguje stovėjo sostas, o soste buvo Sėdintysis.

4.3 Jo išvaizda buvo panaši į jaspio ir sardžio brangakmenius, o vaivorykštė, juosianti sostą, buvo panaši į smaragdą.

4.4 Aplinkui sostą regėjau dvidešimt keturis sostus ir tuose sostuose sėdinčius dvidešimt keturis vyresniuosius baltais drabužiais, o jų galvas puošė aukso vainikai.

4.5 Nuo sosto skriejo žaibai, aidėjo balsai ir griaustiniai: septyni deglai liepsnojo prieš sostą, o tai yra septynios Dievo dvasios.

4.6 Prieš sostą tviskėjo tarsi stiklo jūra, panaši į krištolą; sosto viduryje ir aplinkui sostą buvo keturios būtybės, pilnos akių iš priekio ir iš užpakalio.

4.7 Pirmoji būtybė buvo panaši į liūtą, antroji būtybė panaši į veršį, trečioji būtybė turinti tarytum žmogaus veidą, ketvirtoji būtybė panaši į skrendantį erelį.

4.8 Kiekviena iš keturių būtybių turėjo po šešis sparnus; aplinkui ir viduje jos buvo pilnos akių. Ir be perstojo, dieną ir naktį, jos šaukė:

"Šventas, šventas, šventas
Viešpats, visagalis Dievas,
kuris buvo, kuris yra ir kuris ateis!"

4.9 Ir kiekvieną kartą, kai būtybės teikė Sėdinčiajam soste, Gyvajam per amžių amžius, šlovę, pagarbą ir dėką,

4.10 dvidešimt keturi vyresnieji parpuldavo prieš Sėdintįjį soste, pagarbindavo Gyvąjį per amžius ir numesdavo savo vainikus priešais sostą, kartodami:

4.11 "Vertas esi, mūsų Viešpatie ir Dieve
priimti šlovę, pagarbą ir galybę,
nes tu visa sukūrei -
tavo valia visa yra ir buvo sukurta".

5

5.1 Dar aš regėjau soste Sėdinčiojo dešinėje knygos ritinį, prirašytą iš vidaus ir iš lauko,
užantspauduotą septyniais antspaudais.
5.2 Ir pamačiau galingą angelą, skelbiantį skardžiu balsu: "Kas bus vertas atverti knygą ir nuplėšti
nuo jos antspaudus?!"
5.3 Bet niekas nei danguje, nei žemėje, nei po žeme negalėjo atverti knygos nei pažiūrėti į ją.
5.4 Aš graudžiai pravirkau, kad neatsirado verto atverti knygą ir pasižiūrėti.
5.5 Tuomet vienas vyresnysis man tarė: "Neverk! Štai nugalėjo liūtas iš Judo giminės, Dovydo
atžala. Jis atvers knygą ir nuplėš septynis jos antspaudus".

5.6 Aš išvydau sosto ir keturių būtybių bei vyresniųjų viduryje Avinėlį. Jis buvo tarytum užmuštas ir
turėjo septynis ragus ir septynias akis, kurios yra Dievo dvasios, siųstos į visą žemę.
5.7 Jis priėjo ir paėmė knygą iš soste Sėdinčiojo dešinės.
5.8 Kai jis paėmė knygą, keturios būtybės ir dvidešimt keturi vyresnieji parpuolė prieš Avinėlį,
kiekvienas laikydamas rankose arfą ir aukso indus,smilkalų, - o tai buvo šventųjų maldos.
5.9 Jie giedojo naują giesmę, skelbdami:

"Vertas esi paimti knygą
ir atverti jos antspaudus, nes buvai užmuštas
ir nupirkai Dievui savo krauju žmones
iš visų genčių, kalbų, tautų ir giminių.
5.10 Iš jų tu padarei mūsų Dievui karalystę bei kunigus,
ir jie viešpataus žemėje".

5.11 Aš regėjau ir girdėjau balsus daugybės angelų aplinkui sostą, būtybes ir vyresniuosius; jų
skaičius buvo miriadų miriadai ir tūkstančių tūkstančiai.
5.12 Jie skelbė skambiu balsu:

"Vertas Avinėlis, kuris buvo užmuštas,
imti valdžią ir turtus, ir išmintį,
ir galybę, ir pagarbą, ir šlovę, ir gyrių!"

5.13 Ir girdėjau, kaip visi kūriniai, esantys danguje, žemėje, po žeme ir jūroje, ir visa, kas juose yra,
skelbė:
"Sėdinčiajam soste ir Avinėliui
tebūnie gyrius ir pagarba, ir šlovė,
ir valdžia per amžių amžius!"

5.14 Keturios būtybės kartojo: "Amen!", o vyresnieji puolė ant žemės, reikšdami pagarbą.

6 Avinėlis nuplėšia antspaudus

6.1 Aš mačiau, kaip Avinėlis nuplėšė pirmąjį iš septynių antspaudų, ir išgirdau vieną iš keturių
būtybių tartum griaustinio balsu šaukiant: "Ateik!"
6.2 Ir aš regėjau: štai pasirodė baltas žirgas ir ant jo raitelis su kilpiniu rankoje. Jam buvo duotas

vainikas, ir jis išjojo kaip nugalėtojas, kad dar nugalėtų.

6.3 Kai jis nuplėšė antrąjį antspaudą, aš išgirdau antrąją būtybę sakant: "Ateik!"
6.4 Ir pasirodė kitas žirgas, ugniaspalvis, ir jo raiteliui buvo leista atimti iš žemės taiką, kad žmonės vieni kitus žudytų; jam buvo duotas didelis kalavijas.

6.5 Kai Avinėlis nuplėšė trečiąjį antspaudą, aš išgirdau trečiąją būtybę tariant: "Ateik!" Ir aš regėjau: štai pasirodė juodas žirgas, o raitelis turėjo savo rankoje svarstykles.
6.6 Ir aš girdėjau tarytum kokį balsą keturių būtybių viduryje skelbiant: "Kviečių saikelis už denarą, trys miežių saikeliai už denarą, bet aliejui ir vynui nedaryk skriaudos!"

6.7 Kai nuplėšė ketvirtąjį antspaudą, aš išgirdau ketvirtosios būtybės balsą sakant: "Ateik!"
6.8 Ir aš regėjau: štai pasirodė palšas žirgas, o jo raitelio vardas buvo Mirtis, ir paskui jį sekė mirusiųjų pasaulis. Jiems buvo duota valdžia ketvirtadalyje žemės, kad žudytų kardu, badu, maru ir žemės žvėrių dantimis.

6.9 Kai Avinėlis nuplėšė penktąjį antspaudą, aš pamačiau po aukuru sielas nužudytųjų dėl Dievo žodžio ir dėl liudijimo, kurį jie yra davę.
6.10 Jie šaukė didžiu balsu, klausdami: "Kaip ilgai, Šventasis ir Teisusis Valdove, neteisi ir nekeršysi už mūsų kraują žemės gyventojams?!"
6.11 Tuomet kiekvienam iš jų buvo duotas baltas drabužis, ir jiems buvo pasakyta, kad dar truputį palūkėtų, kol į skaičiaus pilnybę įsijungs jų draugai ir broliai, kurie turi būti nužudyti kaip ir jie.

6.12 Aš mačiau, kaip jis atplėšė šeštąjį antspaudą. Tuomet kilo didelis žemės drebėjimas, saulė pasidarė juoda kaip ašutinis maišas, visas mėnulis paraudo lyg kraujas,
6.13 o dangaus žvaigždės ėmė kristi žemėn, tarytum baisaus vėjo purtomas figmedis mestų dar neprinokusius vaisius.
6.14 Dangus atitrūko tarsi besivyniojantis knygos rietimas, ir visi kalnai ir salos buvo išjudinti iš savo vietų.
6.15 Tuomet žemės karaliai, didikai, karo vadai, turtuoliai, galiūnai, visi vergai ir laisvieji pasislėpė urvuose ir tarp kalnų uolų.
6.16 Jie šaukė kalnams ir uoloms: "Griūkite ant mūsų ir paslėpkite mus nuo Sėdinčiojo soste veido ir nuo Avinėlio rūstybės,
6.17 nes atėjo didi jų rūstybės diena, ir kas galės ištverti?!"

7 Dievo tarnai apsaugomi

7.1 Paskui aš regėjau keturis angelus, stovinčius keturiuose žemės kampuose, laikančius keturis žemės vėjus, kad vėjas nepūstų nei žemėje, nei jūroje, nei į medžius.
7.2 Ir išvydau kitą angelą, pakylantį nuo saulėtekio, turintį Gyvojo Dievo antspaudą. Jis šaukė skardžiu balsu keturiems angelams, kuriems buvo leista kenkti žemei ir jūrai:
7.3 "Nekenkite nei žemei, nei jūrai, nei medžiams, kol paženklinsime antspaudu savo Dievo tarnų kaktas!"

7.4 Ir aš išgirdau paženklintųjų skaičių: šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai paženklintųjų iš visų Izraelio vaikų giminių:

7.5 Iš Judo giminės dvylika tūkstančių paženklintųjų,
iš Rubeno giminės dvylika tūkstančių,
iš Gado giminės dvylika tūkstančių,
7.6 iš Asero giminės dvylika tūkstančių,
iš Netfalio giminės dvylika tūkstančių,
iš Manaso giminės dvylika tūkstančių,
7.7 iš Simeono giminės dvylika tūkstančių,
iš Levio giminės dvylika tūkstančių,
iš Isacharo giminės dvylika tūkstančių,
7.8 iš Zabulono giminės dvylika tūkstančių,
iš Juozapo giminės dvylika tūkstančių,
iš Benjamino giminės dvylika tūkstančių paženklintųjų.

Išrinktųjų šlovė danguje

7.9 Paskui regėjau: štai milžiniška minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų giminių, genčių, tautų ir kalbų. Visi stovėjo priešais sostą ir Avinėlį, apsisiautę baltais apsiaustais, su palmių šakomis rankose.
7.10 Jie šaukė skambiu balsu:

"Išgelbėjimas iš mūsų Dievo, sėdinčio soste,
ir Avinėlio!"

7.11 Visi angelai, stovintys aplink sostą, vyresniuosius ir keturias būtybes, parpuolė prieš sostą veidais žemėn ir pagarbino Dievą,
7.12 giedodami:

"Amen! Palaima ir šlovė, ir išmintis, ir dėka,
ir garbė, ir galybė, ir stiprybė
mūsų Dievui per amžių amžius! Amen!"

7.13 Tuomet vienas iš vyresniųjų ėmė man kalbėti: "Kas tokie yra ir iš kur atėjo tie, apsivilkę baltais apsiaustais?"
7.14 Aš jam atsakiau: „Mano viešpatie, tu žinai". Jis man tarė: "Jie atėjo iš didžio sielvarto. Jie išplovė savo apsiaustus ir juos išbaltino Avinėlio krauju.

7.15 Todėl jie stovi prieš Dievo sostą
ir tarnauja jam dieną naktį jo šventovėje,
o Sėdintysis soste išskleis ant jų padangtę.
7.16 Jie nebealks, nebetrokš,
nebekepins jų saulė nei jokia kaitra.
7.17 Nes Avinėlis, kuris stovi prieš sostą, juos ganys ir vedžios

prie gyvybės vandens šaltinių,
ir Dievas nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių".

8 Septintasis antspaudas. Šventųjų maldos.

8.1 Kai Avinėlis nuplėšė septintąjį antspaudą, danguje pusvalandžiui pasidarė tylu.

8.2 Aš išvydau septynis angelus, stovinčius Dievo akivaizdoje, ir jiems buvo įteikti septyni trimitai.

8.3 Atėjo dar vienas angelas ir atsistojo prie aukuro, laikydamas aukso smilkytuvą. Jam buvo duota daug smilkalų, kad jis aukotų juos su visų šventųjų maldomis ant auksinio aukuro priešais sostą.

8.4 Ir pakilo smilkalų dūmai su šventųjų maldomis iš angelo rankų į Dievo akivaizdą.

8.5 Paskui angelas paėmė smilkytuvą, pripildė jį aukuro žarijų ir sviedė į žemę. Ir sugriaudė griausmai, pakilo šauksmai, sublyksėjo žaibai, sudrebėjo žemė.

Keturi pirmieji trimitai

8.6 Septyni angelai, turintys septynis trimitus, pasirengė trimituoti.

8.7 Ir sutrimitavo pirmasis. Ir radosi kruša ir ugnis, sumišę su krauju, ir pabiro žemėn. Ir išdegė trečdalis žemės, ir sudegė trečdalis medžių, ir visa žalia žolė nusvilo.

8.8 Sutrimitavo antrasis angelas. Ir tarytum didžiulis kalnas, liepsnojantis ugnimi, buvo sviestas į jūrą.

8.9 Trečdalis jūros pavirto krauju, trečdalis jūros padarų, turinčių gyvybę, išdvėsė, ir trečdalis laivų buvo sunaikinti.

8.10 Ir sutrimitavo trečiasis angelas. Tada iš dangaus nupuolė didelė žvaigždė, liepsnodama tarsi deglas, ir nukrito ant trečdalio upių ir ant vandens šaltinių.

8.11 Žvaigždės vardas yra Metėlė. Ir pavirto trečdalis vandenų į metėlę, ir daugybė žmonių numirė nuo apkartusio vandens.

8.12 Ir sutrimitavo ketvirtasis angelas. Tuomet buvo užgauta trečdalis saulės, trečdalis mėnulio ir trečdalis žvaigždžių, kad jų trečdalis užtemtų ir diena prarastų trečdalį šviesumo ir tiek pat naktis.

8.13 Aš regėjau ir girdėjau dangaus viduriu skrendantį erelį, kuris skardžiu balsu skelbė: "Vargas, vargas, vargas žemės gyventojams nuo besirengiančių užtrimituoti kitų trijų angelų trimitų garsų!"

9 Penktasis trimitas

9.1 Ir sutrimitavo penktasis angelas. Aš išvydau žvaigždę, nukritusią iš dangaus žemėn. Jai buvo duotas raktas nuo bedugnės šulinio.

9.2 Ji atidarė bedugnės šulinį, ir išsiveržė dūmai iš šulinio, tarytum iš milžiniškos krosnies. Ir aptemo saulė ir oras nuo šulinio dūmų,

9.3 o iš dūmų pasipylė žemėn skėriai, ir jiems buvo duota galia, kaip turi galią žemės skorpionai.

9.4 Jiems buvo įsakyta nekenkti žemės žolei nei jokiam žalumynui, nei jokiam medžiui, o vien tik žmonėms, kurie neturi savo kaktose Dievo antspaudo.

9.5 Bet jiems buvo leista ne žudyti žmones, o juos kankinti per penkis mėnesius. Jų kankinimas it

skorpiono, kai jis įgelia žmogų.
9.6 Anomis dienomis žmonės ieškos mirties ir jos neras, trokš numirti, bet mirtis bėgs nuo jų.

9.7 Skėrių išvaizda panaši į žirgų, parengtų kautynėms. Ant jų galvų tartum vainikai, panašūs į auksą; jų veidai - tarytum žmonių veidai;
9.8 jie turėjo plaukus, panašius į moterų plaukus, o jų dantys buvo lyg liūtų dantys.
9.9 Jie turėjo šarvus tarsi geležinius krūtinšarvius, o jų sparnų garsas buvo kaip bildesys galybės vežimų ir žirgų, bėgančių į mūšį.
9.10 Jie turi uodegas, panašias į skorpionų, ir geluonis uodegose. Jie turi galią kenkti žmonėms per penkis mėnesius.
9.11 Jie turi sau karalių, bedugnės angelą, kurio vardas hebrajiškai "Abaddon", o graikiškai tas vardas "Apollion".

9.12 Pirmoji neganda praėjo; štai iš paskos eina dar dvi negandos.

Šeštasis trimitas
9.13 Ir sutrimitavo šeštasis angelas. Aš išgirdau balsą nuo keturių ragų auksinio aukuro, stovinčio Dievo akivaizdoje.
9.14 Jis įsakė šeštajam angelui, turinčiam trimitą: "Paleisk keturis angelus, kurie yra surišti prie didžiosios Eufrato upės!"
9.15 Ir buvo atrišti keturi angelai, paruošti nustatytą valandą, dieną, mėnesį ir metais iššudyti trečdalį žmonių.
9.16 Jų kariuomenės skaičius, - aš išgirdau jų skaičių, - buvo du miriadai miriadų raitelių.
9.17 Taigi aš mačiau regėjime žirgus ir raitelius su krūtinšarviais, ugniaspalviais, violetiniais ir geltonais; žirgų galvos atrodė kaip liūtų galvos, o iš jų nasrų veržėsi ugnis, dūmai ir siera.
9.18 Trečdalis žmonių žuvo nuo šitų piktenybių - nuo ugnies, dūmų ir sieros, besiveržiančių iš jų nasrų.
9.19 Mat žirgų galia jų nasruose ir uodegose. Jų uodegos panašios į gyvates ir turi galvas, kuriomis kenkia.

9.20 Bet kiti žmonės, kurie nebuvo šitų piktenybių iššudyti, vis tiek nepametė savo rankų darbų, kad jau nebegarbintų demonų ir auksinių, sidabrinių, žalvarinių, akmeninių ir medinių stabų, kurie negali nei matyti, nei girdėti, nei vaikščioti.
9.21 Jie taip pat nesiliovė žudę, būrę, ištvirkavę ir vogę.

10 Artėjantis galutinis teismas
10.1 Aš išvydau dar vieną galingą angelą, nužengiantį iš dangaus, apsisiautusį debesimi. Jo galvą supo vaivorykštė, veidas švytėjo kaip saulė ir kojos - tarsi ugnies stulpai.
10.2 Jis laikė rankoje išvyniotą knygelę. Ir jis atsistojo dešiniąja koja ant jūros, o kairiąja ant sausumos.
10.3 Paskui ėmė šaukti galingu balsu tartum riaumojantis liūtas. Kai jis sušuko, atsiliepė septyni griaustiniai savais balsais.

10.4 Septyniems griaustiniams prabilus, aš puoliausi rašyti, bet išgirdau iš dangaus balsą, sakantį: "Užantspauduok, ką pasakė septyni griaustiniai, ir to nerašyk!"

10.5 O angelas, kurį mačiau stovint ant jūros ir ant sausumos, pakėlė dešinę ranką į dangų

10.6 ir prisiekė Gyvuoju per amžių amžius, kuris sukūrė dangų ir visa, kas jame, žemę ir visa, kas joje, bei jūrą ir visa, kas joje: "Laiko daugiau nebėra!

10.7 Bet kai pasigirs septintojo angelo trimitavimas, bus baigta Dievo paslaptis, kaip jis yra paskelbęs gerąją naujieną savo tarnams pranašams".

Atvyniota knygelė

10.8 Tuomet balsas, kurį buvau girdėjęs iš dangaus, vėl ėmė kalbėti su manimi ir tarė: "Eik, paimk atvyniotą knygelę iš angelo, stovinčio virš jūros ir sausumos".

10.9 Aš nuėjau pas angelą ir paprašiau, kad duotų man knygelę. Jis man atsakė: "Imk, suvalgyk ją! Ji bus karti viduriuose, bet burnoje ji bus saldi kaip medus".

10.10 Aš paėmiau knygelę iš angelo rankos ir ją suvalgiau. Ji buvo mano burnoje saldi tarytum medus, bet kai prarijau, mano viduriuose ji apkarto.

10.11 Tuomet man buvo pasakyta: "Reikia, kad tu ir vėl pranašautum apie daugelį žmonių, tautų, kalbų ir karalių".

11 Du liudytojai

11.1 Ir buvo man duotas nendrinis mastas, panašus į lazdą, ir buvo liepta: "Kelkis ir išmatuok Dievo šventovę, aukurą ir tuos, kurie tenai meldžiasi.

11.2 O laukujį šventovės kiemą praleisk, nematuok jo, nes jis skirtas pagonims. Jie tryps šventąjį miestą keturiasdešimt du mėnesius.

11.3 Aš duosiu galią savo dviem liudytojams, ir jie, maišais apsivilkę, pranašaus tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų."

11.4 Jie yra du alyvmedžiai ir du žibintuvai, stovintys visos žemės Viešpaties akivaizdoje.

11.5 Jei kas panorės juos skriausti, iš jų burnos išsiverš ugnis ir praris jų priešininkus. Jei kas norės jiems kenkti, tas irgi taip žus.

11.6 Jiedu turi galią užrakinti dangų, kad jų pranašavimo dienomis nelytų lietus, turi galią vandenis paversti krauju ir ištikti žemę bet kokia neganda, kada panorės.

11.7 Kai jie baigs liudyti, žvėris, išlindęs iš bedugnės, kovos su jais, nugalės ir nužudys juos.

11.8 Jų lavonai gulės aikštėje didžiojo miesto, kuris dvasine prasme vadinamas Sodoma ir Egiptu, kur ir jų Viešpats buvo nukryžiuotas.

11.9 Tuomet įvairių tautų, genčių, kalbų ir giminių žmonės galės žiūrėti į jų lavonus pusketvirtos dienos, ir nebus leista jų lavonų palaidoti kape.

11.10 Žemės gyventojai džiūgaus ir linksminsis dėl jų žuvimo, jie siuntinės vieni kitiems dovanas, nes tiedu pranašai vargino žemės gyventojus.

11.11 O po pusketvirtos dienos gyvybės dvasia nuo Dievo įžengė į juodu. Jie pašoko ant kojų, ir didžiulė baimė pagavo tuos, kurie į juos žiūrėjo.

11.12 Tada jie išgirdo galingą balsą iš dangaus, kuris jiems šaukė: "Užženkite šen!", ir jiedu

užžengė į dangų debesyje, o jų priešai žiūrėjo į juodu.
11.13 Tą pačią valandą kilo baisus žemės drebėjimas, ir dešimta dalis miesto sugriuvo. Nuo žemės drebėjimo žuvo septyni tūkstančiai žmonių, o kiti, baimės pagauti, ėmė garbinti dangaus Dievą.

Septintasis trimitas
11.14 Antroji neganda praėjo. Štai greit artinasi trečioji neganda.

11.15 Sutrimitavo septintasis angelas. Danguje pasigirdo galingi balsai, kurie skelbė:

"Pasaulio karalystė tapo
mūsų Viešpaties ir jo Mesijo karalyste,
ir jis viešpataus per amžių amžius!"

11.16 O dvidešimt keturi vyresnieji, sėdintys savo sostuose Dievo akivaizdoje, parpuolė veidais žemėn ir ėmė šlovinti Dievą,
11.17 šaukdami:

"Dėkojame tau, Viešpatie, visagali Dieve,
kuris esi ir kuris buvai,
kad pasiėmei savo didžiąją valdžią ir ėmei viešpatauti.
11.18 Tautos įširdo, tačiau atėjo tavo rūstybės laikas,
metas teisti mirusius
ir atsilyginti savo tarnams, pranašams ir šventiesiems,
ir visiems bijantiems tavojo vardo, mažiems ir dideliems,
ir metas sunaikinti tuos, kurie niokoja žemę".

11.19 Ir atsidarė danguje Dievo šventykla, ir pasirodė šventykloje jo Sandoros skrynia, ir sušvytravo žaibai, nuskambėjo balsai ir griaustiniai, kilo žemės drebėjimas, ir pabiro baisi kruša.

12 Moteris apsisiautusi saule
12.1 Ir pasirodė danguje didingas ženklas: moteris, apsisiautusi saule, po jos kojų mėnulis, o ant galvos dvylikos žvaigždžių vainikas.
12.2 Ji buvo nėščia ir dejavo, kentėdama sąrėmius bei gimdymo sopulius.
12.3 Pasirodė ir kitas ženklas danguje: štai didžiulis ugniaspalvis slibinas su septyniomis galvomis, su dešimčia ragų ir su septyniomis diademomis ant galvų.
12.4 Jo uodega nušlavė trečdalį dangaus žvaigždžių ir nužėrė jas žemėn. Slibinas tykodamas sustojo priešais moterį, kad, jai pagimdžius, prarytų kūdikį.
12.5 Ir ji pagimdė sūnų, berniuką, kuriam skirta ganyti visas tautas geležine lazda. Kūdikis buvo paimtas pas Dievą, prie jo sosto.
12.6 O moteris pabėgo į dykumą, kur buvo jai Dievo paruošta būstinė, kad tenai ji būtų maitinama tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų.

Mykolas kovoja su slibinu
12.7 Ir užvirė danguje kova. Mykolas ir jo angelai kovojo su slibinu. Ir kovėsi slibinas ir jo angelai,

12.8 bet jie pralaimėjo, ir nebeliko jiems vietos danguje.

12.9 Taip buvo išmestas didysis slibinas, senoji gyvatė, vadinamas Velniu ir Šėtonu, kuris suvedžiodavo visą pasaulį. Jis buvo išmestas žemėn, ir kartu su juo buvo išmesti jo angelai.

12.10 Aš girdėjau danguje galingą balsą, sakantį:

"Dabar atėjo mūsų Dievo išganymas,
galybė, karalystė ir jo Mesijo valdžia,
nes išmestas mūsų brolių kaltintojas,
skundęs juos mūsų Dievui dieną ir naktį.

12.11 Bet jie nugalėjo jį Avinėlio krauju ir savo liudijimo žodžiu.
Jie nebrangino savo gyvybės ir nebijojo mirti.

12.12 Todėl džiūgaukite, dangūs ir jų gyventojai!
Bet vargas žemei ir jūrai,
nes pas jus nukrito velnias, kupinas baisaus įniršio,
žinodamas mažai beturįs laiko".

Slibinas persekioja saulėtąją moterį

12.13 Slibinas, pamatęs, kad yra nutrenktas žemėn, puolė persekioti moterį, kuri buvo pagimdžiusi berniuką.

12.14 Bet moteriai buvo duoti du didžiojo erelio sparnai skristi į dykumą, į savo būstinę, kur bus maitinama ir saugoma nuo gyvatės per laiką, du laikus ir pusę laiko.

12.15 Gyvatė išliejo iš savo nasrų paskui moterį lyg upę vandens, kad nuplukdytų ją bangomis.

12.16 Bet žemė pagelbėjo moteriai: žemė atvėrė savo žiotis ir sugėrė upę, kurią slibinas buvo paliejęs iš savo nasrų.

12.17 Ir įnirto slibinas prieš moterį, ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugo Jėzaus liudijimą.

12.18 O aš stovėjau ant jūros kranto.

13 Slibinas perduoda savo galybę žvėriui

13.1 Ir išvydau iš jūros išnyrant žvėrį, turintį dešimt ragų ir septynias galvas, o ant jo ragų buvo dešimt diademų ir ant jo galvų piktžodžiavimo vardai.

13.2 Žvėris, kurį mačiau, buvo panašus į leopardą; jo kojos tarytum lokio kojos, o jo snukis - lyg liūto snukis. Slibinas atidavė jam savo galybę, savo sostą ir didelę valdžią.

13.3 Vieną iš jo galvų aš regėjau mirtinai sužeistą, tačiau jos mirštamoji žaizda užgijo. Ir visa žemė stebėdamasi nusekė paskui žvėrį.

13.4 Žmonės garbino slibiną, kad atidavė valdžią žvėriui, ir šlovino žvėrį, šaukdami: "Kas galėtų lygintis su žvėrimi, ir kas galėtų kovoti su juo!"

13.5 Žvėriui buvo duotas snukis didžiuotis ir piktžodžiauti, ir duota galia taip daryti per keturiasdešimt du mėnesius.

13.6 Ir jis, atvėręs nasrus, piktžodžiavo Dievui, niekino jo vardą, jojo buveinę ir dangaus

gyventojus.
13.7 Jam buvo leista kovoti su šventaisiais ir juos nugalėti. Jam buvo suteikta valdžia visoms gentims, tautoms, kalboms ir giminėms.
13.8 Jį garbins visi tie žemės gyventojai, kurių vardai nuo pasaulio sukūrimo neįrašyti nužudytojo Avinėlio gyvenimo knygoje.
13.9 Kas turi ausis, teklauso:

13.10 Jei kas skirtas nelaisvei, į nelaisvę ir eina.
O kam lemta žūti nuo kalavijo,
tas ir bus kalaviju nužudytas.

Čia ir pasirodo šventųjų ištvermė ir tikėjimas!

Netikrasis pranašas tarnauja žvėriui

13.11 Ir aš regėjau dar kitą žvėrį atslenkant nuo sausumos. Jis turėjo du ragus, panašius į Avinėlio, bet kalbėjo kaip slibinas.
13.12 Jis naudojasi visa pirmojo žvėries galybe jo akivaizdoje ir verčia žemę bei jos gyventojus garbinti pirmąjį žvėrį, kurio mirštama žaizda užgijo.
13.13 Jis daro didžius stebuklus, net, žmonėms matant, nuleisdina ugnį iš dangaus į žemę.
13.14 Jis klaidina žemės gyventojus [nuostabiais] ženklais, kuriuos jam leista daryti žvėries akyse. Jis liepia žemės gyventojams padaryti atvaizdą žvėries, kuris gavo žaizdą nuo kalavijo, tačiau išgijo.
13.15 Jam leista suteikti žvėries atvaizdui dvasią, kad žvėries atvaizdas imtų kalbėti, ir įsakyti, kad visi, kurie atsisakys pagarbinti žvėries atvaizdą, būtų žudomi.
13.16 Jis verčia visus, mažus ir didelius, turtuolius ir vargdienius, laisvuosius ir vergus, pasidaryti ženklą ant dešinės rankos arba ant kaktos,
13.17 kad niekas negalėtų nei pirkti, nei parduoti, jei neturės to ženklo - žvėries vardo ar jo vardo skaičiaus.
13.18 Čia slypi išmintis! Kas sugeba, teapskaičiuoja žvėries skaičių, nes tai žmogaus skaičius, ir jis yra šeši šimtai šešiašdešimt šeši.

14 Avinėlis ir jo palyda

14.1 Ir aš išvydau: štai Avinėlis, bestovįs ant Siono kalno, o su juo šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai palydovų, turinčių jo ir jo Tėvo vardus, įrašytus savo kaktose.
14.2 Aš išgirdau iš dangaus garsus, tarsi didelių vandenų šniokštimą ir tarsi galingo griaustinio dundėjimą. Garsai, kuriuos girdėjau, buvo tarytum arfininkų, skambinančių arfomis.
14.3 Jie giedojo naują giesmę priešais sostą, keturias būtybes ir vyresniuosius, ir niekas negalėjo išmokti tos giesmės, išskyrus tuos šimtą keturiasdešimt keturis tūkstančius, atpirktus iš žemės.
14.4 Tai tie, kurie nesusitepę su moterimis, nes jie mergelės. Jie lydi Avinėlį, kur tik jis eina. Jie yra atpirkti iš žmonijos, pirmienos Dievui ir Avinėliui.
14.5 Jų lūpose nerasta melo: jie be dėmės.

Angelai skelbia Dievo teismą

14.6 Ir aš pamačiau kitą angelą, lekiantį dangaus viduriu, turintį paskelbti žemės gyventojams, visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms amžinąją Evangeliją.
14.7 Jis šaukė galingu balsu: "Bijokite Dievo ir atiduokite jam pagarbą, nes atėjo jo teismo valanda; nuolankiai pašlovinkite dangaus ir žemės, jūros ir vandens šaltinių Sukūrėją!"

14.8 Paskui jį skrido antras angelas, kuris šaukė: "Krito, krito didžioji Bãbelė, kuri savo paleistuvingo įniršio vynu apgirdė visas tautas!"

14.9 Ir vėl trečias angelas lydėjo juos, šaukdamas skardžiu balsu: "Kas garbina žvėrį ir jo atvaizdą ir priima ant savo kaktos ar ant rankos jo ženklą,
14.10 tas turės gerti Dievo įniršio vyno, įpilto ir neatmiešto jo rūstybės taurėje, ir bus kankinamas ugnimi ir siera šventųjų angelų ir Avinėlio akyse.
14.11 Jų kentėjimų dūmai rūks per amžių amžius, ir jie neturės atilsio nei dieną, nei naktį - tie, kurie garbina žvėrį bei jo atvaizdą ir ima jo vardo ženklą".

14.12 Čia bręsta ištvermė šventųjų, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo!

14.13 Ir aš išgirdau iš dangaus balsą, kuris liepė: "Rašyk: 'Nuo šiol bus palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpatyje. Taip, - sako Dvasia, - jie turi atilsėti nuo savo vargų, nes jų darbai juos lydi'".

Pjūties metas žemėje
14.14 Ir aš regėjau: štai baltas debesis, o ant debesies sėdėjo panašus į Žmogaus Sūnų. Ant galvos jis turėjo aukso vainiką, o rankoje - aštrų pjautuvą.
14.15 Iš šventyklos išėjo dar vienas angelas, kuris šaukė galingu balsu sėdinčiajam ant debesies: "Paleisk darban savo pjautuvą ir pjauk, nes išmušė pjūties valanda, ir žemes derlius prinoko".
14.16 Tuomet sėdintysis ant debesies nusviedė savo pjautuvą žemėn, ir žemės derlius buvo nupjautas.

14.17 Dar kitas angelas išėjo iš dangaus šventyklos, taip pat turintis aštrų pjautuvą.
14.18 Ir dar vienas angelas išėjo nuo aukuro, turintis valdžią ugniai. Jis didžiu balsu sušuko turinčiajam aštrų pjautuvą: "Paleisk darban savo aštrųjį pjautuvą ir nurink žemės vynmedžio kekes, nes uogos jau prisirpo".
14.19 Tada angelas numetė savo pjautuvą žemėn ir nuskynė žemės vynmedį, ir supylė vynuoges į didįjį Dievo rūstybės spaustuvą.
14.20 Spaustuvas buvo minamas už miesto, ir išsiveržė iš spaustuvo kraujas, pakildamas arkliams iki žąslų tūkstančio šešių šimtų stadijų atstumu.

15 Mozės ir Avinėlio giesmė
15.1 Aš pamačiau danguje dar vieną didį ir nuostabų ženklą: septynis angelus, turinčius septynias paskutines negandas, nes jomis išsibaigia Dievo rūstybė.
15.2 Aš išvydau tarsi stiklo jūrą, sumaišytą su ugnimi, ir žmonės, kurie buvo pergalėję žvėrį, jo atvaizdą ir jo vardo skaičių, stovinčius su Dievo arfomis ant stiklo jūros.
15.3 Jie giedojo Dievo tarno Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę:

"Didingi ir nuostabūs tavo darbai, Viešpatie, visagali Dieve!
Teisingi ir tikri tavieji keliai, tautų Valdove!
15.4 Kas gi nesibijotų, Viešpatie, ir negerbtų tavojo vardo?!
Juk tu vienas šventas!
Visos tautos ateis ir šlovindamos puls veidu prieš tave,
nes paaiškėjo tavo teisūs sprendimai".

Septynios negandos

15.5 Paskui aš regėjau: atsidarė liudijimo padangtės šventovė danguje,

15.6 ir išėjo iš šventovės septyni angelai su septyniomis negandomis. Jie buvo apsivilkę tyra, spindinčia drobe ir persijuosę per krūtines aukso juostomis.

15.7 Viena iš keturių būtybių padavė septyniems angelams septynis aukso dubenis, pilnus Gyvojo per amžių amžius Dievo rūstybės.

15.8 Šventovė prisipildė dūmų nuo Dievo garbės ir galybės, ir niekas negalėjo įžengti šventovėn, kol nesibaigs septynių angelų septynios negandos.

16

16.1 Ir išgirdau iš šventovės galingą balsą, šaukusį septyniems angelams: "Eikite ir išpilkite septynis Dievo rūstybės dubenis žemėn!"

16.2 Ir nuėjo pirmasis, ir išliejo savo dubenį žemėn. Ir apniko piktos ir skaudžios votys žmones, turinčius žvėries ženklą ir garbinančius jo atvaizdą.

16.3 Antrasis išpylė savo dubenį jūron; ji tapo lyg numirėlio kraujas, ir visi gyviai jūroje išgaišo.

16.4 Trečiasis išliejo savo dubenį į upes ir vandens šaltinius, ir jie pavirto krauju.

16.5 Ir išgirdau vandenų angelą sakant:

"Teisus tu, kuris esi ir buvai,
Šventasis, kad taip nusprendei.
16.6 Jie išliejo šventųjų ir pranašų kraują,
todėl duodi jiems gerti kraują. Taip! Jie to verti!"
16.7 Aš dar išgirdau aukurą kalbant:
"Taip, Visagali Viešpatie Dieve,
tavo nuosprendžiai tikri ir teisingi!"

16.8 Ketvirtasis išpylė savo dubenį saulėn, ir jai buvo leista svilinti žmones ugnimi.

16.9 Žmones degino baisi kaitra, o jie keikė vardą Dievo, kuris turi valdžią šitokioms negandoms. Jie neatsivertė ir nedavė jam pagarbos.

16.10 Penktasis išpylė savo dubenį ant žvėries sosto, ir jo karalystė paskendo tamsoje, o žmonės krimto savo liežuvius iš skausmo.

16.11 Jie piktžodžiavo dangaus Dievui dėl savo sopulių ir vočių, bet nenusigręžė nuo savo darbų.

16.12 Šeštasis išliejo savo dubenį į didžiąją Eufrato upę, ir jos vanduo išdžiūvo, kad pasidarytų

kelias karaliams iš saulėtekio šalies.
16.13 Tada aš pamačiau iš slibino nasrų, iš žvėries snukio ir iš melagingo pranašo burnos išeinant tris netyrąsias dvasias, tarytum varles.
16.14 O tai yra demonų dvasios, darančios [nuostabius] ženklus; jos iškeliauja pas viso pasaulio karalius, kad juos suburtų didžiosios visagalio Dievo dienos kovai.

16.15 "Štai aš ateinu kaip vagis. Palaimintas, kas budi ir sergi savo drabužius, kad netektų vaikščioti nuogam ir žmonės nepamatytų jo gėdos!"

16.16 Jos subūrė juos į vietovę, kuri hebrajiškai vadinasi Harmagedonas.

16.17 Septintasis angelas išpylė savo dubenį į orą, ir nuskambėjo iš šventyklos, nuo sosto, galingas balsas: "Įvyko!"
16.18 Ir pasipylė žaibai, pasklido garsai, sudundėjo griaustiniai, ir kilo baisus žemės drebėjimas, kokio nebūta, kiek žmogus žemėje gyvena, - toks smarkus buvo drebėjimas!
16.19 Didysis miestas suskilo į tris dalis, o pagonių miestai sugriuvo. Dievas atsiminė didžiąją Babelę, kad jai duotų savo rūstybės ir įniršio vyno taurę.
16.20 Ir pabėgo visos salos, ir nebeliko kalnų.
16.21 Ledo luitai kaip talentai krito iš dangaus ant žmonių. Žmonės keikė Dievą dėl ledų negandos, nes siaubinga buvo ši neganda.

Babelės nubaudimas

17 Didžioji ištvirkėlė

17.1 Tuomet atėjo vienas iš septynių angelų, turėjusių septynis dubenis, ir prakalbino mane: "Eikš, aš tau parodysiu teismą didžiosios ištvirkėlės, sėdinčios ant didžių vandenų.
17.2 Su ja ištvirkavo žemės karaliai, ir jos ištvirkimo vynu pasigėrė žemės gyventojai".
17.3 Ir jis dvasios jėga nusinešė mane į dykumą. Ten aš išvydau moterį, sėdinčią ant skaisčiai raudono žvėries, pilno piktžodžiavimo vardų, turinčio septynias galvas ir dešimt ragų.
17.4 Moteris buvo apsivilkusi purpuru ir škarlatu, išsipuošusi auksu, brangakmeniais ir perlais. Ji laikė rankoje aukso taurę, pilną ištvirkimo šlykštybių ir nešvarumų.
17.5 Ant jos kaktos buvo užrašytas vardas, paslaptis: "Didžioji Babelė, ištvirkėlių ir žemės šlykštybių motina".
17.6 Mačiau tą moterį, girtą nuo šventųjų ir Jėzaus liudytojų kraujo. Ją matydamas, aš labai stebėjausi.
17.7 O angelas man tarė: "Ko stebiesi? Aš tau atskleisiu paslaptį moteries ir ją nešančio žvėries, kuris turi septynias galvas ir dešimt ragų".

Paslaptingojo regėjimo aiškinimas

17.8 "Žvėris, kurį tu regėjai, buvo, bet jo nebėra; jis ruošiasi iškopti iš bedugnės, tačiau eina į pražūtį. Žemės gyventojai, kurių vardai nėra įrašyti gyvenimo knygoje nuo pasaulio sukūrimo, stebėsis, žiūrėdami į žvėrį, kad jis buvo ir jo nebėra, ir jis vėl pasirodys.
17.9 Čia reikia proto, apšviesto išminties! Septynios galvos reiškia septynias kalvas, ant kurių

moteris sėdi. Taip pat yra septyni karaliai;
17.10 penki žlugo, vienas tebėra, o vienas dar neatėjo; kai jis ateis, turės trumpam pasilikti.
17.11 O žvėris, kuris buvo ir kurio nebėra, - tai yra aštuntasis, bet vienas iš septynių, ir jis eina į pražūtį.
17.12 Tie dešimt ragų, kuriuos matei, yra dešimt karalių, kurie dar negavo karališkos valdžios, bet jie gaus ją vienai valandai kartu su žvėrimi.
17.13 Jie turi vieną siekinį ir savo galybę bei valdžią atiduoda žvėriui.
17.14 Jie kovos su Avinėliu, bet Avinėlis juos nugalės, nes yra Viešpačių Viešpats ir Karalių Karalius, ir su juo visi pašauktieji, išrinktieji ir ištikimieji".

17.15 Angelas toliau man sako: "Vandenys, kuriuos regėjai, kur sėdi ištvirkėlė, yra žmonės, minios, tautos ir kalbos.
17.16 Tie dešimt ragų, kuriuos matei, ir žvėris, - jie ims nekęsti ištvirkėlės, nuplėš jos drabužius ir paliks ją nuogą, ės jos kūną ir ją pačią sudegins ugnyje.
17.17 Mat Dievas įkvėpė jų širdyse norą vykdyti jo sumanymą, siekti vieno tikslo - atiduoti savo karališką valdžią žvėriui, kol išsipildys Dievo žodžiai.
17.18 Ta moteris, kurią regėjai, yra didysis miestas, valdantis žemės karalius".

18 Angelas skelbia Babelės žlugimą

18.1 Paskui aš išvydau kitą angelą, nužengiantį iš dangaus ir turintį didžią galybę. Žemė nušvito nuo jo skaistumo.
18.2 O jis šaukė skambiu balsu:

"Krito, krito didžioji Babelė!
Ji pavirto demonų buveine,
visų netyrųjų dvasių pastoge,
visokių nešvarių ir nekenčiamų paukščių landyne.
18.3 Nuo jos ištvirkimo vyno buvo girtos visos tautos;
žemės karaliai su ja ištvirkavo,
o žemės pirkliai pralobo iš nežabotos jos prabangos".

Kvietimas Dievo tautai

18.4 Ir išgirdau iš dangaus kitą balsą, skelbiantį:
"Išeik iš Babelės, mano tauta,
kad nedalyvautum jos nuodėmėse ir nepatirtum jos negandų!
18.5 Nes jos nuodėmės pasiekė dangų,
ir Dievas prisiminė jos piktenybes.
18.6 Atmokėkite jai, kaip ji jums mokėjo,
ir atiduokite dvigubai pagal jos darbus.
Dvigubai sumaišykite taurę, kurią jums ji maišė.
18.7 Kiek ji puikavo ir lėbavo,

tiek jai paruoškite kentėjimų ir nuliūdimo,
nes ji savo širdyje kalba:
'Aš sėdžiu kaip karalienė,
nesu našlė ir liūdesio nematysiu'.
18.8 Todėl vieną dieną ją apniks negandos -
mirtis, gedulas, badas,
ir ji bus sudeginta ugnimi,
nes galingas Viešpats Dievas, kuris pasmerkė ją".

Babelė apraudama

18.9 Babelės verks ir raudos žemės karaliai, kurie buvo su ja ištvirkavę bei lėbavę, kai pamatys jos gaisro dūmus.
18.10 Jie stovi iš tolo ir, jos kentėjimų išgąsdinti, aimanuoja:

"Vargas, vargas, didysis mieste!
Babele, galingasis mieste,
per valandą įvyko tavo teismas!"

18.11 Ir žemės pirkliai verkia ir gedi jos, nes niekas jau nebepirks jų atplukdytų prekių:
18.12 aukso, sidabro, brangakmenių, perlų, švelnios drobės, purpuro, škarlato, jokios kvapios medienos, jokių dramblio kaulo dirbinių, jokių brangmedžio rakandų nei vario, geležies, marmuro,
18.13 cinamono, amomo, kvepalų, miros, smilkalų, vyno, aliejaus, smulkiųjų miltų, kviečių, galvijų, avių, arklių, vežėčių, vergų ir žmonių sielų.

18.14 "Vasaros vaisiai, kurių taip geidė tavo siela,
nutolo nuo tavęs;
visoks puošnumas ir spindesys
tau pražuvo, ir niekas jų nesuieškos".

18.15 Tų daiktų pirkliai, iš jos pralobę, stovės iš tolo, išsigandę jos kentėjimų, verks ir gedės:

18.16 "Vargas, vargas didžiajam miestui,
vilkėjusiam ploniausia drobe, purpuru, škarlatu,
išsipuošusiam auksu, brangakmeniais ir perlais.
18.17 Per vieną valandą niekais virto šitokie lobiai!"

Visi laivų vairininkai, visi pakrančių laivininkai, visi jūreiviai ir visi, kurie jūroje darbuojasi, iš tolo sustoję ir
18.18 stebėdami gaisro dūmus šaukė:

"Kas galėtų lygintis su didžiuoju miestu?!"
18.19 Jie bėrė žemes ant galvos, verkė, gedėjo ir aimanavo:
"Vargas, vargas didžiajam miestui,
iš kurio prabangos pralobo, kurie jūroje turėjo laivų.
Per vieną valandą jis tyrlaukiais virto!

18.20 Džiūgauk dėl jo, dangau,
ir jūs, šventieji, apaštalai bei pranašai,
nes Dievas išsprendė jūsų skundą prieš šitą miestą!"

18.21 Tuomet vienas galingas angelas iškėlė akmenį, tarsi didelį girnakmenį, ir jį sviedė į jūrą, sakydamas:

"Tokiu smarkumu bus nublokštas
didysis Bãbelės miestas,
ir jo nebebus galima rasti.
18.22 Niekas daugiau nebegirdės tavyje
arfininkų, giesmininkų, vamzdininkų, trimitininkų balsų.
Niekas neberas tavyje jokių meno kūrėjų,
ir nebesigirdės tavyje malūno dūzgimo.
18.23 Tavyje nebešvies žiburio spindulys,
niekas nebegirdės jaunikio ir nuotakos balso.
Nes tavo pirkliai buvo tapę žemės didžiūnais,
nes tavo burtais buvo suvedžiotos visos tautos
18.24 ir tavin sutekėjo pranašų ir šventųjų,
ir visų žemėje nužudytųjų kraujas".

19 Džiūgavimas danguje

19.1 Paskui aš girdėjau danguje skardžius balsus tarsi didžiulės minios, skelbiančios:

"Aleliuja! Išganymas, šlovė ir galybė priklauso mūsų Dievui,
19.2 nes tikri ir teisingi jo nuosprendžiai!
Jis nuteisė didžiąją ištvirkėlę,
kuri sugadino žemę savo ištvirkavimu;
jis atkeršijo už savo tarnų kraują, išlietą jos rankomis".
19.3 Ir dar kartą jie skelbė:
"Aleliuja! Jos dūmai rūks per amžių amžius!"

19.4 Dvidešimt keturi vyresnieji ir keturios būtybės parpuolė ir pagarbino Dievą, sėdintį soste, sakydami: "Amen. Aleliuja!"

19.5 O nuo sosto nuskambėjo balsas:
"Šlovinkite mūsų Dievą, visi jo tarnai,
visi, kurie bijote jo: maži ir dideli!"

19.6 Vėl išgirdau gausingos minios balsą, lyg didelių vandenų šniokštimą ar galingų griaustinių dundėjimą. Jie skelbė:

"Aleliuja! Užviešpatavo mūsų Viešpats Dievas, Visagalis.
19.7 Džiūgaukime ir linksminkimės, ir duokime jam garbę!
Nes prisiartino Avinėlio vestuvės ir jo nuotaka pasirengusi.

19.8 Jai buvo duota apsivilkti spindinčia, tyra drobe;
o ta drobė - tai šventųjų teisūs darbai".

19.9 Ir sako man [angelas]: "Rašyk: 'Palaiminti, kurie pakviesti į Avinėlio vestuvių pokylį'". Jis pridūrė: "Šie žodžiai yra tikri Dievo žodžiai!"

19.10 Aš puoliau jam po kojų, norėdamas jį pagarbinti, bet jis įspėjo: "Žiūrėk, kad to nedarytum! Juk ir aš esu tarnas, kaip tu ir broliai, kurie laikosi Jėzaus liudijimo. Dievą garbink! O Jėzaus liudijimas yra pranašystės dvasia".

Priešų sunaikinimas

Pirmasis eschatologinis mūšis

19.11 Aš išvydau atvirą dangų, ir štai pasirodė baltas žirgas. Ant jo sėdėjo raitelis, vardu Ištikimasis ir Teisusis; jis teisingai teisia ir kovoja.
19.12 Jo akys švietė kaip ugnies liepsna, o ant jo galvos daug diademų ir įrašytas vardas, kurio niekas nežino, tik jis pats.
19.13 Jis apsirengęs krauju permirkusiu drabužiu, ir jo vardas - Dievo Žodis.
19.14 Jį lydėjo dangaus kareivijos pulkai ant baltų žirgų, apsivilkę tyros baltos drobės drabužiais.
19.15 Iš raitelio burnos ėjo dviašmenis kalavijas, kuriuo jis ištiks tautas. Ir jis valdys jas geležine lazda. Jis mina Visagalio Dievo įniršio ir rūstybės vyno spaustuvą.
19.16 Ant jo drabužio ir ant strėnų užrašytas vardas: "KARALIŲ KARALIUS IR VIEŠPAČIŲ VIEŠPATS".

19.17 Aš regėjau angelą, stovintį saulėje. Jis garsiai šaukė, kviesdamas visus paukščius, skrendančius dangaus viduriu: "Skriskite šen, į didįjį Dievo pokylį,
19.18 ir leskite kūnus karalių, karo vadų, galiūnų, žirgų, raitelių, visų laisvųjų ir vergų, didelių ir mažų!"

19.19 Tuomet išvydau žvėrį ir žemės karalius bei jų kariuomenes, susirinkusias kovoti su raiteliu ir jo kariuomene.
19.20 Žvėris buvo sugautas, o kartu su juo netikrasis pranašas, jo akyse daręs stebuklus ir jais klaidinęs žmones, kurie buvo priėmę žvėries ženklą ir garbino jo atvaizdą. Jiedu gyvi buvo įmesti į ugnies ežerą su degančia siera.
19.21 Visus kitus užmušė raitelis kalaviju, einančiu iš burnos. Ir visi paukščiai prisilesė jų lavonų.

20 Tūkstančio metų viešpatija

20.1 Ir išvydau angelą, nužengiantį iš dangaus, laikantį rankose bedugnės raktą ir didžiulę grandinę.
20.2 Jis nutvėrė slibiną - senąją gyvatę, kuri yra Velnias ir Šėtonas, - surišo jį tūkstančiui metų
20.3 ir įmetė į bedugnę, užrakino ją ir iš viršaus užantspaudavo, kad nebegalėtų suvedžioti tautų, kol pasibaigs tūkstantis metų. Paskui jis turės būti atrištas trumpam laikui.

20.4 Aš pamačiau sostus, ir jie sėdosi į juos, ir jiems buvo pavesta teisti. Taip pat aš regėjau sielas

tų, kuriems buvo nukirstos galvos dėl Jėzaus liudijimo ir dėl Dievo žodžio, kurie negarbino žvėries nei jo atvaizdo ir neėmė jo ženklo sau ant kaktos ir rankos. Jie atgijo ir viešpatavo su Kristumi tūkstantį metų.

20.5 Visi kiti mirusieji neatgijo iki pasibaigiant tūkstančiui metų. Toks yra pirmasis prisikėlimas.

20.6 Palaimintas ir šventas, kas turi dalį pirmajame prisikėlime! Šitiems antroji mirtis neturi galios; jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir viešpataus su juo tūkstantį metų.

Antrasis eschatologinis mūšis

20.7 Kai pasibaigs tūkstantis metų, šėtonas bus išleistas iš savo kalėjimo

20.8 ir išeis suvedžioti tautų, gyvenančių keturiuose žemės kampuose, Gogo ir Magogo, ir surinkti jų kovai. Jų skaičius kaip pajūrio smiltys.

20.9 Jie žygiavo per visą žemės platumą ir apsupo šventųjų stovyklą ir mylimąjį miestą. Bet nukrito ugnis iš dangaus ir juos prarijo,

20.10 o jų suvedžiotojas velnias buvo įmestas į ugninės sieros ežerą, kur dega žvėris ir netikrasis pranašas. Jie bus kankinami dieną ir naktį per amžių amžius.

Pasaulio teismas

20.11 Paskui aš pamačiau didelį baltą sostą ir jame Sėdintįjį, nuo kurio veido pabėgo žemė ir dangus, ir nebeliko jiems vietos.

20.12 Ir pamačiau numirusius, didelius ir mažus, stovinčius priešais sostą. Ir buvo atskleistos knygos, buvo atversta dar viena, būtent gyvenimo knyga. Mirusieji buvo teisiami iš užrašų knygose, pagal jų darbus.

20.13 Jūra atidavė savo numirėlius, o mirtis ir mirusiųjų pasaulis atidavė savuosius. Ir kiekvienas buvo teisiamas pagal darbus.

20.14 Pati mirtis ir mirusiųjų pasaulis buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai yra antroji mirtis - ugnies ežeras.

20.15 Kas tik nebuvo rastas įrašytas gyvenimo knygoje, tas buvo įmestas į ugnies ežerą.

Būsimoji Jeruzalė

21 Dangaus Jeruzalė

21.1 Aš regėjau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė išnyko ir jūros taip pat nebeliko.

21.2 Ir išvydau šventąjį miestą - naująją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo; ji buvo išsipuošusi kaip nuotaka savo sužadėtiniui.

21.3 Ir išgirdau galingą balsą, skambantį nuo sosto: "Štai Dievo padangtė tarp žmonių. Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus jo tauta, o pats Dievas bus su jais.

21.4 Jis nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių; ir nebebus mirties, nebebus liūdesio nei aimanos, nei sielvarto, nes kas buvo pirmiau, tas praėjo".

21.5 O Sėdintysis soste tarė: "Štai aš visa darau nauja!" Ir sako: "Rašyk, nes šitie žodžiai patikimi ir tikri".

21.6 Ir jis man pasakė: "Įvyko! Aš esu Alfa ir Omega, Pradžia ir Pabaiga. Trokštančiam aš duosiu dovanai gerti iš gyvojo vandens šaltinio.

21.7 Tai paveldės nugalėtojas, ir aš būsiu jam Dievas, o jis bus man sūnus.

21.8 O bailiams, neištikimiems, nešvankėliams, žudikams, ištvirkėliams, burtininkams, stabmeldžiams ir visiems melagiams skirta dalis ežere, kuris dega ugnimi ir siera; tai yra antroji mirtis".

Mesijinė Jeruzalė

21.9 Tuomet atėjo vienas iš septynių angelų, turėjusių septynis dubenis, pilnus septynių paskutinių negandų, ir prabilo: "Eikš, aš tau parodysiu jaunąją, Avinėlio sužadėtinę".

21.10 Ir nunešė mane dvasios jėga ant didelio ir aukšto kalno, ir parodė man šventąjį miestą, Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus, nuo Dievo,

21.11 žėrinčią Dievo šlove. Jos švytėjimas tarsi brangakmenio, tarsi jaspio akmens, tviskančio kaip krištolas.

21.12 Ji apjuosta dideliu, aukštu mūru su dvylika vartų, o ant vartų dvylika angelų ir užrašyti dvylikos Izraelio giminių vardai.

21.13 Nuo saulėtekio pusės treji vartai, nuo žiemių treji vartai, nuo pietų treji vartai ir nuo saulėlydžio treji vartai.

21.14 Miesto mūrai turi dvylika pamatų, ant kurių užrašyti dvylikos Avinėlio apaštalų vardai.

21.15 Kalbantysis su manimi turėjo aukso mastą išmatuoti miestui, jo vartams ir mūrams.

21.16 Miestas išdėstytas keturkampiu; jo ilgis ir plotis lygūs. Jis išmatavo miestą mastu ir rado dvylika tūkstančių stadijų. Jo ilgis, plotis ir aukštis lygūs.

21.17 Jis išmatavo jo mūrą ir rado šimtą keturiasdešimt uolekčių žmonių mastu, tiek pat ir angelo mastu.

21.18 Jo mūras sukrautas iš jaspio, o pats miestas iš gryno aukso, panašaus į vaiskų stiklą.

21.19 Miesto mūrų pamatai papuošti visokiais brangakmeniais. Pirmas pamatas yra jaspio, antras safyro, trečias chalcedono, ketvirtas smaragdo,

21.20 penktas sardonikso, šeštas sardžio, septintas chrizolito, aštuntas berilio, devintas topazo, dešimtas chrizoprazo, vienuoliktas hiacinto, dvyliktas ametisto.

21.21 Dvylika vartų - dvylika perlų, kiekvieni vartai iš vieno perlo. Ir miesto gatvės - grynas auksas, tarsi vaiskus stiklas.

21.22 Bet aš jame nemačiau šventyklos, nes Viešpats, visagalis Dievas, ir Avinėlis yra jo šventykla.

21.23 Miestui apšviesti nereikia nei saulės, nei mėnulio, nes jį apšviečia tviskanti Dievo šlovė ir jo žiburys yra Avinėlis.

21.24 Tautos vaikščios jo šviesoje, ir žemės karaliai atsineš į jį savo puošnumą.

21.25 Jo vartai nebus uždaromi dieną, - nes tenai nebus nakties, -

21.26 ir į jį bus sugabenti tautų lobiai ir brangenybės.

21.27 Bet ten niekada nepateks, kas netyra, joks nešvankėlis ar melagis, o tiktai tie, kurie įrašyti

Avinėlio gyvenimo knygoje.

22

22.1 Angelas parodė man gyvybės vandens upę, tvaskančią tarsi krištolas, ištekančią nuo Dievo ir Avinėlio sosto.

22.2 Aikštės viduryje, tarp upės atšakų, auga gyvybės medis, duodantis dvylika derlių, kiekvieną mėnesį vedantis vaisių, o to medžio lapai tinka tautoms gydyti.

22.3 Nieko prakeiktino nebebus. Mieste stovės Dievo ir Avinėlio sostas, ir Dievo tarnai garbins jį.

22.4 Jie regės jo veidą, ir jų kaktose bus jo vardas.

22.5 Nakties nebebus, jiems nereikės nei žiburio, nei saulės šviesos, nes Viešpats Dievas jiems švies, ir jie viešpataus per amžių amžius.

22.6 Tuomet jis man pasakė: "Šie žodžiai patikimi ir tikri. Viešpats, pranašų dvasių Dievas, atsiuntė savo angelą parodyti savo tarnams, kas turi įvykti netrukus.

22.7 Štai aš veikiai ateinu! Palaimintas, kas laikosi šios knygos pranašystės žodžių!"

22.8 Aš, Jonas, visa tai mačiau ir girdėjau. Išgirdęs ir pamatęs aš puoliau po kojų rodžiusiam angelui, norėdamas jį pagarbinti.

22.9 Bet jis įspėjo: "Žiūrėk, kad to nedarytum! Juk ir aš esu tarnas, kaip tu ir tavo broliai pranašai, ir visi, kurie laikosi šios knygos žodžių. Dievą garbink!"

22.10 Jis sako man: "Neslėpk pranašiškų šios knygos žodžių, nes laikas trumpas.

22.11 Piktadarys toliau tedaro piktadarybes, kas susitepęs, tesusitepa dar labiau, teisusis toliau tevykdo teisumą, ir šventasis dar tepašventėja.

22.12 Štai aš veikiai ateinu, atsinešdamas atlygį, ir kiekvienam atmokėsiu pagal jo darbus.

22.13 Aš esu Alfa ir Omega, Pirmasis ir Paskutinysis, Pradžia ir Pabaiga.

22.14 Palaiminti, kurie išsiplauna savo drabužius, kad įgytų teisę į gyvybės medį ir galėtų įžengti pro vartus į miestą.

22.15 O lauke lieka šunys, burtininkai, palaidūnai, žudikai, stabmeldžiai ir visi, kurie mėgsta melą ir jį daro.

KNYGOS PABAIGA

22.16 "Aš, Jėzus, pasiunčiau savo angelą jums tai paliudyti apie bendrijas. Aš esu Dovydo atžala ir palikuonis, žėrinti aušrinė žvaigždė!"

22.17 Ir Dvasia, ir sužadėtinė kviečia: "Ateik!" Ir kas girdi, teatsiliepia: "Ateik!" Ir kas trokšta, teateina, ir kas nori, tesisemia dovanai gyvybės vandens.

22.18 Aš pareiškiu kiekvienam, kuris klauso šios knygos pranašystės žodžių: "Jeigu kas prie jų ką pridės - Dievas jam pridės aprašytų šioje knygoje negandų.

22.19 Ir jeigu kas atims ką nors nuo šios pranašystės knygos žodžių - Dievas atims jo dalį nuo gyvybės medžio ir šventojo miesto, kurie aprašyti šitoje knygoje".

22.20 Tas, kuris šitai liudija, sako: "Taip, aš veikiai ateinu!" Amen. Ateik, Viešpatie Jėzau!

22.21 Viešpaties Jėzaus malonė su jumis visais! Amen!